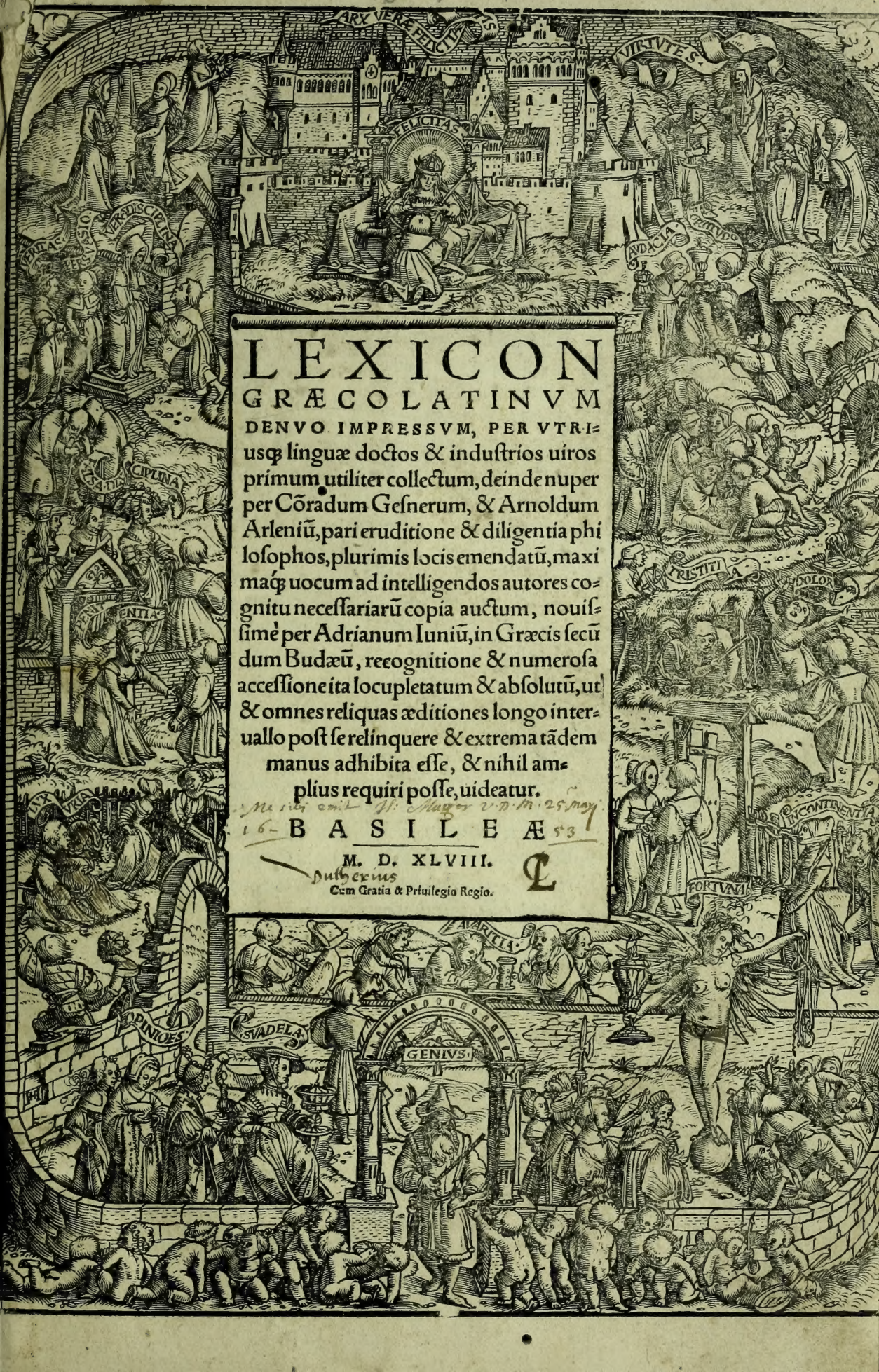

LEXICON GRÆCOLATINVM

DENVO IMPRESSVM, PER VTRIusq; linguæ doctos & industrios uiros primum utiliter collectum, deinde nuper per Cõradum Gesnerum, & Arnoldum Arleniũ, pari eruditione & diligentia philosophos, plurimis locis emendatũ, maximaq; uocum ad intelligendos autores cognitu necessariarũ copia auctum, nouissimè per Adrianum Iuniũ, in Græcis secũdum Budæũ, recognitione & numerosa accessione ita locupletatum & absolutũ, ut & omnes reliquas æditiones longo interuallo post se relinquere & extrema tãdem manus adhibita esse, & nihil amplius requiri posse, uideatur.

Ne ritu emit H. Mayer V.D.M. 25 May 16 53

BASILEÆ

M. D. XLVIII.

Cum Gratia & Priuilegio Regio.

Henrichus Petri Lectori S.

POST multos uiros, induſtria, eruditione, & iudicio (quibus dotibus prĕditos oportet eſſe qui in hoc ſcribendi genere ſtudia iuuant) prĕpollentes, poſt D.D. Conradum Geſnerum, in omni philoſophia omnibuſq́ bonis autoribus plurimæ lectionis, emunctiſſimæq́ naris, doctiſſimum uirum: Poſt Arnoldum Arlenium uirum, prĕter reliquas dotes plurimas, in utraq́ lingua literatiſſimum: non miraberis candide oculateq́ lector, Adrianum Iunium & ſuam manum admouiſſe ædificio pulcherrimo, ad quod in omni neceſſitate omnes omniũ literarum, omniumq́ profeſſionum ſtudioſi confugere poſſunt. Magnis enim laboribus, maiore iudicio, prudentia, & eruditione tantam dictionum, cognitu neceſſariarum ad ſcriptores intelligendos, uim adiecit, tot item locos emendauit, ut nunc demum completum & ita expolitum extrema huius manu opus uideatur, ut nihil amplius requiri ab ullo, nihilq́ addi facile poſſit, quantæuis diuitiæ & copia Græcæ ſit linguæ. Itaq́ ſi ulli unquam operi inſcriptio, ἀμαλθείας κέρας, ſine arrogantia impoſita eſt, huic imponi iure poteſt. Ipſo uſu intelliges, quantũ hic uir præſtiterit. Aſteriſcis aut inſignibus alijs notis notatu digniſſima fuiſſe non ignoramus: ſed opus uocum ſententiarumq́ lucentiſſimis denſiſſimisq́ aſtris (quorum ſplendore & luce ingenuarum diſciplinarum ſtudioſi per omne genus autorum uolitare poterint) diſtinctum & ornatum, noluimus aſteriſcis & lunulis illis infercire. Quanquam non ſimus ignari, & huius uiri & aliorum honeſtiſſimos labores, omni laude dignos, omnibuſq́ ſeculis celebrandos, iuſtumq́ & æquum eſſe ut ſua cuique laus & præmium pro merito tribuantur, ne inæquales ſint æquales, aut ęquales nõ æqualia habeãt πρὸς ἀνάλογον. Aliquid maius ſolet & debet eſſe in his magnis ingenijs, quàm ut magnum æſtiment, digito oſtendi, & dicier, Hic eſt. Si non poſſunt nõ eſſe boni quibus tãtus amor, tantũ alios iuuandi ſtudiũ eſt, inter eos erit, quę eſt inter bonos tantum, uera amicitia: propterea libenter huius operis autores optimi uiri communem gloriam habebunt, quum amicis omnia ſint communia. Porrò Adriani Iunij prĕfationi (quam ab eo promiſſam ex Anglia expectauimus ad eum uſque diem quo Francofordiam erant libri mitten-

† "Cornucopia", Joc. el Peripatético escr. un libro de Isidoxia en el y. Cuem el pasaje de Jenos y Tais, y le intitu Κέρας ἀμαλθεία Aul. Gell. lib. 1. c. 8

di) quid acciderit, coniicere non poſſumus, defuerint ne autori tabelliones, an uel cuiuſpiam negligentia moretur, ut ſolet contingere, uel tota perierit, in tam longo itinere: an abunde ſatis perſpicuum fore ſine præfatione, quid ſuis uigiliis & laboribus libro acceſſerit, autor iudicauerit, profuiſſe contentus, ſui nominis gloriæ iacturam libenter ferens modo ſint publica ſtudiorum commoda promota.

Vale, Baſileæ, Menſe Martio, Anno

M. D. XLVIII.

MENSIVM NOMENCLATVRAE SECVNDVM diuersas nationes.

Menses Macedonum.

Αὐδυναῖος.
περιτιός.
δύος.
ξανθικός.
ἀρτεμίσιος.
δέσιος, uel δάισιος.
πάνεμος.
λῶϊος.
γορπιαῖος, qui & λόχος Gal.
ὑπερβερεταῖος.
δῖος.
ἀπελλαῖος. est & καθ' ἑαυτὸν πέρας, December lingua Maced. teste Gal.

Menses Hebræorum.

Νισὰν.
ἰὰρ.
σιεθονὰν.
θαμνί.
ἄβ.
ἐλὸλ.
θερσί.
μορθονὰν.
χασλεύ.
τηβήθ.
σαβάτ.
ἀδάρ.

Menses Romanorum

Ἰανυάριος.
φεβρυάριος.
μάρτιος.
ἀπρίλλιος.
μαΐϊος.
ἰούνιος.
ἰούλιος.
αὔγυστος.
σεπτέμβριος.
ὀκτώβριος.
νουέμβριος.
δεκέμβριος.

Menses Aegyptiorum.

Τυβί.
μεχίρ.
φαμενώθ.
φαρμοῦθί.
παχὼν.
παυνί.
ἐπιφί.
μεσωρί.
θῶθ.
παοφί.
ἀθὺρ.
χοιὰκ.

Menses Cypriorum.

Ἀφροδίσιος.
ἀπογονικός.
ἀενικός.
ἰούνιος.
καισάριος.
σεβαστός.
αὐτοκραθορικός.
δημάρχεξάσιος.
πληθύνατος.
ἀρχιερεὺς.
ἔδδιος.
ῥωμαῖος.

Menses Cappadocum.

Τίειρ.
μάτα.
ξανανθικὸ.
μίθρι.
ἀπομεναμὰ.
ἀρθρὰ.
τεθυσία.
ὠσμονία.
σύδαρα.
ἀρταυία.
ἀρταεσίν.
ἀραιότατα.

Menses Athenienſium.

Γαμηλιὼν.
ἐλαφηβολιὼν.
μουνιχιὼν,
θαργηλιὼν.
σκιῤῥοφοριὼν.
ἑκατομβαιὼν.
μεταγειτνιὼν.
βοηδρομιὼν.
μαιμακτηριὼν.
πυανεψιὼν.
ἀνθεστηριὼν.
ποσιδεὼν.

Menses Bithyniorum.

Ἥρεος.
ἕρμιος.
μητρόδος.
διονύσιος.
ἡράκλειος.
δῖος.
βενδαῖος.
στρατέϊος.
ἄρεος.
πυριέπιος.
ἀφροδίσιος.
δημήτριος.

Menses à ſignis denominati.

Ὑδροχόος.
ἰχθῦς.
κριός.
ταῦρος.
δίδυμος.
καρκῖνος.
λέων.
παρθένος.
ζυγός.
σκορπίος.
τοξότης.
αἰγόκερως.

Γ = g.
Γ = G
ζ = z.
ξ = x.
φ = ph.
ψ = ps.
π = p.
ϖ = p.
θ. ϑ. θ = ϑ. t.t.
θ. th.

Nexus aliq. litter: ΑΠΟ = απο. ΑΝ = αν. ΑΥ = αυ. ΑΥΤΟΥ = αυτου. ΓΑΡ = γαρ. ΓΑΝ = γεν.
ΓΡ = γρ. ΔΕ = δε. ΔΙΑ = δια. ΕΙ = ει. ΕΙ = ει. ΕΙΝΑΙ = ειναι. ΕΝ = εν. ΕΝ = εν. ΕΞ = εξ.
ΕΠΙ = επι. ΕΣΤΙ = εστι. ΕΥ = ευ. ΗΝ = ην. en. ΟΣ = ος.

De Græcorum Notis Arithmeticis compendium ex ueterum Grammaticorum monumentis, per Hadrianum Amerotiũ Suessionensem.

NOtis numerorũ utuntur Græci literis alphabeticis, idq; tribus modis. Primo singulis elementis secundum alphabeti seriem loci sui numerum significantibus. nam quorũ in ordine alphabeti locum quæque litera sortita est, eiusdem numerum repræsentat, ut α primum, β secundum, & ita deinceps usq; ω, quod uigesimiquarti symbolum habet. Secundo, toto alphabeto in tres classes diuiso, quarum prima est unitatum, ab α prima unitate usque ι decimam unitatem porrecta, hac tamen nota ς pro senario usurpata. Secunda est denariorum à litera ι usque ρ procedens interiecto itidem hoc signo ϛ pro nonagenario. Tertia est centenorum, à litera ρ usq; ad finẽ sua serie protensa, sed pari modo hac nota ϡ pro nonagesimo addita. Singulis his literis pariter & notis, si uirgula toni acuti nota subscribatur, hoc modo ά, prima quidẽ classis millenariorũ monadas, secũda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertio, sex duntaxat literis alphabeti in designãdis numeris utũtur I Γ Δ H X M, quarũ I unitatẽ significat. Γ, πέντε, id est, quinq;. Δ, δέκα, id est, decẽ. H, ἑκατὸν, id est, cẽtũ. X, χίλια, id est, mille. M, μύρια, id est decies mille significat. Reliquæ sũt capitales literæ numerorũ suorũ, quos eosdẽ per se significant. Hæ omnes præter Γ usq; ad quaternariũ numerum, siue per se, siue alijs adiũctæ, multiplicãtur. ut, I II III IIII. 1234. Δ ΔΔ ΔΔΔ ΔΔΔΔ, id est. 10 20 30 40. H HH HHH HHHH. id est, 100 200 300 400. X XX XXX XXXX. id est, 1000 2000 3000 4000. M MM MMM MMMM. id est, 10000 20000 30000 40000. Decadũ uero, centuriarum & chiliadum ac myriadũ quinarios, hæc elementa Δ H X M. literæ Γ inclusa significant, ut [Δ], id est, 50. [H], id est, 500. [X], id est, 5000. [M], id est, 50000. Horum numerorum adiunctione reliqui omnes numeri signuntur, in quorum compositione semper maiori præponendus est, id quod subiectis exemplis manifestum fiet.

Vnum	ἕξ	11	ιϛ	Vigintiduo
ἕμ	6	ια	ΔΓι.	εἰκοσιδύο
I	ϛ	Δι.	Septemdecim	22
α	Γι.	Duodecim	δεκαεπτὰ	κβ
ι	Septem	δώδεκα	17 ιζ	ΔΔιι.
Duo	ἑπτὰ	12	ΔΓιι.	Vigintitria.
δύο	7	ιβ	Octodecim	εἰκοσιτρία
2	ζ	Διι.	δεκαοκτὼ	23
β	Γιι.	Tredecim	18	κγ
ιι.	Octo	δεκατρία	ιη.	ΔΔιιι. &c.
Tria	ὀκτὼ	13	ΔΓιιι.	Triginta
τρία	8	ιγ	Nouemdecim	τριάκοντα
3	η	Διιι.	δεκαεννέα	30
γ	Γιιι.	Quatuordecim	19	λ
ιιι.	Nouem	δεκατέσσαρα.	ιθ	ΔΔΔ
Quatuor	ἐννέα	14	ΔΓιιιι.	Trigintaunum
τέσσαρα	9	ιδ	Viginti	τριακονταεν
4	θ	Διιιι	εἴκοσι	31
δ	Γιιιι.	Quindecim	20	λα
ιιιι.	Decem	δεκαπέντε	κ	ΔΔΔι. &c.
Quinque	δέκα	15	ΔΔ.	Quadraginta
πέντε	10	ιε	Vigintiunum	τεσσαράκοντα
5	ι	Δπ.	εἰκοσιεν	40 μ
ε	Δ.	Sedecim	21	ΔΔΔΔ.
Γ.	Vndecim	δεκαέξ	κα	Quadragintaunum
Sex	ἕνδεκα	16	ΔΔι.	τεσσαρακονταεν

41	90	800	8000	80000
μα	ϟ	ω	ϡ	π
ΔΔΔΔι.&c	ΔΔΔΔ.	HHH	xxx	MMMM
Quinquaginta	Nonagintaunum	Nongenta	Nonies mille	Nonaginta millia
πεντήκοντα	ἐνενηκοντάεν	ἐνιακόσια	ἐνιακισχίλιοι	ἐνιακισμύριοι
50	91	900	9000	ϛ
ν	ϟα	ϡ	ϡ	MMMM
Δ (num.	ΔΔΔΔι.	HHHH	xxxx	Centum millia
Quiquagintau-	Centum	Mille.	Decem millia	δεκαμύριοι
πεντήκοντάεν	ἑκατόν	χίλιοι	μύριοι	100000
51	100	1000	10000	ϱ
να	ρ	α	ι	Ducenta millia
Δι &c.	H	x	M	ἴκοσι μύριοι
Sexaginta	Ducenta	Bis mille	Viginti millia	200000
ἑξήκοντα	διακόσια	δισχίλιοι	δυσμύριοι	σ
60	200	2000	20000	Trecenta millia
ξ	σ	β	κ	τριάκοντα μύριοι
ΔΔ.	HH	xx	MM	300000
Sexagintaunum	Trecenta	Ter mille	Triginta millia	τ
ἑξηκοντάεν.	τριακόσια	τριχίλιοι	τρισμύριοι	Quadringẽta millia
61	300	3000	30000	τετταρακόντα μύριοι
ξα	τ	γ	λ	400000
ΔΠΔι.&c.	HHH	xxx	MMM	υ
Septuaginta	Quadringenta	Quater mille	Quadraginta millia	Quingenta millia
ἑβδομήκοντα	τετταρακόσια.	τετρακισχίλιοι	τετρακισμύριοι	πεντήκοντα μύριοι
70	400	4000	40000	500000
ο	υ	ϡ	μ	φ
ΔΔ.	HHHH	xxxx	MMMM	Sexcenta millia
Septuagintaunum	Quingenta	Quinquies mille	Quinquaginta mil-	ἑξήκοντα μύριοι
ἑβδομηκοντάεν	πεντακόσια	πεντακισχίλιοι	πεντακισμύριοι	600000
71	500	5000	50000	χ
οα	φ	ε	ν	Septingenta millia
ΔΔι.&c.	H	x	M	ἑβδομήκοντα μύριοι
Octoginta	Sexcenta	Sexies mille	Sexaginta millia	700000
ὀγδοήκοντα	ἑξακόσια	ἑξακισχίλιοι	ἑξακισμύριοι	ψ
80	600	6000	60000	Octingenta millia
π	χ	ϛ	ξ	ὀγδοήκοντα μύριοι
ΔΔΔ.	HH	xx	M	800000
Octogintaunum	Septingenta	Septies mille	Septuaginta millia	ω
ὀγδοηκοντάεν	ἑπτακόσια	ἑπτακισχίλιοι	ἑπτακισμύριοι	Noningenta millia
81	700	7000	70000	ἐνενήκοντα μύριοι
πα	ψ	ζ	ο	900000
ΔΔΔι.&c.	HH	xx	MM	ϡ
Nonaginta	Octingenta	Octies mille	Octoginta millia	
ἐνενήκοντα	ὀκτακόσια	ὀγδακισχίλιοι.	ὀγδακισμύριοι	

Nota in compositione nominum numeralium maiorem numerum minori præferri sine coniunctione, contra uero minorem maiori interce dente coniunctione copulatiua καὶ, id est &, ut

δεκάτριοι, uel τριακαίδεκα
δεκατέσσαρα, uel τεσσαρεσκαίδεκα
δεκαπέντε, uel πεντεκαίδεκα
δεκαέξ, uel ἑκκαίδεκα
δεκαεπτά, uel ἑπτακαίδεκα
δεκαοκτώ, uel ὀκτωκαίδεκα
δεκαεννέα, uel ἐνεκαίδεκα. &c.

Sunt & alia quædam nomina numeratiua, ab his numeralibus deriuata, partim in πλοῦς desinentia. ut,

διπλοῦς	duplex
τριπλοῦς	triplex
τετραπλοῦς	quadruplex
πεντεπλοῦς	quintuplex

ἑξαπλοῦς

ἑξαπλοῦς	sextuplex.
ἑπταπλοῦς	septuplex
ὀκταπλοῦς	octuplex
ἐννεαπλοῦς	noncuplex
δεκαπλοῦς	decuplex.&c.

Partim in πλάσιος terminata.ut,

διπλάσιος	duplus
τριπλάσιος	triplus
τετραπλάσιος	quadruplus
πεντεπλάσιος	quintuplus
ἑξαπλάσιος	sextuplus
ἑπταπλάσιος	septuplus
ὀκταπλάσιος	octuplus
ἐννεαπλάσιος	noncuplus
δεκαπλάσιος	decuplus.&c.

Partim in ας exeuntia fœminina.ut,

μονάς	unitas
δυάς	duitas
τριάς	trinitas
τετράς	quaternitas
πεμπάς	quinarius
ἑκτάς	senarius
ἑπτάς	septenarius
ὀγδοάς	octonarius
ἐνεάς	nouenarius
δεκάς	denarius
χιλιάς	millenarius
μυριάς	decies millenarius &c.

De nominibus ordinalibus.
Quin etiam ipsi ordinales numeri à superioribus ducunt originem.ut,

πρῶτος	primus
δεύτερος	secundus
τρίτος	tertius
τέταρτος	quartus
πέμπτος	quintus
ἕκτος	sextus
ἕβδομος	septimus
ὄγδοος	octauus
ἔνατος	nonus
δέκατος	decimus
ἑνδέκατος	undecimus
δυοκαιδέκατος	duodecimus
τρισκαιδέκατος	decimus tertius
τετταρεσκαιδέκατος	decimus quartus
πεντεκαιδέκατος	decimus quintus
ἑκκαιδέκατος	decimus sextus
ἑπτακαιδέκατος	decimus septimus
ὀκτωκαιδέκατος	decimus octauus
ἐνεακαιδέκατος	decimus nonus
εἰκοστός	uigesimus
εἰκοστὸς πρῶτος	uigesimus primus
εἰκοστὸς δεύτερος	uigesimus secundus
τριακοστός	trigesimus
τριακοστὸς πρῶτος	trigesimus primus
τετταρακοστός	quadragesimus
τετταρακοστὸς πρῶτος	quadragesimus primus
πεντηκοστός	quinquagesimus
πεντηκοστὸς πρῶτος	quinquagesimus primus
ἑξηκοστός	sexagesimus
ἑξηκοστὸς πρῶτος	sexagesimus primus
ἑβδομηκοστός	septuagesimus
ἑβδομηκοστὸς πρῶτος	septuagesimus primus
ὀγδοηκοστός	octogesimus
ὀγδοηκοστὸς πρῶτος	octogesimus primus
ἐνενηκοστός	nonagesimus
ἐνενηκοστὸς πρῶτος	nonagesimus primus
ἑκατοστός	Centesimus
διακοσιοστός	ducentesimus
τριακοσιοστός	trecentesimus
τετρακοσιοστός	quadringentesimus
πεντακοσιοστός	quingentesimus
ἑξακοσιοστός	sexcentesimus
ἑπτακοσιοστός.	septingentesimus
ὀκτακοσιοστός	octingentesimus
ἐνακοσιοστός	nongentesimus
χιλιοστός	Millesimus
δισχιλιοστός	bis millesimus
τρισχιλιοστός	ter millesimus
τετρακισχιλιοστός	quater millesimus
πεντακισχιλιοστός	quinquies millesimus
ἑξακισχιλιοστός	sexies millesimus
ἑπτακισχιλιοστός	septies millesimus
ὀκτακισχιλιοστός	octies millesimus
ἐνακισχιλιοστός	nouies millesimus
μυριοστός	decies millesimus

FINIS.

ΤΑ ΤΩΝ ΛΕΧΕΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Α

APER se quidē nihil nisi primæ literarum nota est, composita uero alijs dictionibus multiplicem ac uariū usum habet. Aliquādo enim uim priuandi tenens, significatio nem omnino immutat & alienā facit ab ea, quā suū simplex habebat, ut κλητὸς significat eū, qui ab aliquo est uocatus, ἄκλητος autē à nemine uocatū. Sic ἄιδης, cōposita dictio ex α & εἶδ᾽ειν, id est, uidere, Plutonem significat: hoc est æterne noctis regnatorem, umbrarumq; potētem: siue (ut Lucanus inquit) Ditisq; profundi Pallida regna. Similiter & ἄλυσις, ex α & λύσις, quod est liberatio, solutio, significat quasi catenā arctam & solidam, aut uinculum intortū & in extricabile. Vbi sciēdum secundū grāmaticos, in his duobus nominibus, ἄιδης scilicet & ἄλυσις, α denso spiritu esse debere, cum in cæteris ex eadem litera compositis, tenui ferè spiritu sit.

Aliquando dictionis significationē complet, ἐπιτατικῶς, hoc est intensiue sumptum. Vnde ὕλην ἄξυλον Homerus uocauit, quasi syluā nemorosam, & ut Ouidius inquit, Sylua frequens trabibus, quam nulla ceciderit ætas. Et ἀχανὲς πέλαγος, pelagus immensum & uastum, μέγα πάνυ, καὶ ἐπὶ πολὺ κεχυμένος. Sic & ἄβιος apud Antiphōtē pro diues, id est, πολὺν βίον κεκτημένος. & ἀθρόον, attentissime inspicere.

Aliquādo minuit significās τὸ ὀλίγον, ut ἀμαθὴς poëtice, pro ὀλιγομαθὴς, subdoctus.

Aliquando τὸ ὁμοῦ, id est simul significat, ut ἀδελφοί, uterini fratres, composita dictio ex α & δελφὺς, quod uterum significat: quasi eiusdem uteri. Sic ἀκόλουθος, pedissequus, comes, & ἄκοιτις uxor, ut est apud Platonem in Cratylo. Sic etiam ἄλοχος. quasi ὁμόλοχος, id est, μετέχουσα τῆς κοίτης τοῦ αὐδρός.

Aliquando τὸ κακόν, ut ἀφυὴς poëticè, pro κακοφυὴς, malus, peruersus. & ἀρυθμός, histrio indecenter se & uitiose in rythmis gerens.

Aliquādo par denotat, siue τὸ ἴσον, ut ἀπάλαντον pro ἰσοπάλαντον, æquiualens, æquale, eiusdem ponderis.

Aliquando superuacaneum est, atque id maxime apud Atticos, significationem neq; mutās, nec complens, nec minuens, ut ἄσαχυς nihil aliud quàm σάχυς, hoc est spicam significat. Ita quoq; ἀπαίρω & ἀπαίρω, eiusdem sunt significationis. Porrò & hoc sciendū, quod cū dictionibus uocalem à principio habentibus componatur, ν inter α & uocalem soleat interponi euphoniæ gratia, ut ἀνανδρος, ἀνδρασος, ἀνήδυος, ἀνίππος, ἀνόψος, ἀνωμος.

Ἀ denso spiritu, articulus est postpositiuus neutri gen. & pluralis numeri, significans interdū ἅπερ, quæ: interdū ἄλινα, quædam, ut est apud Hippocratem: interdū ὅσα, quæcuuq;: & apud Democritum pro τὰ ἴδια, propria. Homero est τὰ ἑαυτοῦ, ut ἃ πῶς δώμασ᾽ ἔχας. Euripides posuit loco ὧν, πράξασ᾽ ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ᾽ ἃ βούλομαι. Sic contra Sophocles, ἀστῆς ὧν τοῦξε.

Ἁ tenui spiritu, & tono circumflexo, aduerbium est simile ναὶ & ἔνθε, siue ἄνθε, utinam. Callimachus, ἁ πάντα σωάγρας. Ponitur etiam pro ualde, πολὺ, καὶ μέγα, apud Archilochum, ἁ, ἔασ᾽ εἰσγεταύρας. Et loco ὦ aduerbij, cum est κλητικόν, idq; in communi usu, non poëticè tantū. Iliad. ω. Eust. annotat. esseq; familiare & usitatum iratis, perculsis, & interminātibus, τοῖς θυμουμένοις, καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι συνηθὲς. Hom. ἁ δῖλοι, τί κάκων; Et loco φοῦ, ut est apud Platonem, & tunc est χειλιαστικόν, cum scilicet molestū quippiā nobis accidisse, & indignatione dignum declaramus. Itē aliquando pro νῶν, à poëtis usurpari solet.

Ἃ denso spiritu, & tono circumflexo, aduerbium est admirandi. Agathias in Epigrā, ἁ μέγα τλημόνεις κηρὸς ἀνεπλάσατο.

Ἄ tenui spiritu, & tono acuto, aduerbium est ἐκπληκτικόν, & παρακελευστικόν, conterrēdi, exclamandi, adhortandi. Aristophan. in Pluto. ἄ, ἄ, τοῦ δεῦρο μή μοι προσφορε.

Α α.

Αάτου. tribus α scriptū, significat id quod maxime in causa est, quo malis magis afficiamur: uel quo minus impunitatē scelerum suorum mali assequātur, secundum quod α aut στερητικόν est, aut ἐπιτατικόν. Vbi scias quemadmodum in ἄατος primū α στερητικόν est ipsius ἄτης, sic in ἀάατος primum α

priuat sua significatione totum hoc uerbum ἄαβος, ac in diuersum conuertit, quasi τὸ μὴ τεροῦν ἄτης οὐ ἀδιόρκος, ἀλλὰ μάλισα αἴτιον τῆς ἄτης.

Ἄα, multitudo, siue cōfluxio aquarum in unum locum. σύκημα ὕδατος.

Ἀάβαβος. siue ἀάβυκβος. innocēs, incolumis, niger.

Ἀαγής. ἐος. ὁ, ἡ. & ἀαγές. ὸ. (ab α priuatiua particula. & ἄγω ὸ κλαύω. frango.) robustum, quod nō facilè uulnerari aut frangi potest, ἄθραυστον. uel ἢ ἐπίτασιν ipsius α, πολύθραυστον.

Ἄαδα, Laconicè, pro ᾠδία, egestas. Vsurpatur ab Aristophane, ᾠ γλῶσσ.

Ἀαδεῖν, turbare, afficere cōtumelia. Item egere, confici fame, anxium esse, cibo non uti.

Ἄαδ ον. molestus fuit. ἐλύπησεν. Hesych.

Ἀαδ ύνω. νς. ἡ. succerda, id est, stercus suillum.

Ἀαδής. ἐος. ὁ, ἡ. iniucundus, pro ἀηδής.

Ἀάθω. deceptus fui. ἠπατήθω

Ἀάθικτον. ὸ. ὸ. incorruptibile, non obnoxium damno. (grum.

Ἄακβον. ὸ. ὸ. inuulnerabile, sanū, infractū, inte-

Ἀαλιον. ὸ. ὸ. inordinatum. ἄτακτον. ἄλιον enim ὸ ματαιον, ἀκρατές.

Ἀάμινς. θος. ἡ. ἰξευτήριον. Venabuli genus quo aucupes utuntur. in Epigram.

Ἀαναίμα. ἡ πολλαχὴ χάεις. alij ἀάυεμα scribunt.

Ἀανές τὸ nondū absolutum, ὁ τελεωθησόμενον.

Ἀανής. ὲς. ὁ. ἡ. utilis.

Ἄανθα. ἡ. genus inauris.

Ἄαπτος. ὸ. ὁ. ἡ. cui quis nocere nequit, ὃν οὐδεὶς δυνάται βλάψαι. ex ἰάπτω, ut uult Herodian. id est, noceo, quod ab ἴψ ἰπός: unde uerbale ἴαπτος, & σφῆσι ἀίαπτος, siue ἄαπτος. ἔλαφρος ὶ. Potest quoq; α accipi ὡς τὰ λικῶς, & tunc significat eū, qui alijs facile solet inferre mala. ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν, multum nocuus. Eo modo Hom, Ilia. α. manus Iouis irati ἀάπτους uocat, uiolatas: aut ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους, quasi ad illas offendere sit pernitiosum.

Ἄας. in crastinum, uel perendie.

Ἄαζα. ἀασάμην, ἀάσθω. ab ἄω, de quo suo loco.

Ἀασίφορος. ὸ. ὁ. nocumentum ferens.

Ἀασίφρων. νος. ὁ. demens, insanus, βλαψίφρων. φρενοβλαβής.

Ἀάσκω. noceo, corrumpo.

Ἀάσονος. ὸ. ὁ. gemibundus, suspiriosus, mœstus.

Ἀασός. pro ἄατος.

Ἀάχος. ὸ. ὁ. ἡ. pro ἀκατάχος. irretentibilis. intemperans, inobediens, ἀκατακράτης. Deducitur autem ἀπὸ τοῦ χῶ, χῆμι, ἔχηκα, ἔχεμαι, ἔχεσαι, ἔχεται. Vnde χετὸς & ἄχος, siue per pleonasmum ipsius α, ἀάχος.

Ἄατος. ὸ. ὁ. innocens, sine nocumēto. ἀβλαβής.

αὖθι ἄτης. uel κατ' ἐπίτασιν ipsius α uehemēter nocens. Vtroq; enim modo ipsum α accipi potest, aut priuatiue, aut intēsiue. Ab ἄω quod est βλάπτω, ἄσω. unde ἄτος, & ἄαβος. Est etiam difficilis, insatiabilis. χαλεπὸς, δυσχερής, ἀηδής, ἀχόρτασος, ἀπλήρωτος. sunt qui ita distinguant, ut ἄατος sit innocuus, illesus, ἀτρεής: at ἀατός, dānosus, ὁ πολυβλαβής, sic Eusta. Ilia ξ.

Ἀάτυλος. ὸ. ὁ. innocens. ἀβλαβής. Hesych.

A B.

Ἀβ, mensis, qui & γοερπαῖος.

Ἄβα. rota, clamor. προχός, βοή.

Ἀβάγκτος. ὸ. ὁ tenuis, λεπτός.

Ἄβαγνα τὰ. rosæ Macedonibus.

Ἄβαλος. ὸ. ὁ. taciturnus, ἥσυχος, ὁ ἐσβημένος τῷ βάλειν.

Ἀβαίρ. ἐρος. tenuis, minutus.

Ἀβάθ. doctor. Cyprij.

Ἀβάθματα, τὰ. bellariorum genus. τρέμματα.

Ἄβαι. urbs Phocidis. ubi Apollinis ἀβαῖος fanū ex

Ἀβακαῖνον. urbs Siciliæ. (tabat.

Ἀβακέω. μ. ήσω. unde ἀβάκηζαν. ignoro, nō habeo quid dicā, aut quo rationē rei explicē, quiesco. Ἀβάκηζαν (inquit Etymol.) ἠγνόησαν, ἠσυχήσαν, ἡσύχασαν: deducitq; ἀβάζω, τὸ λέγω, quod in præterito passiuo βέβακται facit: unde βακτός. & uerbū ἀβακτῶ, siue aphęresi τοῦ τ, ἀβα

Ἀβακέως quiete. ἡσύχως, ἀπὸ τοῦ ἀβακής. (κῶ.

Ἀβακήμων. ονος. ὁ. indisertus, tacitus, imprudēs, stultus.

Ἀβακής. ὸ. uel ἐος. ὁ. ἡ. (alij ἀβάκης) idem quod ἀβακήμων, carens uoce. ἄφωνος, ἄλαλος. ἄβαλος. ἀπὸ τοῦ βάζω, τὸ λέγω. Hinc pro simplici ponitur, & aperto synceroq;. ἀφελής, ἄπαφος, ἄκακος. Item pro stulto. Est etiam inualidus. ἀδυνατός. Quin & facilis, πρᾶος. Sappho, πάμφαγνα ἀβακῆ ἔχω, id est, ἡσύχιον, πρᾶον.

Ἀβακίζω. quiesco. ἡσυχάζω, μὴ θορυβῶ.

Ἀβάκιον. ὸ. τὸ diminutiuum est, ἀπὸ τοῦ ἄβαξ. κος. abaculus. Ammonius ita ἀπὸ τοῦ ἄβακος differre ait, ut ἄβαξ sit mensæ genus, ubi uasa omnis generis exponi soleant: ἀβάκιον uerò tabula illa calculatoria, in qua numeros subinde deleti les ducamus. Vide ἄβαξ.

Ἄβακοι, ἀγελαῖοι δυνοῦ, inutilium pisciculorum institores, insani. Oppian. inter. (νομ.

Ἀβάκτιον. ὸ. τὸ minime inuidiosum. ἀνεπίφθο-

Ἄβακτον, & ἄβυκτον, τὸ μὴ μαναεῖσόν, profanum.

Ἀβάκχευτος. ὸ. Bacchiel nominis expers. λινοῦν ὕφασμα, πολυχρείσιον, in neut. gen. (λογία.

Ἀβαλαῖα. ας. ἡ. scriptura, cōfessio. συγγραφή, ὁμο-

Ἀβάλε. aduerb. utinā. Sed ἀβάλαι, uox, indignantis, heu. φεῦ. ab α epitatico, & βάλλω. uide βάλε.

Ἀβάλη. inutile, languor. ἀχρεῖον, νωθρόν. Vel (ut alij

alij) inutilis, languidus.

Ἄβαλις. oliua mala.

Ἀβάντασις. ι Θ. ἡ. a ascensus. ἀνάβασις.

Ἄβαξ. ακΘ. ὁ. ἐφ' ὃ τὰ πράγματα ψηφιζόμενοι, inquit Ammon. id est, in quo res deponunt, quē admodū est coquorū tabula, in qua receptacula eduliorū, aliaq; id genus exponuntur. Ponitur & pro tabula in qua mathematici siue algoristę lineas, numeros, & figuras ducunt. ueteres pythagoricā appellāt mensam. Vide Ἀβάκιον. Est quoq; tabula quadra quæ supponitur crassiusculæ summitati colūnæ. Etym. ἄβαξ (inqt) propriè ὁ μὴ ἔχων βάσιν, impropriè uero ἡ ὦμὴ ἴας δ' ἵππου ἀνίδος. πρὸς τὸ βῶ τὸ βαίνω. Latini à genitiuo Græco nominatiuum formantes, Abacum uocant. Accipitur aliquando pro muto. ἄλαλΘ, ἄφωνΘ.

Ἀβάπτισον. τὸ. terebella, medicorum instrumentum, τρύπανον.

ἈβάπτιστΘ. ν. ὁ. qui mergi nequit, ut suber.

ἌβαπτΘ. ν ὁ liberrimus in loquendo. ἀσόμωνος: translatione sumpta ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν, τῶν μὴ σόμα βαπτομένων.

Ἄβαρ. ρΘ. τὸ. genus placentæ, apud Aeschy.

Ἀβαρής. ἐΘ. ὁ. intelligentia carens. ἀσώφρονΘ.

Ἀβαρεάσκ. ης. ἡ. effœminata, delicata. ἀβαρεσά.

Ἀβαρίς. ίος. ὁ. ἡ. epirotes, continentis habitator, cuius habitatio minime in aquis est, eoq; nullis nauibus eget. ὃς μὴ ἔχει βάρη. Hoc quoq; nomine uocabatur Seuthi filius, de quo Suid. & Strabo, & Gellius lib. 9. cap. 22.

Ἀβαρεσά. ἀβαρεσκ. mollis, delicata.

Ἀβαρλεῖται. terret, plaudit. ταραττεται, κροτεῖ.

Ἄβαρνα. ας ἡ. fames.

Ἀβάρνα. geme, plrora, clama.

Ἀβαλταί. δν. αἱ. uolatiles, πτηναί.

Ἀβαρτία ας. ἡ. insatiabilitas.

Ἄβαρκος. ν. ὁ. insatiabilis, ualde edax.

Ἀβαρύ. origanum.

Ἀβαρύς. ύος. ὁ. ἡ. non grauis. Lucian. in Scaph. ὅτω ἄμφνον ἀβαρῆ εἶν, ὥστε ἐμβαινε. id est, Sic satius, ut sine pondere sis, itaq; inscende.

Ἀβάς. bardus, ὀνήθης. sacer morbus Tarentinis.

Ἀβάσαι. præclare agere. extolli.

Ἀβασάκτως. aduerb. portatu difficile.

Ἀβασάνιστος. ν. ὁ. inuulnerabilis, ἄτρωτος. Item in exploratus, non probatus. à basano lapide auri indice. Expers doloris, apud Aelianum. Vide prouerb. Inexploratus homo.

Ἀβασανίστως. sine certa probatione, nulla examinatione facta.

Ἀβασίλευτος. ν. ὁ. nō subditus regi, ut ἀβασίλευτος πόλις, libera urbs. quæ nullius paret legibus sed est sui iuris.

Ἀβάσκανον. ν. τὸ. fascini anuletū. ab α priu. part. & βασκανία.

Ἀβάσκατος. ν. ὁ. ἡ. uel ἀβάσκανος. inuidia uacuus.

Ἀβάσακτον. onus. φορτίον. ab α epitat. & βάσαζα.

Ἄβασον. inaccessum, infinitum. Item ἀβίασον, non uiolentum.

Ἄβασυν. immotum, inaccessum.

Ἄβατον. ν τὸ. Suidæ sacrificiū ad quod nō quiuis admittitur temerè. Itē locus inaccessus religionis causa, qui & ἄδυτον.

Ἄβατος. ν. ὁ ἡ. expers intelligentiæ, ἀσώφρονΘ. itē ἄβατον desertum, desolatū, inaccessum, ut ἄβατος ὁδός, auium iter. & ἄβατον ὁδὸν ποιεῖν, apud Luciā. in Lexiph. est partē aliquā de itinere peragendo demere, destinato itinere aliquem sub leuare. Hinc etiā locus ille à Rhodijs, ne quis Artemisiæ statuam affligeret, obseptus, ἄβατος est appellatus, quoniā (inquit Cælius) trophæa mouisse religio est. Et insula quædam Aegypti eodē nomine uocatur, q ad illam propter limi & papyrorum copiā difficilimus esset aditus.

ἌβαφΘ. ν. ὁ. ἡ. non tinctus. ab α priu. & βάπτω.

Ἄββαλον, pro ἀνέβαλον. reiecit, sursum iecit.

Ἄβδελον. ν. τὸ. humile, abiectum.

Ἀβδέλυκτα. ων. τὰ. non cōtaminantia, quæ non abominamur, ἀμίαντα.

Ἄβδηλα, uel ἄβδελα. ων. τὰ ἄβατα.

Ἄβδης. scutica, flagellum.

Ἀβέβαιος. ν. ὁ. ἡ. instabilis, ἀσταθής, ὀλιγοχρόνιος, ὁ μὴ πάγιΘ.

Ἀβέβηλον. ν. τὸ. mundum, sacrum, quod neq; cō trectare, neq; adire fas erat. Huic cōtrarium est βέβηλον, τὸ μὴ ὅσιον, ταυτὶ δὲ βάσιμον. unde ἀβέβηλος λόγος, ἀπόρρητΘ: & ἀβεβηλαχώρια, regiones nō peruiæ. Vide Ammonij differenti (as.

ἈβελιΘ. ν. ὁ. sol Cretensibus.

Ἀβέλλω. uel ἀβέλω circundo, corono.

Ἄβελλον. ν. τὸ. uel ἄβελον. humile.

Ἀβελτοφονόκκυξ. γΘ. ὁ. inanis. ἀβέλτερΘ.

Ἀβέλτερος. ν. ὁ. abiectus, aspernādus, ignarus, stupidus, nō astutus, ignauus. Stultus dicitur à Cicerone. Ab α priu. & βέλτερΘ quod est φρόνιμΘ: quasi ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων.

Ἀβελτερία. ας. ἡ. uel ἀβελτηρία, mutato ε in η, stoliditas, amentia, absurditas.

Ἀβέρβηλος. ν. ὁ. uanus instabilis, ἀκατάστατος, μάταιος. ingratus, impudens, ἀχάριστος, αἰσχυντΘ. Et ἀβέρβηλον, multum, magnum. graue, laboriosum, odio dignum.

Ἀβέρη. αἱ. lora altiora, quæ terga equi iugalis excurrūt, sub alis eius succincta. Bud. Anno. sec.

Ἀβάοσω. desydero, tumultuor.

Ἀβηδῶν. ὀνΘ. ἡ. luscinia, ἀηδών.

Ἀβήλτακα. τ. memorē. alias ἀβέλτακα & ἀβίλτακα

Ἀβάρω. canto.

Ἀβής. ἐος. ὁ. ἡ. stultus, imprudens, improbus.

Ἀβήσω. animaduerto.

Ἀβίας Θ. ὁ. sine uiolentia, ἄβιος. unde ἀβίας Θ κίνησις, quod non alieno pulsu agitatur, sed ex se sua sponte mouetur.

Ἀβιάχομαι. ornor, delicior.

Ἀβίνκτον. quod præsenti in periculo uersatur. ἐφ' ὃ οὐκ χρὴ Θ βοὴν ἀρμυθμόν. cuius exequiæ non fuêre lugubres. Sopho. inter.

Ἄβιν. ινος. abies, aut picea. Inuenitur & ἄβιον, ut apud Latinos.

Ἀβιόλη. semen quoddam.

Ἄβιός. ὁ. ὁ. huius nominis est duplex significatio, aut enim α priuatiua particula est, & tum significat pauperem, qui non habet unde uictus sibi suppetat. ὃ μὴ βιοτὸς ὄδι, ἀ βίος deductũ. Itẽ inermẽ, qui arcu non utitur, ἀπόλεμον, ἀ βιός. Itẽ nõ uiolentum, sed qui legibus paret, ὁ βίαιον. ὃν ἀδικοῦντα. Demosthenes hoc nomine eum uocat, qui nullam uitę suæ rationem habet. Homerus Scythas ἀβίους apellauit, quasi à cõmuni uitæ statu alienos, ut qui mulieribus abstineãt. uide Strab. lib. 7. Ἄβιοι etiã (ut Etymol. habet) βίοις μὴ χρώμενοι, ὅ ὄδι νόμοις Θ πολιτείαις. uel ut Eust. Iliad. ν. ὀλιγόβιοι, ut frugales & paucis contenti, uel ὡς ἀκέσιοι Θ ἀμάξοικοι. Plura ibi Eust. & in lib. nostris τῶν τρωμάτων. Aut certe α intensiua particula est, & tunc significat eũ, cui nihil eorum deest, quæ suppeditant ad uitę cultum, & ad uictum, ad facultates rerum, & ad potentiam. Item μακρόβιον, μεγαλόχρον.

Ἀβίωτος. ὁ. ὁ. doloribus plenus, tristis, humilis, abiectus, ut ἀβίωτος βίος, uita iniucunda & acerba, non uiuenda. Vide in Chili. Eras. & ἀβιώτως ἔχει, locutio est, cum quis periclitatur de uita.

Ἀβλαβία. ας. ἡ. incolumitas, innocentia. Cic. li. 3. Thusc. quęst. Innocentia (inquit) apud Græcos usitatum nomen non habet, sed habere potest ἀβλαβίαν. Nam est innocentia talis affectio animi, quæ noceat nemini.

Ἀβλαβής. ἐΘ. ὁ. ἡ. innocuus, incolumis.

Ἀβλαβώνιον. sic dicebatur apud Aegyptios funis è corticibus connexus, purgationis causa.

Ἀβλαδέως. suauiter.

Ἀβλαξ. ακΘ, ὁ. clarus.

Ἀβλαχοί. ligna.

Ἄβλας. stupidus, ignorans.

Ἀβλαστής. ἐΘ. ὁ. & ἄβλαστος Θ. ὁ. infœcundus, non germinans. Bud. Com.

Ἄβλαυτος. ὁ. ὁ. nudus pedes.

Ἀβλεμὲς. inualidũ, ἀσθενές, sic Nieand. interp.

Ἀβλεμέως. aduerb. negligenter pro ἀμελέως, & transpositione literarũ ἀλεμέως, pleonasmoq; ipsius β ἀβλεμέως. Horione authore.

Ἀβλεννής. ἐΘ. piscis acus alio nomine βελόνη, & ῥαφίς. apud Athenæum.

Ἀβλεπής. ἐος ὁ. ἡ. despectus, uilis, nihili, malus.

Ἀβλέπημα ατος. τὸ. delictum, peccatum.

Ἀβλεπής. ἐΘ. ὁ. ἡ. peccator. ἀβλεπήσω.

Ἀβλεπῶ. delinquo, pecco.

Ἀβλεψία. ας. ἡ. cæcitas, inconsiderantia.

Ἀβληρά. ᾶς. ἡ. habena.

Ἀβλής. ῆτΘ. ab α priu. & βάλλομαι. βέλος. de laculo dicitur recẽti, necdũ aliquò misso, quo scilicet neminẽ adhuc ferieris, & cuius cuspis integra sit, neq; frequẽtibus ictibus obtusa. Potest quoq; α intensiue accipi, ut significet telũ tinctũ & ualde pernitiosum. Etym. ἀβλῆτα. τὰ καινόβλητον, ἢ τὸν καινὸν Θ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ καὶ ἀκέραιον τὸ ἐον γὰ αὐτῷ ἔχοντα.

Ἀβλήσμαστον, uel ἀβλήσματον, intactum.

Ἀβλητῆρες οἱ. testes. μαρτυρεῖν, αὐκλαχόντες. Legitur etiam. ἀβλήτορες & ἀβολήτορες.

Ἄβλητος. ὁ. ὁ. inuulneratus, extra tela. Differt ab ἀνόταστος, quod similiter inuulneratũ significat. nam illud de eo dicitur, qui eminus iaculando ictus non est, hoc uero de eo qui cominus pugnando nullum uulnus accepit. Varr.

Ἀβλήχμων. ονΘ. ὁ. obtusus.

Ἀβληχρής. ἐΘ. &

Ἀβληχρός. ὁ. ὁ. idem quod βληχρός, quod aliquãdo pro robusto ac forti accipitur, ut apud Pindarum & tũc α superuacaneũ est, ut in σάχυς & ἄσαχυς, & si alijs ὠῤῥαλικῶς positũ esse uideatur. aliquando uero pro hebeti & obtuso, molli itẽ & imbecilli, debiliq; unde mors ἀβληχροποιός dicitur, quasi ἀδυνῶς ποιῶν τὸν θνήσκοντας. Dicitur autem πρὸς τὸ βάλλειν, quod interdum καταβάλλειν εἰς γῆν ἢ σιώσαδαι αὐαιρεῖν significat interdum καταβάλλεσθαι εἰς γῆν. Etym.

Ἀβλόξ. sacrifica, impera, ἀτγόσε, ἀτεῖον.

Ἀβλόπις. ἀβλαβής.

Ἄβλος. ἐΘ. τὸ. mulctrũ, uasis genus apud Alema.

Ἀβλωθρίδιον. ὁ. τὸ. uenenum quo fœtus extinguitur, abortus. ἀτέλεσον, ἔκτρωμα.

Ἀβοαί. αί. precationes, ὀλυγαί.

Ἀβοήθητος. ὁ. ὁ. ἡ. auxilio carens, destitutus.

Ἀβοηθητί. aduerb. citra auxilium, faciliter.

Ἄβολα. tesserarius iactus. infœlix.

Ἀβολεῖν. intelligere. σωιεπίσειν. Hesych. Est etiã ἀβολῆσαι, ἀπαντῆσαι, obuiasse. Et Apollo. αὖ τις ἢ ἀβολήσομεν γυθάδ' ἰόντες. i. σωιτυχόμεθα.

Ἀβολεῖς. ualla, munimenta, sepes. πρόβολαί.

Ἀβολησαί. οἱ. crudeles, quibus non tutò obuiam uenitur.

Ἀβόλητοι. οἱ. idem.

Ἀβόλλα. genus uestis. Vide Bayf. de re uestim.

Ἀβολήτωρ. ορΘ. ὁ. καὶ

Ἀβολίς. ᾱ

Ἄβολος. pullus, qui dentes adhuc habet ætatis indices, qui à Xenophonte γνώμονοῦ appellatur. Et ἀβολήτωρ, ὁ μὴ πρᾶκαλῶν, πρὰ τὸ αὐλιβολῶ, Etym. unde apud Antimachum ἀβολήτορες, id est μάρτυρες σωιτυχόντες, σωκλαχόντες. uide ἄβλητῆρες. Est etiam ἄβολος flumen Siciliæ. Plutar. in Timeleone.

Ἀβολέι. inconsultò, imprudenter. Bud. Com.

Ἀβολέω. non consulto, nolo. Plato, ἀβολὴς ἥκα. Bud. Com.

Ἄβολος. ἐος. temerarius, inconsultus, egenus.

Ἀβόλητον. τ. τὸ. quod præter nostram uoluntatē fit, fortuitum. ἀβόλητῃ συμφοραὶ, repentinæ calamitates.

Ἀβόλητος. τ. ὁ. inuitus, μὴ βολόμενος, non desiderans. Plut. in Thes. πρᾶξις ἀβόλητος uocat res inconsideratas, siue imprudenter gestas.

Ἀβολία. ας. ἡ. temeritas, stoliditas, ineptitudo cōsilij. Et ἀβολία. πρὰ γνώμιν, inuitò.

Ἀβόλιος. cum ἰῶτα scriptum, nomen proprium.

Ἄβολος. τ. ὁ. ἡ. κακόβολος. consilio carens, inconsultus.

Ἀβολότατα. quæ sponte, sine nostra opera fiunt. ἀπραίρετα.

Ἀβόλως. stultè, insipienter, temere, inconsulto.

Ἀβοσκολέω. μ. ήσω. π. ηκα. tumultuor. θορυβῶ.

Ἀβότης. egens. ἀκτήμων, ἄπορος ἀπὸ τοῦ βοτοῦ.

Ἄβρα. ας. ἡ. ancilla adolescentior, domestica, mollis, delitiosa. οἰκότριψ ᾱ πρὰ χεῖρα, ἥγαν, ἡ σὺν προφος τρόπαινα. Etym.

Ἀβραδάλη. ης. ἡ. pellex.

Ἀβρακήκοαν. sonuerunt.

Ἀβράνας. Celtæ κόρυπιθήκας, hoc est simias caudatas uocant.

Ἀβρανίς. ίδος. ἡ. uestis muliebris est crocei coloris. à Cicerone de Arusp. Resp. crocota dicitur: & à Plauto Crocotula.

Ἄβραχον. sonuit, ἤχησον.

Ἀβρεμής. ἐος. ὁ. ἡ. despectus. ἀβλεπής.

Ἀβρεμαχετᾶ κοσμεῖται, βρυπᾶται.

Ἀβρεῖζομαι. delicior, ornor.

Ἀβρεικέστερον. uerius, ἀληθέστερον.

Ἄβρικος. τ. ὁ. surdaster, δύσκωφος, ἄγρυπνος, αὐσάκκος, ἐκμέρας ἀκόων, insomnis.

Ἀβρινά. τὰ. mundata. καθαρμένα.

Ἀβρὶξ ἐγρηγόρως. Hesych.

Ἀβρίξαι. à cibo sumpto dormire. ἀπὸ βαρᾶς νυκτὸς κοιμηθῆναι.

Ἀβρόβιος. τ. ὁ. ἀβροδίαιτος.

Ἀβρογόος. τ. ὁ. ἡ. omnia luctu eiulatuq; cōplens.

Ἀβροδίαιτα. ης. ἡ. uita delicatior. (Aeschy.

Ἀβροδίαιος. ὁ. ἡ. mollis, delicate & molliter uiuēs delicatus in cibo. ab ἀβρὸν quod delicatum ac molle, siue (ut alij) multum, significat, & δίαιτα τὸ ἀβροδίαιον, mollissima uita, Politiano interprete. Vide prouerb. Abronis uita.

Ἀβροέμονες. οἱ. splendide, ac molliter uestiti: καθηγλαϊσμένοι, λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι ab ἀβρόν.

Ἀβροκαρπον abrotonum herba. (Etym.

Ἀβροκομάω. capillos orno, deliciosus sum.

Ἀβροκόμης. comatus, molli cæsarie. πολύθριξ.

Ἀβρομία. ας. ἡ. tenebræ.

Ἀβρόμιος. citra uinum, abstemius, ἄοινος. ab α & βρόμιος.

Ἀβρομίτρας. τοὺς λαμπροζώνους. Hesych.

Ἄβρομος. τ. ὁ. obstreperus, tumultuosus. ab α intēsiue & βρόμος, quod significat strepitum ignis, ἦχον. Sed si α priuatiue accipiatur, significat sine strepitu.

Ἁβρός. ᾶ ὁ pulcher, uenustus, delicatus, mollis. Gaza in Cat. ἢ πότερον αὖ ἡ δυκαρπία τοῦδε ἁβρότερον, ἢ δυμορφία πολυκαλλέστερον γρόιοιο; Quid potest (inqt Cic.) esse tū fructu lętius, tū aspectu iucūdius? Vnde ἁβρὸς λειμών, floridus, generosus hortus. Itē præfractus, αὐθάδης. Significat quoq; eum qui leui est incessu, τὸν κόφως βαίνοντα. ab α, & βαρὸς, unde ἀβαρὸς, & syncopa ἁβρός. Alij cum denso spiritu α scribunt, ἅβρος, ab ἅπτω, tener, qui facile tangi potest. δυαφής.

Ἁβροπήνας πέπλους dixit Lycophrō tenuissimo filo cōtexta pepla. (βρότης.

Ἀβροσύνη. ης. ἡ. speciositas, alacritas, deliciæ, φαι-

Ἀβροσαγής. ἐος. ὁ. ἡ. crapula diffluens. ἀβρογάστωρ.

Ἀβροτάζω. μ. σω. Etym. ξω. uult habere) π. κα. peccо, erro; proprie de ijs, qui aliquò collimantes sagittā, aberrant à scopo. quasi τοῦ βροτοῦ ἀστοχῶ, ὡς γὰρ πολέμω. Item priuor, destituor.

Ἀβροτάνιον. τ. τὸ. uel ἀβρότανον, abrotonū herba.

Ἀβρόταξις. ιος. ἡ. peccatū, error. ἁμαρτία, διαμφόδησις.

Ἀβρότη. ης. ἡ. conticinium. Dicitur autem pro ἀμβρότη, ἢ πρὰ λάψιν τοῦ μ, πρὰ τὸ μὴ πρῶιέναι ἐν αὐτῇ: uel ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται: uel ἀμβρότη, καθ' ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν. Etym.

Ἀβροτήμων. ονος. ὁ peccator. ἁμαρτωλός.

Ἀβρότης. ητος. ἡ. mollicies, deliciæ.

Ἀβροτῆσαι. noctu occurrisse. νυκτὸς ἀπαντῆσαι.

Ἀβροτίνη. ης. ἡ. peccatrix.

Ἀβροτόνιον, uel ἀβρότονον, nomē meretricis est, apud Lucianū, ab ἀβρὸν τὸ τρυφερόν, quod glabrum siue delicatū significat. Apud Plut. proprium est nomen matris Themistoclis.

Ἀβρότονον. abrotonum herba utriusq; sexus Dioscorid. lib. 3. cap. 26. & apud Theophrastum.

Ἄβρος. τ. ὁ. inhumanus, inanimatus, insensibilis. Itē indēnis, ἀζήμιος. Alij ἄβρωτον cū ω scribunt.

Ἀβροχία. ας. ἡ. siccitas.

Ἁβροχίτων. ονος. ὁ. mollíter uestitus.
Ἄβροχος. ον. ὁ. integer, non madidus.
Ἄβρωμα. συνκόμινα. mora. (one sum.
Ἁβρύνομαι. μ. ῶμαι. delicior, glorior, in uenerati-
Ἄβρυνε, uel ἄβρος. βιβρωσκόμενον.
Ἄβρωμα. stolæ genus mulierum.
Ἄβρωμος. grauiter olẽs, fœtidus. Nã βρωμᾶσθαι de leonibus, hircis, atq; id genus alijs animantib. grauiter olentibus dicitur. & α hic auget. Ety. ἄβρωμοι, οἱ ἄγαν βρωμῶντες, ὅ ἐστιν ἡδόντες. παρὰ τὸ βρόμος, quod τὸν ἦχον significat.
Ἀβρωμόνταχος. ον. ὁ. clamosus, grauistrepus, uociferator. Hesych.
Ἁβρῶς. aduerb. splendidè, αὐθηρῶς.
Ἄβρωστος. ον, ὁ. non idoneus ad edendum, qui esui non est, non cariosus, non exesus. Thucyd. Dicitur & ἄβρωτος.
Ἀβυσλίωα. τὰ. futilia, ac nulla æstimatione digna. Eras. Chil. & Cæl. lib. 14. cap. 24.
Ἀβύρβηλον. multum, uanum. πολύ, μάταιον, ἀλασύ, συρφετῶδες, αὐαίχμιον, ἐπαχθές. Et ἀβύρβηλος, μέγας, καταγελής. Dicitur & ἀβέρβηλος. pro eodem. Vari.
Ἀβυρτάκη. ης. ἡ. genus edulij barbarici ex acribus, nasturtio uidelicet, allio, atq; sinapi cõcinnatũ, ut habet Etym. author. cardamo, mali punici granis confectum. Vnde.
Ἀβυρτακοποιοί. οἱ. qui eiusmodi esculenta parãt. Cæl. lib. 14. cap. 56.
Ἀβυσλυκώμαι. οἱ. sycophantæ, uelut in eo κωμῶντες, id est efferentes se. Cæl. lib. 14. cap. 21.
Ἀβυσλόν. ὁ. τὸ profundum.
Ἄβυσσος. ον. ὁ. ἡ. aqua quæ finem non habet, παρὰ τὸ σλύω τὸ ὑποφέρομαι. uel mutatione literarum τὸ βύω, βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βέβυσται. unde βυσσὸς καὶ ἄβυσσος, εἰς ἣν ἀσλεῖς εἰσέρχεται. σλὰ τὸ βάθος. Vel παρὰ τὸ βύω τὸ καλύπτω, καὶ τὸ αὐτῶ ζικόν, ὁ τόπος ὁ ὑπὸ πλήθους ὑσ' ἄτων καλυπτόμενος. Etym. Est & nomen lacus, & Proserpinæ sacellum. D. Augustinus nõ solum de aqua, sed de quauis etiã humida natura dici author est. Et adiectiuè, profundus, in immensum patens ut λίμνη ἄβυσσος, Aristoph.
Ἄβωρ. uox, βοή. Laconicè.
Ἄβως. βος. ὁ. sine uoce, ἄφθογγος, ἄφωνος.
Ἄβωτος. ον. ὁ. iniucundus, ἀνσλής.

A Γα. inuidia.

Ἀγάομαι. cum stupore admiror, ἐκπλήττομαι. Item inuideo, odi. idem cum ἀγαίομαι.
Ἀγάγας, pro ἀγαγών. Atticè particip. ab ἄγω.
Ἀγαγάμενοι. οἱ. admirantes. ab ἀγάζω.
Ἀγάγεσθαι. conducere. Thucyd.
Ἀγάγης. ον. ὁ. sua sponte subiectus, adducens.
Ἄγαγον, pro ἄγαγε.
Ἀγαγύρτης. ου. ὁ. circulator. ἀγύρτης.
Ἀγάζηλος. ὁ. inuidus. μεγαλόζηλος.
Ἀγάζομαι. καὶ
Ἀγάζω. μ. σω. tristor, grauiter fero, noceo, cogo, laboro. Item impleo. Etiam admiror, ueneror, obsecro. Genit. Etym.
Ἀγαθεωρεῖν. consyderare, inspectare, uelut ij qui rem diu non uisam inspiciunt.
Ἀγαθῇ τύχῃ. bene precãtis est, quẽadmodũ & Latini dicunt, Quod bene uertat. Quod faustũ fe
Ἀγαθιζομένη. ης. ἡ. bona dicens. (lixq; sit.
Ἀγαθικά. τὰ. ἀγαθοποιΐα.
Ἀγαθίς. ίδος. ἡ. glomus. unde prouerb. ἀγαθὴν ἀγαθίδα. Bonorum glomi. Eras. Chil. significat & τὴν σησαμίδα, sesamum, teste Eust. Ilia. σ.
Ἀγαθοδαιμονισαί. οἱ. parce bibentes, ὀλιγοποτοῦντες. Vide Chiliad. Erasmi.
Ἀγαθοεργεῖν. bene agere.
Ἀγαθοεργία. ας. ἡ. egregium facinus, beneficiũ.
Ἀγαθοεργός. ὁ. ὁ. potior, nobilior uirtute. Itẽ bene meritus. Hesiod.
Ἀγαθοθέλεια. ας. ἡ. rerum bonarum electio.
Ἀγαθοποιά. τὰ. benefacta.
Ἀγαθοποιΐα. ας. ἡ. meritum, beneficium.
Ἀγαθοποιός. ὁ. ὁ. bonorum effector.
Ἀγαθός. ὁ. ὁ. bonus, pbus, iustus, integer. Item præstabilis, laudabilis, excellẽs. Hom. Iliad. α. μήδ' ὅτως ἀγαθός πόρ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ Κλέπτε νόω. Dicitur autẽ ab ἀγάζω, cuius præt. perfectũ est, ἤγασμαι, ἤγασαι, ἤγασται, unde & ἄγος ὸς & ablato σ, mutatoq; ipso τ in θ, ἀγαθός. Ety. Τὸ ἀγαθὸν, uel ζ' ἀγαθὸν præposito articulo, Aristo. uocat summũ illud, & unicũ bonũ. Bud. Com.
Ἀγαθοσύνη. ης. ἡ. bonitas. huic opponitur πονηρία.
Ἀγαθουργία. idem quod ἀγαθοεργία. (εία.
Ἀγαθύνω. μ. υνῶ. bene, seu benigne facio. Neut.
Ἄγαι. littora, uulnera.
Ἀγαίομαι, siue ἀγάομαι admiror. Item inuideo, irascor, male consultũ uolo: ut ζῆλ' ἥδι ζεὺς αὐτὸς ἀγαίετ'.
Ἄγαις. ταῖς ζηλόστοιν. θρόσαις. apud Aeschyl.
Ἀγαῖος. ον. ὁ. purus, elegãs. Vox antiquis usurpata. Itẽ, ἀγαῖον, inuidiosum, ἐπίφθονον, θαυμαστόν.
Ἀγαίων. ονος. ὁ. sol.
Ἀγακλεής. ἐος. ὁ. ἡ. καὶ
Ἀγακλεῖς. καὶ
Ἀγακλυτός. ὁ. ὁ. καὶ
Ἀγάκλυτος. pernobilis, διαβεβοημένος, ualde inclytus, & celebris.
Ἀγάλακτες. ων. οἱ. collactanei, fratres, cognati. ab α, cum ἀθρόως accipitur, & γάλαξ. quasi ὁμογάλακτες, uel τὸν αὐτὸν γάλα πάσαντες.
Ἀγαλακτία. ας. ἡ. defectus lactis.
Ἀγαλακτοσύνη. ης. ἡ. cognatio, collactatio.

Ἀγάλαος.

Ἀγάλας Θ. ᾱ. ὁ. intemperans. ἀκόλας Θ.

Ἀγαλέος. ὁ. cauus, pręruptus, κατεαγὼς, ἐνθλασεος, ab ἄγος, fragmentum.

Ἀγαλιάζω. μ. σω. π. κα. conuicior, rixor.

Ἀγάλακτον πεδίον. τὸ. pastum lacti generando ineptum. apud Galen.

Ἀγαλλητόν. ᾱ. τὸ. quo quis sanctificatur.

Ἀγαλλίαμα. ατος. τὸ. δόξασμα.

Ἀγαλλίασις. ιος Θ. ἡ. exultatio, uel gesticulatio magis ipsa lætantis.

Ἀγαλλιάω. μ. σω. τ. κα. ἀγάλλομαι.

Ἀγάλλιος Θ. ᾱ. ὁ. conuitiator.

Ἀγαλλιῶμαι. κοὶ

Ἀγάλλομαι. iacto, glorior, exulto, mihi placeo. παρὰ τὸ ἄγαν Ω τὸ ἄλλω. τὸ πτολῶ. Ἀγάλμα, εἴδωλον, placa deum.

Ἀγάλμοχον. lignum. Dioscorid. lib. 1. cap. 21.

Ἀγάλλω, facio, paro, delicior, orno, illustro, insignio. ἀμῶ, κοσμῶ Greg. Bud. Com.

Ἄγαλμα. ατος. τὸ. statua, imago, simulacrum, larua, res afferens gaudium. πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεται τάλις καὶ χαίρει. Etym. Vide ξόανον in Ammonio.

Ἀγαλμάτιον. ᾱ. τὸ. diminut. imaguncula.

Ἀγαλματοποιία. ας. ἡ. ars statuaria.

Ἀγαλματοποιός. ᾱ ὁ statuarius.

Ἀγαλματοφορέω. orno.

Ἀγαλματοφορέομαι. ornari, illustrari,

Ἀγαλματοφόρος Θ. ᾱ. ὁ. illustris, lætus.

Ἀγαλματοφορούμενος. ὁ. statuas aut harū signa ferēs. ἀγάλματα, ἢ τύπους τῶν νοκθένταν φέρον ἐν ἑαυτῷ.

Ἀγαλμαστὸν. infirmum, imbecille.

Ἀγάλμος. ᾱ ὁ. conuitium.

Ἀγαλότιμος Θ. splendidus, ueneratus.

Ἀγαμαι. μ. ἀγάσομαι. ἀόρ. α. ἠγάσθην. ἀόρ. β. ἠγασάμην. habet sua tēpora ab ἀγάζω, regit autem uel genitiuū, uel accusatiuū, & significat amplector, probo. Herodot. Callio ὦ ξεῖνε, τὸ μὲν δὴ νοεῖν καὶ πτορᾶν ἄγαμαι σοῦ. Item admiror. Idem, τὰ μὴ δοῦ ἄλλα ἐκ ἄγαμαι. Bud. Com.

Ἀγαμέμνων ζεύς, à Lycophrone dithyrābicè uocatur Iuppiter, quoniā ut Agamēnō εὐρυκρείων & ζεὺς εὐρυμέδων dicitur q̄ duo itē notant sic ζεὺς ἀγαμέμνων quasi εὐρυκρείων. Eust. Iliad. β.

Ἀγαμνίως. admirabiliter, amicè. (Spartanos.

Ἀγάμιον. ᾱ. τὸ. cœlibatꝰ. hīc τὴν ἀγαμίαν. ζημία apd

Ἀγαμός. urbs citra Heracleam Pōticam. unde ἀγάμιος ciuis illius urbis.

Ἀγάμετος. καὶ (cœlebs. ἄδυξ.

Ἄγαμος Θ. ᾱ. ὁ. ἡ. q uel quę nuptias nō est expertus,

Ἄγαν. nimis, ualde, μεγάλως.

Ἀγανακτέω. indignor, cōqueror, moleste fero. Gemo apud Platonē. Accus. cū genit. Bud. Com.

Ἀγανάκτησις. ιος. ἡ. querela, indignatio.

Ἀγάνη. ης. ἡ. Nymphæ nomen: à nimio splendore. Compositū autem est ex ἀν intēsiuo, & γανάω.

Ἀγανὴς. ἐος. ὁ. ἡ. dulcis, ἀγανός.

Ἀγανίππη. ης. nomē fontis in Bœotia Musis dicati. unde & ἀγανίππιδες ab ἀγὰν & ἵππος.

Ἀγάνιφος Θ. ᾱ. ὁ. ualde niualis. ὄλυμπος ἀγάνιφος. Home. Iliad. α. Etym. ἀγάνιφον, πολύνιφον, πολυνίφελον, ὀνομαστὸν καταιφόμενον, ἢ ὀνομαστὸν ὅλως νιφόμενον. παρὰ τὸ νέφω.

Ἀγάνομαι. negotior. interdum pro indignor, ἀχθάλλω, ἀγανακτῶ.

Ἄγανον. ᾱ. τὸ. accentu in pri. lignū fractum, & rude politumq;. κατεαγὸς ξύλον, ἀκαλλώπιστον. φρυγανώδες, & cōburi paratum.

Ἀγανός. ᾱ. ὁ. accētu in ult. pulcher bonus, dulcis, hilaris. οἷς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσιν. id est, πραοῖς, πτοιωτέσι, καὶ πρᾴοσιν. Etym.

Ἀγανοφροσύνη. ης. ἡ. placiditas, comitas, hilaritas.

Ἀγανόφρων. ονος. ὁ. ἡ. mitis, ualde prudēs. πρᾶος, πτοιωτὴς ταῖς φρεσίν. Itē animo parū placido.

Ἀγανῶπις. ιδος. ἡ. placido aspectu. (Plutar.

Ἀγάνωρ. ὁ. strennuus, uirtutis nomine amatus.

Ἀγαός. idem quod ἀγανός.

Ἀγαπάζομαι. ἀγαπάω, amplector, probo.

Ἀγαπάω. πῶ. μ. ήσω. π. κκα. diligo, ueneror. Acc. Matth. ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου. Ioseph. Iud bel. li. 2. ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἀνεπαύστας. Interdū pro soleo, φιλῶ. Interdū pro boni consulo, cōtētus sum, acquiesco alicui rei, στέργω. In qua significatione iūgitur aliquādo datiuo, ut ἀγαπῶ τοῖς δεδιημένοις, Cōtentus sum, siue acquiesco arbitrorum sententia. Aliquando accusatiuo Atticè, ut ἀγαπᾷν δ' ὀλυτόραν πάξιν, Cōtentum esse secūdo loco. ἀγαπᾷν τὴν ἐλευθερίαν, apud Isocratē, Acquiescere in libertate. Aliquādo absolute. Herodi. ἀγαπήσας αὐτὸν μάχης καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα, ὧν ὠρέγετο. id est interprete Politiano, Lętus citra pugnā aut discrimē uliū cōpotem se uoti factū. Lucian. ἀγαπᾷν δ' ὅμως αὐτὸν καὶ ὅμοιον. Interdū p ἱκανὸν εἶναι, satis esse. Idē in Nigrino, τὸ δὲ καινόταθον, οὐ γὰρ τυγχάνοντας ἀλλοδίας φωνῆς πτοιεγορεύουσι, ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες ὅτι μόνον αὐτοὺς πτοιεβλεψαν. id est, Quod aūt omniū absurdissimū est, etiā obuios aliena uoce salutāt, satis esse rati, si solum ipsos aspexerint. Vnde etiam, ἀγαπᾶν δοῦ, pro satis est, apud Herod. in Alex. Bud. Com. Sciendum quòd Iones in tertia persona optatiui, quæ est ἀγαπάοιο ἀγαπῶ, ἀγαπῶν dicūt, addentes ipsi ω τὸ ν, ex quo iterum primā pers. eiusdē modi apposito ν faciunt, ἀγαπώω, & secundā ad iuncto ς, ἀγαπώνς. Etym.

Ἀγάπη. ης. ἡ. charitas, dilectio. Iudas Apost. in sua Epist. ὅτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν. id est, Hi sunt in dilectionibus uestris, uel inter charitates

ritates uestras: hoc est conuiuia, quæ pauperibus refocillandis exhibetis. Eras. Annot.

Ἀγαπήνωρ. ορος. ὁ. ἡ. amans uiros. γνναῖος, αὐδρεῖος, ἀγαπῶν τοὺς ἄνορας, id est, αὐδρείαν. Item qui ab alijs amatur.

Ἀγάπησις. ιος. ἡ. κοὶ

Ἀγαπησμός. ὁ. ὁ. dilectio, hilaritas.

Ἀγαπητός. ὁ, ὁ. dilectus nominaliter, quasi dicas amicus, κεχαρισμένος. Interpres noui test. plerũq; charissimus uertere solet, & omnino plus quiddã significat quàm dilectus. Hier. in Epist. ad Philip. scribit magis significare diligibilem, quàm dilectum. atq; in re ipsa hoc interesse, q ἠγαπημένος, id est, dilectus esse possit, qui nõ sit ἀγαπητός, id est dignus qui diligatur, uelut cũ inimicos ex præscripto Christi diligimus, sunt quidem nobis ἠγαπημένοι, id est, dilecti, at non ἀγαπητοί. Eras. Annot. Item unigenitus, Hesych. Plucarch. ἀγαπητὸν τοῦ νικᾶσαι, Iucundum erat uincere.

Ἀγαπητῶς. satis, sufficienter, ex uoto.

Ἀγαποσύνη. ης. ἡ dilectio.

Ἀγαπρόθυμος. libenter, promptè.

Ἀγαρικόν. agaricum, fungus laricis. Dioscor. li. 3. cap. 1. & lib. 6. cap. 33.

Ἄγαρος. ὁ. ὁ. lixa. φορτηγός. aliàs ἄγγαρος.

Ἀγαρράπτω. corrumpo.

Ἀγαρρία. ας. ἡ. seruitus.

Ἀγαρρεύω. expecto.

Ἀγάρρητος. ὁ. ὁ. ingratus.

Ἀγαρροί. οἱ. per successionem aliquid agentes.

Ἀγάρρυσις. ιος. ἡ. collectio, multitudo congregata.

Ἀγάρροος. ὁ. ὁ. ἡ. celeriter fluens.

Ἄγας. ἡ. πτῶσις τοῦ ἀσραγάλου.

Ἀγάσιος. ὁ. ὁ. inclytus. celebris, admirandus.

Ἄγασμα. τος. τὸ. ἄγαλμα, σέβασμα.

Ἀγασσίς. inuidia, sphæra.

Ἀγαστής. ὁ. ὁ. inuidus, βάσκανος. aliàs. ἀγαθής.

Ἀγάσσονος. ὁ. ὁ. ἡ. ualde suspirans, μεγαλοσγάνκτος, σφαγμῷ ἄξιος apud Homer.

Ἀγάσσορες. ωρ. οἱ. fratres gemini, uterini. Lycoph.

Ἀγασός. ὁ. ὁ. delectabilis, admirabilis, gratus. ab ἀγάζω

Ἀγασυλλίς. frutex quę gignit Ammoniacum. Dioscor. lib. 3. cap. 89.

Ἀγάσυρτον. squalidum, sordidum.

Ἀγατάδης βλάπτεσθαι.

Ἀγαυοί. οἱ. Scythiæ populus, apud Hom. ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

Ἀγαυός. ὁ. splendidus, clarus, magnus, admirabilis. Fit aũt ex ἀγῶ (quod est θαυμάζω) ἄγημι ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαι). unde ἀγαός, & pleonasmo ipsius υ ἀγαυός. Vel ex γαίω, quod est γαυεῖω, & α addita augẽdi particula, mutatoq; ι in υ ἀγαυός. unde ἀγαυότατος, γνοθξόταδος. Ety.

Ἀγαυρίαμα. ατος. τὸ. existimatio. γαυρίαμα, ferocia. elatio animi, opinio sui, οἴησις.

Ἀγαυρός. ὁ. ὁ. cõtumax, fastuosus, insolens, τρυφερός, apud Ionas ἄπορος. Hesio. in Theog. Ety. ἀγαυρός, κομψός, (κομψόκακος Hesych.) γνοθξος, ὑπερήφανος. Ionibus ἄπορος. Atticis κόφος. πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἴρεσθαι. uel πρὸς τὸ γαίω, uel πρὸς τὸ ἄγη, id est. ἔμπλησις. idem γαῦρος, τὸ α uidetur abundare.

Ἀγάφθεγκτος. ὁ. ὁ, ἡ. uocalis.

Ἄγγαρα. τὰ. dicuntur ipsi σταθμοί, hoc est mansiones ac diuersoria, in quæ ἄγγαροι, hoc est tabellarij peracto diei pẽso, diuertũt. Cæl. li. 10, ca. 8.

Ἀγγαρεία. ας. ἡ. coactio, inuoluntaria necessitas, quod uiolenter iniungitur, seruitus, Alciatus in An. cod. Iust.

Ἀγγαρεῖον δρόμημα, cursus pnicissimus equitũ, ut scribit Herod. li. 8. Vnde nomen angariæ & parangariæ in libris iuris manauit. Est autẽ nomen Persicũ. Vulgo postas, quasi positos collocatosq; certis in locis, & semper in procinctu excubantes appellant. Bud. Annot. sec.

Ἀγγαρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. adigo, compello, cogo, ἐργάτας ἐγείρω. ἀπὸ τοῦ ἄγγαρος. Etym. Suid. iudicat uocem esse Persicam, apud quos regij nuncij ἄγγαροι dicũtur. Vnde & qui literas inuicem tradunt perferendas (nam certis itinerum spacijs mutabãtur) ἄγγαροι dicũtur, quos eosdem ἀσαύσιας appellant. Velocius ire credebantur nuncij huiusmodi, quàm sit gruum uolatus. Deinde translata uox est ad quosuis, qui seruorum aut iumentorum ritu baiulant onera, id est ἀχθοφόροι. hinc etiã mulæ ἄγγαροι uocãtur. Item quos recusantes cogimus, ut nobis sint itineris duces. ἀγγάρευς recte quis dixerit. Eras. in Matth. cap. 27. Cæl. lib. 10. cap. 8 Alex. Gen. dierum lib. 1. cap. 27. Infra scribitur ἀγγαρεύω, quinq; syllabis.

Ἄγγαρος, uide ἄγγαρα & ἄγγαρος. minister, operarius, baiulus.

Ἀγγαροφορεῖν. onera gestare permutatione ac uicissitudine quadam, ut Orion scribit. Vide ἀσκαροφόρος.

Ἀγγείδιον. ου. τὸ. uasculum.

Ἀγγεῖον. ου. τὸ. uas, sacculus, poculum. Cõceptaculum interpretatur Gel. lib. 8. cap. 10.

Ἀγγείοις. τοῖς. angustijs, conuallium. Ioseph. lib. 8.

Ἀγγειώδης. ἐος. ὁ, ἡ. uasi similis.

Ἀγγελία. ας. ἡ. auditio, fama.

Ἀγγελίας. ου. ὁ. nuncius.

Ἀγγελιαφόρος. ου. ὁ. nuncius, euangelia præferens.

Ἀγγέλλω. μ. ελῶ. π. κα. nuncio. Actiu.

Ἄγγελος. ου. ὁ. nuncius. πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν, est omnis qui extrema nunciat. cui opponitur

ὀξ ἄγγελος,

ἀγγελος, authore Ammonio, in quo plura. Lucian. in Nig. ὁσέν ἀγγέλοι τὰ ἀλλαβαγικὸ δὶ αφέρωμ. id est, Quod ad cætera attinet, nihil à nuncio, siue actore Tragico distãs. Eodẽ nomine, & Artemis apud Syracusios est appellata.

Ἀγγαρεύω. μ. σω. τω. κα. cogo, expecto. uide ἀγγα

Ἀγγίζω. irrito. uide ἀγγείζω. (ρεύω.

Ἀγγοπίνας. τὰς. uel ἀγγοπίνια. τὰ. mellis fauos uocant.

Ἄγγος. ε. ος. ὸ. uas in quo recipitur lac, mulctra. Item uini dolium. in Epigram.

Ἄγγος. placentæ genus.

Ἄγγειας. λυπρὰς. ἀγγειὰς uero accentu in ulti. θρμὰς, αὐιας.

Ἀγγείζω. surripio, irrito, dolore afficio. suprà scribitur ἀγγίζω, quod minus placet. ἐρεθίζω, ὑφαι (ρεῖω.

Ἄγγεις. ἡ. dolor.

Ἀγγύλης. ἡς. ἡ. lorum in modũ catenæ intortum.

Ἀγγῶνες tela magnitudinis mediæ. ὠὴχόρεια δόρατα, πῆ δὲ φρέαγγοις. Suid.

Ἄγε. age, sit, aduerb. Vel duc, cum est imperatiui modi ab ἄγω.

Ἄγε δῆτα, δεῦτε δῆπε.

Ἄγεα. τὰ. τεμένη. delubra, & ἀγέοισι. dat. casus.

Ἀγφνέω defero. inferius per iota ἀγινέω, quod magis placet.

Ἀγέρομαι. egredior, conuitijs obruor.

Ἀγείρω. μ. ερῶ. π. κα. congrego, colligo. Item circumeo & ob partã uictoriam spectatorum oculis me ingero, ut Interp. Halycar. Diony. Acti.

Ἀγφοσώτου. δειγώτου, ἀσεγάσου.

Ἀγέτης. ου. ὁ. iniurius.

Ἀγέτων. ον. ὁ. ἡ. inaccessus, ad quem nemo pedem mouit propius. Aeschyl.

Ἄγεκτον. ἄβροχον, σκληρόν, durum, non rigatum. pro ἄτεγκτον.

Ἀγελαδὸν. gregatim, aduerb.

Ἀγελάζονται. cõgregãtur, gregatim uolãt. Theo.

Ἀγελαία. ας. ἡ. libertas.

Ἀγέλαιος. accẽtu in ante penul. indoctus, rudis, idiota, abiectus. Vnde ἀγελαίους λίθους uocant abiectos lapillos. δυτελεῖς, εἰκαίους, καταξέστους, & ἀγελαίας nuces, εἰκαίας, hoc est, uitiosas, & ἀγελαίους ἄρτους, apud Athenæum, pro secundario pane, dixit Plato Comicus.

Ἀγελαῖος. circunflexo in penult. gregarius, gregalis. ἀγελαία βοῦς, bos in agro pasta, siue armentina, ut quæ nondum domita iugo in grege pascitur. Ἀγελαῖοι ἰχθύες. uiles piscículi, πολλοὶ μικροὶ ὁμοῦ.

Ἀγελαιῶν. ῶνος. ὁ. locus, ubi pascuntur armenta.

Ἀγελάρχης. ου. ὁ. qui gregi aut armento præest, pecoris magister.

Ἀγελαρχοῦσα τ' παλλακίδων. quæ præest pellicib,

Ἀγελάσαι. κομίσαι, ferre, congregare.

Ἀγελαστὴς. anguilla. ἔγχελυς.

Ἀγελαστί. aduerb. citra risum.

Ἀγέλαστος. ου. ὁ. irrisibilis, nõ ridens, sine risu, mœstus, morosus. μὴ γέλωτος ἄξιος, ἀλλ' ἀγανακτήσεως. Item ephebus, Cretens. Hoc etiam nomine uocatus est Crassus, quem semel in uita risisse scribit Lucilius.

Ἀγελαστοῦ. ἀκακίας.

Ἀγελαστέω. expello scelus.

Ἀγέλφα. ας. ἡ. prædatrix, σφαλωλεία. Mineruæ epitheton ab ἄγω, & λεία.

Ἀγέλη. ης. ἡ. armentum, grex. Ἀγέλαι item puerorũ cõuentus erãt apud Cretẽses.

Ἀγελιδόν, ἢ ἀγελιδὸς, aduerb. armentatim gregatim.

Ἀγέλη, aduerb, ex grege, μετ' ἀγέλῃ. Iliad. π. Item ὡ ἀγέλαις.

Ἀγελήτης, ου. ὁ. ἡ. gregarius, ut ἀγελήτης βοῦς.

Ἀγελικός. ὁ. ὁ. solitarius.

Ἀγενεαλόγητος. ου. ὁ. ἡ. cuius genealogia referri non possit, aut certe hactenus non sit reddita.

Ἀγένεθλος. ου. ὁ. ἡ. abortiuus.

Ἀγένεια. ας. ἡ. ignobilitas.

Ἀγένειος. ου. ὁ. imberbis.

Ἄγονος. sine prole. αὔαυλος, ἄπαις. (uus.

Ἀγενής. ἐος. ὁ. ἡ. degener, infirmus, abiectus, igna

Ἀγενησία. ας. ἡ. generandi impotentia.

Ἀγένητα. τὰ. στοιχεῖα, apud Empedoclem.

Ἀγένητος. ου. ὁ. ἡ. ingenitus, obscuris natalibus.

Ἀγενία. ας. ἡ timiditas, imbecillitas.

Ἀγενίους. τὰς. μὴ γεγεννηκυίας, steriles, uel quæ nondum pepererunt.

Ἀγενῶς aduerb. imbecilliter, parum uiriliter.

Ἄγεο. ἴστε, ἄρχε.

Ἀγεόμενοι. admirantes.

Ἀγέρας. ου. ὁ. ἡ. præmio carẽs inhonoratus. παρὰ τὸ γέρας uel γεράζω.

Ἀγερέθω, uel ἀγερέθω παρὰ τὸ ἀγείρω. sicut νέμω νεμέθω. congrego. Actiu. nnde.

Ἄγερθεν. simul congregauit.

Ἀγέρθη. congregatus est.

Ἀγερθήσεται. congregabitur.

Ἀγερμός. ὁ. congregatio.

Ἀγέρονται. congregabantur.

Ἀγεροπτος. ου. ὁ. rarò ueniens, aut raro uisus.

Ἀγεροστον. rarum

Ἀγερύπτω. ἐφορῶ, ἀστασόμ ἡγοῦμαι.

Ἀγεροπεῖ. ἐφορᾷ.

Ἀγερσικύβηλις. ὁ. sacerdos qui hostiam mactat. παρὰ τὸ ἀγεῖρειν τ' κύβηλιν, ἤτοι, τ' πέλεκυν.

Ἀγερώχω. neglexit.

Ἀγέτης. ου. ὁ. ductor, ἡγεμών. in Epigrã. ὦ θλιοσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν.

Ἀγεώστω.

Ἀγρόωστ. ἀγρυπνεῖ, ἀθυτεῖ.
Ἀγρωχία ας ἡ superbia.
Ἀγέρωχος. ὁ. superbus, strenuus, ualde honoratus, petulãs, insolẽs: quasi ἀγεράοχος. Vocabãtur quoq; Rhodij ἀγέρωχοι, ut quibus, cum insulani essent, cibũ ex cõtinenti conquirere necesse esset, quasi ἐκ τῆς ἠπείρου ἀγείροντες ὀχήν. Hesych. ἀγέρωχος capitur & pro ἡνιοχικός, curulis, πρὸς τὸ ἄγειν ῥᾴδιον ὄχους, ut annotat Eust. Ilia.
Ἄγε. ἄγε. φέρε. (δ.
Ἀγεσήμων. ον. ὁ. ἡ. tenuis uia.
Ἀγεσιβῖς. uadis, Ioseph.
Ἀγεσίλαος. ου. ὁ. cognomẽ Platonis. Callimachus, φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ. hoc est ad magnũ tendunt Agesilaum. Quẽ locum exponens Methodius, εἰρηνῆ (inquit) πρὸς τὸ ἄγειν τοὺς λαούς. ἄρχει γὰρ τῶν θανάτων. Cæl. lib. quinto cap. 18.
Ἀγεσιφρων. ον. ὁ. supercilia erigens.
Ἀγεστὰ. bellica machina.
Ἀγέστρον redimiculum, scopa.
Ἄγεβι, ἀγηβί. οἱ. admirabiles.
Ἄγυς. ὁ. ὁ. ieiunus.
Ἀγεωμέτρητος. ου. ὁ. geometriæ ignarus. Vide in Chiliad. Eras.
Ἀγεώνητος. ου. ὁ. ἡ. incultus. desertus.
Ἄγος. ους. ἡ. accẽtu in prima, terror. θάμβος, θαῦμα, ἔκπληξις, πληγή, apud Hom. πρὸς τὸ ἄχω uel ἀγῶ, τὸ θαυμάζω. Item pro ἁγνεία Ionicè. Item immundities, μίασμα. Interdum æmulatio. Apud Herod. βασκανίαν. Et apud tragicos, honor, ueneratio. ἡ κλῶσις τοῦ κύμαβος, & ἀγὴ πολιά, littus canũ, ubi frãgũtur undę & expumãt.
Ἀγηγέρται congregati sunt. tertia persona plura. pass. apud Iones, ab ἀγείρομαι. π. ἤγερμαι, ἤγερται. Atticè ἀγήγερται, & Ionice ἀγηγέρατται. sic & ἀγηγέρατο, tertia pers. plur. præt. pluf. passiui.
Ἀγηλάζω. saluo.
Ἀγῆλαι in ueneratione habuisse, sacrasse, σεμνύναι, αὐαθεῖναι. ornasse. Itẽ egisse ad armentum.
Ἀγηλατῆρ, (Etym. ἀγηλαπίζῃ.) tenui spiritu. persequor, fugo, abigo, fulmino, alapis percutio. Aspero uero spiritu, ἀγηλατῆρ, expello scelus. τὸ ἄγος. ἀ τὸ μίασμα ἐλαύνω.
Ἀγήλφος. ου. ὁ. prædator.
Ἀγηλάτος μάστιξ. à Lycophrone fulmen dicitur quod flagitiosos & impios iciat, uel impetuosus ab ἄγαν ἐλαύνῃ.
Ἀγηλόμενοι. gaudentes.
Ἄγημα. βος. τὸ. stupor, uehemẽtia. Itẽ agmen illud elephantorũ, peditum, atq; equitũ, quod ducẽ prębat. Arrian. & Alexã. Geneal. dierum lib. 1. cap. 5. ἄγημα. sunt qui dicant esse potiorem & ualidiorem manum exercitus Macedonici, uiribusq; & corporum habitudine superiorem. Vtitur eo uocabulo & Q. Curtius li. 4. ubi corruptã lectionẽ ex fide uetusti exemplaris nos restituimus, p, agmina, legẽdo, agema, hoc est, ἄγημα.
Ἀγηνορία. ας. ἡ. uirilitas, superbia, contumacia, ferocia.
Ἀγηνορίης. ου. &
Ἀγήνωρ. ορος. ὁ. cõpositũ est ex ἀνορία, quod uirilitatẽ significat, & ἄγαν, quod hic aut immodicum quiddã in se continet, & tunc significat superbũ, cõtumacem, audacẽ: aut certe mediocritatis uim ad timiditatem habet, significãs fortem, strenuũ. Est & hoc nomine Phœnicũ Rex Cadmi pater: Vnde hic ἀγηνορίδης à Plutarch. dicitur.
Ἀγήοχα. tuli, ἤνεγκα, ἐκόμισα. Præteritũ est uerbi ἄγω. ἦχα, & Attice ἄγηχα, uel ἀγήνοχα, unde pleonasmo ipsius γ abiecto, fit ἀγήοχα. Etym.
Ἀγήρατος. immarcessibilis, incorruptibilis. &
Ἀγήρας. poëtice, uel communiter.
Ἀγήρατον. ου. τὸ. herbę genus ab immortalitate nomen adeptæ, q eius flos non senescat, sed diutissimè uigorem suum tueatur apud Dioscor.
Ἀγήρως & ἀγήρων. ονος. qui nõ senescit. ἄφθαρτος, ἀθάνατος, μὴ γηρασκῶν. πρὸς τὸ γῆρας. Declinatur aũt ἀγήρως Attice abiecto σ eodẽ modo p omnes casus, τοῦ ἀγήρω, τῷ ἀγήρῳ, τὸν ἀγήρω, sicut ἄθω. Dicitur & ἀγήρως aduerbialiter, ἀπαλαιῶς.
Ἀγήσωρ. ορος. ὁ. dux. (τως.
Ἀγήσανδρος. ου. ὁ. Plato, ea ratione qua & ἀγησίλαος à Callima. dictus.
Ἄγκτου. trahit.
Ἀγήτας. ου. ὁ. ducis Aetolorum proprium.
Ἀγητήριον. ου. τὸ. uel ἀγηβρία. ας. ἡ. Carnia sacra puto esse. ijs enim qui præerat sacerdos ἀγητὴς dicebatur. Cæl. lib. 5. cap. 27. Item ἄπιμον.
Ἀγητός, ἀγετός admirabilis. θαυμαστός, δυσθαύμαστος, ἄμεμπτος, πορίβλεπτος cõspicuus, ἀξιοθεατός. Eust. Iliad. η. Sed cum accentu in prima, nomẽ proprium est.
Ἄγια preciosa, τίμια.
Ἁγιάζω. μ. σω. σω. κα. sanctificò, fructificò, sanctè adoleo.
Ἁγίασμα. αβος. τὸ. sanctificatio.
Ἁγιασμοί. οἱ. parentalia.
Ἁγιασμός. purificatio, sanctimonia.
Ἁγιασία. ας. ἡ. sacrificium, purificatio, consecratio, Plutarcho.
Ἁγιαστήριον. ου. τὸ. sanctuarium.
Ἁγίγαβος. ου. ὁ. carens acinis.
Ἁγίζω. purifico.
Ἀγινέσκω, &
Ἀγινέω. fero, in nauim adduco (supra scribitur. ἀγανέω per α diphthongũ, quod non placet.) Vnde ἀγίνεον duxit & in nauẽ imposuit. Actl.

Etym.

Etym. ἀπὸ τ ἄγω τὸ φέρω deducit ἀγνῶ, & pleonasmo τ ι, ἀτινῶ, ubi & ipsum ν πλεονάζει. ago, dirigo, impello, νῆας ἀγινεῖν. Aratus impellere naues.

Ἁγιόγραφα τὰ sancta scripta.

Ἅγιον. sacrarium,

Ἅγιος. α. ὁ. sanctus. παρὰ τὸ ἅζω τὸ σέβομαι, ἅζιος ἢ ἅγιος.

Ἁγιότης ητος. ἡ. sanctitas.

Ἁγισμός. ἀστραπός.

Ἁγισδύομαι ου. α. ὁ. ueneratione habitus.

Ἁγισδύω, καὶ

Ἁγιεύω. ueneror, sacrifico.

Ἁγιεής. rixator contumeliosus.

Ἁγιεία. pro ἁγιασία, ἡ συγκοπὴν.

Ἀγίων. νος. acies, turma, cuneus, σῖφος, σύστημα.

Ἀγκάζομαι. μ. ἀζόμαι. ulnis cõprehẽdo aut porto.

Ἀγκάλη. ης. ἡ. ulna.

Ἀγκαλιδαγωγός. ὁ. ὁ. baiulus, ἀγκαλίδας ἄγων. ἔχων. Vnde ἀγκαλιδαγωγεῖν apud Pausan. Etym. ἀγκαλιαγωγὴ legit.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν. dicitur qui nõ suis ipse humeris sed iumento aut nauigio impositã sarcinã agit, ut ex pausania refert. Eust. Iliad. χ.

Ἀγκαλιδαφορεῖν. baiulare humeris sarcinas ferre.

Ἀγκαλίς. ίδος. ulna. Itẽ ἀγκαλίδες uincula quibus sarmenta, aut stipulæ constringuntur, fasciculi lignorum, lingna ulnæ mensura. unde ἀγκαλιδοφόροι, qui gerunt fasciculos. Cæl. lib. 10. cap. 57. Item sarcina, fascis, onus, & falx apud Macedones.

Ἀγκαλίναι αἱ. ἀγκάλαι.

Ἀγκαλίζομαι. in ulnis gero.

Ἄγκαλον. αὔοιξον. malim ἄγκλινον, pro αὐάκλινον. uide αὐακλῖναι,

Ἀγκαλπὶς. ίδος. ἡ. præcipitium, fouea.

Ἀγκὶς. cum ulnis. aduerb. τὰς ἀγκάλας. Etym.

Ἄγκιστρ ἡφαίστω. pro αὐάκιστραι.

Ἀγκεκυβεικώς. ότος. ὁ αὐατεθριφῶς.

Ἀγκέλη. ἡ. genus sagittę, pars pedis. lego ἀγκύλη. Vide infra.

Ἀγκιστέοντα. αὐατέλλοντα.

Ἀγκοβάτεσιν. ὦν ἡ κεφαλῆς.

Ἀγκυθὴς. ἀβλαβὴς.

Ἀγκὴς. ὁ. αὐτηχὴς.

Ἀγκίον, ἀγχιγοθῆκη.

Ἀγκιστρέα. ας. ἡ. & ἀγκιστρευτικὴ. piscatio, piscatura, piscandi ars.

Ἀγκιστρόειν. hamis uenari, inescare, implicare. Hippocrates.

Ἀγκιστροειδὴς. α. ὁ. habens formã hami, hamatus.

Ἀγκιστρον. α. ὸ. hamus.

Ἀγκιστροφάγος. α. ὁ. auarus. ἢ ἀργυρος.

Ἀγκιστρωμένος. captus, καταληφθέντος, sumpta metaphora à piscibus, qui hamo capiuntur.

Ἀγκιστρωτὸς. ὁ. ὁ. hamatus.

Ἀγκλάστος. α. ὁ. iactator.

Ἀγκλαδύω. seruo.

Ἀγκλινας, pro αὐακλίνας, αὐοίξας.

Ἀγκλον. ὁ. ὸ obliquum, tortuosum.

Ἀγκοίνη. ης. ἡ. ulna.

Ἀγκοινίζειν. ulnis complecti.

Ἀγκόλαι. αἱ. ἀγκῶνες. ἀγκοίναι, ἀγκάλαι, χεῖρες, κοινία ἰς ὁ.

Ἄγκονος. diaconus.

Ἀγκονιστίδες. αἱ. ministræ, ab ἀγκονεῖν, quod diligentiam in actionibus significat. Etym.

Ἀγκορὲς. τὸ. insatiabile, ἀκόρεστον.

Ἀγκοπώια. τὰ. faui apum.

Ἀγκοπῆς. malleus.

Ἄγκος. ι. ος. uallis ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ σωμάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα. Etym.

Ἀγκόχασιν. pro ἤνεγκαν dixit Philip. Maced. in Epistolis.

Ἀγκρεινόμεναι. αἱ. demonstratæ. ἀκρίβωσαι.

Ἀγκταλιάζω. suffoco.

Ἀγκτὴς. ἐρος. ἡ. ancter, uinculum, hamulus. ita enim uocant fibulas quasdã, quibus diductiora ulcerũ labra cõstringũtur, pressiusq; cõiungun tur, ne latior cicatrix fiat. Vnde ἀγκτηριάζειν. uerbũ inditis fibulis hiantia uulnerũ labra cõmittere, & ἀγκτηρισμός. cõmissura uulnerũ per hamulos. Gal. Itẽ ἀγκτῆρες, pars colli, qua quis facilime suffocatur. Cælius libro secundo capite tricesimo quarto.

Ἀγκύλη. ης. iaculi ansa, quam uocãt λαβίν, iaculum, media pars hastæ, ligula calciamentorum. Item curuatura cubitorum & genuũ, poples latinè, Est etiã genus poculi cottabis accõmodi. Cæl. lib. 1. cap. 52. & li. 15. cap. 5. Paulus & Aẽtius exponunt ἀγκύλας. τὰς τ ἄρθρων κατοχὰς. Celsus articulos cõtractos dixit, sunt & ἀγκύλαι, retinacula quibus antennæ utrinque tenentur, quas anchoras Non. Marcellus uocat, ubi ait, Anchoræ, uincula quibus antennæ tenentur.

Ἀγκύλη. ἡ. cottabi proiectus, quo dextra in gyrũ circũducta laticẽ eiaculabãtur, & excipiebant poculo, & ἀγυλήγους uocabant τ κοτταβοῦς. Eustathius.

Ἀγκυλίζομαι. iaculor.

Ἀγκύλιον. α. τὸ. hamus.

Ἀγκυλιστὰι. οἱ. iaculatores, qui iaculo utuntur. quod ἀγκύλη dicitur.

Ἀγκυλοβλέφαρος. α. ὁ. abscessus, quo palpebrę coalescunt.

alescunt, aperiri q̃ non potest oculus.

Ἀγκυλόγλωσσον. σ. τὸ. uitium linguæ, teste Aegineta, aut congenitum, astricta lingua infanti nascẽti, membranulis quibusdam duriusculis & breuioribus: aut agnatum, id est, accidentariũ, cũ ulcus sub lingua cicatricem duriorem obduxit. Est autem uinculum neruosum, quod filum uulgo appellant. Bud. Annot.

Ἀγκύλομαι. flector.

Ἀγκυλομήλη. ης. ἡ. instrumentum chirurgicũ hami instar reduncum, legitur & ἀγκυρομήλη in Phauorini lexico, ex Galeni gloss. in Hipp.

Ἀγκυλομῆς. ἀγκυλομήτα, Com. ἀγκυλομήτα, Dor. ἀγκυλομήταο. Aeol. & ἀγκυλομήτεο. Ion. uersutus. Hoc nomẽ Hom. tribuit Ioui, quòd alind ostẽdit, aliud habeat in animo: uel quòd obliqua eius sint cõsilia & pplexa: cõposita dictione ab ἄγκυλος & μῆς. Est quoq; tẽporis epitheton, quod uelut nos fallendo collabitur.

Ἀγκυλομόν. σ. τὸ. morbosum.

Ἀγκύλον. σ. τὸ. curuum, rotũdum, περιφερὲς ἐπὶ χῆμα ut ἀγκύλα τόξα. Item σκολιὸν καὶ πανοῦργον, unde ἀγκυλομῆτις Vlysses. Item ἰσχυρόν, ut illud, ἀγκύλαισ' ἅρματ' ἐλίσσων. Etym.

Ἀγκυλοτόμον. σ. τὸ. instrumentum chirurgicum, quo uinculum neruosum quod filũ uulgo uocant, in pueris hesitantibus eximitur. Bud. An.

Ἀγκυλότοξος. qui arcubus utitur.

Ἀγκυλοχείλης. σ. ὁ. πρὸς τὸ χεῖλος. habens labrum curuũ. Dicitur etiam de aquilis rostra adunca habentibus: itẽ leonibus, & alijs bestijs, quibus sunt tenaces ungues ad rapiendum. πρὸς τὸ χηλὴ, ut quibusdam uidetur κ in χ mutato, quod unguem significat.

Ἀγκύλως. truncatim, durius.

Ἀγκύλωσις. ιος. ἡ. uitiũ est, quo membrorũ articuli hærent, uelut comprehensi.

Ἄγκυρα. ας. ἡ. anchora. ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου καὶ ῥέω, id est, à curuitate & fluo. Latini in hac dictione κ tenuem in suam aspiratam mutantes anchoram uocant. per trãslationem, securitas, ἀσφάλεια. Item pudenda, τὸ αἰδοῖον, apud Epicharmum. Etym. scribit quando ἄγκυρα ciuitatis sit nomen, tunc antepenacui, quando uero nauis instrumentum penacui. Cyrillus de differentijs uocum contrarium scribit.

Ἀγκυρίζειν. μ. σω. π. κα. supplantare ἀγκυρίσας (inquit Aristoph. interpres) ὑποσκελίσας, καταξας, καταπελαίσας.

Ἀγκύρισμα. ατος. τὸ. genus exercitationis in palæstra. Et instrumentum detrahendis ficubus accomodum, uncus.

Ἀγκυρίζω. negligo. μεταμέλομαι: sed in ea significatione ἀγκηρύζω pro ἀνακηρύζω scribere.

Ἀγκυροβολλω. cœno.

Ἀγκυρόβαλα. τὰ. conuiuia quædam publicanorũ apud Phœnices.

Ἀγκυρομήλη ἀγκίστρον. apud Hippocrat. Vnde ἀγκυλομήλη.

Ἀγκωβόλος. σ. ὁ. piscator.

Ἀγκωλιαίζων. altero pede saliens.

Ἀγκών. ῶνος. ὁ. locus ubi ossa brachij componuntur, Latine cubitus uel cubitum. ἀπὸ τοῦ ἐγκῶ ἢ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον. Item in foribus pars, quam alio nomine πεθυρίδα uocant. Vitruuius li. 8. ἀγκῶνας uocat conflexum, qui rectũ angulum describit. Sunt etiam ἀγκῶνες in parietibus, montibus, promõtorijs. sic μινυόθ' ἕς ἀγκῶνας ὄρους legimus & τείχους ἀγκῶνα, & γλυκὺς ἀγκὼν prouerbialiter. Est & ἀγκὼν ciuitas Piccutinorũ apud Strabonem, Anconam uocant. Et obscurum Carthaginensibus domicilium, in quod detrudebantur, quibus iratior factus esset tyrannus.

Ἀγκωνίσκοι, instrumenta tortoria.

Ἀγλαή. ῆς. splendide ornata.

Ἀγλαΐας. ἡ. splendor, claritas, uenustas, uoluptas, maiestas. Item una ex tribus gratijs. ex qua Nireus dicitur genitus.

Ἀγλαΐζομαι. μ. ίσομαι. splendeo, ornor, glorior, Depon. ἀγλαοῦς τὸ καλλωπίζεις. Etym.

Ἀγλαΐζω. μ. σω. π. κα. honoro, germino, floreo.

Ἀγλαΐνῳ. dativo casu, pro ἀγλαΐᾳ, uel ἀγλαΐῃ Ionice, & φι paragoge poëtica.

Ἀγλαΐομαι. ἀγλαΐζομαι.

Ἀγλαΐσμα. ατος. τὸ. splendor.

Ἀγλαόκαρπος. σ. ὁ. ἡ. splendidũ fructũ habẽs. Epithetõ apud Ho. mali arboris. Cel. li. 16. cap. 23.

Ἀγλαόκοιτος. ualde honoratus.

Ἀγλαόπης. ου. Aesculapij nomen.

Ἀγλαός. ή. ὸν. splendidum, clarum, floridum, pulchrum. πρὸς τὴν ἀγλαΐαν, quod splendorẽ significat, uel πρὸς τὸ ἄγαν ἀλλοῦς.

Ἀγλαοφωτίς. herba, quę (inquit Plin.) admiratione hominũ propter eximiũ colorẽ accepit nomen.

Ἀγλαρός. ή. ὸν. stultus.

Ἀγλαόσινος. ὁ. pulcher.

Ἄγλαυρος. σ. ὁ. Cecropis filia, & cognomẽ Dianę.

Ἀγλαοῖα. ας. ἡ. robustitas ex bona cibatione.

Ἀγλάωψ. πος. ὁ. aspectu splendidus.

Ἀγλέιτης. σ. ὁ. famulus.

Ἀγλεύκης. ἡ. amara, dulcedine carens, à masculino ἄγλευκος. σ. apud Nicand.

Ἀγλυκής. ές. ὁ. ἡ. ingratus, turpis, insuauis, iniucundus. πρὸς τὸ γλυκύς, uel πρὸς τὸ γλυκυς.

Ἀγλέφαρος. minimus.

Ἀγλίδια. τὰ. spicarum diuisiones in allio,

Ἀγλίδιον. τὸ. Doricè allium.

Ἀγλίθες. alliorum nuclei, Dorienſium lingua. αἱ τῶν σκορόδων. Dioſcor. & Nicand. ſcoliaſ. τῆς κόκκους τῶν σκορόδων infra ſcribitur ἄλιθοι.

Ἀγλων ἀγλός.

Ἀγλωσσέω. μ. ήσω. π. κα. mala nuncio.

Ἀγλωσσία. ἡ. taciturnitas.

Ἄγλωσσος. ς. ὁ. ἡ. loqui non ualēs, elinguis. Item barbarus, apud Sophoc.

Ἄγμα. ατος. τὸ. fragmentum, fruſtum.

Ἄγμα, τος, τὸ. fractura σύντριμμα, Item lana elaborata, quæ & πολύπτη. Euſt. Ody.

Ἀγμίς. ῖς focus.

Ἀγμηρός. ᾶ. ὁ. quietus.

Ἀγμίζω. μ. ίσω. concutio.

Ἀγμικός. ᾶ. ὁ. impotens.

Ἀγμός. ᾶ. ὁ. locus mōtoſus & inæqualis, locus præruptus. ab ἄγω uel ἄγνυμι, frango. Nican. κοίλητε φάραγξ καὶ τρηχέα ἄγμοι.

Ἁγνᾶς. ὁ. purus, caſtus.

Ἄγναπτος. ς ὁ ἄγναφος, Plutarch περιτέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις, pannus rudibus obtegentes.

Ἄγναφος. ς. ὁ. ἡ. rudis, recēs. ῥάκος ἄγναφος. pannus nondum à fullone apparatus, ueluti cum pannus à textore uenit. Eraſ. in Matth. 9.

Ἁγνεία. ἡ. μωρία.

Ἁγνεία. ας. ἡ puritas, caſtimonia, ſanctimonia, reuerentia. epitaſis eſt temperantiæ.

Ἁγνευτήριον. ς. τὸ. ſacrarium, pro monaſterio & loco religioſo, apud Greg. ita dictum, quòd ibi mens expiari debet, & à contagione uitæ ciuilis expurgari. Bud. Com.

Ἁγνεύω. caſtus ſum, in caſtitate dego, luſtro, expio, caſtum facio, mundifico à uenereis & cadauere. Bud. Com.

Ἁγνέω. accipio, apud Cretes, ἄγω.

Ἁγνήκαμεν. pro ἠγνόηκαμεν. Aeolicè.

Ἁγνής. ῆος. ὁ. ἡ. ἡ ἁγνός. caſtus.

Ἁγνίζω. μ. ίσω. π. ικα. purgo, luſtro, expio. Acceuſ.

Ἁγνίζω, polluceo, corrumpo apud Sophoclem.

Ἁγνιστικόν. ᾶ. τὸ, luſtrandi, expiandi que uim habens.

Ἁγνισμός. ᾶ. ὁ. luſtratio, purgatio.

Ἁγνίτης. ου. ὁ. purus, luſtralis proprie. ἁγνίτης. uero tenui ſpiritu Aeſculapij cognomen eſt apud Spartanos, quod eius ſimulachrū ex agno, quæ planta eſt, eſſet exciſum conformatumq;. Gel. lib. 10. cap. 5.

Ἀγνόλιξ. ὁ καὶ ἡ. iuſtum ignorans.

Ἀγνοέω. μ. ήσω. π. ηκα πρὸ τοῦ νοῦ, & pleonaſmo γ, γνοῶ. ignoro, iudico. Ammon. ita differre ait ab ἀμφαγνοεῖν, ut ἀγνοεῖν ſit nihil prorſus ſcire, ἀμφαγνοεῖν uero in quibuſdam ambigere.

Ἀγνόημα. ατος. τὸ. καὶ

Ἄγνοια. ας. ἡ. ignorantia, inſcitia, malus habitus & erroneus.

Ἀγνόμενα. τὰ. oblectantia.

Ἄγνον. ς. τὸ. ulua, genus herbæ paluſtris.

Ἀγνοπολέομαι. ſub ſole caleo, apricor.

Ἄγνος. ς. ὁ. φυτόν, uitex, latinè amerina ſalix, genus arboris, qua uiæ omnes ornabantur Athenis in feſto Palladis. παρὰ τὸ οὐ εὐδιόντας ἀγόνους τηρεῖν, Etym. Vide Dioſcor. lib. 1. cap. 120. Gaza in Theophraſto uertit Amerinam.

Ἁγνός. ᾶ. ὁ. mundus, purus, caſtus, intēmeratus. παρὰ τὸ ἅζω, ἅξω, ἁγός, ἁγανός. καὶ ἁγνός. Si non aſpiretur, notat incognitum.

Ἁγνότης. ητος. ὁ. caſtitas.

Ἄγνυμι, καὶ ἀγνύω. frango. συντρίβω, κλάω. 206. F. 238 9. 1.

Ἄγνυθες. lapides, quos telis inter texendum appendere ſolebant.

Ἀγνόμονες. οἱ. equi annoſi quorum dentes numerari nequeunt. Dicūtur & ἀπογνώμονες. Nam γνώμονες ſunt dentes iumentorum, ex quibus eorum deprehenditur ætas.

Ἀγνωμονέστερον. iniquius. Itē imperitius, rudius.

Ἀγνωμονέω. μ. ήσω. π. ηκα. bonā fidem non agnoſco, debitū inficior, ἀπόμνυμι, ἀπαρνῶ. Opponitur uerbo ὁμογνωμονεῖν. Item inique & improbe ago, Plut. in Cam. Vnde ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior. Bud. Com.

Ἀγνωμόνως. aduerb. ſtulte, temere, ſine ratione.

Ἄγνωμος. ς ὁ. ἡ. ſtultus, abſurdus, inſulſus.

Ἀγνωμοσύνη. ης. ἡ. ingratitudo, pfidia, iniquitas, improbitas. Itē imperitia, inſcitia. Bud. Com.

Ἀγνώμων. ονος. ὁ. ἡ. ingratus, ſenſu carens, rudis, incōſultus. Itē perfidus, iniquus, Bud. Com.

Ἀγνώστος. ς ὁ incertus, incognitus.

Ἀγνωσία. ας. ἡ. ignorātia amicitiē & humanitatis.

Ἀγνώσσω. moleſte fero.

Ἄγνωστος. ς ὁ. imperſuaſibilis, incredulus, ignobilis, Plutarcho.

Ἀγνώς. ότος ὁ καὶ

Ἀγνώτης. ς. ὁ. amicos ignorans.

Ἄγξαι frenaſſe, conſtrinxiſſe.

Ἄγοβος. calo, lixa. σκευοφόρος, φορτηγός.

Ἀγόγιμοι. οἱ. addicti. nexi, id eſt homines, qui ob æs alienū creditoribus in temporariā ſeruitutem addicebātur. ſic dicti quòd hos domū ducere creditori prætor permittebat. Bud. Anno.

Ἀγοήτευτος. ς. ὁ. quia faſcinari non poteſt. Vnde ἀγοητεύτως aduerb. apud Cic. ad Attic. citra præſtigium, & fucum.

Ἀγοητεύω. turbo.

Ἀγοίτης. iniurius.

Ἄγομαι. paſſiuum ab ἄγω, ducor. Aliquando tamen hac uoce deponētis uerbi, apud Latinos,

aut medij apud Græcos significationē habet, ut ἄγομαι τὴν γυναῖκα. Duco uxorē: uel ἄγομαι ὡς ἐγὼ τὴν γυναῖκα Stipulor, despondeo filio uxorē. Itē accipio, admitto, Xenoph. αὐτοῦ κυαξάρης ἄγεται συμμάχους, Eos Cyaraxes in societatē asciscit. Itē mecū duco. ut inuitatus extra ordinariū quasi umbrā ducit. Idē, κατανοήσας γὰρ τοὺς ἑκατόνταρχον, σιτοδεῖπνον ἀγόμενον αὐτὸν ἐπιστρέφεσθαι, Cyrus enim cum uidisset quendā ex centurionibus, quòd aliū secum duceret ad cœnam, faceretq; iuxtà discumbere, uirum pilosissimum, & turpissimū. Item uehere, traijcere nauem, Plutarcho. Item foueo, protego, ut gallina pullos suos, Aristot. Καλῶς ἄγομαι, Bene de me agitur. Bud. Com.

Ἀγόμυθος. ὁ. ὁ ἄθλος, Archilocho.

Ἀγόμυνος φόνος. homicidij accersitur. Plutarcho.

Ἀγόμω, ἠγαγόμην.

Ἀγόμφατα. incompacta.

Ἄγον, Ionice & Dorice pro præt. imperf, ἦγον.

Ἀγόνατος. ον, ὁ. genu carens.

Ἀγονία. ας. ἡ. liberorum & generandi exors facultas, sterilitas, orbitas, γῆς ἀγονία, terræ infœcunditas.

Ἀγονομόχθος. mulus.

Ἄγονος. ὄν. ὁ. ἡ. non generans, sterilis, infœcūdus. (improlis, inseminis, ut Theodorus Gaza apud Aristot. transfert.) Item μὴ γεγενημένος, non generatus. παρὰ τὸ γόνος, quod cum βαρύτονον est, significat natum, siue filium, ὀξύτονον uerò generantem siue patrem.

Ἄγονοι χοαί. ea dicuntur, quæ uita functis prolibantur, ut quorum esse sterilitas agnoscatur propria, Cæl. libro 10. cap. 3.

Ἀγορά. ᾶς. ἡ. idem quod ἀγορή, ἐφορεία, σύνοδος. Item forum rerum uenalium. Thucyd. ἀγορὰν ἐπεποίηντο, mercatum agebāt. Item precium rei, res uendita. Est & urbis Thraciæ nomen, ἀγορὰ apud Herodotū præterea Thessali portum ἀγορὰν uocant. Eust.

Ἀγορὰ δύωνος. annona non cara.

Ἀγορὰ ἐπείσακτος. cōmeatus aduectitius. Sic ἀγορᾶς ὑπέθεσα, cōuehendorū cōmeatuū facultas.

Ἀγοράζω. μ. σω. π. κα. proprie uersor in foro, deliberо. Interdū emo. Vide ὠνήσασθαι Apud Ammonium.

Ἀγοραία. ας. ἡ. causæ dictio.

Ἀγοραῖος. ον. ὁ. antepenacutum. forensis, in foro & in cōcionibus obuersans, sed ἀγόραιος. penaflexum, qui in foro colitur: ut Ammonius distinguit.

Ἀγόραιος. accētu in antepen. circunforaneus. circulator, male homo literatus, Gel. lib. 17. cap. 3.

Ἀγοραίου τέχναι. cognitio faciendi cōtractus, hoc est, emendi uendendiq;.

Ἀγορανόμιον. ου. τὸ. taberna.

Ἀγορανομέω. μ. ήσω. sum præfectus annonæ, ædilitatem exerceo. Neutrum,

Ἀγορανομίας. ου. ὁ. ædilis, ἀγορανόμος.

Ἀγορανομικός. ή. ὁ. ædilitius.

Ἀγορανόμος. ου. ὁ. idem quod ἀγορανομίας. Vtitur hoc nomine Plaut. in Capt. Sic dictus ab ἀγορὰ & νέμω, quasi qui fori ius habeat. Habebat enim curā annonæ forensis copiēq; cibariorū. Halycarn. lib. 5. Alex. Gen. lib. 4. cap. 4.

Ἀγοράομαι. μ. ώσομαι. concionor. Depon.

Ἀγορασία. ίας. ἡ. emptio.

Ἀγοράσματα. τὰ. uenalia.

Ἀγορασής. ου. ὁ. emptor, obsonator.

Ἀγορατυλέω. &

Ἀγορατυτίζω. uehementer tumultuor.

Ἀγορεῖον. obsoletum. Bud. de cont. r. f.

Ἀγορεύω. μ. ρεύσω. π. εἴρηκα, ab εἴρω. ἀόρ. α. ἠγόρευσα, ἀόρ. β. εἶπον. dico, concionor. prædico. Datiuo iung. Κακῶν ἀγορεύειν. traducere, Politiano interp.

Ἀγορή. ῆς. ἡ. concio, id est & locus, & conuentus hominū, & oratio. παρὰ τὸ ἀγείρω, τὸ ἀθροίζω καὶ ἐκκλησιάζω.

Ἀγορῆθεν. ex foro, aut concione.

Ἀγορήνδε. ad concionem, ad forum.

Ἀγορητής. ου. ὁ. eloquens, concionator, consultus.

Ἀγορητύς. ύος. ἡ. eloquentia.

Ἄγορος. congregatio, exercitus, concionator.

Ἀγόρρειον. ου. τὸ. concio.

Ἀγορρεῖς. ἡ. ἀγορά. congregatio.

Ἀγός. ὄν. ὁ. ἀγωγός. dux Homero, acuitur.

Ἄγος. εος. τὸ. scelus, piaculum, uulnus, fletus, quod est ueneratione dignū, penacuitur. Item ruptura, ῥῆγμα, ab ἄγω, hoc est, frango κλάζω.

Ἀγοσός. ὄν. ὁ. concauitas manuum, & cubitorum, & ipse cubitus.

Ἀγοσῶ. τῶ. sordido.

Ἄγρα. ας. ἡ. captura, præda. τὸ θηρώμενον, καὶ τὸ ἔργον. Est etiam ἄγρα, uel (ut alij.) ἄγρα, locus extra Athenas, sacrum Cereris: quod & ἄγραι pluraliter dicitur, quo etiam significatur & militum quoddam genus. Varro.

Ἀγρά. ᾶς. ἡ. mordacissimi serpentis genus, quo nomine uulgò Demosthenem uocabant, scurrilem quandam mordacitatem in eo notantes.

Ἀγραῖος. ου. ὁ. prædæ præfectus.

Ἀγράθειν. commiscere.

Ἀγράκαβος. uua.

Ἀγρακόμα. meretrix.

Ἀγράμματος. ον. ὁ. illiteratus, inscius.

Ἀγράμματα ζῶα. dicuntur animalia quorū uox nullis exprimi literis ualet. Cæl. lib. 6. cap. 53.

206. P. 305 C. 1.

Ἀγραυλία ας, ἡ. pernoctatio campestris.
Ἀγραυλής. ές. ὁ. ἡ. in agro factus, ἀγραυλὴς κοίτη. subtilis thorus in agris excitatus. Nican.
Ἄγραυλος. ὁ. ἡ pernoctans in agro, desertus, sub dio, limpidus, illustris, apud Nicand. ἐυπρεπὴς, ὠγαῖος, ἀγλαός.
Ἀγραυλῶ. in agro pernocto, dego in agro, siue stabulo, rusticor, in uilla ago, ab ἄγρος & αὐλή. Bud. Com.
Ἀγραφὶς ἔγκλημα. dicebatur ubi quis ex tabulis publicis ante persolutionem, suum expunxisset nomen. Cæl. lib. 5. cap. 3.
Ἄγραφος. ὁ. ἡ non scriptus, ut ἄγραφον νόμιμον, ius non scriptum. & ἄγραφα crimina, de quibus lex nihil cauit. Item ἄγραφα Iudæi uocabant traditiones quasdã, quas citra librorũ monumenta per manus tradebant uiua uoce, ut autor est Chrysost. in 1. Epist. ad Corint.
Ἄγρει ἄγετε, ἴθι, agedum, ferto, accipito. imperatiui modi.
Ἀγρεῖος. ὁ. rusticus, agrestis. Vide ἄγριος.
Ἀγρευτάω. sum uiolentus. aliàs ἀγρυπνῶ.
Ἀγρεῖφνα. ἡ instrumẽtum rusticum quo fœnum corraditur, rastellum.
Ἀγρευμών. ὀνος. ὁ. uenatorius, θηρευτὴς, θηρευτικὸς, τοξοτικός.
Ἀγρευσία. ἡ. captura, ἄγρα. malim ἀγρευσία.
Ἀγρεύματα. τὰ. uenatus, spolia Euripidi. Etym. ἄγρευμα, εὕρημα, καὶ εἰλημμένον, & λεήματα, καὶ σκῦλα.
Ἀγρευταί. οἱ. uenatores.
Ἄγρευσις. ἡ. inuentio.
Ἀγρεύω. μ. σω. π. κα. uenor. Actiuum.
Ἀγρεών. ὁ. rete, & uestis lanea reti similis, peculiaris tragœdiæ, qua utebantur Tyrrhenæ, & qui uatum partes agebãt. Eratosthenes γρεῶν uel γρεῶν uocat. Etym. ἀγρεὼν ποικίλον ἐρίου, δικτυοειδὲς. & uestis quædam qua Bacchi orgia celebrantes induebantur.
Ἀγρῆδαι. persuadere.
Ἀγρία. ἡ. penultima acuta. ilex aquifolia. Theophrastus, aliàs ἀρία.
Ἄγρια. ἡ species scabiei, quæ citò serpit, reuertiturque certo anni tempore, asperior omnibus alijs speciebus, & curatu difficilior. Celsus uocat feram scabiem. Sunt & ulcera, quæ ἄγρια uocant, quasi quæ mitigari nequeant, aut manum chirurgicam non admittant. Budæus de Cont. r. f.
Ἀγριαίνω. μ. ανῶ. π. ανα. irrito, asper fũ, ferocio.
Ἀγριάμπελος. ὁ. ἡ. labrusca.
Ἀγρίδιον. τὸ. agellus.
Ἀγρίδες, ἀκρόρες, λύπαι. (cap. 122.
Ἀγριέλαια. sylueſtris olea, oleaster. Dioscor. lib. 1.
Ἀγριέλαιος. ὁ. ἡ. oleaster. Theophrast. quẽ Iones ἄγριον ἔλαιον dicunt nã Tinesis illis propria.
Ἀγρεὺς, ἀγροῖκος.
Ἀγριόθυμος. ὁ. ὁ. qui agresti est animo, ferox.
Ἀγριοκινάρα. cinara, herba agrestis.
Ἀγριοκήπιον. ὁ. τὸ. hortulus. Strabo lib. 10.
Ἀγριοποιός. flagitiosus, immanis.
Ἄγριος. ὁ. ὁ ἀνήμερος, agrestis, ferox, crudelis. ἀγρίους, ῥῆ, Aeschylus. κατ' ἀτιμάρχου pædarastes dixit Megãder ἄγριον κυβευτὴν. Vale de aleæ deditum uocant. ἄγριος ad animũ refertur: ἀγρεῖος ad habitationẽ loci, Amm. distinguẽte.
Ἀγριότης. ῆτος. ἡ ferocitas.
Ἀγριότης, ὁ. ὁ. agricola.
Ἄγριππος. sylueſtrem oleam significat apud Laconas, authore Suida. Eam Græcorum alij nũc ἀγριέλαιον, nunc κότινον uocant. Vide in Chiliadibus, Agrippo sterilior.
Ἀγριῶμαι. efferatus sum. ἀγριαίνω.
Ἀγρίτης. τητος. ἡ. rusticitas.
Ἀγρίφη. ligo, σκάφη, ὑποδοχὴ, ἄμη.
Ἄγριφος. ficus agrestis. ἐυγενὲς, uel γένος ἀγρίας ἐλαίας.
Ἀγριώνιος. ὁ. ὁ. immanis, ferus.
Ἀγριωπός. ὁ. impudens, agresti aspectu, trux.
Ἀγρογείτων. ονος. ὁ. uicinus agri.
Ἀγροδλίαιος. ὁ. ὁ ἡ. agrestis.
Ἀγροικία ας. ἡ. rusticitas, uilla. (sum.
Ἀγροικίζομαι. μ. ίσομαι. acrius irritor, morosus
Ἄγροικος. ὁ. ὁ. proparoxyt. ἀμαθὴς. agrestis, indoctus, rudis, difficilis, morosus, ὁ σκαιὸς καὶ τρόπος, inquit Ammon. id est, qui rudibus, imperitis, ineptisq; moribus est.
Ἀγροῖκος. ὁ. ὁ. agrum habitans. penanflexum.
Ἀγροιόω. μ. ώσω. π. ώκα. aspero, ἀγριαίνω.
Ἀγρόθεν. ex agro.
Ἀγρόθι. in agro.
Ἀγρότης. ὁ. agricola.
Ἀγρομένας. ὁ. pro ἀγεραμένας. congregatos habitantes in agro.
Ἀγρόνδε. in agrum.
Ἀγρονομία. ας. ἡ. suburbani agrique urbi uicini administratio. unde ἀγρονόμοι, sicut ab ἀστυνομία, ἀστυνόμοι. Bud. in Annotat.
Ἀγρονόμος. ὁ. accentu in penultima, ubi feræ pascuntur, uilicus, οἰκονόμος, qui pascit: sed ἄγρονομος accentu in antepen. qui pascitur agro.
Ἀγρός. ὁ. ὁ. ager, rus, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, ἀρός καὶ ἀγρός.
Ἀγρόσω. uenor.
Ἀγρόστις. ἡ. gramen.
Ἀγρότερος. ὁ. ὁ agrestis.
Ἀγρότης. ητος. ἡ. rusticitas.
Ἄγροφον. τὸ. montanum. Hipp.
Ἀγροφύλαξ. κος. ὁ. saltuarius.
Ἀγρόω. μ. ώσω. π. ωκα. uenor.

Ἀγρυξία.ἡ.taciturnitas,silentium,cum quis non audet hiscere,ἀγρύζειν.

Ἀγρυπνέω.μ.ήσω.uigilo.

Ἀγρυπνία.ας.ἡ.uigilia,insomnium.

Ἀγρυπνίς.ἡ.festum Dionysij.

Ἀγρυπνιλκός.ὴ.ὸ.uigilabundus.

Ἀγρυπνος.ὴ.ὸ.uigil.pro ἄυπνος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ.unde ἀγρυπνία pro ἀυπνία.

Ἀγρώσσω.uenor,ἀγρεύω,ἀγρόω,ἀπὸ τοῦ ἀγρός.

Ἀγρώστης.ὴ.ὸ.uenator,minister,λαωκγέτης,ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω. Item phalangij genus. Nicand.in Theriacis. Ἀγρώστης γε μὴν ἄλλος, ὁ δὴ λύκου εἶσα κατὰ μορφῆν,id est, est & aliud phalãgij genus, agrostes dictũ,muscæ forma assimile.Et ἀγρώστωρ,pro eodem apud eundem in Alexiph.

Ἄγρωστις.ιος.ἡ.herba,quæ in hederæ morem serpit & dilatatur. ἀπὸ τοῦ ἐστίω,ἔσω,ἧκα.& in præt. pass.ἧσμαι,ἧσαι,ἧσται.unde ἧσις & ἕσις,& cum ἀρὸς ἀγροέσις, ἀγρῶσις,synæresi ε κοὶ ο. ex quo ο in ω Dorice mutato,ἄγρωσις. Etym. Gramẽ, Dioscorid.lib.4 cap.33.& 194.

Ἀγρώστωρ.ορος.ὁ.uenator,insectator.Nicandro piscator.

Ἀγυιά.ας.ἡ.uia.ῥύμη,uicus,uicinia,ἀπὸ τοῦ ἄγω, quod aliquando ire significat. Vel α priuatiuè accepto, quæ γῦα, id est membra, quasi flexus & diuerticula non habet.Etym.

Ἀγυιεύς. epitheton Apollinis,teste Macrobio.1. Satur. quod præponi solitus sit uijs urbanis. Nam uias urbanas quæ intra pomœria sunt, αγυιὰς appellant.Erat item eo nomine columna fastigiata,atq; in acutum desinẽs, prope ianuas surrecta, Apollini sacra. Nã ueteris moris fuit, Apollinem ut ἀλεξίκακον colere ante ianuam.

Ἄγυιος. inarticulatus,sine membris,imbecillus, ἀσθενὴς.Hipp.

Ἀγύμνασος.ὴ.ὸ.ἡ.inexercitatus,etiam aliquãdo ualde exercitatus,α uel priu.uel intẽs.accepto.

Ἀγυμνάστως.inexercitatè,imperitè.

Ἄγυιαι,κοὶ.

Ἀγυιὴς.ὴ.κοὶ ἄγυνος.ὴ.ὸ.cœlebs,sine uxore.

Ἄγυρις.ιος.ἡ.congregatio.παρὰ τὸ ἀγείρω,ἄγυρις,& mutato ο in υ,ἄγυρις.

Ἀγυρμὸς.ὁ.concio,turba,strepitus. Aliquando pro mendicitate. Vnde ἀγυρμὸν ποιεῖν,κοὶ ἀγυρμὸν ἀγείρειν. est quod Cicero dixit stipem cogere. Bud.Com.

Ἀγυρτάζω.colligo,suscito.

Ἀγύρτης.ὴ.ὸ.præstigiator,mendicans cum deceptione,circulator,circumforaneus,stipis flagitator. λωποδύτης, ἐπάτης, φιλοκοδοδὴς,ἀλαζὼν,ἀπατεὼν. Eust.adnotat esse & nomen iactus aleatorij.

Ἀγυρτίζω.congrego,præstigium exerceo.

Ἀγυρτικὸς.ὴ.ὸ.idem quod ἀγύρτης. Ἀγυρτικοὶ λογοποιοὶ,uulgares fabulæ.

Ἀγύρω.μ.υρῶ.π.κα.congrego.

Ἀγχαυρόν.ὴ.ὸ.crepusculum, quasi ὁ πλησίον τῆς αὔρας,id est ἡμέρας.

Ἀγχεῖος.ὁ.propinquus.

Ἀγχεμαλαὶ.hastæ quibus è manu utimur, quæ etiam dicuntur ὀρεκταὶ ab ὀρέξαι, quod manu percutere est.Cæl.

Ἀγχέμαχα.τὰ. arma, quib.cominus pugnamus.

Ἀγχέμαχος.ὴ.ὸ.ἡ.cominus pugnans.

Ἄγχι per syncopen pro ἄγχοι,ἀγχόθι, prope,iuxta.Genit.

Ἀγχιάλη.ἡ.urbs Cilicię, quam uno die cõdidisse Sardanapalus Assyriorum rex dicitur. Item Attica regio,ab Anchialo quodam.

Ἀγχίαλος.ὴ.ὸ.ἡ. accentu in antepen. maritimus: dicitur de locis non prorsum mari cinctis, sed ex parte duntaxat,ut Salamis. ἀμφίαλος uero qui undiq; mari circumseptus est.

Ἀγχιαλός.ὴ.ὸ.accentu in ultima.ciuitas Thraciæ. accentus aliter scribuntur in Cyrilli differentijs:sed malim,ut hic scribuntur.

Ἀγχιβάθλοι.οἱ.demersi gurgite alto.

Ἀγχιβαθὴς.mare profundũ prope continentem.

Ἀγχιβάτης.ὴ.ὸ. pedem propius conferens.

Ἀγχίγυος.ὴ.ὸ.uicinus confinis.

Ἀγχίγυιος.ὴ.conterminus collimitaneus,apud Dionysium.

Ἀγχίθεος.ὴ.ὸ.heros,cui sacra facere ius est,oraculaq; petere,θεῖος,ἰσόθεος.Bud.Com.

Ἀγχίλωψ.idem quod ἀγίλωψ.

Ἀγχιμαχητής.ὴ.ὸ.propè pugnans.

Ἀγχίμολον.propinquum, de propè, quod propè accessit. Et imperatiuo modo,concede propius. Et aduerb.pro statim παρὰ τὸ ἄγχι κοὶ τὸ μολῶν.

Ἀγχίνοια.ἡ.industria, sagacitas, prudentia, ingenium.

Ἀγχίνοος.ingeniosus,prudens,acutus,sagax.

Ἀγχίνυν τὸ.ingenium.

Ἀγχισβατεῖν.contendere,pugnare.

Ἀγχίστορος.ὁ.propinquus,affinis genere.

Ἀγχιστα propinquissime.

Ἀγχιστεία.ἡ.affinitas,ius successionis legitimę,ius proximè ad aliquem accedendi.Bud.Com.

Ἀγχιστεύς.ἐος.ὁ.agnatus,cognatus,cui ubi aliquis ex genere mortuus fuerit, permittit lex, ut eiusmodi iura sibi uendicet. Bud.Com. Vide in Ammonij differentijs.

Ἀγχιστεύω.μ.εύσω.π.ευκα. iure propinquitatis hæreditatem cerno aut peto.Bud.Com.

Ἀγχισίνδλω,τὸ ἀγχιστείαν.Etym. ἀγχισίδλω.

Ἀγχισῖνος.ὴ.ὸ.frequens,densus ἀπὸ τοῦ ἄγχιστος.

Ἄγχιστος. ἡ. ὁ. propinquissimus.

Ἀγχιστροφος. ὁ. uersatilis, uolubilis, diuersus. Herod. in Polym. συγγνώμην μοι ἔχετε, ὅτι ἀγχίστροφα βουλεύομαι.

Ἀγχιτέρμων. ονος. ὁ. conterminus.

Ἀγχοάτην. aduerbium, exaggeratim.

Ἀγχόθι. prope, ἀγχοῦ. Genit.

Ἀγχόμαλον. τὸ. planicies, quasi ἐγγὺς τὴν ὁμαλότητα ἔχον.

Ἀγχονάω. strangulo.

Ἀγχοτάτω. aduerb. proxime. Genit.

Ἀγχόνη. ης. ἡ. angina, strangulatio, suffocatio, laqueus.

Ἀγχοῦ. propè, genitiuo.

Ἄγχουσα. herba, Dioscor. lib. 4. cap. 25. & 27. & 29. & apud Theophrastum.

Ἀγχόυροι. οἱ. contermini, limitanei, ab ἄγχου & ὅρος.

Ἀγχουσίζωτα. fucare, colorare formam: ab anchusa herba, inficiendo ligno, cerisq;, & lanis mire apta.

Ἄγχω. μ. ξω. π. χα. παρὰ τὸ ἄγω, pleonasmo τοῦ χ. suffoco, obturo, obtorto collo in uincula duco. Lucian. in Lapit. ὀδὲ ἄγχω σὺν μαθητάς, ἢν μὴ νῦν καιρὸν ἀφθῶσι σὺν μισθός. Aeacus apud Aristophanem in ranis ad Dionysium, ὅς inquit, τὸν λεῶν ὑμῶν ὀξελάσας τὸν Κέρβερον ἀπῆξας ἄγχων, λάπτων ὀφᾶς, ἄχθ λαβών. Quasi ob torto collo gulam eius præfocans.

Ἀγχώμαλα. ex æquo, ancipiti Marte.

Ἀγχώμαλος. α. ὁ. ἡ. fermè æqualis, ὁ πᾶν μικρὸν ἴσος, παρὰ τὸ ἀγχὶ καὶ ὁμαλός. Thucid. καὶ γὰρ τῇ χειροδυνίᾳ ἀγχώμαλοι, id est, Penè parem utraq; sententia numerum tulit. Bud. Com.

Ἀγχωμάλως. æquo Marte. ἀμφιβόλως.

Ἄγχων. suffocans, lictor, carnifex.

206. 89. p. 305. C. 1. 238 G. 1. Ἄγω. μ. ἄξω. π. ἦχα. & Attice ἀγήοχα. ἀόρ. β. ἤγαγον, uel ἤγαγον. multi usus est, quemadmodũ Ago apud Latinos. Volunt igitur Græci hoc uerbũ propriè de rebus corporeis siue animatis dici, sicut Cicero, Asellum agas: impropriè uerò & ad inanima transferri. ut ἄγω ἀργύριον, id est, φέρω. Sic Plautus, Pater nos ferre hoc iussit Argentum ad te. Vide in Ammonio. Atq; hæc sit prima significatio. sequũtur & aliæ, ut pro Traho, ἕλκω, Isocrati. Duco, existimo, ἡγοῦμαι, Antiphoni & Aristidi. Vado. φοιτάω, πορεύομαι, Hom. Sic Ioan. cap. 11. ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Et, ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ. Rego, moderor, ὀρθόω, διοικέω, εὐθύνω. Plutarch. τὸν ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Nutrio, educo, doceo, mores habitumq; corporis compono, ut καλῶς ἀχθῆναι, apud Xenophon ingenue instituti; & λεῶς ἀχθῆναι, apud eundem, cane, bene eruditæ, & uenationibus utiles. Excito, allicio, inuito, ob lecto, κηλῶ, Aristotel. & Plutarch. Sic Cicero, Hominis mens uidendi & audiendi delectatione ducitur. Plantas tenellas formo, ut in modum condecentem & commodum naturæ suæ crescant & expandãtur, τὰ νέα φυτὰ εἰς σκιὰς, τόπια, καὶ πανθεῖα χήματα διατίθημι, Theophr. τὴν δ' ἀμπελοεργίαν ἄγειν δεῖ κύκλῳ πρὸς τὴν τυθμόν. Agito, moueo. Xenoph. de Ven. ἀγεδωσαν δὲ θέρος μὲν μέχρι μεσημβρίας, Agitẽtur æstate usq; ad meridiem. Modulor, cano, μέλπω, ἀείδω. Sunt præterea & aliq locutiones. Galen. γὰρ τὰ ἀείδω τεσσαρεσκαιδεκαέτος ἄγοντι, In pubere quartumdecimum annum agente. Ita Latini, agere ætatem, agere uitam, agere senectutem. Ἄγειν διονύσια, ἄγειν ἑορτὴν, Agere bacchanalia, agere diẽ festum. Ἄγειν πένθος, Facere luctum. Ἄγειν εἰρήνην, Agere pacem, Salust. Ἄγειν ἡσυχίαν, quiescere, feriari, quieti se dare. Ἄγειν σχολὴν, ociosum esse, uacare. Ἄγειν ἐκεχειρίαν, ἢ τὰς σπονδὰς, obseruare pactas inducias. Et cum præpositionibus, ut ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος, ducere exercitum in phalanga. Ἄγειν ἐπὶ θανάτῳ, rapere ad mortem, ducere ad supplicium. Ἄγειν εἰς ὑποψίαν. Cic. ad Att. Pollicitus est sese curaturum, ut in aliquã suspicionẽ facinoris Curio filius adduceretur. Ἄγειν τὴν τιμὴν, uel διὰ τιμῆς, In honore habere, honorare. Ἄγειν δι' αἰδοῦς, Venerari, ueneratione dignari. Ἄγειν διὰ μνήμης, memoriæ mandare. Ἄγειν τὴν ἀδελφαῖς, ducere loco sororis. Ἄγειν τὸ φέρειν, hostili more populari, uexare. Liuius: Tum demum fracta pertinacia est, ut ferri agiq; res suas uiderunt. Vergil. Alij rapiũt incensa feruntq; Pergama. Lucian. ἄγει καὶ φέρει dixit pro, Suo arbitratu, quò uult, trahit, Quemadmodum & C. Tacitus. Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntq; cuncta. Bud. Com. Vide in Chiliadibus Erasmi, ἄγειν καὶ φέρειν.

Ἄγω. Eustat. Iliad. ζ adnotat significare interdum τὸ ἀπιέναι, proficisci, abire, ut in eo prouerbio apud Comicum. ὄνος ἄγων μυσηρία, hoc est, ὄνος. ὁ. ἀπιὼν εἰς τὴν τοῦ μυσηρίου ἑορτήν. Item ἄγω, frango, κλάζω.

Ἀγῶ. ueneror. Vnde ἀγάσματα: etiam inuideo. μέμφομαι καὶ φθονῶ. Et est. Iliad. ξ.

Ἀγωγάλεις. οἱ. dicuntur salij à Dionysio libro secundo.

Ἀγωγοῦς. ἑός. ὁ. dux uiæ. Item Xenophonti habena uel lorum equi, ἡνιαγωγοῦς. Budæus in Com.

Ἀγωγή. ἡ. ulta, diæta, ciuendi regula. Item educatio, institutio, ut ἡ τῶν παιδίων ἀγωγή. Budæus Com.

Ἀγωγία. tristitia, molestia.

Ἀγωγίαι. lenocinia, illectamenta.

Ἀγώγιον. τὸ. sarcina uel onus quod uehitur in curru.

Ἀγώγιμος. ον. ὁ. ducibilis, adductilis. Ἀγώγιμος δανειζόντων, obnoxius creditoribus. Et ἀγώγιμοι, οἱ κατεδικασμένοι. id est, iudicati, in quos ius est prehensionis, uel pro crimine, uel pro ære alieno, uel aliam ob causam. Budæus Com.

Ἀγώγιμον. τὸ. uectura, precium uecturæ.

Ἀγωγός. ὁ ducibilis, dux uiæ. Item alliciens, illex. δίψαμις ἀγωγός, apud Diosc. uis alliciendi, attrahendiq;. Item aquæ ductus. ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus. Bud. Com.

Ἀγών. ῶνος. ὁ certamen, ludus, locus certaminis, periculum, labor cum difficultate coniunctus. Etym. ἀγὼν ὁ τόπος, καὶ ὁ πλῆθος τῶν θεατῶν, καὶ ὁ ἄθροισμα, καὶ ὁ ἆθλον, καὶ ὁ ναός, καὶ ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, καὶ ὁ φόβον ὄχλησιν. παρὰ τὸ ἄγω. uide etiam Var. Est quoque proprium loci Romæ, qui circus Flaminius dicebatur. Demosth. pro lite & actione iudiciaria sæpe usurpat. Herodian. in 2. usurpauit, ἀγῶνα αὐτὶ τῆς ἀγωνίας, id est, cura & solicitudine, apud Bœotios turba, multitudo significat & forũ. Eust. Iliad. σ. Item cõtentio, συναγωγή, concio ὠὶ δίξις, Eust. Iliad. Σ. Agones, uide in Chiliadibus Erasmi. Vltima huius uocabuli debet acui, ut differat à participio ἄγων. id est, ducens. Cicero studium cõtentionis uocat. Attico scribens. Remoto illo studio contentionis, quem ἀγῶνα uos appellatis.

Ἀγωνάρχης. ου. ὁ qui ludis & certaminibus præerat, dicitur etiam ὁ ἀγωνοθέτης. teste Eust.

Ἀγωνιάω. anxius sum, periclitor, trepido.

Ἀγώνια. τὰ. quæ ad ludos & certamina spectant. Cæl. lib. 10. cap. 3.

Ἀγωνία. ας. ἡ timor, solicitudo, angor. Lucæ 22.

Ἀγωνίζομαι. μαι. σομαι. ἡ ἀγωνίζω. certo. Item nitor. Aliquando experior, id est, actionẽ in iudicio intendo. Vnde apud Demosth. ἀγωνίζεται, id est, in controuersiam uenit, in contentione uertitur. Accus. ut, ἀγωνίζεσθαι μάχῃ, prælio decertare. Ἀγωνίζομαι ἐπιτάφιον, funebre celebro, recito. Ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυρεῖν, falsi reum esse, causam dicere.

Ἀγώνιοι θεοί. οἱ. dij forenses, seu fori tutelares. Aeschylus.

Ἀγωνιῶ. τὸ ἀγωνίζομαι. certo, trepido ante certamen. Ἀγωνιῶμεν τῷ κρίσει. subiturus iudicium.

Ἀγώνιος. ον. molestiam afferens.

Ἀγώνισμα. ατος. τὸ. palma, id est, præmiũ, ἆθλον, ἔπαθλον. νίκη, καθόρθωμα.

Ἀγωνιστήριον. ου. τὸ. locus certaminis, palæstra, præmium certantium.

Ἀγωνιστικί. concertatim.

Ἀγωνιστής. Strabo uidetur posuisse pro oratore in dicendo uehemẽti, lib. 13. de Xenocle Adramyteno loquens, quem Asiaticum dicendi genus secutum, & Romæ in senatu orasse ait, ἀγωνιστὴς εἴτις ἄλλος.

Ἀγωνιστικώτερον τρόπον. dixit Galen. maiore uiStudioq; elaboratam rationem, compendioq; ad exitum rei properantem.

Ἀγωνιστής. ὁ. ὁ. certator, pugil.

Ἀγωνοθεσία. ας. ἡ. cõstitutio certaminis, munus ipsum quod ædunt agonothetæ.

Ἀγωνοθετεῖν. certaminibus præesse, atque in eis omnia moderari, certamen constituere. Bud. Commen.

Ἀγωνοθέτης. ου. ὁ. munerarius, prefectus ludorum & certaminum, agonũ præses & iudex, qualis apud Hom. Achilles, & apud Verg. Aeneas. Ab ἄγω & τίθημι id est, ὁ τῶν ἀγῶνας τιθεμένος, ut exponit Eustat. Bud. Com. Vide Ἀθλοθέτης, & in Ammonio.

Ἀγωνοθέτις pro ἀγωνοθεσία apud Sophocl.

Ἀγων. ον. ὁ. Aeolice, pro ἀγών.

Ἀδαημονία. ἡ. imperitia.

Ἀδαήσαντες γάμοι. οἱ. λαπραίαι μίξεις.

Ἀδαήμων. ον. ὁ. ἡ. imperitus, inexpertus. à δαίω, quod est μανθάνω, δαῶ, δαήσω. unde δαήμων & ἀδαήμων.

Ἀδαής. ές. ὁ. ἡ. uel ἀδαιὴς cum diphthongo, rudis, indocilis.

Ἀδαΐζω. exclamo, ingemo.

Ἀδαιός. ὁ largus, non diuisus.

Ἀδαΐς. ὁ. ὁ. inexpugnatus.

Ἀδαϊσί. aduerbium, imperitè.

Ἄδακρυς. υν. ὁ. ἡ. non lachrymans. Vnde ἄδακρυς νίκη, incruenta uictoria.

Ἀδακρυτί aduerb. sine lachrymis.

Ἀδάκρυτος. ὁ. ὁ. ἡ. inflctus, illamentabilis.

Ἀδαλός. fuligo.

Ἄδαιτον. ὁ. τὸ inseparabile, arcanũ, ἀπόῤῥητον.

Ἀδαμαντίνος. η. ὁ. adamantinus, firmus.

Ἀδάμας. αντος. ὁ adamas lapis, ἀπὸ τοῦ α, καὶ δαμάζω. Plin. Incudibus deprehenditur, ita respuens ictum, ut ferrum utrinq; dissultet, incudesq; etiam ipsæ dissiliant. Quippe duritia inenarrabilis est, simulq; ignium uictrix natura, & nunquam incalescens. Vnde & nomen indomita uis Græca interpretatione accepit.

Interdum

Interdum fortis. Interdum ingratus, impersuasibilis, ἀγνώμων, ἀπτόητος. Adamantinus, Adamantini claui: Vide Chiliad. Erasmi.

Ἀδάμας Θ. ου. ὁ. ἡ. indomitus. Pro uirgine nondum subacta matrimonio apud Sophoclem.

Ἀδάρκης adarce salsilago quædã spongiosa, Dioscor. lib. 5. cap. 91.

Ἄδαρκον. τὸ. uel ἀδάρκη, quæ & limnosis, est quædam ueluti spuma aquæ salsæ circũ arundines concreta.

Ἀδαξῆσαι. prurire, dolere. κνῆσαι.

Ἀδαπάνητος. ου. ὁ. inexhaustus, inexpendibilis.

Ἀδάπανον, uel ἀδ' ἀπλῶν. gratuitum, sine sumptu.

Ἄδας Θ. ου. ὁ indiuisibilis.

Ἄδαλω καὶ ἄδαλω. satis, abunde. παρὰ τὸ δαλῶ τὸ πολύ, καὶ τὸ ἀθροισικόν. Vnde

Ἀδαληφαγία. ας. ἡ. inexplebilis edendi auiditas, uoracitas, & quasi saburratio. Cæl. lib. 4. cap. 11. & lib. 8. cap. 40.

Ἀδαληφάγος. ου. ὁ. edax, cruda comedens. γαστρίμαργος.

Ἀδαληφάγα. τὰ. adulta, magna, perfecta. Cæl. ibi.

ἄδαλε, ista, Doriee, & ἄδαλε placebat apud Homer.

Ἀδαλέω. suspiro, succlamo.

Ἀδαλεόφρων. securius, tutius.

Ἀδαλετος. ὁ. nullius indigens.

Ἀδαλής. ές. ὁ. ἡ. intrepidus, audax, liber, securus.

Ἀδαλετος. ου. ὁ. ἀδαλετος, αὐδυδαλής.

Ἄδεια. ας. ἡ. licẽtia, libertas, securitas, facultas, carentia metus, cum abest metus: ab α & δέος. Polit in Herod. modo trãquillitatem, modo impunitatem, modo ueniam transfert. Ἄδειαν δοῦναι, apud Paus. uel ἄδειαν ψηφίζεσθαι, ut Andogides dixit, est quòd uulgò dicunt saluum conductum dare, plebiscito potestatem facere impunitate promissa. Bud. Annot.

Ἀδεής. ές. ὁ. ἡ. pro ἀδαής. intrepidus.

Ἀδείλεος. ου. τὸ. sanum.

Ἄδειμος. ὁ. idem quod ἀδαής.

Ἀδεῖν. placere, sequi. ἀρέσαι. Infinitiuus est futuri secundi, ἀδῶ, ab ἄδω pro ἀρέσκω.

Ἄδεπνος. ου. ὁ. ἡ. incœnatus.

Ἀδεκας Θ. ου. ὁ. incorruptus muneribus. παρὰ τὸ δέχω, quasi ὁ μὴ δεχόμενος πρόσωπον, ἢ δῶρα.

Ἀδεκάτευτος. ου. ὁ. non decimatus.

Ἄδεκτος. ου. ὁ. non admissus. Ἄδεκτος κακῶν, expers mali.

Ἀδελφά, τά sororia, similia, communia.

Ἀδελφός. ὁ. Θ.

Ἀδελφεός. ὁ. pro ἀδελφὸς per extensionẽ, frater.

Ἀδελφή. ῆς. ἡ. soror.

Ἀδελφιδή. ῆς. ἡ. neptis ex sorore, uel ex fratre.

Ἀδελφιδός. ὁ. nepos ex sorore uel fratre.

Ἀδελφίζω. fratrem fratris nomine compello. τὸ τιμῶσ ἀδελφόν. uide Erasmi Chiliad.

Ἀδελφίξεις. αἱ. ab Hippoc. recepto uocabulo uocatur affinitas, cõmunicatio, conspiratioq; partium inter se. Gal.

Ἀδελφικός. ὁ. ὁ. fraternus.

Ἀδελφοκτονεῖν. fratricidium committere.

Ἀδελφοκτόνος. ου. ὁ fratricida.

Ἀδελφός. ου. ὁ. frater ab α quod ὁμῶ aliquando significat, & δελφύς, quod uuluam uel uterum. unde ἀδελφοί, qui ex uulua uel utero prodierunt eodem, quasi uterini. Alij uolunt δελφὸς antique pro μόνος dici, & α priuatiuũ esse, unde ἀδελφοί, quasi iam non soli. Apud Plato. ἀδελφὸς pro similis & congruens. Ita Cicero in Acad. Erat Antiochus, si per pauca mutauisset, germanis Stoicis. Bud. Com. & Etym. Vltima acuitur: nam ἄδελφος proparoxytonũ, nomen proprium est.

Ἀδελφότης ητος. ἡ. fraternitas.

Ἀδέμαλος. ου. ὁ. ἡ. corpore exutus, mortuus.

Ἄδενδρον. ου. τὸ. carens arboribus, malicorium, punici mali cortex.

Ἀδένες. in se cõuolutæ carnis durities, tumores in gutture glandium instar. In homine tonsillæ, in sue glandulæ dicuntur Plinio. Aegineta χοιρὰδας, id est, scrophulas uocat.

Ἀδερκής. non uidens, & inuisibilis.

Ἀδέρκτως. obstructis, occlusisq; oculis cõniuentes.

Ἄδεσμος. ὁ. qui extra uincula est. Ἄδεσμος φυλακή. libera custodia.

Ἀδεσπότος. ου. ὁ. nullius dominio mancipatus, libertate donatus. Vnde ἀδεσποτα, quæ ad fiscum deuoluũtur, qui dominum nullum, nec assertorem habent. Ἀδεσπότος liber, qui titulum authoris non habet. Hieron. ad Euagriũ. Misisti uolumen, αὐώνυμον καὶ ἀδεσπότον, & nescio utrũ tu de titulo nomen subtraxeris, an ille qui scripsit, ut periculũ fugeret disputãdi. Et ἀδεσπότος ὥσπολλ, apud Plutarchum in uita Cic. In qua scriptoris nomen est suppressum.

Ἀδεσπότος λόγος, ἀδεσπότος φήμη, fama incerto authore sparsa. Bud. Com.

Ἀδεσπότως. sine certo authore.

Ἄδετος. ου. ὁ. non ligatus.

Ἀδευκής. ές. ὁ. ἡ. amarus, intrepidus, inexpectatus. χαμνός, πικρός, ἄγνως Θ, ἀπροσδόκητος, ἄμορφος, ἀγνώμων, ἀπεοικώς, χαλεπός, ἀνόμοιος, ἀνοίκειος. παρὰ τὸ δέκω τὸ δέκνυω. Etym.

Ἀδεχας Θ. ου. ὁ. sicut ἀδέκας Θ. qui muneribus non corrumpitur. ab α priu. & δέχομαι. Cæl. lib. 12. cap. 46.

Ἀδέψητος. ὁ. ἡ. crudus, non elaboratus, ut pellis. ab α, & δεψέω coquo.

Ἀδέω. sum satur, habeo satis.

Ἀδεῶς. licenter, intrepidè, liberè, meo arbitratu.

Ἄδικος. ον. ὁ. ἡ. incorruptus, morsu carens.

Ἄδηλος. ον. ὁ. ἡ. incertus, ignotus, obscurus, latēs, indeprehensus. Ἄδηλον ὄν, cum incertum sit & ignotum, Greg. Bud. Com.

Ἀδηλότης. ητος. ἡ. incertitudo.

Ἀδηλόφλεβοι. οἱ. uenas tenueis habentes.

Ἀδημεῖν. admirari, dubitare.

Ἀδημονέω. μ. ήσω. mœreo, grauiter fero, angor, penè exanimor ac deficio præ dolore. Eras. An.

Ἀδημονία. ας. ἡ. impotentia animi, molestia, mœror.

Ἀδημονῶν. ῶντος. ὁ. extra populi consortiū uiuēs.

Ἄδημος. absens, apud Sophocl.

Ἀδῆν. ἐος. ἄκακος, ἀπρονόητος. Vnde

Ἀδῆνως. aduerbium citra dolorem, simpliciter, citra dolum.

Ἄδηρις. ιος. ὁ. ἡ. in Epigram. &

Ἀδήριτος. ον. carens controuersia, inexpugnabilis. ἐκ τοῦ ἀδῆρις, ἀδηρίω, à contentionibus alienus.

Ἀδηρίτως. sine controuersia, sine dubio.

Ἅδης. ου. ὁ. Pluto, infernus, orcus, erebus. παρὰ τὸ εἴδω uideo, ἔιδης, & cum α priuat. ἀείδης, & crasi τοῦ α καὶ ε in α longum ἄιδης, ι subscripto. de quo supra in α. Ἐν ἅιδου, in Plutonis, ἐκλήψις est, pro ἐν οἴκῳ, id est, in domo Plutonis.

Ἀδής. ές. ὁ. iniucundus.

Ἀδήωτος. ὁ. impopulatus, ἀπόρθητος. ἀ δηῶ, id est, πορθῶ. δηῶ uerò à δαίω, quod est κόπτω, α mutato in η.

Ἀδή. ἡ. dolor, ἀδημονία, focus, ara.

Ἀδιάβλητα. τά. irreprehensibilia. ἀδιάβλητος τοῖς βίοις, calumnia uacans, nullis criminibus obnoxius.

Ἀδιάδοχος. ον. ὁ. successione carens. Bud. Com.

Ἀδιάδρασος. ον. ὁ. ineuitabilis.

Ἀδιάθετος. ον. ὁ. indispositus, intestatus.

Ἀδιαίρετος. ον. ὁ. indiuisus, indiuisibilis.

Ἀδιάιτητος. ον. ὁ. alienus, importunus.

Ἀδιάκλειστος. ον. ὁ. inclusus.

Ἀδιακόσμητος. ον. ὁ. inornatus.

Ἀδιάκριτος. ον. ὁ. inseparabilis, secretionis expers.

Ἀδιακρίτως. aduerb. promiscuè, indifferenter.

Ἀδιάλειπτος. ον. ὁ. ἡ. assiduus, innocuus.

Ἀδιαλείπτως. sine intermissione, assiduè.

Ἀδιάλλακτος. ον. ὁ. irreconciliabilis.

Ἀδιαλλάκτως. irreconciliabiliter.

Ἀδιανόητα. τά. mystica, quæ uerbis aperta, occultos sensus habent.

Ἀδίαντον. ου. τὸ. adiantum herba, dicta ab α & διαίνω, quòd non madefiat etiam si mergatur, uulgò capillum Veneris uocant. Dioscor. libro 4. cap. 131. & Theophr.

Ἀδιάπτωτος. ον. ὁ. ἡ. ἀδιάσαστος. stabilis, firmus, quod nec intercedit, nec dilabitur, nec intercipi potest. Item in quo error non admittitur. Polyb. Bud. Com.

Ἀδιαπτώτως. aduerb. sine errore.

Ἀδιάρθρωτος. ον. ὁ. inarticulatus, indistinctus, incertus, incompositus.

Ἀδιάσκευος. incompositus, inornatus.

Ἀδιάστατον. dimensione carens.

Ἀδιαστάτως. aduerb. sine ullo spacio. Item sine controuersia, ἀναφιλόγως.

Ἀδιάστροφος. ον. ὁ. nihil habens obliqui, minime peruersus.

Ἀδιάσχιστος. ον. ὁ. indiuisus.

Ἀδιάτακτος. ον. ὁ. inordinatus. Itē ἀδιάτακτοι dicebātur apud Athen. qui in inquilinos ādscripti non erant, aut alioqui μετοίκιον nō pēderent.

Ἀδιάτυπωτος. ον. ὁ. deformis.

Ἀδιαφθορία. ας. ἡ. ἡ

Ἀδιαφθορία. ας. ἡ. incorruptio, integritas.

Ἀδιάφθορος. ον. ὁ. incorruptibilis.

Ἀδιαφορῶ. susq; deq; habeo, hoc est sursum deorsum feratur res non magnifico, contemno, negligo.

Ἀδιαφορία. ας. ἡ. contemptus, sine differentia uitæ, in uictu nullus delectus.

Ἀδιάφορος. ον. ὁ. ἡ. promiscuus, qui citra delectū aliquid facit, nō eximius, sed plebeius. Ἀδιάφορα uocant Stoici, quæ neq; ad felicitatē, neq; ad infelicitatem conferunt, ut sunt diuitiæ, sanitas, uires, gloria, & cætera id genus. Nam sine ijs possibile est felicem esse, cum earū usus uel rectus felicitatis, uel prauus infelicitatis autor sit. Laer. lib. 7. & Gel.

Ἀδιαχώριστος. ον. ὁ. inseparabilis.

Ἀδίδακτος. ον. ὁ. indoctus, rudis.

Ἀδιεκδίκητος. ον. ὁ. indefensus.

Ἀδιεξίτητος. ον. ὁ. impercursibilis.

Ἀδιερεύνητος. ος. ὁ. ἡ. inscrutatus.

Ἀδιδυκείνητος. ον. ὁ. indiuisibilis.

Ἀδιήγητος. ον. ὁ. inenarrabilis.

Ἀδικαίαρχος. iniustus magistratus.

Ἀδικέω. μ. ήσω. π. κα. iniuria afficio, iniuriam fuam in aliquē. Differt ab ἁμαρτάνω, quòd ἀδικεῖν sit destinata malicia, cōsultò & cū deliberatione peccare: ἁμαρτάνειν uerò lapsu, casu, fortuna, & errore quodā humano delinquere. Eras.

Ἀδίκημα. ατος. τὸ. ἡ

Ἀδικία. ας. ἡ. iniuria, iniustitia, maleficium. Pro quouis peccato usurpant sacræ literæ.

Ἀδικοπραγέω. iniuriam facio.

Ἄδικος. ον. ὁ. ἡ. iniustus, uitiatus, corruptus.

Ἀδίκως. iniustè. (Eustath.)

Ἀδιναὶ σειρῆνες. canoræ, dulcisonæ λιγύφωνοι.

Ἀδινός. ή. ὁ. frequens, tenuis, imbecillis, abundans, miserabilis, dulcis, suauis.

Ἀδινῶς. tenuiter, paulatim, placidè.

Ἀδιόδευτος. ή. ὁ. inuius.

Ἀδιοίκητος. ή. ὁ non administratus.

Ἀδίοπος. ὁ. incustoditus. ἀδίοποι enim nauiũ custodes dicuntur.

Ἀδιόρθωτον. quod resarciri non potest, incorrigibile.

Ἀδιόριστος. ή. ὁ. inexdefinitus, inexplanatus, indiscretus, ἀναρχὸς Aeschylo, imperio carens.

Ἄδιψα. τά. quæ sitim extinguunt, sic ἄλιμα quæ famem prohibent.

Ἄδιψος. ή. ὁ, parum sitiens. & nomen arborum, Aegyptia palma.

Ἀδμύω. ualeo, sanus sum.

Ἀδμής. ῆτος. ἡ. Indomita.

Ἄδμητος. ή. ὁ. ὁ ἀδμήτης. indomitus. ἀδάμας, ἄζυκτος, πῆθφός, ἄζυγος, πρωτόζυκτος, πῆδά τὸ ἀδμῆ. Alij ἀδμῆτις.

Ἀδμωλεῖν ignorare.

Ἀδμωλία. ignorãtia Callimacho. πῆδά τὸ εἰδὼ τὸ γινώσκω, ἴδμων. ἰδμωνία, & ἀϊδμωνία, syncopaq; & mutatione τοῦ ν εἰς λ, ἀδμωλία.

Ἀδόκητος. inopinatus, incautus.

Ἀδοκήτως. inopinatè.

Ἄδυ. ἀρέσκοι, Ionice ἀόρ. α. uerbi ἥδω.

Ἀδόκιμος. reprobus, inutilis.

Ἀδοκίμαστος. ή. ὁ. obscurus, ignobilis, non probatus. Ἀδοκίμαστοι sunt hodie qui in curiam citra sententiarum disquisitionem admittuntur principis mandato imperiosiore. Bud. Com.

Ἀδολεσχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. nugor, multa dico, contemno, ludo, exerceo, meditor. Genit.

Ἀδολεσχής. ές. ὁ. contemplatiuus, meditatiuus: oxytonum: sed ἀδολέσχης, paroxytonum, nugator est, ut habet Cyrillus.

Ἀδολεσχία. ας. ἡ. garrulitas, nugatio, importunus sermo, futilis loquacitas. ἀπὸ τοῦ ἀδεῖν τοῦ ἀρέσαι, uel ἀπὸ τοῦ ἥδω τοῦ εὐφραίνω. (& in aoristo β. ἄδυ. ex quo ἄδος εὐφροσύνη) ἢ τοῦ λέχω. Etym.

Ἀδόλεχος. ή. ὁ. garrulus, nugator, loquax, ἀδολέσχης de his tribus dictionibus. Bud. Com.

Ἄδολος. ή. ὁ. ἡ. dolo carens, non fucatus.

Ἀδόνες. αἱ. apud Theocr. luscinia, à cantus oblectamento, pro ἀηδόνες.

Ἀδόνυτος. ή. ὁ. inconcussus.

Ἀδόξαστος. ή. ὁ. insperatus.

Ἀδοξέομαι. μ. ήσομαι. τ. ηθην. καὶ

Ἀδοξέω. μ. ήσω. τ. ηκα. gloria careo, ignominiosus habeor, sermone hominũ uituperor, malè audio. Opponitur τῷ εὐδοκεῖν. Item non honestum puto, πῆ αἰσθομαι. Ioseph lib. 9. ἀδόξεν ἀναιμωτὶ φεύγειν. Bud. Com. Vnde ἀδοξεῦντες. οἱ. quorum authoritas leuis est, inglorij, obscuri, expuncti.

Ἀδοξία. ἡ. ignominia, infamia, despectus, obscuritas nominis.

Ἄδοξον. τὸ humile. interpres Quintil.

Ἄδοξος. ή. ὁ, ἡ. inglorius, infamis, absurdus, inopinatus, præter opinionem.

Ἀδοπῶ. sacrifico, lito.

Ἄδορος. ή. pera, uter, θύλακος. Et ἄδορον, ἐδωδὴ μόνον. & ἀδόροις, ἀντὶ τοῦ μάχαις.

Ἀδορύλητος. ή. ὁ. ἡ. inuictus.

Ἀδορυφόρητος. ή. non stipatus, absq; satellitibus.

Ἄδος. ους. τὸ satietas.

Ἀδούλευτος. ή. ὁ. qui seruire nequit. Et ἀδούλευτος οἰκέτης, qui uni domino seruiuit, non iterum uenditus.

Ἄδουλος. ή. ὁ. ἡ. seruis carens.

Ἀδουλώτος. ή. ὁ. ἡ. inuictus, seruitutis impatiens.

Ἄδρα. ας. ἡ. ciuitas Illyrica, penacuitur & tenuatur. sed ἁδρὰ cum spiritu denso oxytonũ, fœmininum est ab ἁδρός. id est, crassus Cyrillus.

Ἀδρακής. ές. inuisibilis, parum uidens.

Ἀδραύα. uel ἀδρανία. ας. ἡ, imbecillitas, inertia, ignauia, torpor, à δρόω.

Ἀδρανής. ές. ὁ, ἡ. imbecillis, ἀνίσχυρος, καὶ μὴ πρὸς ἄξαιμα δυνάμενος, tenuis, exiguus: ut δρανὴς εὐρωσία. apud Gazam in Cat. tenuis ualetudo. Et ἐπὶ χρόνον ἀδρανῆ, apud eundem, ad exiguum tempus. ἀπὸ τοῦ δρανόω τοῦ πράττω, καὶ τοῦ α στερητικοῦ.

Ἀδρᾶστια. ας. ἡ. Nemesis, uindicta, inuidia. Ἀπέιη ἀδρᾶστιν. absit inuidia. Plato Symp.

Ἄδρατος. ή. ὁ. infectus. ἄπρακτος. Item à quo fugæ locus non est. Est etiam propriũ regis Argiuorũ, unde ἀδρατίδης, ἀδρατιδῶν, & pleonas. ipsius ἀδρατεϊδῶν.

Ἀδράφαξυς. ἡ. atriplex, holeris genus, quod χυσολάχανον communis lingua uocat, & usus recepit per, τ, ἀπράφαξυς, ut Comicus ψευδαπραφάξυς πλεά. Eustat. Iliad. ε.

Ἀδράχνη. adrachne arbor apud Theophrastum. Gaza portulam uertit.

Ἀδρέω. μ. σω. augeo.

Ἀδρανικὰ ἀλεκτορίδων. Adrianæ gallinæ, apud Aristotel. in Historia animal.

Ἀδρίας. ή. ὁ. sinus Hadriaticus, Plut. Aemyl.

Ἀδρόβωλος. ή. ὁ. crassioris glebæ existens.

Ἀδροί. οἱ. styli aratri, per quos exit temo, ijsque connectitur.

Ἀδρομερής. ές. ὁ. ἡ. crassis partibus constans.

Ἀδρός ὁ adultus, plenus, maturus, solidus, integer, grandis, robustus. Etym. ἀδρὸς, χονδρὸς.

γὰ: ρκο ηδο- ὀλυμπτ

δον: ρεο ἡδον: canebam.

δόντι νοῳ, ab ἀδέω: alacri animo.

ἀπὸ τὸ ἅδω τὸ εὐφραίνω. ἁδόμεθα γὰρ ἐν τοῖς μεγάλοις καὶ χορευτοῖς.

Ἀφθονία ας. ἡ. plenitudo, abundantia, exuberantia.

Ἀφθονία ας. ἡ. plenitudo, magnitudo.

Ἀφθοχῶροι. qui uberes regiones habitant.

Ἄφθυα. τὰ. naues ex unico trunco, μονόξυλα. ἄκρόφθυα. poma.

Ἀφθύομαι. cresco, augesco.

Ἀφθυόμενος. ου. ὁ. maiusculus.

Ἀφθύω. μ. ῶ. σω. κα. maturescere facio.

Ἄφθυον. τὸ. linter ex una arboris trunco fabricatus, apud Cyprios, q & μονόξυλον alio nomine.

Ἄφθυς. υος. ὁ. ἡ. carens arboribus.

Ἀφύφακτος. incustoditus, non circunuallatus.

Ἀφωνία ας. ἡ. imbecillitas, impotentia.

Ἀδυνατέω. μ. ήσω. π. κα. inualidus sum, præstare non possum.

Ἀδυνατί. aduerb. impotenter.

Ἀδυνατέω. ἀδυνατέω.

Ἀδυνατία. ας. ἡ. impotentia.

Ἀδύνατος. ου. ὁ. ἡ. impotens, imbecillis, inualidus.

Ἀδυνάτως. impotenter, graue, difficile.

Ἀδυνέως. negligenter. Hippocr.

Ἀδύομαι. recuso.

Ἀδυσώπητος. ου. ὁ. ἡ. inexorabilis, impudens.

Ἄδυτος. ου. ὁ. ἡ. non occidens, οὐδὲ δύσεως. Ἄδυτος τόπος, apud Strab. Ex adyto, in Chiliad. Eras.

Ἄδυτον. ου. τὸ. adytum, locus arcanus in templis, quem temerè subire nefas erat. Ab α priuat. & δύω, subeo. Etym.

Ἄδω. μ. ᾄσω. ἀόρ. ἦσα. π. ᾆκα. canto. tenuatur. ᾄδειν, propriè de uoce dicitur, ψάλλειν de instrumentis.

Ἄημι. μ. ἄσω π. ᾆκα. placeo. aspiratur.

Ἀδώνια. τὰ. fructus placidi.

Ἀδώνιον. ου. τὸ. simulachrum Adonidis, & festum eiusdem. & abrotani herbæ genus apud Theophrastum.

Ἄδωνις. ιδος. piscis quidam Aeliano. Est genus piscis præstantis gustus, apud Clearchum. Adonidis hymnus apud Orpheum est.

Ἀδωνισμός. ὁ. planctus in Adonidem.

Ἄδωρος. indonatus.

Ἀδωροδόκητος, καὶ ἀδωροδόκηπτος. incorruptus.

Ἄδωρον. ου. τὸ. malum donum, nõ munus. Soph. ἐχθρῶν ἄδωρα, δῶρα, οὐκ ὀνήσιμα. uide prouerb. Hostium munera, non munera.

Ἄδωρος. ου. ὁ. ἡ. indonatus.

Ἀδωρότατος. ου. ὁ. ἡ. qui minime corruptus est donis.

Ἀδώσιος κριτής. incorruptus iudex.

Ἀε. semper, donec.

Ἄεθλος. sine dote, cum multa dote, ἄφερνος, πολύφερνος, pro ut α uel priuat. uel intensum acceperis.

Ἀεθλεύω. pugno, laboro. ab ἄεθλ), quod ab ἆθλ).

Ἄεθλον. ου. τὸ. certamen. &

Ἄεθλος. ου. ὁ. præmiũ. Varinus. tradit, quòd ἄεθλος in mascul. gen. significet τὸν τόπον, καὶ τὸ ἀγώνισμα. in neutro uero gen. τὸ ὡῖ ἀγῶνος δεδόμενον. Deducunt autem ἄεθλον ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθελόν τι ὄν. & cum α ὑδιτικῶς ἀέθελον, τὸ πανύθελκτόν: & syncopa ἄεθλον, & crasi τοῦ α εἰς ε, ἆθλον. Vel παρὰ τὸ τλῶ τὸ κρατῶ, τλῶ καὶ ἆτλον, siue ἆθλον. Etym.

Ἀεθλοσύνη ης. ἡ. ἀγωνία. Item miseria.

Ἀεί, & αἰεί. semper, frequenter, subinde, identidẽ.

Ἀεὶ ὄντες θεοί. dij immortales, Homericum est.

Ἀείδελος. idem quod ἀειδής, ἀόρατος, ἀπὸ τοῦ ἄδω τὸ γινώσκω,

Ἀφείλιον κακόν, magnum malum, nunquam uisum.

Ἀείδημα. τὰ. splendida.

Ἀειδής. ές. ὁ. ἡ. obscurus, nunquam uisus, inuisibilis. Item deformis, δυσειδής.

Ἀφδία. ας. ἡ. deformitas, ἀμορφία.

Ἀείδιον. τὸ. perenne, perpetuum: sed usitatius est ἀΐδιον.

Ἀφδίνητος. assiduè circumactus.

Ἀείδω. μ. σω. π. κα. & cõtractione ᾄδω. cano. Poẽtis apud Græcos hoc uerbum tribui solet. Deducitur enim ab α intensiua part. & εἴδω cognoscere, ueluti omnium plane scientiam sibi uendicarent poẽtæ. Cæl. lib. 4. cap. 1.

Ἀείζωον. Sedum herba, semperuiuum. cuius tres species describit Dioscorides libro 4. cap. 85. & cap. 86. meminit & Theophr.

Ἀείσός, ου. ὁ. sempiternus, & ἀφεσώ, perpetuitas, qd̃ semper in eodem consistat.

Ἀειθαλής. ές. semper florens.

Ἀεκαὶ. αὶ. μάχαι, ὄρμαι.

Ἀέκφα, siue ἀφκία, pleonasmo τοῦ ε pro ἀεκία. ας, ἡ. indecorum, contumelia.

Ἀφκέλιος. dissimilis, asper, indecens. Item miser, contemptus. ἀπὸ τοῦ ἔοικω.

Ἀεικίνητος. ου. ὁ. quod nunquam quiescit.

Ἀεικής. ές. ὁ. ἡ. ineuitabilis, indecens. χαλεπός, σκληρός, ὁ μὴ εἴκων. ἐκ τοῦ ἔοικω τὸ ὑποχωρῶ.

Ἀφκίζω. μ. σω. π. κα. deturpo, indecenter tracto.

Ἀεικῶς. indecenter.

Ἀειλογεῖς. οῖ. uerbosi reddendis rationibus obnoxij, apud Demosthenem & Isæum.

Ἀειλογία. ἡ. loquacitas, multiloquium. Significat etiam aut dicendæ caussæ, aut rationis reddendæ necessitatem, sine præscriptione, aut temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Bud. Com.

Ἀείλος. ον. ὁ. ἡ. sole carens, opacus. εἶλη enim solis splendor dicitur.

Ἀείμνηστος. ον. ὁ. ἡ. semper memorãdus, æterna laude dignus.

Ἀείναῦται, uide in ἀειναῦται.

Ἀειναῦτης. ου. ὁ. ἡ. idem significat. Interdum noxius ὑπροσωπὸς, βλαβερὸς.

Ἀείρω. eleuo, suspendo.

Ἀιφανὴς. ές. ὁ. ἡ. sublimis.

Ἀιφυγία. ας. ἡ perpetuum exilium.

Ἀεκάζομαι. μ. σομαί. nolo.

Ἀεκάζω. μ. σω. π. κα, cogo.

Ἀεκαήλια. τὰ. grauia, difficilia, ὀχ ἑσυχα, ὀδὶ εἰρηνᾶα, ὑδὶ ἀπόφασιν τοῦ ἑκήλου.

Ἀέκης. ντος. ὁ. ἡ. inuoluntas.

Ἀέκηλι eminus, consultò, ἀπὸ τοῦ ἕκηλι καὶ τὸ ἀπιτάλικοῦ. Item inuitè, præter sententiam ἀπὸ τὸ ἀεκάζω, ἀεκασί. uel ἀεκαπὶ excluso σ, & mutato α in η Ionice, ἀέκηλι.

Ἀέκων. οντος. ὁ. inuitus. ἀπὸ τοῦ ἕκω τὸ θέλω.

Ἀέλοι οἱ. duarum sororum coniuges, qui & pleonasmò, ι, ἀέλιοι. Eust. Iliad. ζ.

Ἀέλλα. ης. ἡ. procella, turbo. ἀπὸ τὸ ἄειν εἰς εἰλεῖν. Vide in Ammonio quid differat à θύελλα.

Ἀέλας, ασλος, ἡ, pernix, uelox, apud Sophoclem.

Ἀελλὴς. ές. ὁ. ἡ procellosus, ferus. Homer. νοήσαλος ἀελλὴς πρὸς τὸ ἕλλω uel εἴλω τὸ συστρέφω, καὶ μετὰ τοῦ αὐξητικοῦ.

Ἀελλόθριξ. qui denso est capillitio, aut uario.

Ἀέλλομαι. spiro.

Ἀελλόπους. οδος. ὁ. ἡ. uelox. ἄελλειν enim τὸ ταχύ.

Ἀελλώ. ὁ. ἡ. Aello, una ex tribus Harpyis: sic dicta quasi εἴλων ἄλλο, id est, alienum tollens.

Ἀελλόδρες ἵπποι, celeres equi, Tragicum est.

Ἀελπέον. aduerb. diffidendum.

Ἀελπέων. ονος. diffidens. ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀέλπω.

Ἄελπτος. ον. ὁ. ἡ. insperatus.

Ἄελπτως. insperatò, præter spem.

Ἀείναος. ὁ. ἡ. semper fluens.

Ἀήτης. ὁ. ἡ. flantes. ab ἀεῖν τὸ πνεῖν, ἀεὶς ἀήτης.

Ἀέξω. αὔξω. ab ἔχω pro ἐλαύνω, in futuro ἄξω. unde ἀέξω.

Ἄεπτος, ὁ, ἡ, ineffabilis, ἀέπτοι χεῖρες apud Homerum legit Aristophan. grãmaticus, ubi ἄεπτοι legitur, interpretaturq; ἀῤῥήτους, quas fando nemo queat exprimere, uel quas assectari nequeas, ab ἕπομαι. Eust. Iliad. α.

Ἀέργηλος. ον. ὁ. iners, otiosus.

Ἀργία. ας. ἡ cessatio operis, inertia.

Ἄργος. ον. ὁ, ἡ otiosus. Ἄργος γῆ, ὁ ἀκατέργασμένος, ὁ ἠροβιαμμένος, ἀγεώργητος, non arata, non culta terra. Cui opponitur κάτοργος. Budæus Commen.

Ἀόρνιον aereum, immensum.

Ἀεῖλω. μ. ίσω. π. ικα. aerius sum, aëria limitor,

Ἀέριος. ον. ὁ. aërius

Ἀερηχής. ές. ὁ. ἡ. in aëre natans. Nubium epitheton.

Ἀεροβατέω. μ. ήσω. π. ηκα. uersor in aëre, aëriuagor. Item superbio. Aristophan. νεφελ. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, γὰρ τὸν ὠκεανὸν ἀεὶ, καὶ βέβηκα γὰρ ἀεὶ. id est, (interprete D. Hierony.) Scando per aërem, & pluris me esse puto quàm solem. Genit. uel accu. Bud. Com.

Ἀερόεις. obscurus, profundus.

Ἀερολέσχης, ές. ὁ. ἡ. sublimis, in dicẽdo superbus.

Ἀερόμελι. aërium mel, manna. Δροσόμελις. Galenus.

Ἀερομετρέω. μ. σω. π. κα. aërem metior.

Ἀερομιγής. ες. ὁ permistus aëri.

Ἄεροπες, auis genus, quod parentes senio confectos alit, Arist. teste, quod & de ciconijs memoratur. & gens Troëzenorum.

Ἀεροπετής. ες. ὁ. in aëre uolans.

Ἀερόπορον. ον. τὸ. aëriuagum.

Ἀεροτόμος, ον, ὁ. aërem pennis secans.

Ἀεροφοίτης. ον. in aëre uersans.

Ἀερσαῖος. ον. ὁ. Δρόσος. ros.

Ἀερσιλόφος, ον, ὁ, ἡ, erigens cristam, galeæ epitheton.

Ἀερσίποδες. οἱ. celeres.

Ἀερσιπότης, ητος, ὁ, ἡ, celeripes, ab ἀέρτοδι ἤγουν, εἰς ἀέρα κεφίζεδι. Eustath.

Ἀερσιπότης. ον. ὁ. ἡ. in aëre uolans. Epitheton araneæ, apud Hesiodum.

Ἀερτάζω. portare.

Ἀεῖω. dormiui.

Ἄεσις. ἡ. labor, damnum, nocumentum.

Ἀεσίμαινα θάλασσα. ἡ. mare turbulentum & impetuosum uentorum flatibus exagitatum.

Ἀθυμοφροσύνη. ης. ἡ. stultitia, amentia.

Ἀθυμόφρων. ον. ὁ. ἡ.

Ἀετὸς. ὁ. τὸ. hornum, hoc anno natum.

Ἀετεῖος. ον. ὁ. aquilinus.

Ἀέτημα. uide ἀετός.

Ἀετόδυς. ὁ. ἡ. pullus aquilæ.

Ἀετίτης. ου. ὁ. aëtites lapis. Dioscorides libro quinto.

Ἀετός. ὁ. ὁ. aquila, παρὰ τὸ ἀίσσω τὸ ὁρμῶ, uel παρὰ τὸ ἀεὶ ἐτὸς εἶν. Nomen generale ad omnes aquilarum species, de quibus Plinius libro decimo, capite tertio. Ἀετὸς quoque, & ἀέτωμα superiorum ædium contignationem significat, siue laquearium, Aristophan. in Augustin. de quo & Cæl. libro septimo capite 41. Est & syderis nomen in sphæra Procli. De aquila auc Aelianus & Aristoteles in literis animaliũ, apud

apud quem etiam ἀετός pro aquatica aquila legitur. Et ἀετὸς γνήσιος. id est, aquila uera & germana: & λαγωφόνος. id est, leporaria, ut Gaza uertit.

Ἀετωδῶς. more aquilino, aquilæ instar.

Ἀεχῆνες. οἱ, indigi, inopes, quasi semper hiantes.

A Z α. fuligo, puluis, uetus fimus.

Ἀζαίνω. exicco.

Ἀζαλέος. ου. ὁ. aridus.

Ἄζαλος. ὁ. ἡ. in tempestatibus uersutus. Item α priuatiue aut intensiue sumptũ, multi uel pauci uenti, tranquillus.

Ἀζαναῖα κακά. Azanæa mala, in Chiliadibus Eras.

Ἀζείδης, ὁ ἀζείδαο. patronymicum ἀπὸ τοῦ ἀζοῦς.

Ἀζεῖδω. ferueo.

Ἄζυγος. ὁ. ἡ. ὁ. iniugatus, non coniunctus.

Ἄζυ. situs, squalor, ξηρασία, ὅλως τοῦ ζῶν καὶ θάλλειν ἐστέρηται. alij interpretantur, nigredinem & cutis fuscedinem, ἐπίχροιαν ὁ σώματος, & apud Homerum πεπλασμένον ἄζυ, exponitur, tinctũ nigrore.

Ἀζιλίς. lignum quoddam in curru.

Ἄζηλος. ου. ὁ. ἡ. quem nemo amat aut æmulatur, negligendus, & contemnendus. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ἀζηλότυπος. ὁ. ἡ. idem, uidentur actiue & passiue capi posse.

Ἄζημος. ὁ. indemnis, impunis.

Ἀζῆ, τοῦ ἀζῆνος. barba, Troëzeniorum lingua, unde ἀϊζηνόν dici putat Etymol. autor.

Ἀζησία. ας. ἡ. Proserpina, à præfatione uitæ dicta.

Ἀζῆται. proximi apud regem.

Ἄζυτος. ὁ. uenerandus, Augustus, malim oxytonum.

Ἀζηχές. aduerb. ualde resonãter, incessãter. παρὰ τὸ ἄδιον τὸ ἀδιάλειπτον, μεγαλόηχον, ἀδηχές, & Dorice ἀζηχές. Significat etiam τὸ σκληρόν.

Ἀζηχής. ἐος. ὁ. ἡ. indiuulsus, non distinctus, continuus, & ἀζηχὴς θυμὸς animus præfractus, durus, & implacabilis, ἄπηκτος, ut annotat Eustath Iliad. ο.

Ἄζια. urbs Locrorum, qui cognominatur Ozolæ, etiam in Italia.

Ἄζοι. οἱ, feruorum genus. Cæl. lib. 13. cap. 41.

Ἀζόκροτος, ὁ, squallor, ariditas, ξηρασία, ab ἄζι, Eust. Iliad. ζ.

Ἄζομαι. ueneror, pudefio, honorem exhibeo. Aliquando exuror.

Ἀζόμενος. proparoxitonum, & ἀζομένος paroxytonum. Vide in differentijs Cyrilli.

Ἀζυγία. ας. ἡ. coniugij carentia.

Ἄζυξ. υγος. ὁ nondum coniugio astrictus.

Ἀζυμος. ὁ. ἡ. infermentatus, ab α & ζύμη. Interdum non elatus, syncerus.

Ἄζω. spiritu aspero, colo, ueneror, ἀπὸ τοῦ χάζω. ἄζω uero spiritu tenui, ἀόρ. ἄδιω, καὶ ἀάδιω. ficco flo, per os suspiro, nauseo. ἀπὸ τοῦ ζῶ, καὶ κατὰ σύγκρισιν ἄζω. 30 5. C. 1.

Ἀζωλέω. μέσω. π. κκα. irascor.

Ἄζωστος. ὁ. ἡ. discinctus.

A H. flauit, ἔπνεε. Aeolice pro ἄει, ab ἀῶ.

Ἀηδέω. laboro, ægre fero.

Ἀηδία. ας. ἡ. tristitia, iniucunditas.

Ἀηδιάζομαι. non delector, tristor.

Ἀηδής. ἐς. ὁ. ἡ. iniucundus, molestus, acerbus, ingratus. παρὰ τὸ ἡδύς, καὶ α priu. ἀηδής.

Ἀηδονίς. ίδος. ἡ. luscinia pullus, & pudendum muliebre, apud Archilochum. Item conuenticulum cantorum & phonascorum.

Ἀηδών. όνος. ἡ. ἡ.

Ἀηδών. όος. luscinia, ab ἀεὶ & ἄδω, quasi ἀείδων. perpetuò cantãs, ubi semel inceperit. Huic enim aui diebus ac noctibus continuis XV. garrulus est sine intermissu cantus. Plin. libro 10. cap. 29. Vsurpatur à Vergil. Quæ suauis cantat aëdon. Euripid. pro ligula tibiarum metaphorice posuit. De luscinijs scribũt Aelianus, Aristotel. & Oppianus, qui etiam seorsim aucupium earum docent.

Ἀηδῶς. aduerbium inutiliter, iniucundè, illibenter.

Ἀήθεια. ας. ἡ. dissuetudo, morum rusticitas.

Ἀηθέσκω. &

Ἀηθέω. μ. ήσω. desuesco, non intelligo. Vnde ἀήθεστον, ἠδιημένον, ἀσωήθως ἔχον. Etym.

Ἀηθής. ἐος. ὁ. ἡ. desuetus, insuetus, rusticus.

Ἄηκες, ἐος, ὸν, non acutus, obtusa acie ensis.

Ἄημα. τος. ὸν. trãquillitas, flatus, ἄημα πνευμάτων dixit Sophocles.

Ἄημι. spiro.

Ἄηνα. τὰ. arbusculæ infrugiferæ.

Ἄηνής. ὸν. uehemens, sempiternum, miserum.

Ἀήρ. έρος. ὁ. uel ἡ. Homer. aër, caligo, uentus, spiritus, flatus modicus. Sunt qui ἀπὸ τοῦ ἀείρειν dici uolunt, quòd terram ferat, uel quod ab ipsa feratur: alijs magis placet ἀπὸ τοῦ ἄημι, quod spiro notat, deriuari. Etym.

Ἀήρυς. combustio, nebula.

Ἀήσυλος. poëtica dictio est. ἀτρίπτης, λυπηρός, ἄδικος, ἀηδής.

Ἀήσυρον. τὸ. subtile, sublime, leue, κοῦφον, uento mobile, ab ἄντης uentus, & σύρω, ut existimo ego, formicarum est epitheton, apud Aeschylum.

Ἀήτης. ὁ. ἡ. procella, spiritus, flatus, uentus. ab ἄω, poëtice.

Ἄηδος. ὁ. ἡ. insatiabilis, ingens, subuentaneus.
Ἀήττητος. ὁ. ἡ. insuperabilis.
Ἀήτειν. spirare.

A

Θαυαρής. ἐος. ὁ. ἡ. contumax, suspiciosus, curiosus.
Ἀθάλαντος οἶνος. uinum nõ dilutum aqua marina.
Ἀθαλάσσωτος. ὁ. maris inexptus, rudis rei nauticę.
Ἀθάμας. αντος. ὁ. Hic in Comœdia inducebatur coronatus, & ut uictima quædam immolãdus ob filium Phryxum. Vnde apud Aristopha. in Nebulis ait Strepsiades ad Socratem coronam ei efferentem, ὦὶ τὴ στέφανον; οἴμοι σώκρατες, ὥσπερ με τὴ ἀθάμαντ' ὅπως μὴ θύσετε. id est, Ad quid coronam? heu Socrates, Sic me, Athamanta quomodo non sacrificabitis.
Ἀθαμβής. ὲς. ὁ. ἡ. intrepidus.
Ἀθαμβῶς. intrepidè.
Ἄθαμβος, audax, qui nõ facile metu & formidine afficitur.
Ἀθανασία. ας. ἡ. immortalitas.
Ἀθανατίζω. immortalem facio.
Ἀθάνατος. ὁ. ἡ. immortalis. Ad animata pertinet, ἄφθιτος uero ad inanimata.
Ἄθαπτος. ὁ. ἡ. insepultus, imploratus.
Ἄθαρα. ας. ἡ. farina, puls. uel ἀθάρη. ης. apud Arist. Bud. Com. & Dioscorid. lib. 2. cap. 82.
Ἀθαρίζω. uitupero, uiolo.
Ἀθάειοι. uirgines incorruptæ.
Ἀθάρης, ος, ὁ, ἡ, incorruptus, illibatus, de uirgine offertur: & rigidus, de ferro.
Ἀθάρσης. ὁ. trepidus.
Ἀθαυμαστί. aduerb. citra admirationem.
Ἀθέατος. ὁ. ἡ. inuisibilis, significat enim & eum qui non uidetur & eum qui non uidet.
Ἀθεί. sine deo.
Ἀθείας. ὁ. ἡ. non diuinus.
Ἀθειρέως. ἀκριβῶς.
Ἀθερής. ὲς. ὁ. ἡ. exactus, splẽdidus. Itẽ non curãs.
Ἀθελβάζειν. colare.
Ἀθέλγω. mulgeo, colo, ἀνθῶ, ἀμέλγω.
Ἀθέλυμνος. ὁ. malus.
Ἀθέμω. nolo.
Ἀθεμβεῖν. lasciuire.
Ἀθέμελος. ὁ. sine fundamento.
Ἀθεμιστεγία. ας. ἡ. scelus.
Ἀθέμις. ὁ. ἡ. ἡ
Ἀθέμιστος. scelestus, nefandus. ἀπὸ τὸ θέμις.
Ἄθεος. ὁ. impius, sacrilegus. sonat ad uerbũ sine deo, id est, qui nullum credit esse deum, atq; adeò omnem uim diuinam tollit, in quorum albo erant Epicurus & Lucianus.
Ἀθεότης. ητος. ἡ. impietas.
Ἀθεραπευσία. ας. ἡ. neglectus, contemptus.
Ἀθεράπευτος. ὁ. ἡ. uel ἀθεράπευτος, Xenoph. curabilis, sine cibo, cura corporis carens.
Ἀθερεγένης. ὲος. ὁ. ἡ. spicas siue aristas habens, Cymini epitheton, apud Nicand.
Ἀθέρες. spicæ ex area abiectæ. Aristas simpliciter interpretatur Gaza in Catone. Propriè tamen ex spicis quæ sunt degeneres ἀθέρες Græcis uocari uidentur, ut est apud Aelianum lib. de prouidentia. Eos colligunt spicilegium facientes, qui uocantur σαχυόλογοι. Vnde ἀθερίζω. μισω. π. ίσα. paruipendo, reprobro, nõ pili facio. Eras. Chil. & Cæl. lib. 14. cap. 21.
Ἀθερίζειν. Vide Chiliad. Erasmi.
Ἀθερίνη. arista. Item atherina apud Athenæum piscis uilior, aristula, uel arista ut Gaza uertit in Aristotelem.
Ἀθέρυξ. cuspis aristarum.
Ἀθέρωμα. ατος. τὸ. tuberculum in capite nasci solitum, teste Celso, plantæ simile, ut ex etymo apparet. Item tuberculum è pituita natum, quo puncto expressoq; materia alba crassioríq; ad pulticulæ modum compacta erumpit, unde illi nomen, id enim est ἄθήρα.
Ἀθεσία. transgressio παράβασις.
Ἀθεσμία. ας. ἡ. transgressio, παρανομία.
Ἄθεσμος. ὁ. ἡ. illicitus. ἀθέσμοις ὠχρεῖν, Plut. Ces. Polluere sacra, Suet.
Ἄθεσμος βλάβη, pœna arbitraria, quæ legibus tacita est.
Ἀθέτμως. illicite. παρανόμως.
Ἀθέσφατος. ὁ. ἡ. immensus, ex θεὸς ἡ φατὸς, θεὸ φατος, & per syncopã & pleonasmũ τ σ, θέσφατος, & cum α ὠτιτακῶς, ἀθέσφατος. Etym.
Ἀθετέω. τὸ. μὴ ποιεῖσθαι λόγον. οἷον ἀθετεῖν ἡ ἀπίζειν. reprobo, sperno, cassso, irrito, repello, reijcio, aspernor. Sic Mar. 6. εἰ δὲ οὐ ὅρκους τ τὰς συναναπειμένους. οὐκ ἠθέλησεν αὐτὸν ἀθετεῖν. Propter iusiurandũ, eosq; qui simul accumbebãt, noluit eam reijcere. Et ad Galat. 2. οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ. Non aspernor, non repello.
Ἀθέτημα. ατος. τὸ. illicitum.
Ἀθέτησις. ιος. ἡ. improbatio, reprobatio.
Ἄθεσος. ὁ. ἡ. irritus.
Ἀθεώρητος. ὁ. ἡ minime contemplatiuus, indoctus.
Ἀθεωρητί. sine contemplatione.
Ἀθεώτερος. ὁ. cõparat. ab ἄθεος, magis impius.
Ἄθηλος. ὁ. ἡ. uberibus insuetus.
Ἀθήλωτος. ὁ. indomitus, asper.
Ἀθηνά. inuenitur pro genere tibiæ, quo usus fuisse dicitur personandis Mineruæ hymnis Nicopheles Thebanus.
Ἀθλωάα. ας. siue abiecto ι, ἀθλωάα, & crasi αα in α longum ἀθλωᾶ poetice, Minerua. παρὰ τὸ ἀθλεῖν, uel παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ θηλάζω. Etym. & Cæl. lib.

Cæl.lib.8.cap.18.sed ἀθλῶν commune est. Vide Ἀθλωαῖς.

Ἀθλώαζε ad Athenas.

Ἀθῶαι & ἀττικὴ differunt Nam ἀθῶαι urbis est nomen, ἀττικὴ uero tum urbis, tum regionis, autore Ammonio.

Ἀθωαῖον.ν.τὸ templum Mineruæ, locus ad quē poëtæ Græci sua carmina ferebant recitabantq; sicut poëtæ Latini in templo Apollinis, & Musarum. D. Hierony. pro auditorio usurpauit quando (inquit) Omne Athenæum scolasticorum uocibus consonabat Cæl.lib.12.cap.19.

Ἀθωαῖος.ν.ὁ penanflexum. Athenienſis, sed ἀττικὸς, qui Attica lingua utitur, ὁ ἀττικίζων.

Ἀθώαιος.ὁ.proparoxytonum, proprium nomen uiri.

Ἀθωαῖς ἡ.olea, & ἀθωαία, olea sylueſtris.

Ἀθώνη.ης.ἡ. Minerua, quasi ἀθήλη, quod lactata non sit, est enim è Iouis capite prognata. Vide Ἀθωαία. Eius hymnus est apud Orpheum.

Ἀθώνηθεν de Athenis.

Ἀθώνησι in Athenis.

Ἀθωγέρων.οντος.ὁ. quasi dicas senex scholasticus, qui in senectute literis nauare operam incipit, ὀψιμαθής Composita dictio ex ἀθώνη Minerua, quæ studijs præesse dicebatur, & γέρων senex.

Ἀθήρ.ῆρος.ὁ.acutus.

Ἀθήρ, ἔρος, ἡ. quod in hordei spica acutum eminet, spicæ hordeaceæ cuspis, arista, Vnde Aeschylus metaphoricè pro cuspide hastæ posuit. Item acus, aceris.

Ἀθήρα genus pultis ex lacte & tritico. ἀθάρα melius.

Ἀθήρβυβος.ν.ὁ.ἡ inuenatus, sine feris.

Ἀθηρόγλωσσος.ν.ὁ.eloquens.

Ἄθηρος.ν.ὁ.sine feris, ut ἄθηρος χῶρα, Plutarch.

Ἀθηρολογόν. pleonasmo τοῦ, siue ἀθηρολόγον.ν. τὸ πνεῦμον. τὸ τὰς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον.uentilabrum, flabrum.

Ἀθηρόλοον, τὸ, idem quod ἀθήρ, aristarum minutiæ.

Ἀθηρονόμοι, οἱ, qui pro libidine sua legibus abutuntur.

Ἀθηρόξεστον,ν, τὸ, rudicula, cochleare quo pulmentum agitatur.

Ἀθησαύριστος.ν.ὁ. prodigus, qui nihil recondit in crastinum.

Ἀθήτβυβος nemini mercenarius, ὁ μισθῷ οὐ μισθωσαμένος.

Ἀθία ἡ piscis quædam apud Aelianum.

Ἀθίγγανος.ν.ὁ.nihil uolens accipere. Secta cuiusdam nomen ἀπὸ τοῦ θίγω.

Ἄθικτος.ν.ὁ. intactus, scelestus, immaculatus, apud Plutarchum.

Ἀθίκτωρ.ορος, ὁ, ἡ, intactus, illibatus, ἀθίκτωρ κόρη, puella innupta, uirum nunquam experta.

Ἀθλεύω. exerceo, tolero, uitam seruilē duco, ad uersa fero.

Ἀθλέω.μ.ήσω.π.ηκα certo. Etym.

Ἄθλημα.ατος.τὸ certamen athletarum.

Ἄθλησις.ι.ἡ.luctatio.

Ἀθλητής.ῆρος.ὁ expertus certando.

Ἀλκτής ᾶ.ὁ.pugil, uel luctator, certator. Latini hac dictione tanquā natiua utuntur, nisi quòd uocatiuū Græcum nominatiui loco usurpant, Macedonum ac Thessalorum consuetudine.

Pollux hoc nomine gymnicos omneis intelligit, id est παλαιστὰς, δρομεῖς. πυκτάς, δισκοβόλους, & ἁλτικούς. id est luctatores, cursores, pugiles, discum in sublime iaculantes, saltus pernicitate contendentes.

Ἄθλιος.ν.ὁ.miser, ærumnosus.

Ἀθλιότης.ητος.ἡ miseria.

Ἀθλοθέτης.qui ludos præbet, & præmium certantibus proponit, βραβευτὴς & ἀγωνοθέτης. Ammon. tradit agonothetas esse τῶν σκηνικῶν, athlothetas uero τῶν γυμνικῶν. Verum ἀθλοθέτοντες (inquit Bud.) erant iudices & arbitri, quare ἀθλοθετῶ etiā significat ἀγωνοθετῶ Dionysius seruatorem nostrum ἀθλοθέτην uocat, & ἀθλοθεσίαν, uitam euāgelicam, ab ipso iudice & athlotheta institutam & propositam. Item certaminis cura apud Aristophanem. Item mutua depositio utriusq; certantium, ἀνταπόδοσις. Dicitur etiam ἀθλοθετία Bud. Com.

Ἄθλον.ν.τὸ.præmiū certaminis, siue athletæ. Vide Ammonium.

Ἄθλος ν.ὁ.certamen. Vide Ammonium.

Ἀθλοφόρος.ὁ.præmium ferens.

Ἄθολος.ᾶ

Ἀθόλωτος ν.ὁ ἡ illimis.

Ἀθορύβητος.ν.ὁ κ.

Ἀθορυβος.imperturbatus, sine perturbatione.

Ἀθορύβως. sine tumultu, tranquillè, citra strepitum.

Ἀθραγήνη.ἡ.athragena, arbor quædam in Theophrasto.

Ἄθραι.αί.minæ, contentiones. Germanis, hader.

Ἄθρας, currus Rhodijs.

Ἄθραυστος.ου.ὁ.ἡ. inuulneratus, infractus, non friabilis, incolumis: ἀπρόσκοπος.

Ἀθρέω.μ.ήσω.π.ηκα. uideo, constanter circunspicio.

Ἀθρήνη, ἡ, apis genus, alij exponunt mellifex animalculum uespæ assimile, sunt qui αὐθρήνη scribunt.

Ἀθρλωί. citra lacrymas.
Ἀθρήματα. τά. munera à cognatis missa nouis nuptis apud Lesbios.
Ἄθριξ. ιχος. ὁ. ἡ. carens capillis.
Ἀθρίψ. ιπος, uermiculus, ut cossus, ut tinea & teredo, qui & ἀθερικοδιὲς καῦς à Theophrasto appellatur. Bud. Com.
Ἀθροίζω. μ. σω. π. κα. cõgrego, colligo, accumulo.
Ἀθροίσιμος ἡμέρα, à Gregor. uocatur dies Epiphaniorum Bud. Com.
Ἄθροισις. ιος. ἡ. congregatio.
Ἄθροισμα. ατος. τὸ. καὶ
Ἀθροισμός. ὁ. ὁ. aceruus
Ἀθρόως. repente.
Ἀθροισικός. ὁ. ὁ turbatio.
Ἀθρόος. ὁ. ὁ. paroxytonum, ἡ
Ἄθρος. densus, consertus, simul omnia, congregatus, frequens, repentinus. Etym. scribit hoc nomen quando repentinum significat, antepenultima acui debere: quando uero congregatum, penultima cum spiritu aspero in prima syllaba.
Ἄθρος, proparoxytonum, turbatio. Cyrill.
Ἀθρόως, comprehensim, statim, collectim, cumulatè. Cicero: Et ut semel omnia complectar. id est, ἀθρόως. Idem, Vt iam liceat una cõprehensione omnia complecti.
Ἀθρυπτος. ὁ. ὁ. ἡ. uirilis, ineffœminatus.
Ἀθρύπτως; ἡ αὐστηρῶς διαιτᾶν. dure atq; austerè uitam agere apud Plutarch.
Ἀθύατος. ὁ. ἡ. profanus.
Ἀθυμέω. μ. ήσω. π. κα. tristor, animum despõdeo, animum deijcio.
Ἀθυμία. ας. ἡ. tristitia, dolor, angustia, animi deiectio.
Ἄθυμος. ὁ. ὁ. tristis, pusillanimis, ignauus, desperans. Vnde ἀθύμως ἔχω πρὸς τοὺς τῶν φίλων κτήσιν, despero amicos habere.
Ἀθύρ, apud Aegyptios Nouember mensis.
Ἀθυρόω. saltare, ludere. Proprie de pueris qui foris discurrunt. ab α priu. & θύρα, ianua.
Ἄθυρμα. τος. τὸ. ludus. unde
Ἀθυρμάτων apud Lucian. de Cyclope loquens, ἔφρε δὲ ὁ ἑπέρας γὰ τᾶς ἀγκαλάς ἀθυρμάζων. Id est, delicias suas.
Ἀθυρογλωσία. ας. linguæ incontinentia.
Ἀθυρόγλωσσος. ὁ. ὁ. garrulus, loquax, lingua effreni. Vide Chiliad. Erasmi.
Ἀθυρονόμος, ὁ, ὁ, qui pro libidine sua legibus abutitur, scribitur & ἀθηρονόμος.
Ἄθυρος, αὔρος, αὔαρχος. Herodian. παιδίον ἄθυρον, puer ludibundus, Polit. interprete.
Ἀθυροσυμία. ας. ἡ. dicacitas.
Ἀθυρόστομος. ὁ. ὁ, qui linguæ temperare non potest, præceps in loquendo.
Ἀθυρόφωνος. idem.
Ἀθύρω. ludo. Propriè à limine aberro, diuagor extra rem, quasi παρὰ θύραν ἥκων, ut annotat Eust. Iliad. ο.
Ἀθύσσω. misceo, alapis percutio.
Ἄθῶος. ὁ. ὁ. damni expers, insons, innocens, sine offensione, indemnis, innoxius. παρὰ τὸ θῶ τὸ καταβάλλω & ζημιῶ. unde θῶος, & cum α priu. ἄθῶος. Etym. penanflectitur.
Ἄθως. Iouis epitheton ab Atho monte. Cyrill.
Ἀθώπτυστος, ὁ ὁ inadulabilis, immitis.
Ἀθώπτυστος, ὁ, ὁ, ἡ, immitis, temulentus, immansuetus, ἄσπλαγχνος, in Epigram.
Ἀθωράκιστος. ὁ ὁ. inermis.
Ἀθώρακτος, ὁ, ὁ, ab ebrietate nõ expugnabilis, ὁ μὴ μεθύων. Hipp.
Ἄθως. ω. ὁ. mons Thraciæ.
Ἀθῶω. absoluo, immunem facio, non mulcto, extermino.
Ἀθῶως. citra damnum, innocenter.
Ἀθῴωσις. ιος. ἡ. impunitas, ut fugientium ad templa.

Αἴ. heu, aduerbium χετλιαστικὸν ἡ θρηνητικόν, ut illud αἴ αἴ, τῶν νεογνῶν μὴ παιδίων. de hoc Varro αἴ uero cum tenui & circunflexo, utinam significat, εἴθε, & pro αἴθε per apocopen ponitur. Hesych.
Αἱ. articulus fœm. præpos. Homer. pro illæ & aliquæ utitur. Sed αἵ artic. postpos.
Αἶα. ας. ἡ. terra, pro γαῖα per ablationẽ τοῦ γ. Item urbs Colchidos apud Lycophr. Est & hoc nomine in Pæonia fons: & planta quædam.
Αἴαγμα. τὸ. lamentatio.
Αἰάζω. μ. άσω. lamentor, clamo. παρὰ τὸ αἴ χετλιαστικόν, sicut à λίαν λιάζω.
Αἰαία. Medea. Insula quoq; Circes eodem nomine appellatur. Etym.
Αἰκίζω. uerbero.
Αἰακίς, ίδος. ἡ, poculum quoddam ab Aeaco dictum, apud Athenæum.
Αἰανός. ὁ ὁ. niger, difficilis.
Αἰδοῖ. heu, φεῦ, indignantis. interdum admirantis est.
Αἰβόν, τὸ, decliue, transuersum,
Αἴγαγρος. ὁ. ὁ. ἡ.
Αἰγαίον, τὸ, mons Cretæ, apud Theonem.
Αἰγαίων, ωνος, ὁ, Neptunus quod in Aegis Achaiæ urbe coleretur.
Αἴγαγρος. ὁ. ὁ. caprea. Aelianus, & Oppianus de uenatione. lib. 2.
Αἰγανέα. uel νέη. ας. ἡ. iaculum, spiculum. Eustath. scribit iaculi leuioris esse speciem, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἱεῦσθαι, quod longius mittatur, uel quod ancyle (id autem

(id autem significat iaculi ansam, id est, λαβὴν) ex pelle cōcinnaretur caprina. Cæl. lib. 11. ca. 52.

Αἴγαρον. utinam enim, Hesych.

Αἴγασρος, uide ἄιγαγρος.

Αἴγδλιν. aduerb. subito, ὁρμηδικῶς. παρὰ τὸ ἄιστω.

Αἴγε. illæ.

Αἴγειος. ον. caprinus.

Αἴγειρος. ου. ἡ. alnus, arbor quæ populus nigra uocatur: alba uero populus dicitur λεύκη. παρὰ τὸ αἴρω, id est εἰς ὕψος αἴρεσθαι καὶ αὐξάνεσθαι. Dioscor. lib. 1. cap. 98. & Theophrast.

Αἰγέη. ης. ἡ. pellis caprina.

Αἴγες, αἱ, apud Dores decumani fluctus, recepta uoce dicuntur: Vnde ἐπαιγίζω, uehementer spiro.

Αἰγιάλεια. ας. ἡ. uxor Diomedis. Hoc nomine etiam Peloponnesus est appellata. Et αἰγιάλη ciuitas quæ & Sicyon. Cæl. lib. 6. cap. 48.

Αἰγιαλίδες. οἱ. membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorum subalbidæ.

Αἰγιαλός. ὁ. ὁ littus. παρὰ τὸ τὴν αἶαν γείτονα εἶναι ἁλός, uel ἀπὸ τοῦ δίκλιν αἰγὸς ἄλλεσθαι. Item in littore habitans. Vnde Achaia propter urbes littore dispositas antè αἰγιαλὸς uocata est, teste Plin.

Αἰγιαλώδης. εος. ὁ. ἡ. littoralis, in littore habitās.

Αἰγιβότης. ου. ὁ caprarius.

Αἰγίβοτος. ὁ. ὁ. capras pascens, terra montosa.

Αἰγίζω. μ. σω. π. κα. capras pasco, dilanio, flo uehementius.

Αἰγιθαλός. ὁ. ὁ. parus auis (ut Gaza uertit apud Aristotelem) trium generū est Aristoteli. Aucupium eius describit Oppianus.

Αἴγιθος, & αἰγίθος. auis quæ & ægithus, uel salus Gazæ uertitur. Aristotel. alibi αἰγίθος. Oppianus de Aucupio.

Αἰγίλαρος. feles, pro αἴλαρος.

Αἰγίλιψ. πος. locus altus. unde αἰγίλιψ πέτρη, ἀπὸ τοῦ ἄξ καὶ λείπειν, ut quò præ altitudine ascendere non possit capra.

Αἰγίλωψ. πος. ὁ. auena, & abscessus in maiore angulo oculi, curatu difficilis antequam rumpatur. ἀγχίλωψ. Vide αἰγυλώπη, & αἴγυλος. Aliqui scribunt αἰγύλωψ per y psilon. Bud. Annot. Festuca herba, Gazæ festucago, secundum genus auenæ, auena sterilis. Dioscor. lib. 4. cap. 134. Theophr.

Αἰγίλωψ. quercus species, cerrus arbor glandifera Gazæ in Theophrasto. uide ἄσπρις.

Αἰγίμορος. insula Libyæ. unde.

Αἰγιμορίτης. gentile nomen.

Αἰγιναῖα. τὰ. grādia rerū uenaliū onera. τὰ ῥῶπα καὶ φορτία. Deductū putāt ab Aeginæo talento, quod in Aegina insula maximū erat, grauiusq; Attico. Vnde αἰγιναιοπῶλαι. mercifi id genus uenditores. Nam est ibi factum emporium, ob insitam loci sterilitatem hominibus, maritimā negotiationē obeuntibus. Vnde (inquit Strabo) miscellaneū onus. Aeginęam dicimus mercaturam. Cæl lib. 11. cap. 57. & Erasmus in Chil.

Αἰγίοχος. ου. ὁ. αἰγιδοχος. Iouis epitheton, ab ὀχῆς, & αἰγὸς, quia nutritus à capra: uel ab ἔχειν, tenere, & αἰγίδος, quoniam ægide utatur. Etym.

Αἰγίπαν. νος. ὁ. semicaper. Pan.

Αἰγίποδες. οἱ. capripedes, Satyri.

Αἰγίπυρος. aculeatæ plantæ genus, apud Theocritum.

Αἰγὶς. ίδος. ἡ. ægis, scutum Iouis, ut Iliad. δ. aut Palladis, ut Iliad. ε. Item tegmen quo Libyes utuntur. πάντων στρατευμάτων δίκτυα αἰγίδες, καὶ τὸ τῶν Λιβύων αἰγᾶται ἐκαλοῦντο. Item καταιγὶς, turbo uenti, procella. αἰγὶς, ut inter pretatur Aelius Dionysius, τὸ ἐκ σεμμάτων δίκτυον: uel ut Pausanias, τὸ ἐκ τῶν σεμμάτων πλέγμα, quibus illi uerbis non tamen declarāt quale sit opus: Veri tamē simile est, ea stemmata è lanis comparata fuisse. Eust. Iliad. ε.

Αἰγὶς. ἡ. ægis pino innascitur, apud Theophrastum.

Αἰγίων. ciuitas Achaiæ. unde.

Αἰγιεύς. ciuis illius oppidi.

Αἴγλη. ης. ἡ. placentæ genus.

Αἴγλη. ης. ἡ. splendor, Luna: est & aleatorij iactus infortunati, uel ut alij fortunati nomen quales apud Latinos Venus. Item placentæ genus, teste Pausania.

Αἰγλήεις. ήεντος ὁ splendidus.

Αἰγοβόσκος. ου. ὁ. pastor caprarum.

Αἰγοθίλης. ὁ. caprimulgus auis, Aristote. Aelian.

Αἰγοκέρας, & αἰγόκερως, & αἰγὸς κέρας. Hippocrati fœnum græcum, semen enim habet cornicu lis assimile.

Αἰγόκρως. ωτος. ὁ. capricornus, fœnum græcum.

Αἰγοκέφαλος. ου. ὁ capriceps auis Aristoteli, à Theodoro sic uertitur.

Αἰγόλεθρος. ὁ. herba capris inimica & perniciosa adeò.

Αἰγονόμιον. ου. τὸ. caprile.

Αἰγονόμος. caprarum ductor, caprarius qui capras pascit, apud Nicand. locus capris pascendis accommodus.

Αἰγοφάγος. cognomen Iunonis apud Spartanos, quòd capræ ibi illi immolarentur. Nican.

Αἴγυλος. ου. ἡ. abscessus inter nares, & maiorem angulum oculorum, per quem pituita assiduè distillat: & si negligatur, ad ossa usque dehiscit in fistulam.

Αἰγυλώπη.ης. ἡ. abscessus est pusillus oblongusque sub ipsum palpebræ torulum, hoc est (ut ait Celsus) super pilorum locum. Malim αἰγίλωψ, ut supra. nam & αἰγυλώπη apud probum authorem inueniri non crediderim.

Αἰγυπιός. ὁ. uultur, uel saltem species uulturis, apud Aristotel. παρὰ τὸ αἴσλω.

Αἰγυπτιάζειν. astute agere, & nequiter, impostorem agere, fallere. πανουργεῖν, σκυθρωπεῖν. Nam Aegyptij uelut impostores, & fallaces malè audiebant. Accipi item nonunquam solet pro adurere, denigrare, ut in hoc carmine, χροιὰν δὲ τῷ σῷ ἥλιος λάμπων φλογὶ αἰγυπτιάσει. Etym, habet αἰγυπτῶσαι. Vide Chiliades Erasmi.

Αἰγυπτιστί. sceleratè.

Αἰγύπτιος πλινθοφόρος, de sordido atq; infimè sortis homine dicebatur. Eras. Chil.

Αἰγύπτιος δικαστής. pro iudice integro atq; incorrupto, prouerb. Cæl. lib. 12. cap. 46.

Αἰγώλιος. ὁ. ulula, proparoxytonum. inuenitur & oxytonum. Aristotel. & alicubi αἰτώλιος, auis apud eundem, nescio an corrupta uoce pro αἰγώλιος.

Αἰγώνυχος caprungula herba Theodor. interp.

Αἰγών. ῶνος. ὁ. caprile.

Αἰδα. ας. dominus, herus δεσπότης.

Αἴγωπος. habens oculos caprinos.

Αἴδας. ου. ὁ sepulchrum, Pluto, inferi.

Ἀΐδης. τὸ. incomprehensibile.

Αἰδέσιμος. η. ὁ. uenerabilis, uerendus, ueneranda. Dicitur quoq; αἰδέσιμον inuiolatum, & in quo supplicibus ius asyliæ constabat, ἀσύλον. Αἰδῶς etiam in hac significatione usurpatur. Bud. Com.

Αἰδεσιμότης. ιος. ἡ. uerecundia, ueneratio.

Αἴδεσις. ιος. ἡ. id est, uenia, & misericordia, & personæ periclitantis respectus, ultionis animaduersionisq; remissio, Demost. Lege enim olim licebat cædis non uoluntariæ crimen euadere, si is qui cædis reus erat quendam ex consanguineis precibus exorare potuisset, & ad clementiam adducere: cuiusmodi exorata placabilitas αἴδεσις uocabatur. Bud. Com.

Αἰδέω. μ. αἰδέσομαι. ueneror, uerecundor, γονυπετέομαι, obseruantia prosequor, reuereor, erubesco. Interdum significat idem quod πείθομαι, placor, iniuriam remitto, iram condono, ἱλεοῦμαι, συγγινώσκω. Sic apud Gregorium: φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδὼς appellatur is, qui in tempore rationem habere amicitiæ nosset, & amico exorabilem se præbere. Significat item placare & exornare. Ex quo fit, ut & exorans & exoratus αἰδεῖσθαι dicãtur, Bud. Com.

men. & Arpocratio. Item αἰδεῖσθαι propriè de ingenuo pudore dicitur. Αἰσχύνεσθαι uero in malam partem accipitur cum sibi quis male conscius est.

Αἴδηλος. ὁ. obscurus, ἀφανής. Item nocuus, exitiosus, sæuus, Iliad. ε. pro ἄδηλος per pleonasmum. Αἴδηλον ὤνος, παρὰ τὸ ἀεργὸν καὶ ἠέμ, quod nunquam quiescat, & semper in motu sit. Etym.

Αἰδημόνως. uerecundè, reuerenter.

Αἰδήμων. ονος. ὁ. uerecundus. Athen. de Isocrate, ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Inter rhetores maximè uerecundus. Aristoteles in 2. Ethic. τὸν αἰδήμονα in uirtute ponit, medium que facit inter καταπλῆγα & ἀναίσχυντον, id est attonitum & impudentem. Bud. Com.

Αἴδης. ου. ὁ. infernus, Pluto, ab α priu. & εἴδω uideo, quòd omnia ibi sint tenebricosa, neque quicquam uidere liceat. Ad hanc Etymologiã spectasse uidetur Virgil. cum inquit: Et sine luce domus &c.

Αἰδηφρων uerecundus, αἰσχυντηλός.

Αἴδιος. α. ὁ. sempiternus.

Αἴδιος, α. ὁ. æternus. suprà scribitur ἀείδιος.

Αἰδιότης. ητος. ἡ. æternitas.

Αἰδίως sempiternè.

Αἴδυης ὁ qui non uidet uel non uisus.

Ἀΐδυος. ου. ὁ. inflexibilis, tenebrosus. παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, & α priuat. Et ἀϊδυήεις, ιεντος, apud Euphorionem, caliginosus, ater.

Αἰδοῖα. τὰ, pudenda.

Αἰδοικά. τὰ. quæ pudendis adnascuntur.

Αἰδοῖον. ου. ὁ. testiculus, penis, genitale. Et in plurali αἰδοῖα pudẽda. παρὰ τὸ αἰδεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ αὐοιδαίνειν γὰρ τῇ σωματικῇ ὀργῶντα. Etym. Est & piscis genus, quod genitale marinum nominant, ἀλεστέριον à nonnullis dictum.

Αἰδοιόπαλμος. α. ὁ. morbus pudendorum, ut satyriasis & priapismus.

Αἰδοῖος. pro αἰδῶος, uenerabilis, castus, reuerendus. Etym. Αἰδοῖος ἱκέτης. supplicator. dignus qui exoret quod petit. Bud. Com.

Αἰδοιώδης. εος. ὁ. ἡ. genitalis, speciem referens.

Αἰδώς. εος. τὸ. reuerentia.

Αἴδοσδε ad infernum, aduerb.

Αἴδους ἄξιος rectius dicitur de eo qui honore & ueneratione dignus est, quam σεβάσμιος ut cõtendit Christodulus.

Αἰδοσύνη. de absconditis & latere cupientibus propriè dicitur.

Αἰδεῖσθαι pudefio. Bud. Com.

Αἰδοφόλοι. οῖ. qui nullis iam sunt uiribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ.

Αἰδρεία. ας. ἡ. imperitia.

Αἰδρὶς ιος. ὁ. ἡ. inscius.

Αἰδρὸς. ὁ. perspicuus.

Αἴδρυτον κακόν. scelus ingens, quale nemo in se recipere debet, τὸ κατάρατον, ὃ οὐκ ἄντις ἀνὸ τῶ ἰδρύσατο.

Αἴδυλος. ὁ. audax, temerarius.

Αἰδωνεύς. έος. ὁ. infernus, Pluto.

Αἰδω. canto ut gallus.

Αἰδώνιον. τὸ. lætale, mortiferum, quasi Plutonium dicas.

Αἰδῶ. τά. per crasin pro αἰδοῖα, pudenda apud Hom. Ili. β. τότ' αἰδῶ ἀμφικαλύψῃ.

Αἰδὼ. τὸ αἰδοῖον. & luna apud Chaldæos, ictus, siue momentum laconibus Alimentum, etiam Mineruæ & ara in arce apud Atheniēses, habet ὀξέιαν in recto casu, circūflectatur uero in accusandi casu αἰδῶ. Vide etiam Eust. apd Hom.

Αἰδώς. ὁ Θ. ὁ. pudor, φόβος τῆς ἀδοξίας (ut definiunt Stoici) metus infamiæ. Aiunt quidam hoc nomine significari non pudorem eum ob scelera perpetrata, quem αἰσχύνην proprie uocari uolūt: uerum pudorem illum ingenuum cum obseruantia quadam coniunctum, cuiusmodi est pudor filiorum erga parentes. Bud. Vide in Ammonij differentijs. Com. τῇ ἀὸ εἴδωλο βλέπω. καὶ μετὰ τῆς ἀστεριακῆς ἀιδοῦς καὶ αἰδοῦς. οἱ γὰρ γνωρίζοντες συνέλλαβοι τὰ ὄμματα.

Αἰδῶ. & αἴδω. utrunq; enim inuenitur, uerecūdia afficior.

Αἰέ. semper, continue, repente, simul, ἀεγί, ἄιες, ἀεὶ, ἀεῖ, ἀείν, ἄιιν, ἀΐ, ἠΐ, ἀὴ, ἀὲ, ἀὲς, omnes hæ uoces idem significant.

Αἰεγενέτης. ὁ. ἡ. semper existens, uel potius semper generans. Iones enim pro εἶναι, γγνέσθαι. utuntur. Etym.

Αἰενῶται. apud Milesios dicti sunt potentiores, quòd semper in nauibus consultarent. Damascenore enim, ac Thoante tyrannis exactis, sodalitates duę urbē obtinuerūt. harū altera πλόμπις, altera χερομάχα dicebatur. Sed cum potentes dominarentur, & sodalitatis suę res asciuissent, ueriti ne quando à diuersa factione oppri merentur, conscensis nauibus, & procul à terra progressi, maximis de rebus consultabant, pro inde ἀενῶται appellati. Cæl. Calcagninus ex Plutarcho.

Ἀεσκῶπες. οἱ. sempasiones aues, omnibus enim anni temporibus conspiciuntur. sic Gaza uertit in Aristotele.

Ἀέλιοι. mariti duarum sororum, cognati.

Αἰγύπτνος. mortis epitht. somnolētus. (uirore.

Αἴεχθ. lauri ramus, uel bacca. Hermol. à ppetuo

Ἀιὲς. Cretēses semp pro ἀεὶ dicūt, teste Corintho.

Αἰετός. ὁ. ἀετός. aquila.

Αἰζηνικὲς. τὸ. diuturnum longeuum.

Αἰζηός, ὁ. ὁ. iuuenis, florens. τῇ ἀὸ τὸ ἀεὶ Θ τὸ ζέω.

Αἴζηλος. obscurus, ignotus.

Αἰζωικεὶ. perpetuum.

Αἰζωνδυεσθαι. male dicere, uituperare.

Αἰζόκεροζος. ὁ. ὁ. ariditas squalor, dicitur & ἀζόκεροζος, ut ἀεὶ, & αὲὶ. Eust. Iliad. ζ.

Αἰλωὲς. τὸ. ualde graue, molestum. πολύσονον.

Αἰήτης. ὁ. ὁ Aeëta, rex Colchorum.

Αἴητον. τὸ. magnum, sublime.

Αἰθάλη. ῆς. ἡ. cinis. τῇ ἀὸ τοῦ αἴθω. fumus & fuligo quędā tenuior & leuior, flāmæ & ignis impetus qui fumi modo nigra quęcūq; lambit, reddit. differtq; à καπνῷ hoc est fumo φ hic crassior ex materia nōdum excitata flāma attollitur.

Αἰθάλικες. Gal. interpte circuli in cutis supficie ijs q ignē ambiūt similes, ab αἴθαλι id est arendo dictum, uibices fortasse dicere possis.

Αἰθαλικώδεα. τὰ. cruenta, apd Hipp. αἱμάλωπα.

Αἰθαλίωνες. οἱ. cicadarum epith. quòd ęstus ardore imprimis gaudeant.

Αἰθαλόφς. όγθος. ὁ. ardens, exustus. Vulcani epitheton est, quasi fuliginosus deus.

Αἰθαλοκαμπίαι. αἱ, fumi, imposturæ.

Αἴθαλος. ὁ. fuligo. fauilla, genus æris, siue petra ex qua fit ignis. Itē ardens, exustus, apud Pindarū.

Αἰθαλόω. καὶ

Αἰθάλω. ardeo, comburo.

Αἰθαλώδης. εος. ὁ. fuliginosus.

Αἴθε. utinam. In hoc differt ab ὄφελον) teste Ammon.) quòd personas non distinguat. unde, ut personę distinctio indicetur, ὄφελον illi cōiungi solet. Hom. Iliad. α. αὖθ' ὄφελες παρὰ νηυσίν ἀδάκρυτος, καὶ ἀπήμων ἥσθαι. Bud. Com. αἴθε aduerbium est, ὄφελον autem uerbum.

Αἰθέοψ. οπος. ὁ. urens, ardens.

Αἰθέριος. ὁ. ὁ. æthereus.

Αἴθων. nomē equi apud Hom. Iliad. 23. uidetur cō fectū nomē ἀὲ τοῦ θερμῶς καὶ ταχέως τρέχειν à pernicitate & ut sic dixerim inflammato cursu.

Αἰθήφς. ενθος. ὁ. ruber, fuluus, πυῤῥός. apd Nicādr.

Αἰθήρ. έρος. ὁ. uel ἡ apud Pindarū & Home. æther, claritas. Dictū ἀὲ τοῦ αἴθειν, uel ἀὲ τοῦ ἀεὶ θεῖν, à perpetuo motu. Apuleius ex Arist. lib. de Mūdo. Aetheris (inquit) appellatione, cœlū ipsum, stellęq;, omnisq; syderea compago intelligitur, non, ut quidā putant, quòd igneus sit & incensus, sed quòd cursibus rapidis semper rotetur, ætheris hymnus apud Orpheum habetur.

Αἴθι. utinam.

Αἴθικες. populi Macedoniæ, quorum meminit Homerus in Catalago.

Αἰθινθ. aptus comburi, ut αἴθινα ξύλα. Item mordax, niger.

Αἰθιοπεύς. ἐος. ὁ. æthiops.
Αἰθιοπία. harmothratia.
Αἰθιοπὶς. herba quędã apud Dioscor. li. 4. ca. 100.
Αἰθίοψ. οπος. ὁ. ęthiops. ab ἄιθω cremo, & ὄψ aspectus, quod solis uicinitate torreatur.
Αἰθιοπὶς. ἡ. herba, uerbasco similis.
Αἶθμα. τὸ. esca.
Αἴθονες. οἱ ἀιθόλικες. propriè sunt phlyctænæ, id est pustulæ ex igni, φλυκτίδες, pustulæ rubeæ in summa cuti, exanthemata.
Αἴθομ. λαμπρόν, ignitum, nigrum, ardens, splendidum.
Αἴθοπα οἶνον. appellat Homer. quasi fumicali dũ, id est, natura ignitum, quod semina quędam caloris in sese habeat, sitq; natura ignitum, non (ut alij) propter colorem. Gell. lib. 17. cap. 8.
Αἶθος. ἐος. τὸ. καῦμα. æstus, calor. penanflexum. Etym. ἆθος ὁ ἄιθων, ἀιθὸς uero ὁ ἀιθόμενος, fuluus, πυῤῥὸς, oxytonum. Cyrillus.
Αἰθουσα. ης ἡ. porticus.
Αἴθοψ. οπος. ὁ. ardens. Αἴθοψ, καπνὸς fumus, qui dum materia aliqua uritur, fit.
Αἰθρανος, scabellum quod fœminarum pedibus subijcitur. (diuersor.
Αἰθρέω. μ. ήσω. π. κα. tempestatem fero, sub dio
Αἴθρη. ης ἡ. æthra, splendor aëris, aër.
Αἰθρηγενέτης. ου. ὁ. ἡ.
Αἰθρηγενὴς. ἐος. ὁ ἡ. serenificus, sudificus: quasi sudum, siue subudum reddens aërem. Boreæ epitheton, siue quia frigus efficit, quod Homerus ἄιθραν uocat. Faustus. Frigentem & boream durat, zephyrumq; repentem. Siue ἀιθρίαν, id est, serenitatẽ. australes enim nubes discutit. Columella, Nec tam nubifugo borea Latonia Phœbe Purpureo radiat uultu.
Αἴθρια ας. ἡ. sereniaas. aër purus. Aristotel. De mundo.
Αἰθριάζω. collocare aliquid in loco edito ubi nõ facile conspici potest, uel loco sereno & minime nebuloso. & ἀιθριάζουσιν, ἐν ὀυδλίᾳ εἰσὶν in tranquillitate uersantur.
Αἰθριάνος. ὁ. matutinus.
Αἰθριοκοιτέω. μ. ήσω. dormio sub dio.
Αἴθριος. α. ὁ. serenus, illustris, sub dio existens.
Αἰθρίππος. ὁ, pernix, celer.
Αἴθρον. τὸ. ardor, & matutinum frigus quod urit, legitur & ἄιθρος.
Αἰθρῶν. ῶν. ὁ. frigus matutinum.
Αἴθυα. ας. ἡ. mergus auis, Oppian. de aucup. Gaza apud Aristotelẽ mergum transfert, fulicam Virgilius dixit ex Arato.
Αἴθυα, est & pila, ἴγδλη, mortarium.
Αἰθύσσω. μ. ξω. σ. κα. calefacio, extendo, iacio, concutio.

Αἴθυγμα. τὸ. impetus, ὁρμὴ πρὸς τὶ πυρός.
Αἰθύλικες. inqt Galen. sunt circuli in summa cute, similes ijs circulis qui ab igne excitantur, nã ἄιθψ urere dicitur, & quæ his circulis similia sunt. Αἰθυλικὸδλεα appellantur, quę à nonnullis & ἀιμάλοπαι dicuntur, ulcera circularia in superficie corporis grassantia.
Αἴθω. μ. σω. uro, incendo ardeo.
Αἴθω, expiro. inferius ἄιδω scribitur.
Αἴθων. ωνος. ὁ ardens, splẽdidus, niger. Interdum uirilis, bellicosus. Interdum elaboratus, ut σίδηρος ἄιθων, Est etiam unus equorum solis. ἄιθωνες ἵπποδλες, quæ & ἐμπυριδῆται, in quibus aqua calefiebat, quasi πυρὶ ἀιθόμενοι. Eust. Iliad. 9.
Αἶκα & ἄκεν, poëtice pro εἰ, si. ι mutato in α Doricè, & pleonasmo τὸ κεν.
Αἰκεῖπως. si utiq; εἴπω, ἐαύπως.
Αἰκεῖποθι. siquando ubi, quò, sicubi. εἴποτε, ἐαύ-
Αἰκάζω. μ. άσω. π. κα. uoco. (ποτε.
Αἰκάλλω τὸ ἀπατῶ. decipio, adulor. Propriè de canibus cum & auribus & cauda applaudunt domesticis. sumpta metaphora à gallis gallinaceis. κάλλαια uocantur eorundem inferiores dependentes cristæ. facile permoueo & in meam sententiam pertraho. Aristoph. Vide Chiliad. Erasmi. Propriè est canum auribus, cauda, totoq; corporis filo blandientium.
Αἰκή. ἡ impetus malim per diæresin ἀϊκή.
Αἰκία. ας. ἡ. flagellatio, uerberatio. Propriè cui cõuicia non præcesserunt, ærumna, suppliciũ: Αἰκίας δίκη, actio iniuriarum ob uerbera Bud. Cõ. αἰκία & ὕβρις quid differãt uide in Amo. cuius æstimatio & mulcta legibus non erat præfinita & circunscripta, sed illud ab accusatore ex delicti ratione æstimabatur, atq; à iudicibus ratum fiebat. Arpocratio in Elegantijs Atticis, & Aristoph. interp.
Αἰκίζομαι. contumelia afficio, flagris cædo.
Αἰκίζω. uerbero cõtumeliose. ἀπὸ τοῦ ἀίκης, id est, σκληρὸς, ἀπότομος, abiecto ι.
Αἰκικὸς, contumeliosus.
Αἴκισμα. τὸ. flagrum, percussio.
Αἰκισμός. ὁ. ὁ. αἰκία.
Αἴκλον. τὸ. κῶλ.
Αἴκνον. τὸ. edulium, cibus, βρῶμα. Vnde ἐπαί-
Αἰκτὸς. turpis. (κλιον. Eust. Iliad. Σ.
Αἰκτίρ. ῆρος ὁ impetuosus, malim per diæresin.
Αἴκλος. α. ὁ. ingens, ineff. bilis.
Αἰκῶς. ὑβριστικῶς, crudeliter, contumeliose.
Αἰλῶν. adulari, circunuenire, τοπολῦειν.
Αἰλῶς. si uis εἰβούλει apud Aristoph.
Αἴλινον. τὸ. lugubris quædã cãtio, genᵒ lamẽtationis altę & acutæ, ut inquit Sophoclis interp.

Αἰλινός. ὁ. miser. C.

Αἴλιος. affinis.

Αἴλουρος. ὁ. feles, catus. παρὰ τὸ αὐλεῖν τὴν οὐρά. Est etiam piscis nomẽ quem Latini silurum uocant, thynno non absimilis. Aristot. Aelianus.

Αἷμα. ατος. τὸ. sanguis. παρὰ τὸ ἀίειν τὸ καίειν. Etym. Item genus, progenies, ταύτης τοί γενεήσεν καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Hom. Iliad. ζ. ubi Eust. αἷμα pro semine à doctis accipi ait, eo quod seminis materia sit sanguis.

Αἱμακουρίαι. αἱ. parentationes mortuorũ, Dorice: quasi animę mortuorum sanguine saturentur: inferię & exeqę, composita uox ab αἷμα sanguis & κοῦρος puer uel filius. Historiã recenset Pindari commentarius in Olymp.

Αἱμαλωπής. color sanguinem præ se ferens, concrementum sanguinis, αἱμάλωπες. Dioscorid. cruentæ adipis reliquiæ.

Αἱμαλώψ. ῶπος ὁ. cruentum uirus, & homo cruento aspectu, Item suffusio oculi cruenta & totius corporis à plaga cassiue impressa, uibices Latini uocant.

Αἱμαπτύσις. sanguinis excreatio.

Αἱμασιὰ. ᾶς. ἡ. sepes spinosa, ἀπὸ τοῦ αἱμάσσεσθαι. οὐ ὑπερβαίνοντας ὑπὸ τῶν κλιμάκων ἀκανθῶν οὐ σώρους τῶν λίθων. Nicand. Propriè maceria sine luto cementorum. & Apud Herodo. in primo lib. est αἱμασιὴ πλινθέων. & Hom. Odyss. σ. αἱμασιάς τε λέγων, Septa struẽs. & Pla. αἱμασιώδη τρίβολον dixit. (Hebræos.

Αἱματεκχυσία sanguinis effusio apud Paulũ ad

Αἱμάτη culter, Sophocles.

Αἱματηρός. ὁ. αἱματόεις.

Αἱμᾶτια. ας. ἡ. obsonij genus, genus farciminis ex sanguine, à cruore appellatum. Cæl. li. 14. ca. 56.

Αἱματίζω. μ. ίσω. π. ικα. cruorẽ moueo.

Αἱμάτιον. τ. τὸ. garum quoddã è thinni intestinis cum branchijs, sanie ac cruore confectũ quasi sanguiculum.

Αἱμαλνός. ὁ. ὁ sanguineus.

Αἱματίτης. lapis nomen, à sanguinis colore, uel uirtute atq; effectu, nimirum quòd sanguinem deprimat. Plin. lib. 36. cap. 20. Dioscor. lib. 5.

Αἱματόξ. ὀενθὸς. ὁ. ἡ. cruentus.

Αἱματοπότης. ὁ. sanguinipota. Propriè de dracone dicitur. Apd Aristoph. Equit. epit. est ἀλλαντοπώλου, hoc est fartoris siue farciminũ & extorũ uenditoris qui intestina & farcimina unà cũ sanguine & pinguedine ac farina cõmiscẽt, coquunt, & absumũt, ac quodãmodo exorbẽt.

Αἱματόφλυς. ὁ. ἡ. plenus sanguine, & cruus. De uenis diciturapud Hippocrat.

Αἱματόφυρτος. τ. cruore imbutus, sanguinolẽtus à

Αἱματόω. μ. ώσω. π. ωκα. καὶ (φύρω.

Αἱματόω. καὶ

Αἱμάσσω. μ. ξω. π. χα. lanio, cruento, sanguine conspergo, & polluo, occido.

Αἱματώδης. ὁ. καὶ ἡ. cruentus. (habens.

Αἱματωπός. ὁ. ὁ. sanguinarius, oculos cruentos

Αἱμῆρος. cruentus.

Αἱμίλιος. astutus.

Αἴμιον. σφάγιον. inferius ἀμπνεῦον scribitur.

Αἴμνιον, uas quo excipitur sanguis.

Αἱμοβόρος. sanguiuorus, uel sanguinem bibens.

Αἱμοκαρία. cruentum mysterium.

Αἱμόδωρον. hęmodorũ, herba quędã Theoph.

Αἱμάτωσις. εος. ἡ. sanguificatio, sanguinis generã di munus, & ἐξαιμάτωσις, Medicorũ sũt uoces.

Αἱμόκερχνα. sanguinis missio, uel effusio. Nã κέρχνον ponitur ὦτὶ αἵματος ἐκχύσει. punctio quędam & mordicatio.

Αἱμομίκται. incestuosi, incesti.

Αἱμόνας. exprimens, emungens.

Αἱμονία. ας. ἡ. Thessalia & Ephesus. ab Hemone Martis filio.

Αἱμοπτόης. ὁ. καὶ

Αἱμοπτοϊκός. τ. ὁ. excreans sanguinem.

Αἱμορραγία. ας. ἡ. copiosi sanguinis effusio. Bud. Com. & Annot. sanguinis impetuosa eruptio, siue profluuium.

Αἱμορροέω, sanguine fluo, sanguinis fluxum patior, unde αἱμόρροος, mulier menstruata.

Αἱμορροΐς. ίδος. ἡ. hęmorrhois, morbus, id est sanguinis fluxus, exitus cum per angustum luctatur, ut in sectione uenæ, uaricis, mariscæ. Etiam αἱμορροΐδας. morbũ sedis interpretatur Herm.

Αἱμόρρους. serpentis nomen. Nicander in Theriacis & Aelian. (φόρυκτον.

Αἱμόρρυτον. τὸ. sanguine manãs, idem quod αἷμα

Αἷμος. ὁ. nemus, arbustum. inferius ἅιτος.

Αἷμος. mons Thracię ab Aemo Boreæ & Orythię filio. Itẽ αἷμος collũ, ceruix, itẽ ros apd Aeschy.

Αἱμοφόρυκτος. τ. ὁ. ἡ. cruentatus.

Αἱμοχαρὴς εος. ὁ. ἡ. sanguine gaudens.

Αἱμυλία. ας. ἡ. facũdia, illecebræ, sermonis lepiditas, lepos κομψότης.

Αἱμύλιος. τ. ὁ. ἡ.

Αἱμύλος. ὁ. facetus, blandus, uarius, disertus.

Αἱμῶ. τοὺς ὀδόντας ἀλγῶ, dentibus doleo.

Αἱμωδιᾶν. τ. ὁ. καὶ

Αἱμωδιᾶν. obstupescere dẽtibus ex acerborũ fructuũ esu, aut stridore quopiã, q etiã gingiuas in

Αἱμωδία. ας. ἡ dentiũ stupor, ex esu (festat. pomorum immaturorum.

Αἷμων. ονος. ὁ. cruẽtus. Itẽ exptus. Dicitur aũt pro δλαίμων, abiecto δ', παρὰ τὸ δλαίω, τὸ γινώσκω,

Αἱμωπός. τ. ὁ. sanguinarius, cruẽtus. (μανθάνω.

Αἰνερέτης. ὁ. & αἰνάρετος. & αἰναρετής. τ. ὁ. gra-

uis

uis uirtute, ὁ ἐπὶ ἱκανῷ τῇ ἀρετῇ, ἤτοι τῇ ἀνδρείᾳ ἔχων. Eust. Iliad. π.

Αἰνεάδαι. οἱ. Aeneadæ.

Αἴνεσις. ιος. ἡ. laudatio.

Αἰνετός. ή. ό. laudabilis.

Αἰνέω. μ. ήσω. ῆσ. ήσω. laudo. Hinc Aeneam illum dictum ostendit Homerus in hymno Veneris: Τοῦ δὲ καὶ αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκα μ' αἶνον ἔχεν ἄχος. Apud ueteres significabat quoq; irrigare, contundere, cõmouere, ut in ptisana fieri solebat. Et apud Hesiod. pro πῆξαι τε εἶδαι. Ita quidẽ Etym, sed forte rectius ἀονεῖν acceperis. Item pacisci, σύγκατα πίθεσθῆ apud Homerũ & manibus hordeum confricare. Etym.

Αἰνέω, fermento, macero & subigo aqua hordeũ, ut exponit Aelius Dionysius, & ut Eust. Iliad. κ. ἀναβρᾴσῃ τὸν ἀλκλεσμῶν σῖτον. Pausanias in Lexico Rhetorico pro deglubo, ad nucũ genus refert, ut sit αἰνεῖν putamina, & nucũ quisquilias demere, dicitur & ἀνεῖν ἀινεῖν, plurima de hoc uerbo Eust. libro iam citato.

Αἴνη, ης. ἡ, existimatio, opinio Herodot.

Αἰνιάτης. ό. ἡ. ab Aeno urbe Thraciæ, ut αἰνιάτης οἶνος, uini genus præstans apud Hipp. quod αἰνοπικὸν uocant.

Αἴνιγμα. τος. τὸ. uel αἰνιγμός Aristoph. ænigma, quæstio obscura, sermo nodosus, & inuolutus, Latini antiqui scirpos appellauerunt, ut Gellius scribit libro 12. cap. 6. per antiphrasim fortasse, quemadmodum etiam bellum dicitur, quasi minime bellum ac bonum.

Αἴνιγμα γαλήνης. indiciũ, allusio tranquillitatis.

Αἰνιγματίας. ου. ό. qui loquitur per ænigmata. resq; per se dilucidas data opera obscurat, cuiusmodi sunt carmina Lycophronis. Eras.

Αἰνιγματώδης. ους. ό. ænigmaticus.

Αἰνιατηρίως. obscurè, ambitiosè. Aeschyl.

Αἰνιγμός. idem quod αἴνιγμα.

Αἰνικτά. τά. obscura.

Αἰνίζομαι. laudo.

Αἰνίττω. ῆσ.

Αἰνίττομαι. μ. ίξομαι. obscurè loquor, innuo latenter (ut fit in tabula Cebetis) ænigmate ostendo & significo, coniecto apud Sophocl. Αἰνίττεται τὸν ἕτερον, taxat Petrum, Plutarchũ in Placi. ἀδήλως ὑποσημαίνει. Et αἰνίττεται τί τινα, cũ aliud ex alio aut per aliud indicatur, uel cum aliud apparens alterius rei notionem alicui suggerit. Αἰνίττοντες μεταφοραί, ænigmaticę orationi translationes congruunt. Arist. Rhet.

Αἰνόγαμος. ή. ό. infelix nuptus.

Αἰνόμορος. ή. grauiter moriturus.

Αἰνοπαθής. ές. ό. ἡ. grauiter affectus.

Αἶνος. ή. ό. laus, gloria, παρὰ τὸ ἐαίνω τὸ τέρπομαι, ἢ ὑφραίνομαι ἢ διαχέομαι. Item apologus, prouerbium. Αἶνον Aphthonius in progymnas. simpliciter μῦθον, id est, fabulam uocat. Huic sunt (ut ait) uaria ex inuentoribus cognomina. συβαρίτης, κίλιξ, κύπριος, αἰσώπιος. Quintil. Αἶνον ait à Græcis appellatum λόγον μυθικόν, & αἰσωπικόν, à Latinorum nonnullis apologationem, nõ satis in usum recepto nomine: additq; hoc à parœmia discrepare, quòd αἶνος totus sit apologus, παροιμία aũt sententia breuior ut apud Hesiod. Νῦν δ' αἶνον βασιλῆας ἐρέω, νοέουσι περὶ αὐτοῖς. Ὡδ' ἔρριξ πρὸς ἑῷ πλέον ἀκδίνα ποικιλόδειρον. Vtitur eundem ad modum & Archilochus & Callimachus, etiam si Theocritus φῶ κωμίσκαις, αἶνον pro parœmia uidetur usurpasse, αἶνος θὼ λέγεται πίπτει, ἔβα καὶ ταῦρος φῶ ὕλαν, id est, Fertur & hoc olim, in syluam secedere tantum. Hæc. Eras. De eodem, id est, quid αἶνος & παροιμία differant, uide αἶνος in Ammonio. Aristophanis interpretes produnt αἶνον non concinnari pueris, sed adiuros dirigi, nec consolatorium modo esse, sed præneticum quoq;. admonet enim & docet Cæl. li. 8. ca. 47. Dicitur etiã αἶνος, quod alio nomine γρῦφος sermo implicitus, ut apud Clearchum, uirnõ uir, auis nec tamen auis, lignũ non lignum, lapis non lapis: pro eunucho, uespertilione, ferula. Αἶνος ciuitas apud Homer. & Ephorũ, ait enim hic. Αἶνος ciuitas, quam primum Græci illi qui Alopeconnesij appellati sunt inhabitauerunt, deinde ex Mytilenis, & cinna deducti coloni. Arpoc. Est & ἀῖνος Cephaleniæ mons.

Αἰνός. ή. ό. κακός. grauis, malus. παρὰ τὸ δεινός, abiecto δ, & ε mutato in α. Vel παρὰ τὸ δαΐς, pugna δαΐνός, ἢ δαεινός, & exclusio δ, αἰνός, ὁ μάχιμος, paroxytonum est, sed αἶνος penanflectitur.

Αἰνότης. ητος. ἡ. grauitas.

Αἰνοτόκος. ή. ό. grauia & mala pariens.

Αἰνόβοκος. ή. ό. malè natus.

Αἴνυμαι. aufero, capio.

Αἴνυμι. teste Corintho. Aeol. dicunt pro ἐπαίνω.

Αἰνῶς. grauiter.

Αἴξ. γός. ἡ capra, & sydus cœleste. Generale nomẽ est ad omnes caprarum species, quarũ triplex est differẽtia. nam recens natæ ἔριφοι appellantur: anniculæ; uel media ætate χίμαροι. adultæ βάγοι & ἴξαλοι. Has Hom. προγόνους uocat, medias μετάδοσας, alias ἔρζας. De capris Aristotel. Aelian. & de syluestribus capris Oppianus in lib. de uenatione. Est & auis nomen αἴξ Aristot. Gaza capellã uertit. Item syderis apud Proclũ (de sphæra.

Αἴξαντες. irruentes.

Αἰξάσκω. impello.

Αἰζωνία. ἡ. conuitium.

Αἰξωνεύω. maledicere, conuicijs incessere. Hoc uerbo intoleranda mordacitas significatur. in de figuratũ, quòd in Attica Aexones dicacitate maledicaq; uirulentia insignes erant. Cęl. li. 10. cap. 25. Vide Chiliad. Erasmi.

Αἰξωνεύς. conuiciator.

Αἰολεύς. ὁ. Cæcias uentus.

Αἰόλαμ. Aristoph. uocauit πηδηκτικὴν hoc est saltãdi artem αἰόλαμ χορείαν ἐφθεγξάμεθα, significat etiam obscurã & αἰόλα uel αἰόλη νὺξ que dicatur, uide Sophoclis interpretem.

Αἰολᾶω. fingere aratro, errare, uagari. Hipp.

Αἰολέω. μ. ήσω. π. ηκα. uario, ποικίλω, πυκνῶς καὶ ταχέως στρέφω, κινῶ. Αἰόλητο, apud Apollon. turbatus & sollicitus erat.

Αἰολιγγή. ἡ. umbra, momentum tẽporis.

Αἰολίζω, αἰολέω. uario, gero morẽ Aeolicum, decipio, ut apud Heroclem, μὴδ' αἰολίζε αὐταὶ. Ne circunscripseris ipsam. Inde deductum, quòd Aeoles ut fraudulenti infamabantur, ut Theocriti interpres in primum Idyllion annotat. Itẽ Aeolice loquor, Strabo lib. 8.

Αἰόλλω. τὸ ταχέως καὶ δίκλω ἀέλλης κινῶ hoc est celeriter ac turbinis aut pcellę in modũ moueo.

Αἰολόδωρον. τὸ. uarium munus.

Αἰολοθώρηξ. habens pulchrum thoracem.

Αἰολομίτρης. α. ὁ. ποικίλην ἔχων τὴν μίτραν. Est autem μίτρα zona bellica.

Αἰολόμητις. α. ὁ. Hetero. accẽtu in antepen. & cũ ι. ἀκηλόμητις, uarij cõsilij Moschopo. in Hesio.

Αἰολοπύλαι. αἱ. sunt quæ forma sphærica, ex ærea aut alia materia fiũt, intus cauæ: quib. inest punctum angustissimum, quo aqua infunditur, deinde igni admotæ, simul atq; aqua feruere cœperit, flatũ tantisper emittunt, dum aqua (quæ in fumum resoluta paulatim efflatur) duraueritit, deductũ ab ἄιολος & πύλη, quasi Aeoli portæ. Cæl. lib. 11. cap. 18.

Αἰολόπωλος. ὁ ἡ. uarius pullus, equus uelox, bonos equos habẽs. Hõ. Phryges uocat αἰλοπώλους, hoc est τεχυΐππους ἢ ποικίλως ἱππαζομένους.

Αἴολος. ὁ. ὁ. rex uentorũ, Aeolus pro paroxytonũ. Homerus in Odyssea.

Αἰολοσόμος. α. ὁ. obscurus, & ambiguus, oraculi epitheton apud Aeschylum.

Αἰόλος. α. ὁ. uarius, dolosus, obscurus. paroxyt. Itẽ uelox ἀπὸ τοῦ ἄελλα, à quo etiã κορυθαίολος ἔκτωρ & αἰόλοι σφῆκες, id est uespæ οἱ κατὰ τὸ μέσον σωνεχῶς κινούμενοι, & πόδας αἴολος ἵππος, hoc est, ποδώκης, pedibus celer.

Αἰονέω. μ. ήσω. π. ηκα aspgo, humecto, desup irrigo, supfundo.

Αἰπὰ alta, excelsa, difficilia.

Αἴπεια. ας. ἡ. urbis nomẽ, Laconice, pparoxyt. Nã αἰπεῖα. penult. circũflexa fœmin. est ab αἰπύς.

Αἴπορ. tanquam. ἄιπορ τοι θεοί, αὐτὴ τὴν εἰρωνείαν. Aristoph. Acharn.

Αἰπεινός. α. ὁ. excelsus.

Αἰπής. γνῶθ. ὁ. idem.

Αἰπόλιον. α. τὸ. grex capranum, caprile.

Αἰπόλα. ης. ἡ. αἰπόλιον, καὶ κἀπηλος. caprile & mercatus caprarum.

Αἰπόλος. α. ὁ, caprarius (ut ποιμὴν pastor ouium, teste Ammonio) Syncopa est pro αἰγοπόλος, ab αἴξ αἰγός, καὶ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι, quasi ὁ πολὺ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος. Vel παρὰ τὸ ἀπὸ quod est ὑψηλὰς πόωνας περιπολοῦντες. Etym.

Αἰπῶν. ος. τὸ. cacumen, uertex.

Αἰπύκερως. alta cornua habens. Epitheton cerui.

Αἰπυμήτης. α. ὁ grandiloquus. Aeschyl.

Αἰπύς. ία. ὁ. altus, magnus, durus, pernitiosus. παρὰ τὸ ἄιπος.

Αἰπύτιθ. idem.

Αἴρα. ας. ἡ. loliũ, zizaniõ. Dioscorides li. 2. cap. 91. & Theophr. ἡ. Ρ. σίτου διαφθορά, παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, ῥαῖα, & trãspositione ἄιρα. Etym.

Αἶρα. ας. ἡ. malleus, securis, capitur & pro sphæra.

Αἱρέομαι. ήσομαι. μ. εἱρήσομαι. π. ἥρημαι. ἀόρ. α ἡρέθην, medius ἀόρ. β. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι eligo, uolo, decerno. Interdum αἱρεῖσθαι ante ferre, preponere dicitur, maxime si alicuius rei uelutti collatio quędam fiat & αὐτὶ præpositio cum gtõ preponatur. ut ποῖαδ' αὐτὶ ποίων αἱρητέον, ὀρθῶς ἀκρίβωσαι, quę autẽ quibus preponenda, non est explicatu facile apud Aristot. & αἱρεῖσθαι τὸ μέσον. Tenere modũ uel seruare mediocritatem. Item αἱρεῖσθαι sequi & expetere significat & αἱρέομαι τὸ ἡδὺ appeto uoluptatem.

Αἱρέσιμος. α. ὁ. capi aptus.

Αἵρεσις. electio. Chrysost. περὶ ἱερωσύνης, utitur pro ea electione qua episcopus eligebatur à populo. Item opinio de aliquo dogmate firmata, hæresis, secta: quarum quatuor imprimis celebres erant Athenis, Academica, Peripatetica, Epicurea, & Stoica: à quibus aliæ omnes quæ à Laërtio colliguntur, tanquam fontibus promanarunt. Bud. Annot. Θέσις (ut annotat Cęlius) est prestãtis in philosophia uiri παράδοξος ὑπόληψις, id est opinio admirabilis, sicuti Antisthenis, ὅλι ἐκ ἔσιν αὐτὶλέγειν. Quæ si obrepat in plureis nõ in urbanos, iã αἵρεσις, id est secta nũcupatur: sed inter pullatos gregaleisq; κοινὴ γνῶσις. Item optio, ut βασιλείας αἵρεσις, apud Chrysost. optio regni, Politiã, hæc uerba Herodia. li. 6. ἑκάστης κελεύσαντες εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν ἐπανιέναι τῆς ἀξίας αἵρεσιν, sic Latine fecit: Iusserunt ad suã quenq; uitam & officiũ redire. Significat item expugnationem.

Αἱρεσιώτης. ὁ. ὁ. hæreticus.

Αἱρετέω. μ. ήσω. π. ηκα. κῶ

Αἱρετίζω. μ. σω. τ. κα. eligo, placeo, sector.

Αἱρετικός. ὁ. ὁ. hæreticus, qui præter ueritatē aliquid opinatum habet.

Αἱρετιστής. ὁ. ὁ. princeps sectæ.

Αἱρετίς. delecta amica, amans.

Αἱρετιῶ. assumo, adduco in meam sententiam.

Αἱρετός. ὁ. ὁ. eligibilis, electus, potior, arbiter. & τὸ αἱρετὸν expetendū, & δι' αὐτὸ αἱρετὸν propter se expetendū, & αἱρετώτερον quod antepo ni debet, & præferri & αἱρετὸς κριτὴς dici uidetur à Cic. in oratione pro Cn. Planc. edititius iudex quem una pars eligit. Arl.

Αἱρέω. μ. ήσω. αόρ. β. εἷλον. capio, teneo, destruo, populor, occido, actiuum.

Αἱρικός. ὁ. loliaceus.

Αἱρωλαί. procellæ, turbines.

206. Αἴρομαι. in uoce passiua significat interdum etiam tollo. id est erigo. Plutarchus ἀφόμεναι τὰ
p. ἴσια εἰς ἀπόπλον. Xenoph. ῥᾷον ὁ ἵππος τὰ πρό
305. δεν ἄρεται. Interdum porto, gesto, uel potius gestandum tollo, hoc est αὐτοθέμαι, ἐπι-
C. 1. φορτίζομαι. Interdum suscipio. id est, incepto, aggredior, ut πόλεμον ἢ κίνδυνον ἄρεσθαι. uel ἀρεῖσθαι. ut est apud Aristot. in Rhet. ad. Alex. & ἐπ' ἐμὲ σίδηρον ἀιρόμενος. ibidē, in medistrinxit gladium. Interdum fero, hoc est, reporto præmium uel lucrum. ut ἄιρομαι κλέος, ἄιρομαι νίκην, refero, aufero gloriam, uictoriam. Bud. Com. αἴρομαι: eligo. Xen. p. 1.5.

Αἰρόντος. obedientis, πειθαρχόμενος, ἀρεσκόμενος.

Αἴρόντος. odientis, μισούντος.

Αἰροτιόν. τὸ. tenebrosum, cribrum.

Αἴρος. miser, inops. Homer. de Iro, Odyss. ς. ἦτᾶ χἀιρος ἄιρος, ἐπιστασόν κακὸν ἕξῃ.

206 Αἴρω. μ. ρῶ. π. κα. ἀπὸ τοῦ ἀείρω, crasi τοῦ αι in α lon
p. gum. tollo, uiribus apprehendo, eleuo. Vnde
305. Latinis ærumnæ dictæ (teste Festo) hoc est fur-
C. culæ, quib. uiatores alligatas sarcinas gerebāt.
230. Aliquando aufero, de medio tollo. hoc est, ἀ-
5. 1. φανίζω, ut ἤρεν ὄνειδος ἐξ ὑῶν ἐκ. Aliquando moueo. id est, soluo, proficiscor, abeo. Actiuū. accus. Bud. Com. Vide Moschop. scolia in Philostrat. ubi multa de hac uoce.

Αἰρῶ. uinco per crasim ab ἀιρέω. &

Αἰρῶμαι τὸ πόκειμαι.

Αἴς. ιδος. ὁ. infernus. Interdum imbecillis. ἴς enim uirtutem significat.

Αἶσα. ης. ἡ. parca, ἀπὸ τοῦ αἴω, distribuo, & in futu. αἴσω. unde abiecto σ, ἆσα. id est, μοῖρα, εἱμαρμένη τὸ πεπρωμένον. Etym. Pro insania, apud Sophoclem.

Αἴσακος. ramus lauri, uel ut alij ramus myrti. Itē rubellio auis, ἐρίθακος.

Αἰσάλων. νος. ὁ. æsalo, accipitris species, apud Aristotelem Græcam uocem Gaza relinquit. Aliàs ἀνσάρον, quod non placet.

Αἴσαρος. ὁ. flumen per Crotona fluens.

Αἴσκπος. ὁ. ὁ. fluuius Lyciæ.

Αἰσθάνομαι. μ. αἰσθήσομαι. τ. ἤσθημαι. μέσ. αόρ. β. ἐσθόμην ab αἰσθέσαι, οῦμαι, inusitato themate. sentio, cognosco, intelligo, experior. Geni. uel Dat. aliquando Accus. de quo Priscianus. lib. 18. Αἰσθάνομαι εἰρηκώς. Sentio dixisse. uel intelligo. hoc est, νοῶ qua quidē significatione gaudet participio, ut αἰσθάνομαι ἔξω τοῦ καιροῦ ἢ μέτρου φερόμενος, quod si ad aliā personam referatur, iam Accusat. potius asciscit, ut αἰσθάνομαι σεποιοῦντα τόδε, cum uero significat αἴσθησιν λαμβάνω. Genitiuo potius iungitur, ut αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους.

Αἴσθημα. ατος. τὸ. κῶ

Αἴσθησις. εως. ἡ. sensus, ipsa uis, & quod sensu percipitur.

Αἰσθητήριον. sensuum sedes, sensorium, uertitur à Gaza in Aristotele utroq; modo.

Αἰσθητικόν. ὁ. τὸ. facultas sensitiua.

Αἰσθητικός. ὁ. ὁ. sensitiuus.

Αἰσθητικώτατος. ὁ. ὁ. maximè sensu præstans.

Αἰσθητόν. τὸ. quod sensus mouet, sensus mouēs res quę subiecta est sensibus, & quę sub sensum cadere potest, quę sensibus percipi potest,

Αἰσθητὸν στοιχεῖον. τὸ. Gal. pars corporis similaris, ueluti neruus, uena, dicitur & ὁμοιομερές.

Αἰσθητός. ὁ. ὁ. sensibilis, sensilis.

Αἰσθω. spiro, ἐκπνέω. inde ἆσθμα, superius ἀΐσθω.

Αἰσιμία. ας. ἡ. uaticinium, μαντεία, καθῆκον. ab ἆισα.

Αἰσιμίδαι. ædificij genus.

Αἴσιμος. decens, fatalis, Aristoph. Eccles. τὸ δὲ κοινὸν ὅσπερ ἄσιμος κυλίνδεται. Id est, χωλὸς, ὠλιμος, ἀμαθής.

Αἰσιμόω. &

Αἴσιμῶ. insumo, expendo, sumptus facio in rem necessariam, & quam fert usus, cui opponitur ἀναισιμῶ. ut annotat Eust. Iliad, φ.

Αἴσιος. ὁ. decens, prosper, uerus, germanus, mediocris, iustus & uerus, item faustus ut in augurijs ὄρνιθες αἴσιοι dicuntur οἱ εὐσύμβολοι, hoc est prospera ac læta quædam indicia pręferēntes, contrà ἀπαίσιοι. id est, inauspicata & sinistra pollicentes ac denūciantes.

Αἰσιόμενοι τὸ χωρεῖον. captantes loci auspicium.

Αἰσίως. aduerb. decenter.

Αἶσμα. ατος. τὸ. expensa.

Αἴσσω. μ. ξω. π. κα. impello, moueo, impetum facio, committo, surgo, promico, emico, commoueo, feror, propero.

Αἰσήρ. ἥρος. ὁ. torris, ctio. Oppianus. 3. ἁλαλόν δὲ τμήκτων μεγάρων αἰσήρα φέροντες. Vrbis casurę signum, torremq; ferentes.

Αἴσος. ον. ἡ. pditus inscius, citra reditū, de quo nihil refertur. Hom. Odys. α. οἱ κένον μὲν ἀ ἴσον ἐπόιησαν πόδι πάντων ab α priuandi uoce, & ἴσημι scio & ἀΐσωσιν uastauit, obscurum effecit apud Pindarum in Pyth. à præsenti.

Αἰσόω. μώσω. π. ωκα. destruo, euerto, perdo, obscuro, euanescere facio, occido.

Αἰσσοκτήρ. ρος. rex, princeps quasi ὁ τὰ αἴσια τηρῶν, uti Aristarcho placet, qui & αἰσυμνήτης, alij gradum esse ætatis dicunt, & significare iuuenem agilem, ἐντρεχῆ νεανίαν, ab α intensiua particula & σύω, uel etiam modestum, frugi, & honestum, sunt qui etiam νομέα, id est pastorē interpretantur. Eust. Iliad. ultimo.

206. αἰσθάνομαι. uide ἀναισθάνομαι.

Αἰσυκτης, ἁλιμογέρων, ἀσχαῦ.

Αἴσων. ορ. ἡ. inexpertus, indocilis.

Αἴσυλος. α. ὁ. impius, indecens, aduersus, malus, iniustus. παρὰ τὸ συλῶ, καὶ ἀ ἐπιτατικόν. Etym. uel ἄΐσυλα, ἁμαρτωλὰ πεῦάνομα, τὰ συσυλημένα τῆς αἴσης τουτέστι τοῦ καθήκοντος.

Αἰσυμνάω. impero, rego.

Αἰσυμνῆτ. οἱ. præfecti certaminum, aut ministri aut iuuenes. Item tyrannorum genus, quod olim à populo legebatur. Bud. Com.

Αἰσυμνητὴρ. ῆρος. ὁ. rex.

Αἰσυμνητὶς. ιδος. ἡ. regina.

Αἰσύφηλος. α. ὁ. timidus, mendax.

Αἴσχιστος. α. ὁ. turpissimus. &

Αἰσχίων. ονος. ὁ. ἡ. turpior. ab αἰσχρός, αἰσχίων, αἰσχρότατος, abiectione τοῦ ρ.

Αἰσχιω. τὰ. Attici utuntur pro αἰσχίονα. sicut χείρω, κρείττω, ἀμείνω.

Αἶσχος. εος. τὸ. iniuria, turpitudo, Sordes & piaculū. Dionys. Areop. παρὰ τὸ ἴσχω ἶσχος, & cū α priuatiuo ἀΐσχος, & synæresi ἆσχος.

Αἰσχρεργόμενα. turpiter gesta, ab αἰσχρεγέομαι.

Αἰσχροκέρδεια. est uita turpiter quęstuosa, cui πλεονεξία cognatum est uitium. Bud. Com.

Αἰσχροκερδέω. turpiter lucrum facio. Bud. Com.

Αἰσχροκερδής. ος. ὁ. ἡ. turpilucris, interprete D. Hieronymo ad Hesiod.

Αἰσχροκερδία. ας. ἡ. lucri turpis cupiditas. Bud. Com.

Αἰσχρολογέω. turpiter loqui.

Αἰσχρολογία. ας. ἡ. turpiloquium. Grammat. hāc etiam inter orationis figuras reponunt.

Αἰσχρόλογος. α. ὁ. obscœnus.

Αἰσχροποιός. fellator, fœdus.

Αἰσχρός. ά turpis. ὁ. αἰσχύνης μετέχων. ab ἆσχος, sicut à ψύχος ψυχρός, & deformis. & τὰ αἰσχρὰ uocantur aliquando flagitia & αἰσχρὰ διὰ φύσιν deformitates à natura tributæ.

Αἰσχρότης. ητος. ἡ. obscœnitas.

Αἰσχροργία. ας. ἡ. confusio, pudor, infamia.

Αἰσχρῶς. aduerb. turpiter. ut αἰσχρῶς διατίθεται τὸ σῶμα, polluit corpus.

Αἰσχύνη. infamia, pudor, propriè ob scelus aliquod perpetratū, ὧν τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, ut inquit Aristoxenes. Hanc Philosophi definiunt φόβον δικαίου λόγου. id est, metum iustæ reprehensionis. Gel. li. 29. ca. 7. Aristot. Rhet. 2. ὅτι δὲ αἰσχύνη λύπη τις καὶ ταραχὴ περὶ τὰς εἰς ἀδόξειαν φαινόμενα φέρειν τῶν παρόντων ἢ παρεόντων ἢ γεγενότων ἢ μελλόντων. Est enim erubescentia seu pudor molestia quædam & perturbatio animi ex malis orta, præsentibus, præteritis, & futuris, ob quæ subeunda sit ignominiæ alicuius nota.

Αἰσχύνομαι. uerecundor, erubesco, uereor, iniuriam patior, lædor. Accus.

Αἰσχυντηλά. τὰ. quæ parant uerecundiam.

Αἰσχυντηλία. ας. ἡ. pudor.

Αἰσχυντηλός. uel αἰσχυντηρός. uerecundus. qui pudore afficitur. Plato in Gorg. αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος.

Αἰσχυντία. ας. ἡ. uerecundia.

Αἰσχύνω. υνῶ. confundo, dehonesto, turpitudine afficio. Actiu. Bud. Com. αἰσχύνω ἐντρόπῳ & ἐξυβριᾷ ποιῶ. rubores eijcio, ut ad Herē. li. 3. nō isto clamore, uoce ista quæ uel facile cuiuis rubores eijcere posset. Arl.

Αἰσωπικά. τὰ. ridicula.

Αἴσωπος. ου. Phrygū lingua idem est, quod Aethiops. Hoc nomine uocatus est summus ille fabularū scriptor, quòd nigerrimus esset, ac turpitudine uel Thersite Homerico conferēdus.

Αἴτας. α. ὁ. socius. Hinc ὦταν pro ὦτάταν.

Αἰτέστος. ὁ. petitiuus uel ad petendum facilis.

Αἰτέομαι. uide αὐτέω, & αὐτοῦμαι.

Αἰτέω. μ. ήσω. π. κα. peto, ἐρέομαι, ἐνίσσομαι, instanter peto. ἐκ τοῦ τῶ τὸ ζητῶ, & α ἐπιτατικῶς, αὐτῶ, pleonasmoq; τοῦ ι, αἰτῶ. Actiu. accusat. Τὸ γὰρ ἀρχῆ αἰτεῖσθαι, est ἀξίωμα facere uel αἴτημα, id quod initio probandum susceptum est. quod etiam τὸ δὲ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι, καὶ αἰτεῖν dicitur. Arist. τὸ γὰρ ἀρχῆ αἰτεῖσθαι, dixit pro eo quod est, Postulare sibi concedi ut indubitatū, quod initio probandū recepit. Bud. Com. & αἰτεῖν, apud Aristot. nonnūquam rogare significat & poscere, & αἰτησόμετα pro παραλήσωμεν apud Aristoph.

Αἰτέω, & αὐτοῦμαι quid differant, uide αὐτοῦμαι infra, & in Ammonio.

Αἴτημα. ατος. τὸ. καὶ

Αἴτησις. ιος. ἡ. petitio, postulatio.

Αἰτήσω δίκας. exposcam pœnas.

Αἰτήματα. petitiones, postulata. Sic uocantur θέσις, id est, positiones nõ usq; adeò notæ, quæq; non statim admittuntur ab auditore, simul ac à præceptore ponuntur, sed argumẽto quodam astruuntur, priusquam fidem faciant. Budæus Annot. Itẽ αἰτήματα δὲ ὄνομα τοῖς λόγοις, ἃ παρὰ τῶν ἀκουόντων οἱ λέγοντες αἰτοῦνται inquit Aristot. in Rhet. ad Alex. Solentq; hæc in principijs scientiarũ cõsiderari, cum scilicet ignotũ est quod dicitur ac id sine concessione ulla audiẽtis ita quasi ab eo petiuerimꝰ, ac postulauerimꝰ sumere solemꝰ. Vide Eustat. lib. 6. de Moribꝰ, ubi etiã de axiomate & hypothesi.

Αἴτης. ὁ. lingua Thessalica adamatus. is qui amatur, teste Theocrito in eo Idillio, cui titulũ fecit Αἴτης. Etym. διὰ τὸ οἷον πανεῖδη διὰ φιλίαν, ab ἄω, qua ratione & ἔισπνιλος apud Laconas idem dicitur.

Αἴτης. pauper, mendicus.

Αἰτηταί. οἱ. postulatores, petitores.

Αἰτητικός. ad petẽdum procliuis uel promptus ac facilis. ita Eustat. Nicænus Ethicorum ad Nicomach. lib. 3. interpretatus.

Αἰτητός. ὁ. petitus, petibilis.

Αἰτία. τὰ. Aetia, liber Callimachi.

Αἰτία. ας. ἡ. causa, id est, occasio, caput, origo, fons, radix, principium. Basil. in ἑξαημ. πᾶν θεῖον αἰτίαν λαβὸν, αἰτία τοῦ δαίμονος, causa diuinitus demissa, uis diuina. Theoph. Aliquando causa, id est, forensis cõtrouersia. Est autem uox (ut tradit Eras.) cõmunis, & ad crimen ob quod merito quis in ius uocari possit, & ad leuiorem iniuriam, cui sufficit expostulatio. Vnde τὴν αἰτίαν ποιεῖσθαι, & αἰτίαν ἐπιφέρειν, est in crimen uocare, crimen alicui inferre. Idem significat δι' αἰτίας ἔχειν. & hoc in actiua significatione apud Thucy. καὶ ἐμὲ τὸν πεῖσαντα πολεμεῖν δι' αἰτίας ἔχετε. id est, Me quod ad bellum suscipiendum hortatus sum accusatis, uel reprehenditis. Nam aliàs passiue accipitur. ut αἰτίαν ἔχων dicatur, qui male audit, & suspectus est criminis alicuius. Is & sustinere causam dicitur apud Ciceronem. ex Græcis sumptum, qui αἰτίαν ὑπέχειν pro eodem dicunt.

Αἰτίαν γιγνέσθαι, uel ἀναδέχεσθαι, est in se crimen recipere, uel agnoscere rem perpetratam. Ἐν αἰτίᾳ εἶναι in crimine esse, pœnas pendere, inculpari. Sic Cicero in Verr. Dat hospiti suo cuidam negotium, ut aliquem reperiret, quem ea fecisse insimularet, daretq; operam, ut is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine. Bud. Com. τὸν αἰτίαν ἐπενέγκων uocatur accusator apud Aristot. in Rhet. ad Alexan.

Αἰτίαμα. τος. τὸ. crimen.

Αἰτιάομαι. ῶμαι. facio causa alicuius rei. Itẽ accuso, culpo. Genit. & accus. ut αἰτιῶμαί σε τοῦτο. Criminose hoc tibi obijcio. Aliquando cum duobus accusat, ut τίνα ἄρ' ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος. Quid cõtra seipsum obijcere potest? Significare iam αἰτιῶμαί σε, causam esse, uel in causa esse dico, causam ad te refero. Etiam in bonam partem. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε ὦ φαῖδρε αἰτιῶμαι τοὺς γοῦν τόπους θεούς. Hoc acceptum genijs loci refero. Bud. Com.

Αἰτᾶσθαι. querelam exponere.

Αἴτησις. accusatio, querela. unde αἰτίασιν ἀποθεῖναι significat αἰτᾶσθαι. Bud. Com.

Αἰτιάζομαι. accusor & culpor, passiue, & aliquando actiue, de quo Bud. Com.

Αἰτιάζω. μ. σω. π. κα. peto.

Αἰτιατέον τὴν ἡλικίαν. reijcienda causa in ætatẽ.

Αἰτιατικὴ. ἡ. ς. accusatiuus casus.

Αἰτιατόν. causatum, à causa, uel ab authore ortũ.

Αἰτίζω. μ. ίσω. π. ικα. peto.

Αἰτιολογεῖσθαι, προφασίζεσθαι, σκήπτεσθαι, causificari.

Αἰτιολογέω. μ. ήσω. π. κα. causas agere, causas reddere. Αἰτιολογία. apud Rhetores rationum subiectio dicitur, cum scilicet superius dicta quadam adiecta ratione uel causa explicamus.

Αἰτιολογία. ἡ. causæ redditio. numeratur apud Rutilium Lupum & alios, inter figuras orationis.

Αἰτιολογικός. ὁ. ἡ. causalis. Medici eam medicinæ partẽ quæ causas, & accidentia, hoc est, συμπτώματα inquirit, αἰτιολογικὴν appellãt, ac interdum eandem παθολογικὴν.

Αἰτιόλογος. ὁ qui sequitur rationem, & utitur probationibus.

Αἴτιος. α. ον. causa, author, ὁ τῶν ἀφορμῶν δεύς. reus, ὥσ δίδυνος, μέμπτεος, κολάσεως ἄξιος. αἴτιον αἰτᾶσθαι, quod est accusandum accusari. Dicitur πρὸς ἄτιν τῶν βλάβην, & ι pleonasmo. αἴτια γὰρ γοῦν τὰ καθ' αὑτὰ Aristot. uocat causas quæ ui sua id quod sub eas subiectum est efficiunt & αἴτια ἄοιστα dicuntur ab eodem causæ in quibus nulla est constantia.

Αἰτναῖος. ὁ piscis quidam Aeliano.

Αἰτναῖος. α. ὁ magnus. ab Aetna monte, uel celer uel nobilis ac celebris, ut αἰτναῖος πῶλος, αἰτναῖος λαύδαρος.

Αἴτος. εος. τὸ. inhabitatio, lucus. τέμενος, apud Pindarum. superius αἰμός.

Αἰτεῖμαι. &

Αἰτεῖμαι peto, obsecro, obtestor. Item postulor, ut debitum soluam. Propriè est commodato petere, αἰτέω simpliciter petere, teste Ammon.

Bud.Com. Vide αἰτέω. uel μετὰ παρακλήσεως καὶ ἱκεσίας αὐτῶν. Nã αἰτέω ſimpliciter petere, uel quero Moſchop. & Ariſtoph. interp.

Αἰτούμαι δίκας. uocati in ius, uulgò citati.

Αἰτέω applico.

Αἰτώλιος. uide αἰγώλιος.

Αἰτῶμαι. pro αἰτιῶμαι. Bud. Com.

Αἴφνης. καὶ

Αἰφνίδιον. repente.

Αἰφνίδιος. ία. ὸν. repentinus.

Αἰχμάζω. μ. σω. π. κα. armo, iaculor, bellũ gero.

Αἰχμαλωσία. ας. ἡ captiuitas, prædatio.

Αἰχμαλωτίδυω, & αἰχμαλωτίζω. μ. σω. π. κα. capio, duco captiuos. Phrynichus & Chriſtodulus dicunt hæc uerba non eſſe in uſu, ſed potius diſiunctim dicendum αἰχμάλωτον ποιῶ & αἰχμάλωτος γίνομαι.

Αἰχμαλωτὶς. ίδος. ἡ. captiua.

Αἰχμάλωτος. ία. ὸν. captiuus, propriè in bello captus, quaſi ὁ αἰχμῇ ληφθεὶς. ab αἰχμὴ, quod eſt ξίφος, & ἁλῶ, id eſt, πορθῶ.

Αἰχμὴ. ῆς. ἡ. cuſpis, ferrum haſtæ. παρὰ τὸ αἷμα χέειν, uel τὸ αἴσσω.

Αἰχμητὴς. ὁ iaculator, pugil, armatus. ἀπὸ τοῦ αἰχμάζω. Vide πολεμικὸς in Ammonio.

Αἰχμόδετος. ία. ὸν. αἰχμάλωτος.

Αἴψα ſtatim.

Αἰψηρὸς. ία. ὸν celer. ἀπὸ ἀείρω, quod eſt ταχύνω.

Αἴω audio, ſentio, ſpiro, unde ἀῶμαι huius præter. imperf. ἄειν, ad differentiam ἤειν quod ſignificat ὑπῆρχον uel potius ibam.

Ἀιών. ῶνος. ὁ apud Hipp. ſpinalis medulla, ἄνθρωπος τις νοσήσας τὴν ἀκῶνα ἐβόλομαῖος ἀπέτανεν. Item ſpatium uitæ humanæ, ſic Herodo. τελευτήσαι τὴν ἀιῶνα dixit uitæ curriculũ peragere. Iem urtica, que etiã κνίδη dicitur. Capitur & pro uita. Sic apud Aeſchylum Prometheo, ἀιῶνος φερεῖ, uita priuabit.

Αἰών. ῶνος. ὁ æuũ, ſeculum, quaſi ἀεὶ ὤν. εἰς ἀιῶνα, perpetuò, aduerb. uel inperpetuum.

Ἀιωνίζειν perdurare. δηλ. πάντες μένειν.

Ἀιώνιος. ία. ὸν æternus.

Ἀιώρα. ας. ἡ. ſuſpendiculũ, ut funis erat in ſcena ex alto demiſſus, quo dij aut heroẽs in auras tollebantur, & uaſorũ illud penſilium genus, quali ruſtici utuntur ad exiccandum caſeum, κρεμάθρα alio nomine appellatum. Aliquando ſignificat deambulationem, uel geſtationẽ potius ipſam, hoc eſt locum ipſum, quo homines ſanitatis, uel uoluptatis gratia lectis penſilibus geſtabãtur. de hoc Bud. Com. & Plutarch. qualis nam ille fuerit elegãter hiſce ſcribit uerbis: ὅτερ ἀιῶρα πῶς γυμνάσιον ὄντι, οὗτον πῶς δὴ ἀλεξιν ἀνάγνωσις ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος ἀλλοτρίου λόγου κινοῦσα μαλακῶς καὶ διαφέρουσα πρᾶως τὴν φωνὴν. ἥδιστε δὲ ἀλεξις ἀγῶνα καὶ σφοδρότητα πῶς εἴθισιν ἅμα τῆς ψυχῆς τῷ σώματι συνεπιτιθεμένης. Item feſtum quoddã Athenis, σύδειπνον aliàs dictum. Etym. Eſt & apud Pauſaniam fœminę nomen, quę ſuſpendio uitam abrupit, teſte Euſt.

Ἀιωρέω, καὶ ἀιωρίζω. attollo, eleuo, ſuſpendo, ſuperbio, pendeo.

Ἀιώρημα. τος. τὸ. perpendulitas.

Ἀιώρησις. idem quod ἀιώρημα uel ἄωρα, hoc eſt, geſtatio. utitur inter cęteros hac uoce Galenus De Tuenda Valetud. lib. 4.

Ἀιωρεῦμαι. ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus nouis immineo. id eſt, ἐλπίσιν αἰωρεῦμαι. Ἀιωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ, eſt exultare, & gaudio efferri, & læticia geſtiente affici. Bud. Com. Ἀιωρεῦμαι τοῖς φαυλοτάτοις, conſpicior inter miſerrimos.

Ἄιωρος. ία. ὸν. ſublimis.

Ἀκ. acutum, phalangis pugna.

Ἀκαλέω. μ. ήσω. ω. κα. triſtor.

Ἀκαδημία. ας. ἡ. gymnaſiũ Athenis, quia propè lauacrum poſitum, ut Heſych. tradit, de hoc etiã Laërtius in uita Platonis, & Eraſmus in prouerbio Ex Academia uenis.

Ἀκάζομαι triſtor.

Ἀκαθάρτου. inexpugnabile.

Ἀκαθαρσία. ας. ἡ. immunditia. τὰ ἐκ φυσικῆς ἀνάγκης συμβαίνοντα πθιπῄωμαῖα. (ſcœnus.

Ἀκάθαρτος. ία. ὸν. ἡ. immũdus, impurus, pollut⁹, ob-

Ἀκάθεκτος. ία. ὸν. ἡ. effrenis, irreuocabilis, uagus.

Ἀκαθεπῄος. ία. ὸν. intolerabilis.

Ἀκαθέρα. ας. ἡ. iuniperus.

Ἀκαθήκων, inofficioſus. & in legũ libris ἀκαθήκα σάν τις λέγῃ διαθήκλιν ἢ τὸν λέγῃν ἀπόκληρον γενέσθαι ἢ ἀμνημόνευτον μὴ ὀφείλῃν. Et alibi in eiſdẽ. ἐὰν μόνον ἀκαθήκοντες φανῶσιν οἱ ἀπελευθεροι πῶς αὐτὸν πάτρωνας ἢ πάιδας αὐτῶν, ὀφείλῃ μαστυγῶν αὐτὸν ὁ ἄρχων ἢ ἀπολύειν ἀπὸ λῶν σφοδρότερον ἐπιξέλθοιν, ἐὰν πάλιν αὐτιατῶσιν.

Ἀκαθοσίωτον. τὸ profanũ, iniuſtũ.

Ἄκαινα ſtimulus, bucentrum. Item metiendis agris inſtrumentũ pedum decẽ. ab re nomine indito, quaſi κεφάλαια αὐτοῦ τοῦ κάνῃν. cognoſcẽtibus enim ſingulis agri ſui terminum, ſublatæ ſunt cædes. Cęl. lib. 4. cap. 29.

Ἀκαιρία. ας. ἡ. importunitas. intempeſtiuitas, tẽporis difficultas, uel anguſtia. Quid ab ἀσχολία differat, uide in Ammonij differentijs.

Ἀκαιροβόας. intempeſtiuè loquax.

Ἄκαιρος. importunus, intempeſtiuus.

Ἀκαίρως. importunè.

Ἀκακαλὶς. ίδος. ἡ. fructus cuiuſdam fruticis naſcẽtis in Aegypto, Dioſcor. lib. 1. cap. 103. apud

Paulum

Paulum ἀκαλλὶς uocatur.

Ἀκακέμφατος. ὁ, qui ab omni mala fama alienus ac liber est.

Ἀκακήτης. ου. ὁ. nullum malũ promeritus. Etym. ἀκακήτης. ab ἀκάκης ἀκάκητος, sicut à γυμνὴς γυμνῆτος γυμνήτης.

Ἀκακία. ας. ἡ. innocentia, simplicitas. Bud. Com. Item εὐθυμία. hoc est, animus terrore liber Cic. interprete.

Ἀκακίαγος. impotens. ὁ μὴ δλιω ἀμθυνος.

Ἀκάκιος. rhethor ac sophista celeberrimus Iuliani & Libani temporibus.

Ἀκάκια. spina quædã, & lachryma eiusdem. Dioscorid. lib. 1. cap. 118. duas Acacias describit.

Ἄκακος. ον. ὁ. purus, simplex, apertus, non uersutus, οὐ πανοῦργος. nam κακὸς πανοῦργος no, tat. Dionysius ad Domophilũ scribens, ostendit, ἀκάκους esse τοὺς μὴ προφοιῶτας τὰ κακά, quibus aliorum mores non sunt formidolosi. Ex suo enim animo alienum æstimant animũ: ut sit minime subdolus aut suspiciosus. Bud.

Ἀκάκως. purè, simpliciter. (Cõ.

Ἀκάκωτος. ον, ὁ. iucundus.

Ἄκαλα. quieta, nullum strepitum edẽtia, hoc est ἄψοφα ἥσυχα.

Ἀκαλανθὶς. ἡ. canis nomen, aut auis. Vide in Chiliad. Canis festinans cæcos parit catulos.

Ἀκαλαρρέτης. ον. ὁ. ἡ. quietè fluẽs, ut flumina quæ tacito cursu feruntur.

Ἀκαλήφη. ης. ἡ. urtica herba. Vide Dioscorid. lib. 4. cap. 89. & Theophrastũ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὼ ἄφλω. folia enim eius tacta acerrime urũt. est & Musicæ genus iuxta Aristot. referente. Aristoph interpr. Etym. Dicicitur etiam animal marinum, quod urticam uocant (meminerunt Aristoteles & Aelianus) à quo abstinuisse Pythagoras dicitur, quoniam Hecate sacrum foret. Vide prouerb. A fabis abstineto, & A piscibus abstineto. apud Nicandri scoliasten legitur ἀκαλήφην dici, etiã θαλάσσιον ὄρνεον. ubi credi derim legendum potius ὄρνεον, nusquã enim lectum est hoc nomine esse auẽ maritimam.

Ἀκαλλὲς. τὸ. deforme.

Ἀκαλλιέρητος. ον. ὁ, ἡ. execrabilis.

Ἀκαλλώπιστος. ον. ὁ. incompositus.

Ἄκαλος. ὁ. quietus, placidus, pro ἥκαλος, ἢ συσολλὼ. & ἀκαλὸς ὀξύνεται, ἥκαλος uero προπαροξύνεται Etym. mansuetus, ἄψοφος, μαλθακός.

Ἀκάλυπτος. ον. ὁ. retectus.

Ἀκάμαν. camelus. δλὰ τὸ μὴ κάμνειν.

Ἀκάμαντις. una decem tribuum apud Athenienses ab Acamante Thesei filio apud Demosth.

Ἀκάμας. αντος. ὁ. ἄοκνος. laborem non sentiens.

Ἀκάματα. pro ἀκαμάτως, indefesse.

Ἀκάματος. ὁ. ἡ. ἀγώδυτος. irrequietus, indefessus: infatigabilis. παρὰ τὸ κάμνω. ἀκάμαντον πῦρ. apud Hom. pro σφοδρὸν, ἄπφρον, uel πολὺ καὶ ἀπλήρωτον. Etym.

Ἀκαμπίας. ου. ὁ. εὐθύδρομος, cursus prolixus, & in rectum. Etym. ἀκάμπιος legit. Dicitur etiã ὅτε ἐπ' εὐθείας περιπατῶ, παρὰ τὸ καμπὼ μὴ ἔχειν.

Ἀκαμπὴς. ἐος. ὁ. ἡ. inflexibilis. malim ἄκαμπτος.

Ἄκαμπτος. ον. ὁ. rigidus, qui non flectitur.

Ἀκαμψία. ας. ἡ. rigiditas.

Ἄκανθα. ης. ἡ. spina, uepris, frutex aculeatus. dumus, & spina dorsi, ἡ ῥάχις.

Ἄκανθα, & ἄκανθα ἀγρία, herbæ quædam apud Dioscorid. lib. 3. cap. 17. & 18.

Ἄκανθα λευκὴ, herba Diosc. li. 3. ca. 12. diuersa ab illa quã idem λευκάκανθαν uocat li. 3. cap. 20.

Ἄκανθα ἀραβικὴ. spina Arabica, uel Aegyptia Dioscorid. lib. 3. cap. 13. ἄκανθος Theophrasto.

Ἄκανθα ἀρειανὴ. spina à regione dicta apud Theophrastum.

Ἄκανθα δψὰς. spina dipsas. id est, sitiens, apud Theophrast. & Ἄκανθα βασιλικὴ. id est, spina regia apud eundem.

Ἀκάνθιαι. αἱ. sic uocari cicadas quasdam in Græcorum libris inuenitur, nõ quia (ut Suidas inquit) species sit hęc insecti illius, sed epitheton est obuersantis inter spinas, quas illi ἀκάνθας uocant. Cæl. lib. 9. cap. 31.

Ἀκανθίας γαλεός. spinax mustellus, ut uertit Theodorus in Aristotele,

Ἀκανθινός. ον. ὁ. spineus.

Ἀκανθὶς. uel ἀκανθυλὶς. ίδος. ἡ. acanthis auis, quam Theod. nunc spinum, nunc ligurinum uocat, aliàs argatilim.

Ἀκάνθιον. τὸ, spinula, herbæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 16. & Bayf. de re uesti. cap. 4.

Ἀκανθίων, ωνος. erinaceus terrestris, è spinis quibus undiq; munitur, Rufo Ephesio dicitur.

Ἀκανθόεις. ὁ. asper, acutus in morem spinæ.

Ἄκανθος. ον. ὁ. acãthus. acer Theodoro apud Theophrast. & spina dicitur. σφόδραμνος. & herba quæ aliàs ἄκανθα simpliciter. Item spina Aegyptia Theophr. Est & ἄκανθος Thraciæ urbs, & altera Aegypti prope Memphin teste Stephano. & Aeolię mons & ciuitas.

Ἀκανθοτομία. ας. ἡ. spina topiaria.

Ἀκανθοπλὴξ. ηγος, ὁ. ἡ. qui in spinam pedem impegit.

Ἀκανθοφόρος. ον. ὁ. aculeifer.

Ἀκανθόχοιρος. ον. ὁ. echinus terrestris.

Ἀκανθυλλὶς. ίδος. ἡ. Vide ἀκανθὶς. malim per uni cum lambda.

Ἀκανθώδης. εος. ὁ. ἡ. spinosus, aculeatus, dumosus.

Ἀκανθὼν. ῶνος. ὁ. spinetum.

Ἀκανικὴ ἄκανθα. spiræ genus Theophr.

Ἄκανθος. spina quædam Theophrasto.

Ἀκάπηλος βιός, uita simplex & incuriosa, nõ uersuta apud Strabo. βίος πρὸς τὰ συμβόλαια ἁπλὲς καὶ ἀκάπηλος.

Ἀκαπήλυστος. ς. ὁ ἡ. qui non cauponatur. Ἀκαπήλυστος γνώμη. integer, atq; syncerus animus. Cyrill.

Ἄκαπνος. ς. ὁ. ἡ. sine fumo, ut ἄκαπνος θυσία, sacrificiũ citra fumum. Vide Chiliad. Erasmi. Ἀκαπναθύμη. & Bayf. de Re uest. ca. ultimo, de lignis acapnis, quæ Latinè cocta uocantur, & Polluci quoq; καύσιμα.

Ἀκάρδιος. ς. ὁ. carens corde, sine medulla, apud Theophrast.

Ἀκαρεὶ αὐτὶ τοῦ μικρὸν ἢ οὐδὲν. Apud Antiphõt.

Ἀκαρὲς, ὸ. annulus, quem in minimo digito gestabãt. δακτυλίδιον. ob paruitatem sic dictus. Pollux. lib. 2.

Ἀκαρὴς. fermè, πρὸς βραχὺ: sed ἀκαρῆ, modicum. βραχὺ. Ammonius.

Ἀκαρῆ, βραχὺ καὶ οἰκτρόν.

Ἀκαρής. ἐος. ὁ, ἡ. paucus, indiuisibilis, instans tempus, ἐλάχιστος καιρός, ut γὺ ἀκαρῆ, repente. Aristoph. Ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, momento temporis. Lucian. γὺ ἀκαραίῳ χρόνῳ. pro eodem dixit.

Ἀκαρί. acari, candidum animal quod in lignis nascitur. Aristotel. in Historia anim.

Ἀκαρεικαῖος. ὁ. sine scissura, minimus, breuis, paruus, modicus, quasi sine capite.

Ἀκαρίδιος. minutus, breuis uehementer.

Ἄκαρον. cæcum τυφλόν.

Ἀκαρός. cerebrum, caput, γίνεται ἀπὸ τοῦ κάρη.

Ἀκαρπεῖν. sterilem esse.

Ἀκαρπία. ας. ἡ. frugum priuatio.

Ἄκαρπος. ς. ὁ, ἡ. infructuosus, inutilis. ἄγονος.

Ἄκαρος, ς. ὁ. intonsus. Athenæ. lib. 5. ἡ μὴ τοῖς πρὶ βωνίοις καὶ τοῖς ἀκάρτοις τῶν γωσὶ τὸ τὶς δύωμεν.

Ἀκαρῶς, pro γὺ ἀκαρεῖ, de quo in ἀκαρής.

Ἀκασκᾶ. silentio. ἀκὴν, pedetentim, tarde. Aëlius Dionys. ex Cratino σκήπτροισιν ἀκασκᾶ πᾶ βιβῶντα.

Ἀκασόφρων. ονος. ὁ. prudens.

Ἀκατάβλητον. ὸ. quod dirui nequit, insuperabile inuictum.

Ἀκατάγελος. ς. ὁ. ἡ. indemnatus. Ἀκατάγελτος πόλεμος, indictum bellum.

Ἀκατάγνωστος. ς. ὁ. ἡ. irreprehensibilis.

Ἀκαταγώνιστος. ὁ. inuictus.

Ἀκατατάκτος. ς. ὁ. ἡ. innoxius, non accusatus.

Ἀκατάκριτος. ὁ. ὁ. ἡ. iniudicatus.

Ἀκατακρίτως. sine iudicio.

Ἀκατάλικτον. ς. ὸ. incessabile, & ἀκατάλικτον μέτρον, ὁ τρὶ ἐχῆ τὰς πόδας ἀπαρτισμένους. uide Ephæstion,

Ἀκαταλήκτως. intrepidè.

Ἀκατάληπτος. ς. ὁ. ἡ. incomprehensibilis. & ἀκατάληπτον quod cõprehendi nõ potest interp. Cicero in Lucullo.

Ἀκαταληψία. ας. ἡ. incomprehensibilitas.

Ἀκατάλις. δος. ἡ. ἀρκεύθίς. bacca iuniperi.

Ἀκατάλλακτος. ς ὁ ἡ. inconciliabilis.

Ἀκαταλλάκτως. inconcilianter, odiose.

Ἀκατάλληλον. apud Aristot. in lib. de Mundo uocatur quod nulla conciliatione aut societate coniunctũ est, uel cõcinnitatis sibi cõsentaneæ maxime expers, interp. Budæo & Alcionio.

Ἀκατάλληλος. incongruus.

Ἀκατάλυπτος. ς. ὁ. ἡ. nõ absconditus, nõ uelatus.

Ἀκατάλυτος. ς. ὁ. indissolubilis.

Ἀκαταπάλαιστος. ς. ὁ. ἡ. ineluctabilis.

Ἀκάπαυστος. ς. ὁ. ἡ. incessabilis.

Ἀκαταπαύστως. assiduè.

Ἀκατάπληκτος. ὁ. non attonitus.

Ἀκαταπράϋντος. ς. ὁ. ἡ. implacabilis.

Ἀκατάσεις. ς ὁ. inconcussus, firmus,

Ἀκατασήμαντον. ὸ. nõ obsignatũ. (Com.

Ἀκατάσκευος. ς. ὁ. solutus, incõpositus. Bud. & ἀκατάσκευον quod probationem non habet. Hermog.

Ἀκατασκεύαστος. incõditus, infabricatus. rudis & informis materia ἀκατασκεύαστος & ἀνείδεος ὕλη uocatur.

Ἀκατασία. ας. ἡ. seditio, incõstantia.

Ἀκατάστατος. ς. ὁ. instabilis, infirmus.

Ἀκατάσχετος. ς. ὁ. uel ἀκατάσχετος. irretentibilis, qui cohiberi non potest, incohercitus.

Ἀκατασχέτως. irreprehensibiliter, summopere.

Ἀκατάψευστος. ς. ὁ. haud ementitus, non fictus.

Ἀκατέργαστος. ς ὁ. imperfectus, incompositus, rudis, impolitus.

Ἀκατεύνας. ς. ὁ. insomnis.

Ἀκάτιον. ὸ. καὶ

Ἄκατος. ἡ. nauis piscatoriæ genus, quæ & ἐπακτὶς, πορθμὶς, & κάραβος dicitur. παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται. ἠκὸς & ἀκὸς, siue ἄκατος pleonasmo τοῦ α Etym. Vide Bayfium de re nauali.

Ἀκάτιος. ς. ὁ. uel ἀκάτιον ὸ. Aristotel. uelum maximum in naui. Vide Bayfium de re nauali, Est & calciamenti genus.

Ἀκαθονόμαστος. ς. ὁ. nomine carens.

Ἄκαυλον. ex caule, Theodor. uertit ex Aristotele.

Ἄκαυστος. ς. ἡ. iniustus.

Ἀκαχέω. μ. ήσω. τω. κηα. καὶ

Ἀκαχίζω. μ. ίσω. π. ικα. tristitia afficio, confundo. Vnde ἀκαχέατο, Ionicè pro ἀκαχέατο, tristabãtur. Etym,

Ἀκαχή-

Ἀκαχήμβνος. καὶ
Ἀκαχμένος. acutus, præferratus.
Ἀκαχήσθη. tristatus est.
Ἀκαχμέω. μ. ήσω. ω. κκα. acuo.
Ἀκεινά. stimulus boum, aratrum.
Ἀκείαμαι. καὶ
Ἀκέασος, ὁ. ἡ. infractus. ἄκλασος.
Ἀκέομαι. medeor.
Ἀκεῶν. pharmacum, promptũ & paratum.
Ἀκφρεκόμης. ς. ὁ. non rasus comam, intonsus, epitheton Apollinis.
Ἀκέλευθος. ς. ὁ. inuius. Item signa quæ locis parũ peruijs præfiguntur ἀκέλευθα appellantur.
Ἀκεύντητος. ὁ. non punctus, Pindarus de equo generoso sine calcaribus admotis in cursum pro no dixit, ἀκεύντητον σῦτο σέμας.
Ἀκεντροσ. ς. ὁ ἡ. sine aculeo.
Ἀκέομαι reparo, resartio, medeor, ἀκέομαι.
Ἄκρα. uestimenti pretiosioris genus.
Ἀκέραιος. ου. ὁ. ἡ. integer, simplex, sanus, innocuus, syncerus. Bud. Com. Item placidus, non iracũdus, ἄθυμος, ἢ ἀόργητος, ὡς μακέλενα κερα ἕζων, ἤγεν βλάπτων. Eust. Iliad. χ.
Ἀκεραιότης. ητος. ἡ. simplicitas, integritas.
Ἀκέρατος. ς. ὁ. cornibus uacans.
Ἀκεραύνωτος. ς. ὁ. ἡ non tactus fulmine.
Ἀκερδία. ας ἡ. βλάβη. κακηγορία, maledicentia, damnũ quo mulctãtur maledici apũd Pindar. &
Ἀκερδὴς χάρις. gratia non suo loco & tempore exhibita beneficium male collocatum, cuius scilicet κέρδος φαῦλον, & ἀκερδὴς. inutilis, damnosus.
Ἄκερκος. ς. ὁ. cauda uacans.
Ἄκερος. ς. ὁ perfectus, pro ἀκέραιος, ὁλόκληρος.
Ἀκεχὲς. illugubre ἀπρωδὲς.
Ἄκερως. ω. mutilus, cornibus carens.
Ἀκερσοκόμης. ς. ὁ. intõsus. Apollinis itẽ epithe.
Ἄκεσα. ἡ. Lemnus insula, à ui medicatoria Lemnij sigilli.
Ἀκέσασθαι. καὶ
Ἀκέσαι. mederi, curare.
Ἀκέσιμος. καὶ
Ἀκεσίπονος. ς. ὁ. medicinalis.
Ἀκέσιος. ς. ὁ. Apollinis epithet. quasi ἀλεξίκακος. Cel. lib. 9. cap. 19.
Ἄκεσις, ιος. ἡ. medicina.
Ἄκεσμα. ατος. τὸ. ἢ ἀκέσμος. ὁ. medicamentum.
Ἄκεσμος. curatio, medicina. &
Ἄκεσον, ἄπονον.
Ἀκέσσαιος. ὁ. Accessęus, ignaui nautę nomen. qui cum lunam causatus, nauigationem differret, adagio locum fecit, ἀκεσσαῖε σελίνη. Accessæi luna, in comperendinatores, qui nouam subinde causam comminiscuntur, quo negotium proferant. Eras.
Ἄκεσας. ς. ὁ &
Ἀκεσὴς. ὁ. ὁ. καὶ
Ἀκέσωρ. ορος. ὁ, medicus. ut ἀκεσαί φρένες ἐσθλῶν εὐθερὰ πέλοιο, ἐνιαυτοί.
Ἀκεσήριον. ς. τὸ. acicula.
Ἀκέστης. ς. ὁ. sartor, ῥάπτης, ἠπυτής. & nomen proprium. penacuitur. sed ἀκεστὴς, medicus, acuitur. Cyrillus.
Ἀκέστρα. ας ἡ. acus. πᾶν τὸ ἀκεῖον, ἤτοι συρράπτειν τὰ διερρωγότα. ὀθόνης.
Ἀκεστρία. ας. ἡ. medicatrix. sartrix.
Ἄκεστος. ς. ὁ medicabilis. ἰάσιμος.
Ἀκεσώδυνος. ς. ὁ. ἡ. doloribus medens, dolores mitigans. ἀπὸ τοῦ ἀκῶ, ἀκέσω, καὶ τοῦ ὀδύνη.
Ἄκεσμα. ατος. τὸ. medela.
Ἀκέφαλος ου, ὁ. truncus, sine capite. Vnde ἀκέφαλα ἄπτα, dicuntur uersus à breui incipientes, quasi sine capite, qui etiam βραχυκέφαλα φ lõgitudine sua frustrati à breui ordiãtur. Eust. Iliad. ε. & ἀκέφαλος μῦθος, imperfectus sermo, uel fabula nondum absoluta, apud Platonem.
Ἀκέω. μ. ἔσω. medeor, sarcio, suo, nauem fabrico. Eust. Iliad. χ. Hinc ἐξακέσασθαι τὸ δίκτυον, sarcire retia apud Menandrum.
Ἀκέων. ονος. ὁ inuitus. Item tacitus, mussitans, territus. Vel etiam tacite aduer. ἡσύχως. Etym. ἀπὸ τοῦ ἀκῆς, quod perculsionem significat, & immobilitatem. Hom. Iliad. α. βῆσ' ἀκέων. Idẽ ἀλλ' ἀκέων κάθησο.
Ἀκή, ἡ. συνοπτικῶς pro ἠκὴ acrimonia, ὀξύτης, medela, curatio, quies, silẽtiũ. Itẽ urbs phænices.
Ἀκηδὲς. τὸ. inhumanus, neglectum.
Ἀκήδεστος. ς. ὁ. incuratus.
Ἀκηδέστως. inhumane, crudeliter, negligenter.
Ἀκηδέστος. crudeliter, citra miserationem, ἀνηλεῶς. Eust. Iliad ω.
Ἀκηδέω. μ. σω. π κα. negligo, torpeo. Actiuum.
Ἀκηδής. ές. ὁ. ἡ. insepultus, neglectus, despectus. πᾶν τὸ κήδω τὸ ὦν μελέδμαι, καὶ α priuat. Item curarum expers, ἄλυπος, tranquillus animus, ἀκηδὴς θύμος, hoc est, ἀταλαιπώρητος, & ἀκηδέα νύκτα curarũ plenã noctem, ut α augeat.
Ἀκηδία. ίας. ἡ. pigritia, tædium, tristitia, inertia, socordia, securitas. Vulgus accidiam appellat. uide Etym. Cice. in Epist. ad Atti. usurpauit ἀκηδίαν pro incuriositate.
Ἀκηδιάζω. tædio & anxietate afficior.
Ἀκήδιτος. ὁ. immitis, asper, durus, ἄθελκτος. implacabilis.
Ἀκηδιώως. tutò, sine periculo.
Ἀκηδῶς. neglectè. sine sepultura.
Ἀκήλητος. ς. ὁ, ἡ. inexorabilis, immotus, ut ἀκήλητος νόος, immota mens. Plutar. Et infractus.

ἄκλασος

ἄκλασος. ἀκλᾶ. & per pleonasmũ κηλῶ.
Ἀκηλητός. ὁ. ἡ. immaculatus. oxytonum. Cyrill.
Ἀκηλίδωτος. ὁ. ἡ. idem.
Ἄκημα ατος. τὸ. medela. παρὰ τὸ ἀκῶ.
Ἀκλὶ. tacitè, cum silentio, ubi quis ne hiscere quidem audet, ab α & χάινω. Homerus, ἀκλὶ ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἀκλωάσιος. ὁ. ἡ. incorruptibilis. Etym. ἀκηράσιον, ἀκέραιον, καθαρόν.
Ἀκλώιος. ὁ. ἡ. tacitus.
Ἀκλώιτος. ου. ὁ irrequietus.
Ἀκήξατο. cum tussi expuit, Hippoc. (bilis.
Ἀκηράσιος. nõ mixtus, impermixtus. incorrupti
Ἀκήρατος. ὁ. ἡ. incorruptus, immortalis, integer, perfectus, indomitus. παρὰ τὸ κηραίνω, uel παρὰ τὸ γῆρας, ἢ α στερητικῶν, & ἀκήρατα κτήματα apud Homerũ Odyss. 17. uocantur possessiones integrę non accisæ & defraudatæ quæq; uim & depopulationem passæ non sunt.
Ἀκήριος. ὁ. immortalis, exors, ἀώνιος, ἄμοιρος. Itẽ imbecillis, auferẽs cor, ἀψυχοποιός, νεκροποιός. Item illæsus, indemnis, apud Nicandr.
Ἀκηρυκτί. aduerb. citra præconem.
Ἀκήρυκτος. ου. ὁ. ἡ. non prædicatus uoce præconis, hoc est indictus, ut πόλεμος ἀκήρυκτος. indictum bellum. Vide Chiliad. Erasmi.
Ἀκηρύκτως. aduerb. apd Thucydidẽ, idem quod ἀκηρυκτί.
Ἀκήρυτος. ὁ. magnus, immutabilis.
Ἀκυτόν, κρατιστόν.
Ἀκηχέασι. tristabantur. Vide supra in ἀκαχέω. Sic ἀκηχέαται, λυπῶνται, παρὰ τὸ ἀχῶ ἀχαίζω, in pret. ἤκαχα, & ἤχαδα medium, passiuum uerò ἤχασμαι, ἤχασαι. & Ionicè ἠχάδαται, & per reduplicationem mutationemq; ἔ α εἶσε, ἀκηχέδαται.
Ἀκηχεδίων. ὀνος. tristitia.
Ἀκιανώτερον. imbecillius.
Ἀκιβδηλος. ὁ. ἡ. καὶ
Ἀκιβδήλευτος. ὁ. ἡ. incorruptus, purus. ἀκακούργητος. Etym. ἀδόκιμον, ἀπεργήθον. propriè de pecunia.
Ἀκιδαλία. nomen fontis iuxta Orchomenum Bœotiæ Vrbem.
Ἀκιδνός. ὁ. ὁ. tenuis, imbecillis. παρὰ τὸ ἀκίζω Etym.
Ἀκιδνότερα. τὰ inferiæ.
Ἀκίδωτον. τὸ. telum, cuspidatum præpilatumũe ab ἀκίς, quod teli cuspidem notat.
Ἀκίζειν. accissare, id est, uotũ dissimulare, fictè recusare quod accipere cupias, προσποιεῖν μορίαν Plato in Gorgia usus est & Synesius. Epist. Acõ enim anicula fuisse dicitur notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculũ cũ imagine sua perinde atq; cum alia muliere cõfabulari, & uestes à tela nondum contextas detrahere ac induere. Illud etiã in moribus habuit peculiare, ut recusaret, quod maximè cupiebat: unde ἀκισμός, simulatio, dissimulatio, fictatergiuersatio. πῶς ποίησις, μωρία. Olympiodorus & Chil. Eras. Libanius Epist. εἰ κάτινα ἀκισμὸν ἐμοὶ φέρει.
Ἀκκίζομαι. effœminor, delitior, stultè meipsum miror.
Ἀκίζομαι. μ. σομαι. uerberor, destruor.
Ἀκικία. ης. ἡ. imbecillitas, impotentia. Aesch. ἀκικίαν ἐσόνφρον.
Ἄκικης. ὁ. impotẽs, imbecillis.
Ἄκιμον. incurabile. &
Ἀκίμων. promptus, paratus.
Ἀκινάγματα. aptæ & concinnæ manuum ac pedum complosiones & collisiones. &
Ἀκίναγμος. concussio, motus.
Ἀκινάγματα. τὰ. modulati manuum pedumq; ad numeros motus.
Ἀκίναιδος. ὁ. ὁ. pudicus.
Ἀκινάκης. ὁ. ὁ. acinaces, gladius Persicus.
Ἀκινδυνί. citra periculum,
Ἀκίνδυνος. ὁ. ὁ. ἡ securus, periculo carens. παρὰ τὸ κινεῖν τὰς ὀδύνας, καὶ α στερητ.
Ἀκινδύνως. tutò.
Ἀκινησία. ἡ. quies, immobilitas.
Ἀκινητίζω. caueo ne moueam.
Ἀκίνητος. ὁ. ὁ. ἡ. immotus, ut ἀκίνητος αὐθεντία, neutiquã uiolanda authoritas. τὰ ἀκίνητα. Hesiod. usurpare uidetur pro sepulchro, nam hoc mouere, sẽp religio fuit antiqtus, hoc est nefas.
Ἄκινος. herba quædã apud Dioscorid. lib. 3. ca. 45.
Ἄκιος. ὁ. ὁ. incorruptus, à κῖς uerme ligna rodẽte.
Ἀκιρίς, λύχνος.
Ἀκιρός. Aquilo uentus.
Ἀκιρῶς. cautè, paulatim.
Ἀκίς. ίδος. ἡ. cuspis telum. παρὰ τὸ ἀκή. acuitur.
Ἄκις. ίδος. flumen Ciliciæ. penacuitur. Cyrill.
Ἀκίχητος. ὁ. ἡ. incomprehensibilis. id est, ad quem peruenire nequimus: παρὰ τὸ κιχῶ, hoc uero παρὰ τὸ λίω τὸ πορεύομαι.
Ἀκίων. ονος. nõ. suffultus tibicinibus aut colũnis.
Ἀκιώτατος. ὁ. ὁ. ἡ. incorruptus. ἄσκηπτον, ἀβρωτον. Hes. & si alij legãt ἀκιρώτατον. id est, κάλλιστον. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ λίς.
Ἀκκοείζω. perdere cimiçes. Epigram. sec. prima.
Ἀκίρα. Aeolẽsium lingua dicitur macer & debilis hoc est, ἰσχνὴ καὶ ἀσθενής.
Ἀκλαυής. ὁ. ὁ. ἡ. illachrimabilis.
Ἀκλαυσί. citra lachrimas.
Ἄκλαυστος. ὁ. ὁ. ἡ. uel ἄκλαυτος. infletus, qui non (fletur.
Ἀκλεὲς. τὸν. inauditum.
Ἀκλέης. ἐος. ὁ. ἡ. inglorius.

Ἀκλέια.ας.ἡ.ignobilitas.
Ἀκλεής.ές.ὁ.ἡ.ignotus.
Ἀκλεῶς.sine gloria.Etym.ἀκλεῶς.
Ἀκλεής.ἐος.ὁ.ἡ.inglorius.
Ἀκληρέω.hæreditate frustror,infœliciter ago.
Ἀκληρία.ας.ἡ.calamitas.
Ἄκληρος τῶν πατρῴων exhæres paternorum bonorum & patrimonij.Bud.Com.
Ἀκλήρωμα.ατος.τὸ & ἀκλήρημα.calamitas,infortunium.
Ἀκλήρωτος.ὁ.ἡ.non sortitus.ἄκληρος.
Ἀκλητί inuocatò,citrà inuitationem.
Ἄκλητος.ὁ.ἡ.non uocatus.
Ἄκληρος.ὁ.ἡ.exsors,inops.
Ἀκλινής.ὁ.ἡ.immobilis,nõ uacillans.
Ἄκλιτος.ὁ.indeclinabilis apud grammaticos.
Ἀκλόντος.ὁ.καὶ
Ἀκλυδώνιτος.immobilis,inquassabilis,imperturbatus.
Ἄκλυστος.ὁ.ἡ.tranquillus.
Ἀκλώνητος.ὁ.ἡ.ramis carens.
Ἄκμα.ieiunium,indigentia.
Ἀκμάζοντες.οἱ.qui sunt confirmata ætate.
Ἀκμάζω.μ.σω.uigeo,in pubertate sum,floreo,iuueneseo.Γνώμη ἀκμαζούσῃ,sententia quæ obtinuit. Νυκτὸς ἀκμαζούσης,nocte intempesta. Ἀκμάζοντος θέρους,media æstate,uigente æstate. Ἀκμάζοντος πολέμου,flagrante bello.
Ἀκμαὶ.αἱ.uari à quibusdã dicũtur,quod in ætatis flore erũpant,teste Cassio Medico,uide ἄκνη.
Ἀκμαῖος.ὁ.ἡ,maturus,uigẽs,adultus,adulescẽs, robustus. Ἀκμαιότατοι ταῖς ἡλικίαις,ætate & robore præstantes.
Ἀκμαυδόποδες.τοῦ.infatigabili,incessabili pede currentis,Pindaro.
Ἀκμάσαι πρὸς αὐξῆσαι,prouenire ad ætatem uirilem.
Ἀκμαστής.audax.
Ἀκμαστικός.qui robore & uigore ut ita dixerim præditus est. Medici genus synochicæ febris uocant πυρετοὺς ἀκμαστικούς,quippe quę ab initio ad finem usq; æquali magnitudine & intensione pdurant,quas & ὁμοτόνους appellauerũt.
Ἀκμέω.uoco.
Ἀκμή.ῆς.ἡ.propriè aciem significat,quemadmodũ apud Latinos acies gladij,acies falcis,acies sagittæ dicitur. Aliquando significat opportunitatem temporis,& occasionem,τοῦ μετόντος τοῦ καιροῦ,unde ἀκμὴ καλεῖ.occasio est, tempus appetit. Aliquando uigorem,siue ipsum florem ætatis,quam Terentius integrã ætatem appellauit,constantem ætatem Cicero. Summũ incrementum,interprete Linacro,τέλος καὶ αὔξησεως. Summũ quando ulterius iri nequit.Demostenes Philip.Νῦν δὲ ὧν αὐτοῖς ἥκει τῆς ἀκμῆς.Isocr.κρατίσαι μὲν καὶ ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν,felicitatem assequi.Dicitur autem παρὰ τὸ κάμω per syncopẽ pro κάμνω,cum α priuatiuo,quasi ἡ μὴ κάμνουσα,καὶ μὴ κοπιῶσα διὰ τὴν νεότητα,ἢ μὴ πόνους δυναμένη ὑποστῆσαι.Etym. ἀκμὴ etiam Aeolicè inediam notat,teste Eust.Vnde ἄκμηνος.
Ἀκμή.apud Medicos morbi uigor & status,quando ad summũ peruenerũt accidentia.
Ἀκμά.rursus,adhuc,præterea. Vehementius quiddam est quam ἔτι,ut annotat Erasmus in Matth.15.
Ἄκμαιος προπαροξυτόνως.ὁ.ἡ.penitus esuriens. ἄπασος,νῆστις.Homer.Iliad.ἄκμαιος σίτοιο,ἄγυιος.ἄσιτος.ἀκμηνὸς uero ὀξυτόνως,Odyss.12 & ψ.ἀκμάζων.Vide Var.& Ety.ἄκμηνος,dicitur παρὰ τὴν ἀκμὴν,ἤτοι ἀσιτίαν ἀολικῶς.ἢ ὡς μὴ καμὼν ὑπὸ παρασκευῆς ἀρίστου,ἢ ὡς αἴκμηνος,ἤτοι ξηρὸς,χωρὶς ἰκμάδος,sic Eust.Iliad.13.
Ἀκμής.ῆτος.ὁ.ἡ.&
Ἀκμήτης.ὁ.ἡ.existens in uigore,indomitus,infatigatus.
Ἄκμητος.ὁ.ἡ.absq; dolore existens,ἄπονος,ἀνώδυνος.Nicand.
Ἀκμητί.facillimè,sine labore.
Ἀκμόθεσον.ὁ.τὸ.lignum sustinens incudem.
Ἀκμυσιόνος.ὁ.indefessus,non laborans,ἀκμής.
Ἄκμων.ονος.ὁ.incus,Saturnus,cœlum.Ety.Cœli pater fingitur,propter perẽnem & indefessam cœli rotationem,autore Cornuto,quod & repetit Eust.Ili.σ.addens ἄκμονα etiam Oceanũ dici,ob perpetuum amnium decursum.
Ἄκναπτον.melius q̃ ἄγναφον.dicitur rude quod à fullone nõdũ apparatum est recens.Synes.in Epist.τὰ αὐ οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα & κναφθύς melius q̃ γναφθύς licet,posterius aliquãdo usurpatum in sacris literis uideamus.
Ἄκνη.ἡ.Varus apud Aëtium,ἴονθος,quoniã non prurit,παρὰ τὸ μὴ ἐμποιεῖν κνησμοὺς,alia ratione ἀκμὴ.à Cassio dicitur.
Ἄκνημος.ὁ.ἡ.sine suris.
Ἄκνησις.ιος.ἡ.ῥάχις,spina quę lumbos diuidit, propriè in quadrupede,quanquam & Hom.de homine usus sit.παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινα κνᾶσθαι αὐτὴν τῇ δεξιᾷ χειρί.Item lumbus,ἰξύς,ilia ἣν οὐκ ἔξεστι ξύσαι ὀυδὲ ῥᾶον κινῆσαι.teste Theone.
Ἄκνιστος.ὁ.insipidus,insulsus,nidore carens.
Ἀκοάζω.audio.pro ἀκροάζω noẽticum.
Ἀκοή.ῆς.ἡ.auditus,auditio.Sæpissimè pro fama & rumore,ut apud Matthæũ,ἀπῆλθεν ἡ ἀκοή. Ἀκοαὶ pro auribus,Lucian.in Nigri.καὶ φω

νῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς πᾶσαμλύα.

Ἀκάνθης. ἡ arbor. aliàs Thyra dicta, apud Theop. 8.de plantis.

Ἄκοιλος. ον. ὁ. non cauus.

Ἀκοίμητος. ον. ὁ. ἡ. laboris ſtudioſus, peruigil, inſomnis.

Ἀκοινωνης. ulna, ἀγκάλη.

Ἀκοινώνητος. ον ὁ ἡ. incõmunicabilis, quiq; nullam admittit neceſſitudinem, communis ſenſus expers, ac, inciuilis, ut Latini uocant.

Ἀκοιρονόμης. ον. ὁ. ἡ. intonſus.

Ἀκοίτης. ον. ὁ. maritus. &

Ἄκοιτις, ἡ ὁμόκοιτις. ιος. ἡ. uxor, quaſi σύγκοιτος. proprie eſt quæ uirgo nupſit.

Ἄκοιτος. ον. ὁ. ſine cubili. Plinius li.11.cap.15. mel ἄκοιτον uocat, quod eſt ſine retrimento, ſedimento ue. quod hodie quoq; ruſtici lectũ ſtratum ue ac cubile in uino appellãt. ἀπὸ τῆς κοίτης. quod lectum cubileq; ſignificat. Vnde & κοῖτος, hoc eſt dormitoriũ Plinio, & προκοίτιον in Epiſt. Cæcilij, pro antecubiculo: etiã ſi proceſtrion quoq; legitur non abſurdè. Προκοίτιον καὶ κοῖτον, Vitruuius prothalamo & antithalamo uſurpat. Hermol. in Plinium.

Ἀκόλακος. ον. ὁ. alienus ab oſtentatione.

Ἀκολάκευτος. ον. ὁ. ἡ. inexorabilis, nõ gaudens adulationibus.

Ἀκολασία. ας. ἡ. intemperantia, prodigalitas, laſciuia, proteruitas. Opponitur σωφροσύνῃ. Bud. Comment.

Ἀκολασαίνοντες. οι. petulantes.

Ἀκολασαίνω. intemperanter ago, pteruè & libidinoſe uiuo, in omni laſciuia uerſor. Bud. Com.

Ἀκολάσημα. ατος. τὸ. ſcelus.

Ἀκόλαστος. ὁ. mendicus, prodigus, immodeſtus, laſciuus, libidinoſus, intemperãs, luxurioſus, infrenis, incontinens, Propriè proteruus (ut tradit Bud.) quiq; circa libidines ſibi temperare non poteſt, cuius contrarium σώφρων. Ety. hoc nomine ,ppriè dici uult ἀπαίδευτον. πρὸς τὸ μὴ κολάσεως (id eſt παιδείας) τετυχηκόσι. Gellius lib.18. negat perfecte uerti Latine poſſe: Nimis, inquit, id uerbum inſolens erit. Sonat enim ad uerbum impunitus, uel incoërcitus, ut ſit qui cupiditates non puniat. Idem lib.7.cap.11. Item dignus pœna, ἄξιος κολάσεως Ariſtoph. Plut. ὡς ἀκόλαστος ὄντ' ἀεὶ τὸν τρόπον. Ἀκόλαστος γλῶττα, lingua infrenis, ueluti nullo iniecto freno. & ἀκόλαστος ἄνθρωπος, ſcurra, homo nihili, nulliusdùe bonæ frugis, hoc eſt, ἄσωτος, ἄχρηστος, κακότροπος.

Ἀκολαφαίνω. laſciuio, ad laſciuiã feror, ſcortor. malim ἀκολασαίνω, ut ſuprà.

Ἄκολος. ον. ὁ. paruũ fruſtũ panis, ab α & κολάειν, quaſi quod magis frangi & diuidi non poſſit, uel quòd κῶλον quoq; cibum ſignificet.

Ἄκολος, ἄπυροι ἀκόλοι. in Epigram. dicunt arborum fœtus & poma, qbus panis uice ueſcimur.

Ἀκολουθέω. ήσω. ηκα. ſequor ab α, quod ſubinde notat ὁμοῦ in compoſitione, & ἐλεύθω quaſi ſimul cum aliquo uado. Datiuo. Bud. Com.

Ἀκολουθηλικός. ον. ὁ. ſequax.

Ἀκολουθία. ας. ἡ. ſequentia, ſecutio, ratio, & ordo rei cuiuſq; comitatus.

Ἀκόλουθος. ον. ὁ. conſequens, cõſentaneus, ſimilis prioribus orationis: & ſubſtantiuè, aſſectator, comes, puer iunior, miniſtrãs in rebus corporis. ὁ ὀπίσω τῶν κελευόντων ποιούμενος. Etym. Lucian. de Merc. ſeru. οἱ μὲν γὰρ τῶν σωματεμπόρων ἀκόλουθοι ὁρῶντες. Bud. Annot. ſec.

Ἀκολουθότερον ἦν. magis conueniebat. Baſil.

Ἀκολούθως. congruenter, meritò.

Ἀκόλυμβος. ον. ὁ, imperitus urinandi.

Ἀκόμης. non bene miniſtrans, non uerſutus.

Ἀκομιαστεῖ, ἀμελεῖ.

Ἀκομισία. ας. ἡ. incommodum.

Ἀκόμιον, σιμόν. ſinum.

Ἄκομπος. ον, ὁ. minime ambitioſus.

Ἄκομψος. ον. ὁ. ἡ. frugalis, iners, inelegans, incomptus.

Ἀκονάω. μ. ήσω. ω. ηκα. καὶ

Ἀκονέω. acuo.

Ἀκόνη. ης. ἡ. καὶ

Ἀκονήλιθος. cos. cotis. ἀ κονῶ, quod eſt ἐνεργῶ, λεπταίνω, & α ὀξύνατ. Mortarium, apud Hipp.

Ἀκονίατος. ον. nullo tectorio obductum, nõ calce illitum, nec picatum.

Ἀκονιτί. ſine puluere, citra negociũ & laborem, ſine pugna. Plinius lib.35.capite 11. Alcimachus Dioxippum, qui Pancratio olympiæ citra pulueris iactum (quod uocant aconiti) uicit. Prouerbij loco (ut memint Eraſmus) dicitur de eo qui ſine labore, hoc eſt citra puluerem ſudoremq; uictor euadit. ab athletis ſumptum, qui puluerem inſpergebant corporibus. uide Hermol. in Plin. Etym. etiam ponit ἀκονιτὶ Ionice, quaſi ἀπονιτί.

Ἀκόνιτον. ον. τὸ. aconitum, herba præſentiſſimi ueneni. Dioſcorid. lib.4.ca.75. & 76. & Theophr. & Nicander in Alexipharmacis. Item nõ picatum. unde ἀκόνιτα uaſa non illita, quæ calido diluta humore, aquam in ſe trahunt. Cęlius lib.15.cap.2. non picatum, ἀπίοσωτον enim interpretatur Dioſc. ipſe idem quod ἀκονίατον.

Ἀκονίτως. idem quod ἀκονιτί.

Ἄκονος. ον. ὁ. impercuſſus.

Ἀκοντές. iaculantes, non uolentes.

Ἀκοντί. iaculatim, ex iactu iaculi, inuitò.

Ἀκοντίας. ου. ὁ. ſerpens iaculus, & comæta genus iaculo

iaculo similis, qui iaculi modo uibratur ocyssimo significatu, ut inquit Plinius.

Ἀκοντίαι. serpentes quidam, qui & ἀκοντίλαι. Nicander in Theri. & Aelianus. Latinis iaculi.

Ἀκοντίζομαι. hastam intorqueo, in modum iaculi euibror. Aristot. & Lucian.

Ἀκοντίζω. μ. ίσω. iaculor, cribro. accus.

Ἀκόντιον. ν. τὸ. iaculum, telum, hasta minus est. Vide Ammonium.

Ἀκόντισμα. ατος. τὸ. κοὶ

Ἀκόντισις. ύ Θ. ἡ. iaculatio.

Ἀκοντιστής. τοῦ. ὁ. iaculator.

Ἄκοπα. τὰ. medicamenta lassitudines & fatigationes leuantia.

Ἀκοπίασον. lassitudinis & caloris uacuum.

Ἄκοπος. ν. ὁ. gemmæ nomen uitro similis, ac aureis guttis stellatæ, quæ lassitudinem adimere fatigatis labore membris creditur, quę & ἀκοπίς, ίδος. ἡ. & arbuscula, quæ alio nomine anagyris Dioscoridi. Item infatigatus. Est & herbæ genus. Plin. lib. 27.

Ἀκοποῖ. illaborare, citra laborem.

Ἀκορεῖ Θ. ν. ὁ. inutilis, damnosus, noxius.

Ἀκορέζῃ, pro ἀκροάζῃ. Pindaro metri gratia.

Ἀκόρες Θ. ν. ὁ. ἡ. κοὶ

Ἀκόρεστος. ν. insatiabilis, πρὸς τὸ κόρ Θ. Item incultus, ab α & ἀορεῖν purgare, uerrere. Aristoph in Neb. ἐμοὶ γὰρ ἐῶ ἄγροικ Θ ἥδιστ Θ βίο Θ, ὃν ῥωτιῶν, ἀκόρεστ Θ, εἰκῆ κείμην Θ. id est, Mihi enim erat rustica suauissima uita marcescens, in ornata, ociose iacens.

Ἀκορεία. ος. ἡ. insatietas.

Ἄκορνα, ης. ἡ. cardui genus Theophrasto, & Plin. lib. 21. cap. 16.

Ἄκορ Θ. Venerea herba. Plin. lib. 25. cap. 13. & Dioscorid. lib. 1. cap. 2. Gaza apud Theophrastum Veneream uertit. acorus, gladiolus.

Ἀκοῤῥάς. spinæ, ἀκανθαί.

Ἀκόρυφα. innummerabilia, multa.

Ἄκ Θ. εος. τὸ. medela, pharmacum, sanitas.

Ἀκοσμεῖν. est flagitiose uiuo, munere meo perperam fungor, uices meas non obeo. Opponitur τοῦ εὐτάκτως ζῆν. Bud. Com.

Ἀκοσμία. rerum congeries indigesta, confusa & incondita. id est, σύνημα οὐκ ἀδιακρινημένον.

Ἀκοσμία etiam est dedecus & indignitas, & status publici perturbatio, cum unicuiq; ordini suæ uices, suaq; dignitas non constant. Quo uerbo Plutarch. statū Reipublicæ tempore belli ciuilis appellauit. Bud. Com.

Ἄκοσμ Θ. ν. ὁ. ἡ. inornatus, incomptus.

Ἀκοσμοῦντοι. οῖ. incompositi.

Ἀκοσίω. μ. ήσω. τ. κα. ordeo pascor, quemadmodum equi aliquando cōnutriri solent. Cæl. 11. capite 56. Item indignor.

Ἀκόσιος, & ἀκούσης, & ἄκοσος. ν. ὁ. ordeū. Cæl. ibidē.

Ἄκοστον. τὸ. ἀόρυγκον.

Ἀκοάζεσθον. deriuatiuum. ab. ἀκούω, quo significatur conuocatos esse ad conuiuium οὐ ὄντως ἀκοναζομένους.

Ἀκοάζω. μ. σω. τ. κα. sentio.

Ἄκοοι. οῖ. aures. ὦτα.

Ἄκορ Θ. ν. ὁ. intonsus.

Ἄκος. οντ Θ. ὁ. ἀκόντ Θ. iaculum, missile.

Ἄκοῦα. ης. ἡ. inuita. lege in ἀκέων.

Ἀκουσίθεον. τὸ. à dijs exauditum.

Ἀκούσιος. ν. ὁ. inuitus. ἀκούσιος φόνος, imprudens homicidium, cædes non sponte perpetrata.

Ἀκουσίως. inuitò.

Ἄκουσμα. ατος. τὸ. disciplina, præceptum. ἀκούσματα, auditiones, & ea quæ audiuerit quispiam. ut ἀκούσματα πόρπνα. Hedrodia. auditu iucunda. Vsurpatur etiam à Cicerone ad Atticum.

Ἀκούσομαι. futurum usitatum Atticis, nā ἀκούσω non dicunt. Estq; illud obseruandū Atticos sepe usurpare futura mediorum loco actiuorū præsertim in ἀκούω, ἐπαινῶ, γκλῶ, θαυμάζω, γνώσκω. & si quæ sunt alia.

Ἀκουστέος. ἄξι Θ ἀκοῦσαι.

Ἀκουστής. οῦ. ὁ. κοὶ

Ἀκουστικός. ν. auditor. Bud. An. sec.

Ἀκουστῶν. ἀκουστικῶς ἔχων.

Ἀκουστός. ν. ὁ. audibilis, qui audiri potest, & ἄκουστον quod audiri potest.

Ἀκουτίζω. μ. σω. π. κα. audire facio, doceo.

Ἀκούω. μ. σω. π. κα. audio, intelligo, interpretor. ἀκὴ τοῦ οὖς, uel ἀκὴ τοῦ νοῦ. τὸ νοῦ, κοὶ α ἐπιτ. κοὶ υ. πλεονασ. Galen. ἁπλῶν δὲ ὅταν λέγω, ξόδινον, ἢ ἄλλοῖ τοιούτων ἀκούειν σεχρή. Ἀκούειν εὖ κ κακῶς pro laudari & uituperari, quēadmodū apud Latinos bene & male audire. Item pro uocari, appellari. Lucian. οὐδ' αὐαίνομαι πλοῦτος ἀκούων. Greg. εἰς ἀβραὰμ. καθὸ κ ἀβραὰμ, κ ἰσάκ, κ ἰακὼβ ἀκούω θεός, ὁ θεός. Vnde deus Abraham deus, & deus Isaac uocatur. Apollon. grāmaticus ἀκούεται dixit pro accipitur, πολλάκις κ ὀνόματα ὠῤῥήματικῶς ἀκούεται. Item pro obtempero, & ausculto alicui, ut apū Latinos. Cic. Fam. 2. Nemo est, qui sapientius tibi suadere possit teipso. nunquā labere, si te audies. Ibidem: Tecū loquere, te adhibe in cōsiliū, te audi, tibi obtēpera. Demost. πρὸς λεπτ. Genitiuo iung. ut ἀκούω τοῦ λέγοντος. Atticè sæpe accus. iungitur, ut, ἀκούω σοῦ τοῦ λόγου, uel ἀκούω σου τοῦ λόγου. Prisc. lib. 18. Bud. Com.

Ἄκρα. ἡ. initiū, uertex, summitas, cacumen, extremitas absoluta, promontoriū. ἀκρόπολις. pars postrema apud Theod. & urbis proprium.

Ἀκραγάντινος. ν. ὁ. Agrigentinus. Theodo. inflectit penultimam,

Ἀκράγας. αντος. ὁ. Agrigentum, urbs Siciliæ.

Ἀκραγής. ἐος. ὁ. ἡ. imbecillis, difficilis, durus, Etym. ἀκραχής.

Ἀκρής. ἐος. ὁ ἡ. flans in superficie.

Ἄκραι. ῶν. iuga.

Ἀκραίπαλος. ν. ὁ. ἡ. non sentiens crapulam, arcẽs crapulam.

Ἀκραιφνής. ἐος. ὁ ἡ. purus, frequens, syncerus, alacris. παρὰ τὸ. ἀκέραιον, καὶ τὸ φαίνω.

Ἀκραία. filia, fœmina, Minerua, Venus.

Ἀκρανής. ἐος. ὁ. ἡ, grauis.

Ἄκραντος, καὶ ἀκράαντος. ut Iliad. β. ν. ὁ. ἡ. imperfectus. ἐκ τοῦ κραίνω τὸ τελῶ.

Ἀκρασία. ας. ἡ. καὶ ἀκρησία. ἀκρατία Thucyd, ἡ. καὶ ἀκρυσία. incontinentia, luxuria, & uictus intẽperantia, interprete Politiano, impotentia.

Ἀκράτεια. ας. ἡ. intẽperãtia, uitium stomachi quod non continet quod sumpsit.

Ἀκρατὲς. τὸ. imbecille.

Ἀκρατόβυμα. ατος. τὸ. intemperantia.

Ἀκρατόβυμαι. impotenter ago ac me gero. Arist. ad Nicomachũ lib. 7. πολὺ μᾶλλον οὖν τῶν δόξαν ἀληθῆ ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην ἶναι παρ' ἣν ἀκρατόβυνται. Nã si uera opinio & non scientia sit, ex qua impotenter se habent uel incontinenter agunt homines &c.

Ἀκρατὴς. ἐος. ὁ. ἡ. incontinens, intemperans, impurus, qui se temperare non potest. ab α & κρᾶτέω. Eustrat. lib. primi cõment. de Moribus, dicit hoc nomine eum propriè uocari, qui cum à cupiditate ad fruitionem rerum iucundarum trahatur, colluctatur aliquantisper, non tamen ad finem perseuerat, sed uincitur, dictusq; ἀκρατὴς, non tamẽ quod à uoluptatibus se non cõtineat, quam quod non contineat in officio cupiditatem, sed ab ea superatur. Ἀκρατὴς γλῶττα. sicut ἀκόλασος γλῶσσα. de quo suprà.

Ἀκρατίζομαι. ῆν

Ἀκρατίζω. μ. σω. π. κα ientor, merum bibo.

Ἀκράτισμα. ατος. τὸ. ῆν

Ἀκρατισμὸς. ν. ὁ. ientaculũ (ut Gaza uertit in Aristotele) Plutarch. in Sympos. à meracius potandi consuetudine nomẽ hoc inflecti coniectat, quoniã panis buccellã mero tingerẽt. Cæl. lib. 14. cap. 57. & Aristoph. interpres Hom. hoc uocat ἄριστο.

Ἀκράτιστος. ὁ. impos. apud Theocritum.

Ἀκρατοκώδωνοι. uide ἀκροκώδωνες.

Ἀκρατον. ὁ. τὸ. intẽperantia, uinũ merum, fæuitia.

Ἄκρατος. ν. ὁ. purus, inconditus, impermistus, indilutus. Item immodicus, incontinens, intemperans, à κεράννυμι, uel κεράω, & α priuati.

Ἄκρατος οἶνος. merum uinum non dilutum, quale in fine conuiuij in poculo circunferebatur, uide in ἀγαθὸ δαίμονος.

Ἀκρατοποσία. ας. ἡ. potio uini meraci.

Ἀκρατοποτεῖν. inebriari, meracius potare.

Ἀκρατοπότης. ν. ὁ. merobibus. Thracum & Scytharum epith. qui ἀκρατοποτίας, id est, meri potatione utuntur.

Ἀκρατοφόρον. ν. τὸ. urceol⁹. ἀκρατοφόρον διονυσίου sacellum fuisse apud Phigalenses in Arcadia, Paus. tradit. Cælius lib. 15. cap. 6.

Ἀκράτωρ ορος. ὁ. impotens.

Ἀκρατῶς. impotenter, impatienter, intense, immodicè, intemperanter.

Ἀκραχίδης. ἐος. ὁ. ἡ. indiuisus in cacumine.

Ἀκραχολία. ἡ. πρόχειρος ὀργὴ, ira repentina & leui de causa.

Ἀκρέμον. ονος. ὁ. uirgultũ, ramus, germen, ramus prægrandis, ut Gaza uertit apud Theophrastũ. παρὰ τὸ ἄκρον, uel τὸ κρέμω.

Ἀκρέσπερον. id est, summa uespera, hoc est, prima & incipiente ἄκρας ἑσπέρας, sicut ἄκρας νυκτὸς, pro ὠὴ τὸν πρῶον ὕπνον.

Ἀκρεφνὲς. purum, splendẽs, perfectũ & intactum Dionys.

Ἄκρηβος. ν. ὁ. iuuenis. Etym. ἀκρήβης, παρὰ τὸ ἄκρα

Ἀκρήμορος. ν. ὁ. sine affectu amoris. καὶ τὸ ἥβη.

Ἀκρυμόν, idem quod ἀκρεμόν.

Ἀκρήπαλα. Dioscorides nuncupare uidetur, quę ebrietatem prohibent, sicut ἄδιψα quæ sitim.

Ἀκρὴς. ἐως. ὁ. ἡ. mutus factus ob timorem.

Ἀκρυσία. idem quod ἀκρασία,

Ἀκρυσὴς. ν. ὁ. famulus.

Ἀκρήτορ. Dorice & Ionice, dicitur id quod est altero mistum non est, impermistum.

Ἄκρυτος. ν. ὁ. ἡ. imperfectus, merꝰ sic apud Hom. σπονδαὶ ἄκρητοι. rata & indiuulsa fœdera, quæ uini meraci poculo sanciri solent.

Ἀκρητοχόλος. puram contrahens bilem. Hipp.

Ἀκρία. ας. ἡ. Mineruæ cognomen apud Argos, in montis cacumine cultæ.

Ἀκριβάζω. diligenter indago. Bud. Com.

Ἀκριβασμός. exquisita examinatio & perpensio. Bud. Com.

Ἀκριβαστὴς. diligens explorator. Bud.

Ἀκρίβεια. ας. ἡ. certitudo, cautio, diligentia, ἀκρίβεια νοῦ, mentis consummatio, & mentis exacta constitutio.

Ἀκριβὲς. τὸ. iustum, omnibus numeris plenum, & absolutum. Item τὸ ἀληθὲς. Herod. lib. 1. τὸ δὲ ἀκριβὲς τῆς ἀφηγήσιος οὐκ ἐλεγχθήσεται. id est, Enarrationis ueritas non cõfutabitur. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς, ad plenum perfectè, & τὴν ἀκριβὲς subtilitas,

Ἀκριβέστατα. diligentissime.

Ἀκριβής. ές. ὁ. ἡ. diligens in re necessaria & manifesta, fortis, exactus, uerus, certus. πᾶσα ἡ ἀχρι νῦν βαιόν, quasi ἄχρι μικρὸν καταγινώσκων.

Ἀκριβοδίκαιον. τὸ. ἀκροδίκαιον. ius exactum, summum ius, quod strictum Iurisconsulti dicunt. ἔσχατον φῦλ δίκης. Aristoteles ad Nicomachum libro 5. ἀκριβοδίκαιον uocat, quasi ius exactius duriusq;. Et qui illud æquitati præferunt, ἀκριβοδίκαιοι ab eodem dicuntur, quasi pręduri interpretes iuris, quasiq; deteriores iuris studiosi, usurpatoresq;. Bud. Annot.

Ἀκριβολογοῦμαι. perscrutor, diligenter disquiro, exactè discepto, inquiro, exquisitè disputo, & æstimo, consideroq;, exactam sumptuum rationem subduco. Vnde ἀκριβολογία. Bud. Com.

Ἀκριβόω. ῶ. μ. ώσω. π. ωκα. diligenter cognosco, acuratè exactaque cura quippiam ago, exactè scio, perfectè facio: ubi quis omnibus neruis incumbit. ut Ἀκριβῶ τὴν δὲ τὴν τέχνην, pro ἀκριβῶς ἐπίσταμαι, ἀκριβῶς μελετάω. Ἠκρίβωσεν παρ' αὐτῶν, Diligenter didicit ab illis. aut (ut Valla interpretatur) exquisiuit, uel rimatus est, uel perscrutatus est, Matth. 2. Item pro diligenter scribo, uel indago. Isocrat. κατιδεῖν μὲν αὐτὸς φασι τὰ κείνων ἀκριβοῦντες. Libanius hoc ἀφ' ἀκριβάζειν dixit. Absoluta quædam diligentia hoc uerbo significatur. Bud. Com. Accus.

Ἀκριβῶς. diligenter, exactè, adamussim, perfectè.

Ἀκριβῶς εἰδέναι. certo compertoq; scire, nihil ambigere, ἀκριβῶς ἔχω, certum & explorarum habeo.

Ἀκριδοθήκα. ας. ἡ. capsula ad uenandas locustas.

Ἀκρίζω. μ. σω. altum pulso, digitis pedum incedo, extrema mutilo, & loca alta conscendo.

Ἀκρίνης. ἡ. angulus.

Ἀκρίνης. ον. ὁ. καθαρός, ἁγνός, purus.

Ἀκρίς. ίδος. ἡ. locusta, cacumina, extrema anguli: oxytonũ. Sed ἄκρις, ἄκριδος. ἡ. paroxytonũ, oppidi nomẽ est. Cyrill. De locusta uide Aelianũ.

Ἀκρισία. ας. ἡ. non habitus delectus, ἀδιακρισία. Contrarium est κρίσει. id est. discretioni rerum & iuditio delectuique. Lucian. de Timone ex summis diuitijs ad infimam inopiam redacto, ἀκρισία δὲ πολὺ οὐ φίλους, καὶ δυνάθεια ἐπέστρεψον αὐτόν. id est, Nullus in suscipiẽdis amicis delectus, ac facilitas confecerunt illum. Bud. Com. apud Hippocrat. ἀκρισία dicitur, quando aut nullum prorsus fit morbi iudiciũ, aut fit prauum & malignum.

Ἀκριτάγωνος. ὁ. multangulus, multiplici angulorum serie uarius.

Ἀκριτί. sine iudicio.

Ἀκριτοβάται. οἱ. muneris nomen apud Ephesios, eorũ qui Dianę uictimarũ rationẽ habebãt.

Ἄκριζι. μάχαι. ancipitia prælia.

Ἀκριτόμυθος. ον. ὁ. ἡ. proferẽs uerba citra delectũ, loquẽs sine iudicio. ἀπόρρωβολόγος πᾶσα ἡ κεῖνω, καὶ μῦθος, καὶ ἀσόφιλκόν.

Ἀκριτόφυλλος. ον. ὁ. cuius folia non facilè discerni possunt, umbrosus.

Ἄκριτος. ὁ. ἡ. indisertus, indiscretus, inseparatus, immensus, dubius, incognitus, innumeratus, sine lege, iniustus, indemnatus, sine iudicio, iudicatus indicta causa, qui causam non dixit, quemadmodũ, κεκριμένος, qui causam dixit, quiq; accusatus est. Plut. in Cic. ait accusatum fuisse eum, ὅτι ἀκρίτους ἀνδρας ἀνῃρηκὼς εἴη, quòd uiros indicta causa è medio tulisset. Ἄκριβον, inexaminatum dicitur, immodicum & sine iudicio ac ratione factum. Vnde illud Homeri Iliad. β. θόρσιτ' ἀκριτόμυθε. Item quod componi uel decerni nõ potest, quia κρίνειν prælio decernere significat. Bud. Com. ἄκριτον πάτος. apud Hipp. interpretante Gale. dicitur spacium immensum, ueluti illud quod extra mundũ collocãt, uel in infinito, uel inani, quod ne cogitatione quidẽ informari potest.

Ἄκριτος θάνατος. capitale supplicium, quod irrogatur indicta causa, apud Aeschinem.

Ἄκριτος τύμβος, sepulchrum non uni alicui dicatum soli, sed multis commune, cuiusmodi πολύανδρον est apud Hom: Eust. Iliad. γ.

Ἀκρίτως. sine discrimine, indicta causa. Budæus Annot.

Ἀκρόαμα. ατος. τὸ. auditio. Pro festiua & iucunda narratione, atq; etiam pro ipso homine ἀκρόαμα recitante, apud Tranquil. Cic. pro Archia. ἀκρόαμα pro uoce & narratione usurpauit. Budæus de Cont. r. f.

Ἀκροαματικός. ον. ὁ. auscultatorius. Aristoteles in Epist. quadã ad Alexãd. λόγους ἀκροαματικοὺς appellat libros de recondita peripateticæ sectæ disciplina æditos. Gel. lib. 20. cap. 4. & Bud. Com. Cic. lib. 5. de finib. ἀκροαματικὸν uocat genus librorũ limatius quod in cõmẽtarijs reliquerat. Aristot. cũ alterũ genus ἐξωτερικὸν dicat popu-lariter scriptũ.

Ἀκρόασις. ιος. ἡ. auscultatio.

Ἀκροατήριον. ον. τὸ. suggestus, pulpitũ, auditoriũ.

Ἀκροάτης. ου. ὁ. auditor.

Ἀκροάω, καὶ ἀκροάομαι. audio, ausculto. Genit. uel accus.

Ἀκροβάζω. τὸ. ἀκρίζω, sũmis pedũ digitis incedo.

Ἀκροβατικός. ὁ. scansorius.

Ἀκροβολίζομαι. καὶ

Ἀκροβολίζω. iaculor, è sublimi deiaculor, lacesso prælij causa, leuiter pugno, præludo in pugna.

ἐν πολέμῳ συμβολῆς ἄρχομαι. Aliàs ἀκροβολίζειν, τοξεύειν, ἀκοντίζειν.

Ἀκροβολισμός. ὁ. præludiũ & initium pugnæ, prouocatio. Politi, in Herod. ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & uelitares. Significat etiam iaculorum ex ædito loco emissionem.

Ἀκροβολιστής. ὁ. ἀκοντιστής, iaculor, ὁ πόρρωθεν βάλλων, qui ab equo eminus in hostem iaculatur, quẽ, ni fallor, Salust. in Catil. coniuratione uocat ferẽtarium militem. Vide Ammonium in uoce ὁπλῖται.

Ἀκρόβολος. ὁ. idem.

Ἀκροβοσφοίτης. ὁ. per iuga montium incedens. Epigram.

Ἀκροβυσία. ας. ἡ. præputium. Βύω enim tego est.

Ἀκρογωνιαῖος. ὁ. lapis angularis, summus lapis in angulo ædificij, qui solet esse ualidissimus.

Ἀκροδίκαιον. τὸ. summum ius.

Ἀκρόδρυα. τὰ. Cuius hoc nomine omnẽ fructũ arborũ significari dixit. Propriè tamen ἀκρόδρυα à Græcis appellantur, quæ in ambitu lignosum putamen habent, quod genus appellatione nucum apud Latinos cõtinetur. Gaza in Caton. καὶ ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων, quod Cicero dixit, Tanquam in arborum baccis, &c. Bud. Annot. post.

Ἀκρόζεος. ὁ. leuiter feruefactus.

Ἀκροδιγῶς, summis digitis, leuiter.

Ἀκροδιγῶς βάπτειν per summũ intingere, suspensa manu tingere. ἀκροδιγῶς βλέπειν, summam rei cognoscere & æstimare. Bud. Com.

Ἀκροδίνια. τὰ. primitiæ frugum, quòd hæ solent à summo aceruo tolli. Nam ἄκρον summum, & δῖνες frumentorũ acerui dicuntur, propriè quæ in littore mercatores dijs soluebant, pro mercibus conseruatis. Accipitur apud Philostrat. pro spolijs siue exuuijs ab hoste detractis. Vide in Chiliad. Eras. Pygmeorum acrothinia colosso adaptare.

Ἀκροδινιάζειν. summa quęq; deliberare, primitias consecrare. ἀπάρχεσθαι.

Ἀκροθώραξ. ακος. ὁ pro eo qui leuiter, aut (ut nõ nullis placet) summè ebrius est. ἀκρακρατής, ἀκροδακώθων, ἀκροχάλιξ. Ebrietas enim τὸν θώρακα θερμαίνει. id est, pectus calefacit. aut sic dicti, quasi pectore tenus uino imbuti. ab ἄκρον & θώραξ. Eras. Chil. Cæl. lib. 13. cap. 39. & Bud.

Ἀκροθίνιος. ὁ. præcipuus. (Com.

Ἀκροκέραια. extremitates antennæ.

Ἀκροκνέφας. τὸ. diluculum, crepusculum, extremum noctis.

Ἀκρόκομος. ὁ. ἡ. habẽs longas comas, moderatè comptus. Et ἀκροκόμαι. οἱ. καρηκομῶντες Thraces quidam appellati sunt. quòd antias frontem muliebriter dimitterent, quemadmodum ediuerso Abantes priora capitis tondebant. auth. Hom.

Ἀκροκόρυμβα. τὰ. nauium rostra, & ornamenta nauium temporaria.

Ἀκρολιωδία. ας. ἡ. uide ἀκρωμία.

Ἀκρολίθωνοι. οἱ. temulenti, qui affatim bibunt. Ety. ἀκραβολίθωνοι, ἀπὸ τοῦ κώθωνος τοῦ ποτηρίου.

Ἀκρόλφα. τὰ. primitiæ.

Ἀκρόλοφος. ὁ. tumulus.

Ἀκρομανής. ὁ. ἡ. insanus.

Ἀκρομύλη. ης. ἡ. ἐπιγοματίς, patellam uocant Medici, quæ genua munit, dicitur & μύλη.

Ἀκρομφαλία. ας. ἡ. mediana umbilici.

Ἄκρον. τὸ. extremum, extremitas, uertex, mucro.

Ἄκρα uocat Aristoteles terminos in syllogismo, πρῶτον maiorem, ἔσχατον minorem.

Ἀκρόνηον. τὸ. extrema pars nauis,

Ἀκρόνυξ. ὁ. καὶ

Ἀκρονυχία. ἡ. summa & intempesta nox, aut potius noctis principiũ, ultimæ noctis uigiliæ, sed cũ ω extremitatẽ unguiũ, aut mõtis significat.

Ἀκρόνυχος. ὁ. uespertinus.

Ἀκροξόνια extremitates axis.

Ἀκρόπλοα. quæ in superficie natant, ac in summo & supernè nauigant. Hipp.

Ἀκροποδεί. suspenso gradu, summis pedibus, pedetentim, summis digitis pedum

Ἀκρόπολις. ιος. ἡ. arx, quasi summitas urbis, ubi arces extrui solent.

Ἀκροπόλος. ὁ. excelsus. (apud Hom.

Ἀκρόπορος. ὁ. ἡ. acut. ad trãsfigendũ ueru epith.

Ἀκροποδία. ἡ. apud Arist. Gaza uertit præputiũ.

Ἀκροπόδιον. τὸ. pars prominentior præputij.

Ἀκρορίζα. τὰ. quæ nõ agunt radices in profundũ.

Ἀκροῤῥύμιον. τὸ. extrema pars temonis.

Ἄκρος. ὁ. extremus, altus, summus, longinquus, Item compos mentis, ut apud Herod. Tersich.

Ἀκροσαπές. quod facile putrescit.

Ἀκροστιχίς. ίδος. ἡ. cũ exprimis aliquot uersuum continuo ordine sequentium literis oratio aliqua connectitur, ut in quibusdam Ennianis & Sibyllinis.

Ἀκροσόλιον. τὸ. summitas, & ora nauis. τὸ ἄφλαστον τὸ ἐπὶ τοῦ πρώρας. σόλιον enim τὸ ὀξὺ ἔχον ἀπὸ τοῦ πρύμνης εἰς δίκην μέχρι τῆς πρώρας ξύλον. Laz. Bayf. de re Nau.

Ἀκροσόμια. τὰ. extremitas fistulæ, follium quibus artifices utuntur, quæ in fusoria uasa immittitur. Eust. Iliad. Σ. dicitur & ἀκροφύσια. eodem teste.

Ἀκροσφαλής. ές. ὁ. ἡ. mollis, periculosus, facilis lapsu, procliuis. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, iracũdus, pronus in iram.

Ἀκρόσφυρα. calciamentorum muliebriũ genus.

Ἀκροχισλής. in summo in scissuras dissectus.

Ἀκροτελεύτιον. τ. τὸ. extrema pars.

Ἀκροτηριάζω. μ. σω. ω. κα. trunco extremitates, mutilo nasum uel manum, Accus. iung. scribitur & ἀκρωτηριάζω.

Ἀκροτήριον. τὸ. auditorium. ἀκροατήριον.

Ἀκρότης. ἡ. extremitas, principium.

ἈκροτηΘς. τ. ὁ. ἡ. non respondens ad numeros saltationis. unde ἀκρότητα κύμβαλα. id est, cymbala non congruentia ad numeros. Athenęus li. 11. uocat sermones intempestiuos, aut nihil ad rem pertinentes, quos idem ἄμετρολογίας uocat Eras. Chil.

Ἀκρότιτος. τ. ὁ. leuiter coctus, subcrudus. (cido.

Ἀκροτομέω. μ. ήσω. π. κκα. trũco, extremitates in-

Ἀκρότομος. τ. ἡ. rupes, lapis durus, pręruptus & angulosus.

Ἄκροτος, ἀδιαβρίπτος, ἀπαίσλυτος.

Ἀκροφύσια. τὰ. extrema follium, quibus ignis inflatur, uel ipsi folles fabrorum ararorum τὰ ἀκροσόμια τῆ ἀσκῶν, extrema pars utris inflatilis. Vide in Chil. Eras. ἀπ' ἀκροφυσίων.

Ἀκροχάλιξ. ἀκροθώραξ. temulentus.

Ἀκροχειρίζεσθαι. colluctari summis tantum digitis reliquo corpore intacto, donec aduersarius deficeret. Eras. Chilid. Vnde ἀκροχειρισμός, huiusmodi lucta, & ἀκροχειρισταὶ siue ἀκροχειρόβροι luctatores illi. Sostratis pancratiastes cognomen, ut scribit Pausan.

Ἀκροχείρ. ειρος. ἡ. extremitas manus.

Ἀκροχόρος. τ. ὁ. homicida.

Ἀκροχωίσκοι. οἱ summitates iugi.

Ἀκροχλίαρος. τ. ὁ. ex igneo calore tepẽs. Ruellius uertit summè calidus, hoc est, ἄκρως χλίαρος. ut Galẽ. interpretatur apud Hipp. li. 3. de uict. rat. in morbis acutis.

Ἀκροχολία. ας. ἡ. uesania, excandescentia.

Ἀκρόχολος. τ. ὁ. uesanus, iracundus, cui summa est bilis.

Ἀκροχορδών. όνος. ἡ. genus uerrucę, pẽsilis uerru-

Ἀκρόχωλος. τ. ὁ. pronus ad claudicandum. (ca.

Ἀκροῶ. audio.

Ἀκρυσαλλος. sine glacie.

Ἀκρῶα. uiscera.

Ἀκρωβελίας. panis oboli pretio empti pars summa, τὸ ἄκρον ὀβελιαῖον ἄρτον. Eust. Iliad. α.

Ἀκρωλοφίον. τ. τὸ. summum cubiti, & apud Pollucem additamentum quoddam plagarum retium uẽe uenatoriorum.

Ἀκρωμίτης. τ. ὁ. ἡ. arduus, ingens, procerus, humeris tenus extans.

Ἀκρωμία. ας. ἡ. armorum eminẽtia, summi armi. Theod. interpretatur apud Aristot. pars humeri exterior proxima brachiò, brachij prominẽs summitas, aut humeri caput. Polluci ἐπωμίς & ἀκροκωλία dicitur. lib. 2.

Ἀκρωμίτης. τ. ὁ. eminens, magnus.

Ἀκρώνιον. τ. τὸ. congregatio.

Ἀκρωνυχία. ας. ἡ. κοὶ

Ἀκρώνυξ. extrema unguiũ pars. Item mõtis cacumẽ, ἡ ὀρφνὴ ὀξύτης. Eust. Alia significatio est si per omicron in medio scribatur, ut suprà.

Ἀκρώρεια. ας. ἡ uertex, eminẽtia, cacumẽ, ꝑpriè de monte. Nam Græci montes in tres distribuũt partes, quarum unã τέρματα, montis radices uel imas partes, aliã ὑπώρειας latera & utrinq; descẽsus, tertiã ἀκρώρειας sũma cacumina appel

Ἄκρως. summè, acutè, maximè, ualde. (lãt.

Ἀκρώσσω. libens audio.

Ἀκρωτήρια. τὰ. extremitates sunt corporis. Arist. sic appellat extremã partẽ digitorũ sub unguibus latentẽ, extremã partẽ ossium. Significat etiã pinnacula & prominentia ædificiorũ: siue statuas, quæ in angulorũ summitate astituũtur, τὰ ἐπάνω τῶν νεῶν ἀναθήματα ζώδια. Sunt etiam rostra nauiũ & ornatus Cæl. lib. 13. cap. 39. Bud. Com. & Laz. Bayf. de Nau.

Ἀκρωτηριάζω. μ. σω. π. κκα. demutilo, extrema amputo, attero, trunco nasum uel manum. ῥινοτομῶ. Vnde Athenæ. lib. 5. scribit Scithas ad tantum uenisse insolentiæ, ut in quoscunq; incidissent, nasum illis mutilarent. id est, ἠκρωτηριάζον τὰς ῥῖνας. Etym. ab auribus amputandis dici scribit. ut sit τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀκρωτήμενα. & ideo cũ ω scribi debere. Bud. Com.

Ἀκρωτηριασμός, τ. ὁ. mutilatio. extremæ partis amputatio.

Ἀκρωτήριον. τὸ. extremitas. ἀκρωτήριον φάλαγγος, cornu aciei. Vide ἀκρωτήρια.

Ἀκτάζω. κοὶ ἀκταίζω κοὶ

Ἀκτάνω. attollo, incompositè salto, de equis dicitur.

Ἀκταῖος. τ. ὁ. littoralis, Atticus.

Ἀκταωρέω. littus custodio. unde ἀκταώρος.

Ἀκτέανοι. pauperes.

Ἀκτένις, τ. ὁ. ἡ. impexus.

Ἀκτέριστος. τ. ὁ. insepultus, funeris honorem non adeptus. Lycophr.

Ἀκτή. ῆς. littus. ἀκταὶ inquit Ammon. sunt locà maris petricosa, θῖνες uero harenosa. Significat etiam escam, fructum. uide Etym. Est & sambucus arbor, sic χαμαιακτή, pumila sambucus quam ebulum uocamus. Item ἀκτή, Atticè maritima ora, ac tota deniq; Attica Homero.

Ἀκτιος πὰν. Pan uenator, κυνηγός, apud Theocritũ, uel quod in littoribus colatur à piscatorum turba.

Ἀκρόφωλος. Suid. Ψώλος

Ἀκτὴ. sabucus uel sambuc⁹ arbor, Dioscor. lib. 4. cap. 108 & Theophrast.

Ἀκτὴ διημέτρου. frustum fragmentumue panis βλωμός, ψωμός, λελάσμα ἄρτου. Eust. Ilia. φ.

Ἀκτὴς. ῆ. donum, hinc illud descendit διημέτρος ἱερὸν ἀκτὴν.

Ἀκτημοσύνη. ης. ἡ. inopia.

Ἀκτήμων. ονος. ὁ. inops.

Ἀκτήτης λίθος, lapis in Peloponnesi littore collectus.

Ἀκτιβολέω. μ. ήσω. π. λα. radio.

Ἀκτίν. ίνος. ἡ. radius solis, & aliorum astrorum ignis ue.

Ἀκτιβολία. ἡ. radiorum iaculatio.

Ἀκτίς. idem quod ἀκτίν, teste Theodoro, quemadmodum ῥὶς & ῥὶν παρὰ τὸ ἄγω, τὸ φέρω, quasi παντάχοῦ φερομένη. Apud Pausan. seruile nomē dicitur & uas, in quod iaciuntur oboli.

Ἀκτὴς, ου. ὁ. cibus.

Ἀκτία certaminis genus antiquū, ut innuere uidetur Callimach. referente Arpocrat.

Ἄκτιος. ου. ὁ. ἡ. infabricatus.

Ἀκτωρέω, litteralem oram tueor, maris custodiæ præsum. Et qui hoc officium administrabant limearchæ cepti sunt appellari.

Ἀκτωρδίς. ίδος. ὁ. maris custos.

Ἀκυβέρνητος. ου. ὁ. qui caret gubernatore, nō rectus.

Ἄκυθος. ἡ. ἄγονος, sterilis, Callim. κύθος enim semen est. ἄκωος, ἄκυος.

Ἀκύκλιος. ὁ. imperitus.

Ἀκυκτήριον. τὸ. remedium ne mulier pariat. ἀτόκιον.

Ἀκυλισία. ας. ἡ. intemperātia. Malim ἀκολασία.

Ἄκυλος. ου. ὁ. glans iligna, aut phellodryos, apud Theophrastum: inglorius, pudenda.

Ἀκυμάντος. pacatus, tranquillus, sine fluctibus.

Ἀκύμων. ονος. ὁ. ἡ. tranquillus, non habens fœtū, multi laboris, sterilis, prole carens.

Ἄκυπρος. Veneris expers, uirgo.

Ἀκωστός. ὁ. ὁ. inaccessus.

Ἀκωός. ὁ. sterilis, ἄτοκος.

Ἄκυον, ἀτόκιον.

Ἀκυρής. infelix, impos.

Ἀκύρματα. damna, infortuniū, hoc est ἀτυχήματα, ἀτυχήματα.

Ἀκυρόφατα. inconcinna, impropria.

Ἀκυρολογέω. μ. ήσω. π. λα. mentior.

Ἀκυρολογία. ας. ἡ. absurditas sermonis, impropria locutio.

Ἄκυρον. τὸ. improprium uertitur à Quint. ἄκυρον aliquando uocatur antiquum, ἀπείρον infinitum, κῦρος enim τὸ τέλος significat.

Ἄκυρος. ου. ὁ. ἡ. abrogatus. Aristophanes interpres duas tradit olim fuisse iudicibus amphoras seu cadiscos: in alterum calculos mittebant absolutionis, atque hunc ἄκυρον καδίσκον fuisse appellatum: in alterum calculi conijcebātur condemnationis, & καδίσκος κύριος dicebatur. Ἄκυρον ποιεῖν τὴν συγγραφήν, syngrapham irritam facere & circunducere, apud Demosth.

Ἄκυρος τῶν προλεγομένων, qui mulctā dicere non potest. Bud. Com.

Ἀκύρωσις. εως. ἡ. abrogatio.

Ἀκυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. abrogo, irritum facio. Leges aliquando uocant ἀποστατοῦσαι, fit enim cum prorsus lex tollitur, ὅταν παντελῶς ὁ νόμος ἀναιρεῖται, id Latini abrogare dicunt. Nam cum pars aliqua detrahitur derogare dicunt, quod eædem leges ἀπομόδδαι appellant.

Ἀκωδώνιστος. ου. ὁ. inexploratus, inexaminatus. sumptū ab equis qui κωδώνων, id est tintinnabulorum sonitu solebant explorari, an bellicos strepitus generosè ferre possent. Alij translatū malūt à crepitaculis tintinnabulisue, quorum sonitu explorari solet excubitorum custodia.

Ἀκωκή. ῆς. ἡ. cuspis lanceæ, mucro. παρὰ τὸ ἀκὴ κατ' ἀναδιπλασιασμόν.

Ἄκωλος. ου. ὁ. sine pede.

Ἀκώλυτος. ου. ὁ. ἡ. impedimento carens, qui nullis terroribus à proposito dimoueri potest, qualem Horat. describit in Odis. Si fractus illabitur orbis, Impauidum ferient ruinæ. Vnde Epictetus uerum atque sincerum Stoicum ἀκώλυτον esse dicebat. Vocabatur item eo nomine apud Christianos, qui ipse quidem non peragebat mysteria, sed non excludebatur cum cæteris, quod ignem aut simile quid ad sacra adferebat, quasi dicas non prohibitus, hoc est, admissus. Ab α & κωλύω prohibeo.

Ἀκωλύτως aduerb. citra impedimentum.

Ἀκῶναι supremæ & nudæ cautes.

Ἄκων. inuitus, cum inconsulto & contra uoluntatem quis aliquid agit, ἀβέλητος, ubi animaduertendum α longum esse, formatur enim per crasin ab ἀέκων. Ἄκων uero, τὸ ἀκόντιον. ἢ τῶν breue.

δορατῶν ἀκωκή, cuspis hastarum, & habet α

Ἀκώπητον. τὸ. imparatum, sine manubrio uel clauo, inerme.

Ἄκωπος. ου. ὁ. sine remo.

Ἀκωρία. ἡ. spina, quæuis acuta res.

Ἀλα. stercus, fimus.

Ἀλα. ἡ. Vide in appēdice de uocabulis militaribus, in uoce διφαλαγγία. est autē nomen latinum Ala.

Ἄλαβα atramentum, significatur etiam hac uoce suffocatio uiolenta, qualis fit uel aqua uel laqueo, quum qui passi sunt ἀπαγχόμενοι uocantur.

Ἀλάβανδα. ciuitas Ionię. Vnde ἀλαβανδικὸς possessiuum, & ἀλαβανδεῦς ciues. Item ἀλαβανδικός solœcismi genus apud Philox. ut si aduerbium μὴ pro eo usurpetur quod est ὄ. Et Alabā dici libelli, pro barbaris, & ineptis. Hermol. (in Plinium.

Ἀλαβαρχία. ας. ἡ. figlina.

Ἀλαβαστρίτης. ὁ. lapis Dioscorid. lib. 5.

Ἀλάβαστρον. ὄ. τὸ. uel ἀλάβαστρος. ὁ. uel ἀλάβαστος. ὄ. Eust. Iliad. σ. Aristoph. Alabastrū uas unguentarium, dictum ἀπὸ τοῦ ἀκρῶς λαβεῖν, addito per pleonasmum ρ, quòd uidelicet propter leuorē comprehendi non possit. Atticè ἀλάβαστον. Vide Chiliad. Erasmi. & Bayfium de Vasculis.

Ἀλαβής. ἐος. ὁ. piscis, ut qui manibus comprehendi nequeat.

Ἀλάβυτος. ὁ. obstreperus.

Ἀλαβυτῶ. tumultuor.

Ἀλαβώδης. ὁ. ἡ. fuliginosus, fumosus.

Ἀλαζονεία. ας. ἡ. superbia. arrogantia. Vlpian. Interpres Demosth. ait ἀλαζονείαν eorum esse, qui plura promittunt quàm possint præstare, atq; huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ quod facere potest, eleuat ac minuit.

Ἀλαζόνδυμα. ὀ. facinus insolentiæ plenum.

Ἀλαζονδύομαι. μ. δύσομαι. superbio, iacto, arrogās sum, mentior. Aristoph. in Ra. ἠλαζονδύετ' ἵνα φοβηθείην ἐγώ, εἰδ' ὡς με μάχιμον ὄντα θαλλομύθνος. id est, superbiebat ut timerem ego, sciens me bellatoren existentem glorians.

Ἀλαζονικός. ὄ. ὁ. &

Ἀλαζών. όνος. ὁ. superbus, arrogans, petulans, gloriosus, iactabundus, insolens, præferox, & ultra modum usitatum elatus: quasi in mari uiuens.

Ἀλάθητος. ὄ. ὁ. quem nihil latet.

Ἀλαία. ἡ. cæca, inuisibilis, Hipp. obscura, que nō obseruatur.

Ἀλαίθαρος. ὄ. ὁ. tepidus, sole calefactus.

Ἀλαινής, ός. ὁ. & ἀλαινός. ὄ. ὁ. errabundus emotę mentis, furiosus. (coph.

Ἀλαινός. ὁ. fluuius, quod multā terrā inerret Ly-

Ἀλαίνω. uagor, erro, & insanio, ἐξίστημι.

Ἀλαιός. οῦ. ὁ. antiquus, imprudens, ἄφρων, & ἀλαίος Appollinis cognomentum.

Ἀλαλαγαί. propriè uocantur preces quę in sacrificijs fundi solent.

Ἀλαλαγμός. ὁ. uociferatio, iubilus, clamor de uictoria, cōfusus clamor cōcurrentiū in pugna. Eust. Ili. ξ. dicit esse clamorem qui ante conflictum excitatur, ἀλαλαὴ Dores dicunt.

Ἀλαλάζω. άξω. iubilo, consulto, uictoriose clamo Valla ait bene trāslatū esse Marci. 5. pro eiulo, quòd iubilatus sit clamor rusticorū, secūdum Varron. Erasmus scribit propriè esse perpetuo sonitu strepere, ac tinnire, sono sonum excipiente, quemadmodum fit in lebetibus. Dodonæis. Datiuo. ἀλαλάζῳ, inquit Moschop. est clara & concinna uoce precari.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαροι. οί. ab Archestrato apud Athenæum dicuntur stolidè & arrogāter loquaces, nugigeruli. (cijs.

Ἀλαλαγαί. αί. uota & præces que addūtur sacrifi-

Ἀλάλη. tumultus, sonus confusus, uox non articulata. ἡ ἐν τοῖς λαλεῖν, uel κατ' ἐπίτασιν. quasi πολύλαλος ὄχλος. clamor qui ante prelium tollitur.

Ἀλαλήκτημαι. significat mente cōturbor & ἀσθενῶ, Vide Eust. Iliad. κ. Itē quæ Vrbanus Bellunensis lib. 2 institut. Gram. annotauit ex Methodio de hoc uerbo.

Ἀλάλητα. usurpat Cice. ad Attic. pro uagatur & errore ducitur.

Ἀλάλημαι. tumultu obrutus sum, seductus sum. Herodianus scribit ab ἄλημι fieri præteritum passiuū ἤλημαι, & Atice ἀλήλημαι, & per trāspositionem ἀλάλημαι.

Ἀλάληπορ. ὄ. ον. non dicendum ἄρρηγον, nemini propalandum. Epigr.

Ἀλάλητος. ὄ. ὁ. clamor multus.

Ἀλαλία. ας. ἡ. malitia, inordinatio.

Ἀλαλκέω, uel ἀλάλκω. κατ' ἀναδιπλασιασμόν pro ἀλκεῖν siue ἄλκειν. expello, iuuo, adiuuando expello.

Ἀλαλκομενίς. ίδος. ἡ. potens. Etym. ἡ. ἀλαλκομενηΐς Mineruæ epitheton apud Homerū & iunonis, κατ' ἀναδιπλασιασμόν pro ἀλκομένη, ἡ ἀπαλεξικακίαν προθυμίαν ἔχουσα. quod in pugna præstò sit auxilio, uel ab Alalcomeno qui fanum illi construxit.

Ἀλαλκτήρια. τὰ. ἀλεξίκακα, auxilia, amuleta, præsidia.

Ἄλαλος. ὄ. ὁ. ἡ. mutus, qui fari non potest, uelut infantes, ac differt à λωφός: is enim dicitur cui nulla omnino est uox. Eras.

Ἀλαλύκτημαι. turbatus sum, iactatus sum. ab ἀλυκτῶ, ἠλύκτηκα, ἠλύκτημαι, & συστολῇ τοῦ κ, Attice. ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαμπής. ές. ὁ. ἡ. obscurus.

Ἀλαυής, ές. ὁ. uerus.

Ἀλαῦσις ἐστὶν χιτὼν, tunica intra uteri latebras, quæ animo, hoc est, fœtus inuolucro circūponitur.

Ἀλάομαι. erro, falto, circumuertor.

Ἀλαός. ὄ. ὁ. luscus, cæcus, inanis, διὰ τὸ ἀλαῶν τῶν τῶν πορείαν, uel potius ab α & λαεῖν uidere.

Ἀλαοσκοπιά. ᾶς. ἡ. τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, cæcutientia. λαεῖν enim uidere est. unde κατὰ σύνθεσιν ἄλοχος cæcus. Homerus ἐσθ' ἀλαοσκοπιὴν ἔχε, non habebat cæcam speculationem. Vide Chiliad. Eras.

Ἀλαστόκ Θ. ὁ. ἡ. cæcos gignens.
Ἀλαόω. μ. ώσω. π. ωκα. excæco.
Ἀλαπαδνός. infirmus, facilis expugnatu, parum uirilis, effœminatus, mollis.
Ἀλαπάζω. μ. ξω. populor, uacuo, ἐκπορθῶ.
Ἀλαπαθα. τά. Attici purgationes uocant.
Ἀλαπαθ Θ. ὁ. herba purgatoria.
Ἀλαπλός. mollis, effœminatus.
Ἄλαρον. τὸ. nux Pontica, & cuspis iaculi præpilata
Ἅλας. τ Θ. τὸ. sal. (& derasa.
Ἀλαστέω. μ. ήσω. grauiter patior, ægrefero, crucior Accus.
Ἄλαστον. ὁ. τὸ. intollerabile, ppter iustitiã. Etym. ἄλαστα ἰακά, αἰτιάλυσα ἰνὰ ὄντα, φευκτά. Et ἀλαστός, ὁ. μέθης ἄξια ποιῶν.
Ἀλάστωρ. ορ Θ. ὁ. ultrix conscientia, remorsus conscientiæ, pessimus dæmon, malus genius & infestus. Sic Dionysius ab Athenæo uocatur, ἅπασης Σικελίας ἀλάστωρ, hoc est (inquit Bud.) depopulator, pestis totius Siciliæ. Hoc nomine (inquit Cornutus) & furię significantur, διὰ τὸ τοῦ ἀλάστορας καὶ τὰ λαμπάδας ἰολάζειν, & homines, παρὰ τὸ τὰ βιαῖα πάμπαν ἐφ' οἷς εἰσιν ἀλαστῆσαι καὶ σφάξαι, id est abeo, quod talia perpetrent, ob quæ cruciari atq; ingemiscere liceat. Item qui exilio digna commisit, teste Eustathio. ὁ φυγῆς ἄξια ἐργασμένος Θ. Alastor apud Claud. recensetur inter equos Plutonis. Bud. Com. Comuniter dicitur malignus & sceleratus homo, ἁμαρτίολος, & secũdũ Chrysippum, homicida, ὁ φονεύς, διὰ τὸ ἄξιος εἶναι ἀλᾶσθαι ἢ ἀπελαῦνεσθαι. Eust. Il. δ.
Ἀλαῶπις. obscura, non uidens.
Ἀλαωτύς. ος. cæcitas.
Ἀλάστορ Θ. ὁ. pro ἀλάστωρ. Sophoc. ἀλαστόροισιν ὀμμάτων λύκλοις, diris oculis.
Ἀλγέω. μ. ήσω. π. ηκα. ὀδυνῶμαι, doleo, patior, laboro. neutrum. Vide πονεῖν in Ammonio.
Ἀλγεινά. τὰ. casus aduersi.
Ἀλγεινός. ὁ. ὁ. tristis.
Ἀλγινοεις, ῶν. ὁ. grauis, dolorẽ mœroremq; inducens. Nicand.
Ἀλγεδών. ὀν Θ. ἡ. dolor, cruciatus, mœror.
Ἄλγεα. τὰ. dolorosa.
Ἄλγεσις ἡ. dolor, labor.
Ἄλγιστος. ὁ. ὁ. dolorosissimus, molestissimus. pas-
Ἀλγίον. ίον Θ. τὸ. grauius (siue.
Ἀλγίον. ον Θ. ὁ. dolorosior.
Ἄλγος. γε Θ. τὸ. dolor, tristitia.
Ἀλγύω. tristifico. Datiuo iung.
Ἀλδαίνω. cresco, idem quod ἀλδήσκω. Nicander etiam actiuè usurpat, produco, τήνδε λίλιοσαι πρηόνες ἀλδαίνοις, quam Ciliciæ montes ferunt, gignuntur, αὐξάνουσι.

Ἀλδήσκω. cresco. παρὰ τὸ ἀλῶ, ἀλήσω, ἀλήσκω, uel ἀλδήσκω, uel παρὰ τὸ ἄλλεσθαι, βλαστάνειν καὶ ἀρδεύεσθαι. propriè irrigationis aquationisq; beneficio incrementum capio, ab ἄρδω mutato ρ. in λ.
Ἀλέα. Palladis cognomen apud Tegeatas, à delubro quod struxerat ἀλδής. Cæl. lib. 9. cap. 48
Ἀλέα. ας. ἡ. tepor. Cæl. ibidem, Calor Herodoto, qualis est in locis apricis.
Ἀλεάζω. occulto, propono, urgeo, congrego, iudico, custodio, salto, cõcedo accus. iung. Item calfacio θερμαίνω. Hipp.
Ἀλεαίνω tepefacio, diffundo, πλανῶμαι.
Ἀλέας. oppidum in agro Thessalonico. Demost. in oratione παραπρεσβείας, cuius ciues dicũtur ἀλεῖς.
Ἀλεγεινός. curæ plenus, sedulus, tristis. ἀπὸ τοῦ ἄλ-
Ἀλέγω. μ. ξω. π. χα. κα (γ Θ.
Ἀλεγίζω. μ. ίσω. π. ικα. auxilior, curo, Homer. Itẽ sermonẽ abstineo. Sic
Ἀλέγομαι. defendo, expello, arceo.
Ἀλεγύνω. ἀλέγω. Ἀλεέω. ἀδικῶ.
Ἀλεινή. ἡ. æstiuus calor.
Ἀλεινός. ὁ. ὁ. calidus, ἀλεινὴ χώρα, calida regio Herod.
Ἀλεείνω. fugio, declino, pius sum. ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, φείνω.
Ἀλεθρόω. ἀλυγρεύω. ἀλυστεύω infra, non ἀλυγρεύω.
Ἀλεῖ. datiuus est, ueritati.
Ἀλεία. captura, piscatus.
Ἀλφάδιον. ἄ. scaphæ piscatoriæ.
Ἀλείαυος. ὁ. ὁ immolitus.
Ἄλειαρ. farina tritici.
Ἄλειμα. τος τὸ. unctio, pigmentum. Sunt qui unguentorum duo faciunt discrimina, unum deliciarum quod χρῖμα uel λιπῖσμα dicitur, alterũ uulgare, & quo ferè in palestra utebãtur quod ἄλειμμα & ἀλοίγιμον, & ἀπάλειμμα appel. est.
Ἀλεινός. ὁ. ὁ. infirmus, tenuis.
Ἀλειπτήριον. ὁ. τὸ. unctuarium, locus in balneo unctui accomodatus.
Ἀλείπτης. ὁ. ὁ. unctor qui athletas certaturos ungebat, & magister ac præceptor athletarũ dicebatur, authore Aristot. Etym. Est & fontis nomen apud Ephesum quòd semper eius copia sit.
Ἀλείπτικος ὁ. pro ἀλείπτης apud Plutar.
Ἀλείπτως. aduerb. αὐγνῶς, σωιεχῶς.
Ἄλεισον. ὁ. τὸ. poculũ, patera, δίεπας. παρὰ τὸ λεῖον fit ἄλεισον, & interpositione τοῦ σ, ἄλεισον, τοῦ α ἰωνικῶς, uel σφηλικῶς, τοτέ τὸ μὴ ὀμαλόν, ἀλλὰ πολυφορές, sinũ coxendicis ἄλεισον quoq; dici testis Athenæus, qui & λοτύλη.
Ἀλειτουργεσία. ἡ. libertas & immunitas à uectigalibus Strab. 13.

Ἄλεφας

Ἄλειφαρ, uel ἄλειφα. ατος. τὸ. oleū, unguentum. ἀπὸ τοῦ ἀλείφω.

Ἀλειφατήτης ἄρτος. panis cui pinguedinis aliquid immiscebatur apud Athenæum.

Ἀλειφόβιοι. οἱ. τοιγάρτες, ἀλιτήριοι, παλαμναῖοι, ἀλάστορες.

Ἀλείφω. μ. ψω. π. φα. ungo. παρὰ τὸ ἀλέω, τὸ θερμαίνω. Accus. Item tectorio induco, quod emplastrare dicunt. Eust Il. γ.

Ἀλεκταίνω. ἰσχύω, γαυριῶ, μετεωρίζω

Ἀλέκτης pro ἀλεξητήρ apud Pindarum.

Ἀλεκτορία. gēma quę in gallinaceorū uentriculis inuenitur, crystalli specie, magnitudine fabæ.

Ἀλεκτορίδιος. ὁ. pullus gallinaceus, ut χηνίδιος, anseris.

Ἀλεκτορίς. ίδος Θ. ἡ. gallina. poēticum est. Item iuba, capill⁹. Legitur apud Arist. in Historia anim.

Ἄλεκτρα. sine lecto, improba cōiūx ob adulteriū

Ἀλεκτρίαινα. ας. ἡ. gallina apud Aristoph.

Ἀλεκτρυοφωνία. ας. ἡ. gallicinium.

Ἀλεκτρυών. όνος Θ. ὁ. uel ἡ. inuenio & upupā ἀλεκτρύονα uocari.

Ἀλέκτωρ. ορος Θ. ὁ. gallus. διὰ τὸ ἐγείειν ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέκτρου. Vide in Aeliano. Gaza in Aristotele uertit gallinaceum.

Ἀλέκτωρ. ἡ. uirgo, innupta.

Ἀλεξάνδρα. opus à Lycophrone æditū de Alexandro Paride, quod propter obscuritatem σκοτεινὸν ποίημα appellatum est à multis.

Ἀλεξανδρονόλακες. οἱ. assentatores Alexandri.

Ἀλεξάνεμος. ος. ὁ. uentos arcens. Epitheton uestis.

Ἀλεξέμεναι pro ἀλεξεῖν. auxiliari, infinitiuus est Doricus.

Ἀλεξέω. arceo, auxilior, opitulor, resisto. Ἀλέξαδε pro eodem, ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου θέμαι Θ., nisi sit p syncopen, ut πρίαδαι & similia. Bud. Cō.

Ἀλέξημα. τος. τὸ, id qd arcet. Synes. τὸ θερινὴς ὥρας ἀλέξημα. id est, æstatis ardorē arcens. Bud. Com.

Ἀλέξησις. ἡ. βοήθεια, retaliatio.

Ἀλεξητήρ. ῆρος Θ. ὁ. adiutor.

Ἀλεξητήριαι ῥίζαι. medicæ radices.

Ἀλεξητήριον. ου. τὸ. auxiliū, adiutorium, arma quibus hostē repellimus, amuletū, qua uoce utitur Plin. remediū præsentaneū aduersus uenena & fascinationes, quod genus quidā in annulis gestare solent. Tradūt scriptores Eudemiū quendam professione philosophū, huiusmodi annulos conficere solitum, & dictum hoc nomine à iuuandi præstantia. Bud. Com.

Ἀλεξηκακία. depulsio malorum.

Ἀλεξιάρη γῆ. terra hominibus emolumentum & cōmodū afferens, & ἀλεξιάρη νέος, ab Hesiodo uocatur nouale, propellens & arcens detrimenta ac damna, hoc est, ἡ ἀπωθοῦσα τὰς ἀρὰς τοῦ τὰς βλάβας.

Ἀλεξίκακος Θ. ου. ὁ. in malis adiutor, defensor malorum, auersor ac depulsor, hominum defensor: qualem uerē Ecclesia Christū agnoscit, & gentes falso suum Herculem & Apollinem. Ἀλεξίκακοι etiam δαίμονες à ueteribus dicebantur, qui nocumenta & diras arcere amoliriq; existimabantur, qui & ἀπροπόμαιοι & ἀπρομπαῖοι & λύσιοι & φεύξοι, appellabantur. Cæl. libro 1. cap. 32. & Bud. Com.

Ἀλεξίμορος Θ. ου. ὁ. auxiliator mortis, defensor & uindex apud Sophoclem ἀλεξίκακος, qui necem ab alterius ceruice auertit.

Ἀλεξιφάρμακον. τὸ. remediū cū auxilio, auxiliare medicamētū, quicqd noxia & uenenosa pellit, nā ἀλεξεῖν fugare, & longius arcere dicitur. Itē quicqd contra excantationes, execrationes diras, & ea quę alicui iniecta dataue, amare, furere, & tabescere faciunt hominem.

Ἀλεξῶμαι uide ἀλεξάδαι.

Ἀλέομαι. euito.

Ἀλέος. ᾶ. ὁ. feruens, tepidus ab ἀλέα.

Ἀλεόφρων. ονος Θ. ὁ. demens παραφρων.

Ἀλεπίδωτα. insquamata.

Ἀλέπτης. ου. ὁ. euitator.

Ἀλεσούριος. ὁ. piscis marinus, alio nomine καλλιώνυμος dictus, penē marinū appellant, à similitudine, ut arbitror, ita enim accipitur interdū

Ἀλετόν. τὸ. cereale. (ὀυρὰ.

Ἀλετρίκανος. ου. ὁ cocleare δοίδυξ. (strino

Ἀλετρίς. ίδος. ἡ. molitrix, mulier laborans in pi-

Ἀλετρίδες. αἱ. illustres uirgines, quæ in sacrificiorum usum liba parabant, que & ἀλιτρίδες. Eust. ex Pausania annotat.

Ἀλδύαμαι καὶ

Ἀλδυροδοῦντες. οἱ. permatis siue bellariorum genus apud Anticlidem.

Ἀλδύομαι. euito, fugito. (hordei.

Ἄλδυρον. ου. τὸ. farina, propriè tritici, ἄλφιτον uero

Ἀλδυροτησις. ἡ. τηλία, παπάλη, tenuissimū farinæ. Attici αὐτὴ δὲ τηλίας; id est cribri circūferētia usurpant, ut annotat Ioan. Grammaticus.

Ἀλδύρω. destituo.

Ἄλδυς Θ. ου. ὁ. inuisibilis.

Ἀλδύω. inclino, obseruo, fugio, ac de frigido loco ad calidiorem transeo.

Ἀλέω. μ. ήσω. π. κα. molo. Item effugio, ἐκλίνω. Hom. θεὸς δ' ἀλεώμεθα μλῶιν, Dei uitemus iram. Vide prouerb. ἀλιτήριος Θ.

Ἀλεωρά. ᾶς. ἡ. calliditas, euitatio, remediū, custodia, tugurium, κατάδυσις, salus, quies.

Ἄλη. ης. ἡ. anxietas. error. Cæl. lib. 6. cap. 26. Alij ἀλύκην uocant. Est enim ἄλη mentis & animi error, non corporis, cum quis grauibus cogitationibus

onibus ac uarijs distractus in quo consilio acquiescat, nõ habet, Vtitur ea uoce Cice. lib. 10. Epist. ad Attic.

Ἀλκδόν, uel ἀλκδόν. repentè, comprehensim.

Ἀλήθεια. ας. ἡ. ueritas.

Ἀληθὲς. ὸ. accentu in ult. ὸ πρᾶγμα ὸ μετέχον τῆ ἀληθείας, uerum.

Ἄληθῆ. accen. in antepenult. reuera, ὄντως, profectò, sanè, uerè. αὐτό ὸ ἀληθὲς. Vide Ammon. qui per interrogationem ita proferri ait. ita ne?

Ἀληθεύομαι. idẽ quod ἀληθεύω. Synes. Εἰδὲ ὦν γινώσκῃς, ἀληθευομένῳ κατά σε τὴν ὑποψίαν τῆ λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ. id est, Si agnoscis uera me causa deductũ ad hãc suspicionẽ, quod mei oblitus sis, resipiscentia corrige.

Ἀληθεύω. μ. σω. ω. κα. & ἀληθεύομαι. uera loquor Et Passiue, uere dici. Item promissa facio. Datiuo. Bud. Com.

Ἀληθέω. μ. ήσω. ω. κα. molo.

Ἀληθής. ές. ὁ. ἡ. uerus, uera, iustus. Item memor. ab α priu. & λήθη, obliuio.

Ἀληθίζω. μ. σω. ω. κα. uerus, uerax sum.

Ἀληθινός. ή. ὁ. uerax.

Αλήθω. μ. ήσω. ω. κα. molo.

Ἀληθῶς. uerè, certè.

Ἀλήϊος. α. ὁ. inops, erratilis. Vnde apud Homerum Iliad. 2. ἀλήϊον ωεδίον, à Bellerophontis erroribus est appellatum. Cæl. lib. 9. cap. 48.

Ἄληκτος. ὁ. ἡ. incessans, ἀκατάπαυστος.

Ἀληκτώ. όνος. ἡ. Alecto, una ex Furijs. quasi irrequieta, & non desinens.

Ἀλήλεκα. Atticè, ἀφ' ἧ ἤληκα. ἀλήθω.

Ἀλήλεσμαι. ος. ὁ. molitus.

Ἀλήλειμμαι. ος. ὁ. unctus.

Ἄλημα. τος. ὸ. farina cocta. Item uersutiæ, scelus, impostura, capitur pro scelesto & uafro, sic Vlysses à Tragico ἄλημα. ῥαπτοῦ dicitur. Et ἄλημμα duplici μμ. iter.

Ἀλήμι. erro.

Ἀλήμων. ονος. ὁ. erro, circũforaneus.

Ἀλημοσύνη. ης. ἡ. error.

Ἄλιω. fugi.

Ἀλιωάλως. utcunq; ὡς ἔτυχεν.

Ἀλήπεδα. campi & agri prope mare.

Ἄληπτος. ὁ. inculpabilis, inexpugnabilis. Item ἄληπτον incõprehẽsibile, quod capi nõ potest.

Ἀληπτότεροι. οι. inculpabiliores.

Ἀλήπτωρ. ορος. ὁ. sacerdos.

Ἀλησιὰς. άδος. Veneris Epitheton, ab Atlẽte Colophonis fluuio, in cuius ripa delubrũ habebat.

Ἄλης. ὁ. ὁ ἀλάθητος, indebilis.

Ἀλητεία. ας. ἡ. palatio, erratio.

Ἀλητεύω. μ. ήσω. π. κα. erro, mendico, uagor.

Ἀλητήρι. ος. ὁ. exitialis. Eras. Chil.

Ἀλήτης. ὁ. ὁ. erro, uagus.

Ἀλῆτις. ἡ. errabunda, uaga.

Ἀλῆς. festum Athenis ab alijs ἀλῆθις dicitur.

Ἀλθαία. ἡ. Meleagri mater. Item malua agrestis, quam Ibiscũ uocãt Romani. aliàs. ἀλθέα Dioscorid. lib. 3. cap. 154. & Theophr.

Ἀλθαίνω. καὶ ἀλθέω καὶ ἄλθω. curo, medeor.

Ἀλθεύς. έος. ὁ. medicus.

Ἀλθήεις. εντος. ὁ. ἡ. saluber, sanitatem conferens, θεραπευτικός. Nicand.

Ἄλθος. ους. ὸ. medicamen.

Ἀλία. ἡ. iter, mare. Congregatio, ἐκκλησία, apud Herod. Item uas sali terendo accomodum.

Ἅλια, προπαροξυτόνως, festa quæ apud Rhodios in honorem Amoris dei celebrabantur.

Ἀλιάδες. αι. uasa buxina in quibus sal terebatur.

Ἀλιάδες. οι. piscatorum filij, patronymicum est, accipitur pro ipsis piscatoribus, sicut υἷες ἀχαιῶν, pro ipsis Achiuis.

Ἀλίαδε. δι. in mari flantes uenti.

Ἀλιαίετος. hlaiętus, aquila marina. Aristot. & Oppian. de Aucupio.

Ἁλίαρτος. ὁ. sale conditus.

Ἀλίαρτος. ciuitas Bœotiæ, cõdita ab Aliarto Theandri filio. cũ uero aspiretur ἅλίαρτος significat herbosum ac frugiferum, uariasq; producentẽ herbas.

Ἀλιάς. άδος. ἡ. nauicula marina, & piscatoria. Bayf. de re nau.

Ἀλίας. inglorius, ἄτιμος, αὐτέγκλητος. Item ineuitabilis, uehemens, multus, inseparabilis. ἀκατάπαυστος, παρὰ ὸ λιάζω, ὸ ἐκκλίνω, quasi ὅν ὄκ αὔτις ἐκκλίνοι.

Ἀλίας. βάτος. piscatrix, raia piscis Theod.

Ἀλίβας. mortuus. παρὰ ὸ μὴ ἔχειν λιβάδας, μήτε θερμότητα Callimachus pro aceto posuit, παρὰ ὸ μὴ λείβεσθαι ἢ ἀπονδάς.

Ἀλιβδύω. abscõdo. Actiu. accus. propriè marinos subeo fluctũ, & immergo metaphoricè occulo.

Ἀλιβρώς. ωτός. ὁ. à mari exesus. &

Ἀλίβρωτος. α. ὁ. marinis fluctibus exesus. Vtrũque est apud Lycoph.

Ἀλίβροχον. mari irriguum.

Ἀλίβρωτος. α. ὁ. saliuorus.

Ἀλίβυδες. οι. ζεύγνῖαι, equi iugati, ἄμιπποι, Gemi nos autem equos ueteres in pugna habebant, uni auriga, alteri armatus insidebat.

Ἀλιβιόν. herba quę aliàs Dioscorid. Aster Atticus dicitur.

Ἀλιγενής. ές. ὁ. ἡ. maritimus. Veneris epith. qua si saligena.

Ἀλίγκιος. ὁ. similis, pulcher.

Ἀλίδες. αι. uasa accõmoda sali terẽdo, ἀλιάδες.

Ἀλιδύω. submergo, aliàs ἀλιβδύω, in quo abundat β Aeolico more.

Ἀλιεύς. έος. ὁ. piscator. ἀφ' ἧ ἁλίας, quasi dicas, marina.

marinator, quòd in mari uenetur. ἁλίηρητος. poëtice. (di.

Ἁλιευτικὴ.ης.ἡ. piscatus, hoc est, ipsa actio piscã.

Ἁλιευτικὸν. τὸ. est cõmentatio de piscatu, qualis Oppiani extat, & Ouidij.

Ἁλιευτικὸν πλοῖον. τὸ. scapha piscatoria. Bayf. de re Naua.

Ἁλιευτικός, ὴ ὸ. piscatorius.

Ἁλιεύω. piscor, quo semel dũtaxat usus est Luc. q̃re melius ἁλιεύομαι, dicem⁹ teste Christod.

Ἁλίζω. congrego. Athenæ. lib. 2. uersor in mari, salio, id est sale condio, ungo, in puluere uolutor, apud Comicum, κόνῃ φύρομαι.

Ἁλίζωνοι. οἱ. Paphlagones, quoniã mari cingũtur

Ἁλίζων. ωνος. ὁ. ἡ. mari cinctus, Isthmus.

Ἁλίζωσις. ιος. ἡ. genus herbæ marinæ.

Ἁλιητορες. οἱ. piscatores, ἁλιεῖς.

Ἄλιτον. spicarum diuisiones in allio. Superius ἀγλίδια & ἀγλίθον scribitur.

Ἁλιθής. ἐος. ὁ. ἡ. carens lapidibus, non calculosus.

Ἄλιθος. ον. ὁ. idem.

Ἁλικάκαβος. ἡ. solani herbę gen⁹. ὁ ἢ λωτ ἢ καρπός Dioscor. lib. 4. cap. 70. Vesicariam appellant.

Ἁλικάνων. ὁ. Neptuni epithet, quasi in mari cubantis. (scribi.

Ἁλικίς. ίδος. ἡ. salsugo. malim p ypsilõ in medio

Ἁλίκλυστος. ον. ὁ. ἡ. undisonus, fluctibus marinis aspersus. Epith. promontorij apud Sophocl.

Ἁλίκτυπος. ον. ὁ. piscator.

Ἁλικός. ὴ. ὸ. salsus, marinus. Malim ἁλυκός, ut infra per ypsilon.

Ἁλίκρας. ατος. dilutus, ὁ θαλάσσῃ μεμιγμένος. Aelius Dionys.

Ἁλίκυρνα. ας. ἡ. uicus Acarnaniæ.

Ἁλικυρνᾶς. ος. gentile.

Ἅλιμα. θαλάσσια. marina.

Ἄλιμα pharmaca quę famẽ obrepere prohibent, ut ἄδιψα sitim, apud Plutarch. in Sympos.

Ἁλιμέδων. mari imperans. Neptuni epithet.

Ἁλίμενα. loca que portum nõ habẽt. Cic. ad Atti. illa ἀλίμενα uideo tibi non probari.

Ἁλιμενία. ας. ἡ. importuositas.

Ἁλίμενος. ον. ὁ. ἡ. importuosus.

Ἁλιμός. ὁ. aureo à Plin. dictus frutex, à salsilagine quam gustu præfert, ἀπὸ τοῦ ἁλός, non ab α κὴ λιμός, quod scilicet gustãtes esurire nõ patiatur. Salsum holus quidã uocarsit, et albucũ Diosc. li. 1. ca. 105. ubi halimõ cũ aspiratione scribitur.

Ἁλιμυρής. ἐος. ὁ. ἡ. salsus.

Ἁλίνδεσθαι. δῆσθαι. uoluor, κυλίομαι, κυλινδῆσθαι. Dicitur quoq; ἐλινδῆσθαι. Bud. Com.

Ἁλινδήθρα. ας. ἡ. κυλίστρα. inuolucrum, in quo se uolutant iumenta. pulueris inspersio luctæ tẽpore fieri solita, ἡ κατὰ πάλην κονίστρα. tropice uero extulit Aristoph. Ran. ἁλινδήθρας, ἐπδν. Eust. Iliad. γ.

Ἁλινδής. ὁ. cursus.

Ἁλινήκτρα. ας. ἡ. Colymbades seu conditaneæ oliuæ ἁλινήκτειραι dicuntur.

Ἁλινηχής. ἐος. ὁ. ἡ. in mari natans.

Ἅλιξ. κος. ὁ alica apud Aeginetam, dictione è Lat. deflexa, frumenti genus.

Ἅλιον. frustra: quasi τὸ εἰς θάλασσαν ῥιπτούμενον καὶ ἀφανιζόμενον.

Ἅλιος. α. ὁ. marinus, uanus.

Ἁλίπαντα. τὰ. medicamenta, nõ pinguia. Celso dicuntur, quod citra pinguedinũ admixtionẽ parentur, quibus τὰ λιπαρὰ opponuntur.

Ἁλιπαρής. ἐος. ὁ. ἡ. impinguis, nõ pinguis, squallidus, exuccus.

Ἁλίπασον genus carnis sine pinguedine.

Ἁλίπαρτον. uide ἁλίπασον. in Ammon.

Ἁλίπασον. Vide Ammonium.

Ἁλίπασος. ον. ὁ. sale aut muria cõditus, tã de pisce quàm de carne effertur, & ἁλίπασον, χώριον cui sal inijcitur ne frugem ferat. Eust.

Ἁλίπεδον. ον. τὸ. terra quam olim mare cooperuit, cãpus maritimus. Capitur pro quauis planitie.

Ἁλίπικρα. αὐχμηρά.

Ἁλίπλαγκτος. ὁ. mariuagus. Epith. Panos, qin promõtorijs colitur, circa quę aquę errãt. & Salamine urbis, quòd aquę itẽ circa eã oberrẽt à πλάνω, & ἅλς.

Ἁλίπλοος. ει. ὁ. ἡ. mare nauigans.

Ἁλιπόρφυρος. ον. ὁ purpureus, à cœruleo diuersus

Ἁλιῤῥόθιος. propriũ nomen, filius Neptuni apud Demosthe. secundum Aristocrat. Item ἁλιῤῥόθιον unda & fluctus maris.

Ἁλίῤῥοος, uel ἁλίῤῥοθος. ον. ὁ. ἡ. fluẽs ad mare. Epitheton fluuiorum.

Ἅλις. satis, ἱκανῶς, αὐτάρκως Genit. ut ἅλις δρυός, satis quercus. Erasm. ἐκ τοῦ ἁλός, οὗ ἡ ἀθρόον δηλοῖ τὸ ὑδατῶδες. Etym.

Ἁλίς. ἡ. salsugo, muria ἁλμυρίς. Eust.

Ἁλίσαι. cogere seu congregare.

Ἁλισαῖα. fortia, forma.

Ἁλίσβη. deceptio, fraus, impostura.

Ἁλίσγημα. τος. τὸ. contaminatio, scelus.

Ἁλίσκομαι capior. Est autem uerbũ defectiuum, cuius futurum est ἁλῶσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόσομαι. λήψομαι, ἐλήφθην & ἀόρ. β. ἔκλων, ἀπὸ τοῦ ἁλόω. ὦ. Ἁλίσκεται proditur, arguitur, deprehenditur, refellitur, perit, iuditio cõuincitur.

Ἁλίσκω. capio, τὸ κατέχω, id est corripio, & prehendo, & in carcerẽ conijcio, & iuditio cõuinco, refũq; perago. Vnde ἥλωκα pret. perfect. uel ἑάλωκα, & ἀόριστος ἥλων, uel Attice ἕαλων, à uerbo ἁλόω. uel quæ omnia uocem habent actiuam & significationẽ passiuam. Bud. Com.

Ἀλίσγω. ἐσιόω, λυμαίνω, μιαίνω, μολύνω.
Ἄλισμα. herba quædam Dioscorid. li. 3. cap. 160.
Ἀλισμένη. congregata. Hesio.
Ἀλίσπαρτον. τὸ satum, ager frugibus consitus. Item farina.
Ἀλίσπαρτοι. οἱ. Comicè dicuntur οἱ πλουσίοι πυρὰ σπαρτοὶ τὰ σώματα. Eust.
Ἀλίστατος. sapientissimus.
Ἀλίστρα. ας. ἡ. uolutabrũ, locus ubi se uersant eq.
Ἀλιτεύομαι. mentior, fallor.
Ἀλιταίνω. καὶ
Ἀλιτέω. μ. ήσω. pecco. ἀπὸ τῆς ἅλης τῆς πλάνης.
Ἀλιτγνής. ὲς. ὸν. ἡ. uadosus, in Mithridate Appiani. maritimus: ἀλιτγνὲς uero ταπεινόν.
Ἀλίτημα. ατος. τὸ. peccatum, erratum.
Ἀλίτημος. ον. ὁ. peccans, propter peccatũ odiosus.
Ἀλιτήμων. ονος. ὁ. peccator. ἀπὸ τοῦ ἀλιτέω. Eust. Iliados ω. interpretatur pro eo qui prudens & de industria officium non facit, ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων. τοῦ πλέοντος.
Ἀλιτήριος. & per contractionem ἀλιτρός. ὁ. exitialis, calumniator, noxius, scelestus, deuotus manibus, pernities, pestis, internicio, de homine dictum, raptor, de quo Erasm. Chil. & Bud. Com. Item ὁ αὐόσιος, καὶ ὀνχόμενος τοῖς μιάσμασι, qui piaculum admisit in deum. Ἀλιτήριος πελαμναῖος, quis sit uide Plutarchũ. in Problem. 269. Deducitur ab ἀλίτης. à quo ἀλιτὴρ, ἀλιτῆρος, atq; inde ἀλιτήριος. Etym. Dęmones referente Polluce aut habebantur propitij & aduersorum propulsatores qui uocabãtur ἀλεξίκακοι, ἀπὸ πομπαῖοι, ἀποτρόπαιοι, aut exitiales, qui dicebantur ἀλιτήριοι, ἀλιτηριώδεις, παλαμναῖοι.
Ἀλίτης. ὁ. peccator, peregrinus.
Ἀλιτίμωρος. ον. ὁ. stultus.
Ἀλίτομαι. mentior, fallo.
Ἀλιτόμολος. ον. ὁ. in mense fallens, hoc est non natus ad iustum tempus.
Ἀλιταίνω. μ. ανῶ. pecco, erro.
Ἀλιτρία. ας. ἡ. peccatum.
Ἀλιτρός. ὰ. ὁ. iniustus, peccator, nocens. τῆς συγκοπῆς pro ἀλιτήριος.
Ἀλίτροφος. ον. ὁ. marinus.
Ἀλίτρυτος. ον. ὁ. poëticè piscator, quod in mari calamitosam degat uitã.
Ἀλίφλοιος. ἡ. quasi sali, id est maris cortex, suber Latinè, eo quod supernatet in maris æquore, Alij salsecortex, (ut Gaza uertit in Theophrast. species roboris. (Epigr.
Ἀλιθορίης. ης. ἡ. tẽpestas maria euertẽs & concitãs.
Ἀλκάζομαι. fortiter agere, pugnare, pliũ cõmittere.
Ἀλκαία. ας. ἡ. cauda propriè leonis, ἀπὸ τοῦ δ' αὖ τῆς ἀλίου τρέπεσθαι. quòd leo conuerberando se cauda stimulãdoq; in prælium excitetur. Callimachus in Musca etiam ἀλκαίαν posuit. Cæl. lib. 3. cap. 29.
Ἀλκαῖος. Alcæus, unus ex nouem Lyricis poëtis. Inde Ἀλκαϊκὸν ποίημα uel ᾆσμα nõ ἀλκαϊκὸν dicendum. testib. Phrynicho & Christodulo.
Ἄλκαρ. ρος. τὸ. auxilium. παρὰ τὸ ἀλκεῖν.
Ἀλκεία. herba quædam Dioscorid. lib. 3. cap. 155.
Ἀλκείδης. ου. ὁ. Hercules, ab auo Alcæo Amphitryonis patre.
Ἀλκή. ῆς. ἡ. subsidium, præsidium, prælium, remedium, uires, fortitudo, ferocitas, uirtus.
Ἄλκη. alces, animal ferum. Aelian.
Ἀλκήεις. ἐσσα. ὲν. fortis, robustus.
Ἀλκιμάχη. ἡ. Minerua, quasi armipotens & bellatrix, in prelio fortis.
Ἀλκί. τῆ. potentia, à recto ἄλξ ἀλκίς. Etym.
Ἀλκιβιάδειον. herba quædam, inde nomẽ sortita, quòd Alcibiades ad formam conciliandam ea uti solebat. Anchusæ species altera Dioscorid.
Ἄλκιμος. ον. ὁ. fortis. παρὰ τὸ ἀλκή.
Ἀλκμάν. ᾶνος. ὁ. Alcman, unus ex nouem Lyricis poëtis. Item ὄρνεον θρηνητικόν.
Ἀλκμανικὸν σχῆμα, apud gram. græcos est, quãdo inter duo nõina uerbũ collocatur, quod ad finẽ adijci debebat, quale est, ὅπου δοάς σιμὸς συμβάλλετον ἠδὲ σκάμανδρος. ab Alcmane qui eo delectabatur schemate. Eust. Iliad. ω.
Ἀλμαῖος. damnum arcens.
Ἀλκτήρ. ῆρος. auxiliator. λιμωρός, κωλυτής, βοηθός.
Ἀλκτῆρες. οἱ adminicula auxiliaria, uelut perticæ & cõti, qbus trãsmittũtur fossę, apd Galen. uel. perticæ pila utrinq; plumbea graues, quibus certius gressum librant funambuli.
Ἀλκτηρία, pro usu alterũ utitur Artemid. Cor.
Ἀλκτήριον. ὸν. τὸ. subsidiũ. ἀμυντήριον. (narius.
Ἀλκυονίδες, καὶ ἀλκυωνίδες. Halcedonia, dies sereni & tranquilli, quibus halcedo fœtificat. Eras. Chil.
Ἀλκυόνιον. τὸ. spuma quæ concrescit in mari, qua faciei nitor commendatur. Ex hac nidum congerere dicuntur halcyones.
Ἀλκυών. ὼ. maritima auis, sic dicta παρὰ τὸ ἁλὸς κύειν. Theodorus in Aristotele aliàs Alcyon, aliàs Halcedon uertit. Diminutiue ἀλκυονίς. κήρυλοι mares halcyones uocantur. Vide Aelianum, & Oppianum de Aucup.
Ἀλλά. sed, quare, & ὅταν, adiectitia particula, γε, at, num, an, πότερον ἄρα, atqui, profectò, sanè, etiã, sed etiam, at certè, certè, saltem, imò, quin potius, nisi, quàm, præterea, insuper, quippe, itaq; rationalis. id est γάρ, γέ, quinetiam, &, & tamen. Corinthus annotat apud Athenienf. fæ penumero esse παρακελευσμαλικόν, ut apud Hom.

Homer. ἀλλά γε μικέτι ταῦτα λεγόμεθα.
Ἀλλ' ἄρα. sed.
Ἀλλ' ἄχρι. licet, sit, ἔξεσιν, ἔσω.
Ἀλλ' ἔγωγε. equidem.
Ἀλλ' ἢ. præterquam, nisi, quàm, potius quàm.
Ἀλλ' ἦ. sed nũquid? interrogatiuum est apud Platonem. ἄρα, ἀλλ' ἄρα.
Ἀλλ' ἤδη. etiam.
Ἀλλ' ὁ μέν. ille quidem aliàs.
Ἀλλ' ὅμως, attamen. ἀλλὰ καὶ ὅς.
Ἀλλ' ὅταν. priusquam, antequam. Plutarchus de Xerxe, ἀπήικας δὲ ἰσχάδας ἐκ αὖ ἔφη φαγεῖν αὐίσις κομιδείσας, ἀλλ' ὅταν τῶν πόδιφίεσθαν κτήσεται χῶραν.
Ἀλλ' ὅτι. nisi quòd, quàm quòd.
Ἀλλ' ὅτι καὶ. uerumetiam.
Ἀλλ' ἆ, & ἀλλ' ἆρ. sed nunquid, an non, nũquid igitur.
Ἀλλ' ὅν. significat idem quod Latinè, at certè, hoc est saltem. Accipitur etiam ἀντὶ τοῦ ὅμως, uel ἀλλ' ὅμως, tamen, sed tamen. Additur interdũ γε, ἀλλ' ὅνγε. Bud. Com.
Ἀλλαγαί. loca quieti præstituta iter agentibus. Dicuntur etiam σαθμοί.
Ἀλλὰ γὰρ. aduerbium est, ut at enim, ex eoq; à nostris etenim ductum esse uidetur. In principio anthypophoræ, id est responsionis ad obiectionem locũ habet. Etiã in interrogatione, ut ἀλλὰ δή; Accipitur etiã simpliciter, sed enim.
Ἀλλὰ γὰρ ὅμως. attamen.
Ἀλλάγε age.
Ἀλλάβης. ὁ piscis genus in Nilo degẽs. Athen.
Ἀλλαγή. ῆς. ἡ. pmutatio, cõtractus. ἀμοιβή, contrahendarum rerum ratio, quę etiam μεταβολὴ dicitur.
Ἀλλὰ δή. sed tamen.
Ἀλλὰ δή. notam habet interrogationis, ut ἀλλὰ γὰρ ἀλλ' ὅμως.
Ἀλλὰ δὴ καὶ, pro atque etiam & quinimò. Item pro uerũ esto; & quod ita cõcedentis est, ut ne gare plane uideatur, ut ἀλλὰ δὴ καὶ οὕτω γένοιτο, καὶ πρὸ ὁ γ γνόμενον. Sed fac ita hoc esse factum, & si nunquam factum est. Cicero: Sed nihil sit factum mea causa. id est, ἀλλὰ δὴ καὶ.
Ἀλλὰ καὶ. quin.
Ἀλλὰ καὶ ὅς. attamen. ὅμως.
Ἀλλὰ μή. interrogatiuum est, pro nũquid igitur, sed nunquid, idem quod ἄρα μή; Cum autem non est interrogatiuum, significat, non autem.
Ἀλλάμεν. atqui, & at uero, quinetiam. Et cõgruit in assumptione. Luciã. Εἰ γὰρ εἰσί βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί, ἀλλάμεν εἰσί βωμοί, εἰσίν ἄρα καὶ θεοί. Si aræ sunt, etiam dij sunt, atqui aræ sunt, sunt igitur etiam Dij. Significat etiam Enimuero, in principio orationis apud Demost.
Ἀλλάμεν οὐδὲ, neq; uero, sed neq;. Gaza in Cato. ἀλλάμεν οὐδὲ ποθήσις γε. quod Cicero dixerat. Sed ne desiderio quidem.
Ἀλλὰ μήν. quin, at, cur.
Ἀλλὰ νὴ δία pro ἀλλὰ καὶ ἴσως. uel pro νὴ δὶ ἀλλὰ, at enim fortasse, at fortasse. Bud. Com.
Ἀλλαύν. saltem.
Ἀλλὰ νῦν. sed nunc, uelociter, δίκα τάχος.
Ἀλλ' ὅν saltem.
Ἀλλὰ πῶς. quid ni.
Ἀλλὰ τὰ μέν. sed quæcunq; quidẽ. ἀλλ' ὅτα μέν.
Ἀλλὰ τὰ ὅτι. uerum.
Ἀλλάτε. sed sanè, imò, præterea, insuper. ἀλλὰ δή
Ἀλλάτοι. pro atqui, & at uero.
Ἀλλὰ χρή. esto, sit, καὶ μάλα.
Ἀλλ' ἄχρι. licet, esto.
Ἀλλαγή. ῆς. ἡ. permutatio, contractus, ἀμοιβή.
Ἀλλάττω. corro.
Ἀλλακτικός. ὴ. ὸν. commercialis, ex contractibus manans.
Ἀλλακτήρ. ῆρος. ὁ. lignum quo gestabãtur onera: ita dictum à trãslatione quæ fiebat de humero in humerum. Aristoph. in ranis uocare uidetur ἀναφορόν.
Ἀλλάμπον. sunt qui Solem uocant ὅτι ἀναλάμπει. Sunt qui ad orientem & assultorem dęmonem ἐπιχειρίδιον δαίμονα ita appellant.
Ἀλλανής. ὁ. tutus apud Lacedæmonios.
Ἀλλάντη. oppidũ Macedoniæ & Arcadiæ, quod & Αλλάντιον dicitur unde.
Ἀλλάντιος. gentile nomen.
Ἀλλαντοποιός. ὁ. qui parat farcimina.
Ἀλλαντοπώλης. ὁ. qui uendit farcimina, fartor, qui exta & intestina bubula & ueruecina uendit. Pro uili & contempto capitur. παρὰ τὸ ἀλλάς αὐτος. Cæl. lib. 13. cap. 5.
Ἀλλάξ. mutabiliter, uicissim. γίνεται ἀλλαγμένως, ἐναλλάξ.
Ἀλλᾶς. αὐτος. ὁ. farciminis genus, quidã lucanicã uocant, tucetũ. fiebat ex carne & farina subacta. Sũt qui exta & intestina uertãt. Aristop. Equit. τί μ' ὦγαθ' ὁ πλούσιε ἐᾶς τὰς κοιλίας, πολῶν τε σὺ ἀλλάντας; id est, Cur ô præclare intestina me abluere nõ permittis, atq; farcimina diuendere? Cæl. lib. 13. cap. 5.
Ἀλλάττομαι. cõmercia exerceo, muto. id est, uendo, & permuto quod est emo: quẽadmodum & à Latinis usurpatur. Colum. Lactens porcus ære mutandus est. Plin. lib. 33. cap. 4. Quanquã auripigmenti libræ 14. permutarentur. Ἀντὶ πάντων ἀλλάττεσθαι, nullum lucrũ aut quęstum præferre alicui instituto. Ἀντὶ πάντων ἡμᾶς idem, id est nihil pro eo mereri uelle, ut scilicet id

cet id perdamus. Cice. 1. de Natur. deor. Quid enim mereas, ut Epicurus esse desinas, quod Græci sic enunciarent, πόσου γὰρ ὤνησον ἡμᾶς ὃν ἔτι ὠνικόρφου εἶν; uel, πόσου γὰρ χρημάτων ὤνησο αὐτὰ ἀλλάξαιο; αὐτὴ πάντων γὰρ ὃν ἂν ἀλλέξαιο σύ, ὃν ἂν ἔλαιο. Bud. Com.

Ἀλλάττω. μ. ξω. τ. κα. muto. Genit. cum Accus. ut ἀλλάττω χρυσὸν ἀργύρου.

Ἀλλαχόθεν. aliunde.

Ἀλλαχῆ. καὶ

Ἀλλαχόσε. aliò, in alium locum.

Ἀλλαχοῦ alibi.

Ἀλλεπάλληλα κακά. τὰ. ærumnæ assiduæ & quasi cōcatena tæ, ubi altera alteri succedit, Eust.

Ἀλλεώσω. uanus fio.

Ἄλλη. aliò, aliunde. Item alio modo, per eclipsin, pro ἀλλαβοῦ, τέχνῃ, ὁδῷ.

Ἀλλὴ. nisi. Nam ἢ adiuncta ἀλλὰ cōiunctioni fit ἀλλαὴ, & per syncopen ἀλλὴ.

Ἀλληγορία. ἡ. inuersio à Quintil. figura quoties aliud sensu, aliud uerbis intelligitur. nascitur enim hæc figura ex multis cōcinnatis metapho ris.

Ἀλληγορούμενα. τὰ. dicta per allegoriam.

Ἄλλη καὶ ἄλλη. undiq;.

Ἀλληλάξαι. se mutuo pellere.

Ἀλληλέγγυοι. sunt duo rei promittendi.

Ἀλληλέγγυον. mutua fideiussio.

Ἀλληλεγγύως δανείζειν. est ad usuram ita facere, ut uterq; mutuantium utriusq; fit fidei iussor, & ita uterq;, aut omnes in solidum nomen cōueniri possint. Bud. Com.

Ἀλληλεγγύως ὑποδοῦναι. inuicem fide iubētes.

Ἀλληλοκτονεῖν. se mutuo occidere.

Ἄλλος. τ. ὁ. mutuus. Caret numero singul. & rectis casibus ubiq;: articulo etiam, quia tantum de certis personis dicitur. Latinè mutuò, inter sese, inuicem, alius aliū, ut φιλεῖν ἀλλήλους amant se mutuo, alter alterum. Sunt qui uolūt hanc uocem denotare uicissitudinem quandā ac rationem mutuam.

Ἀλληλοτοπεῖν. mutuo occursu ferire.

Ἀλληλοχία. duorum aut plurium cohærentia & complexio, coagmentatio, compago.

Ἀλληλοχῶ. τὸ ὁμόζω καὶ συνάγω.

Ἀλληλοφαγεῖν. sese mutuo deuorare.

Ἀλληλοφθορεῖν. inuicem corrumpere.

Ἀλληλοφθορία. ας. ἡ. inter se corruptio.

Ἀλληλοφόνοι. οἱ. mutuo occidentes.

Ἀλληλοφυῶν. τ. enascentium ex se inuicem.

Ἀλλιωάλλως. ὡς. ἔτυχον.

Ἄλλη πολλαχῆ. alibi in multis locis.

Ἄλλη πῆ. aliter.

Ἄλλη ποι. ad aliam partem.

Ἄλλη τῆ πόλεως. alibi, in alia parte urbis.

Ἄλλιξ κος. ἡ. chlamis Thessalorum lingua, uoce ea usus est Callimachus, ἄλλικα χροσφήσιν ἐτεργομένην ἐνετῆσι. Item infibulamentum, ἐμπόρπημα, Euphorioni manuleata tunica.

Ἄλλο. τὸ. aliud.

Ἀλλογνώμων. desipiens.

Ἀλλογλωσσος. σ. ὁ. q est diuersæ linguæ, externus.

Ἀλλόγνωστος. σ. ὁ. ἡ. alibi notus.

Ἀλλογῶ. τὸ ἀφροντίζω, despicio, negligo.

Ἀλλοδαπὴς, uel ἀλλοδαπός. σ. ὁ extraneus, alienigena, peregrinus, ὁ ἀπὸ ἄλλης ἐδάφους, uel δαπέδου, id est γῆς. φ. ἀλλοδαπῇ, in peregrina regione, subauditur χώρᾳ.

Ἀλλοφυής. ὁ peregrinam habens formam.

Ἀλλοεθνός. σ. ὁ. externus, alienigena.

Ἀλλοεθνία. ας. ἡ. peregrina & alienigena natio, apud Strab lib. 12.

Ἄλλοθεν. aliunde.

Ἄλλοθεν ποθεν. aliundecunque.

Ἄλλοθι. alibi.

Ἀλλόθροος. σ. ὁ. ἡ. diuersilinguis, peregrinus, ignotus. τῇ ἀπὸ ἄλλου καὶ τὸ θροῦς.

Ἀλλοιᾶν. permutare. Item cædere, unde παραλοιᾶς, & μετραλοιᾶς. Alij ἀλοιᾶν, simplici λ.

Ἀλλοινία. ας. ἡ. diuersorum uinorum usus, apud Plutarchum.

Ἀλλοῖος. σ. ὁ. diuersus, uarius, de qualitate propriè dicitur, inde ἀλλό.

Ἀλλοιόστροφα μέτρα. erat genus carminis teste Ephestio: cum in comædijs aut tragædijs actum aut scenā in alium ac aliam subinde parum de re mutarent. Vide Aristoph. interpretem.

Ἀλλοιούμενοι. οἱ. alterascētes. Vide μεταβαλλόμενοι in Ammon.

Ἀλλοιόω. μ. ώσω. τ. κα. permuto.

Ἀλλοίωσις. εως. ἡ. mutatio, alteratio. Ἀλλοίωσιν propriè dicūt mutationē à meliori ad deterius, μεταβολὴν è cōtra, τροπὴν uero è mediocri statu, siue ad potius, siue ad deterius trāslationē. Vide in Ammo. qd differāt ἀλλοίωσις, & ἐτεροίωσις. Est & figura orationis Allœosis dicta apd P. Rut Lupū. In hoc schemate (inqt) diuisio & separatio est, psonarū aūt & rerū demōstratio quantū sit.

Ἀλλοιωτός. σ. ὁ. alterabilis.

Ἀλλοιωτική. dicitur facultas illa, quę cibum attractum aduocatumq; per uirtutem, quam uocāt ἑλκτικὴν, perficit, digeritq;.

Ἄλλοκα. Dorice pro ἄλλοτε. interdum.

Ἀλλόκοτον. monstrum, alienum, extraneum, absurdum: quasi ἀλλότοκον.

Ἄλλομαι. salio.

Ἄλλομος, τυφλός.

Ἀλλωμένον, ἀεὶ ῥέοντος, ἢ, βλύζοντος.

Ἄλλοξ κος. sulcus, αὖλαξ.

Ἀλλοξήμεθα ἔφοδον. repellamus impetum.

Ἀλλοπρό-

Ἀλλοπρόσαλλος. Martis epith. uersutus, mutabilis, qui se omnibus locis accommodat, nunc huic, nunc illi adhærens. Eras. Chil.

Ἄλλος. ο, ὁ. alius, de pluribus dicitur, sicut ἕτερος, alter, de duobus. caret Vocatiuo, ut etiam illa interrogatiua nomina ποῖος, Sunt enim de ignotis, uocatiuus uero ad præsentem notumq; fit, ἄλλος speciei differentiam facit, ἀλλοῖος indiuidui tantum, ἄλλος ἄλλου, se mutuo ἀλλήλους. Quidam pronomen faciunt: nam genus neutrum σ abiecto facit τὸ ἄλλο, alij nomen, quod neq; ut alia pronomina, aliquid demõstret, neque ad certam personam referatur.

Ἄλλοσις. quilibet.

Ἄλλοτε. interdum, alibi, aliàs.

Ἄλλοτε ἤ νῦν. aliàs item & nunc.

Ἄλλοῖ, aut ἄλλοῖ ἢ ἆρα. utrum, nunquid? Plato in Crito. τὶ φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ κρίτων, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; Quid ad hęc dicemus Crito? nũqd fateri necesse est? aut qd aliud quàm fatemur? Idẽ pri. πολιτ. sine ἤ, ἄλλοῖ δὴ ἢ ἐν ὑγιείᾳ πρὸς οὐδεὶς καθ' ὅσον ἰατρός? Nunquid igitur ne medicus quidẽ, quà medicus est? Interdũ autem nomẽ est significationem suam retinens, hoc est aliud quàm: ut in illo Platonis, ἀλλὰ μὴ ἄλλοῖ ἢ ὀρθὸ θάνατος. Bud. Com.

Ἀλλοτριονομεῖν. nomina immutare, aliquid non ut decet distribuere.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος. ὁ. curiosus alienarum rerũ. Item qui in suis conniuet ac cęcutit, in alienis uitiijs oculatissimus.

Ἀλλοτριοπραγέω. μ. ήσω. π. ηκα. inimicũ capio cõsiliũ, ἐχθρῶς βουλεύομαι, alterius ago negociũ.

Ἀλλοτριοπραγία. ας. ἡ. alienorũ negociorũ gestio

Ἀλλότριος. ια. ὁ. alienus, ascititius: quasi ἀλλοόριος. id est ex alienis finibus, aliquando inimicus ἀλλότριος φὼς apud Homerum. (cusat.

Ἀλλοτριόομαι. alieno, as. genit. ἀλλοτριῶ uero ac-

Ἀλλοτριοφάγοι. οἱ. dicũtur (inquit Eras. in Chil.) quibus dulce est aliena uiuere quadra. Vide prouerb. αὐτολήκυθοι.

Ἀλλοτριοφθονέω. alienis inuideo.

Ἀλλοτριόω. μ. ώσω. ω. ωκα. alieno. Accus.

Ἀλλοτρίως ἔχω πρὸς σέ. alienor abs te.

Ἀλλοτριώτατος. ια. ὁ. qui remotissimo est necessitudinis gradu. Herod.

Ἀλλοτροπῆσαι. mutare.

Ἀλλόφασις. tumultuosa perturbatio.

Ἀλλοφάσσω. tumultuari. ἀλλαχῇ τὰ φάη περιφέρω. inquietè agere, delirare apud Hipp.

Ἀλλόφατος. ὑπὸ ἄλλου πεφαλισμένος, ἢ αὐκρημένος.

Ἀλλοφέρμενοι. alibi nutriti, siue educati.

Ἀλλοφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum mentis alienatæ, in amentiam conuertor.

Ἀλλόφυλος. ια. ὁ. ἡ. alienigena, alterius generis, diuersæ nationis, ut ἀλλόφυλος πόλεμος, externum bellum.

Ἄλλυδις. alibi.

Ἄλλως. sine causa, temere, sine delectu, forte fortuna, præsertim, præterea, aliter, frustra, maxime, alioqui, deniq;.

Ἄλλωστε. alioqui, multo magis, præsertim, prætea.

Ἀλλωσεί. ἢ. aliter atque. (rea.

Ἀλλώτω. alicui alij, ἄλλῳ τινί.

Ἄλμα. τος. τὸ. saltus, πήδημα, Var. Etym. uero, ἄλμα, ἄλτος, quod nemus significat, παρὰ τὸ ἅλδω ἀλδάνω τὸ αὐξανόμενον, quasi τὸ αὐξανόμενον τοῖς φυτοῖς. Item fœtus, in utero primus motus.

Ἀλμάδες. oliuę conditaneæ, siue condititiæ Lat. dicũtur, aut rapę conditæ cum sinapi. Sunt qui has ipsas κολυμβάδας appellant, Athen. teste lib. 4. Verum libro 2. uidetur diuersa genera statuisse, & Christodul. admonet ἐλάιας ἀλμάδας non κολυμβάδας uocandas.

Ἅλμαια. τὰ. maria.

Ἀλμαία. ἡ. Aegytiaca potio, purgando corpori instituta ex Raphanis. Didymus.

Ἅλμυρος. qui mutatur.

Ἁλμύρομαι. muria condio & seruo.

Ἁλμυρτής. ὁ. ὁ. salgamarius, qui sal aut salsamenta uendit.

Ἅλμη. ης. ἡ. salsugo, terra sterilior, & morbus quidam herbarum, ut cumini apud Theophra. Etym. Nicander pro mari accipit, ut salum Latini Poëtice.

Ἁλμιραγής, τὸ. nitri genus Theophrasto.

Ἁλμυρά. ᾶς. ἡ lachrymosa, tristis, acerba.

Ἁλμυρίζειν. salis gustum habere.

Ἁλμυρίς ίδος. ἡ. salsugo, & species brassicæ apud Athenæũ: quanquam & halimus frutex Aëtio sic nominetur.

Ἁλμυρὸν κάλλος apud Plutarc. in sympo sia. S. forma stata, de qua apud Gell.

Ἁλμυρός. ὰ. ὁ. salsus. παρὰ τὸ ἅλμη ἁλμηρός, & mutato η in υ ἁλμυρός Etym.

Ἁλμυρώδης. ὲς. ὁ. ἡ. salsus.

Ἁλμωδέστερα. ἡ. salsior, terra sterilior.

Ἅλξ. κός. ἡ. potentia. pro ἀλκή. aphæresi τῆ, & mutato κ εἰς ξ.

Ἀλοάω. λοῶ. μ. ήσω uel ώσω. spiritu denso, trituro, ὥσθ' ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς σάχυας. id est in area aristas calco. Ἀλοιάω uel ἀλοιόω per diphthongũ οι, spiritu tenui, uerbero, flagris cædo, cõminuo, frãgo. Aristo. ἢ μητὲρ ἢ πόκησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν. id est, Aut matrẽ percussit, aut patris maxillam pulsauit. Vnde ἀλοιδεὶς, tritus. Theoph. Aliquando ἀλοῶ, pro erro. Bud. Com. Vide Ammonium.

Ἄλοβον ἥπερ τοῦ ἱερέως. caput hostiæ perditum inspecto iecinore.

Ἀλογεῖται. dicitur is, cuius ratio non habetur, qui neglectim transmittitur & præteritur. Bud.Com.

Ἀλογέω. μ. ήσω. π. ηκα. rationem non habeo, desipio, erro, negligo, despicio, non curo. Geni. Bud.Com.

Ἀλογία. ας. ἡ. irrationabilitas. Est item cum necessitas reddendarum rationum remittitur à principe. Vulgo quittus dicitur uel abolitio. Aliquando negligentia, ἀταξία.

Ἀλογίου ἔγκλημα, est crimẽ, cum rationem quispiã reddere neglexerit in magistratu gestorũ.

Ἀλογεῖ. citra rationem & curam.

Ἀλογισία. ας. ἡ. inconsiderantia, imprudentia.

Ἀλόγιστος. ε. ὁ. ἡ. inconsideratus, irrationalis.

Ἄλογον. ὸ. irrationalitas, minus probabile, infandum ἄῤῥητον, quod efferri est nefas. Sophoc.

Ἄλογος. ε. ὁ. ἡ. irrationalis, stultus, qui nulla ratione utitur, iniquus, nihil ad rem pertinens.

Ἄλογοι ἐρανισαὶ. asymboli, qui pecuniã pro conuiuio nondum soluerunt.

Ἀλογῶ. contemno, despicio. uide ἀλογέω.

Ἀλόγως. præter rationem, temere, inhumaniter, nihil loquendo, ἀλαλήτως, ἀφώνος, apud Sophocl. in Oedip. Eust. Iliad. ω. Item fortuitu, & οὐκ ἀλόγως, non sine causa.

Ἀλοιός. ός. ὁ. triturator.

Ἀλόη. ης. ἡ. aloẽ, herba amaris. & eiusdem succus: magno quorundam errore, qui generis neutri putant. Diòscorides li. 3. cap. 23. Hinc prouerbium, Aloës plus melle, apud Erasmum.

Ἀλοητός. ὁ. ὁ. tempus triturandi. Bud.Com.

Ἀλοιάω. percutio. uide ἀλοάω. Alij ἀλλοιᾶν dupli ci λλ, de quo supra, hinc παῤαλοίας, μεῤαλείας

Ἀλοιδόρητος. ε. ὁ. ἡ. in quem nullum conuitium aut crimen reijcitur.

Ἀλοιμός. inunctio, ἐπάλειψις, Sophoc. Item loricatio. Eust.

Ἀλοταί. αί. publica scorta. Et ἀλοιτὸς, ὁ ἁμαρτωλός, αὐθροφόνος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλοιᾶν τὸ τύπτειν.

Ἀλοιφή. ης. ἡ. pinguis unctio, item tectoriũ parietum seu loricatio. teste Eust. Iliad. γ.

Ἀλοιωθῆναι. imitari quo uis modo.

Ἀλοκοί. οί. sulci, fossæ.

Ἀλοκίζω. μ. σω. π. κα. aro, ἄλοκας σχίζω. sulco, aratro terram proscindo. ἀλοκίζω. capitur & pro ungue in pugillaribus adnoto, & insculpo.

Ἀλόννησος. parua insula in Aegeo mari, cuius mẽtio fit ab Aeschine, & alijs.

Ἁλοντοί. deprehensi, condemnati.

Ἀλόπαντα. Vide Chil. Erasmi.

Ἀλοπόω. inuestigo.

Ἁλοπήγιον. ε. ὸ. salinæ, quasi fons salis, fontes ubi sal cogitur & concrescit. Strab.

Ἄλοπος. ε. ὁ. ἡ. ἀλέπιστος. sine squamis, sine cortice

Ἄλος. mœror animi passio ad mœrorẽ, uel lætitiã mouens, lasciuus apparatus, uel materia.

Ἁλοσάνθινος. οῖνος. ex salis floribus cõfectũ uinũ.

Ἁλοσάχνη. ης. ἡ. flos maris, ut Gaza uertit in Arist.

Ἁλοσύδνη. ης. ἡ. mare, quasi ἡ θαλάσσης ὕδωρ.

Ἁλότριψ. βος. ὁ. in Epigr. cocleare, ἀλεκτρίβανος. ὀστοῦν.

Ἁλουργής. ές. ὁ. ἡ. purpureus, uiolaceus.

Ἁλουργίς. ίδος. uestis purpurea. Bayf. de re uestia.

Ἁλουργοπωλική. taberna ubi purpura diuenditur. Isæo.

Ἁλουργός. ε. ὸ. purpura. ἀπὸ τοῦ ἅλς καὶ ὄργον, quòd è concha marina purpura colligatur.

Ἁλούς. ούσα. ὁ & ἁλοῦσα ἡ. ab ἁλόω. captus Ἁλοὺς τῇ δίκῃ. peractus reus. Ἁλοὺς ἀργίας, ocij damnatus, Plaut. in Sol. Bud.Com.

Ἀλυσία. ας. ἡ. illuuies.

Ἀλυτεῖν. illotum esse.

Ἄλυτος. ε. ὁ. illotus.

Ἀλυφάζω, σκιρτῶ, παίζω.

Ἄλυφος. ε. ὁ. ἡ. cono carẽs, λόφος propriè dicitur galeæ uertex.

Ἀλόχευτος. ε. ὁ. ἄσπορος, infœcundus, non seminatus.

Ἄλοχος. ε. ὁ. ἡ. uxor, de quo supra in α. Apud Platonem uirgo quæ nondum peperit, quasi ἐπόρε λέχους, ἄπορος.

Ἁλόω. capio. uide ἑάλωκα, & ἁλίσκω. in aor. 2. facit εἷλον ab ἕλω, & in participio, ὁ ἁλούς, ὁντος.

Ἀλοῶ. erro, percutio.

Ἄλπνος. suauis.

Ἄλπις. ιος. ἡ. alpis.

Ἅλς. ἁλός. mascul. sal fœmin. uero, mare.

Ἁλσεία. ας. ἡ. facultas, commeatus.

Ἀλσηΐδες. αἱ. nemorum nymphæ.

Ἁλσίνη. ἡ. auricula muris, herba. Dioscorid. li. 2. cap. 174. & Thephr.

Ἄλσις. ιος. ἡ. palpatio, saltus.

Ἁλσόκομοι. οἱ. lignatores.

Ἄλσος. ους. ὸ. nemus, hortus, ἀπὸ τοῦ ἁλιεῖν, Lucus, arboribus consitus locus, Eust. in Bœot. Vim uocabuli latius extendit, ut ἄλση uocentur τὰ ἱερὰ παύλα, καὶ ἡ ψιλά, delubra quæuis. Et Pindarus Olymp. 3. ἀφύτευτον χώριον, ἄλσος appellat.

Ἀλτήρ. ῆρος. ὁ. auxiliator.

Ἁλτῆρες. erant quibus utebantur οἱ σωματικοὶ τοῖς γυμνασίαις, & qui ἅλμαζε, id est saltu certabant. Sic enim appellabãt plumbeas pilas massulasue, quibus utraq; manu se librabãt, ut certius assilirẽt. Vsurpatur etiam à Martial.

Quid

Quid peresit stulto fortes haltere lacerti; Exercet melius uinea fossa uiros. Bud. Com. & Cæl. lib. 8. cap. 4.

Ἁλτικός. ή. ό. saltui aptus.

Ἅλτο. saltauit, ἅλλομαι, in indefinito medio primo ἡλάμην, ἅλω, ἥλατο, & per syncopen ἥλτο καὶ ἅλτο.

Ἁλυβάζω. alo. τρέφω.

Ἁλύγω. μ. ξω. π. χ. fugio. ἀλέγνω, ἐκκλίνω.

Ἀλύδιμος, ὁ, acerbus, apud Sophronem, amarus.

Ἀλυσιμαίνω. μ. ανῶ. τ. γκα. mœreo. ἀεὶ τὸ τῶν λύπην μὰ εὑρίσκῃν. Item gaudeo, χαίρῃν, διαχεῖσθαι.

Ἀλυέσκω. resoluo.

Ἁλύη. ης. ἡ lignum cui infigitur stiua.

Ἀλύζω. fugio. ἀλύγω.

Ἀλυκή ἡ spiritu denso, mare.

Ἀλύκη. ης. ἡ anxietas, mœror, anxietudo, pandiculatio, quæ fit, cum quis toto corpore extenditur. Alij ἅλιμ appellant, de quo suprà.

Ἀλυκτάζω. idem quod ἀλυσιμαίνω.

Ἀλυκίδες. ἁι. salinæ. Aliquãdo significat locum eum, aut simili natura præditum, quem Antonius salsulas appellat. Hermol.

Ἀλυκίς. uide ἁλικίς.

Ἀλυκός. ή. ό. salsus, amarus. superius in medio per iota scribitur, quod non placet.

Ἀλυκότης salsugo.

Ἀλυκρός. ᾶ. ό. tepidus pro θαλυκρός.

Ἀλυκτάνω. fugio, φεύγω, tumultuor, ἀλυκτέω.

Ἀλυκτέω. μ. ήσω. π. κκα fleo, tristor, molestè fero, inquietus, animi dubius sum. Vide ἀλαλύκτημαι.

Ἀλυκτοπέδη. laqueus, pedica ineuitabilis. Etym. ἀλυκτόπεδον, ligaculum

Ἀλυκτός. ό. ineuitabilis.

Ἀλυκτοσύνη. ης. ἡ. effugium, euitatio.

Ἀλύμαντος. ή. ό, nullis nocumentis afflictus. Et ἀλύμαντον πέλαγος, mare tranquillum, serenum ac placidum.

Ἀλύπητος. ή. ό. qui tristitia non tangitur.

Ἀλυπία. ας. ἡ. carentia tristitiæ. Cic. uertit indolentiam uacuitatetem doloris. Est & ἄλυπον herbæ nomen apud Dioscor. lib. 4.

Ἄλυπον. herba quædam Dioscor. lib. 4. cap. 173.

Ἄλυπος. ή. ό. ἡ. iucundus, modestia carens.

Ἀλυπότατα. iucundissime.

Ἀλύπως. citra molestiam, iucundè.

Ἄλυς. anxietas, mœror, & fluuij nomen.

Ἀλυσθαίνω. angor, exanimor, discutior, ἀδημονέω. Nicand,

Ἀλυσίδετος, καὶ

Ἀλυσιδεσμός. ή. ό. catenatus, hamatus.

Ἀλυσιδῶ. cateno.

Ἀλύσιον. ή. τὸ. catenula, torques.

Ἀλύσιος. ή. Bacchi cognomẽ, cuius propè Idam mõtem extabat delubrum, à uicino mõte Alysis dicto, ut testatur Theon.

Ἄλυσις. ιος. ἡ. (denso spiritu apud Eurip.) catena aurea siue argentea, ænea siue ferrea, uinculum, funis, ὅθι ἄλυτος ἦν.

Ἀλυσιτελής. ἐος. ό. ἡ. inutilis.

Ἀλυσκάζω. fugio. λυσκάζω.

Ἀλυσμός. ὁ. inquietudo, anxietas, ἀπορία, ῥιπασμός, apud Hipp. quando æger se incompositè iactat.

Ἄλυσσον. herba quædam Dioscoridi lib. 3. ca. 96.

Ἀλυσμός. ἀπορία, ῥυπασμός.

Ἀλύσσω, & ἀλύω. idem, & concutior, intremisco, furio, διυσφορέω.

Ἄλυτος. ή. ό insolubilis.

Ἄλυφλος. ή. species quercus, malim ἀλίφλοιος, salsicortex. suber Latinè, quod in salo, id est, mari fluitet & supernatet.

Ἀλύω. tenui spiritu secundum Didymum, uel ἁλύω denso spiritu Attice, duas contrarias inter se significationes habet. Aliquando enim significat, gaudere, superbire. Sophocl. ἐᾶτε μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me sic lætari. Aliquando est animo concidere, & languere, animũ despondere, ἀθυμεῖν: non hilariter affectum esse, morose se habere, ut ægroti, qui in lecto requiescere nequeunt, sed perpetuò iactantur. Ptolemæus Ascalonites uult asperari, quando pro gaudeo sumitur. Eust. Iliad. ε. Plutarchus καὶ βασιλικὸς ἀδημῶν ἤλυε: de Antonio animi iam uelut prurietis miro angore Cleopatrã expectãte. Est etiam oberro, & temerè expatior, apud eundẽ. Cæl. lib. 6. cap. 26. Bud. Com.

Ἄλφα. caput bouis, prima litera alphabeti, inde pro initio capitur substantiue (ut in proueibio Alpha & ω, & pro principe adiectiue, ut in proueibio Alpha penulatorum.

Ἀλφάδιον. trigonon rectangulum à fabris & architectis uocatum, à similitudine literæ A.

Ἀλφαδιέω, καὶ

Ἀλφαίνω, καὶ

Ἀλφάω. inuenio.

Ἄλφασις. ιος. ὁ. disciplina uitæ.

Ἀλφεός. ή. ό. Alpheus, & fluminis & uiri propriũ.

Ἀλφεσίβοιαι. αἱ. boueis inuenientes. Epitheton est uirginum, ut quæ propter honestam formã famamque accipere solebant à sponsis munera boues, qui quanto in precio apud ueteres fuerint, ex centum illis bobus pro Glauci armis intelligitur.

Ἀλφηστάι. οἱ. piscis quidam lutei coloris. quibus una est spina, capiunturq; ferè bini, alter alteri-

us affectantes cauũã, unde libidinosi ab Apollodoro hoc nomine notantur. Eust. Iliad. Σ.

Ἀλφεσιβοῖος. pastoris nomen. ab ἀλφω inuenio & βοῦς.

Ἀλφέω. μ. ήσω. π. ηκα. inuenio, do, inquiro.

Ἀλφή. ῆς. ἡ. honor, piscis quoq; genus.

Ἀλφηρής. έος. ὁ. ἡ. insuauis. ἀλχηρὸς alij scribunt.

Ἀλφηστής. ου. ὁ. inuentor, indagator, idq; de hominibus solum.

Ἄλφι. pro ἄλφιτον per apocopen, indeclinabile.

Ἀλφιταμβός. ου. ὁ. ἀλφιτοπώλης. qui farinã uendit.

Ἀλφιτῶον. pistrinum locus in quo cruciabantur mancipia.

Ἀλφιτεσλὸν ἀγνύδι, polenta in modum frangi aliquid dicitur apud medicos, quod multiformiter, & in multas exiguas particulas cõfringitur, quod & λαγνεσλὸν dicitur, teste Pau. Aegin.

Ἀλφιτομάντις. qui è farinis uaticinatur.

Ἄλφιτον. ου. τὸ. farina polenta, pro uictu. Eras. prouerb. Ne uerba pro farina, & alibi, ὀσλὲν πῶς τ' ἄλφιτα.

Ἀλφιτοπώλης. ὁ. farinarum uenditor.

Ἀλφιτοσιτεῖν. pulte pro pane uesci, cibari farina.

Ἀλφιτοσκόπος, ἀλφιτομάντις. (Bud. Com.

Ἀλφιτόχρως. ωτος. ὁ. ἡ. canus, albus.

Ἄλφος. ου. ὁ. albus, impetigo. id est, macula alba, uitiligo. Dicitur & λεύκη à medicis, quamuis profundius agat λεύκη, ἄλφος superficiem tãtum immutet. Est & μέλας ἄλφος, id est, nigra uitiligo apud medicos. Barbare loquentes pro alpho morpheã dicũt, pro leuce alboram. Hinc alpes etiã Italiæ montes quod perpetuis niuibus albescant. Et Strabo scribit alpes prioribus seculis albia uocatos fuisse.

Ἄλφω. inuenio. actiu.

Ἀλῶ. morior. Etym. ἀλῶ cum tenui spiritu significat τὸ πλανῶ: cum denso spiritu, τὸ σωαθροίζω, συλλαμβάνω.

Ἀλωά. ῆς. uinea, locus uineis aut arboribus consitus, campus, uiridarium, area in qua frumentũ reponitur. Etym. ἀλωὴ, παρὰ τὸ ἅλσιν, τὸ αὔξησιν. Et locus holitorius, λαχανοφόρος, τόπος, ut Theocriti scoliastes annot.

Ἀλῶα. τὰ. festum Athenis agricolarũ, quod subuectis iam ex agro fructibus agebatur in honorem Cereris & Dionysij, quia tum in areis præcipuè moras ducãt homines, quas dicũt ἅλως.

Ἀλωάς. άδος. Ceres, quòd præsit areis.

Ἀλώβητος. ου. ὁ. ἡ. illæsus.

Ἄλωθι. capiaris, tenearis, damneris. Imperatiuus ab ἁλίσκω, quemadmodum γνῶθι à γινώσκω.

Ἀλωΐα. ας. ἡ. agrestis malua.

Ἀλωΐς. ίδος. ἡ. idem quod ἀλωάς.

Ἀλωπῶς καὶ ἀναλωπῶς. damnatus, ab ἁλίσκω.

Ἀλῶμαι. erro, à quo ἄλη error.

Ἀλῶμι. capio, reprehendo. In aoristo β. plural. ἥλωμεν. unde infinitiuum ἁλῶναι, captũ esse, capi, dãnari, detineri, mori, perire. Bud. Com.

Ἀλών, ῶνος. ἡ. area.

Ἀλώνιοι. mãcipia, quæ à barbaris gentibus, præcipuè autem Thraciæ populis, sale mercatoribus diuendebantur, quæ inde etiam πῶς ἁλὸς ἀγορασμένα dicebãtur, id est, sale coëmpta cõparatá ue. ab ἅλς, quod salem notat. & ὠνέομαι emo. Vnde ἁλώνιοι τὰ λάρια. Eustathius intelligit δοῦλα, id est, uili empta.

Ἀλωνία. ας. ἡ. area. ἀλών.

Ἀλωνίζω. in mari, uel areis uersor.

Ἀλωπεκάσλης. πανοῦργος, ἀφελής.

Ἀλωπεκάω. decipio.

Ἀλωπεκή. ῆς. ἡ. pellis uulpina.

Ἀλωπεκία. insulæ nomen, Strabo lib. 10.

Ἀλωπεκία. ας. alopeciæ, defluuia capillorũ, à uulpibus facto nomine. Est natiui coloris in capillo mutatio, qua ad aurũ inclinato colore (qualem in uulpibus ferè uidemus) capillus à radicibus fluit, ex commẽt. Definitionũ Gal. ascripto, uel quod uulpes eo morbo frequenter infestentur, eodem teste. Item foueæ uulpium.

Ἀλωπεκίασις. εως. ἡ. idem.

Ἀλωπεκίζω. μ. ίσω. π. ίκα. uulpinor, seduco, Var. Aristoph. Vespis: ἐκ ἔσιν ἀλωπεκίζειν, ὀσλ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον.

Ἀλωπεκίς. ίδος. ἡ. catulus uulpis, & canis, è uulpe & cane progenitus.

Ἀλωπεκόννησος. ου. insulæ nomen, & Hellespontiæ Cherronesi ciuitas, inde ex oraculo adepta nomen, ut ibi Athenienses ciuitatem conderent, ubi uulpium catulos comperissent.

Ἀλωπέκουρος. cauda uulpina, herbę nomen, apud Theophr.

Ἀλώπηξ. εκος. ἡ. uulpes, uulpecula παρὰ τὸ ἀλῶ, τὸ πλανῶ. καὶ τὸ ὤψ ὠπὸς, uel τὸ παίζω. Est & ἀλώπηξ marina uulpes apud Aristotelẽ & Aelianum, qui etiam de terrestri uulpe scribunt, & Oppian. de uenatione lib. 3. & in fine quarti.

Ἀλωπός. astutus.

Ἄλως. ω. ἡ. area, ubi exteritur messis & corona sub astris apparens. Item ὁ δίσκος seu orbis, solis lunæue, & est corona lunam circulo ambiens: Nicãdro sphæra & uolutatio orbicularis aspidis.

Ἅλωσις. ιος. ἡ. captiuitas, expugnatio. (dis.

Ἀλώσιμος. ου. ὁ. καὶ

Ἀλωτός. ὁ. comprehensibilis, lubricus, qui facile falli inducíq; potest captiuus.

Ἀλώφυδι ἀγῶνδι. assidua prælia.

Ἀλώφυτος. ου. ὁ. locus uitibus & arboribus consitus.

Ἅμα. simul, simulac, simul atque. Differt tamen ab ὁμοῦ authore Ammon. Nam ἅμα aduerbium temporis est, ὁμοῦ uero loci. Vnde dicimus σόλων. ἅμα γένοιτο ἀναχάρσιδι τοῦ σκύθῃ. Solon eodem quo Anacharsis tempore natus est: quo loco ὁμοῦ ineptè dixeris, cum Solon Athenis, Anacharsis uero in Scythia sit pro gnatus. Ἅμα quot modis dicatur, uide in Aristotele post prædicamenta. Datiuo iung. ἅμα τῇ μητρί, unà cum matre: ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, prima luce, uel ἅμ' ἡμέρᾳ. ἅμα τοῦ ἦρος, ineunte uere. Vel sine casu. Lucian. ἅμα τε ὧν ὠνιτήσιμος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης φάρχεσθαι, simulq; auspicādæ artis dies accommoda uidebatur. Idem in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει, χεῖρας ὀρέγων αὐτοῦ, Simulatq; dixerat, ingrediebatur. Ἅμα καὶ, ad hęc, præterea. ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, tum, tum.

Ἁμάατος. ὁ. copula,

Ἁμαδρυάδες. Nimphæ, quod simul cum arboribus nascantur & intereant, uide Apoll. interpret. lib. 2.

Ἀμαζόνιον. festum ab Amazonibus institutum Isæo.

Ἀμαθαίνω. sum indoctus. Etym. ἀμαθαίνω.

Ἀμαθέως. indoctè.

Ἀμαθέστερον. indoctius, rudius.

Ἀμαθής. ἐος. ὁ. ἡ. indoctus rudis, insipiens, ignarus, indocilis. Ἀμαθὴς πρὸς ἀργύρων, auidissimus pecuniæ.

Ἀμαθία. ας ἡ. ruditas, insolentia.

Ἀμαθόεις. όεσσα. ὁ. arenosus.

Ἄμαθος. ου. ἡ. arena, puluis, propriè campi. nam maris ψάμαθος dicitur, authore Ammonio, quem uide in ἄμαθος, & in ψάμαθος. Etym. uult dici pro ψάμαθος, abiectione τοῦ ψ.

Ἀμαθύνω. redigo in puluerem uel cinerem ἀφανίζω.

Ἀμαθώδης. ἐος. ὁ. ἡ. arenosus.

Ἀμαθῶς. inscienter, ruditer, absurde, interdum significat inexaminate, parum expensè, & inexcussè, hoc est, ἀνεξετάστως.

Ἀμαία. ας. ἡ. apud Trœzenios Ceres appellabatur.

Ἀμαιμάκετος. ὁ. ἡ. inexpugnabilis, indomitus, immensus, παρὰ τὸ μῆκος, μάκαιος, & diplasiasmo pleonasmoque μαιμάκης, & cum α ἀμαιμάκης. Etym.

Ἀμάλας. ordei manipulos per se solos appellabant, congestos aūt ex alijs compluribus ὄλας & ἰόλας. Cælius & Aeschylus ἀμάλαν nauem dixit, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τοῦ ἅλα.

Ἀμαλαυρόω. marcesco, putrefio, corrumpor.

Ἀμαλδύνω. καὶ

Ἀμαλδύνω. demolior. κατασκευῶ, ἀπερεύπω, σβέννυμι, ἀφανίζω, ἀπὸ τοῦ μαίρω τὸ λάμπω, μαρῶ, & cum α priu. ἀμαρῶ, unde ἀμαλῶ, ἀμαλοῦω, ἀμαλδύνω. Vel παρὰ τὸ ὁμαλός, ὁμαλύνω. Etym.

Ἀμάλθακτος. immitis, seuer⁹, durus, inflexibilis.

Ἀμαλθέα. ας capra quę Iouem lactauit. Dicitur à Græcis ἄξ ὀρανία. cuius etiam curam gerebāt Nymphę duę Cretēses, Adrastea & Ida Melissei filiæ, quæ etiam nutrices Iouis sunt appellatæ.

Ἀμαλθεῖον. ου. τὸ. bibliothecę instructissimę nomē apud Ciceronem ad Atticum lib. 1.

Ἀμαλθύνω. multiplico, ditò, nutrio.

Ἄμαλλα. ης. ἡ manipulus.

Ἀμαλλάττω. destruo, depopulor, demeto, θερίζω, absorbeo, oboleo, ἀφανίζω, apud Lycoph.

Ἀμαλλύττειν colligare.

Ἀμαλλοδετήρ. ῆρος. ὁ, qui colligit & ligat manipulos.

Ἀμαλός. tener, infirmus. ἁπαλὸς ἄρνα ἀμαλὴν in Odyss. Hom. dixit, agnum tenellum, uel uillosum, μαλλωτόν.

Ἀμαλλοφόρος. ου. ὁ. Cereris cognomentum apud Athen. quasi manipulorū segetis allatrix.

Ἀμάλλιον. ου. τὸ. funis quo cōstringuntur colligantur q; manipuli, qd & ὀλόσχοινον. Eust. Iliad. Σ.

Ἀμαλῶς, μετρίως, ὀλιγόλως, ἀδρανῶς, ἁπλῶς, Gal. in

Ἀμαλῶς. leniter, hoc est, parū non ualde, (glos. quod aliquādo Latinè dicimus molliter. Interdum facile apud Hipp.

Ἀμαμηλίς. pomus sylueſtris.

Ἀμάμυξις. ἡ. gen⁹ uuæ, arbusta. Etym. ἀμαμαξύς. παρὰ τὸ ἀμμίξαι, legitur & ἀμάμυξ.

Ἀμαύρωσις. τὸ. obscurum, ἀφανές, abolitum, exoletum, pro ἀμάλσανον, ab ἀμαλδύνω.

Ἀμανίτης. ου. ὁ. fungus, uel fungi species Aeginetæ lib. 1. cap. 77.

Ἀμανόεσσα. ad montis Amani similitudinem.

Ἀμάντευτος. qui oracula non cōsulit aut de quo oracula non consumuntur, ὥσπερ ἀθέατος καὶ ἀπόπτος. Moschop.

Ἄμαξα. ης. ἡ. παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω. plaustrum, & pro septentrione ponitur. Gel. lib. 2. cap. 21. Sūt qui etymologiā reddunt ab eo quod est ἄμητον ἀγῶ, à conuehenda messe, quare & leui spiritu potius scribunt, sed prior scriptura magis placuisse uidetur.

Ἀμαξεία. ὁ. τοῦ ἀμαξῶν φόρος. onus plaustrorum.

Ἀμαξεύόμενος. ου. ὁ. plaustris inhabilis.

Ἀμαξεύς. έως. ὁ. subiugator.

Ἀμαξεύω. μ. εύσω. π. εύκα. res rusticas ueho. Arrian lib. 2. de Alexand.

Ἀμαξηνεύια. τὰ. clauiculi qui in plaustro rotā exire prohibent, quæ & γήλατα uocantur.

Ἀμαξήλατος. uia per quam plaustra trahuntur, uia uehicularis, id est, idonea ad currū ducēdum, plaustralis. Dicitur etiā ἀμάξιτος, uel ἀμαξιτὸς

& λεωφόρος, in quibus ὁδὸς subauditur.

Ἀμαξηκτὸς. ὁ. regia uia, publicus actus apud Iureconsultos dicitur.

Ἀμαξία. ἡ. uia qua plaustra trahuntur.

Ἀμαξιαῖος. ὁ. plaustralis, amplus, grauis ut pōdus unius plaustri, unde ἁμαξιαῖα ῥήματα, ea figura dicūtur, qua sesquipedalia uerba. Eras. Chil.

Ἀμαξίς. ίδος. ἡ. genus placentæ, paruus currus. Aristoph. interpr. traha, exiguum uehiculum.

Ἀμαξιτὸς. locus per quem transit currus.

Ἀμαξόβιος, uel ἁμαξοβιτης. ου. ὁ. qui plaustris ædiū uice utitur. ut Scythæ. Eras. in Chiliad.

Ἀμαξοκυλισαὶ qui sint, uide Plutarch. in Probl.

Ἀμαξοποιοί. οῖ. qui currus faciunt.

Ἀμαξόποδες. arbusculæ in quibus uersantur rotarum axes cōclusi laminis ferreis Vitr. lib. 10.

Ἀμαξουργός. ὁ. faber plaustrorū, carpētarius, quē Attici ἀγριοπηγὸν uocāt, inqt Aristoph. interp.

Ἄμαρ. τὸ. uas in quo coria aptantur.

Ἄμαρ. dies, pro ἡμαρ.

Ἀμάρα. ἡ. cloaca, meatus subterraneus, sulcus, aquæductus, per quem aqua fluit, riuulus & incile rigandis hortis paratum, sic dictum quod propinquas plantas marcescere prohibeat. Itē aurium cauerna. παρὰ τὸ ἀμαρεῖν τὸ ὕδωρ. uel διὰ τὸ πορὶ τὰς ἀμάσιας ῥεῖν, τὰ ποδιφρράγματα τῆς οὖς τοίχους. Etym.

Ἀμάραι. aurium cauernæ.

Ἀμάρακον. amaracus, sansucum: & parthenium herba Galeno.

Ἀμάραντος. ου. ὁ. ἡ. immarcessibilis. Propriè de amarantho flore dicitur (quoniā inquit Plin.) non marcescit. Ab α & μαραίνομαι.

Ἀμάρδυμα. cloaca. ἀμάρα.

Ἀμαρέω. sequor, credo, pecco.

207. Ἀμαρτάνω. μ. ἁμαρτήσω. π. ἡμάρτηκα. ἀόρ. β. ἥμαρ τον. ab ἁμαρτέω τὸ πλημμελῶ, pecco, erro. uide ἀδικέω. ἁμαρτάνει. peccatur. Bud. Com. ἁμαρτάνειν est peccare, διαμαρτάνειν aberrare. Amm.

305. C.

240 9.

Ἁμαρτάς. άδος. ἡ. peccatum.

Ἁμαρτῆ. simul, ὁμοῦ, ἅμα, pariter, fit ab ἅμα, & ἀρτῶ, quasi connexim. Aristarchus existimat detruncatam esse uocem ab ἁμαρτηδὸν. Eustath, Iliad. ε. & φ.

Ἁμάρτημα. τος. τὸ. peccatum, uitium. Quod nos (inquit Eras. errorem uocamus, Græci uocant ἁμάρτημα, quod ferè per imprudentiā cōmittimus, nec semper apud Latinos error in uitio est, nec apud Græcos ἁμάρτημα. Dicūtur enim ἁμαρτήματα, inquit Arist. Rhet. 1. ὅσα μὴ παράλογα καὶ μὴ ἀπὸ πονηρίας. id est, errata quæ etsi non præter opinionē, tamen citra improbitatem atq; malitiam admittūtur, uel cum non incōsultè, non tamen de industria malum fit, ut idem inquit Aristot. Ethicor. lib.

Ἀμαρτιλοιδος. ου. ὁ. ἡ. ὁ μὴ κατορθωτικός, ὁ ἀρτιβύκπικος, πρὸς πταίειν εἰωθὼς, offendiculis incurrere solitus, offensator apud Quintil. qui errat, qui perperàm aliquid agit.

Ἀμαρτῶν. ου. ὁ. peccans.

Ἁμαρτία. ας. ἡ. peccatum. D. Hieron. grauius esse putat quàm πταίσμα. sed D. Paul. his duobus uocabulis promiscuè utitur, ut annotat Eras. ad Rom. cap. 5.

Ἀμαρτίνος. ὁ. ἡ. νὸν ἁμαρτῶν.

Ἀμαρτοεπής. ὁ. ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

Ἀμάρτυρ. ου. ὁ. expers testium seu testimonij.

Ἀμαρτῶ. ἁμαρτάνω, ἀκολουθῶ, ἀκρτυγχάνω.

Ἀμαρτωλός. ὁ. ὁ ἡ. peccator, peccatrix.

Ἀμαρυγή. uisus, splēdor, & radij uisus, scintillatio, assidua motio συνεχὴς κίνησις.

Ἀμάρυμα. τος. τὸ. splendor, simulachrum. ἀμάρυγμα significat & faciei rugas, quod ἀμάρσεις, id est, hortorum elicibus similes sint.

Ἀμαρυλλίς. ίδος. ἡ. Amaryllis.

Ἀμαρύσσω. μ. ξω. π. κα. luceo. μαίρω, μαρῶ, μαρύσσω, & pleonasmo τὸ α, ἀμαρύσσω. dicitur de flāma, quæ assiduè uibrat, συνεχῶς ἀίσσω. Eust.

Ἄμας. Dorice p syncopen pro ἡμετέρας, nostras.

Ἀμᾶσθαι. metere.

Ἀμαστιγώτος. ου. ὁ. inflagellatus.

Ἀμασυκάδιον. ου. pira quæ cum ficis nascuntur, pira ficui insita.

Ἀμαυρότης. ὁ. habitus est aduersus futile argumentum, intellectum ad rectam rationem referēs. Diogenes Laërtius li. 7. in Zenone Cittico.

Ἀμαυρίζω. μ. ίσω. π. ισα. misceo.

Ἀματροχία. ας. ἡ. rotarum concursus aut collisio. ἡ τοῦ τροχοῦ ἐγχάραξις, impressio rotæ & sulcus quē in terra imprimit. Vide in Ammon. & in Porphyrij quæstionibus Homericis quid differat ab ἁρματροχία.

Ἀμάτωρ. ρος. ὁ. ἡ. qui matre caret.

Ἀμαυρογία. ας. ἡ. obscuritas.

Ἀμαυρός. ὁ. ὁ. obscurus, subobscurus, fuliginosus, languidus, hebes, obtusus. παρὰ τὸ μαίρω, καὶ πλεονασμὸς τοῦ υ.

Ἀμαυρόω. σκοτίζω, ἀφανίζω. fusco, obscuro, ad nihilum redigo.

Ἀμαύρωσις. ι. ος. ἡ. obfuscatio, hebetudo, oculi affectio, qua neruus uisiuus obturatur in columi pupilla. Eiusdē fermè significationis est ἀμβλυωπία.

Ἀμαχεί. καὶ

Ἀμαχητί. sine pugna.

Ἄμαχος. ου. ὁ. ἡ. inexpugnabilis, inuictus, imbecillis, non pugnax, non rixosus, impossibilis.

Ἀμάω. μ. σω. π. κα. καὶ ἀμῶμαι. τὸ θερίζω, meto, frumentor. Ponitur etiam translate pro καρπόδεσθαι, id est, frui & fructum carpere, & uelut messem

messem facere. Plutarch. αὐτὶ ταύτης (ἔφη) δλάτης τῶν ἐλθυθερίαν ἀμώμεθα. Item σωάγω, accumulo, congrego.

Ἀμβασλέως. citra curam, improuidè

Ἀμβακῶν. ἀμαυρῶν.

Ἀμβάλλομαι, pro ἀναβάλλομαι. Vnde ἀμβαλλώμεθα pro ἀναβαλώμεθα id est, ὑπορλιθέμεθα.

Ἄμβασις. ἡ. ascensio, ἀνάβασις.

Ἄμβατα. τὰ. gradus.

Ἀμβᾶτι. ἐ. ὁ. ἀνάβηθι Aristoph. Acharn.

Ἀμβάτης. ἐ. ὁ. ascensor.

Ἄμβαθος. ἐ. ὁ. ἡ. pro ἀνάβατος. peruius & ubi commodius quid expugnari potest. ἀνάβασιν ἔχε. ὁδός Iliados ζ. ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πό-

Ἀμβὲς. ἀνάβαθον, δλύσκολον, ἀβλαβὲς. (λις.

Ἄμβων. ωνος. ὁ. crepido, labrum ollæ, & umbo clypei seu ora: Item altior quædã eminentia. Hipp. Galen. interpretatur lignũ cuius extremo supim positũ est capitulũ rotundũ ac leniter cauum, hoc quia simile erat labro, qd Græci uocãt ἄμβωνα, medici totũ lignũ ἄμβων appellant, atq; huiusmodi labrorũ figuras Iones fœminino genere ἄμβας, Attici masc. ἄμβωνας uocauerunt.

Ἀμβλὸς. ἐ. ὁ. obtusus.

Ἀμβλύδλιν. altè μεγάλως.

Ἄμβλιξ. olla, χύτρα, κάδος.

Ἀμβλισκάνω. abortior.

Ἀμβλίσκω. κὰι

Ἀμβλόω (utrunq; enim dicitur, ut ἀναλόω & ἀναλίσκω) significat ὠμοβοκώ, id est, abortũ pario, abortire facio, ἐξαμβῶ. Item αὐτὶ τοῦ ἀμβλύτε ἀμβλυώπονταποιῶν, obtusum, caligãtem, cæcutientem reddo. Bud. Com.

Ἀμβλύ. πο. imbecille, hebes, tenue, huic contra.

Ἀμβλυγώνιος. ἐ. ὁ. ἡ. obtuso angulo. (riũ est ὀξύ.

Ἀμβλωλικός. ἐ. ὁ. hebetans.

Ἀμβλύνω. hebeto, obtundo, tardo, impetũ frango & retundo. Accus. Bud. Com.

Ἀμβλυοπῶ. μ. ώσω. obtuse uideo.

Ἀμβλύς. ὑος. ὁ. obtusus, grauis, debilis. πῆ ἀ ὀ μῶλος fit μωλύς, & cum α priuat. ἀμωλύς. unde p syncopen & pleonasmum τοῦ β, ἀμβλύς.

Ἀμβλύσκω. μ. ξω. π χα. obtundo.

Ἀμβλύτρόπος. ἐ. ὁ. ἀδυγνέστρόπος, abiectiori animo homo. Item obtusior, hebetior.

Ἄμβλυς. ὁ. obtusus.

Ἀμβλυωπέστρον. obtusius.

Ἀμβλυωπία. ας. ἡ. hebetudo uisus, ἀμαύρωσις. Celso uocatur caligatio oculi.

Ἀμβλυωπός, uel ἀμβλυωπής. ἐ. ὁ. hallucinans, hebes. Bud. Com.

Ἀμβλυωπῶ. μ. ώσω. π. κα. obtuse uideo.

Ἀμβλυωπῶν. ὀ. obtusitas.

Ἀμβλυώπω. cæcutio. πῆ ἀ ὀ ἀμβλεῖς ἔχει τοὺς ὄσσ-

σους, quòd is qui hoc laborat uitio, oculos habeat obtusos. Bud. Com.

Ἀμβλωθείδια. abortus, pueri abortiui.

Ἀμβλωθείδιον. ἐ. ὀ. idẽ quod ἄμβλωσις, & pharmacum quod abortiuum facit.

Ἀμβλών. ῶνος. χαλβάνη, galbanum.

Ἀμβλώπη. ης. ἡ. cæcitas.

Ἄμβλωσις, καὶ ἄμβλωμα apud Theophrast. morbus est, id est, excæcatio oculorum in uitibus. Dicitur etiam τῶν γυναικῶν ἀμβλισκόσων. id est, de mulieribus abortũ parientibus. Abortio, abortus Bud. Com. Et ἀμβλῶσαι, abortire.

Ἄμβολα. τὰ. medium antennæ.

Ἀμβολάδλιν. exaggeratim.

Ἀμβολάς. άδος. ἡ. exaggeratio, erectio, terræ cumulus quem emoliuntur talpæ & fossores.

Ἀμβολιδρυός. ὁ. dilator operum: quasi ἀναβαλλόμενος τὸ ὄρυγμα.

Ἀμβρακία. ciuitas quædam in sinu Ambracico, colonia Corinthiorum.

Ἀμβροσία. herba, quã alij botrin, alij artemisiam uocant, teste Dioscoride. Poëtæ fabulantur ἀμβροσίαν appellari cibum deorum, quemadmodum νέκταρ potum. unde illud apud Martial. Iuppiter ambrosia satur est, & nectare uiuit. Dictam aiunt ab α & βροτὸς mortalis, interposito μ uocalitatis gratia: uel quòd mortales eam nõ edant, uel quod qui eam comederint immortales euadant. Est item noctis epitheton, quasi solitaria, quoniam nocte omnia silent, & homines rari prodeunt. Item ἀμβροσία τὰ. Dionysij festum apud Iones appellatur. Cæl. libro 15. cap. 15.

Ἀμβροσία. herbæ nomẽ Dioscoridi. lib. 3. cap. 20.

Ἀμβρόσιος. ἐ. ὁ. diuinus, immortalis, dulcis, ut ἀμβρόσιος ὕπνος, ὑγρός. Etym.

Ἄμβροτος. ἐ. ὁ. ἡ. immortalis. ὁ βροτοί. ἐχ ἅπαντες.

Ἀμβρότω. erro.

Ἄμβροτοι. species marinorum cruciorum.. βρώνοι apud Aristot.

Ἀμβρυχαί, αἱ. τῶν γυρῶν ἐμβολαί.

Ἄμβων. locus æditus, ascensus, orificiũ ollę, montis cacumen.

Ἀμβώντες. reclamantes. Herod. Thal. οἱ δὲ ἀμβώσαντες μέγα ἔφυγον.

Ἀμέγαρος. ἐ. ὁ. ἡ magnus, ὁ πάνυ εἰς μέγα αἰρόμενος. ἀφθόνητος, ἀ μεγαίρω, quod est inuideo. Etym. extra inuidiæ sortem positus, operosus.

Ἀμέδιμος. à uia ratione que docendi discendiq; abhorens.

Ἀμέθυσα. τὰ. remedia quæ aduersus ebrietatẽ adhibentur.

Ἀμέθυστος. ἐ. ὁ. lapis, inde dictus quòd ebrietati obsistat. Vel (ut Plinius scribit) quòd usq; ad uini colo-

ni colore accedens, prius quàm eum deguſtet. in uiolam definit. lib. 37. cap. 9. Eſt & herba quædam. Vide Bayf. de Re ueſtiaria.

Ἀμείβοντες. trabes ex utroq; muro inuicem oppoſitæ, quibus ſuperiora ædificia fulciuntur.

Ἀμείβω, καὶ ἀμείβομαι. μ. ψομαι. retribuo, rependo, remunero, refero, adinuicem reſpondeo, do, dono. Herodian. δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο. Item tranſeo, ambulo. Aliquando permuto, alterno. Plin. Aliæ fœminas tantũ generant, aut mares, plerunq; alternant. id eſt, ἀμείβουσι. Datiuo & accuſ.

Ἀμφιλής. ὲς. ὁ. ἡ. ὺ

Ἀμείλικτος. ὺ. τριſtis. ἐν ᾧ οὐκ ἔστι μφιλιάσαι, οὐδὲ γελάσαι. Etym.

Ἀμείλικτος. ὺ

Ἀμείλιχος. ὁ. ἡ. implacabilis, immitis, difficilis. ἀσυμπαθὴς, ἀφιλοσώπτυχος, ἀφ' τοῦ μφιλίοσω.

Ἀμεῖναι. πληρωθῆναι.

Ἄμεινον. ον. melius, magis, nomen & aduerb.

Ἀμείνω. melior. ὁ μὴ ἐλάοσων ζυνός. πρὸς τὸ μέρος, μερίων, & reiectione τοῦ ρ, ſynęreſiſque μείων καὶ ἀμείων, & pleonaſmo τοῦ ν, ἀμείνων.

Ἀμείνονες αὐτοὶ ἑωντῶν. ſeipſos uincẽtes Herodoto. & ἀμείνονα εἶναι κατὰ τὴς φύσεως maiore eſſe ingenio. Ariſt.

Ἀμείρω. priuo aliquem portione. Accuſ. iung.

Ἀμεῖς. εὑρήσφς.

Ἀμείωτος. ὁ. ἡ integer.

Ἀμέλγομαι. ὺ

Ἀμέλγω. μ. ξω. π. χα. emulgeo, eliceo: neq; ſolum de lacte dicitur, ſed etiam de cruore & alijs liquoribus. Propriè eſt immaturos fructus decerpere, πρὸ τοῦ πρόσκοντα καιρὸν τοὺς κάρπους ἀποσπᾶν. Vnde translatione ſumpta, ἀμέλγεις (inquit Comicus in Equit.) τὸ ξένων τοὺς καρπίμους. id eſt, τοὺς ὑπόρους τὸ ξένων διασείφς, ἀφ' τοῦ πτῆ, ἀπαυθιζῆς, καρπίζῃ.

Ἀμέλ. deniq;, profectò, certè, ſcilicet, uidelicet, nimirum, prorſus, atqui, itaq;, etenim, ἐπειδὴ, uerbi gratia. Bud. Com.

Ἀμέλφα. ας. ἡ. negligentia.

Ἀμελῆς. οῖ. inertes.

Ἀμελφῶ. aduerbium. celeriter.

Ἀμελετηρός. ὁ. inexercitatus.

Ἀμελετησία. ας. ἡ. ignauia.

Ἀμελέτητος. ὁ. ἡ. ſecurus, ocioſus, inexercitatus.

Ἀμελέτητος. ocioſe, pigrè.

Ἀμελέω. μ. ήσω. π. κα. negligo, omitto, ſine cura ſum, nihil penſi habeo, aſpernor. Actiuum genitiuo iung.

Ἀμελής. ὲς. ὁ. ἡ. negligẽs: ut ἀμέλης. κῆς, fluuij no (men.

Ἀμελησία. ας. ἡ. ſecuritas.

Ἀμελητέος. ὰ. ὸ. negligendus.

Ἀμελητί. negligenter, contẽptim, promptè, citò.

Ἀμελία, ας. ἡ. diſcrepantia.

Ἀμελίου δίκη, ζημία. actio de damno dato.

Ἀμέλλητος. ὁ. ἡ. non futurus.

Ἀμελῶς. negligenter, contemptim, oſcitanter.

Ἄμεμπτος. ὁ. ἡ. inuituperabilis, irreprehenſibilis, inculpatus, de quo queri non poſſis, ὁ μὴ μέμψιν διεχόμενος. καὶ ὁ μὴ μεμφόμενος τινί. Poſterius ſignificatum Atticis elegantius habetur, ſi cut ἀθεατος, qui non uidet, potius quàm qui non uidetur.

Ἀμέμπτως. irreprehenſibiliter, ſine querela.

Ἀμενηνόν. ὸ. debile, euanidũ, & quod citò uelut fumus euaneſcit. ἀπὸ τοῦ ἀέρος τοῦ μενοῦς, ἤγουν διὰ ἀμεῖνος, & νη pleonaſmon. Etym.

Ἀμενηνόω. μ. σω. π. κα. debilito, diminuo.

Ἀμένης. ῆτος. ὁ. puer, roboris exps, ὁ μὴ μένος ἔχων.

Ἀμενητί. impatienter.

Ἀμεπεί. ſimul cum dictis, ἅμ' ἔπος καὶ λόγῳ, quo uſus eſt Philoxenus, teſte Euſt.

Ἀμορβὲς. ὲς. τὸ. nox intempeſta, quaſi ἀμορφνὲς.

Ἀμέργειν. premere, terere, propriè de olea.

Ἀμερδῶ. offuſco, priuo portione aliquem, obtenebro, σκοτίζω.

Ἀμερῆ. τὰ. impartilia.

Ἀμερὴς. ὲς. ὁ. ἡ. qui in neutram propenſus eſt partem, nulloq; partium ſtudio tenetur. Luciano in libello. Delationi uel calumniæ non temerè credendum.

Ἀμεριμνία. ας. ἡ. ſecuritas, trãquillitas, indolẽtia.

Ἀμέριμνος. ὁ. ἡ. ſecurus, tranquillus, ſine ſolicitudine, plus eſt quàm ἀκίνδυνος.

Ἀμέριστος. ὁ. ἡ. indiuiſus, ἀμέριστος οὐσία. materia quæ indiuidua eſt, Cicer. ex plat.

Ἀμέριστον χῆμα. apud Atticos dicitur, cum in oratione multæ μὲν coniunctiones collocantur, non ſequente δὲ.

Ἀμέρμηρεί. aduerbium, citra ſolicitudinem.

Ἀμεροκοίτης. piſcis quidam apud Aelianum.

Ἀμερσίφρων. ονος, nociuus, βλαβερός.

Ἄμεσος. ὁ. ἡ. medio carens.

Ἀμέσως. ſine medio.

Ἀμετάβατος. ὁ. ἡ. intranſitiuus.

Ἀμεταβέλητος. ὁ. ἡ. ὺ

Ἀμετάβλητος. ου. ὸ. immutabilis. Vnde φωνὴ ἀμετάβλητος, id eſt. μονότροπα, quæ ſemper eadem, ut pſittacus, neſciens aliud fingere quàm ſuum χαῖρε, & reliquæ aues.

Ἀμετάβολος. ὁ. idem.

Ἀμετάδοτος. ὁ. ἡ. auarus, tenax.

Ἀμετάθετος. ὁ. ἡ. intransmutabilis, firmus.

Ἀμετακίνητος. ὁ. ὸ. immobilis, immutabilis, qui non facilè quouis abduci poteſt.

Ἀμεταμέλητος

Ἀμετάμελος. ον. ὁ. ἡ. quem non pœnitet.
Ἀμετανόητος. ον. ὁ. idem.
Ἀμετάπειστον. τὸ. nulla persuasione traducibile.
Ἀμετάπιστος. ον. ὁ. ἡ cuius sententia immutabilis, qui à sententia dimoueri non potest.
Ἀμεταποίητος. ον. ὁ. ἡ. intransmutabilis.
Ἀμετάπτωτος. ον. ὁ. ἡ καὶ
Ἀμετάσαλος. ον. ὁ. immutabilis, immotus robore corporis. Propriè dicitur de corporeis rebus, sed translatiue etiam de alijs, ut ὥστε ἡμῖν ἀμετάσαλος καὶ βεβαία.
Ἀμεταστρεπτί. ἀμελητί, ταχέως. irreuersim, ἀστρεπτί, ita ut te minime conuertas, ne respiciens quidē, ut Loth iubetur è Sodomis fugere ἀμεταστρεπτί. Plato 10. de legibus, τὰς τῶν κακῶν σωτηρίας φεύγει ἀμεταστρεπτί.
Ἀμετάστροφος. ον. ὁ. ἡ. impermutabilis, intransmutabilis.
Ἀμεταχείριστα. apprehensu difficilia. δύσληπτα.
Ἀμετεῖνα, ἀποδοῦναι.
Ἀμετουσίας. ος. &
Ἀμέτοχος. ον. ὁ. expers, non participans.
Ἀμέτρητος. ον. ὁ. immensus.
Ἀμετρεί. sine mensura.
Ἀμετρία. ας. ἡ. immodestia, immoderatio, ἀμετρία τῶν κακῶν, mala immēsa modumq; excedē.
Ἀμετροβαθύς. ία. ὁ. ἡ. immēse profundus.
Ἀμετροεπής. ία. ὁ. ἡ. immodestus, uanus uerbis, sine iudicio loquēs, sine delectu & modo multa effutiēs, locutuleius. Homer. Iliad. β. Thersiten præter omne decorum principibus uiris obstrepentem ἀμετροεπῆ uocat, blateronem dicas licebit.
Ἄμετρος. ον. ὁ. ἡ. immensus, immodestus. ἄμετρος ὀργήν, iræ intemperans.
Ἀμέτρως. immoderatè.
Ἀμβύσιμος. ον. ὁ. meabilis, πορβύσιμος, peruius. Apollonius.
Ἀμβυσιεπὴς. ος ὁ. ἡ. alternis respondens, alternās dictis.
Ἀμβύω. πορβύομαι, ἀμείβομαι. permuto, transeo, deducitur ab ἅμα & σεύω.
Ἄμη. ης. ἡ. falx messoria, farculum. Item instrumētum fossoriū, quod Galli lingua uernacula luchetum uocant, quo fossores aggerarij utuntur, ἀπὸ τῆς ἀμᾶν, quod est κόπτειν καὶ θερίζειν. Vide in Erasmi Chiliadibus ἄμας ἀπήτουν. Apud Plin. in Epist. ad Traianum, legitur ἅμα aspiratum. Nullus, inquit, in publico sipo, nulla hama: quod aliud instrumentum significare uidetur Budæo in Com. παρὰ τὸ ἅμα, quasi τὸ ἅμα καὶ ὑφ' ᾧ ἔλκουν πολλά.
Ἄμη, aliqua ex parte, quodāmodo, mediocriter.
Ἀμήγε. καὶ (Hipp.
Ἀμηγέπη. καὶ
Ἀμηγέπως. siue ἀμωσγέπως. aliquo modo.
Ἀμὲ ἡμέρα. prima luce.
Ἀμήν. amen, fiat. Hebraicum est.
Ἀμήσας. qui laniauit aut elisit.
Ἀμήστως, ἀμέμπτως.
Ἀμήρυτος. ὁ. infinitus, continuus, finis expers, & ἀμήρω apud Apollon. translatione sumpta ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.
Ἄμης. ητος. placentæ genus lacteę apud Aristoph.
Ἀμητήρ. ῆρος. ὁ. messor.
Ἄμητος. ον. ὁ. accētu in antepen. significat messem, id est, frugem ipsam. Item illaboratus, infectus, ab ἀμάω. Ἀμητὸς uero ὁ. accentu in ult. tempus ipsum messis. Bud. Cō. Vide Ammo.
Ἀμήτωρ. ορος. ὁ. ἡ. matre carens. καὶ κομήτωρ.
Ἀμηχανέω. μ. ήσω. π. ηκα. recuso, inops mentis sum, perplexus hæsito.
Ἀμηχανής. ής. ὁ. ἡ. stupefactus.
Ἀμηχάνοι, πολλοί. apud Xenoph.
Ἀμηχανία. ας. ἡ. consilij & mentis inopia, desperatio, summa rerum penuria, Erasmo interprete. Eius contrarium πολυμηχανία.
Ἀμηχανοεργός. ὁ. inutilis, δόλιος, iners. Hesiod.
Ἀμήχανος. ὁ. ἡ. sine auxilio, callidus, inopinabilis, immensus, sine remedio, perplexus, difficilis, impossibilis, sine pugna. Item inops est, & animi dubius, ἄπορος, ἀμήχανος γυνὴ apud Eurip. stolida, ἐνήθης, simplex, doli expers, ἄτεχνος, ἀπερίεργος, non maliciosa. Eust. Iliad. ο. rudis opponitur τῷ πολυμηχανῷ.
Ἀμήχανον κάλλος. quod nemo imitari possit. ἀμίμητον.
Ἀμηχανοῦντες. οῖ. ignorantes, consilij inopes.
Ἀμηχάνως ἔχω. nequeo.
Ἀμία. ας. ἡ. amia, piscis genus. Etym. Vide Aelianum & Aristot. in Historia animal.
Ἀμίαντος. ον. ὁ. ἡ. impollutus, defecatus: & lapis quidam Dioscoridi. lib. 5.
Ἀμίελαιος. ἡ. sylueſtris olea. Lego ἀγρίελαιος, ut habet Theophr.
Ἀμιγής. ές. ὁ. ἡ. purum, integrum, καὶ
Ἀμιθρέω. numero & ἀμιθροῖσαι μετρῆσαι ἀριθμῆσαι. apud Callim. facta uox transpositione literarum uidetur ex ἀριθμέω.
Ἄμικτος. ὁ. ἡ. immixtus. Plutarch. συμπόσια ἄφιλα καὶ ἄμικτα uocat, id est, citra amicitiā & cōmunionē, in quibus plures æquo accumbunt.
Ἀμείλικτος. durus.
Ἀμιλλα. ης. ἡ. certamen.
Ἀμιλλάομαι. certo. Datiuo iung. aut accus. mediante πρός. Lucian. in Satur. πῶς ἀλλήλοις ἀμιλλώμενοι.
Ἀμιλλάω. contendo, sceleriter scribo.
Ἀμίλλημα. ατος. τὸ. certamen.

Ἀμιλλητήριον. τ. τὸ. locus in quo decertatur.
Ἀμιλλητήρ. Θ. τ. ὁ. certatiuus.
Ἀμιλλότερος Θ. τ. ὁ. magis litigiosus.
Ἀμίλλω certo.
Ἀμιμητόβιος. τ. ὁ. uita inimitabilis.
Ἀμιμητος. τ. ὁ. inimitatus, inimitabilis.
Ἀμίνω adiuuo. Actiu. datiuo.
Ἀμιξία. ας. ἡ. inhospitalitas. fuga consuetudinis, qualem depinxit Lucian. Timonem illum μισάνθρωπον, qui cum uniuersum genus humanum exosum haberet, in hæc uerba insolenter efferebatur, πάντας inquit, ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Et rursum, Εὐδαιμονέστατός εἰμι μηδενός μοι πλησιάζοντος.
Ἀμιπποι. οἱ. equi desultorij. Item pedites equitibus adiuncti apud Thucyd.
Ἀμίς. ίδος. ἡ. matula, scaphium. Bayf. de Vasculis.
Ἀμίσαλος. ὁ. morosus.
Ἀμίσγαλος. ὁ. difficilis, importunus, peruicus, qui se alijs non adiungit.
Ἀμισθί. sine mercede, gratis.
Ἄμισθος Θ. τ. ὁ. ἡ. stipēdio carens. Ἄμισθος διδάσκαλος, gratuitus magister ac sine mineruali.
Ἀμίτυλλος. τ. ὁ. non dissectus, in frusta non diuisus, ὁ μὴ κεκομμένος, integer.
Ἀμιτρέω numero.
Ἀμιτροχίτων. ωνος. ὁ. habens uestem non cinctam zona, discinctus. Ab α priu. & μίτρα zona, & χιτὼν uestis.
Ἀμιχθαλόεσσα. ας. ἡ. inaccessa, ἀπρόσμικτος τοῖς πλέουσιν Lemni epitheton. Eust. Iliad. ω.
Ἄμμα. ατος. τὸ. copula, uinculum, funis, amētum, ab ἅπτομαι, nodus, qualis fit in fascijs, cum ambo capita implicata inter se uinciuntur, uel alterum scinditur, uel cum extrinsecus ad cōtinendū adijcitur, id quod Græcè κατάλημμα uocatur, nodus qui ex habenulis cū scissis fascijs extremitatibus implicitis efficitur, inquit Galenus in Comment. Hipp:
Ἀμμαμυθάδης, condimentū è carnibus minutim frustulatim cōcisis, minutal Latini uocant.
Ἀμμάθω pœniteo.
Ἀμματίζω plecto, ligo.
Ἄμμε. nos, nobis, nostrum, Doricè. unde
Ἄμμε. nos. dual. num.
Ἄμμαται. saturari, ab ἄω satio, fit ἄεμαι, & per syncopen ἄμναι, & Aeolica diaplasiasmo ἄμμαται. Eust. Iliad. φ.
Ἄμμιγα simul. ὁμῶ.
Ἄμμι. herba quædam Dioscoridi. lib. 3. cap. 63.
Ἄμμι. καὶ
Ἄμμιν. nobis, pro ἡμῖν Doricè.
Ἄμμιον. τὸ. minium.
Ἄμμιρος Θ. τ. ὁ. repletus.
Ἀμμοβάτης. dipsas, serpentis species.
Ἀμμοιρία. infortunium. Etym. Ἀμμορία.
Ἄμμοιρος. imparticipans.
Ἄμμος. τ. ὁ. sabulum, arena.
Ἀμμύδλαι. αἱ. testudines lutariæ, ut Gaza uertit in Aristotele.
Ἀμμώδης. ἐς Θ. ὁ. ἡ. arenosus.
Ἄμμων. celeberrimum erat Libycis numē, cui de pastoris nomine, à quo illi primò erectū simulachrum est, appellationem factam, author est Pausanias. Cæl. lib. 10. cap. 38.
Ἀμμωνίς. triremis Ammoni sacra.
Ἀμμωνιακόν. succus est ferulæ, herbę cuiusdā Dioscoridi lib. 3. cap. 89.
Ἀμνάς. άδος Θ. ἡ. agna.
Ἀμνάμονες, καὶ ἄμναμοι. nepotes, ἀπόγονοι. poēticum est.
Ἀμνεῖν, θεωρεῖν.
Ἀμνημονεῖν. obliuisci, immemorem esse. Genit. uel accus.
Ἀμνήμονες. οἱ. uocati sunt in Cnido sexaginta delecti ex optimatibus, uelut episcopi, ad quos de maximis rebus referrent. Sic appellati διὰ τὸ ἀνυπόλογον, quòd in iudicium non uocarentur, aut certe uelut πολυμνήμονες, id est, memoriosi. Cæl. lib. 11. cap. 10.
Ἀμνημόνευτοι. senatores præteriti, à Censoribus non commemorati, è senatu moti. Bud. Com.
Ἀμνημονής. ἐς Θ. ὁ. ἡ. immemor
Ἀμνημόνευτος. ἀπρόμνηστος. Hesych.
Ἀμνηστικία. ας. ἡ. obliuio malorum.
Ἀμνήστευτος γυνή. ἡ. pellex.
Ἀμνηστέω. μ. ήσω. π. ηκα. obliuiscor.
Ἀμνηστία. ας. obliuio iniuriarum, præteritorum in perpetuū obliuio, quasi lex obliuionis. Vtitur hac dictione Vopiscus in Aureliano. Amnestia, inquit, etiam sub eo delictorum publicorum decreta est, de exemplo Athenienſium, Herodianus libro 3. αὐτὴ μνησικακίας utitur, πάντας ἤγαγε δὲ ἀμνηστίαν. de militibus quibus condonabat Seuerus, quòd ad Barbaros transfugerant. Politian. impunitatem transtulit. Eras. Chiliad.
Ἄμνιον. τ. τὸ. interior mēbrana appellatur ab Empedocle, qua fœtus in utero inclusus obtegitur. à mollitie agnorum deducto nomine: exterior uero χωρίον Polluci, quanquam alij diuersum tradant. Volaterran. Item uas in quo uictimarum cruor excipitur. Eust.
Ἀμνίον. τ. τὸ. muscus, pro μνίον, addita litera α, sicut ἄσαχυς pro σάχυς.
Ἀμνοκόπος. τ. ὁ. pastor, opilio.
Ἀμνοκῶν. ὁ morosus, stultus, πεβεβαιωμένος, quasi νοῶν ὡς ἀμνός, stupidus.
Ἀμνός, τ. ὁ. agnus, sed propriè anniculus, hoc est,

ἐνιαυσιαῖος. Eustath.

Ἀμογητί. sine labore.

Ἀμόγω, ἀκοπιάσω.

Ἀμόθεν. ex aliquo loco. ab ἀμός, Doricè pro aliqs.

Ἀμοιβαδὶς. καὶ

Ἀμοιβαδὸν. uicissim, successiue.

Ἀμοιβαῖος. ου. ὁ. mutuus, uicissitudinarius. Est item hoc nomine carminis genus, in quo qui canũt, utuntur æquali numero uersuum: & ita se habet responsio, ut aut maius, aut cõtrarium aliquid dicat. Sic dictum à uicissitudinaria responsione, hoc est, ἀπὸ τοῦ ἀμοίβειν.

Ἀμοιβή. ῆς. ἡ. retributio, pœna, responsio, gratiarum actio, remuneratio, compensatio, uicissitudo, mutatio, talio, permutatio rerum, propriè quod hostimẽtum. A. Gell. uocat, cõmercium Strabo libro 11. φορτίοις τὰς ἀμοιβὰς ποιοῦντες, ponderis æqualitate merces rependunt.

Ἀμοιρεῖν. expertem esse, carere Genit.

Ἀμοιρημα. ἀτύχημα,

Ἄμοιρος. carens parte.

Ἄμοιρος. α. ὁ. malus.

Ἀμολγάζει. μεσημβρίζει.

Ἀμολγίς. ίος. ὁ. mulctra, & ἀμολγεύς, apud Theocr. mulctrale.

Ἀμολγός. ὁ. tempus mulgendi, & pro uespera ponitur, quia tunc mulgentur pecora. Item pro noctis medio. seu alta nocte & intempesta. Homer. Iliad. χ. de autumnali stella, ἀείζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ φαίνονται, πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ. id est, liquida nocte, ut Vergil. dixit. Etym. ἀμολγός, μέλαν, ἀωρία, σκότος, φλεγμός. Item ἀμολγοί, depilatores, ab ἀμέλγω.

Ἀμόλυντος. α. ὁ. ἡ. impollutus.

Ἀμόρα. siligo, uel similago cocta cum melle.

Ἀμορβαῖος, & ἀμορβός. tenebrosus, σκοτεινός. Nicã.

Ἀμορβάς. ἀδος. ὁ. ἡ. comes, assecla, ἀκόλουθος. Apollon. & ἀμορβός. α. apud Callimach.

Ἀμορβένω. ministro, famulor, ὑπηρετῶ. Nicand.

Ἀμορβὴς & ἀμορβὲς noctis medium. παρὰ τὸν ὄρφνιν ἀμορφνής. reiecto ν, & mutato φ in β. Significat etiam comitem, ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν.

Ἀμοργεύς. έος. ὁ. ἡ. qui oleas terit, & amurcam exprimit.

Ἀμόργη. ης. ἡ. fex olei aut uini, amurca. Dioscor. lib. 1. Plin. libro 13. cap. 1. ἔστι καὶ εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς.

Ἀμοργίς. ίδος. ἡ. lini species tenuissima, bysso non dissimilis. Ἀμόργινα ἱμάτια, τὰ πορφυρά, pro preciosis & splendidis, multæq; impensæ, quorum meminit contra Timarchum Aeschynes: in Lysist. Aristoph. & Athenæ. lib. 6.

Ἀμοργίτης. α. ὁ. placenta, simila frixa oleo.

Ἄμοργμα. condimentum, σύμμιγμα, ἄρτυμα.

Ἀμοργός. insula.

Ἀμορία. ας. ἡ. conterminatio.

Ἄμορος. ὁ. ἡ. expers, infelix. ἄμοιρος.

Ἄμορφος. α. ὁ. ἡ. informis. unde.

Ἀμορφότατος. deformissimus.

Ἀμόρφωτος. α. ὁ. informis, indistinctus. Sophocles.

Ἀμός. ὁ. ὁ. aliquis, & Doricè pro ἡμέτερος.

Ἄμοτος. ὁ. ὁ. insatiabilis, insedabilis, multus, plenus, ἀνενδεὴς, μεστὸς. Eustath. Iliad. τ. & ἀμοτόν, pro uehemẽter, & ὀλυτόνως apud Homer. capitur. Eust. ibidem. ἀφ' τῶν σωμάτων, ἢ πρὸς μάτων τῶν μὴ δεομένων μοτοῦ.

Ἄμουσα. ης. ἡ. non cantans auis. Basil. in Hex.

Ἀμουσία ας. ἡ. inscitia, literarum odium.

Ἀμούσιον. organum uentis excogitatum. Cælius lib. 11. cap. 19.

Ἀμυθολογία. ας. ἡ. ineruditæ & intempestiuæ fabulæ, nihil ad rem pertinentes apud Athenæũ, Eras. Chiliad.

Ἄμυσος. ου. ὁ. ἡ. inelegans, inconcinnus, indoctus, à Musis alienus, incultus, insuauis. Antiquitus enim nihil eruditũ habebatur sine musica. Vnde apud Comicos qui se literas didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Eras. Chiliad.

Ἀμύσως. inelegantè.

Ἀμύω. nuto, inclino, Herodotus. ἀμύοντι χαμαίζε, in terrã prono, idẽ quod ἠμύω apud Hom.

Ἀμοχθί. aduerbium, citra laborem.

Ἄμοχθος. α. ὁ. ἡ. labore carẽs. ἀκοπιαστός. (ro.

Ἀμπαιανίζω. sacrifico, uota dijs facio, pœna offe-

Ἀμπαυστήριος. pro αὐαπαυστήριος. sedes in qua quiescitur.

Ἀμπαύω, pro αὐαπαύω. unde ἄμπαυμα pro αὐαπαυμα.

Ἀμπαλίνορος, α. ὁ. ἡ. eadem uia rediens.

Ἄμπαλος. α. ὁ. ἐκ διδυτόρου κλῆρος.

Ἀμπέδιον, pro αὐαπεδιον, per campum.

Ἄμπειρος. α. ὁ. expertus, ἔμπειρος.

Ἀμπελίδες ἀι & ἀμπελιώνες. οἱ ficedulæ auiculæ, quæ & συκαλίδες. sub Poll. lib. 6.

Ἀμπελινός. ὁ. ὁ. uiuens, ut οἶνος ἀμπελινός Herodoto, ad differentiam fortè aliorum uinorum è frugibus confectorum.

Ἀμπέλεος. ad uineam pertinens, ut ἀμπέλου βότρυς racemus ex uite.

Ἀμπέλιος per ι. nomen proprium uiri.

Ἀμπελῖτις γῆ. ampelitis terra, Dioscorides libro quinto.

Ἀμπελίωνες. aues quædã Oppiano in Ixeuticis.

Ἀμπελόεις. εντος. ὁ. uitibus plenus. Nicander in accusandi casu ἀμπελόεις ἕλικας pluraliter dixit, uitigenas clauiculas.

Ἄμπελος. ὁ. ὁ. uitis, ꝑ inea, quasi ἔμπηλος: nam πηλὸς uinum significat. Vnde ἄμπελος ἀγρία, labrusca. Plin lib.14.ca.23. Et herba eodẽ nomine diuersa à labrusca. Idem lib.27.cap.7. Dioscor. de uite satiua, lib.5.cap.1. de sylueſtri, lib.4.cap. 175. de alia sylueſtri, quæ & labrusca lib.5.cap.2. Est & apud Theoph. ἄμπελος, plãta quędam in

Ἀμπελολδυκή. ἡ. alba uitis: sic dicta uel à (mari. qualitate coloris, uel quòd eius radix contrita corpori infricata, teneriorem & candidiorem reddat cutem. Plin. lib. 23. cap. 1.

Ἀμπελόπρασον. ampeloprason, quasi porrum in uinetis nascens. Plin. lib. 24. cap. 15. & Dioscor. lib. 2. cap. 138.

Ἀμπελοσατεῖν. præesse uitium culturæ.

Ἄμπελος λευκή, uel ἀμπελολευκή. Vitis alba, herbæ nomen Dioscoridi, lib. 4. cap. 176.

Ἄμπελος μέλαινα. uitis nigra apud eundem lib. 4. cap. 177.

Ἄμπελος μαινομένη. uitis insana, apud Theophr.

Ἄμπελος κανθαρέος. uitis canthara, apud Theop.

Ἀμπελουργεῖν. uiteis putare, & sarmenta expurgare, quæ uitem onerant. Bud. Com.

Ἀμπελουργία. ας. ἡ. putatio, resectio. ἀμπελουργίαν & κλάσιν Theophrastus aliquãdo pro eodem accipit: item aliquando ἀμπελουργίαν & ζωμήν. Bud. Com.

Ἀμπελουργική. ῆς. ἡ. ars uitium colendarum.

Ἀμπελουργικός, &

Ἀμπελουργός. ὁ. ὁ. uinitor, uitium curator.

Ἀμπελουργοῦντες. οἱ. uinitores.

Ἀμπελών. ῶνος. uinea ἀμπελόφυτος γῆ.

Ἄμπεν. τὸ. restis quo bos trahitur, fortasse pro ἄμπρον, in Lexica irrepsit.

Ἀμπεπαλών. όντος. ὁ. uibrans à πάλλω, ut ἢ ἀκὴ ἀμπεπαλὼν πεδίοιο δολιχόσκιον ἔγχος.

Ἀμπόρεως. utrinq;, per medium.

Ἀμπεχόνη. ης. ἡ. indumentum, toga.

Ἀμπεχόνιον. togula.

Ἀμπέχομαι. καὶ

Ἀμπίχομαι. induo, circundo, includo alterum ab ἔχω, alterum ab ἴχω, & ἀμφὶ præpositione, siue ἀμπὶ Aeolicè. Bud. Com.

Ἀμπλακέω. pecco, erro.

Ἀμπλάκημα. ατος. τὸ. peccatũ: inde dictum, quòd inuoluat homines.

Ἀμπλακία. ας. ἡ. error, delictum.

Ἄμπνεῖν. τὸ. uas ad excipiendum sanguinem. suprà ἄμιον & ἄμνιον scribitur.

Ἄμπνυμαι. respiro. Odys. ω. αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ὀξὺ φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀμπόνον. significat, ὦλ τὸν πόλεμον.

Ἀμπρεύω. apud Lycoph. in Alexand. pro λανθάνειν, & infeliciter asperã uitã ducere sumitur.

Ἀμπρεύσας νήλιπον βίον. nudam & absq; tegmine uitam ducunt, & rursus, λυπρὸν ἀμπρεύσας βίον.

Ἄμπρον. funis inter utrunq; bouem uel equum temonis uice protensus. Vnde apud Lycophro. ἀμπρεύειν, quod trahentibus iumentis opitulari significat. Item comitari, & curru semitam parare, priores occupare, trahere. Bud. Com.

Ἀμπυκτήρια. τὰ. phaleræ, equina ornamenta, apud Sophoclem.

Ἀμπυκάζω, & ἀμπυκίζω. freno equum, caproneas siue antias equorum religo, reuincio comã. Eust. Iliad. χ.

Ἄμπυξ. κος. ὁ. reticulum muliebre. Item uinculum, seu funiculus ille quo iuba equina colligitur, capitur & pro ipsa habena, in χρυσάμπυκες ἵπποι: & pro trocho seu turbine. Est & inuolucrum. Item operculum lagenæ apud Aristoph. Vel; ut alij) catena aurea à fronte protensa, qua comæ colliguntur. πρὸ τὸ ἀμφέχειν, uel αὐαπτυκάζειν καὶ ἀνέχειν τὰς τρίχας.

Ἀμπωτίζω. μ. σω. π. κα. ingurgito.

Ἄμπωτις. ἡ. reciprocatio aquæ. Fit autem quando post exundationem aqua ad mare reuertitur, ac reciprocando subsidit, recessus æstus littora destituentis, opponiturq; πλημμυρίδι. Sunt qui gurgitem, sunt qui alluuiẽ, sunt qui æstum maris interpretentur. ἐκ τοῦ ὤωμι, ὤώσω, ὤωσις, καὶ ἀνάπωσις, & per syncopen ἄμπωσις uel ἄμπωτις. Quidam dictum uolunt quasi ἀνάπωσιν, quòd mare aquam rebibere uideatur. Bud. Com. Apud Hipp. pro confluxu humorum ab externis membris ad interiora ponitur, ἡ εἰς βάθος μετάστασις τοῦ ὑγροῦ.

Ἀμτέμνα. oppidum Sabinorum, unum ex ijs quę Romulo aduersata sunt. unde ἀμτεμνάτης.

Ἀμυγδαλῆ. circunflexo in ultima, amygdalus arbor. Cyrillus & Ammonius.

Ἀμυγδάλη accentu acuto in penul. fructus amygdalinæ arboris. Dicitur & ἀμύγδαλον genere neutro, pro eodem. Dioscor. libro 1. cap. 144. & Theophr.

Ἄμυγμα. τος. ἡ. laceratio, ab ἀμύσσω.

Ἀμύγμων. ἀμύμων, qui citra reprehensionis morsum agit, qui nõ subsannatur irrideturq;. Nam μυγμὸν sonũ illum significat, qui irridendo labijs occlusis, naribus elicitur.

Ἀμυγνός. ὁ. purus, illibatus.

Ἀμυδίς. Aeolice, pro simul, tamen.

Ἀμυδρός. ά. grauis, asper, χαλεπὸς, apud Archilochum: mobilis, εὐκίνητος. Nicandro, δεινὸς. infestus.

Ἀμυδρός. uix apparens, caducus, hebes, dubius, obscurus.

obscurus. παρὰ τὸ μύδρος. Ἀμυδρὸν, uel ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur qui obscurè & uix uidet exiliter.

Ἀμυδρῶς. tenuiter, imbecilliter, obscurè.

Ἀμύζω. fugo, lac premo.

Ἀμύητος. non initiatus. Item rudis, imperitus Areopagitæ.

Ἀμύθητος. ἀμαθὴς. ad discendum non aptus, inenarrabilis, ineffabilis, uenerabilis, innumerabilis. Demosth. Phil. ἀμύθητα χρήματα δῆλε λέξε.

Ἀμυκάλη ἡ. spiculũ, iaculi acies, παρὰ τὸ ἀμύδλειν.

Ἀμύκλαι. αἱ. una è centum illis urbibus Laconię, quam Lacedæmonis filius condidisse fertur. Eras. Chil. Item & crepidę æreæ, quibus utebatur Empedocles.

Ἀμυκλαίδες. αἱ. calciamẽti uilis genus, Amyclis excogitatum. Eust. Bœot. εἶδος ὑποδήματος ἐν ἀμύκλαις πωνούμενον.

Ἀμυκλής. suauis, iucundus.

Ἀμύκησις. multitudo, collectio.

Ἄμυλος. ὁ. placentæ genus ἐυθρύπτου, qd̃ non patiatur molares dentes in ea comminuenda laborare, teste Eust. Iliad. π. βρῶμα, ὃ μὴ πεπτωκὸς ὑπὸ μύλων.

Ἄμυλος. roboris species. Theocr. scoliastes quinque genera querc⁹ enumerat, quę sunt, φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἀλίφλοιος, & ἄμυλος.

Ἄμυλον. ὁ. uel ἄμυλος. ἡ. Aristoph. confectio quædam ex tritico per dies aliquot in aqua macerato, & lacte expresso. ab α & μύλω, quasi dicas citra molam. Vulgus amydũ appellat. Dioscor. lib. 2. cap. 91.

Ἀμύμων. ονος. ὁ. irreprehensibilis, inculpatus, inculpabilis, qui nihil unquam risu & subsannatione dignum admisit, ὁ μὴ ἔχων τὶ ἐπὶ μυκτῆρας ἄξιον. ac si dicas, in quem nihil obtrectatoribus, aut cauillatoribus licet.

Ἀμυμώνη. ης. ἡ. inculpati. Item Amymone, una ex quinquaginta filiabus Danai.

Ἀμυνα, uel ἀμύνη. ultio, auxilium.

Ἀμυνάθω, pro ἀμύνω, βοηθῶ. Bud. Com.

Ἀμύομαι. ulciscor. Vlciscimur autem uel nos ipsos, ita ut ultionis finis ad nos reflectatur, totoq; in nobis sit de iniuria illata pœnam expetentibus: uel alios, cum scilicet siue hostili animo, siue præstandi officij potius causa, alijs iniuriam illatam persequimur, pœnã expetimus, par pari referentes, ut ἐχθρὸν ἀμύνεσθαι. apud Herodian. & ἀμύνεσθαι πόδι πάτρης, apud Homerum. Ἀμύνεσθαι τῷ φύσει, naturæ repugnare. Ἀμύνεσθαι κίνδυνον περὶ τῆς κεφαλῆς, à capite periculum propulsare, Bud. Com. Vide Ammonium.

Ἀμύντας. ου, ὁ Amyntas.

Ἀμυντήρια. τὰ. tutamina, arma tutoria, hoc est, τὰ φυλακτικά, quod genus sunt thorax, galea, gladius, machæra, quibus uim ꝓpulsantibus, & pugnãtes hosti resistimus. Hoc nomine etiam dici possunt in naui malus, rostrũ, antenna, carchesiũ, clauus, anchora, &c. Itẽ in feris dentes, ungues, aliaq; qbus uim ꝓpulsant. Bud. Com.

Ἀμυντῆρες. οἱ. adminicula, rami in ceruorum cornibus, qui imi pendent ante frontem. Gaza in Aristotelis historia animalium.

Ἀμυντήρ. ορος. ultor.

Ἀμυντίας. καὶ

Ἀμυντικός. uindicatiuus. Bud. Com.

Ἀμύντωρ. ορος. adiutor.

Ἀμύω, βοηθῶ. adiuuo, suppetias eo, arceo, uindico, ab iniuria defendo, ulciscor. Bud. Com. Vide Ammonium in ἀμύνεσθαι, & in βοηθῶ.

Ἄμυξ. aduerb. laniando, diripiendo. ab ἀμύξω futuro, reiecto ω.

Ἀμύξαι, καταμάξαι, καταξέσαι, σπάξαι.

Ἄμυξις. ιος. ἡ. laniatio.

Ἄμυος. ου. ὁ. in quo deliniationes, & uestigia musculorum non apparent.

Ἀμύρητος, ἀτέλεστος.

Ἀμυρος, ἀμυδρὸς, κάτυρος.

Ἀμυρεῖν. partem nullam habere.

Ἀμύρειν uero aufferre, accipere.

Ἀμὺς, ἀμυδις. simul.

Ἄμυσις. laniatus. us. ui.

Ἀμύσσω. lanio, terreo, traho, scarifico, rado dũ eliciatur sanguis, quasi ἀμύσσω. παρὰ τὸ αἷμα ἀιμάσσω & ἀιμύσσω, id est, αἱματῶ τῇ ξέω τοῖς ὄνυξιν, lancino uultum unguibus.

Ἀμυσὶ. haustim: quasi dicas citra suctum, non occluso ore, aut contractis labris, οὐδὲ τὸ μῦσαι τοῖς χείλεσι. Vel quasi ἀπνευσί, sine respiratione, ut qui inter bibendum spiritum non reciprocent, sed potum in aluum non secus atq; in dolium infundant. Eras. Chil. Hinc uerbum.

Ἀμυσίζειν. ingurgitare, affatim & sine respiratione bibere. Plutarch. ἀθρόον τῇ ἀπνευσὶ πίνειν.

Ἄμυσις. ιος. ἡ huiusmodi potatio, cuius etiam meminit Horatius: Cassum Threicia uincat amystide. Poculum è quo haud difficulter bibitur. ποτήριον ἀφ' οὗ ἔστιν εὐμαρῶς πίνειν, καὶ πόσις ἢν ἀπνευσὶ πίνῃ τις μὴ μύσας. Eustath. Iliad. χ.

Ἀμυχαί. αἱ. hulcuscula, tubercula liuentia, lacerationes, scarificatus. (asperitas.

Ἀμυχὴ. ἡ. scarificatio, summæ cutis incisio. Item

Ἀμυχρός. ᾶ. ὁ. syncerus, cãdidus. Etym. ἀμυσχρός.

Ἀμύω. inclino, cado,

Ἀμφαγαπάω. amo, πάνυ φιλοφρονέω, περισσῶς ἀγαπῶ.

Ἀμφαγνοέω. μ. ήσω. ῶ. ηκα. in quibusdam ambigo. Vide ἀγνοεῖν in Ammonio.

Ἀμφαδία, ἡ ἀμφαδίον, καὶ ἀμφαδόν. palàm. παρὰ τὸ φαίνω φανδὸν, ἡ ἀμφαδόν.

Ἀμφαής. domus alta, ex qua circumquaq; est prospicere, περίσκοπος.

Ἀμφαής, ἀξίνη.

Ἀμφαμιώται. in Creta uocabantur serui priuati, qui iure belli in seruitutem recidissent, quamuis indigenæ forent. Cæl. lib. 13. cap. 49.

Ἀμφαξονᾶν. exorbitare, obliquè & non rectà incedere. Eustath. Iliad. ν. prouerbialiter accipi testatur, pro μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθὸν: & quibus genua labant atq; succidunt, ex Pausan. lexico rhetorico.

Ἀμφαρέω. circumlacero.

Ἀμφαρίστερος. α. ὁ. ἰσεῦς utraq; manu, dexrra ut sinistra utens.

Ἀμφασία ἡ ἀφασία. taciturnitas, uocis priuatio.

Ἀμφαυξις. ἡ. circumauctio, apud Theophr.

Ἀμφαφάω. contrecto, palpo.

Ἀμφεκάρη. præfectus fuit, in Epigram. aoristus est secundus passiuus ab ἀμφὶ & κείρομαι.

Ἀμφέπω. τὸ. πρόσεπω, θεραπεύω, foueo, medelã adhibeo.

Ἀμφή. collum, ceruix.

Ἀμφής. ἐος. ὁ. flos uini.

Ἀμφήκης. ές. ὁ. ἡ. anceps. id est, utrinq; incidẽs, ut ἀμφήκης γλῶσσα apud Aristoph. in Neb. lingua in utranq; partem acuta.

Ἀμφήλικος. ὁ. ἡ. adolescens, ad iustam ætatem accedens.

Ἀμφημερινός. quotidianus, apud medicos de febre quotidiana in usu est.

Ἀμφήρης. σόμα. os quod utraq; mãdibula in eden do utitur.

Ἀμφήρης ἀυλός. tibia quę ambab. manib. tenetur.

Ἀμφήρης. ἐος. ὁ. ἡ. utrinq; impellẽs, uel cõcitatus.

Ἀμφηρεφής. ές. circumquaque tectus. Pharetræ epitheton apud Hom.

Ἀμφηρικός. ή. ὁ. idem, ut ἀκάλαμος ἀλφηρικός. Thucyd. id est, actuarium nauigium, & undique tectum, uel ut Scholia in Thucyd. annotãt, quod remiges duobus utẽtes remis agunt, quasi ambireme. Bayf. de re nau.

Ἀμφήριμος. α. ὸν. genus nauigij quod utrinq; impellitur. idem & ἀμφήρης.

Ἀμφήριστος, quod est in contentione positum, uel de quo est adhuc contentio.

Ἀμφήρις. dubius cui contingat uictoria, par uiribus. παρὰ τὸ ἐρίζω, ἤρισμαι, ἤρισαι, ἤρις. ἡ ἀμφήρις.

Ἀμφί. cum genitiuo significat de, memoratiua particula. Lucian. Astrol. ἀμφί τι ἀστέρων ἡ γραφή. Cum datiuo, Iuxta. Iliad. β. ὅτ' ἀμφὶ τυφοῖ γαῖαν ἱμάσσῃ. Vel pro, propter, causa, ut πρὶν, ἀλλά μοι ἀμφ' ὀδύνῃ δαΐφρονι δάκε-

ταιῆτος: causa Vlyssis pro Vlysse. Cum accusatiuo, Circũ utrinq;. Item cum, apud Herod. οἱ ἀμφὶ κόδρον καὶ μέλανθον, qui cum Codro, Plato, οἱ ἀμφὶ τὸν ὀρφέα, Orphei sectatores. οἱ ἀμφὶ σωκράτη. hoc est, Socrates. Bud. Com.

Ἀμφίαλον, mari cinctum, ut insula.

Ἀμφιάνακτες. οἱ. Dithyramborum poëtæ, inde dicti, quòd illis frequentissimi moris erat ita exordiri, ἀμφί μοι ἄναξ.

Ἀμφιανακτίζειν. πρὸς μιμεῖσθαι. Terpandri in morem canere, canere Terpandri νόμον, qui ὄρθιος dicebatur, cuius initium erat, ἀμφί μοι αὐτὸν αὐ αχθ' ἑκατηβόλον ἀδίετω φρήν. & apud Aristophan. Nebul. ἀμφί μοι αὖτε φοῖβε ἄναξ.

Ἀμφίασμα. ατος. τὸ. indumentum.

Ἀμφιαχῶν. circumresonans uel clamans. ἔκτοθι ἠάχω, ἀμφιάχω, participium ἀμφιαχὼς, in fœmin. ἀμφιαχῶν.

Ἀμφιβαίνω. π. ἀμφιβέβηκα. defendo, protego, σκέπω, προστέπω, ὑποδρμαχῶ, φυλάττω. Etym.

Ἀμφιβάλλω. amplector, undiq; complector, dubito, circumpono.

Ἀμφιβάς. άντος. ὁ. ἡ. obambulans.

Ἀμφιβασία. ας. ἡ. dissensio, disceptatio, controuersia. Herodotus.

Ἀμφίβασις. testudo militaris, propugnatio, certamen quod pro mortuo aut saucio corpore committitur, ne hostis ludibrio pateat. Eust.

Ἀμφιβατέω. μ. ήσω. π. ηκα. dubito.

Ἀμφίβεων. τὸ σόμιον ἢ μήτρας.

Ἀμφίβιος. in terra & in aqua uiuens, anceps & in utroq; sede uiuens, interp. Cic. 1. de Nat. Deor.

Ἀμφιβληστροειδὴς χιτών. tunica oculi prima interior, retiformis à medicis dicta.

Ἀμφίβληστρον. retis genus, inde dictũ qd undiq; complectatur, hoc est, ἀπὸ τοῦ ἀμφιβάλλειν. Valla esse putat quod Latini Vehiculũ uocant. nam qd illi Rete uocant, Græcis est δίκτυον. Aeschylus etiam pro uinculis usus est, quib. uelut Reticulo quis inuoluitur.

Ἀμφίβλημα, ἀναβόλαιον. amict & ornamentũ pectorale uel humerale, præsertim in mulieribus.

Ἀμφιβληστρικὴ. ης. ἡ. ars piscandi, piscatus.

Ἀμφιβολία. ας. ἡ. ambiguitas, dubiũ dictũ. Est figura orationis, quę fit uitio cõpositionis, quando oratio in aliũ atq; aliũ sensum interpretari potest.

Ἀμφιβολογία. ας. ἡ. idem.

Ἀμφίβολος. α. ὸν. ἡ. ambiguus, compositum uolunt ex ἀμφὶ utrinq;, & βολὴ consilium, uel ex ἀμφὶ & βάλλεσθαι.

Ἀμφιβραχία. τὰ πρὸς τὰ παρίδμια καὶ ἀμφιβραχῶ.

Ἀμφιβραχύς. pes est in carmine, sic dictus ὅλῳ ἔχει δύο βραχείας συλλαβὰς ἀμφὶ τὴν μακράν.

Ἀμφίβροχος. α. ὸν. ἡ. undequaq; madid, temulẽtus.

Ἀμφιβρότης

Ἀμφιβρότης. clipeus latus, qui totũ hominis corpus tegeret, qualibus ueteres usos fuisse uerisimile est.

Ἀμφιβώθης. celebris.

Ἀμφιγυήεις. ἀγυιαῖος. claudus utroq; pede. Epith. Vulcani.

Ἀμφίγυος. ὁ. priuignus.

Ἀμφίγυος. utrinq; acutus: quasi τὸ ἑκατέρωθεν γνῶσαι δίκην ἀμβλυνον. Etym.

Ἀμφιδαιον. τὸ. oris matricis summũ in orbẽ circumiens, simile labris cucurbitularum. Hipp. Gal.

Ἀμφιδαής. ἐος. ὁ. ἡ. culter anceps, utrinque scindens.

Ἀμφίγυον ἔγχος. telum utrinq; cuspidatum, uel quasi luctum, id est, γόον inferens, & spiculo, & τῷ σύραγκι: aut qd utraq; manu (id enim sunt γύαι) in hostem adigitur. Eust. Iliad. N.

Ἀμφιδέδηε. circumaccenditur, ab ἀμφιδαίω. Etym. dicit præt. medium esse ἀπὸ τοῦ δέω, pro πεδιδέδεται, πεδιδεῖται, ἤγουν ἀμφοτέρωθεν περιεκύκλωσε. (des.

Ἀμφιδέραι. οἱ. catenæ, annuli, armillæ, periscelides.

Ἀμφιδέμω. οἰκοδομέω. Ioseph. lib. 6. τὸ ἱερὸν ἀμφιδέμαν. In circuitu templi construxerant.

Ἀμφίδεον. rotunda illa extremitas in ore uuluæ, quæ cucurbitulæ labris similis est, sumpta trãslatione à mulierũ armillis quæ etiam ἀμφίδεα uocantur.

Ἀμφιδέξιος. ὁ. ambidexter, q utraq; manu pro dextera utitur, id quod paucis uiris contingit, mulierum nulli apud Aristotel. & in Hippocratis Aphorismis, Mulier ambidextra non fit. Huic opponitur ἀμφαρίστερος, uel ἀμφιλαῖος. Eurip. ἀμφιδέξιον σίδηρον dixit anceps ferrũ, & utrinq; incidens.

Ἀμφιδήριτος. ὁ. dubius, anceps, de quo certatur.

Ἀμφιδοξέω. dubito, utranq; partem reputo probabilem.

Ἀμφίδοξον. τὸ. quod utrolibet referri possit, dubiæ sententiæ.

Ἀμφίδοξος. ὁ. dubius.

Ἀμφίδορος. ὁ. corio undequaq; obtectus.

Ἀμφιδουλος. natus ex utroque parente seruo, & ipse seruus.

Ἀμφιδρομία. ας. ἡ. dies erat apud ueteres, à nato infante quintus, quo manus expurgabant, quę obstetricis munere fuerant perfunctæ: cursuq; ad focum ferebatur puer, mittebanturq; à propinquis polypodes ac sæpiæ munerum loco. Cæl. lib. 12. cap. 12. Eras. Chil.

Ἀμφίδρομον. spirosum, utrinq; peruium, gurges.

Ἀμφιδρυφής. ἐος. ὁ. ἡ. καὶ

Ἀμφιδρυφός. faciẽ circumlaceratus ob luctum. Nam δρύψαι est lacerasse.

Ἀμφιδύς. indutus.

Ἀμφίδυμος λίμην. portus utrinq; tutam & commodã nauibus stationem præstans, Callimach.

Ἀμφιδυμός. ὁ ἐνδεδυμένος, uestitus. Bud. Com.

Ἀμφιέλισσα. utrinq; agitatus, ut nauis quę utrinque remis impellitur, ἀμφήρης. Epith. nauis apud Homer.

Ἀμφίελος. sine inuidia.

Ἀμφιέμαι. induo. Bud. Com.

Ἀμφιέμι. καὶ

Ἀμφιεννύμι. μ. ἀμφιέσω. idem, ἐνδύομαι πρὸς τὸ ἔω ἕνω, ex quo ἐνύω per paragogen & εἰνύω, & mutato ι in ν ἐνύω. unde ἀμφιεννύμι. Etym. 207.

Ἀμφίεσμα. ατος. τὸ. uestimentum, indumentum.

Ἀμφιεπάζω. sigillatim perpendo.

Ἀμφιετεῖν. quotannis sacrificare.

Ἀμφιετὲς quotannis.

Ἀμφιετηρίς. ίδος. ἡ. festum quod unoquoq; anno celebratur.

Ἀμφιετής. ὁ. deus quidam, in quem extat hymnus Orphei.

Ἀμφίημι. μ. ἀμφιέσω. induo.

Ἀμφιθαλής. ἐος. ὁ. ἡ. uirescens, cui uterque parens superest & quasi floret. ἀμφιθαλὴς παῖς, pubescens puer. Plutarchus ἀμφιθαλὸς ἔρως. Eras. in Chiliad.

Ἀμφιθέατρον. locus ex omni parte spectabilis.

Ἀμφίθετος φιάλη. æneum erat poculum grande, lebetis forma, ansatũ utrinq;, frigidum, sed igni non imponendã continens, quali fortasse magnates ad refrigeranda uina utuntur hodie, sic enim Eustath. Iliad. Ψ. interpr. χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητοειδές, δύο ἔχων ὦτα, δεχόμενον ψυχρὸν ὕδωρ εἰς τὸ τῶν ἐκ πότου πιθέμενον. unde & ἀπυρωτον uocabant, & alia ratione δακτυλωτὸν, uel ἀμφίθετος dicitur, quod utrinq; ansis (ὦτα uocant) prehensari possit, ut & ἀμφιφορεύς, Dionysius interpr. quasi ἀμφιθέσαν, rotunda & circulari forma: Parthenius fundo carentem, aut περιτῆς πεποιημένην: Aristarchus phialam quæ utrinque collocari potest, & κατὰ πυθμένα & κατὰ σόμα. ἤτοι πρόσωπον: contra sentit Apollodorus negans fundo iniri posse, sed soli ori. Hæc ex Eust. Iliad. Ψ. Vide & Eust. Iliad. ιι.

Ἀμφιθερμόπυλαι apud Thermopylas.

Ἀμφιθυρός. utrinq; ianuas habens.

Ἀμφικαίω. absorbeo.

Ἀμφικαλύπτω. complector, occupo.

Ἀμφικαρής. ἐος. ὁ. ἡ. utrinq; capita habens extantia, & ansas quasdam quibus prehẽsari quid potest. Eust. in Odyss. biceps apud Nicand.

Ἀμφιλαχαίνω. circumfodio.

Ἀμφικελυμόν. lectica.

Ἀμφικέφαλον. ὀ. ὁ. biceps.

Ἀμφικής. ἐος. ὁ. ἡ. anceps, utrinq; scindens.

Ἀμφίκλασος. ὀ. undiq; fractus.

Ἀμφίκλυσις. ἡ. primus spicarũ exortus, quando è uagina erumpunt, dicitur & καῦσις, & fortassis ἀμφίκαυσις inde.

Ἀμφικαυσις. ἡ. hordeũ montanum apud Tragic.

Ἀμφικνέται ἧς ἕνα κωμήν. peruenit in quẽdam

Ἀμφίκομος. ὀ. ὁ. ἡ. undecunq; comat. (agrũ.

Ἀμφίκορος. ὁ. medius inter tres fratres.

Ἀμφίκυρος. ὁ. undecunq; uiris septus, circun-

quaq; rasus. (riculosum.

Ἀμφίκρημνον. ὀ. utrinq; præcipitium habens, pe

Ἀμφικτύονες. cõsessus quidam fuit Græcorum, ad Thermopylas conuenire solitus. ab Amphictyone Deucalionis filio sic dictus, qui & ipse populos, cum regnaret, ad conuentus conuocasse dicitur. Hi autem erant numero duodecim: Iones, Dores, Perrhæbi, Bœotij, Magnetes, Achæi, Phthiotæ, Molienses, Dolopes, Aenianes, Delphi, Phocenses. Alij quod accolæ Delphorum essent, sic dictos putãt. ἀμφικτύονες enim uicini dicuntur. Plinius libro 35. Amphictyonum conuentum publicũ Græciæ concilium appellat Aliquanto secus tradunt Strabo & Dionys. Eras. Chil.

Ἀμφικύπελλον. poculum rotundum, aut undiq; intrò flexum. Cæl. lib. 15. cap. 6.

Ἀμφίκυρτος. utrinq; decliuis & gibbosus, ἀμφίκυλος. Inde etiam ἀμφίκυρτον lignum quoddã cãuũ uocabant, quo onera gestabãtur, id quod etiam αὐάφορον ἀλλακτὸν nominabant. Consimile ferè lignum est quo mulieres in quibusdam locis à flumine aquam gestitant, utrinque æqualibus uasis propendentibus.

Ἀμφίκυρτος σελήνη dicitur, quãdo supra diametrum semiplenæ lunæ, cõuexitas insup accedit, antequã orbis cõclusione cingatur, uel quãdo luna de pleno orbe minuens, mediã eminentiam inter plenã & semiplenam ostẽdit. Theon. in Aratum, & Macrobius. Vide in μηνοειδὴς.

Ἀμφιλαῦος. utraq; manu læuus, ἀμφαείσορος.

Ἀμφιλάφεια. ας. ἡ. utilitas, ὠφέλεια, συγκρότησις.

Ἀμφιλαφὴς νῆσος, insula utrobiq; cõmoda stationibus nauiũ, ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσα. Apollo. Comment.

Ἀμφιλαφὴς. ὲς. ὲς. abunde suppeditãs, magnus, copiosus, ingens, ut opus sit duabus cõplecti manibus, ab ἄμφω & λαμβάνω. idcirco quoq; duplex significat, quasi ἀμφίλαβος. Aliquando comatus, umbrosus, item callidus, astutus, fraudulentus, cauillator.

Ἀμφιλαφία. anceps ansa. Cicero ad Atticum.

Ἀμφιλέγω. dubito, dubia dico & obliqua.

Ἀμφίλεκτος. ambiguus, anceps.

Ἀμφιλέω. μ. ήσω. π. ηκα. administro. Actiu. accusatiuo iung. ἀμφιέπω.

Ἀμφίλογος. sermo dubius. (umbrã significat.

Ἀφιλύκη. ἡ. λυκόφως. crepusculũ μ. λύκη enim

Ἀμφίλυκος. antelucanus.

Ἀμφίμακρος. pes est in carmine q opponitur τῷ ἀμφιβραχεῖ, sic dictus à duabus longis syllabis breuem mediam amplectentibus.

Ἀμφιμαλα. dicũtur uestes quòd utrinq; uillosæ

Ἀμφιμάλλιον. oppidum Cretæ. (sint.

Ἀμφιμαλλός. ἡ.

Ἀμφιμάλλιος. ciuis illius oppidi, &

Ἀμφιμαλλάς. gentile nomen.

Ἀμφίμαλλος. ὁ. ἡ. utrinq; uillosus. Tapetes hoc nomine utraq; parte hirsutie præsignes intelligit Pau. Vide Bayf. de re uestia Ἀμφιπάπυτος.

Ἀμφιμάστωρ. ορος. infelix, κακοθάνατος, & utroq; parente orbatus, uel utrunq; habẽs superstitẽ.

Ἀμφιμάσχαλος. ὀ. ὁ. ἡ. uestis manicata & curta, qua serui utebãtur. Etym. scribit ingenuorum siue liberorũ fuisse, & duas manicas habuisse, seruorum uero unam. Aristophanes, Equitibus ἀπώπτ' ἀμφιμασχάλου τὸν δῆμον ἡξιωκας. Ab axillis dicta, quæ uocantur μασχάλαι.

Ἀμφιμήτριον. τὸ. fundũ nauis, quidã interpretantur ornamentũ quod circũ nau es adhibetur: Fauorinus, quod utrinq; nauis carinæ adhibetur: ego uero si quid statuendũ in hac parte est, ἀμφιμήτρια esse autumo, trabes quæ uelut balthei, aluum nauis utrinq; cõpingunt & circundant, quos Heliodorus ζωστῆρας dixit: sicq; uidetur usurpasse Artemidorus, ἃ τὰ ἀμφιμήτρια τῶν νεῶς ἔστασι.

Ἀμφιμήτριον σημεῖον. Hippocrati dicitur id qd significatiuum est affectionum uuluæ.

Ἀμφιμήτρι ος, ὁ.

Ἀμφιμήτωρ. ορος. ὁ. qui ab eadem matre, & diuerso patre frater est.

Ἀμφίνυκος. de quo cõtrarijs sermonibus pugna-

Ἀμφινέω. ambigo. (tur.

Ἄμφιον. indumentum, pallium.

Ἀμφιορκία. ας. ἡ. utrobiq; præstitum iuramentũ.

Ἀμφιπέλεκος. capulus securis.

Ἀμφιπέλομαι. adsum.

Ἀμφίπηρες. cæcus.

Ἀμφιπλήξ. πληξ. βάλλω, utrinque percutiens. Sophoc. Oedipo tyranno: καὶσ' ἀμφιπλὴξ μηδός τε κἠ τῆσ σῆς πατρὸς ἐλᾶ ποτ' ἐκ γῆς.

Ἀμφιπλήσσω. διαβαίνω, transire.

Ἀμφιπολέω. curo, ministro, circumeo.

Ἀμφίπολις. undiquaq; aquis circundata ciuitas. Est proprium quoq; ciuitatis Thraciæ.

Ἀμφίπολος. famulus, famula, νῦν δ' ὄνομα (inquit Ammon.) ἄρρενος καὶ θηλείας δ' ὅλης. Est autem uerbale nomẽ ἀπὸ τοῦ ἀμφιπολεῖν, quòd circumuertatur, aut circumeat ad diuersa ministeria. Sunt tamen qui πρόπολος de masculino tantum genere dici uolunt, ἀμφίπολος uero de fœminis famulabus. Vide δμής in Amm.

Ἀμφίπολος, τύμβος, sepulchrum quod circũiri potest, sic Pælopis tumulum dixit Pindarus ob structurę magnificentiã, uel quod circũ eũ uelut metã reflectebant cursores. Pindari scoliastes Olymp. 1.

Ἄμφιπποι. οἱ dicũtur in ueteri acie militari οἱ ὦν δυοῖν ἁρμάτοιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἱ καὶ μετάπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. id est, Qui duobus equis unà ligatis siue ephippijs uehuntur. quiq; ex alio in aliũ transiliunt, si usus requirat. Idem tradit Pollux lib. 1. quanquàm ibi ἀνίπποι pro ἄμιπποι uitiosè legatur, aut certe ἄμιπποι, quo in eadem significatione quidam utuntur. Latinè uocantur desultores, & equi ipsi desultorij. Liuius lib. 2. de secundo bello Pun. Nec omnes Numidæ in dextro locari cornu, sed quibus desultorum in modum binos trahentibus equos, inter acerrimam sæpe pugnam, in recentẽ equum ex fesso transsultare mos erat. Cælius lib. 11. cap. 64. Vide Ammonium in uoce ὁπλῖται.

Ἀμφιπποτοξόται οἱ, equestres sagittarij.

Ἀμφιπρόστυλος. ædificij species, omnia habens ea quę prostylos, prętereaq; habet in postico ad eundẽ modum colũnas & fastigiũ. Vitruuius lib. 3.

Ἀμφιπρόσωπος. ον ὁ. bifrons.

Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus.

Ἀμφίῤῥωξ, anfractus, exesus, diruptus.

Ἀμφὶς. accentu in ult. sine, diuisim, satis, utrinq;, cum controuersia seorsum.

Ἄμφις. ιος. accentu in penul. Comicus quidam Athenienſis Cirill.

Ἀμφισβαῖνα. genus serpentis, quod in caput geminum insurgit, quorum alterũ loco suo est alterum loco quo cauda, quæ causa est ut capite utrinq; uenenum fundente serpat tractibus circulatis. Dicitur & ἀμφισβαῖνα pro eodem. Dioscorid. lib. 6. cap. 46. & 64. Aelianus, & Nicander in Theriach.

Ἀμφισβητέω. quasi ἀμφισκητέω. per pleonasmũ τοῦ β. παρὰ τὸ ζητέω. dubito, ambigo, contendo, discepto, certo, litigo, ἐγκαλῶ, delibero, mihi uendico. Genitiuo & datiuo iungitur.

Ἀμφισβητῶ πολὺ τοῦτο, & πῶς οὐχί, non admitto hoc, non concedo. Ἀμφισβητῶ σοι οὐχί, contendo tecum de hac re & cõtrouersiam habeo. Bud. Com.

Ἀμφισβήτημα. τος. τὸ. controuersia, hoc est, res de qua disceptatur in iudicio. Plato in Philebo, pro quæstione inter disputantes agitata. Bud. Com.

Ἀμφισβητήσιμος. ον. dubius, contentiosus, controuersiosus, de quo disceptatur.

Ἀμφισβήτησις. cõtrouersia, contentio.

Ἀμφισβητικός. οῦ ὁ, ἐριστικός, ὁ αὐτολογικός, περὶ λόγους ἀγωνιστικός, contentiosus, rixosus, acer & argutus in disceptationibus.

Ἀμφίσκιος. ὁ. utrinq; umbram habens.

Ἀμφίσκω. induo.

Ἀμφιστεφής. ὲς. ὁ. ἡ. coronatus, undiq; plenus.

Ἀμφίστημι. perscrutor, circunsto.

Ἀμφίσημος. ον. ὁ. ἡ. anceps, qui subdolis est moribus & uersipelli fide.

Ἀμφίσημος φάλαγξ. Vide in Appendice lexici de uocabulis militaribus. Acies dimidiam uirorum partem auersam dorso dorsis iungentium habens. Sic ut utrobiq; aduersa frõte hostẽ excipere queant.

Ἀμφισφαῖρα. genus calciamenti muliebris.

Ἀμφιτάπης. ητος. ὁ. ἡ.

Ἀμφίταπος. ον ὁ. tapes ex utraque parte hirsutus uillosusq;. Athenæ. lib. 5. Hos itẽ ἀμφιμάλλους intelligit Pausanias. Vide Bayfium de re uest. & τάπητες in Ammonio.

Ἀμφιτρομέω. timeo, tremo.

Ἀμφίτρητος. ον. ὁ. ἡ. utrinq; perforatus.

Ἀμφιτρίτη. Oceani filia, ponitur pro ipso oceano. ab ἀμφὶ & τρέχω, quod circumcurrat terrã: uel potius ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρίβειν, id est, à circunterendo, quòd terrã undiq; terat ac lancinet. Cęl. li. 14. ca. 18.

Ἀμφίφαλος. ὁ. cuneatus.

Ἀμφιφῶνες. οἱ. &

Ἀμφιφῶντες. οἱ. placentæ genus è caseo, cui circũponebant, affigebantq; cæreos circumquaq; accensos, teste Pausania apud Eust. Iliad. Σ.

Ἀμφιφορεύς. ὁ. amphora.

Ἀμφιφορίτης ἀγών. certamen erat apud Aegineras, quo circa Asopum fontem certabant, impositis in humeros aqua plenis fictilibus uasis de victoria contendentes.

Ἀμφιφορεύς. ἡ. circumagnatio apud Theophrastum.

Ἀμφιχαύω. contego. Hesych. & Var.

Ἀμφιχαύοντες, καταπιόντες.

Ἀμφίχυτος. ον. accliuis, in tumulum leniter conuexum surgens, βαθυφυής. Eust. Iliad. υ.

Ἀμφίων. ueteris Musicæ repertor.

Ἄμφοδος. ὁ. biuium.

Ἀμφόδους. τὸ. ex utraq; parte oris dentatum. Aristoteles.

Ἀμφοῖν. amborum, ambobus. Aliquando Atticè subauditur

subauditur χρῶτι, significatq; ambabus manibus. Sic & ἀμφοτέραις & ἀμφοτέροισιν.

Ἀμφοῖν ἕνεκα, duplici nomine, duabus de causis Luciano.

Ἀμφορεύς. ceramia & metretæ, quæ Latinè quadrantalia uocantur.

Ἀμφορεφόρος. qui mercedis gratia amphorã portat, amphorarius.

Ἀμφορεύς. ὁ. amphora. ab ἀμφὶ circum, & φορέω τὸ φέρω, quod sit uas portatile huc & illuc. Etym. ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίδυμον σημεῖον. uel τὸ ἑκατέρωθεν αἴρ ὄμενον. ἀμφοαιρεὺς ἢ ἀμφορεὺς, per syncopen & pleonasmum.

Ἀμφοτεροδεξιος. ὁ. ambidexter.

Ἀμφοτεροπλοῦν. τὸ. Pollux lib. 8. ait fœnus nauticum esse, cum fœnerator & commeatus & remeatus periculũ suscepit, ἑτεροπλοῦν uero cum commeatus tantum.

Ἀμφότερον. uterq;, in plurali tantum profertur. Athenæ. de Stratocle loquens, ἀλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ δεῖ φθαρῆναι. Bud. Com. Differt ab ἑκάτερος. uide Ammonium.

Ἀμφοτέρωθεν. undiq;, in utranq; partem.

Ἀμφοτέρωθι. utrobiq;.

Ἀμφοτέρωσε. in utranq; partem.

Ἀμφεδεῖς. παρὰ τὸ ἔδαφος, πρὸς τῇ γῇ, ἀμφὶ οὖν. Verbum est ἀδίζω. μ. ἀδίσω. abiectione ω, οὖδος, inde composita dictio, ἀμφεδεῖς.

Ἀμφυγία. ας. ἡ. perpetuum exilium.

Ἀμφικτυονία. ας ἡ. concilium Amphyctionum.

Ἀμφύω. abundanter effundo, pro αὐαφύω.

Ἀμφω. ambo.

Ἀμφιβολα. τὰ. extispicinę, diuinatiões, & omnia quæ è tostis extis colliguntur. apud Sophoclẽ.

Ἀμφίδοντα ζῶα. animalia quæ utrinq;, hoc est, in utraq; oris mandibula dentes habent.

Ἀμφῶτις. τὸ. duas aures siue ansas habens. Sic etiã.

Ἀμφόννυξ. helluo, intemperans, gulosus.

Ἀμφωξις. ιος ἡ. mulctra.

Ἀμφωτίς. ίδος. ἡ. ab auribus quæ ὦτα uocãtur. Cæl. lib. 2. cap. 29. Etym. ἀμφωτίδες, χαλκά, ἃ πρὸ τῶν ἀλαισὰ τοῖς ὠσὶ περιτίθεται. Vel ἄμφωλις, σκεπαστήριον ὠτός. Item poculi genus ansati.

Ἀμφωτον. τὸ, utrinq; auritum, ex utraq; parte ansatum.

Ἀμῶ. idem quod ἀμάω meto. & ἀμῶ congrego & ἀμησάμενοι, unum in locum aliquid cogentes, & aggregantes.

Ἀμωμίς. ίδος. herba est similis amomo, sine odore & fructu, qua adulteratur amomum. Dioscorides.

Ἄμωμον. frutex quidam. Plin. lib. 12. cap. 13. & Dioscor. lib. 1. cap. 14. & Theophrast.

Ἀμώμητος. ὁ. ἡ. καὶ

Ἄμωμος. immaculatus, innocens, inculpatus, irreprehensibilis. παρὰ τὸ μῶμος.

Ἀμώριον urbs Phrygiæ.

Ἀμῶς. mediocriter, quadam ex parte, quodãmodo, idem quod ἄμα. de quo supra.

Ἀμωσγέπως. omni modo, ὅπως δήποτε, quauis uia, undecunq;. Item quodammodo, paulatim. μετρίως. ἀμὸς γὰρ δωρικῶς τὸ τίς. ex cuius genitiuo plurali fit ἀμῶς, & cum γε cõiunctione & πῶς ἀμωσγέπως. Etym.

Ἄμωρος. placentæ genus.

AN. si, utiq;. Coniunctio est expletiua, ratiocinatiua, & circunscriptiua: quę cum potentialis est, optatiuis præsentis & futuro iungitur præterito quoq; nonnunquam indicatiui, ut ἂν οὐ λέγοις, ἂν οὐ λέξοις, ὅζα οὐ εἶπες. id est, non dixeris, uel non poteris dicere. Indefinita subiunctiuo ferè iungitur, ut ἂν οὐ εἴπῃς. Priscian. lib. 18. & Bud. Com.

Ἄν μή. nisi.

Ἀνά. oxytonũ, per, loci aut temporis nota. accuiung. Poëticè tamẽ cum datiuo inuenitur pro σύν, ut χρυσέῳ αὐὰ σκήπτρῳ. Iliad. α. In compositione significat re, uel sursum. 46 C

Ἄνα. paroxytonũ obsecrantis est. Itẽ pro ἄναξ. per apocopen. Significat etiam ἀνάστηθι, id est, surge. Homer. ἀλλ' ἄνα εἰ μεμονάς γε. Sophoc. ἀλλ' ἄνα δὴ ἐδράνων, pro ἀνάστηθι ἐκ θρόνων.

Ἀνὰ κράτος. totis uiribus. Strabo. 13. ἀνὰ κράτος ἐνίκησε συμβαλὼν, totis uiribus confligens, aut totas uires cõmittens uictor extitit.

Ἀνὰ μέρος. uicissim, in partem, partim.

Ἀνὰ μέσον. in medio.

Ἀνὰ παῦ ἔτος. quotannis.

Ἀνὰ σκήπτρῳ, cum sceptro, pro σύν Doricũ est.

Ἀνὰ σόμα ἔχειν. in ore habere, uel ut laudibus celebres quempiam, uel ut maledicas & conuicieris, ut apud Hom. Thersites ἀνὰ σόμ' ἔχων βασιλῆας ἀγορεύει.

Ἀνὰ σόμα. per os.

Ἀνὰ στρατόν in exercitu, apud Hom. ἀνὰ στρατὸν ἔυχετ' εἶναι.

Ἀνὰ τυχόντα. secundum quod euenerit.

Ἀνὰ χθόνα. super terram.

Ἀνὰ χρόνον. temporis processu, id est, nõ ab initio.

Ἀνάβα pro αὐαβάθι. ascende. Bud. Com.

Ἀναβάδιλλω. pedibus porrectis, & in altum sublatis. Aristophan. Plut. νυνὶ δὲ τῶν ἀναβάδιλλω ἀναπαύομαι. Ἀναβάδιλλω καθήμενος (inquit Pollux) αὐτὴ τὸ αὔω πόδας ἔχων, id est, in sublime pedes habens. Bud. Com.

Ἀναβαδὸν. supergrediendo, & scansim significat. Aristot. lib. 6. de hist. animal. αἱδὲ ἄρκτοι τῶν ὀχέων

ὀχέαν ποιοῦντα ἐκ ἀναβαθλοῦ, ἀλλὰ κεκλιμένα ἐπὶ τῆς γῆς. Vrsæ autem coeunt, nõ scansim sed in terram stratæ. Bud. Com.

Ἀναβαθμός ὁ. ὁ. ascẽsus, gradus, accliuis ascensus.

Ἀνάβαθρον. pulpitum, scala, gradus superior scansilis, subsellium.

Ἀναβαίνω. ascendo, succresco, increscо, emergo, soluo à littore, redeo. Ponunt etiam ἀναβαίνειν pro inire, ac uenereo impetu aggredi.

Ἀναβακχεύω. μ. εύσω. π. εύκα. debacchor.

Ἀναβαλίς. ίδος. tænia, uitta, σφαῖρα, ταινία.

Ἀναβάλλομαι, ut ἀνατίθεμαι. reijcio, cunctor, prolato, differo, protelo, prorogo, procrastino, diẽ de die duco. Item ad iudicium alterius reijcio, arbitrio eius permittendo. Lucianus: ἀλλ' ἐπί σε τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα, ἢν ὅτι αὐ δικῇ. ἐῶν ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. Differt ἀπὸ τοῦ ὑστερίζειν, quòd ἀναβάλλεσθαι sit tempus idoneum rei alicuius agendæ missum facere, ὑστερίζειν uerò, tempus idoneum rei agendæ expectare: teste Ammonio. Ponitur etiã pro resupinari, & pro θρύπτεσθαι, deliciari, delicijs affluere. Item αὐτὸ τοῦ προοιμιάζεσθαι, id est præfationem dicere, uel præludium facere. Ἐνδύεσθαι, indui, amiciri. unde ἀναβλησθὸν γνῶναι significat induere in modum amiculi, amictim circumiacere. Herod. ἐπαναβλησθὸν ἱμάτια φορέεσθαι, hoc est, quasi circũiectim & obuolutim. Bud. Cõ. Ponitur & p reijci & scaturire, sic ἀναβάλλει τὸ ὕδωρ δι' ἀσωλῆνος, prorũpit, reiectatur, expuitur aqua ab canali, hoc est, ἀναβλύζει, αὐαπηδᾷ.

Ἀναβαλόμιον. etiam de cantu dicitur elegantius quàm ἦσα. Aphthon in Progym. οἱ μὲν τέττιγες μεσικὴν ἀνεβάλοντο σύντονον. & apud Pindarum in Nenieis eodem significatu usurpatur Ode nona.

Ἀναβαλλόμενος. qui superfertur. ὑστερίζεθέμενος, πεῖέμενος τὴν ὑδητόδη καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀναβαλόμενος. simplici λ, qui prælusit. Suidas.

Ἀναβάλλω. idem cum ἀναβάλλομαι, retardo, remoror, protraho, prolatationibus implico. Demosthen. οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, Quibus nos remorantur & differre cogũt. Prouerbio quoque dici solet, ἐχῖνος τὸν πόκον ἀναβάλλει, Echinus partum differt. Aliquando αὐτὸ τοῦ ἀναβιβάζειν, Xenoph. lib. 4. παιδείας. ὀδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν, Nemo alius regem in equũ sustollebat. unde ἀναβολεύς. Bud. Com. Item in sublime eiaculor ut ἀναβάλλειν σφαῖραν. Interdũ αὐτὸ τοῦ ἀναπέμπειν ἢ ἐκβλύζειν, sic apud Callimach. κρήνη λεύκον ὕδωρ ἀναβάλλει, expuit, effundit, talpæ quoq; terram ἀναβάλλεσι emoliuntur.

Ἀνάβασις. ascensus, ascensorius.

Ἀναβασμός. uide ἀναβαθμός.

Ἀναβαλικὸς πυρετός. genus febris synodochicæ, dictum quod incrementum suscipit ac indies inualescat augeaturq;.

Ἀναβάτης ὁ. ascensor. Ita quoq; equus uocatur admissarius, ὀχεύτης ἵππος. sæpius tamen ὀχεῦον dicũt. Bud. Ἀναβάτης dicitur qui quo, ἐπιβάτης qui nauigio uehitur. Ammonius.

Ἀνάβατος. ascensibilis.

Ἀναβέβρυκεν. ἀναπέπηδηκεν, ἀναβέβρυχεν, ἀναβρύει, ἀναπηδᾷ. scaturit, è fonte emanat. Etym.

Ἀναβιβάζω. ascendere facio, traduco, impono, supra diuido, profero, in iuditium conscendo, attollo, excito. Andocid. τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Item in medium produco. Plato in Apolo. παιδία τε αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος. Puerulisq; suis in medium productis. Item recenseo, & delectum habeo militum, apud Xenophon. Ἀναβιβάσει pro ἀναβιβάσειε, scandere faciet, apud Demosth. producet apud Aeschinem. Bud. Com.

Ἀναβιόω. resuscito, reuiuisco. Vnde ἀναβεβιωκώς, qui reuixit Bud. Com.

Ἀναβιώσκω. facio reuiuiscere, reuiuisco, uitæ restituo. Bud. Com.

Ἀναβλασάνω, uel ἀναβλαστάνω. repullulo, germino.

Ἀνάβλεμμα. τος. τὸ. acies reflexa.

Ἀναβλέπω. suspicio, attollo oculos, uisum recipio, post cæcitatem oculis restituor, quasi reuideo. ab ἀνὰ & βλέπω, ut Matth. 21. ἀνέβλεψαν οἱ ὀφθαλμοί. Sic Chremylus apud Aristoph. ad Plutum cæcum. ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς, κἂν μικρὸν χρόνον. Bud. Com.

Ἀνάβλεψις. ιος ἡ. redditus uisus.

Ἀναβλησθὸν. in modum amiculi, amictim.

Ἀνάβλησις. dilatio, ἀναβολή.

Ἀναβλύζω. aquam emitto, ut fons scaturiens.

Ἀναβλυσάνω. scaturio sursum, ἀναπηγάζω.

Ἀναβλύω. exscaturio. Neutrum.

Ἀναβλύσι. fontes.

Ἀναβοάω. reclamo, magna uoce clamo.

Ἀναβόησις. ι. ἡ. exclamatio.

Ἀναβολάριον, uel ἀναβολάδιον. inde dicitur quòd de inferioribus ad superiora eleuetur, pectoriq; iungatur. unde & pro amictorio ponitur quo humeri operiũtur, quod sindonẽ uocant.

Ἀναβολαία. τὰ. ornamenta sunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur.

Ἀναβολαίω. induo.

Ἀναβολὰς ποιεῖσθαι. differre.

Ἀναβολεύς. uocatur qui apud reges eo fungebatur munere, ut eos in equum sustolleret: strator, à sternendis equis Latinis dicitur. Plut. in Cras. ἅμα δ' ἵππος ὑφ' Κράσσῳ πηδήσας χρυσοχαλίνου,

λινος, καὶ οἱ αὐαβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι πρὸς βίβασιν. Bud. Com. Itē ferrū illud pendulū, cuius ope cōmodius in equū ascenditur, ἀναβολεὺς dicitur, quod stapedem nō ineptè dixit quidā.

Ἀναβολή ῆς. ἡ. significat (teste Eustathio) ἀνάπαυσιν, siue ὄκνησιν, id est cunctationem, moram, dilationem, procrastinationem. Item ἀρχὴν καὶ παρόιμιον. Item ἐπίβλημα, amictum, pallium. Aliquando tolerantiam, Bud. Com.

Ἀναβράζω. sufferuefacio.

Ἀναβράσσομαι. ebullio, elixo.

Ἀναβράσσω. idem

Ἀνάβρασσος. coctus, ebullitus, elixus.

Ἀναβρέχω. clamo.

Ἀναβρογχισμός. pilorū in palpebris manualis operatio, teste Gal.

Ἀναβρόζω. resorbeo.

Ἀναβρύχω. resono.

Ἀναβρώσκω. deuoro.

Ἀνάβρωσις. uitiū in corpore animalis, cū ex erosione soluitur partiū cōtinuitas. Gal. Ther. li. 4

Ἀναγαγγαυδύω, uel ἀναγαργαυίω. reclamo.

Ἀναγαλλίς. Anagallis herba, mas & fœmina. Dioscor. Herbæ genus cœruleo flore, anagallis Latinè, est & hoc nomine Corcyræa Grammatica, quæ teste Eust. sphæræ inuentionem Nausicæ Alcinoi filiæ tribuit.

Ἀνάγαιος. subterraneus.

Ἀναγαργαρισμός. ὁ. effusio, collutio.

Ἀναγγελος μάχη. pugna ad internetionem usq; cōmissa, ut ne nūcius quidē cladis sit reliquus.

Ἀναγγέλλω. proclamo, pronuncio.

Ἀναγεννήσας. αὐτός. ὁ. qui regenuit.

Ἀναγεννώμενοι. οἱ. qui renascuntur.

Ἀναγέτρια. ας. ἡ. obstetrix.

Ἀνάγδυσις. ιος. ἡ. respectus, repulsa,

Ἀναγής. ές. ὁ. ἡ. immundus, impurus, scelestus.

207. p. Ἀναγινώσκω. μ. ἀναγνώσομαι. π. ἀνέγνωκα. ἀόρ. β. ἀνέγνων. ἀπὸ τοῦ ἀναγνῶμι, καὶ ἀναγνόω, ἀναγνῶ. recognosco, nosco, agnosco, recito, statuo, decerno. *lego.*

Ἀναγκάζω cogo, compello, adigo. ἀπὸ τοῦ αὔαξ ἄνακος & αὔακτος. unde ἀνάκη καὶ ἀνάγκη, ex quo ἀναγκάζω: & de rebus animatis propriè dici annotat Ammon. quemadmodum βιάζεσθαι de inanimatis. ut Luc. 14. ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ οἶκός μου. Sic βιάζεσθαι τῶν πλοῖων.

Ἀναγκαῖα. pro ἀνάγκη, poëtice.

Ἀναγκαῖον. τό. quot modis dicatur, uide apud Aristotelem in quarta sectione libri de Enunciatione: & initium Commentariorum Ammonij in quinq; Voces Porphyrij. Numeratur & Ἀναγκαῖον inter figuras sententiarum à P. Rutilio Lupo, circa finem primi libri. Hoc schema (inquit) tunc prodest, cum uolumus ostendere necessitudinem aut naturæ, aut temporis, aut alicuius personæ.

Ἀναγκαῖον ἦμαρ. dies quo quis capitur & in potestatē alterius uenit, quasi necessitate adactus, cui ἐλεύθερον ἦμαρ apud Homer. opponitur. Eust. Il. π. Ἀναγκαία τύχη. seruitus Sophocli, quòd in ea constitutis pro suo arbitrio uiuere non liceat.

Ἀναγκαῖος. necessarius, amicus. Τὰ ἀναγκαῖα, quæ uitari nequeunt, apud Galenum. Res graues & seriæ apud Herod. Item utilia, frugifera, ad rem pertinentia apud Lucian.

Ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης. cogētia in iustitiam.

Ἀναγκαστικός. ad cogendum idoneus, Arist.

Ἀνάγκαστος. ὁ. coactus.

Ἀνάγκη. necessitas, fatum. πρὸς τὸ αὐάστω, παύτω γὰρ ὥς κρατεῖ. uel πρὸς τὸ ἄγω, ἄγη. & pleonasmo τοῦ. ἀνάγκη. Subauditur sæpe δεῖ, ut ἀνάγκη τοῦτο ποιεῖν, necessitas istuc facere, pro necesse est. ἃ πάσχειν ἀνάγκη, quæ pati cogunt, apud Lucian. Itē uis. Lucian. ἀγνόεις ὅτι τὸν ἵππον τὸν θυμόν, ὡς δεῖ στωΐκειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. Aliquando obligatio. Ἀνάγκη parcarum mater. Eras. in chiliad. Ἀνάγκης hymnus apud Orpheum est. Vide ἀναγκαῖον.

Ἀναγκοτροφεῖν. necessarijs uesci.

Ἀναγκοσιτεῖν. pro eodem.

Ἀναγκάζω. apud Cratinum, quo ut quidq; necessitas offert, conuincit.

Ἀναγκοφαγίαν. Arist. in Politicis appellat uictū athleticum, quasi dicas cibi sumendi necessitatem. Nam athletæ frugaliter admodum uictitabant. Bud. Com.

Ἀναγκοφαγέω. ad necessitatem comedo.

Ἀνάγλυφα. τὰ. aspera, non læuia, cælaturis inæqualibus eminentibusq;.

Ἀναγλυφή. ἡ. cælatura.

Ἀναγνος. ὁ. impurus.

Ἀναγνός. ός. ὁ. occultum Cyrillus.

Ἀναγνωρίζω. recognosco.

Ἀναγνώρισις. ἡ. recognitio.

Ἀναγνώρισμα. τὸ. indicium.

Ἀναγνωθείς. ός. ὁ. persuasus, lectus.

Ἀνάγνωσις. lectio, persuasio, recognitio.

Ἀναγνωστέον. legendum est.

Ἀναγνωστήριον. τὸ. lectorium.

Ἀναγνωστής. ὁ. lector. Cic. ad Att. 1. Puer festiuus anagnostes noster Sositheus decesserat.

Ἀναγνωστικός. ὁ. legibilis,

Ἀνάγνωστον. τὸ. incognitū, ab ἄγνωστον fit ἀάγνωστον, & additione ν. ἀνάγνωστον, sic quidam extulit μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλῶν ἀνάγνωστον, hoc est, λίαν ἄγνωστον. Eust. Il. N.

Ἀνάγομαι. soluo, adducor, urgeor, in altum nauigo. Vide Ammonium,

Ἀναγόρευσις. ιος. ἡ. declaratio uictoriæ.

Ἀναγορεύω. prædico, declaro. id est, laudo, designo, creo. Gaza ex Cic. ὕπατος ἀνεῤῥήθη. Cõsul creatus est. Renuncio apud Iuriscon. uulgo, facio rapportum.

Ἀνάγραπτος. manifeste scriptum, perscriptum, in acta relatum. Bud. Com.

Ἀνάγραπτος. plenus, undiq; expletus, uel mãcus, hoc est ἀνάπτερος, ἀνάπλεος. ὁ δὶ ὅλε πεπλήρω μένος.

Ἀνάγραφον uocãt, quo docetur quõ cõcludendũ sit reliquũ schema, qd imperatũ est.

Ἀναγραφή. perscriptio & acta. Sic etiã appellatur cõmentarius & breuiarium, & liber census peracti. Bud. Com. Vocatur etiam ἀναγραφὴ definitionis latior quidã explicatio, atq; examẽ eorũ quę rei definitę naturã cõsequi solẽt. Nã ut definitio, quę oratione succincta & cõpendiosa rei naturã explicat, περιγραφὴ hoc est, circũscriptio dicitur, ita eiusdẽ (ut ita dicã) dissolutio ἀναγραφὴ, hoc est, explanatio, appellatur, quod laxius ac fusius definitionis partes declaret atq; explanet, dum singulas aptè incircumscriptione assumptas fuisse demonstret: Verbi causa: Medicina est salubriũ, morbosorũ, & neutrorũ ars. Qui definitionẽ hãc διαλύειν uoluerit, sigillatim eius partes accurate expẽdet, mõstrabitq; rectè assumptos ad ostendendũ, quod ars ea sit; ac huiusce rei exempla habes apud Galenũ in eo cõmentario, q ars parua inscribitur.

Ἀναγραφόντες. οῖ. monimenta scribentes.

Ἀναγράφω. in acta refero, perscribo, literis prodo publico per scripturam. Significat etiã colores addere formis uel imaginibus delineatis.

Ἀνάγρια. τὰ. spolia, exuuiæ.

Ἀνάγυρος. herbæ genus. Stephanus locũ in Attica putat, ubi frutex odoris grauissimi, qui adagio locum dederit, ἀνάγυρον λιμνῆς: quod innuere uidetur Aristoph. Lysistra. πόθεν εἰσίν; ἀναγυροποτόθεν, νὴ τὸ δία ὀγδὸν ἀναγυρός μοι λιμνῆθα δοκεῖ. Lege adagium apud Eras. Anagyrim cõmoues, & Dioscoridem in Anagyri.

Ἀναγκιππεῖν. necessario equitare.

Ἀνάγκρεψις. ἀνάβυξις.

Ἀνάγω. reduco, superago, introduco, recedo. Item εἰς ὕψος ἄγω, tollo, subueho, in sublime erigo, subduco. unde εἰς θεὸς ἀνάγειν, inter deos referre, in cœlum sustollere. apud Isocra. Sic Matth. 4. τότε Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὸν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, &c. id est, Subductus, sublatus, uelut è medio abductus, ut inquit Erasm. Dicunt item ἀνάγειν τὸν ναῦν, id est nauem è portu in mare educere. unde ἀνάγεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκπλέειν καὶ ἀναπλέειν. Item reijcio ad maiorem potestatem. εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν ad magistratus reijcere. Itẽ alius rem repeto. Gregorius, ἤδη τὸν αἰτίαν διηλώσω βραχύ τι τοῦ λόγου ἀναγαγών, Altius repetito sermone. Itẽ reijcio, id est uomo, ut τὸ αἷμα ἀνάγειν. Item adduco. Herod. lib. 2. de Pertinace, οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσόλιμος ἦν, ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἤδη μειράκιον ὄντα, μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν, &c. Adeò enim se æquabilem paremq; cæteris præstabat, ut filium quoq; iam adolescentem in aulam palatinam nunquã adduxerit. Item celebro. Lucil. Icaro: πανηγύρεις ἀνάγεσι. Aliquando persuadeo. Bud. Com.

Ἀναγωγή. ῆς. ἡ. disciplina, educatio, institutio. unde ἡ τῶν παιδῶν ἀναγωγὴ. est ἡ τῶν ἠθῶν λαπακόσμησις. & ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν. Ἀναγωγὴ τοῦ πλοῦ, est ἔκπλους καὶ ἀνάπλους, exitus nauiũ è portu apud Demosthenem. Item reductio, relatio. Ἀναγωγὴ τοῦ αἵματος, sanguinis reiectio, id est, uomitus, excretio. Redhibitio apud Platonẽ 11. de Leg. Significatur aliquando hoc nomine recessus subtilis, siue excelsa aut superior intelligentia; anagoge figura, cum sensus ad altiora sustollitur. Vnde apud Dionysium ἀναγωγὴ & θεωρία pro eodem accipiuntur. id est pro sensu oraculorum mystico & recondito, qui nos in cœlum meditando subuehit, propeq; deum cernendum contemplantibus præbet. Bud. Cõ. accipitur & pro ligula, & astrigmẽto calceorũ, sic de Ephesio Parrhasio legitur, quòd χρυσῆς ἀναστάσεις ἐπεσφιγγετῶν βλαυτῶν τὰς ἀναγωγάς. Eust. Il. ξ.

Ἀναγωγία. ας. ἡ. inexercitatio, disciplinæ negligentia, mores incõpositi, defectus disciplinæ, dissoluta uita & animus iuuenis indomitus: ut σταλιὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Et Plat. in Polit. ait Alcibiadem fuisse perditũ. τῇ περὶ τὴν παίδειαν ἀναγωγίᾳ καὶ θρασύτητι. Bud. Cõ.

Ἀναγωγικά. τὰ. mystica, quæ hominẽ mortalem sublimia diuinaq; meditando in cœlũ subuehunt. Et νοῦς ἀναγωγικός, cum sensus literalis, ut uocant, in spiritualem uertitur. Bud. Com.

Ἀναγωγικὴ. uocatur Theologis ea pars interpretationis, quæ sensus remotissimos atq; abstractissimos exquirit. Ἀναγωγικῶς. mysticè.

Ἀναγωγος. ος. ὁ. cõtumax, inducibilis, indoctus, qui disciplina caruit, dissolutus, intemperans, uoluptatibus deditus, quiq; animo suo obsequitur intemperanter. ὁ ἐκλελυμένος, ὁ ἀκόλαστος, ὁ ἡδόνων, ὁ μὴ τῇ καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς. Bud. Com. ὁ ἐκδεδιδαγμένος, uel ὁ μὴ ἠθιζόμενος, non obsequens, ita enim dicimus equos ἀναγώγους, id est, indomitos siue λακτίσας. Columellã calcitrosos appellat. Xenoph. ἀναγώγους ἵππους uocat, qui malè instituti sunt

ad uenatū, aut qd instituī nequeunt. sic ἀναγώγοι παῖδες.

Ἀναγωγοι ἵπποι. equi indomiti & calcitrones, idem quod λακτισαί. Ἀνάγωγος ζωή, uita sublimipeta apud Dionysium. Bud. Com.

Ἀναγώγως. duriter, cōtumaciter, refractariè, impeqitè, incompositè, dissolutè, intemperanter. Accipitur item ἀναγώγως pro eo quod est citra inductionem, & certam quandam cohærentiam: quæ species argumentationis diciturab Aristotele, cū quis per plura singularia progrediens, uniuersale aliquod probat, id quod Platoni frequentissimū est. Gellius: Culpauit aūt primum hoc quòd Cato inerudite & ἀναγώγως (ut ipse ait) principio nimis insolenti nimisq; acri & obiurgatorio usus sit.

Ἀναγώνιστος. ὁ. qui non certauit.

Ἀναθαθεῖσα φλόξ. excitata flamma.

Ἀναθαιμονίζειν. τὸ. ἐκθλυτέρου κληροῦσθαι, iterū sortiri.

Ἀναθάζεσθαι. diuidere.

Ἀναθασάμενος χώραν. subigens regionem.

Ἀναθασμός. ὁ. diuisio, partitio.

Ἀνάθλασος. ὁ. ad egestatem redactus. Plutarchus in Camillo: χαλεπὸν γὰρ ἦν ἀνάθασον μὴ γενέσθαι. id est, Difficile erat factum uotum infectū esse, ἀνάθλασος ἡ πόλις, euersa respub. & labefactata. Plutarch.

Ἀναθλάσως. inæqualiter, ἀνώμαλως, ἀναθλάσως ἔχων, τὸ σῶμα, ualetudinarius, nō bene habēs.

Ἀναθλέμματα. τὰ. simulachra, quę in scenis Tragœdorum spectanda exhibentur.

Ἀναθλέθραμεν. sursum cōcurrimus, recessimus.

Ἀναθλέθρας. αθος. ἡ. umbraculum.

Ἀναθείκνυμι. demonstro, instituo, constituo, designo. ut ἀναθεθειγμένος, designās. Bud. Com. Vnde ἀναθεθειγμένοι & μέλλοντες, magistratus tū dicūtur, cū creati renūtiantur: cū uerò insignia magistratus cum imperio assumūt, εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur. Bud. An. sec. & Com.

Ἀναθείματο. reædificauit.

Ἀνάθελφος. ὁ. nō habens fratrem. opponitur σωαθέλφῳ.

Ἀναθεμονίζω, uel ἀναθαιμονίζω. iterum sortior.

Ἀναθέμομαι. καὶ

Ἀναθέμω. reædifico, reparo.

Ἀναθεφθάθλη. ἡ. arbusta. Etym. ἀναθεφθάς ἡ ἄμπελος, ἡ πᾶς θεφθόρον ἀνερχομένη. Vitis arbustiua. Vitis arbores scandens, clauiculisq; se implicans: coitus apud Sophoclem αὐαμιξις.

Ἀναθεφθομαλάχη. ἡ. Gal. althæa siue hibiscus, Constantino θεφθομαλάχη.

Ἀναθέρω. nudo, differo, in aliud tempus reijcio.

Ἀνάθθυσις. ιος. ἡ. religatio.

Ἀναθθυμύω. religo.

Ἀναθέσμη. ης. ἡ. ornamentum capitis. Homer. ἄμπυκα, λεκηρύφαλον τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναθέσμην, catenula quā tēporibus circumponūt, cu iusmodi Anglicanæ fœminæ in usu habent.

Ἀνάθετος. mundus muliebris.

Ἀναθθύω. misceo, subigo, φυράω, μαλάττω.

Ἀναθέω. corono, ligo, circūligo, exorno. unde ἀναθήματα, στεφανώματα, coronamēta, serta.

Ἀναθέχομαι. spōdeo, suscipio, expecto, promitto, recipio: sed hoc uarie. Aliquando enim significat ἀναλαμβάνω: ut ὅθεν ἀναθέξατο ὅσους ἠθλώσατο πλείους τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, id est collegit dispersos, seruauit. Sic Vergilius: Medioque ex hoste recepi. Et Cicero: Non puto repudiabis in honore, quem in periculo recepisti. Aliquando pro fidem dare, polliceri, uel se præstaturum promitttere, τὸ ἐφ' ἑαυτῷ θέχεσθαι. Sic Cicero Fam. 13. Separatim promitto, in meque recipio, fore eum tibi & uoluptati & usui. Idem: De seruo Dionysio, si me amas, confice, quacunque fidem dederis, ego præstabo. Atque hæc significatio aliquando forensis est. Vnde ἀναθέχεσθαι τὴν δίκην. est quasi iudicium promittere, quod facere solent spōsores atq; intercessores uadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittūt. Et ἀναθέχεσθαι τὸν παῖδα, penes se ascisceré puerum, agnoscere filium. Item ἀναθέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, & τὴν ἐγκεκλημένην, pro crimen in se recipere, crimini se offerre, agnoscere rem perpetratam, & se mandatorem profiteri. Ita ἀναθέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pro pœnas dare, Herodiano. Bud. Com.

Ἀνάθημα. τος. τὸ. coronamentum, στεφάνωμα. Vide ἀναθέω.

Ἀναθήματα. τὰ. Vide in Bayfij libro de uasculis.

Ἀναθιδάσκω. edoceo, ualde doceo. ἀνὰ enim hic ἐπιτατικόν est.

Ἀναθιδόναι. reddere, restituere, porrigere, tradere. Ἀναθιδόναι ψῆφον, est permittere ut sententiam quis dicat, quod & προθιδόναι ψῆφον dicitur.

Ἀναθιδόσις. concoctum cibum à natiuo calore in totum corpus eiusq; parteis distrahi.

Ἀναδίδωμι. producor, deijcio, edo, exorior, remitto, ἀνίσχω, ἀνίημι, ἐκφύω, &

Ἀναδιδόωσιν, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνουσι καὶ ἀναπέμπει. teste Moschop.

Ἀναδικάσασθαι. τὸ. ἄνωθεν δικάσασθαι Isæo.

Ἀνάδικος δίκη. iudicium irritum, & lege abrogatum. Iurisconsulti Latini iudicium nullum, & testamentum nullum dicunt, Cice. in Prætura urbana,

urbana: Minutius quidam mortuus est, eius testamentum erat nullum. id est irritum & lege abrogatum. Andocid. ὅπως μή τε χρεῶν ἀκροπαὶ εἶεν, μήτε δίκαι αὐαδίκοι γίγνοιντο, Vt ne tabulæ nouæ fierent, & res iudicatæ rescinderentur. Dicitur & ἡ μὴ οὖσα & ἡ οὐκ οὖσα. per eclipsin τοῦ δίκη, & οὐκ ὄντων νόμοι, nullæ irritæ. Bud. Com.

Ἀναδίκτης ου. laquei genus quod iacitur, & δίκω, iacio. Item muscipulæ lignum quod concidit admorso funiculo.

Ἀνάδικοι κρίσεις. dicuntur Isæo indicia, ex superiori loco lata, cum testes de falso dato testimonio conuincuntur ac damnantur, teste Arpoc. hoc est, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναδινέω. ἀνακινῶ. sursum deorsumq; moueo, obambulo, περιπατῶ.

Ἀναδίνιω. περιπατῶ.

Ἀναδίπλωσις. εως. ἡ. reduplicatio, eiusdem uerbi continuatim repetitio: ut, ὦ Corydon, Corydo. &c. Iulius Rufinianus inter figuras numerat. Eandem Aquila Romanus aliter quàm Rufinianus interpretatur. Est & Anadiplosis cum eadē litera metri causa geminatur, ut Religio, uel eadem syllaba repetitur metri causa, uel ex more dialecti alicuius: uide Tryphonē in Appendice lexici.

Ἀναδιαλεκάζω. μ. σω. π. κα. perturbo. aliàs ἀναδιδυκίζω, id est cochleari cōmisceo. ἀνατεράτω ἀπὸ τοῦ δίδυξ κος.

Ἀνάδοσις. ι Θ. ἡ. digestio, id est cibi concocti distractio à natiuo calore in totū corpus. Etym. ἀνάπαυσις, ἀνάλυμα, ἀναψυχή. Item obseruatio, traditio. Greg. τί χρεδιάζῃς ἡμῶν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν;

Ἀναδυμή. ῆς. ἡ. ἀνασασμός, ἀνάκτησις.

Ἀναδοχεύς. κοὶ

Ἀνάδοχος. fideiussor.

Ἀναδρομεῖν. sursum currere, recurrere.

Ἀναδράσαι. ἀναπράξαι.

Ἀναδρομαί. αὐξήσεις, βλαστήσεις.

Ἀναδύομαι. recuso, respuo, eiuro, id est (ut uulgo dicitur) renuncio, ἀξιόω, retracto & muto quōd pactum est. Lucian. ἐνθάδε μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόχεσιν. isthuc iam retractas, reuocasq; promissum. Item subterfugio, tergiuersor, pugnæ timidus me subduco. Item emergo, existo.

Ἀνάδυσις. ι Θ. ἡ. emersus, fuga. & ἀναφυγή.

Ἀνάδυτος. indotata.

Ἀνέιρω. eleuo, sursum fero, occido.

Ἀναζευγνύω. μ. ἀναζεύξω. κοὶ

Ἀναζεύγνυμι. moueo, remoueo, soluo, cedo, reuertor, castra moueo.

Ἀναζεύξις. ήως. ἡ. discessio, castrorum motio Plutarcho in libello περὶ Ἀθλεχίας.

Ἀναζέω. ebullio.

Ἀναζητέω. inuestigo.

Ἀναζυγή. ῆς. ἡ. motio castrorum. Ἀναζυγὴν σημαίνειν, fugam adornare, abitum parare, castra moueré. Latini item uasa cōclamare dicūt in hac significatione. Exercitu enim castra moturo conclamari solet, ut uasa colligant. Cæsar. Vasis militari more cōclamatis, progressus, &c. Dicunt etiā hoc τῶν ἀναζευγνύντων ἐπίφθεγμα. Bud. Com.

Ἀναζυγῶν. foris ianuam aperire. παρὰ τὸ ζυγόω, uel ζύγωθρον. Aristoph.

Ἀναζώννυμι. induo, procingo.

Ἀναζωπυρέω. suscito, excito, recandesco. Quod Cicero dicit, Cuius ego nomine ipse recreor. Theodorus uertit, ὃ αὐτὸς ἐγὼ τοῦ ὀνόματος ἀναζωπυροῦμαι.

Ἀναζωπύρησις. refocillatio, recreatio.

Ἀναθαλέω κοὶ

Ἀναθάλλω. reuirescō.

Ἀναθάλπω foueo, defendo.

Ἀναθαῤῥέω resipisco post timorem, id est animū recipio, securitatem accipio, confirmo, addo audaciam.

Ἀναθαρσήσας. αντος. ὁ. ἡ. recipiens animum.

Ἀναθαρσύνω. confirmo. ἀναθαῤῥέω.

Ἀναθεῖς. ἀναβιβάσας. Aristoph.

Ἀνάθεσις. dicatio, consecratio. Bud. Com.

Ἀνάθημα. ατος. τὸ. D. Hieron. annotat uocem esse propriam Iudæis, qua extremā detestationem significare soleant. Dicuntur etiam ἀναθέματα ἢ ἀναθήματα, additamenta. Item ἀναθρώματα, donaria, hoc est dona, quæ dicata dijs suspēduntur in parietibus & columnis templi, cuiusmodi nunc uisuntur potissimū iuxta monumenta diuorū statuæ argenteæ, equi aurei, pocula gemmata. Herodotus ἀνακείμενα uocat. Sic dicta ab ἀναθεῖναι, hoc est à seponendo siue suspendendo, aut quod nefas esset ea mouere loco. Hoc uocabulo etiā statuæ significantur, tēpla, basilicæ, porticus, & alia urbis ornamenta. Item sacri homines, quorū capita dijs inferis dicata sunt & deuota, quemadmodū etiam Latini ueteres Sacrū in malum sensum usurpabant. Bud. Com. & Annot. sec. & Eras. Annot.

Ἀναθεματίζω. deuoueo, detestor.

Ἀναθεματισμένος ἐπάρατος ἀκοινώνητος.

Ἀναθεματισμός. ου. ὁ. ἀφανισμός.

Ἀναθρμαίνεται. tepescit.

Ἀναθέω. recurro.

Ἀναθεωρῶ. reputo, suspensus sum animo, reconsidero.

Ἀναθεωρισμός. ὁ. recognitio.
Ἀναθηλέω. αὐξανόμαι.
Ἀναθηματικοί. τρίποδες (ut scribunt Aristoph. interpretes) dicebantur, qui ornatus gratia dicati erant domibus uel templis, prorsum ignibus immaculati intactiq. Hom. ἀπύρους appellat. Qui uerò ad ignis usum comparati erant, ἐμπυριβήνται, aut ἄθωνοι uocabantur.
Ἀναθηνάμενοι. οἱ. hostes.
Ἄναθλος. ὁ. imbecillis.
Ἀναθολέω. interturbo.
Ἀναθολόω. conturbo, confundo, μολύνω.
Ἀναθορυβήσας. αντος. tumultuarius.
Ἀναθορδ. prosilio, impetu excitor.
Ἀναθρέω. reconsidero, considero, respicio, suspicio, sursum occulos attollo.
Ἀναθρώσκω. ἀνάπηδῶ. resilio, sursum salio.
Ἀναθυμιάζω. uaporo, exhalo.
Ἀναθυμίασις. ιος. ἡ. euaporatio, exhalatio, expiramentum.
Ἀναθυμιόομαι euanesco.
Ἀναθυμιῶ. suffio.
Ἀναθύω. μ. ύσω. ω. υκα. subsilio, iterum iuuenilitер transgredior.
Ἀναθωΰσω. reclamo.
Ἄναια. ἡ. Vrbs Cariæ, è regione Sami, ab Anea Amazonum una nomen habens.
Ἀναίδεια. impudentia, ἀναισχυντία.
Ἀναίδεος. ἄμοιρος. ἄζημος.
Ἀναιδεύομαι. impudens sum, impudenter ago. Bud. Com.
Ἀναίδεω impudenter, promiscuè.
Ἀναιδής. ές. ὁ. ἡ. impudens, asper. Hom. de lapide dixit, λᾶας ἀναιδής, Iliad. δ.
Ἀναίδητος. ου. ὁ. idem. ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρός, ὀξύς.
Ἀναιήτης. ἡ. nutrix.
Ἀναιθύσσω, ἀνασείω. concutio, quasso.
Ἀναίκλειος. ου. incœnatus, ieiunus, ab ἄικλον.
Ἀναλίπους. ους. ὁ. ἡ. nudus pedes, incalceatus.
Ἀναίμακτος. ος. ὁ. ἡ. incruentus.
Ἀναιμάσσομαι. ῶμαι. uentis concutior, agitor.
Ἀναίμασις. ιος. ἡ. sanguinis carentia.
Ἀναιμαί, καὶ ἀναιμωί. sine cruore. Eras. Chil. aliàs ἀναιμικί, ἀναιμεί.
Ἄναιμος, καὶ ἀναίματος, καὶ
Ἀναίμων. ονος. exanguis.
Ἀναιμωί. Vide Eras. Chiliad.
Ἀναιμωί νίκη. incruenta uictoria.
207. Ἀναίνομαι. renuo, recuso, refragor, propriè de nuptijs, & rebus uenereis dicitur. inquit Arpo.
Ἀναίξας. ὁ. exortus.
Ἀναιρεθείς, pro ἀνακριθείς, καὶ γραφείς, apud Isocratem.
Ἀναιρέομαι. suscipio, ut ἀναιρεῖσθαι τὸν πόλεμον, suscipere bellũ, ἀναιρεῖσθαι ἐχθράν, suscipere inimicitias. Item sumo, ut ἀναιρεῖσθαι σῖτον, sumere cibum. Item teneo, recupero. ἀναιρεῖσθαι νίκην, uictoriam ferre. Item recumbo. Item excindor, uastor. Demosth. ἐξηπάτηνται οἱ πολλοὶ πωροῖ φωκεῖς καὶ ἀνήρηνται αἱ πόλεις αὐτῶν. Item tollo mortuum ad sepeliendum, ut ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς, occisorum cadauera sepelire. ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, naufragos legere, naufragorum corpora ad sepeliendum conquirere, naufragos seruare. Demosth. πρὸς Μακάρτατ. Ἐὰν δὲ τὸν Δημάρχου ἐπαγγέλλωσι μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες. Quod si denunciante Demarcho, agnati & gentiles non sustulerint eos. Ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν, syngrapham irritã facere & circumducere, quod & ἄκυρον ποιεῖν dicitur. Ἀναιρεῖσθαι τὴν γραφήν, accusationem inducere. Ἀναιρεῖσθαι παῖδας, quærere pueros ex uxore, & suscipere. Bud. Com.
Ἀναίρεσις. ιος. ἡ. responsio, receptio, recuperatio, cædes, interitus, sublatio cadauerum, abrogatio, ut ἀναίρεσις τῶν νόμων.
Ἀναιρετής. οῦ. ὁ. occisor.
Ἀναιρετίζω. tumultuor.
Ἀναιρετικά. τὰ. quæ intereunt.
Ἀναιρετικός. exitiosus, letalis.
Ἀναιρέω. occido, cõficio, perimo, eneco. destruo, respondeo, accipio, produco, porto, aufero, tollo, refello, refuto, occulto, sustollo mortuũ ad sepeliendum, sicut ἀναιρέομαι. Ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, antiquare & abrogare leges. Ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, rumpere & reuocare testamentum. Ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους apud Demost. ἀντὶ τοῦ ἐκκρούειν, hoc est tempus eximere, & occasiones rerum gerendarum auferre. Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν Liban. dixit pro eo quod est actionem denegare, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere. Ἀναιρεῖσαι ψῆφοι, uel καθαιρεῖσαι, calculi condemnatorij. Bud. Com.
Ἀναισθάνομαι. non sentio.
Ἀναισθησία. ας. ἡ. insensibilitas, stupiditas, βραδύτης ψυχῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσι. Theophrast.
Ἀναίσθησις. ἡ. stupor, ἀναισθησία.
Ἀναισθητέω. μ. ήσω. ω. ηκα. sine sensu sum.
Ἀναίσθητος. insulsus, sensuum inops, brutus, hebes, stupidus, expers rationis ac sensus, sensu carens.
Ἀναισθήτως. insensibiliter, insulsè, temerè. Vnde ἀναισθήτως ἔχει, obstupuit, occaluit.
Ἀναισιμόω. consumo, expendo inutiliter, abligurio, opponitur τῷ ἀσιμόω. Eust. Iliad. φ.

Ἀναίσιος.

Ἀναίσιος. α. ὁ. ἡ. mali augurij, infortunatus.
Ἀναΐσσω. incito, surgo, obuio.
Ἀναιδεστέω, sum impudẽs, impudẽter loquor.
Ἀναιδεστηλία. ας. ἡ. καὶ
Ἀναιδεστία. ας. ἡ. impudentia.
Ἀναίδεστος. impudens.
Ἀναιλογίστα. τὰ. causarum ratiocinatione carentia.
Ἀναίλιος. insons, innoxius, crimine uacans, cui iure nihil obijci potest, culpa uacans. Bud. Cõ. Vide Ἄναρχος in Ammonio, Inuenitur etiam αὔαιτος.
Ἀνακαγχάζω. cachinnor.
Ἀνακαθαιρέομαι. depono.
Ἀνακαθαίρομαι, καὶ ἀνακαθαίρω. repurgo. Plutarc. in Anto. ἀνακαθαιρόμενος τὰ ὑπόλοιπα τοῦ πολέμου, Belli reliquias persequens & repurgans. Ἀνακαθαίρεται sol dicitur in deliquio, cum luna solem subiens, & eum nobis auferens, sensim præterlabitur, & eam partẽ solis, quam nobis primum abstulit, prætereundo reddit. Ἀνακαθαίρειν quoque Theologi usurpant pro eo quod est, allegorias anagogicas ad liquidum usq; sensum patefacere atque explanare. Et ἀνακάθαρσις, allegorici sensus & reconditi, anagogica explicatio. Bud. Com.
Ἀνακαθίζω. resideo, procumbo.
Ἀνακαθίζων. οντος. ὁ. ἡ. considens.
Ἀνακαινίζω. renouo, reparo.
Ἀνακαίνωσις. εως. ἡ. renouatio. uel ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις.
Ἀνάκαιον. α. ὀ. carcer in quem conijciebãtur peruersi serui, aut liberti ingrati, qui à patronis desciuerant, apud Bæotos, sic κέραμος apud Cyprios ijsdem destinatus carcer.
Ἀνακαίω. incendo, accendo.
Ἀνακαλέομαι. καὶ
Ἀνακαλέω. imploro, reuoco, prædico. Thucyd. γὴ δὲ τοῖς ἔπειτα ἀχαιοὶ ἀνακαλεῖ.
Ἀνακαλυπτήρια. apud Philostrat. dicuntur munera, quæ uir & domestici atq; amici sponsæ contribuebant, cum primum retectam, uisendam se præberet. Dicuntur etiam ἐπαύλια & θεωρήματα. Cæl. lib. 11. cap. 60. Item Cereris sacra in Eleusine agitari solita, quum iam messis triturata aceres Vannis repurgarentur, quæ à sapientibus ἐπιβατήρια dicebantur mystico nomine, ut innuit Synesius.
Ἀνακαλύπτω. μ. ψω. τ. φα. reuelo.
Ἀνακάλυψις. εως. ἡ. reuelatio.
Ἀνακάμπτω. μ. ψω. π. φα. reuertor, reflecto. Bud. Comment.
Ἀνακαμψίπλοος. Cæcias uentus.
Ἀνακάμψιπνοι. οἱ. resupinati flatus.
Ἀνάκαρ. sursum uersus, in accliue. opponitur ἐπίκαρ. Hippoc.
Ἀνακάπτω. deuoro.
Ἀνακάρδιον. fructus arboris cuiusdam peregrinæ. nomen adhuc habet in Seplasijs. describitur apud Arabes & recentiores Græcos.
Ἀνάκαψις. εως. ἡ. uoratus.
Ἀνάκεια. τὰ. festa Castoris & Pollucis.
Ἀνάκειμαι. dispono, suspendo, recumbor, dedicor, Vnde αὐάθημα, & ἀνάκειται σώμμασιν, q expositus est & incessitur dictorijs. ἀνάκειται κύβοις, aleæ deditus est. Vide in Ammo. quid differant ἀνακεῖσθαι & κατακεῖσθαι.
Ἀνάκειον. ὀ. templum Castoris & Pollucis.
Ἀνακείρω. abscindo.
Ἀνακικραγώς. exclamans.
Ἄνακες. Castor & Pollux. Et aduerb. in altis, supra, quietè.
Ἀνακεφαλαιόω. μ. ώσω. καὶ ἀνακεφαλαιοῦμαι. summatim colligo, in summam redigo, siue ad caput uel ad capita redigo, summatim expono, peroro. Bud. Com.
Ἀνακεφαλαίωσις. ἡ. recapitulatio, qua capita rerum summatim repetuntur, epilogus, peroratio, enumeratio, conclusio. Sic uocãt oratores, cum ea quę sparsim ac fusius dicta sunt, paucis repetuntur, ut simul iudici renouentur.
Ἀνακεχωρηκώς. ότος. ὁ. reductus, abstrusus, ἀπόκρυφος.
Ἀνακηκίω. ἀναφέρομαι, ἀναπηδάω. exilio, prosilio, apud Plat. in Phædro. Eust. Iliad. γ. annotat ἠρεμαῖαν signare, placide exundo & exæstuo.
Ἀνακήρυξις. εως. ἡ. præconium, declaratio.
Ἀνακηρύττω. declaro per præconem, promulgo, Luciã. ἀνακηρύττομαι νικηκώς, præconis uoce uictor pronuncior.
Ἀνακῆσαι. quieuisse.
Ἀνακινέω. μ. ήσω. suscito, agito.
Ἀνακινεῖν. subuoluere. ἀναστρέφειν.
Ἀνακίνησις. εως. ἡ. exagitatio.
Ἀνακλάζω. μ. σω. καὶ
Ἀνακλαίνω. μ. αύσω. π. λα. defleo.
Ἀνάκλασις. εως. ἡ. reuerberatio, refractio, fragor, sonitus, reflexio. Numeratur & apud P. Rutiliũ Lupum inter figuras sententiarum.
Ἀνακλάω. reuerbero, refringo, repercutio, ἀναφλῶ. Aristophani.
Ἀνακλαυθμός. ὁ. ὁ. fletus.
Ἀνακλέπτεσθαι. ἀναχωρεῖν. secedere.
Ἀνάκλησις. εως. ἡ. reuocatio, inuocatio.
Ἀνακλητικός. ὁ. ὁ. regressus, reuocatio. Item cantus tubæ, quo reuocantur cessantes milites ad pugnam, teste Suida, inde Ἀνακλητικὸν σημαίνειν, receptui canere.

Ἀνάκλητος. ε. ὁ. reclinans.

Ἀνακλίναι. ἀνοῖξαι, aperuisse, ἀναπετάσαι, apud Homer. & Herodot.

Ἀνακλινόμαι. discumbo.

Ἀνακλιντήριον. τὸ. accubitum, lectulus, super quo quiescimus interdiu, qualia celebrãtur Florentiæ Tuscanica & apud Lãprid. in Heliog. accuba. Ab alijs stibadia dicuntur. Cæl. li. 14. cap. 58.

Ἀνακλίνω. reclino, hoc est facio declinare & discumbere.

Ἀνάκλισις. ιος. ἡ. discubitus.

Ἀνακλιτικός. ὴ. ὸν. inclinatus.

Ἀνακλύζω. μ. σω. scaturio.

Ἀνακογχίζω, uel ἀποκογχίζω. concha aut testa excipio, in testam diffundo.

Ἀνακογχυλιάζω. μ, σω gargarizo, os & fauces reciprocato liquore ui spiritus colluo, ἀνακογχυλισμός, Platoni & Athenæo.

Ἀνακογχυλισμός. ὁ. gargarismus apud Aeginetã.

Ἀνακοι. Castor & Pollux, αὔακοι. παρὰ τὸ ἀνάσσω, uel quia nauigantibus duces sint, αὔω καὶ ἑκὰς ἡμῶν ὄντες.

Ἀνάκοιλα. τὰ. cilia, palpebræ superiores,

Ἀνακοινόω. μ. ώσω. καὶ ἀνακοινοῦμαι. consulo aliquem. Bud. Com.

Ἀνακοινωνέω. μ. ήσω. π. κκα. communico.

Ἀνακοίνωσις. ιος. ἡ. communicatio. schema est, cum aut ipsos aduersarios consulimus, aut cũ iudicibus deliberamus. Iulius Rufinianus.

Ἀνακολλάω. μ. ήσω. π. κκα. replico.

Ἀνακόλλημα. τος. τὸ. quod compescit in oculos distillationes, glutini modo fronti additum.

Ἀνακόλουθος. ον. ὁ. inconsequens. Grammaticis ἀνακόλουθον est uitiũ orationis, quando non reddit quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δὲ Eras.

Ἀνακομιδή. reditus, ultrò citroq; commeatio, recuperatio, retrorsum commeatus. Com. Bud.

Ἀνακομίζομαι. redeo, recupero, retrò traijcio, subueho, sursum importo, recreo, ac reficio, quod læsum & male affectũ antea fuit. ἀνακομίζεσθαι nihil aliud significat Hipp. quàm cui os comminutum est, postea refocillare ac recreare, ut attestatur Galen. de fracturis. Item infestor, infirmus sum.

Ἀνακομίζω. infero, reporto, refero. Item θεραπεύω, curo, medelam adhibeo, conualesco, recreo. Deporto apud Herodian. Bud. Com.

Ἀνακομίζων. οντος. ὁ. ἡ. reficiens.

Ἀνακομῶ. ἀναφύω.

Ἀνακονίζω. repercutio, eiaculor.

Ἀνακοπή. ῆς. impedimentum. Bud. Com.

Ἀνακόπτομαι. impedior, propriè quũ res cœpta interrumpitur.

Ἀνακόπτω. μ. όψω. τ. οφα. arceo, propulso, impedio, inhibeo, ἐπέχω. ut ἀνακόπτειν τὸ ῥεῦμα. id est retrò fluctum inhibere. Lucian. in Alexan. ἔτω μὴ ἀνακόψω τὴν ὀργήν. Atq; ita quidem ab iracundia destiti. Ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμούς, est oculos elidere, fascinare. Bud. Com.

Ἄνακος. non indigens medela.

Ἀνακούω. non audio, non obedio.

Ἀνάκουστος. inaudibilis.

Ἀνακυφίζω. subleuo, attollo.

Ἀνακοχεύω. καὶ

Ἀνακοχή. ῆς. induciæ à pugna. uide Hammonij libellum.

Ἀνακρασιεύω. moueo.

Ἀνακράζω. μ. ξω. μέσ. τ. αὐανέκραγα. ἀόρ. β. αὐνέκραγον. exclamo, succlamo.

Ἀναλεραμαένω. clamo.

Ἀνακράτης. ε. ὁ. robustus, præsertim circa caput.

Ἀνακράτως. toris uiribus, omni diligentia. αὐτὰ κρατος.

Ἀνακρεμαυόντες. οἱ. suspendentes.

Ἀνακρεμνήμι. suspendo.

Ἀνακρέων. οντος. ὁ. Anacreõ, unus ex nouem poëtis Lyricis.

Ἀνακρίνω. discutio, discerno, scrutor, examino, recenseo, indago, interrogo, quæro, & quæstionem habeo, quod etiã inquiro dicitur. Aliquando hæc significatio forensis est, ita ut, quẽ admodũ Latinis quærere, fit pro informationẽ facere, & legibus uindicare. Plutarch. de Augusto: γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους, καὶ πῶς δεῖ κολάζεσθαι τοὺς ἁλόντας, Cũ lege sanxisset de reis, quo nã modo habẽda sit quæstio, qualiq; animaduersione in conuictos uindicandum esset. In summa ἀνακρίνω uerbum est Atticorum, & significat τὸ ἀναπαυθάνομαι, καὶ ἀνδρωτῶ, καὶ ἀξιοπαίζω. βασανίζω, καὶ δοκιμάζω. Bud. Com.

Ἀνάκρισις. ιος. interrogatio testium, & quæstio de aliquo facto habita: percunctatio accusatoris & interrogatio, quã ὁ ἄρχων faciebat: quæstio reorum, siue id per tormenta fiebat, siue sine tormentis. Hinc etiam hoc nomine elogia uocabantur, id est testimonia, hoc est onera & informationes, quæ cum reo mittebantur. Sic in Actis cap. 25. Festus præses ait se ἀνάκρισιν de Paulo facturum, eaq; demum facta, ad Cæsarem Paulum missurum cum elogio: ὅπως (inquit) μὴ ἀνακρίσεως γενομένης χωὶς γράψαι, Absurdum enim esset (inquit) hominem causam ex uinculis dicturum mittere, & crimina contra eum testata prætermittere. Bud. Com. Vide Ἐρώτησις in Ammonio. & Arpocrationis obseruationes.

Ἀνακροτέω. edo plausus.

Ἀνακρουσία. παιδιᾶς εἶδος τῶν σφαίρας.

Ἀνάκρουσις. ιος. ἡ. reuocatio quę fit in classicis bellicis, præludium, cantus.

Ἀνακρούω. καὶ ἀνακρούομαι. inhibeo, torqueo, reuoco, ut ἀνακρούειν ἵππον. retinere equũ. Item proludo, præludium carminis facio, præfari, proœmio uti. Bud. Com.

Ἀνακτάομαι. recupero, quasi reacquiro rem amissam, refocillo, reficio, concilio, fruor.

Ἄνακτες. filij & fratres regis, sorores uel uxores regis ἄνασσαι uocabantur. Cæl. lib. 9. cap. 20.

ἄνακτες. οἱ. apud Cyprios dicebatur magistratus honorificus, ad quos referebatur quotidie ab exploratoribus quibusdã quicquid audissent, idq; in reipub. cõmodum fuerat institutum. Eust. Il. N. annotat.

Ἀνάκτησις. reconciliatio.

Ἀνακτίζω. renouo. reædifico.

Ἀνάκτορον. templum, palatiũ, locus ubi redduntur oracula, templi aditus.

Ἀνακυβερνᾶ. ας. ἡ. gubernatio, imperium sacrum.

Ἀνακυίσκω. abortum facit. ἀμβλύσκω.

Ἀνακυκάω. permisceo.

Ἀνακυκλεῖν. est mente reuoluere, iterare. Bud. Comment.

Ἀνακυκλουμένη. conuersans, Cic. interprete, ex Platonis Timæo.

Ἀνακυλίσαντες. οἱ. subuertentes.

Ἀνακυλίω. μ. ίσω. ω. ικα. replico.

Ἀνακυμβαλίζω. cum sonitu sursum iacio. ἀνακροτῶ, ἀναστρέπομαι, resulto, ἀναπηδῶ. Item sursum deorsumq; me uoluo, ut solent οἱ κύμβαχοι. sic enim Eust. Il. ο. ἀνεκυμβάλιζον, ἀνεστρέπον τὸ ἄνω τῇ κάτω γινόμενοι, κατ' ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων.

Ἀνακυπτόω. resupinum colloco, ἀναστρέφω εἰς νῶτον. Nicand. euerto, subuerto apud Lycoph.

Ἀνακύπτω. suspicio, respicio, sursum eleuato capite aspicio, & oculos & caput erigo, ut aues bibentes solẽt, existo, emergo, emico. Vnde pro spe erigi animoq; recreari apud Xenophon. & Herodot. Bud. Com. ἀνακωκύω, ploro, ululo, à quo & κωκυτὸς, efficta uox, qua flentes & lamentes utuntur quàmplurimum.

Ἀνακωμῳδοῦντες οἱ. reprehendentes.

Ἀνακῶς. Ionicè. prudenter, diligẽter, φιλανθρώπως, ἀδικτελῶς, σωφρονισμένως, σεσφυλαγμένως. Etym.

Ἀνακωχεύω. retraho nauem ne feriat, tranquille agito equos, reprimo, stabilio, remoror propter tempestatẽ, ἀνασειράζω, nauẽ in altũ litus traho, reuoco, ἀναχορέω μετεωρίζω τὴν ναῦν. Item otiari feriariq; à pugna ἀνακωχεύειν est.

Ἀνακωχή. ῆς. ἡ. inducia, requies, laxamentum. Vide in Ammonio quid ab ἀνοκοχὴ differat.

Ἀναλαμβάνω. reficio, recupero, recreo, refoueo, rependo iacturam, damnum sarcio, ut ἀναλαμβάνειν τὴν δυνάμιν, reparare uires & copias: ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, ad se redire, in integrum se restituere, in gradum se reponere: & ἀναλαμβανόντες, siue ἀναλαμβανόμενοι, qui ex morbo conualescunt, hoc est ἀνακομιζόμενοι, ἐκ τῆς νόσου ἀναφρόντες, ἀπὸ τῆς ἀσθενείας ῥαιζόντες. Ponitur aliquando pro constringo, colligo, cogo. Vnde & medici in suis compositionibus hoc uerbo uti solent, cum scilicet res contusæ aliquo liquore coguntur, id est (ut Latini dicunt) excipiuntur. Et Plut. de milite dispersos, τοὺς τραπώτας ἀνειληφὼς κακῶν. Aliquando pro resumo, reputo, itero, iterum dico. Aliquando pro epulo excipio, comiter, excipio. Aliquãdo pro retraho, retineo, ut ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equũ freno sistere, & coërcere. Vnde & ἀντὶ τοῦ ὠνείδιζεν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, id est reprehendere se, & emendare. Aliquando pro aliquem domum admittere, & penes se habere, ut apud Aeschynem: & ἀναλαμβάνεσθαι εἰς τὸν γνόθον, agnosci à patre, & in domum deduci: id quod post correctionem Athenienses facere solebant. ἀναλαμβάνειν δια βολὴν, subijsse falsam calumniam. Ἀναλαμβάνειν τὴν χλαμύδα, Plutarch. pro chlamydem assumere, ac inducere. Bud. Com. & ἀναλαμβάνειν, recognoscere Cic. interp. ex Platone.

Ἀναλάμπω. emico, refocillor, resumo uires, Plutarchus.

Ἀναλγής. ές. ὁ. ἡ. sine dolore qui nulla ægritudine afficitur. Vide apud Ammonium.

Ἀναλγησία. καὶ

Ἀνάλγησις. εως. indolentia & stultitia, ἀναισθησία. Id propriè uitium est, cum quis uacat dolore & sensu sui mali, & ob id stupens in omne uitium fertur.

Ἀνάλγητος. ον. ὁ. ἡ. carens dolore, stupidus, qui mala boni consulit, & indignationem rei non sentit: & qui ita dedoluit, Latinè dicitur deferbuisse. quid differat ab ἀναλγής, uide in Ammonio.

Ἀναλδὲς. siue potius ἀναλδὲς, ἄτροφον, αὔξειν. quod non alitur uel augetur.

Ἀναλέγομαι. μ. ἑξομαι. decerpo, colligo sparsa & effusa, relego. Vnde ponitur aliquando prolegere, ἀναγινώσκειν, διέρχεσθαι. Aliquãdo pro argumentis & ratiocinatione, colligere, intelligere, indubitatum haberi, firmiter tenere ac concipere. Aliquando pro ἀναπεμπάζεσθαι, καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι, καὶ ἀναπολεῖν. hoc est

animo uerso rem preteritam & reminiscorae reputo, in memoriam reduco. Bud. Com. Depon. accus.

Ἀναλέγων dixit Thucid. pro ἀπανορεύων.

Ἀναλεήμων. ωνος. ὁ ἡ. immitis,

Ἀναλέχω. lambo.

Ἀναλεῖψαι. Vide ἐγχρίσαι in Ammonio.

Ἀνάλεκτα. τά. reliquiæ sub mensa. Martialis: Colligere longa turpè nec pudet dextra Analecta, quicquid & canes reliquerunt. Sic dicta quòd colligi debeant, id est αὐαλέγεσθαι. Cæl. lib. 7. capite 52.

Ἀναλεκίδες dicuntur, quibus è xylino lino, uel quauis materia tanquam puluillis constipant scapulas prominentes puellæ, ut uideri habitiores possint. Cæl. ibidem.

Ἀνάλεκτος. collectus, quo uocabulo Seneca usus est pro Libro collectaneorum. Appellat idem αὐαλεκτὰς grammaticos, qui lectione multa exercitati, memoria sunt firmissima, ut quicquid unquam legerint, uel audierint ferè habeant in numerato, ἀπὸ τοῦ αὐαλέγεσθαι, quod significat ἀμφιβόλως ἔχειν καὶ ἀγνοεῖσθαι. id est firmiter tenere, ac concipere. Cælius ibidem & Bud. Com.

Ἀναλεξάμενος. diligens.

Ἀνάλημμα. ατος. τὸ. sudes, firmamentum, altitudo.

Ἀναληπτικὰ φάρμακα. quæ recreandis defectis composita sunt. Διαιτᾶν αὐαληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα apud Gale. id est uictum præscribere restituendis uiribus. Ἀναληπτικὴ. ab eodem lib. 7. Therap. uocatur uictus ratio renutritoria & refectoria. interprete Luciano. Et ἀγωγὴ αὐαληπτικὴ, educatio & nutritio, uirium focillatrix, ab αὐαλαμβάνειν, quod est reparare uireis. Bud. Com.

Ἀναλῆσαι. αὐαθρέψαι.

Ἀνάληψις. ιος. ἡ. resumptio. Ἀνάληψις τῶν παιδίων, agnitio ea, qua quis penes se ascisceba puerũ, & quasi filium agnoscebat. Bud. Com.

Ἀναλθὲς, αὐνγίασον, αὐαίσθον, uel quod non nutrit. uide αὐαλθὲς.

Ἀναλίγκιον αὐόμοιον.

Ἀναλισκέω. καὶ

207. Ἀναλίσκω. consumo, excido, deleo. Bud. Com. Etym. ἄλες, id est ἀρθρεῦν. ex quo ἁλῶ, τὸ σωαθροίζω: & cum α priua. ἀαλῶ, τὸ τὰ σωωθροισμένα διασκορπίζω. Idem significat αὐαλῶ, pleonas. τοῦ ν. & αὐαλίσκω, per paragogen.

Ἀναλίσκῃν. id est, ἀρθρεῦν: ex quo ἁλῶ, τὸ σωαθροίζω.

Ἀναλκία. ας. ἡ. impotentia.

Ἄναλκις. ιδος. ὁ. ἡ. impotens. Ex ἄλκω ἀλκὴ, & α priua. & pleonasmo τοῦ ν ἀσθενὴς, ἀνίσχυς, ἀδυνάτος.

Ἀνάλμυρος. insulsus, non salsus.

Ἀναλλοίωτος. ον. ὁ. inalterabilis.

Ἀνάλλομαι. desilio.

Ἀναλλύζω. ingemisco.

Ἀναλογάδην. aduerb. secũdum proportionem.

Ἀναλογεῖον. ου. τὸ. pulpitũ, cui libros imponimus.

Ἀναλογητέον. repetendum est.

Ἀναλογικοί. οἱ. philosophi quidam appellabantur apud Laërt. lib. 1.

Ἀναλογία. proprietas, similitudo. Hãc (ut author est Quintilia. lib. 1.) proxime à Græco transferentes in Latinum, proportionem uocauerũt. Cicero conuenientiam posse uerti existimat. Aliquando comparationem aut proportionẽ. Quam αὐαλογίαν Stoici (inquit) nos appellamus conuenientiam, si placet. Et in libro de uniuersit. id optime assequitur, quæ Græcè αὐαλογία, Latinè (audendum est enim quoniam hæc primum à nobis nouantur) comparatio, proportione dici potest. Aristot. Ethic. li. 5. αὐαλογίαν uicit esse ἰσότητα λόγου, hoc est parilitatem siue similitudinem rationis, atque hanc ipsam bipertitam fecit, ut unam uocaret διῃρημένην, hoc est, seiunctam, peculiarem Geometris, alteram συνεχῆ, id est, coniunctam ab Arithmeticis usurpatam. Apud mathematicos αὐαλογία est, cum numeri duo aut plures: cũ item magnitudines inter se cõparãtur, ad similitudinem secundæ cõparationis, iuxta æqualitatem aut inæqualitatẽ. ut si dicas: Vt se habẽt quatuor ad duo, sic octo ad quatuor: & quãto est longior pes Herculanus alterius alicuius pede, tanto item stadiũ Herculeanũ pede sexcenties cõmensum, longius est eo stadio, quod alterius pede toties transmissum est. Apud grammaticos ἀναλογία est similiũ similis declinatio, ut inquit Gel. cuius uis est, ut ad aliquid simile, de quo non quæritur, referat, ut incerta certis probet: ut si quæratur, funis masculini an fœminini sit generis, ex eius diminutiuo cognoscitur, quia funiculus gener. masculini est. Et Gaza orthographiã deprehendi αὐαλογίαν ait: ut si dicas ταχεῖα per diphthõ. ascribendũ esse, quia βραχεῖα ita scribitur, quòd quemadmodum ἀπὸ τοῦ βραχέως deducitur βραχεῖα, eodem modo à ταχέως ταχεῖα. Eras. ad Romã. an notat αὐαλογίαν esse congruentiam rei ad aliquid relatæ, uelut cum dicimus. Cicada magnas habet alas proportione corporis, nam paruæ sunt alæ, si ad alas conferantur papilionum: putatq; in eo loco Pauli, proportionem uertẽdum, alij mensuram competentem.

Ἀναλογίζομαι. raciocinor, reputo, æstimo, expendo, animo uerso, delibero, recordor, sicut ἀναλέγομαι.

λέγομαι. Ponitur aliquando pro errorem reputare, retractare, resipiscere & sese respicere, Pollu. Bud. Com.

Ἀναλογισμὸν. τὸ. pulpitum. uide ἀναλογεῖον.

Ἀναλογισμὸς. τοῦ. ὁ. reputatio.

Ἀνάλογον. proportione respondẽs, proportione constitutũ, proportionabile. ὁ λόγον ἐχόμενον. id est ἡ λόγον ὅμοιον. Fit autem à λόγος. ἄλογος. inde alia compositio ἀάλογος, & pleonasmo τοῦ ν, ἀνάλογος. Etym. Ἀνάλογον, aliquando accipitur pro ὁμοίως, hoc est, eadẽ ratio est, uel similis ratio est, quòd etiã dicitur κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον proportione uel κλὶ ἀναλογίας.

Ἀναλογῶ. ὁμοιῶ. Datiuo iung.

Ἀναλόγως. ἴσως. ὁμοίως.

Ἀναλογώτατος. τὸ. ὁ. aptissimus.

Ἄναλος. τὸ. ὁ. insulsus, χωρὶς ἅλων.

Ἀναλόω. expendo, consumo, pereo, euanesco.

Ἄνα λος. τὸ. ὁ. insatiabilis, ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος. Item ἀχρεῖος, Odyss. σ. ἀναυξὴς, ἀτελὴς, ἀσλὴς, βαρύς. Fit autẽ πρὸ τὸ ἅλις τὸ σλαφιλῶς, ἅλος, & priuatiuè ἄνα λος, uel pleonasmo τοῦ τ. ἄναλτος, Item insulsus, insalitus, non conditus, Eust. Itẽ grauis corpore, quasi assalire impotẽs.

Ἀναλύζω ἀνανύπω.

Ἀναλύομαι, resoluor, aluum citam habeo, purgatorio utar pharmaco, apud Menand. ὦν φαρμακεύσει ἀναλυθεὶς, μόλις.

Ἀνάλυσις. ιος. ἡ. resolutio, reditus, retextio cõplexionis. Bud. Com. Cum. compositũ aliquid in suas simplicissimas partes, uel in sua principia resoluitur. Mathematicis ἀνάλισις est ascẽsus à fine ad principium, cuius principiũ conclusio est, qui fuerat finis in cõpositione, quã quo pacto Geometræ conficiunt, inde Eustat.

Ἀναλυτικὸς. τὸ. resolutiuus. (Ethic. 3.

Ἀναλύω. resoluo, redeo, quemadmodum qui discedit soluere dicitur. Pro immutare aliquando. Bud. Com. Si paulò purius ac latinius loqui uoluerimus ἀναλύειν aliquando dijudicare uertendum contendemus, hinc Arist. ἀναλυτικὰ non resolutorios libros, sed de arte iudicandi appellabimus. Itẽ ἀναλύεσθαι aliquando idem quod διαλύεσθαι, hoc est in nihilũ recidere, & Ἀναλυθῆναι, medicis est purgantia pharmaca sumere. καθαρτικῶν τινι χρήσασθαι φαρμάκων ἀπαλλάξαι, διαιρεῖν.

Ἀναλφάβητος. τὸ. ὁ. indoctus, qui ne elementarias quidem literas nouit.

Ἀνάλωκα, καὶ ἀνήλωκα. consumpsi, ab ἀναλίσκω.

Ἀνάλωμα. ατος. τὸ. expensa, sumptus.

Ἀναλωτὴς. ανοῦς. ὁ. qui expendit.

Ἀναλώτης. τὸ. ὁ. expensor.

Ἀνάλωτος. inexpugnabilis, qui non capitur.

Ἀναμάξεβυτος. τὸ. ἡ. deuia, per quam nequeant agi currus.

Ἀναμάξεις affricabis, conglutinabis. Nam: Odyss. τ. ἀναποτυπώσεις, imprimes.

Ἀναμάρτητος. τὸ. ὁ. insons, nulla peccati labe polutus, innoxius. Neq; solũ significat eum, qui non peccauit, sed eum qui ne peccare quidem potest, ut indicat Hieron. Vnde τὸ ἀναμάρτητον, status insons, prorsus Theonini dentis ne-

Ἀναμαρύκομαι, καὶ (scius. Cæl.

Ἀναμασσάομαι. rumino, remãdo: & translate pro consideratius aliquid mente uerso. Aristoph. Vespis: Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασσώμενοι. Sic Varro: Non modo absens quicquã de te æquius cogitabit, sed etiam ruminabitur humanitatem tuam. Ἐβασασιν

Ἀναμασσύω. ἀναζητῶ.

Ἀναμάσσομαι. reficio, recreo, abstergo.

Ἀναμάσσω. subigo, καὶ ἀναφυρῶ. Item luo, Hom. Bud. Com.

Ἀναμαχόμαι. repello, expugno.

Ἀναμέλγητος. τὸ. ὁ. immulctus.

Ἀναμελλάναι, ἀνανεύσαι, ἀρνήσασθαι.

Ἀναμέλπω. cano.

Ἀναμέμνημαι. reminiscor, memini. Depon.

Ἀναμένω. μ. ἀναμενῶ. expecto, patior, sustineo,

Ἀναμέρος. uicissim, ἀνὰ μέρος. (perfero.

Ἀνὰ μέσον in medio ἐκ τῶν ἀνὰ μέσον μερῶν, ex intermedijs partibus Arist. Rhet. ad Alexan.

Ἀνάμεστος. τὸ. ὁ. ἡ. plenus, refertus.

Ἀναμετρῶν, uel ἀναμετρεῖσθαι. remetiri, supputare, recogitare.

Ἀναμετρὴς. ητος. ὁ. ἡ. immensus.

Ἀναμέτρησις. ιος. ἡ. dimensio.

Ἀναμηρύκομαι. rumino.

Ἀναμηχανόομαι. contrà machinor.

Ἀναμιγνύω. μ. σω. immisceo. Actiu.

Ἀναμίλλητος. non contentiosus.

Ἀναμιμνήσκομαι. μ. σομαι. recordor. Deponens

Ἀναμιμνήσκω. μ. σω. admoneo, in me- (genit.
moriam reuoco, recordor, suggero.

Ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, recolo, repeto.

Ἀναμίξ. mixtim, promiscuè, ἀναμίγδην.

Ἀνάμιξις. ιος. ἡ. concrementũ, cõmixtio, coitus.

Ἀναμισθαρνέω. μ. ήσω. τῶ. κα. capio mercedem.

Ἀνάμνησις. τὰ. recordationes.

Ἀνάμματος. τὸ. ὁ. enodis.

Ἀναμνέω. μ. ήσω. τῶ. κα. facio reminisci, suggero. Ἐβασασιν
Lucian. ἀνάμνησον σεαυτὸν, memorem fac te ipsum, reducas tibi in memoriã. Item memoro. Gaza ex Cicer. ἅπαντας οὓς ἀνέμνησα, Omneis quos memoraui. Actiuum.

Ἀνάμνησις. ιος. ἡ. reminiscentia. differt ab ὑπόμνησις, de quo Ammon.

Ἀναμνηστικός. ή. ό. ή. facile reminiscens, memoria excellēs, præterita in memoriam reducens, σημεῖον ἀναμνηστικόν, apud Gal. in arte medicin.

Ἀναμονή, μακροθυμία.

Ἀναμόργνυμαι, & ἀναπομόργνυμαι. est imprimo, inuro, quasi tergendo imprimendoq; imbuo. quæ significatio ex eo manauit, quòd infricando & odor & color hæresciat, quare etiam προστρίβεσθαι dicitur. Bud. Com.

Ἀναμοχλεύω. submouere, ἀνακινεῖν. Inferius ἀνοχλίζω legitur ubi ἀναμοχλίζω castigauerim.

Ἀναμπλάκητος. ή. ό. ή. infallibilis.

Ἀναμύειν. ἀναβλέπειν.

Ἀναμυρίζεσθαι. χρηματίζεσθαι.

Ἀναμυχθίζω. suspiro, ingemisco. Aeschyl.

Ἀναμφίβολος. ή. ό. ή. minime dubius. Vnde ἀναμφιβόλως ἔχειν, firmiter tenere, nihil ambigere, indubitatum habere.

Ἀναμφιλέκτως. ἀναντιλέκτως, contradictoriè, sine dubio, procul dubio, πόρρω ἀμφιβολίας.

Ἀναμφίλογος. ή. ό. indubius. Vnde aduerb. ἀναμφιλόγως, sine controuersia, sine dubio.

Ἀναμφισβήτητον. τὸ. nō controuersum, & quod constat & conuenit, indubitatum.

Ἀνανδρία. ας. ἡ. effœminatio, mollicies, pusillanimitas, timiditas.

Ἀνανδριεῖς. οἱ. euirati Scythæ, qui muliebria obeunt officia, & fœmineo ritu colloquia agitant, apud Hipp. qui & ἐνάρειες.

Ἄνανδρος. ή. ό. uiro carens, innupta, parū uirilis.

Ἀνάνδρως. ignauiter.

Ἀνανεάζω. renouo, muto me in aliam formam.

Ἀνανεχθεὶς. ad se reuersus.

Ἀνανέμειν. ἀναγινώσκειν, καταλέγειν.

Ἀνανεῦμαι. instauro, restituo, renouo ἀνανεοῦμαι τὴν οἰκείαν. hoc est ἀνακαινίζω. Item in memoriā reduco, & reuoco noua lectione, quod Quint. renouare memoriam dixit. Lucian. ἥρω ἐκεῖνος μύθοις ἀνανεούμενος. Bud. Com. Verū in hac significatione solet plerunq; adijci uox μνήμη. Libanius in oratione quę περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης inscribitur. ἀνανεῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν ὀρφικάσλης ἐκεῖνον.

Ἀνανεύω. μ. σω. abnuo. Neutrum.

Ἀνάνευσις. repulsa, respectus.

Ἀνανεόω. μ. ώσω. renouo.

Ἀνανέωσις. ἡ. renouatio.

Ἀνανηπιεύομαι. repuerasco.

Ἀνανήσαι. σφάξαι.

Ἀνανήφω. μ. ψω. π. φα. resipisco, ad me redeo, me colligo: propriè ad sobrietatem redeo. nam νήφων solarium significat.

Ἀνανθής. ές. ό. ή. flore carēs, & ἀνάνθεος. ή. Pluta.

Ἀνάνιον. τὸ. innocuum, incolume, sine dolore, ἀπὸ στέρησιν τῆς ἀνίας.

Ἀνανομή. ἀνάστεμος.

Ἀνανοσέω. μ. ήσω. in morbum recido. Neutrum.

Ἀναντιαγώνιστος. ή. ό. ή. qui contrà certare nequit.

Ἀναντιαγώνιστον στρατὸν uocat Herodianus, cui nemo resistere potest.

Ἀναντιπόδοτον. ubi aliqua orationis pars nō redditur: figura Atticis familiaris. Hom. Ἀλλ' ἐ μὴ σλώσσσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοί. deest πάσσομαι, ἠὲ συχάσω.

Ἄνατες. apud Dionys. Areopagitam interpretatur πρόσω, ἄνω, ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Ἀνάντης. ές. ό. ή. arduus, acclius.

Ἀναντίβλεπτον. quod non ausit contra oculos tollere.

Ἀναντιλέκτως. indubiè, sine cōtrouersia. Strab. 13.

Ἀναντιῤῥήτος. ή. ό. ή. in authorem receptus, id est cui cōtradici nequit. Plutarchus in Themistocle. Vnde ἀναντιῤῥήτως, indubitatò, citra cōtradictionem.

Ἀναντιφώνητος. cui nihil respōdetur, cui contradici non queat.

Ἄναξ. κτος. ὁ. rex, princeps, dominus, imperator. ab ἄκος, quod medelam significat, quòd illis subditorum cura incumbat, authoribus Plutarch. & Eustath. Vel ἀπὸ τοῦ ἀνάγω, τὸ κελεύω. Vel (ut Etym.) παρὰ τὸ αὔω πάσιν ἔχειν, πρὸς ὃν πάντα ἀναφέρομεν. ἢ παρὰ τὸ ἀνάκτου, ὁ ὅστις ὠνομέλεις. Castor & Pollux ita primi appellati sunt à nauigantium cura. Et tam de dijs quàm hominibus dicitur, ut Iliad. β. Ἑρμείας δὲ ἄναξ σλῶκε. Isocrati ἄναξ minus est quàm βασιλεύς, unde Iouem βασιλέα uocat, cæteros uerò omnes ἄνακτου. Vide in ἄνακτες.

Ἀναξαίνειν. ἀνακινεῖν. Hesych.

Ἀναξία. ας. ἡ. regio.

Ἀναξιδώρα. Ceres, ἡ ἀνάγουσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς, quæ & apud Pausaniam ἀνησιδώρα.

Ἀναξιοπαθεῖν. ægre ferre, indignum facinus clamare, indignum esse dicere. Plutarch. Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κρυτόλαος ἀνεῖλεν αὐτόν. Bud. Comment.

Ἀναξιος. ή. ό. indignus.

Ἀναξίως indignè.

Ἀναξύειν. eradere.

Ἀναξυρὶς. ίδος. ἡ. feminale, subligaculū, interdum calciamenti genus. Eust. significari ait id, quod Romani bracion dicunt, ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι, mutato σ in ξ. Etym. Vide Bayfiū de re uestim. & Ἀναξυρίδα. ostentare, in Chilia. Eras. Est & rumicis genus cuius folia calceorūfoleis, quos Græci ea uoce aliquādo significāt, similia sunt.

Ἀνάπαυστος, qui & antidactylus, παρὰ τὸ ἀναπαύειν, id est ἀνάπαλιν ἀνλκρούειν πρὸς τὸν δάκτυλον,

λον, id est quòd sono reciproco repercutiat da ctylum. Et Aristoph. in pace παράβασιν, id est, digressionem illam qua chorus uti solet in Comedijs ad populum extra argumentum fabulæ, uocat ἀνάπαιστον.

Ἀναπαιστρίδες σφῦραι. mallei fabrorum.

Ἀνάπαλιν. ex contrario.

Ἀναπάλλω. ἀναπηδῶ, ἀνασείω.

Ἀνάπαλσις. uibratio.

Ἀναπαρίζειν. mutare sententiam, pactũ irritum facere, more Pariorum, qui aliquando bello ab Athenienſibus oppressi, ciuitatẽ se illis tradituros polliciti sunt, si ab armis discederent, sed ijsdem protinus mutauerunt sententiã nacti aliunde auxilia. Erasmus in Chiliad.

Ἀνάπας. αντος. ὁ. uniuersus σύμπας.

Ἀναπαύεσθαι. ἀνακόλασθαι ἄσμα.

Ἀνάπατος. impono.

Ἀνάπαυλα. ης. ἡ. requies. Vnde & pro loco poni tur, ubi subsistere solẽt ij, qui iter faciunt quietis gratia. Aristoph. in Ran. Libanius in Epistolis, λέγω μὴ ἀναπαύλης ἐστόμιον. Idem in Monodia in templum Apollinis. οἷαν ζεῦ γνώμης λαμνόσης, ἀφικρέθημεν ἀνάπαυλαν.

Ἀναπαύομαι. μ. σομαι. quiesco, interquiesco, desino, quieti me trado, ἀνακλίνομαι, ὡς πρὸς ὕπνον. deficio, morior. Herodian. De Cõmodo, καὶ ὑπὸ λιμάτου πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύετο. Item αὐτίκα τοῦ ἀρθενίσκου. Idem de Marco imperatore, νυκτός τε καὶ ἡμέρας ὀλιγίστας μιᾶς, ἀνεπαύετο, ubi noctem diemq; superuixisset unam, fato functus est. Depon.

Ἀναπαυόμενον ὕδωρ. de fonte quodam Dodonæo dicitur, cuius aqua diei & noctis medio si stitur, aliud tempus continuè fluens. Etym.

Ἀνάπαυσις. ιος. ἡ. requies.

Ἀναπαύω. μ. σω. reficio, id est recreo, quiescere facio & cessare, refocillo. Matth. 11. Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Actiu. Hæc enim uox non ad cibum, sed ad remedium lassitudinis referenda, inquit Laur. Val.

Ἀναπείθω. μ. σω. solicito, instigo, adduco, induco, persuadeo. Accus.

Ἀνάπειρα. ας. ἡ. experimentum, exercitatio.

Ἀναπειράω. μ. άσω. π. απα. meditor, iterum experior.

Ἀναπείρω. πήγνυμι, κρυτέω.

Ἀναπειθρία. ἡ. quæ fidẽ auditoribus facere possit. persuasiua. Aristoph. Neph. πῶς οὖν μάθοι τοῦθ' ὅτι σ' ἀρφεῦξιν δίκης, ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειθρίαν.

Ἀνάπειθος. ον. ὁ. palam factus.

Ἀναπελάσας. ἀναβρωδείς.

Ἀναπεμπάζομαι. in memoriam redeo, præterita reputo, ἀναλογίζομαι, ἀναπολοῦμαι, ἀναριθμοῦμαι. Bud. Com. Ducta est translatio ab his, qui per quinos digitos aliquid computant. Lucian. de ijs loquens qui sunt apud inferos, & uitæ felicitatem requirunt. ὥσπερ λίνα ὕδωρ ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. Eras. Chil. usurpauit, & ἀναπεμπάζομαι, pro ἀναλογίζομαι. Synes. in oratione de regno ad Arcadium. ἀναπέμπασαι γὰρ ματρόα, dicitur etiam ἀναπεμπάζω pro eodem.

Ἀναπέμπομαι. remitto. Bud. Com.

Ἀναπέμπω. μ. ψω. destino, reduco, ἀναπέμπειν ὕδωρ, aquã pfundere, aut expuere fons dicitur.

Ἀναπετάννυμι, ἀφ' τοῦ ἀναπετάω. μ. σω. Ε.

Ἀναπετανύω. κοῦ

Ἀναπετάω. μ. ἀναπετάσω. extendo, aperio, laxo, sum amplus, Platoni: sum propensus, Lucian.

Ἀναπεμπταμένον. τὸ. apertum. (Actiu.

Ἀναπεπληγμένος. stupefactus.

Ἀναπεπλωκώς, ότος. ὁ. q decidit, languidus, piger.

Ἀναπετῶ. Atticè pro ἀναπετάσω.

Ἀναπηγάζω. reddo.

Ἀναπηδάω. μ. σω. exilio, subsilio, prosilio, abripio me. Lucian. de sponsa, quæ desponsum uulnus in conuiuio accepisse uidebat, καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε. Aristoph. Ranis: Νῶϊ δέεσθαι γέπω τῶν τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν. Neutrum.

Ἀναπλωίζω. μ. ίσω. certus sum, exoluo.

Ἀναπηρία. ας. ἡ. mutilatio alicuius membri.

Ἀνάπηρος. ον. ὁ. ἡ. cæcus, mutilatus, mancus. πηρὸς τὸ πήθω τὸ παυθάνω fit πηρός, & cum α priu. ἄπηρος. ex quo cum altera priuatione ἀάπηρος, & per pleonasmũ τοῦ ν, ἀνάπηρος, στεινωμένος, ἠχρειωμένος, νοσώδης, λυπηρός. Etym.

Ἀναπίμπλαμαι. impleor.

Ἀναπίνομαι. discutior, absorbeor, digeror, ueluti cum pus alicubi collectum discutitur ac digeritur. Hippoc.

Ἀναπίπτω. decido, supinus sum, resupinor, plus est quàm ἀνακύπτω. discumbo, accumbo, humi confido. Pœniteo, pigresco, despero: nam ad animũ transfertur, quemadmodum & apud Demost. δὲ δικαμὲν νῶϊ ἀναπεπτωκότες ἥτε, id est ὑπτιοι, καὶ νυστάζοντες (inquit interpres) οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες. hoc est, Animo nec strenuo nec uigilanti arrectoq;, sed supini & desides & malis uestris indormientes. Hoc Cicero Concidere appellat. Sic etiam Liuius, Victi autem ceciderunt animis. Dicitur & iacere Latinè. Bud. Com.

Ἀναπλάζειν. διπλάζειν.

Ἀναπλανάομαι. fallor. Depon.

Ἀνάπλαξις. ιος. ἡ. illinitio, iniunctio.

Ἀνα-

Ἀνάπλασις. ιος. ἡ. al. ἀναπλάσσω, recreatio, reformatio, altera informatio, qd' est baptisma. Bud.

Ἀνάπλασμα. ατος. τὸ. mendacium. (Com.

Ἀναπλάττω, & ἀναπλάττομαι fingo, id est, comminiscor, formo, imaginor quæ nunquam uidi. αὐτὸ τοῦ ἀνυπτόμαι, refingo, id est instauro, ἀναγκνῶ, ἀνακτίζω, efformo, effingo, cõficio. Bud. Com. Hoc tamen est discriminis quod ἀνατυπτόμαι, propriè dicuntur cum ea quæ uidimus imagitione informata concipimus.

Ἀναπλέκω. redimo, cæsariem colligo, hoc est ἀναλαμβάνω. Bud. Com.

Ἀναπλέω. renauigo, amne aduerso nauigo, redeo

Ἀνάπλεως. ω. ὁ. ἡ. plenus, oppletus.

Ἀναπλημμορεῖν. redundare, effluere.

Ἀναπλήθω. μ. σω. κοῦ.

Ἀναπληρόω. μ. ώσω. impleo. Actiu. Etym. ἀναπλήσας, ἀναφυσήσας, ἀθρόως ἀναλαβών. ἐκ τοῦ πρήθω, ἀναπρήσας, & mutato ρ in λ. ἀναπλήσας. Et ἀναπλήσεις, ἀναπληρώσεις.

Ἀναπλήρωσις. εως. ἡ. expletio, completio.

Ἀνάπλοος. ον. ὁ. recessus, ascensio nauium.

Ἀναπλόω. explico.

Ἀναπλῶσαι. pro ἀναπλεῦσαι Ionice apud Hero

Ἀνάπλυσις. ιος. ἡ. ablutio. (dotum.

Ἀνάπνευσις. ιος. ἡ. Bud. Com. κῆ

Ἀναπνευστικός. ὴ. ὁ. ἡ. spirans.

Ἀναπνέω. μ. εύσω. ἀόρ. ἀνέπνευσα, ἀπὸ τοῦ ἀναπνεύω παλαιοῦ, respiro. Neutrum.

Ἀναπνοή. ῆς. ἡ. respiratio, ἐκπνοή, reciprocatio spiritus, cũ accipitur aër & redditur. Etym. πνέω, πνέω, futur. πνεύσω. ex quo πνευστός, ἄπνευστος, ἄπνευσις: & detractione τ, ἄπνευσις, & ἀνάπνευσις.

Ἀναπόβλητος. ον. ὁ. qui amitti non potest.

Ἀναπόδεικτος. ον. ὁ. ἡ. indemonstrabilis, ut ἀναπόδεικτος ἀτία, improbata causa.

Ἀναποδείκτως. aduerb. sine probatione.

Ἀναποδίδωμι. μ. ώσω. reddo, rependo. Actiu.

Ἀναποδίζομενα. quæ iterum expenduntur.

Ἀναπόδιζος. pro scriba siue notario.

Ἀναποδίζω. μ. σω. π. ίσα. impedio. Item retro ago, retrocedo, quasi dicas repedo. Dionys. de deliquio solis in morte Christi, Σελήνη δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα. εἶτ' ἀναποδίσασα Aliquando ponitur pro reuoco, & tam ad personam quàm ad rem refertur. Ad personam, Herod. καὶ δεύτερον ἄλλοτε ἀνεπόδισε ἑαυτόν, Atque nusquã alibi seipsum reuocauit, id est nusquã id iterũ dixit. Est enim hic ἀναποδίζειν τὰ αὐτὰ πολλάκις λέγειν, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν. eadem frequenter dicere, ac diligenter inquire re: id quod faciunt, qui diligenter rem quærũt. sæpius enim sciscitantur & reuocant eum quẽ interrogarunt. Et Plinius iunior in Epist. reuocare lectionem dixit. Ad rem, Herod. lib. 5. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἔθεε πρὸς ἅρματος, ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω, quasi retractans, rediens. Sic Lucian. πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζων dixit rem male cedentem, quotidie minus progredientem, quasi retroageretur. Bud. Com. Arponat.

Ἀναποδισμός. ου. ὁ. diligens inquisitio, resolutio.

Ἀναπόδοτος. ὁ. ἡ. non redditus.

Ἀναπόδρασος. ον. ὁ. ἡ. ineuitabilis, μὴ δυνάμενος φυγεῖν.

Ἀναποθέω. recordor.

Ἀνάποινος. ον. ὁ. ἡ. præmio carens.

Ἀναποκρίνομαι. contrà respondeo.

Ἀναπόκριτος ἀποστέλλομαι. absque responso rẽmittor.

Ἀναπόλαυστος. ὁ. ἄγευστος. ieiunus.

Ἀναπολέω. μ. ήσω. uerso in animo, reputo, expendo, ἀναλογίζομαι, ἀναπτεμπάζομαι, ἀνοιγνύμαι, aperio. Actiu. Bud. Com.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ. memoria.

Ἀναπολόγητος. ον. ὁ. ἡ. inexcusabilis.

Ἀναπόλυτα. τὰ. adhærentia.

Ἀναπόμπιμα δίδωσι. τὰ. ἀποστρεφόμενα.

Ἀναπόνιπτος. ον. ὁ. illotus, inabstersus, immũdus, sordibus plenus. ὁ. μὴ νιψάμενος μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλὰ ἀκάθαρτος.

Ἀναποσκευή. ῆς. ἡ. impedimentum,

Ἀναπότρεπτον. ἀνεξάλειπτον.

Ἀναπράττομαι. exigo, reposco, recupero.

Ἀναπράττω. μ. ξω. π. ίσα. æstimo. Accus.

Ἀναπρῆσαι. ἀναφυσῆσαι, ἐμπυρίσαι.

Ἀναπρόθορος. ον. ὁ. ἡ. ad exitum uersus.

Ἀνάπταιστον. τὸ. μὴ πταῖον.

Ἀναπτερόω. do spem, attollo spe bona, attollo. Xenoph. 3. ἑλληνικῶν.

Ἀνάπτεσθαι εἰς σκύθας. fugere in Scythas.

Ἄναπτος. ὁ. ἄληπτος.

Ἀναπτυκτός. ον. ὁ. ἡ. reseratilis.

Ἀνάπτυξις, &

Ἀνάπτυξις. ιος. ἡ. explicatio, declaratio.

Ἀναπτύσσω. μ. ξω. aperio, explico, interpretor, dilucido. (Ἀναπτυχή. ἀναπτολή.

Ἀνάπτω. μ. ψω. incendo, suspendo, resuscito, exuscito, id est ἀναζωπυρῶ, ἀναῤῥιπίζω. Chrysost. μὴ δὲ τὸ λοιμῶδες ἤδη τοῦ πένθους ἀνάψαι πάλιν, Luctum iam sopitũ ne rursum exuscites. Item tribuo, acceptum refero. Plutarch. αὐτῷ χάριν ἀνάπτων. Bud. Com.

Ἀνάπτωσις. ὄκνησις, animus iacens & remissus. ab ἀναπίπτω. Bud. Com.

Ἀναπυθάνομαι. interrogo.

Ἀνάπυστος. ον. ὁ. ἡ. auditus, uulgatus.

Ἀναπολῶν. ἀναπιπράσκων.

Ἀνα-

Ἀναραίσαι. παύσασθαι.
Ἀναιδεκτος. publicus.
Ἀναράομαι. ῶμαι imprecationē factam soluo.
Ἀναρᾶσθαι. διαλύειν τὰ γενομένα ἀρᾶν.
Ἀνάργυρος. ὁ. qui pecunia caret, etiamsi alijs facultatibus abundat.
Ἄναρθρος. ὁ. ἡ. male articulatus, infirmus, inconstans. Sumitur & pro syllaba, cui litera deest, aut pro uersu cui syllaba.
Ἀναρθῶ. excito, rursus accendo.
Ἀναρίθμητος. ς. ὁ. innumerabilis, ἄπειρος, immensus. Item uilis, in nullo numero habitus.
Ἀναρίθμιον. ἐχθρόν.
Ἀναίσχυντος. ς. ὁ. impransus.
Ἄναρχος. ς. ὁ. ἡ. nullius imperio subiectus.
Ἀναρμοσᾶν. non quadrare, non congruere.
Ἀναρμοσία. ας. ἡ. inconcinnitas, incongruitas, discrepantia.
Ἀνάρμοστος. ς. ὁ. ἡ. discors, incongruus.
Ἀναρμόστως. incongruè, ineptè, inconcinnè.
Ἀναρμόττω. congruo, copulo. Actiuum, datiuo & accus. iūg. Halicar li. 4. πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόζας, Seniori seniorem locans.
Ἀναροιζῶ. occido.
Ἀναρῦσα. λύουσα.
Ἀναρπάζω, è medio subitò tolli, ad pœnā rapi Item sedibus euelli, hoc est ἀνασπᾶσθαι, sedibus pelli, atq; aliò habitatū mitti. Bud. Com.
Ἀναρπάζω. μ. ξω. discerpo, abripio. Actiuum.
Ἀνάρπαστοι. abrepti, discerpti, qui de medio tolluntur, quibus successores mittuntur, atque à prouincia reuocātur. Herodian. lib. 3. ἐκμικρᾶς καὶ εὐτελῆς διαβολῆς ἀναρπάσας ἐποίει. Ex parua leuiq; delatione rapi ad se iubebat abrogato imperio Bud. Com.
Ἀναῤῥάπτω. μ. ψω. π. φα. consuo.
Ἀναῤῥᾷ. ascendit.
Ἀναῤῥήγνυμαι. erumpo, Plutar. de Coniuratis, εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι τολμῆς, In omnem erupturos audaciam. Bud. Com.
Ἀναῤῥηγνύω, καὶ ἀναῤῥήγνυμι. μ. ἀναῤῥήξω, ἀφ' οὗ ἀναῤῥήγω. frango, rescindo, uiolenter edo, effundo, enitor. Bud. ibidem. ἀποσπάω, uiolenter auello, nam uehementiam quandam denotat hoc uerbum. Aristoph. interp. Equitibus.
Ἀναῤῥηθεὶς ὕπατος. creatus, electus consul, ἀνακηρυχθεὶς.
Ἀναῤῥηξις. ιος. ἡ. irruptio.
Ἀναῤῥησις. ιος. ἡ. ἀνάγορευσις, electio, prædicatio, præconiū, propriè in athletico certamine.
Ἀνάῤῥινον. δίκην ῥινῶν παλίσυντον ἰόν, Hippocr.
Ἀναῤῥιπίζω. μ. σω. igne subleuo, refoueo, augeo. Ioseph lib. 2. Iud. πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, Pugna quotidie grauius augebatur. Item excutio, uibro, iacto, turbo.

Ἀναῤῥίπτω, καὶ ἀναῤῥιπτέω. μ. ήσω. π. λα. iacto, in sublime iaculor, unum super aliud reijcio, eijcio, emitto. Herodian. lib. 1. λεόντων δὲ ἐπόντων καὶ ὑπογαίων ἕκαστον ἀναῤῥιφθέντων ἰσαρίθμοις ἀκοντίοις ἀπέκτεινεν. Ἀναῤῥίπτειν accipitur etiam pro remigare, κωπηλατεῖν, propterea quod aqua à remigantibus ἀναῤῥίπτεται, hoc est, iactatur. Hom. Odys. 7. καὶ λαροὶ ἀναῤῥίπτειν ἅλα κωπήσι. Ἀναῤῥίψαι κίνδυνον. iacere periculum super periculum, periculum periculo addere, suscipere, subire periculū. Herod. lib. 5. ἑλομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον, ἢ δουλοσύνην καὶ δοκεῖν ἀπεῤῥίφθαι.
Ἀναῤῥιχάομαι. καὶ
Ἀναῤῥιχόομαι. scando, prenso manibus, ut fit murum scandendo. ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν πρὸς τὸ πρόσαντες, πρόπον ἀράχνης τοῖς ποσὶν ἀνειλαμβάνεσθαι, ἀναδίδοσθαι τὸ ὕδωρ, σκαλοβατεῖν. Gaza ex Cicer. ἐπιφανὴς μὲν ἄλλων οἱ μὲν τοῖς ἴσοις ἀναῤῥιχῶνται, Cum alij malos scandant. Tho. Mag. in elegantijs suis, dicit uno ρ scribendam hanc uocem à solis Atticis peculiarem.
Ἀναῤῥιχώμενοι. οἱ. reciproco meatu ascendentes, uide ἀναῤῥιχόομαι.
Ἀναῤῥοιβδέω. pro ἀναῤῥοφῶ, pleonasmo πρω, & epenthesi τοῦ β, mutato φ in δ. Etym.
Ἀναῤῥοιβδήσις, ἀναφορὰ τῶν ὑδάτων.
Ἀναῤῥοίω. ἀναροιζόω, occido.
Ἀναῤῥοπος. sursum uergēs, retrocedēs. Bud. Cō.
Ἀναῤῥοφᾶν. exugere, absorbereq; flumina.
Ἀναῤῥυμα. τος. τὸ. hostia, uictima, quia in altū subtracta immolari in sacris soleat. Proclus.
Ἀναῤῥύομαι. resartio. Hali. lib. 1. ἀναῤῥύεσθαι τὴν πεπτόραν ἅπαν. Sed ἀναῤῥύω, θύω, σφάττω, ἐπὶ δὲ θύοντες ἀνέκλων τὰς τραχήλους τῶν θυομένων ὡς τὸ ἄνω τρέποντες, Etym.
Ἀναῤῥύπτω. doceo, iterum instruo.
Ἀναῤῥῦσαι. reficere, reparare.
Ἀναῤῥύσις. ιος. ἡ. redemptio, θυσία. Etym. Ita uocabatur & primus dies Apaturiorū, quod multæ uictimæ eo die mactarentur. Proclus.
Ἀναῤῥῶγαι. ruinæ.
Ἀναῤῥωγώς. apertus, hians, patens.
Ἀναῤῥωσθήτες. οἱ. reualescentes.
Ἀνάρσιος. ς. ὁ. ἡ. iniustus, inimicus, molestus, indignus. παρὰ τὸ. ἀρᾶ τὸ ἀρμόζω, ὃ μὴ ἄρζει.
Ἄναρσις. bellum. contentio, νεῖκος.
Ἀναρτάω. μ. σω. applico mihi aliquid, differo, suspendo. Plutarch. in Othon. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι. Cum omneis eum oculis designarēt ex eo suspensi. Cum omneis in eum uersi essent, nutū eius expectantes, & ex uultu eius pendentes. Ἀναρτᾶν ἑαυτόν, est spem

ſpem ſuam & præſ diũ in aliquo locare, & cum eo uitæ ſubſidia ſociare. Demoſth. εἰς τὸν δῆμον ἀνάρτησιν ἑαυτόν, Qui populo ſe adiungunt, & populares eſſe uolunt. Aliquando pro dirimo, diſſocio, χωρίζω, irrito. Herodian. τοῦτον γὰρ ἕνεκα ἀνάρτημαι ἐπὶ αὐτὸς πρατθύνεσθαι Actiu. Bud. Com.

Ἀνάρτησις. ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου λαθή-
Ἄναρλος. ον. ὁ. impar. (λωσις.

Ἀναρτύω. μ. ύσω. π. υκα. molior.

Ἀναρτῶμαι. uoce paſsiua tantum, concilio mihi, & aſciſco, amicitiaq; deuincio. Xenoph. ταχὺ δὲ οὐ πατρίδας αὐτῶν ἀνήρτητο. id eſt, Amicos & bene cupientes reddidit ſuo cõgreſſu, ita ut diuelli ab eius amicitia nõ poſſent. Bud. Com.

Ἀναρύκα. ἡ. ſuber arbor, φέλλοδρυς. Theophr.

Ἀναρυσήρ. γῶν ὁ οἶνος ἀνιμᾶται.

Ἀναρύτειν. ἀναστλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι.

Ἄναρχα. nulli ſubdita imperio.

Ἀναρχία. ἡ. rebellio, contumacia, carentia principatus. Significat (inquit Eraſ. huiuſmodi multitudinis licentiam, quando nulli paretur, ſed pro ſua quiſq; libidine rem gerit malum penè tyrannide peius. Bud. Com.

Ἄναρχος. ον. ὁ. ἡ. principe uel principio carens. Vide in Ammonio quid differat ab ἀνάλογος.

Ἀναβρῶσαι. εἰς ὀροφὴν ἐμπλῆξαι.

Ἀναβλύεσθαι. ſubſilire.

Ἀνασάρκα, genus aquæ cutem ſubeũtis, fit enim quoties toto corpore reſoluuntur ſolidæ partes in aquæ naturam.

Ἀνασειράζω. ἀνθέλκω, ἀνατρέπω, τὸν ἵππον ἀναχαιτίζω.

Ἀνασειράζω. facio collidere.

Ἀνασεισμός. ὁ. abſciſſura.

Ἀνασείω. μ. σω. concutio, commouco.

Ἀνασελγαίνομαι. illudor, contumeliã patior, ἀνασελγαινόμενος. Euripides dicitur apud Ariſtophanẽ in Veſpis, pro κατακωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος.

Ἀνασεσυρμένη. dicitur mulier quæ pudenda & tegenda detegit ueſte retracta & collecta.

Ἀνασεσυρμένος. impudens, obſcœnus. Bud. Cõ.

Ἀνασυκᾶν. προσλιβγάνειν τὸ ἐλλιπὲς, ἀνταποδοῦναι.

Ἀνάσιλος. ἀνάφαλαντίας, φαλακρός, ἄκοσμος τὴν κεφαλήν. recaluaſter.

Ἀνάσιμος. ον. ὁ. reſimus ſiue ſimus, deformis. Ariſtophanes Eccleſ. καὶ μηδὲν διαστοιβῆσαι ἀνάσιμον, ἢ προβοῦτρον. Heſych. Ἀνάσιμον τρίχωμα, τὸ ἀφ' τοῦ μετώπου τῶν κορυφῶν ἐπραμμένον.

Ἀνασιμᾶν. nares ad olfactũ cõtrahere, ſubolfacere

Ἀνασκαλεύω. ἀνακινῶ, ἀναλογίζομαι.

Ἀνασκευάζεσθαι. collectis uaſis migrare, uel patria faceſſere, hoc eſt μετοικίζομαι σκευαγωγῶν, ut decoctores & patria extorres, & qui ſolum uertunt. Bud. Com.

Ἀνασκευάζω. μ. σω. deſtruo, ædifico, inſtauro, ab integro reſtituo, moueo caſtra, refello, exporto. Bud. ibidem, infirmo argumentum, & euerto. Cic. Item tranſmuto.

Ἀνασκευή. ῆς. ἡ. refutatio, opus conſtruendi, ut Fabius dixit. Huic opponitur κατασκευή. Bud. ibidem. Eſt etiam figura ſententiarum ſeu διανοίας apud Grammat. quę Latinè deſtructio uel euacuatio interprete Iul. Rufiniano dicitur, qua ab aduerſarijs maxima propoſita deſtruimus ac redarguimus. ut Nũc Lycię ſortes, nũc & Ioue miſſus ab ipſo, Interpres diuum fert horrida iuſſa per aures.

Ἀνασκισία. ας. ἡ. inertia.

Ἀνάσκητος. ον. ὁ. ἡ. inexercitatus.

Ἀνασκήτως. ſine exercitio.

Ἀνασκιρτάω. exilio.

Ἀνασκινδυλέω. μ. ήσω. ἡ

Ἀνασκολοπίζω. μ. σω. in cruce ſuſpendo, crucio. σκόλοπες enim pali dicuntur. Etym. ἀνασκολοπιδῶσαι.

Ἀνασκοπεῖν. meditari, conſyderare.

Ἀνασείω. euello, cõturbo, eijcio, ſurſum reijcio, excutio retrorſum. Lucian. ἀνασείσας τὴν τῶν μετώπων κόμην. Bud. Com.

Ἀναστάζω. ἀναταράσσω.

Ἀναστάσιος. ἀνεστασμένος.

Ἀνάστατος. ſedilibus pulſus, qui aliò habitatum mittitur. Item cui ſucceſſor mittitur, qui reuocatur è prouincia. Bud. Com.

Ἀναστάω. άσω, extraho, euello, dicitur & τῶν ἐλαζονείας, infaſtũ, ut apud Sophoclem, ἀνέστα λόγος, cuius generis eſt φρῦς ἀναστᾶν, tollere ſupercilia. Euſt. Il. γ.

Ἄνασσα. ἡ. regina, hera. (τυῖος.

Ἀνάστατος. ὁ. apud Theocritũ inuictus, pro ἀνίκη-

Ἀνάσσω. μ. ἀνάξω. π. ἄνηξα. impero. Genit. aut datiuo iungitur.

Ἀνασταδόν. ſtando deſuper.

Ἀναστολικὰ ſiue καταστολικὰ φάρμακα, dicuntur remedia quæ cohibent & ſupprimunt.

Ἀνάστασις. ιος. ἡ. reſurrectio, euocatio. Interdum euerſio, è ſedibus expulſio, uaſtatio. Demoſth. Olynth. prima. ὅπου νῦν οὐ πόλεις δόξης, οὐδ' ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμοῦσιν, ἀλλ' ἀνάστασις καὶ ἀνδραποδισμός. Bud. Com. propriè dicitur de interitu & ruina, nõnunquam de eo qui cecidit cum iam ſeſe erigit, & per translationem de negligente & deſide, cũ à deſidia ac torpore quodammodo excitatur, quibus poſterioribus ſignificationibus ἀνίστασίς τινα, cum quis aliquem uel collapſum ſubleuat, uel pigrum & torpeſcen-

Ἀνάστασις: ἀνίστημι.

torpescentem incitat. Item ἀνίσησω τὸν ἀχιλλέα ἐπὶ τῶ πατρόκλο, Homerus, pro eo quod est γράφῃ αὐτὸν ὅλα ἀνέστη. Ex scholijs Moschop. in Philostratum.

Ἀνασατήρια θυσίαι, αἱ ἐπὶ ἀναβῆσει νόσου.

Ἀνάσαβοι. placentarum genus.

Ἀνασατήρ. ῆρος. ὁ. qui in pedes aliquem erigit, ἀνασατῆρα πόλεως, columen & præsidium urbis, qui promouet atq; erigit labantem rempublicam, dixit Aeschylus.

Ἀνάσατος. ον. ὁ. ἡ. uastatus, sedibus suis expulsus, exul, extorris, euersus. Ἀνάσατα ποιεῖν, deuastare. Bud. Com.

Ἀνασατόω. μ. ώσω. labefacto, concito, disturbo, Actiu. Bud. Com.

Ἀνασαλτωσις. ιος. ἡ. idem quod ἀνάλυσις. Bud. Comment.

Ἀνασαυρόω. μ. ώσω. crucifigo.

Ἀνασείλεσθαι. terga uertere.

Ἀνασείλω. μ. λῶ. reprimo, propulso impetum irruentis, refreno, repello. remitto, attollo, eleuo. Actiu. Bud. Com.

Ἀνασκλῶ. erigo ut cippum.

Ἀνάσημα. ατος. τὸ. exaltatio, altitudo.

Ἀνασῆσαι. erigere.

Ἀνασήσας. ας. ὁ. qui remouit, uindicauit, expulit.

Ἀνασοιχόομαι. μ. ώσομαι. resoluor in elementa.

Ἀνασοιχείωσις. ιος. ἡ. formatio institutionum. Item corporũ resolutio in principia & elementa, reelementatio. Bud. Com.

Ἀνασομάω. uerba aliena interrumpo.

Ἀνασομόω aperio. Ἀνασομωμύος κατὰ στενοπόρους ἀυχένας. id est, per angustas fauces sese patefaciens, uel angustis ceruicibus sese comprimens. Arist. de mundo, de mare loquens.

Ἀνασόμωσις. ιος. ἡ. apertio uenarum.

Ἀνασραβοπεδεία. ἡ. ἀνάλυσις τῆς περιβολῆς, castrorum motio. Bud. Com.

Ἀνασρατοπεδεύω. castra moueo, reuertor cum exercitu, contineo me in castris. Bud. Com.

Ἀνασρέφομαι. uersari.

Ἀνασρέφω. μ. ψω. reuertor. Xenoph. ἐπεὶ ἐγγὺς τῆς τείχους ἐγένοντο, ἀνεσρέφοντο, Vbi ad mœnia accessissent, retrò reuersi sunt, ἀνεχώρησαν. Dicunt enim ἀνασρέφω & ἀνασρέφομαι pro eodem, quemadmodum apud Tullium reuerto & reuertor. Aliquando commuto, nego, cohibeo. Bud. Com. Ἀνασρέφειν πρὸς τι, ex contraria parte respondere.

Ἄνασρος. ον. ὁ. ἡ. astris carens, obscurus.

Ἀνασροφάδην. conuersim.

Ἀνασροφάω. ἀνασρέφω.

Ἀνασροφή. ῆς. ἡ. inuersio, ut Quintil. uocat, figura, scilicet, poëtica, cum uerbum quod precedere deberet, sequitur, quale Illud Vergil. Italiam contra. Item reuersio, reditus, receptus, cõuersio, uel alicuius in suum statum restitutio, & sic usurpatum de acie militari, ut in appendice habet cõuersatio, cõsuetudo. Vide ἀνάλυσις.

Ἀνασυφελίζομαι. ἀνορθοῦσθαι.

Ἀνασύψαι. apud ueteres comicos, ἀναπαῦσαι τὸ αἰδοῖον, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ἢ σοῦ γνῶσαι Sophocl.

Ἀνασύρομαι. retrahor. Bud. Com.

Ἀνασύρω. reuelo. Significat etiam detegere quod intus est, aut quod latere & tectum esse decet. Bud. Com.

Ἀνασφαλάζω. exilio. recalcitro.

Ἀνασφαλῆναι. uires recuperare, à morbo aut casu exurgere, opponitur τῷ σφάλλεσθαι.

Ἀνασφῆλαι. ἀναῤῥωσθῆναι. σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἀνασφῆλαι. animum recipere, animo confirmari, à σφῆλον quod ualidũ significat & robustũ. συμπαθῶμαθς, ἀνασφῆλαι apud Aeschinem Socraticũ in Axiocho, pro, à morbo cõualescere.

Ἀνασχαλδύω. suscito, uel scrutor.

Ἀνασχεσίω. μ. ήσω. &

Ἀνασχέσθαι tolerare. ἀνασλέξασθαι, ὑπομεῖναι. Vnde ἀνάσχεο, imperatiuum secundi indefiniti medij. τῆς δὲ λύσεως ἰωνικῶς. Etym.

Ἀνάσχεσις. ιος. ἡ. amotio. Item ἀνάσχεσις τοῦ ἡλίου, ortus solis. Arist. de mundo.

Ἀνάσχετος. ον. ὁ. tolerabilis.

Ἀνασχίζω. rescindo, discindo, exentero.

Ἀνασχών. όντος. ὁ. eleuans. χεῖρας ἀνέσχον, Passis manibus orabant. Iliad. ζ.

Ἀνασώζω. ἀνακτάομαι. (dũt.

Ἀνασωθέντες. reduces, hoc est, ij qui pericula eua

Ἀνάτασις. ιος. ἡ. comminatio ingens, minæ feroces & improbæ. Plutarch. in Cat. ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθείς. Item ἀνατάσει κακῶν, cohibitione segnescere, apud eundem. Bud. Com. Est item ἀνάτασις corporum tractus seu tentio ad superiora loca per tractionem medicis, contrariũ κατάτασις, hoc est, ad inferiora loca tentio. Vide Gal. definit.

Ἀνατατικός. ὴ. ὸν. extensus.

Ἀνατάττω. συστάττω, εὐτρεπίζομαι.

Ἄνατε, ab ἀνάκτε, τῆς συγκοπῆς, uel quẽadmodum ab ἄνε ἄγετε, sic ab ἄνα ἄνατε.

Ἀνατεῖ, ἀνοῦ ἄτης. prosperè tranquillè.

Ἀνατείνω. μ. νῶ. καὶ ἀνατείνομαι. excito, extendo. Ἀνατείνειν τὴν χεῖρα apud Xenophon. pro eo quod Cicero dicit digitum tollere. unde & χειροτονία. Significat etiam uoce passiua idẽ quòd ἀπειλεῖν, minari. Synes. νόμος ἀνατείνει τῇ πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνησικάκοις τῶν τῆς γενεᾶς ἀρχῶν. id est, Lex minatur multa, eaq; atrocia ijs qui ambiunt patriæ principatum. Bud.

Com. Dores, telte (Corintho) ἀνὰ præpositionem, ut in multis alijs, ita in hoc uerbo contrahunt, ἀνῆνον pro ἀνάτεινον.

Ἀνατειχίζω. reædifico muros, communio, instauro mœnia.

Ἀνατέλλω. orior, de sole & luna propriè, cum de alijs sideribus ἀνατέλλειν dicatur.

Ἀνατηκέειν σώματα ἡδονᾶς. remollescere corpora uoluptatibus.

Ἀνατί. impunè, οὐδὲν ἄτης.

Ἀνατίθεμαι. in passiua uoce est depon. & aliquando significat execror. Aliquando onus alij iniungo, uel ipse in humeros tollo, humeros submitto oneri gestando. Vnde & apud Xenoph. pro aliquam rem præstandam atque conficiendam suscipere ponitur. Est etiam familiariter arcanum suum exponere, & (ut D. Hieronym. ait) quasi in sinum amici ponere, & in medium adferre communi consilio uel probanda uel improbanda. Plutarch. τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταιρῶν τινι. Vnde & pro ostendere legendumq; porrigere. Aliquando pro differre, reijcere in futurum, quod tamen negat Phrynichus, sed ἀναβάλλεσθαι potius hic dicendum contendit. Item pro retractare, sententiam mutare. Bud. Com. Item ἀναθεῖναι dicare, ac quodammodo consecrare aliquando significat. Aristides ἀναθεῖναι τρίποδα ἀργυροῦν. unde etiam ἀναθήματα donaria, quæ in parietibus & columnis templi suspendũtur, de quibus suprà.

Ἀναριθμεῖσθαι. οἱ. numerati, dicati.

Ἀνατίθημι. in uoce actiua significat sicut ἀνατίθεμαι in uoce passiua, onus iniũgo, hoc est, onus tollo, & in alium inclino. Item τὸ ἐπιτρέπω, permitto, committo, mando, ut ἀναθήμι σοι τὴν τῶν μελεῖαν. Item tribuo, acceptũ fero. Synes. ἐγὼ δὲ ἀνατίθην ἀεὶ τοῦτο θεῷ. Ego autẽ hæc deo semper acceptum referebã. Item τὸ ἀνάπτω, suspendo. unde & ἀναθήματα, id est, donaria. Est & tribuo, hoc est, propensus sum, & illi multum faueo, apud Platonem in Sympo. Sophocl. pro libero & absoluo posuit. Bud. Com.

Ἀναλαμπίζει. ἐπορβαλλόμενον τῇ πυρᾷ.

Ἀναλλαγμός. transmutatio, transitus.

Ἀναλατάω. πληρόω.

Ἀνατίτραιμαι. expello erodendo.

Ἀνατλάω. μ. ήσω.

Ἀνάτλημι. tolero, sustineo.

Ἄνατλος, ἀκρατής.

Ἀνατολή. ῆς. ἡ. oriens, locus unde exoritur Sol, & ipse solis exortus. Polluci lib. 2. candidus ille semicirculus, qui in unguiũ radicib. emicat.

Ἀνατολικός. ὴ. ὸν. orientalis. inferius scribitur ἀνατόλιος.

Ἀναθυμίασις. ἡ. dissectio.

Ἄναθυρ. non salsum, sine salibus.

Ἄνατος. ὁ. ἀβλαβής, innocuus, incolumis.

Ἀνατρέπω. μ. ψω. subuerto, euerto. Vnde ἀνατρεπὴς πεδὴ dicitur mare, cum id quod in imo est emergit, & sursum fertur. Bud. Com.

Ἀνατρέχω. recurro.

Ἀνατρέφω. ægrotum ex diuturno morbo, imbecillumq; reficio, refocillo & recreo.

Ἀνάτριβος. ν. ὸν. non detritus, non foratus, ut sunt calcei ueteres.

Ἀνατρίβω. frico, inde ἀνάτριψις frictio, exprimit enim hoc uerbum uniuersum frictionis genus. Nam fuerunt qui ex ui uocis intellexerunt eam duntaxat quæ ab inferiori parte sursum tendit, quod ἀνὰ sursum denotat, quod refellit Galenus ostendens Hippocratem ἀνατρίβειν & ἀνάτριψιν. pro quauis frictione usurpare, idemque ualere quod τρίβειν & τρίψιν, quæ non sunt in frequenti usu.

Ἀνάτριπτος. attritus.

Ἀνατροπή. ῆς. ἡ. euersio, subuersio.

Ἀνατροφή. ῆς. ἡ. nutrimentum, alumna, quæ nutrit, uel quæ nutritur. Ἀνατροφὴ nonnunquam dicitur educatio siue bona siue mala, & ἀνατραφέντες αὐδοῖς dicti οἱ ἐξέρχεται πρὸς πρωτεύοντες, οἱ αὐδοῖοι. Homer.

Ἀνατυλίττω. repeto, reuoluo animo, refrico, inuoluo, uerso.

Ἀνατυποῦμαι. φαντάζομαι, ἀναπλάττω. imaginor, fingo. Bud. Com.

Ἀνὰ τυχόντα. secundum quod euenerit.

Ἀναυγῆς. non augesceres.

Ἀναύδητος. ὁ. ἡ. ineffabilis.

Ἄναυδος. ν. ὸν. ἡ. mutus, inauditus, elinguis, Sophocles ἄναυδα uocat tympana, obstrepara ob inarticulatum tumultum, & bruta. Galenus commentario quo Hippocratis uoces interpretatur, dicit ἄναυδον propriè significare eum qui aptè & bene uerba facere nequit, Mutum uero, hoc est, eum qui omnino uocem emittere non potest ἄφωνον appellari.

Ἀναυλέα. immune, sine naulo.

Ἄναυλος. ν. ὸν. ἡ. sine tibijs.

Ἀναυξής. ές. ὸν. detrimentum.

Ἀνάυξητος. ν. ὸν. ἡ. incremento carens.

Ἀναύξω. augeo.

Ἄναυρος. ex pluuia collecta aqua. ὁ δὲ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμός torrens apud Apol. Est etiam Nili epithetõ, quod nullis perflatur auris.

Ἄναυτα καὶ κατᾶυτα. scansim & descensim.

Ἀναφαίνω. μ. ανῶ. demonstro, dico, Gaza in Cat.

ἔτρον

ἕτερον ἂν φέγγος ἐκεῖνος τῆς πόλεως ἀνέφαινε, Alterum ille extitisset lumen ciuitatis. Bud.

Ἀναφαίρετος. ον. ὁ. ἡ. qui nequit auferri, irreuocabilis. Ἀναφαίρετα κτήματα, stabilia bona, quæque auferri non possunt, apud Herodianũ.

Ἀναφαλαντίας. ου. ὁ. caluus, recaluaster.

Ἀναφαλαντίασις. εως. ἡ. caluitium in supercilijs, quemadmodum φαλακρότης in capite. Gaza salitium interpretatur in Aristotele, sed tantisper dum melius inuenerit.

Ἀναφανδόν. manifeste.

Ἀναφανταί. καὶ

Ἀναφαντόν. palàm, clarè, apertè.

Ἀναφέρεσθαι. sursum ferri, sursum attrahi, emergere, existere, Bud. Com.

Ἀναφέρω. reprimo, non sustineo, refero, sed hoc uariè, ut apud Herodotũ: ἀνέφερε γὰρ ἐς Αἰνείαν τὸν Ἀφροδίτης τῷ τοῦ γένους διαδοχῷ, Aiebat se oriundum ab Aenea. Et ἀναφέρειν πρὸς τὸν σύγκλητον, referre ad senatum, uel in consultationem ponere. Et ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον, recusare, exceptione crimen summouere, referre, & reijcere crimen in alium, ut solent qui excusant. Demosth. Sic enim referre quæstionem. Item pro reducere, ἀνάγειν. Item pro inferre & comportare, ut ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Item subuehere, sustollere, tollere, subuolare, in altum tollere, Lucian. αὐαφερομένῳ λινόσαν uocat nidorẽ in aëra surgentem ac subuolantem. Item impedire, non sustinere. Item conferre in medium quasiquè in cumulum. Εἰς τὸν οἶνον ἀναφέρειν, uino imputare. Resipiscere apud Lucian. in Pseud. Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μήδης βαθείας ἀναφέροντες.

Ἀναφέρειν εὐχάς. suscipere uota. Bud. Commen. Item singultire, respirantem significat interdũ Hipp. ἀναφέρειν, & ut pueri cubantes flentesq; & in nares retrahentes spiritum.

Ἀναφίεμι. τὸ φαφίημι. Gil. Bud. Com.

Ἀναφής. inquietus.

Ἀναφήρετος. ἄμαχος.

Ἀναφθέγγεται χρησμός. dat responsa. Plutarch. in Theseo de Sibylla.

Ἀνάφθονος. ον. ὁ. copiosus.

Ἀναφλᾶν. impudicum esse, turpiter lasciuire, τὸ μαλάσσειν τὰ αἰδοῖα, mollius genitalia tractare, masturbatorem agere.

Ἀναφλασμός. ὁ. res uenerea, Cæl. lib. 8. cap. 12.

Ἀναφλέγω. comburo.

Ἀναφλύσιος. ον. ὁ. masturbator.

Ἀναφλύσιοι. populus Antiochensis.

Ἀναφλύω. μ. ύσω. ebullio.

Ἀναφοιβάζας ἀνακαθάρας.

Ἀναφοιτᾶν εἰς ἴδιον. repetere Idam, sæpe ire.

Ἀναφορά. ᾶς. ἡ. subsidium. Demosth. ἐπιλείπει γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥᾳστώνη, ἅμα δὲ εἰ γένοιτο ἀναφορά. Interdum idem quod ἀκφορά authore Ammon. à quo tamen mox distinguit. Interdum emersio, sublatum uersus latio, subuectio. Interdum relatio criminis, ius referendæ quæstionis in alium quẽpiam quàm cum quo iudicium prius agitatũ est. Recursus saluus à forensibus dicitur, hoc est, actio subsidiaria reiecta in alium, ius referendi controuersiam, non uictori, sed alij. Vocatur etiam ἀναφορά, uel ἐπαναφορά, ea pars cœli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in quo horoscopus inchoatur, quasi pars iamiam emersura. Euaporatio apud Athenæum. Bud. Com. Grammatici ita uocant figurã, cum idem principium est aliquot uersuum.

Ἀναφορεύς. έως. ὁ. uectis.

Ἀναφορικός. ὴ. ὸν relatiuus.

Ἀναφορικοί. qui ægrè sordes è pectore extussiunt.

Ἀνάφορον. ου. τὸ. ἀλλαντοῦ. ἀμφίκυρτον. lignum utrinq; cauum, quo onera gestãtur: instrumentum quo aliquid portatur, ac sursum à terra tenetur, cuiusmodi est quo mulieres in quibusdam locis aquã à flumine gestitant. Aristoph. Ran. μεταβαλόμενος τὰ ἀνάφορον, ὅλα χειλίας. Cæl. lib. 9. cap. 3. & Bud. Com.

Ἀναφρᾶξας. αῦς. ὁ. setis horrens.

Ἀναφροδισία. inuenustas.

Ἀναφρόδιτος. ον. ὁ. ἡ. Veneris expers, aduersa Venere natus, alienus à Venere.

Ἀναφρονέω. μ. ήσω. resipisco.

Ἀναφύομαι. renascor.

Ἀναφύρω. misceo, subigo. Actiu.

Ἀνάφυσημα. τος. τὸ. euaporatio, dicitur enim uentus in sublimen sese rapiens, cum aut è specie altius depresso flatus emicuerit, aut è terræ hiatu, hoc est, ἀναφύσημα δὲ γῆς πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκβύθου τινὸς ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν. Arist. de mundo.

Ἀναφυσιάω. morior.

Ἀναφυσάω. μ. ήσω. inflo. Actiu.

Ἀναφύω. μ. ύσω. exurgo. renascor.

Ἀναφωνέω. μ. ήσω. exclamo. Neutrum.

Ἀναχαίζομαι. μ. ῶμαι. καὶ

Ἀναχάζω. μ. σω. cedo, retrocedo, iter inhibeo uel gressum. Bud. Com.

Ἀναχαίνω. ἀναξαίνω. & ἀναχαίνεται. suscitatur. Hipp.

Ἀναχαιτίζω. μ. σω. cohibeo, refreno, impedio, detineo,

tineo, coërceo, dissuadeo, reprimo, metaphora sumpta ab equis, qui correpta iuba reprimuntur. Bud. Com.

Ἀναχαύδν, καὶ

Ἀναχάσκδν. hiare.

Ἀναχαύνω. resoluo.

Ἀναχειλίσομαι. expectoro, interprete Hermol.

Ἀναχειλώτατα. αὐαξηραίνεσθ.

Ἀναχοάι. ὠδοι.

Ἀναχρέμπτω. ἀναλαμβάνω. screo.

Ἀναχρεμψις. ιος. ἡ. screatus. ἀνάβηξις, reiectio cũ tussicula.

Ἀναχρώννυμι. μ. σω. Ἀναχρωννύω. ungo. Actiu.

Ἀνάχρωσις. infectio.

Ἀνάχρυσις. ἡ. mollities, lasciuia. Strabo lib. 3. ἀναχρύσεις, maris refusiones uocat, quæ Latini æstuaria.

Ἀναχωρέω. μ. ήσω. reuertor, secedo.

Ἀναχώρησις. secessus, dilatio,

Ἀναχωρίζω. facio reuerti. aut secedere.

Ἀναχωρίτης. ου. ὁ. anachorita, qui in solitudinem, aut aliò quopiam secedit.

Ἀναψάω. μ. ήσω. frico.

Ἀνάψυξις. ιος. Ἀναψυχή. ῆς. ἡ. refrigerium.

Ἀναψύχω. μ. ξω. respiro, refrigero, refocillo, ἀναπτᾶσθαι ψυχῶ πνοῆ κινεῖν δύναμιν, τὸν λεποθυμοῦντα ἀναφέρειν. Actiu.

Ἀνεῖσιν. ου. τὸ. placitum.

Ἀνεῖσιν. placeo. Neutrum.

Ἀνείρρα. πρασιαὶ. ὀχετοὶ παρρεῶνες. fossæ.

Ἄνθεα flores, τὰ ἐν ταῖς αἱμασιαῖς ἄνθη. Item ripæ amnium, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ. παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν ὀχθῶν, id est, τῶν ὀχύρων, uel διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ ὑγρὰ εἶναι. Sunt qui aggeres interpretantur, διὰ τὸ ἄνω καὶ καθύπερθε τῶν ὀχθῶν εἶναι. Item hortorum areolæ, & apud Lycoph. Fluctus, undæ.

Ἀνθυρεῶν. ῶνος. τὸ. pectusculum manus.

Ἀνθίκτης. ου. ὁ. genº laquei, παρὰ τὸ ἀνίκειν, τὸ βάλλειν, uide ἀνάθικτης. & lignũ muscipulæ quod corruit.

Ἀνθίων. ῶνος. articulus.

Ἀνθιχα bifariam, dupliciter. sine, Suid.

Ἀνθικάθιλλω. ἐκ διαθιχῆς. Hesych.

Ἀνθρα γεγονέναι. maiorem annis fieri, quo tempore rationem reposcebant, & reliqua tutelæ administratæ. Bud Com.

Ἀνθραγαθέω. uiriliter ago, fortem & bonum uirum præsto, probitate utor.

Ἀνθραγάθημα. τος. τὸ. strenuitas, uirilitas, strenuè factum. Vide Ammonium.

Ἀνθραγαθία. ας. ἡ. idem.

Ἀνθραγαθίζομαι. μ. ίσομαι. liberaliter ago.

Ἀνθράγρια. τὰ. spolia mortuis detracta. ὅτι ἀπὸ ἀνθρώπων ἀγρεῖται. Sic etiam βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια dicuntur.

Ἀνθράγχης. ου. ὁ. uel ἀνθραχῆς. δήμιος. carnifex, lictor.

Ἀνθραξ & ἀνθρακάς. uiritim, κατ' ἄνθρα. Etym.

Ἀνθρακὰς. άδος. ἡ. portio, μερίς, apud Nicand.

Ἀνθράπαις. puer ultra ætatem sapiens, apud Sophoclem. Ego potius ἀνθρόωπαις legerim. Vide Chiliad. Erasmi in prouerbio. Odi puerulos præcoci sapientia.

Ἀνθραποδιεστατος. διαλεπτής.

Ἀνθραποδίζομαι. mancipio capio. Plutarchus in Ant. metaphoricè dixit Gabinium ἔζω ἀνθραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις πολλοῖς. id est, magnopere captum ingenti pollicitatione Ptolemæi regis, & ueluti Ptolemæo mancipatum. Bud. Com.

Ἀνθραποδίζω. seruos capio. Bud. Com.

Ἀνθραποδισμός. ὁ. mancipatio, excidium, crimen quod Iurisconsulti uocant plagium, & γράφεσθαί τινα ἀνθραποδισμοῦ, est accusare aliquem plagij.

Ἀνθραποδιστής. ὁ. plagiarius, mango, fur mancipatius, Dicitur ἀνθραποδιστής, inquit Aristophon interpres παρὰ τὸ ἀνθρώπους ἀποδίδοσθαι, τουτέστι πωλεῖν, hoc est, ab eo quod homines uendat, nec solum, ut idem ait interpres est ἀνθραποδιστής, qui liberos per imposturam uel circumueniendo in seruitutem cõijcit, uerum etiam quisquis ministros aut seruos à suis heris ac dominis abstrahit, ut aliò deducat, diuendatq;.

Ἀνθραποδοπάπολος. uenditor seruorum, uenalitiarius mancipiorum,

Ἀνθράποδον. ου. τὸ. mancipium. sunt enim serui tanquam pedes dominorum, qui capitis rationem habent. παρὰ τὸ ἀφεδίδοσθαι, uel παρὰ τὸ πέδιλον. Diogenes Laërtius de Diogene Cynico sic scribit, Rogatus cur mancipia ἀνθράποδα dicerentur: quia pedes, inquit, habent uirorum, animum autem, quem tu nunc habes qui hoc interrogas.

Ἀνθραποδώδης. seruilis, mancipium uile.

Ἀνθραποδωδία. ας. ἡ. seruilis turpitudo.

Ἀνθράριον. ου. τὸ. uiruncculus,

Ἀνθράφαξις. ἡ. atriplex, Theophrasto. Vide ἀτράφαξις.

Ἀνθρῆχθος. ου. ὁ. ἡ. grauis potentibus, ὁ δυνάμενος ἀνθρᾶσαι ἄχθος ποιῆσαι: uel ὁ δυνάμενος ἀνθριβαρῶσαι διὰ μέγεθος. ἀνθρεχθεῖς λίθοι, ἀνθροβαρεῖς. Eras. Chil.

Ἀνθρῆχ νη. ης. ἡ. portulaca. Dioscorides libro 2. cap.

cap.112. & Theophrast.

Ἀνδράχνη ἀγρία. Dioscorid. ultimo capite libri 2. Peplim quoq; uel peplion herbam sic uocat, & aliam inter aizoa.

Ἄνδραχος. ὁ. carnifex, quasi uulgò dolor, legitur & ἀνδραχνος, idem & ἀνδραγχος, à suffocandis hominibus.

Ἀνδρεία ας ἡ. uirilitas, uirilis ætas, fortitudo. Vide ἀνδραγάθημα in Ammonio.

Ἀνδροφάται cædis accusatores.

Ἀνδρείκελος. ὁ. ἡ. uiro similis, μίμημα τῆς γραφῆς ὃ καλεῖται χρωμάτων κεῖσις. Vide ἀνδρείκελος. Gaza in Aristotele ἀνδρείκελον. τὸ. in genere neutro purpurissum uertit.

Ἀνδρεῖον. τὸ. uirile robus.

Ἀνδρεῖος. ὁ. uirilis, magnanimus.

Ἀνδρείκελον. τὸ. Theodorus purpurissum uertit.

Ἀνδρεῶνες. porticus, malim ἀνδρῶνες.

Ἀνδρερᾶστρια ας ἡ. uirorum amans.

Ἀνδρόμορφος. ὁ. uir factus.

Ἀνδρία. ας ἡ. idem quod ἀνδρεία.

Ἀνδριαντίσκος. ὁ. paruum simulachrum.

Ἀνδριαντοποιεῖν. statuas effingere.

Ἀνδριαντοποιικὴ. ῆς. ἡ. ars faciendarum statuarum.

Ἀνδριαντοποιία. ἡ. statuarum artificium.

Ἀνδριαντοποιός. ὁ. statuarius.

Ἀνδριάς. άντος. ὁ statua. maximè uiri.

Ἀνδρίζομαι. μ σομαι. κῶ

Ἀνδρίζω. uiriliter ago, nauo, ἀνδραγαθῶ.

Ἀνδρίζόμενοι. οἱ. fortes.

Ἀνδρίκελος. purpurissum. Hermol. in Plin. Vide ἀνδρείκελος.

Ἀνδρικός. ὁ. uirilis.

Ἀνδριλατέω. μ. ήσω. uirum expello, Neut.

Ἀνδρικῶς. uiriliter.

Ἀνδρίζομαι. accedo ad statum & robur uirile.

Ἀνδριφόντης. ὁ homicida.

Ἀνδρὸς ὁδὸν ἀκαρῆ παρόντος. ne momento quidem.

Ἀνδρόβασμος. ὁ. ἡ ὁδὸς. semita.

Ἀνδροβόρος. ἀνθρωποφάγος. homines uorans.

Ἀνδρογονία. ἡ. ἡ ἀνδρὸς διαδοχὴ τοῦ γένους. id est, successio, masculina progenies. Hippocr. stirps Latinè.

Ἀνδρογύναι. appellabantur populi quidam in Aphrica, utriusq; naturæ, inter se uicibus coëuntes, quibus dextra mamma uirilis erat, sinistra uerò muliebris. Plin lib 8.

Ἀνδρόγυνος. qui utrunq; habet sexum, fœminæ & masculi. Huiusmodi genuit Venus cõpressa à Mercurio, qui ἑρμαφρόδιτος appellatur. In his (inquit Augustinus) sic uterq; sexus apparet, ut ex quo potius debeãt accipere nomen incertum sit. Titus Liuius secundi belli punici libro septimo, ἀνδρογυνῶν uertit ambiguo inter marem & fœminam sexu.

Ἀνδροδαΐκτος. apud Aristophon. in Ranis. ἡ ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσα.

Ἀνδρόδαμας. ὁ. gemma, sic dicta quòd impetus hominum domet. Plin.

Ἀνδροκάπηλος. μεταβολεὺς ἀνδροπώλων. mango Latinè.

Ἀνδροκόβαλος. peruersus, uersipellis.

Ἀνδρόκμητος. ὁ. à uiro factus, uel in quo uir iacet, sepulchrum. ἀπὸ τοῦ κάμνειν, quod est ἀποθανεῖν, ἐφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται.

Ἀνδροκτασία. ας. ἡ. cædes. παρὰ τὸ κτῆμι, κτήσω, ἔκταμαι, κτάσις, καὶ ἀνδροκτασία.

Ἀνδροκῶποι. αἱ. mariticidæ.

Ἀνδρολήμων. ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα. uiriliter animo prædita, uirago.

Ἀνδρολήψια. ἡ. καὶ

Ἀνδρολήψιον. τὸ. quid sit Bud. explicat in Annotat. post. Moris (inquit) antiquissimi fuit, ut qui cædem perpetrassent, si cum in externam urbem profugissent, ad pœnam expositi, non dederentur ijs, ad quos facinus admissum pertinebat, ipsis ut permitteretur iniuriam passis pignorandi potestas quã ἀνδρολήψιαν, & neutro genere ἀνδρολήψιον Græci uocant. Etymologici author sic tradit: Si extra Attici fines Athenienses ciuis interemptus fuerat, eiusq; loci incolæ ubi facinus erat perpetratum, reum non dederẽt noxæ, lex permittebat tres eius loci ciues arripere, Athenasq; δίκην ὑφέξοντας τῷ φόνῳ, hoc est, pro altero crimẽ capitis luituros adducere, idq; uocabatur ἀνδρολήψιον.

Ἀνδρολογία. uirorum delectus.

Ἀνδρολογίζω. uiritim deligo.

Ἀνδρολογῶ. milites conquiro, delectum habeo.

Ἀνδρομαῦος. ὁ. humanus, uiros occidens.

Ἀνδρομανής. ὁ. ἡ. insaniens.

Ἄνδρομας. uocare solent aurum illud quod appellant Democritij alcumistæ peculiatum. Hermol. in Plin. lib. 26. cap. 22.

Ἀνδρομέδα. ἡ. proprium uirginis. Cephei filiæ, quæ in sydus mutata est. Proclus in sphæra.

Ἀνδρόμεος. ὁ. ὁ uirilis, humanus, apud Homerũ.

Ἀνδρομήκης. ὁ. ἡ. ad staturam uiri factus.

Ἀνδρωνῖτις. ἰτιδος. ἡ. locus in domo, ubi soli uiri habitãt. sicut γυναικωνῖτις, ubi solæ mulieres. Vitru. libro 6. cap. 10. dictas ait ἀνδρωνίτιδας. quod in eis uiri sine interpellationibus mulierum uersentur. ἀνδρῶν malim.

Ἀνδρόπαις. puer uirilitatem præ se ferens, puer qui iam ad uirilem ætatem tendit.

Ἀνδροπλήθεια hominum conuentus.

Ἀνδροποιός. ά. ὁ. uirtus faciens.
Ἀνδρὸς δυνατή uiri potens.
Ἀνδρόσαιμον. herba quædã apud Dioſcoridem.
Ἀνδροσάκου. herba eſt amara, tenues cirros ſine folijs habens. Dioſcorid.
Ἀνδρότης. ητος. ἡ. αὐδρεία, uirilitas, fortitudo.
Ἀνδρίζομαι. uir ſum, & nihil puerile præ me fero.
Ἀνδροφονία. ας. ἡ. homicidium.
Ἀνδρόφονος. ά. ὁ. homicida.
Ἀνδρυάλα. ἡ. andryala, ex holerum genere apud Theophraſtum.
Ἀνδρωδέστατος. ά. ὁ. fortiſſimus. & in comparatiuo αὐδρωδέστερος.
Ἀνδρώδης. ες. ὁ. ἡ. fortis, uirilis.
Ἀνδρωδῶς. uiriliter.
Ἀνδρωθείς, καὶ εἰς αὔδρας ἐγγραφείς, maior factus, adoleſcens qui iam tutelæ ſuæ permitteba tur, qui Romanis uirilem etiam togam ſumpſiſſe dicebatur. Bud. Com.
Ἀνδρωθεῖα. ἡ. quæ cum uiro conſuetudinem habuit.
Ἀνδρών. ῶνος. ὁ. locus ubi uiri uerſantur. Ἀνδρῶνας οἴκους uocabant, ubi conuiuia uirilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accederẽt. Vitruuius lib. 6. cap. 10.
Ἀνδρώζεσθαι. coire.
Ἀνδρωτής. uirtus, robur. malim αὐδρότης, ut ſuprà.
Ἀνεβιβάλβλος. ά. ὁ. inſidiabilis, αὐεπιβάλβλος.
Ἀνεβίωζε γὰ. (inquit Tho. Mag.) ἀμεταβάτως. Plato tamẽ in Phædone uſus eſt transitiue ἐαύτοῦγε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσει ἢ μὴ δίκαιον ἄμεθα αὐτὸν ἀναβιώζεσθαι.
Ἀνεγγυάω. fideiubeo. Neutrum.
Ἀνέγγυος. illegitimus, illocabilis, indotabilis, ἄπφς, Heſych.
Ἀνέγερτος. ά. ὁ. ſcibilis.
Ἀνέγκλητος. ά. ὁ. ἡ. crimine uacans, in quem nullum crimen iure poſſis impingere, qui nihil admiſit ob quod in ius uocari debeat: cuiuſmodi Cato fuit, qui toties accuſatus, ſemper abſolutus eſt. A uerbo ἐγκαλεῖν. quod in ius uocare ſignificat. unde
Ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι. degere ſine crimine. &
Ἀνεγκλήτως. inculpatè, ut ἀνεγκλήτως ἔχων, ἢ ἀνέγκλητος.
Ἀνέγκυος. ά. inepta partui.
Ἀνεγκωμιάστος. ά. ὁ. illaudatus.
Ἀνέγρεφον. αὐυπόστροφον.
Ἀνεγρόμην. excitatus.
Ἀνεγχώρητον. ἀμήχανον. impoſſibile.
Ἀνέδην pro αὐαιδῶς. nullo pudore, improbè, temerè, propalam, nullo diſcrimine, paſſim, im-

prohibitè παρὰ τὸ ἔθος, ἔθελων καὶ αὐεθέλων, τὸ αὔθυ ἐθέλος.
Ἀνείργω. cohibeo, os operio, reprimo. ἀπὸ τοῦ εἴργω, εἶργε, dialyſi ϕ diphthongi.
Ἀνείζω. μ. σω. facio ſedere. Neutrum.
Ἀνεῖκα. emiſi, genui, perſuaſi.
Ἀνειδέις. ῶς. abſolutus, uenia donatus.
Ἀνείδωζ. ſurſum dixerunt.
Ἀνειθέλκος. ά. ὁ. inuoluntarius.
Ἄνει. tanquam.
Ἀνείδεος. ά. ὁ. forma carens.
Ἀνειδωλοποιόμενος. ά. ὁ. effingens ſimulachra.
Ἀνείθη. requieuerat.
Ἀνεκαίοτητα, Zeno Citticus uocabat ualidam orationem ad id quod decet, ne impertinenti argumento cedamus. Diog. Laërtius lib. 8,
Ἀνείκασι ἐπιθυμίαι. deferbueruut cupiditates.
Ἀνείκαστος. ά. ὁ. ἡ. incorporabilis.
Ἀνεκλειθυία. ας. ἡ. Lucinę expers, quę nondum peperit apud Euripidem.
Ἀνεῖλεν, inimicè uſus eſt, uaticinatus eſt. apud Herodotum. Item occidit, qua quidem ſignificatione tam oratoribus quàm poëtis uſitatum. Accipitur interdum pro ἔλαβε, ſed apud poëtas duntaxat. Et ſemel apud Thucyd. in primo. τῶν πεθεώντων τὰ ὀστᾶ αὐελόντες ἐξέβαλον.
Ἀνεκλήματα. τρόφοι.
Ἀνειλημμένος. fugitiuus, deprehenſus, retractatusà Cicerone appellatur.
Ἀνείληπται. contractum eſt.
Ἀνελήσαντες γραμματίδιον. qui aperuerunt literas.
Ἀνειληφὼς χαίτας. contractus crines, ut hi habẽt qui reticulis utuntur.
Ἀνειλίδωσιν. ſurſum uerterint, conuoluerint. Hippocr.
Ἀνείλεζε, reſpondebant. Ἀνείλεζαι, συστρέφεσθαι, ἀλλήλοις δίκαι τύπῃ.
Ἀνειλοῦνται, uolutantur, συστρέφονται, εἰς τὸ αὖθις εἰλοῦνται.
Ἀνείμαθος, ἄφθονος, ἄπληρος.
Ἀνειμένος. ά. ὁ. participium ab αὐίημι uenereus, diſſolutus, laxatus, remiſſus, tam in bonã quã in malam partẽ. Gaza ex Cic. ἀλλὰ μὴν ὑπερεπὴς ὄντ ὁ τοῦ γέροντος λόγος, ἀνείμενος.
Ἀνείμενος τῆς λειτουργίας, immunitatem conſecutus. Ἀνειμένος ἀὴρ liquatus aër. Ἀνειμένος εἰς θράσος, ductus in elationem & audaciam.
Ἄνειμι. redeo, aſcendo, retrocedo.
Ἀνείμων. ονος. ὁ. nudus, ſine ueſte. παρὰ τὸ εἷματος ἱμάτιον. Etym.
Ἀνεῖν. αὐαπαθαίρειν, αὐαπαύειν. uide in αὐεῖν.
Ἀνεῖναι. omittere, tranſire.

Ἀνέπτω. de alto dico, propriè per præconem declaro, pronuncio, publico. Ἀνεῖπεν τοῖον αὐτοκράτορα, meliùs quàm αὐτοκράτορα. Respōdeo apud Lucianum in Pseud. Τοῖς δὲ αὐεῖπεν ᾠδῆν, ὀνόρατας. Ἀνεῖπεν γνώμην. refellere decretum.

Ἀνείργω. μ. ξω. π. κα. prohibeo, religo, arceo, propello, & eum qui cœpit aliquid agere inhibeo, Ioseph. lib. 4. Ἀνείργειν τοῖς λαῶ καταγγέλλων, Ferias populo denuncians. Ἀνείργειν τ' ἀπάτης, prohibere à fraude.

Ἀνείργειν. τὸ. αὐαπείρξαι, Plat. unde αὔρσις. Etym.

Ἀνεῖς. quia misit, & apud Eurip. aperuisti.

Ἀνεῖσαι. ἐρρυνῆσαι, ἐκτῆσαι, αὐακρεμάσαι, quasi dicas in sublime ac sursum pēdere, cōpositum ab ἄνα & εἶμι eo, uel ἵημι mitto, quod sonat sursum profectus, teste Galeno.

Ἀνεῖσθαι. solutum esse, relaxari.

Ἄνεισι τὸ φυτὸν τοῦ γῆς. succrescit, excrescit.

Ἀνεισφόρος. ον. ὁ. ἡ. immunis.

Ἀνεῖται. dissolutus est, id est, mortuus est. Ἀνεῖται τοῖς ἀπόλλωνι, dicatæ sunt Apollini.

Ἀνέκαθεν. ab origine, iuxta superiorē consequentiam, à longe. Aduerb. & tam de loco, quàm de tempore dicitur.

Ἀνεκάς. desuper

Ἀνεκβίας. ον. ὁ. ἡ. inuiolatus.

Ἀνεκβιάστως. inuiolatè.

Ἀνεκδήμητος. ον. ὁ. qui non peregrinatur.

Ἀνεκδιήγητος. ὁ. ἡ. inenarrabilis.

Ἀνεκδίκητος. ον. ὁ. ἡ. inultus.

Ἀνέκδοτος. ον. ὁ. ἡ. innupta, nondum elocata, non editus. Ciceroni ad Attic. Refertur & in Suidæ collectaneis Procopium Cæsariensem conscripsisse libros aduersus Iustinianum Imperatorem, quorum inscriptio erat αὐέκδοτα.

Ἀνεκήκιειν. exibat, prosiliebat, formatum à ἰκίω, quod Eo significat.

Ἀνεκθέρμαντον. ον. quod calefieri non potest.

Ἀνεκλάλητος. ον. ὁ. ἡ. ineffabilis.

Ἀνεκλείπτος. ον. ὁ. ἡ. indeficiens.

Ἀνεκπλήκτος. ον. ὁ. imperterritus.

Ἀνεκπλωτος. ον. ὁ. ἡ. illauabilis.

Ἀνεκπυστον. τὸ. inauditum. Synes.

Ἀνεκραγεν. uociferatus est.

Ἀνεκτός. ον. ὁ. tolerabilis, ab ἀνέχω, expectabilis. αὐαχετος, ὑπομονῆς ἄξιος. Matth. 11. τύρῳ καὶ σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσαι γὴ ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ ὑμῖν, id est, tolerabilius.

Ἀνέκφρασον. τὸ. non interpretabile.

Ἀνεκφώνητος. ον. ὁ. ἡ. ineffabilis.

Ἀνέλαιος. ον. ὁ. ἡ. oleis carens, apud Strab. 17. quanquā ibi malè legatur αὐαίλεος, trāspositа litera.

Ἀνέλεγκτος. ον. ὁ. ἡ. irredargutus. (rū seric.

Ἀνελεγξία. ἡ. uis oratiōis non ab ipsa in contrariū abdu[illegible]ur. Diog. Laër. li. 8. in Zenone Cittico.

Ἀνελεήμων. ον. ὁ. ἡ. immitis, immisericors.

Ἀνελεῖν. occidisse. ab αὐαιρέω, destruere, eruere, Item respōdere, de oraculo dicitur apud Hero

Ἀνελθόμενος. ascensurus. (dot.

Ἀνελέκτως. sine argumento.

Ἀνελευθερία. ας. ἡ. illiberalitas.

Ἀνελεύθερος. ον. ὁ. ἡ. illiberalis, fictæ agens, sordidus.

Ἀνέλυ. ης. ἡ. usus.

Ἀνέλκηπον. τὸ. recte habens, αὐέγκλητον.

Ἀνέλιξις. ιος. ἡ. orbis reuolutio.

Ἀνελίττω. uoluo, reuoluo.

Ἀνέλκομαι. μ. ξομαι. sursum feror.

Ἀνελκύω. sursum traho, attollo.

Ἀνέλκω. μ. ξω. πχα. abstraho.

Ἀνέλκωτος. ον. ὁ. inuulneratus.

Ἀνεμπνεύς. εος. ὁ. ἡ. situm non redolens.

Ἀνεμπίπης. εος. ὁ. ἡ. cui nihil detrahi potest, cui nil deest, plenus. Dicitur & αὐεμπτης.

Ἀνεμπίτος. ὁ. claudus.

Ἀνέλομαι. tollo, capio, educo. Ἀνέλεσθαι τὰ παιδία, tollere infantes, ut Faustulus Romulum & Remum. Ἀνελόμενοι τὰ σώματα, dixisse uidetur Hermog. de ijs qui castra mutassent.

Ἀνελπίζω. despero.

Ἀνέλπιστος. ον. ὁ. desperatus, insperatus, de spe dejectus: & Atticè, qui non torquetur spe futurorum, sed quietè fruitur præsentibus. Non sperans, Thucyd. αὐέλπιστοι ὑπὸ γυνὲ ζωὰ. Non suspicantes uenire quempiam.

Ἀνελπίστως. præter spem.

Ἀνέλυτρα. τὰ. quibus pennæ nulla crusta integuntur.

Ἀνέλυτρος. ον. ὁ. ἡ. detectus.

Ἀνέλω. φονεύω.

Ἀνέβατος. ον. ὁ. ἡ. inaccessus, auius. malim αὐέμβατος.

Ἀνεμέσητον. τὸ. non dignū ob quod quis succenseat, uitio non uertēdum. Lucian. ἔφυς γὰρ αὐ κὰ σὺ αὐνεμέσητον εἶν. Forsitan diceres & tu quoq; uitio dandum non esse.

Ἀνεμέσητος. ον. ὁ. ἡ. carens inuidia.

Ἀνέμκτος. imperitus.

Ἀνεμίδιος. ον. ὁ uanus, friuolus, αὐεμώλιος.

Ἀνεμίζομαι. uentis exagitor.

Ἀνέμιος. ον. ὁ. subuentaneus, ὑπονέμιος.

Ἀνεμόεις. όεντος. ὁ. uentosus.

Ἀνεμοείτα. qui uentos sopiunt, cuiusmodi fuisse Corinthi quidam commemorantur.

Ἄνεμος. ον. ὁ uentus. παρὰ τὸ αὔω τὸ πνέω. ἄεμος, & pleonasmo τὸ ν, ἀνεμος. Item leuis, inconstans, ut uentus.

Ἀνεμοσκέπης à uentū protegens, uentum arcēs.
Ἀνεμοτρεφής. έος. ὁ. ἡ. nutritus ad uentum, solidus, fortis. Homer. Iliad. ο. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα dixit, quasi τὸ ὑπὸ ἀνέμου ἠυξημένον, ὑψηλόν. quemadmodum Lucan. 1. Oceani tumidas remo compescuit undas. & alius quidam undantes, procellosas & scatentes.
Ἀνεμοφθορία. ας. ἡ. damnum à uentorum iniuria illatum. Nazianzenus.
Ἀνεμόφορητον. τὸ. τὸ. uentis disiectum. Erasmus in Chiliadibus.
Ἀνεμόω. agito uentis, commoueo.
Ἀνεμοτόλεως. aduerb. nullo negotio.
Ἀνέμπλωτος. ον. ὁ. ἡ. illabilis.
Ἀνέμυτας. ὁ. apud Tarētinos asinus erat qui uentis sacrificabatur. Etym.
Ἀνέμφατος, uel ἀνέμφαντος. illaboratus obscurus. Plutarcho, &
Ἀνεμφάτως. occultè Hermog.
Ἀνεμώλιος. ία. ον. ὁ. ἡ. uentosus.
Ἀνεμώκης. ὁ uelox.
Ἀνεμώκης. ία. ον. ὁ pernix, apud Tragicum.
Ἀνεμωλία. ἡ. apud Theophrastum, idem quod ἀνεμώνη.
Ἀνεμώλιος. ον. ὁ uentosus, uanus. ab ἄνεμος & ὄλλω, quasi quod cum uento interit. Eras. Chiliad. μάταιος.
Ἀνεμώνη. ἡ. papaueris genus, cuius flos specie quidem rosam imitatur, cæterum nulla odoris gratia, passim nascitur in agris. Vnde prouerbium, ῥόδιον ἀνεμώνῃ συγκρίνῃς. Rosam cum anemona confers. Vide Dioscoridem. Gaza in Theophrasto fremium uertit. Item mazæ genus, & φίλημα.
Ἀνεμώνη λειμωνία, herba quædam apud Theophrastum, diuersa à Dioscoridis Anemone.
Ἀνεμώρεια. oppidum Phocidi conterminum. Vnde
Ἀνεμωρεύς. nomen gentile.
Ἀνεμωτις. ιδος. ἡ. cognomen Mineruæ in Peloponnesi loco quodam, quòd molestum uentum sedaret.
Ἀνενδεής. ές. ὁ ἡ. non indigens.
Ἀνένδεκτος. ον. ὁ. ἡ. impossibilis.
Ἀνενδοιάστος. ον. ὁ. non dubius, extra controuersiam, indubiè. ἐκ τοῦ ἐνδιάζω τὸ ἀμφιβάλλω καὶ δοκῶ.
Ἀνένδοτος. ον. ὁ. ἡ. seuerus, nihil condonans.
Ἀνενδότως. bona fide ac citra ullum figmentum. quod etiam dicitur, ἀπηκριβωμένως, αὐτοδιαίως, ὅλῃ κῶς. quando fit aliquid non perfunctoriè nec translatiuè, sed accuratè & enixè & toto opere. Bud. in Annot.
Ἀνενεγκεῖν. reducere, referre, reijcere, ascendere. ut, εἰς τὸ λωρύκιον ἀνενέκαυσε. Item respirare. Theopomp. Ἄφωνος ἐγένετο, ἔπειτα μικρὸν πάλιν, ἀνανέχθη. Ἐκ νόσου ἀνανεγκεῖν, cōualescere. Ἐκ παραφροσύνης ἀνανεγκεῖν, resipiscere.
Ἀνενεγκὰς τὸν μῦθον ὅν ἀφανές. referens fabulam in occultum.
Ἀνενεγκάμενος. η. ὁ. ἡ. uictus.
Ἀνενεχθείς. ένη. ὁ ἡ relatus.
Ἀνενέργητος. ον. illaboratus, inutilis.
Ἀνενόχλητος uacuitas molestiarum.
Ἀνενόχλητος. ον. ὁ. ἡ. uacuus ab omni molestia.
Ἀνέντες. οἱ. remittentes.
Ἀνέντευκτος. ὁ. ἡ. inaffabilis, grauis moribus.
Ἀνεξαλείπτος. ον. ὁ. indelebilis, inexemptilis.
Ἀνεξέλεκτος. qui crimine uacat, cuiq; nihil iure objici potest, irreprehensibilis, nō examinatus.
Ἀνεξέλεγκτος εὔνοια. inuiolata, incorrupta amicitia.
Ἀνεξεπίμονον. τὸ μὴ ὑποφθόνον.
Ἀνεξερεύνητος. ον. ὁ. ἡ. inscrutabilis.
Ἀνεξέτασος. inexpensus, inexcussus, inexaminatus.
Ἀνεξετάστος. inexploratè, sine discrimine, citra inquisitionem Luciano.
Ἀνεξεύρετος ἀριθμός. numerus qui iniri nō potest.
Ἀνεξεύρετον. quod nulla indagine consequi potest. Datiuo iungitur.
Ἀνεξία. tollerantia. Cic. ad Attic.
Ἀνεξικακία, clementia, patientia, malorum tolerantia. παρὰ τὸ ἀνέχεσθαι τῶν κακίας: uel, διὰ τὸ μὴ ἔχεσθαι κακίας
Ἀνεξίκακος. ον. ὁ. ἡ. clemens, patiens, tolerans malorum. Ἀνεξικάκως φέρειν, æquo animo ferre.
Ἀνεξιοπαθῶ. indignè patior.
Ἀνεξίτηλον. ἀδιόδευτον, μὴ ἔχον ἔξοδον, imperuiū.
Ἀνεξιχνίαστος. ον. inuestigabilis.
Ἀνέξοδος. ὁ. ἡ. sine exitu, ἀνεξίτητος.
Ἀνέορτος. σεβασμὸς θεῶν. incultus, incelebratus.
Ἄνεος. tacitus, sine uoce.
Ἀνεοστασία, θάμβος, stupor,
Ἀνεπάγγελτος. non uocatus ad cœnam.
Ἀνεπαιδήτως. sine sensu.
Ἀνεπαιχυντος. ὁ. ὁ. inuerecundus, qui erubescere nescit.
Ἀνεπαλλάκτα. τὰ. habentia dentes continuos. Bud. Com.
Ἀνέπαλτο. saliebat. præt. imperfect. à πάλλομαι, ἐπαλλόμην, ἐπάλμα, ἐπάλτο, & per syncopen ἔπαλτο, & ἀνέπαλτο.
Ἀνεπανόρθωτος. inemendabilis.
Ἀνέπαφος. ον. ὁ. impalpabilis, irreprehensibilis, quem attingere nequeas. ἀνέπαφος ὑποθήκη, dicitur pignus omni nexu solutū. Bud. Com.
Ἀνεπαφρόδιτος. sine uenere & gratia, inelegans,

ὁ μὴ

ὁ μὴ ἐπίχαρις ἢ ἀκολής. ἀπὸ τ ἀφροδίτης.

Ἀνεπαχθής. ές. ὁ. ἡ. odio & inuidia carens, non molestus, alacer.

Ἀνεπαχθῶς. absq; inuidia.

Ἀνεπαχθῶς φέρειν. æquo animo ferre.

Ἀνεπηρέας. ον. ὁ. ἡ. inoffensus.

Ἀνεπής. taciturnus.

Ἀνεπίβατος. ον. ὁ. inaccessus.

Ἀνεπιβούλευτος. ον. ὁ. ἡ. insidiabilis. αὖθις ἐπιβουλῆς.

Ἀνεπίγραφος. ον. ὁ. ἡ. titulo carens.

Ἀνεπιδεεῖς. minimè indigentes.

Ἀνεπίδευτος. qui in nulla re se exercet, quique nullam planè artem colit.

Ἀνεπίδηκτος. ον. ὁ. minimè mordens.

Ἀνεπίδικος. ου. ὁ. ἡ. de cuius hæreditate nulla est inter cognatos cõtrouersia. Bud. Com.

Ἀνεπίδοτος. ον. ὁ. nihil proferens.

Ἀνεπιείκής. ές. ὁ. ἡ. durus, immitis, iniquus.

Ἀνεπιεικία. ας. ἡ. durities, immanitas.

Ἀνεπίκαυτος. ον. ὁ. ἡ. adustione carens.

Ἀνεπικλήτως. citra accusationem, Xenoph.

Ἀνεπιπόνως. ἀνύβρεις, ἄπις.

Ἀνεπίνοπος. μὴ ὠνθυμῶν.

Ἀνεπικόρητος. ὁ. prouidentia destitutus.

Ἀνεπικρινομαι. μ. ῶμαι. π. ιμαι. respondeo.

Ἀνεπίκριτος. ον. ὁ. imbecillis, qui neque sensibili neq; intelligibili iudicio utitur.

Ἀνεπιλήκτως. intrepidè.

Ἀνεπίληπτος. ον. ὁ. ἡ. incomprehensibilis, irreprehensibilis, inculpatus, qui reprehendi iure nõ potest, irreprehensus. Ἀνεπίληπτος τοῖς τρόποις, irreprehensus moribus. Ἀνεπίληπτος εἰμί σοι. non obnoxius sum tuę inuidiæ. Ἀνεπίληπτος τὸν βίον, inculpatæ uitæ. Ἀνεπίληπτος ἐξουσία, absoluta potestas. Bud. Com.

Ἀνεπίλησος. ον. ὁ. ἡ. memorabilis, sine obliuione, non absconditus.

Ἀνεπιλογίστως. inconsideratè, ἀπερισκέπτως.

Ἀνεπιμέλητος. ον. ὁ. qui nullam curam habet.

Ἀνεπίμικτος αὐθρώπων. nuper mistus hominibus. Bud. Com.

Ἀνεπίμονος. ον. ὁ. intolerandus.

Ἀνεπίξεστος. ον. ὁ. ἡ. imperfectus.

Ἀνεπίπλαστος. ον. ὁ. nulla simulatione fucatus.

Ἀνεπίπληκτος. ον. ὁ. ἡ. idem quod ἀνεπίπακτος, ἄμεμπτος.

Ἀνεπιῤῥέκτος. ον. ὁ. ἡ. illibatus, ex quo dijs non est libatum prius, apud Hesiodum decompositũ ἀπὸ ῥέζω.

Ἀνεπισήμαντος. ὁ. inglorius.

Ἀνεπιστάθμευτος. immunis ab hospitijs præbendis exercitui, uel principis commeatui, σταθμὸν μὴ ἐπιχόμενος, ἤτοι ἀγγαρείαν. Bud. Com.

Ἀνεπισταία. ας. ἡ. inscitia, obliuio & negligentia rerum omniũ, apud Aeschinem in Axiocho.

Ἀνεπιστάτητον. ἀφύλακτον, αὐάξιον.

Ἀνεπιστημονέστερος. ον. ὁ. indoctior, incredibilior.

Ἀνεπιστημοσύνη. ης. ἡ. inscitia.

Ἀνεπιστήμων. ονος. ον. ὁ. indoctus, nescius.

Ἀνεπιστρεφὴς τῶν ἀνθρωπίνων. non curans res humanas.

Ἀνεπίχαρτος ὁρμή. effrenatus impetus.

Ἀνεπίτακτος. nemine iubente aliquid agens, inuictus, fortis.

Ἀνεπιτεχνίτως. citra artem, ex industria.

Ἀνεπιτήδειος. ον. ὁ. inutilis, incommodus.

Ἀνεπιτήδευτος. ἀμέλητος.

Ἀνεπιτηδειότης. ὁ. inhabilitas.

Ἀνεπιτίμητος. irreprehensibilis.

Ἀνεπίφατος. ον. ὁ. ἡ. dissimulatus. Quintiliano oratio remissa ac sine ostentatione, modesta sine ullo timore.

Ἀνεπιφάτως. insperato. Item affatim, separatim.

Ἀνεπίφθονος, ον. ὁ. ἡ. ab inuidia alienus, aut cui nõ inuidetur, passiuè.

Ἀνεπιχαλάλω. nihil cedendo.

Ἀνεπιχείρητος. ον. insuperabilis abs te.

Ἀνεπωείκεις. indecorum, non faciendum.

Ἀνεπόψιος. qui non uidet, uel non uidetur.

Ἀνεπτῶν. ἀόρ. deuolaui.

Ἀνέρασος. ον. ὁ. ἡ. inamabilis.

Ἀνέργεσον. non factum, infectum, incultum.

Ἀνεργος. ον. ὁ. non operans.

Ἀνορεθίζομαι. instigo.

Ἀνερέπτω. μ. ψω. ψ. φα. dilanio.

Ἀνερέπομαι. separor, insumo.

Ἀνερευγομένον. prorumpens, eructans. Aristot. de mundo.

Ἀνερευνάομαι. inuestigo.

Ἀνερήσαντο. ἀνερήσαντο. irruperunt.

Ἀνέρικτος. ον. ὁ. inconcussus.

Ἀνερίνασος. ον. ὁ. μαλακός, ἄγονος, incaprificatus, propriè de ficu cui nõ adhibiti sunt ἐρινοί, hoc est caprifici fructus, ut ad maturitatem perueniat prouerbio dici solet in inutilẽ, & à quo nihil frugis expectandum sit, de quo Eras. Chil.

Ἀνερίζομαι. tumultuor.

Ἀνερμάτιστος. ον. ὁ. ἡ. fundo carens. unde ἀνερμάτιστος γλῶσσα, nunquam finem faciens lingua. ἔρματα dicebantur transuersa quædam ligna, quasi fulcra quibus naues à carie asserebantur, unde ἐρματισμένα, naues quæ huiusmodi fulcris incumbebant, quæ uero sine ijs relinquebãtur ἀνερμάτιστοι dictæ sunt. Cælius Calcagninus.

Ἀνέρομαι. interrogo. Depon.

Ἀνέρπω. μ. ψω. ψ. φα. sursum serpo, ἀνερπύω.

Ἀνερρήγνυ πόλεμον. erupit bellum.

Ἀνέρρισον. sine controuersia.

Ἀνερύειν. ἀπκόπτειν, λαιμοτομεῖν τὸν τράχηλον, abscindere, decollare, retrorsum flectere, εἰς τοὐπίσω ἀνακλᾶν.

Ἀνερρώγει. rescissum est.

Ἀνεῤῥωγώς. ότος. ὁ. apertus, hians, patens. Budeus Comment.

Ἀνέῤῥωσεν. conualuit.

Ἀνεῤυθριάσως. impudēter, quasi dicas citra ruborem.

Ἀνέρχομαι. superuenio, ascendo.

Ἄνες. omitte, quiesce.

Ἄνεθαι. auxisse, destruxisse.

Ἀνέσαι. persuadere, incitare, leuare.

Ἄνεσις. ιος. interdum accipitur in bonam partem pro requie, & etiam pro libertate loquendi, cū nullius habita ratione, rem ipsam dicimus. Interdum in malam partem pro licētia, & immodica libertate: remissio, dissolutio. Bud. Com. Aliquando, spacium, dilatio.

Ἀνέσπερος. ον. ὁ. uespere carens.

Ἀνέσυ. restituit.

Ἀνεσηκότες οἱ. erecti.

Ἀνέσεις. ad seditionem aut opus aliquod solicito. Aristides Panath. σκιωναῖς μὲν ἀνέσησαν. Dicitur, ἀνέσεις ὅδωρ τῶν ἔργων, & ἀνέσεις ἐγὼ τῶν ὅδωρ. Ἀνέσησε, deposuit, remouit. ἤγειρα, ἀνάστασιν ἐπόιησα.

Ἀνεσία. ας. ἡ. priuatio sensuum.

Ἀνέσιος. expers penatum, pauper, cui nihil quicquam est, & incertis uagatur sedibus. quasi ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος.

Ἀνεσταμμένον. perturbatum. Hipp. de urinis loquens.

Ἀνέσφηλε. reuixit, reualuit.

Ἀνετάζομαι. μ. σομαι. torqueor.

Ἀνετάζω. examino. Actiuum.

Ἀνέτερος. ρα. ὁ. qui nullos habet amicos.

Ἀνετος. τ. ὁ. remissus.

Ἀνεικός. ὁ. ὁ. cohibens.

Ἄνετος. deo cuipiam dicatus, ἀνειμένος θεῷ τινί. Item remissus, indulgens, quietus, ut ἄνεσις γῆ. Bud. Com. παρὰ τὸ ἵημι καὶ ἀφίημι, ἐτὸς καὶ ἄνεσις, καὶ ἄφεσις. Etym.

Ἀνέτως. intense.

Ἄνευ. sine Genit. Postponitur aliquando casibus, etiam apud oratores, ut ὧν ἄνευ, sine quibus.

Ἄνευ τῶν πράξεων, factis procul, ut uertit Gellius. Nam hæc uox iuncta genitiuo & infinitiuo, solet plerumq; eandem uim obtinere quā habet & priuans particula, ut ἄνευ στερεοῦ, quod caret solido. & ἄνευ γῆς, terræ expers. Cicer. interp. Ἄνευ τῶν μέτρων. prosaica oratione.

Ἀνευάσαι εὐοιάσαι, ouare, Baccho hymnum canere.

Ἄνευθε. seorsum, separatim.

Ἀνεύθερος. ρα. ὁ. non aptus.

Ἀνεύθωνία. ας. ἡ. innocentia.

Ἀνεύθωος. ον. ὁ. ἡ. sine pœna, crimine carens, innocens, cui iure nihil objici potest, non obnoxius, noxa solutus. Bud. in Annot.

Ἀνεύθυνος, & ἀνυπεύθυνος magistratus dicitur, qui causæ dicendæ aut immunis est, aut quouis modo eximitur: ut qui abolitionem apud Gallos à principe impetrauerunt.

Ἀνεύρετος. ρα. non inuentus.

Ἄνευρος. ον. ὁ. ἡ. eneruis, imbecillis.

Ἀνευρύνω. μ. υνῶ. dilato. Actiuum.

Ἀνεύρισμα. tumor arteriæ præclusæ ex sanguine & spiritu causam trahens. Fit autem cum uulnerata arteria pellis nō superinducitur, sed serpit iterum materia ac redit eodem. In libello definitionum Galeno adscripto hoc pacto definitur ἀνεύρισμα est uenosi uasculi, hoc est, uenæ dilatatio, aut spiritus materię per carnem dissipatio, quæ desiliens spargitur, soletq; hæc consequi, ubi caro eum locum, qui est circa præcisam arteriam, non impleuit sed uacuum reliquerit. Therap. 1.

Ἀνεύρισμός. ου. ὁ. dilatatio quæ reseratis arterijs fit cute integra ac cōglutinata. Gal. & Paulo teste.

Ἀνεύρω. reperio, αὐξὰ ornatus solū causa adiecto.

Ἀνευφημέω. μ. ήσω. π. κηα. laudibus prædico, cum fauore recipio. Ἀνευφήμησεν, lamentatus est.

Ἀνεφάνη. extitit.

Ἀνέφαπτος. ἀψηλάφητος.

Ἀνέφελος. ον. ὁ. ἡ. nubibus carens, aut quod nulla nube occultari possit.

Ἀνέφικτον. incomprehensibile, impossibile, inaccessum.

Ἀνεφλέχθη τὴν ψυχήν. conflagrant animo.

Ἀνεφραγή. ῆς. ἡ. præstructio.

Ἀνεφύη. enatus est.

Ἀνεχαίτισε, euertit, impediuit, recalcitrauit. uide ἀναχαιτίζω.

Ἀνεχθέντος. τος. retracti.

Ἀνέχομαι. tolero, fero, obedio, sustineo. Et ἀνέχεται ὁ δόμος τοῖς κίοσι. hoc est, fulcitur domus columnis ac sustentatur. Cum significat ὑπομένω. genitiuum habet communiter, Atticè ac cusatiuum: sed pro ἀναβαστάζομαι datiuū: pro καταφρονῶ, genitiuum.

Ἀνέχω. consurgo, tueor, sustineo, supporto, extēdo, eleuo, emineo, quietem habeo, prohibeo. Item τιμῶ, honoro, colo. Eurip. in Hecuba, ἡ μαντιπόλος βάκχης ἀνέχων λέκτρον, Vatis thala

mos uenerans, protentis manibus ueneror & supplico. Item τιμῶ honoro, colo.

Ἀνεψαυνυγμένως. elaboratè, accuratè.

Ἀνεψιά. ᾶς. consobrina, patruelis.

Ἀνεψιαδῆ filia consobrini.

Ἀνεψιαδοῦς. filius consobrini, uel amitimi.

Ἀνεψιός. ὁ. filius fratris mei uel sororis, consobrinus ὁ πῶς πατρός ἀνεψιός, amitimus, patruelis, agnatus. πῆ ἀπὸ τοῦ αὐῶφθαι, ὁ αὔωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν. Etym.

Ἀνεψιοί & ἐξανεψιοί quid differant uide in Am.

Ἀνέω. ascendo, facio crescere. unde προαυξῶν.

Ἀνέωγα, & Atticè ἀνέῳξα. aperui, præteritũ med. ab ἀνοίγω. Etym.

Ἀνεῶντται. pro ἀνεῖται, Atticè, ab ἀνίημι.

Ἄνεως. ω. ὁ. mutus, tacitus. ἄνεως ἰὼ, delituit, Herodotus. Deducitur ab ἴα, quod uocem significat, πῆ ἀπὸ τοῦ ἰέναι τὸ προβύεσθαι, & per pleonasmum ἰόή. unde ἴος, & cum α priu. ἄϊος, καὶ ἄνι pleonasmo τοῦ ν, siue ἄνεος metathesi τοῦ ι εἰς ε, & Atticè ἄνεως per ω. Etym.

Ἀνή. ἄνυσις, πρᾶξις, perfectio, factum.

Ἀνηβάω μ. ήσω. reiuuenesco, repubesco.

Ἄνηβος. ον. impubes.

Ἀνηγεμόνευτον. uel ἀνηγεμονεύτως. sine duce.

Ἀνηγορεύθησαν ὕπατοι. renunciati sunt consules.

Ἀνήδυς. ον. ὁ. ἡ. iniucundus.

Ἀνήδυντος. ον. ὁ ἡ. insuauis.

Ἀνῆκε. dimiserit, καταλίπῃ, ἀφῇ, ut μελίρρων ὕπνος ἀνῆκε. tertia psona est subiũctiui à uerbo ἀνίημι, ἐάν ἀνῶ. ἀνῇ, & pleonasmo ipsius κ. ἀνῆκε.

Ἀνηθέιν. familiaritas.

Ἄνηθον. ον. τὸ. anethum, herba quædam Dioscor.

Ἀνηθοποιός. ον ὁ. non moratus, citraq; decorum, nequaquam formatis moribus. Bud. Com.

Ἀνῆκε τῇ κόμῃ. promisit cæsariem, nutriuit comam, apud Philostratum.

Ἀνῆκεν. oportet, persuasit, cõtigit, liberauit, quieuit. Indefinitum est, siue præteritum imperfectum. Etym.

Ἀνήκεστα. τά. nefanda.

Ἀνήκεστος. ον. ὁ. ἡ. immedicabilis, incurabilis, ab ἄκος, uel ἀκῶ, τὸ θεραπεύω. Etym.

Ἀνηκοΐα. ας. ἡ. surditas, Plutarchi libello περὶ ἀκοῆς.

Ἀνήκοντα. pertinentia, pertingẽtia, cõuenientia.

Ἀνήκοος. ον. ὁ. ἡ. qui non nouit, qui ignorat. Dicitur etiã qui audire & auscultare monenti non uult, imperitus, expers auditus. Bud. Com.

Ἀνηκοοῦσας. non audiens.

Ἀνηκοΐα. ας. ἡ. inobedientia.

Ἀνηκόως. ignauè, negligenter.

201. Ἀνήκω. ascendo. ut εἰς τὰ πρῶτα ἀνήκῃν, ad summum euadere: conuenio, cõtingo, attineo, referor & specto, porrigo, pertingo. Item ἀνῆκεν pro καθῆκεν, hoc est, decet, conuenit, apud Antiphon. Ἀνήκουσιν quoque pro decedunt, moriuntur, apud Thucyd. Et Demost. ἀνήκοντες pro διαφέροντες, id est, excellentes dixit, τὰ μὲν γὰρ λέγειν δίκαιον ἀμεινον ἐκεῖνοι δοκοῦσιν ἀνήκοντες. Bud. Com.

Ἀνηλάλαξαν. acclamarunt.

Ἀνήλατος. indomitus, immorigerus. πῆ ἀπὸ τοῦ ἐλάω τὸ ἐλαύνω, ἐλάσω, ἤλακα, ἤλασμαι, ἤλασαι, ἤλασός τε καὶ ἀνήλασο, detractione τοῦ σ. Etym.

Ἀνηλεγής. ἀφρόντιστος. non curans, neglectus.

Ἀνηλεής. ὠμός, οἴκτιστος. miser. crudelis.

Ἀνηλεῶς. crudeliter, immisericorditer. Sic Terent. in Adelph. Factum à nobis duriter immisericorditerq;.

Ἀνήλιος. ον. ὁ. ἡ. opacus, sine sole.

Ἀνήλιπτος. ον. ὁ. nõ calceatus, ἀνυπόδητος. ἥλιψ γὰρ ὑπόδημα, πῆ ἀπὸ τοῦ ἐλίσσειν τὸν πόδα.

Ἀνηλοφὴς ναῦς. nauis pice non illita. Eust.

Ἀνήλυσις. εως. ἡ. ascensus.

Ἀνήλωκα. perdidi, consumpsi uel perdo, præteritum pro præsenti, ab ἀναλίσκω.

Ἀνηλωκώαι. expendisse Hermog.

Ἀνήμερος. ον. ὁ. ἡ. immitis, incultus.

Ἀνημιωβόλιον. ον. τὸ. semiobolus. hinc

Ἀνημιωβολιαῖον. τὸ. semiobolare, ualens precium semioboli, semicrudum, τὸ ἡμιωβόλου ἄξιον. Aristoph. Ranis: καὶ κρέαγε πῶς τούτοις ἀνάβρας εἴκοσιν ἀνημιωβολιαῖα, scilicet κατέφαγεν. de Herculis uoracitate loquitur, quem præter sedecim panes, carnes decoctas uiginti semiobolorum deglutisse conqueritur. Alij legunt ἀνημιωβολιμαῖον.

Ἀνήναδε. recusasse, negasse. quere ἀναίνομαι.

Ἀνήνιος. liber, sine freno, sine tristitia.

Ἀνήνοθα. florui, ab ἀνθέω præteritum medium.

Ἀνήνυτος. ον. ὁ. ἡ. inefficax.

Ἀνήνωρ. non uirilis. ἄνους, ἀδιώατος, δειλός, ἄτεκνος.

Ἀνήξεις. natabis.

Ἀνήποιστον. intolerabile.

Ἀνῆπται εἰς τὴν τύχην τὰ κατορθώματα. Retulit ad fortunam præclara facinora.

Ἀνῆπται. dicata sunt: ut ἀνῆπται τοῦ δρυὸς στέμματα. Suspensæ sunt coronæ arbori.

Ἀνῆπτε ἑαυτὸν εἰς τὴν τύχην, Vendicabat sese fortunæ. Plutarch.

Ἀνήπυστον. inauditum.

Ἀνήρ. ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. uir, siue sexum spectes, siue maritum, sicut Latini. Plin. Viros auidiores Veneris hyeme, fœminas æstate Hesiodus prodidit. Et Terent. Tibi generum firmum, & filiæ inuenies uirum. Item ætatem illam constantem

constantem & perfectam denotat, nonnunquã accipitur pro strenuo ac forti, & uirilem præ se animum ferente, teste Moschop. diciturq; παρὰ τὸ ἄνω τὸ ἀνύω ἀνυσὴς, & per syncopen ἀνὴρ. Etym.

Ἀνήρετο. rogauit.

Ἀνήρυκε. ebuccinauit, euulgauit.

Ἀνηρπάσθε ἔστεθε. abstuleritis, sustuleritis.

Ἀνήρυς uirilis, incongruus.

Ἀνηριθμησάμην. enumeraui.

Ἀνήριθμος. ον. ὁ. ἡ. abiectus, uilis, qui in nullo habetur numero.

Ἀνήροκορ. uocat Hippocr. non diuisum in minuta, sed ex ultimis farinæ crassioribus partibus compositum.

Ἀνηρίνασθαι. ὁ μὴ κρατῶν ἃ ἔχει, ἀλλ' ἀκρβαλλων. uide ἀνερίνασθαι.

Ἀνήρις. sine lite, ἀνέρις.

Ἄνηρτος. ον. ὁ. ἡ. inaratus, ἀγεώργητος.

Ἄνηρος. innocuus.

Ἀνησίδωρος uel ἀνησιδώρα. terræ epitheton: quasi munera elargiens. δῶρον enim munus est.

Ἄνησιν. ascendit. Aristoph. ἄνησιν καὶ ἀνέρχετο.

Ἄνηθον. uel ἄνισον. τὸ. anesum herba. Dioscor.

Ἄνησις. ieiunus, uel contrà. ὁ γεγυμνασμένος. παρὰ τὸ ἔδω, ἐσός, ἔσις, ἄνεσις καὶ ἄνησις. uel παρὰ τὸ νῆσις. ieiunus apud Cratinum, ὁ γὰρ δὴ σύγε πρῶτος φοιτᾶς, ὦ δεῖπνον ἄνησις.

Ἀνηυξήθη. auctus est.

Ἀνθαιρεῖσθαι. malo, potius eligo.

Ἀνθάλιον, uel ἄνθαλος. herba quædã uel radix, Theophrasto.

Ἀνθάμιλλος. ον. ὁ. æmulus.

Ἀνθαρπάζομαι. μ. ψομαι. aufero prius attingendo (ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι) diripio, distraho, dilanio. Aristoph. Ranis: πλουμόνων τ' ἀνθάψεται.

Ἄνθεια. ἡ Veneris cognomen, & urbs Peloponesi, & Iunonis epitheton.

Ἀνθεινός ὁ. ὁ. floridus.

Ἀνθέκαστον. ex contrario singuli.

Ἀνθεκτέον. inhærendum.

Ἀνθέλκομαι. ⊖

Ἀνθέλκω. μ. ξω. σ. κα. ἀντεπισπάω, impedio, retraho, contraho, in diuersa traho, ut cum duo contendunt, & conantur inter se mutuò rem, de qua est contentio, ad se trahere, ut ferrum intra magnetem & adamantem Indicum. Herodot. lib. 8. ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τῶν δύο ἀνθέλκει.

Ἄνθεμα. saltatio quædam idiotarum erat, quam saltantes sic ferè pronunciabãt: Vbi nam mihi rosæ? ubi uiolæ? ubi apia pulchra?

Ἀνθέμιον. ὁ τὸ. herba quædam, gith, ut Gaza reddit in Theophrasto: cũ potius μελάνθιον Græcis, gith apud Latinos sit. uide αὔθεμον.

Ἀνθεμίς. ίδος. ἡ. ab aliquibus uocatur argemona, & quæ hodie uulgò chamomilla dicitur. Dioscorid.

Ἀνθεμόεις. όεντος. ὁ. floridus, uariatus. Et λείμων ἀνθεμόεις, δαιδάλεος, ποικίλος, λαμπρὸς, ἀναθημαλίκος.

Ἄνθεμον. τὸ. rosa, & nigella Gazæ. &

Ἀνθεμοῦς ciuitas Macedoniæ, cuius gentiles ἀνθεμούσιοι.

Ἄνθεμον φυλλῶδες. τὸ. herba quædã Theophrasto: Gaza nigellam foliosam uertit: uidetur autem anthemon pro melanthio accepisse. uide ἀνθέμιον.

Ἀνθέμοσσα. olim Samus dicebatur.

Ἀνθεμώδης. εος. ὁ. ἡ. floridus, florens, ut λειμῶνες ἀνθεμώδεις, prata rosida & florulenta.

Ἀνθερεών. ῶνος ἡ. mentum, locus sub mento quibus uestitur & efflorescit. Sic dictus est à flore barbæ; quod ibi maximè uigeat: uel διὰ τὸ δὶς ἀνθοῦν τὸ πνεῦμα. Quandoq; de mulieribus dicitur per catachresim.

Ἀνθερικος. ον ὁ herba est quam Græci ἀσφόδελον nominant. Latinorum quidam hastulam regiam. Gaza in Theophrasto reddit albucum. Anthericum metere, uide in prouerbijs Erasm.

Ἀνθέριξ. κος. ὁ culmus, arista, uirgulta.

Ἀνθερίνη. ης. ἡ. idem.

Ἀνθεσήκω. repugno, reluctor.

Ἀνθεστήρια. sic uniuersim quidem uocari festa Bacchi, priuatim uerò πιθοιγία, author est Apollodorus.

Ἀνθεστηριάδες. αἱ. nubiles

Ἀνθεστηριών. octauus anni mensis apud Atticos. Dionysio dicatus. διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθῶν τότε. ut author est Ister. referente Harpocratione. Augustus apud Romanos est. Sunt qui Nouembrem interpretantur, quod campi floribus priuati sint, παρὰ τὸ ἄνθος στερῶ, atque inter hos Theod. Gaza. Vide infrà ἀνθεστηριών.

Ἀνθεσφόρια. τὰ festa Proserpinę, inde dicta, quòd eam Pluto legendis floribus occupatam, rapuerit. Cæl. lib. 14. cap. 20.

Ἀνθέω. μ. ήσω. π. ηκα. floreo.

Ἄνθη. ης. ἡ. flos, fœminino genere extulit. Nicand. pro ἄνθος.

Ἀνθηδών. όνος. ἡ. apes, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν. Item urbis nomen Bœotiæ. Aliquando mespili species. Theodorus apud Theophrast.

Ἀνθήλη. ης. ἡ panicula iuba, ut in panici, milij, & arundinis floribus, & flos stœbes herbæ.

Ἀνθήλια. τὰ. nubes orbiculatæ & rotundæ, solem splendore repræsentantes Theon in Aratum.

Ἀνθήλιος. ου. ὁ. ἡ. soli oppositus, orienti soli obuersus, luna.

Ἀνθήλω. μ. ήσω. π. ηκα. facio florere.

Ἀνθήλη. flores phlei. Gaza in Theophrasto.

Ἀνθήματα. exanthemata, papulæ.

Ἀνθ' ἡμέρας. per totum diem.

Ἀνθήνας. ὁ. caseus recenter factus, musteus.

Ἀνθλωφόλης. ὁ. gallica mespili species. Theodorus in Theophrasto.

Ἀνθηρός. ά. ὸ floridus, iucundus. Hipp. in Epidemijs sputum uocat ἀνθηρόν. hoc est, cruentum & rubeum.

Ἄνθησις. ιος. ἡ. floritio.

Ἀνθίας. sacer piscis, qui & Græcè ἱερὸς ἰχθύς, apud Aristotelem: & alio nomine αὐλοπίας. dicitur.

Ἀνθίζω. tingo, colore inficio, apud Sopho.

Ἀνθινός. ή. ὁ floridus. unde αὐθινὸν μέλι, quod uere factum est, quòd tantum ex floribus faui cõstruatur. ὠραῖον uero, quod æstate. Ἀνθινὰ uestes, uide in Bayfio.

Ἀνθιππασία. ας ἡ. decursio militaris. Bud. Com.

Ἀνθίσταμαι. insurgo. Deponens.

Ἀνθίστημι. oppono, resisto, obijcio.

Ἀνθιστήρια. τὰ. Floralia.

Ἀνθιστηριών. Athenienſibus menſis quidam appellabatur, quòd is plurimos flores progigneret. Philostratus & Macrobius Aprilem putant esse, at Gaza Nouembrem apud nos esse apertè ostendit. In hoc festa agebantur & conuiuia liberiora, quemadmodum apud Roman. olim in Saturnalib. sonat autem quasi dicas Floralia. Vide prouerbium, Foras Cares. Alij scribunt αὐθεστηριών.

Ἀνθλίζεσθαι καὶ

Ἀνθλύεσθαι. cõspergi foueriq; re aliqua humida, calidaq;.

Ἀνθοβολοῦντες. flores iacientes.

Ἀνθοβόσκων. ή. ὁ ἡ. flores depascens, epitheton apis, Epigram.

Ἀνθολκή. ῆς. ἡ. retractio, repensum, in diuersum retractio. Tractum à bilancibus, quarum una si momentũ ducat atq; præponderet, reuocatur pondere apposito. Itali Hispaniq; cõtrapesum uocant.

Ἀνθοκρόκος. ή. ὁ. croceus, croco tinctus, Eurip. ἀνθοκρόκοισι πήναις. croceis filis.

Ἄνθολκον. in contrarium uergens.

Ἀνθολογοῦμαι. flores decerpo, flores lego. Dicitur etiam ἀντολογοῦ & ἀνθολῶ. Bud. Com.

Ἀνθολόγος. ή. ὁ ἡ. florilegus.

Ἀνθολογούμενος. ὁ. ἡ. flores colligens, floribus uiuens.

Ἀνθομολογέω. μ. ήσω. ηκα αὐθομολογοῦμαι. cõstituo cõuentum, pactum ineo, coràm confiteor.

Ἀνθομολογέομαι χάριν. ago gratiam. Bud. Com.

Ἀνθοπόλειν. uinum aut pharmaca uendere.

Ἀνθορμεῖν. procinctis classibus prælium inire.

Ἄνθος. ους. τὸ. flos. πρὸς τὸ αὔω θεῖν γνῶσιν αὐξάνεσθαι, huius pluralẽ genitiuũ, ut uocant, uult Tho. Mag. αὐθέων semper, & nunquam αὐθῶν. Item Florus auis, Theodoro uertente apud Arist. & canus capillus, unde φάλανθοι, cani. Eustat. Item color, χρῶμα, Philostrat. τῷ τοῦ ἴσλης αὐθεῖ ἐφαίνεται, hoc est, idæ herbæ colore aspergitur.

Ἀνθοσμίας. ά. ὁ. uinum odoriferũ, uel à loco uel ab uuæ specie nomine deducto.

Ἀνθοσύνη. ης. ἡ. flos, Epigram. Gr. ὑλαίνη τέξεται αὐθοσύνην.

Ἀνθ' ὅτι pro ἀνθ' ὧν. quare, cur, interrogatiuè. Et sine interrogatione, quamobrem, qua de causa. ὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτι, Nescio qua de causa. apud Greg. ἀνθ' οὗ. Bud. Com. Heraclides pro, quoniam, posuit, τοῦτο τοίνυν εἰρήσεται. ἀντὸ τοῦ ποτὲ ἡ αὐτὸν ἀπεφήνατο ἥλιον ἀπόλλωνι. Propterea quod olim ostenderim eundem cum sole esse Apollinem.

Ἀνθοφόρος. ά. ὁ. ἡ. Florifer.

Ἀνθοφορεῖσι. flores conuehunt.

Ἀνθρακόω. in carbones muto.

Ἀνθρακοῦς. ᾶ. ὁ. carbonarius.

Ἀνθρακία. ας. ἡ. ῆ

Ἀνθρακίς. ίδος. ἡ. pruna.

Ἀνθρακίας. ά. ὁ. ater, ut carbonarius & titionarij faciem habens. Bud. Com.

Ἀνθρακίζω. exuro, asso.

Ἀνθρακίνος. ὁ. ater. Latini etiam græca uoce utuntur, ut habetur apud Ant. Thylesium de coloribus.

Ἀνθράκιον. tripodium, gemma, caminus.

Ἀνθρακώδης. ες. ὁ. ἡ. rutilans ut carbo.

Ἀνθρακώθη. redigat in carbones, carbunculetur.

Ἀνθράκωσις. ιος. ἡ. oculorum, & palpebræ maligna ulceratio, carbunculus Celso.

Ἄνθραξ. κος. ὁ. carbo. Aliquando carbunculus, & ulceris, & gemmæ species. Item ulcus ἐχάραν, id est, exustionem crustam faciens, cum uehementi totius circunstantis particulæ inflammatione. Gal.

Ἀνθρέω, κρύπτω. abscondo.

Ἀνθρήνη. ον. crabronis genus, axe minus.

Ἀνθρήνη. ης. ἡ καὶ

Ἀνθρηνός. ὁ. crabro, ut Gaza uertit in Aristotele.

Ἀνθρήνιον. ά. τὸ. fauus apum aut crabronum.

Ἄνθρηκα. flores. ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις. Etymol. αὔθρηκα, παρὰ τὸ ἀναθρώσκειν. aliàs ἄνθρισκος scribitur. Plinius libro 20. uulgaris est cibo, herbę nomẽ anthriscum esse dicit.

Ἀνθρωπα-

Ἀνθρωπαρέσκεια.ας.ἡ. studium placendi hominibus.

Ἀνθρωπάρεσκος.ου.ὁ. qui studet placere hominibus.

Ἀνθρωπάριον.ου.τὸ. homunculus.

Ἀνθρωπέη.ης.ἡ humana pellis, Herodoto.

Ἀνθρώπιος.ου.ὁ humanus. ἀνθρωπέους ἡμέρας, nefarios Rhodij uocant, πάς ἀκρφράσιας.

Ἀνθρωπεύεσθαι. humanæ se gerere.

Ἀνθρωπίζω. homines imitor, hominũ more ago.

Ἀνθρωπικῶς. more hominum.

Ἀνθρώπινος.ὁ.αὐθρώπιος. Thucyd. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Vt sunt res humanæ. In fœmininо tamen sexu non ἀνθρωπίνη sed ἀνθρωπέα potius dicendum, teste Christod. ut ἀνθρωπέα φύσις non ἀνθρωπίνη.

Ἀνθρωπινότατον ζῶον. animal quod ad humanũ maxime accedit ingenium, Sic Strabo simiam appellat, lib. ιε.

Ἀνθρωπίνως. humana uoce.

Ἀνθρωποδορῶ.μ.ήσω.π.κα. homines uoro.

Ἀνθρωπόγλωττος. psittacus.

Ἀνθρωποθλιπτής.ῆ.ὁ. captator seruorum, plagiarius.

Ἀνθρωποθύω. hominem sacrificare.

Ἀνθρωποιία. hominum fictio.

Ἀνθρωποιός.ῆ.ὁ. statuarius.

Ἀνθρωπολόγος. dicitur Aristoteli qui de hominibus libenter loquitur, quod genus hominũ ut uile improbandum existimat.

Ἀνθρωπόλεθρος.ον.ὁ. homicida.

Ἀνθρωποπάθεια.ας.ἡ. humanus affectus.

Ἀνθρωποπάθως. humano affectu.

Ἀνθρωποπαθῶ. humanum quippiam patior, hoc est, humano more afficior.

Ἄνθρωπος.ὁ.ἡ homo. Socrates. Apud Plato. in Cratylo dici putat ἄνθρωπον quasi ἀνατρέπων ἃ ὄπωπε, id est, contemplans quæ uidit. Nam reliqua (inquit) animantia quæ uident, non expendunt neque considerant. Alij, quasi ἄνω ἐπῶν, id est, sursum uergens. Etym.

Ἀνθρωπότης.ητος.ἡ. humanitas.

Ἀνθρωποφυής. natus ex hominibus.

Ἀνθύλλιον herba, muris auricula.

Ἀνθυλλίς.ἡ. herba duorum generum apud Dioscoridem.

Ἀνθυπάγω. recriminor.

Ἀνθυπατεία. proconsulatus.

Ἀνθυπατεύω. ago proconsulem.

Ἀνθυπατικός. proconsularis.

Ἀνθύπατος.ου.ὁ proconsul.

Ἀνθύπεξις.ιος.ἡ. contraria parte impulsio.

Ἀνθυπηρετῶ. ei qui mihi obsecutus est operam uicissim nauo.

Ἀνθυπίγω.μ.ξω.π.χα. cedo. ἀνθυπεῖκω.

Ἀνθυπόμνυμι. τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν μετ' ὅρκου.

Ἀνθυποφέρω. per sermonis exceptionem objicio.

Ἀνθυποφορά.ᾶς.ἡ. exceptio opponitur obiectioni: figura, quam Quintil. subiectionem uocasse uidetur libro nono. Anthipophora, est figura sententiæ, qua aduersariorum nobis sententias ac dicta proponimus, ac substituimus, in hoc tantum, ut illis respondeamus. Iulius Rufinianus.

Ἀνθυποκρίνομαι. contrà simulo.

Ἀνθυπόρρησις. mutuum officium, αὐτόνεργήτημα.

Ἀθῶν.ουῶντος. frondens, efflorescens.

Ἀνθών.ὁ.τόπος. uiridarium.

Ἀνθ' ὧν. eo quòd, propterea quòd, idcirco quòd, Lucian. ἀποδοῦς αὐθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν, Solumaulum.

Ἀνθωνέομαι. redimo, licitor.

Ἀνία.ας.ἡ. tristitia, molestia, dolor, mœror. παρὰ τὸ ἰῶ τὸ θεραπεύω καὶ ὑγιαίνω, fit ία, & per priuationem & pleonasmum τοῦ ν, ἀνία.

Ἀνιαλίζω.μ.ίσω.π.κα. tristor, resono.

Ἀνιάομαι. tristor, discrutior, angor.

Ἀνιαρός.ᾶ.ὁ. tristis, molestus. unde ἀνιαρότερος comparatiuum.

Ἀνιαρῶς. tristè, miserè.

Ἀνίατος.ον.ὁ.ἡ. insanabilis.

Ἀνιατρολόγυστος. à Vitruuio dicitur rationis medicinæ imperitus. Bud. in An.

Ἀνιάτως. incurabiliter, sine remedio.

Ἀνιαχος.ον.ὁ resonans.

Ἀνιάχω.μ.ξω.π.χα. resono, clamo.

Ἀνιάω.μ.ήσω.π.κα. tristitiam infero, discutior, doleo, molestè fero. Item offendo. molestiam adfero.

Ἀνιγροδέτης. coriarius.

Ἀνιγρός.ον.ὁ. molestus, contristans: pro ἀνιαρός, per syncopen & pleonasmũ τοῦ γ. apud Nicand.

Ἀνιδρυτος.ον.ὁ. ἀστήριατος, sine fundamento.

Ἀνιδρωτί. sine sudore. Erasmi Chiliad.

Ἀνίεμαι. uocis passiuæ, permittor. Aristo. in hac uoce actiuè usurpauit pro submitto uel reddo Item excorio. Odyss. α. ἄιγας ἀνιεμένους συάλους δ' ἐνοντας φ' αὐλῆ.

Ἀνιερος.ου.ὁ. profanus, pollutus, βέβηλος, ἀσεβής.

Ἀνιερῶ. sacrum facio.

Ἀνιέρωσις ἱερῶ dedicatio templi.

Ἀνιέω. dimitto, uenio.

Ἀνίημι.μ.ήσω.π.κα. remitto, languidum reddo, cuius

cuius contrarium est ὀπιτείνω. Item ἀφίημι, manu emitto, ut ἀνίημι τὸν δοῦλον. sic ἀνίημι τὸ ὀφειλόμενον, libero debitorem, id est, acceptum fero debitum. Interdum relinquo. Remitto impetum, ut canes in uestigijs non hærentes, sed lacessentes, & uestigationem deserentes. Item licentiam permitto, solutè & sine disciplina habeo, ut herus nimium seruis indulgens: unde ἀνειμένος & ἀνιέμενος, licenter agens & uagabundus. Interdum in bonam partem, ut ἀνειμένος ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ingenuè loqui & soluta libertate.

Item stimulo, urgeo, & acuo. Isocrates πόνοις τοῦτον τὸν ἀνιεθέντα. quod Latinè immittere dicitur à Tranquillo in Nerone: ut feras in populum immittere. Item emitto, submitto, id est, ἐκφύω, uel scatebram emitto.

Item persuadeo, suppedito. Apud Galenum pro liquefacio. Genit. & accus. Ἀνίησι τὸ πρόσωπον, exporrigo frontem & exhilaro. Ἀνίησι ἡ γῆ τὰ φυτά. pro τὸ ἀναδίδωσι. Budæus Comment.

Ἀνιηρέστερον. molestius, pro ἀνιηρότερον, metri causa.

Ἀνικᾶσθαι haurire, soluere, pro ἀνιμᾶσθαι.

Ἄνικητος. ὁ. ἡ. inuincibilis. Et ἄνικητον nonnulli anethum uocauerunt, teste Dioscorid. libro tertio.

Ἀνικλάω. purgo, ἀνακαθαίρω.

Ἄνικμος. ὁ. ἡ. siccus, humore carens.

Ἀνίλεως. ω. ὁ. ἡ. immisericors.

Ἀνίλλεσθαι. ἀπαξιοῦν. dedignari, despicere.

Ἀνίλλωμα. ατος. τὸ. ἀναβλέμμα, aspectus.

Ἀνιμάω, καὶ ἀνιμάομαι. tollo, subueho, haurio aquam è puteo, sursum traho: ex ἀνὰ præpositione, & ἱμὼ τὸ ἀναλέγω: uel παρὰ τὸ ἱμὰς, id est, à loco dictum, uel quia ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον, & ἱμητὸν τὸ ἀντλητόν. Lucian. ἀνιμᾶται ὁ ἰχθὺς, Extrahitur è mari.

Ἀνίμερος. tristificus, Macrobius: Acetum inter cæteros humores tanto est acerbius, ut sit acore tristificum.

Ἀνίοντα. ascendentem.

Ἄνιος. sacerdos Apollinis.

Ἀνίστλος. ὁ. ἡ. impubes.

Ἀνιππασία. ας. ἡ. & δ' ἱππασία. equestre certamen, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα.

Ἄνιππος. ὁ. ἡ. equis carens. Interdum de uia non penetrabili equo.

Ἀνιπόδητος. ὁ. ἡ. illotus pedes, qui propter puritatem non eget lotione.

Ἄνιπτος. ὁ. ἡ. illotus.

Ἄνισον. inæquale, & anisum herba.

Ἄνισος. ὁ. ἡ. inæqualis.

Ἀνισόταλος. ὁ. iniquissimus.

Ἀνισομυής. ὁ. ἡ. dissimilis.

Ἄνισον. uel ἄνησον. τὸ. Anisum herba, Dioscoridi.

Ἀνισόω. adæquo.

Ἀνίστημι. μι. ἵστω. exurgo, exorior, emergo. Item suscito, exurgere facio, eleuo, erigo, restituo, reparo. Aliquando moueo. id est, abeo, discedo, transfero, ut ἀνάστας ἐκ τῆς καυσαρείας. Iosephus, ἀνέστησε ἐκ θεάτρου. ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τῶν πόλεων εἰς ὄχλον. Aliquando magis ad rem bellicam refertur, ut ἀνέστησε τὸν στρατόν, Mouit castra. Sic cum pro resisto ponitur abigo, in fugam conuerto, migrare cogo, sedibus pello, Et pro deuasto, euerto, ut πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, Vrbes funditus euertens.

Ἀνίσαμαι quoque in passiua uoce eadem ferè significatione est. Ioseph. lib. 2. ἀνίσαται νικόλαος ὑπὲρ ἀρχελάου. Halicar. libro 5. ὧν τοῖς ποσὶ ὀπισθίοις ἀνίσαντο, In pedes posteriores reijciuntur. Ἀνισάμενος κόνιν ἐκ τοῦ ποτάμου. Excitans puluerem suo cursu. Ab hoc ἀνίσαμαι imperatiuus ἀνίσω apud Atticos potius quàm ἀνίσασο in usu est. Libanius in declamat. ἀνίσω ὦ κακόδαιμον.

Ἀνίστη. è lecto surrexit: ἠγέρθη autem, experrectus est à somno. Ammonius. & ἀνάστηθι ὦ ἐγεῖρε, ἐγέρθηθι δὲ ἐξ ὕπνου, idem.

Ἀνισορροπία. historiarum imperitia.

Ἀνισορρόπος. ὁ. ὁ. cuius nulla in historijs memoria.

Ἀνιστροφή. ῆς. ἡ. conuersio, & ut ita dixerim, conuertibilitas.

Ἀνίσχαλος, uel ἀνίσχαστος sterilis, nõ præbens lac.

Ἀνισχία. τὰ. quæ clunium tumore uacant. cuiusmodi aues sunt.

Ἀνίσχω. orior, oborior. Et Hom. Iliad. κ. cohibeo animum. Item actiuè, ἡ γῆ ἀνίσχει βοτάνην, terra producit herbam.

Ἀνιχνευτής. ὁ. ὁ peruestigator.

Ἀνιχνεύω. inquiro, inuestigo, ἀναζητῶ τὰ ἴχνη.

Ἀνίψαυστος. ἀβλαβής. innocuus. Etym. ἀνίψαλλον.

Ἀνῳχθεὶς. φύτος. ad se reuersus, resipiscens.

Ἀννιβιακὸς λόγος. Annibalis sententia.

Ἀννιβίζω. sequor parteis Annibalis.

Ἀννίς. ἡ. auia.

Ἄννος. linum agreste.

Ἀννωσθεῶς. molliter.

Ἀνόσθυτος. ὁ, ὁ. ἡ. deuius, inuia, auius, quæ loca Latinis uocantur etiam amaria, hoc est, secreta nemora, quæ aues frequentent. Virgil Geor. 2. Sanguineisque inculta rubent amaria baccis.

Ἀνοσία. ας. ἡ. locus inuius. Aliquando aduerb. accipitur in datiuo.

Ἄνοδμος. ον. ὁ. ἡ. odore carens.

Ἄνοδος. ον. ὁ. ascensus, locus inuius, & difficilis accessu, ἀδιεξόδευτος. Opponitur ὀνόδευτος.

Ἀνόδους. οντος. ὁ. edentulus.

Ἀνοδυνα. τὰ. quæ leuationem doloris summum accersendo molliunt. Herm. in Plin.

Ἀνοδύρομαι. eiulor. Depon.

Ἄνοημων. ονος. imprudens, stolidus.

Ἀνοησία. ας. ἡ. ruditas, insipientia.

Ἀνόησος. inexpectatus. ἀπροσδόκητος, αὐτοπονόητος παρὰ τὸ οἴω τὸ νοῶ. Etym. Melius forte ἀνωΐστος, ut infrà.

Ἀνόητα. τὰ. res Venereæ, ἀφροδίσια, apud Aristophan.

Ἀνοητάνω. insipiens sum. μωραίνω. διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν.

Ἀνόητος. ον. ὁ. ἡ. fatuus, rudis, absurdus, qui neq; intelligit, neque intelligitur, qui nihil quicquã intelligit: ἄφρων autem rectiora intelligit quidem, sed non facit. Ammonius in ἄνοια.

Ἀνοήτως. insipienter.

Ἀνόθευτος. germanus, non fictus.

Ἀνόθηρος. piger.

Ἄνοια. ας. ἡ. dementia. παρὰ τὸ νοῦς, diciturque uniuersum de quauis dementia, ἄγνοια uero unius alicuius rei ignorantia, inquit Moschop. differt ab ἀφροσύνη. Ammonius.

Ἀνοιγνύω. μ. ξω. π. κα. κῃ

207. Ἀνοίγω. μ. ξω. π. χα. ἀόρ. α. ἀνέῳξα Attice, aperio, Lucian. οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδον? An non uides apertis oculis? Item existo, emergo, prodeo. Gaza ex Cic. ἀνέῳγεν ὁ καλούμενος ὀφθαλμός, de uitibus loquens, è quibus ineunte uere gemmæ emergunt.

Ἀνοιδέω. μ. ήσω. π. κα. tumeo. ἀνῳδέω, ἀνοιδέω, ἀνοίδω, ex ἀνὰ et οἰδάω. Æschin. epist. 1.

Ἀνοίδησις. ιος. ἡ. tumor.

Ἀνοίκειος. inconueniens.

Ἀνοικεῖος. ὁ. παρὰ τὸ εἰκός. ἐρημικόν.

Ἀνοίκητος. ον. ὁ. inhabitabilis.

Ἀνοικίζομαι. μ. σομαι. migro.

Ἀνοικίζω. μ. ήσω. π. κα. instauro. Actiu.

Ἀνοικίσαι. funditus euertere.

Ἀνοικισμός. instauratio. Herod. libro secundo, ἔπεμψε ἐς χρήματα πλεῖστα ἐς ἀνοικισμὸν τῶν πολεων.

Ἀνοικοδομέω. μ. ήσω. π. κα. reædifico.

Ἀνοικονόμητος. ου. ὁ. ἡ. prodigus, male dispositus. Hst & τὸ ἀνοικονόμητον uitium orationis Quintiliano.

Ἄνοικος extorris, Herodoto.

Ἀνοικτέως. apertè, σκληρῶς, ἀνυλεῶς.

Ἄνοικτος. ον. ὁ. immisericors.

Ἀνοικτὸς uero apertilis, apertus, reclusus.

Ἀνοιμώζω. ingemisco.

Ἀνοιμωτί. uel ἀνοιμωκτί, sine fletu.

Ἀνοιξις. ιος. ἡ. apertura, adapertio.

Ἀνοισω. refero.

Ἀνοκωχή. ῆς. ἡ. patientia, induciæ. Vide ἀνακωχὴ in Ammonio.

Ἀνόλβιος. ον. ὁ. non beatus.

Ἄνολβος. ον. ὁ. ἡ. infelix, inops.

Ἀνολκὴ λίθων. sublatio, attractio lapidum.

Ἀνολολύζω. cum clamore ploro, eiulo.

Ἄνομαι. perficior, annihilor.

Ἀνόμαλος. ον. ὁ. ἡ. inæqualis, asper, inferius scribitur ἀνώμαλος per ω mega.

Ἀνομβρία. ας. ἡ. pluuiæ penuria.

Ἀνομβρής. ευτος. ὁ. impluuius, πολυόμβρον exponit Nicandri scholiastes.

Ἄνομβρος χώρα. regio sine imbribus.

Ἀνομέω. μ. ήσω. π. κα. iniquè ago. Dicitur & ἀνομίζω.

Ἀνόμημα. ατος. τὸ flagitium.

Ἀνομία. ας. ἡ. iniquitas, scelus, legum transgressio.

Ἀνομία triplex est apud Diog. Laërtium secundum Platonem: si nullæ sint leges, si noxiæ, si legibus positis non obtemperetur.

Ἀνομίλητος. ον. ὁ. inconuersabilis, incomis, à mutua uitæ consuetudine alienus.

Ἀνομοιδίης. ος. ὁ. ἡ. diuersi generis.

Ἀνομοιομερῆ. partes dissimiles habentia. Gaza in Aristotele dissimilaria uertit ἑτερογενῆ.

Ἀνομοιομέρεις, quod ex dissimilibus compositũ est partibus.

Ἀνόμοιος. ον. ὁ. ἡ. dissimilis.

Ἀνομοιότης. ητος. ἡ. dissimilitudo.

Ἀνομοίωσις. ἡ. idem.

Ἀνομολογέομαι. uoce passiua: fateor, assentior, cõcedo, cõstituo, id est, quippiã ut confessum inter differentes pono. Plato in Sympos. ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, ὅτως ἤδη λέγω. Vt cum ab eo cõfessionem assensionemq; expressero, tum demum dicam. Bud. Com.

Ἀνομολογία. ας. ἡ. inæqualitas, dissidentia.

Ἄνομος. ὁ. ἡ. iniquus, exlex.

Ἀνόνητος. ον. ὁ. ἡ. inutilis, futilis, iniucũdus, expers.

Ἀνόνητος χώρα, inutilis ad serendum.

Ἀνόπαια. ας. ἡ. auis ex aquilarum genere, fulicæ similis. Item tegula perforata, quæ in fumibili spiraculo imponitur: & cõspectum excedens, sublimis quam uisu assequi nequeas. Hust.

Ἀνόπαιον. τὸ. altum petens, sublimipeta, ἀνωφερὲς, apud Empedoclem.

Ἀνόπλος. ον. ὁ. ἡ. inermis. Dicitur & ἄοπλος pro eodem apud Herodian.

Ἄνοπτος. inuisibilis.

Ἀνοργολίζειν. commouere, exilire.
Ἀνοργίας ὁ. nõ initiatus, ἀμύητος.
Ἄνοργανος. qui est sine instrumento.
Ἄνοργος. melius quàm ἀνόργητος dicitur, teste Tho. Mag. pro leni & minimè iracundo.
Ἀνορεξία ας. ἡ. morbus, cum omnia respuit stomachus, inappetentia, quæ nauseã comitari solet. ἀκρασιτία.
Ἀνόρεκτος. cibum fastidiens, cuius stomachus omnia respuit.
Ἀνόρεος. uirilis.
Ἀνορθόμαι. καὶ
Ἀνορθόω. μ. σω. ω. κα. corrigo, erigo. Actiu.
Ἄνορμος. ον. ὁ. ἡ. habens malũ portũ, importuosus
Ἀνορόω. μ. ώσω. excito, exurgo, cum impetu surgo. Ab ὄρω τὸ διεγείρομαι, & per paragogen ὀρύω, uel ὀρόω, pleonasmo τοῦ ο. unde in indefinito ὄρυξα ξας. σε. ἀνόρυσεν, id est ἀνόρμησεν, ἀνέστη. Etym.
Ἀνορροπύγια. τὰ. quæ inter uolandum nõ reguntur cauda: quæ carent orrhopygijs.
Ἀνορταλίζειν. σκιρτᾶν, παίζειν. propriè est auium alas iactantium, cum primum iam uolare gestiunt: ut cũ pueros in sublime tollimus, ut procul & altius dissita cõspiciant. Inde pro altum subtiliterq; sapere, & credere antequàm compertum habeamus, accipitur.
Ἀνορύσσω. μ. ύξω. ω. υχα. refodio, effodio.
Ἀνόσιος. ον. ὁ. ἡ. impius, scelestus, nefandus, iniquus, atrox, flagitiosus. ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ ὅσιος. Itẽ significat τὸν ἄμὴ ἐπὶ τέτρασπλα ποιοῦντα, ὅσιον enim id dicitur qd lege statutũ tũ & sancitũ est. Aesch. πολίτης πᾶς ἀπρεσβείας, καὶ μὴ προϊόσις τῆς ἀπολογίας ἐλέγξω τὸν τολμήσαντ' εἰπεῖν ἀνόσιον καὶ συκοφάντλω.
Ἀνοσιουργεῖν. impie agere.
Ἀνοσιουργία. ας. ἡ. impietas, opus impium.
Ἀνόσιτος. ον. ὁ. ἡ. καὶ
Ἄνοσος. ον. ὁ. ἡ. salubris, morbo carens.
Ἀνόστεος. polypus piscis, apud Hesiod. oxossis
Ἀνόστος ον. ὁ. ἡ. reditu carens. Etym. ἀνόστημος.
Ἄνοσον. τὸ. factu facile.
Ἄνος ὁ. ον. ὁ. ἡ. sine ossibus.
Ἀνοσχίν, ὁ. parũ uir, ἀναυδρός, quasi qui scroto caret, quod ὄσχεον uocant.
Ἀνόσιον. τὸν, carentem humore. Ruellius aspergineṁ non redolentem interpretatur.
Ἀνοθέτης. indoctus.
Ἀνοθέτης ὁ. ον. ὁ. qui emendari non potest.
Ἄνος. ον. ὁ. ἡ. demens: & fluuij nomẽ in Pamphilia.
Ἀνόσιος. carens substantia.
Ἄνοστος. ον. ὁ. ἡ. incolumis, ἄνοστος.
Ἀνόστατος, ἢ ἀνόστατος. ον. ὁ. ἡ. impercussus. ἄπρωτος, μωρός.
Ἀνοστεῖν. sine uulnere.
Ἀνοφελής. ον. ὁ. ἡ. carens nubibus. Plutarch. νὺξ ἀνοφελής.
Ἀνόχευτος. ον. ὁ. expers coitus, qui non coit.
Ἀνοχή. ῆς. ἡ. sustentatio, tolerantia. Item induciæ, feriæ à bello, quando hostes inter se ultrò citróq; commeant ex fœdere icto ob necessitatem quandam, ἡ ἐν πολέμῳ διάπνοα χρείαν ἀναβολὴ ἢ σωθήκην. Ammonius, apud quem uide quid differat ab ἀπεκεχειρία. Idẽ in uoce ἀνακωχή, dicit ἀνοκωχὴν esse ἀνοχὴν μακρὰν πολέμου. Accipitur pro intermissione. Herod. lib. 3. αὐτὸς δὲ ὁ δὲ εἰς ἐν μυδλεμίαν ἀνοχὴν ἀνὰ πάλας δίδοτε, μήτε ἑορταῖς, μήτε καμάτοις.
Ἀνοχλίζω. uecti submoueo. Ego legerim ἀναμοχλίζω, ut suprà ἀναμοχλεύειν.
Ἀνοχλόστατος. ον. ὁ. inoffensissimus.
Ἀνοψία. obsoniorum penuria.
Ἄνοψος. ον. ὁ. ἡ. obsonio carens, elixus.
Ἄνπερ. si.
Ἄνπερ ἄλλο μή. nisi alioqui.
Ἄντα. coram, contrà, è regione, ἀντικρύ.
Ἀνταβάτης ου ὁ pugnator, qui clausis oculis aduersarium adoritur. uide Chil.
Ἀνταγοράζω. μ. σω. ω. κα. permuto, emendo.
Ἀνταγορεύω. aduersariũ me gero, liti me offero.
Ἀνταγονίζομαι. μ. ίσομαι. repugno.
Ἀνταγωνιστής ου ὁ aduersarius certaminis.
Ἀνταγώνιος. ον. ὁ. cui repugnari potest,
Ἀντάδλεται. ἐναντιοῦται, contrariatur.
Ἀνταδικεῖν. ulcisci.
Ἀνταία μήτηρ ἡ. Antæa mater, cuius hymnus extat apud Orpheum.
Ἀνταῖος. ον ὁ contrarius, aduersus, aduersarius.
Ἀνταίρω. μ. αιρῶ. π. κα. contendo, reluctor, contra eleuo, cõtradico. Plena locutio est ἀνταίρω τὰς χεῖρας pro resisto. Synes. οὐκ ἀνταίρουσι, ἀλλ' ἱκετεύουσι. Non resistunt, sed suppliciter deprecantur. Dicitur & ἀνταίρομαίζει, quod athletarum est, cum surgunt pugnaturi: sicq; usus est Lucian. Legitur ἀνταιρόμαι pro eodem apud Herod. item ἀνταιρόμενος, commissus, compositus, etiam in malam partem. Lucian. in Lapith. ἐν τὸ πρᾶγμα ἐπορήσεσθαι, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶ ἀνταιρόμενος καὶ παίων καὶ παιόμενος. Bud. Com.
Ἀντάκαιοι. οἱ. pisces quidam maximi apud Aelianum & Herodotum.
Ἀνταικολουθεῖν. sequi.
Ἀνταικούοντα. contrà uicissim audient.
Ἀνταλαλάζω. reclamo.
Ἀνταλλαγή. conuentio.
Ἀνταλλαγμα. τὸ. commutatio. Matthæus usurpat pro eo, quo dato aliquid redimitur, precium,

cap.17. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἀνταλλάττομαι. καὶ

Ἀνταλλάττω. μ. ξω. π. χα. muto, permuto. Accipitur pro emo & uendo in utraq; lingua, quòd priscorum commercia non moneta, ut nunc, sed mutua rerum permutatione cõstabant. Vide suprà in ἀλλάττομαι.

Ἀντάμψις. ιος. ἡ. retributio.

Ἀνταμύομαι, obsisto.

Ἀνταναγομαι obuiam eo, occurro.

Ἀνταναιρομαι aufero, demolior.

Ἀνταντάκλασις. ιος. ἡ. refractio, notio reciproca, ut in ludo pilæ. Item figura quæ est eiusdem uerbi contraria significatio, apud Quintil. li. 9.

Ἀνταναακλᾶται. repercutitur.

Ἀνταναακοπὴ. impedimentũ, mutua colluctatio, reciprocatio, qualẽ uidemus in undis marinis Aristot. siue quisquis ille fuit qui commentarium de mundo conscripsit. ἐπίδρομαι κυμάτων ἀνταναακοπὴν ἔχεσαι, hoc est, proluuies quæ inundationem reuocant, aduersæq; colluctantur, uel si mauis Budæi interpretationẽ, undarum excursiones reciprocantes.

Ἀνταυδρος. ὁ. qui in alterius locũ succedit, quẽ Latini succidaneum uocant. Vlpianus De administ. tutorũ: Nec patiuntur succidaneos se esse alieni periculi. Vtitur & Plut. in Epid. Dicitur etiam ὑποβολιμαῖος & ὑπάλλαγμα.

Ἀνταψιοι. patrueles, ἀνεψιοί.

Ἀντάξιος. α. ὁ. ἡ. qui alium æquiparat in dignitate, digni tate æqualis.

Ἀνταποδίδωμι. μ. ώσω. κα. retribuo, reddo. Actiuum.

Ἀνταπόδοσις. ιος. ἡ. retributio, remuneratio, uicissitudo, gratia referenda, & genus parabolarum in quo similitudini redditur comparatio, uel aliqua similitudine collocatio ꝓposita est.

Ἀνταποδίδοῦς ὕβριν. ulciscens iniuriam.

Ἀνταπόδοσιν, uel ἀνταπόδοσιν. figura orationis Atticis familiaris, cum oratione aliquid deest quod subaudire necessum est, ut sententia perfecta sit. ut, ὅπως μὴ ποιήσεις, intelligo σκόπει. Sic Luc. 13. de ficu κἂν μὲν ποιήσῃ καρπὸν, εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. Vbi subauditur in primo membro ἐάσατε αὐτήν, in hanc sententiam: Et siquidem fecerit fructum sinas eam uiuere, sin secus, in futurum succidas eam. Aristoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀφήνω μόνον ἀγαθῶν ὅσαν ἀπίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι' ἐμὲ τε ζῶντας ὑμᾶς. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖν τοῦθ' ὅτι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ, Atq; si ostẽdero uobis me unam bonorum omnium authorem esse, ac per me uiuere uos: sin secus, facite id quod uobis uisum fuerit. quo loco subauditur, Sinite me abire. Cic. aliquoties hoc schemate utitur. Eras. & Bud. in Annot.

Ἀνταποπαρδεῖν. oppedere, sonum & fragorem edendo, similitudo ducta à tonitru. Ventris enim crepitus sonum tonitru quodammodo imitari uidetur. Aristoph. interp.

Ἀνταποτέλλω ἀνακλάσεις. compono fragores.

Ἀνταποτίω. uicissim pœnam regero. Epigram. τὰ δ' εὐσοχίης ἀνταπέτισε βέλη.

Ἀνταποχή. ἡ. chirographus quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

Ἀνταποῶθω. relido.

Ἀνταπώθωσις. ιος. ἡ. oblisus, aliàs ἀνταπώσις.

Ἀντάπωσις. oblisus.

Ἀνταρκέω. resisto.

Ἀνταρκτικός. ὁ. ὁ. ursæ, id est septentrioni obuersus, obuersus australis: ut ἀνταρκτικὸς κύκλος in sphæra Procli.

Ἄνταρσις. ιος. ἡ. coniuratio.

Ἀντάρτης. tyrannus.

Ἀνταασπάζομαι. resaluto. Accus. iung.

Ἀντάασποι. οἱ. ij quibus successor mittitur, exauthorati.

Ἀνταύγεια. ας. ἡ. resplendentia, resultus luminis.

Ἀνταυγέω. μ. σω. π. κα. ἀκρείλεω.

Ἀνταυγής. ὲς. ὁ. ἡ. relucens, contrà splendens.

Ἀνταυρόμενοι ὅπλα. contra ferentes arma.

Ἀνταφαιρέω. damnum do, & ἀνταφαιρῶσι, dispẽdium faciunt. Eras. interprete.

Ἀντάω. μ. ήσω. τω. κα. obuio ἀνθιάζω.

Ἄντε. sine.

Ἀντεγκαλεῖν. recriminãdo obijcere, inuicem petere.

Ἀντέγκλημα. ἀντίφασις. cõtraria insimulatio, quasiq; criminis relatio. Est autem defensionis genus, quando crimen causa facti tuemur: sicq; appellatur, quia omnis nostra defensio constat eius accusatione qui uindicatur, qualis est defensio Orestis, oratio Milonis: ut, Occisus est, sed latro: excæcatus est, sed raptor. Non dissimile huic genus, quæ ἀνθυπαγωγεία dicitur, authore Appollodoro. Bud. in Annot.

Ἄντενον. extende, pro ἀνάτεινον.

Ἀντεῖπεῖν. contradicere, refellere.

Ἀντερόμενος. uicissim interrogans.

Ἀντερωτήσας. αντος. ὁ. idem.

Ἀντίφασις. uide ἀντιφαγωγὴ, quod nõ probo.

Ἀντεισφέρειν. legi latæ legem contrariam ferre, & (ut Festus inquit) legem legi abrogare: quod etiam παρεισφέρειν dicitur, quasi legem cum lege, & rogationem cum rogatione componere. Nam εἰσφέρειν τὸν νόμον significat legem ferre & rogare. Bud. in Annot. & Com.

Ἀντικδρομοῦντες. οἱ. contra excurrentes.
Ἀντεκπλέω. μ. σύσω. σ. κα. exeo obuiã, contra nauigo nauigantibus.
Ἀντέκτασις. retributio.
Ἀντεκτείνω μὲ τόνοις. id est, ὁμοιῶ, ἰσῶ. Bud.
Ἀντεκτίθημι. contrà exponere. (Cõ.
Ἀντεκτρέφομαι. inuicem nutrior.
Ἀντέλλογος. ὁ. cõpensatio. De ἀντελλόγου χρέος, uide Leges ciuiles.
Ἀντέλλω. pro ἀνατέλλω, apud Herodotum.
Ἀντεμβάλλω. rependo, uicissim repono. Budæus Comment.
Ἀντεμπλοκή. ῆς. ἡ. connexio.
Ἀντεξαγωγή. ῆς. ἡ. compensatio, figura sententiæ. Est autem huiusmodi, ubi aliquid difficile & contrarium confitendum est: sed contra inijcitur non minus firmum. Rhomanus Aquila. Ego potius ἀντεξαγωγὴν legerim.
Ἀντεξαίνυμαι. contrarium iudico. uerbum est Medicorum.
Ἀντεξάλειξις. est, ut ita dicam, obnũciatio, hoc est rei apparatæ discussio, consilij capti & agitati diremptio, ut comitia olim dirimebantur obnunciatione augurum, & auspicia occentu soricum. Bud. Com.
Ἀντεξαρτέω. resisto.
Ἀντεξάγω. contrà educo, oppono.
Ἀντεξετάζεσθαι. reluctari, opponere se, ad causam occurrere, iudicio se sistere, ad iudicium adesse, liti se offerre. Vulgò hoc dicunt, partem se gerere, quasi aduersarium gerere se. Ἀντεξετάζεσθαι ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι. Negotio alieno se offerre. Bud. Com.
Ἀντεξετάζω. μ. σω. π. κα. comparo, expendo, assimilor, cõtrarium inquiro.
Ἀντεπείσδυν παρέχει. aditum uicissim præbet.
Ἀντεπεξέρχομαι. contra inuado ad pugnam, procedo ex altera parte.
Ἀντεπεξήεσαν. è conuerso exierunt, aduersus cõtenderunt.
Ἀντεπιβαίνω. aduersor, contrà ascendo.
Ἀντεπιβουλεύω. insidiantibus insidior.
Ἀντεπιγράφω. rescribo.
Ἀντεπιδείκνυμι. uicissim ostendo.
Ἀντεπινοέω. μ. ήσω. π. κα. contrà cogito.
Ἀντεπινοήσαντες. contrà machinati sunt.
Ἀντεπιστέλλω. rescribo.
Ἀντεπιστρέφω. recurro.
Ἀντεπιχρεῶν. occurrere, contrà instare.
Ἀντεπιχείρησις. ιδος. ἡ. ex aduerso aggressio.
Ἀντευεργετοῦμαι. uicissim bene facio afficior, remuneror, beneficium repensum habeo. Epigram.
Ἀντοραστής. ὁ. riualis.
Ἀντεράω. diuersum cupio.
Ἀντερῶ, ἀντιλέξω.
Ἀντερείδω. μ. εισω. π. κα. renitor, innitor, inhæreo. Bud. Com.
Ἀντερείδων ἀσπίδα. admouens clypeum.
Ἀντέρεισις. ιδος. ἡ. reuerberatio, reobluctatio.
Ἀντερετεῖν. cum alio remigare. ὦν ταυτ' ζυγῶν καὶ θελόμενον ἐρέσσειν.
Ἀντερέτης. qui iuxta alium remigem sedet, & remigat cõtendens remigando. ἀνὰ καθήμενοι. Thucyd. ἀντερέτην dixit simul & remigãtem & pro nauiũ defensione propugnantẽ. Pollux. Vide apud Bayfium de Re nauali.
Ἀντερέω. μ. ήσω. π. κα. respondeo.
Ἄντερις. ιδος. ἡ. obluctatio.
Ἀντέρισμα. τὸ. sedes, fundamentum.
Ἀντεφεξῆς. è conuerso, aduerb.
Ἀντέρως. ωτος. ὁ. contrarius amor, amor mutuus, deus ἔρως contrarius, quem ex Venere & Marte natum dicũt, ut inquit Cic. de Nat. deo. li. 3.
Ἀντεύχεσθαι. obuiare, supplicare.
Ἀντευεργετικός. beneficiũ rependit, & ἀντευεργετικὸς πλέονων, maius reddens quàm accipit.
Ἀντευεργεῖν. reddere uices beneficij.
Ἀντεύκρατοι. cosmographis sunt oræ oppositæ eandem temperaturam habentes.
Ἀντεφεστιᾶν τοῖς ἀνθρώποις. præbere epulum hominibus inuicem:
Ἀντεφορμεῖν. stare in procinctu ad bellum nauale ineundum.
Ἀντέχομαι. usurpo, amplector, uendico, acquiro, mordicus retinere conor. τῶν βιβλίων ἀντέχεσθαι. libris adhærere.
Ἀντέχω. μ. ξω. resisto. Herod. lib. 1. σωτήριον ἐν ἐσύκει καὶ πῶς τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο: de Laurento oppido loquitur, quod ob laurorum copiam pesti non ita obnoxium esse dicebatur. Item saluo, ὑπομένω, sustineo, perfero, perduro. Item ἀρκέω. sufficio ad aliquam rem.
Ἀντήσλιν, suppliciter, ἱκετευτικῶς.
Ἀντήλιος. ἵος ἡλίου. uide αὐθήλιος.
Ἄντιν, coràm, palàm, è contrario.
Ἀντήρης. ἐος. ὁ. ἡ. contra eleuans.
Ἀντῆρις. ἡ. θυρίς. fenestra.
Ἀντήρης. æquale, ἴσον. metaphora ab ijs, qui æquali repetitione remigant.
Ἀντήριστε. certabat, conflictus est.
Ἀντηρίς. lignum uel pila structuram inclinatam fulciens, tibicen Latinè dicitur. Sunt etiam ἀντηρίδες, structuræ lapideæ, ædificia editiora utrinq; fulcientes, qui arcus obnitentes uulgò uocantur. Sublica uertitur à Valla. Aliqui non ἀντηρὶς, sed ἀντήρης in recto legũt βαειτόνως, ὡς τοῦ α: sic Thucyd. Bud. Com.

Ἀντήῤῥωσις ιος.ἡ.cōtrouersia;altercatio.
Ἀντήσεις.supplicationes.
Ἀντηχοῦντες resonantes.
Ἀντί.pro contrà.Antiqui pro æquale usurpabant ut,αὐτίθεσ, αὐτίχρε.Hæc enim præpositio in compositione uicissim uel uicissitudinē quandam indicat eius rei quam uerbum cui adiunctum sit,significat.
Ἀνιάγχιν interpretatur Vlpia.digest. de Aedil. edicto, inueteratos faucium tumores, quique discuti non ualeant.quasi dicas obluctans,obsistensq; præfocatio.
Ἀνιάδες.αἱ.tonsillæ,παῤῥιδμια.glandulę utrinq; iuxta fauces.
Ἀνιάζω.μ.σω.π.κα.obsto,oro,obuio,propitius fio,& αὐτιάσας,adeptus.Cic.ad Atticum.
Ἀνιδρεία.uirago.Amazonum epitheton.
Ἀντιάνδρος.uiris resistens.masculus Homero.
Ἀνιάς. est ὄγκος σκιῤῥώδης τῶν παῤῥιδμίων (ut inquit Aegineta lib.3.)id est tumor durus tonsillarum.Idem lib.6. Tonsillæ supra modū adauctæ,uorandi spirandiq; meatus altrinsecus insidentes.αὐλάδες uocitatę sunt,quasi è regione utrinq; sibi inuicem oppositæ.
Ἀνιβαίνω resisto,recalcitro.
Ἀνιβάλανος.ὁ.galla, eò quod nucem metiatur.
Ἀντιβάλλω.repugno,confero,remitto.
Ἀντιβασιλεῖς οἱ.interreges.
Ἀντιβασίλεως γινόμενος. ex rege in tyrannum commutatus.
Ἀντίβασις.ἡ.concursus.
Ἀντιβατικός.ὁ.obuius.
Ἀντιβίην contrà.aduerbium loci.
Ἀντίβιος.ὁ.ἡ.contrarius,uiolentus.
Ἀντιβλαπτω.contra noceo.
Ἀντιβλέπω.respicientem respicio. αὐτιβλέπω.σοι,uel σε.
Ἀντιβλέψις ιος.ἡ.αὐάβλεμμα.
Ἀντιβολέω.μ.ήσω.π.κα.supplico.Item aggredior,occurro.Homer Iliados ἡ.Significat etiam participem esse.μολῶ,μολήσω,& cum præpositione mutatoq; μ,in β,αὐτιβολίσω.Etym.
Ἀντιβολή.resumptio,collatio.
Ἀντιβόλησις.ιος.supplicatio,adhortatio.
Ἀντιβολία.ας.ἡ.comploratio.
Ἀντιβολῶ.supplico,ἱκετεύω,uel adhortor παρακαλῶ.Aristoph.Achran.Nebul. Pluto. fit ab αὔτομαι καὶ βάλλω inquit ibidem interpres.
Ἀντιβόω magna uoce respondeo.
Ἀνιγκροζοφῶ. Idem qud αὐτιπελαργῶ.de quo infra.Bud.Com.
Ἀντιγνωμονέω.μ.ήσω.π.κα.contrà opinor,contradico,Bud.Com.
Ἀντίγονος.ὁ.beneficus,sine malitia.
Ἀνιγραφεύς.έως.ὁ. dicitur cui id muneris est de legatum,ut obseruet pecuniam,quam in usum principis collegerūt coactores: quos nunc receptores particulares uocant. Græcis ἀκριβιακῆ dicūtur, nos antigraphiarios appellare possumus. Cicero hos custodes appellat pro lege Agraria contra Rullum,& de Reditu suo:Galli uulgò Contrarotulatorem uocant. Et αὐτίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi Cōtraleripta.Bud. in Annot.
Ἀνιγραφή.αὐνιλογία.ὁμολογία.promissio. Item αὐτωμοσία apud Platonem in Apologia.
Ἀντίγραφον.ὁ.τὸ.exemplar, magis probat Christod.ut αὐτιγραφή dicatur,
Ἀνιγράφω.μ.ψω.π.φα.rescribo, reconuenio in iudicio.
Ἀντιδάκνει.remordet.
Ἀντίδικος.qui in cœna loco alterius qui inultatus non uenit,sufficitur.
Ἀντίδοσις.ὁ.τὸ.contentio.
Ἀντιδιαιρέω.ex opposito diuido.
Ἀντιδιαλλαττόμενοι.uariantes.
Ἀντιδιαπλέκω. contrà inuoluo, oppono, reclamo, obtexo, & comminiscor quod respōdeā. Bud.Com.
Ἀντιδιαστέλλομαι.opponor,distinguor.
Ἀντιδίδωμι.μ.ωσω.π.κα.retribuo.
Ἀντιδιεπάγειν. irritum facere,cessare.
Ἀντιδικέω.ad causam occurro,iudicio me sisto, liti me offero, litiganti me oppono, certamen capesso. Bud.Com. Item accuso, κατιγορῶ.ἐμ αὐτιδῶμαι.
Ἀντίδικος.ὁ.ἡ.aduersarius causæ,siue litis.
Ἀντιδικοῦντες.οἱ.qui sunt contrarijs sententijs.
Ἀντίδοσις.ιος.ἡ. retributio, mutua largitio siue donatio.Erat etiam actio quædam, uel conditionis ferendæ facultas.Bud.Com.
Ἀντίδοτον.τὸ. remedium, compositio ex uarijs medicinis, quæ datur contra uenena. Perinde sonat ac si dicas, Cōtradatum. Antidotum anteuenenum,prouerb.in Chil.Erasmi.
Ἀντίδωρον.τὸ.remuneratio,αὐτεύεργέτημα.
Ἀντίζυγος.ὁ.ἡ.æquilibrem,compensantem.
Ἀντίζηλος.ὁ.ἡ.æmulus,pellex.
Ἀντίζυγος.ὁ. aduersus, in opposita sede, uel lance.
Ἀντίζωος.ὁ.αὐτίπαλος.aduersarius.
Ἀντίθεμαι,oppono,confero.Datiuo iung.
Ἀντίθεος.ου.ὁ.ἡ.æquiparandus deo, diuinus. ἰσόθεος.
Ἀντίθεσις.ιος.ἡ. oppositio,color rhetoricus,De antithesi, uide apud Aristotelem de Interpretatione ab initio tertiæ sectionis. Est & Antithesis siue Synerisis figura apud Iuliū Rufinian.

cum

cum res atq; personæ inter se contrariæ comparantur: & apud eundē libro secundo inter schemata lexeos antithesis definitur, cum uerbum uerbo pari potestate per contrarium redditur, ut: Seq; nouo ueterum deceptum errore locorum. Vide Ἀντίθεσις.

Ἀντίθεσις. ὁ. contrapositum, ἐναντίον, & contentio Quintiliano. Dupliciter fit in oratione. nā uel dictiones inter se, uel affirmatio, & negatio opponuntur. ut, μᾶλλον γὰρ ἐμῶσιν αἱ πόλεις τοὺς ἀδίκους πλουτοῦντας ἢ τοὺς δικαίους τιμωμένους. Et. σὺ μὲν ἔλαβες δῶρα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔλαβον.

Ἀντίθεσις. ὁ. schema est, cum contrariæ res inter se conferuntur: uide αὐτίθεσις. Antitheton (inquit Romanus Aquila) oppositū est ex contrarijs: hæc figura constat ex eo, quod uerba pugnantia inter se, paria paribus opponuntur, ut Cicero: Domus deerat, at habebas: pecunia superabat, at egebas. &c.

Ἀντίθετος. ὀ. ἡ. contrarius, oppositus.

Ἀντιθλίβω. μ. ψω. τ. φα. reprimo. Actiu. accus.

Ἀντίδρομος. ex opposito sedens.

Ἀντίδυρος. ὀ. uel αὐτίθυρον. ὁ. apud Lucian. locus post ianuam, αὐλικὴν δι' θύρας.

Ἀντικαθέζομαι. altrinsecus sedeo.

Ἀντικαθηγορῶ. prouocatus accuso.

Ἀντικάθημαι. dissideo.

Ἀντικαθήμενοι. οἱ. ex aduerso considentes.

Ἀντικαθίσαμαι. sublegor, subrogor, demortui loco legor, aduersor.

Ἀντικαθισάμενοι. qui in locū mortuorū successerunt, subiecti, qui sunt contrariæ factionis.

Ἀντικαθισᾶν ἐπὶ δίνδρων, subserere.

Ἀντικαθίσαντο. ex aduerso aciem instruunt.

Ἀντικαθίστημι. repugno, substituo, erigo. Actiuū accusatiuo.

Ἀντικάρδιον. ὀ. ὁ. cōcauitas pectoris, quæ & σφαγὴ dicitur, τὸ ὑποκάρδιον.

Ἀντικαταλαβεῖν. αὐτιλαγεῖν δίκλω.

Ἀντικαταλλαγή. ῆς. ἡ. commercium, emptio, uenditio, communicatio.

Ἀντικαταλλάττομαι. permuto. Isoc. αὐτὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, Pro morti obnoxio corpore, gloriā comparare immortalem. Item mercor, & commuto, compenso. αὐτικαταλλάττομαι τὴν ψυχὴν, αὐτὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Ponitur aliquando pro καταλλάττομαι. Bud. Com.

Ἀντικαταλλάττω. idem.

Ἀντικατάστασις. restitutio, refectio, redibitio.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. prædicata dicuntur, quæ conuertuntur cum subiecto, cui soli & semper adhærent, ut proprium & differentia.

Ἀντικατηγορία. mutua accusatio, recriminatio, contraria accusatio. Huius duo sunt genera. Alterum quo litigatores idem crimē inuicem intentant. Alterum quo aliud atq; aliud. Non absimile huic genus est, quod ἀντίγκλημα dicitur. Bud. in Annot.

Ἀντίκειμαι. aduersor, repugno, contraiaceo.

Ἀντικείμενον. contrarium, oppositum, repugnās, ut ἐκ διαμέτρου αὐτικείμενα. Vide post prædicamenta, ut uocant, Aristotelis.

Ἀντικείμενώς. è contrario.

Ἀντικινέω. insurgo.

Ἀντικιχρῶμαι. uicissim utor. Depon. genit.

Ἀντίκλημα. ὀ. criminis relatio. malim αὐτίγκλημα.

Ἀντικνήμιον. ὀ. ὁ. pars suræ opposita, cruris uniuersi pars anterior, cui opponitur γαστροκνημία, tibia. Gaza in Aristotele uertit ocream.

Ἀντικομίζομαι. reporto.

Ἀντικόντωσις. renixus cum conto.

Ἀντικόπτω. repercutio, referio, retundo.

Ἀντικοτῶ. obtrecto, officio, uel ut est apud Varronem obstrigulo. &

Ἀντικότησις. offensio.

Ἀντίκρισις. ἀπόκρισις. responsio.

Ἀντίκρασις. ἡ. ἡ. repulsio, contrarius impulsus.

Ἀντικρούω. μ. σω. τ. κα. repugno, incurro, offendo.

Ἀντικρύ. contrà, è regione. παρὰ τὸ αὐτὶ κῆ τὸ κάρα, αὐτίκαρα, αὐτικαρὺ, & per syncopen αὐτικρύ. Vide Ammonium.

Ἄντικρυς. διαῤῥήδην, φανερῶς, coràm, palàm, ferè, omnino. Cyrillus αὐτίκρυς paroxytonum exponit, contrà: αὔτικρυς autem proparoxytonum, ferè. Vide Ammonium. Nam Cyrilli distinctio non placet.

Ἀντικτερίζω. uicissim sepelio.

Ἀντικυρία. potestas.

Ἀντιλαβαὶ. dicta sententiosa & breuia, uel λογικὰ ῥήσεις ἐξ ἡμιστίχων λεγόμενα κατὰ μικρὸν πρᾶγμα τραγικῆς.

Ἀντιλαβή. ῆς. ἡ. contraria ansa. Accipitur simpliciter pro λαβή, ansa, apprehensio, αὐτίληψις. Bud. Com.

Ἀντιλαβίς. annulus scuti.

Ἀντιλαγχάνειν. uicissim litem intendere, actori & uictori quæstionem referre, quod hodie iurisconsulti reconuenire uocant. Ἀντιλαγχάνειν παραγραφάς. Demost. appellat, quod Cicero agendi potestatem dare. Ἀντιλαγχάνειν δίκλω, prouocare ad iudices, qui ἄρχοντες dicebantur, ibiq; cōtrouersiam denuo disceptare, ut hodie à præsidibus & præfectis curiæ summæ appellātur. Est quasi dicas resortiri iudicium. Bud. Com.

Ἀνθλαμβάνω. repeto, uendico, contradico, cõtrà assumo, adipiscor, obuio, suscipio, accipio aliquid pro re gesta. Ἀντιλαμβάνεσθαι, succurre re, porrecta manu retinere, lapsurum alioqui aut abituru retinere, adiutare. Genit. Bud. Cõ. Attici raro utuntur, aut nunquam uoce actiua, sed ἀνθλαμβάνομαι.

Ἀντιλάμπω. respondeo, contraluceo.

Ἀνθλαοί. fracturæ in pane, τὰ τῶν ἄρτων κλάσματα.

Ἀνθλέγοντες. οἱ. aduersarij.

Ἀντιλέγω. μ. ξω. ω. κα. contradico, refello, intercedo.

Ἀντιλέξει. ijsdem uerbis.

Ἀντίλεξις. dicebatur cum quispiam in iudicium uocatus, non respondebat, aut uadimonium promissum deseruerat: aut cum per præconem inclamatus, ad nomen non responderat. Budæus.

Ἀνθλήπτωρ. ορος. ὁ. susceptor, redemptor, pro aliquo aliũ recipiente. παρὰ τὸ λήβω τὸ λαμβάνω.

Ἀντίληψις. ι. ἡ. apprehensio, defensio, adiutorium, susceptio, subsidium. Bud. Com.

Ἀνθλόβιον. uide infra in dictione ἀντιλότιον.

Ἀνθλογία. ας. ἡ. contradictio, obiectio, cõtrouersia, dissuasio, argumentum, in contrariũ rationes, oratio quæ respondet alteri. Bud. Com.

Ἀντιλογικός. ὴ. ὸν. contradictorius.

Ἀνθλογίζεσθαι. uicissim reputare, ex aduerso ratiocinari, ut euenit coniecturam facientibus. ἀνα λογίζεσθαι. Antiphonti.

Ἀντιλόπιον. ου. τὸ. pars auris lobo opposita. aliàs ἀντιλόβιον. pinnam uocat Gaza.

Ἀνθλύπησις. ι. ἡ. uindicta. Plutarch.

Ἀντίλυτρον. precium quo redimũtur captiui ab hostibus in bello, aut à piratis. aut cũ caput capite redimitur.

Ἀνθμαρτυρέω. reclamo, contrarium testor.

Ἀνθμαρτυρῶν. ὁ. reclamans.

Ἀνθμάχησις. ἡ. contentio.

Ἀνθμάχομαι. repugno.

Ἀνθμφακιδίομαι. iuueniliter irritor, contracto.

Ἀνθμεσονύκτιον. τὸ. media nox.

Ἀνθμετάβασις. ι. ἡ. obluctatio.

Ἀνθμετάβολή. ex aduerso mutatio, figura qua uerba declinata repetuntur, ut non uiuo ut edam, sed edo ut uiuam. apud Catonem.

Ἀντιμετάληψις. ιος. ἡ. est cum uices redduntur.

Ἀνθμετρέω. refluit.

Ἀντιμετάστασις. ἡ. obsistentia.

Ἀντιμετόρχομαι. contra peto, ambio.

Ἀντιμετρεῖν. rependere, remetiri dixit Cicero.

Ἀντιμηχανάομαι. contra machinor, oppugno.

Ἀντίμιμος. ὁ. ἡ. ὁ. æmulus.

Ἀντιμίμημα. ατος. τὸ. contra effingens.

Ἀντιμισθία. ας. ἡ. remuneratio.

Ἀντιμισθωτός. precio conductus ab aliquo.

Ἀντιμολέω. μ. ήσω. π. κα. obuio.

Ἀντιμυκτηρίζω. uicissim irrideo.

Ἀντινομία. ἡ. legum contrarietas, quando duę leges sibi sunt contrariæ. Bud. in Annot.

Ἀντίνυ πολλῶν. ἴσος πολλοῖς. inquit Hesich. æqualis multis.

Ἀντίξοος. ὁ. aduersus, contrarius. φαυτίος, ἀρμόζων.

Ἀνθοδικεῖν. ad iudicium occurrere, non deferre causam.

Ἀντίον. contrà.

Ἀντίος. ὁ. contrarius. παρὰ τὸ αὖτω fit αὐτῶ circunflu unde αὔτιω aduerb. & αὐτίος. Etym.

Ἀντιόφρων. contrarius, diuersæ opinionis.

Ἀντιοχέω. φαυτιοῦμαι, resisto, αὐτέχω.

Ἀντιοώσια. ἡ. obuians, ὥλιμελείας ἀξιοῦσα.

Ἀντιοώσης. assecutus, nactus, ὑπαυτῶν, honorãs, ductum ab ijs, qui occurrentes inuicem manibus protensis se excipiunt. Genit. apud Homerum.

Ἀντιπάγω. μ. ἄξω. π. αχα. cõcito, irrito. forte ἀνθυπάγω.

Ἀντιπαγὲς. contrariè constitutum.

Ἀντιπάθεια. consensus, & uis contraria rerum, naturalis rerum differẽtia, repugnantia. Huic opponitur συμπάθεια, quæ mutuam quandam rerum inter se cognationem significat,

Ἀντιπαθεῖν. talionem recipere. Bud. Com.

Ἀντιπαθὲς. τὸ. corallium nigrum Dioscoridi libro 5.

Ἀντιπαθὴς. ὲς. ὁ. ἡ. diuersæ affectionis, contraria passus.

Ἀνθπαιδία. ας. ἡ. pubertas.

Ἀντιπαίζοντες. οἱ. inter se ludentes.

Ἀντίπαις. ιδος. ὁ. pubes, ephebus. Vide παῖς in Ammonio. Plutrach. ὁ γὰρ τοῦ δίωνος ἥσθη χρεῶν ὧν αὐτίπαις, ἔκτινος λύπης ἔρρίψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους.

Ἀντίπαλος. ὁ. aduersarius in luctu, par in resistendo, æqualis seu æquiparandus in lucta, ἰσοπαλὴς. ab ἀντὶ, quod æquale aliquãdo significat in compositione.

Ἀντιπαβάλλομαι. committor, comparor.

Ἀντιπαβάλλω. αὐτίθημι. oppono, confero, comparo. Bud. Com.

Ἀντιπαγγέλλω. obnunciare, ut cũ maritus negat mulierẽ post diuortium ex se pregnantem. Bud. Com.

Ἀνθιπαγγελία. ας. ἡ. cõtraria petitio magistratus.

Ἀντιπαγραφή. ῆς. ἡ. replicatio, Bud. Com. & Annot.

Ἀντιπαρέξειμι. retribuere, resistere.
Ἀντιπαρακαλέω. deprecari, in diuersum hortari. Bud. Com.
Ἀντιπαρακελεύομαι. μ. εύσομαι. è cõtrario iubeo.
Ἀντιπαρασκευή. ῆς. ἡ. αὐτόπλησις.
Ἀνταπαράσασις. depulsio, reciprocatio, diuisio. Fabio.
Ἀντιπαρατοπεδεύω. cõtra pono castra.
Ἀντιπατάσσομαι. resisto.
Ἀντιπαρατεταγμένοι. instructi ex aduerso.
Ἀντιπαρίθημι. oppono. Bud. Com.
Ἀντιπαραχέω. retribuere.
Ἀντιπαρατείνω. siue αὐτιπαρεκτείνω. contendo, id est compono, cõparo, prætendo. Vnde αὐτιπαρέκτασις, contentio, comparatio. Bud. Commen.
Ἀντιπαρεξάγω. μ. άξω. π. χα. contraduco exercitum, oppono. Actiu. accus. Bud. Com.
Ἀντιπαρεξετάζω. perscrutari, contrà disquirere, opponere.
Ἀντιπαρεξιόντες. οῖ. aduersantes.
Ἀντιπαρεξιών. ον. ὁ. persequens, sese subinde hosti opponendo.
Ἀντιπαρέχεσθαι μάρτυρας. uicissim testes traducere.
Ἀνταπαρηγορεῖν. σε. consolans te.
Ἀντιπαρήκω. contrario gradu incedo. Bud. Cõ.
Ἀντιπαρίσασις. εος. ἡ. contrariorum obluctatio, contrariorum ambitus.
Ἀντιπαρρησιαζόμενος. ν. ὁ. uicissim admonens, & libertatem libertati opponens.
Ἀντιπάσχειν. αὐτοῦ εργετεῖσθαι. uicissim accipere beneficium Arist. μὴ ἵνα αὐτιπάθῃ, non ut gratiam exigas, & αὐτιπάσχειν retaliari dixit Aul. Gell. Item in diuersum tendo, dissideo, obsisto.
Ἀντιπατέω. μ. ήσω. π. ηκα. obstrepo, cõtrà strepitum facio.
Ἀντίπατρος. ν. ὁ. Iouis epitheton, apud Theocri. in fistula, quod hostili animo patrem regno exuerit, & ad inferos detruserit, ut apud Aeschyl. innuit Prometheus.
Ἀντιπελαργεῖν. prouerbialis figura est, promerẽtibus gratiam in tempore referre, uicem rependere: à ciconiæ natura sumptum, quæ pelargus Græcè dicitur, quæq; eundem nidum repetit, & genitricis senectã educat. Eras. Chil. & Bud. in Annot.
Ἀντιπελάργησις. ιος. ἡ. uel αὐτιπελάργωσις. retaliatio, mutua beneficij compensatio.
Ἀντιπελαργία. ας. ἡ. idem.
Ἀντιπεπονθός. talio, lex talionis, de qua Arist. Ethic. lib. 5. ubi contra Pythagoricos.
Ἀντιπέραια. τὰ. è regione sita.
Ἀντιπόρα. ας. ἡ. loci nomen.
Ἀντιπόρας. ex contrario, ulterius.
Ἀντιπορίθειν. idem quod αὐτιπόρας.
Ἀντιπόρισασις. ιος. ἡ. circum obsistentia, reciprocatio, cõpressio undiq; circunfusa. Dicitur etiã αὐτιπόρισασις in humano corpore, cum è loco superiore spiritus infra coërcetur, & uice uersa: Idq; fit per consensum & cognationem partium, & hoc per συμπάθειαν. Bud. Com.
Ἀντιπορίσασμα. impedimentum.
Ἀντιπορισάω. diuerto, retraho.
Ἀντιπορισώμενος. ὁ. colligens.
Ἀντιπεριστροφή. ῆς. ἡ. relisus, circumactus.
Ἀντιπορισθεῖν. pro αὐτιπορισάσαι. Bud. Com.
Ἀντιπορίσωσις. pro αὐτιπορίσασις.
Ἀντιπορίσασθαι. cohibeor, coërceor undiq;. Theophrast. lib. 6. ὥσπερ γὰρ ὁ θερμὸν αὐτιπορισάμενον. id est, Cõcoquit enim calor intra terram cõpressus & cohibitus coactusq;. Bud. Com.
Ἀντιπεριστάμενα ἀλλήλοις. Aristoteli cum res aduerso eodemq; mutuo conatu cõflictentur, uel res inter se ex aduerso obsistentes.
Ἀντιπορίσημι. cõprimo, coarcto, intro cohibeo.
Ἀντιπηδάω. μ. ήσω. π. ηκα. insilio.
Ἀντίπυξος arca lignea. πυὰ ὁ αὐτί & ὁ πήσω
Ἀντιπίπτω resisto. Plut. in Thes. μικρὰ γὰρ αὐτιπίπτει πυὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς. Historici à tragicis nihil dissentiunt. Bud. Com.
Ἀντιπιφάσκω. retribuo.
Ἀντίπλας. similiter factus.
Ἀντιπλήγνυναι. referire. Arist. in Ethic. Nicom. αὐτιπλήττεσθαι οὐ δεῖ, nõ est uicissim uerberandus, uelut dixit Terent. referiendus.
Ἀντιπληρόω. μ. ώσω. π. ωκα. suppleo. Ioseph. li. 2. Iud. ὁ λοιπὸν ἐν ταῖς ὠδικίαις αὐτιπληρεῦντος ταῖς πεθυμίαις. quod scientiæ deerat, alacritate supplentes.
Ἀντιπνέω. μ. εύσω. π. εύκα. reflo. datiuo iung.
Ἀντιπνοία. ας. ἡ. uentus aduersus.
Ἀντιποιέομαι. μ. ήσομαι. uendico, adipiscor, concerto, affecto, desidero.
Ἀντίποινον. ν. τὸ. pœna pro delicto.
Ἀντιποιούμενος τὸ αὐτῶν. competitor, renitens.
Ἀντιποιοῦντες. οῖ. par pari reddentes.
Ἀντιπόλεμος. hostis.
Ἀντιπολιορκέω. μ. ήσω. π. ηκα. obsidẽtes obsideo.
Ἀντιπολιτεύομαι. aduersor in republica, resisto, reclamo, intercedo. Bud. Cõ. & Annot. Vide διαπολιτεύεσθαι in Ammonio.
Ἀντίπορθμος. dirimente freto obuersus, ἀντίπορθμος νῆσος τῆς γῆς. Insula contrarijs obuersa fretis terræ. Aristot.
Ἀντίπους. ους. ὁ. qui nobis aduersa urget uestigia,

gia, uel aduersis uestigijs stat contra nostra uestigia. Cic. interp.

Ἀντίπραξις. ιος. ἡ. aduersitas.

Ἀντιπράττω, & ἀντιπράττομαι. repugno, resisto, refragor, in contrarium laboro, & contendo.

Ἀντιπρεσβεύομαι. è contrario legatos mitto.

Ἀντίπτωκα. similia. ἐπώνυμα, καὶ ἰσόπτωκα.

Ἀντιστοκαλεῖσθαι. uicissim conditionem ferẽtem stipulari, offerre, optione prouocare. Vnde.

Ἀντιπροκατάληψις. cõtraria anticipatio, & ἀντιπροκαταλαμβάνειν, cõtra anticipãdũ. Cic. interp.

Ἀντιπρόκλησις. mutua accusatio, ἀντέγκλημα. Bud. Com.

Ἀντιπροσαγορεύω. resaluto.

Ἀντιπροσερρήθη. resalutauit, respondit.

Ἀντιπρόσωποι. οἱ contrarijs frontibus semet aspicientes.

Ἀντιπρότασις. ιος. ἡ. opposita propositio.

Ἀντίπρωρον. ου. τὸ. puppis, ἀντιπρόσωπον. πρῶρα γὰρ τὸ πρόσωπον.

Ἀντίπυξ. κος. scrinium. ἀντίπυξ.

Ἀντιῤῥήσις. ιος. ἡ. altercatio, controuersia.

Ἀντιῤῥίνον. τὸ. herba quædam Dioscoridi, habens adnata uitulina capita, & patulas in eis nares, alio nomine βατραχάνιον. Theoph. & Dioscor.

Ἀντιῤῥιζον. τὸ herba quædam Theophrasto.

Ἀντιῤῥοπον. ου. τὸ. æquiualens, id est remedium.

Ἀντιῤῥοπος. compensans, rependens.

Ἄντις, uel τις ἄν. cum subiunctiuo interpretatur pro licet.

Ἀντισάγω. oppono.

Ἀντισεμνύνεσθαι. grauitatem præ se ferẽti eadem respondere ad frangendam eius animi elationem. Ab ἀντὶ & σεμνύομαι. Bud. Com.

Ἀντισηκόω. μ. ώσω. π. ωκα. repẽdo, retribuo. Bud. Com. ἀπὸ τοῦ ἴσος. ἴσω. ἰσῶ. ἰσώσω. ἰσώκω, & mutatione longæ uocalis, in longam ἰσηκῶ, id est ἀντεξισάζω. Vel secundum alios, παρὰ τὸ σηκῶ τὸ βοηθῶ.

Ἀντισήκωσις. compensatio.

Ἀντίσιγμα. signum quoddam, sigma conuersum. numeratur in Diogene Laër. libro 3. inter notas librorum Platonis. Antisigma (inquit) ad usus duplices, scripturæque translationes adhibetur.

Ἀντισκώπτω. ludentem deludo.

Ἀντισόω. æquo.

Ἀντίσπασις. reuulsio, & propriè ea quæ fit in uenæ sectione ex ipsa patiente particula, uel saltem ea quæ illi est proxima. Auersio per scalpellum, uel auersio materiæ morbi in contrarium, inde ἀντισπαστικός.

Ἀντιστασός. ὄν. contrà nitens.

Ἀντιστάω. retraho.

Ἀντίστοδον. cinerulæ uices explẽs. Vide Dioscoridem lib. 6. de spodio.

Ἄντισσα urbs Lesbi.

Ἀντισταθμίζω. rependo, retribuo. Bud. Com.

Ἀντισταθμόν. ὄν. repensum.

Ἀντιστασιαστής. οῦ. ὁ. qui est ex seditione partis aduersæ.

Ἀντίστασις. ἡ. Schema, quod Latinis Intentio dicitur, cum idem repetitur in contrario sensu, ut. Ex illo Corydon Corydon est tempore nobis. Iulius Rufinianus. Dicitur item ἀντίστασις reuisus ac contrarius conatus, & ueluti obluctatio. Arist. de mundo.

Ἀντιστασιώτης. ου. idem, contrarius.

Ἀντιστατέον. resistendum est.

Ἀντίστερνον. ου. τὸ. spina dorsi, quæ pectori opponitur.

Ἀντιστήριγμα. ατος. τὸ. protectio.

Ἀντιστηρίζω. fulcio, defendo.

Ἀντιστοιχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. oppono, ut κ ipsi χ, & π ipsi φ. Bud. Com.

Ἀντίστοιχον. æquale, ἴσον.

Ἀντίστομος. ου. ὁ. phalanx, à duplici frontis aut oris obiectu, quasi occeps. Ita uertitur à Theodoro.

Ἀντιστρατεύω. rebello, repugno.

Ἀντιστρατηγός. ὁ. propretor, oppositus dux exercitus.

Ἀντιστρέφω. μ. ψω. τ. ἀντέστροφα. conuerto uiceuersa, reciproco. Bud. Com.

Ἀντιστροφή. reuersio, figuræ species apud Grammaticos. Romanus Aquila Antistropham uocat cum in eandem orationis partem definitur aliquoties. Aristotel. in libro de interpretatione multa πρὸς ἀντιστροφῆς, id est cõuersione propositionem docet: quæ si conuersæ fiant falsæ, iam nõ ἀντιστροφὴ sed ἀναστροφὴ dicitur. Quid differat ab ἐπαναφορὰ, uide Aquilam Roman. Ἀντιστροφὴ poëtis Lyricis dicebatur sacra saltatio, qua modo in dextram, modo in sinistram choros agerent ac reuocarent.

Ἀντίστροφος. ου. ὁ. ἡ. similis, æquiualens, ex altera parte respondens, ἰσόστροφος. Aristoteles ab initio rhetoricorum. Cicero ad Brutum. ἡ ῥητορικὴ ἐστιν ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ.

Ἀντιστρόφως. uice uersa.

Ἀντισυλλογιζόμενος. ὁ. confutans.

Ἀντισυλλογίζεσθαι. aliud opponere.

Ἀντισωφρόνησε. respondit.

Ἀντίτιμος. ου. ὁ. ἡ. uilis, nulla re dignus.

Ἀντιτείνειν. reluctari.

Ἀντιπαλαντεύω, ἀντισταθμίζω. Bud. Com.

Ἀντιτάλαντον. æquale.

Ἀντίταξις. ιος. ἡ. repugnantia, contrarietas.

Ἀντιπάσσω. μ. ξω. contra aciem ſtruo.
Ἀντιπάσομαι. repugno, opponor tibi.
Ἀντιτείνω. reſiſto, Ariſt. ᾠστασιν φέρω καὶ ἀνίσταμαι.
Ἀντιτείχισμα. ατος. τὸ. antemurale.
Ἀντιτρόπωλος. ὁ. rehilaratus.
Ἀντίτεχνος. ὁ. qui certat de arte ſua cum aliquo, id eſt æmulus,
Ἀντιτίθημι. reſiſto, retribuo, comparo, & contrarium pono, oppono.
Ἀντίτιμος. uide αὐτίτιτος.
Ἀντιλιμᾶδα. reus dicitur, qui cum inficiando non ſit, crimen eleuare conatur, & pœnam ſibi æſtimat exilius & leuius. Attenuare uulgò uocant, & ad attenuationem reſpondere. Bud. Commen.
Ἀντίτιτος. ὁ. retributiuus, uindicatiuus.
Ἀντίτομον. pharmacum præſeruatiuum.
Ἀνταρεῖω. μ. ήσω. π. ηκα. ferro transfigo. ἢ τερέτρῳ ξύλα τρυτᾶν.
Ἀντιτυπέω. μ. ήσω. ω. ηκα. contra ſigno.
Ἀντιτυπία. repercuſsio, rigor, durities, renitentia, reſiſtentia.
Ἀντίτυπον. ου. τὸ. exemplar ſimilis formæ, uel contrarium. τὸ μεταγεγραμμένον, καὶ τὸ αὐτὸν τύπον ἔχον, uel τὸ ἀνάπαλιν.
Ἀντίτυπος. ὁ. uel αὐτιτυπής. reſiſtens, durus, non cedens, moroſus, aſper. Bud. Com.
Ἀντιτύπως. aduerſatim.
Ἀνταφάνα. repugnare, contradicere.
Ἀντιφαρές. τὸ. ἐναντίον. contrarium.
Ἀνταφάρμακον. ὁ. reſiſtens uenenis, antidotum.
Ἀντίφασις. ἡ. contradictio. Vide Ariſtotelem de Interpretatione in prima ſectione.
Ἀνταφερίζω. μ. σω. π. κα. adæquo, repugno, contendo, ἀγωνίζομαι, ἐναντιοῦμαι, aduerſor Theon. Sophiſta in progymnaſmate διηγήματος dicit hoc uerbum eſſe poëticum ex illorum numero quæ interpretatione opus habent.
Ἀνταφορά. ἡ. quod uiciſsim à marito loco dotis datur.
Ἀνταφέρομαι. repugno.
Ἀντίφημι. contradico, reluctor.
Ἀνταφθέγγομαί. σοι. contradico tibi.
Ἀντίφθογγος. ὁ. ὁ. reſonabilis.
Ἀνταφιλονεικεῖν. repugnare.
Ἀνταφιλοτιμεῖσθαι ἕκαστον ὁρᾶν πρὸς τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν, καὶ δόξαν, uiciſsim de gloria contendere.
Ἀντίφονος. patiens cædem pro illata cæde.
Ἀντίφραξις. eo nomine ut teſtatur Plutarchus decimum ſeptimum menſis diem uocabant Pythagorei, eum enim numerum illi ſacrũ habebant. Alij interſegmentũ, eratq; dies decimus ſeptimus in quo oſtenditur pleniluniũ. Vide Calcagninum de rebus Aegyptiacis.

Ἀντιφρασις. ιος. ἡ. oppoſitio, obiectio: cum contrarium dictionis expreſſæ intelligitur, ut bellum dictum aiunt quòd minime bellum ſit: Antiphraſis apud Iul. Rufinianũ eſt figura ſententiæ, cum quædã negamus nos dicere, & tamen dicimus Latinè dicitur Omiſſio.
Ἀνταφραφόμενος. ὁ. obſeptus.
Ἀντιφρουροι. æqualem habentes cuſtodiam.
Ἀντιφυλάττεσθαι, mutuo inter ſe inſidias cauere. Bud. Com.
Ἀνταφυσία. naturę aduerſatrix. Quæ uero hæc fuerit. Vide Cælium Calcagn.
Ἀνταφυτεύω. μ. σω. π. κα. genero.
Ἀνταφωνέω. contradico, appropinquo.
Ἀνταφωνήσας. ὁ. qui reſpondit.
Ἀντίφωνον. contrariæ uocis, ἐναντιόφωνον.
Ἀντιφωτισμός. ὁ. ὁ. oppoſitum lumen.
Ἀνταχαρίζομαι. gratiã repono, Xenoph. in Oecon.
Ἀντίχαρις. ιος. ἡ. retributio pro accepto beneficio
Ἀντιχειρ. ερος. ὁ. pollex.
Ἀνταχθών. όνος. oppoſita pedibus noſtris terra, oppoſitus nobis.
Ἀντίχορδα. τὰ. conſona.
Ἀντιχορεία. quod alternis in choro recinitur.
Ἀντλαω. μ. ήσω. π. ηκα. exhaurio nauem. πρὸς τὸ αὔτλον. Inde antlare & exantlare, quod uulgus exantlare dicit parum rectè.
Ἀντλημά. ατος. τὸ. hauſtorium.
Ἀντλητής, ῆρος ὁ cyathus.
Ἀντλία. ας ἡ
Ἄντλον. ὁ. ſentina: apud Bayfium de Re nauali.
Ἀντλεῖσθαι. calido liquore aliquo conſpergi & foueri.
Ἀνοῖκοι. uocantur ab Aſtrologis & Geographis qui habitant in oppoſita temperata ſub contrario parallelo, ſed in una tantum meridiani circuli dimidiatione, ne uideantur ijdem cum antipodibus, ut autor Cleomedes in Meteoris.
Ἀνατόλιος. ὁ. orientalis, forte poëticũ: ſed melius dicetur ἀνατολικός, ut ſupra.
Ἄντομαι. obuio, omnino ſupplico, contingo.
Ἀντομόω. μ. ώσω. π. ωκα. contraiuro, adhoſtor.
Ἀντομόσια, & ἀντόμνυσθαι. eſt iuramentum calumniæ uiciſsim præſtare. Bud. Com.
Ἄντον. ex contrario. malim ἀντίον.
Ἀνονομάζω. commuto nomen.
Ἀνονομασία. ας. ἡ. pronominatio: figura cum appellatiuum uel patrononymicum proprij uice capitur: inferius per ω mega ſcribitur in ſecunda ſyllaba.
Ἀνοφείλω. redibeo, hinc ἀνοφειλικὴ ἀγωγή. redibitoria actio, uel redibitio quæ & ἀντικατάστασις nonnunquam dicitur.

Ἀνθφθαλμεῖν. obtueri, contrà intueri, ex aduerso aspicere.

Ἀντόχημα. planè, αὔτικρυς.

Ἀνθχυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. ecōtrario munio. Acti. accusatiuo.

Ἄντρον. τ. τὸ. antrum. ἀπὸ τοῦ αὔω τετρῆσθῆ. cauitas naturalis: ἀτήλαιον autem factitia. Ammon.

Ἀντρόνοσω. μ. ύξω. π. υχα. ediuerso fodio.

Ἀντρώδης. antris plenum.

Ἄντρων. ωνος. urbs Thessaliæ, in qua inusitatæ magnitudinis asini nascuntur. unde αὐτρώνιος ὄνος, pro magno & stolido. Eras. Chiliad.

Ἀντυγῶ. ligo. uincio, καταδέω.

Ἄντυξ. υγος. ἡ. summa curuatura rotarum, semicirculus ante currum, amplectēs ambas rotas, gyrus rotæ, superior rota, & currus ipse. παρὰ τὸ αὔω τετύχθαι. Item scuti circulus exterior. αὔτυξ, ἴτυς, ἀψίς, & κυκλός, idem. Eust. Ilia. ε. Eurip. etiam iugum citharę αὔτυγα χορδῶν dixit in Hypolyto.

Ἄντυπος. ον. eiusdem figuræ, similis, contrarius.

Ἄντω. obuio, συμβάλλομαι.

Ἀντωνυμία. ας. ἡ. pronomen.

Ἀντωμοσία. iuramentum calumniæ cauendæ ab utraq; parte præstitum. Bud. Cō. sic dicta quod αὐτώμνυον οἱ διώκοντες, & οἱ φεύγοντες, hoc est tā rei quā accusatoris iuramētū præstabāt, hi quod uera accusatione, illi quod uera defensione usui essent, deferentes etiā ad senatū tabulas iudiciales siue acta publica τετέσι γράμματα earū rerū de qbus lis, & iudicium futurum erat. Arpocrat.

Ἀντωνομασία. figura, qua loco proprij nominis aliud ponitur, siue epitheton, siue patronymicum, ut αὐπίθεος pro Polyphemo, & πελεΐδης pro Achille. Supra scribitur in secunda syllaba per o micron, quod magis probo.

Ἀντωνδμαι. liceor. Bud. Com.

Ἀντωπεῖν. ex aduerso intueri, obtueri.

Ἀντωπόν. ex aduerso, contrà.

Ἀντωπός. ὁ. splendidus, λαμπρός, αὐπίος τοῖς ὄμμασιν.

Ἄντωσις. ιος. ἡ. occursus.

Ἀνύβρισος παιδία. lusus genus honestum, ac liberale. Plutarch.

Ἀνυγραίνω. humecto, placidum reddo & facilē, sic Plutar. dixit τὸ οἶνον μαλακώτερον ποιεῖν καὶ ἀνυγραίνειν, emollire & asperitatē ingenij mitigare.

Ἀνυδρία. ας. ἡ. aquarum inopia.

Ἀνύδρευτος. insepultus, non lotus.

Ἄνυδρος. ρα. ρον. ἡ. inaquosus, siticulosus.

Ἀνυδρύομαι. ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνύζω. perficio.

Ἀνυμνήσιος. ρα. ρον. & in plurali αἱ ἀνυμνήσιαι. carēs honoribus nuptialibus, ἡ μὴ ἔχουσα αὔδρα.

Ἀνύμπαρκτος. ρα. ρον. ficus.

Ἀνύμφευτος. ρα. ρον. innupta, cœlebs.

Ἄνυμφος. ρα. ρον. ὁ ἄγαμος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Ἀνύξιος. incorruptus, ἄβρυτος.

Ἀνυπαίτιος. insons.

Ἀνύπαρκτος. ὁ. non existens.

Ἀνυπαρξία. ας. ἡ. interitus. Ab α priu. & ὕπαρξις, id est substantia, uita.

Ἀνυπείκατος. & ἀνύπειθος. immitis, non cedens.

Ἀνυπέρβλητος. ρα. ὁ. ἡ. insuperabilis, incredibilis.

Ἀνυπερβλήτως. magnopere, uehementissime.

Ἀνυπεύθυνος. ρα. ὁ. ἡ. innoxius, immunis à dicenda causa, reddendis rationibus non obnoxius, apud Demost. Bud. Com.

Ἀνυπήκοος. ρα. ὁ. inobediens.

Ἀνύπωλος. imberbis. ἀγένειος.

Ἀνύποδεῖς. οἱ. appellati sunt Philosophi apud Aristot. quasi nudipedes.

Ἀνυπόδητος. pedibus nudis, uel discalciatus, Suetō. in uita Neron. Sine cinctu & discalciatus.

Ἀνυποδησία. ας. ἡ. pedum nudatio.

Ἀνυπόθετος. ρα. ὁ. ἡ. non suggestus.

Ἀνύποιστος. ρα. ὁ. ἡ. intolerabilis, impatiens.

Ἀνυπόκριτος. ρα. ὁ. ἡ. simplex, id est non fictus, simulandi nescius.

Ἀνυπομόνητος. ρα. ὁ. non sustinendus, intolerabilis.

Ἀνύποπτος. ρα. ὁ. non suspectus.

Ἀνυπόστατον. τὸ. id quod non subsistit.

Ἀνυπόστατος. ρα. ὁ. ἡ. intolerabilis, perplexus apud Polybium.

Ἀνυπόστολος. ρα. ὁ. ἡ. interritus, ἀνύποπτος.

Ἀνυπότακτος. ρα. ὁ. inobediens, inobsequens, qui in ordtnenm cogi non potest.

Ἀνύπτολος. non simulatus, sine suspicione.

Ἀνύπρακτον. ου. τὸ. quod non constat in ratione rerum.

Ἀνύπρακτος. ὁ. qui est absq; principio.

Ἀνύπτως. aduerb. perfidenter, non suspectè

Ἀνύπτης. ου. ὁ. pernix, celeripes, ab ἀνύειν πᾶς πόσιν.

Ἄνυσις. ἡ ἄνυστος. ρα. ὁ. iniustus, impius.

Ἀνύσιμος. ρα. ὁ. ἡ. expeditus, expediens.

Ἄνυσις. ιος. expeditio, diligentia.

Ἀνυσία. pro ἀνυσίον Attici dicunt. expediendum est.

Ἀνυσικός. ὁ. ὁ. πρὸς

Ἀνυλικός. ὁ. ὁ. efficax, facilis.

Ἀνύτω, Atticè pro ἀνύω. μ. σω. κα. perficio, ex pedio, facio, cresco, surgo in altū. Item ἀνύτειν, σωτόμως ἔρχεσθαι, & ἀνύω τὴν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ ταχυδρομῶ βαδίζω. Aristoph.

Ἀνυφαίνω. retexo. Cic. in Acad. Ars quæ Penelope telam retexens, & Ἀνύφαντος, intextus.

Ἀνυψόω. μ. ώσω. κα. erigo.

Ἄνυχος.

Ἄνυχος. in ſomnis, αὐνύχοι ὄψεις, oculi peruigiles.
Ἀνύω. αὐνήσω. πρὰ τοῦ αὔω τοῦ πράσσω.
Ἄνω. ſuprà. ad locum & tempus refertur. Ἄνω ποτὲ πεμῶν, prouerbium apud Eraſmum.
Ἄνω καὶ κάτω, & αὔω κάτω. ſurſum deorſum, huc & illuc, cum omnia permiſcentur, contur banturq;. Eraſ. Chil.
Ἀνώγεων. ω. τὸ. cœnaculum, quaſi à ſolo ſubductum, quòd ueteres in ſuperiori ædium parte cœnitarent. Etym. αὐώγεον, ex αὔω & γαῖα, τὸ αὔω ἢ γῆς ὄν.
Ἀνωγή. adhortatio, iuſſum.
Ἀνωγά, uel αὐώγω. iubeo, mando curam, uel onus. Vnde αὔωγα in præterito.
Ἀνωδία. innocuè.
Ἀνωδυνία. ας. ἡ. indolentia, uacuitas doloris. Cicero.
Ἀνώδυνος. ον. ὁ. ἡ. moleſtia carens, dolorem leuans, & αὐώδυνα medicamēta ſunt medicis quę uel ſomno uel calore tēperato dolores leuant, uel alia tenui quapiam ſubſtantia. Gal.
Ἀνωδύρκας. piſcis è cetaceorum genere, qui & βρίγκος.
Ἄνωθεν. deſuper.
Ἀνωθέω. ſurſum impello, ſubueho, detendo.
Ἀνώλεθρος. ον ὁ. immortalis, extra periculum poſitus, ἀκίνδυνος.
Ἀνωλόφυρτος. ον. non defletus, ἀδιάκρυτος, ab ὀλοφύρομαι.
Ἄνωξις. conſultatio, uocatio.
Ἀνωΐστι. ex inſperato.
Ἀνώιστος. ον. ὁ. ἡ. inſperatus, improuiſus, citra ſuſpicionem apud Herodot. ab οἴω, id eſt puto. Vide ſupra αὐόιστος.
Ἀνωμαλία. inæqualitas, irregularitas. Bud. Com. Item aſperitas, inæqualitas loci.
Ἀνώμαλος. ον. ὁ. ἡ. aſper, uarius, ſine planitie, irregularis. ſuprà ſcribitur αὐόμαλος per omicron.
Ἀνωμαλότης. ητος. ἡ. inæqualitas.
Ἀνωμοιομόρφος. τὸ. diſſimilare, diſsimiles habēs partes.
Ἄνωμος. ον ὁ. humero carens.
Ἀνωμοτί. iniuratò, ſine iuramento.
Ἀνώμοτος. ον. ὁ. iniuratus.
Ἀνωνίς. ἡ. anonis uel ononis, herba quædam Dioſcoridi.
Ἀνώνυμος. ον. ὁ. ἡ. obſcurus, ſine nomine.
Ἀνώπιον. ου. τὸ. locus ædituoſ, & à conſpectu ſemotus.
Ἀνώπτιον. inuiſibile. ἀόρατον.
Ἀνωργιασμένον. remollitum, ſubactum.
Ἀνωδιάτον. pro ὀρθιον. Βοῶντες ἔλεγον, Homero teſte Arpocrat.
Ἀνωρία. ας. ἡ. intempeſtiuitas.
Ἄνωρος. ον. ὁ. ἡ. præcox, ἄωρος potius.
Ἀνωρροθία. ας. ἡ. unda quæ ad ſummum marginem nauis tollitur.
Ἀνῶσαι. reuerti.
Ἀνώσιμον. τὸ. reſimatum, Theodorus in Ariſtot.
Ἀνωτρικὸν φάρμακον. quod per uomitum purgat apud Hippocrat.
Ἀνώτερος. ſuperior, ſublimior.
Ἀνωφελής. ές. ὁ. ἡ. καὶ
Ἀνωφέλητος. ον. inutilis.
Ἀνωφερής. ές. ὁ. ἡ. uel ἀνώφορος. ſublimipeta, qui ſuperna petit, ut ἀνώφορον πῦρ. Bud. Commen.
Ἀνώφλιον. ον. τὸ. limen ſuperius.
Ἀνώφυτος. ον. deſuper natus.
Ἀνωφύω. regermino.
Ἀνωχή. ῆς. ἡ. induciæ.
Ἄνωχθι. iube. ab ἀνωγῶ, ἀνώγκμι.

Ἀξένος. ον. ὁ. Euxinus pontus apud Apollon. ob inhoſpitalitatem.
Ἄξενος. ον. ὁ. ἡ. inhoſpitalis.
Ἄξεστος. impolitus.
Ἀξία. ας. ἡ. dignitas, meritum, precium, æſtimatio, & ἀξίαν ἀποτιθέναι, uel ἴσην eſt parem gratiā referre, in quibus intelligitur χάριν τῶν ἀξίαν ἀντιδιδόναι, ἢ ἀντιλαμβάνειν, Pro ſuis meritis tractari. Bud. Comment. Vide ἀξίωμα in Ammonio.
Ἀξιάγαστος. admiratione habendus.
Ἀξιεπαίνετος. ον. ὁ. laudandus.
Ἀξιοράστος. ον. ὁ. ἡ. dignus amari.
Ἀξινάριον. ον. τὸ. parua dolabra.
Ἀξίνη. aſcia, ſecuris.
Ἀξινίδιον. ον. τὸ. bipennis.
Ἀξινοκράτημα. τος. τὸ. manubrium ſecuris, quod & στελεός.
Ἀξινομαντία. ας. ἡ. per ſecures diuinatio. Plinius lib. 36. cap. 19.
Ἀξιοζήλως. laudabiliter.
Ἀξιοζήλωτος. ον. ὁ. ἡ. dignus æmulatione.
Ἀξιόλογον. τὸ. operæ precium. ἀξιομνημόνευτον.
Ἀξιόλογος. ὁ. ἡ. dignus precio.
Ἀξιόμαχος ὁ. aptus præliari.
Ἀξιομίσητος. ον. ὁ. dignus odio.
Ἀξιομνημόνευτος. dignus memoratu.
Ἄξιον. iuſtum, rationi cõſentaneum, uendibile, uilis precij.
Ἀξιονικός. ὁ. ὁ. dignus uictoria.
Ἀξιονικότερος. cum quo certare poſsis.
Ἀξιοπάγητος. ὁ. ἡ, memoratu dignus, ἀξιόλογος.
Ἀξιοπιστία. ας. ἡ. ueriſimilitudo, authoritas.
Ἀξιόπιστος. ον. ὁ. ἡ. fide dignus, grauis, dignus cui fides habeatur, differt ab ἀξιόχρεως. Ammon.
Ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι. idoneis fideiuſſoribus cauere.

Ἀξιόποινος. ὁ. qui meritas pœnas accipit.

Ἄξιος. ὁ. dignus. deriuatur ἐκ τοῦ ἄγω. Etym. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καθμῶν τῶν ἴσων ῥοπὴν ἐχόντων. & Atticè uili iustoq; pretio emptus. Aristoph. ἀφύας ἀξιωτέρας, id est, ἐνωνητέρας. Eust. Odyss. Est & ἄξιος fluuij nomen.

Ἀξιοπόλιτος. dignus studijs.

Ἀξιοτέκμαρτος. ὁ. probatus.

Ἀξιότης. ητος. ἡ. dignitas.

Ἀξιόχρεως. ὁ. ἡ. fide dignus, idoneus. δικηδίκων defensor idoneus. Etym. ὁ ὠνὴ ὑσαι τὴ ἱκανός. Ammonius, qui id ab ἀξιόπιστος distinguit.

Ἀξιόω. μ. ώσω. ω. κα. dignum puto, dignor, peto, rogo, iubeo, uolo. Accus. & genit. ἀξιοῦν εἶν μεσότητα πρὸς τὸ ἀδικεῖν, approbare moderatã in iustitiã, uel iniustitiæ modũ quærere, & ἀξιοῦν μᾶλλον τιμῆς, maiorẽ laudẽ ac gloriã mereri.

Ἀξίωμα. ατος. τὸ. dignitas, & amplitudo propter honores gestos, aut magistratum, δυνάμεις, authoritas. Aliquando Dialectici usurpãt pro eo, quod Cicero Pronunciatũ appellat, adiunctũ, siue connexum: ut Si Plato ambulat, Plato mouetur. Quid ab ἀξίᾳ differat, uide Ammoniũ. Ἀξιώματα etiam uocantur ea quæ apud discentem ex se autoritatem & fidem consequantur, neq; extrinsecus ulla nisi sola in uerbis explicatione aliqua adhibita, certa enim ac nota omnibus sũt, ut illud. Quę eidẽ sunt æqualia, inter se quoq; æqualia esse necesse est Solẽtq; hęc inter sententiarũ principio numerari, quæ trifariam apud philosophos distributa sunt, aut enim sunt ὑποθέσεις, aut ἀξιώματα, aut ἀξιώματα, de quibus suo loco dicetur.

Ἀξιωματικόν. τὸ. authoritas, dignitas.

Ἀξιωματικός. ὁ. dignitate clarus.

Ἀξίως. meritò. ἀξίως ἢ ἀδικίας, pro magnitudine iniuriæ.

Ἀξίωσις. ιος. ἡ. rogatio, dignitas, opinio, iudiciũ, amplitudo.

Ἄξυος. impolitus, indiuisibilis.

Ἀξυγενής. ὁ. ἡ. non cognatus, peregrinus, nullam cognationem habens aut similitudinẽ.

Ἀξυλία. ας. ἡ. lignorum inopia.

Ἄξυλος. nondum cæsus.

Ἄξυλος. ὁ. ἡ. lignosus, & unde ligna nondum cæsa. Item sine lignis apud Strab. lib. 12.

Ἀξύμβολον. τὸ. discordia.

Ἀξύνετος. ὁ. ἡ. intelligentia carens, stultus.

Ἄξενος. ἀκοινώνητος, πολύξενος, inhospitalis, multorum hospitum.

Ἀξυτάκτος. ὁ. inordinatus.

Ἀξυρής. ὁ. ἡ. retusus, hebes.

Ἄξων. ονος. ὁ. axis, id est τὸ δίκτυον δι' τῶν τροχῶν ξύλων. & axis mundi sic uocatur in sphæra Procli. Item tabula in qua antiqui delinquentium pœnas describebant: unde Athenienses legum suarũ tabulam (ut est apud Demost.) sic appellabant. Hinc quoq; ἄξονες, tabulæ Solonis dictæ, in quibus, teste Polemone, ipsius leges scriptæ erant. Tabulæ autẽ erant quadrangulę, ut κύβος trigonę teste Poll. lib. 8. onomas. Eust. tamẽ πριγωνοειδεῖς fuisse ἄξονας annotat. Ilia. ζ. Alij legunt ἀξόνια. οἱ. Vide Suid. ἐν τῷ Νόμος. Ammonius differentiam docet inter ἄξονες & κύβοις. ἄξων, etiam uocatur apud medicos, primus spinæ spondylus.

Ἀοίγκος. ὁ. minimè tumidus aut ponderosus, leuis. Hippoc.

Ἀοιδήσω. ministrabo, subseruiam. Malim ἀοξήσω, ab ἀοξέω ut infra.

Ἄοιδος. ramosus, πολύοιδος. multa ligna comburẽs.

Ἀοῖα. τὰ. ligna succisa.

Ἄοιγος. perniciosus.

Ἀοιδή. ῆς. ἡ. cantilena.

Ἀείδιμος. ὁ. ἡ. sempiternus, celebris, decãtatus. Accipitur etiam aliquandò in malam partem.

Ἀοιδίζω. ἡ. tragœdia carens.

Ἀοιδός. ὁ. cãtor, poëta, philosophus, præceptor, παρὰ τὸ ἀείδω.

Ἄοικα. τὰ. casis non uti solita.

Ἄοικος. qui est sine domo.

Ἀοικήτος. ὁ. ἡ. inhabitabilis.

Ἄοιμος. inuius, non contingens, uagus.

Ἀοίνητος. celebris. ἀείμνηστος.

Ἄοινος. ὁ. ἡ. uino carens, abstemius. ἄοινα ἱερά, τὰ νηφάλια. Ἄοινος μέθυ, & ἄοινα συμπόσια. Eras. In Chiliad.

Ἀοιξός. ὁ. leuis, ὁ ἐς ἄειρα ἐλαφρόθεν, ab ἀείρω. Eust. Ilia. θ. alij immensum interpretantur.

Ἀοκνία. ας. ἡ. alacritas, impigritia.

Ἄοκνος. ὁ. ἡ. impiger.

Ἀοκνότατα. impigerrimè.

Ἀολλήδην. simul. apud Theocrit.

Ἀολλής. ὁ. ἡ. congregatus, condensatus, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐλεῖν, καὶ τὸ ἀ ὠνὶ ἀλικόν, ἢ ἀθροισικόν.

Ἀολλοποιεῖ apud Areopag. αὐτὸ τὸ συνηθροισμένα, ὑνωμένα.

Ἀολλίζω. μ. σω. π. κα. congrego.

Ἀονία. ας. ἡ. Bœotia.

Ἀοξέω. διακονέω, ὑπηρετέω.

Ἀοξίοχος. ὁ. dialogus est ab Aeschine Socratico cõscriptus, falsò Platoni attributus, Harpocratiõ.

Ἀοξός. impolitus.

Ἀοξός. cocus, famulus, assectator.

Ἄοπλος. ὁ. ἡ. inermis.

Ἄοπος. ὁ. inuisibilis, sine uoce.

Ἄοστα. inuisibilia, nõ uisa, sed quę uidẽtur cõspici, cũ tamẽ nõ uideantur. Antiph. teste Arpoc.

Ἄορ. ος. ensis. ἀὴρ τοῦ ἀείρω, ὁ φονεύω. Etym. παρὰ τὸ ἀείρω.

Ἀοεασία ας. ἡ. cæcitas.

Ἀόραατον. ν. ὁ. ἡ. quod cerni non potest, quod oculorum fugit sensum.

Ἀόρατος. ν. ὁ. ἡ. inuisibilis.

Ἀοργησία. ας. ἡ. in irascentia, animi moderatio.

Ἀόργητος. ν. ὁ. in irascibilis, iracundia superior.

Ἄορδι. εἰ. mulieres, & per metathesin, ὄαρες. inde ὀαρίζειν, ὀαρεισύς. Item tripodes.

Ἀορεσία. nullus terminus, infinitas dici potest uocabulo Pliniano.

Ἀόρεστος. ν. ὁ. indiscretus, indefinitus, infinibilis. Est temporis præteriti uox apud Græcos, idēq; significat, quod præteritum perfectū apud Latinos, hoc est indiscriminatim, id quod modo transijt. id est præterijsse quidem rem sed indefinite, num olim an modo præterierit, ut hoc uerbo ἔπεσον (quod ἀόριστον) cecidisse me significo, sed ambiguus est qui cū loquor, olim ne an nuper ceciderim.

Ἀόριστα. nomina dialecticis quæ dicātur, uide Aristotelem libro de Enunciatione, sectione quarta: sunt autem ea quibus negatio præponitur.

Ἄορνις. ἡ palus circa Cumas, quę exitio est auibus super uolantibus apud Lycoph.

Ἄορνος. rupes, siue mons in India quem primus Alexander superauit. Hoc nomen deprauatum est apud Curtium lib. 8. ubi pro Aorno malè legitur Dormus.

Ἀορτή. ῆς. ἡ. aorta, uena dextræ spinæ apud Arist. de Partibus animal.

Ἀορτήρ. uel ἀοτήρ. ὁ. lorum, ex quo gladius, aut scutum dependet. παρὰ τὸ ἀείρω, ἀορτήρ, & pleonasmo ἀοερτήρ.

Ἀορτρον. apud Hippoc. pulmonum pars utrinq; propendula.

Ἄος. spiritus, medela.

Ἀοσμία. ας. ἡ. inolentia.

Ἄοσμος. ν. ὁ. inodorus.

Ἀοοτέω. μ. ήσω. τ. κα. adiuuo.

Ἀοοστήρ. ῆρος. ὁ. adiutor. παρὰ τὸ ὄοσον. Etym. sedulus adiutor, qui suppetias etiam inoratus fert, ὁ δίκα ὄοσης ἔτοι μαντέας πρέχων εἰς βοήθειαν. Eustat. Iliad. ο. ὅσπερ δ' ἄος βοιθὸς ἐδίκαοσσης ἀρήγων. Idem Iliad. χ.

Ἀοσωτήρ. qui seruat, & opem fert non uocatus.

Ἀόματα. τά. aceres hordei increti. Cypriorum lingua.

Ἄοτος. ν. ὁ. ἡ. impercussus, nō uulneratus: & inaudiens, ἀνήκοος.

Ἀοχλησία. ας. ἡ. carentia turbationis.

Ἄοψοπος. oculis carens.

Ἀοῶ. apud Pindarum ᾄδω, cano.

Ἀπαγγελία. ας. ἡ. renunciatio, denunciatio. Aristot.

Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτοῖς λέξιν οἷς ἀπαγγέλλεται τὰ ὠνομασμένα.

Ἀπαγγέλλω. μ. λῶ. τ. κα. ab alio mihi mandata renuncio, manifestum facio, ut legati, qui reuersi à legatione, id quod egerunt, referunt: pronuncio, enuncio. id est probo, recito. Actiuum.

Ἀπαγγέλλομαι. idē sicut suū actiuū ἀπαγγέλλω.

Ἀπάγελος. ν. ὁ. puer impubes ad annum usq; 17. quasi nondum in gregem ascitus.

Ἄπαγε. apage, aduerbium est reprobantis, & reijcientis siue abominantis. Aliquando imperantis pro Accusa, intenta formulam: sed hoc ab ἀπάγω, de quo mox.

Ἀπαγείρω excito.

Ἀπαγινέω. effero, exporto, ut ἀγινέω affero, & apporto, Herodotus.

Ἀπαγκονιζάμενος. obuijs ulnis excipiens & amplexans.

Ἀπάγομαι. etiam uoce passiua est abducere secū, & reducere: item auertere, diuellere, procurare.

Ἀπαγόρευμα. ζος. τὸ. interdictū magistratus, quod etiam ἀπόῤῥημα uocatur Xenophonti.

Ἀπαγορεύω. defatigor, denego, nō tolero, interdico, desispero, deficio.

Ἀπαγρεύω. spolio.

Ἀπαγριόω. μ. ώσω. τ. κα. exasspero, irrito, phibeo.

Ἄπαγρος. ν. ὁ. infortunatus uenator.

Ἀπαγχονίζω. μ. ίσω. τ. κα. καὶ

Ἀπάγχω. μ. ξω. π. χα. suffoco, strangulo. Actiu.

Ἀπάγω. μ. ξω. defero, abduco ad pœnam, rapio ad supplicium, ad iudicem, in carcerem eijcio. Item pensito. unde ἀπάγειν τὸν δασμόν, pendere tributum. Bud. Com.

Ἀπαγωγή. ῆς. ἡ. inductio, deductio. Accipitur interdum pro omni delatione, & est genus iudicij contra fures & grassatores. φόρου ἀπαγωγή, ad pendendum tributū, tributaria, Herodoto.

Ἀπάδω. μ. άσω. τ. κα. dissono, displiceo.

Ἀπαθανατίζω. ad immortalem gloriam nitor, ad immortalitatem consectandam erigor.

Ἀπάθεια. ας. ἡ. immobilitas circa passiones.

Ἀπαθής. ές. ὁ. ἡ. Passione & affectione carens, rigidus.

Ἀπαιδαγώγητος. nondum institutus, incorrectus. Aristot.

Ἀπαιδοτρίβητος. inexercitus, indoctus.

Ἀπαιδευσία. ας. ἡ. procacitas linguæ, ruditas.

Ἀπαίδευτος. ν. ὁ. ἡ. indoctus, Poëtice ἀποφάλιος.

Ἀπαιδία. ας. ἡ. orbitas Herodoto.

Ἀπαιδιόω. circuncido, præputium seco.

Ἀπαιθριάζω. sub dio ago, serenitatem aëris induco, sudum facio.

Ἀπαίνυμαι. aufero.

Ἀπαιόλησις. ιος. ἡ. κοῦ

Ἀπαιόλη. ης. ἡ. impostura. Aristoph. Nebul. εὖγ' ὦ παμβασιλεῦ ἀπαιόλη. Item defraudatio, ἀφαίρεσις.

Ἀπαιόλημα. τὸ. deceptio.

Ἀπαμολεῖν. priuare, mouere.

Ἀπαιρω. μ. αρῶ. π. κα. discedo.

Ἄπαις. αιδος. sine prole.

Ἀπαίσιος. ον. ὁ ἡ. infaustus, indecens, execrabilis.

Ἀπαιχαυεῖ. ne te pudeat, apud Platonem.

Ἀπαιτεῖται. postulatur.

Ἀπαιτεῖδῆ ἀεγύρων. conueniri, interpellari.

Ἀπαιτέω. μ. ήσω. π. κα. repeto.

Ἀπαίτησις. ιος. ἡ. repetitio.

Ἀπαιτητέον. repetendum.

Ἀπαιτηλικός. ὁ. repetitiuus.

Ἀπαιτίζω. ἀπαιτέω.

Ἀπαιτοῦσι χάριτοῦν. debitæ gratiæ.

Ἀπαιώνισον. mali ominis, δύσφημον.

Ἀπαιωρέω. μ. ήσω. π. κα. pendo, suspendo. ἐκ τοῦ ἀίρω, per pleonasmum τοῦ ω.

Ἀπακαιρὸ. ἀκαίρως, intempestiuè.

Ἀπακριβόω. exactè laboro, diligenter aliquid facio, exactè compono & absoluo, omni ope & exacta diligentia efficio. Item exactè respondeo, id est statis horis euenio.

Ἀπακρούομαι. repulso.

Ἀπάκτο. ἀπάγαγε, κόμιζον, aufer. ab ἀπακτόω.

Ἀπάλαιοι. οἱ. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ἀπαλαιώθη. antiquatum est.

Ἀπάλαμνος. ον. ὁ ἡ. industria carens, infirmus, imbellis. ὁ μὴ δυνάμενος παλαμνᾶσθαι, id est, τεχνᾶσθαι, iners, qui manum operi non admouet, quasi ἄνευ παλάμης.

Ἀπαλγέω. μ. ήσω. π. κα. cesso dolore. accusatiuo iungitur.

Ἀπαλέγομαι. repello.

Ἀπαλείφω. μ. ψω. π. φα. delino, lino. Actiu.

Ἀπαλεξίκακος. incurabilis.

Ἀπαλέω. negligo, ἀμελέω.

Ἀπαληθεύω. inuenio uerum, ueritatem clarè ostendo.

Ἀπαλθέω. curo.

Ἀπαλλαγή. ῆς. ἡ. liberatio, ἀπάλλαξις.

Ἀπαλλαγῆναι. libertatem consequi.

Ἀπαλλάξ. uicissim.

Ἀπαλλαξέω. liberari cupio, uolo discedere.

Ἀπαλλαξέω. μ. ήσω. π. κα. adiuuando remoueo.

Ἀπαλλᾶδῆ. haurire.

Ἀπαλλάττομαι. discedo, Polyb. Aliquando liberor, defungor, hoc est, negocio aliquo explicor, eiq; finem impono, quemadmodum etiã defungi periculis, defungi morbo, defungi pœna Latinè dicimus. Aliquãdo ponitur pro decedo & uita fungor. Aliquando pro abhorreo, abstineo. Ἀπαλλαγμένον πυρός, abigni secretũ & liberum, abhorrens ab ignea natura. Aristot.

Ἀπαλλάττω. μ. ξω. π. χα. discedo. Aliquando libero, ut libero, dimittóque creditorem, hoc est à me summoueo, Demost. πρὸς Ἀπατ. Et libero accusatorẽ, quod est placo, & munere corrumpo, apud eundem ὑπὲρ Τιμοκ. Et libero, id est, manumitto, libertate dono. Aliquando abire iubeo, à me dimitto. Plut. ἀπαλλάξας τοὺς θόρα πολυτῆρας, Abire à se iubẽs clientes & comitatũ. Aliquando uersor, ago, uiuo, dego, Xenophon. Aliquando interimo, tollo. id est occido, Theophrast. Aliquando aboleo, deleo, eximo. Demosth. πρὸς Παραπ. Aliquãdo pro morior, item defungor, sicut ἀπαλλάττομαι. Bud. Com. Quid autem discriminis sit inter ἀπαλλάξας. & ἀφεὶς docet Arpocrat. in hũc modũ, ut ἀφεὶς dicatur cum quis absoluerit, & liberauit aliquem ab ijs criminibus quæ illi intentauerat, ἀπαλλάξα uero, cũ persuaserit accusatori ut ab accusatione desistat, nec amplius quicquam expostulet.

Ἀπαλλῳῶδῆ. οἱ. ἀμελεῦδῆ. negligẽtes, p ἀπαλλα.

Ἀπαλλαπός. ὁ. eximius, splendidus. (γῶτες.

Ἀπαλλόν. τὸ. μόνον. unicũ, non duplicatum, exile.

Ἀπαλοιφή. ῆς. ἡ. litura.

Ἄπαλον. inducia, cessatio à palęstra.

Ἀπαλός. ὁ. ὁ. tener, paruus, delicatus, mollis.

Ἀπαλόσαρκα. uocantur ea quæ sunt teneræ carnis, uel ex ætate, uel sexu, uel delicijs.

Ἀπαλότης. ητος. ἡ. mollicia.

Ἀπαλοτρεφής. ὁ. ὁ. ἡ. saginatus.

Ἀπαλόχρως, ωτος. ὁ. ἡ. mollis corpore.

Ἀπαλύω. μ. υσω. mollio. Actiu.

Ἀπαμάομαι. meto, colligo.

Ἀπαμβλύομαι. concido animo. Ἀπαμβλύομαι δὴ τὰ πράγματα πάντα, Ineptior sum & fio ad res gerendas.

Ἀπαμβλύω. hebetem oculorũ aciẽ corrigo, caligine uisum libero, & expedio, cui opponitur τὸ ἐπαμβλύνω.

Ἀπαμβρότω. erro, Neutrum.

Ἀπαμείβομαι. respondeo ex aduerso.

Ἀπαμείρω. separo, priuo. πρὸς τὸ μείρω τὸ μερίζω.

Ἀπαμπίσκω. spolio. Actiu.

Ἀπαμφιγύνυμι. μ. ύσω. detego, spolio.

Ἀπαμύω. μ. νσω. expello, arceo.

Ἅπαν. αντος. τὸ. omne, ὅλον. Iones & poëtæ corripiunt primam, Attici producunt.

Ἀπαναίνομαι. ἀόρ. ἀπηνηνάμην. renuo. Depon.

Ἀπαναιχυντέω. μ. ήσω. π. κα. uerecũde facio, Apd Plat. in Apolog. p inuerecunde facio ponitur.

Ἀπανά-

Ἀπανάστασις. migratio, ἀφικία.

Ἀπάνευθε. longè, seorsum.

Ἀπανθέω. μ. ήσω. π. κα. deflorea.

Ἀπανθίζω. enucleo, flores colligo.

Ἀπανθισμός. ὁ. linea exilis & uisum effugiēs apud pictores dicitur, Galen. teste, cuiusmodi lineæ à Protogene & Apelle ductæ apud Plin. lib. 35.

Ἀπανθρακίδες. pisces ad assandum idonei.

Ἀπανθρακίζω. carbones urere, ἀνθρακας pisces edere.

Ἀπανθρακίς. ίδος. ἡ. pemmatis genus quoddã.

Ἀπανθρωπία. ας. ἡ. inhumanitas.

Ἀπάνθρωπος. ον. ὁ. ἡ. inhumanus, inamœnus.

Ἀπανίσαμαι. discedo. ἀπανίσαντο ἑτέρωσε, Conferebant se aliò.

Ἀπαντιπάμενος. ον. ὁ. excedens, commigrans.

Ἀπανίσημι. pello. Thucyd.

Ἀπανταχῆ. ubique.

Ἀναντάω. uoce actiua tantum dicitur in præsenti, licet in futuro in uocem passiuam exeat & significat obuiam eo, occurro, obuium me fero, ut εἰς τὰ λίδια ἀπαντᾷν, apud Aristot. pro ad funera deducenda se cõferre, & offerre. Sic Terẽt. Egomet quoq; eius causa in funus prodeo. Interdum ponitur pro respondeo, id est euentu cõuenio & congruo, consentio, Synes. Sic Cic. Respondent extrema primis, media utrisque. Aliquando pro incido, ὑπυγχάνω. Athen. δύο δὲ συγγράμματα πρὸς ἀπαντῶ ἔχομεν. Quemadmodum Cicero, Nam eorum in libros ego incidi. Aliquando pro coëo, cogor in concionem. Aristot. ἀπαντᾷν τοῖς πολίταις. Bud. Cõ. Ἀπαντῆσαι, τὸ πολιτικῶν δίκης. Vide ὑπαντῆσαι in Ammonio.

Ἀπάντημα. ατος. τὸ. &

Ἀπάντησις. εως. ἡ. obuiam itio, congressio, responsio.

Ἀπαντικρύ. contra.

Ἀπαντιά. ἀντίστροφα.

Ἀπαντλέω. haurire, leuare.

Ἀπανταχόθεν. undiq;, ex omni parte.

Ἀπαντῶντα. oblata & fortuita, non rogata aut interpretata, ut auguria oblata & auspicia. Bud. Comment.

Ἅπαξ. semel.

Ἀπαξοί. μοναχοί.

Ἀπαξάπας. αντος. ὁ. uniuersus.

Ἀπαξάπλως. omnino.

Ἀπαξιόω. ῶ. despuo, indignum puto.

Ἀπαπαί, approbantis uox est.

Ἀπαράβατος. ον. ὁ. incommutabilis, perpetuus. unde ἀπαράβατον. τὸ. quod successione ad aliũ non demigrat, quemadmodum in sacerdotio Mosaico.

Ἀπαράβλαστον. τὸ. ad nepotũ procreationem inhabile. ut Gaza reddit in Theophrasto.

Ἀπαράβλητος. dissimilis, Theoph. apud Athenæũ lib. 2. de Laconica lactuca sic inquit, αὔπνον ἔχει τὸ μὲν φύλλον σπολυμῶδες ὀρθὴν δὲ καὶ εὐαρμόστως ἀπαράβλητος ὅσον ἐπὶ τῇ λαπάθῃ. id est, nec brachiata à caulibus, Ita enim uertit Hermol.

Ἀπαραγγέλτως. iniusso.

Ἀπαράιτητον. τὸ. quod recusari non liceat.

Ἀπαράιτητος. ον. ὁ. ἡ. inexcusabilis, inexorabilis, inuitabilis, irrecusabilis, ὃ δὲ δυνάται τὰς παραιτήσεσθαι.

Ἀπαρακάλυπτος. ον. ὁ. manifestus, qui celari non potest.

Ἀπαράκλητος. ον. ὁ. ἡ. inconsonabilis, non uocatus se offerens.

Ἀπαραλείπτως. perfectè Hermogeni.

Ἀπαράλλακτος. non differens, nõ euarians, per omnia similis. Hinc ἀπαραλλάκτως, aduerb. apud Athen. lib. 1.

Ἀπαραλλαξία. ας. ἡ. constantia.

Ἀπαράλεκτος. ον. ὁ. hispidus, cui nõ depexi sunt superuacui capitis crines.

Ἀπαραλόγιστος. ον. ὁ. ἡ. qui nequit decipi.

Ἀπαραμύθητος. ον. ὁ. sine consolatione.

Ἀπαράυκτα. extra tempus.

Ἀπαραποιητός. ὁ. ἡ. uerus, germanus, non adulteratus.

Ἀπαρασήμαντος. ου. ὁ. non animaduersus, non notatus.

Ἀπαρασκεύαστος. ον. ὁ. impræparatus, impræmeditatus, qui simplici & frugali more utitur, & qui imparatus occupatur & opprimitur.

Ἀπαρασκευάστω γνώμῃ. ex tempore.

Ἀπαράσκευος. ὁ. ἀπαρασκεύαστος.

Ἀπαρασκεύως. impræmeditatè.

Ἀπαράσσω amputo, abscindo, Iliad. ν. Item depello, deturbo, deijcio. Herod.

Ἀπαρατηρήτως. inobseruanter.

Ἀπαράπλυτος. ον. hirsutus, incomptis capillis.

Ἀπάρατον. τὸ. execrabile.

Ἀπαράχυτος οἶνος. uinum non dilutum.

Ἀπαραχώρητος. ον. ὁ. pertinax, nulli cedens, indefinens, non cessans.

Ἀπαργία. ας. ἡ. herba, apargia Theophrasto.

Ἀπάργματα. τὰ. primitiæ, ἀπαρχαί. παρὰ τὸ ἄρχω, ἄργμα, ἄπαργμα. Bud. Com.

Ἀπαρεγχείρητος. intentabilis, inuiolabilis.

Ἀπαρεμπόδιστος. ον. ὁ. ἡ. minime implicitus.

Ἀπαρέμφατος. ον. ὁ. ἡ. infinitiuus, indefinitus.

Ἀπαρενόχλητος. ον. ὁ. minime perturbatus.

Ἀπάρεσις. εως. ἡ. discessus.

Ἀπαρέσκομαι. ægrefero uel implacide. Interdum pro placeo.

Ἀπῃέσκω. displicæ, improbor. Thucyd.
Ἀπῃέω careo.
Ἀπῃκόρητος. ὁ. ἡ. inconsolabilis, desolatus.
Ἀπῃκόω. μ. ξω. τ. χα. iuuo.
Ἀπῃθρωδύω. non congruo uirginibus.
Ἀπῃθρώδυτος. ὁ. ἡ. non decens uirgines.
Ἀπῃριθμέω. μ. ήσω. π. κα. ἡ ἀπαριθμῶμαι. recenseo, numero. Actiu. Bud. Com. & ἀκαριθμῶν, numerum explens, Isocrati Philipp.
Ἀπῃίνη. ἡ. lappa quæ in lente nascitur Theophrastus, apud quem etiam παείνη legitur, lappa, ὀροβάγχη. Vide Dioscoridem.
Ἀπῃκεῖ. sufficit.
Ἀπῃκής. contentus. congruens.
Ἀπῃκτεῖν. ἀποτυγχάνειν.
Ἀπῃκτίας. ὁ. ὁ. septentrio, uentus.
Ἀπαρκτικός. septentrionalis. Lycophr. ἀπῃκτίαις πρηστῆρος ἀθῶνος πνοαῖς, Boreæ uenti flatib.
Ἀπῃνέομαι. μ. ήσομαι. denego. καθόλου ἀρνέομαι.
Ἀπαίρνυμαι. ἀφαιρεῖμαι, aufero.
Ἀπαῤῥησίαστος. ὁ. ὁ. ἡ. carens audacia loquendi.
Ἀπάεσις. dicuntur q & σαθμοί, mansiones. Sic dicti à tollendis sarcinis, quemadmodũ σαθμοί à subsistendo.
Ἀπῃτάομαι. dirimor, separor, aberro, longius digredior.
Ἀπῃτάω. μ. ήσω. τ. κα. seorsum appendo, suspẽdo, distraho, dirimo, dissocio, auerto, alligo. Lucian. ὄῃ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας μοι ἀπῃτήσαι. Ex me ipso spem mihi suspendens. Ἀπῃταῖν τὸν λόγον, sermonem deflectere.
Ἀπῃτῆ. admodum, posthac, confestim, deinceps, affatim, ἀπαρτισμοῦ. Aristoph. ἔγωγε καὶ σὺ δεξιὸς καὶ σώφρονας ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. Plenè, omnino. Herodot. ἀεὶ οὗτοι εἰσὶ σάδια δύο ἀπῃτί.
Ἀπῃτία. ας. ἡ. perfectio, ἀποσκευή. Item auctio sub præcone, maximè supellectilis, ὁ κῆρυξ τὸν οἶκον κόσμου, ἤτοι τὰ λεγόμενα ἔπιπλα.
Ἀπῃτίζω. μ. ίσω. π. κα. perficio, omnibus numeris expleo, quadro, adequo. τὸ ἀρτίως. id est, ὁλαρμόσως συμπλήρω. Bud. Com.
Ἀπῃλικός. paratus itineri.
Ἀπῃλλογία. ας. ἡ. rotunda ratio uulgo dicitur, solida summa, cum nihil nec excurrit, nec deest. Quadrans à Cicerone appellatur.
Ἀπάρλιον πωλῶ. auctionem bonorum facio & auctionor. Bud. Com.
Ἀπαρτισμός. ὁ. ὁ. perfectio, complementũ, omnium partium iusta absolutio.
Ἀπῃτίως. exquisitè, accuratè, perfectè.
Ἀπαρύομαι. μ. ύσομαι. exhaurio.
Ἀπαρύῃω. μ. ύξω. π. υχα. detraho.
Ἀπαρχαί primi fructus, qui dijs consecrabantur, quo uidelicet in proximum annum augerent etiam arborum fœturam, ἀπάργματα. Bud. Comment.
Ἀπαρχαιῶμαι. obsolesco.
Ἀπαρχῆς. ab initio.
Ἀπάρχομαι. μ. ξομαι. primitias soluo & decerpo, libamina facio. Herodot. ὁ θύσας τῶν κριῶν καὶ τῶν ἀπλάγχνων ἀπαρξόμενος. Item τὸ ἄρχεσθαι. incipere, auspicari. Arist. ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τῶν βασιλέως ἐπιτάγματι, Placuit delibanda iam esse regis mandata: per datiuũ dixit. Greg. pro authorem esse & conditorem usus est, ὡς αὐτὸς ἀπήρξατο, Cuius ipse ædidit primordiũ: de Christi resurrectione loquens. qui primus semel surrexit, postquam occidit. Bud. Com.
Ἀπαρχόμενος. ὁ. ὁ. qui facit primitias sacrificij.
Ἀπάρχων στρατευμάτων. præfectus miliciæ.
Ἀπαρωγός. opitulator. malim ἐπαρωγός.
Ἅπας. πᾶς. quilibet, omnigenus.
Ἅπας. αση. ὁ. καὶ
Ἅπαξ. ας. ἡ. omnis. Et ἅπαξ τῶν χρόνων. omnibus ante seculis, ex omni æternitate.
Ἀπασβολάομαι. fuliginem excutio.
Ἀπασθύω. erro, fallor. Deductum ἀπὸ τοῦ ἀπατάω.
Ἀπασί. ieiunè.
Ἀπασία. ας. ἡ. ieiunium.
Ἄπαστος. ὁ. ὁ. ἡ. ieiunus. παρὰ τὸ πω τὸ ἐσθίω.
Ἀπαστράπτος. ὁ. ὁ. ἡ. coruscans Luciã. in Mycill.
Ἀπαστράπτω. μ. ψω. π. φα. fulguro, resplendeo, nõ solum de fulgore dicitur.
Ἀπασχολέω. impedio, uaco aut operam do.
Ἀπασχολοῦμαι. occupo.
Ἀπαταγί. sine strepitu.
Ἀπαταλικός. captiosus, fallax.
Ἀπατάω. μ. ήσω. τ. κα. propriè à uia aliquem deducere, nam πάθος uiam tritam significat. Vnde & pro decipere ponitur.
Ἀπάτορθε. seorsum.
Ἀπατεώνων. ὁ. ὁ. deceptor, circumuentor.
Ἀπάτη. ἡ. fraus, suadela, deceptio, error. ἐκτὸς ἀπαφῶ. Item, herbæ nomen in Theophrasto, Gaza fraudem uertit.
Ἀπατηλός. ὁ. deceptibilis.
Ἀπατηλός. ὁ. ὁ. fallax, fraudulentus, fucatus.
Ἀπατούρια. τὰ. festum erat Baccho sacrum ob singulare certamen Melanthi cum Bœoto Xãtho: celebrabatur autẽ per triduum, primusq; dies uocabatur ἀνάῤῥησις, ab immolatione hostiarum, secundus dies δόρπια, ob conuiuationes frequentes: tertius κουρεῶτις, quando tribubus assignabantur pueri, Sic doctiss. Proclus lib. Commentariorum primo in Timæũ. Eras. in prouerbio ad apaturia. Vnde & indictionib. singulis.

Ἀπάτωρ.ορος.ὁ.carẽs patre. Vulcani cognomen, apud Theocr. Apud Plutar. in Problem. ἀπάτορες ἀστόρεοι interpretantur.

Ἀπαύγασμα.ατος.τὸ.ſplendor, relucentia.

Ἀπαυγάζω.corruſco, fulgeo.

Ἀπαυδάω.μ.ήσω.π.κα. interdico, excommunico, defatigor.

Ἀπαυδέω.μ.ήσω.π.κα.defatigor.

Ἀπαυθαδίζομαι.μ.ομαι.κα.

Ἀπαυθαδιάζω. deſiſto à contumacia, ſum arrogans. ἀπὸ τῆς αὐθάδους.

Ἀπαυθαδιεῖσθαι.auſurum, audere.

Ἀπαυθαδιάσμων.ον.ὁ.minime aſſentiens.

Ἀπαύθημερίζω. eodem die redeo. Xenoph.

Ἀπαύλια.τὰ.uel ἀπαυλία ἡ. munera quæ dãtur nouæ nuptæ ſponſæ, uel dies in quo noua nupta iacet cum uiro. ὅπ τότε ἄρχετ ἡ νύμφη χωρίς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθ: uel τότε ἐπαυλίζετο τοῖς ἀνδρὶ ἥγωνή.

207. Ἀπαυράω.μ.ήσω.π.κα.ἀόρ.ἀπαῦρα.fi dor, priuo aufero.

Ἀπαύρω.priuo.

Ἀπαυστί.irrequietè.

Ἄπαυστος.irrequietus. ἄπαυστον γλῶτταν, cui ſilentium imperari non poteſt.

Ἀπαύστως.ſine intermiſſione, perenni tenore.

Ἀπαυτομοτέω.à me ipſo uenio, tranſfugio.

Ἀπαυτόφιν.per ſe, ſponte ſua, ἀπ' αὐτοῦ. Homer.

Ἀπαυχενίζω. frenũ reijcio & reſpuo, ἀφηνιάζω, & ceruicem attero & excorio.

Ἀπαυχενίσαι ταῦρον.frenare taurum.

Ἀπαφίσκω.decipio, ἀπατάω.

Ἀπαφρίζεσθαι.deſpumare.

Ἀπεβήσετο.euenit.

Ἀπέγγονος.ὁ.pronepos.

Ἀπεγγυάζω.reſtituo, ἀποκαθίστημι.

Ἀπεγνωκώς.ότος.ὁ.diffiſus.

Ἀπεγνωσμένος.ον.ὁ.expers.

Ἀπεδανός.ὸν.ὁ.imbecillis.

Ἀπέδει δεῖν ναοῦ. deterior, aut inferior nihil templo.

Ἀπεδίζειν.æquare, planare, ὁμαλίζειν.ſolo æquare.

Ἀπέδιλος.ον.ὁ.incalceatus, uel potius ut α ſit loco ἄμμα, talearia indutus, apud Aeſchyl. σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχω πτερωτῷ.

Ἄπεδον.τὸ. arduũ, planũ. ἰσόπεδον. Inferius, ἄρ-

Ἀπέδρα.aufugi, ἀόρ.ά.ab ἀποδράω. (πεδίον.

Ἄπει.abi, abſcede. Et in præſ. & fut. abes, diſcedis, & diſcedes.

Ἀπείδων.reſpiciens.

Ἀπείθεων.ον.ὁ.ineptus.

Ἀπειθής.ὲς.ὁ.ἡ. imperſuaſibilis, inobediens, cõtumax, incredulus. ἀλλ' ἀπειθὴς autem, difficilis perſuaſu. Ammonius.

Ἀπειθία.ας.imperſuaſibilitas, inobedientia, cõtumacia, diffidentia, incredulitas.

Ἀπειθοῦντες.οἱ.increduli, non audientes dicto.

Ἀπειθέω.ἀπιστῶ, non pareo, inobediens ſum.

Ἀπεικάζω.μ.σω.π.κα.aſſimilo, effigio, exprimo.

Ἀπείκασμα.τος.τὸ.ſimilitudo.

Ἀπεικόνισμα.τὸ.adumbratio.

Ἀπεικός.ὸς.τὸ.indecens.

Ἀπεικότως.improbe, indecenter.

Ἀπείλεω.μ.ήσω.π.κα.promitto, inſulto, minor, glorior. Vnde ἀπείλητλω, duali numero indefiniti primi, per ſyncopen pro ἀπειλησάτλω. Etymol.

Ἀπειλή.ῆς.ἡ.minæ, ira. παρὰ τὸ ἄποθεν ἐλέυς ἐστ uel παρὰ τὸ ἀπείλλω, quod eſt ἀπείργω. Etym.

Ἀπειλητήρ.ῆρος.ὁ.iactator, minator.

Ἀπειλητικῶς.minaciter.

Ἀπειληφότες.οἱ.conſecuti.

Ἀπειλόμενα κακά impendentia.

Ἀπείλεμαι.minis terreor.

Ἀπειλῶ.minor, minitor. ἀπειλέω.

Ἄπειμι.abſum, abeo, proficiſcor. ἄπειμι εἰς πατρίδα. Redit in patriam.

Ἀπειρεῖν.eſt negare deuiando, interdicere, prohibere, recuſare, renũciare. unde μῆνιν ἀπειρεῶν. apud Homerum Iliad. τ. Iram renuncians, finiens, remittens, nuntium inimicitiarum remittens, ualere iræ pertinaciã ſinens. Item ἀρκαμεῖν, laceſſere, fatiſcere. Idem & ἀπείρεσθαι ferè ſignificat, quod etiam abdicare eſt, & retractare quod dictum eſt, hoc eſt pollicitationem uel promiſſum renunciare, & quaſi ſeſe reprehendere, reuocare. Ἀπειπάμενον πᾶσαν τὴν ἐλπίδα, Deſpondens omnem ſpem. Ἀπειπάμενοι τὴν γνώμην τὴν σήν. Repudiantes tuam ſententiam. Item ἀπεῖπε, iuſſit, uictus fuit. Bud. Com.

Ἀπείρακις.infinite.

Ἀπείρασον.τὸ. inexperientia, intentatum.

Ἀπείρατος.ον.ὁ. intentabilis, qui tentari non poteſt, aut qui non tentat.

Ἀπείρατος.intentatus.

Ἀπείργω.μ.εἴρξω.π.κα.phibeo, arceo, deterreo, coërceo, impedio, abſtineo. Bud. Com.

Ἀπείρεσιος.ον.ὁ.infinitus.

Ἀπέρηκα.defeſſus ſum. eius præſens eſt ἀπαγορεύω.

Ἀπείρημένα.τὰ.prohibita, interdicta, infanda.

Ἀπείρατος.ον.ὁ.inexpertus.

Ἀπείριος.ον.ὁ.infiniens, immenſus, interminus.

Ἀπειρόγαμος.ον.ὁ.ἡ. innuptus, coniugalis thori expers. Chriſoſt.

Ἀπειροδάκρυς.υος.ὁ.ἡ.lachrimarum expers, flere neſcius, Aeſchyl.

Ἀπῤῥόκακος. ὁ. malorum expers.

Ἀπειροκαλία. ας. honesti inexperientia, decori ignorātia, insolentia, inelegātia. Quod uitium est eorum (inquit Bud. de Asse) qui nec bona sua nouerūt, nec eorum usui acquiescunt, qui serijs in rebus operam bonam ac strenuam nauare didicerunt. Aristot. Ethicor: Nicomach. 5. uidetur ἀπειροκαλίαν nimiam quandam magnificentiam appellare, cum modum magnificētiam nimio affectato splendore excedimus, uitium contrarium μικροπρεπείᾳ, quorū medium siue uirtus μεγαλοπρέπεια dicitur, uocatur idem uitium & βαναυσία. Aristoteli ibidem.

Ἀπῤῥόκαλος. ὁ. ἡ. honesti expers, insolens, inelegans, uitę mundioris ac elegātioris rudis, parum modestus, decori nescius, qui quid loco conueniat nescit, quem Latini ineptum uocant. Gel. lib. 11. cap. 6. & lib. 18. cap. 8. & Bud. de Asse libro 1.

Ἀπῤῥοκάλως. insolenter, ineptè præter decorū. parum modeste. Ἀπῤῥοκάλως χῆνα, abuti.

Ἀπῤῥολεχής. ὁ. ἡ. thori expers, uirgo.

Ἀπῤῥοπαθία. affectus nimius & sine fine.

Ἀπῤῥοπλάσιος. ὁ. multiplex.

Ἀπῤῥοπόλεμος. ὁ. belli imperitus,

Ἄπειρος. ὁ. ἡ. inexpertus, multus. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν. hoc nomine quandoq; intelligūt tunicam exitu nullo. Meminit Sophocles in Polyxena, & Euripid. in Oreste. Eiusmodi missam Herculi canunt poëtæ. Ἄπειρος εἰμί, Non noueram, Plutarch.

Ἀπείῤῥητος. ineffabilis. ἄῤῥητος.

Ἄπειρος. ον. ὁ. ἡ. magnus, infinitus, fine carēs. Sic uocatur ἄλιθος δακτύλιος, id est annulus gemma non insignitus cōcinnatusq; quasi dicas omni carens fine, quòd sit rotundationis absolutæ, nec appareat unde initiū sumas. Meminit Aristot. lib. 3. Auscult. οὐ γὰρ (inquit) οὓς δακτυλίους ἀπείρους φασί, οὓς μὴ ἔχοντας σφηνόνην. id est, Annulos uocant apiros quibus funda nō est. De infiniti ratione loquitur eo in loco. Homerus item terram uocat ἄπειρονα, id est σφαιροειδῆ orbicularem, ut interpretatur Eustat. & Io. Grammaticus. Nam nec sphæra, nec circulus finem habent aut initium: & philosophi ferè omneis elemēta statuunt rotunda specie. Vide Plutarch. lib. 2. de philosophorum placitis.

Ἀπείρως. ruditer, imperitè, & ἀπείρως ἔχω. Isocrati pro rudis sum.

Ἀπῤῥαγγελίας φεύγων. læsæ maiestatis criminis reus.

Ἀπῤῥεῖν. uide ἀπῤῥεῖν.

Ἄπῤῥον. τὸ. pertinacia.

Ἀπεκαίνυμαι. uinco, occido. ἀπὸ τοῦ καίνω τὸ φονεύω.

Ἀπεκατεστάθην. restitutus sum.

Ἀπεκβάλλω. μ. λῶ soluo.

Ἀπέκγονος. ὁ ἡ abnepos.

Ἀπεκδέχομαι. μ. ξομαι expecto.

Ἀπ' ἐκείνου. iam tum, ex illo tempore.

Ἀπελλαῖος. ὁ. apud Macedonas mensis, qui Hebræis Kisleu teste Iosepho Latinis December.

Ἀπελέγομαι. reprobo.

Ἀπεκτείνομαι. extendor, diffundor.

Ἀπέκτενον. occidebant.

Ἀπέκτητος. impexus. πέκω γὰρ τὸ πλέκω, κοὐ στρωίζω.

Ἀπεκίσθω ἀφ' οὗ ἵστημι, ἔστασμαι, ἐστάμην, ἔστασο, ἔστασθε. & ἀπέστασο.

Ἀπέκτον. intonsum, impexum. Ath. lib. 1. & 9.

Ἀπέκτονε ἢ ἀπέκτανον. præteritum medium, ἀφ' οὗ κτείνω, κτανῶ.

Ἀπελάζω. concionor. Laconicum est.

Ἀπελάτης. ὁ. μετὰ ξίφους ἀπελαύνων ἀγέλας ζώων, hunc Vlpian. Iureconsultus abigeum uocat, quippe qui pecora depascens uel ex armentis subtrahit ac quodamodo depredatur, & abigendi studium quasi artem exercet, equos de armentis uel de gregibus adducens.

Ἀπελαύνω. μ. άσω. σ. κα. expello, abigo. Item redeo, retro unde ueni refero pedem. Lucian. in Pseud. καταθέμενος ἢ ἡμᾶς ἐν ἀγιαλοῖς, ὀπίσω ἀπήλαυνον id est, retro cursum legit.

Ἀπελαφρύω. sublego.

Ἀπελάω. τὸ. ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα. ατος. τὸ. redargutio.

Ἀπελεγμός. ὁ. reprobatio.

Ἀπελέγχω. μ. ξω. σ. χα. redarguo, confuto.

Ἀπέλεθρον. procul.

Ἀπέλεθρος. ὁ. ἡ. immensus, fortis, cui non propinquus fieri possis. πέλεθρον enim siue πλέθρον, μέτρον γῆς πόδων ἑκατὸν ἔχουσι. ἢ τὸ πολυπέλεθρον ἐπὶ πάσιν.

Ἀπελέκητος. ὁ. indolatus, rudis, illaboratus.

Ἀπελευθερία. ας. ἡ. manumissio, assertio in libertatem.

Ἀπελευθερικός. ὁ. ἡ. libertinus.

Ἀπελεύθερος. ὁ. ἡ. ὁ ἐκ δούλου ἐλευθερωθείς, libertus, libertinus. Distinguunt ab ἐξελεύθερος, uerum indiscriminatim iam usurpāt, ut annotat Ammon.

Ἀπελευθερώσας. ὁ. ὁ. manumittens.

Ἀπελευθερόω. μ. ώσω. σ. ωκα. manumitto.

Ἀπελευθέρωσις. ιος. ἡ. ἀπελευθερία, uindicta. Plutarch.

Ἀπέλυσις. abitio.

Ἀπελήλακα. abegi, ab ἀπελάω.
Ἀπέλω. excludo.
Ἄπελος. hulcus, uulnus. τὸ ἀπὸ μὴ πεφαπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ δηρᾶσθαι.
Ἀπελπίζω. μέσω. τ. κα. despero. Ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, Nullam de ægroto spem habere reliquam. Sic etiam Lucan. lib. 5. Desperare uiam, dixit. Significat etiã ex re quapiam sperare. Gaza ex Cic. εἰ τὴν εἰς τοῦνι τὴν χῶρον ἐπάνοδον ἀπελπίσης, Si reditũ in hũc locum speraueris.
Ἀπεμέω. μ. ἔσω. τ. κα. reuomo.
Ἀπεμπολάω. μ. ήσω. τ. κα. κοῦ
Ἀπεμπολέω. uendo, uenundo, addico, commuto. Effertur modo cum augmento, modo sine augmento. Bud. Com.
Ἀπεμπολή. ης. ἡ. &
Ἀπεμπόλησις. ιος. fraudulentus contractus, uenditio dolosa.
Ἀπεμφανὲς τὸ. obscurum.
Ἀπεμφαίνω. dissentaneus aut dissimilis sum, nullo modo refero. Bud. Com.
Ἀπεναντί. ex cõtrario. aduerb.
Ἀπεφάνθη. commigrauit. Ilia. β'. ἀπώκησεν.
Ἀπεφύγομαι. educor, efferor.
Ἀπηνεκαμμένος. flagitiosus, nequã, uecors, amẽs, profligatus deploratusq;. Demosthenes: πῶς οὗτοι ἄνθρωποι κακίους, ἢ μᾶλλον ἀπηνεκαμμένοι τούτων γένοιντο; id est, Quo pacto homines peiores, aut profligati magis his essent?
Ἀπεκνεκαμμένως ἔχειν. desponderе animum.
Ἀπεκθής. ὲ. ὁ. ἡ. illugubris. ἀδάκρυτος.
Ἀπεκιαστίσαι. à patria exulare, uel annum ab aliqua re cessare.
Ἀπενιαυτίζω. in annum solum uerto, Sic Apollonius Tyanæus ἀπεκνιαυτίσαι legitur, quũ excidisset spe potiundæ amasiæ.
Ἀπεκιαυτισμός. ὁ. exilium unius anni, absentia in annum, exilium annuum ob cædem nõ uoluntariam. Abannatio dici potest. Bud. Pan.
Ἀπεξαμαρτανεῖν. peccare.
Ἀπεξέκνυτο emergebant.
Ἀπεξιφίαι. uindicare.
Ἀπεοικώς. non idoneus.
Ἀπέπαντος. ὁ. ὁ. immaturus. Epigram.
Ἄπεπτος. ὁ. ὁ. ἡ. indigestus.
Ἄπορ. τὰ. quæ. Item pro quemadmodum Attice, per ἔκλειψιν τοῦ ἡ. Aristoph. Ran. ἀρσενικὰ νεῦται πρῶτον. ἄπορ ἑκάστοτε γὰρ τοῖς πρεσβύταις ἐπιστρέφεται. Non credendum Cyrillo qui ἄπορ pro quemadmodum sine aspiratione scribendum testatur.
Ἀπεραντεία. ciuitas Thessaliæ, unde
Ἀπεραντοι. gentile nomen.
Ἀπεραντολογία. ας. ἡ. infinitus sermo, multiloquium, uerbositas.
Ἀπεραντόλογος. ὁ. ὁ. multiloquus.
Ἀπέρας. ὁ. ὁ. uel ἀπέρατος. infinitus, interminatus, non habens exitum.
Ἀπέρασις. ιος. cruditas, imperfectio.
Ἀπέρατος. ὁ. ὁ. ἡ. infinitus, innauigabilis.
Ἀπεργάζομαι. μ. σομαι. efficio, perago.
Ἀπεργάθω. detego.
Ἀπεργασία. ἡ. peractio, effigies.
Ἀπεργαστέον. peragendum est.
Ἀπεργαστέος. ὁ. ὁ. peragendus.
Ἀπερείδω καὶ ἀπερείδομαι incumbo, inclinor, affirmo, firmiter adigo, effundo, exhaurio, & infligo, incutio, fulcio, applico.
Ἀπερεί. infatigabiliter.
Ἀπερείδω. figo.
Ἀπερείσιος. ὁ. ὁ. infinitus, multus. Ety. ἀπερείσια, ἄπειρα τοῦ πλήθους, πολλά.
Ἀπέρεισις. ἡ. diuaricatio.
Ἀπερέω. contradico.
Ἀπερήκω. depello.
Ἀπερημόομαι. μ. ώσομαι desolor.
Ἀπερίγραπτος. incircunscriptus.
Ἀπεριλαλητος. ὁ. ὁ. quem non facile uerbis compescas, qui blaterandi finem non facit.
Ἀπερίληπτος πρεσβεία. libera legatio quæ priuatæ rei causa mandatur, quæ nullo uel tempore, uel loco circũscripta est, nullis rationibus reddendis obnoxia. Bud. in Annot.
Ἀπεριμελίμνως. inconsideratè. (piã.
Ἀπερίσπαστος πάντων. qui negligit, non curat quip-
Ἀπεριστάλπιγκτοι. dicuntur Dionys. Areopa. οἱ ἀπεριήχητοι, ἀκατήχητοι.
Ἀπερίσκεπτος. ὁ. ὁ. ἡ. temerarius, inconsultus.
Ἀπεριστέπτως. incircunspectè, sine conuento & certo constituto.
Ἀπερίστατος. ὁ. ὁ. ἡ. immobilis.
Ἀπεριστάτως sine ulla distractione.
Ἀπερίστασις. ιος. ἡ. εὐπραξία. rerum felicitas. uide περίστασις.
Ἀπερίστατος ὁ. ὁ. ἡ. destitutus. Ἀπερίστατον ῥαστώνην Polybius de Athenienſium ciuitate loquens, uocat statũ rebus secundis florentem, in quem nulla clades, aut alia rerum difficultas incurrit. Etiam ῥαστώνη per se significat secundarũ rerum processum, & fortunæ indulgentiam nullis casibus aut cladibus interruptã, hoc est τοῦ βίου εὐπραξίαν. Bud Com.
Ἀπερίτμητος. ὁ. ὁ. ἡ. incircuncisus, inscissilis.
Ἀπέρειτον. impar, incompositũ, ἀπέρειτος γλῶσσα, minimè fucata lingua.
Ἀπερδοῦσιν. lassantur.
Ἀπεῤῥαπίζω, ἀποφυμίω, ἐπισομόω, uel ἀποδλώκω,

ὤκα & ἀπερρίπησεν, ἀπέλασεν.
Ἀπερρῆς. ualeas, abeas.
Ἀπερρωγώς ός ὸν. interruptus.
Ἀπηυθεμάω. μ. ήσω. π. κα. rudeo.
Ἀπηρύκω. prohibeo. κωλύω. propulso. Accus. Xenoph. Σωκράτης, εἰπέ μοι ἔφη ὦ κρίτων κύνας δι' τί φῆς ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι; καὶ μάλα ἔφη μάλλον γάρ μοί λυσιτελεῖ τί φῆς ἢ μὴ ὑπὸ αὐδίω θρέψας εἶτ' αὐδρα-ὄσις ἐθέλοντε καὶ δύναι τὸ σοῦ ἀπερύκειν τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε;
Ἀπηωσιβῶν. eruginem procreare.
Ἀπηρχθῆ. exclusus est.
Ἀπῆρχομαι. recedo, abeo, pficiscor, ut ἀπελθεῖν τῇ ὁδῷ, & τῇ ὁδῷ, sicut Vergil. Longam incomitata uidetur Ire uiã. Vnde translate ponitur pro migrare ex hac uita, siue mori. Chrisost. ἴσως μετὰ μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Et Matth. Ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ, Dimanauit fama.
Ἀπηρωεύς. έος. ὁ. corruptor: Homer. ἀμῶν μνηστῆρας ἀπηρωεύς.
Ἀπηρωέω. discedo. πρὸς τὸ ἐρωῶ.
Ἀπήρωτος. durus, immitis.
Ἀπεσείσθη. excussit, sustulit.
Ἀπεδίω. peredo.
Ἀπέσκλη. ἀπέθανον,
207. Ἀπεσκληκέναι. induruisse, attritum fuisse, exhaustum fuisse, quemadmodum qui curis pereunt uel fame.
Ἀπεσκληκώς. τος. ὁ. tabidus, aridus, emaciatus.
Ἀπεσκυλμένος. denudatus, excoriatus.
Ἀπέστη. secessit.
204. Ἀπεστώ. ὄν ος. ἡ. absentia, peregrinatio.
Ἀπεχοινισμένος. ν. ὁ. seiunctus ab omnibus loris. Demosth. κατ' Ἀριστογείτονα oratione priore usus est hac uoce. ubi uero senatus funiculo circũdatus erat, tum omnes alij dicebantur ἀπεχοινισμένοι, hoc est ἀκκεκλημένοι inquit Arpocrat.
Ἀπετμήθη. amputatus est, ab ἀκρατέμνω.
Ἀπυθής. ές. ὁ. ἡ. inscitus, inscius, inauditus, ignarus. ὁ μὴ ἀκούσας, ἢ ὁ μὴ ἀκουσθείς, ἄπειρος.
Ἀπευθύω. μ. ύνω. do iudicium cum pœna, adæquo, rego, dirigo.
Ἀπευθυσμένον ἔντερον. intestinum rectum. ὃ μὴν κώλον τὸ ἀπευθυσμένον ὑπεῖσιν inquit Pollux. lib. 2. hoc est crassiori intestino rectum subest, illudq; excipit & in sedem & anũ desinit.
Ἀπευκταῖος. ν. ὁ. detestandus, deprecandus.
Ἀπευκτοὶ ὕμνοι. dicebãtur qui precationẽ reijciebant: qui uerò uotum & preces habebant, εὐκτοὶ appellabantur.
Ἀπεύκτος. ν. ὁ. contemnendus, odibilis.
Ἀπεύκτως. deuotè.
Ἄπευς. inauditus, ἀνήκοος.
Ἀπευτελεῖν. primitias soluere. ἀπαρξάσθαι.
Ἀπευχή. ῆς. ἡ. deprecatio.
Ἀπεύχομαι. μ. ξομαι. condemno, execror. Itẽ deprecari, id est ueniam poscere & pœnæ remissionem, ut apud Verg. lib. 12. Equidem merui nec deprecor, inquit. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι, εὔχεσθαι μὴ γένοιτο. Depon.
Ἀπευωνίζειν. uilem reddere.
Ἀπέφαθε. ἀπέθανον, ἀπεφήνατο, ἀπέπαυε.
Ἀπεφαίνομαι. exiccor, tabefio.
Ἀπεφήνατο. existimauit.
Ἀπεφθαρμένος. moriens.
Ἄπεφθος. ν. ὁ. excoctus, purus, illaboratus, ut ἄπεφθον χρυσόν, Lucian. ἄπεφθον κρυσίον dixit Aeschines, rude aurum & non signatum.
Ἀπέχαρακον. uallum circunduxi.
Ἀπέχει. sufficit, abest, ἀφίσταται.
Ἀπεχθάνομαι. μ. ήσομαι. τι. ἀπήχθημαι. ἀόρ. μέσ. α. ἀπηχθόμην. καὶ
Ἀπεχθαίνω. odi, ἀπεχθαίρω.
Ἀπεχθέομαι. ούμαι. sum odio.
Ἀπεχθάνομαι. σοι. infestior sum tibi, offensus sum tibi.
Ἀπέχθεια. ας. ἡ. inimicitia, odium.
Ἀπεχθής. ές. ὁ. ἡ. inimicus, odio habens, molestus.
Ἀπεχθῶς. odiose.
Ἀπέχομαι. μ. ἀφέξομαι. abstineo. Genit. uel accus. ut ἀπέχομαι τούτου & τούτῳ. Sic Horatius lib. 3. Mox ubi lusit satis abstineto, Dixit, irarum calidæq; rixæ. Et Terent. in Adelphis cum accusatiuo, Non manum abstines mastigia? Ἀπέχει, interdum idem quod ἀφίσταται, id est deterreri ab aliqua re.
Ἀπέχρη. sufficiebat.
Ἀπέχρησε. satis fuit.
Ἀπέχω. μ. ἀφέξω. π. ἀπέσχηκα. ἀόρ. β. ἀπέσχον, ἀπὸ τοῦ ἀπαχέω. disto, fugio. Ἀπέχω πολλόνων ἡμερῶν, Absum multorum dierum uiam. elocutio talis, qualis aberat bidui. At huius participium iunctum alio uerbo uidetur propemodũ ocio sum ac redundare, ut ἀπέχοντες πόρρωθεν θεωροῦσιν, id est procul res prospiciunt. Aliquando est aliunde accipio, recipio ex aliquo, ueluti censum aut reditum ex aruis. Id sentiens Theophyl. submonet recipi quod quasi debitum datur. Matth. 6. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, Mercedem suam receperunt, tulerunt, habent. 20
Ἀπεψυγμένον. τὸ. extinctum.
Ἀπεψηφισμένος. communi decreto damnatus, ærarius, qui iam non est in albo centuriæ suæ.

Ἀπεψία. ας. ἡ. cruditas, cum uentriculus non concoquit.

Ἀπεψωλημμένοι. τὰ αἰδοῖα δηλοῦντες. qui pudēda detegunt. Aristoph.

Ἀπεώσαντο. Attice. expulerunt.

Ἀπηβηκώς. pubertatem egressus.

Ἀπηλέομαι. narro, ἀφηγέομαι. Ionice.

Ἀπήγημα. ατος. τὸ. narratio. pro quo ἀφήγημα cōmuni dialecto dicitur.

Ἀπήγε. rapuit. Aeschin. κατὰ τιμάρχου.

Ἀπηγόρευμα. negatio, defensio.

Ἀπηγορευμένος. nefastus, reiectus.

Ἀπηγριῶθη. exasperari, agrestem esse.

Ἀπήγαλον πλοῖον. temone priuatum nauigium.

Ἀπηθεῖν. excolare.

Ἀπήκοος. inobediens.

Ἀπηκριβωμένον. diligētia, ad amussim factum, & perfectissime summaq; diligentia.

Ἀπηκριβωμένως. bona fide, citra ullum figmentū Bud. in Annot.

Ἄπηκτος. ον. ὁ. ἡ. incongelabilis, non concrescēs, inconcretus, non aptus durari.

Ἀπήκω. εἰς ὀξύ σωφάγω.

Ἀπηλλάχθαι. abesse.

Ἀπηλγηκώς. ἀναίσθητος, ἀκηκοώς, qui dedoluit, siue (ut Comicus loquitur) perdoluit, quiq; eò duritiæ peruenit, ut ad omnem duritiæ sensum obsurduerit, sicut deferbuisse dicitur Latinis. Est autem participium perfecti ἀπὸ τοῦ ἀπαλγεῖν, quod dicitur, cum quis uacat dolore & sensu sui mali. Erasm. in Epist. ad Ephes. cap. 3.

Ἀπηλεγέως. intrepidè, apertè, audacter, ingenuè, πρὸς τὸ ἀλέγω τὸ φροντίζω.

Ἀπηλεγής. ἐς. ὁ. ἡ. apertus, sine malicia, durus, sæuus. Item inculpatus, uersus & illibatus, integra constans sententia, quem & ἀπαρεμισμένον uocat Hephæstion.

Ἀπῆλθε τοῦ βίου. è uita discessit. Lucian.

Ἀπηλιαστής. οῦ. ὁ. ab ἠλιάζω. alienus, hoc est à foro, & causis iudiciarijs, μισόδικος.

Ἀπηλιώτης. ου. ὁ. uentus qui ab oriente uerno. id est æquinoctiali uenit, subsolanus. Gel. lib. 2. capite 22.

Ἀπηλοίησεν. amputauit, ἀπέκοψεν, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω.

Ἀπήμαντος. ον. ὁ. ἡ. illæsus.

Ἀπήμβροτον. aberraui, ἀπέτυχον, ἥμαρτον.

Ἀπημοσύνη. ης. ἡ. incolumitas, salus.

Ἀπήμων. ονος. illæsus, inoffensus. πρὸς τὸ πήθω.

Ἀπηνής. crudelis, inhumanus.

Ἀπήνεμος. ον. ὁ. ἡ. carens uento.

Ἀπηνὴς. impudens, ἀναίσχυντος.

Ἀπηνέσθη. obstupui.

Ἀπήνη. ης. ἡ. uehiculum, rheda, currus qui mulos iungebat.

Ἀπηνήναντο, id est ἠρνήσαντο. ἀπὸ τοῦ ἀναίνω, ἤννα, ἠννάμην, ἠνήνατο, & in tertia plurali ἠνήναντο.

Ἀπηνής. ἐος. ὁ. ἡ. sæuus, immitis, crudelis, minax, iniucundus, ὁ ἀπωθῶν τοῦ αἰνεῖσθαι, ἢ ἐ μὴ ἠνίας εἴκων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσήνιων ἵππων. Etym. παρὰ τὸ ἠνὺς, fit per pleonasmum τοῦ ν. Etym.

Ἀπηνθράκωμαι. ardeo.

Ἀπήνθα. ας. ἡ. sæuitia, feritas.

Ἀπήνυσα reduxi.

Ἀπηξῶν. ἐφώρμησῶν.

Ἀπηορεῖος. ον. ὁ. ex alto pendens. aliàs ἀπήορος.

Ἀπηρείκ. ἡ improbitas.

Ἀπηρέσσαμεν. intendebam. Lucian.

Ἄπηρος. ον. ὁ. pera carens, non mutilatus, uegetus.

Ἀπηρτημένος. ον. ὁ. uiolentus, κρεμάμενος: sed ἀπηρτισμένος, τέλειος.

Ἀπήρρηξαν. fregerunt, colliserunt.

Ἀπηρσίως. accuratè.

Ἀπηρχαιωμένον. obsoletum.

Ἀπήτρια. ἀκέστρια. sarcinatrix.

Ἀπήυρα. priuauit, omisit.

Ἀπηχὲς. ἐος. τὸ. absonum.

Ἀπήχθεια. odium, αὐτὸ τοῦ ἀπέχθεια.

Ἀπήχημα. τος. τὸ. extremus uel soni, uel uocis pulsus: & quò longissime tenor soni permeare potest, illic est ἀπήχημα, uelut extrema resonātia, ὡσὴν ἀπατηλή. Bud. Com. Est item ἀπήχημα Chirurgis, caluæ fractura uel fissio facta à cōtraria ictus parte, Solet enim euenire inquit Cor. Cels. lib. 8. ut altera parte fuerit ictus, & os altera parte fiderit. Est item pronunciatū, traditum, apud Aeschinem Socraticum.

Ἀπηχημένος. ἀπόβλητος. reiectus.

Ἀπηχής. ἐς. ὁ. ἡ. absonus: quasi ἀπηχθὴς, ὃ αὔτως ἀπέχοιτο, uel ἀπὸ τοῦ ἤχος.

Ἀπηχθανόμαι. 207

Ἀπηχθημένον. despectū, uile, ἀπόβλητον.

Ἀπηχῶ. discrepo, dissono, absono.

Ἀπηχθισμένος. oneratus, grauatus.

Ἀπήωρος. ον. ὁ. distans, eleuatus, ἀπόρεικος.

Ἀπία. ας. ἡ. Peloponesus.

Ἀπιάλλειν οἴκαδε. redire domum.

Ἀπίαλος. frigus. Vide ἠπίαλος.

Ἀπιέναι. prouenire. Item abscedere & decedere Cic. Interp.

Ἀπίημι. μ. ἥσω. π. ηκα. recedo.

Ἀπίθανος. dictu absurda, non probabiliter dicta.

Ἀπιθανός. ον. ὁ. impersuasibilis, non probabilis.

Ἀπιθάνως. inscitè.

Ἀπιθής. difficilis persuasu, uel ascensu.

Ἄπιθι. discede, abi, ἀπέρχου. Imperatiuus ab ἄπειμι,

μι, quod T. Liuius faceſce hinc dixiſſe uidetur lib. ab urbe condita. Quid fruſtraris ciuitatem, quid te ut regiũ iuuenem cõſpici finis? faceſce hinc Tarquinios deuoluere retro ad ſtirpem, fratri ſimilior quàm patri.

Ἀπικρόχολος. non biloſus.

Ἀπίκλειστος. excluſus fuit. ἴλλειν enim claudere ſignificat.

Ἀπίλλω. deflere, ἀκκαλάω.

Ἀπίμελος. ος. ον. macilentus.

Ἀπινής. purus, καθαρός. πῖος enim ſordes ſignificat, & ἀκρεπνόδικα, ἀκρυπτόδικα.

Ἀπινύσσω. μ. ξω. π. χα. inſanio, imprudens ſum. ἀ πινὺς prudentia.

Ἀπίολα. ciuitas Italiæ, unde

Ἀπολωνός. gentile nomen.

Ἄπιος. ος. ον. longinquus. Item raphanus agreſtis. Vide Dioſcorid. genus pyri, fungi ſpecies. Hermol. in Plin. uide ἀμωνίτης.

Ἄπις. φωκίς. ὁ. Apis deus Aegyptiorum.

Ἄπις. ιδος. ἡ. pirus Phocis, apud Theophra.

Ἀπιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. adæquo. Accuſ. iun.

Ἀπίοωτος. ος. ον. ἡ. non picatus, ſicut ἀπίκτωτος.

Ἄπιτα ἀλωρεῖσθαι. eſt clauo (ut dicitur) trabali beneficia ſua affigere.

Ἀπιτέω. μ. ήσω. ω. κα. diffido, ſuſpectum habeo.

Ἀπιτεῖν. διαβολαῖς, refellere crimina falſo obiecta.

Ἀπιτία. ας. ἡ. perfidia, infidelitas.

Ἄπιτος. ου. ὁ ἡ. infidelis, perfidus, infidus, fidem & promiſſa non ſeruans, incredulus. Attici dicunt ἄπιστος πούου & πῶς ὅρῳ, quemadmodum & nos perfidus & infidus iſti, & ad iſtum Priſcian. lib. 18.

Ἀπιτόμυθος. qui ſuſpectus eſt, cui fides non adhibetur: ut ἀπιτούμυθος ἐπίτροπος, tutor ſuſpectus. Ἀπιτουμυθοι πῶς οὐδεσπότας, infideles habiti dominis.

Ἀπιτῶ. idem quod ἀπιτέω. diffido.

Ἀπίτως. fraudulenter, perfidè. Ἀπίτως διακεῖσθαι πῶς τὰ μυθώδη, Non credere fabuloſa. Ἀπίτως πρός σε ἔχω, diffido de te.

Ἀπιτωδιδοῦις. ἡ. reſtis.

Ἀπιχαίνεται. extenuatur.

Ἀπιχυείζεσθαι. innitor, idem quod ἐχυείζεσθαι, niſi quod maiorem conatum in aggrediendo, maioremq; fiduciam in tuendo ſignificat. Plutarch. in Peric.

Ἀπίχω. abſtineo. Ioſeph. de bel. Iud. πανὸς φύγαχεῖρας ἀπίχοσι.

Ἀπίσωσις. ιος. ἡ. adæquatio.

Ἀπίτης. οῖνος. uinum ex pyris factum.

Ἀπιῆτος. ὁ. non picatus. ut ἀπιῆτα ἔγχεα, apud Strabonem.

Ἄπιχθυς. qui non ueſcitur piſcibus, qui piſcitio abſtinet.

Ἀπιών. ὀντος. ὁ. abiens.

Ἁπλᾶ. ſimpliciter.

Ἁπλᾶι. calciamenti genus. Laconici, quod ſine arte & ruditer eſſet elaboratum, Lacones enim ſimplicitatem ubique tuebantur, haud quaquã operoſi curioſiũe in fabrefactura.

Ἀπλάνητος. ſine errore.

Ἀπλάνεια. ας. ἡ. ſtabilitas.

Ἀπλανής. ές. ὁ. ἡ. non uagus, expers erroris. ἀπλανεῖς inerrantes ſtellæ & ἀπλανῆ τῶν ἄστρων ſydera quæ infixa cœlo, non mouentur loco, Cic. interp.

Ἄπλαστος. ος. ον. ὁ. ἡ. uerax, fuco carens.

Ἀπλατής. ές. illatus, latitudinem non habens. Sic Euclides lineam definit μῆκος ἀπλατές, quod exprimere (inquit Gell.) uno Latinè uerbo non queas, niſi dicas illatabile.

Ἄπλετος. ος. ον. ὁ. ἡ. ingens, nõ exatiatus, innumerus.

Ἄπλυρος. ος. ον. carens latere, & fulcro.

Ἁπλῆ. ſimpliciter.

Ἁπλῆ. ἡ. ſimplex, μονοφυής.

Ἁπλυγής. ές. ὁ. ἡ. inſaucius.

Ἀπλήμων. ἄπλυτος. inexpletus.

Ἀπλήξ. non percuſſus.

Ἀπληρώτος. ος. ον. inſatiabilis.

Ἀπλησία. ας. ἡ. inſatiabilitas.

Ἄπλητος. ος. ον. ὁ. ἡ. inſatiabilis, inexplebilis.

Ἀπλήστος. ἄπλεστος.

Ἄπλητος. ος. ον. inacceſſibilis, ſeparabilis. πῆ ἀπὸ πλῶ, πλήσω, πελάζω. poëticum.

Ἀπλοία. ας. ὁ. nauigandi incommoditas.

Ἀπλόθριξ. ιχος. recto capillo

Ἀπλοΐζεσθαι. ſine cautione loqui & agere, & apertè animi ſententiam indicare.

Ἀπλοϊκός. ὁ. ὁ. ſimplex, minimè malus, malitiæ neſcius, deceptu facilis, qui & εὐήθης dicitur. Lucian. ὡς ἀφελὴς ὁ πᾶς ὁδὶ. καὶ ἀπλοϊκός.

Ἀπλοϊκῶς. ſimpliciter, ſine dolum, non malitioſè nec ueteratoriè, ſine fuco.

Ἁπλοΐς. ίδος. ἡ. ueſtis ſimplex.

Ἄπλοιος. καὶ

Ἄπλοος. ος. ον. ὁ. ἡ. innauigatus, qui nequit nauigare, proparoxytonum cum ſpiritu tenui. Cyrill. ναῦς ἄπλοος. Thucydidi, nauis quam nemo nauigat.

Ἀπλόος, & ἁπλοῦς. ῆ. ῶ. ſimplex, tam improbus & maleficus, quam frugi & bonis imbutus moribus, & Hipp. ἁπλοῦς ἀτοῦς πυρετοῦς, mitiſſimas febres dixit, minimeq; moleſtas.

Ἁπλότης. κος. ſimplicitas.

Ἀπλοῦμαι. pandor, pateſco teſte Tito Liuio qui ita inquit: Paulo latior pateſcit tempus, inde colles aſſurgunt.

Scripsit auctor libros τ σωμάτων. V. Αἴνιός

1025

Ενεστώς, presente —
Μέλλων, futuro —
Παρακείμενος, preterito —

Α. α
Β. β.
Γ. γ. ſ.
Δ. δ. ∂
Ε.
Ζ. ζ
Η. η
Θ. ϑ. θ
Ι. ι.
Κ. κ
Λ. λ.
Μ. μ
Ν. ν
Ξ. ξ.
Ο. ο.
Π. ϖ π
Ρ. ρ.
Σ. ς. σ. ſ.
Τ. τ.
Υ. υ.
Φ.
Χ.
Ψ.
Ω. ω.

Abreviaturas

μ..... μεν.
τſ..... την.
ϖ̃..... επι. vid.
ϖϑ̃..... id..
κ̃..... κατα
ϑ..... ες — προσθ
ℓ̃..... ελ —
ϑ̃..... τυς

Ἄπλοως. ὁ μὴ πλέων. innauigabilis.

Ἁπλόω. μ. ώσω. ω. ωκα. pando, ἐπ' ἐυθείας τὰς παλάμας ἐκτείνω. Accuſ.

Ἁπλυσίας. ὁ. aplyſias, ſpongiæ genus, illotariam uertit Theodorus.

Ἁπλόσδραι. naues apud Thucyd. δίχα πληρώματος ᾤδιφαν, ἢ ἄπλοοι ἐς ἁμῶναι.

Ἁπλῶς. ſimpliciter, uulgariter, temere, imprudenter, imperitè, apertè, ingenuè. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Deniq; ut ſummatim dicam, ut uno uerbo eloquar. ἁπλώς τε, deniq; Dorienſes teſte Corintho ἄπλωσ βαρυτόνως ſcribunt.

Ἁπλωσις. explicatio, extenſio.

Ἄπλωτος. ὁ. ἡ. innauigabilis.

Ἀπνευσί. uno ſpiritu.

Ἄπνευστος. qui natura non reſpirat.

Ἄπνοια. affectio quędam eſt quando quis ſpirare nequit, quando nulla, ut uiſus iudicat, ſpiratio fit.

Ἄπνοος, καὶ

Ἄπνους. ὁ. ἡ. mortuus, ſine ſpiritu, ſine uoce.

Ἄπνυμ. τὸ. tale quiddam Heraclides eſſe ait quo triginta dies corpus abſq; ſpiritu integrum incorruptumq; ſeruaret. Diogen. Laërtius in uita Empedoclis.

Ἄπω. procul, poëticè, aduerb.

Ἀπό. Genitiui ſolius eſt, neque motum ſolum à loco, re, perſona, circũſtantia, ſed & abſentiam ſignificat ἀπὸ πατρίδος, à patria. Propriè cum rebus inanimatis ordinatur, ut apud Homerũ μιλεινάων ἀπὸ νηῶν, quemadmodũ παρὰ cũ animatis, ut παρὰ σωκράτους. Homerus tamen παρὰ νηῶν αὐτόντι dixit κατ' ἀλλαγὴν πτῶσεως. Siquidem παρὰ αὐτὴ ἢ ἀπὸ τῶν νηῶν poſuit. Vide Ammonium. Ἀπὸ γενέσεως, à primordio. ἀπὸ δείπνου, à cœna. Ἀπὸ ἔθνων, à ſuperiori loco, à ſe ipſo. Ἀπὸ μέρους, ex parte, id eſt, aliquantulum. Ἀπὸ πέρυσι, ab anno ſuperiore. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter recitare. Ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, pro eodem apud Thucyd. libro 7. Ἀπὸ θυμοῦ, odioſus. Iliad. α. ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσται. Ἀπὸ μηχανῆς. pro repente & improuiſo. Ἀπὸ νόσου. ſeorſũ, clàm. Ἀπὸ πῶ. procul. Iliad. η. ἀπὸ πῶ οἴκων. Ἀπὸ ταυτομάτου, fortuito. Ἀπὸ τοῖν, id eſt, ἀπὸ τούτων. Ἀπὸ τότε, ex illo tẽpore. Ἀπὸ τοῦτο, deinceps, de cætero, amodo. Ἀπὸ ἴσης δίκης, ex æquis uiribus.

Ἀποάνυμαι. tollo, aufero, deſpumo. Nicand.

Ἀποβαθίζω. μ. ίσω. ω. ικα. uado.

Ἀποβαθρα. ας. ἡ. domus ſcanſoria, tabulata, pons quoq; ſeu tabulatum, per quod nauem ingredimur. Item olla, atq; coquinarium inſtrumentum quod pedibus ſuſtentatur.

Ἀποβαίνω. μ. ήσομαι. ω. ηκα. contingo, euenio. ut οὐκ ἀπέβη τὸ πρᾶγμα, id eſt, οὐκ ἀπέτυχε, Ea res fruſtra fuit, id eſt. expectationem fruſtrata eſt. Vnde & ἀποβαίνοντα. euenta, uel cõſequentia Iſocrat. ad Demonic. Item deſcendo, euado, exeo, diſcedo. Neutrum.

Ἀποβάλλομαι. Ⓒ

Ἀποβάλλω. repudio, deſpicor, reſpuo, floccifacio. Volunt aũt eam eſſe differẽtiam, ut ἀποβάλλει ſit hominis inuiti, & qui inuitus perdit, ἀπεβάλλων dicatur. qui autem libens ἀποβαλλόμενος reijciens, reſpuens. Ammon.

Ἀποβάπτω. diſtinguo.

Ἀποβασάρω. abueho.

Ἀπόβασις. ιος. ἡ. euentus. Eſt & genus equeſtris certaminis.

Ἀποβάτης. ου. ἡ. genus feſti, & certaminis equeſtris: unde ἀποβατικός, & uerbum ἀποβαίνειν, certaſſe.

Ἀποβατήριος Ζεύς. deſcenſor Iupiter.

Ἀποβιάζομαι. uim aufero.

Ἀποβιβάζω. μ. σω. ω. κα. deduco, mitto in terram traijciendo. Actiu. accuſ.

Ἀποβιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. morior. Neut.

Ἀποβίωσις. ιος. ἡ. interitus.

Ἀποβλεπόμενοι. θαυμάζοντες. oculos in ſe coniectos habentes,

Ἀπόβλεπτος. ἔνδοξος. glorioſus, uenerandus, θαυμαστός.

Ἀποβλέπω. μ. ψω. ω. ψα. reſpicio. id eſt, retro aſpicio, ut apud Terent. in Eun. Cum huc reſpicio ad uirginem, illa ſeſe interea commodum huc aduorterat in hanc noſtram plateam. Item ueneror, ſuſpicio, admiror, colo. Aliquando cum πῶς præpoſitione, oculis aliquem deſigno, in eo ſpem meam collocо: quale illud Vergilianum: Turnus ut infractos aduerſo Marte Latinos Defeciſſe uidet, ſua nũc promiſſa repoſci, Se ſignari oculis. Aliquando ſpectare, id eſt, pertinere. Actiu. accuſ. Bud. Com.

Ἀπόβλητος. ὁ. ἡ. uilis, abijciendus.

Ἀποβλίσαι. exprimere.

Ἀποβλύζω. μ. σω. ω. κα. ſingultio comedendo, ut pueri faciunt.

Ἀποβολιμαῖος. ὁ. ἡ. abiectitius. Ariſt. Pace. ἐυθέως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Ἀποβολή. ῆς. ἡ. depoſitio, amiſſio, abiectio, reiectio, iactura. Ἀποβολὴ χρημάτων. largitio, & πῶς ἀποβολὴ ἐυθαρσῶς ἔχειν. ad largiendũ paratiſſimum eſſe.

Ἀποβοσκολέω. μ. ήσω. ω. κα. paſtorem facio, expello. maximè cum ſcabioſi boues è grege pellun tur. Item pro fallere. id eſt, mitigare & lenire, ut ἀλλοβρίοις κόσμοις τὸ φύσεως ἀπρεπὲς ἀπο

βουκολεῖν, Asciticijs ornamentis naturæ dedecus fallere. Vtuntur & Latini fallere in ea significatione. Hora. Iam uino quærens, iam somno fallere curas. Dicitur etiam βουκολεῖν & διαβουκολεῖν.

Ἀποβουκολίζω. decipio, seduco, impono.

Ἀποζέζειν. efferuescere, id est deferuescere. Bud. in Annot.

Ἀπόβρασμα. ατος. τὸ. furfur tritici.

Ἀπόβρεγμα. τὸ. madefactio, dilutum. hoc est aqua aut humor, in quo maduerit quidpiam, Vide Maro. Verg. lib. 1. comment. ad Dioscorid.

Ἀποβρέχω. μ. ξω. π χα. infundo. Accus.

Ἀποβρίζειν. ἀπονυστάζειν. declinare præ pondere.

Ἀποβροχθίζειν. deuora, κατάπιε.

Ἀποβροχίζω. illaqueo, laqueo intercipio. Epigrã.

Ἀποβύω. obstruo.

Ἀποβώμια ἱερά. dicuntur sacra, quæ non in altari peraguntur, sed in pauimento uel solo.

Ἀπόβωμος. ἀθεος. impius, alienus ab aris.

Ἀπόγαια. τὰ. κοῦ

Ἀπόγεια, uel ἐπίγαια. retinacula nauium, funes nautici quibus naues alligantur littori. Vnde τὰ ἀπόγεια λύεσθαι. apud Lucian. id est oram soluere. Vide Bayfium de Re Nauali.

Ἀπογαλακτίζω. μ. ίσω. σ. ικα. ablacto. Actiuũ accusatiuo.

Ἀπογεγεισμένα. ῶτα. Theod. suggrundatas imbricatasq; aureis uocat, intusq; infractu longiore intortas.

Ἀπογείοω. fundamenta destruo.

Ἀπογεμίζω. μ. ίσω. σ. ικα. euacuo.

Ἀπογίνεσθαι. perire, mori, occidere.

Ἀπογενόμενοι. ἀποθανόντες.

Ἀπόγειοι. οἱ. uenti qui à terra consurgunt, non quidem semper aut qualibet, sed ex uiginosa & humefacta, quasi terra oriundi, ut tradit Aristoteles περὶ κόσμου. Hos matutino imprimis tempore spirare, uapore refrigerato Theoph. prodit.

Ἀπογεύομαι. μ. σομαι. σ. γευμαι. degusto. Genit.

Ἀπογίνομαι. corrumpor, priuor, morior, cuius tempora require in γίνομαι.

Ἀπογινόμενοι. οἱ. absentes.

Ἀπογινώσκω. abnuo, non recipio, non agnosco reprobo, ualere iubeo, statuo hoc non esse faciendum. Cui significationi non absimilis est, ἀφιγνώσκω σε ἐκ τῆς κατηγορίας. hoc est, γινώσκω σε ἐκ τῆς φόβου τῆς κατηγορίας. Item sentio & statuo iudicoq;, despero, ἀπελπίζω. Significat quoque idem quod τὸ ἀφαιρεῖσθαι. hoc est suffragio absoluo. Ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, absoluere aliquem à crimine intentato, ut insontẽ. Ἀπεγνωκότως ἔχειν, despondere animum, languere animo, penè desperatã spem uitæ habere. Et qui ita affecti sunt ἀπεγνωσμένοι dicuntur. Iung. cum genit. & accus. Bud. Com.

Ἀπογλαυκαίνομαι. dulcesco.

Ἀπογλαύκωσις. ιος. ἡ. uitium oculorum, glaucedo.

Ἀπογλεοῖ. οἱ. qui exilibus sunt natibus, qui nates habent attenuatas, depyges.

Ἀπογλυκαίνω. dulcis euasit.

Ἀπόγνοια. ας. ἡ. desperatio.

Ἀπογνὸς. desperatus, reprobatus calculo, liberatus in iuditio.

Ἀπογνώμων. ωνος. ὁ, annosus. de animalibus quæ iam dentes producere desierunt.

Ἀπόγνωσις. ιος. ἡ. ἀπόγνοια. desperatio.

Ἀπογονή. ῆς. ἡ. propago.

Ἀπόγονος. ὁ. ὁ. oriundus, filius, posterior, pronepos, nepos. Item ἀπόγονα, fœcunda, fuerunt tamen qui infœcunda interpretarẽtur. Vide ἔκγονος in Ammonio.

Ἀπογράφεσθαι. nomen dare & profiteri. Item in actis profiteri et promulgare, quod insinuare dicunt. Aristot. Oecon. Item in rationes & calendarium referre, Demostheni πρὸς πιμ. Item scripto denunciare, & quasi proscriptione, id est programmate promulgare. Isocrat. Dicitur quoq; de petitoribus, & cãdidatis. Plut. ὥσπερ τὴν ἀρχαιρεσίαν πολιτικῶν ἀπεγράφετο. Præturã urbanam petere cœpit. Bud. Com.

Ἀπογραφή. ῆς. ἡ. descriptio, id est partitio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut cẽturias: annotatio bonorum, aut professio & descriptio. Professio quidem respectu eorum qui censebantur, descriptio uerò eorum qui censebant. Fiebat huiusmodi ἀπογραφή, ut sciretur quantum quisque haberet in facultatibus. Nam ita inquit Pedianus: More ueterum censi dicebantur, qui centum milia in professionem detulissent, huiusmodi adeò facultates census dicebantur. Sic Lucas cap. 2. αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος Συρίας Κυρηνίου. Significat etiam actorum tabulas, & proscriptionem. Item quemcumq; commentarium & indicem rerum enumeratarum & recensitarum: Inuentarium & repertorium uulgò dicunt. Bud. Com.

Ἀπόγραφον. τὸ. exemplũ & descriptio libri, imago tabulæ. Latinè descriptum & exscriptum dicitur. unde Cic. libros suos philosophicos ἀπόγραφα uocat, quasi scriptorũ Græcorũ imagines & exempla. Bud. Com.

Ἀπογράφω. μ. ψω. σ. φα. transcribo. id est ab exemplari describo, exemplũ scribo. Sic Cic. ad Atticum

Attic. Librum ad te mittam, si descripserunt librarij. Item in tabulas refero, perscribo, expensum fero uel acceptum refero. Item defero. unde ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines, qui delationes faciunt. Bud. Com.

Ἀπόγγοι ὄυχαί. tacita uota.

Ἀπογγόω. μ. ώσω. π. ωκα. demembro, debilito.

Ἀπογυμνῶ. denudo, facio manifestum.

Ἄποδα πᾶ. nullis pedibus innitentia.

Ἀποδαιμονίζειν. furere.

Ἀποδακρυλκόν. τὸ. medicamentũ quod & lachrimas euocat, & quod eas supprimit atq; sistit.

Ἀποδακρύω. illachrymo.

Ἀποδαρθεῖν. ἀποκοιμηθῆναι, dormire.

Ἀποδασμὸς. ὁ. pars.

Ἀποδεῖ. deficit, λείπει.

Ἀποδείκνυμαι. ostendo, clarè dico.

Ἀποδείκνυμι. ῡ

Ἀποδεικνύω. μ. ξω. π. ειχα. demonstro ratione & argumentis. Item declaro, creo & designo magistratum. Item designo & constituo, hoc est statum & fixum facio, edo. Actiu. accusatiuo. Bud. Com. Ἀποδεδειγμένος, designatus, taxatus. Ἀποδείκω præsens obsoletum est.

Ἀποδεικτικόν. uocatur apud Rhetores id quod ualet uel pertinet uel uim habet ad faciendam (fidem.

Ἀποδειλιάζω. καὶ

Ἀποδειλιάω. ignauus sum, formido. Ἀποδεδειλιακότες. interriti.

Ἀποδειλιῶντες. οἱ. ignaui.

Ἀποδεῖν. τὸ. ἀπολείπεσθαι. deficere, derelinqui, inferiorem esse. Vide ἀποδέω.

Ἀποδέννυμι. attribuo, dedico.

Ἀπόδειξις. ιος. ἡ. euidens probatio, cum ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua nõ sunt, illustrantur; estq; argumẽti cõclusio, Ratio quæ ex rebus perceptis ad id adducit, quod nõ percipiebatur teste Cic. Item experimentũ, demonstratio quę necessario cõcludit. Ἀπόδειξις cõpendiosa locutione sine uerbi substantiui, aut alterius adiectione, p huius rei, quã dico, demonstratio est, ubi ἔσω, uel εἴη ἄν subaudimus, ἀποδείξειν Cic. necessariam cõclusionem uocat, & ἀποδεῖξιν φέρειν trahere uel elicere argumentũ, uel facere fidem, quid item discrimis inter hanc & ὑπόδειξιν, docet Eustat. Nicænus cõmentariorum de Moribus. lib. 1. Bud. Com. De apodixi, id est demonstratione dialecticorum, quæ argumentatur ex primis, ueris, necessarijs, & causis per se, Aristoteles duos Libros posteriorum scripsit.

Ἀποδεδεκωνος. incœnatus. (decollo.

Ἀποδειροτομέω. μ. ήσω. τ. ηκα. trunco caput,

Ἀποδεκατόω. μ. ώσω. π. ωκα. decimo. Neut.

Ἀποδέκται. οἱ. καὶ ἀποδεκτῆρες. magistratus erant apud Athenienses, coactores tributorum, & uectigalium, hoc est qui publicam pecuniã recipiebant, & in Reipub. usus distribuebant; erantq; hi numero decẽ ex singulis tribubus, quorum officium erat acceptis à Reipub. libellis cogere eos qui aliquid Reipub. deberẽt, ut soluerent. Harpocration Cælius lib. 7. cap. 52. & Bud. in Annot. post. & Com.

Ἀποδεκτέος. α. ὁ. probandus.

Ἀποδεκτῆρες. uocabantur quæstores & qui publicam ex tributis ac uectigalibus pecuniã collegebant, nihil ferè ab apodectis differebãt, nisi quòd hi recipiebant ac etiã cogere poterant. ἀποδεκτῆρες uero tantũ recipiebant non cogebant.

Ἀπόδεκτος. α. ὁ. susceptus, laudatus. Bud. Com.

Ἀποδενδρόδθαι. arborescere. Teophrast.

Ἀπόδεξις. Iones pro ἀπόδειξις, eximentes, litteram, teste. Ioan. Grammat. in Dialectis.

Ἀποδερματόμενοι. οἱ. excoriati.

Ἀποδέρω. μ. δρῶ. τ. κα. excorio. Accus.

Ἄποδες. apodes, genus hirundinum, quæ sic appellantur, quod pedibus careant.

Ἀπόδεσις. ιος. ἡ. deligatio, solutio.

Ἀπόδεσμος. ornatus capitis mulierum.

Ἀποδέχομαι. μ. ξομαι. τ. γμαι. recipio, charũ habeo, probo, cõmẽdo. Depon. accus. iung. Bud. Plato genitiuo iũxit, οἶμαι σε τοῦ πολλοῦ, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, arbitror plerosq; tuam sententiam non recipere.

Ἀποδέω. absum, numerum nõ impleo, inferior sum. Herod. γνώμῃ καὶ ῥώμῃ μυριάδας τῶν ἀρχαίων ἀποδεόσης. Disciplina & uirtute nullo antiquorũ inferiore. Vide ἀποδεῖν, & ἀποδεῖν

Ἀποδημέω. μ. ήσω. τ. ηκα. peregrinor. Neut.

Ἀποδημητής. ὁ. peregre degens.

Ἀποδημηλικοί. οἱ. sedes immutare soliti, ut grues & hirundines.

Ἀποδημία. ας. ἡ. peregrinatio.

Ἀποδημῶν. ῶντος. ὁ. absens.

Ἀποδία. ας. ἡ. carentia pedum.

Ἀποδιαιτῶ. absoluo. Genit. & accus. ut ἀποδιαιτῶσε τῆς δίκης, absoluo te hac petitione.

Ἀποδιαπομπηθῆναι. dimitti datis comitibus.

Ἀποδιαπομπτέον. reijciendum.

Ἀποδιατρίβω. immoror, consumo tempus.

Ἀποδίδομαι. μ. ώσομαι. τ. ομαι. uendo. Deponen. accus. Herod. lib. 2. οἱ. τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, Qui pecunijs illi imperiũ uendiderũt

Ἀποδίδοτον. licet.

Ἀποδιδόμενοι. αὐτὴ τὴν ἀποδιδόντες, reddentes.

Ἀποδιδράσκω. μ. άσω. τ. ακα. refugio, aufugio.

Ἀποδιδόω. μ. ώσω. π. ωκα. καὶ ἀποδίδωμι. red-

do, id est exprimo, refero. Item uendo. Item attribuo, assigno, & tribuo, hoc est ἀπονέμω. Item enarro, & de re proposita dissero. Item edo, promo. Aristot. καὶ τὸ ἔργον αὐτοῖ οὗ ἀποδίδωσιν, Edunt facinus. Item debitum soluo, persoluo. Aristoph. Ran. ἀποδοῦς τὸ ναῦλον. Actiu. act. af. Item ἀποδιδόναι reddere beneficium, referre gratiã, uicissim redderę, & ἀποδιδόναι τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, fungi suo munere, & exequi munus suum.

Ἀποδιίσημι. separor, χωρίζομαι.

Ἀποδικεῖν. causam defendere.

Ἀποδίωμαι. insequor, ἀπιδιώξω.

Ἀποδιοπομπεῦμαι. auerto, reijcio, depello prodigium, deprecor, ablego, procul amoueo, expurgo, expio. Athen. lib. 9. ὁ δὲ σφόδρα φροντίζας, καὶ τὸ πρόβλημα ἀποδιοπομπησάμενος, At ille cum multum meditatus quæstionem reiecisset, uel per dissimulationem transmisisset. Bud. Com. Significat quasi ἀποπέμπομαι τὸν πῶς τρόπαιον. Δία, καὶ οἷον καθαίρομαι, Etym.

Ἀποδιορίζω. segrego.

Ἀποδιώκω. repello, fugio, fuga mihi consulo.

Ἀποδίωξις (sic enim lego apud Iulium Rufinianum, nõ ἀπόδωξις) siue ἀπόπλαυσις, reiectio uel reprobatio rerũ quarundam, quasi in quæstionem uenire non dignarum, &c.

Ἀποδοκεῖν. uideri aliquid non faciendum. Xenophon. ὡς δὲ καὶ ἐν τοῖς κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱδρῶσι χρήμασι.

Ἀποδοκιμάζω. uel ἀπιδοκιμάω. μ. άσω. π. ακα. reprobo, non probo, eijcio, & moueo, uel senatu uel ordine, & ignominia afficio. Hinc ἀποδεδοκιμασμένοι, sunt ita moti & præteriti, qui ad uerbum ipsi ἀμνημόνευτοι dicuntur, ut præteriti senatores à censoribus. Actiu. accus.

Ἀποδόκιμος. ὁ. κεχωρισμένος τῆς ἀλεύσης δόξης.

Ἀποδόντωσις. ιος. ἡ. dentium excussio.

Ἄποδος. discessus, Herodoto. ἀπόδος autem paroxytonum, redde.

Ἀπόδοσις. ιος. ἡ. redditio, propriè rei inanimatæ, sicut ἀποκατάστασις rei animatæ quæ adducitur. Ammonius.

Ἀποδοχὴ. laus & commendatio.

Ἀποδοχμός. ώδος ὁ. extendens.

Ἀποδοχμώζας. πλαγιάζας.

Ἀπόδραγμα. portio, ἀπόμερισμός.

Ἀποδράω. fugerem, irem in exilium.

Ἀπόδρασις. ιος. ἡ. fuga, transfugium.

Ἀποδράω. ῶ. ἀόρ. ά. ἀπέδρα. aufugio, ἐκκλίνω. Quid differat ab ἀποφεύγω. uide Ammoniũ.

Ἀποδρέπω. μ. ψω. π. φα. colligo, aufero. Accus.

Ἀπόδρομος. qui desijt cursu contendere, Cretensium lingua ephebus adolescens dicitur. teste Eust. Iliad. θ. qui nondum ad publicos cursus admittebatur.

Ἀποδρύπτομαι. μ. ψομαι. τ. υμμαι. lacero. Depon. accus.

Ἀποδρύφω. ἐκδέρω. excorio. καὶ ἀποσπῶ, ἀποσύρω.

Ἀποδύομαι. exuo, ut ἀποδύεται τὸ γῆρας, exuere senectutem: Item excutio, non suscipio. Sicut Latinè quoq; dicimus, exuere obsequiũ, iugum, reuerentiam. Item suscipio & aggredior, instituoque agere. Chrysostom. πολὺ ἱδρῶς. ἡ δὲ πρόθυμος. ὡς μείζοσιν ἀπεδύσατο, Ad maiora accincta est certamina, maiora meditata est. Bud. Com.

Ἀποδύρομαι. μ. ύσομαι. deploro, conqueror. Depon. accus.

Ἀποδυσπετέω. μ. ήσω. τ. ηκα. nolo loqui, cuncta fastidio sicut ægrotus. Vsurpatur à Chryso. in Epist. ad Ephes. cap. 3. Accus. Item despero, deterreo, infelix sum, ac frustror. Plutarch.

Ἀποδυσπομοῦμαι. expior, purgor aliquo scelere.

Ἀποδυτήριον. ου. τὸ. locus ante balnea, ubi se loturi exuunt, hoc est uestimenta deponunt, quasi dicas exutorium, ab ἀποδύω. Sunt item ἀποδυτήρια in gymnasijs & fanis sacrosanctis, Latinè spoliaria dicuntur.

Ἀποδύω. π. ύσω. π. υκα. exuo, γυμνόω. Actiu. accus.

Ἀπόδωξις. refertur à Rufiniano inter figuras sententiarum. Reiectio uel reprobatio quarundã rerũ quasi in quæstionẽ nõ uenire dignarum, neq; oportuisse aut ab aduersarijs poni, aut à nobis quæri, aut à iudice postulari facit hoc schema ad accelerare fugiendum, ut & tacuisse, & tamẽ non timuisse uideamur, ut in re difficili & cõtraria nõ hæreamus. In qua figura breuiter morati ad aliud statim transire debemus. Cicero, p Cælio. Equitis Roman. aũt esse filiũ criminis loco poni ab accusatoribũs, neque his iudicantibus oportuit, neque defendentibus nobis, uocatur nonnũquam hæc ἀποπλάνησις. Hactenus Rufinianus.

Ἀποέπω. ἀόρ. β. ἀπόειπον. abnuo, renuo. Item palàm dico apud Homer. Interdum præpositione abundante, simpliciter dico.

Ἀποῤῥάθεν. separauit.

Ἀπόῤῥυσιν perdidit, corrupit, τῆς ἀπ' ἐῤῥῶ, τὸ φθείρω.

Ἀπόζεμα. ατος. τὸ. decoctum.

Ἀποζεύγνυμι. μ. ξω. π. ζευχα. καὶ

Ἀποζευγνύω. disiungo. Actiu. accus.

Ἀποζέω. deferuesco.

Ἀποζῶ. τὸ. εὐτελῶς ζῶ, parce ac tenuiter uiuere modicè ac summa parsimonia uiuere. Thucyd. νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστα, ὥστε ἀρζῶ, id est ἐσφαιμένως ζῶ. Homer. ὅσον ἀρζῶ, quantum

tum uictui ſuppeteret. Dicitur & hoc ἀπαλῶ apud Platon. His opponitur ἀπαλῶ & καταλῶ, τοῦτ' ἔστ' ἐκτεταμένος ζῶ. Latini tolerare hoc aliquando dicunt Cæſar. lib. 3. Belli ciuilis, Libenter etiã ex profugis agnoſcebamus equos eorum tolerari, id eſt, quoquomodo ſuſtentari. Bud. in Annot.

Ἀπόζω. redoleo. Genit. ἀπόζω βοῆρῶν.

Ἀποθανατίζω. μ. ίσω. ω. ικα. facio immortalem, à morte uendico. Actiu. accuſ.

Ἀποθαυμάζω. demiror.

Ἀποθεάομαι. deſpicio.

Ἀποθεμελιόω. μ. ώσω. π. ωκα. fundamẽta deſtruo. Neut. accuſ.

Ἀπόθεν. delonge, foras, extra, procul.

Ἀπόθεος. impius, ἄθεος.

Ἀποθεόω. μ. ώσω. inter deos refero.

Ἀποθραπεύω. curo, colo.

Ἀποθραπεύω. σοι. τοῦ βλάβου. emendo tibi damnum, reſartio. Ικ τῶν νόμων. Ἐὰν δὲ τὸ ἐκφιεθῶσι πλοῖον ἀκρβληθῶσι φορτία πάντ' σωσιγαγόντ' ἀκθραπεύετ' τὸ ῥιφὲν.

Ἀποθεφίζω. ſpicas decutio.

Ἀπόθεσις. refuſio, apud Celſum, ut ἀπόθεσις γαστρῶν, inteſtinorum refuſio Bud. Com.

Ἀποθεσπίζω. μ. ίσω. ω. ικα. uaticinor. Neutrum accuſatiuo iung.

Ἀπόθεσος. nõ deſyderatus, neglectus. Ab α priua. & ποθῶ, ποθέσω. & in tertia perſona præteriti paſsiui, πεπόθεται, unde ἀπόθεσις. Heſychius ἀπιζήτητος exponit, hoc eſt ualde deſyderatus, & tunc α intenſiua particula eſt.

Ἀπόθετος. ον. ὁ. ἡ. uel ἀπόθητος. Suid. repoſitus, abiectus, reconditus, iacens. Βότρυες ἀπόθετοι. uuæ ollares, in ollas conditæ. Ἀπόθετος νόμος, lex quædã muſicæ eſt. Plutarch. in Muſic.

Ἀποθεωρέω. longè proſpecto.

Ἀποθέωσις. ιος. ἡ. adſcriptio in catalogum diuorum, relatio inter deos: quæ quibus ceremonijs apud Romam fieri cõſueuit, eleganter ſcribit Herodian. lib. 4.

Ἀποθήκη. ης. ἡ. horreum, repoſitorium, reconditorium, cella uinaria. Plinio frequens.

Ἀποθηλύνω. μ. υνῶ. effœmino. Accuſ.

Ἀποθηζαυρίζω. repono, recondo, in theſaurum repono.

Ἀπόθητος. ον. ὁ. non concupitus.

Ἀποθλίβω. affligo, reprimo.

Ἀπόθλιμμα. ατος. τὸ. expreſsio, id quod exprimitur ex herbis aut ſimilibus rebus, & ipſum quoque retrimentũ quod poſt oppreſsionem relinquitur.

Ἀποθνήσκω. morior, emorior, deficio à uita, exire de uita, abire, migrare, excedere de uita.

Ἀποθανὼν ὑπὸ παιδὸς, interemptus à filio, uel opera filij neci datus. Ammon. ἀπέθανε diſtinguit à τέθνηκε.

Ἀποθορίω. diſsilio, diſcurro.

Ἀποθρασύνεσθαι. audere.

Ἀπόθραυσις. ιος. ἡ. refractio.

Ἀποθραύω. refringo.

Ἀπόθρεπτος, uitandus, φύκτος.

Ἀποθρηνέω. defleo, lugeo.

Ἀποθριάζω. μ. άσω. π. άκα. folia fici decerpo, aufero, uello. Ariſtoph. Acharn. τίς τῶν ὀδμαίνεται τὸ τοῦ ἀκρτεθείακεν;

Ἀπόθριξ. impubes.

Ἀπόθρισμα. τος. τὸ. fragmentum, fruſtum.

Ἀποθρύπτω. μ. ψω. π. φα. frangor delicijs.

Ἀποθρώσκω. exilio, deſilio. Neutrum abſol.

Ἀποθύκω. non conſequor, fruſtror.

Ἀποθύμιος. ἐχθρός. odioſus, odio dignus. πρὸς τὴν τύχην, Fortunę reſiſtens, aduerſus. Etym.

Ἀποθυνίζω. repudio, decipio, expugno. Lucian. εἶτ' ἀμὰ ἄτως ὑμῖν ἀκρεθυώνισαι. Vide in Chiliad. Eraſmi in prouerbio Thunniſſare.

Ἀποθυρόω. excludo. ἀκρκλείω.

Ἀποθύω polluceo, hoc eſt, ſacrificijs celebrandis abſumo Xenoph. δεκάτλω τῶν ἐκ τῆς λείας τοῖς θεῶν ἀπέθυσε. Bud. Com.

Ἀποίζειν. exibilare, illudere. Lego, ἀκρσίζειν.

Ἀποικέω. μ. ήσω. extra & de longe habito. Neutrũ.

Ἀποίκησις. ιος. migratio.

Ἀποικία. ας. ἡ. colonia. Bud. in Annot.

Ἀποικίζω. μ. ίσω. π. ίκα. coloniam deduco, habitationem diſiungo.

Ἀποικοδομέω. μ. ήσω. π. ηκα. deuaſto, demolior, diruo.

Ἄποικος. ον. ὁ. colonus. ὁ. ἔρημον τόπον πεμπόμενος οἰκῆσαι. ἔποικος ἢ ὁ. πόλις.

Ἀποιμώζω. defleo.

Ἀποινᾶν. redimere, ἀκρλυτροῦν.

Ἀποινεῖσθαι. ἀφαιρεῖσθαι, ἢ τὸ χρηματίζεσθαι. Etym.

Ἄποινον. ου. precium redemptionis, liberatio pœnæ. Quicquid p libertate ac capite alterius ſoluebatur, hoc nomine appellabant. uide Etym. Veteres quoque pecuniam ſic uocabant, unde uerbum ἀκρινᾶσθαι, pro pecuniam exigere.

Ἄποινος θυσία. ſacrificium in quo nullus erat uini uſus. Euſt. Iliad. θ.

Ἄποιος. ον. ὁ. uacuus qualitate, ſequalis ſecũdum aliquos. omni odore, ſapore & colore carens: ſic aqua dicitur ἄποιος, quæ maximè probatur in potu.

Ἀποίσω. auferam.

Ἀποίχομαι. tranſeo, prætereo.

Ἀποκαθαίρω. luſtrare & expiare. Bud. Com.

Ἀποκάθαρμα. τος. τὸ. expurgamentum.

Ἀποκαθαρκτικός. habens uim purgandi.
Ἀποκαθεύδω. seorsim dormio.
Ἀποκαθηλόω. μ. ώσω. π. ωκα. refigo Actiu. accus. iungitur.
Ἀποκαθήλωσις ιος. ἡ. refixio
Ἀποκαθημένη. mulier menstruata.
Ἀποκαθίστημι. μ. ήσω. τ. ηκα. restituo, recreo, emendo. Actiu. accus.
Ἀποκαίνυμι. uinco. ἀφ' τοῦ καίνω, ὃ φονεύω. ἢ πρὸ τοῦ αἴνυμι τὸ λαμβάνω. αἴνυντες γὰρ οἱ λαμβάνοντες ἆθλον οἱ νικῶντες.
Ἀποκακήσαντες. securi, ociosi, negligentes.
Ἀποκαλέω. μ. έσω. π. κέκληκα. reuoco, denomino, accuso.
Ἀποκαλύπτω. μ. ψω. τ. φα. reuelo. Accus.
Ἀποκάλυψις. ιος. ἡ. reuelatio.
Ἀποκάμνω. defatigor.
Ἀποκάμπτω. μ. ψω. τ. φα. reuertor, uexo.
Ἀποκάπνιμος. ς. ὁ. insinuatio.
Ἀποκαραδοκέω. μ. ήσω. τ. ηκα. speculor, expecto. Accusatiuo.
Ἀποκαραδοκία. ας. ἡ. speculatio uehemens & anxia, cum ex corde quippiam expectatur.
Ἀποκαρθέρησις. ἡ. irrisio, figura Quintil.
Ἀποκαρτερέω. μ. ήσω. τ. ηκα. laqueo aut inedia mihi mortem conscisco, ut ait Suid. Significat destinatum animũ esse morti, & in proposito ob durationem quandam uigilijs & inedia necari, ut inquit Cic. de finib. Hegesię liber est ἀφ' καρτερώτατος, apud eundem Tuscul. primo. Διακαρτερόντες ἑαυτοὺς dicuntur sese tolerantes, id est sese quoquomodo sustentantes, modicè ac parcè uiuentes, quod qui facere non sustinent, ἀποκαρτερεῖν dicuntur, & inedia uitam finire.
Ἀποκατεβαίνω. μ. ήσομαι. descendo, cõtemno.
Ἀποκαταλλάσσω. μ. ξω. ad concordiam & contubernium adduco, amicos concilio & paro. Item diremptam gratiam & solutã sartio, amicitiam reduco. Bud. Com.
Ἀποκατάστασις. ιος. ἡ. restitutio, id est instauratio rerum in pristinum statum, propriè ἐμψύχου ἀγομένου inquit Christodulus ἀπόδοσις uero ἀψύχου. Vide ἀπόδοσις.
Ἀποκαυλίζω. decurto.
Ἀπόκαυλις. ιος. ἡ. & ἀποκαύλισις. extirpatio de cardine uel caule, reuulsio, decurtatio.
Ἀπόκαυμα. ατος. combustio, ustulatio.
Ἀποκαύω. μ. αύσω. τ. κα. deuro, comburo.
Ἀποκείλαντες. declinantes, ἀποκλίναντες.
Ἀπόκειμαι. resideo, accido, immineo, depositus sum.
Ἀποκείμενος. repositus, reconditus.
Ἀποκείρω. μ. ρῶ. τ. κα. detondeo. Actiuum accusatiuo iung.
Ἀποκεκτίλλαι. excoriare, euellere.
Ἀποκέλλω. nauem applico.
Ἀποκεύω. delibo.
Ἀποκεφάλισμα. ατος. τὸ. purgatio capitis.
Ἀποκεκαρπωκός. ότος. ὁ. quod fructum tulit uel germinauit. Hippoc.
Ἀποκεφαλεῖν. decollare, amputare caput.
Ἀποκνίζω. μ. ήσω. π. γκα. negligo. ἀκνίζω, ἀφροντίζω. Etym. accus.
Ἀποκνιστής. ιος. ὁ. ἡ. negligens, & Ἀποκνιστέρειν negligentius.
Ἀποκόλω. insequor, ἀποδιώκω.
Ἀποκήρυκτος. ς. ὁ. abdicatus, exhæres. ὁ. ἐπὶ ἀδικήματι ἐκβληθεὶς τῆς οἰκείας πρὸ τοῦ πατρὸς μετὰ ψήφου δικαστικῆς. Dicitur etiam ἀποκήρυκτος, qui sub auctione uenditus est, auctionatus à uerbo ἀποκηρύττω. Vide Ammoniũ.
Ἀποκήρυξις. ιος. ἡ. abdicatio, exhæreditatio.
Ἀποκηρύττω. μ. ξω. π. χα. reuelo, abdico. Actiu. accusatiuo. Vide κηρύξαι in Ammonio. Ἀποκηρύττω τὰ πατρῷα, auctionem bonorum facio, auctionor. Bud. Com. & Annot.
Ἀποκιλίνδω. deuoluo. Legerim potius per y psilon in antepenult.
Ἀποκινδυνεύω. periclitari, experiri periculum, periculum subire.
Ἀποκινέω. remoueo.
Ἀπόκινος. ς. fuga, decessus, genus lasciuæ saltationis.
Ἀποκιττᾶσθαι. hæderascere, in hæderam transire.
Ἀποκλαίω. μ. αύσω. ἀ κλαύω uerbo antiquo. τ. αύκα deploro. Actiu. accus. iung.
Ἀποκλείομαι. excludor.
Ἀποκλειόμενος. ς. ὁ. obstructus.
Ἀποκλείσαντες. φυλακίσαντες.
Ἀπόκλεισμα. ατος. τὸ. πυλακή. custodia.
Ἀποκλείω. μ. έσω. excludo, elimino, claudo, obsero. Accusatiuo.
Ἀποκληροῦν. allegare, sorte distribuere, in decurias contribuere, exhæredare.
Ἀπόκληρος. sine sorte, exhæres. ὁ. ἐνδιαθήκας πατρὸς μὴ τυχὼν κλήρου.
Ἀποκλήρωσις. est attributio munerum sigillatim unicuique facta, uicesq; fungendi officij attributæ: uacationes uulgò uocant. Bud. Com.
Ἀποκλητοί. οἱ. apud Aetolos sanctius concilium dicebatur quod delectis constabat uiris, ut inquit Liuius.
Ἀπόκλυτος. ς. ὁ. uocatus.
Ἀποκλίνω. μ. ινῶ. τ. ικα. declino. Accus.
Ἀποκλύζομαι. eleuor, abluor, Aristoteles de Mundo.
Ἀποκλύω. eluo, expurgo.

Ἀπόκλωμα. excusatio.

Ἀποκναίω. afficio mœrore, occido, infero dolorem, turbo. Item abrado, corrumpo extenuo. & ἀποκναίω ἔτρον. lasso. Etym. κτῶ occido, ἀπέκτεινον, per paragogen κτείνω, uel κτένω, reiectione τοῦ τ, & metathesi.

Ἀπόκνεισις. ιος. ἡ. λύπη, mœror.

Ἀποκνέω. μ. ήσω. π. ηκα. pigresco.

Ἀπόκνυσις. ιος. ἡ. pigritia.

Ἀποκνίζω. uellico, amputo.

Ἀποκνῶ. idem quod ἀποκνέω, diciturq; elegantius quàm ὀκνῶ simplex.

Ἀποκοιμάομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. dormio. Depon. absol.

Ἀπόκοιτος. ν. ὁ. adulter, seorsim cubans. Lucia. μηδ' ἐποτε ἀπόκοιτός μοι γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξαο. Verba sunt meretricis de suo amasio.

Ἀποκοιτῶ. secubo, nocte absum. Demost. πολὺ σεφ. μήτε ἀφυμοβούντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας.

Ἀποκολάτζω. μ. ψω. ω. αφα. priuo, expello nocendo. Accus.

Ἀποκολυμβέω. elabor natando.

Ἀποκολόω. mutilo, κολοβόω.

Ἀποκοπή. ῆς. ἡ. amputatio. Ἀποκοπὴ τῶν χρεῶν, nouæ tabulæ, quasi alieni æris decisiones. Ἀποκοπὴ φωνῆς uocis est amissio, & extrema rauce do. Bud. Com. Est etiã Chirurgis, quando pars ossis est ablata ἀπόθραυσιν uocãt, quã & Grammatici uocãt apocopen, cum syllaba in fine dictionis aufertur, ut Achilli pro Achillis apud Verg. & δῶ pro δῶμα. Homer.

Ἀποκοπλῶμαι. deficere in explorandis uestigijs.

Ἀπόκοπος. ν. ὁ. exectus, imbecillis.

Ἀποκόπτω. μ. όψω. ω. οφα. amputo, repello, abiungo, separo. Item præcido cunctationem, & hæsitationem tollo. Accus.

Ἀποκορσωσάμενος. tonsus. ἀποκειράμενος. κόρσαι enim capillæ dicuntur Aeschylo.

Ἄποκος. intonsus.

Ἀποκοσμέω. μ. ήσω. ω. ηκα. spolio. Accus.

Ἀποκοτταβίζειν. quod à potu in poculo uini relictum est effundere, ut sonitum edat.

Ἀποκραδίζω. è ficu arbore decerpo.

Ἀποκραιπαλισμός. οῦ. crapulæ discussio. κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης.

Ἀποκραιπαλέω. expergiscor à crapula, & desisto crapulari.

Ἀποκρανίζω. caput detrunco, decollo.

Ἀποκρατέω. cohibeo.

Ἀποκρεμάζω. suspendo.

Ἀπόκρεως. ω. ὁ. carnispriuium.

Ἀπόκρημνος. ν. ὁ. ἡ. præruptus,

Ἀποκριθόω. incerno, excerno, sicut ἀποκρίνω.

Ἀπόκριμα. reprobatio, sententia.

Ἀποκρίνομαι. μ. οῦμαι. respondeo, separor. Item pro decumbere, ἀπερείδεσθαι, καταστήσειν, Thucyd. Dicitur & de ijs, quæ à concretione resoluuntur. Philo de interitu mũdi, ἀποκριθήσεται δὲ πάντα εἰς μίαν οὐσίαν τοῦ πυρός. Bud. Com. Vide in Ammonio. Iteri ἀποκρίνασθαι τὸ ἀπολογίζεσθαι, ἀποκριθῶσαι δὲ τὸ χωρισθῶσαι.

Ἀποκρίνω. ῶ. reprobo, reijcio, ἀποδοκιμάζω. Item separo, secerno, eximo, Theophrast. Item quod confusum est secerno & abstraho, Platoni & Aristoteli. Item seligo, deligo, ἐκκρίνω, Pausan. Item incerno, siue emundo, excerno, hoc est purgamenta corporis emitto, Galeno. Aliquando pro constituo. Aristot. lib. 6. de historia. animal. ὀλίγον δὲ ὕστερον καὶ τὸ σῶμα ἤδη ἀποκρίνεται, Paulò post & corpus constituitur. Bud. Com. Item ἀποκρίνω, bestijs & canibus obijcio, hoc est, ἀποσκυβαλίζω. Item χωρίζω. Aristidi.

Ἀπόκρισις. ιος. ἡ. decessio, excretio, separatio, secessus, egestio, responsum.

Ἀποκριτικὸς σιτίαμις. uis excernendi excrementaq; expellendi.

Ἀπόκριτος. selectus, ἔκκριτος. Sic dicuntur, quæ deo dicata sunt, ut eximia, & ἐξαίρετα.

Ἀποκρόαζας. scalatim.

Ἀπόκρατος. ν. ὁ. ἡ. durus, asper, rigidus.

Ἀπόκρυσις. ιος. ἡ. occasus.

Ἀπόκρυστος. ὁ. ἡ. disiectus, dispulsus, à cursu emotus. Nicand.

Ἀποκρούομαι. refello, refuto, reijcio.

Ἀποκρουστικὰ. uocant medici repellentia, qualia sunt austera & acerba.

Ἀποκρύω. μ. ύσω. π. υκα. expello. Accus.

Ἀποκρύπτω. μ. ύψω. ω. υφα. καὶ ἀποκρύπτομαι. celo, condo, abscondo. Accus. Lucian. ἐπεὶ δὲ ἀποκρύψαμεν αὐτόν, Vbi uerò è conspectu eorum euasimus, euolauimus.

Ἀπόκρυφος. ν. ὁ. ἡ. occultus, arcanus.

Ἀποκτᾶσθαι amittere, ἀποβάλλεσθαι.

Ἀποκτείννυμι. καὶ

Ἀποκτένω. ὦ

Ἀποκτείνω. μ. νῶ. π. ακα. ὦ

Ἀποκτίννυμι. occido. Actiu. accus.

Ἀπόκτησις. ιος. ἡ. colonia.

Ἀποκυήσαι. ας. ἡ. abortiuum faciens. Plutarch.

Ἀποκύησις. ιος. ἡ. puerperium, æditus partus.

Ἀποκυίσκω. fœtisco. Bud. Com.

Ἀποκυλίζω. καὶ

Ἀποκυλίω. μ. ίσω. ω. ικα. reuoluo. Actiu. accus.

Ἀπόκυνον. Romani brassicã rusticã aut caninã uocant Dioscorid. Item massa quædam medicata ad necan-

ad necandos canes. Et amuletum contra rabiem feritatemq; canum.

Ἀποκυπαρῶσαι. ἀκρωτηριάσαι. occidere.

Ἀποκυρεάζειν. fugitiuum esse à domino.

Ἀποκυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. abrogo. Actiu. accus.

Ἀποκωλύω. prohibeo. Actiu. accus.

Ἀπολαβεῖν τὰ ἐνέχυρα. recuperare pignora.

Ἀπολαγχάνοντες. dicũtur, quibus sors non obtigit. qui spe sortis exciderunt, quasiq; repulsam passi sunt.

Ἀπολαγχάνω. non sortior.

Ἀπολάκημα. ῥάπισμα, ἀκρωτηριασμός, ictus, flagelli colaphus.

Ἀπολακτίζω. μ. ίσω. π. ικα. calcitro, resilio.

Ἀπολαμβάνω. μ. λήψομαι. π. κφα. ἀόρ. β. ἀπέλαβον. recipio, recupero, par pari referro. Item capio, deprehendo, intercludo, intercipio, cohibeo, cogo, concludo. Xenoph. & Ioseph. ἀκρολαμβάνεσι τοὺς πολεμίους ἐν κοίλῳ χωρίῳ.

Ἀπολάμπω. effulgeo. Dionys. τῶν ἀπολάμπων ἀκρωτηρίων.

Ἀπόλαυσις. ιος. ἡ. fruitio. Vide χαρὰ in Ammonio.

Ἀπόλαυσμα. τὸ. oblectamentum.

Ἀπολαυσά. τά. ad edendum idonea.

Ἀπολαυσικόν. ὁ. τὸ. quo fruimur.

Ἀπολαυσικός. ή. ό. uoluptuosus. Vnde ἀπολαυσικὸς βίος. Aristot. in Ethic. ad Nicomachum pro delicijs dedita & uoluptuaria, sunt qui ociosam interpretantur.

Ἀπολαύω. μ. αύσω. π. αύκα. fruor, delicior, capio fructum uel commodum. Plutarh. in Anton. Ἀπέλαυζον δὲ καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, Fructum etiam ex eius ambitione capiebant hostes. Aliquando pro incommodum capio. Isoc. περὶ τῆς εἰρήνης, αὐτὸς ἀκρολαύω τὴν φλαῦρον. Genit. iung. & accus.

Ἀπολαχεῖν. diuido.

Ἀπολάψεις, & ἀκρολέψεις. uorabis, linges, diripies canum in morem. Aristophanicum est.

Ἀπολάω. lapido, ἀπολιθόω.

Ἀπολεαίνω. μ. ανῶ. declino. Accus.

Ἀπολέγομαι. μ. ξομαι. π. γμαι. sum defessus dicendo. Item repudio, repello, non accipio, detrecto, non posco, non admitto, Polybio & Plutarcho in Catone, Solone & Lucullo. Item succumbo, cedo, do manus. Plutar. in Lycurgo, Ἀπολέγομαι τῆς ψυχῆς, despondeo animum. Bud. Com.

Ἀπολέγω. annuntio, manifeste dico, prodo, efferо, probo, declaro, ἀποφαίνω, ἀποδείκνυμι. Philoni de Mundo. Item deligo, unde ἀπείλεγμένοι & ἀπόλεκτοι, delecti, eximij, selecti. Item decerpo, Theophra. Item interdico, ueto. Et ἀπολέγω δικαστῆ, recuso, reijcio iudicem ut iniquum. Bud. Com.

Ἀπολέβω. distillo.

Ἀπολείπομαι. μ. ίψομαι. π. λειμμαι. deficio, relinquor, defraudor apud Lucianum in Icarome. Item absum, discedo, Xenoph. Et μηδενὸς ἀπολείπεσθαι. nemini secundum esse. Item ignarus sum, hoc me latet, Lys. Itẽ nõ disco, imperitus sum, non assequor, Isocrat. Item inter abiectos & uileis existimor, apud eundem. Bud. Com.

Ἀπολείπομαι τῆς παιδείας. doctrinam nequeo assequi.

Ἀπολιπόμενος πόνου. abhorrens laborem.

Ἀπολείπω. μ. ίψω. π. ειφα. repudio. Item absum. Isocrat. Καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες ἀπείλιπον τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς συμφοραῖς περιπεσεῖν. αὐτὴ δὲ παρ' ὀλίγον ἦλθον περιπεσεῖν. Aliquando relinquo, hoc est præcedo, anteuerto, excello, præsto. Isocrat. Ἀπολείπει μοι χρόνος, Hoc mihi deficit. Bud. Com.

Ἀπολειφθείς. separatus, relictus, qui alios assequi non potest.

Ἀπόλειψις. ιος. ἡ. defectio, diuortium.

Ἀπόλεκτος. ή. ό. ἡ. electus, eximius, ἐκ πλειόνων δὲ ἐκλελεγμένος. Item piscium genus, quos synotontidas uocant, de quo Hermol. in Plin.

Ἀπολελαμμένα. communes, κοιναὶ, quasi in populum distributæ, uulgataq;, Hippocrati.

Ἀπολελοιπότες. pro νενικηκότες. apud Isocrat. translatum à cursoribus, qui cum uincunt, uictos post se relinquunt.

Ἀπολελυμένον ὄνομα. apud Grãmaticos uocatur absolutum nomen.

Ἀπολέμητος. ή. ό. sine bello.

Ἀπόλεμος. ή. ό. expers belli, non lacessitus bello, ignarus rei bellicæ, ἀπειροπόλεμος.

Ἀπολέμως. inerter.

Ἀπολεπίζω. detraho corticem, delibro.

Ἀπολέπω. decortico, ferro præscindo. σιδήρῳ, τέμνω. Eustath. Iliad. φ.

Ἀπολέσθαι. mori.

Ἀπολέω. μ. έσω. π. ἀπώλεκα, & Atticè ἀκρώλεκα. Vel ἀπόλλω, ἀπολῶ, ἀπῶλα, & Atticè, ἀπόλωλα. significat τὸ ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, de quo mox. Etym.

Ἀπολέομαι. Etym.

Ἀπολήγω. desino, παύομαι.

Ἀπόληψις. ιος. ἡ. inhibitio, suppressio, interceptio. Hippocrat. πνευμάτων ἀπόληψις. Galeno interprete est ἀσφυξία. hoc est, pulsus carentia.

Ἀπολιβάζω. μ. ξω. recedo, ἀπέλθω, ἀποδραμοῦμαι. πρὸς τὴν λιβάδα. Aristoph. ἐκ ἀπολιβάξεως ὅμως κάκιστ' ἀπολούμεθα. Sumpta metaphora à guttis ce-

tis celerrime decidentibus.

Ἀπολιγάνειν. clamare, tumultuari. Etym. ἀκρλιγαίνειν, ἀφυσλιώειν, πρὸς φθέγγεσθαι, βάλλεσθαι.

Ἀπολιθοῦσθαι. in lapidem rigo. Strabo.

Ἀπολιτικός. ἡ. ὁ. ciuilis gubernationis expers.

Ἀπολιμπάνοντες. absunt, inferiores sunt certamine, & à prætereunte relinquuntur. Bud. Comment.

Ἀπολιμπάνω. μ. ανῶ. relinquo. Actiu. accus.

Ἀπόλιον. mirabile.

Ἄπολις. ιδος. ὁ. ἡ. extorris. & ἄπολις σφὰ φύσιν Aristoteli dicitur is qui ea asperitate est, & immanitate naturæ, ut congressus, & societatem hominum fugiat, qualem Athenis fuisse Timonem nescio quem accepimus, inquit Cic. in Lelio, qui & μισάνθρωπος dici potest.

Ἀπολιθάνω. defluo, delabor.

Ἀπολιταργέω. μ. ήσω. π. ηκα. κοῦ

Ἀπολιταργίζω. aufugio, celeriter abeo, ἀκρβαμεῖν. λιταργισμός enim saltationes uocant. uel quoniam λιτὸν ianuam significat, & ἀργὸς celer. Aristophanicum est. uel πρὸ τὸ λίαν, καὶ τὸ ἀργὸν, id est ταχὺ, superfluo τ. Etym.

Ἀπολίτευτος. ὁ. ὁ. nequaquam ciuilis, inadministratus.

Ἀπολίτης, pro ἄπολις, apud Theopom.

Ἀπολιχμάω. sugo, ἀκρλείχω, lingo.

Ἀπολιχμήσαντες ἀκρλέξεσι. Etym.

Ἀπολλά. ἅτινα, πολλά.

Ἀπολλύω. μ. ύσω. π. υκα. κοῦ

Ἀπόλλυμι. pereo, perdo, destruo. Vide Ἀπολέω. aliud est ἀκρλύω per simplex lambda.

Ἀπόλλων. ωνος. ὁ. Apollo. uide Etymol. Hymnus Apollinis est apud Orpheum. Huius uocis accusatiuũ ἀπόλλω potius quàm ἀπόλλωνα Attici usurpant.

Ἀπολλωνίας. laurus, δάφνη.

Ἀπολλώνιον. ὁ. τὸ templum Apollinis.

Ἀπόλλων. ιτῶν. ciuitas Aegypti ad Aethiopas. unde

Ἀπολλωνοπολίτης. nomen gentile.

Ἀπολλῶς. τοῦ. ῶ. Apollo, uiri nomen.

Ἀπολογέομαι. μ. ήσομαι. π. ήμαι. κοῦ

Ἀπολογέω. defendo, respondeo, excuso, causam dico. Ἀπολογοῦμαι δεδεμένος, è uinculis causam dico. Bud. Com. Vide Ammonium.

Ἀπολόγημα. ατ. τὸ. excusatio.

Ἀπολογία. ας. ἡ. defensio, excusatio.

Ἀπολογίζομαι ἀκρκαθαίρομαι, perpurgor, ἀκρδίδωμι λόγον τῶν δεπανημάτων. Vide Am.

Ἀπολογισμός. ὁ. ὁ. enumeratio, ἀκρλογία, capitur pro ratiunculæ subductione apud Plutarch.

Ἀπόλογος. fabulæ species ac ex rebus humilibus composita quædam forma ac species ad ridendũ, ut autor est Victorinus. Huiusmodi enim narratio intorquetur, plerũq; in obliqua significatione sententiæ & uoluntatis nostræ, ita tamen ut necesse sit intelligere quo tẽdat, & quo intellectu accipi possit. Plaut. in sticho apologum agere pro recitare dixit.

Ἀπολογόμενοι. οἱ. defensores.

Ἀπολὸς. immobilis, grauis.

Ἀπολοφύρεσθαι. deplorare.

Ἀπόλυμα. τος. τὸ. excrementum, ἀφόδευμα apud (Nican.

Ἀπολυμαίνομαι. purgor. λύματα enim τὰ καθάρσια. Etym.

Ἀπολυμαντύρ. ῆρος. ὁ. corruptor.

Ἀπολύομαι. absoluor, hoc est ἀκρφεύγω, Thucyd. Item refuto crimina, & diluo, ἀκρλυμαίνομαι, ἀκρλυβόω Plutarcho in Auto. τὸ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, est à crimine absolui. Ἀπολύεσθαι τῆς ὑπονοίας, suspicionem & crimen diluere. Item discedo, proficiscor, Polyb. Item morior, Sophocles, ποίῳ ἀπελύετο τρόπῳ, quo mortis genere decessit.

Ἀπόλυσις. ιος. ἡ. absolutio.

Ἀπόλυτος absolutus, ἄφεσις, ἀποφυγών.

Ἀπολυτρόω. μ. ώσω. κα. ωκα. redimo pecunia.

Ἀπολύτρωσις. ιος. ἡ. redemptio, ἀποφυγὴ, ἀπόλυσις.

Ἀπολύω. μ. ύσω. π. ύκα. est dimittere à nostro cõsortio, familiaritate, potestate, arbitrioq; : ut cũ dicimus, Dimisit exercitum instructum. Dimittitur concio, uel senatus, cum unicuiq; potestas fit, quò uelit, abeundi. Dimitto amicum uolentem proficisci Et in malã partem, quemadmodum Cicero de Orat. Dimitto autẽ eos non tam contumeliose, quàm philosophum illum Annibal. Et in Vatin. Sic sum incitatus, ut cum te non minus contemnerem, quàm odissem, tamen uexatum potius quàm despectum uellem dimittere. Et ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, repudiare, siue (ut Sueton. dimittere uxorem.

Ἀπόλωλεκα. Atticè pro ἀπώλεκα, perij, perdidi. ab ἀπολέω, ἀπόλωλα.

Ἀπόλωσεν. inuisum reddidit.

Ἀπομαγδαλὶς ιδος. ἡ. &

Ἀπομαγδαλία. ας. ἡ. furfur, in quo post cœnam manus purgabant, & canibus proijciebant.

Ἀπομάγματα. παραθειώματα.

Ἀπομάκβα, ἀποκαθάρματα, retrimenta, purgamina.

Ἀπομάκωλον. fructus arbuti, Latinis Vnedo.

Ἀπομακρόθεν. eminus, à longe.

Ἀπομάκτης. ὁ. ὁ. abstersor, purgator.

Ἀπομάκβα. lignum quo mensuræ deraduntur. Item mantilia quibus manus inter prandendum extergimus. Xenoph. Cyri Pæd.

Ἀπομαλά-

Ἀπομαλακίζομαι. ἐκλιωμινatus ſum, ob mollicie ad rem quampiam parum animatus ſum.

Ἀπόμαμμα. ος. ἡ. abauia,

Ἀπομανθάνω. dediſco. Vide in μανθάνω.

Ἀπόμαξις. ιθος. ἡ. abſterſio.

Ἀπομαραίνω. μ. ανῶ. tabefacio, langueſco.

Ἀπόμαρτάνω. fruſtror. Vide in ἁμαρτάνω.

Ἀπομαστιγῶσαι. flagris cædere.

Ἀπομαστιῶσαι. uilipendere, ὑβριστιλίσαι.

Ἀπομαστύσας. cohortatus inſolenter.

Ἀπομάττεσθαι. μιμεῖσθαι. exprimere. Athen.

Ἀπομάττω. μ. ξω. π. αχα. abſtergo, extergo, excipio, ἀναλαμβάνω, imitor figuram rei Accuſ.

Ἀπομάχομαι. μ. ἔσομαι. expugno.

Ἀπόμαχος. ὁ. ἐκτὸς πολέμου γεγονώς, pugnæ expers. Sic uocatur Aeliano, qui parte corporis debilitati, rei militari inutiles facti ſunt. Cauſarij Latinis. Liuius: Tertius exercitus ex cauſarijs ſenioribusq; ſcribatur, q urbi mœnibusq; præſidio ſint.

Ἀπομειλιττομένους. οῦς. placenteis.

Ἀπομέλι. τος. τὸ. muſa, fit autem expreſſo à fauis melle, & aqua decocto, Galen. lib. 4. ὑγιεινῶν.

Ἀπομορμυρίσαι. obdormire, ἀκροσλαρθῆν. Item diem obire, mori.

Ἀπομετρέω. ῶ. metior.

Ἀπομηκύνω. produco, protendo.

Ἀπομωμίζω. iram depono. Vel præpoſitione abundante, iraſcor, propriè eſt in ira perſeuero ac indignatione. Hom. Iliad. β.

Ἀπόμισθος. mercede aliquid faciens. Interdum qui non recipit mercedem.

Ἀπομισθόω. μ. ώσω. ω. ωκα. loco mercede. Accuſ.

Ἀπομισθώματα. ἐπιθημοσίαι θυσίαι.

Ἀπομνημόνευμα. τὸ. commemoratio, commentarius, regeſtum. Ita Xenophon. ἀπομνημονεύματα quendam librum inſcripſit, tanquam dictorum factorumq; Socratis memorabilia.

Ἀπομνημονεύω. commemoro.

Ἀπομνημονέω. μ. ήσω. π. ηκα. καὶ

Ἀπομνηστέω. obliuiſcor. Genit.

Ἀπομνύω αι, ὑ ἀπόμνυσθαι. ἀποβάλλειν τὸν ὅρκων. abiurare & inficiari. Item eiurare magiſtratum & cum iureiurando deponere. Herodia. ὥστε οἱ ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυντο, Abdicãt ſe magiſtratibus. Plutarch. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν.

Ἀπόμοιρα. ας. ἡ. pars, portio.

Ἀπομωθεὶς. ῶτος. ὁ. ἡ. in uitia ſolus relictus.

Ἀπόμπιμοι. dies nefaſti.

Ἀπόμορφμα. τὸ. ἐκμαγεῖον, τὸ ἐκσφράγισμα, ſigilli impreſsio. Bud. Commen.

Ἀπομόργνυμι. μ. ὀρξω. π. ορχα. exprimo, informo. Item abſtergo, quia exprimendo fiunt abſterſiones. Bud. Commen.

Ἀπομόρξαῶ. ῥ ἀπωμόρξατο. σωαρχομένως. Ety.

Ἀπόμοσι. ſtatim, ſine conſideratione.

Ἀπομύζοις. ἡ. libidinoſa fœmina, & fellatrix.

Ἀπόμουσος. ὁ. à muſis alienus, ἄμουσος. Euſt. Ilia. θ.

Ἀπομυλλώας. apud Hippo. eſt protendens labra compreſſim.

Ἀπομῶος. Iouis cognomen. Tradunt enim Herculem in Olimpia rem diuinã obeuntem, cũ muſcarũ multitudine infeſtaretur, Ioui ſacrificaſſe ἀπομῴῳ, protinusq; ultra Alpheum eſſe muſcas abactas.

Ἀπομυξίαι αἱ. ſordities.

Ἀπομυείζω. ἀποσομίζω, καὶ

Ἀπομύττω. μ. ύξω. π. υχα. emungo, decipio, preſtigijs illudo. Accuſ.

Ἀπομορωῶ. demẽtare, ſiue fatuum reddere, ſiue μώρωσιν inducere: quæ accidit, cum tam uſus rationis, q̃ memoria in homine intercipitur.

Ἀπόν. abſens, indecens.

Ἄπονα. τὰ. medicamenta quæ dantur ad leuandum dolorem.

Ἀπόναιο. ὄναιο, fruere, ἐπαύραιο.

Ἀπονάω. migro, ſedem muto. Neutrum.

Ἀπόναμαι. adiutor, utilitatem & delectamẽtum capio, fruor. Genit.

Ἀπονάρκεω. μ. ήσω. ω. ηκα. ſtuporem excutio.

Ἀπονάσσω. ἀποκατασῶ, ἀποδίδωμι. Etym.

Ἀπόναθαι. frui, ἀπολαῦσαι.

Ἀπονεμητέον. tribuendum.

Ἀπονέμω. μ. μῶ. diſtribuo, adhibeo, tribuo. Herodian. ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Idem, μηδὲν ῥαθυμίᾳ, μηδ' ἀναπαύλῃ ἀπονέμων, Nihil loci quieti & deſidiæ relinquẽs. Et ἀπονέμειν ἑαυτῷ, ſibi aſſumere. ἀπονέμειν τὰ δίκαια uel ἀποδιδόναι, tribuere officia.

Ἀπονενοημένος. arrogans, temerarius, inſipiens, uecors, amens, deploratus, profligatus. Demoſthe. Et apud Theophraſtũ pro homine flagitioſiſſimo, & nequiſſimo, & cõtaminatiſſimo.

Ἀπονενοημένως. aduerbium citra reuerſionem, ir reuertibiliter ſonat.

Ἀπονέομαι. redeo.

Ἀπονεοττεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. nidum facio, nidifico.

Ἀπονευρόω. neruos abſcindo.

Ἀπονευρώσεις. quibus digiti mouentur, tẽdines, τόνοι dicuntur. Hipocr. neruea tenuitates interpretatur apud Gal. Linacer Therap. lib. 6.

Ἀπονεύρω. μ. σω. ω. κα. declino.

Ἀπονέω. peruenio, utilitatem capio, deſtruo.

Ἀπόνητε. adiutus eſt, ὠφελήθη.

Ἀπόνηρος. ον. ὁ. indeprauatus.

Ἀπονητί. ſine labore.

Ἀπόνητος. ον. ὁ. ἡ. illaborioſus.

Ἀπονήχομαι. enato.
Ἀπονία. laboris carentia & defectus.
Ἀπονικάω. exupero, uinco.
Ἀπονίνημι. honorem tribuo.
Ἀπονίμμα. τος. τὸ. Eustat. Odyss. capit pro sordibus, & illuuiæ quæ lotione defricatur, exponit enim λῦμα.
Ἀπόνιμμα. ατος. τὸ. κῇ
Ἀπονιπτῆρ. ῆρος. ὁ. malluuiũ, peluis in qua manus post cœnam abluebantur.
Ἀπονίπτω. abluo, post mensam propriè, quemadmodũ τὸ ἐπὶ τὰ χειρὸς ὕδωρ αἴτησαι, ante mensam, authore Polluce, & Ammonio, uel ὕδωρ καὶ τὰ χειρὸς ἐκχέασθαι, ut testatur Tho. Mag.
Ἀπονοήσας. τὸ οἴονεὶ ἀπόστασιν ἔχειν τοῦ νοῦ. Etym.
Ἀπονοστέω. μ. ήσω. τ. ηκα. molior.
Ἀπόνοια. ας. ἡ. uita flagitiosa & contaminata, uecordia, arrogantia, contumacia, fastidium, secordia, desperatio. Item demigratio, ab ἀπαναίω. id est, sedem habitationemq; muto. Bud. Com. Theophrastus in Characteribus dicit ἀπόνοιαν esse ὑπομονὴν αἰσχρῶν ἔργων καὶ λόγων.
Ἀπονομή. distributio, eratq; portio ac pars eorum quæ ex metallis relinquebãtur aut superessent, quæ posteaquã ciuitas Atheniensis accepisset, ita distribuebatur in conductitios, & mercenarios homines, ut ad unumquenq; portiuncula peruenirent Harpoc.
Ἄπονος. ον. ὁ. labore carens, qui nullo dolore cõflictatur.
Ἀπονοστέω. μ. ήσω. τ. ηκα. redeo. Neutrum absol.
Ἀπονοσφίζεσθαι. separari, ἀποχωρίζεσθαι.
Ἀπονόμενος, oblitus, ὁ μνήμονος ὤν.
Ἀπόνυμι. μ. ύσω. τ. υκα. adiuuo. Accus.
Ἀπονύμφης. ον. ὁ. κῇ
Ἀπόνυμφος. ον. ὁ. qui mulieris commertio nõ delectatur. μισογαμής.
Ἀπονυχίζω. extorqueo, aufero. τὰς ὑπεραυξήσας τῶν ὀνύχων ἀφαιρέω, καὶ μεταφορικῶς ἀποφράττω, ἀποκλείω. Aristoph. Equit. ἀπονυχιῶ σοι· αὖ τρυτανεῖω σιτία.
Ἀπονύχισμα. τὸ. præsegmen unguium.
Ἀπόνως. sine labore, nullo negotio.
Ἀπόξενος. ον. ὁ. ἡ. inhospitalis.
Ἀποξενοῦσθαι. est σὺν τῇ ξένῃ ἀποδημεῖν.
Ἀποξενόω. μ. ώσω. τ. ωκα. facio exulem. Accus.
Ἀποξένωσις. est peregre agentis, & cui peregrinari contigit.
Ἀποξέω. μ. ήσω. τ. ηκα. leuiter incido, scalpo, polio. Accus. iung.
Ἀποξύνυμι. extinguo.
Ἀποξιωΐζειν. saltationẽ quandam agere, ξιωΐσμὸν dictam. Significat etiam reprobare.

Ἄποξυ. in acutũ derasum, hoc est, quod ἀποξυσθῇ uel cui ex acumine suo aliquid ablatum fuerit, sic & ἀποξῶ. Thucyd.
Ἀποξυστέω. abrado.
Ἀποξύω. acidum reddo. Plutarch.
Ἀποξύσματα. ramenta, alias minuta quædam frustula inhærentia intestinis: quidam strigmenta nominant.
Ἀποξυσμοὺς τὰς. incuruatas.
Ἀποξύομαι. distringor.
Ἀποξύω. μ. ύσω. τ. υκα. detraho poliendo. Accus.
Ἀποπαλαιόω. antiquo, abrogo.
Ἀποπάλλησις. ἡ. expulsio. Hipp.
Ἀπόπαππος. ον. ὁ. abauus.
Ἀποπαπαυλύω. μ. σω. τ. κα. circunspicio ut fugiam.
Ἀποπάρδω crepitum uentris emitto.
Ἀπόπασος. ὁ. ieiunus, apud Oppianũ qui & ἄπαστος, famelicus.
Ἀποπατέω. μ. ήσω. τ. ηκα. purgo uentrem.
Ἀποπάτημα. ατος. τὸ. excrementum, merda.
Ἀπόπατος. ον. ὁ. latrina, fimus.
Ἀποπεῖρα. ας. ἡ. experientia.
Ἀποπειράομαι. μ. άσομαι. tento.
Ἀποπεμπαῖος. auersus, expiatus.
Ἀποπέμπομαι. idem quod ἀποπαίμπω, depello, auerto, reijcio, remoueo à me.
Ἀπόπεμπος, uel ἀπόπεμπτος. sceleratus & fugiendus propter morum improbitatem.
Ἀποπαίμπω. μ. ψω. τ. φα. repudio, remitto, amãdo, ablego. ἀποστέλλω, id est, hinc aliquo mitto, à quo ἀποπομπή. Item ἀποπέμπω, τὸ ἀποδιώκω. Accus.
Ἀποπεσεῖσθαι. ἀπὸ τοῦ πίπτω. ἄλλοι δὲ πα, ἀ τὸ πεσεῖν. ήσω. Etym.
Ἀποπεμπτικοί. οί. hymni qui dei cuiuspiam peregrinationem continent.
Ἀποπεμψάμενος. ον. ὁ. qui repudiauit.
Ἀπόπεμψις. εως. ἡ. repudium, remissio.
Ἀποπεφασμένως. palam, manifeste. inde ἀποπεφασμένον, ἀπεφημένον. quod demonstratũ est,
Ἀποπηδάω. μ. ήσω. τ. ήκα. desilio.
Ἀποπίμπλημι. μ. ήσω. τ. κα. impleo. Accus.
Ἀποπίπτω. μ. πεσοῦμαι. delabor, decido.
Ἀποπιστεύω. μ. σω. τ. κα. in fidem uenio, fido.
Ἀποπλανάω, ῶ. impono, fraudo, decipio.
Ἀποπλανθεὶς. ὁ. qui aberrauit.
Ἀποπλάνησις. εως. ἡ. aberratio, seductio. Vide Iulium Rufinianum in Ἀποδίαξις (de qua supra etiam dictum est) & in figura statim sequenti apud eundem.
Ἀπόπλαυος. improbus, præstigiator.
Ἀποπλέω. nauigo. Vide πλεῖν in Ammonio, Et iter facio per terram, ἀπὸ πλόος.

Ἀποπληκτικός. ή. ό. καὶ

Ἀπόπληκτος. ή. ό. ἡ. Stolidus, stupidus, attonitus. insensatus, nihil sentiens, difficilis, molestus. Etym. Attonitus interprete Corn. Celso, hoc est, cuius & corpus & mens stupet. Item eius hominis. Hippocr. aliquando ἀπόπληκτον pro eo quod erat resolutum dixit.

Ἀποπληξία. ας. ἡ. stupor corpore menteque, languor, aduersitas, apoplexia. Sensus & motus per omnia corporis membra destitutio, quo laborantes attonitos uocant. Gal. in Comment. Definitionũ (si modo germanus hic Galeni liber) dicit esse mentis oppressionem cum priuatione sensuum, & corporis resolutione, differtque à παραπληγίᾳ tanquã totum à parte, cum hæc in aliqua corporis parte duntaxat regnat, illa uero & mentẽ & corpus uniuersum occupat.

Ἀποπληρωτής. ή. ό. impletor, executor.

Ἀποπλήττω. μ. ξω. π. ηκα. percutio. Accus.

Ἀπόπλοος. ου. ὁ. recessus nauium.

Ἀπόπλους. nauigium inutile.

Ἀπόπλυμα. ατος. τὸ. purgatio.

Ἀποπνεῖται negat, ἀρνεῖται.

Ἀποπνέω. exhalo. Genit. ut ἀκρᾶτ ἀτεῶθεν ἀποπνέων.

Ἀποπνίγομαι. suffocor.

Ἀποπνίγω. μ. ίξω. π. ιγα. suffoco, strangulo. Acti. accus.

Ἀποποιοῦμαι. renuncio alicui amicitiam.

Ἀποπομπαῖος. ἀλεξίκακος, depulsor malorum, & auersor defensorq; pestium & calamitatum.

Ἀποπομπεῖν. depellere.

Ἀποπομπή. ῆς. ἡ. ἀποπροπή, repudium, procuratio & depulsio sceleris & prodigij. Itẽ missio, ab ἀποπέμπω Luc. Alex. πισθύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ.

Ἀποπόρθα. ας. ἡ. repedatio, reditus.

Ἀποπορευτέον. redeundum, bonum.

Ἀποπρεσβεύω. legationem renuncio.

Ἀποπροκεκρυμμένον. reiectum, remotum, non productum. Cic. interp. de finibus bon. & mal. utitur & ea uoce lib. 9. Epist. ad Varronem. Itaq; nullam est ἀποπροκεκρυμμένον quod non uerear.

Ἀπόπροθι. de longe, ἄποθεν.

Ἀπόπροθε. coram.

Ἀπόπροθε. longe, ἀπόπροθεν, πόρρωθεν.

Ἀποπροσωπίζειν. purgare faciem.

Ἀποπτάω. μ. ήσω. π. ηκα. uolo, auolo. Neutrum.

Ἀπόπτης. ου. ὁ. spectator,

Ἀπόπολις. ιδος. ὁ. extorris, exul.

Ἄποπτος. ου. ὁ. altus, delonge uisibilis, inuisibilis, sublimis, specula.

Ἀπόπυστος. reiectus. Dicitur & ἀπωπύστος, μισητός, odiosus.

Ἀποπτύω. μ. ύσω. π. υκα. expuo, respuo. Accus.

Ἀποπυρίας. ου. ὁ. panis species apud Athenienses. ὃ ἐπ' ἀνθράκων πυρώμενος.

Ἀποπυρίζω. ἀπὸ πυρὸς ἐκδίω.

Ἀπορίγα. porrigit.

Ἀπόρβυτα. τά. stabilia, ut sunt aquæ mortuæ.

Ἀπορβύω. prohibeo.

Ἀπορέω. μ. ήσω. π. ηκα. καὶ ἀπορεῦμαι. dubito, firmãdi propositi nescius sum, cõsilij inops sum, non habeo in promptu quod dicam, deficio. Item indigeo. Vnde ἀπορεῦσθαι, ad summã angustiã redigi. Neut. Genit. accipitur ἀπορεῖν nõ nunquã apud Rhetores pro ἐρωτᾶν, nihilque quod ad προφορὰν, id est, probationẽ attinet differre uidentur, sed hoc tantũ discriminis est quod ἐρωντῶν responsionẽ requirit, ἀπορῶν nõ item, sed solum addubitat, inquit Theon. Sophista, quo loco impressa exemplaria habent, ἐποποιεῖν contra fidem ueterũ, & ἀπορεῦσθαι, dubitari, ὅθεν ἀπορεῖται, unde existit quæstio.

Ἀπορικός. ου. dubius, dubitator. (Arist.

Ἀπορητική. ἡ. secta quædam philosophorum, de qua Diog. Laërtius lib. 9. in Pyrrhone Eliensi.

Ἀπόρθητος. ου. ὁ. ἡ. impopulabilis, non uastatus.

Ἀπορία. ας. ἡ. indigentia, inopia, egestas, dubitatio, perplexitas, consilij inopia, desperatio. Dicitur etiã à Medicis ἀπορία anxietas & inquietudo, quæ uel ob lõgam inediam, humoribus uentrem complentem, uel cibum intempestiuum grauantem, authore Gal. Est & figura orationis, de qua uide P. Rutil. Lupum & Aquilã. Romanũ in Διαπόρησις. qua efficitur, cum quærimus quid aut quẽadmodum pro rei dignitate dicamus, nec reperire nos ostendimus, quæ Addubitatio dicitur.

Ἀπορνεόω. μ. ώσω. π. ωκα. in auem muto. Accus.

Ἀπόρνυμαι ab aliquo loco uenio.

Ἄπορος. ου. ὁ. indigẽs, perplexus, cõsilij inops, inexplicabilis. ὃ πόρον καὶ λύσιν οὐκ ἔχων εὑρεῖν, ἀδιόδευτος. Etym. Vide ἀπορώτατος. Et ἄπορον πλῆθος Arist. in Politicis uocatur inops multitudo.

Ἀποῤῥαθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. pigresco, languore & desidia affectus sum: Neutrum absolut.

Ἀποῤῥαίγω. do ex multis pauca, spargo, pario.

Ἀποῤῥαίδες. ων. murices, ut uertit Gaza in Aristotele, ex genere ostreorum.

Ἀποῤῥαίω. uasto, adiuuo. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥαίω, ἀφ' οὗ καὶ ῥαιστὴρ, ἡ σφύρα. Accus.

Ἀποῤῥάξ. deriuatio, pars abstracta.

Ἀποῤῥαξις. ιος. ἡ. modus ludendi pila, cuius meminit Pollux lib. 9. addens & tres cæteros, ἐπίσκυρον, ἐφεδρανίδα, ἀερανίαν.

Ἀποῤῥαψῳδέω. μ. ήσω. π. ηκα. metro dico. Neutrum

trum accuſ.

Ἀποῤῥέω. effluo, excido.

Ἀποῤῥήγνυμι. μ. ήξω. π. ηκα abrūpo, frāgo. Accuſ.

Ἀποῤῥηθέν. κὰ

Ἀπόῤῥημα uetitum, interdictum magiſtratus.

Ἀποῤῥῆξαι. τὴν ψυχὴν ἐκπνεῦσαι, ἀλιμάσαι.

Ἀποῤῥησις. ιος. ἡ. fatigatio in dicendo, difficultas. indigentia. Item uetitum & interdictum magiſtratus, ſicut ἀπόῤῥημα. Aliquando renunciatio, Syneſ. Bud. Com.

Ἀπόῤῥητα. τὰ. pudenda, Plutarch in Problem.

Ἀπόῤῥητον. ὁ. arcanum, occultum, abditū. Item ineffabilis, quod non poteſt eloqui. Item repudiandū, uel indignū qd dicatur. Aliquādo ἀπαγορευμένον ſignificat prohibitum. Bud. Com.

Ἀπόῤῥητα, ſanctuaria atque arcana. Hermolaus in Plinium.

Ἀποῤῥήτως. occultè, ineffabiliter.

Ἀποῤῥίγω. μ. ίξω. π. ικα. timorem incutio.

Ἀποῤῥιζω. radicitus euello. Non autem idem eſt quod ablaqueare. hoc enim ſolum radix corrigitur & denudatur, illo etiam extirpatur. Ablaqueare autem Græci nunc ῥιζοβμεῖσθαι dicunt. nunc ποδιανεῖσθαι, nunc γυμνὸν σκαπανᾶν τὰς ῥίζας, id eſt, è ſcrobe radices exerere.

Ἀποῤῥίπτομαι. negligor.

Ἀποῤῥίπτω. μ. ίψω. π. ιφα. proijcio, aufero, abijcio, detorqueo. Accuſ. Lucian. πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀποῤῥίψας, in celeritatem me conijciens interp. Rodol. Agric.

Ἀποῤῥοή. ῆς. ἡ. ſuccus defluens ex arboribus, aut ex alia re, contagio ſerpens.

Ἀπόῤῥοια. ας. ἡ defluxus, defluuium, genitale ſemen, effluuium.

Ἀπόῤῥον. denuo, rurſus.

Ἄπορος. ον. ὁ. ἡ. inuentu difficilis, indigens, impotens, dubius, inutilis, pauper.

Ἀποῤῥοφέω. μ. ήσω. π. ηκα. ſorbillo. accuſ.

Ἀποῤῥυέω. μ. ήσω. π. ηκα. defluo. Neutr.

Ἀποῤῥύησεται. Etym.

Ἀπόῤῥυτον. effluens. Vnde Cic. ex Platonis Timæo, ἀπόῤῥυτον σῶμα, effluens corpus, hoc eſt, decreſcens, & unde alimentum effluit & decidit. Bud. Com.

Ἀποῤῥύπτω, ἀπονίπτω, abluo.

Ἀποῤῥύω, abluo.

Ἀποῤῥωγάς. ὁ

Ἀπόῤῥωξ. ωγος. ὁ. abruptus, rupes.

Ἀποῤῥῶξ. ῶγος. ὁ. deductus, originem habēs, profectus, inſtillatio, fluxus, γρύπος ἀπογονή. Ariſtophan. Lyſiſtra. πίμων τὴς λῶ ἀϊδρόντος ἀβάζοισιν ᾧ σκώπτοισι τὸ πρόσωπον πεδιφρεγμένος ἐρεννύων ἀποῤῥῶξ. Et ἀποῤῥῶξ πέτρα, ſcopulus diffiſſus, diductusq;, diſruptus, ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπερῥηγμένη. Euſt. Vnde ἀποῤῥῶξ, τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἀπόῤῥηγμα.

Ἀποφανίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. orbatus ſum. Paulus ad Timoth. ἀπεφανισθήτω ἀφ' ὑμῶν.

Ἀπόφυρον ἱμάτιον. τὸ. apud Plutarchum, toga pura, ſine purpura. Vide Bayfium de Re ueſtiaria quanquam index perperam Ἀπόφυρον. habet.

Ἀπορχεῖσθαι, eſt per imperitiam ſaltandi perdere quod affectatur & poſcitur: ut ſi procus male ſaltauerit, & per hoc à puellæ expoſcitæ nuptijs reiectus fuerit. Significat etiam quod Latinis deſultare dicitur, hoc eſt, ſaltationem peragere. Bud. Com.

Ἀπορώτατον. τὸ. inexplicatiſſimum.

Ἀπόρωτατος. omnino inacceſſibilis.

Ἄπονος. ον. τὸ. labor, κάματος, apud Euripidē. Euſtat. Iliad. γ.

Ἀποσβεής, extinctus.

Ἀποσβεννύω. μ. σβέσω. π. ικα. auehor. Hac dictiōe uſi ſunt Græci, cum ſignificabant ancoris procul à portu iactis, nauem iam in ſalo eſſe, id quod Latini, in ſalo & in ancoris commorari enuntiare ſolent, Diodorus & Thucyd. Ἀποσβεσθεὶς τῶν τῶν ὕδατος γῆν, ſtabilitam eſſe ſuper aquam terram. Vide Bayfium de Re nauali.

Ἀποσάξας. obturans.

Ἀποσαφέω. μ. ήσω. π. ηκα. declaro. accuſ.

Ἀποσβέννυμι, & ἀποσβέννυμι. μ. ἔσω. π. ηκα. ἀόρ. β. ἀπέσβη. extinguo. Accuſ.

Ἀποσείω. excutere, propulſare, remouere.

Ἀποσείομαι. depono, decurto.

Ἀπόσεισις. ιος. ἡ. genus impudicæ ſaltationis.

Ἀποσεμνύω. glorior.

Ἀποσκηνόω. concludo in ſtabulo.

Ἀποσημαίνομαι. obſigno, ut apud Herodianum ἀποσημαίνεται τὴν οὐσίαν. Aliquando ad forum pertinet, ſignificans requirendo reos, ſiue publicandos & pœna afficiendos, annotare eorum bona, perſcribere & obſignare. Xenoph. Bud. Com.

Ἀποσημαίνω. μ. ανῶ. renuncio, reſpondeo, do ſignum, Plato. Accuſ.

Ἀποσημειόομαι. annotationes & collectanea facio, commentaria ſcribo, Ammon. in Predic. Bud. Comment.

Ἀποσημείωσις, commentatio, annotatio.

Ἀποσημωσάντων. τῶν. dantium ſignū. Thucyd.

Ἀποσήπομαι. μ. ήψομαι. π. ημαι. &

Ἀποσήπω. marceſco. Depon. abſol.

Ἀποσήχω. inſequor, ἀποδιώκω.

Ἀποσίζω. exibilo, explodo. Vide ἀποίζω.

Ἀποσιμοῦν. ferri aciem auertere. Item ἀποστρέφειν πρὸς τὸ σιμὸν. σιμὰ δὲ ἐκάλουν τὰ προσαλν-

τὴν χωρίαν. consurgere ad locos accliues.

Ἀποσιμῶσαι. ναῦς. apud Thucydidem, in æditiorem locum pertrahere naues. Item nudum obuertere podicem.

Ἀποσιτία. ἡ. apud Hippocratem, inappetentia.

Ἀποσιτικόν. quod nauseam, & fastidium inducit.

Ἀπόσιτος. ὁ. ieiunus, ἄτροφος, ἄσιτος, de quibus Athenæus.

Ἀποσιωπάω. μ. ήσω. π. ηκα. obticeo, interfisto.

Ἀποσιώπησις. ἡ. figura quæ reticentia à Cicerone dicitur, à Celso obticentia, nonnulli interruptionem appellãt. Vide Romanum Aquilam, & P. Rutilium Lupum in παρασιώπησις.

Ἀποσκαμμωθίζω. illudo.

Ἀποσκαίζω. morior, propriè de piscibus offertur, qui subsultantes intereunt. Epigram.

Ἀποσκαρίζω. cachinnari.

Ἀποσκεδαννύμι. μ. άσω. π. ασα. dissipo. Accus. Xenocratis Axiocho. πάντα τοιγαρῶν τοιούσδε φλυαρῶν ἀποσκεδάσαι. Cic. Tuscul. Pellantur ergo istæ ineptiæ penè pueriles.

Ἀποσκεπαρνισμός. ὁ. præcisio ossis, quum interuulnerandum decutitur, quasi dedolationem dicas. Author definitio medica, uel uocatur ea ossium fractura, cum pars oblæsa à reliquis ossib⁹ recesserit, facta nomẽclatura à securi, quod os ruptum uideatur non secus ac si securi incisum ac percussum esset.

Ἀποσκυβάζομαι. aufero, tollo de medio, summoueo, amando, ablego, Herod. Et ἀποσκυβάσαι νῦν τῆς φιλίας. Lucian. Micyllo, ab amicitia amolitus uel abalienatus. Item prorsus de medio tollo, neco. Idem καὶ τὸ λοιπὸν πατρῴους φίλους ἀποσκυβάζειν. Aliquando refuto, refello, conuinco, euerto, destruo. Gregor. ἐπειδὴ δὲ ἀποσκυβασάμεθα τὸν λόγον τὸν ἀλλότριον. Aliquãdo uentris onus pono, Herodian. Vnde τὸ ἀποσκυβαζόμενον τοῦ ἀνθρώπου ἡ κόπρος. Aliquãdo etiã excutio quodcunq; onus. Bud. Com.

Ἀποσκυβάζω. μ. άσω. ω. ασα. repono, reparo. Itẽ quemadmodũ Ἀποσκυβάζομαι, aufero, & tollo de medio, amolior, facio abrogatum, obscuro, infero damnum. Accus.

Ἀποσκύβαλος. ὁ. ἡ. inextructus.

Ἀποσκυή. ῆς. ἡ. sarcina, exercitus impedimenta, ἡ τῶν ὠνητῶν λομίδη. Athenæ. usus est pro instrumento aulæ uiatoriæ & imperatoriæ in exercitu. Bud. Com. Item fimus, ἀποπάτημα.

Ἀποσκύω. μ. ύσω. π. ύκα. consydero.

Ἀποσκυῶν. ὁ. quasi explorabundus.

Ἀποσκιφαλίζω. labefio.

Ἀπόσκημα. τὸ. decubitus & irruptio humorum in priuatam aliquam corporis partem, uocabulum est frequens apud medicos.

Ἀποσκήπτω. μ. ψω. π. ψα. commmoneor, animaduerto.

Ἀπόσκυψις. εως. ἡ. scarificatio, uenarum sectio Hippocrati.

Ἀποσκιάζομαι. remoueo ab umbra.

Ἀποσκίασμα. ατος. τὸ. umbra & obumbratio.

Ἀποσκιδνάμενοι. οι. sparsi.

Ἀποσκιντῶ. fugio.

Ἀποσκιρρωθές. in scirrhum induratus. σκληρωθές.

Ἀποσκλῶμαι. emori, confici, contabescere Alcyphron. ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, alienum requirit thema σκλῆμι, unde σκλῆναι, ut ab ἵσημι σῆναι, usitatum est σκέλλω.

Ἀποσκληρύω. induro, exicco.

Ἀποσκολύπτω. excorio, præputium detraho, desquamo, circuncido.

Ἀποσκοπέω. μ. ήσω. π. ησα. καὶ ἀποσκοπεύω intueor scopum, uel aliquid tanquam scopum. Item intueor & diligenter consydero. Accus. Bud. Com. Tho. Mag. asserit ἀποσκοπεῦμαι elegantius quàm ἀποσκοπῶ dici.

Ἀποσκορακίζω. μ. ίσω. π. ισα. relinquo, reprobo, ἀποδοκιμάζομαι, ἀποπερδόμαι, rebello, μετὰ μίσους ἐκβάλλω. cum odio eijcio. Etym. Actiu. accus.

Ἀποσκορακισμός. ὁ. contemptus, ἀξιοβγώσις.

Ἀποσκοτίσαι. obumbrare, solem desinere.

Ἀποσκυβαλίζω. μ. ίσω. π. ισα. canibus expono. Actiu. accus.

Ἀποσκυθίζω. cutim capitis cum pilis amputo, capillum abrado. Vide ἀποσκυθίσαι, in Chiliad. Erasmi.

Ἀποσκώπτω. conuitia congero, conuitium dico Luciano.

Ἀποσμάω. extero.

Ἀποσμήχω. ξω. π. ηχα. purgo, tergo. Actiu. accus.

Ἀποσμιλέω. cultro abrado.

Ἀποσμυγέντες. tristitia affecti, suaque depulsi, Luciano.

Ἀποσβέω. μ. ήσω. π. ησα. arceo, abduco, repello, ligo. Actiu. accus. Item ἀποδιώκω, σεσβεσμένως καὶ θαρραλέως ἀπορχόμαι.

Ἀποσβεστής. ὁ. ὁ. remotor.

Ἀπόσπασμα. pars, auulsio.

Ἀποσπαρθάζω, palpito, salio.

Ἄποσον. sine quantitate, τὸ ποσότητι καὶ μέτρῳ μὴ ὑποπίπτον.

Ἀποσπασματία. reliquiæ quædam.

Ἀποσπάω. μ. άσω. π. ασα. euello, emetior. Lucian. Icarom. Ἐπὶ δὲ κατ' αὐτὸν τὸν σελήνην ἐγεγένειν, παμπαλὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας. Actiu. accus.

Ἀποσπερματίζω. semen emittit.

Ἀποσπόνδη

Ἀποτροπάω dehortor, dissuadeo. Herod.lib.6.

Ἀποτρόγισμα.τος.τὸ. quod abstergitur.

Ἀποτροπιῶσαι. in cinerem redigere, è medio tollere. Aristoph.

Ἀποτροπάζων. negligens, ἀμελῶν.

Ἀπόστα. absiste. impatiuus p ἀπόστηθι, sic πρόστα.

Ἀπόσταγμα.τὸ. defluxus.

Ἀποστάδα. à longè, eminus, per interuallum.

Ἀποστάδον. longe, procul.

Ἀποστάδον.ὁ.τὸ. rete piscatorium, plumbo & calamis hinc & hinc temperatum.

Ἀποστάζω. distillo, descendo.

Ἀποσάω. impedio.

Ἀποστάς fugiens.

Ἀποστασία.ας.ἡ defectio, cum quis à duce suo desciscit.

Ἀποστάσιον.ὁ.τὸ. repudium, actio in ingratos, & desciscentes à patronis, libellus repudij. Vide Ammonium.

Ἀποστασίου δίκη. crimen erat eorũ qui imminente periculo fugissent, hos πολέμαρχος ad Areopagitas deferebat condemnandos. Item actio quædam contra manumissos à manumittentibus, si quãdo à se discedẽtes alium patronũ accepissent, aut aliud quippiam contra quam leges sunt cõmisissent, Author Harpocr.

Ἀπόστασις ιος.ἡ. ἀποχώρησις ἐκ διαστήματος, καὶ ἡ ἀποστασία, elongatio, productio, immensa capedo, abscessus, digressio, distantia. Item defectio, rebellio. Aliquando suppuratio, Ruellio interprete, abscessus unde fit ulcus, apostema. Dicitur Medicis abscessus & commutatio, non tamen quæuis, ne uideatur eadẽ cum μετάστασις. Nam ἀπόστασις, id est, abscessus, indicationem infert, egrumq; à molestijs omnibus liberat μετάστασις uero, id est, commutatio, habet principium aliarum accessionum, offensio numq;, ut & aliud exigat tempus ad coctionẽ mali corporis, locus ad quem infestantium humorum facta sit commutatio. Gal. in Cõment. Hipp. de uictu. in morb. acut.

Ἀποστάω.μ.ήσω.π.ηκα. absisto. Genit.

Ἀποστάτης.ὁ. retractator, faciens desistere, & ἀποστατῆρες. segreges.

Ἀποστάτης.ὁ.ὁ. apostata, desertor, qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit. Bud. Com.

Ἀποσταλικὸς.ὁ.ὁ rebellis.

Ἀποσφῆν. uallo claudere, cancellis firmare.

Ἀποσεγάζω.μ.άσω.π.ακα. detego. Accus.

Ἀποσέγω. intus coërceo, & cohibeo. licet etiam arceo significet, & propulso & inhibeo.

Ἀποσίχω, uel ἀποσέχω. discedo.

Ἀποστέλλομαι. καὶ

Ἀποστέλλω. emando, uel cum mandatis aliquem mitto, remitto, cursum nauis aliquò dirigo & contendo, quod non tantum is facit qui in naue est cum uectoribus, sed etiam qui magistrũ præposuit & exercitorem nauis. Budæus in Commentarijs.

Ἀποστεφανόω. ἄσμα ἔτω καλούμενον. Etym. cantilena quæ post depositas coronas, ab iter ingredi uolentibus canebatur.

Ἀποσφίγω fortiter fero.

Ἀποσφέομαι. priuor. careo. Genit. ut ἀποσφεῖσθαι τοῦδε τοῦ φωτός, quod est apud Platonem, Cicero in Tuscul. dixit, carere hac luce.

Ἀποσφέω.μ.ήσω.π.ηκα. priuo. Accus.

Ἀποσφιγκτής.ὁ.ὁ priuator.

Ἀποσφικτίς ίδος.ἡ indumenti genus, priuatrix: Aristoph. Nebul.

Ἀποτεφανώσασθαι. deponere coronam.

Ἀποτηδίζω. expecto.

Ἀπόστημα.ατος.τὸ. spacium, abscessus. Item suppuratio, ulcus, apostema, qua uoce & Latini medici utuntur. Ἀπόστασις. Gal. in definitionibus dicit esse mutationem seu transitum corporis ex inflammatione ad pus.

Ἀποτέρυγμα sustentaculum, αὐτέρεισμα.

Ἀποτῆσαι. restituere.

Ἀποτλεγγίζω. καὶ

Ἀποτλέγγω. abrado, resecо κείρω.

Ἀποτλέγισμα.τὸ minutia abrasa.

Ἀποστολεύς. qui missus est, præcursor, & emissarius.

Ἀποστολή.ῆς.ἡ. missio, immissio, remissio, apostolatus, munus. Ἀποστολὴ παιδίων, amissio puerorum, cædes puerorum.

Ἀποστολιμαῖος. remissitius, missitius, qua uoce usus Tranquil. in uita Neronis. Agnitus à quodam missitio prætoriano & salutatus.

Ἀπόστολος.ὁ. uel ἀποστολεύς.έος.ὁ. nuncius quicunque mittitur. Erat & nomen principatus apud Athenienses, cũius officium erat rectè atque ordine cuiare instruereq; classem. Vnde & Demostheni ἀπόστολοι sunt apparatus classium expeditionesq; maritimæ. Item dimissoriæ literæ, apud Iureconsul. de quo Alciatus de Rer & Verb. signif.

Ἀποστοματίζειν. est memoriter, nullo codicis auxilio dicere, prælegere ac profiteri, & ἀποστοματιζόμενα dicuntur ea quæ profitentur, & ἀποστοματίζω, ἀποφθέγγω.

Ἀποστομίζειν. ἀπὸ μνήμης ἀξιῶν λέγειν, ἀποστομῶν, pendere ab ore & obseruare quid dicatur, frequenter interrogare aliquem, & perplexũ reddere, siue illaqueare, & ab ore capere. Eras. in Luc. cap 11.

Ἀποστομόω. idem quod ἀποστομίζω, hoc est, ἀπο-

φράττω, os obturo.
Ἀπόστυγος. ον. ὁ. inimicus, non amans.
Ἀποστρακίζω. relego, mitto in exilium.
Ἀποστρακοῦσθαι. indurescere ut crusta, transire in testaceam duritiem.
Ἀποστρατεύομαι. emereor, ἐκ τῶν νόμου. οἱ προσήκοντες οἱ αὐτόμολοι, κεφαλικῶς ὡς ἐπιβουλεύοντες τιμωρεῖνται, καὶ ἀποστρατεύοντα καὶ κολάζοντα.
Ἀποστράτευτος. ον. ὁ. ducis loco motus, exauthoratus.
Ἀποστρέφομαι. cum accus. est auersor & fastidio. aliàs enim significat cõuertor, ut ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον, Conuertor ad hunc. Budæus in Commentarijs.
Ἀποστρέφω. μ. ψω. π. φα. auerto, detorqueo, Galeno. Item aliò iter flecto, abscedo. Xenoph. & Plutarch. Actiu accus. Bud Com. & ἀποστρέψας ἂν pro ἀποδιώξας, ἀποβήσας. Aristophon.
Ἀποστρόφεια. ας ἡ. asperula.
Ἀποστροφή. ῆς. ἡ. auersio, odiũ. Item sermo à persona iudicis auersus. Vide Iulium Rufinianũ & Aquilam Romanum. Grãmatici etiam apostrophen uocant signum abiectæ uocalis in fine ferè, dictionibus Græcis addi solitum.
Ἀποστροφία. Veneris cognomen erat Thebanis, quasi ab impijs operibus, iniustisq; desiderijs auerteret homines. Cæl. lib. 8. cap. 6.
Ἀπόστροφος. ον. ὁ. apostrophus, auersio unus ex decem accentibus Græcorum, qui primæ uocali alicuius dictionis superadscriptus, denotat uocalẽ præcedentis dictionis elisam propter hiatum. Item retrorsum spectans, ἀπόστροφι ὀφθαλμοί, retro conuersi. Sophoc. interp.
Ἀποσυγέω. odi. Apostolus, ἀποσυγοῦντες τὸ πονηρόν.
Ἀποσυπάζειν. persequi.
Ἀποσυφελίζω. μ. ίξω. π. ιχα. repello, excutio, remoueo. Actiu. accus.
Ἀποσύφων. duræ uocis, τῇ φωνῇ σκληρός.
Ἀποσύφειν. astringere.
Ἀποσυκάζω. μ. άσω. π. ακα. ficus edo, ficus decerpo. Item calumnior.
Ἀποσυλέω. ῶ. depræd or, prædam abduco. aliàs
Ἀποσυλεύω. depeculor.
Ἀπουμβολᾷν. abundante præpositione, ponitur pro concurrere, συμβαλλεῖν.
Ἀποσυνάγωγος. ον. ὁ. excommunicatus, alienus à congregatione & sinagoga. Budæus in Annot. posterioribus.
Ἀπόσυρμα. ατος. τὸ. desquamatio, locus est in corpore desquamatus. Bud. Com.
Ἀποσύρω. detraho.
Ἀποσφάγα βήσσαν, præruptum saltum, καὶ ἀπότομον καὶ ἐρωγάδα dixit Nicand.
Ἀπόσφαγμα. τρυγῶδες πᾶν ἄθημα, Hipp.
Ἀποσφαιρίζω. repello pilam.
Ἀποσφακελίζω. μ. ίσω. π. ικα. debilito, putrefacio. Actiu. accus. iung.
Ἀποσφάλλομαι aberro, ἀποτυγχάνω.
Ἀπόσφαξ. iugulator.
Ἀποσφάττω. iugulo.
Ἀποσφενδονέω. ῶ. funda emitto, iaculor.
Ἀποσφενδόνικοι. qui sint, uide Plut. in Problem.
Ἀποσφήλαι. ἀποσφάλαι. ἐκ τοῦ σφάλλω. λῶ. Etym.
Ἀποσφραγίζω. resigno quæ signata sunt.
Ἀποσχάζω. μ. σω. diff. ingo, corrumpo, reseco uenam, scarifico cutem. Bud. Com.
Ἀποσχαλίσματα. stipites sunt & plagæ. Budæus in Comment.
Ἀποσχαλισθῆναι. plagas erigere, & furcis illis uenaticis fr'cire. Bud Com.
Ἀποσχεδιάζω. ex tempore dico.
Ἀπόσχεσις. εως. ἡ. abstinentia.
Ἀποσχέω. fundo.
Ἀποσχήσει. ἀναχωρήσει. Etym.
Ἀπόσχισις. ἡ. ramus, propago.
Ἀπόσχισμα. τος. τὸ. frustulamentũ ui diuulsum.
Ἀποσχοινίζω. separo tanquam funiculo priuo.
Ἀπόσχομαι. abstineo.
Ἀποσχυεῖσθαι πᾶς ἡδονᾶς, à uoluptatibus abhorrere.
Ἀποσχών. ὁ. ἀποστάς. abstinens.
Ἀποσῴζω. tandem seruo, intus condo, ut seruem, intus incolumem contineo.
Ἀποταγή. ῆς. ἡ. renunciatio, & cum extremum salutamus, & salutem dicimus alicui uitæ instituto. Bud. Com.
Ἀποτάδην. prolixè, intense.
Ἀπότακτος. ad certum usum sepositus & selectus. Bud. Com.
Ἀποταμιεύομαι, & ἀποταμιεύω. recõdo, claudo.
Ἀποταμιεύω. καὶ
Ἀποτανύω. μ. ἀποτάσω. extendo.
Ἀπόταξις. εως. ἡ. renunciatio, sicut ἀποταγή. opponitur etiam τῇ συντάξει. Bud. Com. Ἀπόταξις. τὸ χωρὶς τι πάθοι ἀλλήλοις συντεταγμένως εἰς τὸ ὑποτιθεμένον ὑπ' ἀρισμένον φόρον. Harpocrat.
Ἀποτάσσομαι. μ. αξομαι. π. γμαι. dimitto, ualere iubeo, renuncio. Datiuo.
Ἀποτάττω. μ. άξω. π. αχα. renuncio. Item secerno, seorsum destino, disiungo, attribuo. Actiu. datiuo. Bud. Com.
Ἀποταῦροι. οἱ. iuuencæ quædam in Epiro, quæ & Pyrrhicæ dicuntur, Gaza in Aristotele setauras transfere

transfert. Vide ἄταυρος.

Ἀποταυρόμενος. confidens. Malim, ἀπογαυρόμενος per gamma.

Ἀποτάτω. lõgissime. inferius scribitur Ἀπωτάτω. per ω in secunda syllaba.

Ἀπότάφος. qui priuatus est maiorum sepulchro, seorsim ab alijs sepultus. Etym.

Ἀποτάφρευσις. ιος. ἡ. circumuallatio.

Ἀποταφρεύω. circundo fossa.

Ἀποτείνομαι. uoce passiua est inuehor. Galen. ἀποτείνεται εἰς θεῖαλόν.

Ἀποτείνω. μ. νῶ. π. κα. extendo, intendo, produco, longum facio, εἰς ταὐτὸ τείνω, καὶ φέρω, ἀπάγω εἰς μῆκος. Actiu. accus. ut ἀποτείνω λόγον, prælongam orationem habeo: id est, ἀπομακρύνω. Interdum absolutè & sine casu. Plato in Gorg: καὶ νῦν ἴσως τοξεύω ἀποτεινοῦμεν, ἢν δεῖ λεγόμενα, id est, μακρολογήσομεν. Bud. Com.

Ἀποτειχίζω. uallo, muro circũdo, murum diruo. Bud. Com.

Ἀποτείχισις. ιος. ἡ. muri destructio.

Ἀποτειχισμός. ου. ὁ circumuallatio, munitio.

Ἀποτέλεοι. duces, οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν ἰσοδαίμων.

Ἀποτελεῖσθαι primitias soluere, ἀπάρξασθαι.

Ἀποτελέομαι conualesco.

Ἀποτέλεσμα. ατος. τὸ. res gesta, effectus. Ἀποτελέσματα μαθηματικά, dicuntur ea quæ cœlum ex astrorum compositione, & aspectu mutuo in natali cuiusq; hora efficit, effectus genituarum, ab effectione cœli manantes. Dicuntur item ἀποτελέσματα Mathematicorum seu astrologorum responsa. Circunferuntur & libri Ptolemæi ἀποτελεσμάτων, quos modo quadripartitos uocant. Cel. lib. 7. cap. 9. & Alciat. de Re & uerb. signifi. Ἀποτέλεσμα dicitur nonnunquam finis, extremum & perfectio, ut ἀποτέλεσμα μηνὸς Aristot. mensis exitus, dũ mensis scilicet expletur.

Ἀποτελεσματικοί. post Homeri ætatẽ dicti sunt, qui mathematici uocantur & Chaldęi. Horum curiositas nihil reliquit, quod planetarum nõ subiecerit potestati, ut in Iliad. primum annotat Eustat.

Ἀποτελευτάω. μ. ήσω. π. ηκα. terminor.

Ἀποτελίω. μ. ίσω. π. ικα. perficio, efficio. Actiu. accus.

Ἀποτέμνω. μ. ἀποτεμῶ, καὶ ἀποτμήσω. ἀόρ. β. ἀπέτεμον. π. τέτμηκα. abscindo. Actiu. accus. Bud. Com. Et ἀποτέτμηται dissipatur. & ἀποτέτμητο ἂν τοῦ κεφαλοῦ recisa foret illi ceruix, capite mulctatus esset, uel obtruncatus capite apud Lucian. in calũnia. & ἀποτεμνόμενος ἐν εἴδει φιλοσοφίας dicitur eidem Luciano, is qui in philosophiæ sectis unã sibi peculiarem delegit.

Ἀποτήκω. decoquo.

Ἀπότεξις. ιος. ἡ. partus.

Ἀποτερμίζω. finio.

Ἀπότερος. α. ὁ. longinquus.

Ἀποτέρω. longius.

Ἀποτεταγμένη ὥρα. stata & constituta.

Ἀπότεταγμένος. desponsus, deuotus, destinatus.

Ἀποτεθειμένον χωρίον. pignori acceptum à marito, uel à marito datum pro dote accepta.

Ἀπότευγμα. ατος. τὸ. damnum, quod decedit alicui, repulsa, aberramentum, Plutarchus: περὶ εὐθυμίας, ἀστυχίας.

Ἀπότευξις. ιος. ἡ. res male gesta, repulsa.

Ἀποτευκτὴς ἀνήρ. offensator, & opponitur ἐφεστηκοτεύκτῃ. Bud. Com.

Ἀποτίθεμαι. & ἀποτίθημι. μ. ήσω. π. κα. in actiua uoce, reijcio, hoc est, ἀναβάλλομαι, αὐτίθεμαι. Xenoph. de hominibus uoluptuarijs loquens, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Item depono, ut ἀποτίθεσθαι τὴν ἐχθρᾶν, deponere inimicitiam, & ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχήν, abdicare se magistratu. Item recondo, repono. Ἀποτίθεσθαι τὰ ἔντερα. intestina reponere, siue (ut Celsus) refundere. Ἀποτίθεσθαι τὰ γενόμενα παιδία, exponere, Aristot. Bud. Com.

Ἀποτίκτω. partum emitto, pario. Bud. Com.

Ἀποτίλλω. μ. ιμῶ. euello, depilo. Actiu. accus.

Ἀποτιμάομαι. æstimatum accipio. Et ἀποτιμηθέν εἰς προῖκα χωρίον dicitur à Demosth. quod maritus oppignorauit in eum casum, quo casu restituẽda dos erit, certa pecunia æstimatum, uel ipsi marito pro pignore dotis datum, utrunq; enim significare potest. Bud. Com.

Ἀποτιμάω. μ. ήσω. π. κα. æstimatum do. Item æstimo, præsuppono. Item punio, condemno. Actiu. genit. & accus.

Ἀπότιμημα. ατος. τὸ. precium, pignus quod accipiebatur à sponso, ut de dote perdenda non esset periculum. Id uerò erat uel domus, uel agri. Accipitur generaliter pro quouis pignore. Bud. Com.

Ἀποτίμησις. ιος. ἡ. descriptio census.

Ἀποτιμητοί. οἱ. æstimatores, ut qui à magistratu petebantur, qui precium inducerent ac indicaturam. Meminerunt Demosth. & Lysias.

Ἀπότιμον. τὸ. idem quod ἀστίμημα.

Ἄτιμος. inglorius, infamis, ἄτιμος.

Ἀποτιμότερος. ου. ὁ. cõtemptior, pro ἀτιμότερος Ionicè.

Ἀποτιναζάμενος. ὁ. excutiens.

Ἀπόδοσον. solue quod debes.

Ἀποπίννυμι. καὶ
Ἀπολιννύω. καὶ
Ἀποπίνω. μ. ίσω. π. κα. Ω
Ἀποπίω. punio, reddo, compēso, exoluo, pœnam pendo, quocunque modo soluo, & rependo, & captiuos luo. Bud. Com.
Ἀπόπλεκτον. difficile accessu.
Ἀποπίζας. ἀφρός. Etym.
Ἀποτμήσω. abscindo.
Ἀποτμότατος. ὁ. infelicissimus, Homero δυστυχής. nam πότμος præter mortem etiam fortunam significat. πῆμα τὸ πεπεῖν, ὅ ὅτι πεσεῖν.
Ἀποτόκος. ὁ. ὁ. abortiuum.
Ἀποτολμάω. audeo, sumpta ab aliquo fiducia. Budæus in Com.
Ἀποῦμαι. segmenta,
Ἀποῦμάς. ἀδος. ἡ. ἡ
Ἀποῦμός. iaculum, quo utebantur pentathli.
Ἀποῦμή. breue iaculum. Item figmentū Plut.
Ἀποῦμία. ας. ἡ. rigor, seueritas nimia, uelocitas temeraria, inconsiderantia.
Ἀποῦμος. ον. ὁ. uiolentus, durus, præruptus, abruptus, præfractus. Item compendiosus, compēdiarius, breuis, ἐπίτομος, præceps, præcisus.
Ἀποτόμως. truncatim, durius, uulgò rigorosè.
Ἀποῦρνύω. μ. ύσω. π. ύκα. in orbem redigo.
Ἄποῦς. ὁ cui nullus usus bibendi.
Ἀποτραγεῖν. comedere.
Ἀπότραγμα cibus, reliquiæ.
Ἀποτραχηλίζω strangulo, frango collum.
Ἀποτραχύνω. audeo.
Ἀποτρέπομαι. auersor, deuito. Cum Genit. accipitur subinde pro suo actiuo.
Ἀποτρέπω. μ. έψω. π. εψα. auerto, auoco, dissuadeo, deterreo. Gaza ex Cicer. ἀδηλῶς οὖν οἶμαι οὐ χρῶς ἀπατρέψειν, Haud sanè quis facile retraxerit. Accus.
Ἀποτρέχω. recurro. quare βέχω.
Ἀποτριάξαι, uel ἀποτριάσαι treis ictus infligere, uincere. De pentathlo dicitur.
Ἀποτριβή. ῆς. ἡ. corrosio, obtritio.
Ἀποτρίβομαι. μ. ψομαι. π. ιμμαι. exprimo, excrucio. Item amolior, propulso, & diluo crimen quo aspersus sum, purgo, abstergo, Diodoro & Aeschyni. Item reijcio, summoueo, Plutarch. Item aboleo, expurgo, Diodo.
Ἀποτρίβω. μ. ίψω. π. ιφα. abstergo. Actiu. accus.
Ἀπότριμμα. ατος. τὸ. res quę deterendo decidit, ramentum.
Ἀπότριξ. ιχος. ὁ. impubes, ἄπκος. apud Callim.
Ἀποτρώγω. mordicus abscindo, ut ἀποτρώγω τὴν ῥῖνα, Lucian.
Ἀποτρόπαιον. ου. τὸ. sacrificium uel supplicatio quæ fit ad euitandum aliquod malum imminens. ἀποτρόπαιον θέαμα, abominandum spectaculum.
Ἀποτρόπαιος. α. ὁ. malorum depulsor, terribilis aspectu, difficulter dehortandus, malus, fugiendus, dignus odio. θεοὶ ἢ δαίμονες ἀποτρόπαιοι dicebātur, qui nocumenta ab hominibus auertebant, malorumq; noxarumq; depulsores ac tutelares. In ijs erant Apollo & Hercules. Latini Auerruncos uocant. Bud. Com.
Ἀποτροπάομαι. auerto, ἀποτρέπομαι.
Ἀποτροπή. ῆς. ἡ. dehortatio, auersio.
Ἀποτρόπασμα. τος. τὸ. expiatio, ἐξίλασμα.
Ἀποτροπάζομαι. auersor, refugio. accus.
Ἀποτροπασμός. ὁ. ὁ. liberatio, numinū iræ amotio, quæ fit per ueneficia.
Ἀπότροπος. ον. ὁ. quem homines euitant, fugitās urbem, auersus, auersandus.
Ἀπότροφος peregrinus, insolens, non assuetus & exercitatus, alienus, abhorrens. Bud. Com. Cum genitiuo & datiuo, Synchius, ἀποτροφος ἐκκλησίας, quanquā in generandi casu ἐκκλησίας legendū censet Budęus, non rectè opinor, sic Ptolemæus lib. 1. τετραβίβλου συντάξ. dixit καλεῖται εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπότροφον, cū datiuo iungens.
Ἀποτρυσῶν. clam cupiens, λάθρα ἀξιῶν.
Ἀποτρύχω. μ. ύξω. π. υχα. domo, obtundo. Actiu. accus. iung.
Ἀποτρύω. lassum reddo, prodigo, dilapido, absumo, & ἀποτρύομαι. lassesco, succumbo, fatisco, extenuor, consumor, ἀπαναίμαι.
Ἀπότρωκτον. τὸ. derosum, uocatur id schema, quā do detrūcatur dictio & mutilatur, quod ab Epicharmo primū excogitatū fuisse ferūt, ut ἄλ ἄλες: ἄλφι pro ἄλφιτον, cuius generis nō pauca cōmemorat Strabo lib. 8. Γεωγραφικ.
Ἀποτυγχανόμενον. τὸ. μὴ διαβεβαιόμενον, quod per peram maleque ac præter animi sententiam euenit, quod præter spem cadit. apud Lucian. frequens.
Ἀποτυγχάνω. non compos fio uoti, frustror. Genit. ut σικελίας ἀποτυχών. Siciliæ potiunda spe frustratus, apud Plutarch.
Ἀποτυλόω. glandem renudo, præputium reseco.
Ἀποτυμπανίζομαι. tympanis ac fidiculis extendor, ut martyres. Cyril. lib. 8.
Ἀποτυμπανιζόμενοι. οι. qui sunt in supplicio.
Ἀποτυπῶμαι. effingo, exprimo.
Ἀποτύπτω. uapulo.
Ἀποτυφλῶνται. excæcantur.
Ἀποτυφλόω. excæco.
Ἀποτυχία. ας. ἡ. calamitas. Item frustratio, defraudatio finis, quando aliquid non sortitur suum effectum.

Ἀποτυχίσαι λίθον. lapidem radere & leuigare, marmariorũ quod munus est, ἀ τύχος, qd cœlum est, ἀποπελεκῆσαι interp. Eust. Iliad ξ.

Ἀποτύψονται. desinent uerberare.

Ἀπόρας. ανος. ὁ auferens, præcipiens. Dicitur pro ἀπορείσας per syncopen, à præsenti ἀπουείζω, pro ἀφοείζω, quod est extermino. uel αὐτὴ τοῦ ἀπωρήσας καὶ συγκοπῇ ἀπάρας, καὶ σωθέσει, καὶ τροπῇ ἄπορας. uide Etym.

Ἀπορροί loci uel anguli contempti, in quos scoparum purgamenta reijciebant,

Ἄπος. ον. sine pede, expes: apes auicula, ut Gaza transtulit.

Ἀποσπάζειν. partem bonorum dare, ut pater filiæ cum nubit.

Ἀπουσία ας. ἡ. absentia.

Ἀποφαίνομαι. enuncio, ἀποφαντικῶς λέγω. Verbum est dialecticum. Censeo, sententiam fero, statuo. Galen. οὐδὲν πῶς ἔπος ἀποφαίνεται, Nihil consonum dicere. Bud. Com.

Ἀποφαίνω. μ. ανῶ. demonstro, definio. Item exhibeo, in rationes tutelæ refero. Demosth. γράμματα μνᾶς τοῦ γράμματος ἀπέφηνε. id est, In rationes retulit, acceptas tutelæ retulit. Idem, ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, Nullum quæstum pecuniarum referunt, nullum exhibent fœnus. Vnde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, ædere testamẽtum & exhibere, hoc est, φανεροποιεῖν: à quo & ἀποπεφασμένως, pro palàm & manifestè. Ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, est dare commentarium seu indicem bonorum, quod Inuentarium appellant. Vide infra ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν. & ἀποφήνασθαι τὴν γνώμην. Item defero, reuelo, crimen obijcio, Lys. Accipitur etiam pro ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ, παρασκευάζω, facio, perficio. Lucian. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνας, Qui ex inopibus opulentos reddidisti. Item propono, ut proponimus quæstionem. Accus. iung. Bud. Com.

Ἀπόφανσις. ιος. ἡ. apud Plat. αὐτὴ τοῦ ἀπόφασις. Et est enunciatio uerum uel falsum significãs, nomine & uerbo constans.

Ἀποφαντικός. ὴ. ὸν. enunciatiuus.

Ἀποφᾶσθαι. negare.

Ἀπόφασις. ιος, ἡ. negatio, apud Aristotelem de Enunciatione. Itẽ enunciatio, ἀπόφανσις. Accipitur apud Plutarc. pro sentẽtia & dicto breui, hoc est, apophthegmate. Aliquando commentarium bonorum & inuẽtarium, ἀπογραφή. Bud. Com. Est & apophasis siue ætiologia, apud Iul. Rufinianum, uenustum schema, ubi quasi alio interrogante, nobis ipsis respondemus & rationem reddimus.

Ἀποφάσκω. nego, abnuo, sententiã dico, effari.

Ἀποφασμένως. uel ἀπεφασμένως. palàm, manifestè.

Ἀποφατικά negantia.

Ἀποφαυλίζειν. contemnere, aduersari.

Ἀποφέρομαι. refero, reporto gratiam uel gloriam uel præmium, propriè de ijs dictum, qui honorem aut magistratũ gesserunt. Auferre hoc Latinis significat, cum pro impetrare ponitur. Cic. ad Attic. 16. Audiuimus Cæsarem, uerba fecimus pro Butrhotijs, liberalissimum decretum abstulimus. Idem dicitur & φέρεσθαι, ut apud Greg. φέρεσθαι δέξαν παρὰ βασιλεῖ. Bud. Com.

Ἀποφέρω. tollo. Libani. ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὴν αὔθρωπον. Sic Plin. libro 24. cap. 5. de cedri succo, Defuncta corpora incorrupta æuis seruat, uiuentia corrumpit: mira differentia, cum uitam auferat spirantibus, defunctis pro uita sit. Aliquando defero: unde ἀποφέρω δίκην καὶ γραφήν, in iudicium uoco, accuso, reum postulo, diem dico. Aliquando renuncio, designo, & nomen alicuius ædo, creo, eligo, Demosthen. Aliquando in album refero, & inter numeros adscribo, Lys. Aliquando mercedem fero, ut operarius facit. Lucian. ἀποφέρον ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Et pendo, hoc est, soluo, pensito. Ἀποφέρω λόγον & λόγους, rationes ad ærarium refero. Dicitur & de rationibus priuatis. Bud. Com.

Ἀποφεύγω. euado, absoluor. Neut. absol. Interdũ cum duobus accusatiuis construitur Demost. ἃς δίκας οὗτον ἀπέφυγον πρόσθεν καὶ αὐτὸ δικαιῶν τε. Vide φεύγω in Ammonio.

Ἀπόφυξις. ιος. euasio.

Ἀπόφημι. nego.

Ἀπόφημος. infaustus, mali ominis.

Ἀποφῶσαι τὴν οὐσίαν. publicare bona, annotare bona reorum.

Ἀποφῴσασθαι τὴν γνώμην. dicere sententiam.

Ἀπόφησις. ιος. ἡ. γνῶσις. sententia.

Ἀποφθέγγομαι. paucis multa comprehendo, præcise & breuiter loquor.

Ἀπόφθεγμα. τος. τὸ. sententia breuis, breuiter ac scite dictum, scita, breuis acutaq; respõsio, præcisa sententia ac breuiter circunscripta. Ἀποφθέγματα (inquit Eras.) sunt dicta acuta quædã & breuia, non cuiuslibet quidem, sed oratorũ, ducum, legatorum, imperatorum, ac ut semel dicam, illustrium uirorum.

Ἀποφθείρω. ἀποφθαρέντα. Etym.

Ἀποφθεγματικός. ὴ. ὸν. sententiosus.

Ἀποφθείρομαι. abeo in malam rem, miserè & calamitose uagor & erro. Ἀπόφθαρθι μοι Attici dicunt cum indignabunde aliquem discedere iubent: abi in malam rem.

Ἀποφθίμου, φθαρέντα, ἀποθανόντα. ἀπὸ τοῦ φθίω. Etym.

Ἀποθυρά.ᾶς.ἡ. abortus, ἄμβλωσις, apud Hipp.

Ἀποφλαυρίζω, uel ἀποφαυλίζω. extremè cõtemno, nihili facio. Est etiam ad malum cõuertor, fio deterior, in deterius labor. Etym.

Ἀποφλεγματίζω. id est, capitis pituitas produco & purgo.

Ἀποφλεγμάζω. κατὰ κοῦ

Ἀποφλεγματισμός.ὁ. medicamentum quod capitis pituitam deducit.

Ἀποφλεγμαίνω. tumorem deponere.

Ἀπόφλημα. debitum. Libanio in Argumento Orat. κατὰ ἀριστογείτ.

Ἀποφλύω. eructare, ἀποῤῥύγεσθαι.

Ἀποφοιβάζω. purgare, uaticinari.

Ἀποφοιτάω. literario ludo frequentando ualedico, scholam omitto, πανόμαι φοιτᾶν, ἥδει μαν, θαύειν, apud Lysiam.

Ἀποφορά.ᾶς.ἡ. ἀποκομιδή. tributi solutio, officium quod heris serui præstant. Item pensitatio, pensio, qualis à colonis ascriptitijs pendebatur, Andocidi & Plutarcho. Idẽ in Apoph. ἀποφορὰν stipendium militare uocat. Significat etiam suauiolentiam, odoremque gratum. Herodian. δυωδία τῶν ἀκφνῶν ἀποφορᾶς. Sæpius tamen αὐτὴ δυσωδίας. Item pro expiratione, exhalatione & effluctione, Plutar. Symp. 5. Item pro ablatione, Aristot. Aliquando lucrum, ἱερόν, λῆμμα. Bud. Com. Ἀποφορὰ & εἰσφορὰ quid differant, uide Ammoniũ. Item ἀποφορὰ & αὐαφορὰ.

Ἀπόφορος. sterilis, ἄκαρπος.

Ἀποφορτίζω.μ.ίσω.π.ικα. exonero, ἀποβάλλω τὸ φορτίον. Actiu. accus.

Ἀποφραγνύω. obstruo.

Ἀποφράς.άδος.ἡ. dies nefastus, inauspicatus, ater, reiectus, execratus, detestatus. uocabantur etiam homines improbi & flagitiosi ἀποφράδας, ut illic, ἄνθρωπος ἀποφρὰς καὶ βλέπων ἀπιστίαν, apud Synes.

Ἀποφράτης.ου.ἡ. serua, ἡ δοῦλοι. Eust. Iliad. π.

Ἀποφράττω. obturo. Bud. Com.

Ἀποφρίττω. abhorreo.

Ἀποφρυγῶ. exterreo.

Ἀποφυάς.ἡ. appendix. Vnde ἀποφυάδες annata, id est, annascentes ramuli ramis maioribus. Sic Arist. item uocat intestinorũ appẽdices (ut Gaza interprete) quæ & ἐκφυάδες dicuntur.

Ἀποφυγή.ῆς.ἡ. euasio.

Ἀποφυλακίζω.βιάζομαι. Etym.

Ἀπόφυλος.ον.ὁ. qui nullã habet tribum, aduena.

Ἀποφυλλάδες.άς. fibræ.

Ἀποφυλλίζω. folia detraho.

Ἀποφυσία.ἡ. bulla, eminentia.

Ἀποφυσόω. auulsione sero.

Ἀποφώλιον.ον.τὸ. monstrum, abortiuum. Et adiectiuè, pro uano, indocto, ἀπαίδευτον. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια.

Ἀποφώνισμα. sententia responsiua, ut: fac uelis, perficies. Iulius Rufinianus forte ἀποφώνημα melius dicitur.

Ἀποχαλινόω.μ.ώσω.π.ωκα. frenum exuo.

Ἀποχαλκεύω. fabricor.

Ἀποχαλκίζω. ere priuo, exuo pecunijs omnibus, depeculor.

Ἀποχειροβίος.ον.καὶ

Ἀποχειροβίωτος.ον.ὁ. opere manuali uiuens.

Ἀποχειροτονεῖσθαι. abrogari, abdicari, reprobari, exautorari, plebiscito absolui, uulgò degradari. Iungitur genit. cum accus. Demosth. τὰ πεπραγμένα ἀκύρας ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνησε μισθόν. Bud. Com.

Ἀποχειροτονία. abrogatio.

Ἀποχειτόω.μ.ύσω.π.ύκα. duco per conductũ.

Ἀποχή.ῆς.ἡ. distantia, abstinentia. Item receptio, quitãtia Iureconsultis, chirographus, quo creditor testatur sibi factum satis à debitore. Latini Acceptilationem uocant.

Ἀποχλωείας. cuius faciei color affectu aliquo modo mutatur, pallescit.

Ἄποχος. imperitus, agrestis.

Ἀποχωρόομαι.μ.ήσομαι. abutor, recedo & antiquo. cum genit.

Ἀποχρή.μ.ἀποχρήσει. ἀπέχρασε. sufficit. in præsenti pro ἀρκεῖ τόδε, & ἀποχρῶσα δίκη pro ἀρκεῖ ὑπαρχοῦσα, & in futuro ἀποχρήσει; αὐτὴ τοῦ ἀρκεῖν γενήσεται. Sic Zenobius. Apud ueteres Athenienses scribebatur ἀπόχρη, cum circunflexo & iota subscripto: apud recentiores scribitur ἀποχρὴ, cum graui, & sine iota. Vide Etymol.

Ἀποχρήσασθαι ἑαυτῷ. sibi mortem consciscere.

Ἀπόχρησις.ιος.ἡ. abusus.

Ἀποχρήσουσι. sufficient, apud Aristoph.

Ἀποχρυσόω. inauro.

Ἀποχρῶν.ὁ. sufficiens, idoneus.

Ἀποχρώντως. sufficienter, satis.

Ἀπόχρωσος.ὁ. sufficiens.

Ἀποχυλίζω. succum extraho.

Ἀπόχυμα.ατος.τὸ. pix uetus nauibus derasa, testibus Paulo & Dioscor.

Ἀποχωρέω.μ.ήσω.π.ηκα. secedo, discedo.

Ἀποχώρησις.ιος.ἡ. discessus.

Ἀποψαλλίζω τὸν ὄνυχα. deseco, fortifico ungues.

Ἀποψάομαι.μ.ήσομαι. abstergo, tergo nares.

Ἀποψεύδομαι.μ.εύσομαι.π.εύσμαι. fingo.

Ἀπόψημα.τὸ. derasio.

Ἀπόψηστον. hostimentum.

Ἀποψηφίζομαι.μ.ίσομαι.π.ισμαι. libero in iudicio, per

cio, per decretum expello, reuoco, quando res cõponi non potest, absoluo suffragio, antiquo, ex albo erado, censeo aliquid non faciendum, Item condemnor. Bud. Com.

Ἀποψηφῶν. ædere crepitus alui.

Ἀποψήφισις. dicitur quasi è tribu motio & eiectio, καταδίκη. Bud. Com.

Ἀποψηφισμοὶ dici possunt, quos Romani ærarios appellant, qui iam non sunt in albo centuriæ suæ.

Ἄψις. aspectus, prospectus, & τὸν ἄψιν αὐτοῖς ἀφέλεσ.

Ἀποψοφῶν pedere. crepitum alui reddere. Aristot.

Ἀποψύχω. μ. ύξω. π. υχα. arefco, morior. apud Hesio. ut ἀπέψυξεν βίον, mortuus est, obijt, apud Sophoc. νῦν ἀποπλώω, νῦν ἀποῤῥίπτω. Itẽ caco.

Ἀποψωλέω. μ. ήσω. π. ηκα. eo nudato præputio.

Ἀπώνυς. iurabas.

Ἀππαλάζω. concionor.

Ἀπραγμονὴς. ες. ὁ. ἡ. trãquillus, minimè molestus.

Ἀπράγμων. ον. ὁ. non curans aliena.

Ἀπραγμόνως. ociose, & faciliter aliqd fieri & procedere nulloq; negotio.

Ἀπραγμοσύνη. ης. ἡ. ocium, trãquillitas uitæ. Aristoph. Grãmat. ἀπραγμοσύνω dixit stirpẽ seu plantam esse, quæ in Academia prouenit, ac nasceretur.

Ἀπράγμων. ον. ὁ. ociosus, sine cura. Significat autem uirum bonum, aut certè placidis moribus, qui negotium exhibere alijs non solet, & simul qui non libẽter sibi negotia exhibet, quales sunt ἰδιοπράγμονες. Interdũ pro inertibus accipitur, & qui laborem recusant. Bud. Com.

Ἀπραγόπολις. urbs ocij altrix.

Ἀπρακτέω. nihil proficio. Xenoph. ὥσπερ εἰ παρὰ ἀνθρώπου ἀπρακτεῖν τοῦ παρόντος διεμένης. Bud. Com.

Ἄπρακτον. irritum.

Ἄπρακτος. inefficax, ignauus, infecta re desistens, opponitur τοῦ δρᾶσαι. Herodia. ἀπράκτας ἔπεμψεν. Re infecta dimisit, scilicet, legatos. Bud. Annot.

Ἀπρακτότατος. ον. ὁ. ineptissimus rebus gerendis.

Ἀπραξία. ας. ἡ. tranquillitas uitæ, uacuitas à negotijs, inertia, ocium, ut in uersu prouerbiali, ἀνάπαυσις ὅτι τῶν κακῶν ἀπραξία. Dicitur etiã cum nec quicquam negotij agere, nec experiri licet & appellare nomina sua, quare Plutarch. pro Iustitio posuit.

Ἀπρασία. ας. ἡ. uilitatem significat. Liban. κατέλαβεν ἀπρασίαν τῶν φορτίων. Quòd non facile uendatur.

Ἄπρατος. est integer & innocens, uel testis uel iudex, qui conscientiam addicere pecunia non didicit. Bud. Com. Qui non est uenalis muneribus.

Ἀπρεπὴς. ές. ὁ. ἡ. indecens.

Ἄπρακτον. non factum, inutile, infectum.

Ἀπριάτιον. sine precio.

Ἀπρίατος. ον. ὁ. ἡ. inemptus, gratuitus.

Ἀπρίξ. tenaciter, cum tenetur aliquid firmiter, mordicus, ualide, ὃ οὐχ οἷ ὄντε πρίσσα δίχ τῆς σύμφυσιν. Soph. interp.

Ἀπροαιρέτως. nulla nostra opera, sponte.

Ἀπροβούλευτον. sententia, quæ statim ad populum non ad senatum refertur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Libanio dicitur, decretum non prius ad curiam sed primo tempore ad populum delatum, lex in oratione κατ' αὐδροπόνος, est quæ hoc ipsum quid sit indicat. Harpocr. Sunt qui ἀπροσβούλευτον interposito σ litera scribãt.

Ἀπροβουλία. ας. ἡ. temeritas.

Ἀπρόθυμος. ὁ. supinus, tardus, remissus. Plutarc. in Themistocle.

Ἀπροθυμότατος. ον. ὁ. minimè auidus.

Ἀπροϊδὴς. ές. ὁ. ἡ. improuisus.

Ἄπροικος. ον. ὁ. ἡ. indotatus.

Ἀπροΐτος. qui non exit domo.

Ἀπροκρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. separo, segrego.

Ἀπρομήθεια. ας. ἡ. incuria, temeritas.

Ἀπρονόητος. ὁ. improuidus, temerarius, inconsyderatus.

Ἀπρονοήτως. improuidè.

Ἀπροσόπτως. de improuiso.

Ἀπρόπον. indecens, absurdum.

Ἀπρόσβατος. inaccessus, inaccessibilis.

Ἀπροβούλευτος. inconsultus, impræmeditatus.

Ἀπροβουλεύτως. inconsultò, ex tempore.

Ἀπροσδεὴς. ές. ὁ. ἡ. non indigens.

Ἀπροσδιόνυσα. nihil ad rem pertinentia, quære adagium, Nihil ad Bacchum in Chil. Erasmi, & Bud. Com.

Ἀπροσδόκητος. ον. ὁ. ἡ. inexpectatus.

Ἀπροσδοκήτως. præter expectationem, inopinatò, nec opinatò.

Ἀπροσεξία. ας. ἡ. negligentia, segnities.

Ἀπροσηγορία. silentium, taciturnitas. significat propriè illud silentium, cum quis non appellat ac salutat amicum. unde paræmia illa apud Arist. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν. Erasm. Chiliad.

Ἀπροσήγορος. ον. ὁ. insalutatus.

Ἀπροσήγορος. ον. ὁ. quem nemo appellare audet ob morum asperitatem.

Ἀπροσήκει. cantat.

Ἀπρόσιτος. ον. ὁ. ἡ. aditu difficilis, inaccessibilis, inhuma-

inhumanus, cuius initium inueniri nequit.

Ἀπρόσκλητος δίκη. dicitur, cum lis contra eum intenditur, qui in iudicium uocatus non est, aut qui non rectè uocatus est, ut deserti uadimonij damnetur. Demosth. ὁ ἀρεθέσι ἀπρόσκλητόν με δίκαι δεαχμῶν δίκην καταδικασάμενος. Bud. Com.

Ἀπροσκοπέω. non præuideo.

Ἀπρόσκοπος. ὁ. ἡ. inoffensus, inoffensibilis, per quem nemo offenditur.

Ἀπρόσκοπον. siue ἀπρόσκοπον. τὸ. omni impedimento, incommodoq; carens.

Ἀπρόσμαστος. nõ tangibilis. μαστᾶσθαι enim tangere est.

Ἀπρόσμαχος. ον. ὁ. ἡ. inexpugnabilis, ἀκαταγώνιστος.

Ἀπρόσοιστος. intolerandus.

Ἀπροσπέλαστος. inaccessibilis.

Ἀπροσπαθεία. ἡ scientia qua docemur, quando consentire oporteat, & quãdo non. Diogenes Laërtius lib. 7. in Zenone Cittico.

Ἀπροσόριστον. τὸ. quod patrifamilias non acquiritur ut profectitium.

Ἀπροστάσιον. τὸ. τὸ. actio in inquilinos, qui μετοίκιον non soluerunt, & sine tutore ius ciuium sibi usurparunt. Eligebat autem unusquisq; sibi ex ciuibus præfectum aliquem & patronum & ueluti tutorem, inquit Harpocrat. Dicitur etiam ἀπροστασίου δίκη. Vide Ἀποστασίου in Amm.

Ἀπροστάτευτος. carens tutore, ὁ μὴ ἔχων προστασίαν τινός.

Ἀπρόσφορος δικαστής. incompetens.

Ἀπροσωπολήπτης. ου. ὁ respectu personarum carens.

Ἀπροσωπολήπτως. citra delectum, siue personarum respectum.

Ἀπρόσωπος. ον. impersonalis, non honestæ personæ.

Ἀπρότιμος. ὁ. ἡ. incontaminatus, intactus.

Ἀπροπόπτον. non prouisum, latens.

Ἀπροφάσιστος. ὁ. ἡ. inexcusabilis, citra tergiuersationem, nihil recusans, non quærẽs prętextũ.

Ἀπροφασίστως. minus dissimulanter.

Ἀπρόφατος. idem quod ἀπροφάσιστος.

Ἀπροφύλακτος. ὁ. ὁ. incustoditus.

Ἄπταιστος. ὁ. ὁ. à peccato immunis. Item non collapsus, integer, illæsus, apud Plutarch.

Ἄπτερα. Vrbs Cretę. sic dicta quòd aliquando Sirenes cum Musis de cantu contendentes, & uictæ isthic pennas abiecerint, prius uolucres & pennatæ. Etym.

Ἀπτόρρως longinquè, remotè, ut Herodian. uult. Est etiam uelociter, promptè, obiter, neglectim ἀφροντίστως, sine cura. alij uerò tardè, remissè, leuiter. alij negligenter, ἀμελημένως. Etym. Dicitur etiam ἀπτέρως.

Ἄπτερος. ὁ. ὁ. impennatus, implumis. etiã πτηνὸς significat. ἡ γὰρ ἀστέρησις δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον. οἷον ἀτάλαντος. Quidam uero ἔμμονος ὁ παραπτᾶς, non uaolans, sed stabilis & permanens interpretantur. Quidam rursus pro ἡδὺς dulcis, & ἄσμενος, gratus: ἢ ὀρθός, rectus exponunt. uide Etym.

Ἀπτέρως. celeriter, subito quasi ὁμοπτέρως, simul cum alis. Lycoph.

Ἀπτόρυνται. apud Aratum, pro alas remittunt, uel plaudunt, & alas concutiunt, ut sit loco πτερύσσουσι & πτερύσσουσι.

Ἀπτόρωτος. uelox, repentinus.

Ἀπτῶν. ὄνος. ὁ. inuolucris, μὴ ἐπτᾶσθαι δυνάμενος.

Ἀπτικόν. τὸ. tactus, facultas tangendi.

Ἀπτικόταθος. ὁ. uim tangẽdi præcipuè obtinens.

Ἄπτιλος. ὁ. ὁ. implumis.

Ἄπτιστος. integer, indiuisus.

Ἀπτοεπής. ὁ. ὁ. ἡ. ἀπτόητος, ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις. intrepidus in dicendo, contumeliosus, calumniator. Etym.

Ἀπτοιπής. ὁ. ὁ. ἡ. audax, maledicus, mordax in uerbis. quidam aspirant: ut, καὶ ἥρω ἀπτοιπής. ὡς καταπτομένη τοῖς ἐπθυμ. ἐμφανεστέρον ἢ τὸ ψιλόν. uide Etym.

Ἄπτοιστος. ὁ. ὁ. interritus.

Ἀπτόλεμος. ὁ. ὁ. ἡ. imbellis, πολέμου ἄπειρος.

Ἅπτομαι. μ. ἅψομαι. π. ἥμμαι. capesso, ut ἅπτεσθαι πολιτεύματος, Plutar. capessere rempub. Aliquando esito, gusto. Idem, ἐρρώθη δὲ καὶ φλοιὸς ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἀγεύστων τρόπον ἥψαν τὸ. Aliquando attingo & tracto artem aliquam, & illi studeo, ut ἅπτεσθαι παιδείας, & ἁψάμενος μουσικῆς, Athen. ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato. Aliquando pro tentare ponitur. id est, commouere, urgere, iactare: & morbis conuenit, Dioscor. & Hipp. ubi ait generosi ac uehementis uini robur, minus tentare, & caput & mentem lib. 3. de Ration. uict. acut. Sic Horat. Si morbo renes tententur acuto. Aliquando hęreo, conglutior, συμφύομαι, Theophr. Ἅπτεσθαι item πολέμου, committere bellum. Ἅπτεσθαι τῆς πείρας, experimentum aggredi. Budęus Com. Et μὴ ἅπτεσθαι τοῦ σώματος, quod Plato uidetur. Ciceron. dixisse. minimã esse cum corpore contagionem in Quest. Tuscul. & alibi Seuocare animum à societate & contagione corporis.

Ἀπτόμενος. aptus, id est, consertus & compositus, προσδεδεμένος.

Ἁπτός. ὁ. ὁ. tãgibilis, tractabilis, ψηλαφητός.

Ἅπτω. μ. ψω. π. φα. accendo, cõtrecto. Accu. iung.

Ἀπῆρς. ῶτος. ὁ. non cadens, qui non labitur, sed stat intrepidus. Ἀπῆρτι ψυχῇ, erecto animo, intrepido.

Ἀπῆρτως. sine defectu.

Ἄπυγοι. qui natibus tritis sunt, & exilibus. Dicteriũ erat in Athenienses. depyges dixit Horat.

Ἀπύθμενα. τά. fundo carẽtia. Vide in Chil. Eras.

Ἀπύθμενον. quod fundo caret.

Ἀπύθμενος φιάλη. profunda & alta phiala. Athenæus.

Ἄπυκνοι. οἱ. soni, qui impositionẽ sonorũ trium. qui sunt spissi, nullo genere aut lege iunguntur. Statuarij appellantur, quia diuersas sex tensiones recipere non possunt. Capella lib. 9.

Ἀπυθύνω. placo.

Ἀπύλλω. laudo, αἰνέω.

Ἀπύλωτος. ὁ. ἡ. sine foribus, nullis portis clausus. Aristoph. Ranis, ἔχοντ' ἀχαλίνου, ἀκρατές, ἀπύλωτον σόμα. De homine futili & effrenatæ loquacitatis.

Ἀπωδίκωδος. ὁ. ἡ. sine fundo seu basi. ἀπύθμενος. ὑπαπίδιος κύλιξ, non mensæ calyx. Etym.

Ἄπυρα ὄψα. opsonia incocta, & igni nõ admota.

Ἄπυργος. ἀτείχιστος, non turritus, non munitus.

Ἀπυρεξία. ας. ἡ. spaciũ quo paroxysmus cessat.

Ἀπύρετος. carens febri, liber à febri. (cia.

Ἀπύρινα. τά. mala punica seu granata, propriè dul

Ἄπυρος. frigidus, incoctus, sine igne, ut ἄπυρα opsonia, quæ igni admota non sunt. Et ἄπυρος οἶνος, uinum non excoctũ, solebant enim antiquitus uinis uti decoctis, ut annotat Eustat. Iliad. ψ. & ἄπυρος, ἄθυτος, non sacrificatus Dijs. Item uanus, mortuus. Ἄπυροι πρόποδες crateres qui ornatus gratia domibus dicati erant, uel templis, prorsus ignibus immaculati intactiq;. dicuntur etiam ἀναθεμαλικοί. tripodũ enim duo genera erant, primum lebetes ἐμπυριεῦντες, ἄθωνες & λουτροχόοι, quibus aquam calefaciebant: alterum crateres, φ' οἷς οἶνος ἐξεκεραύνυτο, Plura Eust. Iliad. 9.

Ἀπύρωτον. Græci uocant uas frigidarium.

Ἀπύρωτος. ὁ. ἡ. restinctus.

Ἀπύρωτος φιάλη. non culinæ, sed deorum apta ministerio. ἡ ὦν πῦρ ὐκ ὠνιλεθεμένη, ἢ ψυχρήλατος, Eust. Iliad. ψ.

Ἀπυροτροφή. ῆς. ἡ. crudus cibus.

Ἀπυσδίον. fœtidum, δυσῶδες.

Ἄπυστος. ὁ. inauditus, ἀνήκοος. Etym.

Ἀπυρος. sine pure, & ulcere.

Ἀπύω. μ. ύσω. π. υκα. iubeo, clamo, resono, ædo sonum. Herodian. τίνα γλῶσσαν πρῶῶν ἀπύουσι; Accus.

Ἀπφάζομαι. ὁ. ὁ.

Ἀπφία. ας. ἡ. apud Comicos, hera.

Ἀπφύς. ύος. pater, uel fraterculus, ἔφηβος γὰρ ὑπωνομιστικῶς. Etym. & Gaza ultimam circunflectunt ἀπφῆς.

Ἀπώγωνες. οἱ. imberbes.

Ἀπωδίω. μ. ήσω. π. ηκα. discrepo. Neut.

Ἀπωδός. ὁ. ἡ. κακόηχος, mali soni, inconcinnus, absonus. Aliquando extra cantũ, ponitur pro eo quod non probatur, τὸ μὴ ἀρέσκον.

Ἀπωθέω. μ. ήσω. π. ηκα. καὶ ἀπωσθέομαι. repello, expello, Arist. in Problem. & Galen. Thera. 14. Itẽ reijcio, repudio, idq; ferè in uoce passiua. Lucian. ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, Non accipio arbitrium delatum, sed Alexandrũ reijcio. Itẽ excutio. Herodian. οἱ δὲ ἵπποι τοὺς ὠμοβάτας ἀπωθοῦνται. Accus. Bud. Com.

Ἀπώθω. μ. ώσω. π. ωκα. repudio, expello, ἀπωθέω Accus.

Ἀπώλεια. ας. ἡ. perditio, euersio, internecio, clades illata.

Ἀπώλοιμος. carens pullis.

Ἀπωμοσία. iuratus.

Ἀπώμοσμα. uitandum, insperatum, quod quis factum abiurauerit.

Ἀπών. οντος. ὁ. absens.

Ἀπώρυγες. propagines, aluei, aquæ ductus.

Ἀπώρωπα ὀστέα. apud Dioscor. ossa non indurata, Marcellus fracta uertit.

Ἀπωστός. ὁ. ἡ. expulsus. Sophocl. in Aiace mastigophoro, τέλος δὲ ἀπωστὸς γῆς ἀκρεφθήσομαι.

Ἀπωτάτω. longissimè, μακρότατα, super.

Ἀπωτέρω. procul, longè, porrò.

Ἀρ pro ἄρα sæpe apud Homer.

Ἄρα. paroxytonon αὐτὰρ τὸ δή. Homer. ἦν δ' ἄρα οἰνίζοντο κορηκομόωντες ἀχαιοί. Et αὐτὰρ τὸ τοῦ. Gregor. αὖ ἄρα δεύωντα, si fortè possint. Est etiam παραπληρωματικόν. Xenophon. ὅστις ἄρα ἔχομεν ἐπιτάττοις; quales tandem? πότερον ἄρα; pro ποτέ. Significat & utiq;, nempe, sanè. Lucian. ἕλλησιν ἄρα, ἔφη, ὑμᾶς ὠφέλουσι; ac si diceret, ὐκοῦν ἕλλησιν ὑμᾶς Conuenit & in collectionibus argumentorum. Synes. καὶ νῦν ὐχ ὑπαίτιος ὤν ἀκούεις κακῶς, ἀτυχεῖς ἄρα, ἀλλ' ὐκ ἀδικεῖς. Dicitur & ἄραγε. Synes. καὶ ἄραγε ἵππον τὴς τριάμιλλον, μὴ ἐπίστεις. Si quis igitur. uel, Si quis equum emerit. Item ὐκ ἄρα γε ἡ γῆ, Ita ne terra quidẽ: uel, Nimirum ne terra quidem. Item ἄρ οὖν, igitur, itaq;, in principio sententiæ. Bud. Com. Vide etiam Etym. Vide in Ammonio. Interpretatio in Cyrilli differentijs non bene habet.

Ἆρα. penul. inflexa, dubitatiua coniunctio est, an, num, atq; ita ferè additur οὖν aut γε, ut ἆρ' οὖν utrum igitur. sic & ἆραγε, ἆρα μὴ; nunquid, utrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur.

Ἀπολόμενος; peditum suum. Ἀπολώλειν, εις, ει; perieram, quam perf. ab ἀπόλλυμι.

dicitur. ἆρά πότε, utrum tandē? ἆρ' ὄκ; nonne quod? an non? Demosth. τίνας δ' ὀλιγὰς ὑπολαμβάνετε δύχεσθ' ὑμῶν φίλιππον, ἆρ' οὐκ πολέμου κρατῶν νικᾶν; Vide in Ammonio.

Ἀρά. ᾶς. ἡ. nocumentum, imprecatio, execratio, uotum, clades quæ uenit ex imprecatione uel maledictione. Ἔνοχος ἡ φυεχόμενος τῇ ἀρᾷ dicitur, qui diris imprecationibus deuotus est, ob id q; detestandus. Bud. Com.

Ἀραβέω. μ. ήσω. π. ηκα resono. Neutr. absol.

Ἀράβησεν. ἤχησεν, ἐψόφησεν. καταχρηστικῶς δὲ ἡ ὦδὴ τοῦ σιδήρου. Etym.

Ἀραβήσαλον. saltare, ὀρχεῖσθαι, Ionicē.

Ἀραβήσλες. uehementiores uenti, qui puluerem excitant, inferius ἀελίλες.

Ἀραβικός. lapis quidam Dioscoridi lib. 5.

Ἀραβίς. herba quædam Dioscoridi, aliàs Drabe.

Ἄραβος. ου. ὁ. strepitus, κτύπος. λυρίου ἢ φυλλάρου βοὴ. ἢ λυρίου ἢ φυλλάρου βοὴ, ὅραβος ἡ ἄραβος. ἢ λυρίου ἢ τοῦ τοῦ ἔραν βοὴ, ἔραβος καὶ ἄραβος. Etym.

Ἀραβύλας. barbari calceamenti genus.

Ἄραγε πολλῶν, συμπέρασμα εἰρωνικόν, inquit Aristoph. interpres.

Ἀραγμός. ῶ. ὁ. strepitus.

Ἀράγω. discerpo, παραάσσω.

Ἄρασλες. ἁι. membranæ.

Ἄρασθος. cordis pulsus post uehemēs exercitium. Gal. comment. de Victu. acut. lib. 4. dicit ἀρασθὸν significare turbationem quandam & ueluti pugnam, quæ in uentre ex discrepantibus facultate cibarijs oritur.

Ἀράζειν. latrare.

Ἄραι. proficisci, soluere. ab ἄιρω.

Ἀρᾶος. α. ὁ. penanflexum, subditus maledictioni (Cyrillus in differentijs) λιπάρατος, uiolentus, horridus, grauis, difficilis, tristis, significat & optabilis. Etym.

Ἀραιός. ᾶ. tenuis, rarus. oxytonum, παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, fungosus ut spongia & pumex, mollis, minutus, gracilis, imbecillis, impotens. significat quoq; nociuus. Item longus & optabilis. est etiam infœlix, miser, infortunatus. Etym.

Ἀραιοσυγκρίτοι. οἱ. Methodicis dicebantur illi, quibus cutis nō est obfarcta, quo minus liberè transpirent: statuebāt enim illi fortuito atomorum leuiorum q; corpusculorum concursu coagmentoq;, quod σύγκριμα uocabant, animantium corpora esse conflata.

Ἀραιότρος. βαρύτρος. Etym.

Ἀραιοῦμαι. laxesco, rarescо.

Ἀραιπασιείδης καὶ συνηθῶς. Ἀραιπασιείδης. Etym.

Ἀραιῶ. laxo, rarefactio.

Ἀραίωσις. εως. ἡ. laxatio.

Ἀραιωτικός. ῶ. ὁ. habens uim rarefaciendi.

Ἀράκη. ης. ἡ. &

Ἄρακος, ἀρακής. lathyrus, cicercula, pisi genus, à duritie sic dictum, quod id ῥᾴσαι, id est, frangere non facile sit. Aracus innascitur lenti spōte, noxia herba. Theophrast. Vide etiam Plinium. Ab huius similitudine alia quædam ἀρακοειδὴς uocatur.

Ἀράξις. panis nomen.

Ἀράξης. fluuij nomen. παρὰ τὸ ἀράσσειν, ὅτι ἀπὸ τοῦ καυκάσου καταῤῥήγνυται. Etym.

Ἀραξός. βοτάνης. Etym.

Ἀράομαι. μ. ώσομαι. precor, in bonam partem, ut ἀρᾶσθαι ἀγαθά, apud Herodot. Item imprecor, maledico, noceo. Aliquando oneror. Aliquando congruo.

Ἄραρ. ποταμὸς τῆς Κελτικῆς, ἀπὸ τοῦ ἀρηρῶσθαι τῷ Ῥοδανῷ ποταμῷ. Etym. Araris fluuius.

Ἄραρε. uisum est. παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω. ἤρεσεν, ἤρμοσται.

Ἀραρίζω. latrare. Atticè. ἀπὸ τῆς ἄρ φωνῆς, ringi propriè. Vide φωνεῖν in Ammonio.

Ἀραειμγόν. παρὰ ἀρῶ. τοῦτο ὁ. παθητικὸς πρὸς κείμενον. ἠρέκμαι. uide Etym.

Ἄραεις aranea.

Ἀραρός. fixus, firmus, execrandus. Sed ἄραρος, pro paroxytonum, pars est aciei. Vide in Vocabulis militaribus in appendice Lexici.

Ἀραρῦια. ας. ἡ. καὶ

Ἀραρώς. ότος. ὁ. congruens, applicatus, ἡρμοσμένος, κολλητός. uide Etym. ὁ δυάρμοστος ἡ ὦδὴ πᾶσα ἐστὶ πεφυκὼς καὶ οἰονεὶ ὦδὴ τεταγμένως. Plutarch. οὐκ ἦν ἀραρὼς τοῦ γνώμου ἀλλὰ πρὸς πάντα κεφ. Non erat morum elegantia ac prudentia præditus sed leuis & inconstans.

Ἄρας. ἡ. membras, Theodorus apud Aristotelem.

Ἄραθαι. proficisci soluere, sicut ἄραι. Itē referre, reportare, impetrare, auferre gratiam uel gloriam, uel præmium. Bud. Com.

Ἀράσιμος. execrandus.

Ἀράσσω. & ῥάσσω. μ. ἄξω. π. αχα. propriè (inquit Eustat.) τὸ δὲ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ ἄρης. Sic enim Homerus & Herod utuntur. Item pulso, tundo. Synes. de quodam suprà modum superbo & elato: ὅτος (inquit) ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Aliquando collido, conflicto. Aristoph. Legitur & ἀῤῥάξαι per duplex ρρ. Bud. Com.

Ἀρατήριον. τὸ laus, ab ἀρᾶ, hoc est, imprecatione.

Ἀρατός. ὁ. detestabilis, sacer, ἐπάρατος, sed ἄρατος, Aratus proprium poētæ nomen cuius extant Phænomena.

Ἀραχίδινα. radix quædā peregrina, Theophrasto.

ἈραχνᾶΘ. ᾶ. ὁ. ἡ.

Ἀραχνεῖος. ᾶ. ὁ, ad araneam pertinens, λεπτότατος.

Ἀραχνῆς. ᾶ. ὁ. araneus. πρὸς τὸ ἀναῤῥιχᾶσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν. ἀπὸ τῆς ποσίν ἀραιότητος. ἢ παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη. Etym. Dioscorid. lib. 2. & Aristot. in Historia animaliũ.

Ἀράχνη. ης. ἡ. καὶ

Ἀραχνίον. ᾶ. τὸ. tela aranea. Vide Ammonium.

Ἀραχνιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. aranearum telis plenus sum. Neut. absol.

Ἀραχνοειδής. ές Θ. ὁ. tunica oculi tenuissima, quæ retiformis dicitur.

Ἀραχνυφής. ές Θ. ὁ. ἡ. ab aranea textus.

Ἀρόω. μ. όσω. compono, apto, congruo. Vnde ἄραρα, placui, congrui: & aorist. secun. ἄραρον, & ἀρᾶρε, congruerit. Actiu.

Ἀρβάλη τὴν γαστέρα ὀστράκινον, sartago testacea.

Ἀρβυλίδιον. apud Theocrit. genus calceamenti.

Ἄρβυλον. culter sutorius. σμίλιον σκυλικὸν πολυφυρὲς ἐστὶ δὲ ἡ ὅπλον. Etym.

ἌρβηλΘ. ᾶ. ὁ culter rotundus quo coria radunt, scinduntque coriarij, κυκλοτερὲς σιδήριον, ᾧ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ῥήγνυσι τὰ δέρματα. Nicand.

Ἀρβύλη. ης. ἡ. calceamenti genus concauum, circum pedem exactè compressum ad talos usq;, ut adnotat Gal. cuiusmodi etiam πολεμικὴ ἐσθὴς uocari testis est Hipp. Est & ἀρβύλη apud Eurip. in Hippolyto, curr. pars ubi auriga stabat, teste Eust. Iliad. ε. πρὸς τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσίν. ἁρμόλη καὶ ἀρβύλη. ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος πολυειδῶς εἰργασμένον. Etym.

Ἀρβυλόπηρος. ᾶ. alatus, talaria portans, Sic Perseus dictus alicubi legitur.

Ἀργαλέος. ᾶ. ὁ. molestus, difficilis, tristis, quasi ἀργαλέος. ἢ πρὸς τὸ ἔργον.

Ἄργανθον. nomen montis. Etym.

Ἀργανθώνη. ὁ. Arganthoneus. οἷον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάσι λιμοῖο. Etym.

Ἀργανθώνιος. ὁ. idē per iota Euphorion & Philias scribunt οἷον παρὰ Ἀργανθώνιον ἄπος. Etym.

Ἀργανθώνη. ἡ. idem quod Ἀργανθών. est etiam secundũ Simonidem nomen fluuij. οἷον, Μυσῶν ῥοὸν πρὸς ἀέρρουν Ἀργανθώνης. Etym.

Ἀργῆτες. οἱ. candidi, ἀργοί, apud Pindarum: uel albicantes ex aruina, ut Eust. interpretatur.

Ἀργὰς. ᾶς. ὁ genus serpentis, & qui moribus est ferinis & agrestibus, tyrannus: quo nomine Demosthenē uocat Aeschines. Dicitur & hoc nomine qui prudens præter ætatis rationē est, δεινότατος (inquit Suid.) παρὰ ἡλικίαν. In Harpocrat Lexico scribitur περιπαρωμόνως ἀργᾶς, eandem etiam scripturam retinuit Lupercus exponens δεινότατΘ, θηριώδης τὸν τρόπον, ἀργᾶν γὰρ τὸν ὄφιν ἐκάλουν οἱ ἀργεῖοι.

Ἀργαφίης. nomē fluuij. οἷον, Νιφάμεναι λειμῶνας ἐδρέψαμεν Ἀργαφίης. quidam per ε scribunt Ἀργεφίης ἀπὸ ἐγγράφου τοῦ Πεισιδώνος. Sic Parmenius. Etym.

Ἀργέα. Argiuorum terra. Iuno est etiam nomen montis Messeniæ. Etym. Argiua oratio, Eras. in Chiliadibus.

Ἀργέαι. preciosi calceamenti muliebris genus.

Ἀργέης. ὁ. λευκός. albus. Itē aleatorij iactus nomē.

Ἀργινός. ὁ. λαμπρός, sicut ἀργινόεν Suid.

Ἀργιφόντης. ου. ὁ. Argicida epith. Mercurij Homero frequens: uel quod Argum occiderit, uel (ut uult Pausan.) quia ἐξιονοκτόνος fuerit, id est, serpentis necator. quem (inquit) uocant aliqui ἄργλω, uel quasi ἀργὴς ἀπὸ τοῦ φονεύειν, purus ab occidendo. Pacificus enim deus Mercurius.

ἈργίλοφΘ. ᾶ. ὁ. extremitas pellicei exuuij, res nihili atq; inutilis. Aristoph. Vesp.

Ἄργιμα. ατΘ. τὸ. ἡ.

Ἄργιμον. τὸ. καὶ

ἌργιμΘ. ᾶ. ὁ. albor in oculo, oculorum albugo, ulcus in iride obortum, exterius rubicans, intus albicans. uide Paulum.

Ἀργιμώνη. ἡ. βοτάνη τις. Etym. Vide Dioscor.

Ἀργῶνος. ᾶ. ὁ. albus, splendidus, bene nutritus.

Ἀργῶσαι αἱ. ἀργιλώδεις. Etym.

Ἀργέστης. ᾶ. ὁ. albus, procellosus. Item nomen uenti occidui, flans aduersus aquilonem. Caurus Latinis dicitur. Gellius libro secundo, capite uicesimo secũdo. Cum proprium uenti est, penacuitur, sed cum austri epitheton est, acuitur, Etym.

Ἀργῆτι. pro ἀργῆτι, κατὰ μεταβολὴν καὶ συστολήν. Etym.

Ἀργιτός. ᾶ. ὁ. candidus, tardus, uelox, strenuus.

ἌργιτΘ. ἡ. iuniperus, apud Cretenses.

Ἀργέω. μ. ήσω. π. κα. καὶ ἀργᾶμαι. ocior, per negligentiam & neglectum transmittor, prætermittorq; accesso. Xenoph. δοκεῖ γὰρ αὐτὸς ἀργεῖσθαι τῶν πράξεων ἀπολειπόμενος. Neut absol.

Ἄργυ. ης. ἡ. captura, uenatio.

Ἀργός. ές Θ. ὁ. ἡ. ociosus, feriatus, & ἄεργος, Cyclopum unus apud Hesiodum.

Ἀργής. ῆτΘ. ὁ. candidus, albus, purus, item λάμπρος θερμός. Nicand. scholiast.

Ἀργῆς. ῆρ. ὁ. idem.

Ἀργία. ας. ἡ. ocium, segnities. quasi ἀεργία.

Ἀργιλίππος. Nicandro, & ἀργιλιππής. ός. Archilocho, ἐκλευκΘ, candidus.

ἌργιλΘ. ΘΟΣ. ἡ. λευκὴ γῆ. alba terra.

Ἀργιλώδης. ὁ. argillosus.

Ἀργιμήτας. ὁ. ταχυμήτις, uel candidus, λευκός.

Ἀργινόεν

Ἀργινόεις.όεσσα.ὸν λευκός, albus.
Ἀργινομία.ας.ἡ. legum contrarietas.
Ἀργιόδους.οντος. albus dentes. Epith. suum apud Homer. significat & qui magnis dentibus est μεγαλόδους, παρὰ τὸ ἄρι ὀδοντοπικόν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. sic Thryphon. Etym.
Ἀργινοῦσαι.αἱ. ἀργιλώδεις. Etym.
Ἀργιος.ὁ. λευκός, ταχύς. aliàs ἀργός.
Ἀργίπους.οδος ὁ. argentipes, celer, sed ἀργιόπους, aquila, Macedonum lingua.
Ἄρχμα.ατος.ἡ. ἀπαρχή. παρὰ τὸ ἄρχω. Etym.
Ἄρχματα.τὰ. primitiæ, ἀπαρχαί.
Ἀργολαι. serpentium quoddam genus.
Ἀργολογία.ας.ἡ. ociosiloquium.
Ἀργοποιός.ὁ. iners.
Ἄργος.ει.τὸ. Argos ciuitas Peloponnesi, & ipsa Peloponnesus. significat etiam canem Vlyssis hoc nomen. uide Etym.
Ἄργος.ου.ὁ. Argus, uiri nomen. Item onus. Vide Cyrillum in differentijs.
Ἀργὸς.ὁ.ἡ. albus. παρὰ τὸ ἀγλαός. οὗτος παρὰ τὸ ἀγλυ, ἀγλαόν, ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ μεταθέσει ἀλγόν, καὶ προσθῇ τοῦ λ, ἀργόν. strenuus, uelox. παρὰ τὸ ἀργῶ. ὁ. ἐπαργεῖν τοῖς ποσί δίωκε ἀμφω. Etym. Itē ociosus, uacuus, tardus, illaboratus, frustratus, inutilis, segnis. Etym. Ἀργὰ χρήματα dicuntur & δάνεια ἀργά, quæ cōpendium nullum usurarum afferunt, hoc est, ἄεργα καὶ μὴ ἐργαζόμενα. Ἀργὸς γῆ, inculta terra. Ἀργὸν ἄργυρον, argentum infectum. Ἀργὸν ἔτος apud Hebræos dicebatur annus septimus, quo cessabant, quasi feriatus. Ἀργὸς λόγος. ignaua ratio à Cicerone dicitur. Nec nos impediet (inquit) illa ignaua ratio. Bud. Com.
Ἀργοῦσα.ης.ἡ. Argusa ciuitas Euboæ.
Ἀργυραγχὴ.ης.ἡ. argentangina, dici solet ubi quis muneribus corruptus nihil cōtradixerit. Eras. Chiliad.
Ἀργυραμοιβικῶς. more campsoris.
Ἀργυραμοιβός.ὁ. argentarius, numularius, uulgò campsor, τραπεζίτης, κολλυβιστής. Et qui nummos quauis re compensat, si epitheto apud Nazanzenū Iudas uocatur. Itē ὁ χρυσοχόος.
Ἀργυρεῖον.ου.τὸ. officina argentaria, argētifodina.
Ἀργυρεῖος.ου.ὁ.ἡ.
Ἀργύρεος. argenteus. ἀργυρέα λιμός, argenti penuria. & ἀργυρέαι λόγχαι, mercenarij milites.
Ἀργυρίδιον.ου.τὸ. pecuniola.
Ἀργυρίζομαι. capturas facio. Dinarch. πάντοθεν ἀργυριζόμενοι. Vndiq; nundinandi materiam, lucrandiq; inuenientes. Bud. Com.
Ἀργυρίζω.μ.ίσω.σω.ισα. flagito, uel aufero argentum. Item διασείω, concutio. Bud. Com.
Ἀργυρικόν.τὸ. deargentatum.
Ἀργυριοθήκη. arcula.
Ἀργύριον.ου.τὸ. argentum. παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν. est etiam pecunia omnis argento, ære, auróue constans. Comici etiam pluraliter ἀργύρια dixerunt. Etym.
Ἀργυρίς.ἡ. phiala argentea.
Ἀργυρισμός.ὁ. exactio pecuniæ, capturarū consectatio. Bud. Com.
Ἀργυρῖται.οἱ. quibus abunde est pecunia.
Ἀργυρῖτις. terra ex qua foditur argentum, spuma argenti.
Ἀργυρογνώμων.ονος.ὁ. argentarius, nummularius, quasi pecuniæ spectator. καταλλακτής. Bud. in Annot.
Ἀργυροδίνης.ου.ὁ habens uortices argenteos, λευκόρρυθρος.
Ἀργυροειδής.ές.ὁ.ἡ. argenteus.
Ἀργυρόκλος.ου.ὁ. confixus clauis argenteis. Epith. ensis apud Homerum, ut sit ὁ ἀργυρέοις ἥλοισι πεπαρμένος, quod in primo libro dixit.
Ἀργυροθήκη.ης.ἡ. loculus in quo seruatur pecunia.
Ἀργυροκοπεῖον. officina argenti excudendi.
Ἀργυρόκοπος.ου.ὁ. argentarius, mensarius, monetarius, sculptor argenti. à κόπτω. id est, tundo.
Ἀργυροκοποσήρ.ῆρος.ὁ. idem.
Ἀργυρολογεῖν. colligere seu quærere pecuniam. Bud. Com.
Ἀργυρολογία. argenti, id est, pecuniarum exactio.
Ἀργυρολόγος.ου.ὁ. quæstor quærens argentum. Latini coactores uocant, Græcis ἀποδέκται, & ἀκροδοκοῦσι, & πραμίαι. Bud. in Annot. post.
Ἀργυρομιγής.ου.ὁ.ἡ. argento mistus.
Ἀργυρόμοιβος.ου.ὁ. ἀργυραμοιβός.
Ἀργυροπέζα.ης.ἡ. habens pedes argento similes. Epith. Thetidis apud Hom. Thetis uero mare significat, cuius extrema quasi pedes spumescunt & albicant, unde canum mare poëta cognominat.
Ἀργυροπεῖον.ου.τὸ. argentofficina, locus ubi argentum & numismata cuduntur, Antiphonti.
Ἀργυροπράκται, uel ἀργυροπρᾶκται. argentarij, qui auctionibus interueniebāt, & pecunias ibi à licitantibus stipulantes auctionantibus repræsentabant. Sic dicti fortasse ab exigendis uenditarum rerum precijs. Horum ferè instar sunt hodie, qui uinarij uenditores pecuarijq; dicuntur, & cetarij piscarijq;, operam negociantibus præbentes identidem cōmeantibus, ne in foro diu sedere cogantur, & à singulis emptoribus precia expectare. Bud. in Annot.
Ἀργυροπρακτικὰ ἐργασήρια. argentariæ officinæ.
Ἄργυρος.ου.ὁ. argentum materiam significat, ἀργύριον uero nummum. & ἀργυροῦν uas argenteum.

teum, sicut de auro χρυσός, χρυσίον, χρυσᾶν.

Ἀργυρότοξος. argenteum arcum gerens. Apollinis sagittatoris epitheton, propter retusiorem & albescentē pestis tempestate aciem solis, qui poëtis dicitur Apollo.

Ἀργυροτρώκτης. ὁ. æruscator, argentariæ rei arro

Ἀργυροῦς. ὁ. argenteus. (sor.

Ἀργυροχάλινος. ὁ. argenteis exornatus frenis.

Ἀργυρώματα. τὰ. uasa argentea.

Ἀργυρώνητος. ου. ὁ. emptus pecunia, emptitius, mancipium.

Ἀργύφεος. α. ὁ. splendidus, albus, magnus. Etym.

Ἀργυφος. α. ὁ. ἡ

Ἀργυφύς. ύος. ὁ. albus. Epitheton ouium.

Ἀργώ. ός. ἡ. Argo nauis, sic dicta quod Argus eā fabricarit, uel quod in Argo urbe fabricata fuerit, ut Hegesander historicus tradit; uel quod uelox esset. Etym. Est etiam genus ligni. Ἀργὼ nauis inter stellas relata, Proclus in sphæra.

Ἀργῶθεν. ex Argis.

Ἄργως. temerè, frustra, ociosè.

Ἄρδα, καὶ ἄρδαλος. irrigatio, infectio.

Ἀρδαλέα. ἡ. sordes, situs, Pherocrates, τὴν ἰδῶτα ἡ τῆς ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόγιζον, sudorem à corpore & spurcitiem spongia excipito.

Ἀρδανιον. α. ὸ. canalis ex quo pecudes potant, & uas quod pro foribus mortui ponebatur, ex quo intrantes & exeuntes se aspergerent. ab ἄρδω, Pausanias amphoræ aluum, κεράμου γάστρον interpretatur, Aelius Dionys. ὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμείου ἕως τοῦ γαστρὸς ἐν ᾧ ἄρδεσι θρέμματα. Eust. Iliad. θ.

Ἄρδας. immundicies, sordes. Hippoc.

Ἀρδεία, ας. ἡ. irrigatio.

Ἄρδις. ἄος pharetra.

Ἄρδεσις. ἡ. idem.

Ἀρδεύω. μ. εύσω. π. εύκα. irrigo. accus. iung.

Ἀρδηθμός ὁ. potus, πόσις. aquatio, apud Lycoph

Ἄρδιν. simul, prorsus, funditus. Itē μετεώρως, sublime, & φορᾶδην, Eurip. Alcest. νέκυν ἥδε πρόπολοι φέρουσιν ἄρδην εἰς πάφον, effertur funus. ἀπὸ τοῦ ἄρειν ὸ ἐπαίρειν. ἢ πρὸς ὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω. ὸ γὰρ ἐν τῷ ἅμα γινόμενον ἁρμοζόντως γίνεται, teste Theodoro. Etym.

Ἄρδηττος. ὁ. nomen loci Athenis, sic dicti ab Arditto Heroë, ubi sacramēto se obstringebat populus, Etym.

Ἀρδηττοί. οἱ. ἐπίορκοι. periuri. Etym.

Ἄρδις. cuspis teli, spiculum πρὸς ὸ ἄρω ὸ ἁρμόζω. Etym. & ἄρδις numero plurali, pharetra.

Ἀρδμός. ὁ. potus, irrigatio.

Ἄρδω. irrigo.

Ἀρέθουσα. fons Ithacæ, aut Siciliæ. παρὰ ὸ ἄρδω ὸ ποτίζω. Etym.

Ἀρεῖθω. irrigo.

Ἀρά. ᾶς. ἡ. execratio, contumelia, minæ. Iulius Rufinianus inter figuras orationis numerat.

Ἀρεή. idem. καὶ ἡ γὰρ πολέμου ἀπειλὴ παρὰ ὸ ἄρης. Etym.

Ἀρεθύσανοι. οἱ. ἄρεος θύσανοι οἱονεὶ ἀποκρίματα apud Aeschyl. in Prometheo soluto. Eust. ex Pau

Ἀρεμάνδος. Martis studio flagrās. Etym. (sania.

Ἀρεμανὴς. ές. ὁ. ἡ. bellicosus, quod Vergil. studijs asperrima belli. apud Dionysium.

Ἄρειον. ίον. ὸ. melius.

Ἀρεοπαγῖται. iudices quidam erant Athenis summa integritate, qui de capitalibus rebus iudicabāt, hos Solon instituit. Significat & locum in quo ipsi iudicabant. Vide prouerbia, Areopagita. & Areopagita taciturnior, in Eras. Chilia. & Bud. in Annot.

Ἀρειοπάγος. dicebatur, quasi Martis uicus, à templo Martis sic cognominatus. Etym.

Ἀρειοπεδίον. Martius campus.

Ἀρεῖος. α. ὁ. Martius, ab ἄρης. Et Ἄρειος nomen philosophi Alexandrini sic dicti quod in Martis festo genitus sit. Etym.

Ἀρειόλμος. α. ὁ. ferox bello. Epigram.

Ἀρείφατος. bellicosus, fortis, ἀρεοεικώς.

Ἀρεῶ. ὸ ἀπαλῶ πρὸς ὸ ἀρεή. Etym.

Ἀρείων. ονος ὁ. melior, κρείττων, βελτίων, præstans bello. ab ἄρης. sic Tarrhæus. Etym. ἀρείων, equi nomen quo Adrastus inuectus bello Thebano mortem fœlici euentu euasit. Eust. Iliad. ψ.

Ἁρμός. ὁ. amicitia & harmonia animæ. παρὰ ὸ ἄρω, ὸ ἁρμόζω. Etym.

Ἄρην. pro ἄρα.

Ἀρεπυῖαι. αἱ. ἀντὶ τοῦ ἄρωγαι, βοηθοῦσαι. Etym.

Ἀρέσαι. placere. conuenire. Poëticum est.

Ἀρέσθαι. λαβεῖν. adipisci, accipere, Homer.

Ἀρέσκεια. ας, ἡ. placitum. Aristot. ἡδὲ ἀρέσκεια ὅτι δὲ γνῶσις οὐκ ὦν τοῦ βελτίστου, ἡδονῆς παρασκευαστική. Comitas assentatrix Latinè dici potest. Diodor. de funere Hephæstionis, τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος σχολάζομενος τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας. id est, Hoc maximè spectans, quomodo regis gratiam ea ratione iniret.

Ἀρέσκυμα. blanda appellatio & adulatoria, Plutarch. Bud. Com.

Ἀρεσκύομαι. mansuetè tracto, comiter appello. comiter cum aliquo ago & blandior.

Ἀρέσκομαι. μ. ἀρέσομαι. cum datiuo significat acquiesco, & mihi satis fit, & placet conditio. Lucian. οὐ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι id est εὖ ποιεῖν, εὖ πίθεσθαι. Aristot. 4. Ethic. καὶ τοῦ σιμωνίδου ἐκ ἀρεσκόμενος, Simonidis sententiam non probans. Ἀρέσκομαί σοι ἐγώ.

Ἀρισεία. ας. ἡ. strenuitas, ἀνδραγαθία, uictoria, præclarum facinus. Plutarch.

Ἀρισεῖον. τ. τὸ. præmium quod dari solet ijs qui se optimè gesserant in bello. Dicitur eadem forma, qua καλλισεῖον.

Ἀρισερά. ᾶς. ἡ. sinistra. εὐώνυμος κάτ' ὄνομισμένη Etym.

Ἀρισερά. τὰ. ueteres uocabant τὰ μωρά, quemadmodum contrà δεξιὰ τὰ σωιετά, ut annotat Sophocl. interpres.

Ἀρισερεών. ῶνος. uerbenaca herba, sic citat ex Pausania Eust. Odyss. 6. ἀρισερεὼν φυτὸν ἐπιτήδειον εἰς καθαρμούς. atq; ita scribitur apud Plutarc. lib. 1. symposiacon, quæ & περισερεών.

Ἀρισερός. ᾶ. ὁ. sinister. εὐώνυμος κατ' εὔφημισμόν. Etym.

Ἀρισεύς. έος. ὁ. uictor, primas obtinens in re bellica, optimè se in bello gerens ac strenuissime, nam uim habet superlatiui.

Ἀρισευικός. ᾶ. ὁ. strenuus.

Ἀρισεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. optime me gero, præsertim in bello aut certamine. Lucian. ἐν τοσούτῳ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίσευε, τῷ ζωοθέμιδι συμμαχῶν. id est, Strenuum uirum se præstitit. Sic καλλισεύω. Genit.

Ἀρισηπικός. ὁ. ἔθος ἔχων ἀρισᾶν. consuetudinem habens conuiuandi, prandendiq; Etym.

Ἀρισίζω. μ. ίσω. τ. ικα. præbeo prandium.

Ἀρισίνδην. τ. ὁ. ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκλελεγμένος. Vnde ἀρισίνδην, electum de optimis. Et ἀρισίνδην δικάζοντες, optimates iudicantes.

Ἀρισόβουλος. τ. ὁ. optima consulens.

Ἀρισοδείπνον. τ. τὸ. prandium cœnæ coniunctũ.

Ἄρισοι. οἱ. optimates, primates.

Ἀρισοκράτεια. ας. ἡ. optimatium status & gubernatio, quãdo optimates rempub. tractant, cui opponitur δημοκράτεια.

Ἀρισοκρατέω. μ. ήσω. π. ηκα. optime impero. & ἀρισοκρατοῦμαι, parere optimatibus uel optimis.

Ἀρισοκρατικός. ή. ὁ. studiosus eius status in genere Reipub. qui dicitur principatus optimatium, optimatium statum fouens, senatorius.

Ἀρισοκρατοῦμαι. in optimatium statu & regimine uiuo.

Ἀρισολοχία. ας. ἡ. herbæ genus, Plin. lib. 27. cap. 8. inter nobilissimas aristolochiæ nõ dedisse graui dæ uidentur, quoniam esset ἀρίστη λοχεύσεως. Nostri malum terræ uocant. Dioscori. & Theophrastus. Est autem trium generum.

Ἄρισον. ου. τὸ. prandium. Sic nuncupatum, quasi ἀόρισον τὸ ὄν. ἀόρισον γὰρ ἦν καιρόν, uel quòd in bellum pergentibus, id est πρὸς τὴν ἄρια cõui uiũ apparari solet. Etym. Athenæus & Plutar. nihil differre putãt τὴν ἀκρατίσματος, nisi quòd illud à meracius potandi cõsuetudine nomen inflectere coniectent, quòd panis bucella mero tingeretur: hoc autẽ διὰ τὴν ἑωθινὴν ὥραν, id est à matutina hora. unde Eumæum scribit Homer. ἄρισον parasse ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃ, id est quo tempore aurora exoriebatur. Est etiam ἄρισον superlatiui gradus, generis neutrius ab ἀγαθός, significatq; optimum, cõmodissimum, præstantissimum, bellicosissimum.

Ἀρισονομία. optimatium imperium.

Ἀρισοποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. prandium paro. Significat autẽ tam cœnam mihi apparo, epulor in cœna, quàm cœnam alicui apud me condico.

Ἀρισοποιούμενοι. οἱ. pransi.

Ἄρισος. τ. ὁ. optimus, commodissimus, fortissimus. λυρίως ὁ μὲν πολέμου ἰσχυρός, κατακρησικῶς δὲ καὶ ὅλῃ πάντος προσήκοντος. Etym.

Ἀρισοτέχνης. τ. ὁ. bonus artifex.

Ἀρισοφόρον. uas in quo prandium fertur, discus.

Ἀρισόχειρ. strenuus manibus.

Ἀρίσυλλος. ὁ. nomen diminutiuum ab Aristocle apd Aristoph. sic Herodi. Διογένης μὲν Ἀρισοφάνης μὲν Τελμισσεῖς, αὐτὸν δ' ἄρισος χῶν. Etym.

Ἀρισῶν. prandens. ab ἀρισάω.

Ἀρισωτός. ἡ. tempus prandij.

Ἀρισφυλεῖς. οἱ. ualde lubrici, fallaces, dubij. Ety.

Ἀριφυλεῖς. οἱ. facile decepti, uel decipiẽdi. Etym.

Ἀριφρασής. ές. ὁ. ἡ. ualde manifestus, insignis. Etym.

Ἀρκεῖον. personatia aut pernatam lappam uocant Romani. Dioscorid.

Ἄρκευος. τ. ὁ. ursinus.

Ἀρκείσιος. ὁ. nomen Herois aui Vlyssis. παρὰ τὸ ἀρκεῖν, ὡς Ἡρωδιανός, Ἀρισοτέλης δὲ λέγει ἀπὸ ἄρκτου ὀνομασθῆναι. Etym.

Ἀρκέομαι. μ. έσομαι. cõtentus sum. Depõ. datiuo.

Ἀρκέσιον. τὸ. antrũ Idæ Creticæ. παρὰ τὸ ἀρκέσαι τὸ βοηθῆσαι. id est iuuare, abscõdere, in eo enim Curetes absconsi fuerant. Etym.

Ἀρκεύθις. ίδος. ὁ. bacca iuniperi, quæ maturitate nigrescit. Dioscorides etiam ipsam arborem ἀρκευθίδα. uocat.

Ἄρκευθος. τ. ἡ. iuniperus. Appollini sacra est. πρὸς τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν. eius odorem enim reptilia omnia auersantur. ἢ διὰ τὸ ἔχειν ἀκάνθας κεκρυμμένας. Etym. Vide Dioscor. & Theoph.

Ἀρκετός. τ. ὁ. sufficiens.

Ἀρκέω. μ. ήσω. π. ηκα. sufficio, par sum, adiuuo, opem fero, dono, præsto, subministro, eripio. Accus. Iliad. ζ. ἀλλὰ σὺ δῶς τῶν γε πότ' ἄρκεσον λυγρὸν ὄλεθρον.

Ἀρκής. uelox.

Ἄρκιλοι. οἱ. ursorum catuli.

Ἄρκιος. τ. ὁ. sufficiens.

Ἄρκος ὁ. ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἐγείρεται ἀρκτέρος, ὁ, ὥστε τὸν ζωνῆς τῆς ἀρκτοφύλακος λαμπρὸς ἀστήρ. Etym.

Ἀρκέομαι. τὸ σέργω, ἀγαπῶ. conuētus acquiesco. datiuo iung.

Ἀρκέντως. sufficienter.

Ἀρκτεύειν. apud Athenienses dicebantur uirgines, quæ ante nuptias Dianæ initiarentur, & sacra quædā peragerent. Voce hinc ducta quòd ob ursam interfectam Dianę sacram, non prius cessaturam pestem respondit oraculum, quàm deæ uirgines dicarentur antequàm uiro cōgrederentur. Vnde & puellæ ipsæ ἄρκτοι, id est ursæ appellabantur, ut docent Euripid. & Aristoph. uide Pollucem lib. 5. & Cæl. lib. 14. ca. 19.

Ἀρκτίνης. ἡ. pellis ursina.

Ἀρκτικός. ή. ὁ. septentrionalis (ut ἀρκτικὸς κύκλος apud Proclum) incœptiuus.

Ἄρκτιον. herba quædam Dioscoridi.

Ἄρκτος. ὁ. ἡ. παρὰ τὸ ἀρκῶ τὸ ἐπαρκῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ. τὸ ἐπαρκεῖν ἑαυτῷ ζῶον. φασὶ γὰρ αὐτὸ διαζῶν χειμῶνα ἐκτὸς ἐπεισάκτου τροφῆς. Etym. ursus, ursa, septētrio, ursa piscis. De urso animali lege Aelianum Aristot. Est & ἡ ἄρκτος piscis apud Aristotelē. Gaza uertit ursam. De ursis quadrupedibus scribit Oppianus libro tertio de uenatione, & de uenatione ipsorum libro quarto eiusdem operis. Ἄρκτος μεγάλη καὶ μικρά. sydus ursæ maioris & minoris, Proclus in sphæra.

Ἀρκτουρος. καὶ

Ἀρκτοφύλαξ. ακος. ὁ. custos ursæ (Proclus in sphæra) stella quæ & Bootes. & genus herbæ.

Ἀρκτύλοι. οἱ. catuli ursorum.

Ἀρκτῷος. α. ὁ. septentrionalis.

Ἄρκυον. τὸ. dimin. ab ἄρκυς. παρὰ τὸ ἀρπάζω. Etym.

Ἄρκυς. ornatus muliebris, uitta: retis genus ex denso & crasso fune ad uenationem leonis, ursi, ceruorum, & huiusmodi, παρὰ τὸ εἴργω τὸ κωλύω Etym.

Ἄρκυες. οἱ. uel ἄρκυα. retia quibus uenatores saltus circundabant, plagæ uaris erectæ, casses, laquei. Etym. Xenoph. νομίζε ὥσπερ γὰρ θήρα ἡμᾶς μὴ ζῶντας ἐπιζητήσοντας ἔστεψε. σὲ δὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσιν.

Ἀρκυοσασία. ας. ἡ. καὶ

Ἀρκυστάσιον. α. τὸ. statio retis, locus ubi rete tenditur, indago & series plagarum, quibus saltus stabulaq; ferarum cinguntur à uenatoribus. dicuntur etiam σοῖχοι. Bud. Com.

Ἀρκυωρεῖδαι. custodire retia. Etym.

Ἀρκυωρός. ὁ. custos retis. Bud. Com.

Ἀρκῶς. sufficienter.

Ἅρμα. ατος. τὸ. currus, iugū boum, infrequēs Bœotię uicus. sed Etym. urbs Bœotię, Significat & hastā, scutū, & thoracem. Et & Harma, nomen uici Bœotiæ, ut Strabo meminit, à quo natum est prouerbiū. Vbi per Harma fulgurarit. Eras. Chil. & per Harma aliquid facere, id est, raro.

Ἁρμακία. porticus.

Ἁρμαλία. ας. ἡ. cibus, & uelum nauis, currus, qui exercitui cibum uehit.

Ἁρμαλίας ὁ ὄχλος σκευοφόρος. turba portās arma.

Ἁρμαλίη. ἡ. τροφή. cibus. παρὰ τὸ ἁρμόζειν τῇ ψυχῇ. ἢ. παρὰ τὸ ἄειρειν τὰ σώματα. Etym.

Ἁρμάμαξα ης. ἡ. currus uiros gestans propriè. ὡς ἀνδραμαξα τὶς οὖσα. Etym.

Ἁρμάριον. arcula, aut potius ἑρμάριον diminutiue, ἑρμὰς enim arcas uocabant antiqui, in quibus idola collocabant. Etym.

Ἁρμάτειον μέλος. curule carmen, quale sponsæ uehiculo ad sponsum proficiscenti accini solebat, uel ἁρμάτειον exilem & tenuem uocem dixit Euripedes, à stridore currus acuto & exili, uel quod Phryges matrem deorū in pompa uehiculo ducentes accinerēt tale carmen. Etym.

Ἁρμάτειος. ὁ. quod ad currum pertinet. Etym.

Ἁρματηλασία. ας. ἡ. agitatio currus.

Ἁρματηλάτης. α. ὁ. auriga.

Ἁρμαζελαυνῶν. curru uehere. Bud. Com.

Ἁρμάζιος νόμος. lex Musicæ composita ab Olympo discipulo Marsyæ.

Ἁρματῖται. οἱ. bigales, bigarij.

Ἁρμαστροφία. ας. ἡ. curulis cursus.

Ἁρματόκτυπος. ὁ. currulis fragor. apud Aeschyl.

Ἁρμαστηγός. ὁ. ὁ. καὶ

Ἁρμαζοποιός. ὁ. carpentarius.

Ἁρμαζοφόντοι. ordo apud Athenienseis maximæ authoritatis, dictus ab alendis equis curulibus.

Ἁρμαξοχία. ας. ἡ. orbita. Vide ἁρμαξοχίω in Ammonij, & in Homericis questionib. Porphyrij.

Ἁρμαστροφῆσαι. equos iugaleis nutrire,

Ἁρμαξοχία. ἡ. τὸ ἀπὸ τῶν τροχῶν ἴχνος, orbita. Etym.

Ἁρμενιακὴ μηλέα. Armeniaca malus, arbor apud Dioscoridem.

Ἁρμενισί. Armenicè.

Ἁρμένιος. lapis Dioscoridi lib. 5.

Ἁρμενον. α. τὸ. uelū, carbasus. Velū propriè maius. Vide Bayf. de Re nauali.

Ἁρμενος. α. ὁ. congruus.

Ἁρμὸς. ος. compago.

Ἁρμηλάτης. α. ὁ. auriga. Et ἁρμήλατος ὁδός. Straboni, sicut ἱππήλατος.

Ἁρμίως. confestim. Hippoc.

Ἁρμόγαλα. condimenta, coagula.

Ἁρμογή. ῆς. coniunctio, conglutinatio & coagmētatio commissurarum. Sic etiam transitum colorum in pictura etiam ἁρμογὴν uocant.

Ἁρμόδιος. α. ὁ. cõgnatus, familiaris, cognatus. Ἁρμόδιος δίκαιος. competens. Ἁρμοδίου μέλους, cantio quæ erat apud ueteres à discumbentibus concini consueta, cuius erat initium φίλτατε Ἁρμόδιε ἔλα πρὸς τὴν Θήβας. Dicebatur uerò in Harmodiũ & Aristogitona tyrannicidas, vnde illud apud Comicum, οὐδὲ παρ' ἐμοὶ γὲ Ἁρμόδιον ἔστιν. id est, Apud me nunquã Harmodiũ canet. pro eo quod est, mecum conuiuia nunquam agitabit. Cæl. lib 14. cap. 55.

Ἁρμόζομαι. interdũ idem quod suum actiuum significat. Item componor. Plato uocat ἁρμοσμένον ψυχὴν, animum compositum, & sibi consentientem, uacuum uanis cupiditatibus. Accipitur aliquando αὐτὸ τὸ συνοικίζω, id est cõnubio iungo, do nuptui. Dicitur etiã ἁρμόττομαι.

Ἁρμόζοντας. conuenienter.

Ἁρμόζω. μόσω. σα. congruo, adapto, quadro conglutino, constituo, tempero. Bud. Com. Item accomodo. Sic Cic. 2. de Orat. Africano illi superiori coronam in cõuiuio ad caput accomodant. Ἁρμόζω τῷδε, αὐτὸ τὸ ἁρμόδιος εἶμι ἁρμόζω δὲ ξύλῳ ξύλον αὐτὸ τὸ εἰς ἁρμονίαν συ

Ἁρμαῖ. pro ἁρμῶν ὑπὸ συναλοιφῆς. Suet. (νεωστὶ) nuper, citò. Artemidorus addit, quòd cum tenui, ita significet: cum denso uero ἁρμὸς δίως, id est congruenter Etym.

Ἁρμονία. ας. ἡ. cõpositio, pactũ, cõcordia, harmonia. Harmonia iudicibus apta, prouerbiũ est in Chil. Eras. Apud Medicos dicitur cõmissura ossium per simplicem lineam quæ coit.

Ἁρμονικός. ὁ. mulica studiosus, qui auribus plus contribuit authoritatis, quàm rationi, cuiusmodi fuisse traduntur Aristoxeni consectatores. His opponuntur κανονικοί. Cæl. libro tertio, capite undecimo.

Ἁρμόνιον. τὸ. quod aptè cohæret.

Ἁρμός. ὁ. articulus, compagio, commissura. παρὰ τὸ ἀρῶ. Etym. Vocant etiam ἁρμὸν spacium interlocatum dentibus.

Ἁρμοσάς. ὁ magistratus apud Lacedæmonios, qui efficiendis arcibus & reficiendis ciuitatibus præerat. Cæl. lib 10. ca. 3. Ἁρμοσαὶ, inquit Bud. in Annot.) dici possunt quasi prouinciarum constitutores. Et in Com. ἁρμοσὰς (inquit) appellant Lacedæmonij οὓς καθισταμένους κατ' αὐτῶν ὑποκαμένων αὐτοῖς πόλεων. sic dictos παρὰ τὸ ἁρμόζειν οὓς ἀρχομένους ζῆν ὑπὸ τοὺς νόμους. ὁ Θρασύβουλος ἁρμοστὰς ἐκάλει πάλαι ἀόριστοι τοὺς εἰς εὖ ζῆν διατάττοντας. Quare Dionys. in li. De eccles. hierach. episcopos ἁρμοσὰς appellauit, ad quod munus non sine summa religione, καὶ μετὰ τοῦ μετρίου εὐλαβείας accedendum docet.

Ἁρμοστριαὶ. dicebantur qui apud Lacedæmonios præerant mulieribus, ut honestius incederent. Cæl. lib. 10. cap. 3.

Ἁρμόττω. Doricè ab ἁρμόζω, congruo, compono. Vnde ἁρμόττειν τὴν πόλιν, ciuitatem cõstituere, temperare. à quo ἁρμοσαὶ, ut diximus. Differunt tamen inter se, quòd ἁρμόζω absolutum & ἁρμόττω transitiuum.

Ἁρμόττων. ὁ decens.

Ἁρμᾶ. Datiuus in aduerbium transit & significat idem quod ἁρμοῖ supra.

Ἀρναῖος. ὁ. nomen propriam eius qui prius Irus dictus fuit. uide Etym.

Ἀρνακίς. ίδος. ἡ pellis agni.

Ἀρνεῖον. α. τὸ. macellum. κρεοπώλιον τῶν πεθέντων. sic Didymus. Etym.

Ἀρνεῖος. agninus. proparoxytonum.

Ἀρνειός. agnus prouectioris ætatis, ὁ τέλειος κριός. Vide Ammonium. Etym. Primum ἄρνα uocant, tum ἀμνόν, dein ἀρνεῖον, postremo λαπτοκόκκινα, quanquam id propriè de equis dicatur. De agnis uide Aelianum.

Ἀρνέομαι. μήσομαι. π. ημαι. nego, recuso. Accus. ἀπὸ τοῦ ἄρειν τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Etym.

Ἄρνοθι. οἱ agni nuper nati per syncopen pro ἀρνῶθι. uel pro ἀρνοῖ ὑπὸ μεταπλασμοῦ. Etym. Vide Ammonium.

Ἀρνοῦντος ὁ urinator. ἔρχεται ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, οἱ λοῦσι εἰώθασιν εἰς κεφαλὴν ἀλλεῖσθαι, ὥσπερ καὶ ἀπαρκυρίζοντες. Etym.

Ἀρνευτὴς. α. ὁ. piscis à quibusdam ille uocatur, alio nomine ἵππουρος dictus, quod frequentet exilit caprarum modo, quæ posterioribus innixæ pedibus saliunt, & caput terræ impingũt. Eust. Iliad. π. ex Athenæo.

Ἄρνη. ης ἡ nomẽ nymphæ nutricis Neptuni, παρὰ τὸ ἀρνεῖσθαι αὐτὸν ἐκφέρειν. est & urbs Bœotiæ: est & Thessaliæ urbs ab Arne Aeoli sic dicta: uel ut Crates uult παρὰ τὸ ἄρνας. est enim ouibus nutriendis apta, & accommoda. Etym.

Ἄρνησις. εως. ἡ. negatio.

Ἀρνητικός. ὴ. ὁ. negatiuus.

Ἀρνικόν. genus uiridis coloris, quod nos Arsenicum appellamus.

Ἀρνίον. α. τὸ. agnus.

Ἀρνόγλωσσον. α. τὸ. plãtago, agnina lingua. Dioscorides. Theophra.

Ἀρνοῦν. ὁ sacramentum iuramentũq; quod præstatur occisa uictima agno scilicet.

Ἀρνός. in genitiuo τοῦ ἀρνός, anomalum, agnus.

Ἀρνόφυλλον. cytisus, quod oues ipso delectentur.

Ἄρνυμαι. suscipio, capio. detendo, recipio, libero, cõmuto, uendico, redimo, custodio. Item uexo, opprimo. Etym.

Ἀρνωδοί. οἱ ῥαψῳδοί qui carmina apud antiquos recitabant.

recitabant. Ab, agno, qui recitantibus ἐπαθλον erat. Etym.

Ἀρόατος. inuius, molestus.

Ἀρόη. ἡ. uicus olim Achaiæ, nunc uero urbs quæ Patra dicitur. Etym.

Ἀροίη. menstruorum retentio, ἐποχὴ ἐμμηνίων, Hippoc. à non fluendo.

Ἄρομα. τὸ. aratio, ἀροτρίασμα.

Ἄρον. τὸ. aliqui dracunculum herbã uocant, Dioscorid. & Theophrast.

Ἄρος. lucrum, emolumentum. Aeschylus. Item lacuna in quam confluit aqua, iactura in uoluntaria.

Ἀρόσιμος. locus cultus.

Ἄροσις. ιος. ἡ. aratio.

Ἀροτήρ. ῆρος. ὁ. arator. poëticum est, communiter enim ἀρότης dicitur.

Ἄροτος. accentu in prima, seges & terra subacta, Item arabilis.

Ἀροτός. accentu in ult. sementis, hoc est tempus & ipsa actio serendi. Hęc tamen confunduntur interdum. Bud. in Annot. post. & Com.

Ἀροτούς. τοῦς. annos dixit Sophocl. in Trachinijs, quomodo messem efferunt poëtæ Latini.

Ἄροτρα. terra, iugerum.

Ἀροτραί. apud Syracusanos erant qui ob unum inopiæ nomen seruiebant, cum alioqui liberi essent. uide Pollu.

Ἀροτρεύς. arator.

Ἀροτριάζω. μ. άσω. π. ακα. κοῦ

Ἀροτριάω. μ. άσω. ω. ακα. aro, ἀρόω, quod magis Atticum est. Accus.

Ἄροτρον. ο. τὸ. aratrum.

Ἀρός. acclamatio nautica.

Ἄρουρα. ας. ἡ. aruum, mensura terræ centum cubitos continens, terra propriè tamen culta, & ad sationem idonea. παρὰ τὸ ἀρόω. Etym. Est & ἄρουρα urbs ad Peneum sita, à Larissæ filijs condita. Item Euboiæ locus, ubi à Mercurio occisus fuit Argus. Eust. Item aceruus frumenti nondũ triturati, sed cũ paleis sepositi. apd Cypri.

Ἀρουραία θεός. ab Aristophane, mater Euripidis holerum uenditrix, scõmate dicitur.

Ἀρούριον. ο. τὸ. aruum, aruulum diminutiuum. in Epigram. gr.

Ἀρόω. μ. όσω. ω. οκα. aro. παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος. σιδήρω γὰρ τέμνετο ἡ γῆ. Neut. Accus.

Ἁρπάζειν. raptim.

Ἁρπαγεῖον. locus dicitur iuxta Cyricum, unde raptum memorant Ganymedem.

Ἁρπαγιμαῖα. ἡ. luna dicitur quando à solaribus radijs offuscatur, obtutuiq; nostro subtrahitur, ad coitum tendens. Vide in μηνοειδής.

Ἁρπάγη. ἡ. instrumentum quo situlas subtrahimus, harpaginem Latini uocant, differt accentu ab ἁρπαγή rapina.

Ἁρπαγή. ῆς. ἡ. κοῦ

Ἁρπαγμός. ο. ὁ. rapina, repentina & uiolẽta rapina. αἰφνίδιος καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσις. acuit ultimam. sed ἁρπάγη paroxytonum, instrumentum est quo aliquid è puteis extrahitur. Vide Ammonium, & ἅρπαξ paulo inferius.

Ἁρπάζω. μ. άσω. uel ξω. ω. ακα. rapio, propriè de feris pro citò intelligo & percipio, ὀξέως νοῶ, apud Sophocl. Accus. iung. ν. ἀρχλεπίω.

Ἁρπακτήρ. ο. raptor.

Ἁρπακτικός. ο. ὁ ἡ. rapax.

Ἁρπάλεος. ο. ὁ. idem, ὠμόθυμος.

Ἁρπαλέως. ἁρπάγδην. ἁρπακτικῶς, raptim, cũ raptu. Itẽ promptè, grate, iucũde, amãter. Etym.

Ἁρπαλίζομαι, uel ἁρπαλίζομαι. libens suscipio.

Ἁρπάλιμος. desyderatus, qui rapitur.

Ἁρπαλίων. ο. nomen proprium apud Homerum. Etym.

Ἅρπαξ. γος. ὁ. rapax. Item harpago, instrumentũ aduncum quo uasa è puteis extrahuntur. Pollux inter coquinaria instrumenta recenset, alioq; nomine κρεάγρα & λύκος appellari dicit. Cęl. lib. 15. cap. 2. Est etiam legionis nomen apud Romanos. Et Harpago, instrumentum est quod nauibus inijcitur, sicuti coruus & manus ferrea, Græce dicitur ἅρπαξ. Vide Bayfiũ de re nauali. Ad hæc ἅρπαξ species lupi est Oppiano de Venatione.

Ἅρπασος. ο. ὁ Cariæ fluuius, ab impetu prærapido sic nuncupatus. Etym. Daphnus prius appellabatur, à quo &

Ἁρπασία. ciuitas nuncupata est, teste Steph.

Ἁρπαστόν. ο. harpastum, genus pilæ grandioris. dictum quod quisq; arripere nitatur. unde Martialis, Siue harpasta manu puluerulenta rapis.

Ἁρπάω. pro ἁρπάζω usurpat. Etym.

Ἁρπεδής. latum, planum, pro liuido accepisse uidetur Nicander. Etym. Supra scribitur, ἀπεδὴς pro plano.

Ἁρπεδίζω. æquo, complano.

Ἁρπεδόεις. ὁ. ἄγαν πελιδνός. ualde liuidus & pallidus. παρὰ τὸ ἄρει ἡ πεδὴς. sic Herodianus, & Dydimus. Etym.

Ἁρπεδόνη. ης. ἡ. laqueus. ἡ. τῶν ἀμαύρων ἀστέρων σύγχυσις, & ἡ δὲ ἀπάρτων θήρα. Dicitur & ἁρπεδὼν τὸ κοινόν, plaga uenatoria.

Ἁρπεδονίζειν. prædari, illaqueari.

Ἁρπεζα. mõtis pes, quasi ὀρόπεζα. Nicãd. interp.

Ἅρπη. ης. ἡ. falx, ensis falcatus, harpa auis similis aquilæ. Homer. ἄστε ἅρπη ἐκύρα ταχυπτόρυγι, Nicand. etiam dentes ἅρπην metaphoricè dixit. Lycoph. ἅρπην uocat insulam Corcyram,

quod ibi falcem à Vulcano acceperit Ceres, ad faciendam messem, unde & δρέπανον dicta fuit.

Ἅρπυια, ας. ἡ harpa, nomen auis apud Aristotel. Aelianũ, & Oppianum de Aucupio. Item sydus quoddam apud Proclum de sphæra.

Ἄρπεζον, uel ἄρπεζον. maceria, murus è silicibus temerè aggestis, citra calcem lutumúe factus.

Ἅρπινα. ἡ. Oenomai equorũ unus apud Lycoph. quem ὁπλαῖς ἁρπάζας ἴσην dicit, alludens ad originem uocis Harpyæ.

Ἅρπις. ίδος. genus soleæ, κρηπὶς per metathesin pro ῥαπίς.

Ἅρπξ. κος. carduus.

Ἅρπυια. ας. ἡ. cum acuto in antepenult. ἁρπακτικὴ θεά. raptrix dea, Etym. Harpyia. Est etiam ciuitas in Illyria. Lycoph. allegoricè pro uento uoce hac utitur.

Ἁρπυιογόνος. ον. Harpya à Lycoph. dicitur, ὡς ὀρνιθογόνος ἁρπυιγένων κλώμα κάστ' ἀνθένων.

Ἅρπυς. υος. ἡ. Aeolica lingua amor: à rapacitate nomen sortitus, περὶ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας. Etym. Vtitur Parthenius in Crinagora, Ἀμφοτέροις ὠλίσθας ἅρπυς ἐλκέσαι. Cæl. lib. 16. ca. 27.

Ἀῤῥάβδωτα. τὰ. sunt inter ostrea, perinde ac si dicas, minimè uirgata, quibus oppoi ũtur ῥάβδωτα, quæ pectinatim diuisa interpretatur Gaza apud Aristot.

Ἀῤῥαβών. ῶνος. ὁ. παρὰ τὸ ἀῤῥαγῶ, ἢ παρὰ τὸ ῥαιβὸς καὶ προθήκη τοῦ ἀσφήστου, καὶ ἀκβολὴ τοῦ. Etym. pars solutionis, quæ fidem facit totius summæ persoluendæ, pignus, arrha, arrabo: quo apud Latinos Plaut. & Teren. utuntur. Inde uerbum.

Ἀῤῥαβωνίζειν. arrabone confirmare contractum.

Ἀῤῥαγής. ές. ὁ. ἡ. infractus, ἀῤῥαγὲς ὄμμα, oculus non lachrimabundus, apud Sophocl.

Ἀῤῥαδιούργητος. ον. ὁ. intemeratus, μὴ ῥηγνύμενος.

Ἀῤῥαθής. ές. ὁ. ἡ. stultus.

Ἄῤῥαιστος. ον. ὁ. ἡ. inuiolatus, inuictus, robustus.

Ἄῤῥαιστος. incorruptus.

Ἄῤῥαστος. ὁ. infractus, non uastatus. ὁ μὴ ῥαιόμενος, ἢν ἢ ἀκαταγώνιστος inuictus. Item ineffabilis, ὡς ἄῤῥητός ἐς. Item fortis, immobilis. sic Methodius. Est etiam nomen proprium. Etym.

Ἄῤῥαφος. ον. ὁ. inconsutilis. à ῥάπτω.

Ἄῤῥεκτος. ον. imperfectus.

Ἄῤῥην. ενος. τὸ. masculum, homo.

Ἀῤῥηνικόν. ου. τὸ. auripigmentum, arsenicũ, Aelius Dionys. Atticis. ἀῤῥηνικόν dici non ἀρσηνικόν testatur, quanquam Strabo hoc utitur.

Ἀῤῥηνικός. ον. ὁ. masculinus. ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὸ νῖκος. Etym.

Ἀῤῥηνογονία. ας. ἡ. agnatio.

Ἀῤῥηνόγονον. τὸ. marifica herba, ut Gaza interpretatur, apud Theophrastum. Vide Folium in Dioscorid.

Ἀῤῥηνόομαι. μ. ώσομαι. ω. μαι. ex fœmina mas fio. animo, opponitur τῷ, εκθηλύνομ. Synesius ἐπὶ θυμήσας ἀῤῥενῶσαι τὴν ἱερὰν σοῦ ψυχήν, animare.

Ἀῤῥηνωπία. facies uirilis, uirile robur.

Ἀῤῥηνωπός. ὄν. ὁ. ἡ. siue ἀῤῥηνωπὰς. faciem masculam & uirilem habẽs, terribilis, seuerus, fortis. Etym. Vnde ἀῤῥενωπὸς γυνὴ, uirago. ut Gaza uertit apud Aristotelem.

Ἄῤῥεπτος. stabilis, permanens, nusquam uergens, ἀῤῥεπής. Bud. Com.

Ἀῤῥεψία. ἡ. Sententia neutram in partem propensius inclinans. Diogenes Laërtius in Pyrrhone Eliensi.

Ἄῤῥηκτος. ον. ὁ. infractus, impenetrabilis, durus sicut cornu, solidus, firmus, inexpugnabilis. Etym.

Ἀῤῥημμένος. ον. lasus.

Ἄῤῥην. ενος. ὁ. mas.

Ἀῤῥωνεῖν. conuitiari, γυναικεῖος αἴσχρα διαφέρεσθαι. Hesych.

Ἀῤῥωνής. agrestis, molestus.

Ἀῤῥησία. ας. ἡ. silentium, taciturnitas. & ἀῤῥῆσαι, ἀβοωλῆσαι, ἀπαγορεῦσαι.

Ἄῤῥητον. nefandum, nefarium, non dicendum, odiosum. Vide Cyrillum qui ex accentu differentiam facit, sed sine authore opinor.

Ἀῤῥητοποιός. ὄν. ὁ. nefandus, obscœnus.

Ἀῤῥητουργία. obscœnitas, ἀσχεργία.

Ἀῤῥήτως. arcanè, ineffabiliter.

Ἀῤῥηφορεῖν. uestem aureã ferre aureaq; monilia, & ἀῤῥηφορία, Mineruæ sacrificium, uel festum.

Ἀῤῥηφόροι. οἱ. quatuor pueri uestibus albis aurum ferentes Mineruę festum celebrabant, παρὰ τὸ ἀῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. Etym.

Ἄῤῥιγος. ον. ὁ non frigens.

Ἄῤῥιζα. αὐτεία. quę sunt absq; radice & fundamẽto.

Ἄῤῥιζοι. οἱ. nulla radice innixi.

Ἀῤῥιχᾶσθαι. manibus pedibusq; sursum repere.

Ἄῤῥιχος. ον. ὁ. cophinus, uas uimineum, παρὰ τὸ αἴρειν τὸν χῶν. Etym.

Ἄῤῥοθος. adiutor.

Ἀῤῥοία. ας. ἡ. suppressio mensium. Hippoc.

Ἄῤῥυθμος. incõpositus, informis, inconcinnus.

Ἀῤῥύπαντος. ον. ὁ. ἡ. impollutus.

Ἀῤῥυτίδωτος. ὁ. carens rugis.

Ἀῤῥωδία. ας. ἡ. timor, φόβος.

Ἀῤῥωδῶ. timeo apud Herodo. pro ὀῤῥωδῶ. Alij significare etiã dicũt καταφρονεῖν, hoc est μὴ ὀῤῥωδεῖν, τὴν ἀῤῥηκτίαν. reijcere metũ, & animo esse confidenti. Bud. Com. Vide Ammon. qui distinguit inter ἀῤῥωδεῖν & ὀῤῥωδεῖν.

Ἀῤῥώξ. infractus, ὁκ ἐῤῥωγώς.

Ἀῤῥωστέω. μ. ήσω. π. ηκα. ægroto, sine robore sum Volunt dici non de eo qui in lecto ob ægritudinem decumbit (nam is νοσεῖν propriè dicitur) sed πολὺ τοῦ κακεκτοῦντος τοῦ σώματος, qui corpore est male habito. Ammonius. Neutrũ absolut. Ἀῤῥωστοῦν etiam & ἄῤῥωστος ab Ammonio distinguuntur.

Ἀῤῥώστημα. τὸ. &

Ἀῤῥωστία. ας. ἡ. ægrotatio Ciceroni imbecillitas. Et medicis nõnunquam peculiare genus mali stomachum infestans, quod & αὐτονία aliquando dicitur, hoc est, stomachi imbecillitas.

Ἀῤῥωστος. ον. ὁ. ægrotus παρὰ τὸ ῥῶ τὸ ὑγιαίνω. Etym. differt ab ἀῤῥωστοῦν. Ammonius.

Ἄρς. νος. ἡ. agna.

Ἀρτάντων. οῦ. componentes, placentes, ἁρμόζοντες. uel compositi, ἀρτιθέντες. Etym.

Ἄρτελα. ης. ἡ. artemonia dicitur à Romanis.

Ἀρσενικόν. ὁ. τὸ. auripigmentum. Dioscor. lib. 5.

Ἀρσενικός. ὁ. ὁ. masculinus.

Ἀρσενικτίκης. ου. ὁ. prædico.

Ἄρσην. ενος. ὁ. masculus. παρὰ τὸ ἄρσω, irrigo. Etym. Heraclides adiectiuè dixit, τοὺς ἄρσενας αὐτῶν θυμοὺς ἐξεθήλυναν, masculos Achillis spiritus effœminarunt & ἄρσενα ἀκμὴν, masculũ uigorem in Epigr. legitur.

Ἀρσίνοος. ὁ. nomen proprium.

Ἀρσινόη. ἡ. urbs in Syria. Etym.

Ἄρστον. iustum, δίκαιον.

Ἄρσις. εως. ἡ. eleuatio, ἀναστάσεις, βάσεγμα. & apud Grammaticos arsis est abiectio syllabæ ab initio dictionis duplicatæ, ut δέχθαι pro δεδέχθαι. Tryphon de Affectibus dictionum in Appendici Lexici.

Ἄρσω. coaptabo, ἁρμόσω. futurum est Aeolicum, παρὰ τὸ ἀρῶ. Accipitur pro μέμφομαι.

Ἀρτάβη. ης. ἡ. genus mensuræ Persicæ, apud Herodo. Attico modio tribus chœnicibus capacius apud Aegyptios cõtinebat quadraginta quinque modios, teste Aristot Etym.

Ἄρταμος. ὁ. cocus, lanius, quasi ὁ ἐς ἄρτα τεμνων καὶ δαιτροῦν, ut annot. Eust Iliad. ε. Lycoph. pro homicida & interfectore posuit, πατρὸς ἄρταμος κλυθήσεται, & συγνὸς ἄρταμος τέκνων.

Ἀρτάνη. ης. ἡ. laqueus, & suspendium quod de laqueo fit. ἀγχαλώτησις ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ, funis apud Sophocl.

Ἀρτασύρα. ας. ἡ. regius oculus.

Ἀρτάω. μ. ήσω. π. ηκα. appendo, pendo, apto. Accusatiuo iungitur.

Ἄρτεμης. ος. ὁ. ἡ. integer, incolumis, ἀρτελής, ὁλόκληρος. ὡς ἄτεμης, πλεονασμῷ τοῦ ρ. ἢ κατ' ὑπερθεσιν ἀντὶ τοῦ ἀτρεμής, intrepidus. Etym.

Ἄρτεμις. ιδος. ἡ. Diana, παρὰ τὸ ἀρτὰ τὸν ἀέρα τέμνειν. Etym. Hymnus eius extat apud Orpheum.

Ἀρτεμισία. ἡ. herba quædam apud Dioscoridem, duorum generum.

Ἀρτεμίσιον. festum aut statua Dianæ, & promontorium Eubœæ.

Ἀρτεμισιών. ου. ὁ. Martius mensis apud Macedonas, in cuius initio uernum est æquinoctium, teste Gal. lib. 1. Epidemiorum Comment.

Ἀρτέμων. ονος. ὁ. artemon uelum nauis maius, ἀκάτιον Plutarcho dicitur. Alij trochleam interpretantur, quam ἐπάγουσα quoq; dici ostendit Vitruuius. Vide Bayfiũ de re nauali: & prouerbium, Versatilis artemon, in Chiliad. Erasmi.

Ἄρτημα. τος, τὸ. appendix, lorũ ex quo dependet marsupium. Etym. scriptũ inuenio & ἄρτημος.

Ἀρτήρ. ῆρος. genus calceamenti. Ἀρτῆρες Artemidoro ijdẽ qui ἀλτῆρες, & Philo. ἀλτῆρας quasi ἀρτῆρας ab extollendo dici testatur.

Ἀρτηρία. ας. ἡ. παρὰ τὸν ἀέρα, τοῦ τήρει τὸν πνεύματος. Etym. arteria, uena pulsatilis, ὁδὸς τοῦ πνεύματος, inquit Poll. Cæl. 10. cap. 55.

Ἀρτιγεννός. raucedo; quæ fieri solet uel frigidi aëris inspiratione, uel magna uociferatione.

Ἄρτι. nuper, paulò antè, interim, aliquando, interdum, nunc, in præsentia, superioribus diebus. In compositione interdum integritatem significat, interdum nouitatem. Bud. Com. Vide Ammonium quid ab ἀρτίως differat.

Ἄρτι ἀπὸ μαζοῦ. nuper ablactatus puer.

Ἄρτι ἀπὸ θηλῶς. idem.

Ἄρτι μὲν τόδε, ἄρτι δ' ἐκεῖνο, nunc hoc, nũc illud.

Ἀρταζειν. ludere est occultando manu astragalos siue talos, aut nuces, aut pecuniam, & exquirendo colluforis coniecturã, τὰ ἄρτια, καὶ περιττὰ παίζειν. Vulgò dicimus par uel impar. Sunt qui hoc uerbum de pilæ lusu accipiant. Cæl. libro octauo, cap. 2. Significat etiã τὸ σκευάζειν, parare, præparare, componere.

Ἀρτάλιον. ου. τὸ. lingua Aeolica inauris genus.

Ἀρτίβλαστος. ου. ὁ. ἡ. recenter natus.

Ἀρτιβρεφής. ἐς. ὁ. ἡ. nuper in lucẽ æditus. Aeschy.

Ἀρτίγαμος. qui modò uxorem duxit, νεόγαμος.

Ἀρτιγένης. modò genitum.

Ἀρτιγένθλος. ου. ὁ. nuper genitus.

Ἀρτιγένης. nuper in lucem æditus.

Ἀρτιγονος. ου. ὁ. infans.

Ἀρτιδακής. ἐος. ὁ. ἡ. nuper perceptus. δαίω γὰρ τὸ μανθάνω.

Ἀρτιδακρυς. υς. ὁ. qui lachrymis admiscet gaudium, δυχερὴς πρὸς δάκρυα. Hesych.

Ἀρτίδιον. τὸ. paruus panis.

Ἀρτιέπεια. iusta & recta dicens. Etym.

Ἀρτιεπής. ἐς. ὁ. ἡ. præmeditatus ad dicendũ. Dictus

ctus à recta & iusta appellatione literarum.

Ἀρτίζω. μ. ίσω. τ. ικα. perficio, compono, σωαλγω, πλέκω. Etym. Accuf. iung.

Ἀρτίζωα. τὰ. ὀλιγοχρόνια. temporaria, animalia breuis uitæ. Hippoc.

Ἀρτιθαλής. νεόφυτος. recenter florens.

Ἀρτιφρονεῖν. consentire, ἀπὸ τ ἐρτοσόντων.

Ἀρτιμάζης. τὸ. nouum.

Ἀρτιμελής. ές. ὁ. ἡ. rectus in membris.

Ἀρτίμπαζα. ἡ. cœlestis Venus, Scythice uocatur ab Herodoto lib. 9.

Ἄρτιος. α. ὁ. æqualis, integer, par numerus. Item sanus. πῆ ἀπὸ τὸ ἀρτῶ τὸ ἐφαρμόζω. Etym.

Ἀρτιπαγής. nuper compactus.

Ἀρτίπαις. adultus puer.

Ἄρτιπος. ου. ὁ. ἡ. integer, & ualens pedes, ἄρτιος τοῦ πόδας.

Ἀρτίπους. idem.

Ἀρτίσκαπος. α. ὁ. nuper egestus, effossus.

Ἀρτίσκος. α. ὁ. pastillus.

Ἀρτιστομέω. lingua expedio, clarè pronuncio, opponitur τῷ κακοστομεῖν. apud Strab. lib. 4.

Ἀρτίστομος. ἀφής. παντάχοθεν ὁμαλός. dilucidus, & aliquando ἡσὶν φθεγγόμενος. qui est lingua absoluta & minime blesa.

Ἀρτιτελής. recens initiatus.

Ἀρτιτόκιον. α. τὸ. infantulus.

Ἀρτίτοκος. α. ὁ. ἡ. nuper natus. Cyrillus.

Ἀρτιτόκος. α. ὁ. ἡ. nuper enixa. Cyrillus.

Ἀρτίτομος. α. ὁ. ἡ. nuper cæsus. Cyrillus.

Ἀρτιτόμος. α. ὁ. ἡ. nuper incidens. Cyrillus.

Ἀρτίτονον. τὸ εὔτονον, δυάρμοσον.

Ἀρτίφατος. α. ὁ. nuper interfectus.

Ἀρτίφρων. ονος. ὁ. ἡ. rectæ mentis, cordatus: cui ἀνάπηρος τῇ ψυχῇ opponitur.

Ἀρτιφυής. ές. ὁ. ἡ. nuper natus.

Ἀρτίφωνος. dictus ab integritate uocis.

Ἀρτίχερ. qui utraq; manu æquè utitur.

Ἀρτίως. modò, paulo antè, aptè, salubriter. Attici distinguunt ἀρτίως, πῶς τὸ ὀλίγα, καὶ ἄρτι αὐτὶ τὸ νῦν. Vide Ammonium.

Ἀρτιωτάτ. τὰ. breuissimo tempore perfecta.

Ἀρτοδοτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. panem do.

Ἀρτοκοπεῖον. α. τὸ. pistrinum.

Ἀρτοκόπος. ὁ. καὶ

Ἀρτοποιός. ὁ. ὁ. pistor.

Ἀρτολάγανα. τὰ. Vide apud Bayfium.

Ἀρτοξύν. Vide Conos artoxya, in Chil. Erasmi.

Ἀρτοποιία. ας. ἡ. panis confectio.

Ἀρτοπής. ὁ. furnus.

Ἀρτοπώλης. α. ὁ. caupo panarius.

Ἀρτοπώλιον. α. τὸ. locus ubi panes uenduntur. ἀρτοπωλεῖον uerò, pistrinum.

Ἄρτος. α. ὁ. panis. παρὰ τὸ ἄειρω τὸ κυφίζω τῶν δύναμιν. Etym. Ἄρτος ναυτικός. panis nauticus. uide Bayfium.

Ἀρτοσιτέω. μ. ήσω. π. ηκα. uescor pane. Xenoph. ὃ σις ἀρτοσιτεῖ, ὕσταται δεδευμένον τὸν ἄρτον ἐσθίει καὶ ὅσις ἀλφιτοσιτεῖ ὕσταται μεμιγμένῳ ἀεὶ τὴν μάζαν.

Ἀρτοσιτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. cibo pane. Actiu.

Ἀρτοφάγω. uescor pane.

Ἄρτυμα. ατος. τὸ. condimentum, propriè quod condiendis embammatis immittitur, siue aroma sit, siue odoratum semen, cuiusmodi pulegij puluis apud Italos quosdam.

Ἀρτυματώδης. ες. ὁ. ἡ. habens usum condiendis cibis aut alijs rebus.

Ἄρτιος princeps, ἄρχων.

Ἄρτυς. amicitia, pactum.

Ἀρτύω. μ. ύσω. τ. υκα. condio, paro. Actiu. accus.

Ἀρτῶμαι. pendeo animi, & spē meā in aliquo collocatā habeo, suspēsus sum. Herodi. lib. 4. ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ ῥωμαίων ἀρχὴ τῇ ὑμετέρᾳ αὐδρείᾳ τε καὶ πίστει. Ἀρτῶμαι ἔπ ζυνος. adiūctus sum alicui, & socius uel comes sum. Bud. Cō.

Ἄρυα. nuces auellanæ, pro καρυα, ἡρακλεωτικὰ κάρυα.

Ἀρύβαλλος. marsupium. παρὰ τὸ ἀρύειν, καὶ βάλλειν εἰς αὐτόν. Hesych. & Ety. Cæl. lib. 16. ca. 48.

Ἀρυσμέω. indecorè ago.

Ἄρυσθαι. ἀντὶ τοῦ ῥύεσθαι τῇ πλεονασμῷ τοῦ α. Etym.

Ἀρύτομαι. Atticè. communiter uero.

Ἀρύομαι. μ. ύσομαι. π. υμαι. καὶ

Ἀρύω. haurio, traho, dico, iubeo.

Ἀρυσήρ. ῆρος. ὁ. genus uasis, dictum ab hauriendo cyathus, sextarius. Haustrum uertit Lucre. li. 5. Porrò haustra appellantur, quæ ad hauriendū ex fluminibus aquam machinę fiunt, rotæ tympanariæ. Cæl. lib. 15. cap. 2.

Ἀρυσίχοι. οἱ. pincernæ, pocillatores, οἰνοχόοι, aut uasa infundendo uino apposita.

Ἀρυσίχοι. οἱ. καὶ

Ἀρυσεῖς. καὶ

Ἀρυσίσθιον. οὐ. haustus citra respirationem, & uasculum potorium, ab hauriendo dictum.

Ἀρύταινα. ης. ἡ. cyathus. Cæl. li. 16. ca. 48. ἀρύταινα, est & uasculum ęneū è quo lychnis affunditur oleum. Item genus uasculi quo in balneis aquam è cisterna haurimus.

Ἀρχάγεται. οἱ. reges appellantur apud Spartas.

Ἀρχαί, αἱ. primitiæ. ἀπαρχαί.

Ἀρχαϊκός. ὁ. ὁ. uetustus. Et ἀρχαϊκόν. ὁ. τὸ. simplex, stultum, imperitum, deceptu facile. Dicitur autem ἀρχαϊκόν, & ἀρχαϊκόν. Atticè. Bud. Cō.

Ἀρχαϊκῶς. deliranter, stultè.

Ἀρχαιογονία. ας. ἡ. prima origo.

Ἀρχαιόγονος. primordialis, primarius; ex quo omnia genita sunt. Dicitur etiam ἀρχεγόνος. Bud. Coment.

Ἀρχαιολογία. ας. ἡ. origo, historia de rebus antiquis, ut Iosephi & Catonis Origenes.

Ἀρχαῖον. τὸ. apud Rhetores mutuũ, τὸ λεφάλαιον τῶν χρεῶν. Demost. aduersus Nicostrat. δανείζας ἀργύριον ὀχ οἵος τε αὐτὸ ἀφαιρεθῆν, ὅτε τόκον, ὅτε τὸ ἀρχαῖον. Item sortem usurarũ, & caput, unde fructus & reditus manat. Interdum αὐτὰ τῶν παλαιῶν. Bud. Com.

Ἀρχαιόπλουτος. ον. ὁ. diues, antiquus.

Ἀρχαῖος. ον. ὁ antiquus, primus, morigeratus. Itẽ ineptus, stultus, simplex, imperitus, Plat. Euth.

Ἀρχαιοτροπία. ας. ἡ. prisca uiuendi forma.

Ἀρχαιότροπος. ον. ὁ, qui est antiquis moribus.

Ἀρχαιρεσία. τὰ. comitia, electio principum, & Ἀρχαιρεσίαι αἱ. idem. Bud. Com.

Ἀρχαιρεσιάζω. μ. άσω. π. ακα ad gratiam multitudinis uiuo, ambio, prehenso. Bud. in Annot. Item comitijs interfum, ad comitia eo Plutar. de Cæsare, εἰς τὴν πόλιν οὐ στρατιώτας ἀπεστέλλων ἀρχαιρεσιάζοντας. Aliquando creo & designo in comitijs magistratuũ. Idem, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τῆς χειρὸς δήμῳ προτείνειν, φέρον αὐτοῦντας ἢ φωνὴν ἀρχαιρεσιάζεσαν. Bud. Com.

Ἀρχαισμός. ον. ὁ. antiquitas.

Ἀρχαίως. antiquè, simpliciter, stultè, sine malitia. sic enim senes. Etym.

Ἀρχάνας. ἡ. piscis archanus: uel archanas, apud Aristotelem.

Ἀρχαῖον δάνεισμα. ἡ

Ἀρχαῖον. simpliciter, sors, usura.

Ἀρχεῖον. ον. τὸ. curia, regia, palatiũ, iudiciale forum. Item in castris prætorium & principia significat. Xenoph. & Plutarch. in Galba. Bud. Com. Item ἀρχεῖα, λεφάλαια. hoc est, summæ & sortes usurarũ, propterea quod primæ usuræ producto debito uel progato mutuo excipiẽtes, aliud fœnus in summas excrescunt. Aristoph. (interp.

Ἀρχειφύλακες. οἱ. custodes tabulariorũ.

Ἀρχέκακος. ον. ὁ. ἡ. author mali.

Ἀρχέπολις. ὁ. ἀρχὴν πολίτου.

Ἀρχεσθαι. imperium ferre, parere, subditum esse.

Ἀρχέτυπος. ον. ὁ. exemplar, & qui principiũ dat. De archetypis uasis uide Bayfium.

Ἀρχοδύω. μ. δύσω. π. δυκα. impero, præluceo, ut famuli cum facibus.

Ἀρχή. ῆς. ἡ. principium, & τὸ ἕνεκα finem significat, hoc est actum, ut dicit Aristot. Item magistratus, principatus imperiũ, honorem, & hominem ipsum aliquando significat. Item aliquãdo apum rex hoc nomine significatur, quẽ aculeo carere dicunt. Bud. in Annot. & Com. Et ἀρχὴ ἡ περὶ τὰ κοινὰ ἐπιμελουμένα dicitur Arist. in politicis magistratus, qui sumptus publicos procurat aut sustinet, uel præfectus annonæ.

Ἀρχηγέτης. ον. ὁ. dux, ὁ ἄρχων.

Ἀρχηγετόω. μ. ώσω. π. ωκα. impero. Neut.

Ἀρχηγός. ον. ὁ. author, princeps, rex.

Ἀρχήθεν. poëticè, ab initio, ἐξ ἀρχῆς.

Ἀρχίω. primò, principium.

Ἀρχίωτας. iam primum.

Ἀρχιάτρος. ον. ὁ. primus medicorum.

Ἀρχιγραμματεύς. έως. ὁ. cancellarius, scribarum præfectus.

Ἀρχιδικαστής. οῦ. ὁ. qui iudicibus præest, & magistratus Aegyptiorum.

Ἀρχίδιον. τὸ. imperiolum. Aristopha. τὸν ἀρχίδιον dixit.

Ἀρχιερᾶσθαι. gerere pontificatum.

Ἀρχιερεύς. έως. ὁ. pontifex, primarius sacerdos.

Ἀρχιερωσύνη. ης. sacerdotiũ, dignitas pontificis.

Ἀρχίζωος. ἡ ἀρχίφωος Dionys. de baptismo dixit pro ἀρχεγόνος. primordialis, princeps.

Ἀρχιθέωρος. princeps inter theoros, uide θεωρός.

Ἀρχίκλοπος. antiquus fur, ueteranus.

Ἀρχικλώψ. οπος. ὁ. princeps furum.

Ἀρχικός. ὴ. ὸν. principalis, primigenus, primarius, principij naturam habens. Propriè imperitandi peritus uel cupidus, & imperio congruens.

Ἀρχιλῃστής. οῦ. ὁ. princeps latronum.

Ἀρχίλοχος. ον. ὁ. Archilochus poëta iambici carminis inuentor.

Ἀρχιμάγειρος. præfectus coquorum, primarius coquus. Item lictorũ magister siue præses, qd coqui modo altilia pecoraq; mactantis, homines è medio tollat, sic Hippolitus Græcus author in Danielem.

Ἀρχιμανδρίτας. ὁ. abbas, monachorum primas.

Ἄρχινιον. τὸ. archinium, oleæ morbus. Theophr.

Ἀρχιονοχός. ον. ὁ. poculorum magister.

Ἀρχιπαλισμός. οῦ. ὁ. præfectura stipatorum.

Ἀρχιποσία. est bibendi principatus, quẽ antiqui in conuiuijs sortiebantur. Horat. Quem Venus arbitrum dicet bibendi?

Ἀρχιτεκτονική. ῆς. ἡ. ars ipsa architecturæ.

Ἀρχιτέκτων. qui structuris ædificiorum præest, architectus, architector.

Ἀρχικός. ὴ. ὸν. principale.

Ἀρχιγλυφάδης. ὁ. ὥσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχάς, tanquã exsculpens magistratus. Etym. Et Eust.

Ἀρχοφόλης. έος. ὁ. ἡ. primigenius, primarius, principij naturã habens, principio accomodatus: sicut ἀρχικός. (Iliad. β.

Ἀρχόλαβος. sycophanta, quadruplator. Vide ἐργόλαβος.

Ἀρχολί-

Ἀρχολίπης. ς. ὁ. qui ut dignitatem consequatur, splendet, & nullum non ambit, sed omnes prehensat. ἢ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος. qui ex gesto magistratu pinguescit quodāmodo corrasis nummis: qui & ἀρχογλυπτάδης eadem ex causa dicitur. Eust. Iliad. β.

Ἄρχομαι. μ. ξομαι. incipio, uenio, uado, ingredior aggredior. Huius præsens in significatione futuri aliquando usurpatur: ut Ioan. 15. ἔρχεται ὥρα, pro ἐλεύσεται. genit. uel accus. iung. Item ἄρχεσθαι parere, obedire, obtemperare, in imperio esse alicuius aut aliquorum.

Ἀρχόμενος. ς. ὁ. subditus, ab ἄρχω. Item ueniens uel uenturus, ab ἄρχομαι. ἀρχομένου ἥρος. incunte uere.

Ἀρχός. ὁ. princeps. Item anus, podex, intestinū rectum, apud Aristotelem.

Ἄρχμενος. αὐτὸ τοῦ ἀρχόμενος κατὰ συγκοπὴν ὥφελε δὲ ἄρχμενος παρακείμενον, φυλάξαν δὲ τὸ χ. δικεῖ ἰωνικόν εἶν.

Ἀρχίω. sepelio, θάπτω.

Ἄρχω. μ. ξω. ω. χα. principiū & origo sum, author sum, incipio. Item priores partes occupo. etiam in bonam partem præsum, imperiumq; habeo. Item pereo. Aliquando lacesso. Ἄρχειν & κρατεῖν quid differant, uide Ammon.

Ἄρχων. ὁ. princeps, dux, πρυτανεύς. At peculiari nomine dicebatur ὁ ἡγεμὼν καὶ πρύτανος apud Athenienses, ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, à cuius nomine fasti perscribebantur, quemadmodum & à consulibus apud Romanos. Præerat quoque iudicibus, iudiciorumq; moderator erat, ut Romæ Prætor. Γαύδν ἄρχοντα, est abrogare imperium magistratui. Dicimus etiā παύομαι ἄρχων. Bud. Com.

Ἀρχώνης. magistratuum redemptor, qui emit officia, qui præest emptioni cuiuis, ὁ ἄρχων ὠνῆς οὐλινοσεῖν προκυθμνος. Etym.

Ἄρω. μ. σω. π. κα. congruo, apto.

Ἀρωγή. ῆς. ἡ. auxilium. (uindex.

Ἀρωγός. pro ἀρηγός. ς. ὁ. ἡ. defensor, opitulator,

Ἄρωμα. ᾶτος. τὸ. aroma, odoramentum, odor, sed ἄρωμα legumen, aratio. Antiquitus ἀρώματα peculiari uoce dicebantur ea duntaxat quæ ad odoratos suffitus in ara accenderentur, quæ ἁγνεύματα uidetur Thucyd. appellasse, id est, sacrificia pura, ad differentiam oppinor uictimarum præ sanguinis sordibus aram conspurcarunt, posterioribus tamen pro omnibus odoramentis usurpatum est.

Ἀρωματίζειν. redolere.

Ἀρωματώδης. ες. ὁ. ἡ. odoratus.

Ἀρωνία. ἡ. mespili species Dioscoridi, mespilum.

Ἀρώσσω. faciliter & absq; negocio excindo, ῥαδίως καὶ ἀπόνως ἐκκόπτω, effringo haud difficulter, fit ab ἄρης ὁ σίδηρος. Eust. Iliad. ν.

Ἀ Σ. usquequò, ἕως, ὅπως, μέχρις ὅ.

Ἀσάζομ. tristari.

Ἀσαι. satiare, & implere. Aliquādo cauere.

Ἀσαλαμίνιος. ς. ὁ. expers rei nauticæ: à triremi quadam miræ uelocitatis apud Athenienses, quæ Salamina dicebatur. Eras. Chil. (γφα.

Ἀσάλγα. contumelia, contemptus, inopia, ἀσέλ

Ἀσαλεά. ἡ. ἀμεριμνία, securitas, ἀλογιστία, inconsiderantia. Etym.

Ἀσάλευτος. ς. ὁ. ἡ. inconcussus, fixus, stabilis.

Ἀσαλής. ές. ὁ. ἡ. tranquillus, cura uacuus. σάλα γὰρ ἡ φροντίς.

Ἀσαλπιγκτος ὥρα nox intempesta. nā crepusculis solum tuba canebatur.

Ἄσαμεν. quieuimus. ἄσαθαι propriè τὸ μετὰ πόνου εἰς ὕπνον ἐλθεῖν.

Ἀσάμινθος. ἡ. scyphi genus, & solium in quo balneatur. παρὰ τὸ τῷ ἄσκῳ μινύθειν. Etym. Pollux recenset inter uasa ad balnei usum accommoda. Cæl. lib. 16. cap. 48.

Ἀσαμιος. ς. ὁ. balneum domesticum, labrum & omne concauum.

Ἀσάνδαλος. ς. ὁ. sandalijs carens.

Ἀσάνδιον. ς. τὸ. puppis meditullium. Pollux.

Ἀσαπέως. crude, incoctè. apud Hipp.

Ἀσάρκια. ας ἡ gracilitas.

Ἀσαρκότερος. macilentior.

Ἄσαρον. τὸ. asarum herba. Dioscorid. nardus sylue stris, quod coronamentis nō additur dicta.

Ἄσαρος. nō ornatus, nō uersus scopis, ἀσάρωτος. & ἄσαρον quod in ornatum non uenit, & quo ornari nequeamus. Inde & Plinius ἄσαρον herbam dictam uult, quod ad coronas non adhibebatur, & ornatus eius usu careant homines.

Ἀσαρωτόν. ς. τὸ. pauimēti genus, artificiosis picturis elaboratū: sic dictū quòd scopis uerri non debeat, ab α & σάρω. nam ex ijs manibus purgamenta colligebātur, spongijsq; mundabātur

Ἀσασθαι. saturari. πρὸ τὸ ἀέσαι. ἢ παρὰ τὸ ἥδω, & tunc significat delectari. Etym.

Ἀσάφεια. ας, ἡ. obscuritas.

Ἀσαφής. ές. ὁ. ἡ. obscurus.

Ἀσαφῶς obscure.

Ἀσβολος. ς. ἡ. fuligo.

Ἄσβεστος. ς. ὁ. ἡ. inextinguibilis. & nomē lapidis, calx uiua. Epithe. ignis. Asbestinū, lini genus. Bayfius de Re uesti. cap. 4.

Ἀσβολόομαι. fuligine impleor.

Ἀσβολόω. ῶ. fuligine inficio, polluo.

Ἀσβόλυξ. ῆς. ἡ. uel ἄσβολος. fuligo.

Ἀσβολυδής. ς. τὸ. magnum, altum, fuliginosum.

Ἀσεβέω. μ. ήσω. π. κα. impius sum, ut ἀσεβεῖν περὶ

πρὸς τὸν θεόν, impium esse in deũ. Ἐς τὸν ὅρκον ἀσεβεῖν iusiurandum uiolare, apud Herodian.

Ἀσέβημα. impietas.

Ἀσεβής. ές. ὁ. ἡ. impius, nefarius.

Ἀσειόγαια. αἱμασιαί. sepes. Etym.

Ἄσελγος ἵππος. equus nõ uinctus, sine habenis.

Ἄσειστος. ὁ. ἡ. inquassatus, ἄσειστος, καὶ ἀτίνακτος, immotus & inconcussus.

Ἀσελγαίνω. μ. ανῶ. π. κα. ebrius & lasciuus sum, libidinor, petulanter & improbe ago, per petulantiã quempiã pulso uel cõuitior. uide Etym.

Ἀσελγαίνομαι. contumeliã huiuscemodi uel iniuriam patior. Bud. Com.

Ἀσελγεία. ας. ἡ. petulãtia, impudicitia, scortatio, improbitas, procacitas, proteruitas. Lasciuia Latinis dicitur, quę est mollities, siue incontinentia animi, nec uirtutem nec probitatem reuerentis, procacitateq; se oblectantis: quanquam pleniorem & atrociorem petulantiam hoc uocabulo intelligi Græcis, quàm apud Latinos in uocabulo lasciuia, putet Bud. in Annot. Accipitur aũt interdũ pro ipsa improbitate & contumelia per lasciuiã & libidinem admissa. Sic etiã Arrianus Iureconsul. Per uinũ aũt aut lasciuiã lapsis, capitalis pœna remittẽda est. Bud. Com.

Ἀσελγη. proprium ciuitatis.

Ἀσελγής. ὁ. ἡ. lasciuus, petulans, improbus, obscœnus, insipiens, ὁ μὴ μετέχων μήτε ἀρετῆς, μήτε δικαιοσύνης, qui neque uirtutis, neq; iustitiæ particeps est. Dictum nomen ab α priuandi particula, & urbe Selge, in qua uiri erant omnes probi, ut tradit Demost. interpres. Suidas cõtrà ait, in ea urbe omnes improbè uixisse atque α hic intendendi uim habere. Etymologus dicit Selgos fuisse gentẽ sapientissimã, & insipientem ideo dici ἀσελγέα. Ἀσελγὲς apud Aeschinẽ ψῆφ τιμ. pro obscœnitate & stuprorũ flagitiosa consuetudine ponitur, de quo Bud.

Ἀσελγοκόρως. Cornibus lasciuiens.

Ἀσέλινον. τὸ. mons est Locridis niuibus tectus.

Ἀσέλιν. ὁ. ἡ. sine luna. (Nicand.

Ἀσεπής. ὁ. ἡ. impius.

Ἄσημος. ὁ. ἡ. sordes, cœnum, impuritas, tristitia, detrimentum, fastidium ex nimia ciborum repletione, nausea, molestia, angor, inquietudo, & ἄσημον καὶ δυσφορίαν ἔχειν, est implacidum & inquietũ esse. ἐπιπάλλεσθαι. Sunt qui per ο scribunt & rectius, ab hac enim & ἀσόμενοι dicti, de quibus paulò inferius.

Ἀσηθής. tristatus, λυπηθής.

Ἀσήματος. ὁ. ἡ. sine signo, cui domini signum impressum non est, nõ habens pastorem, incustoditus, incertus. Etym.

Ἄσημος. ὁ. ἡ. sine signo, nõ signatus, ut ἄσημος χρυσός. Item ignotus, ignobilis, obscurus.

Ἀσήμωτος. ὁ. ignobilis, δυσγνώς.

Ἄσηπτος. ὁ. ἡ. incorruptus, sine putredine.

Ἄσηρός. impurus ἀκάθαρτος. uide ἀσυρής.

Ἄσηρος. sine putredine, & teredinibus.

Ἀδυνεία. ας. ἡ. debilitas, imbecillitas.

Ἀδυνέω. μ. ήσω. π. κα. ægroto, langueo, imbecillis fio, nequeo.

Ἀδύνημα. τος. τὸ. imbecillitas.

Ἀδυνής. ές. ὁ. ἡ. debilis, ἄῤῥωστος.

Ἀδυνία, pro ἀδυνεία, Ionicum est.

Ἀδυνόω. μ ώσω. π. ωκα. infirmum reddo. Accus.

Ἀδυν. detrimentum passus est. aorist. primus est ab ἄτω.

Ἄδυμα. ατος. τὸ. πρὸ τοῦ ἄω, τὸ πνέω. Etym. anhelatio, anhelitus, affectus in difficultate spirandi consistens, cum quis sine sono & difficultate non potest spirare. δύσπνοια.

Ἀδυμάζω. πνευστιάω.

Ἀδυμαίνω. μ. ανῶ. π. κα. anhelo, spiritũ cum difficultate traho.

Ἀδυμαλικός. ὁ. ὁ. suspiriosus, anhelus, qui difficilem habet respirationem, anhelosus.

Ἀσία. Promethei mater, ut Lycophron. Etym.

Ἀσίας λειμών. ὁ. apud Hom. pratum quoddam ab Asio Cotys filio, qui Lydiæ regnum obtinuit nomen habens, uel ut alij, cœnosum propter Caystrum lutulentum fluuiũ, qui locum præterlabitur, est enim ἄσις, τὸ ὀξὺ ὕδατος ῥεῦμα, ab ἄζω. Hom. Ἀσίῳ ἐν λιμνῃ, ubi ἀσίῳ casus est patrius, ἐυμελίῳ ab ἐυμελίας. Eust. Iliad. β. Vide in λειμών.

Ἀσιάτις cithara triplicis chordæ, ab Asio inuentore sic dicta ἢ λιρεμάτα αὐτὰ τὸ διθάρας. ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας ἐν Τμώλῳ πρῶτον εὑρέθη. Etym.

Ἀσίδηρος. ὁ. ὁ. absq; ferro.

Ἀσικχός. ὁ. ὁ. delicatioris cibi appetens.

Ἀσικχόπαιον. τὸ. quàm minimè noxium.

Ἀσίνη. ἡ. uolucrum herba, ut Gaza uertit apud Theophrast.

Ἀσινής. ές. ὁ. ἡ. innocuus. propriè qui alios non offendit, nemini iniuriam faciens, non autem à nemine læsus, uel uim passus, actiuã enim nõ passiuam significationẽ hæc uox habet.

Ἀσιογεία. ας. ἡ. sepes, maceries, αἱμασία.

Ἄσιος. pratum, λειμών, ῥοδιών. ἢ πρὸ τοῦ ἄζειν. ἢ πρὸ τοῦ ἀεῖστος. Etym. Vel plaustrũ, quasi ἄσιν ἔχον καὶ ἁμάξιον. cœnosum pratũ, ab ἄσις, ἢ ἐκ τοῦ ποταμὸς δεῖα.

Ἄσιος λίθος. Asius lapis Dioscoridi lib. 5.

Ἄσις. ιος. ἡ. limus, cœnum. Et nomen auis, σρουθιοκάμηλος, & apud medicos, fastidiũ, nauseatio, quæ uomitum præcedit.

Ἀσιτεῖν. cibo abstinere & inedia uti. Bud. Com.

Ἀσιτία.ας.ἡ.ieiunium,inedia, ἀωρεξία.
Ἀσιτίσας.αντος.ὁ.cibi abstinens.
Ἀσιτία. idem quod ἀσιτέια.
Ἄσιτος.ὁ.ἡ. ieiunus, inappetens, qui cibum nõ admittit: at qui auersatur, ἀποσιῶς dicitur.
Ἀσκάλαβος.ὁ.καὶ
Ἀσκαλαβώτης.ὁ.ὁ.feles, lacerta, tarantula, stellio. παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως καὶ τὸ βῶ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ. Etym. De Ascalapho, id est stellione, uide Nicandrum. Ἀσκαλαφος Aristoteli auis quædam est, Theodorus Græcam uocem relinquit: ἀσκαλαβώτιον autem ex eodem uertit stellionem, genus lacerti.
Ἀσκαλόρων, ut Athenæus in Theophrasto legit, Cacti fructus est. aliàs Scalia uel Ascalia.
Ἀσκαλής.ὁ.ἡ.σκληρός. Etym.
Ἀσκαλιάζειν.claudicare.
Ἄσκαλος.circulus, ἀκάθαρτος.
Ἀσκάλων.ονος. Ascalon, oppidum Syriæ, dictum à fratre Tantali: unde.
Ἀσκαλώνια κρόμμυα. Ascaloniæ cepæ. Theoph.
Ἀσκαλωνίτης. Ascalonita.
Ἀσκαλώπας.gallinago.
Ἀσκαυδίης.nuncius. Vide ἀσκαύδης.
Ἀσκάνιος.ὁ.filius Aeneæ. Etym.
Ἀσκάντης.ου.ὁ.scamnũ, lectulus, grabatulus. Aristoph. Nebul. Etym.
Ἀσκαρδαμυκτί.καὶ
Ἀσκαρδαμυκτῶς. sine momento, inconniuenter, nihil conniuens,
Ἀσκαρδάμυκος.ου.ὁ. inconniuens. Eras. prouerbio, Conniuere. ἀτάρμυκτος.
Ἀσκαρδαμυκτῶ. incõniuenter aspicio. Bud. Cõ.
Ἀσκαρής.immobilis, non palpitans.
Ἀσκαρίζειν.saltare, σκαίρω, σκαρίζω, καὶ ἀσκαρίζω.
Ἀσκαρίς.ίδος.ἡ.tipula. Theod. interprete, apud Aristotel. alibi tamẽ Græcam uocem relinquit. lumbricorũ minorum species, neruibus similis, infantibus peculiare malum, in gracilibus intestinis plerunq; consistit, & circa anum graues pruritus excitant. uide Gal. & Aeginet. Cæl. lib. 10. cap. 44. Medici ascaridũ, qui uermiculi sunt, recto intestino, id est infimo animalium innascẽtes, curam profitentur.
Ἄσκαρμος.ὁ.ἀκοίμητος.
Ἄσκαροι.οἱ.crotala, & genus calciamenti. Cælius ibidem.
Ἀσκαροφόρος.ου.ὁ.baiulus, φορτηγός. Cæl. ibidem Vide ἀγγαροφορῶ.
Ἄσκαφος.ὁ. ineffossus, Strabo ἄσκαφοι δὲ ἄμπελοι μένουσι δία τέλους.
Ἀσκέα.cultus, θρησκεία.
Ἀσκελέως.immobiliter, assiduè.
Ἀσκελής.ές.ὁ.ἡ. immobilis, καὶ σφῆσιν τῶν σκελῶν.uel assiduus, non cessans, ualdè uehemens, asper, cui nulla sunt crura, deficcatus. ἀπὸ τοῦ σκέλλω τὸ ξηραίνω διὰ τὸ σκέλος. Etym.
Ἀσκέομαι.disco, exercito, meditor.
Ἀσκέπτος.ον.impolitus, non elaboratus.
Ἄσκεπτος.ου.ὁ.inconsyderatus.
Ἀσκέπτως.inconsideratè, temeriè.
Ἀσκορία.ας.ἡ.genus Attici calciamenti.
Ἄσκυλος.ου.ὁ.ἡ.imparatus, nudus, ψιλός, Aeschy.
Ἀσκέω.μ.ήσω.π.ηκα.exerceo, laboro, labore quæro & colo, fabrico, curo, orno, disco & doceo, sector, meditor, industrius fio. Accus. iung.
Ἀσκηθής.ές.ὁ.ἡ.illesus, sanus, incolumis. Etym. Vide ἀσκοπός.
Ἄσκιος.διαπα.uita sub dio.
Ἄσκημα.ατος.τὸ.καὶ
Ἄσκησις.εως.ἡ.exercitiũ. τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.esse uolunt. Vide γυμνασία in Ammonij differentijs. Item studium, negocium, meditatio & exercitatio mẽtis in rebus diuinis. Basil. Bud. Com.
Ἀσκητήριος.locus solitarius, & à publico secessus ad ueræ philosophiæ exercitationẽ. Bud. ibidẽ.
Ἀσκητής.οῦ.ὁ. certator, pugil, διὰ τὸ ὡς ἀσκῶν νεκροῦ τὸν ἀσκητῶν. Etym. exercitator, monachus. Bud. Com.
Ἀσκητός.ου.ὁ.ἡ.diligenter elaboratus, factus, exercitatus.
Ἀσκήτρια.ας.ἡ monialis, puella deo dicata. Bud. Com.
Ἀσκίδιον.ου.τὸ.utriculus.
Ἄσκιος.ου.ὁ.ἡ.umbra carens, σκιαρός.
Ἀσκίτης.species aquæ intercutis, in qua plus sese humoris promit, spiritus autẽ minus. cui opponitur τυμπανίτης.
Ἄσκλη.ης.ἡ.exercitium, ἄσκησις.
Ἀσκληπιεῖον.τὸ.Aesculapij templum.
Ἀσκλήπια, seu ἀσκληπίεια.festa Aesculapij
Ἀσκληπιάδαι.οἱ. dicuntur οἱ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπίγονοι, ab Aesculapio genus ducentes.
Ἀσκληπιάς.ἡ.laurus, δάφνη, & herba quædam Dioscoridi.
Ἀσκλήπιον πανάκης. Panace Aesculapiæa, herba apud Dioscorid. & Theophrastum.
Ἀσκληπιός.ὁ.Aesculapius, medicus fuit clarissimus. ὁ μὲν ἐῶν τὰ σκέλη ἀνελκυσθῆναι καὶ ξηραίνεσθαι. ἀεὶ μέρος δὲ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ ἢ παρὰ τὸ ἀσκεῖν τῶν νοσημάτων ἢ παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἢ πῶς οὐ νοσοῦντας· πρότερον γὰρ ἵππος ἐκαλεῖτο. Etym. De hoc etiam Plin. Vnde ἀσκληπιαδῶν παῖδες Græcis dicuntur medici. Aesculapij hymnus extat apud Orpheum.
Ἀσκληρής.æquilaterus, ἰσόπλευρος.

Ἀσκωλιάζω. μ. ἄσω. π. ακα. salio super utrem. Lege inferius per ω in secunda syllaba.

Ἄσκοπα. absq; scopo, aduerbialiter. Lucian. Toxar. ἐπῳδὴν νῦν ἄσκοπα τοξεύσαμεν.

Ἀσκοπήρα. ας. ἡ. marsupium. ex ἀσκὸς, quod utrem, & πήρα quod peram siue sacculum dicunt. Hac dictione utitur & Suetonius in Nerone, Alterius collo & ascopera deligata, simulq; titulus, Ego quid potui? sed tu culleum meruisti.

Ἄσκοπος. ον. ὁ. ἡ. inconsyderatus, inopinatus, inopinabilis.

Ἀσκορδινωτὸς. ον. ὁ. incõcussus, non mouens membra. σκορδινᾶσθαι enim significat pandiculari & membra extendere, ut qui à somno excitantur.

Ἀσκός. ὁ. ὁ. uter utris, urna. ἐκ τοῦ χίζω & σφήσεως. ἡ. παρὰ τὸ χῶ. Apud Hippoc. etiam tegula, siue later.

Ἀσκυρῶνις. ἡ. catulus ursæ.

Ἀσκυτός. ὁ. illæsus, incolumis, sanus. παρὰ τὸ ἀσκός. Etym. Vide ἀσκεθής.

Ἀσκυφλαυίζειν, ὀδιγνί καταπλήττεσθαι. inani metu terrere. Lege Prouerb. Vtre territas.

Ἀσκοφορεῖν. solenne uerbum in Dionysijs, siue Bacchanalibus usurpatum, utres ferre. Etym.

Ἀσκοφόρος. ὁ. minister sacrorum Bacchanalium, utres ferens Etym.

Ἄσκυλτος. infatigabilis.

Ἄσκυρον, & ἀσκυροειδὴς. herba quædã apud Dioscoridem.

Ἀσκώλια. τὰ. festa erant Athenis, quibus in medio theatri super utres. id est ἀσκοὺς, inflatos ob unctosq; uno tantũ saltabant pede, ut delabentes risum excitarent, idq; in honorem Bacchi. unde.

Ἀσκωλιάζειν. καὶ

Ἀσκωλίζειν. dicitur, ad quod allusit Vergil. 2. Georg. Mollib. in pratis unctos saliere per utres. Sic item dicuntur qui uni tantũ innitentes pedi saltant, qui ludus puerorũ est etiam hac nostra tempestate. παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ὅτι σκόλοπα, id est, palus, & stipes. ἀπὸ τῶν παιζόντων σκόλοπα καὶ χωλεύοντων, & πλεονασμῷ τοῦ α cuiusmodi lignis obambulantes, grallatores cum Plauto fortasse uocare licebit, atque ab ea dictione σκῶλος, apud Plutarch. lib. 1. sympos. σκωλιάζειν (nisi quis mendum putet) legitur, eodẽ sensu quo ἀσκωλιάζειν, hoc est, Empusæ ludũ saltare. uerum quidam ἀπὸ τοῦ ἀσκὸς inflectunt. Ponitur aliquando pro claudicare. Etym. Superius scribitur per ο breuem in secũda syllaba

Ἀσκωλιασμός. ον. ὁ. genus saltationis unico pede uel super utres. Etym.

Ἄσκωλον. τὸ. leue, politum.

Ἄσκωμα. ατος. τὸ. uter. pellis caprina, pellis qua muniuntur remi, qua parte palmo incumbũt, & laxus uberis sinus, qui lac continet.

Ἄσμα. ατος. τὸ. canticum, cantilena.

Ἀσμάλιον. ου. τὸ. cantiuncula.

Ἀσμαθοκάμπται. qui multis uarijsq; generibus, & quasi flexibus carminum utuntur, ut sunt στροφαὶ, ἀντίστροφοι, ἐπῳδοί.

Ἀσμένεστερον. gratius, acceptius.

Ἀσμενίζω. libenter accipio.

Ἄσμενος. ον. ὁ. libens, uoluntarius, gaudens. χαίρων ἡδέως. ab ἥδω. Vnde ἥσμαι & ἥσμενος, siue ἄσμενος, participium. Etym.

Ἀσμένως. libenter, promptè, citò.

Ἄσμηκτος. ον. ὁ. non purgatus.

Ἀσόλοικος. ον. ὁ. ἐπίχαρις, gratus, ὁ βάρβαρος. Vnde ἀβλοίκως, ἀφελῶς.

Ἀσόν. ὁ. Aegyptij uocant plantaginem minorem.

Ἀσός. ὁ. Syratis. apud Phœnices. Etym.

Ἀσπάζομαι. μ. άσομαι. ἡγ

Ἀσπάζω. παρὰ τὸ ἀσφαλικόν, ἡγ ἀσπάω ἀσπάζω, τὸ μὴ διαχωρίζω. ἢ παρὰ τὸ ἀσπαλικὸν ἡγ ἀσπάω, ὡς ὠσπασῶ. Etym. amo, saluto, amplector. Erasmus annotat non significare simpliciter salutare, sed osculo & cõplexu salutare quod olim ex more fiebat apud amicos. Accusatiuo iungitur.

Ἀσπαίρω. μ. ερῶ. tremo, palpito, ut morientes faciunt.

Ἀσπάλαθος. ὁ. frutex quidam surculaceus, spinosus, spinam candidam uocant, aspalathũ quoq; Plinius, extat in Epigr. Dioscoridi & Theoph.

Ἀσπάλαξ. κος. ὁ. talpa παρὰ τὸ ἀσπῶ ἀκρασῆ γὰρ τῇ γλῶ, ἡγ τοι ἐβάθος. Etym. Theophr. Aristot. Aelianus, & Oppian. de uenatione.

Ἀσπαλία. ας. ἡ. piscatio.

Ἀσπαλιεύς. ιέως. ὁ. piscator cum arundine, simpliciter piscator.

Ἀσπαλιευτής. οῦ. ὁ. piscator, ὁ τῇ ὁρμῇ χρώμενος, ὅπ ἀσπαλος ὁ ἰχθύς.

Ἄσπαλος. ου. Athamanum lingua piscis.

Ἀσπαραγγίς. ὁ. ἀκανθᾶς.

Ἀσπαραγία. ας. ἡ. corrudago, ut in Theophrasto uertit Gaza.

Ἀσπάραγος. ου. ὁ. asparagus. τὸ. τῶν λαχάνων ὁρμενον. Etym. Turio in genere Gaza corrudam pro asparago uertit in Theophrasto. Vide Dioscoridem, & Erasmum in Prouerbio, Citius quàm asparagi coquantur.

Ἀσπαίζω. tremo, ασπαίζω, examinor, palpito.

Ἄσπαρτος. ον. ὁ. ἡ. non seminatus.

Ἀσπασίως. αὐτὸ τοῦ ἀσπασίως. Etym.

Ἀσπάσιος. ον. ὁ. gratus, delectabilis. uide Etym.

Ἄσπασις. ιος. ἡ. sorbtus.

Ἀσπασίως. grate, libenter, amanter.

Ἄσπασμα

Ἄσπασμα. ὄς. ὸ. amplexus.
Ἀσπασμός. ὁ. salutatio.
Ἀσπαστός. ὁ. placidus, gratus, facilis expugnatu, mirãdus, iucundus. Etym.
Ἀσπασύνη. salutatio, amicicia.
Ἀσπασῶς. libenter, φιλοφρόνως, ἡδέως.
Ἄσπονδος. ὁ. irreconciliabilis, ἀσπονδος.
Ἀσπερχές. Herodo. dixit procalidius & impensius festinare, ac ueluti satagere ἡ ἀνασκιρτᾶν, sic inquiens, ἀσπέρχεται ὥσπερ μόνος ἀποπλεῖν. Eust. Iliad. γ.
Ἄσπορος. ὁ. nullum semen producens.
Ἀσπουδί. studiosè, seduló, funditus, omnino, κατ' ἐπίπασιν πᾶσα, ἀσπουδὶ δὲ ὸ ἀσπούδω.
Ἄσπορος. ὁ. ἡ. multus, immensus, inenarrabilis.
Ἀσπιδαποβλής. ῆτος. ὁ. abiector hastæ: sic appellatur apud Aristophanem Demosthenes. Vide Chiliad. Erasmi.
Ἀσπιδεῖα. concauitates (πτυχαὶ) scutorum. Item pars quæ ad puppim uergit.
Ἀσπιδής. scutosus, obarmatus scutis.
Ἀσπιδίσκη. curuatura quædam in curru.
Ἀσπίδιον. ὸ. ὸ. καὶ
Ἀσπιδίσκιον. ὸ. ὸ. breue scutum. Legitur & οἱ ἀσπιδίσκοι in mascul. plural. pro breuibus scutis, & in scuti formam orbicularibus ornamentis, capitibusq; laterum in cithara.
Ἀσπιδιώτης. ὁ. ὁ. scutatus, bellator.
Ἀσπιδόν. scutatim, protectim.
Ἀσπιδοφόρος. ὁ. ὁ. scutifer.
Ἀσπίζω. μ. ίσω. π. ικα. defendo, propriè est clypeo se defendere. Accus. iung.
Ἄσπιλος. ὁ. ὁ. ἡ. immaculatus.
Ἀσπιλωτός. ὁ. ὁ. idem.
Ἀσπίς. ἡ. serpentis species. Dioscorid. lib. 5. cap. 53. & cap. 70. Aristoteles, Aelianus in historia anim. & Nicander in Theriacis. & Des. Erasmus in prouerbijs, Aspidis morsus, Aspidis telum, Aspis à uipera.
Ἀσπίς. ίδος. ἡ. parma, scutum propriè rotundũ. Etiam ἀσπίδες campi forma orbiculari, aut ubi aspides plurimæ uisuntur.
Ἀσπισμός. ὁ. protectio.
Ἀσπιστῆρες. scutati.
Ἀσπιστής. bellator.
Ἄσπλαγχνος. timidus, abiectus.
Ἄσπλωα. τά. odora.
Ἄσπλωον. ὸ. ὸ. medicamentum ad curanda lienis uitia.
Ἄσπλως. asplenos uel asplenium herba Dioscoridi.
Ἀσπονδί. sine fœdere aut libatione.
Ἀσπονδίω. nõ seruo pacem, rescindo fœdera, fœdera non ineo.
Ἄσπονδος. ὁ. ὁ. ἡ. infidus, sine fide, immemor fœderis, fœdifragus. Ἄσπονδος πόλεμος, bellum perpetuum, atrox, & irreconciliabile. Eras. Chil.
Ἀσπονδοι ἐχθροί. inimici qui in concordiam redigi non possunt.
Ἄσπορον. ὸ. sterile, ἄγονον.
Ἄσπορος. ὁ. ἡ. inseminabilis, sine semine.
Ἀσπουδίας. ὁ. ὁ. negligens, non studiosus.
Ἀσπουδί. sine cura, neglectim.
Ἄσπρις. ἡ. cerrus arbor, ut Gaza reddit ex Theophrasto, & si alibi αἰγίλωπα ex eodem cerrum uertat.
Ἄσσα. cum spiritu tenui, quædam, ἄνα, neutri generis, plur. num. Cyril. Ἄττα Attice.
Ἄσσα. cum spiritu denso, ἄλνα, cum tenui uerò ἄνα καὶ ὅσσα significat: ab articulo ὅς, καὶ ἀφ' ὧν σὰ quod significat Megarensium lingua. ἄνα. Etym. Cyril. Ἄττα Attice.
Ἀσσάειον. ὸ. ὸ. as.
Ἄσσον. citò, propè, magis. Item facilius, ut Eudæmon. Etym.
Ἀσσυρία. ας. ἡ. Assyria regio, quę & Babylonia, primum uocabatur Euphratis, deinde Chaldæa. uide Etym.
Ἀσώδης. ὁ. ὁ. ἡ. læsus, fastidiosus, cibum fastidiens, & nauseans & feb. ἀσώδης uocat Hippocrat. in quibus ægri ἀσῶνται. id est grauiter afficiuntur, atq; molestè, paruumq; placide habent. Vide ἀσώδης per simplex sigma.
Ἀσώμενος. ὁ. ὁ. grauiter & molestè habens, qui implacidus, inquietusq; in lecto iacet & sese permutat. (ν. ασω)
Ἀσαθής. inconstans, ἀβέβαιος.
Ἀσάθμητος. immunitatẽ habens, ἀφορολόγητος. Bud. Com. & Annot. post.
Ἀσάθμητος. ὁ. ὁ. ἡ. inæqualis, uago, erro, instabilis, temerarius. Bud. ibidem.
Ἀσαινῶν. ægrè ferre, errare. Vide ἄσλω.
Ἀσάκοι. οἱ. pisciculi quos cammaros uocat. Gaza ex Aristotele. multis lachrymis oppleti, quasi non stillantes, sed affatim fluentes. Theodorus gãmaros reddit in Aristotele. Vide Aelian.
Ἀσακτί. aduerb. guttatim.
Ἄσακτον. non distillãs, sed copiosè fluens.
Ἀσάλακτος. ὁ. ὁ. ἡ. domicilio carens.
Ἀσάλη. polypus narium.
Ἀσαλής. non uestitus.
Ἄσαυλαι. οἱ. apud Persas dicebãtur tabellarij quidam, qui certis interuallis itinerum permutabantur, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, ἡμεροδρόμοι. Vide in ἀγγαρεύω, & superius ἀσκαυλής scribitur eodem significato.
Ἀσάρτη. ης. ἡ. Astarte Syriorũ numen. uide Etym
Ἀσασία. ας. ἡ. inconstantia.

Ἀστάσιος ον. ὁ. ἡ. seditione carens.
Ἀστάτεω. μ. ήσω. τ. ηκα. instabilis sum.
Ἄστατον. τ. ὁ. ἡ. instabilis, implacatus, turbulentus, uagus.
Ἀστεῖς. ιδος. ἡ. Atticè pro στεῖς. uua passa. Lege prouerbium apud Des. Erasmum, Viri senis astaphis caluaria.
Ἄστχυς. υ ον. ὁ. spica α hic abundat.
Ἀστεγής. tectus, πολυστεγής.
Ἄστεγον. τ. ὁ. intolerabilis.
Ἄστεγον, intectus, intolerabilis, μὴ ἔχων στέγω.
Ἀστείζομαι. urbanus sum.
Ἀστείζω. μ. ίσω. π. ικα. iocor, καγχλάζω, κομψεύω
Ἀστεολογία. ας. facetiæ.
Ἀστειόρημονέω. ciuiliter loquor, facetus sum.
Ἀστεῖον. ου. ὁ. ἡ. urbanus, elegans, ciuilis. Vide Ammonium.
Ἀστεότης. urbanitas.
Ἄστεπτον. inuius.
Ἀστεϊσμός. ὁ. ὁ. urbanitas, ciuilitas, ingenua festiuitas. Ironiæ species apud Iulium Rufinianum.
Ἄστεκτος. intolerabilis.
Ἀστέλεφος. corium, quo cithara integitur.
Ἀστέλεχος. anus, sedes.
Ἀστέμβακτον. τ. immobile, & iniurijs non obnoxium, ἀστέμβακτον κλέος dixit Euphorion gloriam perpetuam uel impolluibilem, à στέμβω. Eust. Iliad. β. annotat. Etym. author ait à Lycophrone pro lamentabili & querelis pleno accipi in ω uersu, δύσζηλος ἀστέμβακτα πιμπρουμένη, ubi in impresso codice legitur ἀστένακτα, quanquã & Eustat. ἀστέμβακτα citat ex eo.
Ἀστεμφέως. immotè, immobiliter, fortiter.
Ἀστεμφής. ές. ὁ. ἡ. immotus, strictus, interritus. ab α priu. & στέμφω, quod est σωνεχῶς κινέω. Lycophron utitur pro suspirioso & lamentabili. uide Etym.
Ἀστενακτί. securè, sine gemitu. Aristophan. σὺ δ' ἀστωακτὶ περιδόμενον.
Ἀστεργάνωρ. ορον. ὁ. ἡ. uirum non amans, παρὰ τὸ μὴ στέργειν τὸν ἄνδρα. Aeschylus.
Ἀστεργής. ές. ὁ. ἡ. implacidus, ἄστοργος, sine affectu amoris.
Ἀστερίας. ὁ. stellaris auis, ex ardeolarũ genere. Itẽ piscis ex mustellorum genere: est & accipiter auis ἀστερίας cognominatus. Omnium fit mentio apud Aristotelem. Asteriæ auis meminit Aelianus. Ἀστέριον Nicandro in Alexipharmacis inter phalangia numeratur.
Ἀστέριον. τὸ. herba quædam apud Pausaniam.
Ἀστερίσκος. τ. ὁ asteriscus, stellula, & herba quædã Theophrasto, quæ aliàs Aster Atticus uocatur.
Ἀστρόφ. ὀγκος. ὁ. stellatus, splendidus.
Ἀστρόειν. ὀγκον. τὸ. stellatum, uarium.
Ἀστεόεσσα. ης. ἡ. stellata.
Ἀστεροπαῖος. apud Homerũ αὐτὴ τοῦ ἀμφιδέξιος. Iliad. φ. qui ad res multas prompto & expedito est ingenio ἀστεροπαῖος solet uocari, quod nomen Larensimo conuiuarum principi tribuit Timocrates apud Athenæum, propterea quid (ut inquit ille) μὴ ἐλάττων τῶν πατρίων τὰ τῶν ἑλλήνων μεταχειρίζεται ἐπίσης ἀμφοτέρων τῶν φωνῶν προϊστάμενος. Vtitur eleganter eadem uoce Libanius in Prolegomenis in De-
Ἀστεροπή. fulgur, fulmen ἀστραπή. ἀναστρέφει γὰρ ποιεῖ οὐδὲν ὤπας, ἢ πῦρ ἀ τὸ εἰσκρίν οὐδὲν ὤπας τοῦ ὁρᾶν. Etym. (most.
Ἀστεροποιός. τ. ὁ. fulminator, ἡγεμὼν ὁ Ζεύς.
Ἀστεροπός. ὁ. ὁ. uarius, maculosus, unde
Ἀστεροπον. τὸ. monile.
Ἀστεφανος. τ. ὁ. incoronatus.
Ἄσθενος. impotens, calamitosus & uerbum ἀσθενέω, ἀσθενατῶ, impotens sum. uide ἀσαυνέω.
Ἀστήρ. έρος. ὁ. stella, & aquatile in stellæ formam. Et ἀστὴρ Ἀθηνικός, inguinalis herba Dioscoridi. & terra Samia apud Celsum.
Ἀστήρ. ὁ. stella aquatilis, ut Gaza exponit in Aristotele: zoophyton est. Vide etiam Aelianum.
Ἄστρ. After, urbis nomen paroxytonũ. Cyrillus.
Ἀστρεῖς. aues quædam Oppiano.
Ἀστήριγκτος. τ. ὁ. non firmus.
Ἀστιβής. ές. ὁ. ἡ. ὑ
Ἀστίβατος. ὁ. inaccessus.
Ἄστιβος. ου. ὁ. ἡ. inuius, insulcatus.
Ἀστικός. τ. ὁ. q in ciuitate uersatur. aliàs per ypsilon scribitur in medio. Vide Ammoniũ in Ἀστῶος.
Ἄστικτον χωρίον. dicebatur ager creditoribus non obnoxius, τὸ ἐλεύθερον. nam qui obnoxij erãt lapidibus signabãtur, uel columna: cui opponitur στικτὸν χωρίον, uel ὑπόβολον.
Ἀστίχος. uas rotundũ, quod sulphure, pice & stuppa oppletũ eiaculabatur, ut obuia combureret.
Ἀστιφέλικτος. τ. ὁ. inconcussus.
Ἀστοιχείωτος. carens elementis & principijs.
Ἄστολος. τ. ὁ. ἡ. mala uestis, ueste carens.
Ἄστομος. τ. ὁ. liber in loquendo, mollis, ora lædẽs, σκληροστόμος. ut ἄστομοι ἵπποι. Item loqui im-
Ἀστονόμος. τ. ὁ. ædilis. (potens
Ἀστόξενος. τ. ὁ. ἰδιόξενος. qui priuatim & per se ius hospitalitatis subit, aut qui peregrinus cum sit, eodem in honore est quo ciues ipsi. Dionysius tradit ἀστοξένους dici, qui ex maioribus quidam oriundi ciuibus, peregrini habentur nihilominus, cuiusmodi in Lydia Agamemnon.
Ἄστοργος. τ. ὁ. affectione amoris carens, ἀστεργής.
Ἀστός. τ. ὁ. ciuis. Ἀστυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. erro.
Ἄσαχος. τ. ὁ. sagitandi imperitus.
Ἀστραβαλίζειν. æquare, corrigere.

Ἀσραβὲς. insutile, sectum, firmum.

Ἀσραβηλάτης. ου. ὁ. auriga, agaso, mulio.

Ἀσραβὴ ης. ἡ. asinũ interpretantur aut mulam: iumentũ quo homines uehũtur, dossuarius mulus, & mula clitellaria. Est item lignũ in ephippijs, quod manu cõtinent sedẽtes, clitellæ, sella equestris præalta, ita ut lũbos tegat. Bud. Com.

Ἀσραβὴς. ἐος. ὁ. ἡ. indeflexus, non conuersus, erectus, non facilè deprauabilis & cõtortilis. Bud. ibidem.

Ἀσραγαλίζω. uel ἀστρίζω, talis seu tesseris ludo. Plin de Polycleto loquẽs: Fecit & talis nudos ludentes, qui uocantur ἀστραγαλίζοντες. lib. 34. ca. 8.

Ἀσραγαλῖνοι. aues quædam Oppiano.

Ἀσραγάλισις. ιδος. ἡ. ludus talorum.

Ἀσράγαλος. ἡ. talus, tesserarum ludus. Item calcaneum, cõiunctura pedis. Hom. septem uertebras spinæ quibus collum incumbit ἀστραγάλους appellat. Est & herbæ nomẽ in Arcadia crescentis abunde, apud Gal. Vocãtur item eo nomine partes quædam in columnarum spinis.

Ἀσράγαλος. herba quædam apud Dioscoridem.

Ἀσραγυλικός. ignarus ducendi exercitus.

Ἀσρᾶιος. astrorum ueterum pater, teste Arato.

Ἀσρακτυλίδες. enodes.

Ἀσραπαῖος ἄνεμος. uentus uehemens, qui fulgetras excitat.

Ἀσραπός. ὁ. cognomen Iouis, cuius hymnus est apud Orpheum.

Ἀσραπή. ῆς. ἡ. coruscatio, fulgetra.

Ἀσράπτω. μ. ἄψω. ψ. αφα. fulguro, corrusco, fulguris instar reluceo.

Ἀστρατεία. ἡ. pax, quando cessatur à militia. ἀστρατεία Minerua uocabatur, cuius templum erat in Laconia.

Ἀστράτευτος. ὁ. immunis à militia.

Ἀστρατηγία. ας. ἡ. ductandi exercitũ imperitia.

Ἀστράτηγος. ὁ. ἡ. duce carens.

Ἀστραφής. durus, immobilis.

Ἀστρεπής. idem, ἄπιστος, ὀρθός.

Ἀστρωνής. acutus, sinister.

Ἀστρία. πὰ κοὰ

Ἀστρία. κοὰ

Ἀστριχοι. apud poëtas tali, Ἀστράγαλοι.

Ἀστρίζειν. talis ludere. ἀστραγαλίζειν.

Ἀστρόβακος. ὁ. astronomus.

Ἀστροβλῆτες. siderati, id est cum arescente corpore partes marcidæ sunt & sine sensu, pestifero sidere percussi. Vocantur eo quoque nomine arbores, cum per æstatem arescentes ui solis altius terra, ideoq; deficiente humore quo nutriuntur, languent, & summos cauliculos amittunt, quasi dixeris sidere percussæ, non tamen quouis, sed eo quod Theoph. priuatim uocat ἄστρον, id est, canicula. Legunt alij ἀστρόβλητος & ἀστροβόλητος. ὁ, pro eodem. Bud. in Annot.

Ἀστροβόας. uelox, uertibilis.

Ἀστροβολία. ας. ἡ. sideris percussio, sideratio.

Ἀστροβολισμός. οῦ. ὁ. sideratio quæ σφακελισμὸς dicitur, arborum morbus afflatarum sidere & uaporum siccitate morientium: sed per similitudinẽ ad homines trãslatus arescẽte corpore.

Ἀστροβόλος. ὁ. gemma candide radians ut sol.

Ἀστροθύτης. ὁ. astrorum cultor.

Ἀστρόκυνον. canicula stella quã Aegyptij Θλιψὼ uocant.

Ἀστρολογέω. astris nascendis studeo.

Ἀστρολογία. γγεθλιολογία.

Ἄστρον. ὁ. astrũ, σύστημα τῶν ἀστέρων, congregatio stellarũ, signũ stellis coactũ, quod genus est cynosura, leo, uirgo, &c. Latini sidus appellãt. Vide Ammonium. Astrorum hymnus est apud Orpheũ. Theoph. peculiari nomine ἄστρον uocat canem cœlestem, & calorem qui eius sideris ortu accenditur.

Ἄστρος. ὁ. uetus fuit Mathematicus, qui primus astris indidisse nomina putatur, Theon in Arat.

Ἀστρονομεῖν. astris intentum esse, de astris loqui.

Ἀστρονομία. ας. ἡ. astronomia.

Ἀστρονόμος. ὁ. ἡ. astronomus.

Ἀστροπολεῖν. sideribus intentum esse.

Ἀστροφαής. lucidus, λαμπρὸς, λευκός.

Ἀστροφόρος. ὁ. ἡ. in urbe clamans.

Ἄστυ. ἐος. τὸ. urbs, unde Latini astutum dici uolũt. Vide πόλις in Ammonio.

Ἀστυάναξ. filius Hectoris, & piscis quidam, teste Eust. Iliad. ζ. Ἀστυάναξ quoq; scomma est ἐπίλυνος λυσκινήτου τὰς εἰς λαγνείαν, ἀπὸ τοῦ σύφ. Eust. (Il. χ.

Ἀστυδώτης. ὁ. ἡ. stellifer.

Ἀστυγείτων. ονος. ὁ. ἡ. urbi uicinus.

Ἀστυγξενικός. ὁ. ἡ. finitimus urbi.

Ἀστικός. ὁ urbanus. aliàs per iota scribitur in medio.

Ἀστυλάζειν. eiulare.

Ἀστυλίς. lactucæ genus quam Athenæus à Pythagora ἀστυλόχον uocatam scribit, quod ineptos faciat πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Eust ex Athenæo citat ἀστύλατι uocari.

Ἀστυλόν. aspera & detrita uestis.

Ἀστυνόμοι. ædiles, qui urbi leges præscribebant, urbis præfecti dici possunt, ad differentiam ἀγρονόμων quos præfectus peregrinos non male quis appellauit, & ἀστυνόμοι. οἱ διοικοῦντες τὴν πόλιν. ἄστυ. quasi urbis leges, cuiusmodi decem fuisse Athenis traduntur: quinque in Piræo, & totidem in urbe.

Ἀστυνομία. uocatur quasi quædam urbica lex quæ de rebus statuit, sub quo genere uariæ sunt species: ut τεχνοποιία, κηπουροφυλακία, λιμνοφυλακία,

κία, λιμναρχία, &c. Bud. in Annot. post.

Ἀσυξήνοι. qui in urbe proprias ædes nõ possidẽt.

Ἄσυτος. ς. ὁ. ἄσυλος ἀνήρ. imbecillis & segnis in Venerẽ, qui penẽ arrigere non potis est, à σύω, quod etiam innuitur in illo, ἀσυάξ γέγονα, de quo Eust. Iliad. 9. plura. & ἄσυλος οἶκος, domus quæ uiro caret tanquã columine, uel ἄκαρπος καὶ ἄγονος. Eust. Iliad. χ.

Ἀσυφέλικτον. inconcussum, inaccessum

Ἀσυγγνώμων. immitis, immisericors, iracũdus.

Ἀσύγγνωστος. ς. ὁ. ἡ. sine uenia, indignus uenia.

Ἀσύγκλιστος. ς. ὁ. inclusibilis.

Ἀσύγκλωστον. ς. quod connecti nequit, malè cohærens.

Ἀσυγκόμιστος. ς. ὁ. ἡ. fructus non repositus.

Ἀσύγκριτος. ὁ. ἡ. incomparabilis, dissimilis, iniudicatus.

Ἀσυγκρότητος. ς. ὁ. incõcussus, negligens, piger.

Ἀσυγκροτήτως. negligenter.

Ἀσύγχυτον. τὸ. inconfusum, non mixtum.

Ἀσυκοφάντητος. ς. ὁ. sine calumnia, innocens, cui negotium facessi non potest.

Ἀσύλα. asyla herba apud Theoph. opinor.

Ἀσυλεί, aduerb. tutò, unde quis auferri nequeat, neque liceat.

Ἀσυληψία. ας. ἡ. conceptus, priuatio.

Ἀσυλία. ας. ἡ. defensaculum, asylum, ius libertatis & ueniæ, quod quis apud aras cõsequitur, quam immunitatem ecclesiæ uulgò uocant. Bud. in Annot.

Ἀσυλλόγιστος. ς. ὁ. præter rationẽ factus. Assylogisti uocantur modi argumentationum qui non consistunt, nec à philosophis traditi sunt, licet ueram conclusionem inferant.

Ἄσυλον. ς. τὸ. asylum, ἱερόν, τέμενος, ἀβλαβές. Vide puerbium, ad ἄσυλον confugere in Chil. Eras.

Ἄσυλος ἀνδριάς. Statua ad quam cõfugientibus ius erat asyliæ. cuiusmodi statuãm Tyberij fuisse scribit Philostratus. Dicuntur item ἄσυλοι homines à uiolentia tuti, ut sunt sacrosanctiquos attingere sine periculo nõ licet, nec prehendere, quales tribuni plebis erant apud Romanos, & caduceatores. Bud. in Annot.

Ἀσύμβατος. ου. ὁ. ἡ. nolens pacisci, inamabilis, hostilis.

Ἀσύμβλητος. non conferendus, non æquus, impar ἀσύγκριτος. Aristot. πρῶτον μὴ ὃν κατεπεῖον εἰ σύμβλητ' ἀε μονάδιδν, ἢ ἀσύμβλητοι. Bud. Cõ.

Ἀσύμβολος. ς. ὁ. immunis, qui sine collatione accessit ad cõmessationẽ. Et ἀσύμβολον δεῖπνον, conuiuiũ gratis exhibitum, & in quo symbolũ ut dixit Terẽt. nõ datur. Apud Alexand. Aphrodisiẽ, inauspicatus, infœlix, δυσοιώνιστος. quasi cui aues præpetes nihil portenderunt, uel impficuus, inutilis, quasi nihil in mediũ cõferẽs.

Ἀσύμμετρα. τὰ. commensa, expertia.

Ἀσύμμετρος. ς. ὁ. immoderatus, sine modo.

Ἀσυμμετροι. οἱ. lineæ quæ discrepant uel potentia uel mensura.

Ἀσυμπαθής. ἐς. ὁ. ἡ. sceleratus, nulla miseratione

Ἀσυμπλήρωτος. ς. ὁ. ἡ. non expletus. (motus.

Ἀσύμπηκτον. τὸ. quod collapsũ nõ est, aut cõfrugatum, nec præ ariditate concidit, Opponitur τῷ συμπεπηγότι apud Gal.

Ἀσυμπώρατα. τὰ. malè solidescentia.

Ἀσυμφανής. obscurus.

Ἀσύμφορα. τὰ. inutilia.

Ἀσύμφορος. ς. ὁ. ἡ. inutilis.

Ἀσύμφυλος. ς. ὁ ἡ. incongruus natura.

Ἀσυμφωνία. ας. ἡ. inconsonãtia.

Ἀσύμφωνος. ς. ὁ. ἡ. discors, dissonus.

Ἀσυναλλακτος. ς. ὁ. ἡ. inconciliabilis, homo morosus uel improbus, cum quo cõtrahi uel commercium haberi nõ potest. & cui nihil est commercij cum uita ciuili, quales decet esse τοὺς μονάχους. Basil. Ἄβιον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυναλλακτον εἶναι δεῖ. Bud. Com.

Ἀσύνακτος. idẽ, uel quod cõgregari non potest.

Ἀσύναπτα. τὰ. disiuncta.

Ἀσύναπτος. ὁ. ἡ. qui coniungi non potest, non cohærens.

Ἀσυνάρτητος. incongruus, ἀσυνάρμοστος.

Ἀσύνδετος. ς. ὁ. ἡ. disiunctus.

Ἀσύνδετος. ς. ὁ. incognitus.

Ἀσυνδίκας. ς. ὁ. ἡ. sine coniuge uitam cœlibem ducens, ἀσύζυγος.

Ἀσύνδικτος. ὁ. ἡ. simplex, non coniunctus.

Ἀσυνεσία. stultitia, dementia, inconsyderantia. Plin. in hoc significatu utitur socordia.

Ἀσύνεσις. ιος. ἡ. stulticia.

Ἀσύνετος. ς. ὁ. ἡ. stultus, intelligentiæ expers.

Ἀσυνετῶ. desipio, μωραίνω.

Ἀσυνήθεια. ας. ἡ. desuetudo.

Ἀσυνήθης. ἐς. ὁ. ἡ. desuetus.

Ἀσυνθεσία. transgressio fœderum.

Ἀσυνθετέω. μ. ήσω. π. ηκα. reprobo. Actiu. accus.

Ἀσυνθετος. ς. ὁ. solutũ. τὸ μὴ ἐκ μορίων τῶν συμπληρωσιν τῆς οὐσίας καθ' ὑπόστασιν ἔχον. Demost. in superlatiuo dixit, ἀσυνθετότατον ὄχλον, ἀπιστότατον, καὶ ἀβεβαιότατον ἢ αὐτὴ τῆς ὀμμάλισα ἐκ αὖ δυναιτότης συνιέναι τίποτε φρονεῖ. Grãmatici Asyntheton uocãt cũ sermo copulatiuis coniunctionibus caret, ut docent Romanus Aquila, & Iulius Rufinianus, ut Veni, uidi, uici. Plin. author est asyntheta uocari uasa crystallina, pura, sine ulla macula & uitio: uitia enim artifices cælatura occultant. (nis.

Ἀσύνθετος. ς. ὁ. ἡ. incõpositus, moribus inurba-

Ἀσυντακτος. ον. ὁ immunis à muneribus à Synes. dicitur, & in nullum ordinem descriptus, uel in nullam classem contributus. Significat etiam inordinatum, incompositum, quia συντασσόμενος εἰς τὸ σύνθετος, instructus. Xenoph. ἐὰν δὲ ἀσυντάκτους ὦσι, ἀνάγκη τοῦτο ἀεὶ πράττειν ἃ ἂν χώραν λάβῃ. Bud. Com.

Ἀσυντελής. ές. ὁ. ἡ. inutilis.

Ἀσυρής. scelestus, temerarius. Vide ἀσηρής.

Ἀσύστατος. ον. ἀδιάθετος, parum sibi constans, inconsistens. Refertur etiam τὸ ἀσύστατον inter uitia orationis, simile ei quod appellant ψόλοικον. Fit autem quoties eiusmodi res proponitur, ut ne possit quidem esse quod fingitur. Eras.

Ἀσύφελος. ον. ὁ, stolidus, nullius frugis, nullius pretij, rudis, reprobus. πρὸς τὸ ἄσαι τὸ βλάπτειν, καὶ τὸ φυλάσσειν τὸ δολοῦσθαι καὶ ἀπατᾶσθαι. uide Etym. & Lucian. De hist. conscrib.

Ἀσφάλαστος. ον. ὁ. ἀσκάρεστος. qui sit sine contractione. Sophoc. ξὺν ἀσφαλάστῳ καὶ τὰ χεῖρ πιδήματι.

Ἀσφαλάστος, συντόμως. contractè.

Ἀσφάλιστος. ον. ὁ. manens quietus.

Ἀσφακέλισον. non picatū, ὃ μελανθὲν ἀσφάλτῳ.

Ἀσφάλαξ. ὁ. αὐτὴ τοῦ ἀσφάλαξ, μεταθέσει τοῦ π εἰς φ. Etym.

Ἀσφάλεια. ας. ἡ. σωτηρία, ἢ ἔγγραφος βεβαίωσις. tutela, munitio, certitudo, securitas. Idē quod Liuio & Salustio fides publica. Vulgò saluus conductus. Ἀφάλειαν διδόναι, cauere alicui, hoc est satisdato promittere, dare idoneos spōsores. Item plebiscito potestatem facere impunitate promissa, id quod ἀδείαν ψηφίζεσθαι dixit Andog. Bud. in Annot. & Com.

Ἀσφαλής. ές. ὁ. ἡ. firmus, cautus, ἐδραῖος.

Ἀσφαλίζομαι καὶ

Ἀσφαλίζω. μ. ίσω. π. ισα. utroque enim modo dicitur, prò munio, protego, stabilio: & ἀσφαλισμένας θύρας dicunt pessulo firmatas fores. Voce autem passiua ferè utuntur, cum propulsare arcereq; significat. Polyb. Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, δι' ὃ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται. Quo impetus allisorum ensium arcet & innocuus præbet, hoc est ἀκρεάγα. In Pand. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζειν significat idoneis sponsoribus cauere, quod de stipulante melius dicitur, ut Latinè cauere sibi stipulantem dicimus aut ementem. Bud. ibidem.

Ἀσφάλιος ποσειδῶν, firmus Neptunus.

Ἀσφάλισμα. est quod Latinè pignus dicitur metaphoricè. Curtius, Omissis sponsionū fideiq; pignoribus, uenire eos iussit.

Ἀσφαλτος. ου. ἡ. bitumen.

Ἀσφαλτίτης. Asphaltitis, lacus ubi nascitur bitumen.

Ἀσφάλτωσις. εως. ἡ. bituminatio.

Ἀσφαλῶς. tutò, sine periculo.

Ἀσφάραγος, pro ἀσπάραγος ponunt Attici, de quo Suidas.

Ἀσφάραγος. ου. guttur, faux, λαιμός, παρὰ τὸ ἀσπαίρειν. τείνει γὰρ εἰς τὸν λάρυγξ. ἢ παρὰ τὸ σφαραγνεῖν, ὃ ὀξὺ ἠχεῖν. δι' αὐτὸ γὰρ ἡ φωνὴ φέρεται. Est & germen è spinis enascēs. Itē genus herbę ad purgationes (καθάρσεις) aptū. Etym.

Ἀσφαραγωνία. asparagus.

Ἄσφυλος. ον. ὁ. imbecillis, immobilis. σφυλὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἄσφικτος. ον. ὁ. ἡ. nō stringibilis, solubilis.

Ἀσφοδελός. ὁ. (acuitur) herbosus, hortus, pratū, ubi asphodeli proueniunt. Etym.

Ἀσφοδελός. in Cyrilli differentijs non recte exponitur, locus apud inferos. Homerus enim de prato quodam hoc ei commune epitheton tribuit. Vide Ammonium.

Ἀσφόδελος. ον. herba quæ Latinis dicitur hastula regia & albucum. Etym. Vnde hoc Hesiodi, ὃ δ' ὅλον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Dioscorid. & Theophrast. antepenacuitur.

Ἀσφράγιστος. non signatus, sine pastore, ἀποίμαντος. Etym.

Ἀσφυκτεῖν. non habere pulsum uenarum, elanguescere pulsum.

Ἄσφυκτος. ον. ὁ. minimè astringens.

Ἀσφυγετός. lutosus ager, quales in fluuijs coaggerantur. ὁ ἰλυώδης, συρφετός.

Ἀσταθές. τὸ. ἀκατάστατον. instabile, infirmum. sic Aeschilus. Etym.

Ἀσχάλλω. μ. λῶ. tristor, ægre fero, irascor. Poëtice ἀσχαλάω, uel ἀσχαλόω, quasi ἀ ἄχος ἄλις ἔχω. ἔστι παρὰ τὸ ἄχθος καὶ τὸ πλεονασμὸν τοῦ σ. ἢ παρὰ τὸ ἀχῶ καὶ ἀσθένειν. Etym.

Ἄχθος. ον. ὁ. ἡ. intolerabilis, indetentus, inuictus. Etym.

Ἀσχημάτιστος. ον. ὁ. figura uacuus.

Ἀσχήματον. τὸ. male figuratum.

Ἀσχημονέω. μ. ήσω. π. ηκα. turpiter ac præter decorem ago, indecorè me gero.

Ἄσχημος. ον. ὁ. ἡ. turpis.

Ἀσχημοσύνη. ης. ἡ. inuerecundia, dedecus.

Ἀσχήμων. ονος. ὁ. ἡ. inuerecundus, indecorè quippiam agens, turpis, indecens.

Ἀσχολόω. deorno.

Ἀσχίζη. τὰ. infissa pedis.

Ἀσχίον. τὸ. aschiū, tuberis genus in Theophrasto.

Ἄσχιστος. ον. ὁ. indiuisus, infissus.

Ἀσχολία. ας. ἡ. negocium, studiū, occupatio. Ammonius

monius distinguit ab ἀκαιρία.

Ἀχολέω.μ. ήσω. w. κα. exerceo, in occupatione

Ἄχολος.ο.ὁ.ἡ. negociosus, solicitus. (sum.

Ἀχολδμαι. occupor, non sum ociosus.

Ἄχυ.τὸ. succus est ponticæ arboris.

Ἀσώδης. febres appellantur ab Hippoc. in quibus ægri ἀσδῶνται. id est, grauiter afficiũtur atq; implacide molesteq; habẽt, alij ἀσώδης scribunt.

Ἀσώδης. ex repletione cibum fastidiens, grauis, molestus, implacidus. Hippoc.

Ἀσώματος.ο.ὁ.ἡ. incorporeus.

Ἀσώμυος. tristatus, λυπόμενος.

Ἄσωμος.ὁ. incorporeus. Etym. non corpus, corporis expers, carens corpore, sine corpore.

Ἄσωπος. καὶ ἀσωπὸς.ο.ὁ. Bœotiæ fluuius, propè Thebas. παρὰ τὸ ἄσιον τὸν ῥοῦν, ἢ τὸ ὤψ. Etymologus.

Ἀσωτδύομαι.μ.σομαι.π.συμαι. luxu diffluo. sumptum à populo Asotorũ, quòd essent luxu perditi, perpetuoq; in comessationib. uersarẽtur. Meminit Cic. lib. 3. de finib. Nolim enim mihi fingere (inquit) Asotos, ut soletis, qui in mẽsam uomant & de conuiuijs auferãtur, crudiq; postridie se rursus ingurgitent. Bud. Com.

Ἀσωτία.ας.ἡ. luxuria, lasciuia, prodigalitas, intemperantia, comessatio. Gellius luxum & popinationem interpretatur. Bud. in Annot.

Ἄσωτος.ο.ὁ.ἡ. prodigus, insatiabilis, luxuriosus, insolens, decoctor, homo nihili nulliusq; frugis, & gulæ luxuiq; deditus.

Ἀσώτως. turpiter, immodicè, prodigaliter.

A Τάκτης. inexercitatus, ἀγύμνασος.

Ἀταύω. miror, stupeo, θαυμάζω, ἐκπλήττομαι. Etym.

Ἀτακτεῖν. est ordines non seruare in manipulo, aut decuria, aut turma se nõ cõtinere, uel militiã detrectare, quo modo Demosth. utitur, hoc est in ordinẽ se redigere, è classe sua se subducere. Significat etiã inhoneste & petulanter se habere, flagitiose uiuere. Plut. in Apoph. ἐκ ἔλω ὧν τυχῶν ἀτακτοῦν θεμιστοκλῆ. Bud. Com.

Ἀτάκτημα.ατος.τὸ. inordinatio, ἀταξία.

Ἀτακπιλακρύω. affatim lachrymatur.

Ἄτακτος.ὁ. incompositæ uitæ. Bud. Com.

Ἀτάκτως. incompositè, inordinatè.

Ἀταλαιπώρητος.ο.ὁ. trãquillus, haud exagitatus.

Ἀταλαίπωρος.ο.ὁ.ἡ. beatus, felix, ærumna carẽs

Ἀταλαιπώρῳ ψυχῇ. æquissimo animo, Gaza ex Cic. Est etiã iners, segnis, negligẽs, incuriosus. Item afflictus, miser, laboriosus, ærumnosus. Item νεφρικός, renum morbo laborans. Etym.

Ἀταλαιπώρως. facilè, feliciter, citra laborem.

Ἀταλάντη.ἡ. triremis, sic uocata ab Atalante Heroide. Etym.

Ἀτάλαντος.ὄ.ὁ.ἡ. æquiualens, æqualis.

Ἀτάλλω.μ.λῶ. augeo, adolesco, nutrio cũ cura, impatiens sum. Etym. Hinc Ἀλιτάλλω, inferius etiam ἀτέλλω scribitur.

Ἀτάλματα. saltus, pueriles ludi.

Ἀτάλος.ο.ὁ. tener, puerilis. παρὰ τὸ ἄπαλος, ἢ τροπῇ. ἢ παρὰ τὸ τλῶναι, ὁ μηδέπω δλωάμενος κακοπαθείν. Etym.

Ἀταλόφρων.ονος.ὁ.ἡ. impotens, tener. Etym.

Ἀταλόψυχος.ο.ὁ.ἡ. pusillanimis.

Ἀταμίευτος.ο.ὁ.ἡ. incautus, inconsideratus, nihil reponens.

Ἀταξία. incondita congeries, cõfusus ordo, talis est, qualẽ describit Ouid. in principio 5. Fast. quã in ὀυταξίαν uertit maiestatis exortus.

Ἀτάομαι.μ.ήσομαι.π.ήμαι. patior detrimentum.

Ἀτατείνωτος.ο.ὁ.ἡ. non directus corde.

Ἀτάρ. sed, siquando, propterea, cæterum.

Ἀτὰρ ἦν. δίκε ἔσσο ἦν. quamobrem, uerũ, heus tu.

Ἀταραξία.ας.ἡ. constantia, tranquillitas, imperturbatio.

Ἀτάραχος.ο.ὁ.ἡ. quietus.

Ἀταρβίζομαι. timeo, ἀταρβὴς φαίνομαι.

Ἀτάρβιτα. intrepidè.

Ἀτάρβυτος.ο.καὶ

Ἀτάρβιτος.ο.ὁ.ἡ.καὶ

Ἀτάρμυκτος. intrepidus, audax, securus, ἄτορ τοῦ μυέειν. ἢ ὅτι ταρμύσσειν τὸ φοβεῖν, ὡς Λυκόφρων. Etym. ἀσκαρδάμυκτος. Item non conniuens. Euphorion ἀτάρμυκτον ὄμμα τρέπων.

Ἄταρνον.ο.τὸ. ferramentum in medio rotæ.

Ἀταρπιτός.ὄ.ὁ.ἡ.καὶ

Ἀταρπός.ὄ.ὁ.ἡ. uia, ἡ ὀυθεῖα ὁδός, ὀξ ἧς ἀκέστι παραπλῶναι καὶ ἐκπεσεῖν. παρὰ τὸ τρέπω ἢ τορήσειν. ἢ καὶ παρὰ τὸ ἐπίτασιν, ἵν' ἢ πολύτροπος, καὶ ἐς πολλὰ χιζομένη ὁδός. Etym.

Ἀτερτηρός.ὄ.ὁ.ἡ. conuiciatorius, durus, grauis. οὐτὶ τοῦ ἀτηρός. παρὰ τὸ ἄτην, καὶ ἢ ἀναδιπλασιασμόν. Etym.

Ἀτεδαλία.ας.ἡ. superbia, cõtumacia, stoliditas, proteruitas, peccatum, inscitia, quidam à θαλία deducũt, ut sit, proteruia in conuiuio, aut ad mensam patrata. Eust. Iliad. 9.

Ἀτέδαλος.ο.ὁ. proteruus, stolidus, iniustus, impius. παρὰ τὸ ἀτῶ, τὸ βλάπτω. Etym.

Ἀτεδάλλω.μ.ἀλῶ.π.κα. inepte ago. Neut. absol.

Ἄταυροι. boues quædam uocabãtur in Epiro uenere intactæ, ut incrementum ampliter accipe rent. Vide ἀπόταυροι.

Ἀταύρωτος.ο.ὁ.ἡ. expers coniugij, uirgo, quasi tauri expers. Est autem ταῦρος non solum animal, sed interdum etiam membrum uirile. Vide in Chiliad. Erasmi. Aristoph. Lisistr. οἴκοι ἢ ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Ἄταφος. ον. ὁ. ἡ. inſepultus.
Ἀτάω. noceo.
Ἄτε. tanquã, utpote, nimirũ, nempe, ſiquidem, quanquam, quando:
Ἄτεκτος. ον. ὁ. durus, rigidus, inflexibilis, immobilis, qui liquefieri nequit, ſtupidus, intractabilis, ὁ μὴ τεγγόμενος καὶ μαλακτόμενος.
Ἄτε δὴ. poſtquam.
Ἀτέρμων. ονος. ὁ. ἡ. indomitus, magnus.
Ἀτείχιστος. ον. ὁ. ἡ. non cinctus muro.
Ἀτέκμαρτος. ον. ὁ. ἡ. inconiecturabilis, ignoratus.
Ἀτέκμαρτος. ὄρνις. auis non auguralis, quæ in uolatu nullum augurij indicium monſtrat.
Ἀτέκμαστος γάστρος apud Oppianum inexplebilis, nunquam ſaturatus uenter.
Ἀτέκμαστα. τὰ. quæ nullis notis deprehendi poſſunt.
Ἀτεκνία. ας. ἡ. ſterilitas, de mulieribus ſolum. Ariſtot. & liberorum ac prolis orbitas ac penuria Platoni.
Ἄτεκνος. ον. ὁ. ἡ. orbus, filijs carens, ſterilis.
Ἀτέλεια. ας. ἡ. immunitas.
Ἄτελοῦς. defectus, ſubſtantiuè.
Ἀτελέωτον. καὶ
Ἀτέλεστον, τὸ ἀδιώατον τελειωθῆναι, quod perfici nequit.
Ἀτέλεστος. ον. ὁ. ἡ. nõ initiatus, nõ afflatus numine.
Ἀτελοῦντος. ον. ὁ. ἡ. imperfectus, ſine carens, ἀτελής.
Ἀτελῆ. τὰ. apud Demoſt. de bonis dicitur quæ in cenſum non ueniunt, bona immunia.
Ἀτελής. ὲς. ὁ. ἡ. imperfectus, nondum perfectus & abſolutus, immunis, ἀδιάπανος. nihil inſumẽs, ἀ τέλος. Differt ab ἀτέλεστος. uide Ammõ.
Ἀτέλλω. μ. ειλῶ. π. κ. lator, augeo. ἀτάλλω.
Ἀτελώνητος. ον. ὁ. improfeſſus. Vnde ἀτελώνητοι merces dicebantur improfeſſæ, quarum nomine negociatores uectigal non pependerant. Bud. in Annot.
Ἀτέμβιος. miſer, querulus.
Ἀτέμβομαι. moleſtè fero, conqueror. Apollon.
Ἀτέμβω. μ. ψω. π. φα. priuo, afficio dolore. εἰς ἀτιμωρέμβαίνω. Actiu. accuſ.
Ἀτενὲς. attentè, immotis oculis, εἰς τὸ ἀτενὲς, idẽ. Vnde ἀτενὲς ὁρᾶν. fixius intendere oculos, fixis oculis intueri.
Ἀτενὴς. ὲς. ὁ. ἡ. fixus, attentus, rigidus, auſterus. Huic opponitur σκαρδαμυκτός.
Ἀτενίζω. μ. ίσω. π. ικα. intendo, fixis oculis intueor. Actiu. datiuo iung.
Ἀτενισμὸς. ὁ. ὁ. intuitus continuus.
Ἀτός. fine, ſeorſum. cum genitiuo.
Ἀτράμυος. ον. ὁ. durus, infrãgibilis, inſuperabilis, incoctilis, uel ut Gaza reddit, incoctibilis, apd Theophraſtum, qui hoc uocabulũ propriè de leguminibus uſurpat. Ἀτράμυον ὕδωρ, cruda aqua. Item ſemen contumax, ſterile, infructuoſumq;, ἀτέραμνον Plutarch. dicitur, cuiuſmodi & κερὰς βόλον, quod in cornua boum impegit.
Ἀτράμων. ονος. ὁ. ἡ. idem. Ἀτράμων αὐνὴρ, inexorabilis & durus, ferreus, immitis, indomitus. Ariſtoph. Veſpa. μὴ δ' ἀτρὰς ἄγκυρ', ἀτράμων τ' αὐνήρ.
Ἀτρυγάτης. dea cuiuſdam nomen. Cæl. libro 12. capite 37.
Ἀτρυδόνιος. ον. ὁ. ἡ. à teredinibus & tineis non roſus.
Ἀτρμάλεον. infirmũ, impfectũ, abſq; fũdamẽto.
Ἀτρμων. ἄειος.
Ἀτροῖον. ſeorſim, τὸ ἐτρῶθη.
Ἄτρος, Atticè pro ἔτρος. Vnde θάτρω, θάτερον. Bud. Com.
Ἀτρπὴς. ὲς. ὁ. ἡ. iniucundus.
Ἄτρπνος. inſomnis, quaſi ἀτρύπνος.
Ἄτρπος. ον. ὁ. apud Homerũ, & ἀτρπὴς. ὲος. moleſtus, ingratus.
Ἀτετόν. album, contemptum.
Ἀτοῦτος. iniucundus.
Ἀτοῦχής. ὲς. ὁ. ἡ. inermis.
Ἀτεχνὴς. ὁ. ἡ. qui eſt ſine fraude & dolo. Etym.
Ἀτεχνία. ας. ἡ. ruditas, imperitia, nulla ars, interprete Quintil.
Ἄτεχνος. ον. ὁ. qui eſt ſine arte, & ἄτεχνος, πίστις, inartificialis probatio apud Rethores.
Ἀτέχνως. παροξύτονον, incuriosè, negligenter, ſine arte, ruditer, inſciteè, inſcienter. Etym.
Ἀτεχνῶς. circumflexum, ſignificat uerè, ſeduld, ſine fraude & fuco, reuera, ſine dolo, dubio procul, manifeſtè, firmè, tutò, palàm. Etym. Itẽ ualidè, ſtrenuè. Vide Ammonium.
Ἀτέω. μ. ήσω. π. ηκα. negligo. Actiu. accuſatiuo iungitur, & ἀτέοντες, nihil curantes. Homer. & Herm.
Ἄτη. ης. ἡ. nocumentum, detrimentum, noxa, calamitas. Item dea quæ noxas ac turbas ſolet immittere rebus mortalium, ab ἄω. id eſt βλάπτω, quod ἄσω facit in futuro, unde ἄτη pro ἄση, mutato σ in τ. uel à τῶ, id eſt λαμβάνω, καὶ μετὰ τῶ ſορ ηλικὸν α, ἄτη, ἣν ὀλεὶς θέλῃ λαβεῖν. Vide prouerb. Ira omnium tardiſſimè ſeneſcit. & Bud. de Aſſe. De Ate dea noxarum, uide in Chiliad. Eraſmi.
Ἀτηρότρον. ον. τὸ. ſeuerius.
Ἀτηκτος. ὁ. ὁ. illiquefactibilis.
Ἀτημελέω. μ. ήσω. π. ηκα. non curo, abijciò curã.
Ἀτημελητός. οῦ. ὁ. ἡ. incuratus, inornatus, neglectus.

Ἀτημελία.ας.ἡ.negligentia,contemptus.
Ἀτημελῶς,uel ἀτημελήτως.negligenter,inornatè,indoctè.
Ἀτιλόω.laboro,μοχθέω.
Ἀτηρός.ἐΘ.ὁ.ἡ.κακὸς
Ἀτηρός.οῦ.ὁ. nocuus,insuperabilis,intractabilis, durus,contumeliosus.
Ἄτης.Bacchi epitheton.
Ἀθῆς.ἡ.Attica.
Ἀτίζω.μ.ίσω.(inter anomala in Appendice futurum ponitur ἀτίζω) π. ικα.uilipendo,sperno. πῆ δὲ τὸ τίω, τὸ ἀμάζω.Actiu.accus.iung.
ἈτιθάσσυΘος.ὀ.ὁ.ἡ.implacabilis.
Ἀτίθασσος.ὀ.ὁ.ἡ.asper,indomitus,αὐήμερος,ἄγριος.nam τιθασσεύειν cicurare est.
Ἀλμαγελεῖν.dehonestare,fastidire,seorsum pasci à grege,ac armento secedere. proprium taurorum.uide prouerb.Abijt taurus in syluam.
Ἀλμάγελος.ὁ. qui à conuictu abhorret. ὁ μὴ σύναγελαζόμενος.Vide Chiliad.Erasm.
Ἀλμάζω.μ.άσω.π.ακα.dehonesto,despicio, negligo,paruiduco. Item insigni ignominia ob scelus patratum aliquem afficio, quod notare Iurisconsulti dicunt. Bud.Com. Actiu. accus.
Ἀλμᾶται & ἀλμάζετη. apud Ammonium distinguuntur.
Ἀπαλφεῖν.contemni,ἀμλὶ ὀκεύειν.
Ἀλμέω.μ.ήσω.π.ηκα.ἀλμάω,uel ἀλμόω,ἀλμάζω Vide in Ammonio.
ἈτίμητΘ.contemptus,aduena.
Ἀλμία.ας.ἡ.ignominia,infamia,dedecus.
Ἀτιμοτοιός.ὀ.ὁ.famosus.
ἌτιμΘ.ὀ.ὁ.ἡ. ignominiosus, contemptus, uilis,abiectus,notatus infamia. cui opponitur ἐν ἀμΘ cuius cædes non debet mutari, & uelut fortunis omnibus euersus, qui ciuilia iura non retinebat. Cui similes fuerunt, quos Latini prisci intestabiles uocarunt. Horat. Intestabilis & sacer esto. Bud. Com. uocabātur etiam ærarij quos Græci ἀτίμους dixerunt,hoc est ciues qui à muneribus publicis sunt exclusi.Tit. Liuius, his superioribusq; illis equi dempti qui publicum equum habebant, tribuq; moti ærarij omnes facti.
Ἀλμόω.μ.ώσω.π.ωκα. uitupero, priuo honore, ignominia noto. Accus.
Ἀλμᾶδαι.infamia notari.
Ἀλμωρεπί.impunè.
Ἀλμωρητός.ὀ.ὁ.impunis,inultus.
Ἀτίμως.ignominiose. Ἀτίμως ἀφιθεὶς, ignominiose missus.
Ἀτίμωσις grauioris supplicij instar erat. Bud.Cō.
Ἀτιμωλκῶς.idem quod ἀτίμως.
ἈτίνακτΘ.ὀ.ὁ.ἡ.inconcussus.
Ἀλνῆν.quæ igitur,ἄτινα ἂν.
Ἀλσανδρῆν. contemnere, superbire, ἀτιμάζειν ἀνδρα.
Ἀλτάλλω.μ.αλῶ.π.κα. nutrio ab infantia,manibus crispo, puerum delicatè & curiosè nutrio. ἀταλός enim est νήπΘ.unde ἀτάλλω, & ἀπτάλλω.Accus.iung.
Ἀλτής. iniquus, ἄδικΘ. Et ἀλτεῖν, ἀδικεῖν. sed ἀπίτης,ὀ.ὁ.ὑ.ἀλιμώρητΘ, ἄπορΘ, ἄλιμος,inultus apud Aeschylum.
ἌτιμΘ.ου.ὁ.ἡ.inhonoratus,impunis,immunis, inultus.
Ἄτλας.αντος.ὁ. uiri nomen. Item uertebra colli quæ pondus sustinet.
ἌτλατΘ.siue ἄτλητος.ὀ.ὁ.ἡ.intolerabilis.
Ἀτλησία.impatientia.
Ἀτλητέω.uel ἀτλατέω.μ.ήσω.π.ηκα. male tolerans sum,ignoro,timeo.
Ἄτμα.purgatio,κάθαρμα.
Ἀτμυία.ας.ἡ.seruitus,δουλεία,δυσυχία.
Ἄτμυος.& ἀτμιὼ non modo seruum significat, sed etiam ingenuum in seruitutē redactum.uide θῆς in Ammonio.
Ἀτμύω.seruio. apud Nicandrum ἀτμεύω rectius.
ἈτμοφόνητΘ.stultus,seruilis.
Ἀτμή.ῆς.ἡ.spiratio,ἀτμίς.
Ἀτμιὼ.γος.ὁ.seruus,quasi ἀλμιὼ.
Ἄτμητος.ὀ.ὁ.non castratus,illæsus,non scissus.
Ἀτμίζω.μ.ίσω.π.ικα.scateo,exhalo,uaporo, αὐάθυμιάζω.Neutr.
Ἀτμίς.ίδος.ἡ.uapor,aura.
Ἀτμός.ὀ.ὁ.uapor,fumigatio.
Ἀτόκιον.τὸ medicamen omne quod sterilitatem inducit,& uim concipiendi adimit.
Ἄτοκος.ὀ.ἡ.sterilis, aut quæ nondum peperit.
Ἀτολμία.ας.ἡ.pusillanimitas.
ἌτολμΘ.ὀ.ὁ.ἡ.timidus,trepidus.
ἌτομΘ.ὀ.ὁ.ἡ.δύσμητος, indiuiduus, insecabilis,minutus.Dicūtur item ἄτομοι,minuta quædam corpuscula, qualia uidemus in sole, cum per fenestram radios ac lumen immiserit. Ex quibus omnia oriri atq; in eadem resolui quidam asseuerabant. Cic.lib.de Finibus corpora indiuidua uocat, & alibi leuia ac rotunda corpuscula.Sic dicti, quòd ob paruitatem diuidi aut secari non possunt.Ἐν ἀτόμῳ,in puncto tēporis,illico,in momento.
Ἀτονέω.μ.ήσω.π.ηκα.deficio,debilitor,defigor, hoc est lacesso,defatigorq; ac uiribus attonitorum more loquor.Hermol.in Plin.Accus.
Ἀτονία.ας.ἡ.languor,debilitas,remissio.Significat item affectionē quandam stomachi, quando non est tenax cibi.

Ἄνον. ὁ. ἡ. inefficax.
Ἄτοξος. ὁ. sine arcu.
Ἀτόπασον. quod coniectura non licet assequi.
Ἀτόπημα flagitium, facinus.
Ἀτοπηματοποιός. facinorosus.
Ἀβσπία. ας. ἡ. absurditas.
Ἄνοπος. ὁ. ἡ. absurdus, importunus, insolens.
Ἀτόρυτος. incœlatus, non cœlatus.
Ἄνος. ὁ. insatiabilis, ἀνόρεκτος. per crasin pro ἄκορος. ἀκὲ τοῦ α, καὶ τοῦ ἄσαι τοῦ κορέσαι.
Ἀβαβαπτικός. xerampelius color, uiteis frondibus arefactis similis. unde & nomē sumptum. Vsurpatur & à Latinis. Certum enim uitis genus adulto iam autūno pampinis rubet uelut cruētatis. Rosa uulgo dicitur sicca. Hæc nescio quis Cuculus ex Antonij Thylesij de coloribus libello huc adscripsit, cū tamen apud Græcos authores hoc uocabulum non reperiatur, & apparet semi græcum ac semilatinū, à uerbo βάπτω, & colore quem atrū dicunt Latini. Atra bapticas uestes (idē Thylesius inquit) in quibus purpura nigrescit, aliqui appellauerunt.
Ἄτρακτος. ὁ. fusus, id est pensum. Sophoc. etiam pro sagitta extulit. Item apud Pollucem lib. 1. pars mali nauticæ supra antemnam.
Ἀτρακτυλίς. ίδος. ἡ. herba est, ex qua mulieres rusticę fusos sibi conficiunt, quam & Plin. atractylia uocat. Dioscor. & Theophrastus.
Ἀτραύωτος. obscurus, non planus factus. Bud. Commen.
Ἀτραπκὸς. ἡ. uia angusta, extra quam diuertere non licet.
Ἀτραπίζω. eo, uado.
Ἀτραπιτός. ὁ. ἡ. pro ἀταρπιτός. καὶ
Ἀτραπός. οῦ. ἡ. uia, diuerticulum, semita quæ diuersa est à uia plaustrorum, quam regiam uocant: significat & mustum, uinum recens expressum. παρὰ τὸ τραπῆν, τὸ πατῆσαι, sic Orus. Etym.
Ἀβάφαξις holeris genus, Romanis Atriplex. παρὰ τὸ ἀδρὸς αὔξεσθαι. Theophrasto. ἀνδρόφαξις. Dicitur & χρυσολάχανον. à flosculis aurum imitantibus. Dioscorid. ἀτράφαξις mendax, prouerbium. Vide Erasmum.
Ἀτρέκεια. ας. ἡ. ueritas.
Ἀτρεκέω. uere dico, ἀκριβόω.
Ἀτρεκέως. uerè.
Ἀτρεκής. ές. ὁ. ἡ. uerus.
Ἀτρέμας. uel ἀτρέμα. quietè, submissè, paulatim.
Ἀτρεμέω. μ. ήσω. π. ηκα. quiesco, sto intrepidus. Neutrum.
Ἀτρέμη. sanitas, ὑγεία.
Ἀτρέμηθρον. inconcussum, ἀσάλευτον.
Ἀτρεμία. ας. ἡ. quies, immotio.
Ἀτρεμίζω. τὸ κρεμῶ. immotus sum, animo tranquillo sum.
Ἄτρεπτος. ὁ. ἡ. immutabilis, rectus.
Ἀτρέπτως. immutabiliter, rectè, ὀρθῶς.
Ἄτρεστος. ὁ. ἡ. intrepidus, acer, immutabilis. ἀ τρεῦν τὸ φοβεῖσθαι. unde & ἀβρύς.
Ἄτρυτος. ὁ. non cauus, non foratus.
Ἄτρυθι. quibus ani meatus coaluit. & ἄτρυθι καὶ γυναικεῖα μόρια dicūtur mulieres, quibus concreta sunt genitalia, uel morbo, uel natura, cuiusmodi uaccam fuisse Perinthi tradūt, nimirum cui excrementum extenuatum per uesicam transmittebatur.
Ἀτρέκτος. ὁ. infractus, insuperabilis, inuictus, ἀκήρατος.
Ἀτριβής. ές. ὁ. ἡ. nō tritus, inusitatus, inuiolatus.
Ἀτρεμί. sine detrimento, uel mora.
Ἀτρέμετος. ὁ. ἡ. turbulentus.
Ἄτρεμον. tenuis textura.
Ἄτρεπτος. ὁ. infractus, laboris inexpertus, insuetus, & ἄτρεπτος ὁδός. ἡ. μὴ τετριμμένη, uia non trita.
Ἄτριψ. ὁ. inexercitatus, indoctus.
Ἄτρομος. siue ἀτρόμητος. ὁ. ἡ. intrepidus.
Ἀτροπία. improbitas, & inciuilitas morum, temeritas.
Ἄτροπος. ὁ. ἡ. immutabilis ac perpetuus & æternus, unde Theocrit. in Comaste Endimionis somnum uocat ἄτροπον.
Ἄτροπος. ὁ. ἡ. Atropos, una ex Parcis, quæ dispensatrix interuallorum dicitur; quia finem uitæ in potestate habere putatur, & quasi interuallū uitæ metiri. Dictam putāt ab α & τρέπω. quòd sit inexorabilis: uel (ut Aristot. De Mundo inquit) quia τὰ παρελθόντα πάντα ἀτρεπτά ἐστι. Ea enim quæ transierunt, retrorsus agi nequeunt. Vnde & pro tēpore uitæ exacto ponitur.
Ἀτροφία. una est ex speciebus tabis, quando corpus nō alitur, neq; ægroti se colligere possunt. Bud. Com. Est item eo nomine affectio quæ oculum minorem humilioremq; efficit, de quo Aegineta libro tertio. Celsus imminutū oculum uocat.
Ἄτροφος. ὁ. ἡ. non alens, cui βόσιμος opponitur. Dicimus ἄτροφον ὕδωρ, ut quædā rigua, ἄτροφα ἄτροφος τυρός, ὁ πιστομένος, Laconibus. Est etiam ὁ μὴ τρεφόμενος, impastus. Atrophi sunt (inquit Plin. lib. 22. & 26.) qui cibum non sentiunt. Contendit Manardus medicus contra Marcel. Virgiliū clarissimū doctissimumq; uirum ἄτροφον potius denotare rem exigui quàm nullius nutrimenti, & corpora ἄτροφα, non quod penitus non nutriantur,

tur, sed quod uix & non plenè ac recte.

Ἀηδοφῶ. tabesco, alimenta non sentio, intereo, non nutrior.

Ἀηδύγειος. ου. ὁ. ἡ. infructuosus, qua ratione elementis omnibus præterquã terræ competere istud epitheton annotat. Eust. Iliad. o. uel profundus, sic maris fuerit Epith.

Ἀηδυγηφάγος. πολυφάγος.

Ἀηδυγος. ὁ. purus, sine fece.

Ἀηδύπυλος. ὁ. ἡ. imperforatus, nullo foramine peruius.

Ἀηδύπονος. ærumnosus, πολύπονος.

Ἀήθυπος. τὸ illaboriosum, ἀκάμαλον.

Ἀηθύπονος. ὁ. ἡ. indomitus.

Ἀήθυπος. ὁ. ἡ. indomitus, infructuosus, infatigabilis, uiolentus, quem nullus labor satis uexare potest, nec domare, intollerabilis.

Ἀηθυπόνητος. ἡ. indomita, indefessa, imperculsa. Mineruæ epitheton, quòd bellicis laboribus non defatigetur.

Ἀηθύφυτος. ὁ. qui non est mollis.

Ἀήθω. exilio.

Ἀηθώς. ῶτος. ὁ. καὶ

Ἀήθωτος. ὁ. ἡ. insaucius, inuulnerabilis.

Ἄηλα. tenui spiritu. quædã ἄοσα. Ammonius.

Ἁήλα. denso spiritu. quæcũq;, quæ ἄπνα, ὀζα, ποῖά πνα, ἄοσα. Ammonius.

Ἄηλα. penanflexum, uox est, qua minores honorant maiores, ut in epigrammate. ἄηλα γέρον δός με καλεῖ γάμος. Et Iliad. θ. φοῖνιξ ἄηλα γεραιέ: uerba Achillis ad Phœnicem.

Ἀήλαδυγᾶς. καὶ

Ἀήλαγᾶς. auis Ionica palustris, uarijs coloribus, καπάσσετο ποικίλοις πτεροῖς. Attagen. Dictũ antiquit. fuit in seruos stigmaticos. Aristoph. Auib. εἰ δὲ τυγχάνοι τις ὑμῶν φοβούμενος ὀστοῦν, ἀήλαγᾶς ὄντος παρ' ἡμῖν ποικίλου κεκλήσεται. Cæl. lib. 13. cap 54. Apud Aristotelem Ἀήλαγλω. ὁ. Gaza uertit Attagenam: Vide Aelianũ, Oppianum de aucupio, & Chil. Erasmi.

Ἀήλαλα. ας. ἡ. ciuitas Pamphiliæ maritima.

Ἄηλαος. τὸ. sartago, τήγανον, & placenta, quam alias ἀήλαυίτλω καὶ τηγανίτλω uocant.

Ἄηλα ποτέ. quæ quidem.

Ἀήλαχος. leuissimum & minimum aliquid. οἷον εἰ ὦν τῶν ἄρτων φλύκταινα, ἢ ψίχα. Latini pulsulam uocant, quæ in coquendo pane solet assurgere, & hectam uel hetam.

Ἀήλεβος. ὁ. ἀκοῆς. Apud Aristotelem ἀήλεβος scribitur. Gaza uertit brucum.

Ἄηλεσα. saltare.

Ἀήλιοι. ἡ. Vide ἀθλῶαι.

Ἀηλίζω. sequor partes Athenienſium, uel Atticè loquor.

Ἀηλιασμός. οῦ. ὁ. sermo Atticus, studium erga Athenienses, non de lingua tantum, sed etiam fauore belli.

Ἀηλικίας. ὁ. ὁ. Atticista, Atticæ linguæ studiosus.

Ἀηλικόν. οῦ. species nummi est. Attica Musa, eloquentia, fides, & huiusmodi plura, uide in Chiliad. Erasmi.

Ἀηλικεργές. τὸ. ad modum Atticorum factum.

Ἀηλύζηλον. τὸ. terribile.

Ἀηλύζω. obturbo, increpo, terreo.

Ἄηλω, siue ἄοσω. salio, exilio, assilio, impetum facio, τὸ ἅλλομαι, & ἀτάκτως φέρομαι. Demost. Ἄηλων δεῦρο κακεῖσε, huc & illuc profiliens. Ab αἴσσω, subsulto huc & illuc.

Ἀτυζόμενος. ὁ. ὁ. fugiens, timens, tristis.

Ἀτύζω. μ. ύξω. π. χα. domo, reddo attonitum, ἐκπλήσσω. Actiu. accus.

Ἀτυζολός. terribilis, ἐκπληκτικός.

Ἄτυκτος. ὁ. ὁ. ἡ non factus, infectus, inornatus.

Ἀτυλόν. paruum, ignobile.

Ἄτυμβος. insepultus, inhumatus.

Ἄτυποι. qui non satis expedito plectro linguæ utuntur, quasi aërem non ferientes, uel quasi non satis uerba exprimentes conformantesue. Sic item dici possunt, qui decenti & iusta membrorum forma carentes uelut monstrosi sunt, cuiusmodi Homerus Thersitem describit Iliad. β.

Ἀτυραννόβλος. ὁ. ὁ. liber à tyrannis.

Ἀτύρωβον γάλα. lac non densatum in caseum.

Ἀτυφία. ας. ἡ. alacritas, humilitas, ταπεινοφροσύνη.

Ἄτυφος. humilis, ἀκενόδοξος.

Ἀτυχέω. μ. ήσω. π. κα. non compos sum uoti. τὸ μὴ κατορθῶ & ἀποτυγχάνω, cui opponitur εὐτυχῶ. Genit. aduersam incurro fortunam, affligor apud Isocratem. Item patior repulsam, fero & accipio repulsam, cuius cõtrarium hac significatione est τυχάνω, quod est impero.

Ἀτύχημα. ατος. τὸ. infortunium, res aduersa.

Ἀτυχής. ὁς. ὁ. ἡ. impos uoti.

Ἀτυχής ἐπαίνων dicitur expers laudis, ἀμέτοχος.

Ἀτυχθείς. turbatus, attonitus, aduersatus. ἐκπλαγείς, μὴ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος.

Ἀτυχία. ας. ἡ. infortunium. τὸ δὲ μὴ δ' ἑαυτὸν, inquit Aristot. in Rhet. ad Alex. ἀλλὰ δι' ἑτέρους τινάς, ἢ διὰ τύχην μηδὲν ὠφελῶν τῶν βουλευθέντων καλῶς ἀτυχίαν τίθη.

Ἀτύω. ἀτύζω.

Ἀτυχόν. moderatum, μέτριον.

Ἄτω. μ. σω. saucio, noceo, lædo. Aorist. α. ἄσα uel resoluto α in duo breuia ἄασα, uehementer nocui. Vnde & ἀασάμην, &c. Bud. Com.

Αὖ. iterum, cõtra, è diuerso, retro, post Bud. Com. Aristoph. αὖ, αὖ, ad imitationem latratus canum.

Αὖα. πᾶ. ligna sicca. Etym.

Αὐαίνομαι. μ. ὄμαι. accendo, exicco, corrumpo, arescо, contabesco.

Αὐαί. νω. μ. ανῶ. sicco, arefacio. Accus.

Αὐαλέος. α. ὁ. aridus, siccus. sed αὐαλός, ὁ δόνυξ.

Αὐάνθη. arefactus est, ἐξηράνθη.

Αὔανσις. ιος. ἡ. ariditas, siccitas, tabes plantarũ. Galen. ait. αὔανσιν dici in stirpibus quod in animalibus γῆρας. ἡ γὰρ λιμνέτη (inquit) γῆρας ὂν φυτοῦ δι' ὑπερβάλλοσαν ξηρότητα γινομένη. Est enim & stirpis seniũ, siccitatis excessu proueniens. Bud. Com.

Αὐανλακὴ νόσος. morbus exiccans corpus, ut tabes, & phthisis.

Αὐαρά. πᾶ. nuces, auellanæ.

Αὐασμός. α. ὁ. siccitas.

Αὐγάζομαι. μ. άσομαι. π. σμαι. respicio, speculor, θεωρῶ. Etym. Accus.

Αὐγάζω. apud Pindar. pro eodem.

Αὐγειαί. ὰί. Augeæ. urbs Locrensis, & altera Laconica.

Αὐγεῖν. dolere, ἀλγεῖν.

Αὐγή. ῆς. ἡ. oxytonum. splendor, aurora. παρὰ τὸ ἄγω, δι' ἧς ἀγόμεθα. Etym.

Αὔγη. ης. ἡ. Auge, mulieris nomen: paroxytonũ. Cyrillus.

Αὔγιον. α. aliqui uocant rutam.

Αὐγοειδὲς. splendidum, ἀστροειδὲς, αἰδῶον.

Αὐγοστῶον. forum ubi obsonia ueniunt.

Αὐδάζω. &

Αὐδάω. loquor, uocem emitto.

Αὐδή. ῆς. ἡ. uox, oratio, nuncius. παρὰ τὸ αὐγὴ κατὰ προπλῶ, δι' ἧς αὐγάζεται τὰ ὄντα. Etym. ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ φωνῶ, καὶ τὸ δέω, τὸ δεσμῶ, quasi σωδεδεμένη, καὶ ὑπερμόνιος αὐδή. Hinc audio uerbum apud Latinos deduci nonnullis placet.

Αὐδήεις. εντος. ὁ. loquens. Item clarus, celebris, gloriosus, ὁμοιόφθογγος, similis loquelę. Etym.

Αὐδρύειν. retrahere, ἐς τὸ πίσω ἑλκεῖν.

Αὐθάδεια. ας. ἡ. contumacia, pertinacia, procacitas, quasi αὐτοαρέσκεια, ab ἄδειν, placere. Eust. Iliad. ε.

Αὐθάδης. ές. ὁ. ἡ. contumax, pertinax, pręfractus qui non potest à proposito abduci, audax, sibi placens. ἄδειν γὰρ τὸ ἀρέσκειν. Etym.

Αὐθαδίζομαι. μ. ισομαι. π. ισμαι. siue αὐθαδιάζομαι. sum contumax. depon. absol.

Αὐθαδόστομος. α. ὁ. contumaci ore & temerario.

Αὐθαδῶς. contumaciter.

Αὐθάδης. οί. qui sunt absoluti iuris.

Αὐθάιμοι. οἱ. fratres, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος.

Αὐθάρεστος. α. ὁ. ἡ. simplex, uerus, manifestus, breuis. Etym. per seipsum eligens, spontaneus, sæpius tamen ultrò aut sua sponte, homicida suiipsius.

Αὐθέκαστος. α. ὁ. ἡ. inconsulto iudicãs. id est indicta causa, ptinax, morosus, præfractus, suo quodam instituto uiuens, expersq; sensus communis. Vulgus hominem suorum morum uocat.

Αὐθεντέω. μ. ήσω. π. ηκα. dominor.

Αὐθέντης. α. ὁ. αὐτεξούσιος. author, qui est propriæ potestatis, dominus, ductor, qui sua manu pulsat uel cædit, uel pugnat, qui etiam αὐτόχειρ appellatur. & simpliciter p percussore. significat & qui seipsum occidit. ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς φόνοις, ὅ ὅτι βέλεσι. uide Etym. Gaza libro πρὸς μίωνα ait hoc uocabulum olim tantum significasse τὸν αὐτόχειρα, postea uerò & supra mille annos significare cœpisse, quod apud Latinos author significat. Bud. Com. Αὐθέντης, οὐχ ὁ δεσπότης, ἀλλ' ὁ αὐτοφόντης, καὶ αὐτοχειρία φονεύς, ὁ καὶ αὐτοφόντης, ex Aelio Dionysio. Eustat. Iliad. α.

Αὐθεντία. ας. ἡ. potestas, authoritas. Bud. ibidem.

Αὐθεντικῶς. cum authoritate.

Αὐθημερόν. hoc ipso die.

Αὐθημεριζω. eodem die redeo.

Αὐθήμερος. α. ὁ. ἡ. per unum diem durans.

Αὖθι. illic, istic, per syncopam ab αὐτόθι. πάλιν Ammonius distinguit ab αὖθις.

Αὐθιγενής. ές. ὁ. ἡ. καὶ

Αὐθιμενής. ές. ὁ. ἡ. indigena, αὐτόχθων.

Αὖθις. iterum, contrà, aduerso, in posterum. Soli futuro coniungitur. Differt ab αὖθι, & ab αὖτις Ammonius.

Αὐθόμαιμος. consanguineus, Lycoph. uocat αὐθομαίμας, ex eodem genere oriundos.

Αὐθομολογούμενος. ὁ. significans, profitens.

Αὐθότα. fortasse.

Αὐθυπόστατον. per se subsistens.

Αὐθωρόν. eadem hora.

Αὐλά. τοῦ αὐλέκτης.

Αὐλαία. ας. ἡ. locus ante aulam, tentorium, aulęa atrium. τὸ ἢ σκηνῆς. πετάσμα.

Αὐλαῖον. stragula, plage, uelũ picturis intertextis uariegatum. πετάσμα, πορίσματα, τάπητες. Bud. in Annot. post.

Αὔλαξ. ακος. ὁ. sulcus.

Αὔλαρ. custos domus, αὐλωρός, οἰκοφύλαξ.

Αὔλαχα. ἡ. ὕνις. uomer.

Αὔλειον. α. τὸ. uestibulum.

Αὔλειος. θύρα. atrium, & αὔλειος οἶκος, idem ἢ ἀπὸ τοῦ πρώτη θύρα τοῦ οἴκου. Bud. Com.

Αὐλέτης. uillicus, ὁ ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως.

Αὐλέομαι. tibia cantantem audio, tibiæ cantu recreor.

Αὐλέω. μ. ήσω. σω. ηκα. tibia cano. Neutr. absol.

Αὐλή. ῆς. ἡ. caula, septa ouium. Antiquis item dicebatur locus, ad quem capite condemnati ducebantur, postea dictus ἀργεῖον. Athenaeus scribit hoc nomine significari. διαπνεόμενον τόπον, hoc est perflabilem locũ. Vnde & apud Homerum semper subdialia per id intelligunt ur. Hinc & αὔλας pro regijs usurpamus, quòd ante se habeant subdialia & ampla loca. Cælius lib. 7. cap. 5. & Bud. Com.

Αὔλημα. ατος. τὸ. cantus ad tibiam.

Αὐλήρα. stabulum, habena.

Αὔλησις. εως. ἡ. pulsatio lyræ.

Αὐλητικεία. theca tibiarum.

Αὐλητής. οῦ. ὁ. tibicen. ἀκροατής. αὐλῶν.

Αὐλήτης. ὁ. stabularius. ὁ. ἐπὶ κόπρῳ ὠνημελόμενος τῶν πωλοῦντων.

Αὐλητρίς. ίδος. ἡ. tibicina.

Αὐλία. stabulum, ἔπαυλις.

Αὐλίζομαι. μ. σομαι. π. ισμαι. pernocto, demoror, maneo, castrametor, stationẽ habeo, stabulor. depon. absol. Bud. Com.

Αὐλίζω. μ. ίσω. σω. ηκα. in aula habito seu uersor.

Αὐλικός. ὁ. citharœdus.

Αὐλίκουρος. custos domus, φύλαξ malim αὐλίαρχος.

Αὔλιοι. atrienses, αὐλικοί.

Αὔλιος. ου. ὁ. stabulum. καὶ αὔλιος ἀστὴρ, hesperus, apud Apollonium.

Αὖλις. ίδος. ἡ. tentorium, castra.

Αὐλίς. ίδος. ἡ. Aulis, ubi Græci castrametati sunt, ex re nomen sortita.

Αὐλίσκος. ου. tibicinula.

Αὐλισμός. pernoctatio.

Αὐλιστικός. ὁ. pulsans lyram.

Αὐλιβίδιον. ου. τὸ. tibicinula.

Αὐλοπίας. ου. ὁ. αὐθίας, sacer piscis. Vide Aelianũ, & αὐθίας suprà: inferius αὐλωπίας per ω.

Αὐλοποιός. οῦ. ὁ. tibicen, & qui facit tibias.

Αὔλος. immaterialis, ἀσώματος.

Αὐλός. οῦ. ὁ. tibia, fistula, foramen. Hoc nomine significatur figura qualibet in rectitudinem productior, uti est stadium, imò Pausanias stadium interpretatur, teste Eust. Iliad. φ. & sanguinis è naribus torrens. Item ferrum, iaculum omne prolixũ & ferri concaua pars, quam hasta præpilata ingreditur. Eustath. αὐλός ὅτι παῦ τὸ κενόν. ὅθεν καὶ ῥαυλοὶ, ῥυοὶ ποταμοί. Vocatur etiam λεκανός, & apud Homerum saliens cruoris, id est τὸ ἀκόντισμα αἵματος. Odyss. 22. Αὐτίκα δὲ αὐλὸς ἀπὸ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος. Bud. Com.

Αὐλοτρύπης. ου. ὁ. qui tibias efficit.

Αὐλαρός. custos domus. οἰκοφύλαξ, αὐλωρός, & αὐλίκαρος, & αὔλαρος alibi scribitur.

Αὐλῴδία. tibiæ cantus.

Αὐλῳδός. οῦ. cantor, senator.

Αὐλών. ῶνος. uallis, planities, pratum, locus floridus, mare, angustia, omne strictum. locus aquam ducens, καὶ τὰ μεταξὺ τῶν φαρύγγων κενὰ ὧν μῆκος φορόμενα. Vnde διαυλωνίζοντα πνεύματα dicta sunt Cæl. libro 7. cap. 5. Item ἀυλὼν Aeschylo fossa, τάφρος.

Αὐλωνίζω. γὰ αὐλῶνι διάγω.

Αὐλωπίας. ἰοιλόφθαλμος. Superius per o micron in secunda syllaba.

Αὐλῶπις. ιδος. locus in quo figitur crista, galea, & tumulus tendens in acutum. ἀυλῶπις λόγχη, à Sophocle hasta longa dicitur.

Αὐλωπός. ου. ὁ. habens oculos longos, instar tibiarum. de piscibus quibusdam dictum, ab αὐλὸς & ὤψ. Cæl. lib 7. cap. 5.

Αὐλωτὸς χαλινός. ὁ. frenum quasi fistulare, ab Aeschylo dicitur ob tintinnabula quę freno inter puncta, ab equis inspirata quendam tubę sonũ reddunt. Eust. Iliad. φ.

Αὐλωρός. αὔλαρος. Vide αὐλαρός.

Αὐξάνω. μ. ήσω. σω. ηκα. σαρατ. ηὔξανον. ἐόρ. ηὔξα. 207.
(aliàs ἤυξα) differt ab αὔξω. nam αὐξάνω. crescere significat: αὔξω uerò augere. Τῇ τρυφῇ γὰρ αὐξηθέντες, delicijs enutriti apud Herodian. Sic & Sueton. in Otho. In cuius domo creuerat, id est enutritus erat. Accus.

Αὐξέω. uerbum antiquum, idem quod αὐξάνω.

Αὔξη. ης. ἡ. incrementum.

Αὔξημος. ου. ὁ. idoneus ad alendum,

Αὐξηρὸς ὲος. ὁ. ἡ. procerus, auctilis, magnº. Nican.

Αὔξησις. εως. ὁ. ἡ. augmentũ. de animantibus hoc dici solet, ἀὔξη & βλάστη de plantis.

Αὐξητικός. ὁ. auctiuus.

Αὐξίς. ἡ. piscis quidam. Theodorus apud Aristotelem auxumam & scordulam uertit.

Αὐξὶς ίδος. ἡ. corpus apud Nicand.

Αὔξω. cresco, augeor. αὐξάνομαι καὶ αὐξάνω, ἄυξησιν λαμβάνω. ἀμεταβάτως. ἤυξησε δὲ τὴς ἕτερον, μεταβατικῶς.

Αὐόνη. ης. ἡ. siccitas, mœror, clamor.

Αὖος. ου. ὁ. siccus, aridus, exuccus. ἀεὶ δὲ α, καὶ ὕδωρ τὸ βρέχον, κατὰ συναίρεσιν αὖος, opponitur χλωρῷ, teste Eust.

Αὕπνος. ου. ὁ. ἡ. insomnis.

Αὖρα. ης. ἡ. aura, uentus lenior. penacutum est, teste Gaza, qui dicit ultimam produci.

Αὐαίζω. procrastinare, horrere frigore.

Αὔριον. Cras ὑπὸ τὴν αὔριον, postero die Aeschylus ὑπὸ τὴν ταχέως posuit.

Αὐριοῦται. in auram abit, auolat, de pappo extulit Theon.

Αὐρός. ὁ. ὁ. diues, abundans.

Αὔζονδι. reges. πρὸς αὔσω, τὸ θλιβῶ. οἱ πάντα ὧν θλιβῶντες θῖς πρὸς ἄγμασιν.

Αὐσὸν. siccum.

Αὐσταλέος. squalidus, austerus. αὐαλέος.

Αὐστηρός. ὁ. austerus, seuerus.

Αὔσω. audeo. θλιβῶ.

Αὐτάγγελος. ὁ. ὁ. nuncius, spontaneus. ὁ πρὸ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ἑτέρου. Vide ἄγγελος. in Ammonio.

Αὐτάγκης, uel αὐτάγκτος. ὁ. ὁ. admirator sui.

Αὐτάγρετα. τὰ. ultro oblata, uel quæ quis suo arbitrio deligat, αὐθαίρετα.

Αὐτάδελφος. ὁ. ὁ. frater germanus.

Αὐτάδικος. suo arbitrio, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐταιώρητος. ὁ. ὁ. per se sublatus.

Αὐταυδρον. cum ipsis uiris. Aduerb.

Αὐταύδρους νῶας καταδύσαι. naues unà cum hominibus submergi, & αὐταύδρους ἀμάξας, dixit Lucianus. Vide Bayf. de re nauali.

Αὐταῦτας. author. ὁ πρεσβεύς τινος πράγματος, καὶ αὐθεντῶν.

Αὐτάρ. sed, postquàm, posthac, ast, ἀτάρ.

Αὐτὰρ δή. ego autem.

Αὐτάρεσος. ὁ. ὁ. admirator sui.

Αὐτάρκεια. ας. ἡ. sufficientia, ubi quis suis est contentus, nec aliunde desiderat quicquam. Item rerum satis magna copia, rerũ ad uitam necessariarum usus & cultus, rerũ suppeditatio.

Αὐταρκέω. sufficio, satis sum. Actiu. datiuo iung.

Αὐτάρκης. ἐος. ὁ. ἡ. multus, sufficiens, contentus sua sorte.

Αὖτε. iterum, posthac, ὕστερον, μετὰ ταῦτα.

Αὐτεξουσία. ας. ἡ. authoritas.

Αὐτεξούσιον. libera uoluntas, αὐθαίρετον.

Αὐτεξούσιος. qui sui iuris est, suæq; potestatis, liber sui arbitrij, sui compos. Bud. Com.

Αὐτεπάγγελτος. ὁ. ὁ. ultro ueniens, nullo nuncio accersitus.

Αὐτεπίβουλος. author cædis, & insidiarum.

Αὐτεπίσασος. spontaneus, uel (ut Terentius ait) sua sponte coactus.

Αὐτέω. μ. ήσω. π. ηκα. uoco, resono.

Αὐτή. uox, clamor.

Αὐτή. ῆς. ἡ. ipsa. oxytonum est.

Αὕτη, ταύτης. ἡ. hæc, pro sponte sua paroxyt.

Αὐτήκοος. qui audiuit ipse, & interfuit. Dicitur etiam qui alteri non est subiectus.

Αὐτῆμαρ. eodem die, in præsens.

Αὐτήτης. hornus, Hippocr.

Αὐτίκα. statim, quàmprimum.

Αὐτίκα δὴ μάλα. quàmprimũ, breui admodum, propediem, protinus, primo quoq; tempore.

Αὐλικυμάνεωδς. undabunda esse.

Αὖτις. retro, ὕστερον. differt ab αὖθις. Ammonius.

Αὖλις καὶ αὖθις. identidem.

Αὐτίτης. uinum uernaculum, ὁ ἐπιχώριος, ὁ ἀμιγής, καὶ χωρὶς πρόσχυμα ὄινος. Vinũ hornum, hoc est, isto anno natum, quasi ἀυτοετίτης, Galenus in glossis.

Αὐτμή. ῆς. ἡ. odor, clamor, πνοή, φλόξ, καπνός.

Αὐτὸ. propriè apud Platonem.

Αὐτοβορέας. ὁ. alter bereas.

Αὐτοβοᾶν. testari de se ipso, sua uoce seipsum prædicare. Eras. Chil.

Αὐτοβοεὶ. aduerbialiter statim, cum ipso clamore: quo historici sæpe utuntur, ut cum dicunt ciuitatem captam subitò & cum clamore. uide prouerb. Simul & dictum & factum.

Αὐτόγε. ad eundem locum.

Αὐτογενὲς θλον. per se genitum.

Αὐτογνωμῶ. ex mei animi sensu & meo arbitratu, non de consilij sententia facio, uel iudico uel decerno hoc est, αὐτοβούλως διαγινώσκω.

Αὐτογνώμων. est qui ex sui animi sententia iudicat, uel ex sua conscientia. Aristot. lib. 2. Politi. καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ὡς φαλεῖς. i διογνώμων idem est ferè. Bud. Com.

Αὐτόγνωτος, siue αὐτόγνωτος. spontaneus.

Αὐτόγραφον. ὁ. τὸ. scriptum manu propria.

Αὐτόγυιον. ὁ. τὸ. μονόβολον, ex solido ligno factũ, pars aratri.

Αὐτοδιδάκτος. ὁ. ὁ. ἡ. natura, non literis doctus.

Αὐτοδιδάκτος. ὁ. ὁ. sibi malum afferens, seipsum interficiens.

Αὐτοδιδάξ. mordicus, iracũdè. Aristoph. Pace, τὰς φύσεις ἡμῶν διεδικῶς, καὶ τὸν αὐτοδιδάξ τρόπον. Aliqui αὐτόδιδαξον legunt.

Αὐτὸ δείξει. res ipsa indicabit.

Αὐτόδιπνος. ὅταν τὶς κεκλημένος ἑαυτῷ φορᾷ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον. uide αὐτόσιτος.

Αὐτοδιάκονοι. sibi ipsis subseruientes. Vnde αὐτοδιακονία Athenæo, sui ipsius famulitium.

Αὐτοδίδακτος. ὁ. ὁ. qui citra doctorem proficit, qui nulla præceptoris opera usus, per se doctus euasit, cuiusmodi dicitur fuisse Heraclitus Ephesius. Apud Homer. Odys. 10. quidã αὐτὸ δὲ διδακτὸν se uocat, quòd non ex hominum institutione, sed ex afflatu dei caneret, αὐτοδίδακτός εἰμι (inquit) θεός δέ μοι γ' φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. Et Xenophon paupertatẽ, σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit.

Αὐτοδικεῖν. αὐθεντεῖν, ἑαυτῷ τὰ δίκαια δοκίζειν.

Αὐτόδιον. statim, νῦν τὸν ὁδόν.

Αὐτόδυρος βοῦς. bos integer, cum ipso tergore Plutar-

Plutarch. αὐτόδρομον ταῦρον ὁλοκαυτοῦσιν, taurum non excoriatum adoleuit.

Αὐτοφόνος. ὁ. interfector.

Αὐτοέκαστος. quisque pro se.

Αὐτόφυτον. per seipsos.

Αὐτοπτής. aberrans in dicendo.

Αὐτόετης. ὁ. ὁ. anniculus, καὶ αὐτόετον σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτοθάνατος. ὁ. ὁ. qui sibi mortem consciscit.

Αὐτόθεν. illinc, hic, hoc loco, ibi, ibidē, indidem.

Αὐτόθεν λαπάβαλε, prouerbium. Vide in Chiliadibus Erasmi.

Αὐτόθι. illic, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

Αὐτοκάβδαλον. propriè de farina utcunque subacta, genus rudis & parum castæ musices.

Αὐτοκάβδαλον σκάφος. in Alex. dixit Lycophrō. ratem tumultuaria opera factam, quamuis ibi legatur αὐτοκάνδαυλον.

Αὐτοκασίγνητος. ὁ. ὁ. frater germanus ex ambobus parentibus.

Αὐτοκατάκριτος. ὁ. ὁ. ἡ. seipsum cōdemnans.

Αὐτοκέλευστος, & αὐτοκέλευστος. ὁ. ὁ. qui suo ipsius hortatu facit.

Αὐτοκίνητα. τὰ. sese mouentia, quæ non aliunde agitantur, sed sibi causam motus adferunt.

Αὐτόκλητος. ου. ὁ. per se uocatus, qui semetipse inuitat, qui non uocatus uenit ad cœnam uel prandium.

Αὐτοκρατορικός. ὁ. ὁ. imperialis.

Αὐτοκράτωρ. ορος. ὁ. qui per se potest nec aliunde pendet. Imperator, qui dominij monarcha dicitur, quem eundem βασιλέα interim uocant, qui liberam habet plenamq; rei constituendæ potestatem. αὐτοκράτωρ item est, qui sui est arbitrij, & suæ tutelæ factus. Vnde αὐτοκράτωρ πρεσβευτής, legatus, qui cum summa potestate mittitur. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, merum imperium, & plena summaque potestas. Bud. Comment.

Αὐτοκρὲς. ὸν. uinum non dilutum, meracum, ἀμιγές, quasi αὐτόκρας, apud Nicand.

Αὐτολεξεὶ. aduerbialiter. ipsa dictione, ut si quis aliquid ad uerbum traduxerit, is dici posset αὐτολεξεὶ traduxisse.

Αὐτολήκυθος. ὁ. ὁ. lucem præferens, scurra, cui non est minister. strenuus paratusq; ad omnia obeunda uel patienda, αὐτοεργός. id est qui per se omnia procurat ac facit. Item mendicus, ut qui possideat aliud nihil quàm lecythos. πρὸς τὸ φορῆμ ἑαυτῷ ληκύθους εἰς τὰ βαλανεῖα. Item qui ad erogandam pecuniam procliuis est, quę ληκύθοις continebatur. Item qui non ex animo, sed uentris causa colit amicum. Vide Chiliad. Erasmi.

Αὐτολόχευτος. ὁ. ὁ. ingenit⁹, αὐτογενής, dei epith.

Αὐτόλυκοι. solertes depeculatores, ac fures.

Αὐτολυείζει. ipsemet lyra canit, ut prouerbio, ὄνος αὐτολυείζων.

Αὐτομάρτυς. qui de seipso testatur.

Αὐτόματα. τὰ. quæ per se mouentur, temerè fortuitoq; euenientia, ut hulcera & oua quæ sine coitu nata sunt, in Mechanicis dicūtur ea quæ neruis funibusq; tensa tractus motusq; animatos mentiuntur.

Αὐτοματί. ultrò.

Αὐτοματία. ας. ἡ. casus, fortuna.

Αὐτοματίζω. μ. ίσω. τ. ικα. per meipsum facio, αὐτόματος πραγίνομαι. Neutr. absol.

Αὐτοματισμός. ὁ. ὁ. casus, temeritas.

Αὐτόματον. ultrò, sua sponte, ἀφ' ἑαυτοῦ. Demost. prima Olynth. νυνὶ γὰρ ὁ πάντων ἐθρυλλεῖτο, γέγονεν αὐτόματον.

Αὐτόματος. ὁ. ὁ. ἡ. casualis, casus, qui facit aliquid per se & casu, ultroneus. Sic conuiuam appellamus αὐτόματον sponte oblatum, ut apud Homerum. Iliad. β. αὐτόματος δ' οἱ ἦλθε βοὴ ἀγαθὸς Διομήδης, quasi naturalis & fatalis, quique nulla extrinsecus ui coacta uenit, authore Gellio, composita uox ab αὐτὸς & μῶν ὁρμῶ, est enim uox propria philosophis. Cicero temeritatem uocat lib. 2. de Natu. deorū, Plutarchus lib. 1. de Placit. philo. distinguit à fortuna.

Αὐτομάτως. sponte, ut αὐτομάτως ὁ θεὸς αὐίησι τὰ ἀγαθά.

Αὐτομαχεῖν. per se & non per alium pugnare.

Αὐτομολέω, & ταυτομολῶ. μ. ήσω. τ. ηκα. transfugio, abeo insalutato hospite.

Αὐτομολία. ας. ἡ. transfugium, seruorum fuga.

Αὐτόμολοι. populi Aethiopum.

Αὐτόμολος. ὁ. ὁ. transfuga, proditor.

Αὐτονομέομαι. liber sum, meo iure uiuo. Bud. Comment.

Αὐτονομία. ας. ἡ. libertas uiuendi proprijs legib.

Αὐτόνομος. ὁ. ὁ. ὁ αὐτονομούμενος, qui uiuit suis legibus, qui nullius imperio subest, qui uiuit legibus sibi probatis & complacitis.

Αὐτονυχί, uel αὐτονυχεὶ. in ista nocte.

Αὐτοξενεῖν. hospicio accipere.

Αὐτόξυλος. ὁ. ligneus, è uernaculo ligno. Strabo lib. 11. καὶ ταῦτα δ' σιδηρῶν μηθεῖσαν, ἀλλ' αὐτοξύλων ἀρότρων.

Αὐτοπάθεια. ας. ἡ. innata passio.

Αὐτοπαθής. ὲς. ὁ. ἡ. intrinsecus patiens.

Αὐτοπαθῶς. proprio affectu.

Αὐτόπαις. qui ipse quodammodo puer est.

Αὐτόπιστος. per se fidem faciens sine argumētis.

Αὐτόπους. ουν. suis pedibus absque duce incedens. Lucian. Tim. ἡ πόταμ' ὁ αὐτόπους βαδίζει, πῶς

πῶς ὅτωτυφλὸς ἐν τῇ ὁδῷ εὑρίσκῃς;

Αὐθοποίητων. quasi sponte natum, aut quod quis ipse fecit, leue.

Αὐτόπρεμνος. difficilis, magnus, radicitus.

Αὐτοπρόσωπα. sunt in quibus author ex persona sua docet, nulla persona extrinsecus assumpta. Et huiusmodi sunt τὰ ἀκροαματικά, quæ ideo sic uocantur quasi disciplinaria, quod & suis & iustis discipulis scribebantur ab authoribus cuiusq; sectæ. Bud. Com.

Αὐτόπτης. ου. ὁ. qui rei gestæ spectator fuit, & ut ait Plaut. oculatus testis.

Αὐτόπυρος. epitheton panis ex quo nihil furfurum discessit, quasi totum in se triticum non imminutum habens. Cicero cibarium panem uocat, Galen. πτυελαν, dicitq; sui temporis homines αὐτόπυρον appellasse, non discreto scilicet furfure, sed unà cũ syncera puraq; farina macerato conspersoq;. Vulgò panis ciuilis.

Αὐτοπῶλαι. οἱ. qui suos redditus in patria uẽdũt.

Αὐτοργότερος. α. rudis, extemporaneus, perfunctoriè factus, apud Lycoph.

Αὐτόρροφος. α. ὁ. ἡ. seipsum contegens.

Αὐτός. ipse modò demonstratiuum, modò relatiuum est. Aliquãdo ultrò & sponte significat, ut apud Homer. τί με σπεύδουσα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις; Cur me festinantem & ultrò incitas? Item præposito articulo ualet quod apud Latinos idem. Interdum accipitur αὐτὴ ἑαυτῇ. Gregor. ὁρῶν ἐν τῇ τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτόν. Videns igitur in se motum populi. Αὐτὸς ἕκαστος singuli & unusquisque. Bud. Com.

Αὐτόσε. huc, eodem, illuc.

Αὐτόσιτος. seipsum nutriens, uel qui ad alterũ cœnaturus fert suam cœnam.

Αὐτόσκευος. nullo artificio constans, ἁπλόσκευος καὶ λιτός, rudis, simplex & inconditus.

Αὐτοστάσια. ας. ἡ. statio in loco proprio.

Αὐτόσοιχος. qui sibi soli prospicit, suiq; curam agit. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων, καὶ βουλόμενος ἀβίβητον βίον πολυτρόπεσθαι.

Αὐτοσφαγής. ές. ὁ. à seipso iugulatus.

Αὐτοχεδόν. pro αὐτοχεδόν. illico, ex tempore. Sæpe enim fit ut nomẽ aduerbiale neutrum è singulari numero in pluralem mutetur.

Αὐτοχεδία. ας. ἡ. pugna propinqua.

Αὐτοχεδιάζω. temerè, siue confidenter animum ad altiorem rem appellio, impremeditatus ago, facio crasso modo, ruditer, ex tempore tracto, inconsultè ago, & consilium in re præsenti capio, cum re præsenti delibero, propero, ac illotis pedibus quippiam aggredior. Xenoph. τῶν ὑπαρχόντων οἱ πλεῖστοι αὐτοχεδιάζουσιν, Ante tẽpus præfecturas adipiscuntur, & illotis manibus tractant. Item ψεύδομαι, fingo, comminiscor. Athen. Αὐτοχεδιάζουσιν ἃ οἱ λέγοντες αὐτῶν ἐνθένδε τε πάσχειν. Aliquando suapte sponte fauere, non mandato alterius & imperio, Xenophonti lib. 5. ἑλλ. Bud. Com.

Αὐτοχεδίασμα. τος. τὸ. repente inuenta, comparataq; compositio.

Αὐτοχεδιασμός. extemporalis dictio. Ἐξ αὐτοχεδιασμῶν, è rudi principio.

Αὐτοχεδιασί. aduerb. ex tempore, tumultuãter, impræmeditatè.

Αὐτοχεδιασική. appellatur illa facultas, cui γραφικὴ opponitur, quam Cic. stylum uocat.

Αὐθοχεδιασικός. ὴ. ὁ. ad inuentionem suapte natura excitans.

Αὐτοχεδόν. probè, per se, & cominus.

Αὐτοχεδίον. α. τὸ. forma rudis, quod subitò factũ aut dictum est, factum aut quæsitum tumultuarium, temerè aut ex tempore paratũ, quod ad manum est & in promptu.

Αὐτοχέδιος. α. ὁ. ἡ. rudis, extemporalis.

Αὐτοχέδιος. ultrò, sine cura, ex tempore, temerè, αὐτομάτως.

Αὐτότατος. ipsissimus. Aristoph. Pluto. ἐκεῖνος, αὐτὸς, αὐτότατος, καὶ αὐτόματα μέλη, οἷον ἀδίεστοτα, καὶ ἀκέχοντα οὐδὲ πάσοντας.

Αὐτότεγον. absolutum, ἀκατεργάσμενον, πλῆρες.

Αὐτοτελές. τὸ. ipsum sibi sufficiens, quod nihil amplius requirit, neq; aliunde pendet.

Αὐτοτελής. ές. ὁ. ἡ. perfectus, absolutus, suis uectigalibus utens. Thucyd. αὐτοτελὴς δίκη, ἀφ' ἧς μὴ ἔστιν ἐφέσεως. καὶ αὐτοτελὲς ψήφισμα, τὸ μὴ προβεβουλευμένον.

Αὐτοτελῶς. absoluta ratione.

Αὐτῆ pro αὐτόθι illic, in eodẽ loco, hic, in hoc loco.

Αὐτουργία. ας. manualis operatio.

Αὐτουργός. ὁ. ὁ. artifex, qui per se omnia procurat ac facit, qui artificio suo se fouet, operarius: ut γεωργὸς αὐτουργός, qui ipse terram cum diligentia colit. Apud Xenoph. in Symp. pro eo qui citra præceptoris operã profecit. Aliquando dicitur, αὐτόχειρ, qui sua manu cædit, pulsat uel pugnat. Plutarcho in Apoph. homines tenui fortuna hoc nomine significantur.

Αὐτουργῶ. proprijs manibus aliquid facio, per meipsum aliquid facio.

Αὐτοφονόυτης. ὁ. ὁ. καὶ

Αὐτοφόντης. α. ὁ. homicida sui, author cædis, siue suæ, siue alterius.

Αὐτοφορβός. q se ipse rodit & de pascitur, αὐθοφάγος, de polypo suã ipsius carnẽ rodẽte dicitur.

Αὐτόφορτος. cum ipso pondere. Bayfius de Re nauali.

Αὐτοφυές. ὲς. τὸ. proprietas naturæ.

Αὐτοφυής. ές. ὁ. ἡ. per se naturalis, non arte.

Αὐτόφωνος. ον. ὁ. propria uoce utens. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοί dicebantur oracula, quæ reddebantur non per sacerdotem, sed ad ipso deo. Meminit Lucian. in Pseud.

Αὐτοφωρεί. in ipso furto, in ipso facto.

Αὐτόφωρος. deprehensus, qui inficiando nõ est, fur manifestus, ac in ipso furto deprehensus.

Αὐτόχερ. ος. ὁ. manu sua se occidens. Item qui facit aliquid manu propria, ut αὐτόχερες τῶν σκυλῶν τῶν πλοίων ἐρρίψαμεν, Lucas in Act.

Αὐτοχειρί. proprio marte, manu propria.

Αὐτοχειρία. ας. ἡ. homicidium manu propria.

Αὐτόχθων. ονος. ὁ. ἡ. indigena. Epitheton Atheniensium, qui non sint aduenæ. Vide in Chiliad. Erasmi.

Αὐτόχρημα. res ipsa, aut prorsus similis.

Αὐτοψία. ας. ἡ. rei gestæ spectaculũ & experientia.

Αὐτώδης. superbus, cõtumax: ἰδιογνώμων. communiter αὐθάδης.

Αὐτώλης. ές. ὁ. conuitiator, uel sibijpsi uiam afferens.

Αὐτωνητής. ὁ. ὁ. emptitius.

Αὐτῶς. eodem modo, frustra, simpliciter, ut contigit, passim, uulgò, omninò, immobiliter.

Αὐχαλέος. gloriosus.

Αὐχάζομ. tergiuersari.

Αὐχενίζω. obtrunco, macto, λαιμοτμέω, iugulo.

Αὐχέομαι. μ. ήσομαι. π. ησαι. &

Αὐχέω. glorior, insolesco, superbio. Bud. uoce actiua tantum dici putat.

Αὐχή. gloriatio.

Αὐχήεις. gloriosus, σεμνός.

Αὐχημα. ατος. τὸ. iactantia, confidentia, ἀλαζονία.

Αὐχματίας. ου. ὁ. superciliosus, fastuosus, miles gloriosus. Eust.

Αὐχήν. ένος. ὁ. ceruix, iugulum, collum. παρὰ τὸ αὐχεῖν καὶ γαυριᾶν. τότε γὰρ ἐπαίρομεν αὐτόν. Vide Ammonium.

Αὐχηνικός. superbus. uerbale ab αὐχέω.

Αὐχμάω. μ. ήσω. π. ηκα. καὶ

Αὐχμέω. μ. ήσω. π. ηκα. squaleo, areo.

Αὐχμότης. ἡ. siccitas.

Αὐχμηρός. ὁ. ὁ. squalidus, siccus, tenebrosus.

Αὐχμῶν. squalens, squalidus.

Αὐχμός. ὁ. situs terræ, id est siccitas, squalor ex siccitate, ariditas. παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω.

Αὔω. μ. σω. π. κα. clamo, dico, calefacio, exuro, diffundo. Item φαίνω, illustro, unde ἠώς, aurora deducitur.

Αὔως. aurora, dies. Aeolice pro ἕως, & communiter ἠώς. παρὰ τὸ αὔειν τὸ λαμπρύνειν.

Αφάβρωμα. quid sit uide Problem. Plut.

Αφαγνίσαι, consecrare, uel spoliare.

Αφάδιος. &

Αφαδής. ὁ. ὁ. inimicus, qui non placet, ingratus. ἀδιέν. γὰρ τὸ ἀρέσκειν.

Αφάζω. accipio, ἀνασείχομαι, palpo, ἀπτόμαι ἅφης.

Αφαία. ἡ. Dianæ cognomentum.

Αφαίμοι. nepotes.

Αφαιρέομαι. auferor, priuo aut priuor, orbor, amputo, impedio, punio, damnum infero ζημιῶ, construitur bifariã uel cum duobus accusandi casibus, uel accusat. cum genit. ut ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τὴν οὐσίας, uel ἀφαιρεῖ τὴν οὐσίαν τὸν ἄνθρωπον. Huius præteritum perfectũ ἀφῄρημαι, & agendi & patiendi significatione usurpatum inuenitur. quære in αἱρέομαι. Cũ genit. uel accus. construitur. Sed Grammatici distinguũt, Genitiuo enim, ubi aliquis frustratus aut priuatus re, quam non habuit quidem, potuit uero nancisci, ut ἀφῄρημαι λόγων, καὶ παιδείας: accusatiuo aũt, ubi quis re possessa priuatus est, ἀφῄρημαι τὸν ἱμάτιον, ἢ τὰ χρήματα. Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, uindicare in libertatem. Bud. Com.

Αφαιρέματα, partes quæ à uictimis auferuntur, ut sunt τὸ σκυβάλιον, ὁ πλεξιός βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τῆς ἥπατος.

Αφαίρεσις. ι. ἡ. ablatio. Item uindicatio in libertatem. τὰ δὲ ἀφαιρέσεως, καὶ τὰ γὰ ἀφαιρέσεις dicũtur abstracta & à materia separata. Bud. Com. Grammatici uocant aphæresin cum aliquid initio dictionis aufertur. Et aphæreseos curare, prouerb. Vide Chiliad. Erasmi.

Αφαιρετος. ου. ὁ. exemptilis.

Αφαιρέω. aufero, Moschop. uult ἀφαιρῶ propriè dici cum partem aliquam ab uniuerso uel toto sumamus, ἀφαιρεῖμαι uero cum totum auferimus. Variè construitur, ἀφαιρῶσι τό τι, τί τό τι, τοῖ τό τι.

Αφάκη aphace, herba, uel legumen quoddam sylueſtræ. Dioscorid. Theophrast. & oppidum Libyæ.

Αφακίτης. ciuis illius oppidi.

Αφαλος. ου. inornatus, id est sine phalo. hoc est sine uarigatione. φαλοί enim dicuntur οἱ λαμπροί ἥλοι, ἢ τὰ ποικίλματα.

Αφαλος. resiliens, αὐτοπυτίδιον.

Αφαμαρτάνω. aberro, ἀστοχάνω.

Αφαμαρτοεπής. ές. ὁ. ἡ. errans uerbis. Græcis ἁμαρτάνω & ἀφαμαρτάνω idem est, quod Latinis erro & aberro.

Αφαμιῶται. famuli, rustici.

Αφαυσιάνω. displiceo in uerbis.

Αφανής. ές. ὁ. ἡ. latens, ignobilis, obscurus, mortuus qui extra conspectum est.

Ἀφανὴς οὐσία. apud Lysian. facultates quæ continentur utensilibus, pecunijs, & corporib. bona mobilia appellant, cui opponitur φανερὰ οὐσία.

Ἀφανίζω. μ. ίσω. π. ικα. demolior, conficio, corrumpo, putrefacio, marcesco, è medio tollo, occido, ex conspectu aufero: uelut qui fucis utuntur, celant suam faciem ac seu persona tegunt. Etym. accus.

Ἀφανισμὸς. ου. ὁ. interitus, è medio sublatio.

Ἀφανιστέος. ᾶ. ὁ. disperdendus.

Ἀφανιστής. exterminator.

Ἀφάνναι. αἱ. locus in Sicilia ignobilis, unde sumptũ, ut de rebus incertis dicatur, in Aphannis.

Ἀφαννᾶος. ου. ὁ. nomen gentile.

Ἄφαυος. ᾶ. ὁ ἡ non apparens,

Ἀφαυῶς. segniter, incertè, clanculum.

Ἀφάπτειν. coniungere, πρὸς κολλᾶν.

Ἄφαρ statim, τὸ ταχέως, ἢ ἅμα τοῦ ἄψασθαι γινόμενον. παρὰ τὸ ἅπτω. significat etiam promptè τὸ πρόχειρον, & repentè τὸ αἰφνίδιον, & facilè τὸ ῥαδίως. Etym.

Ἀφαρεῖ. pro ἄφαρ Ionicè, ἀσκέπτως.

Ἀφαρεύς. ὁ nomen Herois. Etym. Est & aphareus pinnula sub thynni fœminæ uentre, apd Arist.

Ἀφαρέω. aquam haurio. παρὰ τὸ ἀρύω.

Ἀφάρκη. ἡ. apharca arbor quædã apud Theoph.

Ἀφάρμακος. non uenenatus, non infectus. καὶ ἀφάρμακον χρῶμα, τὸ αὐδὲ αὐθις. αὐθις γὰρ τὰ φάρμακα.

Ἀφαρπάζω. furripio.

Ἀφάροτος. uel ἄφαρᾶτος. ου. ὁ. ἡ. inaratus. φάρος γὰρ ἡ ἀροτοποίασις. ἢ παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι χίσαι. Etym.

Ἀφαρόω. aro.

Ἀφάτερος. ου. ὁ. celerior.

Ἄφαρτος. uel ἀφάρωτος. fortis, adiutor.

Ἀφάρωτος. ὁ. ἡ. infœcundus, sterilis apud Callimach. à φορῆσαι, id est gignere.

Ἀφασία. ας. ἡ taciturnitas, pefectio uocis, stupor, cum quis non potest loqui.

Ἀφάσσειν. palpare, ψηλαφᾶν, παρὰ τὴν ἁφήν. Etymologus.

Ἄφατος. ου ὁ ἡ. ineffabilis, ignobilis.

Ἀφαυαίνομαι. inedia exarescо, & consumor.

Ἀφαυαίνω arefacio, ἀφαύω.

Ἀφαυρός. ᾶ. ὁ. uilis, debilis. ἤτοι ὁ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος ἢ ἀλιάμιν. Item incultus, ut ἄφαρος, ἢ ἀγεώργητος γῆ. παρὰ τὸ φορῶ. Etym.

Ἀφαύω. sicco, uro, & inedia exarescо. Bud. Com.

Ἀφάω. contrecto, ψηλαφῶ.

Ἀφεγγής. ές. ὁ. ἡ. obscurus, lumine carens.

Ἀφεδρῶν. suffoceris, ἀρπνίγῃ. imprecantis est.

Ἀφεδρός. impudens.

Ἀφεδρεύω. sellæ insideo.

Ἄφεδρος. puerperium.

Ἀφεδρών. ῶνος. ὁ. secessus.

Ἀφεθείς. εῖσα. ὁ. dimissus, liberatus.

Ἀφειδέω. μ. ήσω. π. ηκα. non parco, despicio. Genitiuo iung.

Ἀφειδής. ές. ὁ. ἡ. crudelis, non parcens.

Ἀφειδία. ας. ἡ. immanitas, imparcẽtia, ut ἀφειδεῖν τοῦ σώματος, cum quis non parcit corpori suo.

Ἀφειδῶς. incessanter, impunè, citra delectum, prodigaliter, liberaliter, temerè, inconsultè, citra discrimen.

Ἀφεῖκα. dimisi.

Ἀφεῖμαι. solutus sum, ἀπηλλάγμαι. actiue & passiue accipitur. Genit. iung.

Ἀφεῖμεν. omisimus.

Ἀφείμενος. ου. ὁ. iuuenis, qui iam pubertatẽ excessit & uirilem togam sumpsit. Item ἀφειμένοι, ἀπαλλαγέντες, exautorati, hoc est, qui autoramento, id est, obligatione maxime sacramenti militaris soluti sunt & liberati apud Aristot. 3. Polit. Ab alijs ἀφειμένοι τοῦ στρατεύεσθαι & ἀπεζωσμένοι. Ἀφειμένοι τοῦ σώματος, mortui, corpore laxati & dimissi. Bud. in Annot. & Com.

Ἀφεῖναι. sinere, συγχωρεῖν, ἀπολύειν ἐγκλήματος.

Ἀφεῖσα. ἡ. derelinquens.

Ἀφεῖται. licitum est.

Ἀφεκτέον. abstinendum est.

Ἄφεκτος. sacer.

Ἀφελγαίνω. lædo, λυπῶ.

Ἀφέλεια. ας. ἡ. simplicitas.

Ἀφέλιος. planus, communis.

Ἀφελεῦθαι εἰς ἐλευθερίαν. asserere in libertatem.

Ἀφελής. ές. ὁ. ἡ. simplex, minimè fallax, frugalis, facilis, supinus. Item sanus, perfectus, integer. παρὰ τὸ μηδενὸς ἀφαιρεῖσθαι. Etym.

Ἀφελκύω. μ. ύσω. υσα. traho, allicio, λωλύω.

Ἀφέλομαι extorqueo, ἀπαστεείσκω.

Ἀφελότης. ητος. ἡ. simplicitas.

Ἀφελῶς. inconsideratè, simpliciter, ingenue.

Ἄφεμα. dimissio, ἀπόπεμμα.

Ἀφέμενος. derelinquens, omittens, dimittens.

Ἄφενος. ου. ὁ. diues: & neutro genere (utroq; enim modo usurpatur) diuitiæ, temporarius redditus, & propriè unius anni, quasi ἀπὸ ἑνός.

Ἀφέξω. recipiam, abstinebo, ab ἀπέχω.

Ἀφορίστος. inutilis, ἄχρηστος.

Ἀφοῦτε. abi.

Ἀφερπύζω. μ. ύσω. π. υκα. καὶ

Ἀφέρπω. serpo.

Ἀφερπυλλοῦσθαι. mutari in serpillum.

Ἄφεσις. εως. ἡ. dimissio, ueluti cũ equi è carcerib. in spectaculis emittuntur, migratio, remissio, mancipatio, & cũ quis officio aliquo fungitur Gregor. οὔτε μοι τὸ γράμμα τῆς ἀφέσεως ὥσπερ τοῖς γραμματικοῖς οἱ βασιλεῖς. Ἄφεσις καὶ λύσις

λυσις est. cum acceptilatum est aut decisum, hoc est ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν ἀφδύγοντα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. id est litis decisio. Bud. Com. Est & linea unde cursum auspicantur cursores, quæ & βαλβίς, & ὕπαλληξ, & ἀφετηρία.

Ἀφέσιος ζεύς. Iupiter, qui in Argo colitur.

Ἀφεσμός. ὁ. examen.

Ἀφέστε. pro ἀφεσήκατε καὶ συγκοπῇ. Etym.

Ἀφεσήκω. αὐτῇ ἀφίεσμαι. abstineo. Bud. Com.

Ἀφεσι. absens, extra domum.

Ἀφετέος. ὁ. omittendus.

Ἀφετή. ῆς. ἡ. dimissio. oxytonum, ut habetur in differentijs Cyrilli. Est etiã ἀφέτη, Aphete insulæ nomen, paroxytonum. Et Thessaliæ ciuitas Straboni lib. 9.

Ἀφετήρ. ὁ. dimissor, qui dimittit. Etym.

Ἀφετήρια. τὰ. uocant machinas obsidendis urbibus accommodas, τὰ πετροβόλα ὄργανα.

Ἀφετηρία. ας. ἡ. carceres cursorum.

Ἀφετήριος. ὁ. ὁ. missilis.

Ἀφετής. ὁ. ὁ. sic uocabant Lacedæmonij quem libertate donassent uelut manumissum. Eodem quoq; nomine apud astrologos uocãtur annorum distributores quos ex apheticis locis putant quodam uelut afflatu procursum in uitã elargiri, perinde ac à linea certantes emittuntur quadrigæ. Cæl. lib. 11. cap. 39. & Bud. Com.

Ἀφεῖκα. loca apud astronomos, unde uitalẽ auspicamur decursum, carcerũ imagine quadã, quas uocant ἀφετηρίας.

Ἄφεος. ὁ. liberatus, emeritus, dimissus. Interdum αὔεος, deo sacer. Vnde ἄφεοι γυναῖκοι, αἱ ἀφοσιούμεναι. Et ἄφετος κόρας uocauit Athenæus, qui animalia sacra, quæ in deorum tantum tutela erant & sine pastore, ut apud nos hodie sues Antonianæ, quas solas urbe arcere nephas censent. interdum reiectaneus, & reiectus. Bud. Com.

Ἀφθύω. μ. θύσω. π. θυκα. inflammatio, accendo.

Ἀφέψημα. ατος. τὸ. decoctum.

Ἀφῆκα. Doricè pro ἀφῆκα, dimisi.

Ἀφίωρα. prospectabat.

Ἀφέοντα. Atticè pro ἀφεῖντα, ab ἀφίημι dimissi sunt.

Ἀφή. ῆς. ἡ. tactus, iunctura, contrectatio in palæstra. Item puluis quo palæstritæ post unctionem inspergebantur, ut corpora ceromate & sudore lubrica, mutuas luctantium prehensiones admitterent. Bud. in Annot.

Ἀφηβηκός. ός. ὁ. uergens ad senectutem.

Ἄφηβος. ὁ. ὁ. qui pubertatem præterijt.

Ἀφηγέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. narro, doceo.

Ἀφηγήμων. dux uiæ, ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ.

Ἀφηγητής. idem.

Ἀφήγησις. εως. ἡ. narratio, διήγησις.

Ἀφηδιόω. μ. ώσω. π. ωκα. dulcifico. Actiu. Accusatiuo iung.

Ἀφῆκα. dimisi, remisi, abstuli, præcipitem dedi. ab ἀφίημι.

Ἀφηλικιέστερος. α. ὁ. Ionicè, senior.

Ἀφήλιξ. ικος. ὁ. senex. ὁ τῶν ἥβῃ μὲν ἐπιφανείας, ἤδη δὲ ἔνιοι τῶν τῆ ἡλικιῶν, ὧν πεῖσαι τῇ δι κρείττοσι. minor annis.

Ἀφήμενος. α. ὁ. sedens, πόρρω καθήμενος.

Ἀφημέρευω. interdiu absum.

Ἀφήμονες. οῖ. innominati, non dicti.

Ἀφήμως. tacitè, decorè.

Ἀφηνιάζω. μ. άσω. π. ακα. diffideo, separo. Propriè frenum non admitto: de equis contumacibus & præferocibus. Herodian. eleganti metaphora pro imperium detrectare ac subditum esse nolle usurpat. Neut. absol.

Ἀφηνιασμός. ὁ. ὁ. rebellatio.

Ἀφηνιαστής. ὁ. ὁ. rebellis.

Ἀφηνοειδής. ες. ὁ ἡ. cuneatus.

Ἀφήρημαι, ab ἀφαίρεμαι. actiue & passiue accipi potest. Significat autem aliquando extorquere. Item deducere ab aliqua re uel opinione. Iung, interdum cum accus. & genit.

Ἀφηρημένοι φανεῖτε. abstulisse uidebimini.

Ἀφήσομ. soluturos, nauigaturos, πλεῦσαι.

Ἀφήτωρ. ορος. ὁ. emissor. Apollinis epitheton ab emittendis oraculis, quasi ὁμοφήτωρ, ὁμοίως πᾶσι προφητεύων; καὶ μαντευόμενος. ἢ κρεῖνος, ἀπὸ τῶν βελῶν ἀφέσεως.

Ἄφθαι. sunt exulcerationes in summo ore, infantibus peculiares uitio lactis quo nutriuntur, calido humore corrupti. Oriuntur & interdum ætate profectioribus, quando humoribus calidis eò commeantibus intumescunt ora aspectu sanguineo, aliquando tamen albescere, est ubi nigro colore conspiciantur. Vnde ἄφθιφος, quem eiusmodi uexat affectio. Cælius libro 9. cap. 20.

Ἀφθαρσία. ας. ἡ. incorruptibilitas, immortalitas.

Ἄφθαρτος. qui corrumpi non potest, immortalis.

Ἀφθάς, pro φθάς, quæ dictio Vulcanum significat apud Memphiticos.

Ἀφθάω. apud Aeginetam pro hulcusculo oris laborare, quod aphtam uocant.

Ἀφθιβόρος. auide uorans.

Ἄφθιτος. ος. ὁ. ἡ. incorruptus, ἄφθαρτος.

Ἄφθογγος. ος. ὁ. ἡ. uoce carens. Ἄφθογγος γάμος. Vide Chiliad. Erasmi.

Ἀφθονέστερον. locupletius, abundantius, pro ἀφθονώτερον extulit Aeschylus.

Ἀφθονία. ας. ἡ. abundantia, ubertas, multitudo, malitia.

Ἄφθονος. ον. ὁ. ἡ. abundans, ut apud Lucian, πάντα γὰρ ἄφθονα, Cuncta siquidem abundè suppetebant. Item inuidia carens.

Ἀφθόνως. abundè, sine inuidia, candidè.

Ἀφθονώτερον. uberius, copiosius.

Ἄφθορος. impubes, imberbis, incorruptus, uirgo.

Ἀφία. dimittebat.

Ἀφία. ἡ. herba quædam Theophrasto.

Ἀφιᾶσιν. absoluunt iudicio.

Ἀφιγνυμένος. ον. ὁ. fractus.

Ἀφίδρωσις. ι. ος. ἡ. exudatio, sudoris defluuium, Plutarch.

Ἀφιδρόω. μ. ώσω. π. ωκα. exudo.

Ἀφίδρυμα. ατος. τὸ. statua, situs, simulachrum, dedicatio, ædificium.

Ἀφίεμαι. libero, absoluo. Sed quando passiue accipitur, habet genitiuum. Bud. Com

Ἀφιέμενα. τὰ. missilia.

Ἀφιερισμένα. purificata.

Ἀφιερόω. μ. ώσω. π. ωκα. dedico, consecro, addictus sum. Sic Cic. Tuscul. 2. Qui certis quibusdam destinatisq; sententijs quasi addicti & cõsecrati sunt.

Ἀφιερωμένα. sacrata, sacris addicta, sacra.

Ἀφιζάνω. ἀφίζω, ἀπαναθίζω, surgere à sede, equum uel currum relinquere.

Ἀφιέω. μ. ήσω. π. ηκα. & ἀφίημι. μ. ήσω. π. ῆκα. dimitto, præcipitem do, remitto. Item acceptum fero, & debitorem per acceptilationem libero, ut ἀφίημί σοι τὸ χρέος. Et ἀφιναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, est absoluere quempiam à crimine intentato ut insontem. Item emitto. Aristoph. in Ranis, θαῤῥῶν τὴν κρουνὸν ἀφίει, fontẽ emitte. Chrysost. πυγὰς ἠφίει σλακρύων. Item permitto, omitto, relinquo, prætermitto. accus. iungitur, hinc participium ἄφεις β. medij ἀφιέμενος quod interdum significat non solum prætermissus & relictus, sed etiam à recto diuerticulum, siue quod dici solet, flexu uiæ Xenocrat. Axiocho. εἰ δὲ μὴ σὺν μοι ἀφιεμένου τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτοῖς, mihi ergo uisum est à recta uia deflectere, eisq; obuiam procedere.

Ἀφικάνω. aduenio, παραγίνομαι.

Ἀφικνέομαι. ῆσομαι. μ. ἀφίξομαι. π. ἀφῖγμαι. μέσ. ἀόρ. β. ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἱκνέομαι. νῆσμαι peruenio, assequor. Ἀφικνεῖσθαι πρός τινα, adire aliquẽ, accedere ad aliquem. Ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν πατρίδα, reuerti, redire in patriam. Vide ἱκνεῖσθαι in Ammonio.

Ἀφικτὸς, uel ἄφεικτος. impurus, odiosus.

Ἄφιλα. τὰ. ingrata.

Ἀφιλάγαθος. ον. ὁ. ἡ. benignitate carens.

Ἀφιλάνθρωπος. humanitate carens.

Ἀφιλαργυρώτατος. ον. ὁ. non cupidus pecuniæ.

Ἀφιλέτερος. inimicus.

Ἀφίλης. purus, integer.

Ἀφιλία. ας. ἡ. amicorum carentia.

Ἀφιλόδοξος. ον. ἡ. non ambitiosus.

Ἀφιλοικτίρμων. immisericors, ἀνελεήμων.

Ἄφιλος. ον. ὁ. ἡ. amicis carens.

Ἀφιλοσόφητος. literarum & philosophiæ expers.

Ἀφιλόσοφος. ον. ὁ. alienus à philosophia.

Ἀφιλόστοργος. ον. ὁ. non amans.

Ἀφιλοτεκνία. ας. ἡ. carentia amoris in filios.

Ἀφιλότιμος. ον. ὁ. ἡ. ignobilis, honoris contẽptor.

Ἀφιλοχρηματία. ας. ἡ. pecuniarum contemptus.

Ἀφιματῶσαι. exuere uestes, ἀπεκδύσαι.

Ἄφιξις. ι. ος. ἡ. accessus, aduentus, præsentia.

Ἀφιππάζω. equitatim ago.

Ἀφιππεύω. fugam arripio, equo digredior.

Ἄφιππος. ον. ὁ. in quo non licet equitare, ut ἄφιππος χώρα, regiõ equitatui inepta. Item equo carens, imperitus equitandi.

Ἀφιππεύοντα. οἱ. ex equo sagittis utentes.

Ἀφίπταμαι. μ. ἀφιπτήσομαι. ἀόρ. ἀπέπτην. μέσ. ἀόρ. ἀπεπτάμην, ab ἵπταμαι. auolo.

Ἀφίσταμαι. μ. ἀποστήσομαι. π. αμαι. abscedo, recedo, reducor, Aristot. in Problem. Et abscedere, id est, suppurare, colligi ἀποστήματα dicuntur. Item non sum particeps, non communico consilia cum alijs, nolo implicari, ut ἀφίσταμαι τῶν πραγμάτων, id est, μακράν εἰμι. Item cedo, ut ἀφίσταμαί σοι τοῦτο, pro ὑποχωρῶ & ἐξίσταμαι. Item abstineo, ut ἀφίσταμαι τῆς κληρονομίας. id est, abstineo hæreditate. Item abhorreo, alienus sum, ἀπήλλαγμαι. Demosth. & Aristidi. Item disto Galen. unde ἀπόστασις, distantia. Bud. Com.

Ἀφιστάνω. deleo, abstergo.

Ἀφίστημι. μ. ἀποστήσω. π. ἀφέστηκα. recedo, abscedo, secedo, retrocedo, absum, desisto, desciscо, deficio, quemadmodum milites à suo principe. unde ἀποστάτης, apostata. Et auoco, abalieno, distinguo, dirimo, dissocio, fide abduco, ad defectionem sollicito, & impello, Herodiano. Vnde ἀφεστηκώς opponitur πεφυτευκότι, & significat diuulsus, exemptus, disiunctus. Ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui hæreditate abstinuit. Bud. Com.

Ἄφις. cimex.

Ἄφλαστον. ον. τὸ. puppis, cacumen puppis.

Ἄφλεβος. ον. ὁ. obscuras habens uenas, nec uisui patentes.

Ἀφλέγμαντος. ον. ὁ. arcens inflammationem.

Ἀφλοισμὸς. οῦ. ὁ. uel ἀφλισμός. spuma.

Ἀφνεός. ά. ὁ. καὶ ἀφνήμων. παρὰ τὸ ἄφθονος, diues,

Vide

Vide πλόσιος in Ammonio.

Ἄφνω, pro ἀφανῶς. repente, ἀιφνιδίως.

Ἀφοβία. ας. ἡ. intrepiditas, uacuitas ab angoribus (Cic.

Ἄφοβος. ον. ὁ. ἡ. ὀν

Ἀφοβόστολογχνος. ον. ὁ. intrepidus.

Ἀφόδευμα. ατος. τὸ. stercus.

Ἀφοδευτήριον. ου. τὸ. latrina.

Ἀφοδεύω. εύσω. εύκα. caco, αὐαχωρέω. Accusat. iung.

Ἀφόδοι οἱ. hostes.

Ἀφόδευμ. ου. τὸ. stercus.

Ἄφοδος. ου. ἡ. αὐαχώρησις. discessus ad cacandum, ἀποπάτημα, hoc est, stercus siue alui purgationem interpretatur, Gal. secessus, discessus, profectio.

Ἀφοίβατος. ον ὁ. immundus, illotus.

Ἄφοινος. illæsus, ἄφονος, ὑγιής.

Ἀφομοιόομαι. ούμαι. ώσομαι. ωθμαι. assimilo.

Ἀφομοίωμα. ατος. τὸ. assimilatio.

Ἀφοπλίζω. ίσω. ικα. exuo arma, exarmo, armis dispolio. Neut. absol.

Ἀφοράω. respicio. ἀπεβλέπω. Actiu. accus.

Ἀφόρδιον. ου. τὸ. stercus, ἀποπάτημα, quasi τὸ ἀπὸ θύρας ὁδοῦ, quod diuertamus è uia alui onus reddituri. σκύβαλον.

Ἀφόρητος. ον. ὁ. ἡ. intolerabilis, molestus, ἀφόρητοι βλαῦται, apud Athenæum calcei antehac nunquã pedibus inducti, ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσί, καὶ καινοφρά.

Ἀφορία. ας. ἡ. sterilitas: propriè frugum. Item orbitas & penuria prolis apud Plat. de legibus.

Ἀφορίζομαι. &

Ἀφορίζω. μ. ίσω. π. ικα. segrego, separo, sepono. Item præcido, & (ut uulgo adpellatur) quotto, id est, designo, quotum quenq; articulum, quotum quodq; caput oppugnare uelit litigator, ne in uniuersum admissus licenter tergiuersari & identidem euariare possit. Designatè & præcise dico. Item extermino, repudio, excõmunico. Actiu accus. Bud. in Annot. & Com.

Ἀφόρι. audax, infidus.

Ἀφορισμός. ου. ὁ. separatio, distinctio, distincta rerum explicatio, plurium rerum summatim facta traditio, quasiq; ad regulã exacta rerum doctrina. Galenus ait aphorismum doctrinæ genus esse, ὅσαφ δὴ βραχυτάτῳ ἅπαντα τὰ τῆς πράγματος ἴδια πεδιορίζει, id est, quod omnes rei proprietates breuissimis uerbis circumscribit. Eustathius ἀφορισμὸς γνωμικὸς dicta sententiosa appellauit. Bud. Com. Ἀφορισμός uel διορισμός, figura apud Iulium Rufinianum, emendationis species, quæ temere dixeris, reprehendens, ut: Quanquam illa non pœna, sed prohibitio sceleris fuit. Tullius.

Ἀφορμᾷ χρῶ. auocatione utere, Politiano interprete, & ἀφορμᾶς παρασκευάσωμεθα, Aristophon. ἤτοι παρεσκευᾶς ἡ τοιμάσωμεθα.

Ἀφορμή. ῆς. ἡ. occasio, causa, argumentum. Item auxilium & opitulatio penè ad extremum casum seruata: Latini subsidium uocant. Tacitus, Subsidium rei familiari oraret deprecabundus, id est, ἀφορμῶν. Item apud Demosth. sic uocatur pecunia, quæ apud trapezitas deponebatur. Bud. in Annot.

Ἀφορμῶ. fugio, proficiscor.

Ἀφορολόγητος. ον. ὁ. ἡ. immunis, liber à tributo.

Ἄφορος. ον. ὁ. ἡ. sterilis, Strabo 13. pro immunis à uectigalibus posuit.

Ἀφόρλιον. inutile.

Ἄφος. τὸ. tragacanthum, sic dictum, quod extergat & purgat thoracis humores, ὅλι ἀφοσιοῖ καθαίρει τὰ τοῦ θώρακος ὑγρά. Etym.

Ἀφοσιόω. μ. ώσω. π. ωκα. expio, dico & consecro, animum religione soluo. Sic item

Ἀφοσιόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. expio, & procuro tristem aliquam expectationem ob numen uiolatum, aut aliàs infensum & minabundum. Item parum tango, & ὁσίας φύκα τοιοῦ τι, hoc est, φύκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου, id est, defungor, cum non aliquid toto conatu nec magnopere accuro, sed tepidè & instrenuè, ut officio functus esse uidear, & quatenus satis sit ad uitandam reprehensionem, aut emerendam ueniam: Vnde Herodianus, ἀφοσιωζαμένους appellauit iusta funeri persoluentes, non quòd ἀφοσιοῦσθαι singulariter significet iusta facere, sed quia generaliter sit τὰ δίκαια, καὶ ὅσια, καὶ πρέποντα ποιεῖσθαι πρὸς ζῶντα. hoc est, officia non negare, cultum debitum ita exhibere, ut ne reprehendi negligentia possit. Budæus in Comment. Item abominor, detestor, auersorque, ac uelut infaustum detestor. Item recuso & repudio munus oblatum. Dativo cum accus.

Ἀφοσίωσις. parua, siue defunctoria libatio, expiatio πρὸς ἀφοσίωσιν. defunctorie, remisse, languide. Bud. in Annot.

Ἀφοσίωμα. ατος. τὸ. idem.

Ἀφόω contrecto, ψηλαφάω.

Ἀφ' ὁ. ex quo.

Ἀφρασίω. μ. ήσω. π. ηκα. inconsideratè loquor, stultè ago.

Ἀφρασίως. stultè, inscite.

Ἀφρασής. ής. ὁ. ἡ. stultus, inimicus.

Ἀφρασία. ας. ἡ. stoliditas, insipientia.

Ἀφράζειν. desipere, ἀφρόνειν. Hipocr.

Ἀφραίνω. μ. ανῶ. desipio, à φρὴν φρενός.

Ἄφρακτα. τὰ. genus nauigij non septi. Baybius

de Re nauali.

Ἄφρακτος. ον. ὁ. ἡ. incustoditus, & domus non cincta muro.

Ἄφρατος. ον. ὁ. ἡ. inconsyderatus, non dicendus, non inuestigabilis.

Ἀφρασύς. ύος. ἡ. inscitia, inconsyderantia.

Ἀφρέω. μ. ήσω. π. ηκα. spumo Neutrum. ἀφρίζω.

Ἀφρήτωρ. ορος. ὁ. malus ciuis, qui de nullo est ordine, aut tribu, ἄπολις.

Ἀφριλόγος. ον. ὁ. ἡ. spumilegus.

Ἀφρίζω. μ. ίσω. π. ικα. spumo Neutrum.

Ἀφρικήνης. ἡ. Aphrica.

Ἀφριόεις. εσσα. ὲν. spumosus, ἀφρώδης.

Ἀφρῖτις. ἡ. piscis ex aphyarum genere, qui è spuma nascitur.

Ἀφρογένεια. Veneris epitheton.

Ἀφροδισιάζω. μ. άσω. π. ακα. ago rem ueneream, συνουσιάζω. Neutrum absol.

Ἀφροδισίας. αδος. ἡ. herba acorus alio nomine, quod Venerem irritet.

Ἀφροδισιασμός. ὁ. ὁ. rei uenereæ usus, concubitus.

Ἀφροδισιαστικός. ὁ. ὁ. libidinosus.

Ἀφροδίσιον. ον. τὸ. statua Veneris, & sacrificium Veneris, res uenerea.

Ἀφροδίσιος. ον. ὁ. uenereus.

Ἀφροδίτη. ης. ἡ. Venus, quam sic dictam διὰ τὸ τοῦ ἀφροῦ γένεσιν tradunt Hesiodus & Plato, quod è maris spuma sit enata. Aristotel. uerò quod spermatis natura sit ἀφρώδης. id est, spumosa. Hecuba apud Euripidem ἀφροδίτην dici ait, quod ἀφροσύνης ἀρχὴν θεά, id est, insipientiæ princeps dea. Cælius libro decimosexto, capite decimo octauo. Aphrodites hymnus extat apud Orpheum.

Ἀφρόνιτρον. τὸ. aphronitrum. Dioscorid. lib. 5. nitri spuma, quæ colligitur in Asia in speluncis destillans, deinde siccatur sole.

Ἀφρονιστέω. ῶ. negligo, non curo, ἀμελῶ.

Ἀφρόνιστοι. ὁ. ὁ. ἡ. ociosi, nihil curantes.

Ἀφρονυπίζω. negligo.

Ἀφρονιστία. ας. ἡ. negligentia, securitas.

Ἄφρων. ον. ὁ. Apher, paroxytonum Cyrillo. uirescens, inuerecundus, demens.

Ἀφρός. ον. ὁ. spuma. Lucian. In Pseud. καὶ ἀφρὸν ὑπὸ πεμπλάμενος τὸ στόμα.

Ἀφροσκόροδον. τὸ. Latinis allium Punicũ, quod & αὐλισκόροδον.

Ἀφροσύνης. ἡ. immodestia, insipientia.

Ἀφρόστρωτος. ὁ. ὁ. ἡ.

Ἄφυκτος. ον. ὁ. ἡ. incustoditus.

Ἀφρῶ. ῶς. ἡ. Venus, diminutiue ab ἀφροδίτη aut ἀφρογένεια, apud Nicand.

Ἀφρώδης. ους. ὁ. ἡ. spumosus,

Ἄφρων. ον. ὁ. ἡ. immodestus. Item insipiens, imprudens, qui ea quæ intelligit non administrat prudenter. uide αὐόπτης suprà, uel αὔοια in Ammonio.

Ἀφύη. ης. ἡ. piscis genus, de quo uide Aristotel. libro sexto de Animal. Theodorus apuam uertit. Aelianus quoque meminit. Festus etiam Pompeius testatur apuam genus esse minimi pisciculi. Apollod. scribit meretriculas quasdam ἀφύας fuisse cognominatas, quòd minutulæ forent albæ ac oculis grandioribus, nomina eis fuere Stagonion & Anthis. Athenienses ἀφύας uocabant πῆχυιον ὄψον. id est, mendicorum opsonium ob rei nimiam affluentiam, authore Chrysipp. Cælius libro 5. cap. 19. Vide in Chiliad. Erasmi, ἀφύη in ignem, & Aphyarum honos.

Ἀφυής. ές. ὁ. ἡ. ineptus, amens, sine natura: ἀφυὲς χρῶμα. color luridus, & decolor. Gal. in glos.

Ἀφυΐα. ας. ἡ. degeneratio, ineptitudo, inhabilitas.

Ἄφυκος. non fucatus, ἀκαλλώπιστος.

Ἄφυκτος. ον. ὁ. ἡ. ineuitabilis, inexplicabilis. locus unde quis euadere nequit. Lucian. de Marte unà cum Venere catenis implicato, ἔπειτα δὲ σωείς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτῷ, ἐκέτευε.

Ἀφύλακτα. τὰ. quæ nimis obseruantur.

Ἀφυλακτέω. nimis caueo.

Ἀφύλακτος. ον. ὁ. incautus, non obseruans.

Ἀφυλάκτως. incautè, incustoditè.

Ἀφυλάεγυρος. ον. ὁ. alienus ab auaritia.

Ἄφυλλον στομα. Tragicus dixit aridum, squallidũ & exuccum, uel eum qui supplicat, ramulum oleaginum tenens manu, ueluti solent supplices. Eust. Iliad. β.

Ἄφυλλος. ον. ὁ. ἡ. folijs carens, ἀφύλλωτος.

Ἀφυπνίζω. μ. ίσω. π. ικα. expergefacio. Accus.

Ἀφύξιμον. ον. τὸ. quantum hauriri potest, haustus. Nicand.

Ἀφυπνόω. μ. ώσω. π. ωκα. obdormio. Neutrum.

Ἀφυκτα. τὰ. medicamenta, & quæ minimè inflãt.

Ἀφυσγετός. ὁ. ὁ. fordes, τὸ ἰλυῶδες, propriè illuuies amnium.

Ἀφυσγετόν. τὸ. copiosum, πλουσιόν, πολύ, ἀφύσιμον. Nicand. scholias.

Ἀφυσμός. ὁ. ὁ. exhaustio.

Ἀφύσσομαι. μ. ύξομαι. καὶ

Ἀφύσσω. exhaurio, palpo, inanio, quasi glutiniũ dissoluo, ab α, & φύω.

Ἄφυστος. ον. ὁ. ἡ. non influus.

Ἀφυστερίσαι. morari, βραδύνειν.

Ἀφυστόμενα. τὰ. auulsiones quę feruntur. Legẽdum puto, ἀκροφυστόμενα.

Ἀφύω. dealbor, ἀκρόδυκαίνομαι. à piscis apuæ colore, de quo in ἀφύη.

Ἀφυώδης. ἐος. ὁ. ἡ. decolor, ἀφυεῖ χρώματι ἐοικώς, luridus.

Ἀφ' ὧν. quapropter, quo nomine, quibus de causis.

Ἀφωνία. ας. ἡ. ἀφασία.

Ἄφωνος. ον. ὁ. mutus.

Ἀφώρα. respiciebat, ab ἀφοράω. ῶ.

Ἀφωρισμένη οὐσία. oppignorata bona apud Demosth. ἔστι μὲν αὐτοῖς ὅσοις αὐτῶν ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν. Bud. Com.

Ἀφώτις. ον. ὁ. lucis expers.

Αχαί. supplicationes, optata.

Ἀχαιά. ᾶς. ἡ. Atticè Minerua. Atticè etiam Ceres, ἀπὸ τοῦ ἄχος, hoc est, à mœrore quem ob amissam filiam Proserpinam ostendit.

Ἀχαΐα. Peloponnesus, Græcia.

Ἀχαϊσθι. αῖ. Græculæ, effœminati. Hoc conuicio Homerus subinde Græcis exprobrat eorũ inertiam.

Ἀχαΐζω. Græcisso.

Ἀχάη. tristitia, λύπη.

Ἀχαΐνας. subulones equidem esse existimo, à Plinio sic dictos, quibus cornua non sunt repanda, neq; ramosa.

Ἀχαϊνέα. ἡ. cerua quod circa Achæam Cretæ urbem sint genera ceruorum magnorum. Etym. & Apoll. interp.

Ἀχαΐνη. ἡ. idem quod ἀχαϊνέα.

Ἀχαίνειν. iocari, ludere.

Ἀχαιμένης. ὁ. nomen Herois. Sic dicti, quòd eius auus oriundus fuerit ex Achaia. Etym.

Ἀχαιός. ὁ. ὁ. ἀπὸ τοῦ ἀχθομένου. Etym. Græcus.

Ἀχάλινος. ον. ὁ. ἡ. effrenatus.

Ἀχαλκέω. æris egeo, nummis careo. Epigram.

Ἀχάνη genus mensuræ frumentariæ. Capiebat autem medimnos Atticos quadraginta quinq;, Cælius libro quinto, capite nono. Alij arcam interpretantur, in qua cõmeatum reponebatur, qui mittebãtur εἰς τὰς θεωρίας, Pollux θέωρικὴν κίστην ex fide aliorum interp.

Ἀχανής, ές. ὁ. uastus, immensus, παρὰ τὸ χαίνειν ἢ ἐπίτασιν. Item tacitus, οὐκ. παρὰ τὸ μὴ χαίνειν καὶ ἢ σοφήσειν. Etym. Item stupore plenus, stupidus, qui aperto ore rem aliquam inspicit, à uerbo χάσκω. auget hic α.

Ἀχάνθιον. ον. τὸ. pro ἀκάνθιον.

Ἀχανόω. desydero.

Ἄχαρις. ιδος. ὁ. ἡ. & in neutro genere, τὸ ἄχαρι, ingratus, sine gratia. Νῶν νῦν ὀνόματα. Sapph.

Ἀχαριστέομαι. μαι. ήσομαι. π. ημαι. non accipio debitam gratiam. Bud. Com.

Ἀχαριστέω. μ. ήσω. π. ηκα. ingratus sum, denego gratiam. Bud. ibidem.

Ἀχαριστία. ας. ἡ. ingratitudo, ἀγνωμοσύνη.

Ἀχάριστος. ον. ὁ. ἡ. ingratus.

Ἀχαρίστως. ingratè.

Ἀχάριτος. ον. ὁ. non gratiosus, inofficiosus.

Ἀχαρνικὸς ἀρδιδυόμενος. Acharnica rigua, ut Gaza uertit, hederæ species apud Theophrastum.

Ἀχάτης. ου. ὁ. Achates gemmæ nomen, de qua uide Orpheum in libro de Lapidibus. Est quoq; proprium Aeneæ socij.

Ἄχειλος. cui non sunt labia, sine margine. Est & nomen lapidis, quẽ Hermolaus è Themisthio fatuum transtulit, hoc est, nullius saporis.

Ἀχείμαστος. sine tempestate.

Ἀχειρής. inutilis, ἀχρεῖος.

Ἀχειροκόμητος. intonsa coma.

Ἀχειροποίητος. ον. ὁ. non manu factus.

Ἄχειρος. ον. ὁ. mancus.

Ἀχείρωτος. ον. ὁ. ἡ. ἀχειρόεργητος. inuictus, inexpugnabilis, indomitus.

Ἀχελῴος. ου. ὁ. Achelous fluuius.

Ἀχέομαι. μ. ήσομαι, μ. ημαι. tristor, irascor. Deponens datiuo iungitur.

Ἄχερδος. ον. ὁ. asper, agrestis, & spinæ genus. item pirum syluestre.

Ἀχερδόεσσα. ὁ. durus, asper, σκληρός.

Ἀχερδοῖς. ίδος. ἡ. arbor, populus.

Ἀχέρων. οντος. ὁ. Acheron, fluuius infernalis, dictus quasi ἄχη ῥέων. ἢ παρὰ τὸ ἐκφῆδαι χαρᾶς. Etymol.

Ἀχέτοι. οἱ. cicadæ masculæ. Theodorus apud Aristotelem modo argutam, modo achetam transtulit. Nam tradunt hos canere, fœminas uerò mutas esse, quæ dicuntur πεπιγόνιαι. Cælius lib. 9. cap. 31.

Ἀχθύω. καὶ

Ἀχέω doleo, ægrefero.

Ἀχλοῦς. οῦς. ὁ. pauper, mendicus. παρὰ τὸ. πτωχὸς τῶν σκυθῶν ἠχεῖν.

Ἀχλοῖα. ας. ἡ. penuria.

Ἀχνός. tristis, molestus.

Ἄχνος. pauper.

Ἀχθηνός. ον. ὁ. pondere pressus, laboriosus.

Ἀχθέω. μ. ήσω. π. ηκα. gemo, grauo, molestus sum.

Ἄχθη. sordes, spuma maris.

Ἀχθηδών. ὼν. ὁ. dolor, grauedo, tristitia.

Ἀχθηρός. ὸν. dolorosum.

Ἄχθομαι. μ. ἀχθήσομαι. aorist. α. ἠχθέσθην. tristor, indignor, discrucior, ægrefero, irascor, offendor. Construitur autem & cum datiuo, & cum accusatiuo, ut ἄχθομαι θεῷ, & πόλει, Atticè. Sic & Salust. Et quasi dolens eius casum. Et Vergilius libro secundo Aeneidos: Et casum insontis mecum indignabar amici. Et libro 1,

207.

Et nostro doluisti ipse dolore.

Ἄχθος. ἐος. τὸ. pondus. Item dolor, angor, λύπη βαρεῖα, quasi ἄχος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ.

Ἀχθοφορέω. μ. ήσω π. ηκα. pondus fero, onus sustineo. Neutrum absolut.

Ἀχθοφόρος. ς. ὁ. baiulus, qui ex foro aut littore aliquid portat, quales sunt, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκυλοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πυλοφόροι, φρυγανοφόροι.

Ἀχθοφόρον κτῆνος. iumentum.

Ἀχί. uel ἄχι. faciliter.

Ἀχίλλεια. ἡ. &

Ἀχίλλειον. τὸ. mazæ genus, fortassis ex hordeo quod Achilleum uocant, confectæ. Eustath. Odyss. & Iliad. χ.

Ἀχίλλεος. Achillea, alij χιλιόφυλλον, id est, millefolium uocant, herba quædam Dioscoridi: & sideritidis herbæ cognomen, apud eundem. Ἀχίλλειοι κριθαί, hordea præstantiora & purgata, Theophrasto. Ἀχίλλειοι σπόγγοι, Achilleæ spongiæ, quibus Achilles in uulnere curando usus est. Aristoteles earum meminit.

Ἄχιλος. sine succo & nutrimento, uel ediuerso ἄτροφος, πολύχυρος, pro ἄχυλος.

Ἀχιτών. ωνος. ὁ. ueste carens.

Ἀχλάδες. αἱ pyra syluestria, ἀχράδες.

Ἄχλαξ. sabulum, lapillus. κάλαξ.

Ἀχληρόν. odiosum, ἀπεχθές, ὀχληρόν.

Ἀχλυμαι. tristor, pro ἄχνυμαι.

Ἀχλύς. ύος. ὁ. tenebra, caligo.

Ἀχλυώδης. tenebricosus.

Ἀχνάζω. agrefero, uitupero.

Ἄχνη. ης. ἡ. significat minutissimum illud & leuissimum quod ex spicis excussis aut lino euolat. Homerus, ὡς δ' αὔτεμεν ἄχνας φορέει. Significat item τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, maris asperginem, spumam maris. Sophocl. pro re usurpauit. Euripid. οἰνωπὸν ἄχνην, liquorem seu uini laticem qui humi inter libādum effunditur. Ἄχνη πυρός, pro fumo. Aeschylus. Et ἄχναι, somni apud Hippocrat. Generaliter accipitur pro tenuissimo cuiuslibet rei. Lege prouerbium, Ne ramenta quidem, in Chiliad. Erasmi.

Ἄχνους. imberbis, ὁ μὴ ἔχων χνοῦν, sine lanugine.

Ἀχνυμαι. μ. ύσομαι. π. υσμαι. tristor, anxius sum. Depon.

Ἀχνύς. tristitia.

Ἀχνῶδες. tenue, spumosum, ἄχνῃ ὅμοιον.

Ἄχολος. ς. ὁ. felle carens, ἀόργητος, qui iram pellit.

Ἄχορδος. sine fidibus.

Ἀχορεύτος. ς. ὁ. ἡ. infelix.

Ἀχορήγητος. ὁ. ἀπρόμβυος. Bud. Com.

Ἀχορτάσιος. ς. ὁ. ἡ. insatiabilis. Lege ἀχόρτασος.

Ἄχος. ἐος. τὸ. dolor, tristitia. Proprie dicitur dolor, qui prorsus obstupefacit, suiq; sensum adimit homini, ægritudo mentis. Xenophon pro mœrore afficior usus est, cum inquit, ὁ δὲ κυαξάρης ἐπεὶ εἶδε σὺν μοῦ τῷ κύρῳ πολλούς τε καὶ καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἑπομένους, σὺν αὐτῷ δὲ ὀλίγην δὲ καὶ ὀλίγου ἀξίαν θεραπείαν ἄτιμόν τι αὐτῷ ἔδοξεν εἶναι καὶ ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, hoc est, tristitia & molestia quadam afficiebatur ac dolebat.

Ἀχραδίνη. ης. ἡ. locus erat Syracusis fortissimus, pulcherrimus, maximus.

Ἀχραὲς. τὸ. quod non tingitur, ἄχραντον. Nicand. adiantum ἀχραὲς dixit, quando non madefiat aqua, sed purum intactumq; aspergini aquæ resistat.

Ἀχραντος. purus, immaculatus. χραίνειν γὰρ τὸ μιαίνειν, ..

Ἄχραντος. ς. ὁ. ἡ. immaculatus, intactus, non coloratus, ἀμίαντος.

Ἀχρὰς. άδος. ἡ. pyraster, pirus syluestris, spinæ genus. Theophrast. Dioscorid.

Ἀχρεόγελος. temerè, uel sine causa ridens: quod uitium uel stultitiæ uel dementiæ signum esse solet. Vnde accipitur pro inepto & stulto. Erasmus in Chiliad.

Ἀχρεῖον. turpiter, inutiliter, inusitatè.

Ἀχρεόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. fio inutilis. Depon.

Ἄχρειος. uel ἀχρεῖος. ου. ὁ. inutilis, nullius bonæ frugis.

Ἀχρεότης. ητος. ἡ. nugæ.

Ἀχρήιος. inutilis.

Ἀχρηματία. ας. ἡ. pecuniarum inopia.

Ἀχρηματίστος. ου. ὁ. ociosus, & omni actione uacuus.

Ἀχρημοσύνη. ης. ἡ. egestas.

Ἀχρήμων. pauper, αὐτάρκης, πενής.

Ἀχρής. ἐος. ὁ. ἡ. inutilis, molestus.

Ἀχρεῖος ὄλεθρος. extrema pernicies, μέχρι τοῦ ἐσχάτου.

Ἀχρηστία. ας. ἡ. inutilitas, incommoditas.

Ἄχρηστος. ς. ὁ. ἡ. abusiuus, inutilis. ἄχρεος, inidoneus.

Ἀχρι. καὶ

Ἄχρις. usque, donec. Item καθόλου, apud Homerum, prorsus, per totum. Ammonius in ἄχρι & ἄχρις. distinguit.

Ἄχρις. οὗ &

Ἄχρι. ὅ. &

Ἄχρι που. dum, quandiu. Aliquando ante infinitiuum uerbi. Lucian. ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθιᾶν. Ita ut erubescentem.

Ἄχριος. ὁ. ἡ. inunctus. ἄχρισος.
Ἄχρονος. ὁ. ἡ. perennaturus, ἄκλιστος.
Ἀχρονοστριβὲς. nihil morans, celer.
Ἀχρον Θ. ὁ. ἡ. πονηρός. Lacones nothum, & spurium uocant.
Ἀχρῶντες. οἱ. non depicti, non colorati.
Ἄχρωστος. ὁ. ἡ. pallidus.
Ἀχρωμος. ὁ. ἡ. ὑ
Ἀχρώματος. ὁ. ἡ. impudens.
Ἀχρωνυχία. ultimæ noctis excubiæ. Scribendum ἀκρονυχία. ut suprà.
Ἄχυ. species casiæ.
Ἄχυλος. ὁ. insipidus.
Ἄχυμος. ὁ. fatuus, insipidus.
Ἀχώρον. copiose fluens.
Ἀχυρμιά. ᾶς. ἡ. aceruus palearum.
Ἀχυροδήκη. ης. ἡ. stabulũ, palearum receptaculum.
Ἄχυρον. ὁ. τὸ. palea, & acus, eris, Latinè.
Ἀχυροτριψ. tribula paleam terens.
Ἀχυρώδης. ἐος. ὁ. ἡ. glumosus, paleaceus.
Ἀχυρῶν. ῶνος. stabulum palearum. Cyrillus.
Ἀχώ. ὀος. uox, sonus, pro ἠχώ. Doricè.
Ἀχώνευτον. non ustum. Ἀχώνευτος. γῆ. ἡ. τὸ χρυσίον ἐκβάλλεται. balluca. cæ.
Ἀχώρ. ῶρος. pro ἀχυώρ. furfur, sordes capitis.
Ἀχῶρες. ulcera fœtida in capite, ulcera capitis sanie manantia, quod uitium capitis cutem infestat, sic dicta ab ipso affectu, quod cuẽ tenuissimis foraminibus perforent, ex quibus affluit glutinosa sanies. Gal. & Aegineta. Tineas alij barbarè. Auicenna Saphatum uocat.
Ἀχώρευτον. incomprehensum, inseparabile.
Ἀχώριστος. ὁ. ἡ. inseparabilis.

A Ψ post, mox, iterum, retrò.

Ἀψάλαπτος. ὁ. ἡ. intactus, illæsus.
Ἀψαλεῖν. sine strepitu incedere.
Ἄψαλτος. sine pulsu fidium, propriè psalterij.
Ἄψαυστος. ὁ. ἡ. intactus, non tangens.
Ἀψεγέως. inculpatè, sine reprehensione. Etym.
Ἀψεγής. ἐος. ὁ. ἡ. sine uituperatione.
Ἀψευδία. ας. ueritas.
Ἀψευδιστατος. alienissimus à mendacijs.
Ἀψευδέω. μ. ήσω. π. ηκα. non mentior. Neutrum absolutum.
Ἀψευδής. ἐος. ὁ. ἡ. mendacio alienus, uerax.
Ἄψευστος. νόμος. inuiolata lex.
Ἄψηκτος. ὁ. ἡ. durus, infrangibilis.
Ἀψηλάφητος. intactus, αὐτέπαφος.
Ἀψήφιστος. ὁ. ἡ. qui non tulit suffragium.
Ἄψυφος. multus, magnus.
Ἀψίκορ. τὸ. καὶ
Ἀψικορία. fastidium rerum adamatarum.
Ἀψίκορον. τὸ. satietas, continua expletio.
Ἀψίκορος. nouitatis cupidus, mutabilis, mox satiatus, fastidiosus. Etym. qui statim simul atq; cibum attigerit exurgit satur, ac cibum fastidit, ἀπὸ τοῦ ἅπτομαι, καὶ κόρος, quod ipsum & Plut. confirmare uidetur, sic inquiens: Μόνος. Ὁμηρος τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀψικορείας πεφυγέγονεν, ἀεὶ καινὸς ὢν καὶ πρὸς χάριν ἀκμάζων. Solus Homerus hominum satietati succurrit ac nauseam discutit, semper aliquid proferens quod nouum uidetur ac ad gratiam cõparatum. Vide in Chiliad. Eras.
Ἄψιλος. implumis. ἄπτερος ἢ πολύπτερος.
Ἀψιμαχεῖν. acutè & terribiliter pugnare, prelium conserere.
Ἀψιμαχία. ας. ἡ. præludiũ belli, uelitaris pugna.
Ἀψίμαχος. cominus pugnans.
Ἀψιμισία. ας. ἡ. simultas non diuturna.
Ἀψίνθιον, uel ἀβσίνθιον. absinthium, herba quædam extremæ amaritudinis. πῦρ ἀπὸ τοῦ ἅπτω, ὅ ὀδύνας ἅπτει. Etym. Theophr. Dioscorid.
Ἄψινθος. ὁ. idem. Aliquando nomen urbis Thraciæ, ἀψινθίς uerò regio illa.
Ἀψιῤῥοῦν. retro fluens, retrofluum.
Ἀψίς. ίδος. ἡ. testudo, fornix. Item curuatura rotæ, id est, lignum supra rotas tenens scalas, uel in quo figuntur radij, ligneus rotæ circulus. Atque in hac significatione quædam primam aspirant, diciq; uolunt ἀπὸ τοῦ ἅπτω, id est, à tangendo, quod uidelicet rotæ, cum uoluuntur, terram contingant, sic etiam significat uinculum πῦρ ἀπὸ τοῦ ἅπτω τὸ δεσμῶν. Etym. Hom. Iliad. ε. pro foramine retis seu plaga usurpat. Dicuntur itm ἀψίδες circuli in stellis, teste Plinio. lib. 2. cap. 15. & 16.
Ἄψις. ιος. ἡ. tactus, cõtrectatio. ἄψις τῶν φρενῶν, mẽtis læsio ac ratio, ab ἅπτομαι, quod aliquãdo tentare significat. Hipp. referente Galeno.
Ἀψίχολος. ὁ. ὁ. plaga retis, fornix, nimis iracũdus.
Ἄψορρον. subitò, retrò, rursum.
Ἀψορρος. ὁ. ἡ. retrogradus, retrofugus, refluus.
Ἄψος. ἐος. τὸ. membrum, propriè tamen iunctura membrorum. Etym. Artus Latinè.
Ἀψοφητί. sine strepitu, ἡσύχως.
Ἄψυκτος. ὁ. qui refrigerari nequit.
Ἄψυρτοι. οἱ. gens Scythica. Etym.
Ἀψυχία. animæ defectus.
Ἄψυχ Θ. ὁ. ἡ. inanimatus, timidus.

A Ω. μ. ήσω. spiro, lædo apud Hom. Item splẽdeo, λάμπω, unde ἀώς. Eust. Iliad. α.
Ἀώς. sanitas, aurora, dies.
Ἄωρ. ορος. τὸ. ensis. Alij legunt ἄορ. Cyril.
Ἀωρέω. negligo, ὀλιγωρῶ.
Ἀωρί. intempestiuè, ἀκαίρως.
Ἄωρ. νυκτός. intempesta nocte.
Ἀωρία. ἡ. immaturitas, deformitas.

Ἀώρος. crudus, immitis. translatio est ab immaturis fructibus.

Ἀωρόλοφος. ὁ. caluus, qui ante tempus glabrescit.

Ἄωρος ὁ. ἡ. deformis, indecens, intempestiuus, ut ἄωροι ὀπῶροι, crudi fructus, non maturi. Item negligens, incurius, ab ὥρα, hoc est, cura, & ἄωρος θανάτος, de his q ante tẗpus moriũtur, Cic. immaturã mortẗ & minaturũ interitũ in Bruto. & Phil.

Ἀωρτῶμ. ὕπνον. fiui somno, & qua si deliberare somni dulcedinem.

Ἄωρτο. pendebat, ἥρμοστο (inquit Herodian.) πόδι ξιφος. Deducitur autẗ ab ἀρῶ, id est, ἀρμόζω, cuius futurũ ἄρσω, Aeolicẗ. Preteritũ, ἦρκα, ἦρμαι, ἤρμοσα, ἦρσο, ἦρτο, & pleonas. ipsius ω, ἄωρτο. Alij exponunt pro ἐκρεμάτο ab ἄερω pro κρεμάζω, κρεμῶ, cuius futurũ ἀρῶ, & Aeolice ἄρσω. Vnde similiter ἦρκα, ἤρμοσα, ἦρσο, ἦρτο, & mutatione longe uocalis in longã ὦρσο, & pleonasmo ipsius α, ἄωρτο poẗticẗ.

Ἄωτος ὁ. flos. Item lana ouis, uel potius pãnus ẗ lana contextus. Theocri. ἄωτον ἡγώων uocat argonautas, quasi principes & florem Heroum. Item non habens aures, inauritus, quo utitur Gell. imitatione Græcorum lib. 7. cap. 6.

Ἀωτοῦμ. flores legere, texere, ὑφαίνειν.

B A.

Βαβάζω. uociferor, inarticulatẗ loquor, uagio, Gaza interp. Βαβαί. papæ, uox admirantis. Genitiuo iung. ut βαβαὶ τῆς ὑβρεως μονίας. Βαβαὶ μύξε, uide in Chil. Eras. Papæ myxus.

Βαβαιαξ. contemnentis & reijcientis particula, apud Aristophanem.

Βαβάκτης ὁ. saltator, locutuleius, insanus. παρὰ τὸ βάζω, τὸ λαλῶ. Etym.

Βάβαλον pudendum, αἰδοῖον.

Βάβαξ. ὁ. uanus, garrulus, impudẗs, παρὰ τὸ βάζω, τὸ λαλῶ. Etym.

Βαβάλιον cunabulum.

Βαβαλισκεῖα. τὰ. cunę, cunarum.

Βάβρικες. αἱ. gingiuæ, alij reliquias escæ dentibus inhærentes, scribitur & βέβρικες.

Βαβυλών. ἡ. urbs Assyriæ dicta à Belo, per reduplicationẗ & transmutationẗ literarũ. uide Etym.

Βάγαιον, & βάγιον. τὸ. magnum, uanum, παχύ.

Βάγας ἔσυκας. In stupidũ & elinguẗ, in Chil. Eras.

Βαγώας. Persica lingua eunuchus. Vide in Chil. Eras.

Βαδάς. cinædus.

Βάδδιν. sacra stola.

Βάδιλα. pedetentim, lentẗ, ociosẗ, quietẗ. significat & citius, & celeriter Etym.

Βαδίζω. μ. ίσω. π. ικα. uado. πόθεν βαδίζεις; pro, Vnde uenis? Neutr. absol.

Βαδιοίμιν. iturus essem, irem.

Βάδισμα. ατος. τὸ. gressus, incessus.

Βαδισμός. ὁ. ὁ. idem.

Βάδισις. εως. ἡ. ingressio, ut uertit Gaza in Aristot.

Βαδισία. eundem Attici dicunt, pro βαδισεῖν.

Βαδιστικός. qui libens uadit, ac itineris pedestris laborem perfert, ὀξύπους, pedibus celer.

Βάδιστος. ὁ. ὁ. uadibilis, ut ita dicatur, per quẗ iter facere possumus, peruius.

Βάδυμαι. diligo.

Βάδος. ὁ. ὁ. itio, βάδισις, ὁδός. Aristophan. Auib. δῆλα τοῦτο τὸν τὸν βάδον βαδίζομεν.

Βάζω. μ. άσω. π. ακα. dico. à βῶ ducitur βάζω, sicut à φῶ φάζω, uel syncopa pro βοάζω. Etym.

Βαθύς. ὁ. ὁ. profundus. (Accus.

Βαθέως. profunde.

Βάθιστος. profundissimus.

Βαθμίδες. αἱ. brachij cauitates apud Hipp. quas extendentibus manum inflectentibusq; nobis ulnæ processus ingrediuntur.

Βαθμίς. ίδος. ἡ. gradus. basis, uestigia pedũ, sedes quod tamẗ tragicũ est, ponitur pro exordio sed (monis.

Βαθμός. ὁ. ὁ. gradus. nomẗ etiã militare, de phalange usurpatum. Etym.

Βάθος. ους. τὸ. profunditas, prolixitas. βάθος φάλαγγος. Vide in militaribus uocabulis in appẗ.

Βάθρα. ας. ἡ. scala domus. (dicit Lexici.

Βάθραχος. ὁ. uana, pro βάτραχος, Ionicẗ apud Herodot.

Βάθρον. ὁ. τὸ.

Βάθος. ὁ. ὁ. fundamentũ, basis, imæ sedes, gradus, pes disci, subsellium.

Βαθύγεος. ὁ. ὁ. ἡ. profundus, & fertilis, feraxque Callimach.

Βαθυγένειος. ὁ. ὁ. egregiẗ barbatus, pmissa barba.

Βαθύγειον. τὸ. profunda terra, profundã terram habens.

Βαθύγηρος. extremæ senectutis, ualde senex.

Βαθύγλωσσος. ὁ. ὁ. eloquens.

Βαθύγνοφος. ὁ. altis demersus tenebris. Nazianz.

Βαθυδίνης. ὁ. ὁ. habẗs uortices aut fluct. pfundos.

Βαθύζωνος. ὁ. ὁ. ἡ. carnosus, profundẗ cinctus, ut toga supernẗ sit laxa, Persicarũ mulierũ epith.

Βαθυκαμπής. ualde inflexus, curuus.

Βαθυκήτεα. τὸν. piscosum, profundum.

Βαθύκληρος. ὁ. ὁ. opulentus, prædiues Homer. apud Herodot.

Βαθύκολπος. ὁ. ὁ. ἡ. magnus sinus.

Βαθυλήϊον ager ferax, & diuisum βαθὺ λήϊον, densa seges apud Homerum.

Βαθύμαλλος. ὁ. ὁ. uillosus, uelut quando alta lana carduo à Fullone excitatur.

Βαθύν. profunde.

Βαθύνω. μ. υνῶ. π. υνα. profunda facio, augeo.

Βαθύπλουτος. opulentus, ὀλβιόμωρ.

Βαθυρρέστης

Βαθυῤῥέυτης. profundè fluens, Maris epitheton.

Βαθύῤῥιζος. ὁ. ἡ. habens radices altas, arduus.

Βαθύῤῥους. ὁ. ἡ profundè & citò fluens, altifluus.

Βαθύς. ἐος. ὁ. profundus, prolixus. ὄρθρου Βαθέος, diluculo, cum multum adhuc noctis est. ἐν βαθεῖ γήρᾳ, in extrema senecta.

Βαθυσκαφής. ἐς. ὁ. ἡ. profundè fossus.

Βαθύσπορος. ὁ fertilis, ferax, de agro dicitur.

Βαθύστρωτος κοίτη. lectus liberaliter stratus, lectus genialis & stratus operose.

Βαθύστοινος. ὁ. ἡ. profundus in iuncis, densus

Βαθύτης. τος ἡ profunditas. præ iuncis.

Βαθυχαιτήεις. εντος. prolixo capillitio, promissam habens barbam.

Βαία. mons Cephaleniæ unde

Βαιάτης. nomen gentile.

Βαίβαμαι. ἀπὸ τοῦ βαίνω.

Βαίνω. μ ήσομαι π. βέβηκα. ἀόριστος. β. ἔβλω. uado, eo, incedo, ascendo, ascēdere facio, descēdo, amo, adulor. Neut. sed Hom sæpe actiuè usurpat.

Βαιόν. paululū, paulatim, parum. Cyrillus aduerbiū facit. ὀλίγον, μικρόν, paulisper, nō maligne.

Βαῖον. ὁ. τὸ. καὶ βαΐς. ramus, propriè palmæ, hinc baius color & spadiceus. παρὰ τὸ βία πίλεσθ. quòd non facilè reuelli possit, quòd hæc arbor natura sursum nitatur aduersus deprimentis manū. In Cyrilli differētijs βαῖον penanflexum duabus syllabis scribitur, quod non placet.

Βαιός. ὁ ὁ. breuis, paruus.

Βαῖος. ὁ. ὁ. Baius Vlyssis socius.

Βαϊοφόρος. ὁ. solennitas oliuarum.

Βαίτη. ης. ἡ. bæta, indumentū ex pellib. consutis.

Βαίτυλος. ὁ. ὁ. bætylus, Abadir. saxum quod pro Ioue Saturnus deuorauit. Vide Chil. Eras.

Βαίων. piscis, flaccidus & uilis, qui & βλέννος, gobio assimilis, à quo est uoluptariū iactata paræmia, μὴ μοι βαιὼν λακώσειν ἰχθῦς, cuius meminit. Eust. Iliad. τ. Athenæus lib. 7. Vide prouerbia Erasmi.

Βακάνιζος. ociosus & torpens, quiq; suarum rerū nō satagit, usus est Synesius semel in epistolis, πόθινος δοι, λνὲς βακάνιζοι παρ' ἡμῖν.

Βακεύω. inebrior, μεθύσκομαι.

Βάκκλος. ὁ. ὁ. exectus, euiratus, effœminatus, stultus, magni corporis, castratus, Spado quasi βιάκωλος, hoc nomine dicebantur Galli matris deorū sacerdotes, qui ferro præsecabāt genitales partes, furore acti.

Βάκκαρις. ἡ. bacchar, odorata herba, quam nardū agrestem uocant quidam, alij asarum odoratū.

Βακκίς. ίδος. ἡ. calceamenti genus.

Βακτηρεύω. baculo inniti.

Βακτηρία. ας. ἡ. καὶ

Βάκτρον. ὁ. τὸ baculus, fustis.

Βακτριασμός. ὁ. ὁ. genus lasciuæ saltationis.

Βακχᾶν. hædera coronari.

Βακχεῖον. ὁ. τὸ. templum Bacchi.

Βακχεβακχος. ὁ. ὁ. sic uocabatur Dionysius in sacrificijs. Aristopha. Equit. ἠδῴστα καὶ παιῶνα δὴ τὸν Βακχεβακχον ἄσαι.

Βακχεῖος. ὁ. ὁ. pes ex breui & duabus longis.

Βακχεωλέκτης. ὁ qui maximè Bacchū imitatur.

Βακχεύματα. τὰ. Bacchanalia.

Βακχεύτης. ebrius.

Βακχεύω, & Βακχέω. immodeste ago more bacchantiū, μαίνομαι, insanio, bacchor, ἀμετρέστως ferè accipitur. Sed αὐαβακχεύω ἕτερον, οἷον μαινεσθῆ ποιῶ. Bacchatur anus prouerbium in Chiliad. Erasmi.

Βακχή. genus piri, uel Bacchi sacrificia, baccha, bassara. Eurip. Cassandrā uocat Βακχίω, id est, diuino furore afflatā. Baccharū hymnus est apud Orpheū.

Βακχία. ας. ἡ. insania, μανία.

Βακχίδης. Bacchi filius.

Βακχικός. ὁ. ὁ. Bacchicus.

Βάκχος. ὁ. piscis Asellus, qui alio nomine & ὄνος.

Βάκχος. ὁ. ὁ. Bacchus. Eustath. ἀπὸ τοῦ βαχεῖν deducit, id est, ab incōdito ululatu, quo furētes bacchæ personabant, deinceps autē insertā literā κ, quo expressio fieret immanioris soni. Est præterea serti genus quod capiti circumponebatur, uel corona. Bacchi hymnus est apud Orph. Βάκχοι dicebātur etiam thyrsi seu ramuli quos Bacchi sacris initiati gestabant, Phœnicum lingua Βάκχος eiulatum notat. (ricis unus.

Βακχυλίδης. ὁ. ὁ. Bacchylides, ex nouē poētis ly-

Βαλαιόν. magnū, multū, uelox. (Βάλανον. Ety.

Βαλανάγρα. ας. ἡ. clauis, sera. παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὸν

Βαλανοφόμφαλοι. αἱ phialę in quibus eminebātur umbilici apud Comicos.

Βαλανεῖον. ὁ. τὸ. balneum. παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν. Siquidē balanos succendere ueterib. mos erat. Nam Suidas scribit ueteres glādibus uesci solitos, cortices uerò igni alimenta præbuisse.

Βαλανεύς. ἐως. ὁ balneator, Βαλανέστης, πολυπράγμων, περίεργος.

Βαλανεύω. exclamo, clara uoce dico, ministro apud Aristoph. subseruio.

Βαλανίζω. glandes excutio.

Βαλανίτης. βίος. uita inculta, uictus horridus, à sęculo quo uescebantur glandibus.

Βαλανίς. ίδος. ἡ. balneatrix.

Βαλανίσσα. ας. ἡ. balneatrix, ut βασίλισσα, in Epig.

Βάλανοι. glādiū figura formata medicamēta. quæ sedi ad soluendā aluū inserūtur. cæ. Athen.

Βάλανοι. νοῖ. castaneę nuces, aut nuces Ponti.

Βάλανος. ὁ. ἡ. glans, palmę fœminæ fructus, sicut masculæ ψῶν. Item penis extrema pars, & pes-

ſulus, apud Ariſtotelem, Theodorus glandem interpretatur, ſicut & animal aquatile apud eundem è genere teſtaceorum. Βάλανος μυρεψική, glans unguentaria.

Βαλανοφάγοι. οἱ. uide in Chiliad. Eraſmi.

Βαλάντιον. τὸ. marſupium, ſacculus, ἀκόντιον. Vide Bayf. de Re ueſt.

Βαλαντοτόμος. ὁ. fur, marſupicida, crumenarũ præciſor. Saccularius uocatur. Vide Aſcon. & Bayf. & Βαλαντοκλέπται, apud eundem.

Βαλανώδης. ες. figuram glandis repræſentans.

Βάλανος. ἡ. trifolij ſpecies.

Βαλάρος. Cernij uocant exules, Pauſan.

Βαλανίτιον. τὸ. flos agreſtis punici, à quo color balauſtinus dicatur.

Βαλβίς. ίδος. ἡ. repagulum, hoc eſt, illud unde in certaminibus equorum fit initium curſus. Latinis Carceres dicitur, quemadmodũ τέρμα, ubi ſiſtitur, Latinè meta. Βαλβίδες quoq; dicuntur ſcamna ſeu gradus per quos ad ciſternas deſcenditur, teſte Aelio Dionyſio. apud Hippocr. oblonga concauitas βαλβίς, propriè tamen linea in initio carcerum, intra quam ſe continebant curſores, quæ & ἀφετηρία.

Βάλε. iacias, ῥίψαι. Eſt & indignantis aduerbiũ, βαλε, uel cum, ἀχετλιαστικῶς, ἀβάλε.

Βάλερος. piſcis quidam apud Ariſtot. Gaza Græcam uocem relinquit. Idem forte eſt, qui infra βάραλος.

Βαλὴν. ἡνος. ὁ. rex apud Aeſchylum, teſte Euſtath. Iliad. γ.

Βαληναῖος. α. ὁ. regius, apud Plutarchum libro de fluuijs.

Βαλία. ophthalmia.

Βαλίας. equus Achillis.

Βαλικιώται. Cretenſibus dicuntur σωφίφηβοι.

Βαλίος. α. ὁ. uarius, maculoſus, maculis uarijs diſtinctus, celer, uelox, rapidus. Latini balium & badium uocant colorem puniceum.

Βαλιῶται. progenitores, πρόγονοι.

Βάλλα. oppidum Macedoniæ.

Βαλλαῖος. ciuis illius oppidi.

Βαλίζω. præ frigore contremiſco, in Rhetorico lexico pro βαμβαλίζω.

Βαλλίζω. μ. ίσω. tripudio, laſciuio. Hinc forte Balio prouerbiale nomen pro homine laſciuo & infami.

Βαλλις. ίδος. ἡ. genus floris, quod uidetur mortuos uitæ reſtituere, ſimile aryone. οἷονεὶ βάλλιαλις ὄσσε. Etym.

Βαλλισμός. ὁ. ὁ. tripudium, ſaltatio quæ ad tympana crepitantia, uel ad cymbala deſaltabatur, cuiuſmodi Parilibus fiebant Romæ, quæ ῥωμαῖα uocabãtur. Inferius βασκισμός ſcribitur.

Vide Ammonium.

Βάλλω. μ. αλδ. π. βέβληκα, ἀόρ. τ. ἔβλω. ἥσω. ἀόρ. β. ἔβαλον. mitto, ſagitto, uulnero, iaculor, iacio, uibro, infector, percutio, proſterno, admolior, impono. Etym. Homer. Iliad. α. αὔταρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπουλὲς ἐφῆκε. Βάλε. pro ἔβαλε. Βάλλ' οὕτως, prouerb. uide in Chiliad. Eraſmi. Λόγῳ βάλλειν, eſt inceſſere maledictis, & cõuitijs uelut figere. Greg. Βάλλομαι εἰς νοῦν. paſſiua uoce dicitur, pro animaduerto & intelligo. Syneſ. Βεβλημένος εἰς νοῦν à Chryſoſtomo dicitur pro eo quo dicimus qui in animum induxit, & ut faceret conſilium cepit. Βαλλόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ, ſecum ipſe cogitans, Herodoto. Hom. γὸ θυμῷ βάλλονθ' ἕκαστος, in animo uerſabant. Item βεβλημένος, proiectus dixit Vergil. hoc eſt, qui toto corpore proſtratus iacet, id quod in grauibus accidit morbis. Βεβλῆσθαι & ὀυτᾶσθαι ab Ammonio diſtinguuntur.

Βαλλωτή. marrubium nigrum.

Βαῦλος. uia per altum.

Βαλός. limen, cœlum, βηλός.

Βαμβαίνω. tremo dentibus & pedibus. Verbum tractum ex fuga & timore, trepido & uacillo in inceſſu.

Βαμβακόυτρια. ἡ. uenefica, impoſtrix. (tremo.

Βαμβακίζω. μ. ίσω. π. ικα. & βαμβαλίζω. frigore

Βάμβαλον. τὸ. hyberna ueſtis, item pudendum.

Βάμμα. ατος. τὸ. tinctura, ſalſamentum, liquor quiuis, teſte Nicand. ſcholiaſt.

Βαυαυσία. artificium, ſedentariũ. Affectatio quædam ſplendoris ac magnitudinis dum in faciendis ſumptibus dignitatem ac decorum conſectantur, ubi minimè oportuerat, quod uitium Ariſtotel. per exceſſum oppoſitum facit, & contrarium μεγαλοπρεπείας.

Βάυαυλον. τὸ. tractorium.

Βαυαυσυργία. idem quod βαυσία, ars ſedẽtaria.

Βάυαυσος. α. ὁ. ἡ. caminarius, qui circa fornaces & caminos exercetur. nam βαῦνον Pelopõnenſes ignis locum uocant, caminum: & αὔειν incendere eſt. Vnde propriè dicitur de artificibus, qui igne opera ſua conficiunt. Sed translata uox eſt poſtea ad omneis artes, quæ manuum opificio peraguntur, id quod & D. Hierony. annotat lib. 1. aduerſus Pelagium, Vt taceam, inquit, de ijs quos Græci βαυαύσους uocant, non ad opera manuum pertinentes poſſumus dicere. Ariſtot. Polit. 8. Βάυαυσον ἔργον εἶναι δεῖ τὸ νομίζειν, καὶ τέχνην ταύτην καὶ μάθησιν ὅσαι πῶς τὰς χρήσεις καὶ τὰς πράξεις τὰς τῆς ἀρετῆς ἄχρηστον ἀπεργάζονται τὸ σῶμα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν διάνοιαν. διὸ τοὺς τε ποιοῦντας τέχνας ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζει

ρασκευάζεσι χείρου δικαιοῦσι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας, ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι καὶ τὴν νοῦν τὴν διάνοιαν. Itaque hoc nomine dicetur mechanicus, seruilis, mercenarius, illiberalis, sedentarius. Et quia hoc hominum genus plerunq; præter dignitatem effertur, suisq; opificijs quasi magnis ac præclaris gloriari solet, factum inde est ut de ijs etiam dicatur qui maiora quàm ipsos decet indecore aggrediuntur. Ammon. distinguit à τεχνίτης. Cæl. lib. 8. cap. 38. & lib. 13. cap. 48.

Βαξις. ιός. ἡ. fama, sermo, παρὰ τὸ βάζω.

Βαπταὶ. tincti, fucati. Item nomen fabulæ Eupolis Comici, & genus gemmæ Plinio libro 37. Item sacerdotes Cotyttij apud Atheniẽses, Meminere Aristoph. Suid. & Politianus Misc.

Βαπτίζω. μ. ίσω. π. ισα. immergo. Accus.

Βάπτισμα. ατος. τὸ. Ε

Βαπτισμός. ὁ. immersio, lotio, baptismus.

Βαπτισήριον. locus qui uulgò fons dicitur.

Βαπτιστής. tinctor, qui mergit & tingit.

Βαπτός. ὁ. tinctus.

Βάπτω. μ. ψω. π. αφα. tingo, lauo, coloro, inficio. Accus.

Βάραγγος. ὁ. pro βράγχος. pleonasmo Fa.

Βάραθρος. ὁ. qui in barathrum præcipitetur dignus, βαράθρου ἄξιος.

Βαράθρον. ου. τὸ. siue ut alij enunciant, βέρεθρον, locus profundior erat Athenis putei modo, in quem noxios ac κακούργους deturbabant. eius superiora dura quidem erant ac rigida, infima uerò laxa & mollia, ut descendentes facilè demergerentur. Harpocratio annotat Demosthen. in Philippicis abusum hac dictione pro pernicie tantum. Propriè aiunt βαράθρα uocari excauata loca, in quæ demerguntur flumina, παρὰ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingressu, uel quasi ἄβατα, quòd ex cauitate peruia non sint, nec adeunda. Sunt item qui cœnosa loca eo nomine intelligant. Cælius libro 9. capite 34. Vide Ammonium qui inter βάραθρος & βαραθρόν distinguit.

Βαραθρώδης. εος. ὁ. ἡ. profundæ altitudinis.

Βάρακος. insipiens, homo barbatus & rudis, & piscis nomen, apud Aristotelem βάλερος legitur.

Βαρβαρίζω. uoce, cultu, moribus, ac toto uitæ genere barbarus sum. Item nouum quiddam ac peregnum, barbarumq; designo.

Βαρβαρικόν. uide βάρβαρον.

Βαρβαρισμός. ὁ. barbarismus. Cæl. lib. 5. cap. 20.

Βαρβαρεῖν. barbarè.

Βάρβαροι. ab initio dicebantur, qui difficulter, aspere, ac duriter loquerentur, ut blæsos balbosq; dicimus. à βάρβαρος absona uoce, in quam peregrini homines Athenis cum primũ Græcè loqui conarentur, sæpius incidere solebant. deinde ad mores feros atq; asperos accommodari est cœptum, ut pro duro, agresti, sæuoque acciperetur. Item τὸ ἀχ' ἑλληνικόν, ac quicquid peregrinum erat βάρβαρον uocabant.

Βάρβαρον. τὸ. uocabulum non Græcum, sed peregrinum. βαρβαρικόν autem, quicquid hominũ barbarorum est,

Βαρβαρόφωνος. aspere & obscure loquens.

Βαρβατίζειν. canere lyra seu barbito.

Βάρβιλος. arbor persica, è persici ossiculo enata, in Geoponicis.

Βάρβιτος. ὁ. barbitus.

Βαργέτας. gloriosus miles, ἀλαζών.

Βάρδις. ὁ. tardus, pro βραδύς, metathesi literarum.

Βαρέω. μ. ήσω. π. ηκα. grauo.

Βαρέως. grauè, molestè.

Βαρζύλη. ἡ. orci tunica dicitur ab aliquibus, herba quædam.

Βαρκοῦν. gingiuæ, maxillæ, ut quidam uolunt. ea quæ à sumpto cibo dentibus inhærent. Item lana elaborata.

Βάρος. τὸ. grauitas.

Βαρλωοί. incolæ oppidi Mediæ.

Βάκιδες. ἄδ. uaticinia quædam à Bari Hyperboreo condita, qui in Græciam ad oraculum profectus, Apollini inseruijt pro stipe, uti δλαφνηφάγοι omnes solebant.

Βαρῖνος. ου. balagrus piscis. Vide βάλερος, & βάραλος. Aristoteles libro quarto, capite ultimo huius piscis meminit, fluuiatilem esse dicens sine ouis & sine semine prolifico. legitur autẽ in Græco κυπρῖνος καὶ βαρῖνος. Gaza uertit, Carini & balagri.

Βάρις. ιος. domus, nauigium, porticus, turris, ingens petra, τέχος. Vide Ammonium.

Βάρις. est & nauis nomen apud Aegyptios.

Βαρῖται. aues quædam apud Oppianum de aucupio.

Βάρκα. ἡ. fibula, pudendum.

Βαρκάς. ἡ. urbs Libyæ circa Pentapolin.

Βάρος. εος. τὸ. pondus, moles, grauitas, ἄχθος.

Βαρύβρυχος. sonare, saltare, ἠχῶν, σκιρτᾶν.

Βαρύ. nauicula, ἡ θυμίαμα ξυῶδες.

Βαρύβρομος. ὁ. ἡ. grauiter sonans, grauistrepus.

Βαρυδαίμων. ον. ὁ. ἡ. infelix.

Βαρυκοΐα. ἡ. hebetudo auditus, δυσκοΐα.

Βαρυκής. ὁ. ἡ. idem quod βαρύβρομος, grauistrepus.

Βαρυθυμέω. negligo, ὀλιγωρέω.

Βαρυθυμία. ας. ἡ. acerbitas animi.

Βαρύθυμος

Βαρύθυμος. ον. ὁ. ἡ. grauis animo.

Βαρυθυμόμενος. ὁ. grauiter inuestigatus, ægreferens.

Βαρύθω. grauor, βαρύομαι.

Βαρύκα. ας. ἡ. malleus.

Βαρυκάρδιος. ον. ὁ. ἡ. fatuus, mentis expers.

Βαρυκεφαλαι. οἱ. Vitruuius libro primo, capite secundo.

Βαρύκτυπος. ὁ. uocalis. Iouis epitheton, à tonitruum fremitu.

Βαρυλαίλαψ. πος. graues procellas concitans. Epigram.

Βαρύλικα. saltatio, quæ à mulieribus perageba-tur in honorem Apollinis & Dianæ.

Βαρύλυπος. ον. ὁ. dolore affectus.

Βαρύμνησις. ιδος. ὁ. ἡ. memor iniuriæ.

Βαρύομαι. grauor, βαρύομαι δὲ τοῖς ἀστάθμοις.

Βαρύω. μ. υνῶ. π. υκα. grauo, ingrauesco. Accus. iungitur.

Βαρύνωτος. ον. ὁ. graui tergore, seu testa onustus, cuiusmodi ostreum. Empedocles.

Βαρύοζος. ον. graue olens.

Βαρυοσμός. ὁ. ὁ. idem.

Βαρυπαθεία. ας. ἡ. luctus.

Βαρυπήμων. miser, grauatus, malus.

Βαρυπιέζω. grauiter premo & urgeo, Plutarch.

Βαρύποτμος. ον. ὁ. ignauus, infelix.

Βαρυποτμότατος. ον. ὁ. infortunatissimus.

Βαρυπρεπής. ές. ὁ. ἡ. grauitatem præ se ferens, magnificus.

Βαρύπυκνοι. οἱ. qui uelut regiones primas spissi retentant. Capel. lib. 9.

Βαρύς. ία. ὺ. ὁ. molestus, grauis, onerosus, morosus, superbus, impudens. Βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν. claudus.

Βαρυσίδηρος. ον. ὁ. ῥομφαία. grauis ensis.

Βαρυσταθμᾶσαι. adducere pondus, grauitatem addere.

Βαρυσταθμός. ὁ. ὁ. grauiter ponderans.

Βαρύστονος. ον. ὁ. ἡ. grauiter suspirans, infelix, raucus.

Βαρυσυμφορώτατος. impatienter ferens calamitates.

Βαρυταρβής. ές. ὁ. ἡ. grauistrep⁹, apud Aeschyl.

Βαρύτροι οἱ. morosiores.

Βαρύτης. τος ἡ grauitas, molestia, morositas.

Βαρύτιμος. ον. ὁ. preciosus, quasi grauis precij. quòd olim appenderetur æs, non numeraretur.

Βάρυτον. ον. herba sapina. Dioscor. lib. 2. cap. 27.

Βαρύστονον στῆθος. angustum pectus.

Βαρύφθογγος. ον. ὁ. ἡ. graue sonans.

Βαρυφροσύνη. ης. ἡ. molestia grauis.

Βαρυφωνία. ας. ἡ. uocalitas, sonoritas.

Βαρύψυχος. ὁ. ἡ. grauis animo, ærumnosus.

Βασανοῦω. arguo, ἐλέγχω, βασανίζω.

Βασανιζομένη. ἡ. subagitata, coitum passa.

Βασανιζόμενοι. οἱ. quæstione torti.

Βασανίζω. μ. ίσω. π. ικα. cum diligentia examino, probo, torqueo, per quæstionem extorqueo, exploro. Actiu. accus.

Βασανιστήριον. locus in quo homines torquẽtur.

Βασανιστής. ὁ. ὁ. tortor.

Βασανίστρια. ας. ἡ. tortrix, examinatrix.

Βάσανος. ον. ὁ. ἡ. experientia, experimentũ, probatio, lapis index seu Lydius, cuius attritu fabri aurum uel argentum explorant. Item pro tormẽti genere quæstio. Quæstionẽ intelligere debemus (inquit Iurecõsultus) tormenta, & corporis dolores ad eruendam ueritatem. ἡ τελικὴ μαστίξ, ἢ ἡ τῶν πληγῶν. Ammon.

Βασίλεια. ας. ἡ. regina proparoxyt. Ammonius.

Βασιλεία. ας. ἡ. regnum, imperium. Ammonius. penultimam circumflectit (nisi mendum est librarij.) quod non placet.

Βασιλίδης. regis filius.

Βασίλειον. ον. regia, palatium, aula, ædes imperatoria, signum regale.

Βασιλεῦω. regnaturio, regnum affecto.

Βασιλεύειν. regibus parere.

Βασιλεύθεις. θεῖσα. ὁ. regnatus.

Βασιλεύς. έος. ὁ. rex. Itẽ imperator, & qui uniuerso exercitui præest. Ammoni⁹ differre scribit à βοίρανος & ἡγεμών, uide αὔναξ. Aliquãdo ponitur pro sacrificulo, q rex erat sacrorũ, & præerat sacris Eleusinijs, iudiciũq; habebat uiolatę religionis. Item δικαστὴς apud Hesiod. Bud. Com.

Βασιλεύς. auis apud Aristotelem, à Gaza regulus uertitur, βασιλεὺς τῶν μελιττῶν apud eundem rex apum. Vide Ammonium quid differant βασιλεύς, βοῖρανος, & ἡγεμών.

Βασιλεύω. μ. εύσω. π. ευκα. regno, regem creo. Neut genit.

Βασιλή. ἡ. βασιλεία. regnum apud Sophoclem.

Βασιλιάω. regnum appeto. Neutr. absol.

Βασιλίδιον. calceamenti genus muliebris.

Βασιλίζω. μ. ίσω. π. ικα. regiæ parti faueo.

Βασιλική. domus ampla & spaciosa, in qua agebantur causæ, conciones & alia id genus. Sic Cicero secundo ad Attic. Basilicam habeo non uillam, frequentia Formianorum. Cælius libro 15. capite 11.

Βασιλικός. ὴ. regius, regalis. Item quicquid splendidum est & magnificum.

Βασιλικῶς. regiæ. Vide in prouerbijs Erasmi, βασιλικῶς, & basilica facinora.

Βασιλίνδα. lusus, quo rex aliquis sorte factus, laboriosum quiddam ministro similiter forte facto imperat.

Βασιλίς. ίδος. ἡ.

Βασιλισσάς. ης regina, Menãder βασιλίνναν dixit.

Βασιλίσκος. ὁ. regulus, ſerpens ut minimus ita uenenatiſſimus, de quo uide Aelianum & Nicandrum in Alexipharmacis. βασιλίσκος apud Proclum de ſphæra ſtellæ cuiuſdam nomen eſt.

Βάσιμος. ὁ. peruius, πορεύσιμος.

Βάσις. ιος. ἡ. greſſus, gradus. Item pes, ſuſtentamentum, id quod ſuprapoſitæ fabricæ pondus ſuſtinet, firmamentum. Aliquando figuræ nomen apud rhetores.

Βασκαίνω. μ. ανε. π. κα. inuideo, indignor, iraſcor, accuſo. Item τοῖς φάσι καίνειν, καὶ τῷ βλέμματι φθείρειν. hoc eſt, oculis aſpectuq; enecare, faſcinare. Virg. in Bucol. Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos. Demoſth. πόθεν σεφάνε, ὅτῳ βασκαίνεσι dixit, αὐτὶ τοῦ συκοφαντοῦσιν. Ammonius. Neutr. datiuo iung.

Βασκανία. ας. ἡ. inuidia.

Βασκάνια. τὰ. uocabantur ridicularia quædam, quæ apud ueteres fabri ferrarij ante fornaculã appendere ſolebant, inuidiæ auertendæ gratia. Cæl. lib. 11. cap. 30.

Βάσκανος. ὁ. inuidus, ingratus.

Βάσκας. ὁ. auis genus. Vide βόσκα & βόσκας.

Βασκ' ἴθι. uade, accelera. dicta ſunt ἐκ παραλλήλου κατ' ἰσοδυναμίαν, καὶ ταυτολογίαν, apud Homerum.

Βασκισμός. ὁ. ſaltatio. Vide βαλλισμός.

Βάσκω. uado, aſcendo. Item dico, maledico. Neutrum.

Βασμός. ὁ. gradus.

Βασσάρα. ας. ἡ. καὶ βασσαρίς. ιδος. baccha. Item mulier proſtituta, apud Lycophron. Vocatur hoc nomine Penelope apud Lycoph. uide ibidem interpretem Zezem.

Βασσαρεύς. epitheton Bacchi. Dionyſij Baſſarei hymnus eſt apud Orpheum.

Βασσαρικὰ interpretantur Dionyſiaca.

Βάσσαρος. uulpes apud Cyrenæos. Herod.

Βάσσον, pro βαθύτερον, εὔγειον. denſum, fœcundum.

Βάστγμα. ατος. τὸ. ſuſtentaculum, geſtamen.

Βαστάζοντες. baiuli, geruli.

Βαστάζω. μ. άσω. π. αχα. porto, exporto, bainlo, libro. Actiu. accuſ.

Βάστακες. Bœotice, diuites, & generoſi.

Βάστραξ. ακος. collum, Bœotica lingua.

Βαστραχαλίζειν. τραχηλίζειν, per medium ſecare

Βατάκαρας. dicebatur pinguis, impotens, temulentus, ſomnolentus, & craſſo ingenio, quòd capite deiecto incedere tales plerunq; ſoleant. Eraſ. Chiliad.

Βατταλίζεσθαι. turpiter & effœminatè uiuere, à Batalo quodam Epheſio tibicine, tam molli & fracto, ut non ueritus ſit in ſcena uti calceamentis muliebribus. Eraſ. Chiliad.

Βάτταλος. ὁ. odioſus, turpis: quo nomine dictus eſt Demoſthen. ob mollitiem. Vide Plutarch. Item podex, cinædus. Βάτταλοι quoq; dicebantur Germanorum equites præſtantiſſimi, authore Plutarcho. Cælius lib. 3. capite 13. & Eraſ. Chiliad.

Βαταύιον. ου. τὸ. apud Siculos patella dicitur, & πατάνιον pro eodem.

Βατεύω. coëo, inſcendo, ὀχεύω.

Βατέω. uado, abundo.

Βατήρ. ῆρος. ὁ. meta à qua incipit ſaltatio, limen. Amipſias Comi. ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. Item pedum, baculus paſtoralis. Nicand. ſchol.

Βατηρία. ἡ. baculus, ſcipio, παρὰ τὸ τῆς βάσιν τηρεῖν.

Βαλβοκόπος. uide in βατίς.

Βαλανομώρα. τὰ. mora rubi apud Gal.

Βάλιον. ὁ. τὸ. paruus cadus, diminutiuum à βάτος. Item βάλιον ſubblandientis puellæ diminutam appellationem eſſe tradunt. Cælius libro 3. cap. 13.

Βατίς. ίδος. ὁ. uel βάτος. ſpecies mollioris piſciculi delicatioris ue, à cuius ſimilitudine quidam pro molli ac delicato interpretantur. unde & βαλβοκόποι dicuntur ὀψοφάγοι & gulones. Cæl. ibidem. Vide βάτος. ὁ. Eſt & ἡ βατίς Ariſtoteli in hiſtoria animalium nomen auis, Gaza rubetram interpretatur.

Βατοδρόπος. ὁ. circa rubos ſatagens, eosq; colligans & pangens apud Homer. in Hym.

Βατός. ὁ peruius. oxytonum.

Βάτος. ὁ. ἡ. rubus. paroxytonum.

Βάτος. ὁ. menſuræ genus. Budeus in Aſſe. Vide βάλιον. In Cyril. differẽtijs exponitur cadus, neſcio quã recte. Eſt & βάτος. ὁ. raia piſcis mas, cuius fœmininum eſt ἡ βατίς. utrunque apud Ariſtotelem in hiſtoria animal. Vide Aelianũ quoque de raia.

Βάτος ἀλίας. ὁ. rana uel potius raia piſcatrix, cuius meminerunt Ariſtot. & Aelianus.

Βατραχίζω. in morem ranæ nato.

Βατράχιον. coloris ſpecies erat, quo ante inuentas perſonas faciem obungebant. Item ranunculus herbę genus, quod apiũ riſus uulgò.

Βατραχίς. genus ueſtis floridi coloris, qua utebantur fabularum hiſtriones.

Βατραχομυομαχία. ranarum & murium pugna.

Βάτραχος. ὁ. rana, de qua uide Aelianum. Item tumor ſub lingua, maximè pueros infeſtãs. de

quo

quo Actius.

Βαπαείζειν. impeditè loqui, & hæsitanter balbutire, aut (ut alij malunt) uersutè & fraudulenter agere, quòd βάω αρ uulpem significet. ἀπὸ βάπτω θηείν ἰχνοφώνου ὄντος. Item effutio, nugas deblattero, ut Cic. ad Atticum, ὁ ἀπελθὼν ἐρῶ ἐδόξέ μοι τὰ ἐμὰ βαπαείζειν. Cæl. libro 7. cap. 22. & Eras. Chiliad.

Βαπαεισμοί. οἱ. nugæ, φλυαρία.

Βαπολογέω. μ. ήσω π. ηκα. multa & inania loquor Eras. Chil. & in Matth. cap. 6.

Βαπολογία ας. ἡ. titubantia, quando uidelicet oratio repetitur, multiloquium, cui opponitur λακωνισμός. sumptum à Batto quopiam inepto poëta, qui in hymnis suis eadem crebrius iterabat. Erasmus in Chiliad.

Βάπτος. ου. ὁ. Battus poëta quidam, qui semper eadem repetere solebat.

Βατύλη. est Theopompi drama. Est & plantæ genus: & mulier pumila siue uana.

Βατύλους. uocabāt pusilli corporis fœminas. Cæl. lib. 3. cap. 13.

Βαύζω. μ. ύσω. π. υκα. occultè dico, baubo, canina uocē edo, latro. Fictū uocabulū à canū latratu.

Βαυκαλίον. uas uinarium, apud Hom.

Βαύκαλος. mollis, delicatus, comptus.

Βαυκίσδιν. genus calceamentorum Ionicorum,

Βαυκίζεσθαι. lasciuire, θρύπτεσθαι.

Βαυκισμός. ου. ὁ. genus lasciuæ saltationis à Bauco quodam institutæ.

Βαυκοπανοῦργοι. qui exigua & parui momēti, manifesta tamen dissimulant. Arist. lib. 4. Ethic.

Βαῦνος. ου. ὁ caminus, fornax.

Βαυεία. ἡ domus apud Mesapios, hinc βαυειόθεν pro è domo, apud Cleonē in elegijs. Etym. annotat.

Βαφεύς. έος. ὁ. tinctor.

Βαφή. ῆς. ἡ. tinctura.

Βαφική. ῆς. ἡ. tingendi ars.

Βαφικός. ὄν. ὁ. infectorius, aptus ad tingendum, & colorandum, ut κόκκος βαφικός, apud Diosc.

Βάλλω. μ. αλῶ. mulgeo. Actiu.

Βαλανοί. aciculæ pisces. inferius βέλλα.

Βελλα. ης. ἡ. hirudo, sanguisuga. Vide Nicandrum in Alexipharmacis.

Βέλλω, uel βάλλω Atticè. exprimo, mulgeo, timeo.

Βέλος. fœtor extinctę lucernę, crepitus uentris.

Βελυγμα. ατος. τὸ. abominatio, malus odor, fœtor, δυσοσμία. Etym.

Βελυγμία. fœtor, δυσωδία.

Βελυγμίας. ὁ. fœtidus, mali odoris. Etym.

Βελυγμός. ὁ. fœtor, malus odor. Etym.

Βελυκτός. ὄν. ὁ. abominabilis.

Βελυγία. ἡ. nugacitas, odium, detestatio, execratio. Etym. παιδία ἀπὸ φωνῆς καὶ ἐπονείδιστος.

Βελυρός. ὄν. ὁ. odiosus, execrandus, abominabilis, detestabilis, sacer, odio dignus Etym.

Βελύσσω. fugo, fastidio. παρὰ τὸ βελύω. οὗ πρὸς τὸ βέλεμα. Etym.

Βελύομαι. μ. ύξομαι. π. υγμαι. fastidio, abominor. Depon. accus.

Βέννυμι. aluum euacuare.

Βέω. μ. ήσω π. ηκα. pedo. Neutr. absol. uel cum accusatiuo, ut apud Aristoph. in Pluto, ὁ λιβανωτὸν γὰρ βέω.

Βόλος. pedor.

Βόλλω. metuo, trepido, detestor, odi. Aristoph. Equit. καὶ γὰρ ὅτι πλείστοι δεδίασιν αὐτόν, ὅτι πολλοὺς βόλλει λεώς.

Βεβάασιν, αὐτὶ τοῦ βεβήκασι, κατὰ συγκοπὴν καὶ προπήν. Etym.

Βεβλίνα. ἡ. nomen fontis in Euboea, sic dicta quòd cæteris fluuijs & fontibus omnib⁹ in hac insula siccescētibus solus hic aquosus permanserit. βέβαιος enim firmus est. Etym.

Βέβαιος. ου. ὁ. καὶ ἡ stabilis, firmus, constans, certus, compertus, & de quo fiduciam habemus. Bud. Com.

Βεβαιόταται constantissimè.

Βεβαιοτόρως. constantius.

Βεβαιοῦμαι. passiuè τὸ πιστοῦμαι ἀπλῶς, hoc est, pro comperto habeo, affirmo, fidem facio.

Βεβαιόω. μ. ώσω. π. ωκα. confirmo, stabilio, roboro. uide Etym. Est & βεβαιῶσαι, id quod Iurisconsulti dicunt, præstare ut habere liceat ei, cui stipulatione & spōsione euictionis cautum est. Et τὸν βεβαιώσοντα παρέχεσθαι, est authorem suum laudare. Bud. Com.

Βεβαιώσεως. δίκη. est actio ob euictionem.

Βεβαίωσις. εως. ἡ. confirmatio.

Βεβαιώτης. ὁ. astipulator.

Βεβαιωτικός. ὄν. ὁ. cōfirmatiuus.

Βέβαμεν. ἀπὸ τοῦ βεβήκαμεν γέγονε κατὰ συγκοπήν. Etym.

Βεβάμεν. προξωμόμενον, ἀπὸ ἐμφαίνον ὄνειν. Etym.

Βεβηκώς. ότος. progressus, à βαίνω.

Βέβηλα. sacra ad quæ pphanis accessio erat: qbus opponūtur ἀβέβηλα. Vide ἀβέβηλα in Ammō.

Βέβηλος. ον. ὁ. impurus, prophanus.

Βεβηλόω. μ. ώσω. π. ωκα. inquino, cōtamino, prophano. Actiu. accus.

Βεβιωμένα quæ in uita peregimus. Demosth. ἐξέτασον πρὸς ἄλλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα. Ci. impersonaliter dixit ad Atti. Quare stomachor omnia? sed mihi βεβίωται, uiderint iuuenes. Id est, sed mihi uita peracta. Bud. Com.

Βεβλασῶδαι

Βεβλασθῆναι. urgere, torqueri.

Βέβελα. ἐκκεκινα, πεπίμπρα, ἀπὸ τοῦ βέλω βαρυτόνου. μ. κελήσω. π. βεβέληκα. καὶ συγκοπῇ βέβελα. Etym.

Βεβρεγμένος. ὑπομεθύων, madidus uino, nõ plenè ebrius.

Βέβρηκοῦν. pars intra maxillas, gingiuæ. uide βάβρικες.

Βεβροτωμένον. τὸ. cruentum, sanguine conspersum.

Βεβῶς. iens. Atticè pro βεβηκώς.

Βέλος. ὁ. muliebris ornamenti uestis sic genus.

Βεῖ. iret, πορεύοιτο. Item uiues, ζήσῃς, βιώσῃ, ἐκτοῦ βίω, βῶ.

Βέθρον, pro βέρεθρον per syncopen.

Βηκάδες, αἱ. pecudum morbo sublatarum tergora, apud Laconas.

Βαίνειν. uim inferre. Sed βινεῖν magis in usu est, uideturq; πρὸς τὸ βαίνειν deflexum.

Βήνιπᾶν. Venerem appetere.

Βέομαι. uiuam, βιώσομαι, Homer.

Βεῶ. iero.

Βῆν. panis. Phrygum uox est, de quo Herod. libro secundo.

Βεκκεσέλινος. ὁ. delirus, stupidus, uehementer annosus. Composita uox ex βέκ & σελήνη. οἱονεὶ ἀρχαῖος καὶ πρὸ σελήνης, hoc est, ualde antiquus ut uel ante lunã extitisse uideri possit Aristoph. interp. Erasmus in Chiliad.

Βέλεκος. legumen quoddam cicerculę non dissimile.

Βέλεμνον. τὸ. sagitta, βέλος.

Βελεοσιχαρής. sagittis gaudens. Epitheton Apollinis.

Βέλλα. acicula piscis, ῥαφὶς θαλασσία.

Βέλλερα. τά. mala. unde Bellerophon, quasi malorum occisor.

Βέλημα. impedimentum, ἢ φραγμα ἢ πόσαμῶ.

Βελοθήκη. ης. ἡ. pharetra.

Βελόνη. ης. ἡ. piscis apud Aristot. Acus Gaza interpretatur & acicula. Rostrum habet gruis uel ciconiæ similitudine, colorem uerò argenteum, spinam uiridis coloris. aliàs ῥαφίς, superius βέλλα, & βελαλός nominatur. Vide etiã Aelianum. Significat & acum instrumentum. Lucianus in Pseud.

Βελονοποικίλτης. ὁ. acu pictor.

Βέλος. ε. τὸ. sagitta, missile, telum, omne quod iacitur ac in longum mittitur, quod genus est lapis, lignum, plumbum, ferrum, ἀπὸ τοῦ βάλλειν. Aliquando etiam gladius, uulnus, dolor, τὸ ἐκβολῆς τραῦμα. βέλος propriè dicitur ferrum sagittæ, τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήρειον, ut liquet ex cõposito ὀξυβελής. Eustath. Iliad. α.

Βελουλκία. ἡ. teli corpori infixi extractio, cuius tres esse modos apud Hom. annot. Eust. Iliad. α. ἐκζόμην, ubi discissa latius carne eximitur: ἀνασμόν, ubi protruditur propellituq; & ἐξολκήν, quando extrahitur.

Βέλτερος καὶ φέρτερος. bonus, præstans. Non enim sunt comparatiui, quanquam similiter terminent.

Βέλτιον. melius.

Βελτίονος. melius.

Βέλτιστος. η. ὁ. optimus.

Βελτόω. melius reddo.

Βελτίων. ονος. ὁ, ἡ. melior, κρείττων.

Βεμβικιάω. μ. σω. π. κα. καὶ

Βεμβικίζω. uoluo, in gyrum circumagito.

Βεμβίξ, ίκος, ἡ, &

Βέμβιξ, κος, uespę genus quod maturas uuas depascitur, apud Nican.

Βεμβιξ. uel βεμβηξ. κος. ὁ. ῥόμβος, turbo, quem pueri se exercentes torquent. Capitur pro sordido & præparco. Est & insecti genus apud Nicãdrum in Theriacis.

Βενδίδια. τὰ. Dianę festũ erat ex Thracũ instituto, φ 19. θαργηλιῶνος μηνὸς in lyreo portu celebrabatur. Proclus lib. 1. & 3. in Timęũ Platon.

Βενδίς. ἡ. Diana seu Luna apud Orpheũ, Βενδίστε κρατεία

Βόθος. ε. ὁ. profunditas, fundum.

Βόθος. ἡ toga.

Βέομαι. curro, βαίνω. βιάζομαι. Homer.

Βεργαΐζειν. Prouerbiali schemate dicitur incredibilia uanaq; proferre, ab Antiphane Comico Bergeo, q ἄπιστα cõfinxit. Vide in Chil. Eras.

Βέρεθρον. ε. τὸ. lingua Attica barathrum dicitur, locus cœnosus.

Βεργίκης πλόκαμος. Inter sydera numeratur à Proclo in Sphæra.

Βερνοδιδύσκειν. aufugere, ἀναπετιδύσκειν.

Βέρης fugitiuus, ἀναπέτης.

Βερονίκις, ίδος, ἡ, calceamentum muliebre.

Βερονίκης πλόκαμος, hoc nomine est aleatorius quidã iactus, cuiusmodi apud Latinos Venus.

Βῆ. iuit Aoristos α. est πρὸς τὸ βῶ, βήσω, ἔβην. & Ionicè βῆ accentu circumflexo. Nam sic endũ, quòd si post uocalis alicuius aphæresin, longa syllaba relinquatur, eam circumflecti, ut ἔφης φῆς. ἔβης βῆς. & c. Si uero breuis fuerit, acui, ut ἔβαν βάν, ἔστην στάν. Etym.

Βὴ. sonus fictitius, ad ouiũ balatus imitationem. Cratinus ὀνομ. ἠλίθιος ὥσπερ προβάτου βὴ βὴ λέγων βαδίζει. Etym.

Βῆθι. uade, βάδιζε, μέβαθι.

Βήθυλος. genus auis. ἀνήθυλος ἢν ζοπῆ τὴν ἀνὴς β.

Βηλαῖος. cœlestis.

Βῆλος. accentu circumflexo. ἡ. ὁ. Belus uiri nomen & fluuij.

Βηλός. accentu acuto. ὁ. Sunt qui hoc nomine astrorum ac ætheris ambitum intelligant: alij supremum omniaque circumplectentem aëra: nonnulli etiam olympum. Significat item pauimentum ἀπὸ τοῦ βαίνειν. id est, ab incessu, ut placuit Eustathio. Accipitur & pro ianuæ limine, quam etiam φλίαν uocant. Cæl. lib. 1 cap. 5. & Etym. & Cyrillus in differen.

Βῆμα. ατος. τὸ. altare, tribunal, suggestum, pulpitum, gradus, uestigium, ut in Actis cap. 7. τὸ δὲ βῆμα τοῦ ποδός. Bud. Com.

Βηματίζω. pedibus metiri.

Βηματιστής. qui sedet pro tribunali, iudex.

Βήξ. χός. ὁ. tussis, ut in prouerb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς.

Βηξήκος. ἡ. φύραμα μάλης. Item lana laboratitia, ζλύπη.

Βηλοῖς calceamenta, ἐμβάδας uocant.

Βήλεκες. ἁ. cultelli recti. Item maza cornua præferens.

Βηλοτοῦω. femino. aliàs βηλυνοῦω.

Βήρυλλος. ὁ. beryllus lapis, & herba.

Βήρυτος. ὁ. ἡ. Berytus, urbs Phœniciæ.

Βήσα. ης. ἡ. Besa urbs Bœotiæ. Cyrillus in differentijs.

Βῆσα. ης. ἡ. concauitas, uallis, saltus, campus, locus altus, cauus, peruius. πᾶν τὸ βήσω μέλλοντα. concauitas aquosa inter montes, locus aquosus, & irriguus. Etym. Homeri interpres in Iliad. γ. fertilissimũ maximeq; peruium locum exponit, id est, γονιμώτατον καὶ βασιμώτατον τόπον.

Βησήεις. εσσα. ὁ. concauus, flexuosus.

Βήσωμεν. ἐπιβιβάσωμεν, ἐμβιβάσωμεν.

Βῆτα. secũda litera alphabeti Græci. hinc prouerbium βῆτα γάμμα persequitur. Eras. in Chil.

Βητάγων. ὁ. Saturnus dicitur apud Phœnices. Etym.

Βητάρμος. ὁ. ἡ. Pyrrhicha, siue saltatio, quæ ab armatis peragebatur, apud Apollonium libro 1. Item saltatio simpliciter.

Βητάρμων. ονος. ὁ. tripudiator, saltator ad sonum. ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν. Etym.

Βήττω. μ. ήξω. π. κα. tussio. Neut. absol.

Βηχικός. ὁ. ἡ. tussi laborans.

Βήχιον. ὁ. tussilago herba.

Βηχμός. nutatio capitis.

Βία. ας. ἡ. uis, uiolentia.

Βιάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. uiolo, uim infero, ui adigo, cogo, compello, urgeo, per uim aufero, extorqueo, exprimo, ut apud Cic. Expressit hoc necessitas: ἐβιάζετο. id est, Necessitate coacti hoc decretũ fecerũt. Itẽ inuado, occupo hostili more. Aliquãdo conijcio Lucian. τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. Quòd me ex fumo in flammam conijcerẽ. Quæ dicta sunt, passiuè item interpretari possunt. Dicũt enim βιαζομαί σε καὶ βιάζομαι τοῦ σοῦ: id quod & & Priscian. admonet lib. 18. Item conor, nitor. Propriè de rebus inanimatis dici annotat Ammon. apud quẽ uide in ἀναγκάζω. sed id perpetuò uerum non est. Accus.

Βιαζόμενοι. ui non iure agentes.

Βιαζόω. μ. ώσω. π. ωκα. cogo, uiolo. Accus.

Βιάζω. μ. άσω. π. ακα. uiolo. Accus.

Βιάθω. proficiscor, πορεύομαι.

Βίαιον. ὁ. uiolatio, uiolentum.

Βιαῖος. ὁ. ἡ. uiolentus. raptor, uehemens, inuitus.

Βιαίου δίκη. actio de ui allata.

Βιάομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. cogo, uiolo, uim infero mulieribus.

Βιαρκής. sufficiens ad uitam.

Βιαρχος. qui commeatui præfectus erat, nam βίος uictum significat.

Βιάσθαι. uiuo.

Βιασμός. ὁ. ἡ. uiolatio.

Βιαστής. ὁ. ἡ. uiolentus.

Βιαστικός. ὁ. ἡ. idem.

Βιάτωρ. paruus cyathus, cochleare.

Βιάω. μ. άσω. π. ακα. aufero, uiolo. Accus.

Βιβάω. Etym. καὶ

Βιβάζω. μ. άσω. π. ακα. uado, duco, turbo, admitto, admissuram facio.

Βιβάδω. μ. άσω. π. ακα. uado, transeo, ambulo. Neutr. absol.

Βιβάδω. idem. Etym.

Βίβασις. εως. ἡ. genus saltationis apud Lacedæmonios, in qua etiã proponebantur præmia, non modò pueris, sed puellis quoq;. Saltu in hac erat opus, interimq; nates pedibus contingere.

Βιβαστής. ὁ. ἡ. emissarius.

Βιβάω. καὶ

Βίβημι. transeo, uado, duco.

Βιβήξαντες. οἱ ἐμβιβάσαντες.

Βιβλάριον. ὁ. τὸ. codicillus.

Βιβλιακός. ὁ. ἡ. librosus.

Βιβλίδες. αἱ. funes ex iunco aut papyro texti. itẽ uolumina, libri. Etym.

Βιβλίδιον. τὸ. libellus.

Βιβλίνη. ἡ genus uitis in Thracia nascens Etym.

Βίβλινος οἶνος. uinum austerum, à uitis genere in Thracia sic appellatum. Etym.

Βιβλιογράφος. ὁ. librarius.

Βιβλιοκάπηλος. idem quod βιβλιοπώλης. qui libros uenales habet.

Βιβλίον. ὁ. τὸ. uolumen, libellus. Inuenitur & in fœminino genere.

Βιβλιοφόρος. ὁ. γραμματοφόρος, tabellio.

Βίβλις. libellus, aut funiculus ex cortice nexus.

Βίβλος

Βίβλος. ου. ὁ. papyrus, iuncus, bombyx, biblus, codex, liber. ἀφ' οὗ βίβος ἐν αὐτῇ βάλλεται. Scribitur per υ quoq;, sed tũc est nomen ciuitatis.

Βιβρώσκω. edo.

Βίη πριάμοιο, βίη ἡρακλέος, uirtus Priami, uirtus Herculea πολυφρασικῶς. pro ipso Priamo & Hercule. Ad eundem modum ἱερὴ ἰς ἀλκινόοιο, pro Alcinoo.

Βίκος. paragoge poëtica. uis, δυνάμις, βία.

Βικός. ου. ὁ. uas uinarium, urna habens ansas, lagœna, dolium. Xenoph. κύρος δὲ ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιλίους πολλάκις ὁ πόπε πάνυ ἡδὺν λάβοι.

Βινέω. μ. ήσω. π. ηκα. coëo, Neut. absol.

Βιοδώρα. uictum largiens. Terræ epitheton.

Βιοθάλμιος. ου. ὁ. longæuus, quasi ὁ βίοτος ἅλις ζῶν. Homer. Hym.

Βιοθύω. uiuo, præbeo, uitæ necessaria.

Βιοθρέμμων, ονος. ὁ. homines nutriens.

Βιομήχανος. ου, ὁ. ad uitæ munerat ingeniosus.

Βίος. ου. ὁ. paroxytonum. uita morti contraria. παρὰ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῶν. Gaza & Ci. βραχὺς γὰρ βίος χρόνος. Itẽ uitæ genus, mores, ætas. Idem, τὸ γὰρ τοῦ βίου παρελθυθός, præterita ætas. & paulo pòst, τῶν ἄλλων τοῦ βίου μορῶν εὖ διαγεγραμμένων, Cum cæteræ partes ætatis benè descriptæ sunt. Propriè dicitur de hominibus, quemadmodum ζωὴ de irrationabilibus. Vnde Aristot. uitã definiens βίος ἐστὶν (inquit) λογικὴ ζωή. id tamen non semper obseruatur. Vide Ammonium. Significat etiam uictum & facultates quibus uita sustentatur, quæq; ad uitæ usum pertinent. Lucian. βίον ἢ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμοῦ εἶχον Idem alibi ἀβίους αὐτοὺς uocat inopeis & egenos. Item communis hominũ in uita usus, sic Ammonius. ὁ βίος τοῦ δεῖνα ἅλις ἄρτος καλεῖ. tales communis hominũ usus appellat, &c.

Βιός. ου. ὁ. oxytonum. neruus, arcus, ἀπὸ τοῦ βίας, ὅ δυνάμεως. τούτου γὰρ χρεία εἰς τὴν τόξου πάσιν.

Βιοτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. uiuo. Gaza ex Cic. πῶς τὸ εὖ καὶ καλῶς βιοτεύειν, Ad bene beateq; uiuendũ. Quidam tamen propriè significare uolunt, id quod ad uitæ usum attinet, suppeditare. Vide Ammonium.

Βιοτή. ῆς. ἡ modus uiuendi, uita.

Βιοτήσιος. ου. ὁ. ἡ. ad sustentandã uitã accomodus. Dionysius in Periegesi. βιοτήσιον ὄνον ἔχεσι.

Βίοτος. ου. ὁ. uita, quod accidit uitæ, uictus, omne quod ad uictum pertinet, ac necessariũ βίου πολὺν ἐμπολόωνο. Hom. Odiss. o.

Βιόχρηστος. ὁ. uitæ utilis, βιωφελής.

Βιόω. μ. ώσω. π. ωκα. uiuo. de hominibus propriè dici uolunt, non de brutis aut plantis similibusq;, quemadmodum ὁ ζῶ, teste Ammon. Item cogo, & aliquando uado. Ab eo ducitur βιῶμι. unde & ἐβίων, & ὁ βιός, & βιῶναι. Herod. utitur βιόῃ, αὐτὶ τοῦ ζῇ, ἢ ζήσει. Dat. iũg.

Βισαλτία. Bisaltia regio, & urbs Macedoniæ.

Βιστάκια. pistacia fructus.

Βιπίννα. τὰ. crepidæ.

Βίσων. ὁ. Bison animal quadrupes. Vide Aelianũ & Oppianum lib. 2. de uenatione.

Βίτρον. ου. scandalicium aliqui uocant.

Βιῶμαι. cogo, βιάομαι, βιάζομαι.

Βιῶναι αὐτὶ τοῦ βιόω καὶ ζῶ. uiuere.

Βιώνης. commeatui præfectus, βίαρχος.

Βιῶσιμος. ὁ. spem habens uitæ, uitalis. Herodot. ἐκ ἄν ὧν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere non possent homines, uel nollent. Actiuè accipitur & passiuè βιώσιμος ὁ ἀνθρωῶν dicitur qui uictur uidetur & euasurus. βιώσιμον βρέφος, uitalis (infans.

Βιωλικά. τὰ. uitalia sic uocat D. Paulus quæ ad corporis subsidium pertinent.

Βιωλικός. ὁ. ὁ. temporalis, mundanus, uitalis.

Βιωτόν. uiuendum, aduerb.

Βιωτός. ὁ. uiuendus, uiuibilis. βιωτὸς βίος, eadem ratione dicũt, qua Cicero in Lælio, Cui potest esse uita uitalis (ut inquit Ennius) qui non amici mutua beneuolentia conquiescat.

Βιωφελής. ὁς. ὁ. ἡ. uitæ utilis, ad uitæ ussũ idoneus.

Βλαβερός. ὁ. ὁ. nocuus.

Βλάβη. ης. ἡ. καὶ

Βλάβος. εος. τὸ. nocumẽtum, incõmodũ, dispendium, damnũ, iactura, pernicies, noxa, fraus, offensio, uitium Aristoph. in Ranis, σύδ' ὑδιτικῷ τὸ βλάβος. Tu uerò uitium obserua. Vide Etym.

Βλάβης δίκη. actio damni dati. βλάβης δίκη τῶν τετραποδῶν, actio ob pauperiem à quadrupede factam, quam legem Solon tulit, autore Plutarcho. Bud. Com.

Βλαβυρία. ας. ἡ. uaniloquium.

Βλαβύω, καὶ

Βλάπτω. μ. ψω. π. αφα. noceo. βλάπτω, ἐβλάπτομαι. accus. iung.

Βλάσλα. stulta, ἄωρα, impossibilia, ὠμὰ.

Βλαδαρός. flaccidus, dissolutus.

Βλάζειν. desipere, μωραίνειν.

Βλαῖκος. titio, ramus.

Βλαμμάζειν. contrectare, tentare.

Βλαίσια. τὰ. blæsa.

Βλαισός. ὁ. ὁ. blæsus. Sic à plerisque uocatur, cui membra soluta sunt, id est παραλυτικός. Item qui literam aliquã exprimere nõ potest, eamq; non quamlibet, sed certam: quemadmodum Demosthenes, qui ρ literam eloqui nequibat. Refertur etiam ad alia membra, ut ad manus,

pedes, brachia, ut ἐ, qui gressum habet mancum uel oblæsum, ὁ βεβλαμμένος τὸ ἴσον τῶν ποδῶν, ut quidam interpretantur. Item cui suræ sunt in diuersum actæ, quales sunt cancrorum & lacertarum. Latinè ualgi & uatij dicuntur. His opponuntur ῥαιβοί. Cæl lib.8. cap.13. & Bud. in Annot. Blæsus, qui crura habet inuersa, & genua in posteriora reflexa.

Βλαισότης ητος natura uergendi.

Βλαψία. piscis nomen.

Βλακεία ας ἡ. mollities, iactantia. Et βλακείας piscis, qui etiam βλαξ dicitur.

Βλακγυνόμιον. τὸ. in Alexandria uectigal quoddam uocabatur, quod astrologi persoluebant. Sic dictum, quod eos fatui modo adire solent. Siquidem βλαξ fatuum significat. Cælius lib. 5. cap.30.

Βλάκδυμα. cõtemptus, despectus.

Βλακδύω. μ. ύσω. π. ύκα. torpeo, pigresco, & de ijs dicitur, qui obeundis negotijs nimio plus desident, ac quadam mollitie torpent. Damascius, καὶ προξιώων τοῦ λόγου ἰσῶν ὑπὸ ὀργῆς βλακδυνθῆς. Apud Hippo. legitur pro uilipendo, contẽno. Huic opponitur ἀστοδλάζω. Bud. Cõ.

Βλακία. ας. regio quædam prope Cumen.

Βλακικός ὴ ὸ ignauus, βραδύς.

Βλακικώτερον. stolidius, ignauius.

Βλακός ὴ ὸ. mollis, inutilis, nomen piscis.

Βλάκν gramiosus, lippus, τυφλώδης.

Βλαξ κος ὁ. mollis, delicatus, lasciuus, qui se inaniter iactat. Item stolidus, stupidus, qui nescit res discernere: à pisce prorsum inutili nomine inflexo, quem ne canes quidem attingant. uide Etym. Vide in Chilia. Eras. βλαξ, & Blace

Βλάπηνόν. τὸ. noxium. (inutilior.

Βλάπτω. μ. άψω. π. αφα. noceo, sum impedimento, aduersor. Genitiuo, uel accus. iung.

Βλάσαμον. ν, τὸ. balsamũ dixit. Nican. methatesi literarum usus.

Βλασδᾶται. obliquatur, melius βλαισδᾶτ.

Βλαστάνω. καὶ

Βλαστέω. ῶ. μ. ήσω. π. ηκα, ἀόρ. β. ἔβλαστον. germino, suppullulo, emergo, existo, nascor. Neutr.

Βλάστη ης ἡ. fœtus, germen. (absol.

Βλάστημα. ατος. τὸ.

Βλαστός. ὴ. ὸ. germen, ramulus. πᾶν τὸ βλώσκον, τὸ αὐξόμενον.

Βλαστολογία. decacuminatio, ut uertit Gaza.

Βλαστολογῶ. decacumino. Bud. Com.

Βλάστησις. ἡ. germinatio.

Βλασφημέω. ῶ. μ. ήσω. π. ηκα. maledico superiori, honoriq; & dignitati alterius derogo, execro, uituperо, conuitior, conuitijs incesso, uerbis calumniam infero.

Βλασφημία ας. ἡ. blasphemia, execratio, maledictio, uituperatio, conuicium. Lucian. de duobus philosophis inter sese contumeliose altercantibus, καὶ ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατασκεδάζον ἀλλήλων, Et solida plaustra conuicijs onusta, inter se effundebant.

Βλάσφημος. ν. ὁ. maledicus, execrabilis.

Βλαῦτ. ά. Βλαῦδες, calcei, crepidæ.

Βλαύδιον. ν. τὸ. solea.

Βλαυτόω. nectere calceos. πλέκειν ἐνδεδεμένοις.

Βλαψιγονία. ας. ἡ. dicitur cum apes morbo, ignauia, aut infœcũditate naturali fœtũ nõ peragũt.

Βλαψίφρων. stolidus.

Βλεῖο. percutereris. Aristot. β. optatiui medij, ἀπὸ τοῦ βλῆμι.

Βλεὶς. percussus, βληθείς.

Βλεκέμυξος. mucosus, flaccidus.

Βλεμεαίνω. circumspicio cum superbia, uim & alacritatem aspectu ostendo, superbio, solo obtutu terrefacio. Neutrum absol.

Βλέμμα. ατος. τὸ. aspectus, acies.

Βλῆνα. mucus.

Βλῆνος. ὴ. ὸ. segnis, ignauus, fatuus. Βλῆνος. ὸ. pisculus gobioni similis, alio nomine βαιών.

Βλῆνος. εος. τὸ. sordes.

Βλῆνώδης. εος. ὸ. ἡ. sordidus.

Βλέπησις. aspectus.

Βλεπτολέμων. desideratus, deformi aspectu, distortis oculis, quasi à dæmone percussus. Cæl. lib.2. cap. 28.

Βλέπος. εος. τὸ. Atticè. αὐτὴ ἡ βλέμμα. aspectus, obtutus.

Βλέπω. μ. ψω. π. ψα. intueor, uideo, cerno, aspicio. Itẽ αὐτὴ τοῦ ζῆν. id est uiuere. Euripid. in Hebuca, πόθ' ἁσχρόν, εἰ βλέποντ' μὲν φίλω χρώμεθα. sic Dido apud Verg. Vitam pertæsa, tædet (inquit) cœli cõuexa tueri. Ammon. distinguit à θεάομαι. Accus.

Βλεσός. ὴ. ὸ incuruus, q crura habet inuersa, & genua in posteriora reflexa. Vacia Latinè dicitur.

Βλεφαείς. ίδος. ἡ. pili palpebrarum, cilia. Ammonius. Sed Gaza apud Aristotelem βλεφαείδας palpebras & cilia uertit.

Βλέφαρον. ὴ. ὸ. palpebra, pellis oculos claudens, ὀμματόφυλλον, ut interpretatur Oppiani interpres, quasi dicas, oculare folium. παρὰ τὸ φάος καὶ ἱμάτιον ἐστὶ ἡ βλέπεις, quòd oculi indumentum sit. ἢ παρὰ τὸ ἐν τοῦ βλέπειν ἄρεσθαι. Item flos qui in Nymphæa herba erumpit.

Βλήδλω. iactim, μετὰ τοῦ βάλλω.

Βλήθα. panis intritus.

Βλήματα τὰ. iacula.

Βλήμλυος. ν. percussus, pro βεβλημένος, abiecto augmento, poeticè & Ionicè.

Βλήτα. idem quod βλήματα.

Βλήπτα. castratur. inferius per iota.

Βλητικά. quæ uulneri patent.

Βλητός. attonitus, apoplecticus, ictus, syderatus.

Βλῆτρον. τ. τὸ. clauus ligneus, pessulus, circulus ferreus quo binę perticę cõmissæ cõpingũtur.

Βλῆτρος, filix apud Nicand.

Βληχάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. balo. Depon. absol.

Βληχή. ῆς. ἡ.

Βλήχημα. ατος. τὸ. balatus.

Βλήχημος. stultus, simplex.

Βλῆχρον. herba filix, sed Βλητχρόν, ὄπτειον, Hippo. Vide Cyrilli differentias.

Βληχρός. ά. debilis. Cyrillus. πᾶσα τὸ βεβλῆσθαι, ὁ λα πεβεβλημένος, καὶ πεπληκώς. Pind. dixit ἐπὶ τ' ἐχυρὸ, ἀπὸ τοῦ βέβληκα, ὁ λα πεβάλλων. Dicitur & ἀβληχρός, quemadmodum τάχυς & ἄτηχυς, πᾶς & ἅπας. Item tussibundus apud Hipp.

Βλήχων. ωνος. ἡ. pulegium herba, pro γλήχων Articè, quoniã cum floret à pecoribus gustatum, balatum concitat. Accipitur & pro pube.

Βληχωνίας. τ. ὁ. potio ex pulegio herba. Aristoph. Pace εἴγε λυκεῶν ὠπτίοις βληχωνίαν.

Βληχώνιον. τ. idem quod βλήχων.

Βλίζω. fumo examen apũ dispello, fauos eximo.

Βιλμάζειν mammillas tractare, aut etiam mulierum pudenda. Propriè aũt de auibus cum illas empturi tractamus. Aristoph. Auib. εἶτα λαβόντες πολὺ σ' ἀθρόας. οἱ δ' ὠνοῦντ' βλιμάζοντες, Postea capientes uendunt congregatos, hi aũt emũt palpantes. τὰ λυκία τ' μελιοσῶν πρυτανῶν.

Βλιτάς. ἡ. mulier imbecillis.

Βλιτομάμμας. τ. ὁ. uel βλιτόμας. stupidus, bardus, stolidus, à blito insipida & fatua herba. Aristophan. Nebul. καὶ σε λαλοῦσι βλιτομάμμαν.

Βλίτον. τ. blitum herba, beta.

Βλίτω. aufero mel à fauis, castro alucaria, fumigio, apes fugo. superius per ῖτα.

Βλίτωνες. οἱ. fatui, bardi.

Βλοσυρισμός. ὁ. ἀπορία, sanguinis in certũ locum secessio, ἐκχύμωμα, exanthema, psellus.

Βλοσυρός. τ. ὁ. rigidus, grauis, terribilis, truculentus, πᾶσα τὸ συρμῶν καὶ τραχυνόμενον βλέπων. ἀπὸ τοῦ βάλλειν, καὶ προσκεῖν τοῖς ὄσσοις. Βλοσυρός, significat & honestum & σεμνόν, sic Nicostratus Comicus, νὴ τὴν ἀφροδίτην ὦ ξένη βλοσυρά γε τὴν ψυχὴν ἔχεις, honesta es mulier. Eust. Iliad. η. Vel quasi ὁ τὸ βλέμμα παρασύρων. sic Eust. Iliad. α.

Βλοσυρῶπις. ιδος. terribilis, aspectu horribilis.

Βλοσυρωπός. ὁ. toruus oculis.

Βλυβάζειν. βλιμάζειν.

Βλύζω. μ. ύσω. π. υκα. scaturio, effundo aquas, & scaturire facio. A murmure & sono scaturientium aquarum sic dictum. Neut. absol.

Βλύω. idem. Amonius distinguit à βρύειν.

Βλωθρή. ῆ. auctilis, procera, ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς ἀθέρα, apud Arcades tenerã significat, secundum alios asperam: Homero pini epitheton ῖ, & piri in Odys. plura Eust. Iliad. N.

Βλωτρός. ά. ὁ. alatus, frondosus, uirens, uegetus, longus, sursum pullulans.

Βλώσκω. uado, clamo, serpo. Neut. absol.

Βλωμός. ά. ὁ. morsus, bolus, panis fragmentum. Vnde ὀκτάβλωμος ἄρτος apud Hesiod. id est, octo fragmentorum.

Βλώσος. terribilis.

Βλῶψ. fictitius est sonus clepsydrę, teste Eust. Il. ζ.

Βοάγριον. τ. τὸ. scutũ ex pellibus boum agrestium fabricatum.

Βοάγριος. τ. ὁ. stultus.

Βοαδρόμος. ὁ εἰς τὴν βοὴν, ἤγουν μάχην ταχύς. communiter per ῃ in secunda syllaba scribitur.

Βοάθεμον. τ. τὸ. herba alio nomine bupthalmos

Βοάειον. τ. τὸ. quod ad boues pertinet. (dicta.

Βοαρμία. Mineruæ epitheton, παρὰ τὸ σωαρμόζειν καὶ ζεύξαι εἰς ζυγὸν ἄροτρον βόας.

Βοᾶσι pro βοῶσι, contractum ex βοάασι.

Βοατίσλας. Herculis cognomen quod Geryonis boues Ioui adduxerit.

Βοαύλιον. τ. τὸ. bouile

Βοάω. μ. ήσω. π. ηκα. clamo, uoco, boo. Neu. absol.

Βόεια. ας. ἡ. bouina pellis.

Βόεια ῥήματα, sonora & fastus plena, grandiloqua uerba apud Aristoph.

Βόειος. τ. ὁ bouinus, de boue mortuo. Vide βόος in Ammonio.

Βοεῖς. ἔος. ὁ. lorũ propriè, & pro rudente ponitur.

Βοή. ῆς. ἡ pugna propriè. Etym. Item clamor, uox Lucian. καὶ βοῆς μεστὸν τὸ συμπόσιον. Βοὴ ἀγαθὸς ab Hom. uocatur Menelaus, ut minimè formidolosus in bello, ꝓpterea quòd quibusdam in bello uox præ formidine intercipia

Βοηδρομεῖν. cum festinatione ad- (tur.
esse, auxiliari periclitanti.

Βοηδρόμια. festũ quoddam apud Athenienseis, cursus cum clamore.

Βοηδρομίων. ῶνος. ὁ. Iunius.

Βοηδρόμοι. οί. Bacchę dicebantur, quod cum incondito ululatu atq; clamore currẽtes peruagarentur.

Βοήθεια. ας. ἡ. auxilium, exercitus, præsidiũ, & γίνεσθαι βοήθειαν ἐκ τινός, percipi utilitatem ex re quapiã, & βοηθείας ἕνεκεν, cõmoditatis gratia.

Βοηθέω. μ. ήσω. π. ηκα. auxilior, adiuuo. πᾶσα τὸ εἰς βοὴν θεῖν, in pugnam festinare. Etym. Per succurro significantius exprimitur Latinè, quàm per adiuuo. Nam iuuamus laborantem, & βοηθεῖν

θῶν Inde dictũ est quòd ad uocem periclitantis & quiritantis succuritur, quod & βοηδρομεῖν uocant. Bud. Com. Vide Ammonium.

Βοηθικός. ή. ό. facilis ad opem præstandam.

Βοηθός. ή. ό. celer in ferendo auxilio, expeditus in pugna. Theocr. ὦ ἄμφω θναρῶ τοῖσι βοηθόοι.

Βοηθός. ή. ό. fautor, adiutor.

Βοθρώδεα. tumor dicitur, quando digito pressus uestigium ac ueluti lacunulam ostendit. Gal.

Βοιλασία. ας. ἡ. præda, & expulsio boum.

Βοιλατεῖ. uastat.

Βοιλατέω. μ. ήσω. ω. ηκα. agito boues.

Βοιλάτης. ου. ὁ. bubulcus, bussequa.

Βοιθύς. ύος. ἡ. clamor.

Βόθριον. fossula, hulcus appellatum cauum & angustum in ea oculi tunica, quæ cornea dicitur. apud Auicennam Latinum annulus uocatur.

Βόθρος. ου. ὁ. fouea, puteus, fundamentum.

Βόθυνος. ου. ὁ. fouea, fossa. πρὸς τὸ βαθύς.

Βοιδάριον. ου. τὸ. καὶ

Βοίδιος. ὁ. mansuetus, facilis, εὐήθης apud Menãd. (Eust.

Βοίδιον. ου. τὸ. bucula.

Βοϊνός. ή. ό. bouinus.

Βοῖτος. piscículus fluuiatilis. Aristot. lib. 4. cap. 8. Gaza cottum transtulit.

Βοιωτάρχης. ου. ὁ. hoc nomine dicebatur apud Bœotios magister equitum.

Βοιωταρχία. ας. ἡ. imperium Bœotiæ.

Βοιωταρχῶν. ό. Bœotiæ præfectus.

Βοιωτάζω. lingua loquor Bœotica. Vide Bœotissare, in Chiliad. Eras.

Βοιωτικός. ή. ό. Bœoticus. Pro crasso accipiũt Græci. Bœotij enim hebetes, unde Horat. Bœotũ in crasso iurares aëre natum.

Βολά. olim dicebantur dolores qui sentiũtur in (partu.

Βόλαιος. α. ὁ. impetuosus, irretitus.

Βολβάριον. ου. bulbulus.

Βολβιάω. magna iactare, μεγαλοῤῥημονεῖν.

Βόλβιτον. ου. τὸ. uel βόλινθον. stercus boum. Festus bulbitare Latinis hinc inflexum putat, quod significat puerili stercore inquinare. Cælius libro 6. cap. 38.

Βολβός. ή. ό. bulbus, tuber. βολβὸς accipitur & pro oculo, à rotunditate quã cum bulbis terrestribus habet. Etymologici autor annotat.

Βολέω. μ. ήσω. π. ηκα. percutio. Actiu. accus.

Βολεών. stercquilinium infra scribitur βολεών.

Βολή. ῆς. ἡ. iactus, sparsio, percussio, ictus.

Βολίζω. μ. ίσω. π. ικα. demissa bolide maris fundũ exploro, nauticum perpendiculum iacio uel demitto. Bud. Commen.

Βολίζη. ἡ. serua, uerna, ἡ δοῦλος. Eust. Iliad. ω.

Βολίς. ίδος. ἡ. missilis hasta, iaculum, pondus funiculo affixum, quo demisso nautæ explorant altitudinẽ maris. Vocatur perpendiculum nauticum. Bud. ibidem.

Βολίτωνα. ἡ. polypi species.

Βολίτινος. η. ό. stercoreus.

Βολίπον. τὸ. pro uili. uide in Chiliad. Erasmi.

Βόλιτος. η. ό. stercus. maximè asinorum & boum. Atticũ est αὐτὴ τὸ βόλιβον. Cælius lib. 6. cap. 38.

Βόλος. η. ό. rete piscatorum, id est funda. Capitur absolutè pro retis iactu, ut βόλον πρίασθαι, apud Plutarchum, iactum emittere apud Valer. Significatur item aleæ iactus, atque ita Plautus usus est in Rudente: Oh Neptune, salue, nec te aleator ullus est sapientior. Profectò nimis lepidè iecisti bolon, periurium perdidisti. Sunt uerba Trachaleonis serui existimantis lenonẽ naufragio perijsse. Dicitur etiam βόλος πεσσινὸς καὶ παιστικὸς καὶ λυβδυλικός. Est etiam βόλος τῶν ὀδόντων in ueterinis, cum dentes pullinos amittũt. Aristot. lib. 6. De histor. ὅμως δὲ μάλιστα γνωρίζεται ἡ ἡλικία μετὰ τοὺς βόλους τοῦ λιωόδοντος. Significat item τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Bud. in Annot. & Com.

Βόλοχον. η. bdellium.

Βολωσία. ας. ἡ. εἰλείθυια, Lucina, quæ à parturientibus inuocabatur. βολαὶ γὰρ αἱ ὠδῖνες.

Βομβάζειν. irridere, cauillari.

Βομβάξ. δασυρμός.

Βομβαύλιος. tibicen. αὐλητής. Vide in Chiliad. Erasmi.

Βομβέω. μ. ήσω. ω. ηκα. resono. Neut. absol.

Βομβηδὸν. aduerb. cum strepitu.

Βομβοία. olea conditanea Cypriorum lingua.

Βόμβος. η. ό. bombus, sonus apum.

Βομβύκια. τὰ. bombycia.

Βομβύλιος. apis genus, & poculum quoddam angusto collo apud Antisthenem.

Βομβύλιον. calicis genus.

Βομβύλιος. η. ό. insecti genus. à Gaza in Aristotele uertitur bombyx. Vide in Chiliad. Erasmi. Obstreperus. Item poculum angusto collo, ita elaboratũ fabrefactumq; ut inter bibendũ strepitum ederet, Germanicè ein angster. Item uasculũ oleariũ similiter cõpresso angustoq; ore.

Βόμβυξ. υκος. ὁ. bombyx, insecti genus. Vide Bayfium de Re uesti. cap. 6.

Βοονόμος. η. ό. bubulcus, boues pascens.

Βόνασος. ὁ. bonassus fera, quæ & monapios. Aristoteles in historia animalium, & in mirabilibus narrationibus.

Βοοθύτης. qui uictimas cædit, ὁ τοὺς βόας βάλλων τελικῇ communiter βοηθύτης.

Βορά. ᾶς. ἡ. pabulum, cibus, uorago.

Βοράζω. comedo, uoro.

Βορβοριανοί. hæretici quidã uocati sunt, à cœno, quòd

quòd turpissimas libidines sacris suis immiscerent.

Βορβορόπη.ἡ. meretrix Hipponacti uocatur, quasi impura & cloaca spurcitiei, ὡς βορβόρου ὀπὴ. Eust. Iliad. ψ.

Βόρβορος.ὁ. cœnum, lutum, limum, cloaca.

Βορβοροτάραξις.ὁ. turbulentus, cœno & tumultu implens omnia. Aristoph. Equitibus. ὦ βορβοροτάραξ τῆς πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατινάσας.

Βορβορυγμός.ὁ. tumultus & strepitus uentris aut aquæ.

Βορβορωπός.ὁ. turpis, fœtorem inferens.

Βορέας.ὁ. aquilo uentus. Eius hymnus est apud Orpheum.

Βόρειος.ὁ. aquilonaris.

Βορεὸς.ὁ. uorax, edo, πολύφαγος.

Βόρμος. auena per transpositionem literarũ pro βρόμος.

Βόρος.ὁ. edax.

Βορρᾶς.ὁ. aquilo, boreas.

Βορράθεν. ab aquilone.

Βορρῆν. boreas.

Βόσις.ιος.ἡ. cibus.

Βόσκα.ἡ. auis quædam Aristoteli in historia animal. Gaza Græcam uocem relinquit. Superius βάσκα scribitur.

Βοσκάς. genus picis uiscosæ apud Diosc. & βοσκάδα νησίν dixit Nicand. prominulum uentrem, τὴν μυγάλην γαστέρα. Est & anatis genus, maius quidẽ anate, minus tamen chenalopice.

Βοσκή.ἡ. νομή.

Βόσκημα.ατος.τὸ. pecus, grex.

Βοσκηματώδης.ες.ὁ. bestialis.

Βόσκομαι. κρὰ

Βόσκω. pasco, pascua præbeo.

Βοσρῶν. clamare inarticulata uoce, poëtica dictio est.

Βόστρυχος.ὁ. muliebris capillus, cæsaries.

Βοστρύχια. fraces, σέμφυλα.

Βοστρυχίζομαι. calamistror, cincinnatus sum.

Βοστρυχίζω. alo comam.

Βόστρυχος.ὁ.ἡ. cæsaries, plexi mulierũ crines, cirrus. Item Βόστρυχος apud Aristot. insecti genus. Gaza cirrum interpretatur.

Βοτάνη.ης.ἡ. herba.

Βοτανίζω. herbas noxias uello, qd Latinis runco dicitur.

Βοτανισμός.ὁ. runcatio, id est euulsio inutilium aut noxiarum herbarum.

Βοτανολογῶ. herbas carpo & colligo.

Βοτανώδης. herbidus, ita T. Liuius lib. 9. secundi belli Punici. Quem ceperant exules montem herbidus aquosusq; est.

Βοτῆρες.οἱ. casæ pastorum, gurgustia.

Βοτὴρ.ῆρος.ὁ. pastor.

Βοτηρικός.ὁ. pastoralis.

Βοτόν.ὁ.τὸ. armentum, ouis.

Βοτὴς.ὁ.ὁ. Βόσκημα, τροφή, alimentum.

Βοτρύδιον.ὁ.τὸ. genus ornamenti muliebris.

Βοτρυδὸν. racematim, botri in morem, quo usus est Hom. in apibus, cum scilicet denso confectoq; alicubi pendent examine.

Βοτρυμός. uindemia.

Βοτρυόδωρος.ὁ.ἡ. racemos elargiens.

Βοτρύονδε.οἱ. uuæ, condititij racemi.

Βοτρυοστέφανος.ὁ. botryonum sertis redimitus.

Βοτρυοχάιτης. racemicomus, epitheton Bacchi apud Archiam lib. 1. Epigrammat.

Βότρυς.υος.ὁ. racemus. de botry herba. uide Dioscoridem lib. 3. & Plin. & Aeginet.

Βότρυχος.ὁ. boni acinorum pediculus seu radix è palmite prodiens, unde ipsi acini dependent. Gal. lib. 2. de aliment.

Βοῦ. nihil per se significat, sed in cõpositione dictiones auget à bouis magnitudine, qui βοῦς dicitur.

Βοῦα. ἀγέλη τῶν βοῶν.

Βουάγωρ. pastor, puer gregem ducens.

Βουβάλια.τὰ. ornamenta quæ circa manum ferunt, præsertim à mulieribus.

Βουβάλος. bubalus. apud Aristotelem legitur βουβαλίς.ἡ. Vide Bayfi. Aelianum, & Oppianum de Venatione lib. 2.

Βουβάλιον.τὸ. sylueſtris ficus, apud Hipp. Item muliebre pudendum.

Βουβάρας. magnus, grauis, superbus, gloriosus miles. Itẽ prægrandis, sed stupidus, qui & βουγαῖος.

Βουβος.ὁ. mutus.

Βουβόσιον.τὸ. pascuum Strab. χώραν ἀρίστην βουβοσίοις. ditionẽ pascendis armentis per accõmodam.

Βούβοσις. uoracitas.

Βούβοτος.ὁ.ἡ. pabulo abundans.

Βουβρῶσις.ιος.ἡ. magna fames dicitur Agathio Scholastico lib. 2. epigram. œstrum, tribulatio, tristitia, & pro quauis uolucri apud Nicandrũ. Nican. interp. propriè τροφὴν signare dicit, & Nicãdro significare αὐίαν καὶ ἰόν, in Theriacis.

Βουβωλικὴ.ῆς.ἡ. morbus quando cũ inflãmatione tumet testiculus, & dolor ad inguina peruenit.

Βουβών.ῶνος.ὁ. pubis, inguen, & abscessus in inguine, & inflatum quod generatur ex aluo. Lucian. ὅθεν εἰς βουβῶνας, Vsque ad inguina. Item tumores præter naturã etiam in quacunq; corporis parte βουβῶνας Græci antiquitus appellauerunt. Pro axilla apud Nicand. de The. ἀσκοδέτους δὲ τε ἑξ βουβῶνας ἑλίσσῃς. Est & βουβὼν ciuitas Lycaoniæ, à Bubone prædone.

Βουβωνιάω. laboro ex inguine, intumeo. Aristop. Ranis, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ πρᾶγμα τοῦ κόπου ὅσον. ἐγὼ μὲν οὖν ὅν τὸν βαλανεῖον βούλομαι, νῦν τοῦ κόπου γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ. Id est, O Iuppiter rex, res laborum quanta? Ego quidem igitur in balneas

balneas ire uolo. Fræ doloribus enim renes dolo. hoc est φλεγμαίνω τοὺς βοβῶνας.

Βοβώνιον. τὸ. inguinalis uel inguinaria herba Latinis dicta, & aster atticus, quoniam inguinum præsens est remediũ, teste Plinio. Vide Paus. Ae

Βοβωνοκήλη. ης. ἡ. inguinis ramex. (ginet.

Βογαῖος. α. ὁ. iactator, ἀλαζών, Eust. Iliad. ν. interpretatur uastum & immani corpore, sed eundẽ tardum, telluris inutile pondus: Samij lacte uiciitantem & imbecillem βοταῖον appellant.

Βογγής. ῆτος. ὁ. ἡ. apis, quòd ex boum ossibus nascatur. sic βογενῆ τε αὐδροπρωρα τὲρατα Centauros appellat Aristot.

Βόγλωσσις. piscis nomen & herbæ.

Βοδλάκη. buprestis.

Βόδλα. ας. ἡ. ἡ

Βόδλον. α. τὸ. ciuitas Magnesiæ, uel ut Eust. Il. Γ. Bœotiæ, ubi plura ille. Colebatur & in Thessalia βοδλέια Minerua, cuius Lycoph. meminit.

Βοδλίψιον. corium.

Βόδρος. α. ὁ. ἡ. bobus nocens, boues excorians. καὶ βόδρα ἤματα, τὰ οἷς βόδι, καὶ ἄλλα ζῶα ἀπὸ δέρεται, apud Hesiodum.

Βοδρομεῖν. accelerare.

Βοδλῶτρ. οῖ. aues quædam Oppiano in Ixeuticis.

Βόδλωρον. α. τὸ. promontoriũ Salamini oppositũ.

Βουζυγία appellabatur Athenis familia illustris, quæ in sacerdotia cooptabatur. sic dicta à Buzyge quodam heroẽ, qui omnium primus iunctis bobus arasse terram creditur.

Βουζύγης. ὁ. Herculis cognomẽtum, quod iuncto boum iugo terram ararit.

Βόζυγον. τὸ. bouis iugum.

Βοθέρος. locus, quo æstate armenta pascuntur.

Βουθοίνης. Herculis epithe. quòd boues solidas deuoraret.

Βοθύσια. ἡ. sacrum regale & magnificum, oppiparum conuiuium, apparatus magnificus, immolatio bouis. Vide adag. Nemo bene merito bouem immolauit. in Chiliad. Erasmi.

Βοθυτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. sacrificio boues, magnificos, amplosq; sumptus facio, πρὰ τὸ βοῦ ἐπίλαμπρον μόσιον. Diuitum enim est, uel regum potius boues immolare, unde Galli suum buthiner, id est prædam partiri.

Βοθύτης. α. ὁ bouicida.

Βοϊεροθύω bouem immolo.

Βοκαῖος. α. ὁ. bubulcus, messor, βοσὶ λαίνων τὸν γῆν, hoc est arator.

Βοκανιστήριον. τὸ. buccina.

Βοκανιστής. ὁ. buccinator.

Βοκάπαι. boum prosepia.

Βοκάρτορος. mons Asiæ.

Βοκῶτρ. οῖ. stimulatores, impulsores boum.

Βοκιλλάριοι. Gallogræci.

Βοκέντρον. α. τὸ. stimulus boum.

Βοκέρας. ατος. τὸ. herba ad bouis cornu similitudinem inflexa. Theophr. & Hipp. fœnũ græcũ, Menetheus etiam anagallidem herbam sic dici testis est Gal. in glos.

Βοκόρων. ῶνος. ὁ. bubulis præditus cornibus.

Βοκόρως. fœnum græcum, τῆλις.

Βοκιφάλας. porticus Atticæ regionis. Vnde

Βοκιφαλῖται. nomen gentile.

Βοκέφαλος. equus Alexandri magni dictus est, à taurino capite, & Βοκιφάλας legitur.

Βοκολεῶν. locus seu sedes boum, ἀγέλη βοῶν.

Βοκολέω. μ. ήσω. τ. ηκα. pasco boues, pasco, exerceo artem pastoralem. Item multum amo, curo. Item decipio, fallo. id est, lenio, mitigo. Lucian. ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆ φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Id est, Adscititius ornatus naturæ dedecus & turpitudinem fallit, id est mitigat & lenit Aristoph. Pace. μὴ βδλεῖτε, μηδὲ χέζετ' ἡμεῖς ὧν τῆ. ὧν, ὡς εἰ μετέωρος ὅτι ὤν, ὀσφρήσεις, κάτω κάρα ῥίψας με βοκολήσεται. Id est ἀπατήσεται, inquit interpres. Vide Ammoniũ quid inter βοκολῶν & ἐξαπατῶν intersit.

Βοκόλημα. mulcimen, lenimen, quod mitigat & lenit, θέλγρον, solatium, ut ὅπος ἔχει τὸ βουκόλημα τῆς λύπης.

Βοκολίδα. τὸν. bobus pascendis aptam.

Βοκολικός. ὁ. ὁ. pastoralis.

Βοκόλιον. α. τὸ. armentum boum. Accipitur generaliter, ἀπόλιον, ποίμνιον.

Βοκολισμός. genus cantionis rusticæ.

Βοκόλος. α. bubulcus, armentarius.

Βοκόρυζος. α. ὁ. mucosus, tardus, stupidus.

Βοκράνιον. α. τὸ. apud Gal. herba habẽs adnata uitulina capita, alio nomine antirrhinon dicta.

Βόκρανον. τὸ. galea facta ex capite bouis.

Βουλαία. cognomento uocabatur uesta dea, quòd τὴν βουλὴν, hoc est, senatu eius statua posita erat.

Βουλαῖος. ὁ. consiliarius, consultor.

Βουλέα. consilium.

Βόλυμα. ατος. τὸ. consilium.

Βουλύομαι. μ. ύσομαι. π. ύμαι. delibero, consulo, consilium agito, & statuo. Depon. accus. iungitur. Vide Ammonium βουλεύεσθαι & βουλοῦσαι distinguentem.

Βουλύσεως δίκη. actio est, cum quis de factis insidijs accusatur: aut cum quis in ærariũ relatus, eum qui inscripsit, quasi iniustè factũ, accusat.

Βουλυτήριον. α. τὸ consilij locus, curia.

Βουλυτής. ὁ. ὁ. consultus, consiliarius, senator, decurio. βουλυτὴς λαγχάνω, καὶ βουλύειν λαγχάνω. creor ac designor senator, & in curiã cooptor. Id enim sortito fiebat. Bud. in Annot. & Com.

Βουλυτικόν. ὁ. τὸ. facultas cõsultandi.

Βουλευτέον. quod in consilium cadit.

Βουλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. consulo, id est consiliũ do, delibero, statuo. Neut. datiuo iung. aut accusatiuo, ut βουλεύω τοῖς ἀπόδρασιν, adorno & meditor fugam. Bud. Com. βουλεύσαι & βουλεύεσθαι differunt. Amonius.

Βολεών. ὁ. locus quo fimus congeritur agri stercorati. supra scribitur βολεών.

Βουλή. ῆς. ἡ. consiliũ, & locus consilij, senatus, consistorium. Significat enim hæc uox tam rem, id est, deliberationes, quã cœtum deliberantium. Bud. in Annot. & Com.

Βούλημα. ατος. τὸ. sententia, propositum.

Βούλησις. εως. ἡ. uolũtas, animus, differtq; à προαιρέσει, quod βούλησις est finis, ppria, προαίρεσις in ijs cernitur quæ ad scopũ finemq; referũtur.

Βουλιγόρων. ὁ. καὶ

Βουλητόν. quod sub uoluntatem & appetitionem cadit, uel quod uoluntate appetitur.

Βουλευφόρος. ὁ. ἡ. consultus, cõsiliarius, grauis in dandis cõsilijs, princeps, quòd hic multis cõsulere debeat.

Βουλία. ας. ἡ. tẽpus cõsultationis.

Βουλιμία. ας. ἡ. magna fames, morbus, quo laborantes etiam post cibum esuriunt. Est cum ob famem stomachus deficit, paulatimq; adeò frigescit, ut partes extremæ destituãtur. & hic auget. Quidam caninũ appetitũ interpretantur. Cælius lib. 13. cap. 39. Vide in medicorũ libris, qui bulimiam & cynorexian distinguunt.

Βουλιμιᾶν τὸ μεγάλως λιμώττειν καὶ πεινᾶν. hoc est magnopere esurire.

Βούλιμος. ὁ. ὁ. idem. Cæl. lib. 14. cap. 1.

Βουλιμάζω. μ. άσω. π. ακα. καὶ

Βουλιμιάω. καὶ βουλιμάττω. ualde esurio. Vide in

Βοῦλλα. bulla. (Chiliad. Eras.

Βούλομαι. in secunda persona βούλει. μ. ῇ. ομαι. π. ημαι. ἐβουλόμην, ἐβουλήθην. uolo, audeo, decerno, gestio. Βούλομαι εἰπεῖν, lubet cõmemorare. Differt à θέλω. nam hoc etiam de irrationalibus animalibus dicitur, illud solum de ratione præditis teste Ammonio, qui etiam inter secũdas personas βούλει & βούλῃ distinguit. Depon. accus. iung.

Βουλυτός. ὁ. ὁ. uespera, quòd boues tum à laborib. (soluantur.

Βουμαστός. ὁ. bumastus, genus uuæ crassioris instar mammæ cuiuspiam.

Βουμολγός. ὁ. ὁ. bumulgus qui uaccas mulget.

Βουμυκαί. mugitus.

Βόνασος. ὁ. qui & monapius, fera est.

Βόνιον. scopa regia, herbæ species.

Βῶνις. terra collibus frequens.

Βουοβατεῖν. colles conscendo. Epigr.

Βουοειδής. ὲς. ὁ. ἡ. montosus, monti similis, in tumuli speciem accliuis Strab.

Βουνόμος. ὁ. ὁ. omnis locus ubi boues pascuntur.

Βουνόμος. ὁ. ὁ. ἡ. adiectiuè pro uastus & desertus locus, qui pascui usum bubus esse queat. Epigr. μελόβοτος εἶμαι κὴ βουνόμος, de Mycenis dicitur loquitur.

Βουνός. ὁ. ὁ collis, βωμός, πιδάς.

Βουνώδης. ὲς. ὁ. ἡ. montosus, collibus frequens.

Βόπαλος. ου. ὁ. asinus.

Βόπαις. adulescẽtulus, quasi grandis puer qui & μελέφηβος & πάλλαξ. Vide παῖς in Ammonio. Item apicula, è bobus enim nasci solet.

Βόπεινα. ης. ἡ. immodica fames.

Βουπηλάτης. ὁ. ὁ. uel βοπελάτης. bubulcus, calamitosus, laboribus addictus.

Βόπληγες. percussi à bobus.

Βουπλῆγες. qui ipsi percutiunt.

Βοπλήξ. ῆγος. ὁ. stimulus boum.

Βουπόλος. bubulcus.

Βουπόροι. magni obelisci, uerua ad torrendos boues, apud Herodot.

Βοπράσιον. urbs & fluuius, & locus in Elide.

Βοπρασιεύς. κὴ Βοπράσιος. καὶ

Βοπρασίων. nomen gentile.

Βοπρῆσις. ἡ. holus quoddam sylueſtre aut herba uenenata boues infestans, & bestiolæ siue uermis cuiusdã genus, de quo Plin. παρὰ τὸ πρῆσαι τὰς βοῦς. Bud. in Annot. post. Vide Nicandrum in Alexiphar. βοδάκη.

Βοπρίονες. rupes, præcipitia, colles.

Βόπρωρος θυσία. sacrificiũ centũ ouibus cõstãs, & boue uno, q uelut nauis prora agmẽ pecudũ

Βῶρα. uorago, pro βόρα. (præcedebat.

Βόρυγχες. piscis quidam cetaceus.

Βῶς. οός. ἡ. bos, uacca. Vide de bubus Aristotel. & Aelianum. Item bouis pellis, scutum. Aliquando nummi genus nota bouis percussum, sed tũc est masculini generis. Apud Aristotelem in historia animaliũ. ὁ βῶς animal est aquaticũ, cartilagineũ, à Gaza bos aquatilis uertitur. Item piscis quidam apud Oppian. lib. 2. è cartilagineorum genere Aristoteli. Præterea pemmatis genus, quod cornua in modum nascentis Lunæ extantia præferens, coctum cæteris pemmatis superimponebant, uti testatur. Eust. Iliad. 18. βῶν etiam Salpam piscem dici inuenio.

Βοστύνη. & Βοστασία. & Βόστασις. ιος. ἡ. &

Βόσταθμον. bubile, stabulum boum.

Βόσυκον. τὸ. ingens ficus.

Βοτάδαι. οἱ. familia Athenis quę in sacerdotij ius

Βοτάνη. ης. ἡ. pars nauis onerariæ iuxta puppim, cui alligatur clauus. (succedebat.

Βότης. ὁ. ὁ. bubulcus, βοηλάτης.

Βοτανόφρα. homines nutriẽs, telluris epitheton.

Βότιμον. quod bouis precium habet, uel boue emptum, βοώνητον.

Βούτομον. ου. τὸ. herb. harundini similis quæ bobus in pabulum data eos enecat.

Βόρος. ὁ. ἡ boues penetrans. βόας πλήθων.

Βουφόρος. ὁ. bubulcus, & ordo sacrificorum, qui alendis bubus publicis præerat apd Athenien.

Βουπρωτός. ἡ. urbs Epiri. Etym.

Βοτίωτος. ὁ. popa, qui bouem ferit securi.

Βούτυρον. ὁ. τὸ. λιπῶδες τοῦ γάλακτος, butyrum, quasi bouis caseus, quia plurimum è bubulo fit lacte.

Βοφάγος. ὁ. edax. Vide in Chiliad. Erasmi. Est etiam fluuius in Arcadia ab heroë Buphago appellatus. Herculis epitheton ob edacitatem.

Βόφαρα. de boue & terra arata dicitur.

Βοφονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. boues macto. Hom. Ilia. η. Βοφόνεον δὲ κῆλ' Ἀλισίας.

Βοφόνιον. festum priscũ, quod post mysteria peragebatur immolato boue, in memoriã bouis primi in arce mactati.

Βοφόνος. Iouis Poliei sacerdos. Pausan.

Βοφορβός. ὁ. ὁ. armentarius, pastor boum.

Βοχανδὴς, λέβης, lebes capax & spatiosus, bouẽ capiens. Epigr.

Βόχετα. τα. apud Demosth. Epiri ciuitas, sic dicta quod Themis in boue inuecta tẽpore Deucalionæi diluuij, eò appulerit. Harpocr.

Βόω. μ. ώσω. (aliàs βόσω. per σ. inter anomala in Appendice) ω. ωκα, pasco, celebro, in bouem transmuto. Eust.

Βοῶν. ῶνος. custodia apud Alexandreos. oxytonum. Cyrillus.

Βοώνητος. boue emptus.

Βοῶπις. ιδος. ἡ. quæ habet oculos bouinos, id est rotundos & magnos, ac per hoc decoros. Frequens Homero dearum epitheton.

Βοωτέω. μ. ήσω. π. ηκα. aro. Accus.

Βοώτης. ου. ὁ. bubulcus, ἀρκτοφύλαξ.

Βραβεῖον. ου. τὸ. brabium, uictoria, uictoriæ premium, retributio, stadiũ, præmiũ simpliciter. Dictum putant, quasi ῥαβδεῖον προπῆρ δ, ἡ ὑπηβιβασμῷ. quò corona donabantur uictores, & uirga palmea designabantur. dicitur autem & regium sceptrum. Etym. quid propriè differat ab ἆθλον, uide apud Moschop.

Βραβεύς. έος. ὁ. qui dat præmium certaminis.

Βραβευτὴς. ὁ. ὁ. dispensator, præfectus gymnicis ludis. Designator Latinè dicitur, qui distribuit symbola & præmia uictoriæ, ut ramũ seu coronam palmæ uel alius arboris. Est etiam arbiter, sequester uide Etym.

Βραβεύω. μ. εύσω. ω. ευκα. ministro, guberno, dispenso, dijudico, cõstituo, arbitror, ppono, instituo, designo, ordinio, prior sum, præmiũ acquiro. Accus.

Βράβιος. idem qd βραβευτής.

Βράβυλα. τὰ. pruna damascena, quasi τὰ βορὰν ἐκβάλλοντα. aluum enim ciunt, ut tradit Athenæus. lib. 2.

Βραγχία. τὰ. branchia seu branchiæ, quibus pisces spirant. Hæc habẽt eo loco, quæ cætera terrestria pulmonem. Aristoteles.

Βραγχάω. μ. άσω. ω. ακα. κοὶ

Βραγχιάζω. μ. άσω. π. ακα. rauceſco, πνίγω. Neut.

Βραγχοειδὴς. ἐος. ὁ. ἡ. branchijs similis.

Βράγχος. τὸ. raucedo (ut Gaza uertit in Aristotele) morbus cum guttur & arteria catarrho occupantur. Prouenit autem non solum è capite cadente catarrho, sed etiã ex uehementi conatu uocis, aliquando ex aëre frigido, interdũ & ex (calore febris.

Βραδεῖα. tarditas.

Βραδέως. cunctanter.

Βράδιον. tardius.

Βράδιστος. η. ὁ. tardissimus.

Βραδύγλωσσος. η. ὁ. tardiloquus.

Βραδυθυμία. ας. ἡ. hebetudo mentis.

Βραδυθυμέω. μ. ωσω. tardo, moror. Neut.

Βραδυπεῖθὴς. qui tarde & ægre persuadetur.

Βραδυπεπτοῦντες. οἱ tarde coquentes.

Βραδυπεψία. tarditas concoctionis.

Βραδυπλῶ. tarde nauigo.

Βραδυπορεῦ. lente incedere.

Βραδύσκελος. η. ὁ. tardigradus.

Βραδύς. ὑς. ὁ. tardus. πρὰ τὸ βαρύς, ὑποβθέσει τοῦ ρ, κοὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. Etym.

Βραδυτὴς. ῆτος. ἡ. tarditas.

Βράζω. μ. άσω. π. ακα. ferueo, scateo, tacite lugeo. (Neut.

Βραθὺς. υος. ἡ. herba sabina.

Βράκανα. τὰ. agrestia olera.

Βράκος. lingua Aeolica ῥάκος. Aeoles enim semper β præponunt ad ρ, cum sequitur α, τ, aut δ.

Βραμέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. irascor, per iram clamo, mugio ut unda maris. Depon. absol.

Βράξαι. deuorare, comprehendere.

Βράττειν. edere, absconderc, lingere.

Βράσμα. hoc nomine censetur piperis genus quoddã inane & leue, ἀπόρκοδνισον, teredinem (nõ sentiens.

Βρασμαπία. ebullitio.

Βρασμαπίας. ου. ὁ. species est terræmotus, terram more ebullientis aquæ succutientis, βρασμαπίας σεισμός, apud Heraclidem.

Βρασμός. ὁ. ὁ. concussio, cachinnatio magna, undæ maris bullitio.

Βράσσω. μ. ξω. ω. αχα. bullio, ebullio, efferueo, Neutr. absol.

Βράσσων. ονος. ὁ. ἡ. breuior, segnior. Iliad. κ'. ἀλλά τε οἱ βράσσωντε νόος λεπτὴ δὲ μῆτις.

Βραυκανᾶσθαι. uagire, eiulatus est infantium Nicand. Schol.

Βραυρῶν

Βραυρῶν. Brauron, locus Atticæ.

Βραυρωνία. Dianæ festũ, quo illi capra immoleba (tur.

Βραχαγέω. resono, strepo, & βραχέω.

Βραχέα. in breuia. eo modo utitur Thucyd. quo Verg. In breuia & Syrtes urget.

Βραχεῖ πλείονες. paulò plures.

Βραχείαι. pusillanimitas.

Βραχέως. breuiter, breui.

Βραχιόνια, uel βραχιόλια. τὰ. ornamẽta brachiorũ

Βραχιονιστήρ. ῆρος. ὁ. armilla.

Βράχιστος. η. ον. breuissimus, ἐλαχιστος.

Βραχίων. ονος. ὁ. breuior. Item brachium, ὅτι βραχύτερός ἐστι τοῦ λοιποῦ μέρους.

Βραχύ. τὸ. paulum. Vnde βραχὺ βροντίζω, paruipendo. βραχὺ πλείονες. paulo plures. βραχὺ ὕστερον, statim, mox, paulopost. βραχὺ ἀποδεέστερον, paulo minus Aristot. de Mundo.

Βραχύβιος. η. ον. ἡ. breuis uitæ.

Βραχυβιώτερος. breuioris uitæ.

Βραχυδρομώτατος. η. qui breuissimè currit.

Βραχυλεκτής. ἐος. ὁ. ἡ. compendiosus.

Βραχυκάταληκτον. τὸ. metrũ cui pes totus deficit, ad iustum numerorum complementum.

Βραχύκωλα. breuimembris.

Βραχυλαῖος. η. ον. nomen gentile.

Βραχύλη. oppidum Ceretum.

Βραχυλογητέον. breui ratione utendum est.

Βραχυλογία. ας. ἡ. breuiloquium. Bud. Com.

Βραχύλογος. η. ον. ἡ. breuiloquus, breuitatis studio.

Βραχυμυθία. ας. ἡ. breuiloquium. (sus.

Βραχώτος. ὁ. breuis tergo.

Βραχύπους. η. ον. breuis transitus.

Βραχυπόνοι. Hipp. dicuntur phrenitici, quòd bibendi desiderio non admodum urgeantur.

Βραχύς. ἐος. ὁ. breuis, paruus, πρὸ βραχέος, paulò antè, haud ita pridem.

Βραχυτελής. breuis, compendiosus.

Βραχύτης. ητος. ἡ. breuitas.

Βραχυφεγγίτης. η. ον. paulum lucens. ὀλιγοφαής.

Βράχω. μ. ἄξω. π. αχα. resono. ἠχέω. onomatopœia est. Neutr. absol.

Βρέγμα. ατος. τὸ. κοὶ

Βρεγμός. η. ὁ. caluaria, dimidium capitis, tum sinciput, tum occiput. Vide βρέχμα. Theod. Gaza uertit partem capitis anteriorem.

Βρεμέω. κοὶ

Βρέμομαι. κοὶ

Βρέμω. sono, percutio, minor, bullio.

Βρεμθία. fucus, radiculæ quædã, quibus genas mulieres colorant.

Βρεμθισίτην, Cyprij lactucam nominant.

Βρέμθος. ὁ. aliàs ἡ. anas. Aristot. lib. 9. cap. 1. Gaza aliàs anatem, aliàs brenthum reddit. Est & merula auis, quam κόσυφον quoq; appellant.

Βρεμθύομαι. μ. ύσομαι. π. υσαμαι. extollor, superbio, murmuro, mirabundè irascor, fremo. Depon. absol.

Βρεμθοι. οἱ. Brutij.

Βρεντήσιον. η. τὸ. Brundusium.

Βρετανική. ἡ. betonica herba.

Βρέτας. η. τὸ. idolũ. παρὰ τὸ βροτοῦ ἐοικέναι, Suid. Vide φάσμα in Ammonio: & ξόανον in Cod. propriè statua lignea hominem repræsentans. Cyrenæi stupidum ita appellant.

Βρέφος. ἐος. τὸ. infans. παρὰ τὸ φέρβω τὸ τρέφω, καὶ μετάθεσιν.

Βρεφύλλιον. τὸ. infantulus.

Βρεχθῆναι. apud Dionem pro βραχῆναι, madefieri, irrigatum esse.

Βρέχω. μ. ἕξω. π. εχα. pluo, proluo, irrigo, poto. Accus. iung.

Βρέχμα. synciput, βρέγμα, βρεγμός. τοῦτο γὰρ μέρος ὑγρότατόν ἐστι, καὶ ἁπαλὸν τοῖς βρέφεσι.

Βρεχμός. ὁ. cranium, pro βρέχμα, apud Nicand.

Βρῆμυ. oppidum Mediæ.

Βρῆγμα. quod cum tussi expuitur, sputum è thorace reiectum, Hipp.

Βρήσσειν. tussiendo expuere. Alij sine ρ scribunt.

Βρῖ. particula augens, intendensq;.

Βριάρεως. ω. ὁ. Briareus centimanus.

Βριαρός. ᾶ. ὁ. fortis, agrestis.

Βριαρόχειρ. potens manibus.

Βρίαχος. hastæ cuspis. Sed βρίαχος, Baccha mulier, ἡ βριαρῶς ἰαχάζουσα.

Βριάω. μ. άσω. τ. ακα. extollo. Accus. iung.

Βρίγνος. piscis cetaceus, scribitur & βρίγχος.

Βρίζομαι. μ. σομαι. τ. ίσμαι. nitor.

Βριζομάντις. ιος. insomniorũ interpres, è somnijs futura prædicens.

Βρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. præ grauedine cibi uel potus dormito, quiesco, torpesco, impetum facio, funus curo. Neut. absol.

Βρίκπυος. η. ὁ. latè sonans, uocalis. Martis epithe-

Βρίθει. grauis est, & grauatur. (ton.

Βριθής. ἐος. ὁ. ἡ. grauis pondere.

Βρίθομαι. ferè actiuè accipitur. Chrysost. passiuè protulit pro ingrauesco & propendeo, pessum eo. Plutarch. pro ἐγκεῖσθαι posuit καὶ καταφέρεσθαι in Cæsare, οἱ δὲ ἵππεῖς ἅπαντες τοῦ τὸ ἀεὶ σφόν ἔβριθον, Incubuerunt, impressionem fecerunt. Bud. Com.

Βρίθος. ἐος. τὸ. pondus, βάρος.

Βριθοσύνη. ης. ἡ. ponderositas.

Βρίθω. onero, degrauo, deorsum uergo. Propriè de arboribus, quando fructibus grauantur. Item stipo.

Βρίκελοι. οἱ. & βρίκελα, τὰ. Pausania teste, terriculamenta, & laruæ humanã speciem referentes, tragicæ personæ.

Βειμάζω. rugio, leonis uoce utor. ἐργάω ἐς σιωὰ-
Βειμαίνω. & (σίαν.
Βειμάω. &
Βειμέω. μ. ήσω. π. ηκα. mugio, minitor, fremo, ira ſcor, additis minis conterreo. Euſt.
Βειμοδύς. ὁ. deus quidam, cuius hymnum cecinit Orpheus.
Βείμη. ης. ἡ. uis, potentia, Apollon. in Argon.
Βείμος. potens, fortis, à βεὶ particula intenſiua.
Βειμώ. ὁ. ἡ. Proſerpina, quæ & ὀβειμώ.
Βείξ. ηος. lactuca, ſunt qui columbariam ſiue uerbenam interpretantur.
Βείος. ὁ. pes gallinaceus à Democrito dicitur.
Βείσαι. αἱ nymphæ ſic dictæ, quæ mellificij rationem Ariſtæũ docuere, quaſi βλίσαι.
Βείσοι. genus echinorũ marinorum bruſsi uocantur. Gaza in Ariſtotele briſſos uertit.
Βειτόμαρτις. Dianæ cognomen, ὅτι ταῖς Βείσαις νύμφαις ὁμαρτεῖ.
Βρόγχια τὰ. pulmonis concauitates.
Βρογχιάζειν. deuorare. βροχθίζειν.
Βρογχοκήλη. ης. ἡ. tumor gutturis, tumor eſt colli inter cutem & aſperam arteriam.
Βρόγχος. ὁ. guttur. Galen. corpus quoddam ſcribit eſſe cartilagineum ſecundum aſperam arteriam, quod etiã βρογχίον appellat. παρὰ τὸ βρέχειθαι ὑπὸ τοῦ σιτίου, & πίνειν.
Βρόδον, αὐτὴ τοῦ ῥόδον. dicunt Aeoles, nam ante ρ. ponunt β. uide βράκος.
Βρομᾶθαι. Vide φωνεῖν in Ammonio. ſed malim primam ſyllabam per ω mega ſcribere.
Βρόμιος. ὁ. Dionyſiacus, Bacchus.
Βρόμος. ὁ. crepitus ignis, ſtrepitus, ſonitus uenti, fragor, de igne & uẽto effertur. Euſt. Iliad. ν.
Βρόμος. ex auena factitiũ quiddam, ut ex hordeo πτισάνη, & è tritico chondrus.
Βρομώδης. ες. ὁ. ἡ. olidus, uiroſus, grauis odoris.
Βροντάω. μ. ήσω. π. ηκα. tono. ἐμβιβροντημένος. attonitus. Neutr. abſol.
Βροντεῖον. ὁ. τὸ. locus in ſcena, in quo coniectis in ænea uaſa lapidibus tonitrus ſimilitudinẽ imitabãtur. Hinc Claudiana tonitrua, de quo Eraſ. in Chiliadibus.
Βροντή. ῆς. ἡ. tonitrus, ſtrepitus. πρὸ τὸν βρόμον τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον. ἔμπυρος γὰρ ἡ βροντή.
Βροντία. à Plin. uocatur genus lapidis à tonitruo.
Βρόσσος. fimbria tunicæ Malim λροσσός, ut infra.
Βροτὴς ὁ ἡ καὶ Βροτός. ου. καὶ
Βρότη. ου. ὁ. καὶ
Βροτοδαής. ὲος. ὁ. ἡ. humanus.
Βροτή. mulier.
Βροτόγηρυς. υος. ὁ. humanam edens uocem. Epig.
Βροτόεις. όεσσα. ὁ. cruentus.
Βροτολοιγός. ὁ. ἡ. homicida. ὁ. ἄτιχνος ἰατρός.
Βρότος. ὁ. ὁ. tabo, ſanies, cruor. paroxytonũ. Cyril.
Βρότος. ὁ ὁ. homo, mortalis, terrigena. oxytonũ.
Βροτόφυλος. deceptor.
Βρόθος. ὁ. ἠλίθιος. brutus, ſtolidus.
Βρόχος. ὁ. ὁ. bruchus, uermis genus uites rodentis. πρὸς τὸ βρύκειν. τὸ ἐδίειν. penanflexum. Cyrillus. Plinius erucam uocat.
Βρυχός. ὁ ὁ præco. oxytonum. Cyrillus.
Βροχή. ῆς. ἡ. pluuia, perfuſio.
Βροχθίζω. uoro. βρογχιάζω.
Βρόχθος. genus parui poculi, & gula, ὀλίγον πόμα exigua potio Nicand. interp.
Βροχθώδης. ὲος. ὁ. ἡ. aquis defectus, parum aquæ continens, ἄυδρος. Nicand.
Βρόχος. ὁ. ὁ. laqueus. Eſt etiam uas fundendo uino accõmodum, implendis deplendisq; culeis & uaſis conditorijs, & uino quocunq; modo trãſuaſando. Dicitur à βρέχω, id eſt fundo. Hoc Græci œnophorũ ex eo appellant, quòd comportando uino aptum ſit. Budæus de Aſſe.
Βρυάζω. floreo, delicior, lætor, ueneror.
Βρυγμός. ὁ. ὁ. ſtridor, λαπανάλωσις, ἀπὸ τοῦ βρύχειν, ὅ ὅτι τοῖς ὀδόντσι πιέζοντα ψόφον ἀφιεῖν.
Βρύει ὁ ὀλίγον λαρποῖς, abundat, premitur, demittitur.
Βρυκανός, uel βρυκεδανός. ὁ. ὁ. uorax.
Βρυκάω. edo, ἐδίω.
Βρύκω. ſtrideo, edo, mordeo. βρύτω. Vide Ammonium.
Βρύλλω. ὑποπίνω, ſurgo, ſorbeo, inebrior, decipio. Ariſtoph. Equitibus. αὐτός τι γὰρ ἥδομαι βρύλλων ὁ λαθ' ἡμέραν.
Βρυονία. ἡ. uitis alba à Ruellio, à Vergil. labruſca.
Βρύον. ὁ. ὁ. muſcus, βοτάνη τοῖς ὀίχοις & φλοιοῖς σωκιμμένη: ἡ τοῖς ὕδασι ὡς πολάζουσα. hoc eſt, uirentes uilli quibus æſtate præſertim muri, & arborum cortices ueſtiũtur, ac lapides iuxta fontes muſcantur ut Columella dixit. Vnde Verg. in Georg. Et liquidi fontes & ſtagna uirentia muſco adſint, & tenuis fugiens per gramina riuus. Item flos, ἄνθος, apud Nicand.
Βρύτια. τὰ. oliuæ iam expreſſę, oliuarũ retrimenta, quæ & σέμφυλα. Atticè πριβεῖσαι ἐλαῖαι. (Euſt.
Βρύοχος. ὁ. præco.
Βρύσις. ιος. ἡ. ſcaturitio, Euſt.
Βρύτρον. cortex uuæ ſeu uinaceorum, illud ſcilicet quod remanet, ubi uinũ fuerit expreſſum.
Βρυτή. Aeoles dicunt pro ῥυτή. Item Rhombus, ſagarum rotula.
Βρύπα. τὰ. Gal. teſtatur apud Atticos hac uoce ſignificari, uuarũ retrimenta ſolida quę expreſſo uino ſuperſunt.
Βρύπια. τὰ. uuæ, σέμφυλα, cortices.
Βρύτον. ὁ. τὸ. genus potionis ex ordeo, uinũ ordeaceũ, qd' Ariſtot. πῖνον uocat. Athenæ. lib. 10.

Βρύλιχει. οῦ. ranæ pusillæ.
Βρύπος. echini marini genus, apud Aristot.
Βρύπω. edo, ἐδίω.
Βρυχανάται. eiulatur, illachrimat, Menandro κλαυθμυρίζει, de infantibus effertur uagientib.
Βρύχα. ἡν. ὑποδάθρα. Nicand. Schol.
Βρυχάνα. tuba incurua.
Βρυχάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. rugio, fremo. Depon. absol. Vide φωνέω in Ammonio. de leone profertur, ut βρεμάσθαι de asino.
Βρύχος. febris nam febricitantes Athenienses βρύχοντας uocant. πυρετοὺς.
Βρυχηδόν. fremebunde.
Βρυχηθμός. ὁ &
Βρύχημα. ατος. τὸ. rugitus.
Βρύχιος. α. ὁ. submersus, βυθιζόμενος.
Βρύχω. μ. ύξω. ξ. υχα. fremo, frēdo, strideo. Neut. absol. uide βρύχος & βρύκω in Ammonio.
Βρύω. μ. ύσω. ξ. υκα. emano, scaturio, pullulo, floreo, Neut. absol. Vide βλύω in Ammonio.
Βρυώδης. ες. ὁ. ἡ. muscosus, algosus.
Βρυῶν. ῶνος. ὁ. littus Cyrenes. ultima circunflexa apud Cyrillum.
Βρωμάομαι. fœteo, rudo. Vide φωνέω in Ammonio. Propriè de leonibus & hircis & similibus male olentibus, Pausanias de asinis efferri ait, quum fame concitati rudunt.
Βρῶμα. ατος. τὸ. cibus, concauitas erosa.
Βρώμη. cibus, τροφή.
Βρωμήστ. ητος. ὁ. asinus, quasi ruditor, Nicand. βρομήσητος γάλα, lac asininum.
Βρώμησις. εως. ἡ. ruditas, uox asini.
Βρῶμος. α. ὁ. tonitrus, sonitus quem emittunt famelici, quando crepant intestina præ fame, & sonitū faciunt. Ponitur aliquando pro auena.
Βρώσιμον. α. τὸ. edulium, esculentum.
Βρῶσις. εως. ἡ. cibus, tinea.
Βρώσκω. μ. ώσω. ξ. ωκα. comedo. Accus.
Βρωτός. ὁ. ὁ comestibilis, βρῶσις. Cyrillus.
Βρωτύς. ύος. ἡ. cibus.

BYας. ὁ. bubo auis, ut Gaza uertit in Aristot.
Βύβλινον. funiculus nauticus. Vel qd non constat ex byblo, id est papyro Aegyptia, sed herba simili.
Βυβλίον. ου. τὸ. libellus etiam nondum perscriptus. Etym. βιβλίον.
Βύβλιος. gentile nomen.
Βύβλος. papyrus. Suid. παρὰ τὸ, βύω τὸ ἀσφαλίζω. Vide in Chil. Erasmi, Papyri fructus nō postulat magnā spicam. Item urbs Phœnices antiquissima. Etym. Sic dictam ἐκτῆ πάσης ἀρχαιοτάτης βύβλος φυλακλῆ ἀσινέα ἐν ταύτῃ γενέσθαι, tradit Stephan. Vnde βυβλινὸν οἶνον appellatum puto apud Athenæum.
Βύζα. ἡ. κοῦ
Βυζάντιον. α. τὸ. Byzantium, Constantinopolis.
Βυζάντιοι. baiuli, mercenarij.
Βύζιν. aduerb. cumulatè, adinuicem dense.
Βυθίζω. μ. ίσω. π. ικα. demergo, in profundū eo. Neutr. absol.
Βύθιος. submersus, profundus, ὁ ἐν τῷ βυθῷ. Paulus Silentiarius lib. Epigr. 12. pisces quos dono miserat, uocat βύθιον γέρας, hoc est, munus ex profundo seu alto depromptum.
Βυθμός. antrum. Βυθόν. ὁ. τὸ. &
Βυθός. α. ὁ profunditas, profundum, fundum.
Βυθόω. ῶ. ας. ἡ. altè demersa, profundū descendēs.
Βυκάνη. ης. ἡ. buccina. (apud Nicand.
Βυκανίστης. α. ὁ. buccinator.
Βυκινίζω. buccino, σαλπίζω.
Βυκίον. uasculum quoddam.
Βύκτρ. ά. procellæ.
Βύκτης. α. ὁ. rudēs, boans, sonorus, ἠχητικός. Ven
Βυκτός. miser. (ti epitheton.
Βύκις. ἡ. Aeolicum nomen est. πρὸς τὸ βάκις, τροπῇ τοῦ α εἰς υ. Etym.
Βύνη. ἡ. apud Aëtium interprete Comario, hordeum madefactum quod germen emisit, deinde cū ligulis enatis torretur, Maltā coctores ce reuisiarij uocant. Βύνη dicitur, apud Lycophr. in Alexandra Ino, quæ & Leucothea, πρὸς τὸ εἰς βυθὸν δύνειν, quòd in mare se præcipitauerit.
Βύξ. profunditas, βυθός.
Βύομαι. μ. ύσομαι. π. υσμαι. recipio, sum capax.
Βυσσῶν. mergere.
Βύσιον. casa, habitatio.
Βύσσα. ης. ἡ. corium.
Βυσσαίτης. fur & inuolator coriorum, ab aquilæ rapacitate Cleonem Aristoph. uocauit.
Βυσσοῦς. ὁ. ὁ. coriarius.
Βύσσινος. α. ὁ. coriaceus.
Βυσσοδεψέω. μ. ήσω. π. ηκα. tingo corium. Βύσσας εἰργάζομαι. Neut. absol.
Βυσσοδέψης. α. ὁ coriarius.
Βυσσοπαγής. ές. ἡ. nauis corio circumsuta, plicatilis, quæ etiam humeris efferri potest.
Βυσσοπώλης. ὁ. coriarius.
Βυρώδης. ὁ. male olens, δυσώδης. βρωμώδης.
Βυσαύχην. ενος. ὁ. cui humeri sunt contractiores uersus collum, Eust. Iliad. β. & autoritate Pausaniæ interpr. eum qui collum comprimit, & humeros sursum proiectat, ὁ τὸν αὐχένα σφίγχων, καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων.
Βύσμα. ατος. τὸ. genus marsupij.
Βύσσα. ης. ἡ. Βυθός. funditus. unde ἄβυσσος.
Βύσσος. ου. barba. πώγων.
Βύσσινος. α. ὁ. sericus, purpureus. Vide Bayfium.
Βύσσινοι λόγοι. uerba quæ sublimitatem habent ac magni.

ac magnificentiam, nitorem quoq; & autoritatem. Solebat autem Parysatis Cyri & Artaxerxis mater dicere, regem qui promptè, nec animo timidiore cõcionaturus foret, debere byssinis uti uerbis. Cæl. lib. 12. cap. 39.

Βυσσοβαρής. ὁ. ἡ. magnus, ponderosus.

Βυσσοδομεύω. μ. εύσω. π. εύκα. profundè cogito, molior aliquid in animo, alto pectore molior quippiam, & clanculum in animo struo insidias. Translatum à fundamentis ædificiorum, quæ profunde iaciuntur. Odyssea ῥ. Ἐδλ' ἄγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, Dicebãt benè, sed mente alta praua struebãt. dicitur etiam translationem pro eo quod est, in fundo colloco, uel fundamenta extruo. Lucian. Neutrum absol. Vide Chiliad. Erasmi.

Βυσσόθεν. ex fundo.

Βύσσον. τὸ. καὶ

Βύσσος. ἡ. ἡ. coloris genus purpurei preciosissimi, ὕσγη & byssum, lini genus, sericum. Vide Iulium Pollucem, & Bayfium de Re uestiaria.

Βυσσός. ἡ. ὁ. profunditas. Dicitur & ἄβυσσος, sicut βληχρὸς, & ἀβληχρός.

Βυσσόφρων. qui intimo pectore aliqd meditatur.

Βυτάνω. mergo, demergo, neco.

Βυτάνιον. stagnum fuisse dicitur iuxta oppidum Abderam, in quo cuncta natantia demerguntur. ἀπὸ τοῦ βυτάω.

Βύτρα. ας. ἡ. idẽ quod βύσμα, & holerũ bucella.

Βύτινθος. pudendum muliebre.

Βύω. μ. ύσω. ω. υκα. obturo aures, sepio, occulto, os obstruo, apd Liban. Actiuũ. uide ἀκρόβυστος.

Βῶ. pasco, uado, calco.

Βωβός. mutilus, claudus.

Βωβύζω. buccinare.

Βώδιον. bucula, βοΐδιον.

Βώκαρος. ὁ. uer uocãt Troezenij. πρὸς τὸ βίωχαρὰν φέρειν, ὡς βώχαρος. est etiã fluuius in Salamine, dictus quasi βοόκαρος, bubalo capiti similis, locus ubi cum Attalo conflixit Prusias, teste Eust. in Bœotia. (piscis.

Βώκη. ἡ. Gaza in Aristotele uocã reddit. nomẽ est

Βῶκες. inquit Speusip. sunt leucomænides, hoc est mænæ candidiores, quas nos girros siue girrulos uocari diximus. Hermol. in Plin.

Βωλάκιον. agellus. Βώλαξ. κος. ὁ. καὶ

Βωλιδόν. in modum glebæ.

Βώλιον. ἡ. τὸ. glebula.

Βωλίτης. boletus, fungus.

Βωλοειδῆς. instar glebę, in modũ glebæ Dioscor.

Βῶλος. ὁ. ἡ. gleba, terra glebosa. Etym. Interdũ pro rubrica, qua pictores aurũ operibus inducunt.

Βωλοκοπία. ας. ἡ. occatio.

Βωλοκοπέω. μ. ῶ. frango glebas.

Βωλοκόπος. ἡ. ὁ. fossa, qui fossam agit, qui in bello fodiunt, sic accipit Synesus.

Βωλοστροφία. ας. ἡ. glebarum inuersio.

Βωλοτόμοι. glebas excauans, epitheton formicarum in epigrammat.

Βωμάκδυμα. Βωμολόχδυμα, scurrilitas, lepor, sycophantia, πανοῦργημα.

Βῶμαξ. diminutiuum à βωμὸς seu βωμολόχος, scurra impudens, ex alieno uiuens.

Βώμδυσις. locus aut consecratio aræ.

Βωμίδιον. ἀν. arulæ. diminutiuum à βωμός.

Βωμίος. ἡ. ὁ. altareus.

Βωμίστρια. ας. ἡ. sacerdos, ἱέρεια, aræ custos. Nican.

Βωμολοχεύω. μ. εύσω. π. εύκα. nugor, scurrilia facio. Neut. absol.

Βωμολόχδυμα. ατος. τὸ. καὶ

Βωμολοχία. ας. ἡ. comitas, scurrilitas. ἡ πρὸς τὸ γελοῖον ἁδονὴ ὑπερβολή teste Aristot. de morib. Plutar. in bonã partem uidetur usurpasse, cum inquit πᾶσαν κακίαν φεύκτεον ἐστὶ δὲ ἀρετῆς ἐκ δὲ τῆς γελοιότητος κακίας ὡς τινες οἴονται ἀσχυντηλίαν μὲν φεύγειν αἰσχυντία, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχία.

Βωμολόχος. ἡ. ὁ. scurra, parcus, scelestus, improbus. Hoc nomen olim inditũ uidetur ijs, qui obuersantes circum aras, uictimis tendere consueuerunt insidias: aut qui ob id rem diuinam facerent, quòd ex aliorum accusatione cõpendij non nihil auferrent. Dicitur autem quasi περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶντες. Quanquã eo nomine dicuntur mendicabula in templis supplicitè corrogantia stipem, atque item tibicines & uates rebus diuinis adhibiti. Eras. Chiliad. Factum uidetur nomen à βωμὸς ara, & λέχομαι cubo, qua huiusmodi ridiculi nebulones in sacrificijs iuxta aras carnem aut aliud quidpiam petebant, adhibiti ut delectarẽt ad sacrificium accedentes, solebant etiam à sacrificantibus stipem petere, quare & postea in uniuersum pro quouis scurra cœptum est usurpari hoc uocabulum, teste Harpocr. Vide etiã Aristoph. interp. in Nebulis. In ranis uero βωμολόχους exponit τοὺς πρὸς χάριν λέγοντας καὶ πρὸς κολακείαν. hoc est, Gnatones, & pesimos assentatores.

Βωμός. ὁ. ara, item delubrum, nemus sacrũ. significat etiam βάσιν, gradum apud Hom. Etym. βωμός, ἑστία, ἐσχάρα, & μέγαρον quid differãt uide

Βωμοῖαι. ab aris famulæ. (apud Ammon.

Βωνίτης. ἡ. ὁ. bubulcus, rusticus.

Βώξ. γος. ἡ. genus piscis marini, boca Latinè. Item rana. Vide βῶκδι.

Βώρμος. genus cantionis à Maryandinis agricolis olim cani solitum.

Βῶρος. ἡ. τὸ. urbs Lydiæ quæ nunc Sardis.

Βῶς. uel βῶς tergus bubulum. ponitur pro scuto, eo quòd scuta tergoribus boum insuerentur.

Βώζας. αντος. ὁ. clamans, pro βοήζας crasi.

Βώσκων. boscæ pisces. forsan ijdē q̃ βῶκες supra.

Βώζομαι. clamabo, pro βοήζομαι, ὠθηκαλέζομαι. Aliquando pro uiuam, βιώζομαι.

Βωσκὴς pastor, νομεύς.

Βωστρέω. μ. ήσω. π. γκα. clamo, uociferor, de inarticulata uoce dicitur. Actiu. accus.

Βωπάνδρος. ω. ὁ. pascens uiros. terræ epith.

Βώτωρ. ορος. ὁ. pastor, νομεύς, ποιμήν.

Γ A.

Γ A.

Γαβίρια. ἡ. species myrrhæ.

Γάγαι. αἱ. urbs Lyciæ. uide Etym.

Γαγγαίνειν. ridēdo colludere.

Γαγάτης. gagates lapis. Vide Orpheum de lapidibus.

Γαγγαλεύς. ὁ. piscator.

Γαγγαλιᾶν. γαγγαλίζεσθαι, lætari, ἥδεσθαι.

Γαγγαλίζω. εἰς γέλωτα ἄγω, ad risum cōmoueo.

Γαγγάλιον. uide γαγγλίον. (Etym. titillo.

Γάγγαλος. ὁ. mutabilis, εὐμετάβολος.

Γαγγαμεῖς & γαγγαμελκοί. οἱ. Vide Gangamon in Chiliad. Erasmi.

Γαγγάμη. ἡ. rete, θηλύκ, δίκτυον.

Γαγγαμών. ῶνος. ὁ. locus circa umbilicū circumiectus. Sic dictus quòd illic more sagenæ nerui implicētur, quā etiā hoc nomine uocāt. Etym. Vide Gangamon in Chili. Eras. Γαγγάμον Polluci lib. 10. rete sinuosum uarijsq; plexibus inuolutū à γῶ, id est, capio, & apud Aeschylū negotium operosum atq; explicatu difficile.

Γαγγαμελκός. ὁ. & γαγγάμης. εος. piscator qui gangamone uerriculo intricatissimo piscatur.

Γαγγάιν. ης. ἡ. scrofula, tuber.

Γάγης. ω. ὁ. Ganges.

Γαγγλίον. ω. τὸ. genus apostematis, neruorum reuolutio & tumor ex percussu uel labore proueniens, præsertim circa manus & pedes.

Γάγγραινα. ης. cancer morbus: est aūt caro emortua ex ulcere uel inflammatione. Gal. appellat tumorem ingentem membrorū aliquod afficientem, cui nisi succurratur, ad uicina serpit inficitq;. παρὰ τὸ γράινω τὸ ἐδίω. In commentario definitionum uocat corporis à naturali habitu in alienam naturæ mutationem, uitæq; in ea parte priuationē, quam & à cadaueris forma νέκρωσιν appellat.

Γαγγραινώμενοι. οἱ. gangrænis laborantes.

Γάδαρα. ciuitas interioris Syriæ, quæ & Antiochia & Seleucia est uocata.

Γαδαρεύς. gentile nomen.

Γάδειρα. quasi γῆς δέρα. ἐξοχὴ γὰρ τῆς γῆς.

Γαδίς. ἡ. arca, scrinium.

Γαδιστρέω. strepito, ψοφέω.

Γάζα. Persica uox, opes, supellex, quicquid possidetur. Item urbs in Asia.

Γαζαῖος. ciuis ex Gaza.

Γαζοφυλάκιον. τὸ. arca, uel quiuis locus ubi res preciosior seruatur.

Γαθυλλίς. ίδος. ἡ. cepa, & segmentū cepaū. Nican.

Γαῖα. ας. ἡ. terra, puluis. παρὰ τὸ γῶ, τὸ πίκτω.

Γαιαῶδες. conuitiari, cauillari, λοιδορεῖν.

Γαλάται. dicti sunt Galatæ, qui patria excidentes, terram quæsiuere, quam incolerent.

Γαιήοχος. ω. ὁ. patronus uel patrona ciuitatis, terrā continens, terræ motor. Neptuni epitheton.

Γαιοδαίτης. οἱ. dispensatores, ædiles, qui singulis ædibus suam territorij portionem attribuunt.

Γαιός. ᾶ. ὁ. bos colonus. ὁ ἐργάτης βοῦς.

Γαῖος. ὁ. & γαῖον, τὸ, hasta ferrea, δόρυ ὁλοσίδηρον. Eust. Bœotia ex Pausania.

Γαιοῦχος. ὁ. terram habens. γεοῦχος.

Γαῖσα. ἡ. cōtus. defensaculū. Proprie telū gallicū.

Γαίτης. agricola.

Γαίω. glorior, lætor, ueneror. datiuo iung.

Γαιῶ. lacesso, incesso, insulto, irrideo.

Γαιώδης. ες. ος, terrenus.

Γάκινος. terræ motus, & Neptuni epitheton, quasi terram mouens.

Γάλα. τὸ. lac. Habet suos casus obliquos à nominatiuo inusitato γάλαξ. De lacte multa Aristoteles in libris de generatione animalium. Dioscor. Galenus.

Γαλάδες. αἱ. glades concharum species: apud Aristotelem in historia animalium. Gaza Græcam uocem relinquit.

Γαλαθηνός. puer lactens, νεόμαζος.

Γαλακτίτης. galactites, lapidis nomen, quiet γαλαξίας.

Γαλακτιᾶν. lactare, lacte nutrire.

Γαλακτικὸς κύκλος. ὁ. lacteus circulus. Proclus de sphæra. galaxias.

Γαλακτινός. ω. ὁ. lactens, lactatus.

Γαλακτοῶδες. τὸ. lacteum. (portat.

Γαλακτοκόμος. ω. ὁ. pastor qui lac in urbem uenale

Γαλακτοπόται. οἱ. populi inter Scythas solo lacte uescentes, qui & γαλακτοφάγοι. Hom. Iliad. ν. quos etiā iustissimos homines appellat, quod frugali ac tenui admodū uictu contenti essent.

Γαλακτοποτεῖν. lac bibere, sicut ὑδροποτεῖν. Vide πόμα in Ammonio.

Γαλακτοτροφέω. μ. ήσω. τω. γκα. lacte alo. Actiu.

Γαλακτοχεῖν. lactare, lacte nutrire.

Γαλακτοῦχος. ω. lactans, lacte nutriens.

Γαλακτώδης. ες. ὁ. ἡ. lacteus. καὶ οἰνός πης.

Γαλακτῶργος. lactarius pistor.

Γαυριάω. μ. άσω. π. ιακα. superbio, glorior, iacto. Datiuo iung. gestio Terent. in Eunucho. Chea quid est quod sic gestis?

Γαυρικός. ή. ό. superbus.

Γαύριξ. κος. ὁ. arrogans, superciliosus. Diog. Laërtius in Pittaco Mitylenæo.

Γαυροφανής. superbus, ἐπαιρόμενος.

Γαυρόν. τὸ. fastus.

Γαυρόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. superbio, glorior, iacto. Depon. datiuo iung.

Γαῦρος. ρα. ὁ. superbus, contumax, intractabilis, uenerandus, grauis, excelso animo.

Γαυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. superbio, efferor. Neutr. datiuo iung.

Γαυσός. claudus, distortus.

Γαφάγας, uermis, terræ lumbricus, quod terra uescatur.

Γάφυρον. τὸ. è terra manans aut erumpens.

Γάω. μ. ήσω. sum. poëticum est.

Γέ syllabica adiectio, interdũ saltem & certè significat. Demost. ὅτι καὶ εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε ἀφιβάλλει τῆς βλασφημείας ἅπασι. Hoc etiam ἀλλὰ dicitur, & ἀλλά γε, γε δὴ, dum taxat, quidem certè, ut loquitur Cic. Tuæ coniugis bonæ fœminæ, locupletis quidem certè. Quod etiam γέ τοι dicitur. Xenoph. ἀλλ' ἐκείνα γέ τοι ἔφη, εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἠμέλησας. dicitur & γε δύ, & γδυ. Bud. Com.

Γέα. ας. ἡ. terra.

Γέγαα. ἀπὸ τοῦ γείνω, γέγονα, καὶ συγκοπῇ, εἰ πλεονασμῷ τοῦ α. ἰωνικῶς. inhabito, incolo, natus sum, oriundus sum, ἐκγεγένημαι, genitus fui, (Etym.

Γεγάασι. etenim.

Γεγωνθέναι. ἀπὸ τοῦ γωνάω. genitum esse.

Γέγηθα. lætatus sum, cepi uoluptatem.

Γεγηρακότα. obsoleta, & quæ iam senuerunt.

Γεγηρανωμένος. senio confectus.

Γεγονώς. natus,

Γεγραμμένος. pictus. Aliquando proscriptus, ἀνεσταυρωμένος.

Γεγυωμένοι. οἱ. Hipp. dicuntur uiribus defecti & inualidi, teste. Gal.

Γεγωνέω. μ. ήσω. π. ηκα. uel γεγωνεύω. audibilis fio, id est paratus ad audiendum, exaudibilis, clamo. Didymus inquit γεγωνεῖν esse τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀφικνεῖσθαι τῆς φωνῆς. Itẽ glorior. Neut. absol. Inferius γεγώνω.

Γεγώνησις. ιος. ἡ. uociferatio, clamor, Plutarch.

Γεγωνιωμένος. angulosus.

Γεγωνίσκω. γεγωνῶ. altè loquor, uociferor.

Γεγωνοκώμαι. αι. Bacchæ, quod incondito ululatu per pagos grassarentur.

Γεγωνοκωμος. per uicos clamitans, uel celebris, qui passim per uicos auditur.

Γεγωνὸν λόγον, dixit Philon. τὸν περιφανεικὸν καὶ τρανῆ, claram uocem & distinctam.

Γεγωνός. ού. ὁ. facilè audibilis, magnæ uocis, clamosus.

Γεγώνω. clamo. Neut. absol. uide γεγωνέω.

Γεγωνώς. ότος. ὁ. clamans.

Γεγώς. ότος. ὁ. natus. πρὸς τὸ. γιγνώ. Etym.

Γεηπόνος. ρα. ὁ. agricolam, terram arans.

Γεηρός. ρὰ. ὁ. terrestris.

Γέθρον. indumentum, ἐνδύμα.

Γείνομαι. μ. γενήσομαι. μέσος ἀόρ. α. ἐγεννάμην, gignor.

Γεωμόρος. ρα. ὁ. agricola, terram findens & diuidẽs.

Γεωπόνος. ρα. ὁ. idem.

Γεώτομον. ρα. τὸ. aratrum, terram scindens.

Γέισιον. ρα. τὸ. septum, lorica.

Γεῖα. τὰ. & γεῖοι. οἱ. suggrundæ & suggrundia, id est partes tecti prominentes, quibus stillicidia à parietib. arcentur. Generaliter quicquid prominet, ut in supercilijs, ostijs, galea, muris hoc nomine uocari solet. unde ἀπεγειοσῶαι apud Xenoph. Alij duplici ος, γεῖος appellant.

Γεῖος. agricola,

Γεισιποδίζειν. protegere, suggrundare. Vnde γείσιπους & γεισιπόδισμα, suggrundatio, lignũ quod suggrundas sustinet, prominẽtia superioris ædificij, qua inferior pars ab imbre tegitur.

Γείσωμα. ατος. τὸ. idem quod γεισιπόδισμα. Theodor. ex Aristot. grundam, & imbricamentum transtulit.

Γειτνία. ας. ἡ. γειτνίασις, uicinitas.

Γειτνιάζω. μ. ασω. σω. ακα. uicinus sum. Dati. iung.

Γειτνίασις. ιος. ἡ. uicinitas, γειτωνία.

Γειτνιάω. μ. ᾶσω. π. ακα. &

Γειτονεύω. &

Γειτονῶ. uicinus sum.

Γείτων. ονος. ὁ. uicinus.

Γέωρες, & γεώραι. οἱ. aduenæ, proselyti, terræ custodes seu cultores.

Γελασέω. ridere gestio.

Γελάσιμος. ρα. ὁ. risibilis, γελαστός.

Γελασῖνος. ρα. ὁ. Democriti cognomen à ridendo. Item γελασῖνοι, dẽtes primores, quòd risu nudentur, teste Pollux. Vsurpatur & à Martiale, p corrugatione illa ridẽdo circa os expressa, siue pro linea in facie ridentis apperẽte. Nec cibus ipse iuuat (inquit) morsu fraudatus aceti, Nec grata est facies cui gelasinus abest.

Γέλαψ upupa, ἔποψ.

Γελάω. μ. άσω. π. ακα. rideo, γελόω.

Γέλγη. farcina uariarum mercium.

Γελγηθεύειν. decipere, ἀπατηλογεῖν.

Γέλγις. alij nucleus.

Γελγοπώλης. ἡ. uariarum merciũ institutor, idem qui

qui ἑωποπώλης, teste Aelio Dionysio.

Γέλγω. mergo, inficio.

Γελλὼ ἡ. spectrũ quoddam Empusæ, aut dæmon credita tenellos recẽterq; natos infãtes rapere.

Γελοιάζω. risum moueo.

Γελοιασής. κὰ

Γελοίας Θ. ὁ. ἡ

Γελοῖος. ὁ. risum mouens. proparoxytonũ. Ammonius γέλοιον, γελοῖον, & ὑβρίστελον distinguit aliter quã hic. Item Cyrillus. Vide σκῶμμα apud eundem Ammonium.

Γελοῖος. ὁ. ὁ. ridiculus. penanflexum.

Γέλων. uiri nomen proprium. paroxytonum est. sed γελῶν circunflexum, ridens. Cyrillus.

Γέλως. ωτος. ὁ. ἡ

Γέλως. ω. risus. Ab ἕλη deducunt, quæ uox caliditatem significat. Sic & Homerus de caloris copia risum profluere indicare uidetur, ubi γέλωτα ἄσβεστον, id est risum inextinguibilẽ dicit.

Γελωτῖν Θ. ὁ. καταγέλαστος.

Γελωβοποιός. ὁ. ὁ. ridiculus, morio, risus concitator, scurra.

Γελωβοποιῶ. ludifico. Accus. sic Teren. Quin scelus postquam ludificatus est uirginem.

Γέμων. utique, uerò, porrò, hoc est μὴν τοι Bud. Comment.

Γεμίζω. μ. ίσω. ω. κα. impleo. Actiu. genit.

Γέμ Θ. plenitudo.

Γέμω. μ. εμῶ. plenus sum, refertus sum. Genit.

Γνάρχαι. οἱ, κὰ

Γνάρχοι. οἱ. generis propagatores, parentes: Latini uocant aborigines.

Γνάς. άδι Θ. nobilis, εὐγενέστατος. γνναιότατος.

Γνεά. ᾶς. ἡ. genus, generatio, progenies, ætas, nobilitas, natura, uniuersum tempus humanæ uitæ, familia, spatium triginta annorum. Quanquam propriè, si Suidæ credimus, non est nisi tempus septem annorum, sicut Medici dicunt τὸν δύο γνεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν.

Γνεαλογεῖν. genus recensere, quærere de genere.

Γνεαλογία. ας. ἡ. sermo de generatione & origine. (Neutrũ.

Γνεαλογικοὶ ὕμνοι. q cantãt alicuius genealogiã.

Γνεάτις. ιδος. ἡ. abiecto, à γνίσιον, id est, de pisce mullo, τρόιγλη γνεάτης, mullus barbatus, ex Athen. Eust. Iliad. ο.

Γνέθλη. ης. ἡ. genus, γνίνημα, dies natalis.

Γνέθλια. τὰ. celebritas quæ agitur in natali alicuius, natalia munera aut conuiuia. differt à γενέσια. Vide Ammon.

Γνεθλιακός. ὁ. ὁ. natalitius,

Γνεθλιαλογία. ας. ἡ. diuinatio ex hominis natiuitate.

Γνέθλιον. ὁ. ὸν. natalitium. Vide γνέθλια.

Γνέθλιος Θ. dictus Iupiter, quod ei incumbat cũra gignendorum liberorum. Est etiam natalis dies. unde γνεθλιακοί dicti sunt mathematici, quorum meminit Gell. lib. 13. qui & γνεθλιολόγοι dicuntur.

Γνέθλον. ὁ. ὸν. genus.

Γνφάδλδν. ἁ. genæ, pili circa barbam, cuius singulare γνφάς. άδος. prima lanugo.

Γνειάσκω. pubesco.

Γνφαστήρ. ῆρ Θ. ὁ. lorũ circa mentum equorum.

Γνφάω. μ. άσω. ω. κα. barbam emitto.

Γνειήτης. barbatus.

Γνέιον. ὁ. ὸν. barba, mentum, utroq; modo reddi tur à Theodoro apud Aristotelem. uetus, antiquũ. Est & portus Troëzemus, ubi incolæ barba piloq; squalidi fuisse memorantur.

Γνέσια. τὰ. natalitia. Vide γνέθλια apud Ammonium.

Γνεσιουργός. ὁ. ὁ. author omnium rerum.

Γνέσις. ιος. ἡ. generatio, natiuitas, uel natura, Gaza interprete. Significat & sidus natalitium, id est quod conuersione cœli oritur eo momento, quo quis nascitur.

Γνέτας filius, aut nepos.

Γνέτφρα. poëticè, genitrix.

Γνέτη. ης. ἡ. stirps, patria, natiuitas. Cyrillus distinguit oxytonum & paroxytonum.

Γνέτης. ὁ. ὁ genitor.

Γνετυλλίς. ιδος. ἡ. Venus, generationis antistes.

Γνέτωρ. ὁ. genitor. Cognomen Apollinis apud Diogenem Laërtium in Pythagora lib. 8.

Γνῶται. cognati, collactanei, ὁμογάλακτοι, φράτορες. Eiusdem tribus, quæ inter triginta uiros ijsdem legibus utentes constabat.

Γνικός. ὁ. ὁ. generalis.

Γνικῶς. egregiè, fortiter.

Γνόνα. ης. ἡ. stirps, progenies.

Γνυάδλας. κὰ

Γενναῖος. ὁ. ὁ. generosus, uirilis, magnus, strenuus, egregius, uehemens, præualidus. ὁ γνναῖος Θ, egregius ille uir, quod sæpe εἰρωνικῶς pronunciari solet.

Γνυάομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. nascor.

Γνύας. auunculus.

Γνυάω. μ. άσω, ω. κα. in lucem ædo, genero, gigno. Dicitur tam de patre quàm de matre, ut annotauit Valla in Matth. cap. 1. Alij tamen uolunt γεννᾶν uirorum esse, sicut τίκτειν mulierum. Accus. iung.

Γνύημα. ατος. τὸ. fœtus, germen, fructus, progenies, filij. Est uox obsoleta.

Γνυμαλικός. ὁ. ὁ. generatiuus.

Γνυήσαντες. οἱ. parentes.

Γνύησις. ιος. ἡ. natiuitas.

γεννήτρια. ας. ἡ. genitrix.
γεννητή. ῆς. ἡ. generatio.
γεννητής. cognatus. γεννηταὶ, inquit Harpocr. uocantur eiusdem generis participes. Nam ciues distributi erant in tribus, ex quibus rursus constitutę & τριττύς & φατρία, diuidebaturq; desinde φατρία quelibet in partes triginta, hoc est, γένος, cuius singuli patres familias γεννηταὶ uocabantur, Isæus γεννητὰς uocauit συγγενεῖς cognatos parum propriè, eò quod γεννηταὶ non tam ratione sanguinis & familiæ, quàm quod ab initio ad hæc genera refereban tur, atq; descripti distributiq; forent. Philocho rus historiarum lib. 4. asserit prius ὁμογαλάκτας appellatos, quos nunc γεννητὰς dicimus.
γεννήτης. ου. ὁ. genitor.
γεννηλικός. ὴ. ὸν generatiuus.
γεννικὸς, ὴ ὸν. genitus. Item mortalis. Lucia Icar. καὶ τῶς ἔγωγε γεννικὸς αὐτὸς εἰ ἐπίγλυκος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην τοῦ νεφαίου αὐδοῖ; Interdũ est tribulis, qui in eandem partem tribus ascitus est, quod loco propinquę cognationis fuit.
γεννήτωρ. ορος. ὁ. parens.
γεννικῶς. generosè, ingenuè, ut decet ingenuũ.
γεννώμενα. τὰ. liberi.
γένοιτο. sit, fiat.
γενόμενον. τὸ. quod natum est Cic. interp.
γενόμενος. ου. ὁ perueniens.
γένος. εος. τὸ. genus. οἱ ἐγγυτάτω γένους ὄντες, καὶ οἱ ἐγγυτάτω γένους, dicuntur qui proximo gradu contingunt defunctum, qui & οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες. Bud. Com. γένος quot modis dicatur uide Porphyrium in Isagoge, & Aristotel. in primo Topicorum.
γέντα. τα. Thracica lingua carnes. Eust. Iliad. ν.
γέντο. Doricè pro εἵλετο. cepit.
γένυς. υος. ἡ. uel γένυς, & γένυος. gena, gula, maxilla. Item securis apud Sophoclem. Gaza in Aristotele mandibulam uertit.
γένω. genero.
γεῶχος. ου. ὁ. Neptunus, terram continens. Vide γαιήοχος.
γεῖθεν. alicunde.
γεῖτα pro εἶτα. Bud. Com.
γέρα. præmia, honores, propriè præmia uirtutis.
γεραιαί. Bacchæ mulieres.
γεραιός. ου. ὁ. senex oxytonum. Cyrillus. γηραιός.
γεραῖος gentile nomen, penanflectitur. Cyrillus.
γεραῖραι. fœminæ sacrificæ apud Athen. quas sacrorum rex pari numero cum Bacchi aris delibebat. Dionys. Halicar.
γεραίρω. præmio honoro, ueneror, honorem habeo, honesto, condecoro.
γεραιστός. ὴ. ὸν promontorium Eubœæ.
γεραίτερος. α. ὸν. antiquior.
γεραλέος. senex, imbecillis. γηραλέος malim.
Γεράνια. mons est in Megarensiũ ditione Lysiæ.
γέρανιον. instrumentum subleuandis oneribus aptum, ᾧ ὦ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα. Latinè grus dicitur. Bud. in Annot.
γεράνιον. ου. τὸ. gruinaria herba, geranium. Item instrumentum quo excutitur hordeum.
γεράνδρυον. ου. τὸ. uetus arbor, truncus. uel quòd quercus δρῦς dicatur, & radices altius agat, uel quòd prima arbor existimetur.
γεράνεια. oppidum Phrygiæ, & mons inter Megaram & Corinthum.
γερανεάτης. καὶ
γερανεύς. nomen gentile.
γέρανος. ὁ. grus auis. Vide Aristotelẽ, Aelianum & Oppianum de Aucupio duobus locis. Est & piscis apud Aelianum γέρανος θαλαττία. dictus.
γέρανος. α. ἡ. idem quod γεράνιον. Item saltationis genus, ubi numerosa erat saltantium turba quadam uolantium gruum similitudine. Institutũ fertur à Theseo apud aram Deliam, dum exitum de Labyrintho imitatur. Item pila lignea.
γέρανος. imber apud Cyronæos, παρὰ τὸ τοῦ γῆν ῥαίνειν, quod terram irrigat.
γερανώτερος. præstantior, uetustior.
γεραός. ὰ. ὸν honorabilis.
γεραρός. ὰ. ὸν honoratus.
γέρας. αος. τὸ. præmium, munus, honor, honorarium munus. Orph. γεράσμια ἱερὰ honoraria sacra dixit.
γεραῖα. urbs Syriæ interioris.
γεράσινοι. ciues illius oppidi.
γεράσμιον. τὸ. τίμιον. præmium.
γερασφόρος. qui præmium accipit.
γεράτεται. πιμάτη.
γεργέρμος ἐλαία. druppa, oliua quæ in arbore maturauit, quæ & δρυπεπὴς. Eust. Iliad. ν.
γέργερος ὁ. guttur, βρόγχος.
γεργύρα. aquæductus, cuniculi acti subtus terrã.
γεδλης. καὶ
γεδλὸς textor. Vnde γεδλία, ὑφάντρια.
γέρεα τὰ. dignationes. Herodoto, dignitates.
γεραί. αἱ. primariæ atq; honoratiores matronę, Homer. Item mulieres Baccho sacrificantes. Demosth.
γέρλω. grus fœmina.
γερλώιος. ου. Gerenius, Nestoris cognomen, qui in Gerena urbe à pueritia educatus est, uel à γῆρας dictus γερλώιος, quasi uenerabilis cum senio, tum prudentia.
γεροάκτη. α. ὸν tribuni pleb, demarchi, apd Lacon.

γρόμ

γερόν. τὸ. neutro genere, pro γηραιόν, uetustum, sic poëta σάκος γέρον dixit. & Aeschylus γράμμα γέρον, exolitas & ruinosas literas, & Sophocles γέροντα βουλεύσις, pro uetera.

γεροντοτροφεῖν. senem erudire, & educere. Aristoph. Equit. γεροντοτροφεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν. Dicitur autem sicut παιδοτροφεῖν. Bud. Commen.

γεροντεῖαι παλαίστραι. ubi senes exercebantur.

γεροντία. uide γερωχία.

γεροντίας. auus.

γεροντιάω. senium resipio, uanam loquacitatem præ me fero.

γεροντικός. ἡ. ὸ. senilis.

γερόντιον. τὸ. uetulus, seniculus.

γεροντοδιδάσκαλος. ὁ. ὁ. qui senis atq; ideo parũ docilis præceptor est. Bud. Com.

γεροντοκομεῖον. τὸ. τὸ. locus ubi senes curantur, id est tractantur.

γερουσία. ας. ἡ. senatus. Bud. in Annot. senaculum Varroni, Vitruuio collegium seniorum.

γερόσιον. τὸ τὸ. præmiũ quod datur optimatibus.

γερόσιος. τὸ. ὁ. honorabilis, preciosus, senilis.

γέρρα. τὰ. tabernacula sub quibus uenum exponuntur merces. Item pudenda, quasi διέρρα.

γέρραι. αἱ. crates uiminiæ. Eras. Chil.

γέρρον. ου. τὸ. gladij genus, arma, defensaculum, scutum Persicum. teste Herodoto, sed quæuis arma postea cœpta sunt uocari τὰ γέρρα, & quæuis protectione siue eæ ex corio siue alia quadam materia forent. Vide Demosth. ὑπὲρ κτησιφῶντ. & κατὰ νεαίρας. & Harpocrat.

γέρυνες. οἱ. ranarum fœtus, exiguæ & informes ranæ. Nicand. schol.

γέρων. οντος. ὁ. senex. Bud. in Annot. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ εἰς γῆν ὁρᾶν, ut silicernium Latinis, uel πρὸς τὸ πρὸς γῆς ἐρᾶν, quòd propinqui morti iam de sepultura soliciti sint. Eust. Ilia. ω. pappum etiã significare autor est, τὸ ἀκάνθης ἐπάνθημα, qui & γήρφον & πάππος. Vide Ammonium qui distinguit inter γέρων, πρεσβύτης, & προβεβηκώς.

γερῶν. γερόντων. senum conuentus.

γερωχία. lingua Laconum γεροντία. Aristoph. Lysistr. πᾶσι τοῖς ἀσαναῖς ἔστι γερωχία. Alij γερωνία legunt.

γέτοι. interdum idem est quod γοῦν, hoc est quidem, certè. Interdum, uerò, atqui. Interdũ expletiua particula. Bud. Com.

γευστός. ου. ὁ. gustus, γεῦσις. apud Nicand.

γεῦμα. ατος. gustus.

γεύομαι. gusto, experior. Genit.

γεῦσις. εως. ἡ. gustus, apud Aristotelem.

γεύστηριον. haustum quo uinum ex uase hauritur. Aristoph.

γευστός. ὄ. ὁ. gustabilis.

γεύω. μ. εύσω. σω. εῦκα. gustare facio.

γεφυρα. ας. ἡ. pons, πᾶσα ἡ ἐφ' ὑγρᾶ διάβασις, γέφυρας. Herodotus & Appian. interpretantur apud Homer. interualla & semitas inter binos aciei instructæ ordines, per quas ultro citroq; commeare qui uelint possunt. annotat Eustath. Iliad. α.

γεφύραι πολέμου, Homer. dicuntur, αἱ διὰ τῆς μάχης τῶν αἱμάτων διόδοι. sic Eust. Iliad. θ.

γεφυρισμός. iunctio pontis, pons. Vide Σκῶμμα in Ammonio.

γεφυρίζω. subsanno, derideo.

γεφυρίς. ἡ. alienigena, & ascriptitia fœmina, uel in ponte prostans.

γεφυριστής. ὄ. ὁ. dicax, σκώπτης.

γεφυροποιοί. οἱ pontifices.

γεφυροτέκτων. ονος. ὁ. fabricator pontium.

γεφυρόω. μ. ώσω. σω. ωκα. prebeo transitum, pontem impono, iungo naues.

γεφύρωμα ατος. τὸ. transitus.

γεωγραφία. ας. ἡ. terræ descriptio.

γεωδαισία. ἡ. agrorum partitio, apud Pappum, terræ mẽsuratio, spatiorũ nomina & ratio.

γεωδέστερος. ὁ. magis terreus.

γεώδης. terreus, πηλώδης.

γεωλοφία. ας. ἡ. tumulus.

γεώλοφος. ὁ. τὸ. collis.

γεώλοφος. crassus & iners homo, telluris inutile pondus, teste Aeolio Dionys.

γεωμετρέομαι. terram metior. Accipitur generaliter pro commetiri quamcunq; rem.

γεωμέτρης. ὄ. ἡ geometra, agri mensor quem Latine finitorem dicebant ueteres. Plautus. Nũc regiones, limites, confinia determinabo, eius rei ego sum factus finitor. Vnde ἀγεωμέτρητος Geometriæ ignarus.

γεωμιγές. terreni.

γεωμορία. ας. ἡ. agricultura, agrorum partitio.

γεωμόρος. ὁ. ὁ. agricola.

γεώμοροι. οἱ. plebes, socij distributionis.

γεωνόμος. in agricultura uersans.

γεωπένης. ὁ. ὁ. famelicus, inops, quasi terram esuriens, cui parum est agri. sic Orus. Etym. pauper agricola.

γεωπονία. ας. ἡ. agricultura.

γεωργέω. μ. ήσω. πόνηκα. agricolor, colo. ut γεωργεῖν φιλίαν. Neut. absol.

γεωργία. ας. ἡ. agricultura.

γεωργικός. ὄ. rusticus.

γεωργικώτατος. ὁ. peritissimus agriculturæ.

γεώργιον. ὁ. τὸ. agricolatio.

γεωργός. ὄ. ὁ. agricola, γήτης poëticè.

Γεωρδὸν. terræ & agrorum custodes.

Γεωρυχέω suffodio.

ΓΗ. ῆς. ἡ terra à γῶ, id est χωρῶ. ἡ τὰ πάντα χωροῦσα. Etym. Γῆς. id est, Telluris hymnus extat apud Orpheum.

Γηβόσκου. τὸ allium.

Γηγενέτης. ου. ὁ. καὶ

Γηγενής. ἐος. ὁ. ἡ. terrigena, terra satus, terræ filius, cuiusmodi dicuntur gigantes. Eras. Chil.

Γηγὼν. Bacchi cognomentũ à Gigãtibus supatis.

Γηγωνὶς ἄκρα promontorium inter Macedoniã & Pellenen.

Γήδιον. τὸ. agellus, solum. Δίδυμος πᾶς ἀγεὶ ἐκ τοῦ γέα γήδιον, καὶ κατ' ἔκτασιν ἀπὸ τοῦ γῆ διον. Etym.

Γῆθεν. ex terra.

Γηθέω. μ. ήσω. καὶ

Γηθυλλὶς. ίδος. ἡ. cepula, cepa. Nicand. schol.

Γήθυον. τὸ. porrum, παρὰ τὸ γῆθειν θύμῳ, ἤγουν ἁρμόζεσθαι, quod & γήτειον & γάθυλλις, simile ampelopraso. Eust. Iliad. σ.

Γήθω. μ. ήσω. π. ηκα. & γήθομαι. lætor, capio uoluptatem. Neut. datiuo iung.

Γῆθος. εος. τὸ. καὶ

Γηθοσύνη. ης lætitia.

Γηθόσυνος. ου. ὁ. lætus.

Γήθω. μ. ήσω. ω. ηκα. lætor. Datiuo iung.

Γηΐνος. ου. ὁ. terrenus, φθαρτός.

Γηΐτης, καὶ γήτης. agricola. (Eust.

Γήλοφος. ου. ὁ. tumulus, γεώλοφος, & τὸ γήλοφον.

Γῆμαι. de uiro dicitur, & γήμασθαι de muliere.

Γήμας. ὁ. qui duxit uxorem. Participium aoristi primi ἀπὸ τοῦ γαμέω.

Γῆμον. uxorem duxi. pro ἔγημον,

Γηοῦχος. terram cõtinens. Neptuni epitheton. Vide γαιήοχος.

Γήπεδον. ου. τὸ. hortulus, propriè locus uacuus ædificio, & uelut hortulus aut ædes.

Γεωπονία. ας. ἡ. agricultura.

Γήπονος. ου. ὁ. agricola.

Γηραιός. ὁ. antiquus, prouectus, senex, superius scribitur etiam γεραιός.

Γηραλέος. ου. ὁ senex, senilis, γηραλέος.

Γήραμος. ὁ. & γήραμα, το pappus, apud Theonẽ.

Γηραύιον. καὶ

Γήρας ας. τὸ. senectus, cutis serpentis. differt à γήρασις. Ammonius.

Γηραῦτε. τώ. duali numero, parentes.

Γήρασις. ἡ. profectio ad senectutem. Ammonius & Cyrillus.

Γηράσκω. μ. άσω. ω. ασα. καὶ

Γηράω. senesco, inuetero, φθίνω, λήγω. Neut. absol. Vide Ammonium in γῆρας.

Γήρεον. τὸ. carduorum flos, pappus, apud Aratũ.

Γῆρις. pollen. inferius γῆρυς scribitur.

Γηροβοσκεῖν. fouere senes, suam senectutem regere & alere. Erasm. prouerb. αὐτοπελαργεῖν, & Bud. Com.

Γηροβοσκός. ου. ὁ. senũ nutritor. Accipitur pro puero. Xenophon. κοινὸν γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦ τοῦ ἀγαθὸν συμμάχων & γηροβοσκῶν, οὗ βελτίσων τυγχάνειν, id est liberorum cõmunium. Verba sunt mariti ad uxorem.

Γηροκομεῖον. ου. τὸ. γηροτροφεῖον.

Γηροκομέω. curo, nutrioq; senes. Bud. Com.

Γηροκομία. ας. ἡ. nutritio & cura circa senes.

Γηροκομικόν. partem medicinæ uocat Galen. quæ de tuenda ualetudine senum tractat. Budæus in Commen.

Γηροκόμος. ου. ὁ curans senes.

Γηροτροφεῖον. ου. τὸ. locus ubi senes tractantur.

Γηροτροφέω. nutrio senectute. Galen. καὶ οἷον γηροτροφῶν αὐτὸ τῶν προβεβυλικῶν ἀθφνείαν, id est, Tanquam senem iamq; exanguem alens καὶ διαιτῶν. Est enim ipsi γῆρας τὸ ἐκ νόσου, quãdo in tabẽ ex febre hectica æger incidit, ita ut simi lis sit seni debili & arido. Bud. Com.

Γηροτρόφος. ου. ὁ. nutriens senes.

Γῆρυς. υος. uox.

Γηρύω. μ. ύσω. ω. υκα. dico, cano, loquor.

Γῆς ὀντόρα. dicuntur uermes terreni siue lumbrici.

Γήθειον. siue γήθυον. uirescens allium siue cæpa.

Γηφάγος. pauper, qui è terra oleribus uescitur.

Γήχυτον. τὸ. terræ æquor molle, non lapidosum. Hippocrat.

Γηώεις. uide γεῶδες.

Γῆωραι. οἱ ἐπίμικτοι τηρηταὶ τόπων.

ΓΙγαντία. ἡ. Lycia sic dicitur. Etym.

Γιγαντιάω. Gigantum impietatem imitor, immanis sum.

Γιγαντολέτωρ. gigantum extinctor, epitheton Iouis.

Γίγαρτον. ου. τὸ. acinus uinaceus, & malorum granatorum.

Γίγας. αντος. ὁ. Gigas, Lyciæ habitator, incola. itẽ μέγας, ἰσχυρός. παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῶ ἢ παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἴσθαι. Etym. Gigantum hymnus est apud Orpheum. Gigantum arrogantia, uide in Chiliad. Eras.

Γιγγίδιον. bifacutum, oleris genus.

Γίγγλαρος. genus tibiæ paruæ Aegyptiæ.

Γίγγλυμος. ὁ. intextura ossium dicitur apud Medicos, quando ossa sese inuicem subeuntia cõiunguntur. Galen.

Γιγγλισμός. ου. ὁ. cachinnus, γαργαλισμός, γιγγλισμός.

Γιγγρασμός. ὁ. sonitus, ἦχος.

Γίγγρη. ἡ. genus tibiæ, ſtridulum atq; mœſtum, lugubre, de quo Athen. lib. 4. Vnde & γιγγράνειν, ſiue γιγγρᾶν. pro querula loqui, ſtridulũ canere, gingrire, quod anſerũ eſt, ut inquit Feſt. Vide Eraſ. prouerb. Carica Muſa. Phœnices etiam Adonin γίγγρην uocitabant ab eiu latu qui circa illum ædebatur. Euſt. Iliad. φ.

Γιγγρίνη. ης. ἡ. tibia multifora, gracilis, ſed ſonora atque hinc fortaſſe gingrire apud Lat. pro fictitio anſerum ſono.

Γίγλυψ. auena. Melius ἀγίλωψ.

Γίγνεσθαι. oriri, naſci, gigni. Cicerone interpret. Item effici, exiſtere, & γίγνεσθαι εὖ proſpere euenire.

Γίγνομαι. μ. γνήσομαι. idem eſt quod γίνομαι. ut infra patet.

Γιγνόμενον. τὸ. δίκαιον, legitimum, iuſtum: ut γιγνόμενος τόκος, iuſta & legitima uſura. γιγνόμενον ἀργύριον, probi & legitimi nummi, id eſt, δίκιμον. Vnde & γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, eſt quòd Latini rectè reſtituere dicũt, ſiue rectè præſtare, ſiue rectè dare, ut apud Cice. Τὸ γιγνόμενον τίμημα. ſignificat iudicatum eſſe quod ius popoſcerit, æquitasq; ſuaſerit. Item τὸ καθῆκον, πρόσῆκον, ἁρμόζον, conueniens, aptum, officium, de quo Bud. Com.

Γίνεται ἀπὸ τύχης. caſu fit & forte.

Γινός. ὁ. unoculus, deficioculus.

Γίννοι. mulorum genus. Gaza in Ariſtotele nunc ginnum, nunc innum reddit.

208 Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. μ. γνήσομαι. ἀπὸ τοῦ γνάσομαι. ῶμαι. τ. γεγένημαι. μέσ. ἀόρ. α. ἐγενησάμην. μέσος ἀόρ. β. ἐγενόμην. μέσ. π. γέγονα. ἀπὸ τοῦ γένω, γνῶ. fio, naſcor, ſum. Item debeo. A liquando pro ſeruio, & ſeruus ſum. Demoſth. ἔδωκε τετύρω γυναῖκα, ἑαυτῷ ποτὲ γενομένῳ. id eſt, Seruo aliquando ſuo. Bud. Com. γεγένῆσθαι de animato, γεγονέναι de inanimato dicitur apud eundem uide ἔσται, quid à γνήσιος differat.

Γινώσκω. ἐγίνωσκον, καὶ πλέον ὄ. μ. γνώσομαι. π. ἔγνωκα. ἀόρ. β. ἔγνων, ἀπὸ τοῦ γνόω. ῶ, ἡ γνῶμι. cognoſco, delibero, cogito, ſtatuo conſciſco, decerno, iudico, reputo, diſcerno. Recentiores γ addunt, γιγνώσκω & γίγνομαι proferentes. Vide ἴδι apud Ammonium.

Γίζα. ας. ἡ. oppidum Palæſtinæ.

Γιζαῖος. nomen gentile.

Γλαγερός. ὄ. καὶ
Γλαγόεις. εντος. ὁ. lacteus, candidus.
Γλαγός. ός. τὸ. lac.

Γλάζω. μ. άσω. σ. ακα. canto, clamo, περεύσομαι. Accuſat.

Γλαυνοί. ornamenta galearum ſplendida, ut ſunt ſtellæ effigiatæ. Etym.

Γλάμαι. oculorũ uitia, quas Latini glamas & gramas uocant. Et γλαμός, mucus.

Γλάματα. tali.

Γλάμυξα. lippitudo. Et γλαμᾶν, γλαμυξιᾶν, lippire.

Γλαμυρός. ὄ. ὁ. lippus, aquoſus, lachrymoſus.

Γλαμψοί. οἱ frena oris, χαλινοὶ στόματος.

Γλάμων. ὁ. lippus, qui uitiatis & immundis eſt oculis. Ariſtoph. Eccl. τί δ' ἢν νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῶ.

Γλανίς. ίδος. ἡ. ſilurus, Theod. interprete apud Ariſtotelem. Aelianus quoq; meminit.

Γλάνος. ὁ. Glanus, qui & Hyæna, animal apud Ariſtot. interprete Gaza.

Γλάξ. genus herbæ lactificæ, cytiſo ſimilis. Etym. Melius γλαύξ. ut infra.

Γλάπτω. μ. άψω. ψ. αφα. ſculpo. Accuſ.

Γλαφίς. inſtrumentũ quo expoliuntur lapides, & ſcalpuntur, cælum Latinè.

Γλαῦκες. ſignum numiſmatis apud Athenienſeis fuit.

Γλαυκή. ῆς. ἡ. cæſia, oxytonum. Et γλαύκη, Glauce, nomen mulieris, paroytonum. Cyrillus.

Γλαυκίζω. obtuſe uideo.

Γλαύκιον. ου. ſuccus eſt herbæ folia habentis ſimilia corniculato papaueri. Dioſcorides libro tertio.

Γλαυκιόων. ονος. ὁ. ignitus.

Γλαυκός. ὄ. ὁ. glaucus, id eſt cæſius, uiridis, cœruleus. Et γλαῦκος, Glaucus, uiri nomen, apud Theocrit. quem dicit eſſe ἱερώτατον ἄλλων. Cyrillus. Eſt & γλαῦκος piſcis apud Ariſtote. Gaza uertit glaucum. Vide Aelianum quoq;.

Γλαύκωμα. ατος. τὸ. uitium oculi cũ præter naturam glauceſcit. Γλαύκωμα & ὑπόχυμα antiqui medici idem putauere, ut Rufus teſtatur. Poſteri uerò γλαύκωμα morbum exiſtimauerunt cryſtallini humoris mutati in glaucum colorem: ὑπόχυμα uerò humorem concretum circa pupillam in medio corneæ & cryſtallini lucem impedientem. Sunt autem γλαυκώματα incurabilia, ὑπόχυματα piæraq; curantur.

Γλαυκῶπις. ιδος. ἡ. habens oculos cæſios. Epitheton Palladis. Cæl. lib. 8. cap. 18. cæſia. & γλαυκῶπας dracones quidam poëtarum dixit.

Γλαύκωσις. ιος. ἡ. glaucitatis cryſtallini in oculo humoris in album aquoſumque colorem mutatio.

Γλαύξ. κός. ἡ. noctua. Vide Ariſtot. Aelianum, Oppianum de Aucupio.

Γλαυρός. καὶ
Γλαυσός. ὄ. ὁ. clarus, ſplendidus.
Γλαύσσω. ſplendeo.

Γλαφυρία.ας.ἡ.uarietas,pulchritudo.
Γλαφυρός.ᾶ.ὁ.famosus,iucundus,astutus, ornatus,politus, cõcauus,sculptus,elegans, scitus, παρὰ τὸ γλάφω,ut inquit Eustat.
Γλαφυρότης.ἡ.festiuitas.
Γλάφω.sculpo.
Γλυκύτης.ος.dulcedo,γλυκύτης.Nicand.schol.
Γλυκύνιον.τ.τὸ.unguẽti genus,Latinè musteum, oleum mustum, hoc est expressum antequàm oliuæ calcentur & premantur.
Γλυκῦκος.ε.ον.τὸ.mustum.
Γλαμάω.gramiosis oculis sum,lippio.
Γλάμη.uitiũ oculi,quod Latini gramiam uocãt.
Γλίωτα.ἐων.τὰ. spectaculo digna. ποικίλα alij τὰ ζῶδια.ut Eust.annotat.Iliad.ω.
Γλώπα.ης.ἡ.pupilla oculi, & tota pars oculi interior, oculus ipse.Item fauus apum,& ludicrũ, παίγνιον,& κηρία μελιστῶν.Eust.Iliad.ω.
Γλῶν.lumen.
Γλήχων.ωνος.pulegium.
Γλίνη.ἡ.sordes,strigmentum,γλοιός.
Γλισχρύομαι . sordidus sum , & parcus , apud Eust.Bæot.
Γλίσχρος.τ.uiscosus,lubicrus.Item parcus, sordidus,illiberalis, φειδωλός,δυσπαρός. Vnde & χωρίον γλίσχρον , pro terra maligna, & sterili. Bud.Com.
Γλιχροσεμνία.ἡ. Ausonius in Cantione nuptiali circa finem. Virgilius octauo Aeneidos cum describeret coitum Veneris atque Vulcani, γλιχροσεμνίαν decenter immiscuit.
Γλισχρότης.ητος.ἡ. lentor (ut Gaza uertit in Aristotele) parcitas.
Γλίσχρων.ὁ.auidus,concupitor.
Γλίσχρως.lubrice. Item sordide, maligne,illiberaliter,non benignè.Bud.Com.
Γλίχομαι.cupio,gliscо.Genit.uel accus.
Γλιχόμενος.τ.gliscens.
Γλιχών.ὁ.parca,curiosa.ἡ φειδωλός,πρόρρυος.
Γλαιάζω.obliquatis oculis irrideo,κακοηθύομαι
Γλαιάς.ἡ.equa maligna, ἡ κακοήθης ἵππος.
Γλοιός.ῶτος.ὁ.mollis,delicijs fractus,iners.
Γλοιός.ὁ.ὁ. sordidus,piger,imbecillis. γλοιὸς γὰρ ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου.
Γλοιός.strigmentum. Item uiscum.ἰξός.
Γλοιοί.οἱ.gymnasiorum sordes,strigmentum.
Γλοιῶδες.τὸ.strigmentum.
Γλοιώδης.ε.ος.ὁ.ἡ. lubricus, sordidus, uiscosus. Gal.μέχρι γλοιώδους συστάσεως lib.14. Therap. dixit quod alibi μέχρι πηλώδους συστάσεως, ad strigmentitiam usq; crassitiem.
Γλουτία.τὰ. apud medicos duæ cerebri glandulæ,à figuræ rotunditate,quę cum natibus & testibus illis similis est,unde & δίδυμα uocãtur
Γλουτός.ὁ.ὁ. ἰσχίου.rotundum in uertebris coxarum,clunis.Gaza in Aristotele uertit nates.
Γλύζω.glutio.
Γλυκάζω.dulcesco,dulcis sum.
Γλυκαίνομαι.καὶ
Γλυκαίνω.μ.ανῶ.dulce capio,dulcesco.
Γλυκασμός.ᾶ.ὁ.dulcedo.
Γλυκορός.ᾶ.ὁ.dulcis.
Γλυκίννας.placenta ê dulci uino confecta.
Γλύκιον.dulcius.& γλύκιος,ἥδιος.
Γλυκοθυμία.cupido,uoluptas,φίλοψυχία.
Γλυκύ.uini genus est, quod Latinè passum dicitur. Fit autem ex una quæ diutius in uite solem passa durauit.
Γλυκυδερκής.ές.ὁ.ἡ.dulcis aspectu.
Γλυκυθυμία, & γλυκυμία.ας.ἡ. animi dulcedo, γλυκοθυμία.
Γλυκύθυμος.τ.ὁ.suaui ingenio.
Γλυκύπικρος.ὁ.dulciter amarus. Amor sic dicitur teste Plutarch.quasi dulcamarus ab amarore mixto cum dulcedine.
Γλυκύῤῥιζα. Latinè etiam glycyrrhiza, aut dulcis radix.
Γλυκυσίδης.τ.pœonia herba,& γλυκυσίδη.
Γλυκύστρυφνος.sapore acerbo & dulci simul præditus.
Γλυκύς.ἐος.ὁ.dulcis.
Γλυκύτης.ητος. dulcedo.
Γλυκυτράχηλος.dulciceruicus.
Γλύκυφαιον.τὸ. erythrodanum, lingua Cretensium.
Γλυπτός.ᾶ.ὁ.sculptilis.& γλυπτόν,idolum.
Γλύστρον.pro γλυκύτερος.dulcior.
Γλύφανος.τ.ὁ.γλυφή.
Γλυφῖα.τὰ.scalpra,sculpendi instrumenta.
Γλυφή.ῆς.ἡ.sculptura.
Γλύφιον.τ.τὸ.celte.
Γλυφίς.ίδος.ἡ. sculptura, concauitas sagittæ, in quam neruus arcus immittitur.
Γλύφω.μ.ύψω.π.υφα.sculpo.Accus.
Γλῶσσα.ης.ἡ.lingua,interpretatio.Quintilianus, secretioris,inquit linguæ expositiones, glossæ sunt. Item pudendum muliebre.Etym. & ligula calceamenti,apud Isæum.
Γλωσσαλγία.ας.ἡ.nugæ.
Γλώσσαργος.nugo.
Γλωσσάριον.τ.ὁ.lingula.
Γλώσσαστις.qui lingua pugnat.
Γλωσσογάστωρ.ορος.ὁ. qui lingua sibi uictum cõparat.Vide γλωττογάστορες.Eras.Chil.
Γλωσσόκομον.uel potius γλωττοκομεῖον.τ.τὸ. theca reliquiarum lignea, loculus, casula, marsupium seu potius scrinium, in quo pecuniæ reconduntur.Dictum à lingua opinor, quòd lin

guæ

guæ ſpeciem haberet. Gal. ait eſſe arculam recõdendis καμιλίοις, & ſcriptorum faſciculis accommodam. Item apud medicos inſtrumentum reponendis artubus luxatis peridoneũ.

Γλωσσοκρατέω. μ. ήσω. π. κκα. taceo. Neut.

Γλῶσσ Θ. extrema pars puppis.

Γλωσσοτροφέω. circunloquor, multis dico.

Γλωσσώδης. ος. ὁ. ἡ. linguoſus, linguæ repræſentans effigiem, conuitioſus.

Γλῶττα. ἡ. lingua, Ariſtoteli. γλῶσσα.

Γλωττίς. ίδ Θ. ἡ. lingula, à natura conſtituta, ut arteriam quæ à cibo infeſtatur, operiret. Item lingulaca auis, ut Gaza uertit apud Ariſtotelẽ.

Γλωττογάστορες. qui è lingua uiuunt. Vide γλωσσογάστορες.

Γλωττοδιεψεῖν. fellare, λιβιδιάζειν.

Γλωττοκομεῖον. ὀ. τὸ. uas in quo tibicines lingulas reponũt, cunnus per trãslationem Eubulo.

Γλωττόκομον. Plutarch. idem quod γλωσσόκομον.

Γλωττοκοπτοιός. οῦ. ὁ. pro eo qui facit tibiarum lingulas.

Γλωττοτροφεῖν. blatterare, garrire. Etym.

Γλωχίν. ῖν Θ. ἡ. angulus, ſpiculum.

Γλωχίς. ῖν Θ. ἡ. cuſpis.

Γ Ναθμός. ὁ. καὶ

Γνάθοι. οἱ. foſſæ, ſpecus, antra, item offendiculum inter eundum, ſcribitur & γνύθοι à quibuſdam.

Γνάθων. ωνΘ. paraſitus.

ΓνάθΘ. ὀ. ὁ. maxilla, bucca, mãdibula. (Gaza apud Ariſtotelẽ uertit genam) mentũ. παρὰ τὴν γνάμψιν, ἢ παρὰ τὸ γνάπτω. Etym.

Γναθᾶν. genas percutere.

ΓνάμπτΘ. ὀ. ὁ flexibilis, εὔπτοος. habena.

Γνάμπτω. μ. ψω. π. φα. flecto, dependeo, frango, peſuadeo, παρὰ τὸ κάμπτω. Etym. Accuſ. apud Nicand. rado ξέω.

Γνάπτω. uellicando polio, expolio.

Γναφάλιον. τὸ. centunculus herba, tomento aptiſſima. (citur.

Γνάφαλον. ὀ. τὸ. tomentum quod culcitris infar-

Γναφαλώδης. ἐΘ. ὁ. ἡ. tomentitius. Hermol. in Plin. Quorum natura mollis, candida & omni no lanea eſt, γναφαλώδη appellantur, cuiuſmodi ſunt dictamni folia. Proinde Græci ἐγνάφθη ζαν pro eo utuntur, quod eſt ἐμαλάχθηζαν, id eſt emoliti ſunt.

Γναφεῖον. ὀ. τὸ. officina fullonis.

Γναφεὺς, uel κναφεύς. έΘ. fullo.

Γναφεύω. μ. εύσω. π. εύκα. tingo, fullonicam exerceo.

Γνυπῶνες. οἱ. puſillanimi, molles, effœminati, quibus in genua decidit animus, κατηφεῖς.

Γνύω. torpeo, νωθρεύω.

ΓνήσιΘ. ὀ. ὁ. legitimus, indigena, ingenuus, germanus, uerus, & minime fucatus aut adulterinus, ὠμοφεξέσιος, ſuus & legitimus, ut filius patris. παῖδες γνήσιοι liberi legitimi iuſtiq;, ſeu natura ſeu adoptatione. Bud. Cõ. γνήσιοι ἀετοί apud Ariſtotelem, à Gaza uertuntur germanæ aquilæ.

Γνοφέω. μ. ήσω. π. κκα. obſcuro. Actiu.

Γνόφος. ὀ. ὁ. caligo.

Γνόω. μ. ώσω. π. ωκα. noſco. Accuſ.

Γνύα. poples.

Γνύξ. aduerb. genuflexo.

Γνύπετος. ὁ. triſtis & quaſi demiſſo capite prorſum nutans, cuiuſmodi eſt Lat. ſilicernium, deſes, mollis, remiſſus.

Γνύπτειν. mollitiei eſſe deditum, μαλακίζεσθαι.

Γνῶμα. τος. τὸ. dens ætatis index, quẽ pullinũ & γνώμονα etiã uocant. Νέα δ' ἔτ' ἐστὶν οὐχ ὁρᾶς, κοὐ γνῶμ' ἔχει: & rurſus καὶ γνῶμα γὰρ βιβλικὴν, ὡς ὅσ' ἐπῆτης.

Γνωμάτευμα. τὸ. diſcretio, exacta cognitio.

Γνωματεύω. diſcerno, conſilium capio.

Γνώμη. ης. ἡ. ſententia, uoluntas, conſilium, animus, ſuffragiũ, ingenium, ſenſus, notitia, mẽs, opinio, iudicium. Item iuſtitia, Politiano interprete apud Herodian. Et γνῶμαι, memorabiles ſententiæ omnium iudicio & aſſenſu cõprobatæ. Bud. Com.

Γνωμίδιον. μικρόν ῥηθύμημα. ſententia breuis.

Γνωμικοί. ſcientes.

Γνωμοδοτῶ. conſilium do.

Γνωμολογεῖν. ſententioſe dicere.

Γνωμολογητέον. ſententijs utendum eſt.

Γνωμολογία. ας. ἡ. dictio ſententiæ, collectio ſententiarum.

Γνωμολογικός. ὀ. ſententioſus.

Γνωμονική. pars eſt aſtrologiæ, quæ ſolariorum diſcriminatis umbris, horas gnomone pernotat Bud. in Annot.

Γνωμονικός. ὀ. ὁ. doctus, ſciens.

Γνωμοτυπία. ας. ὁ. γνωμολογία.

Γνωμότυπος. ὀ. ὁ. ſententiarum effictor.

Γνώμων. ονος. cognitor, ſtylus horas indicans, ſolis umbilicus, cuius umbra internoſcũtur horæ quem Latini Græco nomine gnomona uocãt. Norma uertitur à Valla. Gnomon & regula, prouerbiũ. Vide in Chil. Eraſ. Et γνώμονες, dentes iumentorũ ex quibus ætas dignoſcitur dicuntur à quibuſdam pullini dentes. Ariſtoteles uſurpat de aſinis. Erant & Athenis magiſtratus dicti γνώμονες, quaſi accurate diligentiæ ac prudentiæ homines. Budæus in Com. & Annot.

Γνωρίζω. μ. ίσω. π. ικα. cognoſco, facio cognoſce

re, indico, & notum facio. Item agnosco, noscito, ὡς γινώσκω. Herod. γνωείζεται τὴν κομμοδίου χεῖρα, Agnito Commodi chirographo. Ponitur interdum pro σωίσκω ἢ πεῖθω. Plutarch. ἢ γνωείζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἡ γυνή. Athen. ὁ πόρσω βασιλεὺς ἠθελησε τοῖς πᾶσι ἡδονὰς αὐτῷ γνωείζεσι. id est, τοῖς πειθοῦσι, Qui nouas indicabant uoluptates.

Γνώριμος. ν. ὁ. familiaris, nobilis, præclarus, insignis, cognitus.

Γνωείμως. plane.

Γνώρισις. Plato, πολλὰ χάριν οἶδα σοι τῆς Θεαιτήτου γνωείσεως. Quòd mihi notum & familiarē feceris Theætetum.

Γνώρισμα. ατος. τὸ. signū cognitionis, indicium, ut pulsus in febre. Item καλλώπισμα, ἐπίσημον, hoc est insigne & decus, ornamentumq;, hoc est, id propter quod aut res aut ciuitas uisenda est. Gregor. λόγοι τὸ γνώρισμα. id est, Propter literarū studia uisitur: de Cæsarea Cappadociæ loquēs. Et γνωείσματα τῆς βασιλείας, insignia imperij. id est, gestamina & specimina. Bud. Com.

Γνωσιμαχεῖν. nosse suam infirmitatem, ac contrà robur ac uirtutē hostium, ac demum pœnitere & quiescere, propter quod pro resipiscere post cœptum bellū ponitur. ὦ φωκεῖδη ἤδη τί μᾶλλον γνωσιμαχεῖτε μὴ οὐκ ὁμοῖοι ἡμῖν; Arriā. ἐκεῖνοι οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλλοντο. Bud. Com.

Γνῶσις. ι. ἡ. cognitio, scientia, notitia, fama.

Γνωστήρ. ρος. ὁ. cognitor, explorator.

Γνωστικοί. Heretici quidam erant, sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi uendicabant, cum nihil istis nec indoctius nec stultius esset.

Γνωτός. τ. ὁ. notus, amicus.

Γνωτή. soror, uel amica.

Γνωτός. ὁ. frater noscibilis.

Γοάομαι. ululo, ploro.

Γόγγρος. ὁ. conger piscis. παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐδίω. Etym.

Γογγρύζω. grunnire.

Γογγύζω. μ. ύσω. σ. υκα. murmuro, sibilo, de columba profertur. scribitur & γογγίζω.

Γογγύλη. ης. ἡ. bolus rotundus. Aristoph. Pace. ὥσπερ γυναικὶ γογγύλλω μεμαγμένῳ. Item rapum. Strabo lib. 5. γογγυλίς.

Γογγυλίζω. reuerto, conuerto.

Γογγύλιον. τὸ. orbiculus, rapi instar rotundus cuiusmodi figuræ sunt catapotia. Hippoc.

Γογγύλος. ν. ὁ. rotundus, orbicularis.

Γογγυλίς. ίδος. ἡ. genus rapæ rotundæ.

Γογγυλωτὸν. τὸ. rotundum.

Γογγυσμός. ὁ. murmur, sibilus.

Γογγυστής. ὁ. murmurator.

Γοερός. ὁ. acerbus, tristis.

Γοερός. ὁ. luctuosus, flebilis.

Γόης. ητος. ὁ uersutus, prestigiator, subdolus, incantator, magus, ueneficus, impostor, facundiæ blanditijs uehemens.

Γοητεία. ας. ἡ. incantatio, impostura, præstigiatura. differt à φαρμακεία. Cæl. lib. 5. cap. 62. Vide φαρμακεία in Ammonio.

Γοήτευμα. præstigium.

Γοητεύω. μ. εύσω. π. ευκα. incanto, per præstigias decipio, præstigijs ludifico, illicio, præstigijs illudo, stupore ac ueluti maleficio afficio, stuporeq; affectos decipio, ut iam uoluptaria titillatione permulsi, quasi maleficio affecti, pericula & incommoda non intelligant. Quo pacto differat à κλέπτειν, uide Bud. Com.

Γοητεύων. ουσα. ὁ. astutè agens.

Γοητικός. ὁ. ὁ magicus, deceptorius.

Γοιτεύομαι. ὀιλator, impellor, incuruor, cauor, denigror. Item fabrico. Etym.

Γοῖτος. immundities, sordes.

Γόλμις. ἡ. sturnus auis.

Γόμος. ν. ὁ. onus, ius carnium, saburra nauis, teste Eust. Iliad. ο.

Γομόω. μ. ώσω. π. ωκα. onero. Accus.

Γομφίασις. ι. ἡ. molarum dentitio, dentium compago.

Γομφιασμός. ὁ. ὁ confractio, collisio dentium.

Γομφιάω. coniungo, γομφόω.

Γόμφιος. ν. ὁ. dens molaris, quem Cic. de Natur. Deor. intimū uel genuinum uocat. Dentiū aduersi acuti morsu diuidunt escas, intimi autē conficiunt, qui genuini uocātur, hi uocantur etiam κραντῆρες teste Aristotele libro 2. histor. animal. φύονται δὲ οἱ τελευταῖοι τοῖς ἀνθρώποις γόμφοι, οὓς καλοῦσι κραντῆρας. περὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη ἀνδρώσιν. Gaza in Aristot. γομφίους ὀδόντας uertit maxillares dentes.

Γόμφοι. οἱ. coniunctiones inuisibiles appellantur à Platone: uel minorum corpusculorum coaceruationes à Diodoro: uel eorundem similiū inter se conglobationes formabiles ab Anaxagora, uel cōcreationes interdum discretiones, interdum cunei.

Γομφοπαγής. ές. ὁ. ἡ. solidus, cōpact⁹, absolutus.

Γόμφος. ν. ὁ. clauus, cuneus.

Γομφόω. μ. ώσω. π. ωκα. compingo, σφιγγόω. Accus.

Γόμφωμα. τὸ. coagmentum.

Γόμφωσις. ι. ἡ. conglutinatio, apud Medicos coarticulationis genus, quando claui instar ossi infigitur.

Γομφωτήρες. τῶν. claui.

Γόνας. ἄδος, τὸ genu. γόνυ. ἐν γόνασιν in sphæra Procli, nomen est sideris.

Γονὰς, ἀδος. ἡ. mater, genitrix.

Γονατίζω geniculor, λιταινοῦμαι, γονάζομαι.

Γονέα. ἡ. γήρυσις.

Γονεύς. ἑος. hic & hæc parens.

Γονή. ῆς. fœtus, semen humanum, natio, stirps, natiuitas, genitale profluuium. Gaza in Aristotele uertit genituram.

Γονὴς, narcissus.

Γόνιμος. ον. ὁ. fertilis, naturalis, genitalis, ,plificus.

Γονοῖς. ὁγνος. ὁ. fertilis.

Γονορροία. uitiũ membri genitalis, uidelicet cum emittitur præter uoluntatem semen, profusio seminis.

Γονόρροιος. ον. ὁ. uel γονορρόης. semine fluens.

Γόνος. ου. ὁ. genitor, filius, semen, genitura, γνώσιος ὑός αὐλικείμενος ἐν θετῷ. τὸ τοῦ ἀνδρὸς σπέρμα, γονή. Differt τοῦ ποιοῦντος καὶ ἐπιποιοῦντος. Bud. Com. Item Thessaliæ oppidum Herodoto, cuius & Lycoph. meminit, sub Olympo monte situm, quanquã iste per geminũ νν γόννος scribat.

Γονοῦμαι. genibus aduoluor.

Γονοῦσσα. ης. ἡ. urbs Thessaliæ, & Lycoph. Siciliæ lacus. Item Perrhæbiæ ciuitas, teste Eust. Bæot.

Γόνυ, τοῦ γόνατος, & γόνυος, γόνατος. genu, geniculum, ut in arundinibus, internodia scilicet.

Γόνυξος. sterilis, aridus.

Γονυκλισία. ας. ἡ. genuflexio, Basil.

Γονυκλιτεῖν, ingeniculari, genuflectere. Eu. Il. ν.

Γονύκροτος. ον. ὁ, uarus βλαισός. & apud Anacreontem pro meticuloso ponitur, quasi cuius genua præ pauore collidantur. Eust. Iliad. N.

Γονυπρώτερος. ον. ὁ. cui sunt genua planiora.

Γονυπετέω. μήσω. πεκα genua flecto, accedo ad genua, supplico.

Γονυπετὴς, ἐος. ὁ. ἡ. ingeniculans, qui pedibus ad uoluitur. Synesius.

Γονώτερος. ον. ὁ. fertilior,

Γόος. ον. ὁ. lamentatio, luctuosus, θρῆνος.

Γοόωσσα. ης. ἡ. lugẽs.

Γοργεία. τὰ. laruæ siue personæ histrionum.

Γοργεύω. festino.

Γοργιάτω, declamo, rhetorẽ ago, ῥητορεύω. à Gorgia oratore, apud Philostra.

Γοργιάδον, τὸ. arduum & laciniosum dicendi genus. à Gorgia, ut arbitror, Leontino, sic Synesius uidetur accipere in epistola ad Pylæmenẽ.

Γοργὸν, Rhetores schema uocãt æquatum, quod & παρίσον. & à Grammaticis ὁμοιοκατάληκτον dicitur.

Γοργόνη. ἡ. carcer subterraneus, ab horrore quem incutit.

Γοργιάζειν. declamare, orare apud Thessalos, à Gorgia oratore facundissimo, teste Philostrato in epistolis.

Γοργόνειον. ον. τὸ. larua, persona, erat & bractea pectoralis, in quo Pallas Gorgonis caput inclusum gerebat.

Γοργόνιοι, stellæ quædam in sphæra Procli.

Γοργόνωτος ἀσπίς. apud Aristoph. scutum Gorgonis faciem præferens.

Γοργὸς. ον. ὁ. terribilis, uelox, acris & uersatilis, uertibilis, abundans. ἀπὸ τοῦ ὀργῆς. Vide γοργὸν βλέπειν in Chiliad. Erasmi.

Γοργότης. ητος. ἡ. truculentia, horribilitas.

Γοργύρη. ης. ἡ. subterraneus carcer. Herodot.

Γόργυρον. idem, ergastulum subterraneum.

Γοργώ, ῶνος, & Atticè, οῦς. ἡ. prodigium, καὶ γοργόνη. ἡ. καὶ γοργωὼς. ἡ. truculentia, γοργότης, terriculamentum.

Γοργῶπις ιδος. ἡ. ἠδὺ.

Γοργωπὸς. ὸν. ὁ. uisu celer, aspectu truculentus, terribilis, oculis acribus.

Γορδελίζω. ἀδωλεσχῶ, ungor.

Γορπιαῖος. ὁ. mensis September apud Macedonas, ab alijs uocata ἀβ.

Γόρτυν. υνος. ἡ. urbs in Creta.

Γόρτυξ. coturnix, ὄρτυξ.

Γὰρ. igitur, tamen, certè quidem quippe, siquidem, saltem, duntaxat, subinde, etiam, quin, quoq;, quidem. Com. Bud.

Γονάζομαι. flecto genua. Depon.

Γονάομαι. μ. ήσομαι. ω. αμαι. supplico, Depon.

Γόνασμα, τος, τὸ, ingeniculatio, Lycoph. ὅρκοις κρατήσας καὶ λίταῖς γονασμάτων.

Γόνατα. τὰ. genua.

Γονίομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. oro, rogo.

Γονὸς. ὸν. ὁ pro γονὸς. Ionice. cultura fertilis, fertilitas, terra apta arboribus. Et γονὸς pro γόνυος, genitiuus à nominatiuo γόνυ.

Γουνὶς. ίδος. Aratus, ἄγχι δ' οἱ σκαιῆς ὤμὶ γονίδος.

Γοῶ. θρῶ. γογγίζω.

Γοώδης. ες. ὁ. ἡ. lugubris, mœstus.

Γραδὸν. expresse, quasi depictum. aduerb.

Γράβιον. uocant ilignum quernumũe lignũ quod cõfuccensum lumen præbens agentibus iter atq; prælucens.

Γράειν. comedere.

Γραῖα. ας. ἡ. παρὰ τὸ γαίειν τὸ φθείρειν. Etym: anus. Vnde & pro pelle umbilicum ambiente, quod corrugata senectutis sit indicium. Item senescentiũ ficuũ folliculus, Varro fici glumas dixit. Item γῆ, δημήτηρ. Et nomẽ ciuitatis Bœotiæ, quæ nunc Tanagra dicitur.

Γραΐδιον. ον. τὸ. uetula.

γραικισί. τὸ. ἑλληνίζειν. Græcè.

γραϊκός. ἡ. ὁ. anilis.

γραικός. ἡ. ὁ. Græcus, uide Etym.

γράνδω. comedere,

γραιολία. improba anus.

γραιδμαι. inueterasco, anus fio. Epigram.

γράμμα. ατος. τὸ. litera. Item pictura, Gregor. Item scrupulus in ponderibus. totidem enim scrupuli unciam constituunt, quot literę alphabetum, nempe 24. γράμμαριον. Aliquando forensis est huius nominis significatio, processum notans iudicialem, cautiones, acta publica, tabulas publicas, tabulas iudiciales, rationes argētariorum & similium: indices (ἀπογραφὰς) quæ inuentaria & repertoria uulgò appellantur. Item libros, ut Plut. ἐκ τῶν σιβυλλείων γραμμάτων. Ex libris Sibyllinis. Bud. Com. Differt à στοιχεῖον, uide Ammonium.

γραμμαί. species ludi tesserarij, ubi calculi adhibebantur sexaginta, tum albi, tum nigri. διαγραμμισμός. Cæl. lib. 11. cap. 27.

γραμμάριον. τὸ. scrupulus, id est pars tertia drachmæ. Vide γράμμα.

γραμματεία. ας ἡ. literatura, παιδείθμησις.

γραμματείδιον. τὸ. καὶ

γραμματεῖον. τὸ. διδασκαλεῖον, ludus literarius, συμβόλαιον. Aristoph. κἄκφερε τὸ γραμματεῖον ἵν' αὐταγνῶ. Apud Demosthen. quodcunq; uolumē & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est, ita ut tam late ferè huius nominis pateat significatio, quàm tabularū apud Latinos. Vnde pro actis publicis, syngraphis, tabulis nouis, tabulis legum, tabulis testamentarijs poni solet, ut est apud Bud. Com. Erant autem duo γραμματείων, id est, tabularum genera, ut ex Demost. πρὸς τὸν στέφανον intelligere est, unum λελευκωμένον, id est albario quodam inductum, alterū μάλθῃ, hoc est, cera liquefacta illitum, cuiusmodi & παλίμψηστον uocari puto.

γραμματεύς. έος. ὁ. scriba publicus, cancellarius. Huius officiū erat publica scripta atque decreta seruare, eademq; si poscerentur lectitare.

γραμματεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. sum scriba, scribæ partes ago.

γραμματίδιον. τ. τὸ. epistolium.

γραμματικήν. ῆς. ἡ. literaria, rectè scribendi & loquendi scientia.

γραμματικὰ ἐκπώματα. pocula literis insignita, ut scribit Athenæ. cuiusmodi illud, in cuius ambitu uerba hæc legebantur, δὸς σωτῆρι. Cæl. lib. 4. cap. 31,

γραμματικός. ἡ. ὁ. literatorius, ὁ καινὸν καὶ ὀρθῶς τὸ γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν ἀποδιδούς.

γραμμάτιον. τ. τὸ. literula, libellus.

γραμματιστής. ὁ. literator, qui prima elementa docet, ludimagister, prælector, recitator, Item scriba, Herodo. Bud. Com.

γραμματοκύφων. ωνος. ὁ. scriba, humilis & abiectus literator.

γραμματοφόρος. tabellio, βιβλιαφόρος.

γραμματοφυλάκιον. τ. τὸ. locus ubi scripta publica seruantur.

γραμμή. ῆς. ἡ. linea. Interdum principium significat & carceres circuli, hoc est τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν βαλβίδα. Aristophan. Acharn. πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ. γραμμὴν αὐτήν, Progredere ò anime mi, hi sunt carceres, atq; instat certamen. Vide γραμμαὶ supra.

γραμμὴ μακρά. dicebatur quæ condemnabat, βραχεῖα, quæ absoluebat.

γραμμὴ κυκλοτερής. dicitur pupillam ambiens circulus, qui etiam Iris dicitur.

γραμμικαὶ ἀπόδειξις. sunt demonstrationes mathematicæ. Bud. Cō. quas & γραμμικὰς ἀνάγκας dixit Aristot. teste Philop. lib. de anima.

γραοσόβαι. cum uetulis rem habentes, uetulas arcentes à piscibus.

γραπτός. ἡ. ὁ. pictus, scriptus.

γραπτύς. ύος. ἡ. cælatura, delineatio, lineamentorum effigiatura. Item scarificatus è spina aculeatoue quopiam contractus. Homer.

γράσος. τ. ὁ. sordes in ouium uelleribus, hircus, id est, fœtor alarum, pedor, & proprium loci. γρᾶυς.

γραοσόβαι. οἱ. hircum olentes apud Aristoph.

γράσωρ. ορος. ὁ. hircosus, cui fœtēt alæ, fatuus, homo odoris mali.

γράσις. ιος. ἡ. gramen, pabulum brutorum, semiaridū fœnū, sunt qui κράσιν uocent. Eust. Ilia. ζ.

γρῦς. ός. uel ῦς. ἡ. anus, crustula polentis obducta apud Aristotelem, quod in summo lacte cogitur, nebula uocari potest, uel crustula Latinè. Gaza uetulam uertit, ὁ ἀφρός, ὁ αὐωπάτω, ἢ τὸ πηγνύμενον ἐλαιῶδες τοῦ ζωμῶ, καὶ ἐπῶν μασχαλῶν δυσωδία. Item iactus quidam tesserarum γρῦς uocabatur.

γραύω. teneo.

γραφείδιον. καὶ

γραφεῖον. τ. τὸ. penna, stylus.

γραφεύς. έος. ὁ. pictor.

γραφή. ῆς. ἡ. scriptura, ut γραφὴν παραδιδόναι, literarum monumentis tradere. Item pictura, ζωγραφία. Item accusatio, actio popularis, quando lex ut iniqua aut perperam lata accusatur. Ἀποφέρειν γραφὴν, est deferre aliquem & postulare. Demosthen. Αἰσχίνης ἀπήγγειλε τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν καὶ κτησιφῶντος,

σιφῶντος, Diem dixit Cteſiphonti, uel reum poſtulauit.

Γραφικὴ. ſtylus. Opponitur αὐτοχειδιασικῇ. Bud. Commen.

Γραφικός. pingendi peritus, γραφικὸν μέλαν, atramentum ſcriptorium apud medicos.

Γραφικῶς. expreſſe, uerè.

Γράφις. ιδος. lineamentorum ductus, pictura.

Γραφικώτατος. η. ον. maximè hiſtoricus.

Γράφομαι. μ. ψομαι. π. αμμαι. accuſor, ſcribor: & actiuè, accuſo & ſcribo. Depon. accuſ.

Γράφω. μ. ψω. π. αφα. uel γραφῶ circunflexè, ſicut τυπῶ, ῥιπῶ, unde ἐγγεγραφήκειν. ſcribo, deſcribo, duco lineam, delineo, pingo. Item decerno, ſtatuo, ad ſenatum refero, accuſo. Bud Com.

Γραῦς, comedo. Callimach. Ἀιζηῶν ἔγραε κυγόμενος αὐτὶ τὸ ἥδιεν.

Γραῶδης. ες. ον. ὁ. ἡ. anilis.

Γρηγορέω. μ. ήσω μέλλος. π. ἐγρήγορα. ὑπόρσωπ. ἐγρηγόρειν. uigilo. Neutrum abſol. Habet tamen aliquando accuſatiuum. Philo, τὸν νοῦν ἐγρήγορα.

Γρήγορσις. ἡ. uigilantia.

Γρηγορώτερον. uigilantius.

Γρηΐος. antiquus.

Γρανικος. η. ον. Granicus fluuius, ubi Græci Barbaros uicere.

Γρηνός. ὁ. & γρῆνυς, indumentum quoddam, quo Bacchãtes in Bacchi ſacris amiciebãtur, idem quod ἀγρηνός.

Γρηπίζω. lucror, κερδαίνω. ut exponit Baſilius in epiſtol.

Γριπεύς. έος. ὁ. piſcator, cõſuens retia piſcatoria.

Γριπίζω. piſcator.

Γρίπισμα. τὸ gryphus, quæſtio conuiualis in ſymposijs proponi ſolita.

Γρίπος. ου. τὸ. rete.

Γριπώμενον. τὸ. conuolutum.

Γρίσων. ὁ. porcus. γρισῶν, ſus.

Γριφεύω. coniecto, ænigmata ſoluo.

Γριφώδης. iniucundum, δυσάρεστον.

Γρῖφον. τὸ. uel γρῖφος. rete, ſagena. Item ſermo implicitus, ænigma, argumentum nodoſum, inſolubile.

Γρομφάς. ſcropha, antiqua porca.

Γρόνθος. η. ον. ὁ. pugnus.

Γρόνθων. primum rudimentum tibicinum cum tibias inflare diſcunt.

Γροσφομάχοι. οἱ. uelites.

Γρόσφος. η. ον. τὸ. genus teli, haſtæ cuſpis, quam terræ infigimus.

Γρυνός. ὁ. ὁ. torris, truncus.

Γρύ. minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem uidelicet uiliſsimam, aut uocem ſuillam, quam ædere ſolent ij, qui grauantur ſermone reſpondere: aut numiſma minutiſsimum. Vnde prouerbium μηδὲ γρύ. Eraſ. Chiliad.

Γρύζω. μ. ύξω. π. υχα. lugeo, clamo, mutio, gannio, grunnio, τῇ φωνῇ ὑποκλέπτω καὶ λαλῶ. Philoſtrat. ὀλίγα δὲ ἐφθέγξατο, ὀλίγ' ὑπήχθη γρύξαι, Haud quaquàm locutus eſt, neque adduci potuit, ut uel hiſceret. Eraſ. ibidem.

Γρύλλος. ου uox porcorum, grunnitus.

Γρυλλίζω. μ. ίσω. τ. ικα. grunnio, γογγύζω. Admonet Thom. Magiſt. per unicum τ. Atticos ſcribere.

Γρυλλισμός. ὁ. ὁ. grunnitus, ſtridor.

Γρύλλος. η. ον. ὁ. porcus. Hoc nomine uocatus eſt Xenophontis Socratici filius.

Γρυμαία. ἡ. uas in quod aliquid reponitur, alij peram interp. Pollux.

Γρυνός. ὁ. ſtipes, truncus, caudex, apud Lycoph. κὴ γρυνῶν βολαῖς. (μθύον.

Γρύνος. ὁ gryps auis, apud Lycoph. γρῦνον ἑπτέρω

Γρυπαίνω. incuruatũ palpito, dicitur de ijs qui inflexa uibrant, & quodammodo tremũt Har-

Γρύξ. ſordes unguium. (pocrat.

Γρυπαί. nidi uulturum.

Γρυπαίζω. motu cieri & concuti, ἔγρυπεν ἡ γῆ. terræmotus eſt factus.

Γρῦπος. οῦ. gryphes, inſtrumentum nauticum & anchoræ.

Γρυπός. triſtis, odioſus.

Γρυπόομαι. inflector, incuruor.

Γρυπός. ὁ. habens naſum aduncum.

Γρύπωσις, ιος. ἡ. curuatio, ὠδῖνα μπή.

Γρυσμός. grunnitus.

Γρυταπώλης. qui ſuppellectilia friuola uenditat. Latinè friuolarius dici poteſt.

Γρυπάρια. friuola, id eſt uaſa fictilia quaſſa.

Γρῶ. edo, ἰδίω. Callimac. ἔγραε κυδιόμενα, uoro.

Γρωνὰς. ἡ. ſcropha. φθέρο.

Γρώνη. ης. ἡ. βόθυλος. foramen, ſpecus. Nicand. ἐνὶ γρώνεσιν ἔδυσαν μυοδόκοις. Aelius Dionyſ. & Euſt. Iliad. ψ. locũ eſſe dicunt cõcauũ curruſ, in quo ſcuticas reponebant aurigæ. Eſt & apud Lyc. γρώνη. exeſus ſcopulus, γρώνης χερμάδος.

Γύαλον. ου. τὸ penu, theſaurus. item concauitas ſeu conuexitas thoracis, manus. παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, καὶ λαμβάνω. Etym. antrũ apud Sophocl. ὦ κοίλης πέτρης γύαλον.

Γύαλος. η. ον. ὁ. curuus, concauus, thoracis circa humerum pars. κύβος, πεβάγων, λίθος.

Γύαρος. inſula è Sporadibus una, de qua & Iuuenal. Aude aliqd breuib. Gyar. & carcere dignũ.

Γύαια. τα. uela, antemnæ. Epigr. (σκοτφνός.

Γυγαία. ης. ἡ. Gygæa lacus Lydiæ. καὶ γυγαῖος.

Γύγης

Γύγης. ου. ὁ. nomen auis in Ixeuticis Oppiani.

Γύη. ης. nomen mensuræ ut iugerum: hinc πεντηκοντόγυον, quinquaginta iugerum.

Γύης. ου. ὁ. dentale, pars aratri, τὸ γονάλιον τοῦ ἀρότου, iugerum, uia. alias γύης sine diphtongo. Vide Chiliad. Erasmi.

Γυιόνθη. ου. ὁ, ἡ. membra fatigans.

Γυιόρρη. ου. ὁ. membra depascens.

Γῦον. ου. τὸ. membrum omne, sed propriè manus, & pedes, præsertim cũ de homine dicitur, unde ἀμφιγυήεις.

Γυοπαγής, ἐος ὁ. ἡ. membra glatians, rigiditatem artubus inducens. Niuis epith. in epigr.

Γυός ὁ, ὁ. claudus, morbidus.

Γυοπαγής. εη. ὁ. ἡ. membra liquefaciens.

Γυόχοι. οἱ. pedicæ.

Γυόω. μ. ώσω. π. ωκα. frango menbra, debilito.

Γύλιον. uas uiminale.

Γύλιη. ου. ὁ. genus peræ militaris, & uasculũ oblongum in acutum desinens, aptum militiæ ad seruandos cibos, Aristoph.

Γυλιοβάχηλος. ὁ. apud Aristoph. idem qui & γυλιαύχην.

Γυλιαύχλω. φη. ὁ. qui collo est gracili & prælongo, Aristoph.

Γυμνάζομαι. exercitor Genitiuo. Philost. in Sophist. uitis. γεγύμνασται δὲ ἱκανῶς τῆς ἀτηκιζούσης λέξεως. Idem αὐδῆρα γεγυμνασμένον τῆς τοιᾶς δεῖ ἰδέας.

Γυμνάζω. μ. άσω. π. ακα. exerceo. Accus.

Γυμνάσομαι. Vide in Ammonio, qui γυμναδῆναι & γυμνᾶδαι distinguit.

Γυμνασία. ας. ἡ. exercitium. differt ab ἄσκησις, Ammonius.

Γυμνασιάρχης. ου. gymnasiorum præses.

Γυμνασιαρχία. ας. ἡ. præfectura ludorum, exercitatorium, principatus gymnasij.

Γυμνάσιον. ου. τὸ. exercitium, schola, gymnasium, locus ubi nudantur & exercentur athletæ. Item omnes uehementiores labores & exercitationes quibus ex se ipso calor in homine augetur, γυμνάσια græcis dicuntur.

Γύμνασις. εη. ἡ γυμνασία.

Γυμνασής. ου. ὁ. præceptor exercitiorum, pueros exercens.

Γυμνασικὴ. ῆς. ἡ. gymnastica. id est, ars exercitatiua, præbens uiuendi modum, τέχνη ποικίλη, σωματικῆς δυνάμεως.

Γυμνηλός. ου. ὁ. inops, pauper.

Γυμνής. ῆτος. ὁ. miles leuis armaturę. Vide εἴλωτες

Γυμνοτόμαι. καὶ

Γυμνοτόω. μ. ώσω. π. ωκα. sum nudus, fero leuia arma. Neutr. absol.

Γυμνήτης. ου. ὁ. miles leuis armaturæ.

Γυμνητία. ἡ. leuis armatura.

Γυμνόκριθον. ου. τὸ. hordeum nudum & corticis expers. Gal. de aliment.

Γυμνοπαιδεία, & γυμνοπεδία. festum apud Lacedemonios, in quo pueri nudi exercebantur.

Γυμνοπόδης. ου. ὁ. γυμνόπους.

Γυμνοπόδιον. saltationis genus, dictum à nuditate pedum.

Γυμνοποδῶ. nudis pedibus incedo.

Γυμνόπους. οδος. ὁ. nudipes.

Γυμνός. ὁ. ὁ. nudus.

Γυμνοσοφισταί. sunt ultra Indoschytas: ita uocati, quòd nudi in syluis agant, uoluptatum omnium expertes, quibus mortalium uita corrumpitur.

Γυμνότης. ητος. ἡ. nuditas, γύμνωσις.

Γυμνόω. μ. ώσω. π. ωκα. nudo.

Γυναικάρια. ἡ. uxorcula, muliercula.

Γυναικεῖα. τὰ. muliebria, Marcel. menstruæ purgationes, Hipp.

Γυναικεία. ἡ. eadem est Græcis, quæ Romanis Bona dea, Plut. in Cæs.

Γυναικεῖον. ου. τὸ. locus ubi mulieres uersantur, id est gynæceum.

Γυναικεῖος. ου. ὁ. muliebris.

Γυναικίας. ου. ὁ. effœminatus. θηλυμανὴς αὐήρ.

Γυναικίζω. muliebriter uiuo, gestu cultuq; mulierem repræsento.

Γυναικικός. ου. effœminatus, muliebris.

Γυναίκισις. εη. ἡ. imitatio muliebris, Aristophan. Thesmo. πολὺ δὲ ἱστόρας δ' ἔναι γυναικίσεως δίκλω.

Γυναικισμός. ου. ὁ. mos fœmineus.

Γυναικοῖοβακχοι. οἱ. amoribus capti.

Γυναικοκρασία. intemperantia in mulieres.

Γυναικοκρατία. muliebre imperium. Bud. Com.

Γυναικοκρατοῦμαι. uiuo sub muliebri imperio. Bud. Com. Vnde γυναικοκρατούμενοι, qui uxoriæ potestati parent. Plin. lib. 6. eo nomine populos appellat quosdam Amazonum uicinos, bello ab Amozonibus uictos: ex eo sic dictos, quod uictricibus obsequãtur ad procreãdum eis sobolem.

Γυναικομανής. εη. ὁ, ἡ. insaniẽs in mulieres aut illas ad furorem cogens.

Γυναικομανία. furor & insania mulierũ, insanus mulierum amor. Bud. Com.

Γυναικομανῶ & γυναιμανῶ. insano amore afficior erga mulieres.

Γυναικονίτης. ου. ὁ. mulierum (ut ita dicam) senatulus, & in domo pars.

Γυναικόνομοι. matronarum decentiæ & modestię arbitri sunt, de ijs pro potestate statuentes, ut ne muliebris mundus, aut cultus matronalis in luxum

in luxum euadat, aut habitũ ab eo sexu differtaneum.

Γυναικοπίτης. ὁ. spectator formarum, qui cõtentis oculis fœminam obtuetur, ab ὀπιπτεύω.

Γυναικοφίλης. ὁ. mulierosus.

Γυναικόφωνος. uocem habens muliebrem.

Γυναικώδης. muliebris, mulierosus.

Γυναικῶν. ῶνος. ὁ. καὶ.

Γυναικωνῖτις. ιδος. ἡ. gynæceum, mulierum conclaue.

Γυναιμανής, pro γυναικομανής. ὁς. ὁ. mulierosus, insanus amore mulierum.

Γυναῖον. ὁ. τὸ. muliercula.

Γύνανδρος. ὁ. ὁ. apud Sophoc. ἀνδρόγυνος per onomatopœiã transpositis dictionibus.

37. Γυνή. αικός. ἡ. uxor, mulier. Huius datiũ in nu
34. mero multitudinis Aeolos faciũt γυναίκεσι pro γυναξί. οἱ πρὸς γυναικῶν uocãtur cognati, ut οἱ πρὸς ἀνδρῶν agnati. Demosth. πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν. id est, agnatus non cognatus. Plato dici putat γυνὴ quasi γονή. Bud. Com.

Γύνις. ιδος. ὁ. mollis, effœminatus, mulierosus. Athen. lib. 10. de Alexandro loquens. εὐλαβοῦν τοιγὰρ μὴ γύννις εἶη,

Γύπαι. αἱ. subterraneæ cauernæ, nidi, specus angusti.

Γυπάειον. ὁ. τὸ. auis genus.

Γυπαιός. ὁ. nomen aquilæ. Malim γυπαιέτος. Vide ἰταιέτος.

Γύπωνες. οἱ. saltatores qui scipionib. ligneis inniti, pellucida ueste induti saltitabant. Pollux. 4.

Γύραι. petræ sunt prominentes in Aegeo sinu.

Γύραθον. ὁ. τὸ. rete. Item sporta uiminea, in quã panifices panem mittunt.

Γύραθος. lectus in quo paralytici mentéq; capti, quiq; uocantur demoniaci, uincti lacerãt sese. Hinc prouerb. γύραθον φυσᾷς, in insanũ frustraq; uociferantem. Eras. Chil.

Γυρέα. ας. scrobs. id est, fossio in uitibus repastinatio.

Γυρῖνοι. gyrini, ranæ minores & imperfectæ. pedibus mutilæ, quas γεγενόνους uocãt Iones. Vide in Chiliadib. Gyrina rana sapientior.

Γῦρος. ὁ. ὁ. penanflectitur Cyrill.

Γυρός. ὁ. ὁ. στρογγύλος ἔχων ὤμους, conuexus, rotundus. oxytonum. Cyrill. Item scrobs in quam defossæ panguntur arbores.

Γύρος. ὁ. gyrus, circulus, ambitus, & apud Athenæum genus placentæ, uberis in formã assurgentis, cuius in fœminarũ conuiuijs usus erat apud Lacones.

Γύρυς. pollen. superius γῦρις scribitur.

Γυρῶσαι circulũ ducere, circumuenire, sepire, apud Aratum interp. Theon. fossam ducere in quam plantæ panguntur, uel plantis terram aggerere.

Γύψος. ὁ. ὁ. gypsus. Vide in Chiliad. Gypsus lacte maceratus,

Γῶ. sibi ipsi, particulariter, tuo. Est etiam uerbum αὐτὴ τοῦ χωρῶ, λαμβάνω δ' ἔχομαι, γιγνῶ, φωνῶ. Etym. item pario. τίκτω.

Γωγώνη. ἡ. fauces, guttur. φάρυγξ.

Γωητεύω. imposturam facio.

Γωητικός. ὁ. ὁ. incantatiuus, fallax.

Γωλεά. τα. lustra ferarũ & serpentũ. Nicand. Ther.

Γώμφωμα. ατος. τὸ. inflatio.

Γωνία. ας. ἡ. angulus.

Γωνιαῖος. ὁ. ὁ. angularis.

Γωνισμός. ὁ. ὁ. concurrentium parietum angulus, quadratura, flexus, ἀκρόφυγή, perplexitas, impostura.

Γωνίδιον. paruus angulus,

Γωνιώδης. ες. ὁ. ἡ. angulosus.

Γῶνος. sedes, remus.

Γῶος. ὁ. monumentum.

Γῶπες. οἱ. graculi aues lingua Macedonum.

Γωρυτός. ὁ. ὁ. corytus, id est theca arcus, pharetra, παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρέω, καὶ ῥυτὸν τὸ ἔρκος τόξου.

Δ Α.

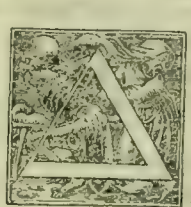

Ἀ. particula est, quæ per se nihil significat, sed in compositione auget.

Δαγύς. ύδος. crystallum, ornamentum muliebre, quod corollæ in modum caput ambit, stringitq;. Theocr. Pharmac. ἀλλ' ἐπάγλω δαγύδι καλὸν χρόα πάντοθ' φυῖσα. alij bracteam in pectus uirginum dependulam intelligunt.

Δαδιάνυμι. curare, obseruare, oculos infigere.

Δαδίξ. ικος. mensura sex chœnicum.

Δαδικοπεῖν. est faces conficere, & ex arbore faces eximere. Bud. Com.

Δαδιουργεῖν. idem. Bud. ibidem.

Δαδιοχέω. faces præfero, præluceo, præradio, luceo face, alluceo. Athenæ. libro. 4. de Antonio triumuiro, μετέβαινε δ' ἐξ τὴν ἄνω τὴν ἄκρον πολιν, ἀπὸ τῶν τειχῶν λαμπάσι διαδιοχαμένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. id est. φωτιζομένης, illustrata, illuminata facibus è tectis fulgentibus. Bud. ibidem.

Δαδιοχος. ὁ. facifer, tædifer.

Δαδύσσω. perturbo, lacero.

Δαδῶδες. τὸ. liquidum, pingue, cuiusmodi è tædis & larice exudat, apud Plutar. sympos.

Δάδρα. Attice. Proserpina, & in mysterijs humida substãtia δάδρα uocatur, teste Aelio & Dionys. & Eust. Iliad. ζ.

Δαερός

Δαδρός. niger.
Δαείω. ſcio, intelligo. Accuſ.
Δαΐζομαι. μ. ἀσομαι. π. ασμαι. diuido.
Δαΐη. pugna, μάχη μεγάλη.
Δαηθμός. ὁ. incendium.
Δαήμεναι. ſcire, intelligere, diſcere.
Δαημοσύνη ης. ἡ. ſcientia.
Δαήμων. ονος. ὁ. peritus, artifex,
Δαήρ. ῆρος. ὁ. ἀδελφὸς. leuir. ἀνδρὸς ἀδελφός. παρὰ τὸ δαίω τὸ γινώσκω. Etym.
Δαηρός. ὁ. ὁ. ſplendidus, ſiccus, accènſu facilis.
Δαήσομαι. intelligam, μαθήσομαι.
Δάθος. Dathus Thaſiorum colonia, iuxta Strimonem. Dathus bonorum, uide in Chiliadib.
Δαί pro δὲ autem, & hoc in repetita interrogatione, de quo Bud. Com. Vide Ammonium.
Δαΐ. πῆ. bello, à recto δαὶς, ſicut ἀ γραῦς γραΐ.
Δαΐα. magna, infinita, uenerabilis, horrenda.
Δαιάζω. exclamo, ſuſpiro.
Δαίαλος. ὁ. ὁ. gnarus, ἐπιστήμων.
Δαιδάλλω. ὁ. ὁ. &
Δαιδάλεος. ὁ. ὁ. &
Δαιδάλιος. ὁ. ὁ. uarius, artificioſus, dædaleus.
Δαιδαλόχειρ ος. ὁ. qui dextrè aliquid manibus elaborare nouit, induſtrius opifex.
Δαιδάλλω. μα. αλδ. π. αλκα. orno, uario. Accuſ.
Δαίδαλμα. ατος. τὸ. opus, ſcitamentum.
Δαίδαλος, pro δαιδάλεος. ου. ὁ. ingenioſus, à δαίω. teſte Gaza. Eſt & proprium nomen. uide in Chiliadibus.
Δαΐζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. inquiro.
Δαΐζω. μ. ίξω. ἡ δαΐσω. π. ιχα. diuido, corrũpo.
Δαιμονάω. μ. ήσω. π. ηκα. inſanio. Neut. abſol.
Δαιμονίζομαι. dæmonio uexor.
Δαιμονίζω. inter deos refero, τὸν δαίμονα ἡγοῦμαι. ἀριθμεῖσθαι.
Δαιμόνιον. ὁ. τὸ. numen, dæmonium. Hoc cum dicebant τὸ θεῖον, deum ſupremum, diuinitatemque mundi moderatricem intelligebant. Bud. Com.
Δαιμόνιος. ὁ. ὁ. miſer, infelix, fortunatus, mirus, felix, dijs ſimilis, diuinus, admiratione dignus
Δαιμονίως. diuinè, infeliciter, παραδόξως.
Δαιμονοφόρητος. ὁ. ὁ. ἡ. dæmoniacus,
Δαιμός. cuius bona in ærarium relata ſunt.
Δαίμων. ονος. ὁ. deus, ſapiens: quaſi δαήμων, id eſt ſciens. Dæmonibus enim antiquitas humanarum artium inuentionem tribuerat, Plato hoc nomine uniuerſi moderatorem appellabat. Accipitur & pro fortuna. Plut. ἐν δὲ τῷ γὰρ τῶν μεταβολῶν τοῦ δαίμονος. Demoſt. ἡ τύχη τῶν ἴνα καὶ δαίμονα, forte fortuna. Significat etiam cuiuſq; genium præſtitum, fortunæ cõciliatorem uel bonę uel aduerſæ. unde δυσδαίμονες καὶ κακοδαίμονες dicti. Dæmonis hymnus eſt apud Orpheum. Dæmones eſſe dicunt, quibus inſit hominũ miſeratio, inſpectores humanarum rerum. Laërtius in Zenone lib. 7. Pythagoras totum aëra plenũ eſſe animis dixit, eosq; & dęmones & heroës exiſtimari atq; ab his hominibus immitti ſomnia & ſigna atque morbos, & pecudibus quoque ac iumentis reliquis: atque ad hos referri luſtrationes & expiationes, diuinationem omnem, & uaticinia & cætera id genus. Laertius lib. 8.
Δαίνυ. pro δαίνυθι. conuiuare, δαίνυ δαῖτα pro πίθι.
Δαΐνος. denſus, prudens, aptus uri.
Δαίνυμαι. conuiuor, comedo.
Δαίομαι ardeo, diſco, diuido.
Δαΐον δαῖον. monſtrum, ſignum bellicum.
Δαΐος. captiuus, bello captus, miſer, bellicus.
Δαῖρα. ἡ. proſerpina, uide Appollon. interp. li. 3. argonaut.
Δαίρω. flagelllo, uerbero, cædo.
Δαῖς. αὶτος. ὁ. καὶ
Δαίς. αιτός. ἡ. & δαίτη, apud Hom. in Odyſſ. cõuiuium, ſcilicet ingenioſe extructum.
Δαΐς. ίδος. ἡ. fax, bellum. παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω,
Δαισάνη. ἡ. πτισάνη, è confracto cõminutoq; frumento decocta ptiſana. Etym.
Δαίσιον. ὁ. τὸ. eſui aptum, δαίσιος, menſis Iunius apud Macedonas legitur & δίεσιος.
Δαιταλοῦς. ἐος. ὁ conuiuator.
Δαιταλεγία coquendi ars.
Δαίτη ης. ἡ. conuiuium.
Δαίτηθεν. ex epulo.
Δαιτήριον. τὸ. loci nomen ubi Hercules deuicto Augea ſocijs prædam diuiſit, quaſi locum partitionis dicas.
Δαιτίς. ἡ. facula, caput allij, & locus Epheſi. puſilla lampas. Galen.
Δαίτωρ. ορος. ὁ. ſtructor, à δαίω diſtribuendis ſcilicet portionibus.
Δαιτροεύω. μ. εύσω. ω. ευκα. diuido cultro, miniſtro.
Δαιτροπόνος. piſtor.
Δαιχός. ὁ. ὁ. coquus, diuiſus in fruſta, diuiſor. Nã coqui eſt diuidere eſcas, fruſtulatim edentibus in menſa cibos miniſtrantẽ. Item ſemiplenus. Homer. Iliad. δ. ἐπεὶ γὰρ τ' ἄλλοι δαιτρόν τινωσι, σὺν δὲ πλεῖον δέπας ἀεί.
Δαιτυμών. ὀνος. ὁ. conuiua, ſodalis, amicus. Itẽ qui cõuiuium inſtruit, epulator. Euſt. Vide ἐστιάτωρ in Ammonio.
Δαιτύς. ύος. ὁ. conuiuium, epulæ.
Δαΐφρων. ον. ὁ. ἡ. bellicoſus, prudens.
Δαΐω. triſſyllabum, aut δαίω diſſyllabum. μ. δαή

σω. ἀόρ. β. ἐδάλω. μέσ. παρακ. δέδληκα, diuido, conuiuor, diuido & partior epulas, appono ad mensam, depascor, ut Herodot. α. τῇ ἀνυάγης κῶμα τραπέζῃ ἔδαισε. Item luceo, comburo, accendo. Aliquando disco, scio.

Δακέθυμος. mordens animum, molestus.

Δάκος. animal uenenosum morsu, serpens.

Δάκιον. ὸν. auicula sylueſtris, quod tales ferè morsicent magis quàm cicures.

Δακνάδιον. ἄ. aues quædam apud Aelianum.

Δακνίδες. ἄι. auiculæ mordicantes, quas sertis alligabant inter potandum Aegyptij, uti uellicando potentes dormire non paterentur, mordellas uocare licet.

Δάκνομαι. moleste fero, mordeor.

Δάκνω. μ. δήξω. π. ηχα. ἔδακον, ἀ δήκω. mordeo.

Δάκος. δάκος, θηρίον ἰοβόλον, animal uenenosum.

Δακρυόεις. όντος. lachrymosus.

Δάκρυ. υος. ὸν. &

Δακρυογόνος. ον. lachrymarum author apd Aesch.

Δάκρυον. ον. ὸν. lachryma.

Δακρυόφιν. pro δακρύοις, lachrymis.

Δακρυροῶ. lachrymas fundo.

Δακρυσίσακτον. ὸν. lachrymis manans. Aeschyl.

Δακρυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Δακρύω. μ. ύσω. π. υκα. lachrymor. δακρύω τὸν ἀποθανόντα, mortuum deploro.

Δακρυώτατον. infœlicissimum.

Δακτυλήθρα. ας. ἡ. digitale, palla anuli apud Synesium κολασκρίσ ἕδλος, quo compressis digitis in quæstione habitos torquebant.

Δακτυλιαῖος. digitalis. Huius formæ nomina de quantitate sæpe prædicantur. sic etiam τετραδακτυλιαῖα, magnitudine quatuor digitorũ. Accus. habent post se, uel regunt datiuum, ut δακτυλιαῖος ὸν μέγεθος, uel δακτυλιαῖος τοῦ μεγέθους.

Δακτυλίδιον. ον. ὸν. anulus sine gemma aut sigillo.

Δακτύλιος. ον. ὁ. anulus. Item lapis perforatus, per quem fune traiecto stant naues. Interdũ anus: trochiscus. Hippoc.

Δακτυλιώτης. ου. ὁ. digitus anularis.

Δακτυλογλυφία. ας. ἡ. insculptio anulorum.

Δακτυλογλύφος. ον. ὁ. anularius, sculpens anulos.

Δακτυλοδύχμη, ης. ἡ. palmus.

Δακτυλοθήκη. ης. ἡ. theca reponendis anulis destinata, anulorum repositorium.

Δάκτυλον, ον. ὸν. neutro genere, digitus, in Epigr. δάκτυλα τε γνάμπτων.

Δάκτυλοι ἰδαῖοι. ministri Cybeles matris deorum, à numero dicti, quoniã quinque essent. ut Pollux lib 2. Venefici homines & fabri ferrarij, quibus prima metallorũ inuentio adscribitur, plura Appollonij interp, li. 1. numero 42.

Δάκτυλος. ὁ. digitus & pes metri, & sedis uitiũ apud Medicos, dactylus, palmæ fructus, Item Conchylij genus quem unguem ac Solenem quoq; uocat Plinius. lib. 32.

Δακτυλωτός. ὸν. ὁ. anularius. δαλερός. ὸν. ὁ. torridus, feruens.

Δαλός. ὸν. ὁ. lampas, torris, fulgur, titio.

Δαμάζω. μ. άσω. σ. ακα. ἀόρ. ά. ἐδάμασα. domo, mansuefacio pullum.

Δαμάλη. ης. ἡ. ἡ.

Δάμαλις. ιος. ἡ. iuuenca, bucula, uacca. Sed δαμάλη poëticum est. δαμάλης, ὁ ἄρρην μόχος, δάμαλις uerò ἡ θήλεια. sed μόχος communis est generis Ammonius.

Δάμαρ, uel δάμαρς. αρος. ἡ. uxor.

Δάμασις. ιος. ἡ. domitio.

Δαμασίφρων. ὁ deceptorius, ὁ ἀπατῆσαι δεινός ὢν, fallax.

Δαμασώνιος. ον. herba quæ & alcæa uel alisma.

Δάματορ & δήμητορ differunt. Vide Ammon.

Δαματρίζω. Cereales fruges colligo.

Δαμάτριος. ον. Bœotis. mensis nomen erat, qui Athenienſibus πυανεψιών, Aegyptijs ἀθὺρ dicitur, teste Plutarcho libro de Iside & Osyr.

Δαμάω. μ. άσω. σ. ακα. &

Δαμάνω. &

Δαμαργός. ἡ. prostituta fœmina, scortum, pro δημοργός.

Δαμνέω. &

Δάμνυμι. &

Δάμνω. domo, ἕλκω, βιάζω, δαμάζω.

Δαμνία. ας. ἡ. flumen Calabriæ.

Δάμων. ωνος. proprium nomen præceptoris Pericles, teste Harpoc.

Δαμώματα. τὰ. carmina publicè cani solita, uulgò cantata, Aristoph.

Δανάκη. numulus ille, siue obolus, qui Charonti persoluitur pro stygiæ paludis transmissione, authore Plutarcho. Vide in Chiliad.

Δάνδαλος. ὁ. erythacus auis. rubellio.

Δανδαλίδες. ἄι. hordeum tostum, fruges frixæ, ἐκάγχυνες.

Δαναΐς. ἡ. nauis Argo dicta fuit, à Danao qui ab Aegypto pulsus, primus eam fabricauit fuga elapsus. Apollonij Coment. lib. 1.

Δανείζομαι. μ. ίσομαι. π. εισμαι, &

Δανείζω. μ. ίσω. σ. εικα. mutuor, mutuo do, trado ad usurã. Hoc uerbum Græcis ambiguum est. nam significat ex æquo, & qui citra usuram dat mutuo, & qui ad usuram. Eras. Neutrum, datiuo iungitur.

Δάνειον. ον. ὸν. mutuum, debitum, æs alienum.

Δάνεισμα. ὸν. &

Δανεισμός. ὁ. ὁ. mutuum, usura.

Δανϊςής. ᾶ. ὁ. fœnerator, creditor, ὁ δανϊζόμενος, καὶ ὁ δανείζων.

Δανϊςικός. ᾶ. ὁ. fœneratorius, numularius.

Δανήλοβον. τὸ. erectas habẽs cristas, uel prælongo collo, quasi πανήλοβον, ἢ πανήλοφον.

Δανόν. ᾶ. τὸ. aridũ, siccum. δανὲς uerò τὸ ἀληθές.

Δῶνος. munus, monumentum, donarium, ἀνάθημα. Lycoph.

Δάνος. ὁ. apud Macedonas mors, unde ἐκγεδανὸς, hoc est. λακωνικῶς, teste Plutar. lib. de audiendis poëtis.

Δανούβιον. oppidum Italiæ. unde δανούβιος, & δανουβιεῦς.

Δαός. ᾶ. ὁ. lumen, lampas, lupus annosus.

Δαπανάομαι. &

Δαπανάω. μ. ήσω. ω. ηκα. consumo, expendo, insumo. Bud. Com. Accus.

Δαπάνη. ης. ἡ. sumptus. πῆ δὲ τὸ δάπτω.

Δαπανηρός. ᾶ. ὁ. consumptor.

Δαπανητικός. ὁ. consumptiuus, edax.

Δαπανόν. sumptuosum, id quod insumitur.

Δάπεδον. ᾶ. τὸ. solum, pauimentũ, campus, fundamentũ, circus, area. In Epigr. Palladæ accipi uidetur ut diminutiuum à δάπις, pro stragulo, seu lecti strato: ὀδὲ κῆ ἐν χρυσέῳ μιγνυμένη δαπέδῳ,

Δάπις. ιδος. ἡ. tapes. etis. ψιλός. πάπις, καὶ μαλωπός. Aristoph. Pluto.

Δάπται, αἱ. muscæ, apud Lycoph. à δάπτειν quod helluonari significat.

Δάπτω. μ. ψω. π. ψα. &

Δαρδάπτω. deuoro, lacero, μετὰ παραγωγῆς ἐδίω, ἁπλῆς δὲ θηριωδῶς φάγω. Accus.

Δαρδαίνω. inquino.

Δαρεικός. οῦ. ὁ. Daricus, numus Persicus aureus, quem aliqui octo argenti drachmas pendere scribunt, & quinq; daricos argenti minam, authore Harpocratione.

Δαρεῖος. ᾶ. ὁ. Darius, est & tesserarũ quidam iactus.

Δαρήσεται. uapulabit.

Δαρθέν. pro δραθέν, metathesi literarũ, cubare in pellibus.

Δαρθάνω ἀόρ. β. ἔδαρθον, uel ἔδραθον, dormio.

Δάρσις. ιος. ἡ. excoriatio, à δέρω, Gal.

Δαρτὴ. ῆς. ἡ. membrana excoriabilis testes obtegens, Gal.

Δάρτων. est tunica tenuis & neruosa, quæ tegit neruos illos duos, à quibus testiculi dependẽt.

Δάς. ἀδός. ἡ. tæda, arbor, fax, torris, ignis in face. Etym. iota subscribit, & circunflectit, δᾶς.

Δάζεσθαι. pro δαίσεσθαι. diuisisse. δανέμασθαι.

Δασεῖα ας. ἡ. signum est uocalis aspiratæ.

Δάσιος. densus.

Δάσκιος. ᾶ. ὁ. umbrosus, μεγάλως σκιάζων.

Δάσκυλος. ὁ. piscis quidam apud Aristotelem. Gaza dasquyllum uertit.

Δάσμυσις. ιος. ἡ. diuisio.

Δασμολογέω. μ. ήσω. π. κα. tributa colligo, colligo pecuniam à multis. Bud. Com.

Δασμολογία. ας. ἡ. tributi collectio.

Δασμολόγος. ᾶ. ὁ. quæstor, qui tributa colligit.

Δασμός. ᾶ. ὁ. tributum, uectigal, munus, partitio.

Δασμοφορῶ. tributum pendo. Bud. Com.

Δάσος. ᾶ. τὸ. densitas, syluosus locus.

Δασπέταλον. τὸ. frondosum, pro δασυπέταλον.

Δασπλῆτις. ιος. ἡ. grauis Erynnis. Epitheton Hecates, apud Theocr. in Stromatibus nostris plura.

Δασπλῆτος. ᾶ. ὁ. ἡ. cũ detrimento appropinquãs.

Δασύ. τὸ. hirsuties, τραχύ, τωυκνόν.

Δασύκορκος. ᾶ. ὁ. habens densam caudam.

Δασύλλιος. ὁ. Bacchus, πῆ δὲ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους. Etym.

Δασύμαλλος. ᾶ. ὁ. ἡ. lanosus.

Δασύομαι. hirsutus reddor, pilos produco.

Δασυπόδιος. ᾶ. leporinus.

Δασύπους. οδος. ὁ. dasypus, lepus, cuniculus. Cæl. lib. 14. cap. 30. & Bud. in Annot. Vide prouerbium in Chiliad. Dasypus carnes desyderat.

Δασυπώγων. ων. ος. ὁ. denso barbitio.

Δασύω. μ. υσω. aspiro, id est notam aspirationis scribo. Actiu. accus.

Δασύς. ὑος. densus, hirtus.

Δασύτης, ητος. ἡ. densitas, Gaza in Aristotele uertit hirsutiem.

Δασύφλοιος. ὁ. hispidã habẽs corticem, castaneæ epitheton apud Nicandr.

Δαῖσμός. ᾶ. ὁ. cum oratio profertur ijsdem numeris & eodem modo cadit: à Date quodam Persarum satrapa, qui cum uellet Græculus uideri, exclamauit, ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι, cũ dicendum erat χαίρω. Hinc apud Aristoph. est δαῖσμος μέλος, Cæl. lib. 16. cap. 13. & Eras. prouerb. Datidis cantilena.

Δαῖος. Thraciæ oppidum. unde

Δαϊλίοι. eius incolæ,

Δαπός. ὁ. dolus, astutia, πανοῦργημα.

Δατύσθαι. laniare, deuorare.

Δαύειν. dormire, propriè uincire, δεσμεῖν, sed quia dormientes ligatis nõ sumus absimiles, factum est ut capiatur pro cubare ac dormire, apud Simonidem pro urere, μηλίων δεδαυμένων.

Δαύκαλις. pes gallinaceus.

Δαυκίτης. ὀῖνος. ex dauco confectum: dicitur etiam δαύκειον à Nicand.

Δαῦκον. τὸ. καὶ

Δαῦκος. καὶ

Δαῦχος. pastinaca.

Δαυλία. ας. ἡ. ficedula. Aristoph. ad fabulam respiciens, Δαυλίαν κορώνην, dixit, τὴν ἀηδόνα, ut annotat Etym.

Δαῦλον. ν. τὸ. Aeolice pro δαλός, titio, densum.

Δαυλός. ὁ. densus, pinguis. Cæl. lib. 19. cap. 24.

Δαυνία. ας. ἡ. Apulia.

Δαυχμὸν. τὸ. δύκαῦστον ξύλον.

Δαφνέλαιον. τὸ. oleum laurinum, apud Dioscor.

Δάφνη. ης. ἡ. laurus. Item Daphne, puellæ nomen, ab Apolline adamatæ. Cæl. libro 3. cap. 7. Cyrillus acuit cum puellæ nomen est, nescio quàm recte.

Δαφνήφαγοι. dicuntur uaticinantes: ad quod alluſit Iuuenalis. Laurumq; momordit. quando laureis corollis uates responsa dei ædebant, stipis gratia, persuadentes uulgo, comesta lauro haurire se numen, plura nos in Stromatibus.

Δαφνηφορέω. μ. ήσω. π. ηκα. laurum gero.

Δαφνηφόρος. ν. ὁ. laurifer.

Δαφνίδιον. ἀν. fructus lauri.

Δάφνινος. ν. ὁ. laureus.

Δαφνίς. ίδος. Daphnis, laurus & bacca lauri.

Δαφνίτας. ὁ. Apollinis cognomẽ apud Syracus.

Δαφνόχος. uocabatur, qui in conuiuio primus caneret, quod olim ad mensam carmina Homeri per uices decantabantur.

Δαφνῶν. ῶνος. ὁ. lauretum.

Δαφοινὸς. καὶ

Δαφοινός. ὁ. ualde cruẽtus, niger, rubicundus, fuluus, funestus, maculis rubeis ac ueluti sanguineis distinctus, ut sunt quidam serpentes. Homer. δράκων ὤν νῶτος δαφοινός.

Δαψίλεια. ας. ἡ. largitas, affluẽtia rerum & copia, abundantia.

Δαψιλεύομαι. abundo.

Δαψιλής. ές. ὁ. ἡ. abundans, largus, liberalis.

Δαψιλῶς. opiparè, largè, impensè, prolixè, affatim.

Δέ autem, enim, sed, uerum, cæterum, at, interdum ualet idẽ quod igitur. Coniunctio est subiũctiua & orationis & dictionis. Respondet enim ad μέν. Accipitur aliquando pro δήν ἐπὴν γάρ. Item pro porrò, quin potius, imò, rursus, contrà. Significat etiã rem quã qs auspicatur, uehementer augeri, id quod Latini per Atq; adeò, explicare solẽt. Bud. Cõ.

Δέας. metus, δέος.

Δέατον. ἀπὸ τοῦ δεδέατον ἰωνικῶς ἢ συγκοπῶ, ἢ δέδεγκα. uide Etym.

Δέγμ. attamen.

Δεγμένος. pro δεχόμενος, ἢ δεδεγμένος, ὁ δὲ χ εἰς γ μεταβλήθη ἰωνικῶς. accipiens, προσδεχόμενος, expectatus.

Δεδαηκώς. ότος. ὁ. doctus, δεδαημένος. ἀ δαέω.

Δεδαίαται, Ionice pro δεδαῶνται, δεδαίαωνται. diuisi sunt, παρὰ τὸ δαίω.

Δέδασται. distributum est, ἀ δαΐζω inusitato.

Δεδαώς. ότος. ὁ. doctus.

Δεδιέναι. δυλαβεῖσθαι. cauere, metuere.

Δεδίεκελος. timidus, ἀεὶ φοβούμενος.

Δεδιῶσαι. τὸ φοβῆσαι.

Δεδιψπθόμενος. ν. ὁ. oblaturus.

Δεδεμένος. uinctus. Δεδεμένος ἀπολογεῖσθαι, è uinculis causam dicere.

Δέδη. quòd etiã, porrò autem, porrò duntaxat.

Δέδηε. παρακ. μετ. ἀ δαίω. combusserat. Item circunligando ligabat, & coronabat.

Δεδήει. pro ἐδεδήει. coniungebat, ligabat, & Ill. β. ὅσσα δεδήει, pro emicuit, accensa est & excitata fama, ἐξέπτο. uel in partes discurrit, ac dispersa fuit, pro ἐμεδίετο, ἀ δαίω. ut illic Eust. an notat.

Δεδήομαι. uinciam & uinciar.

Δέδια. παρακ. ἀ δείδω. timui, timeo.

Δεδίημαι μ. ίξομαι. π. ιγμαι. καὶ

Δεδίηω. μ. ίξω. π. ιχα. territo, siue territor, attonitus sum. Homer. habet etiam δεδίημαι actiuã significationem accusatiuum assumens. Demost. τοιοῦτοι δεδιήκαμεν. Nam passiue solis poëtis usurpatum. Homer. Iliad. β. ὦ ἔοικε κακόν, ὡς δεδίηνται. ἀ δείδω δέδοικα δέδια. φοβούμενος.

Δεδιὼς participium, præt. med. ἀ δείδω δέδοικα δέδια. φοβούμενος.

Δεδμήαται domiti sunt, κρατοῦνται. ἀ uerbo δμάω. uel δαμῶ, δμῶ, δμήσω, δέδμηκα, ἐδεδμήμην, ἐδεδμήθη, & Ionice δεδμέαται, & extensione ε in η δεδμήαται.

Δέδμητο. syncopa, ædificatum erat. præparatum erat, ἀ uerbo δέμω. Homer. ὀθι οἱ θάλαμος δέδμητο.

Δεδογμένα. τὰ. mandata.

Δεδογμένον. ν. opinio.

Δέδοικα. præt. med. est uerbi δείδω, δέδοικα, & propter concursum δδδ, ultimum in κ indicem actiui conuertitur, timui, timeo: Δέδοικα σοί, καὶ πρὸ σοῦ, ἢ πρὸ σοῦ, timeo tibi.

Δέδοκται. uisum est, decretum est, sancitum est.

Δέδορκα. Præt. ἀ δέρκω. uidi.

Δεδραμηκα. præt. ἀ τρέχω. cucurri.

Δεδρυφαγμένον. apud Lycophr. in Alexand. implicitum, inuolutum.

Δέδυκα. ingressus sum.

Δέελος, & δέλλος. fasciculus.

Δέημα. ατος. τὸ. καὶ

Δέησις. ιος. ἡ. indigentia. Antiph. Item deprecatio, qua rogamus liberari malis urgentibus, aut etiam imminentibus. obsecratio, petitio, supplicatio, oratio, precatio. Dicitur etiã precari-

um. id est quod uium nullum certum habet, sed quandiu libuerit concedenti. Deesis, apud Iulium Rufinianum inter figuras sententiarū, est obsecratio uel obtestatio, qua deos oramus aut homines.

209 Δεῖ. μ. δεήσῃ, uel δεήσῃ. ἀόρ. ἔδεισε. π. ἔδεῃ. ἀπαρέμφατον, δεῖν. oportet. Ponitur interdum δεῖν pro δέον, sicut πλεῖν pro πλέον. Isocrat. ἀλλ' ὅκ οἶδ' ὅπως ἐυγχάνω φροῦδος, δεῖν πρὸς ἐιθῴαι τὸν τῶν πρόσθεν μνήσω ἐχόμενον. Construitur subinde δεῖ cum præterito sicut χρή, tametsi de futuro sit sermo. Idem, ὡς δεῖ τοὺς πόλιν ὀξ ἀνδραποδιδοῦναι. Bud. Com.

Δέια. ας. ἡ. ἐνδεία. penuria, indigentia.

Δεῖγμα. ατος. τὸ. signum, specimen, indicium, degustamentum, argumentum. Est & locus Athenis in foro, quo rerum uenditarum symbola referre moris erat. Harpocrat.

Δειγματίζω. μ. ίσω. ω. ικα. traduco, ostendo in exemplum. Actiu. accus.

Δέιλεκτο. pleonasmo τοῦ pro δέιλεκτο per dexteram accepit.

Δείχατο. susceperunt. ἐδέξιωντο.

Δείλημων. ον. ὁ. timidus, cautus, uerecundus, terribilis.

Δείλα. ἡ. nox intempesta, obscura: τὴν ἀνὸ δέον, ἡ φόβος ἐμποιοῦσα.

Δείδθι. time à δείδω, uel δείδω.

Δείδιμεν pro δεδίαμεν. timemus.

Δείδιμι terreo. Actiuum. accus. iung.

Δείδοτομαι. μ. ίξομαι. ω. ιγμαι. timeo, terreo.

209 Δείδω. μ. δείσω. π. δέδοικα. & δέδια. μέσ. ὑπωφρσωπε ἐδεδίμν, & ἐδεδοίκμν. timeo. Act. accus.

Δειλέτης. fraudulentus, maleficus.

Δειλήτας. ientatus, uel qui ad crepusculum durauit.

Δειλινός pro δεῖλινός. Ionice.

Δείλον. ν. crepusculum.

Δείλος. ν. ὁ. meridianus, stella uespertina.

Δείκανα. τὰ. texturæ seu telæ uariegatæ imaginibusq; picturatæ: item imagines. δείκελα.

Δεικανάω. dextra prehendo.

Δείκελον, seu δείκηλον, per η, ut Suid. simulachrū, repræsentatio, imitamen. Putāt quidā de Iouis statua dici hoc uerbū propriè, quasi δῖ' εἴκελον & per abusum de alijs. Nonnulli quòd ad incutiendum terrorē immittitur, dicelon appellari credunt. Cæl. lib. 6. cap. 38.

Δεικλίκτης. ν. ὁ. Laconum lingua, mimus.

Δείκνυμαι idem quod δεικανάω.

Δείκνυμι. μείξω. π. εικα. &

Δεικνύω repræsento, ostendo, demonstro. Accipitur sæpe pro facio. Lucan. φεύγας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν δίκη. Δεῖξαι τὰ γράμματα τῇ πρα πέζῃς. edere rationes.

Δεικτικός. ὴ. ὸ. demonstratiuus, digitus, Latinè index.

Δειλαίνομαι. καὶ

Δειλαίνω. timeo.

Δείλαιος. ν. ὁ. miser, infelix.

Δειλακείον. &

Δείλακρος. ν. ὁ. extreme miser, timidus. Aristoph. in Plut. ἐγὼ δὲ κατακέκινσμαι δῆλα κρα. hoc est, ἄκρως δειλαία. Eust.

Δειλήμων. timidus, miser, cautus.

Δείλης. ν. ὁ. & δείλη. ης. ἡ. crepusculum. ὑπὸ τὴν δείλην dixit Cic. ad Atti. pro uespertino tēpore. Est autē ὅτι δεῖ ἢ γὰ δεῖ ἢ ἔλθ ἢ ἡ αὐγή. Δείλη ἑώα, ἢ πρωΐα, aurora Atticè, & δείλη ὀψία, crepusculū uespertinū, quando iā uergit sol ad occasum. Aristot. δῆλα τὸ ζέφυρος πρὸς τὸν δείλιον πνεῖ. interdū δείλη subauditur, Synes. Ἀπαῦθ' ἐκφυκτὸς ἀρχομένης ἑώας. Bud. Cō.

Δειλία. ας. ἡ. timiditas, ignauia.

Δειλιάζω. μ. άσω. π. ακα. καὶ

Δειλιάω. timeo. Propriè est ob ignauiam refugio, & detrecto periculum, animoq; pauido sum. Actiu. accus.

Δειλινός. ὴ. ὸ. meridianus, pomeridianus.

Δειλινὴ διαπροιδή. pomeridiana confabulatio. Plutarch.

Δειλοκομπήσας. qui decepit, ἠξαπατήσας.

Δεῖλον. ν. meridies.

Δειλός. ὴ. ὸ. miser, timidus, ignauus.

Δεῖμα. ατος. τὸ. pauor, metus.

Δειμαίνειν. timere, formidare. Accus.

Δειμαλέος. ὴ. ὸ. timidus, & timorē incutiens.

Δειμάλεια. τὰ. pecora macra, Laconib. emortua.

Δειμάμενος. ædificans.

Δειμᾶν. οἰκοδομεῖν, ædificare. Herodot.

Δεῖμας. ατος. uel δεῖμα. τὸ. pauor.

Δείμαθι, φοβεῖσθαι, timere.

Δειματῶ, καὶ δειματῶμαι, terrefacio, metuere facio, terribilia dico.

Δειματώδης. ες. ὴ. ὸ. ἡ. terribilis.

Δεῖμος. ὁ. timor, error.

Δεῖν. oportere, de quo in δεῖ. Item ligare, δεδεμένειν. μικρὸν δεῖν, parum aberat παρ' ὀλίγον.

Δεῖνα. mala, res afflicta, calamitates, ærumnæ, nefaria, indigna, & τὰ δεινὰ quæ acerba sunt, molesta, aspera.

Δεινάζειν. calumniari, conuitiari.

Δεῖνα. ὁ. τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. quidam, aliquis: in tribus personis, tribusq; generibus. Sic enim loquuntur Græci, cum certum hominem significare uolunt, neq; tamen nominare Demosth. πρὸς ἐφ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγαγε. Gregor. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ. Lucian. πρὸς ἀπαίδευτον, ἢ ὡς δεῖνα σκελός

σκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τοῦ δεῖνι ξυνεφοιτᾷς.

Δεῖναι. αἱ. turbines, uortices. Vsitatius est p iota.

Δεινεύειν. gyrare, κυκλεύειν. Item malũ aliquod & insidias struere. Melius scribetur per iota pro gyrare.

Δεινάς. ἀδος. ἡ. calceamenti uirilis genus.

Δεινός. uersatilis, terribilis, uorticosus.

Δεινιάς. ἡ. poculum quoddam ab autore nomen sortitũ, ut à Thericle θηρικλέου. Eust. Iliad. υ.

Δεινολογεῖσθαι. δεινοποιεῖν. conqueri, clamitare, deum hominumq; fidẽ implorare, quod etiam δεινὰ ποιεῖσθαι dicitur. Bud. Com.

Δεινολογία. ας. ἡ. grauitas orationis, δείνωσις.

Δεῖνον. dolor, malum.

Δεινοπάθεια. ἡ. querela.

Δεινοπαθέω. μ. ήσω. π. κα. grauia patior, grauiter afficior, ingemo, ægrefero, & lamentabili uoce queror. Bud. Com. Neut. absol.

Δεινοποιεῖν. est augere crimen, amplificareq; dicendo. unde δείνωσις dicta est.

Δεῖνος. ὁ. saltationis genus, & poculi quod metreten uini capiebat, apud Athenæum.

Δεινός. ἡ. ὁ. grauis, uehemens, potens, sufficiens, eloquens, aptus, idoneus, callidus, malus, difficilis, pertinax, absurdus, aduersus, intolerandus. Item ardens, terribilis apud Homer. δεινὼ δ' οἱ ὄσσε φάανθον; id est φοβερώ. Vide Δεινὰ. Δεινὸς ὢν φυλάττεσθαι, miro artificio cauet. Δεινὸς φαγεῖν, uoracissimus. Δεινὸς ἁμαρτήμασι ἐπεμβλῶσαι. Peccata grauiter incessens Plutarch. Δεινὸν οὐδέν, nihil graue.

Δεινότατος. prudentissimus, modestissimus.

Δεινότης. ιτος. ἡ. calliditas, uersutia, astutia, iniquitas, seuitia, duritas, acumen, acies & uis ingenij, uehementia in dicendo, Demost. ἡ ὅσον δεινότης ἐν τοῦ φιλίππου θεάσασθαι.

Δεινόμολος, calcatus, πατούμενος.

Δεινόω. exaggero, terreo.

Δεινωπός. ὄ. ὁ. terribilis, horrificus, q timere facit.

Δεινῶς. admodum. Δεινῶς ἔχω δεινοπαθῶ, grauiter fero.

Δείνωσις. ιος. ἡ. δεινότης, σκώτωσις. grauitas. Est & pars epilogi, exaggeratio & amplificatio Quintilian. Hæc illa δείνωσις uocatur, rebus asperis indignis, inuidiosis addens uim oratio. Bud. Commen.

Δεινωτός. uarius, tornatus.

Δεῖξις. ostentatio, argumentum, iudicium. Δεῖξιν δοῦναι κατά τινος, est instituere accusationem contra aliquem, ac eum deferre.

Δεῖος. ειος. ὁ δέος. timor.

Δειπνέω. μ. ήσω. π. κα. cœno. Neut.

Δειπνικός. ὄ. ὁ. &

Δειπνικός. ὄ. ὁ. uel δεῖπνος. tempus cœnãdi. Quidam ita distinguunt, ut δεῖπνος sit ipsa cœna, sed δείπνου. cœnandi tempus, quod etiam in ἀμυγδὸς & ἄμυδος seruatur.

Δεῖπνιας. uicus Thessaliæ, ubi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνιάς. gentile.

Δειπνίδιον. ὸ. cœnula.

Δειπνίζω. cœnam præbeo alteri, ut ἀγαμέμνονα ὄμβρος ἐποίησεν δειπνίζοντα αὖ ἀεὶς ὀς.

Δειπνολογία. cœnandi ratio, οἱ περὶ δείπνου λόγοι. Cæl. lib. 14. cap. 58.

Δειπνολόχος. ὄ. ὁ. cœnipeta, qui cœnis insidiatur & clanculum abligurit. Hesiod. ἢ δ' αὖτε κάκης ὀ ῥίγιον ἄλλο δειπνολόχος.

Δεῖπνον. ὀ. ὸ. cœna, δεῖπνος. & cibus quem matutino tempore sumebant, ientaculum, & tam de iumentis, quàm de hominibus ab Homero effertur. Eust. Iliad. β. δεῖπνα quoque uocabãtur apud Ionas cœtus triginta hominum cibũ unà capiendum.

Δειπνοποιέω. μ. ήσω. π. κα. paro cœnam, cœnam apud me conduco. Bud. Com. Neutr.

Δεῖπνος. ὀ. ὁ. cœna. Accipitur etiam pro prãdio, propterea q ueteres nõ nisi semel comedebãt.

Δειπνοτήριον. ὀ. ὸ. cœnaculum.

Δειπνοφόρος. ὀ. ὁ. cœnæ gerulus. Hyperides Harpocrat. referente τὰς δειπνοφόρους, in fœm. genere uocauit mulieres illas quæ suis liberis in Palladis æde sacra inclusis, quotidie alimentũ adferebant & subministrabant.

Δειρὰς. ἀδος. ἡ. iugum, cacumen, iugulum, id est, monticulus.

Δειρήν. ῆς. ἡ. collum anterius, oxytonũ. Cyrill. Vide δέρη.

Δείρη. ης. ἡ. urbs Aethiopiæ, penacuitur. Cyril.

Δειριάω. conuitior. uocabulum Spartanum.

Δειρὶς. ίτος. passer.

Δειρός. collis.

Δειροβόμεω. μ. ήσω. π. κα. trũco caput. Acti. accus.

Δεῖρα. stercus, uliginosus herbosusq; locus.

Δειραῖος. ὄ. ὁ. uel δειραῖος. sordidus, stercoratus, cœnosus, κοπρώδης, humectus, herbosus.

Δεισιδαιμονία. ας. ἡ. superstitio. Bud. Com.

Δεισιδαίμων. ον. ὁ. superstitiosus.

Δεισίθεος. ὀ. ὁ. idem.

Δείσης. ὀ. ὁ. timidus & metuendus.

Δέκα. decem.

Δεκαὶ. atq; etiam, & etiam.

Δεκάβοιον. ὀ. ὸ. genus monetæ & sacrificij, à decem bubus sic dictum.

Δεκαδαρχία. ας. ἡ. decemuiratus.

Δεκάδαρχος. ὀ. ὁ. decurio.

Δεκαδάρχω. decemuir. Erat magistratus Athenis post exactos tyrãnos, qui Rempub. administrabant:

bant: eorũ unusquisq; δεκαδάρχος dicebatur.

Δεκαδέλτων. decem tabularum, Dionys. libro 2. Orig.

Δεκάδωρος. ον. ὁ. ἡ. longus decem palmis.

Δεκαετής. ές. ὁ. ἡ. decẽnis, de tempore dicitur, oxytonum. sed δεκαέτης paroxytonũ, de reliquis, ut puero, uino, planta & similib.

Δεκαετία. ἡ. decennium.

Δεκάζω. μ. άσω. π. ακα. do decimã iudici in corruptionem, donis corrumpo, corruptus iudico, & præter æquum. πρὸς τὸ δίκαιον κρίνω. Vnde δεκασμὸς à quo dicitur & ἀδεκάστος κριτής iudex scilicet quẽ quis ambire muneribus & corrumpere minus potest.

Δεκάκις. decies.

Δεκακημία. decumanus fluctus, id est magnus.

Δεκάλιτρον. ου. τὸ. numismą ualẽs decem obolis.

Δεκάμηνος. ον. ὁ. ἡ. decem mensium.

Δεκαμναῖον. ου. τὸ. precium decem minarum.

Δεκαμνος. ον. ὁ. ἡ. decem minarum.

Δεκανάομαι. accipio, καταλαμβάνομαι δεξιοῦμαι.

Δεκανία. Vide in Appendice uocabulis militaribus.

Δεκάπαλαι. iam olim, πολὺ πολὺ πάνυ, Attice.

Δεκαπλάσιον. ου. decuplum.

Δεκάπολις. ιος. ἡ. regio trans Iordanem decem ciuitatum.

Δεκάπους. ουδος. ὁ. ἡ. decem pedum.

Δεκαρχία. ἡ. decemuirorum imperium, apud Lacedæmonios, qui singulis ciuitatibus decem præficiebant uiros.

Δεκάς. άδος. ἡ. decas, numerus denarius. παρὰ τὸ δέχομαι, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ πάντα ἀριθμόν.

Δεκάς. domum carceris in qua cõdemnatos suffocare solebant, uocat Plutarchus in Aegid.

Δεκασμός. ὁ. ἡ decima.

Δεκασάτης. ου. ὁ. decurio.

Δεκάχινον. ου. τὸ. genus mensuræ.

Δεκαταῖος. & Δεκάτευσις. ιος. ἡ. decimatio.

Δεκατευτής. οῦ. ὁ. publicanus, qui decimã colligit.

Δεκατεύω. pendo, uel exigo decimam, dijs decimam è spolijs nuncupo.

Δεκάτη. ης. ἡ. decima, δεκασμός. Δεκάτῃ ἑστιᾶσαι dicebatur Atheniẽsibus, cum decimo die congregatis necessarijs, & infantibus nominibus impositis, peracta re diuina, splendidũ pararent conuiuium: erat & telonium quoddam Athenis δεκάτη, ubi decimæ colligebantur.

Δεκατηλόγος. ον. ὁ. δεκατευτής.

Δέκατος. ον. ὁ. decimus.

Δεκατόω. μ. ώσω. π. ωκα. decimo, complector.

Δεκατῶνες. οί. decimatores, δεκατευταί.

Δεκατώνια. τὰ. decimæ.

Δεκάχαλκον. denarium uertit Plutarch.

Δεκάχιλοι. decies mille.

Δεκέλεια. ἡ. locus, & populi Hippothoontidos tribus, ut tradit Steph.

Δεκέτορος. ον. ὁ. &

Δεκέτης. decennalis, ut δεκέτης πόλεμος, & δεκέτες παιδίον elegantius quàm δεκαέτης.

Δεκήρης. ες. decemremis, decem ordinũ nauis Bayfius.

Δέκτης. ου. ὁ. uel δεκτής. mendicus, pauper.

Δεκτικός. ὁ. capax.

Δεκτόν. τὸ. receptaculum, ὑποδεκτόν.

Δεκτός. ὁ. ὁ. acceptabilis, acceptus. Δεκτὸν ἡγεῖσθαι, ratum habere.

Δελεάζω. μ. άσω. π. ακα. inesco, decipio: quasi δελεαῖα θηρεύω. id est esca capto. Accus. Item escã hamo adiungo.

Δέλεαρ. ατος. τὸ. esca ad capiendum, illecebra.

Δελέασμα. ατος. τὸ. &

Δελεασμός. ὁ. ὁ. inescatio, illex.

Δέλετρον. τὸ. lucerna, fax.

Δελήτορ. ον. τὸ. esca, aut uasculum in quo reconditur esca, δέλεαρ.

Δέλος. pro δῆλος.

Δελτάριον. ου. τὸ. literula, epistolion, tabella. Vnde δελτάρια ὀνυχινὰ & κρυσάλλινα, apud Plut. in Anton. pro epistolis illis amatorijs Cleopatræ ad Antonium, ex crystallo & onyche lapide. Δέλτα. ν. Suid.

Δελτίον. δίπτυχον. pugillares. Herod.

Δέλτος. ον. ἡ. libellus, tabula, ppriè trigona, teste Eu.

Δελτωτόν. ὁ. τὸ. Deltoton. id est signum cœleste triangulare, literæ Δ simile. Proclus de sphæra. Item pudendum muliebre.

Δελφάκιον. ου. τὸ. catulus suis, porcellus. Et δελφακοῦσθαι, τελεῦσθαι τὰς ὗς.

Δελφαξ. κος. ὁ. ἡ. porcus nuper natus, porculus lactans, porcus adultus & masculus Aristophanes grammat. teste.

Δελφίν. ῖνος. ὁ. uel ἡ. delphin piscis, de quo Aristotel. Aelianus, & Erasmus in Chiliad. Est & sydus apud Proclum de sphæra. Item nauticum instrumentũ, quo utebantur in bello ad demergendas naues. Aristoph. equitib. οὐδὲ δελφῖνας μετεωρίζω, καὶ τὸν ἄκανθον παραβάλλω. Vnde & nauis δελφινοφόρος, & δελφινοφόροι. Apollon. scribit draconem ab Apolline interfectũ δελφίνιον uocatum esse, cuius hi sunt uersiculi, ὡς ποτὲ πετραίῃ ὑπὸ δειράδι παρνησσοῖο. Δελφίνιον τόξοισι πελώριον ἔξενάριξεν, quod ipsum & interpres comprobat, addens à quibusdam masculino genere ab alijs fœminino pronũciari. Vocabantur etiam Delphines, qui Delphicum custodiebant oraculum.

Δελφίνιον. ὄ. ὸν. arx in Chio, & templum Appollinis in Attica. Pollux dicit forum esse iudiciale Athenis ab Aegeo constructum, ubi iudicabatur de ijs, qui factum quidem non negabãt, sed iure factum aiebant.

Δελφινίς. ίδος. ἡ. apud Lucian. uocatur mensa pedes habens ad similitudinem delphinis.

Δελφινισκός. ὁ. delphinulus.

Δελφινοφόροι ὁλκάδες. naues sic dictę apd Thucydidem. Bayf. uide in dictione δελφίν.

Δελφίς. ίνος. ὁ. δελφίν. oxytonum.

Δελφίς. uocatur etiam naualis quædam machina ad naues uel pessundandas, uel contra uẽtorum impetum firmandas.

Δελφύς. ύος. ἡ. uulua, uterus, uenter. oxytonum, unde ἀδελφοί, uterini fratres.

Δέλω. δελεάζω.

Δέμας. αος. uel indeclinabile, ὸ. forma, figura, funis, σῶμα, corpus. Sic dictum (teste Macrob.) quasi uinculum animæ. Homer. fœdè de uiuo corpore utitur, ut σωδεδεμένον τῇ ψυχῇ, σῶμα uero de mortuo. Penem quoq; honestiore uoce δέμας dici inuenio, sic Plato Comicus de bulbo loquens, δέμας, inquit, ἀνορθοῖ, hoc est, ὸ αἰδοῖον ἐντείνει, ut Eust. Iliad. χ. annotat.

Δέμνιον. ου. τὸ. cubile.

Δεμνιοτήρης. ές. lectum occupans, in strato cubans, quod talis stragula seruare uideatur: nidũ incubãs apd Aesch. de pullis implumibus.

Δέμω. μ. μῶ. ædifico.

Δεσμάλιδες. ἁι. molæ salsæ, farra dijs sacra, δαυλαλίδες.

Δεσμίλλω. μ. ιλῶ. Ionicũ uerbum est, significatq; circũspectare, ac huc & illuc ἰλλάς. id est oculos uertere, annuere, oculis significare, subsannare.

Δεσμός. ὁ. syluosus.

Δενδροιάζειν. uel δενδρυάζειν. arboribus tegi, obumbrari.

Δενδρίον. ου. ὸν. arbuscula.

Δενδροβατέω. arborem conscendo.

Δενδρόκομος. ου. ὁ. arboribus abundans.

Δενδροκοπέω. arbores incido.

Δενδρολάχανα. τὰ. oleri arbores.

Δενδρομαλάχη. ἡ. althea seu hibiscus, in geoponicis.

Δενδρον. ου. ὸν. &

Δενδρεον. &

Δένδρος. έος. ὸν. arbor, hoc postremũ dicit Corinth. Atticorum esse proprium.

Δενδροπήμων. ονος. ὁ. ἡ. urens arbores & lædens ueluti frigus solet, apud Aeschyl.

Δενδρότης. incrementum arborum.

Δενδροδομῶ. populor.

Δενδρυάζω. lateo proprie inter quercus, subarbores fugio æstus uitandi, aut frigoris gratia, etiam in aqua mergor. Δενδρυάζουσα φωνή, uox amœna Secunda syllaba aliàs per iota scribitur. Eust. ex Aelio Dionys. Ilia. γ. uocem quãdam apud Phonascos δενδρυάζουσαν dici testatur, non tamen explicat.

Δενδρύδιον. ου. ὸν. &

Δενδρύφιον. arbuscula.

Δενδρώδης. ές. ὁ. ἡ. accedens ad naturam arboris, arborescens.

Δενδρῶν. ῶνος. arbustum.

Δεννάζω. μ. άσω. π. ακα. blasphemo, iniuria afficio, conuicior. Accus.

Δεννασός. ridiculus, conuicijs obnoxius.

Δεννος. ου. ὁ. iniuria.

Δεννος. ὸν. conuitium, sannus, subsannatio.

Δεξαμενή. ῆς. ἡ. cisterna, latrina, canalis, ὑδάτων δεχεῖον. Democritus δεξαμενὰς per translationẽ, uenas ceu sanguinis canales appellauit. Plapro κολυμβήθρα hoc est, solio lauacri usus putatur, oxytonum, ut differat à participio δεξαμενή, penacuto.

Δεξιά. ᾶς. ἡ. dextra. poëticè δεξιτερή. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα. ἢ ἀπὸ τοῦ δεξιέναι δι' αὐτῆς τὰς πράξεις. Etym.

Δεξιά. τὰ. bona & fortunata, cui cõtrariũ σκαιά. Veteres τὰ δεξιὰ uocabant ea quæ prudentia essent, ut annotat Sophocles interpres in ratione astrorum τὰ δεξιὰ μέρη, borealem plagam notatur, τὰ ἀριστερά, australem. Theon.

Δεξιάδιον. à dextris.

Δεξιμήλων. τῶν. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα ἔστιν ὃν ἐπίθετον βωμῶν. Etym.

Δεξιάδης. ὁ. Dexij filius. patrony. Etym.

Δεξιόβολοι. qui dextra manu mittunt hastilia.

Δεξιόβαλος. ου. ὁ. lancearius, πῦ φύλαξ, qui dextra lanceam mittit.

Δεξιόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. capio per dextram, dextrã do, humaniter, benigne & comiter excipio, tractoq;, prehenso, saluto, compello, ambio. Bud. in Annot. Accus.

Δεξιός. οῦ. ὁ. commodus, idoneus, dexter, prudens, eruditus, ciuilis, lepidus, beneuolus.

Δεξιοστάτης. ου. ὁ. qui in dextra chori parte præsidebat.

Δεξιότης. ητος. ἡ. dexteritas.

Δεξιόφιν. ex dextra.

Δεξιτερά. ᾶς. ἡ. dextera.

Δεξιτερός. ὁ. dexter. ὤφειλον εἶναι δεξιώτερος. Etym.

Δεξίωμα. αος. ὸν. res dextra, faustitas.

Δεξίων. sic uocatus fuit Sophocles ab Atheniensib. uide Etym.

Δεξιῶς. feliciter, eruditè, εὐπαιδεύτως.

Δεξίωσις. ιος. ἡ. susceptio per dextram.

Δέομαι. μ. δεήσομαι. π. δεδέημαι. ἀπὸ τοῦ δέεσθαι. οῦμαι. indigeo, rogo, desidero, careo aliqua re,

conuenio aliquē. Item inuenio, capio. Item dirigo, moderor, ut Aristarchus. Item ligo. Etym. Depon. genit.

Δέον. οντος. ὁ decens. decorum, ut δέον ἐστὶ τὰ δίκαια ποιεῖν. Necessarium, ut ὥσπερ τὸ γιγνόμενον δέον καὶ φθαρῆναι. Vtile, commodum, ἐς δέον ἐστὶ τοῖς πολιτικοῖς χρῆσθαι. Sciendum quod huiusmodi participia impersonaliū uerborum reddi sæpe nequeunt. Latinè per uerbum ipsum, sed alia dictione adiuncta, ut δέον cum oportet uel oportuerit, ἀκουσθὲν cum auditum fuisset. ὥσπερ δέον, tanquàm oporteat. Ἐς δέον, commodè, ut ὃν δέον ἐγένετο, apud Herodot. commodè cessit. Pericles cum esset populo rationem expensę pecunię redditurus, puderetq; palàm titulum insumptæ pecuniæ proloq. tectè significauit, εἰς τὸ δέον, inquiēs, αὐήλωσεν τὸν πόλεμον. id est, in usus necessarios tantum talentorum insumpsi. Ἐν δέοντι, in tempore, tempestiuè. Δέον pro δέοντως quoq; legitur. ut πρέπον pro πρεπόντως, præsertim apud Attic. quorū peculiare est, teste Io. Grāmat. uel Eust. potius, huiuscemodi in ως desinentia aduerbia μεσότητος, ut illi appellant, in ον efferre, ac nomina pro aduerb. usurpare.

Δέοντα τὸν. indigentē, ligantem, decētem. Item ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα, eadē locutio est, quæ & Latinis, unde quinquaginta, uel unum de quinquaginta. Δέοντα. τὰ. opportuna.

Δεῖν. ligarunt.

Δεόντως. πρεπόντως, decenter.

Δέος. ους. τὸ. timor. Differt à φόβος. uide Ammon.

Δέπας. ατος. τὸ. patera, poculū. παρὰ τὸ δέχω. Ety.

Δεπάστρον. τὸ. poculi genus, Athenæus.

Δεπίφρων. ον. ὁ. incōstans, leuis.

Δέπου. αὐτὶ δέ. dicitur. Est enim ποτε interdum ἀργόν, ut δὴ, δέ, τοι, &c. Bud. Com.

Δέπω. paro ut fullones, κνάπτω. Vnde βυρσοδέψης.

Δέρα. ἡ. idem, quod δέρη. Etym.

Δέραχνος. ἡ. ὁ. iugulum cōprimēs, ut laqueus.

Δέραια. τὰ. ornamenta circa collum.

Δεραίαμβος. ὁ. ὁ. millus, hoc est collare canum coriaceum clauis cōfixum aduersus luporum impetum.

Δεραιοπέδη. ης. ἡ. laqueus aucuparius, quasi colli ligamentum dixeris Antipater. Epigram.

Δέρας. ατος. τὸ. pellis ouina.

Δερβιστήρ. ῆρος. pellis, cutis. παρὰ τὸ δέρος. πλεονάζουσι δὲ τὸ β Συρακόσιοι.

Δέρμα. ατος. τὸ. aspectus, oculorum acies, oculus, uisus. ἀπὸ τοῦ δέρκομαι. Etym.

Δέρυ. νος. ἡ. collum, ceruix, ἀπὸ τοῦ γυτοῦ θ ἐκδέρεσθαι. & proprie de quadrupedibus dicitur, improprie uero de hominibus. Etym. differt etiā ab αὐχήν. Vide Ammonium, ut supra δειρή.

Δερκέσκω. respicio.

Δερκόδυνος. ὁ. ὁ. epithetō leporis, quòd oculis apertis uideatur dormire.

Δέρκη. ἡ. Veneris filia apud Theonem.

Δέρκομαι. uideo, δέρκω.

Δέρκομος. η. ὁ. uisus.

Δερκύλλω, siue δερμύλλω. sanguinē poto, excorio. Etym.

Δέρκω. μ. ξω. π. κα. aspicio. uideo. Accus.

Δέρμα. ατος. τὸ. pellis, proprie dicitur irrationaliū, παρὰ τὸ δέρω τὸ ἐκδέρω. quanquam etiam cutis hominum dicitur, παρὰ τὸ τέρμα εἶναι τοῦ σώματος, ὅ ἐστι πέρας. Etym. item crumena, fasciculus, oculus. δέρος, δέρας.

Δερματικὸν. τὸ. uocabatur pecunia quæ ex diuēditis pellibus irrationaliū superat, teste Lycurgo Rhetore.

Δερμάτινος. η. ὁ. pelliceus.

Δερμόπτερα. τὰ. Sic uocat Aristoteles uolucria, quibus cutis pro pennis est, sicut uespertilio, cutipennia uoces licebit.

Δερμαστοφορεῖν. pellibus amictum esse.

Δερματώδης. ἐς. ὁ. ἡ. cuticularis.

Δερμιδής. ὁ. uermis, serpens.

Δερμιστὴς. ὁ Lysiæ oratori uermis est: Aristarcho anguis, proprie crudas pelles deuorans.

Δερμύλλη. τὸ. δερκύλλη. Etym.

Δέρξις. ἡ. uisio, uisus, aspectus. Etym.

Δέρος. ους. τὸ. pellis, κώδιον. ἀπὸ τοῦ δέρας ἰωνικῶς ἢ Δωρικῶς. Etym.

Δέρρις. ιος. ἡ. pellis, uestimentum densum. item uelum ex pilis densum quod in ianuis aulæ appenderetur. Etym. Sagum densum è pilis contextum.

Δέρτρον. ὁ. τὸ. à δέρω, sicut à πλέκω πλέκτρον. tympanum, omentum, pellis, rostrū. Lexicon Rhet. dicit significare ἐπίπλεον, hoc est, omentum, alij uero id quod Medicis dicitur ἧπαρ, sumen, Aristarchus uero pellem, & omnem cutem quæ sit ante ipsum hepar. Etym. Hippocr. est τὸ ἐντέρου τὸ λεπτόν, teste Pseilo.

Δέρω. μ. δρῶ. ω. κα. excorio, percutio, cædo, uerbero, cædo. Actiu. accus.

Δέσιος. η. ὁ. mensis Iunius apud Macedones, lectio probatior est δαίσιος.

Δεσμεύω. τὸ δεσμῶ. ligo, uincio.

Δεσμή. ῆς. ἡ. fasciculus, uia.

Δέσμιος. η. ὁ. uinctus, δεσμώτης.

Δεσμός. ὁ. ὁ. & in plurali δεσμά. τὰ. uinculū, nodus, clauus.

Δεσμόω. μ. ώσω. π. κα. ligo, εἰς εἱρκτὴν εἰσάγω. Actiu. accus.

Δεσμωτήριον. τ. carcer. Bud. Com.

Δεσμώτης. τ. ὁ. ligatus, uinctus, & actiuè qui uincit. Item δεσμῶτ, custodiæ. Bud. Com.

Δεσμῶτις. ίδος. ἡ. ligata.

Δεσπόζομαι. pareo, obsequor.

Δεσπόζω. μ. ώσω. π. ωκα. dominor. Neut.

Δέσποινα. ης. ἡ. domina, uxor, hera, Accipitur p Proserpina. Verg. Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti. Cæl. lib. 10. cap. 17.

Δεσπόσυνος. τ. ὁ. filius herilis, δεσπόσυνος.

Δεσποσυνοῦτ. liberti qui classes conscēdebant.

Δεσποσύνη. ης. ἡ. &

Δεσπότεια. ας. ἡ. dominium.

Δεσπότεια. ας. ἡ. δεσπότις.

Δεσπότης. τ. ὁ. herus, dominus. Relatiuum est serui, κύριος uero liberi. Vide Ammonium in δεσπότης & in κύριος.

Δεσποτικός. τ. ὁ. herilis. Bud. Com.

Δεσπότις. ιδος. ἡ. domina.

Δετή. ῆς, ἡ. fax, lampas. Verbale ἀπὸ τοῦ δέω, quod est ligo. faces enim è stuppa & papyro compinguntur atq; colliguntur.

Δέτοι. αὐτὴ τοῦ δέ. Bud. Com.

Δαίας. τοὺς bonos dæmones uocabant Magi.

Δαίω. μ. ήσω. π. ηκα. priuo. Accus.

Δαικής. ές. ὁ. &

Δαίκος. τ. ὁ. dulcis, splendidus, similis.

Δαίκος. έος. τὸ. dulcedo.

Δαίκω curo, φροντίζω.

Δαλόν. τὸ. malum, inutile.

Δαῖμα. ατος. τὸ. rigatio.

Δαίομαι. μ. δαίσομαι. π. δαῖμαι pro δέομαι, ι interposito poëtice. id est priuor, indigeo.

Δαιεί. καὶ

Δεῦρο. age, ἴθι, γὼ τοῦθα, ἐλθὲ, ἐκεῖσε, φόρτε. huc adsis, uenito. aduerb. hortādi. Bud. Com. Iones teste Eust. dicunt nonunquā δεῖρω per ῶ p δεῦ

Δεῦρο κἀκεῖσε. ultrò citroq;. (ro.

Δεῦρω. idem quod δευεί.

Δεύς. ὁ. ζεύς. Iupiter.

Δεύσποιόν. τὸ. imbutum.

Δεύσποιος. ὁ. ὁ. tinctor. Δεύσποιος ἐπιστήμη dicitur ἡ βεβαία καὶ ἔμμονος, quia δεύσποιος βαφὴ ἡ δυσέκπλυτος λέγεται. Sic Cic. de Orat. Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, legerit, ista ipsa præcepta acceperit. Δεύσποιος δόξα, pertinax opinio. apud Platon. quasi inelu ibilis. Bud. Com.

Δεύτερος. τ. ὁ. secundus, ultimus.

Δεῦτε. huc agite. Hortantis aduerb.

Δευτραγωνιστῶν. secundas partes ferre. Sumptū à gladiatoribus. Nā par illud gladiatorū quod progreditur prioribus duobus defatigatis, proprie δευτραγωνιστῶν dicitur. Bud. Com.

Δευτραγωνιστής. οῦ. ὁ. qui secundas parteis agit, uel alteri subseruit, scænicus, qui secundas partes fabulæ agit. Bud. ibidem.

Δευτραῖος. τ. ὁ. secundarius, id est secundo die aliquid faciens.

Δευτρεῖα τά. secundas partes. Sic Cic. lib. 3. De Orat. Huic primas dedisse Demosthenes dicitur, cum rogaretur quid in dicendo esset primum huic secundas, huic tertias. Bud. Com.

Δευτρεῖον. τ. secundum præmium.

Δευτρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. sum secundus.

Δευτρίαζέμ. iterare.

Δευτεείας. genus uini, quod uigorem suum perdidit & uapescit, ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ὠιχεθῆναι εἰς τὰ σέμφυλα οἶνος. Latinis lorum.

Δευτέριος. τ. ὁ. secundarius.

Δευτεροβόλος. τ. ὁ. dicitur de equo mediæ ætatis.

Δεύτερον. iterum. ἐπὶ δεύτερον, secunda uice.

Δευτερονόμος. secunda lex, aut posterior lex.

Δευτεροπότμος. ita dicebātur, cui iam quasi mortuo iusta celebrabātur, & qui deinde præter omnium opinionem saluus rediret, ut ex bello uel peregrinatione.

Δευτεροπρωτος. τ. ὁ. secundo primus. Sicut sabbatum δευτεροπρῶτον uocabant, quòd festum aliquod sequeretur. Erasm. in Luc. cap. 6.

Δεύτερος. τ. ὁ. secundus. Lucian. εἶμι δεύτερον ἄξας ἑρμωνος. Si me minoris ducis Hermone.

Δεύτερος πλοῦς. prouerbialiter uocatur nauigatio quæ remigio obitur, uel cum remigio nauis impellitur, id est, secundarius uentus, tāquam πρῶτος sit quæ secūdo uēto instituitur. Eu. Il. η.

Δευτεροτόκος. τ. ἡ. quæ bis peperit.

Δευτέρως. secundario & per accidens, siue nō primaria ratione. Galen. κατὰ συμβεβηκός, δεῦρο μέσου πνός, & ὁ πρώτως pro eodem accipit lib. 3. κατ' ἀκρόν.

Δευτρώσεις. traditiones hominum. Hierony.

Δεύω. μ. εύσω. π. ευκα. priuo, irrigo, madefacio, effundo, oblino. Actiu.

Δέφομαι. excorio, aut uello pudenda, masturbo, apud Aristophan. Ranis. Δεφειν. Κ. Suid.

Δεχαμματοί. οῖ. decem habentes maculas.

Δεχήμερος. τ. decem dies durans. Thucyd. δεχημέρους ἀπονοίας.

Δέχομαι. μ. ξομαι. π. γμαι. μέσ. ἀόρ. α. ἐδεξάμην. suscipio, capio, admitto, cōsentio, excipio, probo. Vide λαβεῖν in Ammonio. differt enim à δέξασθαι.

Δέψα. corium.

Δεψέω. μ. ήσω. π. ηκα. coquo, mollio, tingo, subigo, & depsere Latinis receptum est. Accus.

Δέω. μ. δήσω, uel δέσω. ligo, uincio, opus habeo absum. Genit. metuo. unde fit δέος, id est, timor,

mor, deceo, unde ἔδει & per crasin ἔδει, decebat, supplico, unde δέησις. Ety. autor adnotat.

Δ H. sanè, iam, etiam. Vnde δὴ ἄν, & uero, & quoq; interdum penè è cõtrario est πολεμικόν, ut cum significat duntaxat, demum. Est etiã παραπληρωματικόν, ut in νῦν δὴ apud Platon. Interdũ est μεταβατικόν, & significat porrò. Plato in Timeo, ἐὰν δὲ δὴ νόμον ἡμῖν ἐφεξῆς τείναιτε. Tu autem perge porrò Sic δὲ δὴ, nec uero. Item φορὴ δὴ, οἷον δὴ, ἔνθα δὴ. Aliquando, igitur, proinde. Isocrat. ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον καταμαθεῖν. Aliquando multo magis, ut εἶπον. Est etiam repetentis, ut inquam. δὴ γάρ, iam enim. δήγε, utiq;. δῆδε κακεῖσε, huc atq; illuc. Bud. Com.

Δῆγμα. ατος. τὸ. καὶ

Δηγμός. οῦ. ὁ. morsus.

Δηεῖν. bellare, occidere. (δήϊς.

Δήϊς inuenies, fero disces. Epigrã. γραψάμενος

Δηθά. ἐκ τοῦ δηώ γίνεται. Ety. diu. Itẽ δήθα uel δηθάκις, sæpius. Τί δῆθα; Quid igitur? Aristoph.

Δηθαγόρος. loquax.

Δηθαίωνος. οῦ. longæui.

Δῆθεν. quasi, cum ueri similitudinem duntaxat fingimus, tanquam, uidelicet.

Δηθύνω. moror, tardo.

Δηϊάνειρα. Herculis uxor. ἀπὸ τοῦ δηΐου & ἀνὴρ, quasi uirago.

Δηϊάω. μ. άσω. π. ακα. scindo, comburo, populor agros. Accus. iung.

Δηΐζω. μ. ίσω. τ. ικα. populor, uasto.

Δηΐος. α. ὁ. hostis, hostilis, bellicosus, inimicus, fortis. Item ignitus, ustiuus. παρὰ τὸ δαίω, τὸ κόπτω, ἢ τὸ καίω. Etym.

Δηϊότης. ητος. ἡ. pugna.

Δηϊόω. μ. ώσω. τ. ωκα. populor, uasto, debello, depopulor, ueluti cum segetes aut syluæ flagrant incendio, hostiliter occido. Iota aliquãdo subscribitur uel abijcitur.

Δηΐς. ἡ. pugna.

Δηΐων. hosticus. ἀπὸ τοῦ δηΐου. Etym.

Δήκτης. α. ὁ. mordax.

Δηκτικοί. οί. mordaces.

Δήκω. μ. ήξω. π. ηχα. mordeo, δάκνω, λυπῶ. Accus.

Δηλαδή. uidelicet.

Δηλαίνω. lædo, βλάπτω.

Δηλαϊσός. miser.

Δηλαγωγῶς. pro palàm.

Δήλεσθαι. uelle, deliberare.

Δηλέω. μ. ήσω. π. ηκα. noceo, lædo. παρὰ τὸ δῆρις τοῦ μάχου. ἢ παρὰ τὸ κῆλα τὰ βέλη, προπαρ. χέων. Etym. accus.

Δηλή. uoluntas, consilium.

Δήλημα. ατος. τὸ. nocumentum, uenenum.

Δηλήμων. ονος. ὁ. pessimus, nocuus, λυμεωτής.

Δήλησις. ἡ. damnum, seditio, ira, contumelia.

Δηλητήρ. ῆρος ὁ fructuũ uastator. Epigr. lib. 1.

Δηλητήριον. α. τὸ. uenenum, herba mortifera. Herod. adiectiuè posuit.

Δήλια. τὰ. festa Apollinis in Delo. Vide in Chil. Erasm. Pythia & Celia.

Δηλιάς nauis nomen, & Ceres.

Δηλιασά. qui Delum proficiscuntur oraculi cõsulendi gratia.

Δηλία. ας. ἡ. oppidum Cariæ.

Δηλιάς. άδος. ἡ. nauis qua in Delum nauigabant Theori. unde & Δηλιασά.

Δηλιδύς. ὑος. ὁ. nomen gentile.

Δήλιον. α. τὸ. urbs Bœotiæ in Tanagra.

Δήλιος. Apollo. à Delo insula & δήλιοι, affines, qui duas sorores duxerunt.

Δηλονότι. uidelicet, omnino, πάνυ. Etym.

Δῆλον. τὸ. templum Apollinis,

Δῆλος. α. ὁ. manifestus, φανερός. παρὰ τὸ δήλω τὸ εὖ εἰδέναι ἢ παρὰ τὸ δαλός, προπαρ. τοῦ α, καὶ ἀναδίδοσθαι τοῦ τόνου. Etym.

Δῆλος. α. ἡ. insula Delos sic dicta, quod mari immersam & absconditam Iupiter conspicuã reddiderit, uide Etym.

Δηλοποιῶ. declaro.

Δηλόω. μ. ώσω. π. ωκα. manifesto, declaro, significo, explico, præ me fero, notum facio. Δήλῃ, argumento est. Accus. iung. 73. A.

Δήλωμα. ατος. καὶ

Δήλωσις. ιος ἡ declaratio, decretum.

Δήλως palàm, ἀπὸ τοῦ καλύπτω.

Δηλωτικός. ή. ὁ. declaratiuus.

Δῆμα. uinculum.

Δημαγωγέω. μ. ήσω. π. ηκα. populum duco, bene uolentia rego, factionem facio, demulceo homines, multitudinis gratiam emereor, gratiam allicio. Δημαγωγοῦντες ἀθλίωσι, qui Atheniensem remp. administrabãt. Eras. ex Athenæo.

Δημαγωγία. ας. ἡ. concio, administratio reipub. Item beneuolentiæ captatio, dum blandis uerbis populi gratiam emereri conamur.

Δημαγωγός. ή. ὁ. administrator reipub. concionator. quod autem est κόλαξ in tyrannide, hoc est δημαγωγός in democratia turbulẽta. Bud. Cõ.

Δημάδης. ὁ. αὐτὸ τοῦ Δημεάδης. (& Annot.

Demeæ filius, uel nepos. patronymicum.

Δημαρέτου νόμισμα. numisma à Gelone Aeragãtinorum tyranno ex Demaretę uxoris mundo muliebri cusum apud Syculos.

Δημάρατος. ὁ. Demaratus, quasi populi magna expectatione & uotis natus. Eust. Iliad. ρ.

Δημαρχία. ας. ἡ. tribunatus plebis, ὅτε δῆμος ἄρχει.

Δημαρχικός. ή. ὁ. tribunitius.

Δημαρχῶ.

Δήμαρχος. ου. ὁ. tribunus plebis, populi præses, & qui per regionē census & facultates populi describebat ad soluenda publica debita. Etym. Aristoph. interp. appellat eosdem ναυκλάρους δήμαρχοι, inquit, scribebant in diarijs eorum nomina qui reipub. aliquid debebant, libellos itē lexiarchicos penes se seruabāt, populūq; ad leges accipiendas conuocabant. Pollux tamē ναυκλάρους alios ab his fuisse dicit, quem cōsule & Δημαρχῶν. idem. (Harpocr.

Δημοφαής. ές. ὁ popularis, amans populi.

Δημοφασία. ἡ. popularitas.

Δημόσια. proscriptio, apud Plutarch.

Δήμοσις. εως. ἡ. publicatio.

Δημεύω. μεύσω. π. δόκα. alicuius bona publico, bonis mulcto. Etym. Accus. iung.

Δημοχθηλος. ὁ. plebi inuisus.

Δημηγορέω. μ. ήσω. π. ηκα. concionor.

Δημηγορία. ας. ἡ. concio.

Δημηγορικά. ῶς. ἡ. deliberatiua.

Δημηγορικός. ὴ. ὁ. concionatiuus.

Δημηγορικόν. ὴ. deliberatiuum genus.

Δημηγόρος. ου. ὁ. concionator.

Δημηγόροντες. οἱ principes populi.

Δήμητρ. ος. ὁ. & Δήμητρα. ας. ἡ. Ceres quasi γῆ μήτηρ. Δήμητρος ἐλευσινίας, hymnus est apud Orpheum. Δήμητερ uocatiuus est nominis: δέματερ autem uidetur aduerbium admirantis. Am. (Cereus.

Δημητρῶον. ου. τὸ Cereale. Inde δημήτρια Cerealia,

Δημήτρια. τὰ ludi Athenis in gratiam Demetrij Poliorcetę, ut ἀλαζόνος instituti, qui quoties actitabantur in proscœnio Demetrij nomen inscribi solebant.

Δημητριάς, άδος. ἡ. tricesimus mēsis apud Athenienses, dictus aliquando fuit à Demetrio Macedone, ut scribit Polemon.

Δημητριακός. ὴ. ὁ. cerealis.

Δημητριοι καρποί. dicuntur frumenta, & legumina, quasi cerealia.

Δήμια. ων. τὰ res à populo donatæ.

Δημίζω. popularē aurā capto, decipio, Aristoph.

Δημιοπρασία. auctio, onis.

Δημιοπράτης. auctionator, Plutar. in uita Crassi, παραβαλλομένη πρὸς τὰ σύλλα δημιόπρατα καὶ τὰς περὶ τὸ πῦρ ἐργολαβίας ἐπιεικεστέρα φανεῖται.

Δήμιος. ου. ὁ. proprie significat popularem, sed accipitur substātiuē pro ministro publico, ut sunt lictores, carnifices, & quæstionum præsides, dictus quasi ζήμιος. Vide Ammonium.

Δημιουργεῖον. ου. τὸ officina, ἐργαστήριον.

Δημιουργέω. μ. ήσω. π. ηκα. creo, compono, impero, supersum alicui rei, procreo uertit Gaza.

Δημιουργικῶς. fabriliter, Aristoph.

Δημιουργημα. ατος. τὸ. opificium.

Δημιουργια. ας. ἡ. institutio.

Δημιουργός. ὴ. ὁ. artifex, τὰ δημόσια ἐργαζόμενος, opifex, creator, princeps reipub. Atticè qui ex publico stipē facit, sic Hom. capit. Dorice uero qui plebi præest. item Architectus & figulinā exercens. Item δημιουργός. ἡ. mulier in nuptijs dulciariorū bellariorūq; apparatrix, quæq; sponsum lauabat, & in nuptijs sacra parabat.

Δημιουργός γυνή, apud Athenæū expositicia fœmina & prostituta.

Δημιουργοῦσα. ας. ἡ. concionatrix.

Δημιοῦν. populum gubernans.

Δημοβόρος. ου. ὁ. uorator rerum populi. Epitheton principium apud Homerum.

Δήμογέρων. οντος ὁ. senior & honoratior in populo apd. Hom. q in populo dignitate antecellit.

Δημοθοινία. ας. ἡ. epulū publicum, teste Polluce.

Δημοκηδής. ἐος. ὁ. qui populum reueretur & colit officiosè, popularis, Strab. li. 14. publicola, hoc est δῆμον σεβόμενος. Plutar. in uita publicolæ. ὥστε πυπλικόλαν ὠνόμασαν αὐτὸν ὁ δῆμος καὶ ἀνηγόρευσαν, σημαίνει δὲ τοῦνομα δημοκηδῆ.

Δημόκοινος. ου. ὁ. idem quod δήμιος, & δημόσιος, minister publicus, lictor, tortor, carnifex, quæstionarius, quæstionum præses, prætor. Etym. Vide δήμιος in Ammonio.

Δημοκόλαξ. κος. ὁ. adulator populi.

Δημόκομπος. iactator garrulus, σωμύλος, δημαγόρος, qui populo placet.

Δημοκοπία. popularitas, quæ etiā ὀχλοκοπία uocatur, popularis seditio, Bud. Com. Item ambitus, fit enim dum elargitis pecunijs beneuolentiam nobis demereri studemus.

Δημόκοπος. popularis labor. Et δημοκόποι idem quod δημαγωγοί, nisi quod δημοκόποι legibus agrarijs, & munerib⁹ gladiatorijs & spectaculis multitudini lenocinari & obrepere solent, aut epulum sæpe præbendo, δημαγωγοί uerò concionibus.

Δημοκοπῶ. exhaurio populum. Item gratiam populi emereor. Bud. ibidem.

Δημοκρατία. ας. ἡ. principatus populi.

Δημοκρατικός. ὴ. ὁ. qui fouet principatum popularem, populari instituto uiuens, qui dignitatem in libertate constituit.

Δημοκρατοῦμαι uiuo in democratia.

Δημολάλητος. ὁ. peruulgatus, celebris, famigeratus populo. Etym.

Δημονέστερον. turpius, indecentius, διὰ τὸ ἧν ὄψεσι πάντων γινόμενον.

Δημοπίθηκος. qui fraude agit cum populo. Eras. prouerb. Simia barbata.

Δημοποιητοί, uel δημοποίητοι. οἱ. qui cõmuni cõsensu ad rempub. admissi sunt, alieni, & suffragio populi urbe donati, Plutarch. in Solo. Harpocrat. legit δημοποιηταί qui quo pacto à populo ciues fierent, docet Demosth. in oratione κατὰ νεαίρας.

Δῆμος. ου. ὁ. populus, tribus, multitudo, turba, penanflectitur. παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμεύω, ὅσπερ δεδεμένος ὄχλος ἢ παρὰ τὸ δέμας, οἷον τὸ σῶμα ἢ τῶν ἀρχῶν. Etym.

Δῆμος. ἡ. mereretrix prostituta, & cõmunis populo ab Archilocho dicitur. Eust. Ilia. ψ.

Δημός. ὁ. ὁ. oxytonum. pinguedo, λίπος. παρὰ τὸ καίω. διὰ τὸ ἐξαπτόμενον γὰρ τὸ λίπος, significat & δημότικον, plebeium, popularem. Etym.

Δημοσία. publicè.

Δημόσια. τὰ. respublica, & negotia ad Rempub. pertinentia.

Δημοσιακόν. τὸ. publicum.

Δημοσιεύω. μ. εύσω. π. εύκα. δεῦρο τὰν ἐργάζομαι. publicus sum. Aristophan. Acharn.

Δημόσιον. ου. τὸ. ærarium, fiscus.

Δημόσιον ἐδάφος. solum publicum.

Δημόσιος. ου. ὁ. publicus, δήμιος, lictor, tortor.

Δημοσιόω. μ. ώσω. π. ωκά. publico. Accus.

Δημοσιώνης. ὁ. uilis, plebeius, quasi è populari fece emptus.

Δημοσιώνιον. ου. τὸ. prouentus publicus.

Δημοστροφῶν. in populo uersari.

Δημοτελής. ές. ὁ. ἡ. perfectus, manifestus, ex populo.

Δημοτεύεσθαι. agere cum populo aliquo, & quæstum ab eo facere.

Δημότης. ου. ὁ. contribulis, plebeius, popularis. Accipitur pro populo apud Herodot.

Δημοτικός. ὴ. ὁ. plebeius, affabilis in populo, publicola.

Δηδᾶσθαι. ludere, lætari.

Δημοχαρής. ὴς. ὁ. qui popularem auram captat, popularis, populo gratus.

Δημοφάλιον. τό. alienum, exoticum. ἑτεροῖον.

Δημώδης. ludicrus, uulgaris, inhonestus.

Δημωφελής. ὲς. ὁ. ἡ. plebi utilis, reipublicæ studiosus. & uerbum δημωφελῶν.

Δήν. poëtice. diu, πολύ.

Δήναιος. ου. ὁ. longeuus. Et δηναιά, ἀχρεῖα, καὶ ἄφορα δ' ὄρα, παλαιά.

Δηνάριον. ου. τὸ. denarius.

Δῆλος. ου. τὸ. consilium, βούλευμα. παρὰ τὸ δηλῶ πολὺ χρόνον. χρόνου γὰρ χρεία τοῖς ὀρθὰ βουλευομένοις.

Δήξ. κός. ὁ. uermis lignorum.

Δηξίθυμος. molestus, dolorosus.

Δῆξις. ιος. ἡ. morsus.

Δηόω. uide δηῶν, & δηΐσω.

Δήπου. utiq;, certè, profectò, nimirum. Est & ἀπορηλικόν. nempe, nunquid. Bud. Com.

Δήπουθεν. utiq;, uidelicet, nimirum.

Δήριν. ἡ. pugna. δεῦρο uerò collum.

Δηρίζεσθαι. pugnare.

Δηρίνομαι contendo.

Δηρίπτω, uel δηρίπτω. rixor, φιλονεικέω.

Δῆρις. ιος. ἡ. contentio. ἀπὸ τοῦ δ' αἴρω, τὸ τύπτω.

Δηρόν. diu, δία μακρός, ὡδὶ πολύ.

Δηρός. ὁ. ὁ. diutinus.

Δῆσαι. alligare, ῥίψαι, βαστάσαι γὰρ ὅσον δεῦρο πωτεῖν, δεῦρο δῦσαι. Plutarch. δῆσαι λάβετε πάλαι μὴ λιγαίρε. νῦν δὲ ἀλλιγάρε καλοῦσι.

Δησημερία. ἡ. offensio. Malim per ypsilon in prima, ut infrà.

Δῆπα. certè, sic, uidelicet, omnino. Etym.

Δηπός. posterior.

Δήω. inuenio. παρὰ τὸ δέω τὸ εὑρίσκω. Etym.

Δηώ. ὁ. ἡ. Ceres. παρὰ τὸ δήω τὸ εὑρίσκω. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω. καὶ γὰρ ἡ Δηὼ γῆ ὄντι, ἡ δὲ γῆ διακόπτεται ὑπὸ τοῦ ἀροτριᾶσθαι. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, ὅτι μετὰ λαμπάδων ἐζήτει τὴν θυγατέρα. τινὲς δέ φασιν, ὡς λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι τὸ σιτοποιεῖν ὄντι ἀπὸ τοῦ Δημήτερος. uide. Etym.

Δηῶν. populans, uastans.

Δία. τὸν. paroxytonum. Iouem, accusatiuus est ἀπὸ τοῦ Ζεύς. Est etiam nomen ciuitatis in Creta, quæ postea νάξος dicta fuit. nam Iupiter in ea educatus fertur. Etym.

Διά. oxytonum, præpositio cum genitiuo Per significat, ut δία τοῦ τοῦτο ἂν ἄμφνον γίγνοιτο. cum accusatiuo uero Propter, & est nota causæ, ut δία σὲ τοῦτο γράφω. Quanquam & hoc significato cum genit. reperiatur, ut tradit interpres Aristophanis. In compositione Dis significat, hoc est separationem. Item & emphasim maiorem. Δὶ αὐτοῦ, idcirco. Δὶ ἐμέγε, quãtum in me est. Διὰ δορατῶν μάχεσθαι, eminus pugnare. Διὰ πλείονων, multis. Διὰ βραχιόνων, paucis. Διὰ μακρὸ, & δία πολλὸ, non subinde, aut idẽtidem, sed longo interuallo, quod etiam δία χρόνου dicitur. Δὶ ὅδε, quo circa. Διὰ παντὸς, semper. Διὰ πασῶν, quod est in dupla ratione, ex omnibus. Διὰ πάντε, quod est in sesquialtera ratione. Διὰ βίου, per totam uitam. Διὰ τιμῆς ἄγειν, τὸ ἄγειν γὰρ τιμῆ, in honore habere, honorare. Δὶ αἰδοῦς ἄγειν, uenerari, ueneratione dignari. Διὰ μνήμης ἄγειν, memoriam alicuius scriptis mandare, & monumentis, δία φόβου ποιεῖσθαι, metu inductum facere, uel propter metum. δία θυμὸν ira incitatum, Διὰ τρίτης, tertio die, Gal. Bud. Com.

Διαβαδίζω. pertranseo.

Διαβάθρα.

Διαβάθρα. ας. ἡ. scala nautica, & calceamentum muliebre.

Διαβαίνω. transeo, proprìè flumen traijcio. Item occupo, expeditionem facio.

Διαβάλλομαι. decipio, ἐξαπατῶ, παραλογίζομαι. Διαβάλλομαι τοῖς κύβοις πρὸς πέτρον, Ludo tesseris cum Petro. Plutar. τὰς ἐμπορείας διαβέβληται, In negociatione arguimini. Philostr. in Herod. πρὸς τὴν ἀφικίαν διεβέβλητο, coloniã detrectabat. Διεβέβλητο πρὸς τὸν πάριν, arguebat Paridem. Διαβαλλόμενος περὶ τὰ χρήματα, calumniam subit circa pecuniam.

Διαβάλλω. criminor, accuso, infamo, calumnior defero, traduco, siue infamem reddo, calumnijs premo. Accipitur etiam pro διαπορῶ, hoc est traijcio, uel appello. Accus. iung.

Διαβαλόντες. οἱ. hostes.

Διαβαπτάνω. respecto, circunspecto.

Διαβασιλίζειν. regnum sibi uendicare.

Διάβασις. ιος. ἡ. transitus, pons, traiectio. Thucyd. ποταμῶν τὰς διαβάσεις.

Διαβάσκω. circumeo.

Διαβατήρια. ων. τὰ. sacrificia quæ pro transitu fiunt. Plutarchus in Lucul. ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια, id est pro trãsitu sacrificauit, item trãsuectionis pretiũ siue nauliũ. Dicitur eadẽ forma qua νικητήρια, & χαριστήρια, & similia.

Διαβάτης. ου. ὁ. traiector.

Διαβατός. ὴ. ὸν. qui traijci potest, meabilis.

Διαβεβαιοῦμαι. passiuè. affirmo. Phalaris. ταῦτα φασι τὴν μητέρα σου ἡ τῶν γυναικῶν πρὸς πολλοὺς τῶν συκελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι. Bud. Com.

Διαβεβυκότες. οἱ. qui tibias uehementer ductas habent, uarici Plutarcho.

Διαβεβλημένος. ὴ. infestus, suspectus, condemnatus, calumniæ obnoxius, elusus, qui insimulatur Cic. interp. in Rhetoricis, & quæ τὰ διαβεβλημένα. Aristot. ab eodem uocantur illa quorum insimulantur.

Διαβησόμαι. cupio transire.

Διαβήτης. ου. ὁ. circinus. Est & renum affectio, maximam sitim inducens, βαρεῖα τῶν πινομένων διέξοδος, inquit Aegineta: quasi dicas transitus ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν. Quidam urinæ profluuium uocant, alij διψακόν.

Διαβιβάζω. μ. άσω. σ. ασα. traijcio, traduco. Accus. iung.

Διαβιβρώσκομαι. peredor.

Διαβιοῦν. uitam degere, uitam producere.

Διαβίτης. ου. ὁ. instrumentum quo circulus ducitur, λ literę figura.

Διαβλαστάνω. germino.

Διαβλέπω. perspicio.

Διαβληθείς. εῖσα. ὸν. ἡ. delatus.

Διαβοᾶν. diuulgare, rumorem passim disseminare, celebrare, cum clamore indicare.

Διαβοᾶσθαι. celebrari, celebris haberi.

Διαβοηθείς. εῖσα. ὸν. fama decantatus, Ioseph. lib. 7. πόλει διαβοηθείσῃ, Vrbi famosissimæ.

Διαβόητος. ου. ὁ. ἡ. celebris, insignis, nobilis, diuulgatus, clarus uirtute, ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος. Sed apud Lucia. in Pseud. in malam quoq; partẽ legitur, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπεπτελέσθη. Vide Ammonium qui hanc dictionem accipit in bonam partem, πολυβόητος aũt & ἐπιβόητος in malam.

Διαβοσκολεῖν. fallere, id est mitigare, lenire, βοσκολεῖν.

Διαβολή. ῆς. ἡ. & Διαβολία. ἡ. calumnia, suspicio, indignatio, ignominia, crimen, delatio. Item pila, balista. Diabole apud Iul. Rufinianũ inter figuras elocutiõis est criminatio & quasi denũciatio eorũ quę futura sunt Terentius. Videre uideor iam illum diẽ, quo hinc egens profugiet aliquò militatũ.

Διάβολος. ου. ὁ. calumniator, deceptor, diabolus. Etym.

Διαβούλιον. ου. τὸ. consilium. Item malum consilium, erratum ex absurdis cogitationibus, ex ineptis ratiocinationibus. Etym.

Διαβούλομαι. persuadeo.

Διάβουλος. dubius, uel consilij duplicis.

Διαβρέχω τὸ ἱμάτιον. humecto.

Διαβρίθω. grauo.

Διάβροχος. ου. ὁ. ἡ. madidus, ebrius.

Διάβρωσις. est quando parte aliqua exesa singulis expuitur. uide Celsum.

Διαβωστόμαι. traijcio, transfigo.

Διαβώσομαι. transeo.

Διαγανακτέω. ægrè fero.

Διάγγελος. ὁ. domesticus, siue priuatus nuncius, qui exteris domi acta factaq; omnia prodit, apud Thucydidem.

Διαγγέλλω. τὸ ἀπαγγέλλω, renuncio, manifesto. Bud. Com.

Διαγείρω. excito, inuito.

Διαγελώμενος. ου. ὁ. derisus.

Διαγενής. ές. ὁ. ἡ. εὐγενής. generosus, nobilis. malim διεγενής.

Διαγίνομαι. perseuero, fio cũ longinquitate temporis, uitam produco, permaneo. Bud. Com.

Διαγινώσκω. cognosco, dignosco, discerno, inquiro. Item διαγινώσκειν, statuere. id est pro potestate iudicare & ius dicere, ut iudex in potestate, deliberare. Bud. Com.

Διαγκύλομαι. inuoluo. conuolutum iaculor. Lucian. κέραυνον διεγκυλισμένος. & διεγκυλισμένος τὸν ἀκοντίσας, apud Xenophon. & alibi apud eundem παρήγγελλε πᾶσι τοῖς πελτασταῖς διεγκυλισμένοις εἶναι, τοὺς τοξότας ἐπὶ βε-

ἐπὶ βεβλῆσθαι ὠδῖναις πυρᾶις.

Διαγκωνίζω. cubito innitor.

Διαγκωνισμός. cubiti innisus.

Διαγλαίνω. fascinare, uiolare.

Διαγλάπτω. μ. ψω. ψ. αφα. designo, sculpo, διαγλύφω, διασκαλεύω. Accus.

Διαγνοέω. agnosco, διαγινώσκω, διακρίνω.

Διαγνωρίζω. notifico, notum facio, indico, aperio, diuulgo.

Διαγνώμη. ης. ἡ. διάγνωσις. discretio.

Διαγνώμων. ονος. ὁ. arbiter, disceptator, cognitor.

Διάγνωσις. εως. ἡ. iudicium.

Διαγνωστικός. ὴ. ὸν. discernendi potens.

Διαγογγύζω. obmurmuro.

Διαγόναλος. ὴ. ὸν. duplici geniculorum nodo cinctus.

Διαγορεύω publico, dico, concionor, iubeo, ueto. Διαξιόω διαγορεύω, nominatim excipere, nominatim cauere, significat etiã uaria in medium produco, & minime circa eadem uersor Idem. ἡμέρα διωρισμένη. dies cõstitutus, hoc est τεταγμένη, διωρισμένη. συγκεκροτημένη, συγκεμένη. διαγορεύειν etiam opponitur τοῖς συναγορεύω, ut διαφέρομαι τοῖς συμφέρομαι. Bud. Com.

Διάγραμμα. ατος. τὸ. titulus, inscriptio libri. Item sententia, decretum, formula, imperium, edictum. Significatur etiam hoc nomine aliquando geometria designata, siue quadrangularis, siue triangularis, descripta tabella, siue forma in scientijs demonstratiuis, quæ elementis constant, quales apud Euclidem extãt. Vnde à Plutarcho διαγράμματα χαλδαϊκά quodam loco dicta sunt. quæ πωγωνιστικά uulgo uocantur. Est etiã διάγραμμα perscriptio & breuiarium, qualia sunt, quæ ad collationes publicas fiunt, cum ex censu εἰσφοραὶ describuntur, ut author est Suid. Scripturam etiam aliquando Cicero uocat, hoc est rationem mancipum, id est eorum, qui portoria aut pascua publica, aut decumas quæstus sui causa redimebant. Cæl. lib. 10. cap. 20. & Bud. Com.

Διαγραμμισμός. ὴ. ὸν. species ludi tesserarij in quo adhibebãtur nigri & albi calculi. Cæl. lib. 11. ca. 27.

Διάγραπτος δίκη. interlita lis & inducta, τὸ ἐξεσμένον ἔγκλημα. Bud. Com.

Διαγραφεύς. qui censu conscribendo præfectus est, ὁ καθιεμένος τοῖς συμμορίαις ὑπὸ τοῦ διακρῖναι πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει. Cæl. lib. 10. cap. 20.

Διαγραφή. ῆς. ἡ. descriptio, antiquatio & peremptio rei cœptæ, uel iam peractæ, conuentio, pactum. Bud. Com. διαγραφή, inquit Harpocr. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, ἀπλῶσα διάγραμμα τῶν ἀπὸ ποίας ἀρχῆς, μέχρι πόσου πιπρᾶσκεται πέρατος.

Διαγράφομαι. &

Διαγράφω. describo, delinio, Plato. Item cẽseo. Item do nomen, profiteor. Item accuso, diem dico. Item prohibeo, noto, non adscribo, expungo, ἀκυρῶ, hoc est abrogo, antiquo, aboleo, induco, circunduco. Etym. Vnde & accusator διάγραφεσθαι τὴν κατηγορίαν dicitur, ὅτε οὐκ ἐπέξεισι, quando non instat accusationi institutæ, quod re integra olim licebat, hoc est, πρὶν εἰσελθεῖν. Ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα, pro eodem dicitur, ἡ διαγεγραμμένη δίκη, ἢ ἀνηρημένη δίωξις, hoc est interlita lis & inducta. Aliquando ponitur pro conscribere, id est καταλέγω. deligere, delectũ habere, ut διαγράφω τοὺς στρατιώτας, καὶ διαλέγω τοὺς ὑπηρέτας. Significat & distribuere, & diplomatibus publicis largiri, & diuidere. Plutarch. καὶ λεύκωμα μὲν διέγραφε χώρας τῶν ἀχμαλώτων Bud. in Annot. & Com.

Διαγέγραπται. μοι apud Aristoph. pro ἀπέλεπται μοι, ἠφάνισα, ἀνήρηται.

Διαγριαίνω. irrito, exaspero.

Διαγριαινόμενος. ὴ. ὸν. efferatus.

Διαγρυπνέω. peruigilo.

Διάγω. dego, διαζῶ. Demost. τὴν εὐδαιμονίαν διάξω. διάγω pro διέξαγω. Philostrat. διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. Item pro ἀφίσῳ apud eundem, significat tardare, & immorari Thucyd. & διαβαβάζω. Dicitur & διάγομαι uoce passiua. Itẽ traijcio, traduco, deduco, adduco. Synes. αὖ γὰρ διάγει τοῦ αὖθις ὡς σε. Si quis ad te eum adduxerit, facito ne hoc nos lateat. Ita διάγω τὴν στρατιὰν, id est transmitto, διαβιβάζω. Item abduco, dirimo, remoror, detineo, ut διάγω σε τοῦτο. id est ἀφίσῳ. Item ἐξαπατῶ, seduco, produco. Bud. Com. Epicurus salutationem epistolis suis præponebat, εὖ διάγοι. Laërtius in Platone.

Διαγωγή. ῆς. ἡ. statio. Herod. lib. 4. νῦν τῶν πυρὸς ὄν ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χρεαγωγεῖ, Naueis ad tutas stationes dirigit. Item cõuersatio, ratio uiuẽdi, institutũ uitæ, Aristot. Phys. 8. Est etiã oblectamentum quo tædium uitatur, ut sunt ludicræ actiones, & παιδιαὶ, Aristot. Ethni. 10. & Strabo libro. ult. Bud. Com. πρὸς διαγωγὴν ζῆν. lib. 3. dixit Strab. p ciuilem & cultã uitã degere, opponẽs τῷ πρὸς ἀνάγκην καὶ ὁρμὴν θηριώδη ζῆν, hoc est rapto uiuere & fe-

Διαγωγικὰ τέλη, Strab. li. 4. uecti. (rarũ more, galia quæ in traijciendo penduntur, cuiusmodi sunt ad Rhenum hodie complura.

Διαγωνίζω. conor.

Διαγώνιος. ου. ἡ. linea ab angulo ad angulum perducta.

Διαδιέλλειν. διαστρέφειν, dilacerare, diloricare.

Διαδιεξόμενος. ου ὁ. successor.

Διάδοσμα. ατος. malua hortensis.

Διαδιέχομαι. μ. ἐξομαι. π. εγμαι. τὸ δίφος πολλῶν ἐξ χόμενον ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον. ἐπ' ἐμὲ ἥκον διέχομαι. succedo, excipio. ut διαδέχεσθαι τὸν τῆς πατρὸς πλοῦτον, διαδιέχεσθαι τὴν ἀρχήν. Item tradito, gradatim propino. Iliad δ. τῶν δὲ χρυσείοις διέπαιεν Δφίδιεχατ' ἐλλήλοις, pro διαδιέχασθαι, authore Hesychio.

Διαδιέω. μ. ἔσω uel ήσω. π. ηκα. corono, cingo, circunligo. Vnde διάδημα. Accus.

Διάδηλος. φανερός, apertus, manifestus.

Διάδημα. ατος. τὸ. diadema, ornamētum capitis regum insigne, quod fascia erat quædam, qua caput circūligabāt: πρὸς τὸ διαδεῖν. Vide Bayfium de Re uest.

Διαδήμων. ον. τὸ. idem quod διάδημα.

Διαδιδράσκω ἀπὸ διδράσκω. aufugio.

Διαδιδόμενος. ου ὁ. traiectus.

Διαδιδέμενος. ου ὁ quasi uittatus, diadematusq;. Nomen id nō tam proprium speciosi iuuenis uidetur fuisse quàm facti.

21. Διαδίδωμι μ. ώσω. π. ωκα. distribuo, largior, dissipo. Accus.

22. Διαδικάζομαι. altercor, iudicio contendo, & est actoris, qui reum dijudicandum in iudicium trahit.

Διαδικαίω. μ. άσω. π. ακά. diuido, dijudico, discerno: & est iudicis sicut καταδικάσαι, κατα δικάζεσθαι uero actoris. Bud. Com.

Διαδικαιῶν. φανερῶς ἀποφαίνεσθαι.

Διαδικασάμενος. exprobrans, accusans, arguens, altercans, ὀνειδίζων, διελέγχων.

Διαδικασία. ας. ἡ. iudicium, iudicatio, causa, sed non quæuis, imò ardua & ambigua. Etym. Est etiam ἐπίκρισις τοῦ ὠφελείου πρὸς τὴν ῥητορίαν, cum contentio inter duos oritur pro functione munerū. Item controuersiosa duorum alijs de rebus disceptatio. Διαδικασίαν γράφειν, iudicium dictare, dicam scribere. Διαδικασίαν ποιεῖν, iudicium constituere. Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, actionem denegare, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere. Bud. Com.

Διαδίκασμα. petitio, & actio, hoc est, ἔγκλημα.

Διαδικεῖν. τὸ διαδικάζεσθαι. (Bud ibidem.

Διάδιπλος. ὁ duplex.

Διαδικίζειν. lasciuire, & indecenter saltare.

Διαδικίς. ίδος. ἡ. fulcimētum trabium obliquū, cui reliquæ incumbunt, obliqua trabium positio, quæ transuersarias excipit.

Διαδιστάζομαι. dimico.

Διάδοσις. εως. ἡ. distributio: ἡ ἐκ διαιρέσεως ἴσης δόσις.

Διαδοχή. ῆς. ἡ. continuatio, series, successio, traditio, κατὰ διαδοχὰς uicissim, ex alio in alium, ac ueluti per manus, Aristot. de mundo.

Διάδοχος. ου. ὁ. successor hæres. διάδοχοι Athenis uocabantur Areopagitæ, quod quottannis mutabantur sortiq; eligebantur ad differentiā πεντακοσίων quorū perpetuus erat magistratus.

Διαδραματίζω. aliquod poēma ago, aut author sum comœdiarum, aut tragœdiarum, aut alterius poēmatis.

Διαδράναι. διαφυγεῖν, aufugere.

Διαδράς. άντος. ὁ. qui perfugit. ἀπὸ τοῦ δρᾶμα.

Διαδρασιπολίται. miseri, timidi, qui reipub. administrationem fugiunt.

Διαδρομή. ῆς. ἡ. ultro citroque cursitatio, discursitatio.

Διαδρόμος. τὸ διαφυγεῖν. fugere, ultare, permeare, perlabi, decurrere, curriculo pertransire. Bud. Com.

Διαδύομαι. euado, per mediam turbam elabor, detrecto munera, & tergiuersatione & frustratorijs dilationibus, & commentis forensibus iudicia eludo, & cūctationibus ludificor. Bud. Commen.

Διαδυσις. frustratoria fugitatio, certamen rectū legitimumq; detrectantis. Bud. ibidem.

Διαδύω ἀφαδύω.

Διαείδομαι. appareo, cognosco, indico, disco, intelligo. γνωρίζομαι, φαίνομαι, διαγινώσκω. Etym.

Διαέριος. aërius. Lucian. Icar. μὴ θαυμάσῃς, εἰ μὴ τέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν.

Διαευτυχῶν. perfruens felicitate.

Διαζέειν. nugari, φλυαρεῖν, αλεγεῖν.

Διαζεύγνυω. disiūgo. Διεζευγμένον figura est de qua infrà.

Διαζευκτικός. ή. ὁ. disiunctiuus.

Διαζέυξις. εως. ἡ. separatio, seiugatio, διαχώρησις.

Διαζηλοτυπεῖν. æmulari, inuidere.

Διαζῆν. uide ἀφαζῆν.

Διάζωμα. ατος. τὸ. septum transuersum, cinctus, ut Gaza reddit apud Aristotelem, subligar, præcinctus.

Διαζωννύω & διαζώννυμι. μ. ώσω. π. ωκα. à διαζώω, inusitato, discingo. Actu. accus. iung.

Διαζώσφαι. ἀπὸ τοῦ ὀσφύος. apud Athenæum lib. 14. pro subligaculis poni uidetur, de quo Bayfio de Re uest.

Διαθεάω. despicio.

Διαθέλω. conor, contendo.

Διαθεωρίζειν ἑαυτῷ. suorū bonorū auctionē facere.

Διάθεσις

Διάθεσις.ιος ἡ affectus, affectio, (dispositio, uide Aristot. in prædicamento Qualitatis) animus, species, habitusq;, utitur enim nonnunquam Aristot. hac uoce p̄ ἕξεως quamuis in Categorijs ita distinguat ut διάθεσιν breuiorem, ἕξιν diuturniorem esse dicat. Est item διάθεσις apud Grammaticos unum ex accidentibus uerbi, quod Latini genus uocāt. ὁ γὰρ διαθέσει λόγος, sermo animo conceptus, προφορικός uerò qui profertur iam, auditurq;. Significat etiam testamentum. Lysias, πῶς δ' αὖ περὶ διαθήκης τῆς τελευτηκότος ἀμελήσαμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο; Item uenditionem apud Isocrat. Et dispensationem, apud Antiphont. Suid.

Διαθέτης.τ.ὁ. dispensator, curator.

Διαθέω. percurro, discurro.

Διαθήκη, & διαθῆκαι. pluraliter. testamentum, hęreditas quæ testamento obuenit. Bud. Com.

Διαθήκη ἄγραφος, nuncupatio, διαθηκόγραφος, testamentarius, apud Iurisconsultos.

Διαθηρῶντες.οἱ. uenatores.

Διαθλέω. laboro.

Διαθολέω.τὰς ὄψεις. turbidus, inuadens oculos ut puluis.

Διαθραύω. confringo.

Διαθρόεω.μ.ήσω.ω.ηκα. tumultuor. Neut. absol.

Διαθρυλλέομαι. rumore impleor, rumore diuulgor, uel diuulgo, rumorem spargo.

Διαθρύπτομαι. dissoluor.

Διαθρύπτω.μ.ύψω.π.υφα. delicior, frango, ἄρθρα διαμειρίζω. & τὸ κεφάλαιον διαθρύπτειν, caput cōminuere, apud Lucianum.

Διαθρῶ. διοπτεύω. perspicio, conspicio. &

Διαθρῶν. qui perspexit.

Διάθυρον. repagulū è materia compactum, quod & uehicula & equos à uestibulo ædium arcet.

Διαθεία.ας.ἡ. serenitas.

Διαθειάζω.μ.άσω.π.ακα. sum sub dio. Neutrū absolut.

Διαθρος.ρ.ὁ. perspicuus, purus, liquidus.

Διαιμος. ρ. ὁ. ἡ. cruentus.

Διαίνω.μ.ανῶ. irrigo, madefacio. κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι. Etym. Actiu. accus.

Διαίρεσις.ιος. ἡ. diuisio, discriminatio, differentiarumque annotatio, & earum rerum quæ ad rem constituendam pertinent & referūt. Bud. Commen. Vide apud Aristot. ab initio libri de enunciatione. Διαίρεσις, apud Iulium Rufinianum, figura sermonis est, cum fit rerum distributio, ut: Hic Dolopum manus, hic sæuus tēdebat Achilles, Classibus hic locus, &c. Hęc Latine (inquit) distributio uel designatio dicitur. Grammatici quoq; diæresim uocant, cum syllaba una resoluitur & disiungitur in duas, quod Iones & Thessali facere solēt, ut πάϊς pro παῖς, βέλεος pro βέλους. huic opposita est συναίρεσις.

Διαιρετικός.ὴ.ὸ. dissociatus.

Διαιρετός.ὴ.ὸ. diuisibilis.

Διαιρέω, & διαιροῦμαι. diuido, distermino, separo, distraho, discrimino. Aliquando differo & disputo. Aristot. τυγχάνομεν δὴ διηρημένοι πρότερον, ὅπερ φύσεως, καὶ ἔθος, καὶ λόγος δεῖ. Et explico, declaro, explanoq;, διορίζω. Theophrast. ὥσπερ ἡμῖν καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν. De qua quidem conati sunt differentias constituere, & discrimina notare, hoc est, ἀφορισμός. Bud. Com.

Διαίρω.μ.αρῶ.ω.ηκα. emico ut fulgur, turgeo. Item eleuo, tollo. Gregor. τῇ κεφαλῇ διάρας. Et τὸ αὐοίγω τῶν σόματος. Demosth. δὲ δὲ διῆρε τὸ σόμα. Ne uerbum quidem fecit. Plutarch. διηρημένος τοὺς ἄκοντας dixit pro διηρεκῶς, quemadmodum καθεμένος τὸν πώγωνα, αὐτὴ τῇ καθέδρᾳ. Bud. Com.

Διαιδαίνομαι percipio.

Διαΐσσω.μ.ίξω.ω.ιχα. impellēdo transeo, emico.

Δίαιτα.ης.ἡ. consuetudo, uictus ratio, id est modus, seu ratio uiuendi, ac lex quædam. ἀπὸ τῆς διαῖς πράγματα. Etym. Vulgò regulam uictus uocant, institutum uitæ. Latinè diarium dicitur. Item iudicium. Lucian. ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ἐπίσης ἡμᾶς ἀγαπῶν. Aristot. ponit differentiam eandem inter δίαιταν. & δικαστήριον, quam Cic. ponit inter Arbitrium & iudicium, de quo Bud. Com. Aristoph. pro cœnaculo & loco in quo excipiūtur hospites, usurpauit. Est item immoratio apud Strab. lib. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας δεῖται δίαιτης. Et mora apud Aristot. in Ethic.

Διαιτάομαι.μ.ήσομαι.ω.ημαι. & διαιτάω. uiuo, uictus ratione utor, uescor quotidie. Depon. absol.

Διαιτέω. penetrare, διαπορεύω, διανύω.

Διαιτέω.μ.ήσω.ω.ηκα. iudico sicut arbiter, Vnde τὰ διαιτηθέντα, quod arbitri statuerunt.

Διαίτημα.ατος.τὸ. idem quod δίαιτα. utroque enim utitur Thucyd. Item monumentum.

Διαιτήριον.τὸ. locus in quo iudicant arbitri.

Διαιτητής.ὴ.ὸ. arbiter datus, uel cognitor. sic uocabantur iudices qui per singulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. Vide Poll. lib. 8. & Bud. Com. & Annot. post. & δικαστής in differentijs Ammon. Aristot. διαιτητὴν τὸν ἐπιεικὴς ὁρᾶν. hoc est, arbitrū æquū spectare cū δικαστής, id est, iudex leges ipsas tātū cōsideret.

Διαιωνία.ας.ἡ. æuum.

Διαιωνίζομαι.μ.ίσομαι.π.ισμαι uiuo per secula,

Διαιωνίζω. æterno, ſempiterno.

Διακαλής. ές. ὁ. ἡ. urens.

Διακαθαίρω. Theophr. eſt perpetuare arbores, & interlucare. ἴδιον δ' ὧν τῆ συκῆς, μόνη γὰρ διακαθαίρεται πρὸ τῆ βλαστήσεως. Bud. Com.

Διακαθαρσις. perputatio, interlucatio.

Διακαθαρίζω. μ. ίσω. π. ικα. purgo Accuſ.

Διακαίομαι, ardorem contraho, ſuccendor, inflammor.

Διακαίω. accendo, inflammo, inflammationẽ infero. Et translatè pro uehementer commouere & concitare, impotenti quadam cupiditate implere, rapere, urgere, quemadmodũ inflammo Latinis. Plutarch. ταῦτα διαλαμπε καὶ πρόξαυτε τὸν κράτορα. Item ex æquo. Herodot. διακαίωρ τῶν δεξιῶν αὐτῆ. Διακαλαμάσαρκες, apud Rhodios hœdi dicuntur, quod ſtipulas frugum depaſcerentur.

Διακαλύπτομαι. μ. ύψομαι. π. υμμαι. pateo. Depon. abſol.

Διακαρτερέω. μ. ήσω. π. ηκα perduro, tolero. propriè in tolerãtia alicuius mali. Bud. in Annot.

Διακαρρυον. uel διὰ καρύον. medicamen è corticibus uiridium nucum iuglandium.

Διακατάχω. &

Διακατέχω. detineo.

Διακαθοχή. ῆς. ἡ. bonorum poſſeſsio. διακαθοχή ἐστί δίκαιον τοῦ ἐξεῖναι κρατεῖν τὴν οὐσίαν ἢ τὰ πράγματα τοῦ τελευτήσαντος, ἐκ τῶν νόμων.

Διακαθοχος. ου. ὁ. bonorum poſſeſſor.

Διακληρόω. ῶ. ὁ. κλῆρος. Etym.

Διακληρόω. μ. σω. ω. κα. ſortior, ſorte diuido. Etym.

Διακαυσις. ιος. ἡ. ardor, efflagrantia.

Διάκειμαι. diſponor, διάθεσιν ἔχω, οὕτως διάκειμαι, Sic affectus ſum, & animatus. Lucian. in Caucaſo. καὶ πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διακείνται πρὸς τὰ ἴδια. Itẽ διακείμενος εὖ ἢ κακῶς bene aut male animo affectus, & conſtitutus.

Διακείμενον. affectus.

Διακείρω. diſcindere, prætergredi.

Διακεκλασμένος. mollis, effœminatus, luxu fractus, Luciano.

Διακεκναισμένος. ου. ὁ. exterminatus, corruptus, qui defluxit obſcuratus. Poëticum eſt pro διεφθαρμένος. Etym.

Διακεκοπται. reprobatum eſt, ἀδόκιμον ἐστι. nam illegitimum numiſma intercidebatur olim.

Διακεκριμένος. diſcretè. διακεχωρισμένος.

Διακελεύομαι. μ. εύσομαι. ω. σομαι. hortor. Depon. datiuo.

Διακενῆς. ſuperuacuè, fruſtra.

Διακενής. ές. ὁ. ἡ. ſuperuacuus.

Διάκενος. ου. ὁ. ἡ. uacuus, inanis, exhauſtus, effœtus. Vnde διάκενον διεκφ dicitur de ijs, qui fame aut morbo exhauſti ſunt. Lucian. de ijs, quos uiderat apud inferos, φοβοῦμαι (inquit) καὶ διάκενον διεσταρκότων καὶ γυμνὸς οὖς ὁρῶντας πεφαινόντων. propriè autem διάκενον dicitur quod inanibus fiſtulis cauernoſum eſt, ut Plinius loquitur, ueluti ſpongia, & pumex, κενόν uerò quod præter aërẽ nihil continet, teſte Gal. lib. 3. de differen. pulſuum.

Διακεντέω. perpungo, affigo.

Διακερτομέω. improbat.

Διακεχλιδώς. ὁ. uel διαλεχλιδώς. delicians, diffluens delitijs.

Διακεχρημένος. particulatim elocatus. ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος διεσταλεισμένος. Harpocr.

Διακεχυμένος. ὁ. ἡ. ſolutus, fuſus.

Διακήκοε πιτθακοῦ. Pittaci auditor.

Διακηρυκεύεσθαι. per præcones & internuncios de pactis agere. Bud. Com.

Διακιγκλίζω. cõcutio, moueo, διασείω. ἡ κίγκλος motacilla auicula.

Διακινδυνεύομαι. periculo petor.

Διακινδυνεύω. μ. εύσω. π. ευκα. periclitor.

Διακινέω. permoueo. (Neut. abſol.

Διακλάω. μ. άσω. π. ακα. frango. Accuſ.

Διακλείω. μ. είσω. π. ικα. intercludo. Accuſ. iung.

Διακλείπω. ſuffuror, ſubduco.

Διακληροῦσθαι, eſt κατὰ κλῆρον διανέμεσθαι, hoc eſt ſorte partiri, Bud. Com.

Διακλησιαζόμενα. deriuationes.

Διακλιμακίζω. ſupplanto, ſupero, uinco. κλιμακισμὸς enim palæſtræ genus eſt. Etym.

Διακλονέω. commoueo, διασείω.

Διακλύζω. colluo.

Διάκλυσμα. ατος. collutio.

Διακναίω. prurio, cõfrico, rado, polio. Item pungo, triſtor. Etym.

Διάκνω. mordeo, diſſeco.

Διακοιρανέω. μ. ήσω. π. ηκα. dominor.

Διακομιδή. ῆς. ἡ. tranſportatio.

Διακομίζομαι. διέχομαι, traijcio, tranſmitto flumen uel fretum, apud Thucyd. Bud. Com.

Διακομίζω. μ. ίσω. ω. ικα. tranſueho, perfero, βαστάζω. Accuſ. iung.

Διακομιστής. οῦ. ὁ. tabellarius, lator.

Διακονάω. μ. ήσω. π. ηκα. acuo. Accuſ.

Διακονέω. μ. ήσω. π. ηκα. inſeruio, miniſtro, obſequor, operam alicui nauo. Neutr. cum dati. & accuſ. Bud. com.

Διακονία. ας. ἡ. miniſterium, obſequium. Hinc illud in ingratos, κεῖθ' διακονία.

Διακονικός. dicitur ὁ ὑδροπόλιος εἰς τὰς ὑπηρεσίας, qui & ὑπηρετικός dicitur. Bud. Com.

Διακόνιον

Διακόνιον. γ. τὸ. diaconatus, sacratiũ, placentæ basis, genus bellarij.

Διακονίς. ἡ. adornatio, textura quædam, homo gracilis.

Διακονίζω. perdo, comburo, διακαίω. ἀπὸ τοῦ κονίσαι, ὅπερ ἐστὶ πίστη χρίσαι.

Διάκονος. γ. ὁ. minister. Mercurij deorum ministri epitheton. παρὰ τὸ κονεῖν, τὸ ὑπηρετεῖν.

Διακονοῦμαι. actiue, ministro, & gero, administro. Capitur interdum passiue.

Διακοπή. ῆς. ἡ. interficio, separatio. Diacope siue diastole (apud Iul. Rufinianum) figura est, cum inter duo eadem uerba diuersum ponitur aliquid medium, ut: Duc, age, duc ad nos, Latine dicitur separatio.

Διάκοποι. scissuræ. Sic item uocabantur in aggeribus meatus intercisi, siue incilia hiantia, per quæ Nilum transmittebant in arua remotiora segetibus destinata.

Διακόπτω. μ. όψω. π. οφα. intercido, frango, dirimo, disiungo, interrumpo. Item irritum facio, reprobo, reijcio. Etym. Interruptio & interpellatio præscriptionum hoc uerbo in Pandectis Græcis significatur. Διακόπτειν τὴν ἡμέραν, dirimere diem, uel diffundere diem. Διακόπτειν τὸν ἀγῶνα, ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν, dirimere controuersiam. est etiam aciem perrumpere, impressionem facere, Xenoph. Item traijcere, pertundere. Lucian. Τὸν βέλος γὰρ ἐχθρὸν εὖ μάλα δυτόνως καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν. Item interfari, & interpellare loquẽtem. Item nouitatem uetustis rebus dare, id est interpolare. Bud. Com. & Annot.

Διακοράζεσθαι ut Suid. siue διακορεῖζεσθαι, ut Hesich. est immotis & fixis oculis intueri. Vide διακυράζομαι.

Διακόρδυσις. ίος. ἡ. & διακόρησις stuprum.

Διακορέω. μ. ήσω. π. ηκα. ἡ διακορδύω. μ. ύσω. π. ύκα. stupro, uitio uirginem. Terentius imminuere uirginitatem, & uitium offerre uirginitati dixit. Plautus pudicitiam imminuere, & uitium addere pudicitiæ. Cicero offerre stuprum. Dicitur & διαπαρθενεύω pro eodem. Actiu. Accus.

Διακορής. ές. ὁ. ἡ. καὶ

Διακορεῖζεσθαι. Vide διακοράζεσθαι.

Διάκορος. γ. ὁ. satiatus, repletus.

Διακορυβέω. μ. ήσω. π. ηκα. turbo, sonũ cieo uentris strepitum ædo.

Διακοσμέω. μ. ήσω, π. ηκα. guberno, dispono, orno, digero, describo, cõpositè & ordinatè, decoreq; coagmento. Actiu. accus. Bud. Com.

Διακόσμησις. dispositio, digestio, & rata distinctio, ordo rerum compositè distinctarum, descriptio. Sic Cicero: Domus finis est usus, ad quam accommodanda est ædificandi descriptio. Bud. ibidem.

Διακοσμός. ὁ. ὁ. apparatus, digestio, distinctio, cõpositio ordinata, διακόσμησις. Dionysius διακόσμησιν ἐκκλησιαστικὴν uocat, & διακοσμόν, ordinem sacerdotum, hoc est gradus sacris ceremonijs operam nauantium & ascriptorum. In cœlo uero διακοσμόν uocat descriptionem mentium beatarum, hoc est nouem illos ordines cœlesteis. Bud. ibidem.

Διακοσιοστός. ὁ. ὁ. ducentesimus.

Διακυράζομαι. imbecilli & hebeti uisu sum, non acutam aciem habeo. παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν. Etym. Vide διακοράζεσθαι.

Διακούω. audio. præteriti particip. διακηκώς.

Διακραδαίνειν. quassare, mouere.

Διακράτησις. ἡ. sustentatio, ditio.

Διακρεία. ἡ. Euboia, à diuersitate iudicij, quo Vulcanus hominem præ cæteris admirabile naturæ opus prædicauit; Mercurius domum utilissimam esse iudicauit, & Minerua bouem.

Διακριβολογέομαι. scrupulosè disputo.

Διακριβῶ, ἐξακριβῶ, ἀπακριβῶ. pro eodẽ ponuntur, hoc est exactè compono, & absoluo, omni ope, & exacta diligentia efficio, hoc est ἀπιχυρίζομαι. Significat etiam exactè respondeo, id est statis horis euenio. Bud. Com. & διακριβῶσαι subtilius & acuratius exquirere. Aristot.

Διακριδόν. electè, egregiè, omniũ calculo approbatum, ex æquo, æquè, discriminatim. Etym.

Διακριθέντες. τά. separati, diuisi. Etym. item digressi. Iliad. α. τώδε διακριθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν.

Διακρινίζω. elimo, expolio.

Διακρίνομαι. μ. ῶμαι. prohibeo, dijudico, discerno, dispartio, discepto, ambigo, iudicio cõtendo, sub iudice certo, perficio. Bud. Com.

Διακρίνω. separo, diuido. Etym. item considero. Bud. ibidem. Vide κρίνω apud Ammonium.

Διάκρισις. ίος. ἡ, discrimen, disceptatio, hæsitatio. Bud. ibidem.

Διακριτικός. ὁ. ὁ. discernendi uim habens, uel distringẽdi, διακριτικὸν ὄψεως πᾶν λευκόν, omne album uim distringendi uisus habet.

Διακροβολίζομαι. prælium lacesso.

Διακρότως. duriter, crudeliter.

Διακρούομαι. &

Διακρούω. μ. ούσω. τ. υκα. propulso, protelo, repello, moueo, amoueo, diem eximo, dilationes frustratorias quæro, obturbo.

Διάκτορος. γ. ὁ. &

Διάκτωρ. ορος. ὁ internũcius, Mercurij epithetõ.

Διακτόρως. * Διακριδόν: ἀδ. ἐξακριβῶ, eximio. ἐ. ἀ κρίνω, omnium calculo approbate.

Διακτόρως. pacificè.

Διακυβεύω. aleam iacto, periculum subeo.

Διακυκᾶν. perturbare.

Διακυλινδέω. deuoluo, peruoluo.

Διακολλαίνω. labra distorqueo cũ sanna irrideo, uide διαμυλλαίνω.

Διακωφθαλμίζεσθαι. impudenter respicere, in faciem procaciter resistere.

Διακυμαίνω. concito. Bud. Com.

Διακύπτω. μ. ύψω. τ. υφα prospicio, transspicio, uel clatros uel rimas perspicio. Actiu. Accus. Bud. Com.

Διακυρίττεσθαι repugnare, obarietare.

Διακώδιον. pharmacum quod è capitibus papauerum conficitur.

Διακωδωνεύω. &

Διακωδωνίζω. diffamo, diuulgo. Item δοκιμάζω, exploro, probo, experior. Sumptum ab equis quos tintinnabulorum strepitu explorari mos erat, siue ab ijs qui ictu cum nolis excubias explorabant. Etym. & Eras. Chil.

Διακώλυσις. dehortatio, dissuasio, contrariũ παρακλήσεως apud Aristot. in Rhetor.

Διακωχή. ῆς. ἡ. remissio, intermissio rei alicuius, induciæ.

Διακωλυτής. οῦ ὁ. prohibitor.

Διακωλύω. prohibeo, arceo, impedio.

Διακωμωδῶ. traduco, exaggero, amplifico.

Διαλαγχάνω. ἀόρ. β. διέλαχον. sortior.

Διαλακέω. rumpo, discindo. λακὶς γὰρ τὸ ῥῆσμα.

Διαλαλέω. confabulor, diuulgo.

Διαλαμβάνω. diuisim capio, diuido, dispono, distinguo, dirimo, diduco, intersepio, intercipio, dispesco, disgrego, distribuo. Plato Symp. Aristot. 4. Polit. Xenoph. 5. παιδ. & Herodot. Thal. Item complector, explico, discepto, disputo, tracto, commentor. Aristot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν πρὸς ἣν βουλίας τί ἐστι. Plato in Tim. κοινῇ δὲ διαλαμβάνοντες πάντες. Communi consensu disputantes, Theophrast. 8. ὧν τὸ πᾶν διαλαβεῖν, In uniuersum & collectim explicare, summario tractatu complecti. Item administro, rego, διαχειρίζω. Plat. Polit. τὰ τοῦ κόσμου διειλημμένα. Item concipio, comprehendo. Aristot. ῥᾴδιον μὴ πρὸς τούτων κῆ δῆ τ ἔργων διαλαμβάνειν τῶν πίστεων, Probationem & explorationem capere, & animo concipere, ut sit διαλαμβάνω αὐτὶ τοῦ λαμβάνω. Item pro διορίζω. unde διεληλυθότως, certè, præcise. Xenoph. Ocean. καὶ διεληλυθότως ἐκρίθην. Et accusatus sum certa & præcisa iudicij formula.

Item intercipio, ut ὁ δὲ διέλαβεν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, Qui uias obsedit, & intercepit transitus stationarijs militibus. Item arbitror, existimo. Refertur etiã ad διαδιδόναι, ut sit διαμετροῦμαι, cum singuli ad mensurã accipiunt frumentum, aut uirilem portionem. Sic διανέμομαι. ut διανεμεῖν τὰ κοινά, apud Antocid. partiri inter se peculatum. Bud. Commẽt. & Annot.

Διαλάμπω. perspleudeo, interluceo.

Διαλανθάνω μ. ήσω. lateo, delitesco.

Διάλαυρος οἰκία. domus ampla, nullis alijs coniuncta. Latini insulam uocant. Bud. Com.

Διαλαφύσσω, abligurio, consumo, διαφορέω, inanio.

Διαλεγδόν. præcipue, insigniter.

Διαλέγομαι. comprobo, cõfabulor, uerba facio, disputo, differo, interrogo, & ad interrogata uicissim respondeo, exquisite sermocinor, accurate aliquid dico. Bud. Com. Vide Ammoniũ quid differat à λαλεῖν, λέγειν, & φάσκειν.

Διαλέγω. discerno, incerno, διορύττω. Bud. ibid.

Διαλείβομαι. restagno.

Διάλειμμα. interuallum, interstitium.

Διαλειπόν. ὸν. interceptum.

Διαλείπω. μ. ίψω. ψ. ίψα. intermitto, disto, differo, relinquo spatium, desisto, moror.

Διαλείφω. deleo.

Διάλειψις. ιος. ἡ. intermissio.

Διαλεγμαῖζειν. traducere, cauillari.

Διαλεκτική. ῆς. ἡ. dialectica, ars differendi. Vide principium Topicorum Aristotelis quid sit.

Διαλεκτικός. ῆ. ὸν. dialecticus, hoc est (ut interpretatur in Craty. Plato) qui interrogare, & ad interrogata aptè respondere norit. Bud. Com.

Διάλεκτος. ου. ὁ. idioma, proprietas linguæ, disputatio rerum, lingua. Bud. ibidem.

Διαλελαμμένος. distributus. Herodot. Thal. ὅτος (ποταμὸς) ἄρξαντα διαλελαμμένος.

Διαλελύσθαι. decidere, transigere.

Διαλελωβημένος ἀπαιδευσίᾳ. corruptus imperitia.

Διάλεξις. propriè dicitur hominũ scita & emendata sermocinatio, disceptatio, disputatio. Itẽ diuisio. Bud. Com.

Διαλεπτίζω διένειμον. delibro, as.

Διαλεπτολογοῦμαι. de rebus paruis subtiliter disputo.

Διαλέπτου δ' ὄντος. ἄγουν δ' ὅλου στενοῦ, pro arcto & angusto, Aristoph.

Διαλευκαίνω. dealbo.

Διάλευκος. ου. ὁ. medio candidus. Plinius libro 21. cap. 6.

Διάλημμα. διάλειμμα.

Διάληξις, sortitio, diuisio per sortem.

Διάληψις. ὁ. ὑπομνηματισμός, disputatio, disceptatio, explicatio rei quæ tractatur, commenta

tio, ut scribentis commentarios. Item interca pedo, interceptio. Bud. Com.

Διαλιθος. ον. ὁ. ἡ. gemmatus.

Διαλινόω. elabor è tendiculis retibusuûe.

Διαλιχμάζω. perlambo.

Διαλλακτῆ. conciliabiliter, ἐρωικῶς.

Διαλλαγή. ῆς. ἡ. sententia compromissariorũ iudicum, conciliatio, fœdus, amicitia. Item differentia. Alicar. in Isocr. γὴ ἢ διαλλαγὴν ὀδεμίαν εὕρισκον. Item cõsummatio, schema cũ plura argumenta in unum effectum deducuntur. Bud. Com.

Διαλλάκτης. ου. ὁ. pacificator, conciliator, qui studet dirimere lites & bella, arbiter compromissarius, in quem litigare nolentes compromittunt, ut quicquid ille de controuersia statuerit, uelut ius & æquum à petitore, ab eoq; unde petitur, habeatur. Dicitur etiam sequester, qui à Cic. appellatur ambitus interpres, & corrum pendarum tribuum conductor. Bud. Com.

Διαλλάττω. μ. άξω. π. αχα. litem inter amicos dirimo, concilio, Demosthen. ἢ νεαίρ. Item differo, διαφέρω, Lucian. Item permuto αὐταλλάττομαι, muto, μεταβάλλω, cõmuto. ut διαλλάξαντες τὰ ὅπλα ἀλλήλων. Item pretereo, ἀμείβω. Item induo apud Plutarch. in uita Cic Bud. Com.

Διάλλομαι. salio,

Δίαλμα. ατος. τὸ. saltus.

Διαλογή. διάλεξις, ἐκλογή. delectus, dinumeratio cum delectu, secretio, diuisio, disputatio. Bud. Com.

Διαλογίζεσθαι. est rationem inire cum aliquo, & subducere accepta, & expensa. Demost. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, ἀφῆκεν αὐτόν. At hic positis cum patre meo calculis, & ratione collecta, acceptilatione eum liberauit. Item differere, & disceptare, id est διαλέγεσθαι. Item dubito, cogito. ut διαλογίζομαι ταῦτα, animo hæc uoluo. Bud. Com.

Διαλογικά. scripta sunt, in quibus personę introducuntur, ut γὰ τοῖς τῶν πλάτωνος διαλόγοις, ita ut quæ scribuntur personarum potius authoritate, quàm scribentis nitãtur. Et hęc ὀξωτερικὰ ἐκάλουν, quia ad uulgi utilitatem, & institutionem scribebantur, nõ ad lectorum tantum discipulorumque scribentis, & familiarium. Bud. Com.

Διαλογισμός. ὁ. disputatio, disceptatio, sermocinatio, ratiocinatio, reputatio & cõfabulatio, ὁμιλία, διάλεξις. Item intestina sermocinatio & cogitatio. Lucæ. 9. ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. Itẽ blatteratio & uaniloquiũ, dubitatio. Bud. Com. Dialogismos fit (inquit Iul. Rufinianus) cum quis secũ disputat & uolutat quid agat, uel quid agendũ putet. Virgil. En quid ago rursus ne irrisa priores Experiar?

Διάλογος. ὁ. ἡ. sermocinatio. Quintiliã. Dialogus, hoc est sermo ex interrogatione & responsione cõpositus, de ea re, quæ uel philosophiam, uel reipub. parteis attingat, disceptans, cum apposita uerborum personarumq; expressione. Laërt. in uita Platon. & Bud. Com.

Διαλοιδορέομαι. κοῦ

Διαλοιδορέω. maledico, conuicior.

Διαλοφάω. uellicare.

Διαλύγισμα. τὸ, nexus, complicatio.

Διαλυμαίνομαι. destruo, βλάπτω, ζημιῶ.

Διαλύομαι. discedo, abeo, absoluor, à comitatu dimittor. Item morior. Item decido cõtrouersiam, transigo negotium iudiciale, litem consensu mutuo dirimo, quod transigere plerumque Iurisconsulti uocant. Et in bellicis rebus ponitur etiam pro dirimere, ut διαλύεσθαι τοὺς πολέμους, Isocra. Item pacem inter se componere, & fœdus icere, ut διαλύεσθαι πρὸς τοὺς ὁμόρους apud Polyb, & Plutarch. Bud. Com.

Διαλυόμενος. ὁ. dicitur is q quasi de re dubia, inqt Iurecosultus, & lite incerta nec finita transigit, paciscitur uero qui donationis causa rẽ certã & indubitatam liberaliter dimittit. hoc est, ὁ δὲ διαλυόμενος ὡς σανεὶ περὶ πράγματος ἀμφιβόλου καὶ δίκης ἀδήλου καὶ ἀμπλεχόντου διαλύεται. ὁ δὲ συμφωνῶν κατὰ δωρεὰν πρᾶγμα δῆλον καὶ ἀναμφίβολον φιλοτίμως συγχωρεῖ. ἐκ τῶν νόμων.

Διάλυσις. ιος. ἡ. inducię, fœdus. Item dissolutio, explicatio, interitus, rerum compositio ad decessum. Aliquando solutio, gratię relatio. Item cum acceptilatũ est aut decisum. hoc est, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀφῇ, καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. Bud. Cõ. Dialisis, apud P. Rut. Lupum uocatur eadem figura quæ aliàs dialyton, ubi demptis omnibus articulis sententiæ diuisæ pronunciantur. uel quando pro composito diuersa seorsim uerba sumuntur à suo nexu soluta, ut ἄκρη πόλις pro ἀκροπόλεις. & Herodot. ὁ δὲ νικεὸς ἦν θέης ἄξιος, pro ἀξιοθέατος, uocatur & μετατύπωσις.

Διαλυσιφιλος. ον. ὁ. qui iras simultatesq; inter amicos seminat. Epigram. libro septimo, quasi amicitię ruptor.

Διάλυτον. τὸ. dissolutio. Vide supra Ἀστάθμη, & διάλυσις.

Διάλυτος. ον. ὁ. dissolutus.

Διαλύω. μ. ύσω. π. υκα. dissoluo, dirimo, ut διαλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, dirimere controuersiam, διαλύειν τὴν ἡμέραν, dirimere tempus, diffundere diem. Item interrumpo, interpello. Διαλύειν

lo. Διαλύειν τὸν σύλλογον, cœtum dimittere. Item reconcilio, in gratiam redeo. Item soluo, satis facio. Διαλύσαι τὸν ἐγκαλοῦντα, est liberare, hoc est ἀπαλλάξαι. Est autem unum ex ijs uerbis, in hac quidem significatione, quæ actiua & passiua uoce pro eodem ponuntur. Bud. Com.

Διαλεπτύνω. μ. ύνω. π. υνα farina cõspergo. Accu.

Διαμαδῶ. conspergo, rigo. διαβρέχω.

Διαμαλάσσω. mollio.

Διαμαντεύομαι. uaticinor.

Διαμαρταίνω. pecco, erro, aberro, frustror, ἀστυγχάνω. Genitiuo iung. Vide ἁμαρτάνειν in Ammonio.

Διαμαρτυρῶμι. est quasi de scripto contestari, ut planũ sit animaduertentibus. ὁ μὴ ὢν διαμαρτυρῶν affirmabat & testificabatur quiddam nõ in sua, sed in aliena causa, in qua exceptionem intendens liti se offerebat, quo facto litem suam faciebat testificando. Qui si mendacij conuinceretur, ψευδομαρτυρεῖν, id est falsi crimine damnabatur. Bud. Com.

Διαμαρτυρία. ας. ἡ, genus est exceptionis, estque Demostheni instantia litis, summotrix petitionis hæreditatis, aut bonorũ possessionis agnitæ à propinquis. Bud. Com.

Διαμαρτύρομαι. protestor, testato reclamo, quiritor, hoc est deos hominesq; contestor. Διαμαρτύρομαί σοι, τὸ βεβαιῶ σε.

Διαμασησάμενος. ου. ὁ qui præmanducauit.

Διαμάσημα. τος. τὸ. id quod in ore mansum est.

Διαμάσησις. εως. ἡ. manditio, manducatio.

Διαμάσσειν. subigere.

Διαμαστίγωσις. difflagellatio.

Διαμαστραπεύω. lenocinor.

Διαμάχη. ἡ. oppugnatio.

Διαμάχομαι. repugno.

Διαμάττειν. abstergere.

Διαμάω. μ. ήσω. π. ηκα, scindo, demeto.

Διαμείβομαι. μ. ίψομαι. ψ. ειμαι, permuto. Depon.

Διαμειδιάω. μ. άσω. π. ακα. subrideo. Neut.

Διαμφακεύομαι. iacto me, & glorior adolescẽtis licentia. Plutarch. ὥσπερ τοῖς σοφισταῖς διαμφακεύομενος, Quasi apud sophistas glorians, & se se iactans iuuenili licentia. Bud. Com.

Διαμελαίνω. obscuro, nigrefacio.

Διαμελισμός. οῦ. ὁ. diuisio.

Διαμελητής. cunctator.

Διαμέλλω. ὁ. ἀμελής.

Διαμέλλω. cunctor, differo, moror.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. dimẽsa dies, de qua uide Harpocrat. eleganter differentem. Bud. Com.

Διαμέμφομαι. longè lamentor.

Διαμένω. μενῶ. perseuero. Neut. absol.

Διαμερίζω. μ. ίσω. π. ικα. diuido. Accus.

Διαμερισμός. οῦ. ὁ. separatio.

Διάμεσοι. οἱ. mediocris fortunæ homines.

Διὰ μέσου τεῖχος. dicebatur ille murus q meridiem in Attica regione spectabat, tres enim fuêre βόρεον, φαληρικόν, & διὰ μέσου τούτων τοῖχον. Vide Plat. Georg.

Διαμετρέω. μ. ήσω. π. ηκα. metior, dimetior. Accu

Διαμετρητός. mensuratus, διαμεμετρημένος.

Διάμετρος. ου. ὁ. diameter, dimẽsor, perpendiculum, linea recta, figuram qua longissimè patet ex æquo secans. Vide adag. Ex diametro.

Διάμηνον. τὸ. bimestre.

Διαμηνίζω. futuo.

Διαμήρισμος. οῦ. ὁ. coitio, quasi interfœmineus congressus, diuisio poterit uocari, quomodo diuisorem Cic. intelligit lib. 9. Epist. famil. extat apud Plut. in sympos. estq; Zenonis dictio.

Διαμιλλάομαι. contendo.

Διαμνημονεύω. in memoriã reduco, & reuoco, memoria repeto. Lucian. καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Et uerba sibi dicta in memoriam reuocant.

Διαμοιράομαι. diuido, distribuo, ἢ τὰς μοίρας μέμφομαι.

Διαμονή. ῆς. ἡ. mansio, permansio.

Διαμορφοῦσα. ἡ. informans, effingens.

Διαμοτῶ. illitum linimentum in ulcere condo. Aegineta. καὶ ὅταν βασιλικῷ λυθείσῃ ῥοδίνῳ διαμοτώσας, ἀκολούθως ἀκροβραπεύομεν. Bud. Commen.

Διαμπάξ. per uniuersum, utrinque, totaliter, semper.

Διαμπείρω. perforo. διακεντέω.

Διαμπερές traiectum utrinq;, omnino.

Διαμπερέως. exactè.

Διαμπερονέω. perforo, discindo.

Διαμπραθέειν. uastare.

Διαμυδαίνω. percolo, transfundo, διηθέω.

Διαμυθολογέομαι. confabulor.

Διαμύθησις. deceptio.

Διαμυλλαίνω. scindo labra, moueo labra: & procedo interdum capitur, torqueo labra in alicuius contemptum, irrideo. Etym. Item fellare.

Διαμφάδιος, uel διαμφίδιος. alienus, segregatus.

Διαμφίς. utrinque.

Διαμφισβητέω. μ. ήσω. τ. ηκα. certando mihi. siue dubitando iudico.

Διαμφοδῆσαι. deuiare.

Διαμῶ. demeto, θερίζω, ἀ δρέπω καὶ ἀμάω.

Διαναπαύω. recreo, requiesco.

Διανασείειν. assurgere.

Διανεῦσαι. traijcere.

Διαίδιχα. diuisim, dupliciter, in duàs partes.

Διαιέμομαι. serpo, diuulgor, patior. Bud. Com.

Διαιέμω. μ. ιεμῶ. distribuo, committo, mando.

Διαιδύω. μ. ιύσω. π. δυκα. annuo, innuo, indico, inuerto.

Διαιτησιμός. ὁ. ientaculum apud Athenæum.

Διαιήχομαι. tranato, traijcio, pertranseo.

Διανθής. ἐος. ὁ. ἡ. habens duplicem florem.

Διανθίζω. μ. ίσω. π. ικα. facio florere, flores colligo, floreo, uariegatus sum & distinctus.

Διανίζω. lauo, purgo.

Διανίσαμαι. μ. ήσομαι. exurgo, excito, eleuo.

Διανοέω. μ. ήσω. τ. ηκα. animaduerto, delibero, cogito, in animo habeo, imaginor.

Διανοηθείς γνῶς. ὁ. animo uolutans.

Διανόησις. ιος. ἡ. deliberatio, animaduersio.

Διανοητικόν. quod in ratione est.

Διάνοια. ας. ἡ. sententia, intelligentia, ingenium, mens, sensus, sensum, cogitatio, intellectio. Vna ex quatuor animæ affectionibus, mediaq; est inter νόησιν & δόξαν, siue πίστιν, circa mathematica uersatur. Item schema apud Oratores sensum magis, quàm uerba designans. Budæus in Com. Dianœa apud Iul. Rufinianum figura est, quã fieri dicit, cum proponitur non id quod fieri oportet, sed quod fit. Vergil. Furor arma ministrat.

Διανοίγω. adaperio.

Διανομεῖς. οἱ. dispensatores.

Διανομή. ῆς. ἡ. distributio, diuisio, largitio ad populum, & διανομὴ κρέως, uisceratio. Nã ita Catini uocauerunt cum carnes siue crude siue coctæ, & quandoq; panis uinumq; populo domũ perferendũ prębebatur. Suet. Adiecit epulũ ad uisceratione, Tracta origo uerbi ab ijs q cæsis animalib⁹ in sacrificijs uiscere dispertiebãtur.

Διαντλάω. μ. ήσω. π. ηκα. exhaurio. Accus.

Διαντλέω. perfero.

Διανυκτερεύω. μ. εύσω. τ. ευκα. pernocto, διαγρυπνῶ. Eodem modo διαμορεύειν Attici dicunt. Neutrum.

Διανύτω. ιῶ.

Διανύω. μ. ύσω. π. υκα. perficio, transigo, perago. Βίος διωυσμένος, acta ætas. Accus.

Διαξαίνω. carpo, lanio. ἀναιρῶ, διακόπτω.

Διαξιφίζεσθαι. propriè gladio decertare. ponitur pro pugnare quouis modo.

Διάξυλον. ὸν. quod in medio lignum est absque medulla. scribit Dioscorid. aspalathum à Syris ita uocari, quod lignosus hic frutex esset. Competit enim ea uox inquit Marc. Vergil. omnibus his quæ nec inania sunt, nec tenerã fungosamq; materiam habent, sed lignosa soliditatè duram.

Διαπαγκρατιάσας. ὁ. qui decertauit.

Διαπαιδαγωγῶ τὸν καιρόν. tempori seruio, tempori me accommodo. Bud. Com.

Διαπαίζω. derideo.

Διαπαλαίω. luctor.

Διαπάλη. ης. ἡ. lucta. Ἐν διαπάλαις γενόμενοι. Cum iam luctari cepissent.

Διαπαλύνω. coinquino. Eurip. μολύνω.

Διαπαντός. semper.

Διαπαπταίνω. circũspectare, παπταίνω. Bud. Cõ.

Διαπαρατριβή. ῆς. ἡ. conflictatio, assiduitas.

Διαπαρθενεύθεῖσα. stuprata.

Διαπαρθενεύω. μ. εύσω. τ. ευκα. deuirgino, stupro uirginem, διαφθείρω. Accus.

Διαπαρθένια. τὰ. munera quę sponsæ pro delibata uirginitate dantur. Cæl. lib. 11. cap. 60.

Διάπασμα. ατος. τὸ. inspergimen, unguentum quoddam, quod aridis odoribus cõstat, aspergo sudori inhibendo comparata. Fit autem ad sudores coërcẽdos, ut à balneis inarescant corpora. Mar. Verg. ostendit non ad sudores tantum arcendos, sed uniuersa corpora siue eorũdem partes aliquas, uel fouendas, uel laxandas, adstringendas molliendas ue huiuscemodi asperginas adhiberi solitas, quem consule lib. 1. cap. 21. ad Dioscorid.

Διαπάσσω. inspergo.

Διαπαταλεύω. clauis humo affigo, & extendo.

Διάπειρα. ας. ἡ. experimentum.

Διαπατάω. decipio.

Διαπείλέω. minor.

Διαπείρω. transfigo, traijcio.

Διάπειρος. ον. ὁ. ignotus.

Διαπελεκίζω. securi ferio.

Διαπέμπομαι. accerso, edico. Significat etiã ablego, sicut διαπέμπω, mitto legatos. Bud. Com.

Διαπεπασμένα. τὰ. dispersa maculis.

Διαπεράνομαι. & διαπεράω. μ. άσω. τ. ακα. prodeo, exeo.

Διαπεδικᾶσαι. traducere, culpare.

Διαπερονάω. fibula connecto.

Διαπεροόμαι. μ. ώσομαι, τ. ωμαι. transeo, trãsmeo. Neutr. accus.

Διαπείσιμι. spe frustrarer. Aristoph.

Διαπέτονται. peruolant.

Διαπετηδεύω. transfero.

Διαπεφώνηκεν. extremam uocem ædidit, expirauit. Chrysost.

Διαπήγνυμι. adopto, conglutino.

Διαπλοκίζειν. fuco imponere, fallere. πλοκίζειν enim adulterinam comam dixere Attici.

Διαπήρωμα. ὸν. oblæsio.

Διαπιλεύω. resudo.

Διαπιθηκίσαι. ludere, sumptum à simijs.

Διαπινόμενον. ν. epotum.

Διαπίνω. τὸ πεοπίνω.

Διαπίπτω. μ. ίσω. elabor, interlabor, Xenop. ἑλλη. lib. 3. & 4. Item intercido, quasi inter digitos labor. Itē διαλύομαι & φθείρομαι, hoc est diffluo & euanesco, Plato in Phæd. Est etiam aliquando intercipi. Plut. in Apoph. Δειφοβάθη διαπεσεῖν. Item διαμαρτάνειν, aberrare. Bud. Com.

Διαπιστέω. μ. ήσω. τ. ηκα. non credo.

Διάπλασις. figura.

Διαπλάσματα. τά. unctiones aut fomenta, quibus totum corpus oblinebant.

Διαπλάττω. conformo, formo, ut discipulus formatur à præceptore. Item illino. Dicitur Galeno de membris fractis, quæ sanata reconcinnātur, & formæ suæ restituuntur.

Διαπλέκω. διαστῶ. dissipo, perstringo, perrumpo. Item uariegare, διάγειν, Aristoph. Auib. Bud. Com.

Διάπλεος. ν. ὁ. ἡ. plenus.

Διαπλέω. pernauigo, enauigo.

Διαπληκτίζομαι. μ. ίσομαι. τ. ισμαι. decerto, pugno, contendo. Datiuo iung.

Διαπληκτισμός concertatio, rixa.

Διαπλήσσω. perfringo, dissipo.

Διαπλοκή. ῆς. ἡ. simultas.

Διαπνέομαι. cui facilè succi perspirabili cute digeruntur. Bud. Com.

Διαπνέω. effluo, efflo, euanescere facio, difflor, euaporor.

Διαπνεῖν. τὸ. Plutarch. in commentario de causis Natural. si castigata habetur lectio, uide appellare uolucrum genus.

Διαπνοή. ῆς. ἡ. aëris attractio præter propositum, spiraculum. Cæl. lib. 14 cap. 52. uaporē aliquando uertit Linacer & habitum.

Διαποδίζω. exquiro, examino, extorqueo, tormētis exquiro.

Διαπόδισμός. ν. ὁ. genus saltationis, saltusue.

Διαποίκιλος. uerficulor, gēmis distinctus. Bud. Commen.

Διαπολεμῶ. decerto, rem gero.

Διαπολιτεύεσθαι. dicuntur propriè ciues, quando inter se digladiantur contendunt q; ac bellum agunt intestinū, quòd etiam ἀπολιτεύεσθαι dicitur Theopompo, Ammonium uide.

Διὰ πολλοῦ. diu, multo tempore, multo post.

Διαπομπεύω. in pompam progredior.

Διαπονδαλαίζω. disijcior.

Διαπονεῖν. &

Διαπονεῖσθαι. ἐξεργάζομαι. elaboro, expolio, conficio, excolo. Xenoph. ἐκπλέω δὲ πάντα διαπονούμενοι. Summo labore efficientes. Et διαπονεῖσθαι, τὸ περὶ τι καταγίνομαι καὶ φροντίζω, καὶ ἀσχολεῖσθαι, satago, cum labore occupor. & διαπονούμενος, molestè ferens. Διαπονῶ τὸ σῶμα, αὐτὸ τοῦ ἀσκῶ καὶ γυμνάζω. Bud. Com.

Διαπόνοι. canes quosdam uocabant Cretenses, quibus in uenando gloria erat plurima. Sic dicti à labore, siquidem noctu etiam laborabant, sæpe q; feris assidentes dormiebāt, mox exorta luce depugnaturi.

Διαπόντιος. ν. ὁ. ἡ. maritimus, mare peragrans.

Διαποροῦν. traijcio.

Διαπορεία. dicitur Græcè, quam uulgò uocant oppositionem. Cicero intercessionem. Vnde διαποροῦμενος, intercessor: sicut idem lib. 3. de Legibus, Intercessor rei malè salutaris esto ciues. Bud. in Annot. & Com.

Διαπορέω. μ. ήσω. τ. ηκα. dubito, admiror, interrogo, inquiro cum dubitatione, sum ancipitis animi, ac consilij inops. Vnde διαπορεῖσθαι quod plus est quàm διαπορεῖν. Plato in Phæd. ἐπὶ ἀεχαίας διαπορῶμαι, Prorsus ad infantiam redigar. Bud. Com.

Διαπόρησις. ιος. ἡ. dubitatio. Itē figura sermonis quæ & ἀπορία. Rhomanus Aquila uertit ad dubitationē. Hac utimur (inquit) cum uolumus uideri dubitare, & quasi ab ipsis iudicibus consilium capere, quo potissimum genere orationis utamur. Vide etiam Rut. Lupū in Aporia.

Διαπορθμεύω. καὶ

Διαπορθμεύω. transfero, traijcio, transueho, transmitto, διαπεμπω, διακομίζω. Plato ait dæmonem ἑρμηνεύειν καὶ διαπορθμεύειν θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Hoc modo Dionys. διαπορθμευτὴν pontificē facit, quasi conciliatorem, transmissorem, portatoremq; humanarū precationum ad deum, diuinarūque rerum ad hominem deportatorem, per quem cōmeatus ultro citroq; datur, Bud. Com.

Διαπορία. dubietas.

Διαπορθμῶν. ον. ὁ. stupore attonitus, cunctabundus.

Διαπόρφυρος. ν. medio purpureus.

Διαπραθεῖν. uendere, πέρθειν.

Διαπράττεσθαι. pacisci. Lucian. Necro. ἄρτι ὁ ἡγεμὼν ἐν πρὸς λίνος τούτων διαπραξάμενος τὴν κατάβασιν. Item cōficere, transigere, peruincere, & perficere contendo, & assequi, exequi. Lys. ἐγὼ διεπραξάμην, ὥστε τὸ πρώτης τεταγμένος μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις, Tandē peruici, ut me in prima acie pugnante alij subsisterent. Item patrare. Demosth. Item enarrare, ut τὰ ἀπόρρητα διαπράττεσθαι. Διαπεπραγμένον ἔριον elaborata lana. Bud. Com.

Διαπράττω. idem quod διαπράττομαι, perficio, ab-

cio, absoluo. Plut. in Cæs. διὰ τὸ πρᾶκτ' αὐ ὁ πόλεμος. Iam confectum esset bellum. Bud. ibidem.

Διαπρεπής. ές. ὁ. ἡ. eximius, insignis.

Διαπρέπω. μ. ψω perseuero honestè uiuēs, κάλλει, ἀπρίπῃ πρεπόντως διάγω, excello, proficio, lucco, renido, ut διαπρέπω τὸ βίος, excello hos eleganter uiuendo. Item orno. Plato in Gorg. φύσιν ψυχῆς ὥστε μεγαλοπρεπῆ ἐνὶ διαπρέπει μορφώματι.

Διαπρεσβεύομαι. καὶ

Διαπρεσβεύω. legatos mitto.

Διαπρέψας. ὁ. λαμπρός.

Διαπρήσσω. seco, pertranseo, persulco, Odys. β. Item seduco, mentior.

Διαπρυσεύω. indicium defero.

Διαπρίομαι. premo, furio in aliquem.

Διαπρίω. & Διαπρίω. μ. ίσω. σω. ικα. seco, deseco. Accus.

Διαπρό. per totum, omnino, prorsus. Iliad. κ.

Διαπροείσι. pertransibat.

Διαπρύσιος. α. ὁ. penetrabilis, auditui peruius, clarus, omnibus modis cōmodus, & absolutus.

Διαπρύσιος πόλεμος. inexorabile bellum.

Διαπταίω. effutio, eglomero. Lucian. τοῦτο καὶ ἐπὶ πλέονα διαπτάσθαι καὶ βαρβαρίζεσθαι.

Διαπτάω. μ. ήσω. σω. ηκα. offendo, uolo. as.

Διαπτόρω. extendo, propriè alas.

Διαπτοέω. μ. ήσω. σω. ηκα. terrefacio. Accus.

Διαπτοηθείς. γήτος. ὁ. trepidus.

Διάπτοντες. stellæ appellantur micantes.

Διάπτυξις. ιος. ἡ. solutio, explicatio.

Διαπτύω. despuo, accipitur pro contemnere, & auersari.

Διάπτωσις. ιος. ἡ. dissolutio.

Διαπυκτεύω. μ. εύσω. σω. ευκα. pugnis decerto. Neutrum.

Διαπωθάομαι percuotor, ἐρωτάω.

Διαπυρίζομαι. accendor, irascor, διοργίζομαι.

Διάπυρος. α. ὁ. ἡ. ignitus, candidus, acer.

Διαπυρόω. μ. ώσω. σω. ωκα. accendo.

Διαπυρεύω. sublato igniculo quippiā significo, illustro, conspicuum facio. Bud. Com.

Διάπυστα audita & intellecta.

Διαραι τὸ στόμα. os aperire.

Διαράνω. inspergo.

Διάρατος. α. ὁ. φανερός.

Διάργεμος. partim albus, partim niger.

Διαρδίω. irrigo. Actiu. accus. iung.

Διαρθρόω. articulo.

Διαρθρόομαι. μ. ώσομαι. σω. ωμαι. confirmor in membris.

Διαρθρόω. μ. ωσω. σω. ωκα. per membra compono, ordino, trado, exprimo.

Διαρθρώμα. ος. α. ὁ. fistulosus, perfectus.

Διάρθρωσις. ιος. ἡ. articulatio, explanatio, membratura, formatio, commissura artuum.

Διαρθρωτικός. ή. ὁ. prospectans.

Διαρίθμεομαι. τὸ διαλογίζομαι.

Διαρικνεῦμαι. incuruor, flector.

Διαρπίζομαι. iaculum transmitto.

Διαρκέω. μ. ήσω. σω. ηκα. perseuero, perduco, duro sufficio, adiuuo, οὐκ ἐπὶ διαρκῶν dicitur Luciano uiribus iam destituitur, cui uires iam deficiunt.

Διαρκά. aduerbialiter pro abunde Luciano in Micyllo.

Διαρκής. ές. ὁ. ἡ. duratiuus, sufficiens.

Διαρκῶς. sufficienter.

Διάρμα. ατος. τὸ. κόσμος. spacium, interuallum. Vtitur eo Hermogenes περὶ λαμπρότητος.

Διαρροθέω. perturbo.

Διαρπάζω. rapto, diripio.

Διαῤῥαίω. uasto, corrūpo, mollio, diffluo. Odys. α.

Διαῤῥήγνυμι. μ. ήξω. σω. ηχα. interrūpo, dirumpo, per mediū rumpo. Item rumpo. id est stomachū moueo, disrūpo, dolore & indignatione impleo, Cic. Licentia audacior, qua ante rumpebar, nūc ne moueor quidē. Sic rumpi dicuntur inuidi. Demosth. ἀλλ' αὖ σὺ διαῤῥαγῆς ψυχὴ δίμυος. Stomachandi etiā uerbū à Latinis in eadem significatione usurpatur, quod est διάκνεσθαι, πίμπρασθαι, ἀχπνιγεσθαι. Actiu. accus. Bud. Com.

Διαῤῥήδην. palàm, luculenter. Bud. Com.

Διαῤῥήκτης. insidiator, ἐπίβουλος.

Διαῤῥικνοῦσθαι. lumbos indecore circumagere.

Διαῤῥίπτω. disijcio.

Διάῤῥοια. ἡ. copiosus alui, sine inflāmatione exulcerationeq; fluor, profluuium uentris.

Διαῤῥυέω. diffluo, διαφθείρομαι.

Διάρσις. elatio, sublimitas. ἐκ διάρσεως, è sublimi

Διαρτημῆσαι. diuidere, διελεῖν, κατακόψαι.

Διαρτάω. μ. ήσω. σω. ηκα. suspendo, compono. Actiu. accus.

Διαρτίζω. reformo, fingo, perficio.

Διαβαλακωνίζειν. mollem & delicatū esse, in delitijs agere. ἀπὸ τοῦ σαλδοῦ, ὃ δεῖν ἀκριβῶς διαβαίνειν, ὃ οἱονεὶ σείεσθαι.

Διαβαλλόω cōmoueo, cōcito. Lucian. ὡς ἐπλησε τὴν δ' ἐν τῇ πόλει καὶ διεσάλευσεν ὅτι, Compleuit iste urbem, concitauitq;.

Διαβαλπίζω. diuulgo, translatio à præconibus.

Διαβαστός. putrefactus.

Διασαρδανίζω. Sardonium risum rideo, subsanno, aliàs διαβαρκωνίσαι.

Διασωλεῖσθαι. delitiari, ἁβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι.

Διασαφῆσαι. explicare.

Διαβαβίζω.μ.ίσω.τ.ικα.manifesto. Actiu.accuſ.
Διασαφῶ.declaro,aperio,illuſtro,illumino.
Διασείω.μ.ίσω.τ.ικα.quatio,concutio.Accuſ.
Διασήθω.deleo.
Διασηκῶσαι. ferre, contrectare, pondus æſtimare manu.
Διασημαίνω.do ſignũ,manu ſignifico, nota inſigno,ſigno aliquo noto, cõmonſtro. Bud.Cõ.
Διαϑσημος.ε.ὁ.ἡ.inſignis,λαμπρός.
Διασυμόπατος.illuſtriſſimus.
Διαϑσια.ίων.τὰ.Ioualia, quæ & διϊππόλια uocantur apud Ariſtoph.
Διασιλλᾶν.τὸ.διασύρειν.illudere,cauillari.
Διασιμᾶν.idem,διακωμωδεῖν.
Διασιωπῶ.obmuteſco.
Διασκαλιϑδίω.ligonibus terram uerſo.
Διασκανδικίζω. ignauus ſum, formidoloſus & negligens ſum,more Euripidis,cuius matrem ſcandicas uenditaſſe ſcribũt comici.Ariſtoph. Equit.μὴ μοίγε,μὴ μοι,μὴ διασκανδικίσῃς.
Διασκαριφῆσαι. aues dicuntur, cum unguibus terram ſcalpunt. Itẽ διαλύω,abigo,à σκάριφον quod feſtucã notat, quæ facile loco mouetur.
Διασκεδάζω.μ.ϑσω.π.ικα.diſſipo,diſpergo,diuulgo.Accuſ.iung.
Διασκέπτομαι. diſpicio,perſpicio,cõſidero,conſulto,contemplor,διαλογίζομαι.
Διασκευάζομαι.συσκευάζομαι,ſarcinas cõpono, colligo uaſa, ut qui foro ceſſuri ſunt,aut alias migraturi. Demoſth. Item digeror, diſponor ordinibus diſcretis.Gregor.εἰς ἀϑλον.Bud.Cõ.
Διασκευάζω.μ.άσω.τ. ικα. apparo, orno, adorno,exorno,cõpono. διεσκευασμένος ὁ ἀνὴρ, in armis exiſtens,ut Cæſar dixit,& quaſi accinctus. Accuſ.Bud.ibidem.
Διασκευή.ῆς.ἡ.apparatus,ornamentũ, & inſtrumentum,ut lectiſternia,& lecti ſtrati Athenæo. Bud.ibidem.
Διασκευωρέω.μ.ήσω.π.ικα.cuſtodio,conſeruo, pello.Accuſ.iung.
Διάσκεψις.ιος.ἡ.conſideratio,conſultatio,cõtemplatio.
Διασκιωπτέον.caſtrametandum,καταλυτέον.
Διασκίδνημι.μ.ήσω.τ.ικα. diſſipo, diffundo. Accuſ.
Διασκοπεῖν.perſpicere,ſpeculari.
Διασκοπέομαι.ſpecto.
Διασκορπίζω.μ.ίσω.π.ικα.ſpargo,diſpgo.Accuſ.
Διασκοπάομαι.μ.άσομαι.exploro.
Διασκίεντες.οἱ.extergentes.
Διάσμα.ατος.τὸ.prima ueſtis ſciſſio, & cõfectura, Callimach.διάσματα φάρεος ἀρχήν.
Διασμήχω.μ.ήξω.π.ηχα.purgo.Accuſ.
Διασοβέω.perturbo.
Διασπαδᾶν.diſſipare,prodigere.
Διασπαραγμόω.dilanio,dilacero,diſcerpo, dilapido.
Διασπασμός.ε.ὁ.diſſipatio,diſſolutio.
Διασπάω.μ.ϑσω.τ.ικα.diuello,amplio, diſſipo,perfringo,perrumpo,diſtraho,& membratim dilanio. Iſocr.& Demoſth.4.κατὰ φίλιππ. & Plut.in Ant. & Cæſ. Item diſtringo, τὰ ἐξιστῶ. Lucian. τὰ ἰδιωτικὰ πράγματα ἔχω,μόνον κάμνων, καὶ πρὸς ζοφώδεις ὑπηρεσίας διασπῶμαι.Accuſ.Bud.Com.
Διασπείρομαι.diſſipor,diſpergor.
Διασπείρω.diſpergo.Actiu.accuſ.
Διασπεύδω.excito.
Διασπορά.ᾶς.ἡ diſperſio.
Διασπορεύς.έος.ὁ.diſperſor.
Διασαδόν.ſeorſim,per interuallum.
Διασασιάζω.μ.άσω.τ.ικα.ſeditionem ago, ad ſeditionem & diſſidium perpello, diſſidere facio,diſſidium cieo.Plutarch.ὁ δὲ μαλλιος διεσασιαζε τὴν πόλιν. Latinè ſolicitare hoc dicũt aliquoties. Liuius, Nec ſolicitare quietæ ciuitatis ſtatum.Bud.Com
Διάσασις.ιος.ἡ.ſeparatio,diſtantia,diuiſio,interuallum, dimenſio. Item diſſidium. Ariſtot. μεγίστη μὲν ἴσως διάσασις ἀρετὴ καὶ κακία, Seditionis cauſa eſt in ciuitatibus,uirtus & uitium.Bud ibidem.
Διασατέω.διασασιάζω.
Διάσατος.ε.ὁ.diuiſibilis.
Διασέχειν.tranſire.
Διασέλεδος.idem eſt quod διοείζεδος, διαιρεῖδαι, ut διασέλλειν,διοείζειν,διαιρεῖν,hoc eſt diſputare, diſceptare & explicare.Bud.Com.
Διασέλλω.μ.ελῶ.π.αλκα.diſtinguo.Accuſ.
Διάσημα.ατος.τὸ. ſpacium, intercapedo, interuallum.Bud.Com.
Διασημαλικὴ φωνή.interuallata uox, hoc eſt, quæ cum interuallo ſuſpenditur, quemadmodũ fit in cantionibus, & in legendis uerſibus heroicis.Huic opponitur συνεχή.Cæl.lib.5.cap.24.
Διασῆσαι,ἀντὶ τοῦ διαπράξαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.Harpocrat.
Διασίζω.diſtinguo,diſpungo,ut inquit Seneca.
Διασίκτης.ὁ.diſtinctor.
Διάσιξις.καὶ
Διασολή.ῆς.ἡ.diſtinctio,dilatio.& motus ille cordis uel arteriarum qui in pulſibus inſurgit atq; ſeſe extollit,apud medicos.Item figura,quãdo dictio à dictione diſtinguitur, aut quãdo ſyllaba contra naturam extenditur.Vide ſupra διακοπή.
Διασοιβάζω.conſtipo,farcio.
Διασοιχίζω.diſpono,ordine colloco.
Διασολεύς.έως. inſtrumentum quod inijcitur

in uterum anumúe Galenus.

Διά σόματος ἔχειν. sæpe commemorare.

Διασομωτρίς μήλη. melotis, instrumentum, quo os clausum reseratur.

Διασοχάζομαι. coniecto, auguror.

Διαστρέφω. μ. ψω. τ. ψα. peruerto, inuerto, obtorqueo, contorqueo, distorqueo, deprauo. hoc est, ex rectis facio flexuosa. Vnde διεστραμμένα, distorta & obliqua, hoc est, minimè syncera ac simplicia. Et διεστραμμένοι, strabi, quibus oculorum acies est peruersa aliter quàm decet cernentes. Bud. Com.

Διαστροφέω. μ. ήσω. τ. κα. exagito, discutio. Accu.

Διαστροφή. ῆς. ἡ. contortio, Item peruersio, ratio nec rectè nec ordine constituta. Latini peruersitatem uocant. Cic. in Offic. Vt si quis in foro cantet, aut in funere, aut si qua est alia magna peruersitas. id est, διαστροφὴ & διεστραμμένον. Bud. Com.

Διάστροφος. ου. ὁ. peruersus, id est, qui ordine peruerso & contrà quã decet, facit. distortus. Cic. Multa genera enunciandi nec ullum distortius quàm hoc quod Chrysippus. &c. Διάστροφοι φρένες, insana mens. Διαστροφὴ μορφή, mutata forma. Διάστροφοι ὀφθαλμοί, obliqui oculi, strabi, inuersi, quales sunt hominis insani.

Διαστρώννυμι. καὶ

Διαστρωννύω, sterno.

Διάσυλος. ὁ. cum trium columnarũ crassitudinẽ intercolumnio interponere possumus. Vitru.

Διασκάσαι. dispergere, διασκεδάσαι.

Διασυρμός. eleuatio, irrisio, obtrectatio. Item distractio. Item figura quando dictio ad duo diuersa significata trahitur, ut Strepit anser inter olores, pro eo quod est, ineptus poëta inter doctos. Bud. Com. Vide Iuli. Rufinianum. Diasyrmos (inquit Romanus Aquila) ea figura est, quo ludentes: quę dicũtur ab aduersarijs dissoluimus: qualis est ille locus pro Murena in Sulpitium, totus de iure ciuili.

Διασύρομαι. detraho, calumnior. Aristot. Rheto.

Διασύρω. μ. υρῶ. τ. υρκα. detraho, carpo, conuicior. Item distraho, ægrè traho, ut ἀπὸ σύρω in Hippocr. ὅταν προχαλῶν ὀλιθήσῃ, καὶ πεσὼν διασυρῇ. Quã membris distractis agitatur, ut ranæ innatantes. Bud. ibidem.

Διασυστῆσαι. constituere, instituere.

Διασφαγή. ῆς. ἡ. intercissio, diuortium.

Διασφαγξ. γος. ὁ. aliàs διασφαξ. distantia loci, interuallũ, locus inter duas rupes profundus, crepido rupium.

Διασφαλίζομαι. fortifico.

Διασφενδονέω. μ. ήσω. τ. κα. torqueo tali supplicio quale describit Plutarch. in Alexand. διεσφενδόνησ' ὀρθίων δεινόβριον εἰς τὸν καμφθεὶς τῶν, ἑκατέρῳ μέρος προλαρτήσας τοῦ σώματος, εἶτα μεθεὶς ἐκάστερον ὡς ὥρμησε ῥύμῃ φερόμενον τὸ προσῆκον αὐτῷ μέρος νέμεσθαι.

Διασφόρος, peruersus, strabo, διάστροφος.

Διαχηματίζειν. formam inducere, formare, figurare. Lucian. in Cauc. πεπλάσθαι μὴ ἐχεῖν ἄλλον δέ τινα, καὶ μὴ κοινῶν διεχηματίζῃ τὸν τρόπον.

Διαχίζω. μ. ίσω. τ. ικα. scindo. Accus.

Διαχών. distans, procedens, διελθών.

Διασώζομαι. tueor, seruo.

Διασώζω. μ. ώσω. τ. ωκα. saluo, seruo. Gaza, αὐθεντίαν εἰς ὅλον ἑαυτὸν διεσώζετο. Cic. Tenebat authoritatem in suos.

Διαταγή. ῆς. ἡ. dispositio, διάθεσις.

Διάταγμα. ατος. τὸ. edictum magistratus.

Διάταξις. εως. ἡ. constitutio, ordinatio, uel edictũ principis, descriptio & ordo.

Διαταράττω. conturbo, perturbo.

Διαταράττομαι. percellor, cõmoueor, perturbor. Lucian. τίς ἐκ αὐ διεταράχθη.

Διάτασις. contentio, uocis & uirium cõtentio. Aristot. πάς ὁ διατάσεις τῶν πάθεσιν, ὁ κλαυσμὸς ἐκ ὀρθῶς ἀποθορύβεσιν.

Διατάττομαι. &

Διατάττω. μ. άξω. τ. ακα. constituo, ordino, impero, edico, duco exercitum, describo, decurio, in decurias distinguo, πεζοτάττω, digero & cõpono in ordines. Vnde στρατεύονται διαταξάμενοι, ordine composito incedentes, uel in stationibus & uigilijs dispositi. Accu. Bud. Com.

Διαταῦτα. propterea, & idcirco, præsertim cum secundo loco periodi ponitur.

Διαταφρεύω. fossa dirimo, διασκάπτω.

Διαταχέως. aduerb. statim, citò.

Διατείνομαι. inuehor, cõtendo, nitor uehementer, obnixè contendo, ut διατείνομαι τὰ κάλλιστα πρᾶξαι. Huic opponitur τὸ ἀποῤῥαθυμῶ. Item διαβεβαιοῦμαι, asseuero, affirmo. Item intento, καὶ προτείνομαι. Xenoph. διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰς πελτάς, οἱ δὲ τὰς πέλας Bud. Com.

Διατείνω. μ. νῶ. τ. ακα. addo, protendo, extendo, distendo, dispendo, continuò loquor, λέγω διαῤῥήδην. Et pertineo. id est δήκω καὶ δήκομαι. Aristot. καὶ ἐφ' ὅλον δὴ διατείνει ἡ θεωρία. Etiam pertinet ac pertendit beatitudo. Actiu. accus. Bud. ibidem.

Διατειχίζω. μ. ίσω. τ. κα. diuido, sepio, arceo. Accus. iung.

Διατείχισμα. ατος. τὸ. interiectus, murus, arx.

Διατεκμαίρομαι. σοχάζομαι, σημειοῦμαι. conijcio, significo.

Διατελέω.μ.έσω.σ.εκα. perficio, compleo, perseuero, permaneo. Quando perseuero significat, neutrum absol. est, aliàs uero actiu. & accus. iungitur, ut τὸν βίον διατελῶ, uitam traduco. Iunctum autem cum participijs aliorum uerborum, uacare ferè uidetur in oratione, quantum ad significationem, ut διαπελῶ ποιῶν, αὐτὸ τοῦτο ποιῶ. Sic quod Cicero dixit. Nec enim excursione uteretur, Gaza transtulit, οὐδὲ γὰρ ἐκδρομαῖς χρώμενος ἀν διετέλει. Διετέλει τοῖς λόγοις ἐμφιλοσοφῶν, Literis assiduam operam nauare perge. Bud. Com.

Διατέλεσ. continuè, assiduè.

Διατέμνω. diuello, discindo. διαπάω.

Διατρυσαίνω. exicco, ξηραίνω.

Διατεταμένος. ὁ. distentus.

Διατετρανέις. perforares, apud Herod.

Διατετριφὼς, pro διατρίψας.

Διατείνω. diuido.

Διατιλώειν. λυγίζεσθαι.

Διάτηξις. tabes, διατήξας τῷ πυρὶ μαλθάψας. Aristoph.

Διατηρέω.μ.ήσω.σ.ηκα. conseruo. Accus.

Διάτήρησις.ιος.ἡ. conseruatio.

Διατητρῶ. perforo, torno. unde διάτητρον, foratile, pertusum, tornatile, uel torno factũ. Alij διάτρητον & διαβρέω, pro eodem dicunt.

Διατί. cur.

Διατίθεμαι. bene aut secus de re aliqua statuo utorq;. Isocr. in Panath & Gregor. καὶ τὴν φυγὴν ὡς κάλλιστα διέθετο, De exilio suo cõmodissime statuit, calamitatem in bonum commodissime uertit. Dicitur hoc etiã εὐτίθεσθαι. Item testor aut testamento meo aliquid mando hæredibus, Demosth. Item uenalia expono, uendo, Demosth. Item paciscor. Aristophan. ἢν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοί. Nisi mihi stipulanti promittãt. Διατίθεμαι πρὸς τοῦτο. Animum ad hoc impello. Bud. Com.

Διαθέμενος. affectus, animatus, dispositus.

Διατίθημι.μ.ήσω.σ.ηκα. afficio, uexo. Demosth. ἵνα γὰρ δήπου ὅν τρόπον ὀρχομενοίους διέθηκε, Quibus incommodis affecerit Orchomenios quomodo uexarit. Item dispono, præparo, καθιστῶ, οἰκονομῶ, constituo, compono. Item τὸ ἀποτελῶ καὶ ἀπεργάζομαι, efficio, reddo. Demost. οὐ ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν, An omnes infidos nobis reddemus? Bud. Com.

Διατίμησις.ιος.ἡ. æstimatio. habet.

Διαιμητικός. iudicatorium, quod iudicãdi uim

Διαθυμάλεος.ρ.ὁ. calidus, ardens.

Διαθρῶ. pertundo, torno: sicut διαβρῶ, & διατρέω.

Διατλάω. perfero, patior.

Διατμάγω.μ.ἄξω. incido, diuido. Accus.

Διατμήγω.μ.ήξω.σ.ηχα. diuido, scindo. Accus.

Διατοιχεῖν. in hoc atq; illud latus nauis iactari, ut in tempestate fieri solet.

Διάτονος.ρ.ὁ. uehemens, extentus, ὀξύτονος. Item διάτονοι.οἱ. lapides qui perpetua crassitudine utraq; parte religando, parietum soliditatem confirmant. Hos Vitruuius frontanos appellat.

Διάτορον.ρ.τὸ. magnum in uoce. παρὰ τὸ θορῶ, τὸ σαφηνίζω.

Διάτορος.ρ.ὁ.ἡ. penetrans.

Διαβαίμις.ὁ.ἡ. depygis, qui attritas habet nates. βαίμις γὰρ τὰ ἰσχία.

Διαβαινῶ. διαδαφῶ. declaro, explano.

Διαβαχκλίζομαι. præcipitor.

Διαβέπομαι. αἰσχύνομαι, quod etiam ὑβρέπομαι dicitur. Est etiam oculos auertere & aspicere, uel nolle, uel non posse. Bud. Com.

Διαβέπω. arceo, dissuadeo, ut ἀποτρέπω: uel potius ad erubescentiã deduco, erubescere cogo. Herodian. διέτρεπε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον. Conatus eius repressit præ pudore, & impetus ad uoluptates cõsectandas aliò deflexit, pudore iniecto deterruit. Bud. ibidem.

Διαβέχειν. percurrere, transilire. διαπηδᾶν.

Διατρέω.μ.ήσω.σ.ηκα. perforo. Actiu. Accus.

Διάβρητον & τρητόν. τὸ. perforatile, pertusum, tornatile aut torno factum. à uerbis διαβρητῶ & βρητῶ. Vnde διάβρητοι calices cælati, tornatiles, quæ toreumata uocãtur Latinis.

Διαβιβή.ῆς.ἡ. conuersatio. Lucian in Gal. ἡδίστη τῶν διατριβῶν. Iucundissima quædam erat uita. Item exercitiũ, exercitatio, studium, σχολὴ, consilium, disputatio, collatio, congressus. Pro loco disputationis & exercitij, siue auditorio, apud Gel. lib. 1. cap. 16. & li. 10. ca. 5.

Item cõmoratio, immoratio, mora. Lucian. τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβήν.

Διατριβῆς χάριν. animi causa, terendi temporis gratia, uel cõsumẽdi otij causa, ut inquit Cic. primo de Oratore.

Διατρίβω.μ.ίψω.σ.ιφα. conuersor, moror, distineo, distringo, distraho, attraho, differo, impedio, ueto. Etym. item per aliquid siue in aliquo me exerceo, uersor, laboro, operã impendo. Plato identidem pro exercere, atque in literis disputare utitur. Bud. Com.

Διατρίμματα μηρῶν. femorum intertrigines.

Διάτριχα τὴν κόμην appellat Hom. in Catalogo, quasi Capilli studiosam.

Διάτριχα. tripliciter. τρίχα, τριχῶς, βιχθά.

Διατροπή.ῆς.ἡ. apparatus, mutatio.

Διατροφή.ῆς.ἡ.alimentum.

Διατρύγια.loca inter uites quę ferunturuel ubi iam maturuerint uuæ.

Διατρύγιος.frugifer.

Διαττᾶν.cribrare, incernere, σήθειν, & διάττος, crinorum,incerniculum.

Διάτρω.ruo, cum impetu percurro, item mordeo.Etym.dein prosilio, huc illucq; desilio,& emico, quod διάτρεσθαι quasi raptim elidi Plato in Craty.dixit Aristot. de Mundo, κατ' ἔμφασιν μὲν ἴριδες, καὶ ῥάβδοι, καὶ τὰ τοιαῦτα λεγόμενα φαίνεται δὲ στέλεχαι καὶ διάττοντες, καὶ κομῆται. id est, Eorum quæ in aëre apparent speciem quidem tantum exhibent arcus cœlestes,& uirgulæ, aliaq; huiuscemodi naturæ uero subsistentiam habent fulgores cœlestes, & quos emicantes uocamus,& crinitæ stellæ. Sic etiam in Problem. ἀστέρας διάττοντας dixit pro traiectionibus ignium. Bud. Com.

Διατυπόω.μ.ώσω.ω.ωκα.dispono,ordino,constituo,instituo,cõfirmo,informo,animo concipio & fingo.Accus.

Διατύπωσις.ιος.ἡ. formatio,descriptio,informatio,statutum. Diatyposis (inquit Rhom. Aquila de figuris) est descriptio uel deformatio, ubi rebus delectis, personarum & formas ipsas,& habitus describimus & exprimimus.

Διατύς.fugiẽs.διατύς τὼ δίκω, pœnas euadẽs.

Διαυγάω.splendeo,illustro.

Διαυθασμός.ὁ.ὁ.&

Διαύθεα.ας.ἡ.&

Διαυγία.ας.ἡ.effulgentia, pellucentia, splendor.

Διαυγής.ές.ὁ.ἡ pellucidus, lympidus. Lucian. de fonte, διαυγής τε ὄν καὶ ἀξιολαθήτος αὐαβλύζει.

Διαυλακαίζω.peraro.

Διαύλιον,uel διαύλιος.ου.ὁ. dicebatur,cum in scœna tacentibus omnibus solus intus caneret tibicen.Cæl.lib.5.cap.26.

Διαυλία.ἡ.duorum concentus.

Διαυλίζω.produco,profunda facio,augeo.

Διαυλοδρομῶν. est cum ad calcẽ perueneris,rurrus ad carceres cursu redire.Bud.Com.

Διαυλοδρόμοι.sunt qui cursum circensem peragunt, id est, δισάδιον, qui cũ ad metam peruenerant, flectentes eò rursus recurrebant, unde cursum inierant.Bud.in Annot.& Com.

Δίαυλος.ου.ὁ.cursus reciprocus, cursus duplex, obeundi scilicet stadium ac mox redeundi.Vitruuius lib.5.In palæstris peristylia quadrata siue oblonga ita sunt facienda, ut duorum stadiorum habeant ambulationis circuitionem, quam Græci uocant δίαυλον. Item spacium duorum & mille pedũ in longitudinẽ. Eustath. δίαυλος,inquit, ὁ διαπεπαγμένος εἰς ἀνθύπτοντα σχῆμα ὁποῖον ὁ στάδιον. Aristot.interpres eo nomine intelligit locum,qui duo contineat stadia, aut mensuram cubitorum ducentorum.Bud.ibidem. Metaphoricè etiam capitur pro reflexu, & recursu, unde illud, πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, hoc est, iterato recurrentibus undis iactatus.

Διαυλωνία. locorum angustiæ & fauces, in quibus cotumices, aliaq; aues illaqueantur. Bud. ibidem.

Διαυλωνίζειν.per angustum fluere, uẽtum utrinque excipere,perflare. Bud.ibidem. διαυλωνίζειν uentus dicitur, quando per angiportũ aut angustum locum spirat.

Διαυλωνισμός.ὁ.ὁ. reciprocatio spiritus, reiteratio.

Διαυχενίζεσθαι.sublata ceruice esse.

Διαύχενιος μυελός.spinalis medulla,que & ψωΐτης, & νωτιαῖος apud Galen.

Διαφάγω.peredo,comedo.

Διαφαίνομαι.perluceo.

Διαφαίνω.μ.ανῶ.interluceo, transluceo, pelluceo.Lucian.καὶ κρεῖττον διαφαίνει τὸ ἐλπίδος. Spe melius euenit.Neutrum.

Διαφανεία.ας.ἡ perspicuitas.

Διαφανῆ.τὰ.uestes quæ fœminam denudant, ut bombycinæ.

Διαφανής.ές.ὁ.ἡ.transparens,perspicuus, pellucidus, insignis, alios antecellens. Sic etiam lapis quidam uocatur,quod transluceat, de quo Lucian.in Pseud.

Διάφανον.quid sit,explicat Cæl.lib.8.cap.22.

Διαφανῶς.φανῶς.apertè,manifestè,splendidè.

Διάφασις.transparentia,fenestra.Cic.Att.

Διαφάσσειν.cauillari,διασιλλαίνειν.

Διαφαύσκει.luceſcit.

Διαφέρομαι.dissideo,discordo,contendo, æmulus sum,altercor,ambigo, litigo. Διαφέρεσθαι ἑαυτῷ,non consentanea dicere, secum discrepare. Plutarch. διωχθεὶς περὶ λογισμῶν, de homine dixit incerti propositi, & in diuersa impetũ animi capiente. Ponitur etiam pro iactor, huc & illud temerè feror,ut 21.cap. Act. Apostol. διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτός. Non dissimile est, Differri cupidinibus apud Plautum, & apud Terentiũ Differri doloribus. Est etiam dilabi, in diuersa digredi & abire. Plut.in Cæs. εἰ πόλεις αὐξαμένας φυγῇ διαφέρεσθαι. Bud. Com.

Διαφέροντα.τὰ.utiliora.

Διαφόρως.egregiè,excellenter,ἐξαιρέτως,uehementer,maximè.

Διαφέρω.excello, differo, sum plurimi momẽti, præmineo.

præmineo. Lucian. ἀλλὰ φέρε ἴδωμεν, εἰ κατ' ὀλίγον σε διαφέρω. Sed age uideamus, num paruo interuallo te superem. Etiam in malam partem. Isocrat, τοσοῦτον αὐδίας διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων. Vsqueadeò supra omnes homines amentia præditi erant. Decimus autem διαφέρει τοῦ πανοῦς, καὶ διαφέρει ἀρετῇ, ἢ ἐπ' ἀρετῇ. Item pro conducere, συμφέρειν. Herodian. li. 2. ὧν τοῦ μὲν δημοφελοῦς, καὶ κοινῇ διαφέροντος, ὀλίγη τοῖς καθ' ἕκαστα φροντίς, Nam quæ in populi cõmunemq; cedunt utilitatem, parum cuiq; curę sunt. Idem paulò post pro ferre φέρειν usurpat, ἐπιστάμενοι τε οὐ χαλεπῶς τὸ πλῆθος δοίσῃ τὰ πεπραγμένα, Sciẽtes multitudinem id facinus indigne laturam. Sic διαφέρειν ψῆφον apud Isocrat. & Plutarch. pro ferre suffragium & sententiam. Sophocl. pro ἐκκομίζειν, efferre posuit. Item διαφέρει pro discrepat, interest ut Matth. 12. πόσῳ οὖν διαφέρει ἄνθρωπος προβάτου. quod Valla ad uerbum transferri posse putat, Quantũ interest siue differt homo oue, quemadmodum apud Terent. Stulto intelligens quid interest? Est etiam, ut διαπέμπειν, in diuersas partes ferre, & importare. Item ὑπομένειν, tolerare, perferre, Pausan. Item in diuersum ferre, & uarie agitare. Plutar. de Cęsaris nece, διαφέρειν τῇδε κἀκεῖσε τὸ σῶμα, καὶ κινεραγών. Item animo uersare aliquid agitareq; cogitando. Plutar. καὶ πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε. Διαφέρει μοι τοῦτο. hoc interest mea, hoc ad me pertinet. Quod etiam cum genitiuo dicitur, διαφέρει μοι τούτου. Inde διαφέρειν, ἐπιτηδείως ἔχειν, ut ὁ σπουδαῖος φιλεῖ προνοεῖσθαι καὶ τῶν διαφερόντων αὐτῷ, Vir bonus solet prospicere etiam necessitudine coniunctis. Item διαφέρει, refert, id est ad rem pertinet Sic Plinius de cædenda materia, Infinitum refert lunaris ratio, nec nisi à uicesima in tricesimam cædi uolunt. Significat etiam refert, id est uarium & diuersum est, quod etiam παραλλάττει dicitur Theophrast. διαφέρει δὲ πάντα κατὰ τοὺς ἀρότους ἑκάστοτε. Refert autem qua quidque sementi satum sit. Bud. Com.

Διαφεύγω. diffugio.

Διαφευκτικός. fugax.

Διαφήγω. cohibeo.

Διαφῆκε. dimisit.

Διαφημίζω. μ. ίσω. σω. ικα. diuulgo, diffamo.

Διαφθείρω. μ. διαφθερῶ. μέσος. σω. διέφθορα. corrumpo, contamino, labefacio, uitio, destruo: ut διαφθείρειν τὴν κόρην, stuprare & uitiare, διαπαρθενεύειν, & λιμῷ διαφθείρεσθαι, fame cõtabescere. Item perdo, trucido, conficio, interficio. Plutar, in Apop. συμβαλὼν ἐκράτησε καὶ διέφθειρε νικίωνα. Vide διέφθαρται. in Amm.

Διαφθορά. ᾶς. ἡ. probrum. stuprum, de quo Bud. in Annot. post. corruptio, mors, inimicitia.

Διαφθορεύμενος. ον. ὁ. discerptus.

Διαφίημι. dimitto.

Διαφιλοτιμεῖσθαι. contendo, & magno studio cõnor quippiam efficere. Bud Com.

Διάφλοιστος. perturbatus, tempestuosus.

Διαφοιτᾶν. percrebrescere, increbrescere, celebrem fieri. Διεφοίτησεν ἡ φήμη, fama increbruit, dimanauit, permanauit.

Διάφορα. τὰ. impensæ, sumptus, ἀναλώματα.

Διαφορά. ᾶς. ἡ. differentia, discrimen, dissidium, lis, contentio, μάχη. De differentia dialectico rum uide Porphyr. in prædicabilibus, & Aristotelem in Topicis. Est etiam Diaphora, figura orationis apud P. Rutilium Lupum, cum uerbum alio sensu iteratur quàm prius dictum est, ut Mulierem quid potius dicam aut ueterius quàm mulierem.

Διαφορέω. distraho, diuello, perdo, discutio medicis dicitur, cũ scilicet in ulceribus collectiones non ad pus & saniẽ perducãtur qui πεπαίνειν. græcis, id est maturare dicitur, sed disijciuntur ut sine suppuratione aliqua soluantur & euanescant.

Διάφορημα. ludicrum, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως. ἡ. digestio dicitur Gal. & distractio. Alij migrationẽ interpretantur apud Cic. Epistol. lib. 16. nõ desunt tamen qui ibidẽ, διαφώνησιν. hoc est declamationẽ malint legere.

Διαφορητικά. medicamenta discussoria, aluũ subducẽtia & leuigãtia. Cælius lib. 14. capite 62.

Διαφορητική. ῆς. ἡ. uis discussoria.

Διαφορητικός. οῦ. ὁ. discutiens, discutiendi uim habens.

Διάφορος. α. ὁ. ἡ. præcipuus, præstans. Gaza, οὐδεὶς διάφορώτερος τῶν ὀυσέβειαν. Nemo pietate præstantior. Idem ἐχθρός, diuersus, dissentiens dissidens. Demosthen. ἐν δὲ τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγενόμην. Item διάφορον πρᾶγμα, res controuersa. Et διάφορον, quod inter scribentes non conuenit. Paus. Bud. Com.

Διαφορότης. ἡ. pro διαφορά dixit Plato.

Διαφοροῦμαι. immodico sudore exhaurior, resoluor. Est etiam compilor & spolior, ut διαφορουμένη χώρα, direpta, deprædata. Budæus in Comment.

Διαφορῶ. digero, discutio, dispergo.

Διαφόρως. multifariàm.

Διάφραγμα. ατος. τὸ. quicquid in aliqua re medium est, uelut est narium interseptum: unde & membrana illa quæ parietis instar, cor & pulmonem

monem à iecinore & liene distinguit, hoc appellatur nomine. Celsus uocat septum trãsuersum, alij præcordia, id est πρικάρδια, & poëtæ πρεπίδια, teste Eustathio. Itẽ περίζωμα, quod Gaza cinctũ uertit. Hippocrat. & Galenus φρένες. Cæl. lib. 2. cap. 53.

Διαφράγνυμι. obstruo.

Διαφραγῶ. obstruo, obsepio, sepio, intersepio, distinguo.

Διαφρυκτοῦν. sortiri, sorte diuidere. Et διάφρυκτος, sors, κλῆρος. nam φρυκτὸς fabam significat, quibus in sortibus & suffragijs utebantur. Etym.

Διαφρῶ. perfero, διακομίζω, accessum & exitum præbeo. ἔρκτια οἶον διαπρῶ. uide Etym.

Διαφυάς. άδος. ἡ. ruina, scissura, διάφυσις. Et διαφῦσαι, διελεῖν.

Διαφυγγάνω. delitesco, perfugio. Thucyd.

Διαφύγγανον ἐκ τῆς δικαστικείων, absoluebantur.

Διαφυγετεῖν. præter spem euadere.

Διαφυγή. ῆς. ἡ. effugium.

Διαφυλάττω. μ. άξω. τ. αχα. custodio, tueor. Accusatiuo.

Διαφυλή. diuisio.

Διάφυσις. ιος. ἡ. diuisio, res intercurrens, & discriminans.

Διαφύσω. exhaurio, separo.

Διαφύω. μ. ύσω. τ. υκα. inhæreo.

Διαφωνέω. μ. ήσω. π. ηκα. dissono. Neut.

Διαφώνησις. declamatio.

Διαφωνητής, discrepator.

Διαφωνήτρια, discrepatrix. Cic. Acad. disceptatricem dicit. Dialecticã inuentã esse dicitis ueri & falsi disceptatricem & iudicem.

Διαφωνία. ας. ἡ. dissensio, discordia.

Διάφωνος. ον. ὁ. dissentiens.

Διαφωτίζω. μ. ίσω. π. ικα. illumino, reuelo, in lucem effero. Accus. iung.

Διαχαλάω. μ. άσω. π. ακα. resoluo, dissipo. Accus.

Διαχαράττω. μ. άξω. τ. χα. exaro, insculpo. Accus.

Διαχάσκω. dehisco.

Διαχείρησις. dispensatio, administratio.

Διαχειζόμαι. τὸ. φονεύω, interficio, manibus uiolentis occido, cædo. Bud. Com.

Διαχειζω. tracto, in manibus habeo, administro, rego, gero. Item occido. Bud. ibidem.

Διαχειρισάμενος. ον. ὁ. occidens.

Διαχειροτονεῖν. est duarum rerum propositarum disceptationem constituere atq; dijudicare in concilio aut concione, ubi multitudo est censentium: siue per manuũ sublationem sciscere, sicut διαψηφίζειν calculis in hydriam cõiectis, Bud. Com.

Διαχειροτονία. est dijudicatio, & διάκρισις ἢ ἐν πλήθει γινομένης χειροτονίας. Διαχειροτονίαν διδόναι, ut Demosth. uel ψῆφον αὐτὰ διδόναι, ut Plut. dicitur pro eo quod est, populum in suffragia mittere, hoc est rogationem: uel rem de qua consulitur, populi suffragijs permittere. Bud. ibidem.

Διαχέομαι. letor, exhilaro, frontem exporrigo ac lætitia perfundor: cui opponitur συστέλλομαι. Sic Cic. in Læl. Vt ex bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur.

Διαχέον. quod uim habet liquoris.

Διαχέω. diffundo, negligo, decanto. Accus.

Διαχλευάζω. derideo, increpo.

Διαχράομαι. μ. ήσομαι. τ. ησμαι. interficio, obtrunco, supplicijs afficio. Accusatiuo. Budæus. in Commen.

Διαχρός. tepidus.

Διαχρόω. μ. ώσω. π. ωκα. tingo. Accus.

Διάχρυσος. ον. ὁ. ἡ. deauratus.

Διαχύομαι, ὁ διαχεῦμαι. διαχυθεὶς ὡς πρόσωπῶ, id est hilari fronte, & exporrecta, Plutar. Et διαχυθεῖεν, exhilararentur. Lucian.

Διάχυσις. ιος. ἡ. diffusio, effusio, quando ad animi affectus refertur, lætitiam & animi uoluptatem significat, quando ad aquas, inundationẽ, uelut ubi amnis alueum & notas ripas excedit.

Διαχυλικός. ον, ὁ. prodigus, dissipandi naturam habens.

Διαχυλάζω. commoueo, dilato, humecto, eluo.

Διαχωρεῖν. peregrinari.

Διαχώρημα. ατος. τὸ. intercapedo, excrementum. Strab. ιδ.

Διαχωρίζω. μ. ίσω. π. ικα. separo. Accus.

Διαχώρισις. ιος. ἡ. deiectio alui.

Διαχωρισμός. ὁ. separatio.

Διάχωροι. τὰ διαστήματα τῶν λόχων, insidiarum interualla.

Διαψαίρω. perflo. Est etiam distraho, dissolutus sum, diffluo. Item quietus sum, ut Euripides. pro extergo & purgo, γλῶσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων, lingua emungens & elingẽs nareis, καθαιρεῖν.

Διαψᾶν. perfodere, διορύττειν, διασκαλεύειν.

Διάψαλμα. ατος. τὸ. diapsalma, rythmi commutatio, uicissitudo canendi. Alij commutationem metri, alij pausationem spiritus, alij alterius sensus exordium, alij rythmi distinctionẽ, alij uero cuiusdã musicæ uarietatis silentium dixerunt esse, D. Hieronymus in Epistola ad Marcellum, cuius initium, Quæ acceperis.

Διαψεύδομαι. frustror.

Διαψηφισαμένα. ψηφοφορεῖν ἐν δικαστηρίοις, Bud. Comment.

Διαψήφισις. proprie dicebatur ἐξέτασις τῶν πολιτῶν

πολιτῶν κλῆδι δήμους γνωμένη, hoc est recognitio, recensioq; ciuium populatim tributimq; citatorum, ob id instituta, ut obrepticij ciues, ac falso in ciuitatem adscripti, tribu ac populo mouerentur. Dicitur tamen etiã suffragiorum disquisitio & latio, in quacunq; re & controuersia singulatim facta. Διαψηφίσιν διδόναι, disquisitionem uocare. Bud. Com.

Διαψιθυρίζω. muscito, confusurro Luciano in Gallo.

Διαψύχω. reficio, refrigero.

Δίβαφα, & δίβαφος. ου. ὁ. ἡ. purpura bis tincta. à δίς & βάπτω. Hæc maximi erat impẽdij, utpote quæ in libros denarijs mille non poterat emi. Magistratus utebatur hac in prætexta, quorum primus fuit Lentulus Spinter ædilis. Lepidissime Cicero ad Cęliũ scribens. Curtius (inquit) noster δίβαφον cogitat, sed eum infector moratur: significare uolens, Curtium hominem nihili ad magistratum obtinendum applicare animum. Vide Bayfium de re uest. & in Chiliad. Strumam dibapho.

Δίβολος χλαίνη. læna duplex.

Δίβροχος. bis madefactus, aut intinctus.

Διγαμία. secunda nuptiæ.

Διγνώμων. qui est mento bipartito.

Δίγλωσσος. ὁ. qui duas callet linguas, bilinguẽ uocat talẽ Q. Curtius. Item διχόθυμος, discors.

Δίγνωμος. inconstantis animi.

Διγόνια. ας. ἡ. partus geminatio.

Δίγονος μάδλη. lorum geminũ, apud Sophocl. uide Etym.

Δίδαγμα. ατος. τὸ doctrina.

Διδακτικός. ἡ. ὁ. habilis, idoneus, aptus, appositus ad docendum docibilis.

Διδακτήριον. ου. τὸ. documentum, instructio, Hipp.

Διδακτός. ἡ. ὁ. docilis.

Δίδακτρον. ου. τὸ. precium docendi Latinè Mineruale munus, aut Minerual.

Διδάκτυλος. duorum digitorum.

Διδασκαλεῖον. ου. τὸ. locus docendi, ludus literarius.

Διδασκαλία. ας. ἡ. doctrina, adhortatio.

Διδασκαλιαίτα. διδακτρα. Minerualia. Plutar.

Διδασκαλικός. ἡ. ὁ. ἡ. peritus docendi, qui ualet arte docendi.

Διδασκάλιον. dicitur id quod docentibus disciplinæ gratia datur.

Διδάσκαλος. ου. ὁ. ἡ. magister, doctor, præceptor. Propriè uolunt esse λόγων, quemadmodum ἐπιστάτης ἔργων, ut inquit Ammonius, quales fuerunt Comici, siue tragici, dithyrambici, & mystici. Thucyd. pro autore alicuius rei posuit.

Διδάσκω μαι. docendum loco uel mando, instituendum curo. Est autem τοῦ διδασκάλου καὶ καθηγεμόνος διδάσκειν, τοῦ δὲ πατρὸς τὸ διδάσκεσθαι, hoc est in ludum literarium mittere, ac docendum curare. Ammon. scribit esse διδάσκειν per se, διδάσκεσθαι per alium. Cæca, quod Cic. dixit disco & addisco, per διδάσκεσθαι transtulit. Bud. Com.

Διδάσκω. μ. ἄξω. π. αχα. ἀόρ. α. ἐδίδαξα, ἀόρ. β. δι δάχω, doceo, præcipio, planum facio. διδάσκειν τὴν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν, ἢ δρᾶμα, Comœdiam & tragœdiam, aut fabulam agere, δραματουργεῖν. Sic Cic. dixit docere fabulam, pro ædere seu agere fabulam. Hinc κωμῳδιδάσκαλοι, poetę dicti, & τραγῳδιδάσκαλοι, & ὀρχηστοδιδάσκαλοι. Bud. ibidem. διδάξω & διδάξομαι, item ἐδίδαξε & ἐδιδάξαθ' apud Ammonium distinguuntur.

Διδαχή. ῆς. ἡ. doctrina.

Δίδημι. δίδυμόω. Vnde δίδη, ligabat, pro ἔδη, ἐδίδη.

Διδόω. μ. ώσω. π. ωκα. do. Διδόναι τὸν ὅρκον, deferre iusiurandum. Διδόναι εὐθύνας sic dicũt, ut δίκην δοῦναι, id est pœnam pendere, & rationem reddere. Διδόναι πίστιν καὶ πίστις, est iurare & fidem dare, quod etiam πίστιν διδόναι significat. Isocr. pro fidẽ facere dixit, & documenta dare, quod & πίστιν ποιεῖν dicitur. Διδόναι λόγῳ, memoriæ prodere, scribere. Διδόναι λόγους, sermones serere, & rumores in uulgus disseminare. Διδόναι λόγον, item dare uices loquendi & percunctandi, & uicissim respondere percunctanti. Bud. Com.

Δίδυ. pro δίδυμοι.

Διδράσκω. καὶ διαδιδράσκω. μ. ώσω. π. ακα. ἀόρ. β. ἔδρα. fugio.

Δίδραχμον. ου. τὸ. numus duas drachmas cõtinẽs.

Διδυματόκος. ου. ἡ. geminos enixa.

Διδυμάων. ονος. ὁ. gemellus, frater germanus, uterinus, Iliad. ε.

Διδύμη. ης. ἡ. herba alio nomine cynosorchis, siue testiculus canis dicta, à gemina radice nomẽ adepta, apud Hipp.

Διδύμια. τὰ. quæ & γλουτία. orbicularis binæ glãdulæ cerebri à similitudine, quã cum testibus communem habent.

Δίδυμον. ξύλον, furca, Suidæ.

Δίδυμος. ου. ὁ. geminus, dubius. Item panniculus duplici sinu testiculos continens, mutuum eorum contactum cohibens, ne si oblædatur alter, in alterum quoq; transeat uitium. Item δίδυμοι. uno partu nati, proprie coniunctis connexisq; corporib. οἱ συμφυεῖς δίδυμάονες uero diuaricatis seiunctisq;, οἱ κεχωρισμένοι τὰς σώμασιν.

σώμασιν. sic Eust. Iliad. distinguit ex Lexico Rhetorico. de quo Cæl. lib. 2. cap. 55. Alij διδύμους seminaria uasa interpretantur, alij testes, seu testiculos, cliterinos, coleos. unde illud apud Græcos. Dydimon tibicen in adulterio deprehensus, ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκρεμάσθη, hoc est ἐκ τῶν διδύμων, hoc est testibus.

Διδυμότης. ῆτος. ἡ. geminatio.

Διδυμοτοκέω. geminos pario.

Διδυμοτοκία. ἡ. geminorum generatio.

Δίδωμι. μ. ώσω. π. ωκα. do, cõcedo, permitto, tradio, communico. Accus. διδόναι τιμωρίαν, Isocrati dare pœnas, & διδόναι δίκας. pro eodem Aristoteli.

Διεβίωσαν. ad extremum uixerunt.

Διεβλήθησαν. decepti fuerunt, Hipp.

Διεγγυᾶν, & διεγγυᾶσθαι. sponsione & fideiussione aliquem liberare. Interdum idem significat quod simplex uerbum, cum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri suo periculo recipit. Bud. Com.

Διεγγύησις. fideiussoris intercessio, Interdum simpliciter τοῦ πράγματος ἀνάδοχή, cum rem te præstaturum promittis. Bud. ibidem.

Διεγείρω. μ. ρσω. π. ρα. suscito, facio surgere. Accusatiuo.

Διεγερτικός. ὴ. ὸν concitatiuus.

Διεγνωκα. dijudicaui.

Διέδεξε. cordi fuit.

Διεδήλω. manifestauit.

Διεδρία ἡ. dissidium in augurum disciplina, ut Gaza reddit ex Aristotele.

Διέδριον. ου. τὸ. sellula.

Διέδριος. perspicuus. δίαιθρος.

Διεζευγμένον. disiunctũ. figura est orationis cum plura uerba aut nomina sine coniunctionibus efferũtur. Eadem opinor asyntheton uocatur. Apud Iul. Rufinianũ uidetur erratũ esse à libra rijs, cum eisdem nominibus diezeugmenon & epizeugmenon. id est, disiunctum uel iniunctum, ut ipse interpretatur, diuersæ figuræ nominẽtur: in quarum altera duo aut plura, singula cum suis uerbis enunciat: altera unũ uerbum pluribus colis communicat: sed in hoc conueniunt, quod utraq; copulis caret. Posteriorem ὑπόζευξιν quoq; uocari docet, si in postremo sit pars orationis, quæ duo aut plura membra coniungat. His figuris si coniunctiones addas ζεῦγμα & ἐπιζεῦγμα fient.

Διεζωμένοι. οί. bracchati.

Διεθόρυβεν. tumultuabatur.

Δίει. αὐτὶ τοῦ δίδει.

Διείδεναι. pernoscere.

Διειδής. ἐς. nitidus, liquidus, clarus, apertus, manifestus.

Διειλιδής. ῆς. ὁ. colum.

Διείλεκομπάσαι. decipere, σκιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατῆσαι.

Δίειμι. διέξειμι, prosequor. Item narro, percenseo, progredior. Præsens huius accipitur in significatione futuri.

Δίειξις. interuallum, διάστασις.

Διείπον. uulgaui. δίψπε μοι ὄφρα διείπω. ad longũ latè fuseq; enarro.

Διεργασμένον σπέρμα. uertit Gaza, quod Cic. in Catone maiore dixit, subactum semen.

Διείργω. μ. ειρξω, π. ειρξα, prohibeo, diduco, dirimo, interseplo, dispesco. Διείργειν τὸν ἀγῶνα, ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν, dirimere controuersiam.

Διείρω. interrogo.

Διεῖρω. μ. ήσω. π. ειρηκα. eleuo, διαγγέλλω.

Διείρομαι. inquiro, dico.

Διείρω. traijcio. καὶ διεῖρα αὐτὴ τοῦ ἐπιδρόμου.

Διεῖρωνόξενος. ου. ὁ. inhospitalis, simulatè hospitalitatem exercens, per simulationes & ironiam fallens hospitem. Comici hac appellatione dedecorosa fœdant Spartanos. Cælius libro 10. cap. 5.

Διεῖσα. λάμπουσα, διεῖσιοῦσα, διεῖσβάλλουσα.

Διεῖδαι. pertransire.

Διεστήκει. in seditione erat.

Διεκβάλλω per medium emitto, traijcio.

Διεκβολή. διόδου, eruptio, & exitus per locum angustum & interseptum:

Διεκδικεῖν. persequi, iniuriam alicui illatã ulcisci, frequenter tueri. Vnde διεκδικεῖν τὰς τούτων οὐσίας, asserere, uendicare. Et διεκδικῶν ἑαυτὸν ἀκοντίῳ, telo se defendens.

Διεκδρομή. ῆς. excursus.

Διέκδυσις. ambages, fugæ, & strophę tergiuersationum.

Διεκθεῖναι. διεκπέσειν.

Διεκπαίω. μ. αίσω. π. αικα. intercido.

Διεκπαίζω, ίσω. exorbito, extra callem incedo, deuio.

Διεκπεραίνειν. absoluere rem institutam, & cœptum prosequi ad ultimum.

Διεκπερᾶν. transmitto.

Διεκπῖν διικέσαι. effugere, decipere.

Διεκπίπτω. per medium elabor, & euado. Capitur etiam pro intercido.

Διεκπλεῖν. per mediã hostiũ classem erumpere.

Διέκπλους. ου. ὁ. transitus, uertibilis, aptus in nauali pugna, eruptio per mediam hostium classem.

Διεκπνοή. ῆς. ἡ. spiraculum.

Διεκπορεύομαι. progredior.

Διεκτέμνω. disseco.

Διεκφεύγω. clàm subterfugio.

Διεκφύγω. euado.

Διελασία. decursio militaris, αὐθιππασία.

Διελάυνω. μ. άσω. π. ακα. transfigo, decurro in armis. Accus.

Διελέγχομαι. μ. ξομαι. τ. εγμαι. conuincor in causa, reus fio, in mutuam uenio redargutionem.

Διελέγχω. refello, confuto.

Διελεήνολογήθη. ή. captus misericordiam.

Διελήλυθα. transegi, percurro.

Διελῆφθαι. diuersa esse.

Διελθεῖν. transigere, percurrere.

Διελινήσατο. elapsus est è cassibus, effugit retia. ἀλίνομ.

Διελκυστίνδα. ἡ. ludus puerorum, cum duæ inter se diuisæ partes, altera alterã manibus iunctis ad se retrahere contendit.

Διελκύω. μ. ύσω. π. υκα. distraho. Accus.

Διέλω, diffringo, aperio.

Διέμαι. uoce passiua significationẽ habet sui actiui δίημι. madefacio, perfundo, percolo, de quo Bud. Com. Significat etiam aliquãdo persequi. παρὰ τὸ δίω, διώκω.

Διεμπολᾶν. coëmere, mercari.

Διεμφαίνειν. relucere. Luciã. ὀφθαλμὸν πολύγονον, καὶ φῶθεον διεμφαίνοντα.

Δὶ φῶλαν φρεῶν. τὸ δι' ἀμωείαν.

Διεφέγκας præstans.

Διεφεγκεῖν. differre.

Διεφιαυτίζω. totum annum alicui rei incumbo, immoror.

Διεννάτου ἔτους per nouennium.

Δὶ ἔνιαυτοῦ. totum anni spatium, hoc est δὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Δίφυος. pro δυετής. bimus.

Διφυτόδυμα. ἄτος. τὸ. quæstio, ἐρώτημα. & διευθεμεύματος, ἤγουν ἕνεκα τῆς περὶ τ' ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας. Aristoph. interp.

Διφῶντες. permittentes, διώκοντες.

Διεξαίνω. tempero, rego, moneo.

Διεξάπτω. raptim emico, & erumpo,

Διέξειμι. narro, transcurro, cõmemoro, edissero, explico, confabulor, pronuncio.

Διεξελαύνω. cum copijs & exercitu perrũpo, & transeo per medium, copias & exercitum duco. Significat etiam post uictoriam fugientes hostes prosequor, & uictis insto. Accus.

Διεξελύσω. dissoluo.

Διεξελῶσι. percurrẽt, incursationibus uastabũt.

Διεξερέομαι interrogo, διερωτέω.

Διεξέρχομαι. narro, percurro, recenseo, psequor. interficio, perrumpo, pergo, ad finem usq; prosequor. Διελθεῖν τοῦ λόγου, est oratione prosequi & enarrare, explicareq;, in quo significatur copiosa narratio. Depon. accus.

Διεξιείς, pro διεξιών. perrumpens, irrumpens.

Διεξίημι. percurro, conficio, narro. Accus.

Διεξιτέον. exponendum est.

Διεξοδικός. ή. ό. latus, spaciosus, fusus, plenus.

Διεξοδικώτερος. α. ό. latior, λεπτομερέστερος.

Διέξοδος. α. ό. decursus, trãsitus. Aristot. de Mundo, διεξόδους τῶν πλανητῶν. appellat cursus lunæ, & aliarum errantium, quasi permeationes. Item reputatio, mentis reuolutio, recitatio, & enarratio fusa.

Διεπτόηφνεν. διέφθειρε, stuprauit.

Διεπεῖν. conuenire.

Διέπω. dispenso, guberno, curo, rego, Vnde οἱ ὕπατοι ἀρχὴν διέποντες, consules. Item manifesto.

Δίερα. margines, ripæ fluuiorum, quę & ἄνδηρα.

Διεργάζομαι. μ. άσομαι. τ. ασμαι. destruo, conficio, occido, subigo. Itẽ elaboro, paro. Depon. accus.

Διερείδω. suffulcio, firmo, στηρίζω, ἀσφαλίζω.

Διερεθίζω. irrito, excito.

Διερέσσω. traijcio, scindo, commoueo.

Διερευνάομαι. μ. άσομαι. τ. ασμαι. perscrutor. ὀξὺ τάζω. Depon. accus.

Διερευνηταί. οἱ. perscrutatores.

Διερμηνεύω. interpretator, ἑρμηνεύω.

Διερός. ά. ό. humidus, recens, splendidus, διερὸς βροτός. Hom. uiuus & sospes homo.

Διεῤῥηγμένος. rimosus.

Διεῤῥωγώς. dirutus, corruptus.

Διερυθρός. ά. rubro distinctus.

Διερύκω. μ. ύξω. π. υκα. prohibeo, separo, dormio, interpello. Accus.

Διέρχομαι. intercedo, occido, cedo, prætereo. ν ἀναλέγομ

Διερωτάω. μ. ήσω. π. ηκα. interrogo. Accus.

Δίδυις. perfusio, madefactio, percolatio. Est etiam uerbum musicum. significat enim cum sonus primum sensu percipi potest, principium q; est musicis & elementum, ut punctum & monas arithmeticis. Aristot. μετὰ τὰ φυσ. 9. Bud. Cõ.

Διεστεκλωμένη. effutita.

Διεστευσάμην ἀντὶ τοῦ δι' ἀστῶν ἐποιησάμην, ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην. Harpocr.

Διεστήκει. in seditione erat.

Διεστευάμην. asserui, asseueraui, διεῤῥήθην εἶπε.

Δίετον. ετος. τὸ. bimatus, spaciũ duorum annorũ.

Διετής. έος. ά. ές. bimus, qui duos annos natus est.

Διετήσιος. α. ό. anno durans.

Διετία. ας. ἡ. biennium.

Διετίζω. bimatum compleo, uiuo in toto anno.

Διέτμαγον. diuisi sunt. παρὰ τὸ τμήγω.

Διευθετῶ. compono, digero, concinno, suo unũquodq; loco colloco, boni consulo.

Διεύθυνω.μ.υνῶ.dirigo,guberno,corrigo. Acc.
Διεύθυντής.ῦ.ὁ.gubernator.
Διευκρινέω.dijudico.
Διευκρίνησις.ιος.ἡ.discretio,dilucidatio.
Διευκρίνω.μ.ινῶ.ν.ινα.benè discerno.Accus.
Διευλαβέομαι.caueo,uito,tempero.
Διεφλύω.dilato,inhio.
Διευνοέω.uireis habeo.
Διευτυχέω.prosperè rem gero.
Διέφθορ.ὁ.decoctus.
Διεφύγαμον ἐκ τῶν δικαστηρίων, absoluebantur.
Διέφυ χρόνος.interiecto tempore.
Διεχής.ὁ ἡ seiunctus,diuiduus.
Δι' ἐχθρὰς γιγνόμαι.apud Aristophan. pro ἐχθρὸς ἔσομαι.
Διέχω.μ.ξω.ν.ηκα.diuido,transigo,presto,disto, cedo,pateo.
Διωθοῦντο.repudiabant.
Δίζημαι.&
Δίζημαι.&
Δίζημι.quæro.Accus.
Δίζομαι.ψηλαφῶ.attrecto,palpo.Accus.
Δίζω.μ.ίσω.ν.ικα.dubito,curo,exploro.
Διηγέομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι.narro,enarro,expono,interpretor.Accus.
Διήγημα.ατος.τὸ.&
Διήγησις.ιος.ἡ.narratio.Sunt qui uolunt διήγησιν sicut poësim , quæ poësis, prolixius rem absoluit,διήγημα uerò sicut poëma,quod breuius ac succinctius,teste Ammonio. Sed hoc quoq; ab ἔκφρασις differt. nam διήγημα nouã habet rerum expositionem,ἔκφρασις autẽ ferè oculis audientium etiam subijcit. Illud item καθ' ὅλου ζητάζει,id est uniuersum inquirit,sicut Athenienses à Lacedæmonijs esse bellatũ. ἔκφρασις autem per parteis,uti quo genere belli,quibusq; machinarum tormentis.
Διηγνοημένον.τὸ.ignoratum.
Διηθεῖται.elicitur.
Διηθέω.μ.ήσω.ν.ηκα.&
Διήθω.μ.ήσω.π.ηκα.stilo,colo, transcolo, transmitto.
Διήθησις.ιος.ἡ.perstillatio,colatio.
Διήκω.tendo,peruado.
Διήλυσις.ιος.ἡ.discursio,abitio,χωρισμός, ἐκβολή,ἔξοδος.
Διηλλαγμένα.τὰ.uaria.
Διημερεῖσαι.totum diem aliqua in re cõsumere.
Διημερεύω.μ.εύσω.π.ευκα. diurno.diem integrum extraho in loco negotiosie quopiã.Neutrum absol.
Δίημι.amoueo,insequor. Item aspergo,perfundo,madefacio.Hippo. unde τὰ δίηπα perfusa & madefacta.

Διηνεκής.ές.ὁ.ἡ. continuus,longus,prolixus. uocabantur etiam διηνεκεῖς Ariopagitæ, propterea quod horũ magistratus esset perpetuus qui & ἀδιάδοχοι, hoc est, successionẽ & uicissitudinem non admittẽtes, ad differentiã quingentorum, quorum administratio fuit annua.
Διηνεκῶς.continuè.
Διηθισμένος.ὁ.ὁ.florens.
Διηυκόναι.peregisse.
Διηόω.uel διηόω.uasto,deuasto,depopulor.
Διηπάτηνται.decepti sunt.
Διηπείλει.minabatur.
Διῆρε.detraxit.
Διήρης.ές.ὁ.ἡ.cœnaculum, contignatio, ὁ ὑπερῷος οἶκος. Eurip. μελάθρων ἐς διῆρες ἔρχετον. Apollodor. διήρη ναῦν uocat binas habentem contignationes, uel à binis remigibus actam: Item cinctum, supparum quod undiq; corpori adaptatũ astringitur. διηρημένη ἀναλογία. proportio diiuncta Varr.interp.συνεχὴ,uero dicitur coniũcta, quas uulgus Phylosophorũ nũc diuisam & cõtinuã passim in scholis appellat.
Διηρῆσθαι,pro διαιρῆσθαι, apud Plat. & Aristotel. Bud.Com.
Διῆσαι.concutere,interdum diuidere ac per colatum transmittere.Hippocr.
Δίηται.secutus est.
Διηθημένον.τὸ.incerniculo excussum.
Διηχεῖ.quidam Aristotelici interpretes uocant, qua strepitus ad auditũ prouehitur, quasi personiam dixeris.Cæl.lib.8.cap.25.
Διηχοῦντος.personans.
Δίθαλος.ὁ.cui uictus geminus.
Διθάλασσος.ὁ.ἡ.bimaris, qui utrinque mari alluitur.
Δίθυος.ἡ.oliua maior.
Διθυμία.ας.ἡ.dissidium,dissensio.
Διθύραμβος.ὁ.metri genus in honorem Bacchi decantari solitum. Item cognomẽ Bacchi. παρὰ τὸ δύο θύρας βεβῶσαι, quòd bis natus duas ueluti ianuas penetrarit. Vide in Chiliadibus prouerbia: Dithyrambus non est, aquam si bibat.&,Dithyramborum poëtis insanior,& Δυθίραμβος inferius in lexico.
Διθυραμβώδης. dithyrambium tumorem oratione spirans.
Δίθυρος.ὁ.ἡ.duplex, δίπτυχος, biualuus, bifores ualuas legimus apud Lat.
Διί.Ioui.
Δίιδρος.humidus,exudans.
Διιόντων.simul euntium.
Διιθυνήτης.ὁ.ὁ.gubernator,διιθύτης.
Διιθύνω.dirigo,guberno,rego.
Διίημι.à διά & ἵημι.transmitto.Xenoph. καὶ δίηκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας, id est διεκεῖνατο ἐπέτρεψε,

ἐπίηψι, διαφῆκε. Sic Theod. 6. de Caus. & Aristot. de Animal. 3. Item dimitto, ἀφίημι, ἀπαλλάττω. Plut. in Demet. Διίημι uero à διὰ & ἵημι, uado, discurro. Item ἀναγινώσκω, narro, commemoro, orationem habeo. Bud. Com.

Δικνέομαι. μ. ίξομαι. π. ιγμαι. pertranseo, transigo.

Δίιος. Iouialis.

Δινητής. ἐος ὁ, ἡ. fluens à Ioue, uel ex imbre procedēs, rapidus. Homerus δινητὰς uocat fluuios, non torrenteis solum, uerum etiam omnia flumina, quoniam imbribus aquę pluuię omnia complentur.

Διπόλια. τὰ. festum Athenis priscum, dictum quòd in eo Ioui πολιῷ sacrificaretur. Hinc διπολιώδη apud Aristophanem pro priscis, & obsoletis. Idem festū & διάσια, hoc est, Iouialia uocabatur.

Διππασία equestre certamen.

Δίσταμαι. passiua uoce, dirimor, dissideo. Homerus Iliad. α. ὀξὺ δὲ δὴ τὰ πρῶτα διαστίχω ἐρίσαντε. Item diuisus sum, diremptus, distractusq;. Plutarchus ὡς δὲ αὐτῶν ὁ δῆμος διέστη, Postquam autem turba plebeia ei per medium uiam fecit. Bud. Com.

Δίστημι. μ. ήσω. π. ηκα. distinguo, separo, in diuersas parteis loco, dispono. Item discrepo, differo. Aristotel. διέστηκε μὲν ἓν ὅλως πρὸς ἄλληλα τό τε θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν, Natura diuersa sunt. Item dissocio, dirimo, ad dissidium impello, seditionem concito. Διιστάναι τὴν ἡμέραν, dirimere tempus. Bud. ibidem.

Διχύω, & διίχω. superior sum uiribus. Genit.

Διχυείζομαι. καὶ

Διχυείζω. μ. ίσω. π. ικα. affirmo, asseuero, fortifico. Accus.

Δικάζεσθαι. ciuili & priuato iure agere, lites agere, contendere, certare, ambigere, ut Cicer. loquitur, hoc est, ἐγκαλεῖν, in ius uocare. Lucian. περὶ μισθῶν τοῦ μαθητὴ δικαζόμενος, De mercede discipulum in ius uocans. Δικάζομαί σοι, μετὰ σοῦ κρίνομαι. Bud. Com.

Δικάζω. μ. άσω. π. ακα. & in infinitiuo δικᾶν, Herodoto. iudico causam, quæstionem ago.

Δίκαια. oppidum Thraciæ.

Δικαιαρχία. ας. ἡ. Puteoli urbs.

Δικαιογένης. nomē proprium poëtæ Tragici qui etiam dithyrambos scripsit.

Δικαιοδοσία. idonea causa.

Δικαιοδοτέω. iura reddo. Strabo.

Δικαιοδότης. ου. ὁ. iuris dator, iustitiam exhibens. Qui recturus prouinciam mittitur, is uicem principis obtinet, sub eo est is qui δικαιοδότης dicitur, id est, iura reddens, & iurisdictionem habens. Bud. in Annot.

Δικαιοκρισία. ἡ. iustum, rectum iudicium.

Δικαιολογεῖν. declamare.

Δικαιολογεῖσθαι. iura sua allegare, & in iure disceptare, parteis suas defendere, quod causificari Plaut. dixit. Cicero etiam causari & proferre. Quintil. & Iurisc. allegare appellant, hoc est, προτείνεσθαι, προίσχεσθαι, & παρέχεσθαι & προφέρειν. hæc enim omnia ferè de eodem dicuntur. Accipitur & pro ἀμφισβητεῖν, & δικάζεσθαι, cōtendere, litigare. Athenæus. ἐδικαιολογεῖτο πρός με, Mecum amicè expostulabat, quòd iniuriam ei intulissem. In Pandect. τὰ δικαιολογηθέντα dicuntur, quæ utrinq; disceptata sunt à litigatoribus. Bud. in Annot. & Com.

Δικαιολογία. est causæ suæ defensio, iuris sui in medium prolatio, iudicialis causificatio, quod pro causæ firmamento dici potest. Dicæologia apud P. Rutilium Lupum, est cum æquitatem causæ quam maximè breui sententia complectimur.

Δικαιολογικός. iuridicialis.

Δικαιολογούμενος. ου ὁ uocans in ius.

Δικαίομαι. multor.

Δίκαιον. dici putant Grammatici, quia δίχα ὄντων, id est, quia duatim (ut sic dicam) & diuisim fiat, tanquam dicamus δίχαιον, hoc est, bifariam, diuisum uel diuidens, ueluti quod totum aliquod diuidat in parteis æquales. Alij πρὸς τὸ δίνω ἔχειν, quod δίκης parteis secernat duas. Δίκαιον ἔχειν, ius suum obtinere. Δίκαιον προβάλλεσθαι, iure se tueri. Δίκαια δύο προβάλλεσθαι, uel προτείνεσθαι, duplici se iure tueri. Τῶν δικαίων ἀφίεσθαι τῶν ἑαυτοῦ, De iure suo discedere. Budæus in Annot. & Com. Δίκαιον quid differat à δικαίωμα, uide Aristotel. Ethic. Nicomach. lib. 5. cap. 1.

Δικαιοπολίτου. ciues Dicæ.

Δικαιοπραγεῖν. &

Δικαιοπράττειν. iuste agere. Bud. Com. æquum facere, Terentio interprete, cuius contrarium est ἀδικεῖν, iniuriam facere.

Δικαιοπράγημα. ατος. τὸ. quod recte iusteque factum est, magis enim hoc generale est quàm δικαίωμα, id est, iniuriæ emendatio. Aristotel. Ethic. 5.

Δίκαιος. ου. ὁ. iustus. Aliquando dicitur non ob unam illam uirtutem, quæ prima est inter moraleis, hoc est, δικαιοσύνην, sed ob absolutam omnibus numeris probitatem. Sic Aristot. in Ethi. dicit δικαιοσύνην uirtutem in se complecti omnem, ut δίκαιος idem sit, quod bonus & probus. Vnde & sacræ literæ ἀδικίαν pro quouis utuntur peccato. Item uerus, ut apud Sophocl.

phocl. δίκαιος γόνος. pro uero: quod imitantur & Latini. Cicer. in Saluſt. Quem honorem ita egit, ut nihil non æquum atq; uerum duxerit, quod ei facere collibuiſſet. Significat etiam idem quod ἄξιος, ut δίκαιος ἐγκωμίαν τυγχάνῃ, αὐτὶ τοῦ ἄξιος, dignus laude: & δίκαιος ἀπολωλώς, dignus qui pereat. Bud. in Annot.

Δικαιοσύνη. ης. ἡ. iuſtitia. Hymnus in eam extat apud Orpheum.

Δικαιόω. μ. ώσω. π. ωκα. iuſtum puto, iuſtifico, iudico, cenſeo. Actiu. accuſ.

Δικαίωμα. ατος. τὸ. ἐπανόρθωμα τὸ ἀδικήματος. Vide δικαιοπράγημα.

Δικαίως. iuſtè, merito, optimo iure.

Δικαίωσις. εως. ἡ. iuſtificatio, hoc eſt, δικαίωσις, αὐτὶ τοῦ δικαιολογία. Thucydid. ſæpe τὴν δικαίωσιν ὧν τῆς κολάσεως τάξει, inquit Harpocrat.

Δικαιωτήριον. ου. τὸ. locus iudicij, forum.

Δικανικός. ὄν. ὁ. iudicialis. πρὸς τὰς δίκας δικαστηρίων.

Δικανόω. iudico.

Δικάρλιος. α. ὁ. ἡ biceps.

Δικαρπεῖν. bis fructum ferre.

Δίκαρπος. ον. ὁ. ἡ biferus. Strabo, τινὲς δ' αὐτῶν καὶ δίκαρπον ἔχουσι τὸν γῦν.

Δικαστολία. ας. ἡ. iuſtitia.

Δικαστολόγος. ου. ὁ. qui uerſatur in iudicio, iudex.

Δικαστήριον. ου. τὸ. forum iudiciale, tribunale, iudicium, iuriſdictio. Lucian. δικαστήρια pro ipſis iudicibus uſurpat. Δικαστήριον τινὶ καθίζειν, accuſare. Bud. Com.

Δικαστής. οῦ. ὁ. iudex, litium diremptor. Dictum uolunt à diuiſione, quaſi διχαστής, ueluti qui totum aliquod diuidat in parteis æquales. Cælius libro duodecimo, capite 48. Differt à διαιτητής, uide in Ammonio. & Ariſtotel. in Rhetorica dicit, δικαστὴν in iudicando ſolas leges ſpectare, cum διαιτητής, hoc eſt, arbiter æquitati magis appoſitus ſit.

Δικαστὴς. ἀρετὸς ὄστιν ὁ δικαστὴς τάξιν ἀναδεξάμενος ὃς καὶ ἐν τῷ ψηφίζεσθαι πλανηθῆναι δυνατὸς ψηφισάμενος γὰρ τὸ ἐπαινεῖται εἶναι δικαστής.

Δικαστικὴ διατύπωσις. iudiciaria forma, & δικαστικὸς νόμος, iudiciaria lex.

Δικαστικόν. τὸ. dicebatur merces quę iudicibus dabatur pro opera iudicandis controuerſijs impenſa, hoc eſt, ſportulæ iudiciales, ſportularia pecunia. Bud. in Annot. poſt.

Δικαστικός. iuridicialis, ἀθροίσμαν δίκης.

Δίκειν. iacere, βάλλειν, ῥίπτειν.

Δικελιστά. dicebantur apud Laconas, qui comicos luſus obibant. Cælius lib. 3. cap. 31.

Δικελλα. ης. ἡ. ligo, onis.

Δικελλίτης. qui ligone utitur, foſſor.

Δικέραως. &

Δικόρως. ω. ὁ. ἡ bicornis.

Δικέφαλος. ον. ὁ biceps.

Δίκη. ης. ἡ. cauſa quæ apud iudicem agitur, iudicium, pœna, lis, publica actio, ius, ritus, modus. Plato in Euthy. inducit ipſum Euthyphronem δίκην τοῖς ἰδίοις λέγοντα atq; uſurpantem hanc uocem pro γραφῇ quem Socrates ibidem reprehendere uidetur cum inquit, ὁ δίκπου ἀθλιωτάτοι γε ὦ ὑβύφρον δίκην αὐτὴν καλοῦσιν ἀλλὰ γραφήν. A poëtis dea fingitur eſſe iudiciorum, inde dicta quòd lites & contentiones dirimat. Hanc uirginem credi ſcribit Proclus, quoniam dicaſticum genus deceat eſſe καθαρόν, id eſt, integrum purumq;. Heſiodus, ἡ δίκη παρθένος ὀνὶ δίκη διὸς ἐκγεγαυῖα, Virgo iuſtitia eſt prognata Ioue. Ariſtotel. uel quiſquis tandem fuit auhor libelli de Mundo: τῷ θεῷ, inquit, ξυνέπεται δίκη τῶν ἀκολουθούντων τοῦ θείου νόμου τιμωρός, ἧς ὁ δυσδαιμονήσειν μέλλων μακαρός τε καὶ δυσδαίμων ἐξ ἀρχῆς δυδὸς μέλλει εἶναι. Ad deum comes adiuncta eſt ultio quæ diuinæ legis præuaricatores uindicat, cuius ſanè qui beatus, & felix futurus eſt iã, inde à primis uitæ rudimentis particeps fuit. Euſtath. δίκη & θέμις idem eſſe putat. Cælius lib. 12. cap. 48. & Bud. in Annot. Hymnus eius extat apud Orpheum.

Δίκη αὐτάδικος. iudicium reuocatum & irritum, iudicium nullum, ut loquuntur Iuriſcon.

Δίκη βλάβης. actio damni dati, quæ eſt ex lege Aquilia contra eum qui damnum intulit.

Δίκη εὐθεῖα. controuerſia recta, quod Principale nunc homines forenſes dicunt.

Δίκη κακηγορίας. &

Δίκη κακηγορίας. iniuriarum actio.

Δίκη προδίκος. præiudicium.

Δίκην εἰσάγειν. intendere actionem in iudicio, experiri. Cicero pro Quintil. Si quid in cõtrouerſiam ueniret, intra parietes aut ſummo iure experiretur. Dicitur etiam ἀγωνίζεσθαι. Et πολλὴν εἰσάγειν τὴν δίκην, Latini actionem reſtituere dicunt.

Δίκην ἔλαβε. dicunt Attici tam de accuſatore, quàm de reo. Sic Vergil. 4. Aen. Pœnas inimico à fratre recepi. Et 2. Iamdudum ſumite pœnas. Priſcian. lib. 18.

Δίκην ἐπάγειν. eſt litem, uel crimen, uel dicã impingere. Demoſth. ἀμφικτυονικὰς δίκας ἐπάγοντές μοι.

Δίκην ἔχειν. accuſari.

Δίκην λαγχάνω. dicto iudicium, appello, actionem dicto,

nem dicto, dicam impingo, ædo iudicium & actionem, quod etiam subscribere iudicium dicitur. Demosth. ἡνίκα μόλις, ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρώων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ἐόμισθῶ, Cum primum tutelæ experiri cum tutoribus meis cœpissem adhuc adolescẽtulus existens. In causis etiam capitalibus significat postulare & accusare. Ad uerbum sonat, sortiri iudicium. Sorte enim cognoscendarum causarum diem capiebant, authore Seruio in 1d Vergil. Aen. 6. Nec uerò hæ sine sorte datæ. Cicer. in Verr. actio. 3. Dicas sortiturum dixit, pro sortitione causam cognituru.

Δίκην τῶν ἐπιτροπῶν εἰλήχως. actionem tutelæ intendens.

Δίκην φεύγειν. crimen deprecari.

Δίκην ὤφελε μεγάλην. magnę multę dãnatus est.

Δίκην. instar, per ἔκλειψιν τοῦ κατά, quasi dicas secundum ritum, in modum. Sic Salust. Cum domos atque uillas uideas in modum urbium ædificatas. Genit. iung. ut καθόπερ δίκην. Priscian. lib. 18.

Δικηλισταί. οἱ δικηλίσται, irrisores, imitatores. Athenæ lib. 10. & Cæl. libro 6. cap. 38. mimi apud Lacedæm. teste Plutarcho.

Δίκηλον. imago, μίμημα, εἴκασμα. quasi δὶ εἰκέλον. Cæl. ibidem.

Δικίδιον. ὁ. τὸ. iustitia, diminutiuè.

Δίκλειστος. utrinq; clausus, δίφυκτος ὡς δύνασθαι τοῦ κάτω μέρους κεκλεισμένου αὐοῖξαι, Hipp.

Δικλίς. ίδος. ἡ. ualua, bifores. δίθυρος.

Δικολέκτης. uocatur à Pallad. lib. Epig. 1. tabula, lucrum & compendium faciens ex litibus & iudicijs. παρὰ τὴν δίκης κῆ λέγειν.

Δικόλογος. ὁ. ὁ. orator, in causa aduocatus.

Δικόνειλος. duos monteis habens.

Δικορράφειν. causas consarcinare, ex iudicijs cõpendium quærere.

Δικορράφος. ὁ. ὁ rabula.

Δίκορσος. ὁ. biceps, δικέφαλος.

Δικόρυμβος. ὁ. ὁ. biceps.

Δικόρυφοι. quibus duplex est in capite uertex, biuertices, duos uerticeis habentes.

Δικότυλος. ὁ. ὁ. qui geminis acetabulis seriem habet ordinatam.

Δίκορρος. ὁ. ἡ &

Δικρανὲς. τὸ biceps.

Δικαίρα ἀλκαία. cauda bisulca & bifida, cuiusmodi Tritonis est, ἀλκαία enim caudã significat.

Δίκραν. ὁ. ὁ. fuscina, biuium, bifidus, biceps, bipartitus.

Δικρανόω. aperio.

Δίκρανα. sinus gemini.

Δίκρος. ὁ. ὁ. bifidus, bifurcatus.

Δίκροος. ὁ. ὁ. utrinq; fimbriatus.

Δίκροτον. ὁ. τὸ biremis. δίκροτος ναῦς quæ & δίκρηνς, uide Bayfium de re nauali. Vsus est hoc uocabulo & Cice. ad Attic. 16. Nam & ipse Domitius bona habet plane dicrota. Et Hirtius, Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, dicrota octo. Est & pulsus hoc nomine apud medicos, à percussu geminato sic dictus.

Δίκταμον. τὸ. dictamum herba.

Δικτατυρεύω. dictaturam exerceo, dictator sum.

Δικτατυρεία. ἡ. dictatura.

Δικτάτωρ. dictator.

Δίκτη. mons in Creta, & δίκτον neutro genere, Aratus δίκτῳ ἐν εὐώδει.

Δίκτυ. υος. τὸ. & δίκτυον, & δίκυον, rete.

Δικτυβόλος. ὁ. ὁ. piscator, retiarius.

Δικτυβόλος. piscator à iaciendis crebro retibus, Epigr. lib. 1.

Δικτυεύς. piscator, ἁλιεύς.

Δίκτυννα. ας. ἡ. Dianæ cognomẽ ἀπὸ τοῦ δικτύου: hoc item cognomine Βριτόμαρτιν deam appellant Cretenses, quòd Minos cum ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia capiendis demissa piscibus se præcipitem dederit.

Δίκτυον. ὁ. τὸ. rete. δίκτυα sunt maiores tantum plagæ.

Δικτυοειδὲς πλέγμα, retiformis plexus apud medicos, Barbari rete mirabile uocant.

Δικτυοτετόν. ὁ. τὸ. structura reticulata, apud Architectonicæ artis authores.

Δικτυοπλόκος. ὁ. ὁ. &

Δικτυοφόρος. ὁ. ὁ retiarius.

Δικτυωτά. opera dicuntur, quæ nostri reticulata uocant, quasi cancellata, ut in structuris.

Δικτυωτός. ὁ. ὁ. in modum retis distinctus, cancellatus.

Δικῦμα. τὰ. oues gemellipara.

Δίκω. iacio, uulnero.

Δίκωλος. ὁ. bimembris.

Δικῶν. ὀκτὸς ὢν. iustitium. μὴ οὖσα δὲ δίκη, iudicium nullum.

Δικωπία. remigiũ, scapha, Luciano. de quo Bayfi. de Re nau.

Δίκωπος, biremis.

Δίλημμα. ατος. dilemma, syllogismus cornutus, argumentum quod utrinq; aduersarium capit, syllogismus utrinq; uinciens & constringens, confessionemq; exprimens.

Δίλιτρον. bilibris, dupondium.

Δίλογος. ὁ. ὁ. bilinguis.

Δίλοχος. Dianæ, uel lunæ epith. uel quod uenatrix cum sit, duplicem hastam ferat, uel à duplici lumine, suo & solis.

Διλοχία. ας. ἡ. duplaris decuria, Gaza interprete.

Διμάχαι.οἱ.equites qui utrunq; pro loci opportunitate peditis & equitis munere fungebantur.

Διμερής.ές.bipartitum.

Διμερῶς.bipertito.

Διμέτωπος.ον.ὁ.bifrons.

Διμιλάνω.labra moueo. nam μῆλα etiam labra (uocatur.

Δίμηνος.ον.ὁ.bimestris.

Διμήτωρ.Dionysius.

Δίμιτρον.ον.τὸ.ligamen duplex.

Διμοιρία.ας.ἡ.diuisio in duo tantum: & manipulus militū, qui & ἡμιλοχία,cuius dux διμοιρώτης & ἡμιλοχίτης.dicitur, ut habetur in Appendice de uocabulis militaribus.

Δίμοιρον.ον.dupla pars.

Δίμοιρος.bessis,Vitru.

Διμοίριον.ὸν.bes,pars assis.

Δίμυξος.ον.ὁ.ἡ.de lucerna duorum ellychniorū.

Δίνδυμον.τὸ.Phrygiæ mons.

Δινέσκω uerto.

Δινεύω.μ.εύσω.π.εύκα.uerto,conuerto. Accus. iung.superius δεινεύω per ει scribitur.

Δινέω.μ.ήσω.π.ηκα.uoluo,uersor,uerto. Accus.

Δίνη.ης.ἡ.reuolutio aquarū,uertigo,uortex,gurges. Hinc ἀργυροδίνης, χρυσοδίνης,βαθυδίνης, fluminū epitheta.superius scribitur δεῖναι per ει.

Δινήεις.εντος.ἡ.uorticibus plenus, mixtus,uarius,uersicolor.

Δινηθισμός.ὁ.ὁ.reuolutio,mixtio.

Δῖνος.ον.ὁ.aëris turbo. penanflectitur Cyrill. & uertigo, tornus, poculum, est & ποδηνίπτης, id est, pelluuium Cyrenæorum lingua, ut annotat Eustath.Iliad.υ.& δινόμ.ποταμὸν per iota scribūt quidam,pro uorticoso flumine & δινόμ σάκος,tornatilem clypeum.

Δινοχλεῖν.obturbare,molestum esse.

Δινόω.&

Δίνω.reuoluo,uersor,torno

Δινώδης.ες.ὁ.ἡ.uorticosus.

Δίνων.ωνος.Dino uir,Cyrill.penacuitur.

Δινωτός.ὁ.ὁ.uersatilis,rotundus,tornatilis.

Διξός.ὁ.ὁ.bifarius.Vsitatius est,δισσός.

Διό.ideò,propterea.

Διόκαὶ.itaq;.

Διόβλητος.ὁ fulmine ictus.

Διογένης.ὁ.Diogenes,penacuitur Cyrillo.

Διογενής.ὲς.ὁ.ἡ.oxytonum,generosus,δυγενής.

Διογκέω.μ.ήσω.π.ηκα.intumesco,incrementū (capio.

Διόγκωσις.ιος.ἡ.distētio,intumefactio, augmētatio: Methodici ita uocabāt corporum distentionē uel à coaceruatis excremētis factā, uel diffusis humoribus, ac uelut inundantibus, unde & ῥῦσις. cadere dicebatur, cui opponitur σύγνωσις,apud Gal.

Διόγνητος genitus à Ioue,generosus,uel cognitus Ioui.Syncopa est pro διογένητος.

Διοδεύω.μ.εύσω.π.εύκα.erumpo, transeo,traijcio,peragro. Διοδεύω τὴν γερμανίαν,iter facio per Germaniam.Accus.iung.

Διοδεύσιμος.ον.ὁ.peruius.

Δίοδος.ον.ὁ.transitus,aditus,biuium.

Διοίγω aperio.Actiu.accus.

Διοιδαίνω.&

Διοιδέομαι.μ.ήσωμαι.π.ήμαι.intumeo.Lucian. καὶ διωδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. Atq; intumescunt exhausto ueneno crura.

Διοικέω.μ.ήσω.π.ηκα.guberno,administro,dispono,ordino,tueor,tracto de re aliqua. Isocr. οὐδὲ ταπεινῶς διῴκηκε τὸν βίον.Neq; enim contemptè uitam instituit. Item seorsum habito. Accusat.

Διοίκησις.ιος.ὁ.ἡ,dispositio,dispensatio,administratio,gubernatio,iurisdictio.

Διοικητής.οῦ ὁ.dispensator,procurator.

Διοικητική.ἡ.constitutrix.

Διοικίζω.μ.ίσω.π.ικα.incolas & habitantes dispergo, & facio habitare in diuersis partibus, ut οἱ λακεδαιμόνιοι τὴν ἀρκαδίαν μεγάλην πόλιν διῴκισαν,ἵνα ἀδυνῶς γένοιτο,Aristot. Item dissocio, & dirimo coniunctionem, diuido, disgrego. Plato in Symp.νυνί γ' οὖν τὴν ἀδικίαν διῳκίδημεν τοῦτον θεῶν. Diuulsi sumus,& contubernium nostrum diremptum.Synes.εἰ διῴκισται γράμμασι, Si diuisissem separatim scribendo.Bud.Com.Vide οἰκίζεται in Ammonio.

Διοίσομ.infinitum à διαφέρω, uel à διοίω.referre, differre.

Διοίχνεῖ.ingredere,transi,apud Lycoph.

Διολιγαίνω.labor,eris.

Διολκή.ῆς.ἡ.distractio.

Δίολον.copiosè.

Διολυφᾶν.diuellere,subsannare.

Διομαλίζω.μ.ίσω.π.ικα.sterno,demulceo,explano æqualiter,planè me habeo.

Διομαλύνω.μ.υνῶ.π.υνα.explano.Accus.

Διομήδης.ον.ὁ.Diomedeus.

Διομήδεια.ας.ἡ.sententia Iouis. Est & auis Diomedea,cuius Aelianus meminit.

Δίομνυμι.μ.ύσω.π.υνα,& δίομνυμαι.iuro,iurando affirmo,ὀμνύω. Est etiam abiuro, inficior, Demosth.Bud.Com.

Διομνῦς.ὁ.uir mulierosus.

Διομολογεῖμαι.constituo, stabilio,ut οὐχ ὅτω διωμολογησάμεθα,Non ne ita inter nos conuenit? Vnde διομολογημένα, certa, stabilita, iam non cōtrouersa.Est etiā stipulor, paciscor, cōtendo à te hoc ut fateare,Plato de Repub.lib.6.Vnde

Διομολογία.huiusmodi constitutio,atque προσδιορισμός.Bud.Com.

Διονῦς. muliebris, θῆλυς. Et diminutiuũ à Διόνυσος. Et Διονῦς, uestis muliebris.

Διονύσια. ἱερά. Bacchanalia.

Διονυσιάζω. ebrietati indulgeo, περὶ οἶνον ἀσχολέω. Plato.

Διονυσιοκόλακες. assentatores Dionysij, aulici assentatores. Cæl. lib. 12. cap. 17. & Eras. Chiliad.

Διονύσιον. τ. τὸ, hæderam aliqui uocant.

Διονυσιακοί. οἱ. ossea quædam tubera propè tempora enata. Author definit medic.

Διόνυσος. ὁ. Bacchus. Cælius libro 4. cap. 14. Dionysij hymnus est apud Orpheum, & alius Dionysij Bassarei. Inferius etiam Διώνυσος scribitur Atticè.

Διόνυχον. τὸ. exactum, accuratum, ad unguem factum.

Διοπετής. ἐς. τὸ. dicitur, quod à Ioue delapsum est, aut è cœlo uenerit. Olim opifices simulachrorum, quo maior esse superstitio uulgi, fingebant ea cœlitus delapsa, hoc est, esse Διοπετῆ. Herodian. libro 1. αὐτὸ μὲν ἄγαλμα Διοπετές, ὡς λέγουσιν. Et in Act. apostolorũ, ἐφ' μεγάλης ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς. quo loco subauditur ἀγάλματος. Homerus hoc cognomen tribuit regibus, uelut à Ioue profectis. Composita autem dictio est à ζεύς, & πίπτω,

Διοπτεύω. dicitur, uel Διοπτεύω. curam gero, prospicio.

Διόπτρα. ἡ. genus inauris.

Διοπομπεῖσθαι. purgari, lustrari. ἀφαγιαθαίρεσθαι.

Δίοπος. ὁ. dispensator, præfectus, rusticus. Item curator nauis, nauis inspector custosq; Aeschylus indicat reges & principes rectè hoc nomine appellari, ab ὄπτω τὸ βλέπω. Alij deducũt ἀπὸ τοῦ Διέπειν, id est, ordinando. Cæl. lib. 1. cap. 24. & lib. 5. cap. 1. & lib 7. cap. 9.

Διοπτεύω. μ. εύσω. π. ευκα. uideo, considero, dispicio. Accus.

Διοπτικὴ. ῆς. ἡ. Astrologiæ pars Solis & Lunæ, cæterorumq; astrorum distantior per instrumenta inuestigans, hanc uulgò perspectiuam uocant.

Διοπτήρ. ῆρος. ὁ. speculator, œconomus. Cel. lib. 7. cap. 9. Itẽ mechanicũ instrumentum, quod & Διόπτρα. ἡ.

Διόπτρα instrumentum geometricum, per quod altitudinem, latitudinem, longitudinem ue, etiam è longinquo deprehendunt. Huiusmodi sunt instrumenta aquarum, dicata librationibus, ubi perducendæ ad mœnia sunt. Cæl. ibidem, & lib. 14. cap. 39. Item ὁ γυναικῶν Διαστολεύς, instrumentũ quod in uterum immittitur, ut κατόπτρα, quod in anum. Gal. in gloss.

Δίοπτος. ὁ pellucidus, translucens. Hipp. Item templi curator, à dispiciendo & curando quæ sunt in ipso.

Διοράω. despicio, perspicio. Accus.

Διοργάνωσις. apparatus.

Διοργίζομαι. irascor.

Διορθόω. μ. ώσω. π. ωκα. & Διορθοῦμαι. recte dispono, emendo, corrigo, res afflictas erigo, & reparo. Bud. Com. Vide Ammonium, qui distinguit ab ἐπανορθῶ.

Διόρθωσις. ι. Ο. ἡ. correctio. Propriè quando quis lapsabundus quippiam apprehendit, quo se erigere potest. Bud. Com.

Διορθωταὶ. uocabantur Athenis apud quos causa falsæ & ementitæ legationis dicebatur.

Διορθωτικός emendatiuus.

Διορία. ας. ἡ. discrimen, dies præscriptus.

Διορίζομαι. &

Διορίζω. μ. ίσω. π. ικα. distinguo, discrimino, diuido, partior. Item explano, explico, Platoni. ut τοῦτό μοι σαφῶς Διόρισον. Et Aristot. περὶ γεωργίας Διορίζομεν. Et Isocra. Δικαιότατον δὲ Διορίζεσθαι περὶ τούτων, id est, disserere, disceptare enucleare, disputare. Item affirmo. Alicarn. Διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, Aperte affirmat, certis uerbis testatur, expressè dicit. Vnde & Διωρισμένον, idem quod ἀφωρισμένον, id est, constitutum, statum, ut τίμημα Διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, Aristotel. census legitimus, legibus constitutus. Significat etiam designatum, certum, delectum & selectum, Aristot 4. Polit. Budæus Com.

Διορισμός. ὁ. ὁ. distinctio, distincta rerum explicatio. Vide supra ἀφορισμός.

Διόροφος. duplici tecto, δίστεγος.

Διορρεῖσθαι, uel Διορρεῖσθαι. serescere, hoc est, in serum abire. alioqui serescere, hoc est, in serum abire. Et serescere poëtis quoque pro serenum fieri siccariq; accipitur, à Dioscoride Διορίζεσθαι dicitur, Bud. Com.

Διόρυκται. effractores, τοιχωρυχοί.

Διορύττω. μ. ύξω. π. υχα. fodio, id est, cauo, effringo.

Διοχέομαι. persalto, ad finem salto.

Διοῦ. perspicio, introspicio.

Δῖος. α. ὁ. penanflexum. generosus, diuus, humidus, bonus. p humido usitatiꝰ Διερὸν dicetur.

Διὸς σωτῆρος. uocabatur templum Athenis, hoc est, Iouis seruatoris quem eundẽ & ἐλευθέριον siue liberalem dixerunt, de quo uide in ἀγαθὴ τύχη uel ἀγαθοῦ δαίμονος.

Διὸς βάλανοι. οἱ. nuces Pontiæ, seu iuglandes, in alijs castaneæ.

Διὸς βασίλ. ὁ. fulmen.

Διὸς ἄνθος. Amaracus herba.

Διὸς ἐγκέφαλος. opiparum quoddam edulium, Iouis cerebrũ uocabatur, ut testatur Paus. apud Eust.

Eustath. Iliad 9.

Διοσδότος. ὁ. cœlitus immissus.

Διοσκώλιον. ου. τὸ. locus ubi sistebatur mactandum pecus: uel in quo ij qui lustrabantur pedē sinistrum collocabant.

Διοσημεῖα. τὰ. monstra deorū, prodigia, signa Iouis, & eorum quæ contingunt in aëre.

Διόσκουροι, uel διόσκουροι. Castor Pollux, quasi διὸς, id est, Iouis, κοῦροι, id est, filij. Ambo Castores interdum uocantur, cum alteri duntaxat id nominis fuerit. Cæl. lib. 10. cap. 6. Antiquitas credidit hos salutares esse nauigantibus, si simul apparerent. (apparent autem ignis specie malo aut antemnæ insidentes) contrà duros, si singuli aut solitarij, cuius rei mentio fit in Actis, capite ultimo, dicuntur & parotides ita, teste Cassio, & Eust. annotat in libro medico lectum esse διοσκόρους parotidas nominari: à fausto ut equidem arbritror, salutis ostento, quia erumpentibus illis uis morbi deferbuisse iam ostenditur.

Διόσκω. diligenter perspicio, corrumpo, animo deficio.

Διόσφυρα. τὰ. fructus quoddā genus apud Gal. li lib. 2. de alimentis, quasi Iouis tali: à quibusdā dicuntur διὸς πυροί.

Διότι. &

Διόλ. quia, quòd, quoniam, propterea, propterea quòd, eo quòd, Et interrogatiuè, cur, quam ob rem, qua de causa? Vide ὅλ in Ammonio.

Διοτρεφής. ές. ὁ. ἡ. à Ioue nutritus. Regum Epithetho.

Διόρρεῖται. sanieſcunt.

Διουρητικά. medicamenta quæ urinam cient.

Διοχετεύειν. aquā p canales, aut alueos deriuare.

Διοχλέω. μ. ήσω. π. ηκα. turbo.

Διόψ. ὁ dispensator, præfectus.

Διόψις. cura, perspicuitas.

Διπάλαιος. α. ὁ. duorum palmorum.

Δίπαλτος. tenens bina tela & uibrans, ambidexter, utrinq; acutus. Cæl. lib. 1. cap. 5.

Διπαιός. ᾶ. ὁ. utrinque mouens ambabus manibus, totis uiribus.

Διπηχαϊκή. ῆς. ἡ. interscalmium, Vitruuio. Vide Bayf. de re nau.

Δίπηχυς. εος. ὁ. ἡ. bicubitalis.

Διπλάζω. μ. άσω. π. ακα. &

Διπλασιάζω. duplico.

Δίπλαξ. diplois, uestis duplicata.

Διπλασιασμός. ᾶ. ὁ. duplicatio. Sic & Grammatici uocant figuram, ubi cōsonans in medio duplicatur, quod Iones factitant & poëtæ, ut ὄπι pro ὅλ. Διπλασίασις ἢ διπλασιασμὸς φάλαγγος, uide in uocabulis militaribus in Appendice Lexici.

Διπλάσιος. α. ὁ. duplus. Vide διπλᾶν in Amm.

Διπλή. ἡ. nota trigoni obliqui, figuram habēs citra basin. Cæl. lib. 8. cap. 41.

Διπλόη. ἡ. uersutia, fraus.

Διπλοῖς. ίδος. ὁ. diplois, genus uestis.

Διπλόος. &

Διπλοῦς. ὁ. duplex. Vide Ammonium distinguentem à διπλάσιος.

Διπλόω. μ. ώσω. π. ωκα. duplico.

Δίπλωμα. ατος. τὸ. uasis genus. Sunt etiam δίπλωματα, quas literas patentes nunc appellamus, cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta; Vas duplex Plinio dicitur, cuius usus nusquam frequentior, quàm apud Pharmacopæos.

Διποδία. ας. ἡ. genus saltationis Laconicæ, bipedatio.

Διπόλια. διιπόλια.

Δίπολις. ἡ. Lemnus sic uocatur. habet enim in se Hephæstiam & Myrinam. Etym.

Δίπολος. de terra bis aratro proscissa. Polluci.

Δίπους. οδος. ὁ. ἡ. bipes.

Διπρόσωπος. biceps, duas facies habens. Etym.

Δίπτερα. τὰ. bipennia.

Δίπτερος. α. ὁ. bipennis, & ædificij genus.

Δίπτυχα. dupliciter.

Διπτυχής. ές. ὁ. ἡ. geminus.

Δίπτυχος. α. ὁ. duplicatus, gemellus, δίπτυχος γονάς, geminos fœtus, siue gemellæ, Lycoph. in Alexandra dixit.

Διπίρηνος μήλη. specillū bicuspidatū biceps sic, apud medicos.

Δίπυρος ἄρτος. ὁ panis bis coctus, quem buccellatum Marcellinus uocat. Græci etiā παξαμίδια.

Δίρκαιος. α. apollinaris minor, herbæ nomen.

Δίρκη. fons Thebis.

Δίς. bis. syncopa est pro δυάκις. Etym. Aliquando priuandi uim habet, ut in δισλώιος. Legendum uidetur δυσλώιος, & δυς per y psilon, non per iota, priuandi uim habere.

Δισαλέος. ὁ. sordidus, spurcus, ῥυπαρός.

Δισχρήπιστος. α. ὁ. qui lucro uix expugnabilis est, inuictus, Libanius.

Δὶς δὶς πασῶν. Vide in Chiliad. Erasmi.

Δυσεγγόνη. atneptis.

Δυσέγγονος. α. ὁ. atnepos.

Δίσεφθος. ὁ. ἡ. bis coctus, recoctus.

Δισλωίως. effrenatè. Malim per y psilon in prima syllaba.

Διδανεῖον. τὸ genus herbæ, apud Nicand. Etym.

Διδανής. ές. ὁ. ἡ. morti bis patens.

Διστάζεσθαι. contendere, διαφέρεσθαι.

Δίσκελλα. sporta.

Δισκεύω. disco, ludo, discum in auras iacto.

Δισκινησία.ας.ἡ.difficultas mouendi.

Δισκόβολοι.discum,id est, lapidem rotundum ac pertusum(ut inquit Ammonius)in sublime iaculantes.

Δίσκος.ὁ.discus,corpus solis,lapis grauis,qui exercendi causa corporis ad auras proijciebatur. Cælius libro 13.capite 12. lapideus orbis δίσκος erat,qui uero fabricatus ferro σόλος dicebatur. Habebat autem discus in medio foramen per quod traiecto fune librabant eum. Vide Ammonium, & prouerbium in Chiliad. Discum quàm philosophum audire malũt. Quos enim discos uocant (inquit Bayfius de uasculis) Pollux censet eos λύκλους ἀργυροῦς, orbes argenteos, ἢ χοῦματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας appellandos in sexto.

Δίσκω.βάλλω,iacio,δίσκω.

Δισνομία.ας.ἡ.peruersa iuris legumq; cõstitutio.

Δίσσαππος.atauus.

Δισσοδία.genus saltationis.

Δισπονδία.ἡ.saltationis species.

Δισπονδεῖος.ὁ.duplex spondæus, apud Grãmaticos, pes quatuor longis syllabis constans,ut ἡρακλείδης.

Δισσακί.bis.

Δισσός.ὁ.duplex.

Δίστογμος.ὁ.ambiguitas.

Διστάζω.μ.άσω.π.ακα.dubito,duplicia intelligo, ambigo, uacillo, cum animus nunc huc, nunc illuc impellitur.

Διστάσιον.pondere duplo.

Διστεγία.ας.ἡ.domicilium duas contignationes seu tecta habens.

Δίστεγος.ὁ.ἡ.habens duplex tectum.

Δίστοκος.quæ bis peperit.

Δίστομος.ὁ.ἡ.anceps,id est,utrinq; acutus,utrinque incidens.

Διστριχίασις.ιος.ἡ.pilorum succretio præter naturam in palpebris. Cæl.lib.7.cap.5.

Δισύπατος.ὁ.bis consul.

Δίσφαξ.κος.ubi duo montes conueniunt,& os uallis faciunt.

Δίσφορος.ὁ.molestus.

Διχαλῆ.δίχηλον.

Διχίλιοι.duo milia.

Δίχωλος.ὁ.utroq; claudicans.

Διωθέμενος.ὁ.administrans.

Δίωκε.gemellos parit.

Δίωκος.quæ bis peperit.

Διπαχῶς.dupliciter.

Διπλογονεῖ.partum geminat.

Διπλολογῶ,& διλογῶ.geminato uerbo loquor,ut στεφάνω στεφανῶσαι. Item bis dicere, reuocare Synes. Sic Cic. Pro domo sua,Quemadmodũ iste præposteris uerbis, omnibus obscœnis, identidem se ipse reuocando,dubitans,timẽs, hæsitans pronunciarit. Bud. Com.

Διπλός.duplex,bisulcus,ambiguus.

Διυγραίνω.perfundo,madefacio,excolo.

Δίυγρος.ὁ.humidus,infirmus,mollis.

Διυλίζω.μ.ίσω.π.ικα.defeco,excolo. Accus.

Διύλισις.ιος.ἡ.percolatio.

Διυπνίζω.μ.ίσω.π.ικα.expergefacio.

Διυφαίνω.texto.

Διυφάσιος.ὁ.alteruter.

Διφαλαγγία.species certa, & ordo quidã instruendæ aciei,Latinis est ala. Vide in uocabulis militaribus in Appendice.

Διφασία.ας.ἡ.iustitia,δικαιολογία.

Διφάσιον.τὸ.geminatum,duplex,Herodot.

Διφάω.μ.άσω.π.ακα.inquiro. Accus.

Διφθέρα.ας.ἡ.pellis Amaltheæ capræ,in qua res humanas scribere dicitur Iupiter. Item operculum libri. Est & pastoricium ex pellibus indumentum, quod quidam uocãt rhenonem, sagum pelliceum. Scribit Herodot. Ionas βίβλους dicere διφθέρας, quòd aliquando ob penuriam papyri pellibus uterentur, tum caprinis,tum ouillis βαῦτας quoque διφθέρας esse quidam scribunt. Vide quoq; prouerb. Diphtheram fero Iupiter inspexit. &, Antiquiora diphthera. Diphthera(inquit Ammonius)caprarum est,ut melote ouium.

Διφθερίας.ὁ.genus personæ tragicæ, diphthera indutus.

Δίφθογγος.ὁ.ἡ.duarum uocum sonus.

Δίφορος.bis anno fructum gerẽs, sic biferas ficus Latini dicunt. Δίφορος syllogismos Dialectici uocant, in quibus eadem propositionibus est conclusio,ut: Si dies est,dies est: est autem dies, igitur dies est.

Δίφραγδι.duces militum apud Parthos.

Δίφρακξ. sella, currus, lectica. θρόνος γυναικεῖος, Hesych.

Διφρεία.ας.ἡ.aurigatio,currus circumagitatio.

Διφρευτής.ὁ.ὁ.&

Διφρηλάτης.auriga,gubernator currus, Lucian. Vnde & uerbum διφρηλατῶ.

Διφρεύω.insideo.

Διφείς.ὁ.iners,ociosus,deses, ἀργός.

Διφρίσκος.ὁ.curriculus,pars currus in qua auriga locus est.

Δίφρος.ου.ὁ.& in plur.τὰ.δίφρα.biga,sedes uilior,cui opponitur λίσμος. Vel currus non plenus,sed ex duobus iunctus equis, σωωρὶς. Eustathio dicitur pars in curru, ubi cum parabate uersatur auriga, unde etiam inclinatur, quasi δινοφόρος,id est,duos ferens.

Διφροφορεῖσθαι.δηλαύνειν,gestari sella,aut lectica uehi,

uehi, quemadmodum Romæ magistratus sella curuli.

Διφροφόροι. οἱ. ferentes sellas curules.

Διφροφορούμενοι. sellis subnecti Persæ, qui magnæ fuerè apud eos authoritatis.

Διφρυγὲς. τὸ. quasi iterum coctum, diphryges. uide Dioscoridem.

Διφυὴς. ἐος. ὁ. ἡ. geminus, biformis, duplicis naturæ, bifidus. Et Cecropis epitheton, qui primus coniugium instituit Athenis.

Δίφυον. τὸ. duræ partes, δίμοιρον.

Δίφωνος. bilinguis.

Δίχα. dupliciter, bifariam, diuisim, duatim. Item absque, sine. Genitiuo. Item seorsim, semotim. Δίχα θυμὸν ἔχω, sum animo ambiguo, ha beo animum ad diuersa intentum.

Δίχαιος. α. ὁ. bipartitus.

Διχάζω. μ. άσω. π. αηα. diuido, in duo deduco, quæ prius erant coniuncta. Accus.

Διχαλά. τὰ. bisulca, ut Gaza uertit apud Aristotelem. δίχηλα.

Δίχαλος. utrinq; cauus.

Διχασπίδες. οἱ. uocantur quatuor dentes anteriores in meditullio constituti. Sic dicti ἀπὸ τοῦ διχάζειν, quòd cibum diuidant comminuantq;. unde & ὀδοῦς appellantur.

Διχῇ. diuisim, bifariam.

Δίχηλος. α ὁ. ἡ. habens ungulam scissam, bisulcus.

Διχήμορον. α. τὸ. tertia pars mensis.

Διχθά. Doricè, dupliciter.

Διχθάδια. duplex, dupliciter.

Διχογνωμῶ. &

Διχογνωμονῶ. dissentio, dissideo.

Διχόθεν. à duabus partibus.

Διχόθυμος. dubius, calumniator, bilinguis, secũ pugnantia loquens.

Διχοίνικον. τὸ. mensura cõtinens duas chœnicas.

Διχομηνία. ἡ. semestre tempus.

Διχόμηνος. α. plena luna, quæ & πανσέληνος, uide latius in μηνοφδίης.

Διχόνοια. ας. ἡ. dissensio.

Διχονοῶ. dissentio, διστάζω.

Διχορία. ας. ἡ. diuisio chori. Ἢ διχοστάζειν, ἢ δύο χοροῖς ἄδειν.

Διχοστασία. ας. ἡ. diuisio, dissidium, seditio, quoties scinditur studia in contraria uulgus, ut inquit Vergilius.

Διχοστατέω. μ. ήσω. π. κηα. discordo, dissentio, seditionem facio, contendo.

Διχοτομέω. μ. ήσω. π. κηα. diuido in duas parteis. Accusat.

Διχοτομία. ας. ἡ. diuisio in duas æqualeis partes. Vide in Vocabulis militaribus de Dichotomia phalangis in Appendice.

Διχοτόμος. α. ὁ. in duo diuidẽs. Cyrill. & Amm.

Διχοτόμος. α. ὁ. in duo diuisus, Cyril. & Ammon. διχοτόμος σελήνη, luna dimidio orbe cæsa, uel diuidua, semiplena.

Διχοφορεῖ. in duo discinditur.

Διχοφροσύνη. ἡ. contractio, seditio, factio.

Διχροα. τὰ. bicolora.

Διχροία. ἡ. duplex color.

Διχῶς. bifariam.

Δίψα. ης. ἡ. sitis, desiderium.

Διψαπόν. οὖ. uocant Medici renum affectionem quandam, quam matellæ intercutem nonnulli uocant, urinę profluuium alij. Sic dicta quod maximam inducat sitim. Ab Aegineta lib. 3. definitur, ταχεῖα τῶν πινομένων διέξοδος. Vnde & διαβήτης nuncupatur, uelut transitus. Est etiam nomen herbæ, uulgò labrum Veneris.

Διψαλέος. α. ὁ. sitibundus, siticulosus.

Διψάς. άδος. ἡ. dipsas serpens. Sic dictus quòd ij quos mordicus apprehenderit, siti inarescãt uehementius, ad potumq; efferuescant, ac inde incessanter haurientes dissiliant mox. Describitur ab Aeliano, & Nicandro in Theriacis. Est item διψὰς hepatis signum quoddam. Cælius lib. 13. cap. 63.

Διψάω. μ. ήσω. π. κηα. sitio. Item ὠῶν θυμῶ, concupisco. Vnde secunda persona indicatiui pro διψάις, διψάει, Doricè διψῆς, διψῆ. & infin. διψῆν, pro διψᾶν.

Διψηλὸς. ὁ. ἡ. sitim adferens, sitim augens.

Διψία. κόνις ξηρά, puluis aridus.

Δίψιος. α. ὁ. sitim faciens.

Δίψος. εος. τὸ. sitis.

Δίψυχος. α. ὁ. ἡ. duplicis animi homo, dubius.

Δίω. expello, persequor, fugio, & trepide cursu euado, φεύγω καὶ κατατρέχω δεδιώς. Eust.

Διώβολον, καὶ διωβολία. duo oboli, quos populus cum ad concionem uenerat accipiebat. Diobolarem uocamus hominem, quem minimi precij uolumus intelligi. Eras. in Chiliad.

Δίωγμα. & ἀποδίωγμα. mysticum quoddam sacrum & arcanum, quod in Thesmophorijs solæ mulieres obibant. Dictum fortè, quòd arcerent inde uiros.

Διωγμός. ὁ. ὁ. persecutio.

Διωθοῦμαι. &

Διώθω. repello, propulso, impello, reijcio, protrudo. Actiuè uel passiuè accipitur.

Διωκάθω. accuso, uel postulo te alicuius criminis. Bud. Com.

Διώκομαι. persecutionẽ patior, φεύγω, καταγεροῦμαι. passiuũ est, sed actiuè aliquoties usurpatur.

Διωκόμενος. reus.

Διώκτης. ὁ. ὁ. persecutor, actor.

Διώκω. μ. ώξω. π. ωχα. impello, expello, fugo, ſum moueo. Item perſequor, apprehendo fugientem. Vnde & pro expeto, magno ſtudio annitor ut aſſequar. Ariſtot. in prin. Ethicor. τέτων γὰρ χάριν ἕκαστα διώκεται, Has ob cauſſas illa quoq; expetuntur. Item uenor apud iudicem, ſector, actor ſum, litem intendo, accuſo, & reum ago. Accuſatiuo iungitur cum genitiuo, ut διώκω σε φόνου, accuſo te cædis uel poſtulo. διώκω σε γραφὴν ταύτην, reum te criminis huius facio. διώκω σε πληγῶν καὶ βλάβης, ago contra te damni dati. Bud. Com.

Διώκων. accuſator, cui opponitur φεύγων.

Διωλύγιος. ον. ὁ. ἡ. maximus, quiq; quam diutiſſime durat, διωλύγια πράγματα, res arduæ, negotia difficilia. Διωλύγιον malũ, in Chil. Eraſ.

Διωμοσία. ας. ἡ. iuramentum calumniæ, ſiue actoris. Bud. Com.

Διὸ. ὦν. propterea quòd.

Διών. ωνος. ὁ. proprium uiri nomen.

Διώνη. ης. ἡ. Dione, mater Veneris.

Διωνόμασται. denominati ſunt.

Διώνυμος. ον. ὁ. famoſus, & binominis.

Διώνυσος. ου. ὁ. Bacchus, pro δίονυσος Atticè. ο in ω conuerſo.

Διώξις. ἡ. perſecutio.

Διωρθωτικόν. τὸ. genus quoddam iuris ab Ariſtot. dicitur, quaſi tu dicas emendatiuum, quod in commercijs uerſatur.

Διωρία. ας. ἡ. ſpatium, interuallum.

Διώρυξ. ὁ. inconueniens, diſſimilis.

Διώροφον. τὸ. duo habens culmina.

Διώρυξ. χος. uel γος. ὁ. τάφρος, foſſa per muros aut aggeres ad cogendos metu hoſtes facta.

Διωρυχή. huiuſmodi perfoſſio.

Διώρυχεν. perfodit.

Διώθω. perfodere & propellere, & intra quippiam diſcuneatum ui indere. unde

Διωθήρ. inſtrumentũ chirurgicum. Bud. Com.

Διώσις. protruſio, propulſio, impulſio. Bud. Cõ.

Διώτη. ης. ἡ. genus uaſis, diota. à duabus auribus, hoc eſt, anſis appellatum.

Διώτης. ſectator.

Διώχης. ſedes in curru.

Δμάω. παρὰ τὸ δαμάζω τὴν συγκοπὴν. domo, ſubijcio, uinco. Etym.

Δμέω. μ. ήσω. π. ηκα. domo, uinco. Accuſatiuo iungitur.

Δμῆα. Oceani & Cereris filia.

Δμῆσις. ιος. ἡ. domitio, δάμασις.

Δμήτειρα. ας. ἡ. domitrix, eſt etiam Cereris epitheton. Etym.

Δμητός. domitus, ſubiectus, ædificatus.

Δμωάδες. ῶν. ministræ.

Δμωή. ῆς. ἡ. κοὶ

Δμωὶς. ίδος. ἡ. ſerua, quaſi domita ſeruitute.

Δμὼς, καὶ δμῶος. ſeruus.

Δνοπάλιξ, uel δνοπάλιγξις. manuũ motus, geſticulatio.

Δνοπαλίζω. μ. ίσω. π. ικα. manu moueo, manu teneo, tracto, extendo, geſticulor. Item interimo. Iliad. δ. κὴρ δ' αὖ δ' ἐδνοπάλιζεν. Item induo, circumijcio, inijcio, circumago, circumuerto, conſuo. Homerus ὀδύνας ξ. τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. Etym.

Δνοφερός. ὰ. ὸν &

Δνοφόεις. όντος. tenebroſus, nubiloſus, obſcurus. παρὰ τὸ νέφος, τροπῇ καὶ πλεονασμῷ, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ γνόφος. Etym.

Δνόψ. πος. profunditas.

Δοάζω. puto, eligo aliud eſt διοάζω.

Δοάσασθαι. pro δοάζω, uſſum eſt, putauit. πλεονασμῷ τοῦ σ, Aeolicè. Etym. Ammonius diſtinguit à δοιάσαι.

Δόγμα. ατος. τὸ. dogma, ſententia, edictum, decretum, placitum, ſcitum. ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, quod opinari ſignificat.

Δογματίζομαι. μ. ίσομαι. π. ίσμαι. decerno, decretis oneror.

Δογματίζω. decreta præſcribo, dogmata trado Laër. in uita Platon. δογματίζειν (inquit) δὲ δόγματα θέσθαι, ὡς τὸ νομοθετεῖν, νόμους τιθέναι, &c.

Δογματικοί. οί. qui ſunt idonei ad præcipiendũ. Medici dogmatici & logici, id eſt, rationales dicuntur, qui medicinam & experimentis & ratione per philoſophiam confirmata conſtare docent, diuerſi ab empiricis & methodicis falſo dictis. Dogmatici apud Laërtiũ lib. 1. ſunt, qui de rebus, ueluti comprehendi poſſint, diſſerunt: quibus opponuntur Ephectici.

Δογματικός. qui leges & decreta præſcribit.

Δοθίων. ονος. tuberculum, puſtula, furunculus: aliàs δοθιήν, & uſitatius opinor.

Δοιά. duo, pro δύο τά, dupliciter.

Δοιάζω. contendo, diſſentio, delibero. aliud eſt δοάζω. hinc δοιάσαι, Ammonius.

Δοῖλυξ. κος. ὁ. cocleare.

Δοιλυκοποιός. ὰ. ὸν. qui coclearia facit.

Δοιή. ἡ. οιά

Δοιός. ὰ. ὸν. geminus. Cyrill.

Δοκάζω. obſecro, expecto.

Δόκανα. τά. ſepulchra quædã in Lacedæmonia ſic appellata, in qbus Tyndaridarũ Caſtoris & Pollucis cineres fuerãt cõditi. Etym. Plut. refert & interpretatur διοσκόρων ἀφιδρύματα fuiſſe.

Δοκάνη. ἡς. calami.

Δοκεύω. μ. εύσω. π. ευκα. inſidior, obſeruo.

Δοκέω. μ. ήσω. ἔ δόξω, ἀπὸ τοῦ δόκω. π. κκα. ἀόρ. α. ἔδοξα. appareo, uideor, puto, opinor, censeo, precio mereor, in primis laudo. Vnde δοκεῖ, δοκῶ μοι. κἀμοὶ δοκεῖν, αὐτὶ τοῦ φαίνεταί μοι, & certum est, sic censeo, ut mihi uideor, quod Aristophan. pleno sermone dixit, ὡς δ' ἐμοὶ δοκεῖν.

Δόκη. insidiæ, obseruatio, expectatio.

Δοκησίνους. &

Δοκησιέξιος &

Δοκησίσοφος. ὁ φρόνιμος. qui in speciem sibi sapiens esse uidetur. Aristophan. Pace, τῶν θεατῶν τίς λέγοι νεανίας δοκησίσοφος. Bud. Com.

Δόκησις. ιος. ἡ. apparentia, opinio, suspicio, existimatio, expectatio. Bud. ibidem. Item speculatio, quod succurrit, occursus. Etym.

Δοκησισοφία. ας. ἡ. ex persuasione sapientia.

Δοκίδες. αἱ. stellarum genus.

Δοκίδιον. ου. τὸ. lignum, quod Italicè dicitur il corrente.

Δοκιμάζεσθαι. dicũtur, qui tutelæ suæ permittuntur, adolescentes μηκέτι παῖδοποιούμενοι, quod Rom. dicebant uirilem togam sumere, quod etiã dicitur αὐδοδεδῆ, καὶ αὐδρα γεγονέναι. Est etiam ad magistratum admitti, & adoptari in quodcunq; collegium, non quemlibet, sed moribus & meritis probatũ. Vnde δοκιμασθέντες παῖδες, maiores facti, & tutelę suę redditi, spectati, εἰς αὐδρας ἐγγραφέντες. Bud. Com.

Δοκιμάζω. μ. άσω. π. κκα. experior, certo, probo, puto, censeo, iudico, exquiro. Bud. Com.

Δοκιμασία. ας. ἡ. experientia, perscrutatio, & exploratio inquisitioq; uocabatur. Δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, est genus accusationis aut postulationis, cum aliquẽ nec recte nec ordine probatum esse contendebãt, sed uel gratia, uel sordibus, uel obreptione: qualis est accusatio Aeschinis κατὰ Τιμάρχου. Bud. ibidem.

Δοκιμαστής. οῦ. ὁ. approbator, æstimator, expensor.

Δοκιμαστική. ἡ. ars probandi.

Δοκιμή. ῆς. ἡ. probatio, experimentum.

Δοκίμιον. ου. indicatura, exploratio.

Δοκίμιος. &

Δόκιμος. ου. ὁ. probus, χρήσιμος, τέλειος.

Δοκιμόταται αὐδρες. homines magna florentes existimatione.

Δοκιμῶμαι. arbitror, δοκῶ, οἴομαι.

Δοκιμώτατος. ου. ὁ. approbatissimus.

Δοκίς. ίδος. ἡ. &

Δοκοποιός. faber tignarius. Cic. in Bruto.

Δοκός. οῦ. ἡ. oxytonum, trabs, tignum: item trabs ignea in aëris superiore regione apparẽs, cometæ instar: de qua Plin. lib. 2. nat. histor. Trabes igneæ quas δοκοὺς uocant. παρὰ τὸ δέχω. significat & insidias, & machinationem. Etym.

Δοκοῖς, Atticè pro δοκοίης. putares, uidereris.

Δόκος. ου. ἡ. δόκησις. consideratio, apparentia, opinio, existimatio. Item ἀγχόνη, laqueus. paroxytonum. Cyrillus.

Δοκοῦμαι. uideor, censeo.

Δοκοῦντα. τὰ. placita. Vnde δοκοῦντ' ἐμοί, placet.

Δοκοῦντες. magnæ authoritatis, famati, honorati. id est, εὐδοκιμοῦντες, qui existimatione præditi sunt, uel qui aliquo in numero habentur, peritissimi, Politiano interprete.

Δόκωσις. tectum.

Δολερός. ᾶ. ὁ. dolosus, fraudulentus.

Δολερῶς. dolosè.

Δολιεύομαι. fallo.

Δολιόπους. ουν. ὁ. doloso pede iens.

Δόλιος. ου. ὁ. dolosus. epitheton Mercurij, proparoxytonum. nam paroxytonum, uiri proprium est, ut uult Cyrillus.

Δολιότης. ήτος. ἡ. dolus.

Δολιφόνος. sicarius, latro.

Δολίχαυλος. ὁ. ἡ. longa foramina habens. ἐπίθετον τῶν δολοπαίστων τὰς μακρούς αὐλὸς ἐχούσης. Etym.

Δολιχεγχής. ἐος. ὁ. ἡ. habens longam hastam.

Δολιχεύω. cursum plenum implere, & cursus orbem peragere. Bud. Com.

Δολίχη. ης. ἡ. Doliche insula Lyciæ, Stephan. & Pieriæ urbs. Eust. paroxyt. Cyrill.

Δολιχήρετμοι. οἱ. qui longis remis nauigant, uel qui prolixæ nauigationi sufficiunt.

Δολιχοδέρος. ὁ. habens longam ceruicem.

Δολιχόδρομοι. qui sexies, ut quidam putant, stadium curriculo obibant.

Δολιχόκαυλος. ου. ὁ. iaculum longo ferro.

Δολιχόν. aduerbium diu, multo & longo tempore. Etym.

Δολιχός. ᾶ. ὁ. longus, habens lanceam erectam.

Δόλιχος. accentu in prima, spatium continens duodecim stadia, uel secundum Suidam uiginti quatuor: cursus fuit plenus & maior diaulo. Budæus Comment. Item phaselus legumen.

Δολιχόσκιος. ου. ὁ. habens longam umbram, aut longe iens. παρὰ τὸ δίειν. Etym.

Δολιώτατος. dolis insignis.

Δολός. ὁ. dolosus.

Δολομήδης. ης. ὁ. qui dolos meditatur.

Δολομήτης. ου. ὁ. dolosus.

Δολομῆτις. ου. ὁ. prudens, astutus.

Δόλος. ου. ὁ. dolus.

Δολοπεύω. fraudem meditor, insidior.

Δολοπλοκία. fraudes, uersutiæ in uerbis.

Δολοφονέω. μ. ήσω. π. κκα. dolo, occido, accus.

Δολοφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. calleo, ὑποτοπεύω, ἀπατάω. Actiu. accuſ.

Δολοφροσύνης ἡ. dolus, aſtutia.

Δόλος. explorator, inſidiator, leno.

Δολόω. μ. ώσω. π. ωκα. doloſè ago, decipio, falſifico. Accuſ.

Δόλων. ωνος. ὁ. Dolon uiri nomen Troiani exploratoris, Cyrill. Item minutiſſimũ nauis uelum, quod & Liuius dolonẽ uocat, dolonibus erectis altum petere contendit. Erant autem in nauibus tria uelonũ genera ἀκάτιων, maximũ, δόλων, minimum, & inter hæc medium, ἐπιδρόμων, apud Pollucem. Item ſica, Plutarchus ξιφίδιον λησρικόν interpretatur. forte huiuſmodi, quale Germani uocant dtolchen. Vide Bayfium de Re nauali.

Δολώνεια ἡ. à Grãmaticis uocatur decimus liber rhapſodiarũ Homeri, in quo de Dolone explo ratore ab Vlyſſe interẽpto agitur. Euſt. Iliad. κ.

Δόμα ατος. τὸ. domus, donum. Differt à δῶρον. nam δόμα ſignificat donum quocunq; modo datum, δῶρον uerò gratuitum.

Δόμεος. ὁ. fundamentum & baſis ædificij.

Δομέω. μ. ήσω. π. ηκα. ædifico. Actiu. accuſ.

Δόμος. ἡ. murus, forma, aſpectus, corpus, ædificiũ.

Δόμησις. εος. ἡ. ſtructura.

Δόμος. ου. ὁ. domus.

Δονακῶν. ου. τὸ. arundinetum.

Δονακώδης. εος. ὁ. arundinoſus.

Δόναξ. ακος. ὁ. fiſtula, calamus piſcatorius, arundo, tibia. παρὰ τὸ ῥᾷον δονεῖσθαι, differt à κάλαμος, quod δόναξ ſit tenuiſſimus, κάλαμος, ſolidus & craſſus, ille ferè ſit fluuiatilis, hic non itẽ: ille fiſtulã inflantibus συρίγγαις accõmodus, hic tibicinibus. Oppianus per δόνακας tenuia uimina uidetur intelligere. Euſt. Iliad. σ.

Δονέω. μ. ήσω. π. ηκα. moueo, uerto, agito, turbo.

Δόνησις. εος. ἡ. motus, agitatio.

Δόξα. ης. ἡ. maieſtas, ſplendor, gloria, exiſtimatio, opinio celebris. Ponitur pro axiomate, uel propoſitione adeò fixa, ut axiomatis inſtar ſit. Ammonius diſtinguit à ἀξίωμα.

Δοξαζόμενοι. exiſtimati, id eſt, qui tales eſſe credũtur, & ἔνδοξοι, celebrati.

Δοξάζω. μ. άσω. opinor, exiſtimo, ſentio de me magnificè.

Δοξάζειν τὸν θεόν. pro laudibus cumulare, & glorioſa celebratione colere, hoc eſt, δοξολογεῖν. Bud. Com.

Δοξᾶν. placuit, participium eſt, cum placuiſſet.

Δοξάριον. gloriola, δύτελὲς δόγμα.

Δόξασμα. δόγμα, opinatio. Bud. Com.

Δοξαστής. ου. ὁ. arbiter, iudex.

Δοξαστὴς ἀνὴρ. qui ui opinandi præditus eſt. Budæus in Comment.

Δοξαστόν. opinabile, quod & ἔνδοξον dicitur.

Δοξοκαλία. ας. ἡ. bona opinio.

Δοξοκομπία. ας. ἡ. iactatio. δοξοκοπία, λογοδοξία.

Δοξοκοπέω. de fama & gloria laboro, ambio.

Δοξολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. glorifico. Accuſ.

Δοξολογία. ἡ. glorificatio.

Δοξομανής. ὁ. φιλόδοξος, quemadmodum φιλογύνης, γυναικομανής. Bud. Com.

Δοξομανία. ας. ἡ. ingens honoris ſtudium.

Δοξοσοφία. ἡ. ſapientiæ arrogatio. Syneſ.

Δοξόσοφοι qui ſapientes uideri uolunt.

Δοξοῦσθαι. uideri, imaginari.

Δόοκεται. uiſum eſt, conſultum eſt, apparet.

Δορά. ᾶς. ἡ. pellis.

Δοράζω. punio, haſtis pugno.

Δοραστίζεσθαι. haſtis pugnare.

Δοράτιον. ου. τὸ. haſta, iaculum.

Δορατοπαχεῖς. craſſitudinem haſtæ habentes.

Δοραλισμός. οῦ. ὁ. haſtarum dimicatio.

Δορατοφόρος. ου. ὁ. haſtus. Vide in Appendice Lexici de militaribus uocabulis in uoce ὁπλίτης.

Δορί. ῥῆμ. pro δόραλι, dandi caſu.

Δορίαλος. cunnus, Ariſtoph. legitur & δόριλλος.

Δοριάλωτος. δορυάλωτος, αἰχμάλωτος.

Δορίδες. ἁι. cultri quibus utuntur coqui ad excoriandum. Cæl. lib. 5. cap. 15. δορίς. ἡ. in nominatiuo ſingulari.

Δορίκτητος. bello captus.

Δορίσκιος. gentile nomen.

Δορίσκος oppidum Thraciæ, & ager.

Δορκαλίς. tormenti genus, ſcutica è loris capreæ parata.

Δορκάζω. circunſpicio.

Δορκάς. άδος. caprea, dama. παρὰ τὸ δέρκω τὸ βλέπω, ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. Vide Aelianum, & Oppianum de uenatione in fine libri quarti, & alibi.

Δόρκων. ὁ. caprea, ὁ ἔλαφος.

Δόρξ ἡ. idem.

Δορός. οῦ. ὁ. uter.

Δόρπεια. τὰ. uel δόρπα. ſecundus dies, authore Proclo in Timæum, uel ut alijs placet. Primus dies feſti cuiuſdam apud Athenienſeis, quod ἀπατούρια uocant. dictus quòd qui ex eadem tribu eſſent, ad cœnam conuenirent, quodque paſſim conuiuia cœnitationesq; fierent.

Δορπηστός. οῦ. hora cœnæ. Ariſtoph. ὀψὲ τὸν δορπηστὸν λίκερα γεμεῖν ἐμβάλας.

Δόρπον. τὸ. &

Δόρπος. ου. ὁ. cœna, ueſpertinæ epulæ, παρὰ τὸ δόρυ τιθέναι, ab haſta ſcilicet iam deponenda.

Δόρυ. ατος. τὸ. haſta, iaculum, arma, lignũ. Vide ἀκόνιον, apud Ammonium. Cæl. lib. 5. cap. 15.

δόρ. δορ ἀτων μάχεσθαι, eminus pugnare. Bud. Comment.

Δορυάλωτος. ου. ὁ. mancipium, hasta captus.

Δορυδρέπανα. falces præacutæ insertæ infixæque longurijs, non absimili forma muralium falcium.

Δορύκη. pharetra, uas in quod iacula reponuntur.

Δορύκλυτος. ου. ὁ hasta clarus.

Δορύκνιον. ου τὸ. & δορύχνιον. herba est uenenosa, liquore prorsus lacteũ è uulnere fundẽs apud Nicandrũ in Alexipharmacis. Est qui solanum manicum interpretatur.

Δορύκρανον. τὸ. galea è ferarũ pellibus confecta. Strabo.

Δορύκτητος. ου. ὁ captus in bello, quasi hasta paratus & acquisitus à δόρυ κτάομαι.

Δορύλαπτος. ου. ὁ ἡ captiuus.

Δόρυλος ὁ. piscis salsamẽtarius, qui & κορύδαλις.

Δορυμάστωρ. ορος. ὁ peritus rei militaris.

Δορυμολπὸς ὁ uocabatur is qui bouem Ioui futuram uictimam præcedebat.

Δορύξενος. ου. ὁ amicus in bello ex hoste factus, cuiusmodi Glaucus & Diomedes apud Hom. Item legatus de redimendis captiuis. Cæl. lib. 6. cap 32. Vide πρόξενος apud Ammonium.

Δορυξόος. ου. ὁ. hasta politor, & per syncopen δόρυξος.

Δορυσσόος. fortis, bellicosus, hasta deterrens.

Δορύσσω. μ. ύξω. π. υχα. pugno.

Δορυφορέω. μ. ήσω. π. ηκα. lanceam fero, munio satellite, stipo, tueor, περίειμι, sartum tectum ab omni uiolentia iniuriaq; præbeo. Bud. Com.

Δορυφόρημα. ατος. τὸ. satellitium, quòd ad tutelã corporis adhibeatur. Vide in Chiliad. Erasmi.

Δορυφορία. ας. ἡ comitatio satellitum.

Δορυφορικόν. ου. τὸ. satellitium, hoc est, stipatores ipsi Luciano.

Δορυφόρος. ου. ὁ. satelles, qui satellitio fungitur, prætorianus miles.

Δορυφορούμενος. stipatus.

Δόρων. δορατων.

Δοσίδρυ. liberaliter dare, liberalem esse.

Δοσίδικος. ὁ. pœnam pro delicto pendens, ad pœnas dandas requisitus. Poli. lib. 4.

Δόσις. εως. ἡ. datio. Item congiarium, Herodian. ἐπίδοσις.

Δόσκω. do, δίδωμι.

Δοτήρ. ορος. ἡ datrix.

Δοτέον. dandum est.

Δοτήρ. ῆρος. ὁ. &

Δότης. ου ὁ dator.

Δουλαγωγέω. μ. ήσω. π. ηκα. in seruitutem redigo. Accus.

Δουλάριον. ου τὸ seruulus. δουλάρια τὰ θήλεα παλοῦνται ὁ μὲν τὰ ἄρρενα ancillulæ.

Δουλεία. ας. ἡ. seruitus, & seruorũ turba. Thucyd. Φεύγων δουλείας, qui status controuersiam patitur.

Δουλεύω. μ. εύσω. π. ευκα. seruio, addictus sum, & ualde colo, necessitate alicuius obseruationis me astringo. Neut. accus. Bud. Com.

Δούλη. ης. ἡ. ancilla.

Δουλικός. κὴ

Δουλικός. ου. ὁ seruilis.

Δουλὶς ίδος. ἡ serua.

Δουλίχιον. urbs Cephaleniæ.

Δουλιχόδερος. ου. ὁ. habens longum collum.

Δουλοπατία. seruorum seductio, plagium. Inde

Δουλοπατείας δίκη. actio serui corrupti.

Δουλόπολις. ἡ. seruorum ciuitas, & proprium nomen ciuitatis in Creta. Vide in Chiliad. Eras.

Δουλοπρέπεια. ας. ἡ. seruilitas.

Δουλοπρεπής. ές. ὁ. ἡ. seruilis, illiberalis.

Δοῦλος. ου. ὁ. seruus. παρὰ τὸ δεῖλος, ἢ παρὰ τὸ δεύω τὸ δεύμω. Ammonius distinguit ab οἰκέτης.

Δοῦλος καιρός, seruiens rerum statui. Dicitur & ἁρμόσθαι καὶ μεθαρμόσθαι πρὸς τὰ κατὰ χρόνον. Bud. Com.

Δουλοσύνη. ης. ἡ. seruitus.

Δουλῶμαι τὸν δεῖνα dicunt Attici non δουλῶ. Demosth δουλοῦται τὰς πόλεις.

Δουλῶμαί σοι cedo tibi, δουλόω.

Δουλοῦται amittit animum, seruilis efficitur.

Δουλοφανὴς. ές. τὸ. forma seruilis.

Δουλοφανὴς ές. ὁ ἡ qui uidetur esse seruus.

Δουλόω. μ. ώσω. π. ωκα. καὶ δουλοῦμαι. in seruitutem duco, in seruitutem redigo, obnoxium reddo & libertate multo.

Δούλωσις. εως. ἡ. subactio in seruitutem.

Δῦμος. pro δόμος, domus, in Epigr.

Δοῦναι λόγον. reddere rationem, διαλεχθῆναι. Aristoph. interp.

Δοῦναι δίκας. dare pœnas.

Δουπέω. μ. ήσω. π. ηκα. strepo, sono cadendo, fictũ ad sonum à poëta.

Δοῦπος. ου. ὁ. sonitus, strepitus.

Δόρατα. τὰ. ligna.

Δόρατος. κὴ

Δόρινος. ligneus. Hinc δόρινος ἵππος. Vide in Chiliad. Erasmi.

Δορυκτὴς. τὸ. tanto interuallo, quanto iaculum proijci potest, uel ad hastæ longitudinem.

Δορυδόκη. ης. ἡ. locus ubi lancea locatur.

Δορυθήκη. ης. ἡ. armarium hastæ.

Δόρυ. ου. τὸ. lignum.

Δορὸς. τοῦ. δορεῖος, pro δόρυος δόρατος, à δόρυ.

Δορύκλυτος. ου. ὁ. famosus hasta.

Δορύκτητος. ου. ὁ. captiuus.

Δοχεῖον. τὸ. uas, receptaculum.

Δοχή. ῆς. ἡ. conuiuium.

Δοχίμος. pedis nomen etiam apud Oratores qui syllabis quinq; cõstat iambo & cretico. Probatur hic in principio orationis collocatus.

Δοχμαλός. humilis.

Δοχμή. ῆς. ἡ. palmus, παλαιστὴ, τετραδάκτυλον. συγκλειδῶντες οἱ τέσσαρες δάκτυλοι, id est, coniũcti simul cohærentesque quatuor digiti dochme dicitur, teste Polluce: uocatur idem & δακτυλοδόχμη & παλαιστὴς, uel παλεσίς.

Δόχμια. obliquè.

Δόχμιος. α. ὁ. &

Δοχμοπόρος, tonsus in obliquum, πλαγιοχαίτης.

Δοχμολόφος. ὁ. obliquo modo cristans gerens.

Δόχμος. α. ὁ. obliquus, πλάγιος.

Δ

Ράγμα. ατος. τὸ. rapina, manipulus, donarium.

Δραγμαία. uentriculus, uel conclauitas cerebri.

Δραγματεύω. μ. εύσω. π. κα. colligo manipulos.

Δραγμαβολόγος. ου. ὁ. spicilegus, manipulorum collector.

Δραγμή. ῆς. multitudo stipis & paruæ pecuniæ, obolorum. Etym.

Δραθέω. dormio. Eust.

Δραθεῖν. dormire. uide Etym.

Δραίνω. possum facere. Vnde ὀλίγον δραιωεῖν, paruum posse.

Δραιός. longus.

Δράκαινα. ης. ἡ. dracæna.

Δρακαίνιδες. dracunculi pisces, qui similes sunt graculo pisci, Hermol.

Δρακεῖν. uidere. δέρκεν.

Δρακίος. ὁ. nomẽ propriũ. παρὰ τὸ δραέστω. Etym.

Δρακόνλιον. τὸ. dracunculus herba.

Δρακόντιος. α. ὁ. draconteus.

Δρακοντογενής. ἐος. ὁ. ἡ. anguigena.

Δράκων. οντος. ὁ. draco, cohors Parthorum. Item aspiciens. ἀπὸ τοῦ δέρκω, ἢ μετάθεσιν. De dracone uide Aelianum, Nicandrum & Aristotelem, & prouerbium in Chiliad. Serpẽs ni edat serpentem, draco non fiet. Est & marinus siue piscis draco, cuius itidem Aristot. & Aelianus meminerunt. Et sydus apud Proclũ de sphæra.

Δρᾶμα. ατος. τὸ. rei repræsentatio, actus comœdiarum, uel tragœdiarum, drama, fabula. Item factum, facinus. παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ. Etym.

Δραματικόν. τὸ. opus, uel poëma in quo solæ personæ agunt, absq; poëtæ interlocutione.

Δραματικός. ὁ. actiuus.

Δραματολόγος. qui fabulas conscribit, & colligit.

Δραματουργέω. μ. ήσω. π. κα. molior, commito, opus dramaticũ scribo, in modum dramatis conscribo, ut apud Athen. δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ ἀθηναῖος εὔλῳ πλατωνικῷ.

Δραματούργημα. ατος. τὸ. compositio, fabrica.

Δραματουργία. ας. ἡ. opus dramaticum.

Δραματουργός. ὁ. ὁ. fabricator.

Δραμεῖν. currere. Infinitiuum est futuri secũdi à δρέμω inusitato themate.

Δράμημα. ατος. τὸ. cursus.

Δρᾶναι. facere, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ δρῆμι. ἢ κατὰ ἀπὸ τοῦ δραίνω. uide Etym.

Δραύειν. fortem esse, posse, operari. Etym.

Δραυνός. ὁ. ἡ. alacris in agendo, fortis.

Δραῦος. factum, organum, simulachrum.

Δράξ. κός. pugnus, manipulus. Significat etiam aduerbialiter quantum manu comprehenditur. Etym.

Δραξάμενος pugillo concludens.

Δράξων. ἡ. ἡ λεγομένη Σικελική. Etym.

Δράξων. ὁ. cauponarius, ad quæstum frumenta & alia rapiens & coëmens. Diogenes lenonem ita uocat. Etym.

Δραπετεύω. μ. εύσω. π. ευκα. fugio.

Δραπέτης. α. ὁ. seruus fugitiuus.

Δραπετίδης. α. ὁ. & Doricè δραπετίδας, fugitiuus, apud Moschum, δραπετίδας ἐμὸς ἔστιν.

Δραπετίνδα. ἡ. puerilis lud°, nõ dissimilis huic quam μυίνδαν uocant, cũ unus ex pueris clausis oculis clamat, τηρῶ, φυλάττω, reliqui fugientes, sibi quisq; ne capiatur, cauet.

Δραπτὰ. dilacerata. Hipp.

Δρασεία. facturio, aliquid facere gestio, molior.

Δράσις. ιος. ἡ. actio.

Δρασκάζω. occultor, latito.

Δράσκασις ἡ. &

Δρασμός. ὁ. ὁ. cursus, fuga.

Δράσσω. μ. άξω. π. αχα. prehendo, pugnis urgeo.

Δρασία. ancilla.

Δρασήρ. ερος. ὁ. &

Δρασήριος. ὁ. efficax, strenuus, laboriosus, industrius. Bud. Com.

Δρασήριον. α. τὸ. alacritas, prõptitudo, uiuacitas.

Δραστικός. ὁ. ὁ. actiuus, efficax.

Δράστις. ιος. fericum, byssus, & qui eam operatur, (δραστεργός.

Δρατός. excoriatus, pro δαρτός. & δραῖοι, oculi.

Δράττομαι. μ. άξομαι. π. αγμαι. apprehendo, rapio. Depon. genit.

Δράχμα. τος. τὸ. botrus, dactylus.

Δραχμή. ῆς. ἡ. drachma. denarius apud Romanos, genus ponderis, octaua pars unciæ. Vide prouerbia in Erasmi Chiliad. Drachma canit, quatuor desinit. Drachmæ grando, Drachmas tres da mihi mutuo ad porcellum.

Δραχμιαῖος. α. ὁ. ualens precium drachmæ, habens pon-

bens pondus drachmæ.

Δρᾶω. μ. ᾱσω. π. ακα. ᾱόρ. α. ἔδρᾱκα. facio, perpetro. Demosth. κἂν οὕτω τίς δρᾷσι, Si eum interficiat. Et Thucydides, πῶς δὴ αὖ δρῶν γεωργοὶ ἄξιον αὖ δρῶεν: Quomodo bellũ egregie gererent? Antiquis etiam ponebatur pro θύειν, sacrificare, ut tradit Athenæus lib. 14. Sic Vergil. Cum faciam uitula pro frugibus, ipse uenito. εὖ δρῶσι, beneficio aliquo te afficio. Vnde εὖ δεδρασμένα, benefacta, Thucyd. κακῶς δρῶ, male afficio, ὀρθῶς δρῶν, ut par erat, ut debebat. Bud. Com.

Δρεπάνη. ης. ἡ. falx, sic fuit appellata & Corcyra insula, uel à falce messoria Cereri illic à Vulcano donata: uel ab ea falce, qua Saturno desecta fuerant ab Ioue uirilia, ibi occultata defossáque. Isacius in Lycoph.

Δρεπανηφόρος. ον. ὁ. falcifer, ξιφηφόρος. Sic de Dario legitur, qui iumentis δρεπανηφόροις utebatur, quæ in exercitum immittens, ordines militum perturbabat, lædebatq; obuios.

Δρεπανὶς ίδος. ἡ. auis species. falculam seu ripariam Gaza uertit apud Aristotelem libro 1. de Animalibus.

Δρεπανοειδής. ές. ὁ. ἡ. falcatus.

Δρεπανον. ου. τὸ. &

Δρέπανον. ου. ὁ. falx, & uetustũ Corcyræ insulæ nomen, de quo uide in δρεπάνη. Item Siciliæ ciuitas, quod illic terra fuerit obruta falx, qua Saturni genitalia præsecta fuerunt, κυρίως ὦ τὰ πολιτικὰ τῶν ἀμπέλων πολιαιρεῦμεν. falx putatoria, Plato Polit. libro primo. μαχαίρᾳ ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοιο δίκην καὶ σμίλῃ καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἀλλ' ὀδεύνῃ γ' ἀνοῖμαι ὅτῳ καλῶς ὡς δρεπάνῳ τῷ ἐπὶ τοῦ τοῦ ἐργαδγίᾳ. Vitis sarmenta, uel cultro uel scalpello uel alijs multis resecaueris. nullo tamen ampliore uel cõmodiore instrumẽto id effeceris quã δρεπάνῳ, hoc est, putatoria in eum ipsum usum comparata.

Δρεπανουργός. falcifex.

Δρεπτῆς. οῖ. messores, uindemiatores.

Δρέπομαι. μ. ψομαι. π. ψαμαι. &

Δρέπω. μ. ψω. π. ψα. decerpo, colligo, uindemio, meto. Bud. Com.

Δρεπτόν. τὸ. uindemiale, quo aliquis fruitur.

Δρησμοσύνη. ἡ. ministerium.

Δρήσειραι αἱ. strenuæ ministræ

Δρηστῆρες. οἱ. famuli, ministri.

Δρηστοσύνη. ης. ἡ. strenuitas.

Δριάς. uiridis, herbosus.

Δρίμυ. ἡ frigus.

Δριμύ. terribiliter, acriter, acutum.

Δριμύλος. ον. ὁ. acer, Moschus. ὄμματα δ' αὐτοῦ δριμύλα.

Δριμύς. ία. ὺ. ὁ. acutus, propriè in odore grauis, asper. πηγὰ τὰς ῥίνας μύδῃ.

Δριμύτης. ητος. ἡ. acuta cholera.

Δριμυφαγία. ας. ἡ. cibus acrior sumptus ad ciendam uomitionem. Vide Marcel. Verg. lib. 2. Comment. ad Dioscor.

Δρίον. ου. τὸ. &

Δρία. ας. τὸ. sylua, locus arboribus consitus.

Δρίς. ἡ. uirtus.

Δρίσων. ciuitas in Epiro, et item alia in Thracia, cuius meminit Demosth. κατὰ Δημοκράτ.

Δρίτη. ἡ. scyphus, urna, & saltationis genus.

Δρίφος. ου. ὁ. currus, sedes, pro δίφρος.

Δρογγίλων. Thraciæ regio Demosthenes in Philipp. referente Harpocr. Est item & alia Stephana in Thessalia, qui tamen hanc uocem scribit παροξυτόνως.

Δρόιτη. ἡ. alueus in quo infantes fouentur: σορός, peluis, πύελος. Item iaculum aut hasta, παρὰ τὸ δίειν καὶ ὀιτος, necem afferre qui potest. Lycoph. interp.

Δρόμας. ὁ. piscis est apud Aristotelem. Gaza uertit cursorem.

Δρομάδιν δρομάδιν καμήλων, apud Strab.

Δρομάδιν. cursim.

Δρομαῖος. ον. ὁ. uelox, ut δρομαῖος ἐλθεῖν, est curri culo uenire, & festinanter.

Δρομαλός. ὁ. lepus, λαγωὸς ὁ γὰρ δρόμοις ἑλισσόμενος. εὐναῖος δὲ, ὁ γὰρ κοίτῃ.

Δρομάς. ἡ. cursor, piscis, scortum.

Δρομαίως. cursim.

Δρομεύς. έος. ὁ. cursor.

Δρόμημα. ατος. τὸ. cursus.

Δρομικός. ὴ. ὁ. cursiuus, qui uelocitate ad cursum ualet.

Δρομοκήρυκες. οἱ. nuncij, excursores, tabellarij.

Δρόμος. ου. ὁ. δρόμημα, cursus.

Δροσερός. ᾶ. ὁ. roscidus.

Δροσίζω. μ. ίσω. π. ικα. irroro.

Δροσόβολον πνεῦμα. rorifer uentus.

Δροσοπάχνη. pruma, quasi ros concretus. Aristot.

Δρόσος. ου. ὁ. ros.

Δρυάζειν. nugari, φλυαρεῖν.

Δρύακες. ὰς. ligna quæ carinam nauis fulciunt.

Δρυάσαι, urinari, mergere, scilicet in aquam, occultari.

Δρυΐδαι. οἱ Dryidæ, Gallorũ philosophi seu magi, de quibus Cæsar in Comment.

Δρύϊνος. ὴ. ὁ. quernus. Item uenenatum animalculum, dictum à quercubus. Cæl. lib. 4. cap. 27. De dryina serpente uide Aelianum & Nicandrum in Theriacis.

Δρύκαρπα. τὰ. omnes fructus arborum.

Δρυμαίνειν. lacerare. Itẽ futuere apud comicos.

Δρύμι Θ. ὁ. Apollinis cognomentum apud Milesios, Lycoph. interp.

Δρυμός. ὁ. ὁ. sylua condensa. Et urbis nomen, oxytonum, sed Drymus paroxytonum, proprium est uiri. Cyrill.

Δρυμώδης. ές Θ. ὁ. ἡ. syluosus.

Δρυμών. ῶνος Θ. ὁ. quercetum.

Δρυοβαφής. ές Θ. ὁ. ἡ. quercus cortice tinctus.

Δρυΐνας. ν. ὁ. serpentis genus amphibij, in stagnis & quercubus agentis, quem & χέλυδρον uocari ait Nicander scholiastes, diciq; δρυΐναν, quãdo relicto stagno ad quercus commigrat, uide & Dioscorid. lib. 4.

Δρυοκολάπτης. ὁ. picus martius auis. Meminerunt eius Aelianus, Aristot. & Oppian. de aucupio.

Δρυοκόπος. aues roboricei generis.

Δρύομαι. occulor, abscondor.

Δρυοπτέρις. ἡ. filicula, polypodium, herba.

Δρυοτόμος, δρυοτόμος.

Δρυόφυλλος βάτραχος. rana uiridis in arboribus carectisq; uiuens.

Δρύοχος. ν. carina quę propriè id significat, quod uulgò Venetijs columba dicitur. Polyb. lib. 1. αὖθις ἔγνωσαν ἐκ δρυόχων ἑκατὸν καὶ διακόσια ναυπηγῆσθαι σκάφη. id est, Rursus decreuerũt à fundamentis ducentas & uiginti naues ædificare. Quod autem est fundamentum in domo, id est, δρύοχος in naui. Sic dictum quòd omnem δρῦν, id est, materiam nauis contineat. Bayf. de Re nau. tigna quoq; quæ carinæ nauis à primo fundamento ædificare pro fulcimentis paxillisue subijciuntur, δρύοχοι dicuntur. Est etiam aliquando foramen securis in quod manubrium inseritur. Aliquãdo proœmium. Aristophan. Thesmo. δρύοχος λιθοῦται δρόματος ἀρχάς.

Δρυπέπεις ἐλαίαι & per circumflexum δρυπεπεῖς, oliuæ quę in ramis oleaginis maturescũt, πρὶν ἢ δρυὶ πεπαυθῆναι ἄκαρπον φυτῷ ἐλαίας, quæ & γυρεύεμοι secundum quosdam, Eustath. Iliad. η.

Δρυπετής. ές Θ. ὁ. ἡ. maturus, & quasi iam ex arbore casurus fructus. Dicitur de baccis oleæ nigrescentibus. à πίπτω & δρύς.

Δρυπίς. drypis, ex humili materia planta.

Δρυπολόω. oberro in mõtibus, calamitosè uiuo.

Δρύπτομαι. μ ύψομαι. π. υμμαι. Θ

Δρύπτω. μ. ύψω. π. υφα. lacero unguibus præ dolore animi, propriè arbores excortico.

Δρῦς. υός. ἡ. quercus arbor. Est etiam Theophrasto marinum quiddam petris adnascens. Ponitur pro quauis arbore. Sed & uitè poëtæ δρῦν οἰνοχόωνα appellant. Ab hoc nomine Dryidæ Gallorum sacerdotes appellati sunt, ut author est Plin. lib. 16.

Δρυτόμος. ν. ὁ. incisor lignorum.

Δρυφάδες. ungues, ramenta, dolores, uibices.

Δρύφακτος. ν. ὁ. tabulatum, sæpes cum palis, sudes, cancellus, τὸ παρατεινόμενον ξύλον τοῖς διαστάσεσι.

Δρυφάσσω, μ ξω. dilanio, discerpo, Lycoph. καὶ δρύφαξε δίπτυχας γονάς.

Δρυφή. ἡ. dilaniatio, scarificatio, rãsura, ξέσμα.

Δρύφομαι. lanio, corrumpo, φθείρω.

Δρύψ. auis species.

Δρύψιλον. ν. τὸ. cortex arboris, aut radicis detractus, item abusiue folium herbæ decerptum.

Δρυψογήρων. ον Θ. ὁ. senex morosus & despectus, ἄτοπος Θ πρεσβύτης Θ ἀλμος Θ.

Δρυψόπαις. δος Θ. tener, delicatus puer: uel miserabilis. δρῶ. δρᾶς. actito, ago, & δρῶντος αἰτία. causæ efficientis.

Δρύω. abscondo.

Δρῶ. cerno, uideo, quasi διορῶ, unde fit ἀθρῶ, affinitate, δ, cum θ, ut uult Eust. Iliad. α.

Δρώμενα. τὰ. facta.

Δρωμύας. ν. ὁ. fatuus.

Δρωπακίζεσθαι. πιθέσθαι. picare, unguenti genere corpus illinire, ut glabrum fiat à pilis.

Δρωπακισμός depilator, olipilarius, deopacista.

Δρώπης. ὁ. erro, mendicus.

Δρώπαξ κος Θ. ὁ. unguenti genus, psilothrum, depilatorium, deglabrandæ cuti accommodum linimentum, picatio.

Δρώπτω. abscindo. Hesych.

Δ Ὑ. ingressus est, subijt.

Δυάζειν. dissentire, nugari, διιστάζειν, φλυαρεῖν.

Δυάς. άδος Θ. ἡ dualitas.

Δυασμός. ὁ. ὁ. coitus.

Δυάω, καὶ δυόω. miserè afficio, in calamitatem inijcio.

Δυγνίς. ἡ. dygnida animal, quod & chalcidam appellant. alias legitur zygnis. genus est lacerti apud Aristotelem.

Δύειν, δυῦειν, Θ δύεσθαι. mergo, immergo. De sole dici maximè solet. Bud. Com.

Δυοῖν. genitiuo & datiuo duali, pro δυοῖν. duorum, duobus.

Δυτρός. ὁ. ὁ. noxius.

Δύη. ης. ἡ. dolor, indigentia, infortunium, mala affectio. Etymol. παλαιπωρία. sic Nicander interpr.

Δῦθι poëticè pro δύε, more uerborum in μι.

Δυθιλῶδες, uel potius δυθιλῶδες, tumores, & abscessus ex crassis humoribus. Vide δυθίων.

Δυϊκός. ὁ. ὁ dualis.

Δύμας. αντος Θ. ὁ. nomen proprium. Etym.

Δύμη. ἡ. urbs Achaiæ. Etym.

Δῦμι. uide δύω.

Δύναμαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. possum, ualeo.

Δύναμις. εως. ἡ. potentia, uirtus, imperium, magistratus, uis, robur, fortitudo, παρὰ τὸ δύνω. ἡ δύνασις καὶ διαρδοῖα τὸ ἀνθιστάμενον. Etym. Accipitur pro exercitu & copijs. Græci dicunt δυνάμει εἶν, quod actu non sit, sed quod esse possit, ut semen est quidem exiguum, δυνάμει uero magna arbor, ut annotat Erasmus. Δύναμις καὶ ἀδυναμία φυσική, uide Aristotelem in prædicamento qualitatis. Vide Ammonium distinguentem ab ἰσχύς.

Δυναμοδύναμος. à quadrato quadratus, de cuius ludi genere uide Cæl. Calcag in Cõment. de calculorum ludo.

Δυναμόω. μ. ώσω. π. ωκα. confirmo, ualidus fio.

Δυνασεία. ας. ἡ. uis, potentatus.

Δυνασεύω. dominor, præsum.

Δυνασευτικός. ὴ. ὸ. imperiosus.

Δυνάστης. ου. ὁ. magistratus, qui potestate fungitur in ciuitate, qui plurimum pollet: ueluti hi qui sunt in imperio, optimas, primas, præfectus.

Δυνατός. ὴ. ὸ. possibilis. περὶ τοῦ δυνατοῦ, id est, de possibili, uide Aristotelem in quarta sectione de enunciatione. οἱ δυνατοί, proceres, potentiores. τὰ δυνατά, pro uirili, κατὰ τὸ δυνατόν, quo ad fieri potest.

Δυνατῶς. possibiliter.

Δύνη. syncopa pro δύνασαι, sicut κάθη pro κάθησαι. Bud. Com.

Δύνω uide δύω.

Δύο. uel δύω. duo. δυοῖν θάτερον, indigens suppletione locutio est. δυοῖν δέοντα ἑκατὸν, duodeuiginti. Bud. Com.

Δυοκαίδεκα. duodecim.

Δύομαι. ingredior, submergor, mergor, sido, deorsum fluito.

Δύοσον. semis quinq;. Bud. Com.

Δύπης. ου. ὁ. urinator. Et δύπαι, mergi aues. παρὰ τὸ δύνειν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν. Etym.

Δύπτω. mergo, δύνω, urinor, κολυμβάω. Lycoph.

Δύρεσθαι. pro ὀδύρεσθαι. lamentari. Etym.

Δυῤῥάχιον. τὸ. urbs Epiri. quæ postea uocata est Epidamnus. δι' τὴν ῥαχίαν καὶ δύσορμον ὅτως ὠνόμασται. Etym.

Δύς. particula est, quæ solum in compositione inuenitur, & malum, uel difficultalẽ, uel impossibilitatem & priuationem aliquando, aut uehementiam significat. Vide Δύσπαρ. Est quoq; participium ἀορ. β. à δῦμι.

Δυσαγρία. ας. ἡ. parum felix uenatio.

Δυσαγρόω. nil capio uenando.

Δυσάγωγον. ου. difficile persuasu.

Δυσάεις. ου. ὁ, ἡ, molestum habens aërem & grauem. Strabo.

Δυσαής. ἐος. ὁ. ἡ. grauiter spirãs. ἢ ἀπὸ δύσεως πνέων epitheton Zephyri. Etym.

Δυσαίακτος. lugubris, δυσθρηνώδης, uel qui non facile luget, ἀσυμπαθής.

Δυσάλγητος. ου. ὸ. difficilis ad dolendum, compassione carens.

Δυσάλθητος. ου. ὸ. ὴ.

Δυσαλθής. ἐος. ὸ. ἡ. incurabilis, ægrè medicabilis.

Δυσαλία. quicquid nauseam facit & uomitum.

Δυσαλύκτος. ου. ὸ. ἡ. ineuitabilis δύσφυκτος. Nicand.

Δυσάλωτος. ου. ὸ. difficilis captu.

Δυσάμμορος. ου. ὸ. infelix, calamitosus, δύσμορος, α, uel abundante, uel augente, & δυσθάνατος, ærumnosam mortem subiens, difficili morte decedens. Eustath.

Δυσανάγωγος. difficilis persuasu.

Δυσανάδοτος. difficilis digestu.

Δυσανάκλητος. ου. ὸ. dfficilis mitigatu, qui difficilè reuocatur.

Δυσανάπνοος. ου. ægrè ad spirationem aptatus, ut putidus.

Δυσανάσχετος. ου. ὸ. intolerabilis, segnis.

Δυσανασχετέω. μ. ήσω. π. ηκα. grauiter fero.

Δυσανάτρεπτος. ου. qui nequit euerti.

Δυσαναφορικός. ὸ. qui difficulter excreat.

Δυσάνεκτος. ου. ὸ. difficilis toleratu.

Δυσανής. ου. ὸ. uocatur is quicunq; propter parua tristatur, & propter magna magis quàm alij homines, & diutius, authore Critia.

Δυσάνιος. ου. ἡ. anxius, solicitus, molestus, ὁ ὢν πανταχῇ ἀνιώμενος. καὶ μικρὸν ἢ δύκατα φρόνησον ἢ.

Δυσαντιαγωνιστής. ὸ. ὸ. molestus aduersarius.

Δυσάυτησον. τὸ. inauspicatũ, occursu infaustum.

Δυσαυτίβλεπτος. ου. ὸ. aspectu terribilis.

Δυσαυτίλεκτος. ὸ. uix refellibilis.

Δυσαπάλλακτος. ου. ὸ. uix liberabilis, quod difficulter abijci potest, metuibilis.

Δυσαπάτητος. ου. difficilis deceptu.

Δυσαπόπαυστος. ου. ὸ. ἡ. strenuus in bello, & qui difficulter euellitur.

Δυσαποσπάω. difficulter auello.

Δυσαπόσπρεπτον. τὸ. quod difficulter excutitur.

Δυσαπόλωτα. τὰ. ægrè contrahentia cicatricem.

Δυσάργαλις. ου. persuasu difficilis, immobilis ἀ γαργαλίζω.

Δυσαρδυκτος. &

Δυσάρεστος. ου. ὸ. implacidus, morosus, animo offenso. Bud. Com.

Δυσάρεστον. ου. τὸ. offensio, morositas.

Δυσαρεστῶ, & δυσαρεστοῦμαι. implacid⁹ sum, & morosus. Bud. Com.

Δυσαρεστῶν. misere affectus, infeliciter uiuens.

Δυσάρεστος. ν. ὁ. ingratus.

Δυσεισοτόκια. ας. ἡ. bona filiatio difficulter acquisita, uel mulier optimum filium infeliciter (enixa.

Δύσκατος. ὁ. intractabilis, morosus.

Δυσφαίρετος. ν. ὁ. difficilis ablatu.

Δυσυξής. ἐος. ὁ. ἡ. ægrè auctilis in crescendo tardus. Gal.

Δυσχθές. graue, intollerabile, παύν ἀκάθες.

Δυσβάστακτος. ν. ὁ. difficilis latu, onerosus.

Δυσβατοποιέομαι. difficilem aditũ, uel transitum, aut receptum facio, Xenoph. Bud. Com.

Δύσβατος. ν. ὁ. inuius, imperuius.

Δυσβίοτος. uitam difficilem & ærumnosam reddens, epitheton paupertatis. Epig. lib. 3.

Δυσβόητος. ν. ὁ. qui ægrè curatur.

Δυσβουλία. ἡ. stultũ cõsiliũ, incõsulta temeritas.

Δυσβράκανος. ὁ. ægrè docilis, uel præfractus in sententia semel animo cõcepta, δυσκατανόητος, ab holere agresti difficulter eluibili, quod βράκανον dicunt.

Δυσγλύεια. ας. ἡ. ignobilitas. εἰς δυσγλύειαν λοιδορεῖν τινὰ ἢ τινί, ob ignobilitatem ridere, uel mordere. Bud. Com.

Δυσγενής. ἐος ὁ. ἡ. ignobilis, inimicus.

Δύσγνωστον. difficile cognitu.

Δυσγοήτευτος. qui non facilè, uel illecebris, uel stupore obligatur. Bud. Com.

Δύσκολον. τὸ. genus est phalangij apud Nicandrũ, dictum ut uidetur, quod noxium sit contendenti ac irritanti.

Δυσδιάκριτος. ν. ὁ ἡ. difficilis iudicatu.

Δυσδιάλλακτος. ν. difficilis reconciliatu.

Δυσδιάλυτος. ν. qui ægrè resoluitur.

Δυσδιάπνευστος. ν. spiritus qui difficile à corpore discutitur.

Δυσδιαφόρητος. cui non facile succi perspirabili cute digeruntur. Bud. Com.

Δυσδιαφύλακτον. τὸ. difficile custoditu.

Δυσδιερεύνητος. ν. ὁ. ἡ. difficilis scrutatu.

Δυσδιάλυτος difficulter peruius.

Δυσδοίκητος. ν. ὁ. ἡ. difficilis ad dispensandum.

Δυσδοκίμαστος. ὁ. cuius experimentum difficile.

Δυσειδέια. ας. ἡ. deformitas.

Δυσειδής. ές. ὁ. ἡ. turpis, deformis.

Δυσέκφαστος. ον. ὁ. infeliciter expressus, coniectu difficilis.

Δυσείμων. ν. ὁ. malè uestitus, ἀχιτών.

Δυσεκβίαστος. ν. ὁ ἡ. difficilis ad cogendum.

Δυσεκδοτος. ν. illocabilis.

Δυσεκθέρμαντος. qui ægrè calescit, unde Gal. uocat febrem in qua cum difficultate calor accenditur, πυρετὸν δυσεκθέρμαντον.

Δυσεκθυτα. τὰ. dira sacra.

Δυσεκλόγιστος. ν. cognitu iudicatuq; difficilis.

Δυσέκνιπτος. ν. ὁ. ἡ. difficilis lauatu.

Δυσέκπλυτον. ν. ὁ. quod non facile elui potest.

Δυσέκλεκτος. ν. indeprehẽsibilis. aliàs δυσέκλυστος.

Δυσέλεγκτον. τὸ. quod difficulter culpari potest, irreprehẽsibile. Strab. ὃ τὸ ἔργον, δυσέλεγκτον, longinquis mendacij crimen impingere, difficile est.

Δυσελκής. ἐος. ὁ. uocatur is cui difficile sanãtur ulcera. Hippoc. & ἐυελκής, cui facile.

Δυσελπία. ἡ. desperatio, remissio.

Δυσέλπιστος. ν. diffidens.

Δυσελπίστοι. qui non temerè sperant.

Δυσέμβατος. &

Δυσέμβολος. ν. ὁ. ἡ. difficilè accessu. Bud. Com.

Δυσεντερία. ας. ἡ. intestinorum dolor, & est ulceratio interaneorum cum inflammatione, perseuerans ex causis extrinsecis, uidelicet frigoris, caloris, potionis, cibiq; minimè concocti. Tormina Latinè uocantur.

Δυσεντερικός. ὁ. intestinorum difficultate laborans, torminosus.

Δυσέντευκτος. ν. ὁ. ἡ. inaffabilis. Polyb. lib. 5.

Δυσεξάλειπτον. quod difficulter obliteratur.

Δυσεξάλλακτος. ineuitabilis.

Δυσεξανάλωτος. ν. qui difficile consumitur.

Δυσεξεύρετος. ν. ὁ. difficilis inuentu.

Δυσεξήμερος. ν. ὁ. difficilis ad cicurandum.

Δυσεξίτηλος. ν. ὁ. ἡ. indelebilis, difficulter eluibilis.

Δυσεξίτητος ægre peruius, uel tractabilis.

Δυσέξοιστος. elatu, uel interpretatu difficilis.

Δυσεπιβόλευτος. ν. cui difficile imponitur.

Δυσεπιχείρητα προβλήματα. quæ ægre astrui, & confici possunt.

Δυσεπιχείρητος. inexpugnabilis, munitus. Bud. Com.

Δυσεπέκτατον. quod difficulter extẽditur.

Δυσεργία. ας. ἡ. difficultas.

Δύσεργος. ν. ὁ ἡ. difficilis ad opus.

Δυσερμήνευτος. ν. ὁ. ἡ. difficilis interpretatu.

Δύσερις. ιδος. ὁ. litigosus.

Δυσέριστος. ν. ὁ. ἡ. cũ quo difficulter contenditur.

Δυσερμήνευτος. ν. ὁ. ἡ. difficilis interpretatu.

Δυσερμία. ας. infortunium.

Δύσερμος. infelix, exspes, δύσελπις.

Δύσερως. ωτος. ὁ ἡ. difficilis in amorem, infelicis amoris, qui molesto amore tenetur. Bud. Cõ.

Δυσέσβολος. ν. inaccessus.

Δυσεύκαθάρτος. ν. ὁ. ἡ. ineluibilis.

Δυσετηρία. ας. ἡ. sterilitas animi.

Δυσεύρετος. inuentu difficilis.

Δυσέφικτος. difficilis.

Δυσέψανον. τὸ. durũ. ægre coctile ἀτέραμνον.

Δύσζηλον. æmulatio.

Δύσζυλος. ν. ὁ. suspiciosus, inuidiosus.

Δυσζήτητος. ν. ὁ. ἡ. imperuestigabilis.

Δυσηκής. incurabilis.

Δυσηκοΐα. ας. ἡ. grauitas auditus. Bud. Com.

Δυσήκοος. ον. grauiter audiens. & δυσήκοον, interdum dicto parum audiens, non obediens.

Δυσηλεγής. ές. ὁ. ἡ. grauis, morosus. Epitheton mortis. δυσκοίμητος, ἀ λέγω, dormio, quòd inexpergiscibili sopore opprimat.

Δυσήλιος. ον. carens sole.

Δυσημερία. ας. ἡ. aduersitas.

Δυσήνεμος. ον. turbulentus, uentis agitatus.

Δυσήνιος. ον. ὁ. ἡ. effrenis, immorigerus, δυσπροθύμος Item qui non facile tristatur, morosus.

Δυσλύτος. ον. inextricabilis. sed δυσλύυκτος, δυσκατόρθωτος.

Δυσήρης. ες. ὁ. ἡ. molestus.

Δυσήροτος. ον. ὁ. ἡ. aratu difficilis.

Δυσήτωρ. tristis, δύθυμος, malũ habens animũ.

Δυσηχής. ες. ὁ. ἡ. malè sonans.

Δυθαλής. infeliciter, aut sero germinans.

Δυθαλπής. ες. ὁ. ἡ. frigidus, uix calefiens.

Δυθάνατος. ον. ὁ. ἡ. mortifer.

Δυθανατέω. μ. ήσω. π. ηκα. crucior, uiolẽta morte decedo.

Δυθανέω. morior morte difficili.

Δυθανής. ές. ὁ. ἡ. qui infeliciter mortem appetit.

Δυθανών. ἀγre moriens.

Δυθέατος. ον. ὁ. ἡ. iniustus, inuisus.

Δύθεος. ον. ὁ. ἡ. odiosus deo, ἀσεβής, impiꝰ. Soph.

Δυθεράπευτος. ον. ὁ. ἡ. immedicabilis, difficulter medicabilis. Ita apud Sophoc. uocatur Aiax, quòd ægrè auelli poterat à sententia de conscifcenda sibi morte.

Δυθεώρητος. ον. ὁ. ἡ. difficilis contemplatu.

Δυθήρατος. capi difficilis.

Δύθηρος. ον. ὁ. ἡ. cui parum succedit uenatio.

Δυθησαύριστον. quod ægrè seruari potest cõditu, & adseruatu difficile. Aristot. de Mundo.

Δύθραυστος. ον. ὁ. ἡ. non facile feribilis, fragilis.

Δυθυμεῖν. malè animatum esse.

Δυθυμία. ας. ἡ. tristitia, mœror animi.

Δύθυμος. ον. ὁ. tristis, mali cõsilij, qui est animo elanguescẽte, robore animi defectus. Bud. Cõ.

Δυθυμῶς. languide.

Δυσί. duobus, δυοῖν.

Δυσίατος. ον. ὁ. ἡ. ægre curabilis.

Δύσιδος. ον. ὁ. cui difficulter elicitur sudor.

Δυσιερέω. μ. ήσω. π. ηκα. malè sacrifico. Plutarch. in Phocione.

Δυσιδρῦνες. οἱ. quibus sacrificia dira portendũt.

Δυσιθάλασσον. mare subiens. Retis epitheton.

Δύσις. ιος. ἡ. occasus, ingressus.

Δυσκάθαρτος. ον. perniciosus.

Δυσκάθεκτος. ον. ὁ. contentu, siue retentu difficilis, indomitus, effrenatus.

Δυσκαταγώνιστος. inexpugnabilis.

Δυσκατάλλακτος. ον. ὁ. difficilis reconciliatu.

Δυσκατάλυτος. inexpugnabilis.

Δυσκατμάθητος. ον. ὁ. ἡ. difficilis ad discendum.

Δυσκατωνόητος. ον. ὁ. uarij ingenij homo.

Δυσκατάπαυστος. ον. qui nequit sedari.

Δυσκατάποτοι. uix potabiles.

Δυσκάπαρτος. ὁ. immundus, pollutus.

Δυσκαταφρόνητος. ον. ὁ. ἡ. contemptibilis.

Δυσκατόργαστος. ον. ὁ. ἡ. difficilis ad perficiendũ.

Δυσκατέχυτον. ον. ὀν. quod difficulter continetur.

Δυσκαυστος. obscurus.

Δυσκέλαδος. ον. ὁ. ἡ. malè & grauiter sonans.

Δυσκηδής. ές. ὁ. ἡ. habens graueis curas.

Δύσκημος. stultus, innominatus.

Δυσκινησία. motus pigrior, torpor.

Δυσκίνητος. ον. ὁ. ἡ. difficilis motu, piger, torpẽs.

Δύσκλεια. ας. ἡ. infamia.

Δυσκλεής. ἐς. ὁ. ἡ. infamis, ignobilis.

Δυσκλυδόνιστος. male ominatus.

Δυσκληρέω. μ. ήσω. π. ηκα. infortunatus sum.

Δυσκληρία. ας. ἡ. infortunium.

Δυσκοίλιος. ον. ὁ. cui aluus est astrictior. Cæl. lib. 6. cap. 22.

Δυσκοιτέω. ægrè dormio, cum molestia lectum incumbo Hippo.

Δυσκολαίνω. μ. ανῶ. π. κα. grauiter fero, indignor, dico. Neut. absol.

Δυσκολία. ας. ἡ. difficultas, λόγος παρὰ τῶν ἀγαθῶν, & secundum Aristot. ἀπόκρισις πρὸς τὰς διαλεκτικὰς ἀρκείσεις, συλλογισμὸ φθαρτική.

Δυσκολόκοιτος. ον. ὁ. ἡ. incommodè curans, curæ epitheton.

Δύσκολος. ον. ὁ difficilis, morosus.

Δυσκόλως. difficulter.

Δυσκρασία. ας. ἡ. intemperies.

Δύσκρατος. ον. ὁ. ἡ. intemperatus.

Δύσκριτος. ον. ὁ. ἡ. difficilis iudicatu.

Δύσκω. in gredior, δύω.

Δύσκωφος. ον. ὁ. surdaster.

Δύσλυτος. ον. ὁ. ἡ. insolubilis.

Δύσληπτος. incomprehensibilis.

Δυσλόγιστος. improuisus, iudicatu difficilis.

Δυσλόφος. ον. ὁ. ἡ. operosus, arduus, difficilis, Aeschylus.

Δυσμαθής. ἐς. q nõ facile addiscit.

Δυσμαθία. ingenij tarditas,

Δυσμάχητος. ον. ὁ. ἡ. inexpugnabilis.

Δυσμείλικτος. ον. ὁ ἡ. inexorabilis.

Δυσμεναίνω. μ. ανῶ. inimicor. Neut. dat.

Δυσμενής. ἐς. ὁ. ἡ. inimicus. Vide ἐχθρὸς apud Ammonium.

Δυσμενία. ας. ἡ. inimicitia, odium, inuidia.

Δυσμενῶς. hostiliter.

Δυσμετάβλητος. ον. ὁ. qui ægrè mutatur & coquitur in stomacho.

Δυσμετάθετον. ον. incommutabile.

Δυσμετακίνητον. ον. immobile.

Δυσμεταχείρισθ. ον. ὁ. ἡ. difficilis expugnatu, inaccessus, qui uix contrectari potest.

Δυσμή. ῆς. ἡ. occasus.

Δυσμιλῶ. ὁ. inimicus.

Δύσμιλωις. qui implacabiliter irascitur.

Δυσμήτηρ. ηρος. ἡ. mala mater.

Δύσμητις. dolosus, malorum artium.

Δυσμίσης. ὁ. exosus.

Δύσμορ. ον. ὁ. ἡ. infelix, deformis, aduersi fati.

Δυσμορφία. ας. ἡ. deformitas.

Δύσμορφος. ον. ὁ. ἡ. deformis.

Δυσμύρια. uiginti milia.

Δυσνόητος. ον. ὁ. ἡ. difficilis intellectu.

Δύσνοια. ας. ἡ. maleuolentia.

Δυσνοϊκῶς. iniquo animo.

Δυσνομία. ἡ. peruersa iuris legumq; constitutio.

Δύσνους. ον. ὁ ἡ. maleuolus.

Δυσξύμβολος. ον ὁ. morosus in conuictu.

Δυσξυνέτος. imprudens.

Δύσγυος. ον. ὁ. onustus.

Δυσδία. ας. ἡ. iter inuium.

Δύσδιος. ον. asper, difficilis, & inuius.

Δυσδιόντες. ægrè facientes iter.

Δυσείζειν. indignari, suspicari, timere.

Δύσιμος. infaustè ueniens.

Δύσιστος. ον. ὁ. toleratu difficilis.

Δυσίκτης. immisericors.

Δυσίωνιστος. inauspicatus, malis auibus, infaustus.

Δυσόκνως. grauatim.

Δύσομαι. αὐτὴ τοῦ δύομαι. futurum transfertur in præsens. Etym.

Δυσόμιλος. cuius difficilis est consuetudo.

Δυσόμοιος. ον. ὁ. inæqualis.

Δυσόνειρος. insomniosus, tumultuosa somnia gignens.

Δύσος. ον. ὁ. ualetudinarius à δὺς καὶ σῶς, Theocr.

Δυσοπάω. infortunatus sum.

Δύσοπος. seuerus, iracundus, infaustus. Malim δυσωπὸς per ω in medio.

Δυσόρατος. ον. ὁ ἡ difficilis uisu.

Δύσοργος. ον. ὁ. ἡ. iracundus, ὀξύχολος.

Δυσόριστον. difficile definitu.

Δύσορμος. ον. statione carens, importuosus.

Δυσόρφνης. niger, obscurus.

Δυσοσμία. grauis odor.

Δύσοσμος. ὁ. mali odoris, δυσώδης.

Δυσουρέω. laborare difficultate urinæ.

Δυσουρία. ας. ἡ. difficultas mingendi cum dolore. Gal. à στραγγουρία distinxit, ut δυσουρία modo fit δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν. hæc uero ἡ μὲν στράγγα ὄρνις.

Δυσόρνις. ον. ὁ. ἡ. infelix.

Δύσορος. difficilis custoditu.

Δυσαθεῖς. οῖ. supra modum uexati.

Δυσαθές. τὸ. quod non facile patitur.

Δυσάθια. ας. ἡ. ἀκροπάθια, nimia anxietas circa passiones: robur passionibus resistens.

Δυσαίλαιστος. ον. ὁ. superatu difficilis.

Δυσαίπολος. ον. ὁ. ἡ. asper, difficilis ascensu.

Δυσάλαμος. dolosus, malæ artis.

Δυσάμφαλος. ὁ. immobilis δυσκίνητος, δυσκάρα χος.

Δυσαλής. ές. ὁ ἡ. difficilis, durus, infelix.

Δυσαραίτητος. ον. ὁ. ἡ. inexcusabilis.

Δυσαρακολούθητον. obscurum, quod facile quis assequi nequit. Fabius ponit inter genera causa rum.

Δυσαρυγόρυστος. difficilis cõsolatu.

Δύσαρι. infeste, infauste Pari. δὺς enim miseriã & incommoditatẽ inferens cum proprijs nominibus etiã componitur. Sic δυσελένη de Helena. Euripides αἰνόπαρις, & αἰνελένη uocat. unde & Alcmã ambo coniunxit, δύσαρι αἰνόπαρι κακὸν ἑλλάδι.

Δυσαφθής. ἐος. ὁ. ἡ. cui ægrè persuaderi potest. differt ab ἀπειθής. Ammonius.

Δύσαφος. ον. ὁ. ἡ. difficilis persuasu, pertinax, ὁ ἰσχυρογνώμων. Aristot. lib. 7. Ethicorũ. qui difficulter desistit uel ægrè dimouetur à sententia. contrarium εὐμετάπειστος.

Δυσέμφελος. ον. ὁ. ἡ. tempestuosus. Martis epitheton, quòd citra periculum transmitti non potest. Interdum δυσάρεστος, morosus, difficilis, μεμψίμοιρος. Hesiod. μηδὲ πολυξείνου δυσέμφελον εἶναι.

Δύσεπτος. ον. ὁ. ἡ. difficilis concoctu.

Δυσεύληπτος. ον. incomprehensibilis.

Δυσεύψυκτος. non perfringens.

Δυσέτυμα. infortunium, malus casus.

Δυσετής. ἐος. ὁ. ἡ. difficilis, qui ægrè cedit.

Δυσετεῖν. incommodum pati.

Δυσεψία. ἡ. cruditas, deprauata concoctio, cum alimenta uertuntur in prauũ aliquem succum.

Δυσινής. ἐος. ὁ. ἡ. sordidus. σῖνος enim sordes significat. Aristoph. Acharn. ἀλλ' ἢ τὰ δυσινῆ θέλεις τεπλώματα.

Δύσιστος. ον. incredulus, impius, inconstans, superstitiosus.

Δύσνοια. ας. ἡ. suspirium irruptum. Faucibus autem morbi ueniunt, qui omnes in difficultate spirandi consistunt, dum modicè est, neq; ex toto strangulatur, δύσνοια dicitur: cum uehementer ἄσθμα, cũ uerò id accessit, ut nisi recta ceruice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια dicitur. De hoc Celsus.

Δυσολέμητος. ον. ὁ. ἡ. inexpugnabilis.

Δυσόριστον. ον. τὸ. penuria, conquisitu difficile.

Δυσόριστος. ον. ὁ ἡ. inuentu difficilis. Ponitur pro difficilis simpliciter.

Δύσορος. ον. ὁ. difficilis transitu uel accessu.

Δυσοτμία. ας. ἡ. infelicitas.

Δύστυχος. ὁ. ἡ. infelix.

Δυστραγέω. μ. ήσω. π. ηκα. infelix sum. Neut. abs.

Δυστραγία. ας. ἡ. infelicitas, importunitas, ineffi-

Δύστρακτος. ὁ. ἡ. factu difficilis. (cacia.

Δυστραξία. ας. ἡ. infelicitas, propriè in rebus gerendis, fors aspera.

Δυστρεπής. turpis, indecorus.

Δυστροσδέκτον. τὸ. ingratum, molestum, quod inuiti admittimus aut audimus apud Plutar.

Δυστρόσιτος. &

Δυστρόοδος. aditu difficilis, ferox, inaccessus.

Δυστρόοδος ἀγρός. ager ex quo parũ emolumenti annuiq; prouentus redit.

Δυσπρόσοψος. ὁ. ἡ. difficilis uisu, mali aspectus.

Δυσπρόσωπος. deformis.

Δύσριγος. ὁ. qui perpetuo friget, frigoris impatiens, alsiosus Latinè dicitur. Strabo lib. ζ. de Asino. δύσριγον γὰρ τὸ ζῶον. Cæl. lib. 13. cap. 37.

Δυσέβεια. ας. ἡ. impietas.

Δυσεβής. ὁς. ὁ. ἡ. impius.

Δύσειστος. inconcussus.

Δυσφθορον. τὸ. ægrè putribile, quòd corruptelam tarde sentit.

Δύστοος. infelix.

Δυσώνυκτον. τὸ. quod difficulter colligi potest.

Δυσάζω. parum statuere scio.

Δυσάλαινα. ης. ἡ. misera.

Δυσάλαν. αινος. τὸ. miserum.

Δυσάλας. νος. ὁ. miser.

Δυσαλέως. sordidè.

Δυσέκμαρτος. ὁ. ἡ. difficilis coniectu.

Δύσλυπος. ὁ. ἡ. infelix, miser, nempe quod multum suspiret.

Δύσκυπτον. τὸ. contumax quod ægrè cedit, & alterando colliquescit.

Δυσίδυπος. indignationi minus idoneus. Plutar. de Caus. naturalibus de uenatione loquens.

Δυσκεῖν. laboriosè parere. Aristophanes Ranis translatè posuit, ἡ πόλις γὰρ δυσκεῖ. id est κακῶς πάσχει, & malè affecta est.

Δυσκία. ας. ἡ. difficultas pariendi.

Δύσπορος. difficilis, absurdus.

Δυσόχευτος. ὁ. ἡ. difficilis coniectatu. παρὰ τὸ συοχάζω, diuino.

Δυσπειθία. ας. ἡ. ineptitudo.

Δυσπάτελος. ὁ. ἡ. difficilis motu, rigidus.

Δυσπαθέως. implacide, contumaciter.

Δύσπορος. ὁ. ἡ. difficilis, inexorabilis, pertinacem uouens iram qui ἀκηχράσμων à Doriensibus appellatur teste Corintho.

Δύσπορος. ὁ. Martius mensis apud Macedones.

Δυσυχέω. μ. ήσω. ω. ηκα. infeliciter ago, infelix sum. Neut. absol.

Δυσύχημα. ατος. τὸ. infortunium.

Δυσυχής. ὁς. ὁ. ἡ. infortunatus.

Δυσυχία. ας. ἡ. infelicitas.

Δυσύποιστος. intolerabilis, δυσυποχώρητος, ægrè

Δυσυπόστατος. ὁ. ἡ. insuperabilis. (cedens.

Δυσφαής. ὁς. ὁ. ἡ. obscurus.

Δύσφατος. innominatus, tacendus, nefandus.

Δυσφημέομαι. μ. ήσομαι. ω. ησομαι. sum infamis.

Δυσφημέω. μ. ήσω. ω. ηκα. maledico, diffamo, famam spargo, malè auguror.

Δυσφαμία. ας. ἡ. infamia, maledicentia, Sueton. in August. uita. Nihil in hoc quidem deuitans quàm δυσφημίαν nominis.

Δύσφημος. ὁ. ἡ. maledicus, dirus, horrendus.

Δυσφόρατος. molestus, suspiciosus.

Δυσφορέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. discutior. Deponen.

Δυσφορέω. μ. ήσω. ω. ηκα. molestè fero. Vnde Galeno δυσφοροῦντες, ægroti implacidi & inquieti: quibus opponit τοὺς εὐφόρως ἔχοντας

Δυσφορής. ὁς. ὁ. ἡ. & (Bud. Com.

Δύσφορος. ὁ. molestus.

Δυσφόρως. iniquo animo.

Δυσφροσύνη. ἡ. angor.

Δυσφύλακτος. uitatu difficilis, ἄφυκτος.

Δύσφυσις. ἡ. ingeniũ improbum, praua natura.

Δυσφωνία. asperitas uocis. Hæc orationi plaruque magnificentiam cõciliat, ut apud Homer. αὐαξ δ' ὁ μέγας ἀε φὴ ἐφ' ἕκτορι χαλκοκορυστῆ. Sic apud Verg. Fremet horridus ore cruento.

Δυσφώρατος. ὁ. difficilis deprehensu, hoc est potens quidam, seu tergiuersator.

Δυχαλής. merus, ἄκρατος. Item improbus, mo-

Δυχάριστος. ingratus. (lestus.

Δυχειμερος. ὁ. ἡ. tẽpestuosus, locus in quo difficulter hybernari potest, & in quo præ nimio frigore uix perdurare possumus.

Δυχείρωτος. ὁ. ἡ. difficilis captu seu tractu.

Δυχεραινόμενος. odiosus, inuidiosus.

Δυχεραίνομαι. &

Δυχεραίνω. μ. ανῶ. grauiter & ægrefero, nõ libenter facio. Item indignabunde audio. Plutarch. in Cicer. ὃς δὲ ἐπαινεῖν ἀεὶ, καὶ μεγαλύνειν αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δ' υχεραινόμενος. Vbi passiuè dixit, quasi qui ægrè ab hominibus audiebatur, & inuisus erat. Est etiam addubito, hæsito, rem difficilẽ esse censeo, Aristot. τῶν μετάφυσ. Genitiuo construitur Atticè, sed communiter datiuo, & actiuè accusatiuo. Commen. Bud.

Δυχέρεια. ας. ἡ. molestia, difficultas. Item δυχέρειαι dicũtur διαπορήματα argutationes & αὐλλογία negotium differentibus exhibentes. Aristotel. τῶν μετάφυσ. libro 3. & 10. & 12. Budæus. Com.

Δυχέρασμα.ατος.τὸ.Idem quod δυχέρεια.Plat.in Phil.

Δυχερέτερον.tristius, molestius.

Δυχερής.ές.ὁ.ἡ.difficilis,molestus, ὁ δυσκόλως φέρων χειρῶν κατεργαζόμενος.Etym.

Δυχερῶς.grauiter,difficulter.

Δυχλαινία.squalida uestis & pannosa.

Δυχρᾶς.ὁ.ἡ.inutilis,squalidus,male tinctus.

Δυχρήσημα.τος.τὸ.incommodum.Cic. lib. 3.de Finib. Incommoda (inquit) & commoda (sic enim εὐχρήματα & δυσχρήματα appello) communia esse uoluerunt,Bud. ibidem.

Δυσχρησία.nō modò usus intractabilitatem, aut in usu atq; tractatione offensionem significat, sed etiam uersuræ faciendæ molestiam & difficultatem. Cic. ad Atti. Mirifica enim δυσχρησία est propter metum armorum.Dictio à uerbo δίχραωαι deriuata. Bud. Com.

Δύσχρηστος.ὁ.ἡ.inutilis, & cuius usus ac tractatio difficilis est, ut Isocr.τὸν ὀλιγαρχίαν δύσχρηστον appellat, quia pauci imperio & dominatu rectè utuntur.Bud.ibidem.

Δυσχρηστεῖσθαι.&

Δυσχρηστῶ.usu rei cuiuspiā offendor,Athen.lib.3. Item incommodè ac impeditè uersor. Idem, ἐν δὶ μάχῃ ἐλθὼν δυσχρηστούμενος τοῦ τῶν ἀχιμήδους καταστάσεων, id est uexatus, conflictatus,impeditus. Bud.Com.

Δύχυμος.ὁ.ἡ.insipidus.

Δύχωλος.ὁ.claudicans.

Δυχωρία.ας.ἡ.malus locus, difficultas regionis.

Δυχώριστος.ὁ.qui difficile separatur.

Δυσώδης.ες.ὁ.ἡ.putridus,graue olens.

Δυσωδία.ας.ἡ.malus odor, fœtor, graueolentia.

Δυσώνης.ὁ.difficilis emptor.

Δυσωνεῖσθαι.tenaciter & illiberali adiectione rem mercor.

Δυσώνυμος.ὁ.ἡ.malus, infamis, mali nominis,execrandus,ominosus, uel non nominandus,ut δύσαστρι.Eust.

Δυσωπέομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι.flector in animo, repudio, hæreo, suspicor, resisto, reuerentiam habeo,molestè fero, turpiter metuo,uerecundor, irascor. Nam hoc uultu ostendimus, qui ueluti speculum est animi.Veteres pro suspicere tantum usurpabant, sicut Plato in Phædro. Construitur cum accusatiuo.Bud.Com.

Δυσωπέω.μ.ήσω.π.ηκα.exoro,placo, dure loquor,flecto,persuadeo, quod & καταδυσωπῶ dicitur,hæreo, hæsitabunde aspicio,uisum præstringo, horribili specie terreo, male inspicio, grauiter inspicio,sanare possum,iustitiam uultu præ me fero. Bud. ibidem.

Δυσώπησις.ιος.ἡ.placatio.

Δυσωπία.ἡ.uitiosus pudor, immodica uerecundia, inutile & perniciosum silentium, uehemens oris confusio. Dicitur etiam difficultas aliquid certò cōprehendendi, occurrente sem per addubitatione, ut euenit in rebus diuinis.

Δυσωπεῖν.τὸ.pudor. (Bud. Com.

Δυσωρέω.μ.ήσω.π.ηκα.difficulter custodio, duram noctem ago. Etym.

Δυσωχεῖν.indignari.

Δύτης.urinator, ὕφυδρος, uel βύθιος κολυμβητής.Bud. Com.

Δυτικός.ὴ.ὸν.occidentalis. Aristot. uocat δυτικὰ ζῶα, quæ demergi in aquam solent.

Δυτίναι.aues à mergendo dictæ, apud Oppianū de Aucupio.

Δύω.Atticè pro δύο.duo.

Δύω & εἰσδύω, & δύνω & δυόω.μ.ύσω.ώσ.ὁ.ἔδυν subeo,mergor,ingredior,cingo,circūdo.

Δυωδεκάβοιος, δώδεκα βοῶν ἄξιος.item quod δωδεκάβοιος.

Δυωδεκάς.ἀδος.numerus duodenarius.

Δυώτα.ης.ἡ.olla geminis aurib. uel ansis insig.

Δ Ω.per apocopen pro δῶμα.Hanc figuram Dorienſibus frequentiorem asserit Corin.

Δώδεκα.duodecim.

Δωδεκάβοιος.ὁ.ὁ.duodecim boū preciū ualēs.

Δωδεκάδες θυσίαι.sacrificia,quę duodecim animalibus constabant,sicut τριτῆναι è tribus.

Δωδεκαετής.ὴς.ὸς.duodecim annos natus.

Δωδεκάθεος.herba à duodecim dijs maioribus dicta.

Δώδεκα θεοί.dij maiores dicūtur, qui sunt isti: Iuppiter, Iuno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanᵒ,Minerua,Apollo,Diana,Vesta,Mars, Venus, qui & dij maiorum gentiū uocantur.

Δωδεκάκις.duodecies.

Δωδεκάκρανος.ὁ.ὁ.ἡ.habens duodecim fistulas & scaturigines. Athenienses fontem eo nomine appellant, quem & ἐννεακρουνον dixere, & καλλιρόῃ.

Δωδεκαμήνιος χρόνος.annus.

Δωδεκαμήχανος.ὁ.ὁ.ἡ.duodecim artiū,uersutus.

Δωδεκατημόριον.ὁ.τὸ.duodecima pars.

Δωδεκάτη.festum quoddam Athenis, quod & χόες uocabant.

Δωδεκαδακτύλον.τὸ.intestinū statim ex pyloro exortum,quod Gal.etiam ἔκφυσιν appellat.

Δωδεκάφυλον.ὁ.τὸ.duodecim tribus.

Δωδεκαΐς.ίδος.ἡ.sacrificium ex duodecim animalibus.

Δωδωναῖος.ὁ.Iupiter in Dodone regione Hyperboreorum cultus. Etym.

Δωδώνη.ης.ἡ.Dodona sylua Epiri,& urbs.

Δώῃ, pro δίδωμι.darem,per ectasin.

Δωλοφονία & δωλοφόνια antique, clancularia, & nocturna cædes.

Δῶμα. ατος. τὸ. domus, structura, cubiculum, tectum. Vide Ammonium in οἶκος, & οἶκος.

Δωμάτιον. ου. τὸ. idem. Vide Ammonium.

Δώμησις. ἡ. ædificium.

Δωμήτυς. ὁ. apparatus, κατασκευή.

Δωρεά. ᾶς. ἡ. donum, uel largitio.

Δωρεάν. gratis.

Δωρέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. dono, χαρίζομαι. Dativo uel accusatiuo iung.

Δωρημαλικός. ὴ. ὸ. munificus.

Δωρητός. ὴ. ὸ. muneribus corruptus.

Δωριάζειν. nudari. ἀπὸ τοῦ Δωριεῖς γυμνοῦς ὄντως. Doricarum enim uirginũ est spectandum præbere corpus, quod zonis nõ uterentur, sed plerunq; χιτῶνας ferrent, quemadmodum Spartanæ uirgines nudæ uisebãtur: sic Pausan. apud Eust. Iliad. ξ. Vide in Chiliad. Erasmi.

Δωριεύς. έος. Doriensis.

Δωρίζειν, Dorico modo canere.

Δωρίππη. ἡ. propriũ nomen fœminę, uide Etym.

Δώριον. ου. τὸ. Dorium, cantilena ad uirtutem incitans, nomen ciuitatis. Vide in Chiliad. A Dorio ad Phrygium. Δώριος οἰκονομία. Doricus quidam Musicæ modus, nominatur apud Laërtium in Polemone lib. 4.

Δωρικὴ. armaturæ genus.

Δωρίς. ίδος. ἡ. lingua Dorica. Est & Nymphæ nomen. Etym. & mulier ex Doriensiũ gente & natione.

Δωριστί. Doricè.

Δωροδόκος. ὁ. doniuorus, princeps corruptè iudicans.

Δωροδοκεῖσθαι. muneribus allici, corrumpi largitionibus. item δεκάζομαι, accipio munera corrumpentia & sordida. Et Dinarchus contra Demost. δωροδοκούμενον uocat, quod sordidè acceptum est. Bud. Com.

Δωροδοκέω. μ. ήσω. π. ηκα. suscipio, & do munera in corruptionem, corrumpo muneribus. Budæus ibidem. Vide in Chiliad.

Δωροδοκισί. Vide in Chiliadibus.

Δωροδοκία. ας. ἡ. largitio in corruptionem iudicis, crimen & iudicium contra iudices numarios & sordidos apud Lysiam. Sic Vlpianus. Si per gratiam aut sordes magistratus ius non dixerit. Bud. ibidem. Ammonius munerum & largitionem & acceptionem dorodociam uocari scribit.

Δωροδόκος. ου. ὁ. & corrumpens, & corruptus muneribus.

Δῶρον. ου. τὸ. donum. Item palmus apud ueteres. Vnde δεκαδώρω ἁμάξῃ apud Hesiodum, pro curru decem palmorũ. Item ramus in cornibus cerui. Hinc ἑκκαιδεκαδῶρα κέρεα apud Homerum.

Δωροξενία. dicebatur ubi quis hospitalitatis accusatus, & dona offerens calumnias deuitat & effugiat Aristot. Athenien. repub. loquens ὅσοι γὰρ γραφὰς ποιοῦσι τῶν παρασπασεις τίθεσι ξενίας, καὶ δωροξενίας, αὐτὸς δῶρα δοὺς ἀπεφύγοσαν συκοφαντίαν. Vnde etiam δωροξενίας γραφὴ & δίκη, apud Polluc. lib. 3. & 8. uide Harpocr.

Δωροφάγος. ου. ὁ. doniuorus, numularius, sordidus, corruptus, munera deglutiens. Item palam decoctor. Etym. Epitheton principis apud Hesiodum.

Δωροφορεῖν. largiri, dona contribuere.

Δωρεῦμαι. Dorice pro δωρεῦμαι. dono.

Δώρων γραφὴ. Crimen erat, inquit Harpoc. quod iudicibus sordidis & munera captantibus intendebatur, quod etiam δωροδοκία dicitur.

Δώς. ἡ datio, dos. Est autem indeclinabile.

Δῶσι, pro δῶ. det.

Δωσιάρη. infausta, κακὰ δαίμονα.

Δῶσις. largitio.

Δώσων. cognominatus fuit Antiochus ex Macedonum regibus quidam, quòd multa promitteret, pauca impleret, quasi daturus. Erasmus in Chiliad.

Δωτινάζω. dona accipio, & corrogo.

Δωτίνη. ης. ἡ. munus, & propriè quod consumitur, & non longo tempore seruatur, ut uinum, uestis, largitio, donum.

Δωτύς. υος. ἡ. cibus, τροφή.

Δώτωρ. ορος. ὁ. dator, munificus.

Δώωσι, pro δῶσι.

Ε Α.

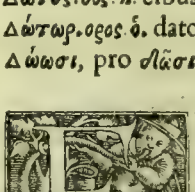

Ipsum, seipsum. accusatiuus est ab ὅς.

Ἔα. eram. ἢν δὲ λύσειν, αὐτὸ ἦν, est etiam sine, esto, ἀπὸ τοῦ ἐάω. Etym. Suid.

Ἑᾶ, bona, propria suij ipsius.

Ἑᾶα. pro ἑᾷ, per pleonasmum ultimi α.

Ἔαγα, pro ἦγα, resolutione longæ uocalis in duas breues, ab ἄγω. fregi.

Ἐάγλω. fractus sum Deducitur autem ab ἄγω, id est κλῶ, σωτρίβω, uel ἄοσω, cuius futur. ἄξω, & ἀόρ. β. ἦγον. In passiua uoce ἤγλω, ἤγης, ἤγη, καὶ διαλύσει τοῦ η in ε & α, ἐάγλω. Etym.

Ἔαδε. placuit, demulsit. ab ἄδε, id est, ἀρέσκω, & in præt. med. ἕδα, ἕδας, ἕδε: & resolutione ἔαδας. δας. δε.

Ἐαδώς. ότος ὁ. παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. placatus, lætus redditus. Etym. S.

Ἐαδώς. ότος. cũ tenui, placitus. ut ἐαδὼς μῦθος. Participium autem est præt. medij ab ἄδω, unde ἕδα uel ἔαδα. Etym.

Ἐακώς. ὁ. relinquens, auersatus, dolens. S.

Ἐακῶς. remissè, παρεμμελῶς, cũ intermissione doloris, ἀναπεπαυμένως.

Ἐαλός. molestus, fractus.

Ἐάλωκα. Atticè per διάλυσιν ab ἥλωκα præterito uerbi ἁλίσκω. damnatus sum, captus sum.

Ἐαλωκότες. damnati. (Bud. Com.

Ἐάλων, ἄος. Atticè pro ἥλων ab ἁλίσκω. captus fui. δ

Ἐάλω λελεπῶν, & ἐάλω λεοπῆς, & ἐάλω γὐχεροῖν ἔχων φώνεια, id est, αὐτόφωνος εἴληπται, ἐκρατήθη. Bud. Com.

Ἐὰν δὲ pro εἰδὴ ἄρα. Demosth. θαῤῥεῖν οὖν διὰ φήσει τὶς αὖ, ὃ γὰρ ἔτ' ὀδὲν ὕβριδθήσῃ. ἐὰν δὲ, τότε ὀργιεῖδε, νῦν ἀφῶντες; At enim dicet aliquis, confide, iam securus est similis iniuriæ. Quid igitur, si idem iterum admittat, tunc ne iram uestrã exercebitis in eum, quem uos nũc impunè abire siueritis? Bud. ibidem.

Ἐὰν δὲ, δὴ. si uerò.

Ἑανός. οῦ. ὁ. uestis spendida & mulieris talaris, teste Pausania, peplus. item subtilis, uarius: ἑανὸς λεανίτερος, stannum fusile, interp. Eust. Iliad. ξ. Item subtile textum.

Ἐάνπερ. si.

Ἕαται. sedent.

Ἔαξα. fregi. ab ἄγω.

Ἔαρ. ρος. τὸ. uer. poëtice ἦρ. Capitur & pro ἐαρ, id est, sanguis & pinguedo, Callim. πόλλακι δ' ἐκ λυχνοῦ τῶν ἔλξεν ἔαρ, uuidum oleum.

Ἐαρίζω. ueris tempore alicubi dego.

Ἐαρινός. ἡ. ὁ. uernus.

Ἐαρίδες. cantharides.

Ἐάρινον. τὸ. uernum, rosa.

Ἐαρός. peluis.

Ἐαρτερός. ρα. ὁ. uernus, ἐαρινός, comparatiuus pro simplici. Nicand.

Ἔαλας. lætum reddidisti. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥλας, κὴ διαιρέσει. Etym.

Ἐάπεις. ὠθρίψις, συγχωρήσεις. Aristoph. Equitib.

Ἔασι, Ionice pro εἰσί. sunt.

Ἐάσκω. dimitto.

Ἕαται. sedent, & sederunt. Est enim uel tertia persona plur. præs. ab ἕω, id est καθέζομαι, & passiua uoce ἕεμαι, κοὐ κράσει ἧμαι, ἧται, ἧντο, & Ionicè ἕαται. Vel tertia perf. plur. præt. perf. sicut πεποίηνται, & πεποιέαται.

Ἐατέον. prætermittendum, supersedendum.

Ἑαυτόν. semet & temet. Pronomen compositum ab ἑ, id est se, & αὐτὸς ipse, & caret nominatiuo. Ponitur autẽ subinde pro αὐτόν. Demosth. ὡς ὁπὸν ὀξὸν ἑαυτοῦ ποιεῖν. Bud. Com.

Ἐάφθη. coniunctum est. ab ἅπτομαι.

Ἐάω. ῶ. ἄσω. ἄος. ἄ. ἔαξα. τὸ. ακα. sino, permitto, ἐῶ λέγειν, omitto. Neut. absol.

Ἐάων. τῶν. ab ἐὰ nominat. plur. bonorum. δεῶτῆρες. ἐάων, epitheton deorum, frequens Homero.

Ἔβα. αὐτὶ τοῦ ἔα. sine. sic enim Lacones & Syracusij β ἀντὶ πλεονασμοῦ interponũt. Etym.

Ἔβαμε. ὤλθε, κατέλαβε.

Ἔβαβον, αὐτὶ τοῦ ἔασον πλεονασμῷ τοῦ β, Λακωνικῶς & Συρακουσίως. Etym.

Ἔβαπτε. αὐτὶ τοῦ ἔαπτε. uide. Etym.

Ἑβδομαγενὴς. ες. ὁ. septimanigena, septimodie natus, Apollinis est Epitheton teste Plutarch. quem & ἑβδομαγέτην eadem ratione appellat Aeschylus.

Ἑβδομαῖος. ὁ. ἑβδομος. septimanus.

Ἑβδομάς. ἀδος. ἡ. spatium septem dierum, & numerus septenarius, & ipsum septimum in ordine. uide Tho. Mag.

Ἑβδομοῦειν. septimum diem celebrare.

Ἑβδόματος. η. ον. ὁ. septimus.

Ἑβδομήκοντα. septuaginta.

Ἑβδομηκοντάκις. septuagies.

Ἑβδομηκοντάτης. septuagenarius.

Ἑβδομηκοστός. ὴ. septuagesimus.

Ἕβδομος. η. ον. septimus, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, talenta sex & semis. Bud. de Asse.

Ἐβένινος. η. ον. ebeninus.

Ἔβενος. η. ον. ἡ. ebenus, ligni genus.

Ἐβίσκος. hibiscus, malua, althæa. (Hipp.

Ἐβλημάδη. mollius effectum est, mollificatũ est.

Ἑβραΐζω. loquor, siue uiuo more Hebræorum.

Ἑβραῖος. η. ον. ὁ. Hebræus.

Ἑβραϊστί. Hebraicè.

Ἔβραχεν. insonuit, effertur præter naturã sui thematis βράχω: tum de equo collapso humi, tum de currus axe stridente: & de armis complosis, atq; etiam de aquis immugientib. teste Eust.

Ἕβρος. Ebrus, fluuius Thraciæ, è Rhodope monte

Ἔβρως. comedisti, deuorasti. (ortus.

Ἐγαύθλω. gauisus fui à uerbo γαύνυμαι.

Ἔγαλον. τὸ. ouis lac habens.

Ἐγαμεῖν. alienam domum ingredi.

Ἐγαμίζω. μ. ίσω. π. ικα. nuptui trado, despõdeo.

Ἐγανᾶτο. corruptus est.

Ἐγαστρίμυθος. η. ον. ὁ. ἐγαστριμάντις, authore Suida, quem alij τὸν πύθωνα appellant, & uentriloquus in Decretis, Causa 26. q. 5. dicitur. Hoc autem nomine significatur, qui è pelui, uel ex alio genere uasis, uaticinia capit, γαστὴρ enim genus uasis est. Aut certe, qui in uentre dæmonem habet, responsa interrogantibus dantem. Cæl. lib. 5. cap. 10.

Ἐγαστρίτης. dicti sunt diuinaculi omnes, ab Euryale, cui ἐγαστριμύθη cognomen.

Ἔγαυρος. humidus, recens, immaturus.

Ἐγγίγαα. præt. med. ab ἐγγίνομαι. innatus sum.
Ἐγγέισωμα. τὸ. pertusio ossis, quū pars affecta sub sidit & illæ sæ incumbit.
Ἐγγεγραμμένοι. dicuntur οἱ κατάδικοι, καὶ ἐζημιωμένοι, inquit Pollux. Ἐγγεγραμμένοι θεοί, dij peregrinorum gentium, quasi iam inde ab initio in deorum albo connumerati. ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, uel quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Latinis in æraria relati. Budeus in Annot. & Com.
Ἐγγεγυμνασμένος. exercitatus, probatus.
Ἔγγειος. ς. ὁ. terrenus.
Ἐγγεόφυλλος. ς. ὁ. humi habens serpentia folia.
Ἐγγηράω. insenesco.
Ἐγγεισώματα. τὰ. uocantur fracturæ uehementio res caluariæ, quæ in medio sui membranæ inni tuntur, teste Gal. Therap. 6. uide paulò inferi- (us per iota.
Ἐγγελᾶν. irridere.
Ἐγγενὴς. ἐος. ὁ. ἡ. consanguineus, ingenitus, inna tus, incola, inquilinus, ciuis. Etym.
Ἐγγεοῖκὰ ὕδατα. tubera in terra nata Theophr.
Ἐγγενγενὲς πῦρ. ignis intra telluris uiscera ascon- ditus, apud Heraclidem.
Ἐγκήραμα. ατος. τὸ. senectus, locus in quo senect commode transigi potest, oblectamentum se- nectutis, sic Cic. ad Att. pro quo tamen depra- uate scriptū in nonnullis codicib. ἐπίγραμμα.
Ἐγγηράσκω. idem quod ἐγγηράω.
Ἐγγιάζω. αὐλιφωνῶ.
Ἐγγίζω. μ. ίσω. π. ικα. appropinquo, insto, adsum, in propinquo sum. Neut. datiuo.
Ἐγγίνομαι. innascor, int generor. Depon. datiuo
Ἐγγινόμενος. ingenitus, ingestus.
Ἐγγιον propius, ἐγγύτερον. uide Etym. & Tho.
Ἐγγιστα. proximè. (Mag.
Ἐγκέισωμα. ατος. τὸ. caluæ ictus, in quo scilicet of- fensum os ad interiorem cerebri membranam descenderit, dictum quod inter os caluæ, & ce- rebri membranā nullo relicto spatio, duo illa corpora sibi inuicem propinquent.
Ἐγλανικόω. inspicio.
Ἐγλισχρός. ς. ὁ. lentiginosus.
Ἐγλυσις. ιος. ἡ. ingulatio, inglutitus. Herod. de loto scribens, ὅτι δὲ (inquit) ἡ ῥίζα ἐδεδεδίμη, καὶ ἐγλύσει ὑπὸ εἰκέως ἐὸν προγνύλον.
Ἐγλύκαω. edulco, ἐγλυκάζω.
Ἐγλύφω. insculpo. (ctitat.
Ἐγλωττογαλεωρ. ορος. ὁ. q lingua & arte dicēdi ui-
Ἐγλωττοτυπεῖν, τὴν γλῶσσαν ψύφειν τὰ κακοεθώματα σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ὑπὸ γλῶττης ἔχειν. Aristot. interp. Equitib.
Ἐγκονεῖν. agere, festinare.
Ἐγκόνη. ης. ἡ. neptis.
Ἔγγονος. ς. ὁ. nepos, posterus, τέκνα τῶν τέκνων.
Ἐγκόρεγωρ. ὁ. aspectu truci.
Ἐγγράμματος. ς. ὁ. ἡ. litterat, literis expressus Choe roboscus. προσωδία ἐστὶ πᾶσα τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, &c.
Ἔγγραπτος. ς. ὁ. ἡ. conscriptus.
Ἐγγραυλὶς. piscis ex aquarum genere. Aelianus. alias ἔγκραυλος. uide infra.
Ἐγγράφεσθαι. dicuntur qui publicè multantur, id est οἱ ὄφλοντες. Ἐγγράφεσθαι εἰς ἀνδρας, est quod Romani uocant uirilem togam sumere.
Ἐγγράφω. inscribo, quo utebantur in liberorum professione. Liquet enim ex Demosth. ἐγγραφὴν fuisse professionem & apud Phratoras & apud populares. Significat etiam τὸ προσγράφω, id est adscribo, addo, ut apud Demosth. Ἐγγράφῃ ὅστερον εἰς τὸ ψήφισμα. Et pro ἀπογράφειν, καὶ καταγράφειν, καὶ καταλέγειν. hoc est innu meros militares referre, aut inter classiarios. Accipitur etiam pro ζημιοῦν, multæ damnor & iudicor, sicut ἐγγράφεσθαι. Et pro inscribo, id est sacrifico, ἀμύσσω. Theoph. lib. 5. πλὴν ὑπὸ τῶν φλοιῶν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ὦ πόλις ἐγγράφουσιν. Hoc Catul. conscribillare uocat: Inusta turpiter tibi flagella cōscribillent. Bud. (Com.
Ἐγγράφως. aduerbial. cum scriptis.
Ἐγγριμᾶσθαι. exequias obire mortuis, parentare.
Ἐγγρισμὸς. ὁ. paroxysmus, exasperatio morbi & (accessio.
Ἐγγυαλίζω. trado in manus, in- fero, præbeo, figo in membris.
Ἐγγυᾶσθαι. despondeo, & de patre dicitur filio suo uxorem stipulante, hoc est μνηστευομένου, quod & ἐγγυᾶν dicitur. Sic Terent. in Andria. Nam aliam ei pater desponderat. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα etiam est desponsam accipere & ducere. Demosth. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τῷ μητρὶ τῷ ἐμῷ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Refertur etiam ad alia, ut ἐγγυᾶσθαι δίκῃ, uadimonium promittere. Et Plutarc. in Symp. καὶ τὸ γῆρας οὐκ ἐξιόπιστον ἐγγύᾶσθαι τῷ ἀναβολῇ τοῦ λόγου, Senex homo non satis locuples, sponsor est rei in futu rum reijciendæ, quia morti semper obuius est. Et ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις. Demosth. spondere opera perfectū iri, ita ut sit cuiusq; rei aut consi lij euentū in se recipere & polliceri. Sic ἐγγυῶμαί σοι ὅστερον, uel πρός σε, Fideiubeo pro eo apud te. & ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, recipio in me hoc fu turum. Bud. in Annot. & Com.
Ἐγγυάω. μ. άσω. π. ακα. do fidem, promitto. ἐγγυῶ τῇ κόρῃ, despondeo filiam, uel etiam de- sponsam trado. Bud. ibidē. Ammonius distin- guit inter ἐγγυᾶν & ἐγγυᾶσθαι. ἐγγυᾷ, qui dat: ἐγγυᾶται, qui accipit. Vide prouerbium, in Chi liadib. Sponde, noxa præsto est, quod Græcè di citur. Ἐγγύα, παρὰ δὲ ἄτη.

Ἐγγύδιον. propinquum.

Ἐγγύη. ῆς. ἡ. fideiusio, promissio, sponsalia. Ἐγγυᾶν ὁμολογεῖν, uadimoniũ promittere, quod etiam dicitur δίκην ἐγγυᾶσθαι καὶ ἀναδέχεσθαι. Bud. Com.

Ἐγγύησις. εως. ἡ. fideiusio, uadimonium.

Ἐγγυητής. οῦ. ὁ. fideiussor, ἐγγυητὰς καταστῆσαι, fideiussores dare. Bud. Com.

Ἐγγυητός. ὴ. ὸν. promissus, ἐγγυητή, desponsata.

Ἐγγύθεν. de propè, cominus.

Ἐγγύθι. poëticè pro τοῦ ἐγγύς. propè.

Ἐγγυθήκη. uel ἐγγυοθήκη. dicitur à Luciano scriniũ, in quo ueluti in fideiusione deponimus numos & preciosam supellectilem. Item arca seu uas, in quo seruantur instrumẽta uel arma.

Ἔγγυον. tutum. (Etym.

Ἐγγυος. ου. ὁ. sponsor.

Ἐγγύς. propè. uide Etym. ἐγγὺς τούτων, affine his.

Ἔγγυτα. καὶ

Ἐγγυτάτω. proximè. ἐγγυτάτω γὰρ ὄντες, & οἱ ἐγγυτάτω γένους. qui proxime contingunt defunctum. Bud. Com.

Ἐγγύτερον. similius, propius.

Ἐγγυτέρω. propius. Genitiuo iung.

Ἐγώνιοι. οί. quadrilateres, triangulares, angulosa illa brachij figura, Galeno dicitur ἐγώνιος.

Ἐγδέπεσι. ἀντὶ τοῦ ἐδέπεσι, πλεονασμῷ τοῦ γ. Etym.

Ἐγείρομαι. μ. ὄμαι. surgo, resurgo, suscitor.

Ἐγείρω. μ. ερῶ. ἀόρ. α. ἤγειρα. π. ὄρκα. suscito, incendo, erigo, urgeo, excito, cõcito iacentẽ uel torpescentem & pigrũ, γέγειρω τὸν κειμένον καὶ ἐγείρω τὸν ῥαθυμοῦντα. ἠγέρθη (inquit Ammonius) qui experrectus est à somno: αὐτὸς δὲ autem, qui à lecto surrexit, uel à sede & opere.

Ἔγγω. pro ἐγγύσω, ἔλαβεν.

Ἐγκρεγεῖν. uigilare. Vsitatius, ἐγρηγορεῖν.

Ἔγερσις. ι. εως. ἡ. excitatio, resurrectio, extructio,

Ἔγκα. uallum, & munimentum, quod in bello lapidibus, lignis, & puluere cõgestis excitatur.

Ἐγκαγαρός, & ἐγκάγαρος. hilaris, lætus.

Ἐγκαθεμένος. surgens.

Ἐγκρατής. ὲς. raptor.

Ἐγκαθιδρύω. μ. ύσω. υσα. υκα. impono, colloco. ædifico. Accus.

Ἐγκαθελεῖν. capere, deijcere.

Ἐγκαθείργνυμι. includo, coërceo.

Ἐγκάθετος. ὲς. ὁ. insidiator.

Ἐγκαθεψόμενος. ὲς. incoctus.

Ἐγκάθημαι. insideo.

Ἐγκαθίζω. insidior, assideo dicendi gratia.

Ἐγκαθίημι. dimitto, immitto, submitto.

Ἐγκάθισμα. uuluas procidẽteis uocat Pli. quod & insessio dici potest.

Ἐγκαθίστημι. intersum.

Ἐγκαίνια. ων. τὰ. dedicatio cuiuscunq; rei, uel festum, quo res qualiscunq; innouatur, encenia.

Ἐγκαινίδες. ὧν. fori nauis, tabulata, & ꝓpriè quas plancas Latini appellant.

Ἐγκαινίδας ἐπὶ τὸ ἐγκάρσιον φθήσας.

Ἐγκαινίζω. μ. ίσω. σω. ικα. in nouo. Accus.

Ἐγκαίομαι. μ. αύσομαι. σω. αυσμαι. calesco.

Ἐγκαίρως. opportunè.

Ἐγκαλέω. μ. έσω. σω. ἐγκέκλικα. accuso, actione peto, in ius uoco, crimen intento. Est etiam alì quando extra forum quouis modo expostulare, criminari, cõqueri, uitio uertere, improbare, reprehendere. Vnde ἐγκαλεῖσθαι passiuè, ꝓ in iudicium uocari, actione conueniri, Demosthen. πρὸς φόβον. Item incusari, opprobrium pati, Greg. Bud. Com. Vide μέμψασθαι apud Ammonium. Dicimus ἐγκαλῶ σοι τὴν ῥαθυμίαν, hoc est, socordiam & ignauiam tibi obijcio, & ἐγκαλῶ σοι τὴν κλοπήν, pro furti crimen intento.

Ἐνκαλινδέομαι. inuoluor, immoror, ἢ διαβίβω.

Ἐγκαλινδέω. μ. ήσω. π. ηκα. inuoluo.

Ἐκαλλωπίζομαι. μ. ίσομαι. σω. ισμαι. glorior, arrogo, mihi placeo. Plutarchus: ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλλωπίζεσθαι τοῖς αἰσχροῖς, In rebus turpibus sibi placere, ac sese ostentare. Idem propemodum per ὡραΐζομαι significatur. Bud. Com.

Ἐγκαλλώπισμα. τὸ. ornamentum.

Ἐγκαλον. ου. τὸ. soleæ compedésue ligneï, quibus inducebantur sontes & qui debitũ non soluebant, cippus, ἐγκαλοσκελεῖς, qui ita ligati sunt, (cõpedib. induti.

Ἐκαλυπτήρια. τὰ. uidentur dici quæ dantur cum puella obuelata nolit uideri, quod sanè cõgruit deformi. Cæl. lib. 11. cap. 60.

Ἐγκαλύπτομαι. μ. ύψομαι. π. υμμαι. occulto intimè. Item αἰσχύνομαι, pudore afficior, Aschin. πρὸ τῶν χαρῶν. Sumptum ab ijs, quos cum pudet faciem tegere manu, uel perfricare frontẽ solent, id quod propriè hoc uerbum significat, ut Plut. de Pompeio moriente, εἰπὼν δὲ μηδὲν, ἀλλ' ἐγκαλυψάμενος, παρέδοκεν ἑαυτόν. Budæus Comment.

Ἐγκαλύπτω. intego, obuelo, ἐγκαλύπτομαι.

Ἐγκαμψις. εως. ἡ. innixus. us. ui. inflexio. Hipp.

Ἐγκανακάζεσθαι. cũ clamore & gestibus lætari.

Ἐγκάναξον. infunde, euacua. dicitur propriè de large & copiose multaq; simul uno spiritu bibentibus ἀπὸ τοῦ καναχῆς, id est, à crepitu & murmure.

Ἐγκανθίς. ίδος. est cum maioris anguli, seu canthi caruncula excrescit iusto amplius, & ad nares protuberat. Id quod præcipuè patiuntur οἱ

θαλασσεργοί. Vocant etiam ἐγκαυθίδας cantharum radices, qui etiam ὑδηκαύθιδες. Cæterum qui propè nasum adiacent rhauteres uocantur, ab humoris inspersione: aut ῥηγαὶ, id est lachrymarum fontes quidam.

Ἐγκάπτω. auidè deuoro, Aristoph.

Ἔγκαρ. αρος. cerebrum, pediculus. Homerus, πίω δὲ μιν ἔγκαρ ἄσιν, Valde cõtemno, sicut pediculus, aut cerebrum contemnuntur. Nam Athenienses omnino à cerebro abstinent, præsertim suillo. Alij legunt γὼ λαρός, & λάρα quoque pediculum exponũt, aut λῆρα, ἥγεν θάνατον. Cæl. lib. 2. cap. 24. Alij exponũt ἐν λαρός, loco mercenarij stipem merẽtis eũ habebo, quòd Cares primi æra in bello meruerint, quo nomine pessime audiebant, tanquam pecuniæ mancipia. Plura Eust. Iliad. 9. & nos in Stromatib.

Ἐγκάρδιον. quod mediũ in lignis est, & quasi medulla.

Ἔγκαρος ὁ. cerebrũ, apud Lycophr.

Ἐγκαρπής. ferax, fœcundus.

Ἔγκαρπος. ὁ. ἡ. fructuosus. Apud Vitruuium encarpos inter Ionicæ columnæ ornamenta legimus. Basi, inquit, spiram supposuerũt pro calceo, capitulo uolutas, uti capillamento concri spatos cincinnos propendentes dextra & sinistra collocauerunt, & cymatijs & encarpis pro crinibus dispositis frontes ornauerunt.

Ἐγκαρσίχολος. iracundus.

Ἐγκάρσιος. obliquus.

Ἐγκας. τὰς. ulnas. Alij ἐγκὰς aduerbialiter scribũt, αὐτὴ γὰρ βάθη, ut Gal. apud Hipp. interp.

Ἐγκατα ωρ. τὰ. uiscera, intestina.

Ἐγκαταβιῶναι. uiuere.

Ἐγκαταδιδόναι. dimittere.

Ἐγκαταζεύγω. μ. ξω. π. χα. iungo, accomodo, adiungo, adapto. Actiu. accus.

Ἐγκατακλείω. includo.

Ἐγκατακλίνω. μ. ινῶ. τω. ικα. inclino.

Ἐγκαταλαμβάνω. circumuenio,

Ἐγκαταλέγω. μ. ξω. π. χα. reduco in numerum.

Ἐγκατάλειμμα. τὸ. reliquiæ, monumentum, μνημόσυνον.

Ἐγκαταλελειμμένον. pro derelicto habitum.

Ἐγκαταλείπω. μ. λείψω. π. λιφα. &

Ἐγκαταλιμπάνω. relinquo, in crimine desero.

Ἐγκαταμίγνυμι. & (Accus.

Ἐγκαταμιγνύω. μ. ίξω. τ. ιχα. misceo.

Ἐγκαταπήξας. ὁ. qui infigit.

Ἐγκαταπλέκω. insero.

Ἐγκατασβεσθῇ. extinguatur.

Ἐγκατασκευάζομαι. instruo.

Ἐγκατάσκευος λόγος oratio concinna & composita, & opificij rhetorici plena, cui opponitur ἀκατάσκευος. Bud. Com.

Ἐγκατασκήπτειν. grassari, ἐφορμᾶν. irruere, impetuose inuadere.

Ἐγκατδίδω. persequi, Ionicè.

Ἐγκατασυστοιχειόω. μ. ώσω. τ. ωκα. infigo elementum, imprimo principium.

Ἐκαταχάζομαι. sacrifico, fodio.

Ἐκατατίθημι. repono.

Ἐγκατέχω. insistere, ducere.

Ἐγκαθοικιδεὶς φύλαξ. domesticus custos.

Ἐγκαθοικοδομέω. μ. ήσω. π. ηκα. intus muro ædifico. Actiu. accus.

Ἔγκατος. α. ὁ. ἡ. interior.

Ἐγκαυμγίας. τὰς. combustas.

Ἐγκαύματα. inustiones, pustulæ, scoria argenti.

Ἔγκαυσις. ιος. ἡ. æstus.

Ἐγκαύστης. α. ὁ. pictor, sculptor, inustor.

Ἐγκαυστική. pingẽdi ratio, quæ inustaria dicitur.

Ἐγκαυστύν. genus picturæ dictum ab urendo. Cælius lib. 4. cap. 31.

Ἐγκαύστη. ης. ἡ. pictura inusta. Plin. lib. 35. cap. 10. Picturæ suæ inscripsit encauten.

Ἐγκαυχάω. μ. ήσω π. ηκα. glorior. Datiuo,

Ἔγκαφος. ὁ. morsellus, bolus, frustulum, quod ore accipitur. à κάπτω.

Ἔγκειμαι. incumbo, impendo, ingruo, concupisco, urgeo, insto. Sicut Terent. Ille instat factũ.

Ἐγκεκαμμένοι. innitentes, inflexi, incumbentes, adunci, dicitur propriè de unguibus, teste Gal.

Ἐγκέιμενος α ὁ. molestus, molestia affectus. & ἐκβάλλειν τὰ ἐγκείμενα Aeginetæ, hoc est, ea quæ molesta sunt eijcere.

Ἐγκεκαυμένος. depictus, inustus.

Ἐγκεκλεμμένος. ὁ. surreptus.

Ἐγκεκοσμυγμένος. ὑπερφανευόμενος, πολυστολῶν κεκοσμημένος, nimis accuratè ornatus & delicatus, fastuosus, apud Aristoph. à Cęsyra Megalis & Alcmæonis matre, superba fœmina, multisq; καλλωπίσμασι delibuta.

Ἐγκεκορδυλιμένος. inuolutus, contortus, plagis consutus. Aristoph. Neb. à κορδύλη, quod Cyprijs tegumentum capitis sonat, cincinnum. Nõnulli uibicem atq; tumorem interpretãtur.

Ἐγκεκυφότος. obstippo capite, à κύπτω.

Ἐγκελεύω. hortor, incito. Xenoph. γὼ κιῶν γὼ δὲ τὰ τὰ τὰ ἐγκελεύω ταῖς κυσί, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκαστίοις. Dicitur ἐγκελεύεσθαι etiam uoce passiua. Bud. Com.

Ἐγκέλευσμα. ατος. τὸ. adhortatio, inhortamentũ.

Ἐγκέλευστος. α. ὁ. iussus. (σθαι.

Ἐγκεφίδιον. obliquæ tabulæ, legitur & ἐγκαινί-

Ἐγκεντρίζω. μ. ίσω. π. ικα. insero arbores. Dicitur etiam ἐμβάλλω, ἐμφυτεύω, ἐμφυλίζειν, & γωφθαλμίζειν. Accus.

Ἐγκεντρίς. ίδος. ἡ. stimulus, aculeus, calcar, retinaculum

naculum ferreum, quo qui ſcandit uti aliquando ſolet.

Ἐγκφύτρισμος. ὁ. inſitio quæ ſub cortice fit.

Ἐγκφύτρισις. ιος. ἡ. inſertio.

Ἔγκυρτος. ὁ. aculeatus.

Ἐγκέφαλος. ὁ. cerebrum.

Ἐγκεχέρισται. traditus eſt.

Ἐγκέχυλα cacaui. præt. med. ἀπὸ τοῦ χέω.

Ἐγκιῶπις. apud Plutar. uidetur dictio facta eſſe ex his uerbis φὴ κέστω πίς. apud Ceos aũt mos fuit, ut qui magiſtratum inirent, epulum exhiberent populo. Quod ſi quando plures eſſent magiſtratus, dies inter ſeſe diſtribuebant, itaq; ſibi occurrentes rogabant, quis dies? ea uox poſtea in uulgi iocũ ceſsit. Vide Eraſ. in Chiliad.

Ἐγκηρόω. cera illino, Hipp.

Ἐγκιλικίζομαι. moroſus ſum, moribus Cilicum utor, ſcortor, malè nanq; audiunt Cilices quaſi ſcortationi plus æquo dediti.

Ἐγκιλικίσια πορνεύσια.

Ἐγκινόμενος. impediens.

Ἐγκιοσέω. coitum & conceptum appeto.

Ἐγκίωσις. coitus, conceptio.

Ἐγκλασίδια. τὰ. genus ornamenti muliebris.

Ἐγκλέω. μ. έσω. σ. κα. includo, illuſtro. Accuſ.

Ἐγκλέφων. contentioſus, rabula.

Ἐγκλεπίς. ἡ. deſiderium.

Ἐγκληθείς. ὁ. accuſatus.

Ἔγκλημα. ατος. τὸ. culpa, crimen, conuicium, expoſtulatio, accuſatio, actio, petitio, libellus actoris, id eſt τὰ ἐγκεκλημένα, & quæcunq; iudiciaria perſecutio dicitur. Vnde φὴ ἐγκλήμασιν εἶν ſic dicitur, ut φὴ αἰτίας εἶν, hoc eſt crimina & cõtrouerſias pati. Διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα, decidere & tranſigere cauſam. Φεύγειν ἔγκλημα φὴ δεδιέναι, in ſuſpicionem & culpam uel reprehenſionem timiditatis uenire. Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα κατὰ τὰ ἐγκλήματα, τὸ αἰτίαν φὴ δέχεσθαι. id eſt, in ſe crimen recipere, crimini ſe offerre, agnoſcere rem perpetratam, & ſe mandatorem profiteri. Bud. Com.

Ἐγκλημαλικὸς ἀνήρ. querulus, expoſtulator, litigioſus. Bud. Com.

Ἔγκληρος. hæreditarius, diues.

Ἔγκλητος. ἡ. ὦν ὁ σώσαν παράκτησις.

Ἐγκλίζω. aliena elargior.

Ἔγκλιμα. ατος. τὸ. locus in naui, cui innititur gubernator.

Ἐγκλίνω. μ. ινῶ. π. ικα. inclino.

Ἔγκλισις. ιος. ἡ. inclinatio, & unum ex uerbi accidentibus.

Ἔγκλυσμα. ατος. τὸ. clyſter.

Ἔγκνισμα. τὸ. quid ſit, uide Plutarchũ in Proble.

Ἐγκοιλαίνω. cauo.

Ἐγκόλιον. σ. τὸ. inteſtinum.

Ἐγκοίλια. τὰ. interdum manuum interna.

Ἔγκοιλις. ιδος. ἡ. palpebra ſuperior. Pollux.

Ἔγκοιλος. concauus.

Ἐγκοίμητρον. τὸ. ſtragulum, lodix. Vide χλαῖνα apud Ammonium.

Ἐγκοισυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. ſuperfluè orno. Acti.

Ἐγκολάπτω. μ. ψω. π. αφα. inſculpo.

Ἐγκολπίζεσθαι. inſinuare.

Ἐγκολπίαι. αἱ. uenti qui è mari ueniũt per ſinus.

Ἐγκομβωθείς, ligatus.

Ἐγκόμβωμα. ατος. τὸ. genus ueſtis, qua ſerui utebantur, ὁ δεσμὸς τῶν χειρῶν. Athenienſes ὄχθοιβον uocant, alij λοσύμβη. Vnde & ἐγκομβώσασθαι, ſυλόσασθαι. D. Petrus prima epiſto. ἐγκομβώσασθαι τὴν ταπεινοφροσύνην.

Ἔγκομμα. offenſio, πρόσκομμα.

Ἐγκονέω. μ. ήσω. π. ηκα accelero, ſtudeo, puluere impleo. Inde ſumptũ, quòd properantes puluere inficiunt pedes, uel ab athletis, quorũ labor totus in puluere ac antequã puluerem attingũt uincunt, inquit Ariſtoph. interp. Neut. abſolutum.

Ἐγκονίδες famulæ. ἀπὸ τοῦ κονῶ τὸ γνέργω.

Ἐγκοπεύς. έος. ὁ. celtes, cœlum. inſtrumentũ incidendis rebus accommodum. ἀπὸ τοῦ κόπτω.

Ἐγκοπή. ῆς. ἡ. interciſio, interruptio, offenſio, impedimentum.

Ἔγκοπος. ὁ. laborioſus, difficilis.

Ἐγκόπτω. μ. ψω. π. ψα. impedio, retraho, obſto, indo, interpello loquentem, quod & interfari dicitur. Bud. Com.

Ἐγκορδυλέω. μ. ήσω. π. ηκα. inuoluo. Accuſ. Et ἐγκορδυλίζω, ſuffarcino, & ἐγκεκορδυλιμένος ſuffarcinatus? ἐγκεκρυμμένος. κορδύλλω enim Cyprij uocant capitis inuolucrum quo noctu inter dormiendum caput occultare uidemur. Ariſtoph. interp.

Ἐγκορύπτω. obarieto, cornu ferio, Lycoph.

Ἐγκοσμέω. orno, ordino.

Ἐγκότημα. ira, inſania.

Ἐγκοτέω. μ. ήσω. π. ηκα. moleſtus ſum, grauiter iraſcor. Neut. datiuo.

Ἔγκοτος. ὁ. inimicus, inconciliabilis, iracũdus.

Ἐγκοτύλη. luſus nomen eſt, quo uicti uictorum genua, manuũ excipientes cauitate, geſtabant. Cæl lib. 14. cap. 60.

Ἐγκαλεῶ. ήσω. enſem in uaginam condo.

Ἐγκεκαδδόν. αἱ. faciei ſtigmata. Item exculptæ rerum imagines in ædium frontiſpicijs, tecti ſq.

Ἐγκραγόντες. οἱ. inclamantes.

Ἐγκαλέω. μ. έξω. π. εκα. inclamo. Neut. datiuo.

Ἐγκρανον. σ. τὸ. κρὰ

Ἐγκρανίς. ίδος. ἡ. terebellũ, quod & πρεγκεφαλίς.

Ἐγκρασίχολος. biliouſus, iracundus. Vocantur etiam

etiam ἐγκρασίχολος pisces quidam ex aphyorum genere uel gobiorum qui ex supernatante maris spuma uel limo nascuntur.uide Aristophanem interp.

Ἐγκρατείκ.ας.ἡ. καὶ ἐγκρατές.ὸ. cõtinentia,temperantia, moderatio.

Ἐγκρατοῦεσθαι. temperantem esse,tolerare.

Ἐγκρατέω.μ.ήσω.ω.ηκά. contineo, id est continens sum. Neut.genit.

Ἐγκρατής.ῆος.ὁ.ἡ. potens, abstinens,continens, (compos.

Ἐγκρατῶς.ὸ. καρτερικῶς.

Ἐγκραυλός. piscis apud Aristotelem, Gaza encraulum uertit. Vide ἐγγραυλίς.

Ἐγκεικός. cauus,uacuus.

Ἐγκείνομαι.approbatus assumor,eligor.

Ἐγκρίνω.μ.ινῶ.π.ικα. approbo, allego, admitto, decurio,adopto.opponitur τοῦ ἀκκρίνω.Bud.

Ἐγκρίς.ίδος.ἡ bellariũ ex oleo melle (Com. admixto, πεμμάτιον ἐψόμενον ὑπὸ ἐλαίου, ἅπερ μελιτόμενον. Eust. Iliad. σ.

Ἐγκρισις. sacrum certamen.

Ἐγκρίτος.in ordinemnumerumq; redactus.ἔκκρι τος uerò est electus, approbatus, præcipuus, eximius,primarius.Bud. Com.

Ἐγκρόω. ad numeros incedo, salto.

Ἐγκρυμμα.ὸ.insidiæ λόχος, apud Demosth.

Ἐγκρυπτος.ὁ. bellariorum genus.

Ἐγκρυφιάζειν.abscondere. (cap.7.

Ἐγκρυφίας.ου.ὁ. panis subcinericius. Cæl. lib.15.

Ἐγκτῆνοι.οἱ. Bœoti sic dicebãtur ob innatã gentis stupiditatem quasi pecuarios dicas. Etym.

Ἐγκύβωμα.ὸ. amiculum album quo serui in comœdia induebantur, Polluci.

Ἐγκταί.οἱ. pictores.

Ἐγκυδιον.ὸ.celebre, clarum.

Ἐγκύμων. prægnantem esse.

Ἐγκυκάω.commisceo,confundo.

Ἐγκυκλέω. circumuoluo.

Ἐγκύκλημα,pegmatis species erat subiectis rotis quo circumacto, quæ intus acta fuissent,spectatoribus ostendebantur.

Ἐγκύκλημθρον.ὸ. idem quod ἐγκύκλημα, μηχάνημα ὑπόπροχον, ὑφ' ὃν ἐπιδείκνυτο τὰ φαῦλα σκηνῆ. Eust. Iliad.

Ἐγκύκλια.quæ plærunq; uersantur in uita,& usu domestico. Latinè dici possunt obuia, translatitia,triuialia,quotidiana. Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις φαῦλα θεὶς,in ordinem ministeriorum,artificiorumq; seruilium coactus.Bud.Com.

Ἐγκύκλιος.ου.in orbẽ factus,circularis,in ordinẽ redactus,nõ egregius,aut eximius,plebeius,uilis.Cæl.lib.13.ca.48. Vnde ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ dicũtur magistratus, q sortito deferebãtur, quasi in orbẽ redeũtes, uel quasi uulgares. Bud. Cõ.

Ἐγκύκλιος παιδεία, siue ἐγκυκλοπαιδία, quasi orbiculata disciplinarum series, ueluti ductus quidam scientiæ ex multis disciplinis consertus & aptus.Bud.in Asse.Annot.& Com.

Ἐγκυκλός.ὁ.ἡ. idem quod ἐγκύκλιος.

Ἐγκυκλόμενος. inclusus.

Ἐγκυκλον.ὸ.uestis apud Comicum purpurea fœminarum interior,cui τὸ ὑφάσμα incumbit,ad genua tantũ usq; pertingens, unde & ἐπιγονατίς dicitur, Eust. ex Pausania. Iliad. ξ. dicitur ἐκκύκλον.

Ἐγκυκλοπαιδία. orbis disciplinarũ sonat & ambitus qd hæ circulari quodã amplexu uinctæ teneãtur, & mutuo inter se nexu ita cõiũcta sint, ut sine alterius præsidio altera stare non possit.

Ἐγκυλίομαι. uersor, inuoluor, assiduus sum. Xenoph. εἰς ἔρωτας ἐγκυλιόμενος.Bud.Com.

Ἐγκυμονέω.μ.ήσω.π.ηκα. prægno, fero uterum.

Ἐγκύμων.ονος.ὁ. & (Neutr.

Ἔγκυος.ου. prægnans,uterum ferens.

Ἐγκυρέω.μ.ύρσω.π.ύρκα.incido,obuio.

Ἐγκυσίχωλος.ὁ. à natibus usq; claudus, à κύσος Comica dictione, quæ podicem notat.

Ἐγκυτ. cutetenus,in cute,ad cutẽ,propè,ἐγγὺς χρῶ.

Ἐγκωμιάζω.μάσω.π.ακα. laudo in multis,arte.

Ἐγκωμιαστής.οῦ.ὁ. laudator. (Actiu.accus.

Ἐγκωμιαστικός.ῆ.ὁν. laudatiuus.

Ἐγκώμιον.ου.ὸ. laus, & differt ab ἔπαινος. Nam hoc testimonium significat à singulari uirtute, ueluti cum Aristidem iusti cognomento decoramus ἐγκώμιον uerò ex uirtutibus cõpingitur omnib.Eustrat. Cæl.lib.4. cap.5. Vide ὕμνος apud Ammonium,& in prouerbijs Erasmi.Encomium ante victoriam.

Ἐγκωπον.ὸ.nauis pars, qua remorũ ordo disponitur.

Ἐγλυκισμένος. qui subliuidus est, ac desit albus

Ἐγνωσμένον. statutum. (esse. Hipp.

Ἐγρέμαχος.incitans ad pugnam,ἐγερσίμαχος.

Ἐγρήγορθα præt.med.ab ἐγείρω,suscitaui.

Ἐγρηγορέω. uigilo.

Ἐγρήγορος.ου.ὁ. uigilans.

Ἐγρηγόρσιος.ὁ.somnum arceus, uigilias citans.

Ἐγρηγορσις.ιος.ἡ.uigilantia, uigilia.

Ἐγρηγορτί.uigilanter.

Ἔγρησις. uigilia.

Ἐγρήσω.μ.ήξω.π.ηχα. uigilo. Neut.

Ἔγρομαι.syncopa ab ἐγείρομαι. surgo.

Ἐγρυπνέω. uigilo.

Ἐγχαλινόω.infreno,& ἐγχαλίνωτρ,frenis circumdatus est Hippocr.

Ἔγχαλκος.ου.ὁ. æreus.

Ἐγχανόμαι. contumelijs afficio,contemno.Aristoph.Equitibus ὃ γὰρ ἡμῶν μεγαλοπρεπῶς ἐγχανεῖ τῇ πόλει. Itẽ in Vespis idẽ usus p irrideo.

Ἐγχάραξις

Ἐγκάραξις. ιος. ἡ. insculptura.
Ἐγκαράττω. μ. ξω. τ. αχα. inscribo, indico. Accu.
Ἔγκας genus coloris fucatorij.
Ἐγκάσκω. inhiare, irridere.
Ἐγκά. ας. ἡ. hasta, peritia uibrandæ hastæ.
Ἐγκάστωρ. ὁ. qui bello & hasta uiuit.
Ἐγκαύμαίζω. hyberno.
Ἐγκάμαργος. ὁ. ὁ. hasta furens, bellax.
Ἐγκαρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. manū inijcio, trado, aggredior, id est incipio, τὸ ὑδηρεῶ, peto. Bud.
Ἐγκάρημα. ατος. τὸ. conatus, ausus. (Com.
Ἐγκάρησις. εως. ἡ. conatus, indicatio, administratio, tractandi ratio, ut ἀνατομικὴ ἐγκάρησις ratio tractandæ dissectiōis, & administratio, uel dissectio quæ manu usurpatur, Linacro interp.
Ἐγκαρσιώς. solers in rebus, uel hominibus aggrediendis. Bud. Com.
Ἐγκαρίδιον. ὁ. τὸ. gladiolus, gladius qui adiacet ensi. Item libelli genus breuioris, quod & Latini enchiridion uocant, & omne instrumentū qd manu tenetur. Item manubriū seu capulus remi, quo loco remus tenetur apud Athenæū.
Ἐγκαρίζομαι. τὸ. ὑδηρέπομαι, administro, in manus sumo, commissum habeo. Gregor. καὶ μέρος ἐκ ὀλίγου, ἐγκαρίζεται τῇ οἰκουμένῃ, Pars non contemnenda, orbis terrarum eius imperio creditur. Bud. Com.
Ἐγκαρίζω. μ. ίσω. τ. ικα porrigo, in manus do, dedo ut hostes uicti, demando, trado, concredo. Actiu. accus.
Ἐγκαρίθος. in potestatem redactus.
Ἐγκαρίτης. ὁ. ὁ. qui conatur & molitur. Aristoph. Auib. καινῶν ἔργων τ' ἐγκαρίτης.
Ἐγκαρατάσσω. ορος. ὁ. ἐγκαράσσω, qui manuum labore uiuit.
Ἐγκελεῶντα. piscina, uiuaria. (
Ἔγκελις. ιος. ἡ. & ἔγκελυς. υος. ἡ. anguilla, apud Aristotelem & Aelian.
Ἐγκελύωπον. τὸ. anguillæ aspectum habens.
Ἐγκεσίμαργος. ἐγκέμαργος.
Ἐγκεσίμωρος. ὁ. ὁ. ἡ. ense trucidans, uel ense truci-
Ἐγκέστακλος ὁ ὁ. ἡ. hastam uibrans. (dans.
Ἐγκέζω. caco, excerno & anū duco, ut inquit Celsus, huius præteritū mediū est ἐγκέχοδα quo usus est Aristoph. Ranis.
Ἐγκέω. μ. ἐγχεύσω. π. ηκα. ἀόρ. α. ἐνέχεα, & ἐνέχυα Aeolicè. infundo.
Ἐγκίδιον. propius.
Ἔγκλοος. ὁ. uiridis, Nicand.
Ἔγκνοος. ὁ. lanuginosus.
Ἐγκορδύω. salto.
Ἔγκος. εος. τὸ. hasta. Itē ensis, ξίφος, apud Sophoc. Hom. etiā p sceptro seu scipione posuit. Eust.
Ἔγχυσα fucus, anchusa herba. παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ χυ τῇ ῥίζῃ ἐρυθρόν. Et ἐγχουσίζεσθαι, fuco colorari.

Ἐγκίμπτω. μ. ψω. π. φα. calibus implico, pungo, admoueo, applico. Accus.
Ἔγκιστα. τὰ. liquida medicamēta quæ illinuntur apud Galenum.
Ἔγκιστος. ὁ. ὁ. ἡ. illitus, inunctus.
Ἐγκίψαι incidere.
Ἐγκίω. illino, inungo. Ammonius ἐγκίσαι & ἀναλεῖψαι distinguit.
Ἐγκρονίζω. μ. ίσω. τ. ικα. immoror. Neu. Datiuo.
Ἔγκυστος. ὁ. ὁ. inauratus.
Ἐγκῷ. cutetenus, ad uiuum. Interdum propè κῷ autem pro κῶπ accipitur per ἀκροπλῶ.
Ἐγχύλισμα. τὸ. succus.
Ἔγχυλος. ὁ. ὁ. ἡ. succosus.
Ἔγχυμα. τὸ. fluidum, placenta.
Ἐγχυματίζω. infundo.
Ἔγχυμος. ὁ. ὁ. sapidus.
Ἐγχύμωνται. est quando casu aliquo aut pondere caro fracta sanguinem atterit.
Ἐγχυραίζω. &
Ἐγχυριάζω. μ. άσω. τ. ηκα. oppignoro, & pignora capio, pignoro. Neut. accus.
Ἔγχυρον. ὁ. τὸ. pignus.
Ἐγχυτά. τὰ. medicamenta quædā sic dicta, quod in oculos instillentur: de quibus consule Gal. Comment. de Remed. paratu facilibus.
Ἐγχυτρίζω. in urnam condo, occido.
Ἐγχυτρισμός. infantium expositio, ἐπεὶ γὰρ χύτρας ἐξεπίθεν τὰ βρέφη.
Ἐγγυτρίστριαι. αἱ. & ἐγχύτριαι præficæ, id est mulierculæ, quæ in funere conductæ plorant, & ex equias, sepulchris aquam aut sanguinem fundentes, peragunt. Plato Min. Sunt item & quæ infanteis undis exponunt.
Ἐγχωρεῖ. possibile est, tempus superest, locus est capax. Εἰ ἐγχωεῖ, si locum habeat. ὅταν τάχιστα ἐχωρεῖ, primo quoq; tempore.
Ἐγχωρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. habeo modum & locū ad aliquid faciendum.
Ἐγχώριον. ὁ. τὸ. pignus, usura.
Ἐγχώριος. ὁ ὁ ἡ. ex loco, indigena, ὠγχώριος.
Ἔγχωρος. ὁ. uiridis, pro ἔγχλωρος.
Ἐγχωρος. ὁ. inquilinus, apud Lycophronē pro ἐγχώριος.
Ἔγωγε. ego quidem, equidem, ponitur enim hæc uox in principio solum periodi, estq; Atticorum propria ἐγὼ uero in principio, & alibi, cuius cōmunis est omnium Græcorum usus. Aristoph. interp.
Ἐγώγιον. ἀρχαῖον, uetustum, ὠγύγιον.
Ἐγ' ὦδα. per epectasin & crasin, pro ἐγὼ οἶδα.
Ἐγ' ὦμαι, ἐγὼ οἶμαι, opinor.
Ἐγώμιαὐτὸς ἐγὼ. ego ipse.
Ἐγώνη. Doricè. ego.

Ἐδάϊν. ἀόρ. β. ἀ ἐδάϊν, didici, cognoui, noui, sensi, intellexi.

Ἡδαιός. ά. ό. dulcis, suaueolens, lenis. παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. Etym.

Ἐδάπεδον. pro δάπεδον. ά. τὸ. solũ, pauimentũ.

Ἔδαρ αρος. τὸ. cibus.

Ἐδάφιον. membrana in testiculis.

Ἑδάς. nomen Mercurij apud Gortynios, παρὰ τὸ ἑᾶ, ἑάων εἶναι δοτῆρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. Etym.

Ἐδάϊζαντο. ἐμερίζαντο.

Ἐδάϊζαν. κατέφαγον, deuorauit.

Ἐδαφίζω. μ. ίσω. σω. ισα. prosterno, allido terræ, solo adæquo. Accus.

Ἔδαφος. εος. τὸ. solum, pauimentũ, humi, ut παρασύρεται τὴν κοιλίαν ἐς ἐδάφη uentrem deorsum uel humi apprimit distorquendo. In Hippiar. de equo torminoso.

Ἐδάτορος. ά. ό. prægustator, præfectus ciborũ ministerio & apparatui. Ita uocat Sext. Pompeius. nam alio nomine ἐδεάτρος dicitur. Cæl. lib. 13. cap. 54. Vide ἐδέατρος apud Ammonium.

Ἔδδεισι ἀόρ. pro ἔδεισε, duplici δδ, à δείδω, timuit. Vnde & ἐδέδει, plusquamperfectũ pro imperfecto, timebat.

Ἐδέδμητο. apparatum est, ædificatum est, extructum est. παρὰ τὸ δέμω καὶ ἐδεδέμητο. Etym.

Ἐδεήθην. indigui, petebam.

Ἐδέησε. abfuit.

Ἕδελον. ά. τὸ. sedes.

Ἔδει. oportebat, ligabat, pro δεῖ.

Ἐδεικώθησαν. supplicio affecti, aut necati sunt.

Ἐδέματο. ædificabat.

Ἐδειμάτεν. terrefaciebant, ut ἐδειμάτεν οὓς ἴωνας, apud Herodotum.

Ἐδεῖς. οί. sacerdotes.

Ἔδεκτο. suscepit, pro ἐδέδεκτο, Pind.

Ἔδεσμα. ατος. τὸ. edulium, ferculum, cibus.

Ἐδεστέον. comedendum est.

Ἐδεστής. ά. ό. comestor.

Ἐδεστός. ό. uescus, delicatus.

Ἑδετίων. ονος. sodalis.

Ἐδήδοκα. comedi. Ab ἐδέω, ἐδέσω, ἤδεκα, & Atticè ἐδήδοκα.

Ἐδηδοκώς. ότος. ό. qui comedit, & ἐδήδοκα præteritum Atticum ab ἔδω.

Ἐδηδῶν. ή. serpigo, phagedæna.

Ἐδημιουργήθησαν. conditi sunt.

Ἐδητύς. ύος. ἡ. esca, cibus.

Ἐδικία. ας. ἡ. iustitia, actio bona.

Ἔδιον. ά. commeatus.

Ἔδμεναι, pro ἐδέμεναι, ἐδεῖν, comedere.

Ἔδνα. τα. dicuntur munuscula quæ sponsæ dantur à sponso. Latinè sponsalia. Cæl. lib. 11. ca. 60.

Ἐδνέω. alieno, pignoro.

Ἐδνεος. ά. ό. nuptialis, sponsalis.

Ἔδνον. ά. τὸ. priè quod à marito donatur. Item αὐτὴ ἡ γυναικεία προίξ ipsa dos mulieris.

Ἐδνοπαλίζειν. ferire, quatere, occidere.

Ἔδνω. tenebat, claudebat.

Ἐδνώσαντο. tradiderunt uxorem dando dotalia.

Ἐδνωτής. ά. ό. socer.

Ἐδώδιμον. ά. τὸ. cibus, nutrimentum.

Ἔδομαι. ἐδοῖω, edo.

Ἔδοξε. uisum est.

Ἔδος. εος. τὸ. sedes, pauimentum, solum, templũ, simulachrũ. Bayfius ἔδη θεῶν pro ἀγάλματα. id est, signa uel sigilla deorum interpretatur.

Ἐδός. ό. uorax.

Ἕδρα ας. ἡ. sedes, basis, subsellium, sella. Item τοῦ γῆ, anus, quæ etiã sedes à Plinio dicitur. Item consistentia, mansitatio.

Ἑδράζομαι. μ. άσομαι. σω. ασμαι. fitmor.

Ἑδράζω. colloco.

Ἑδραία. stabilis, sellularia, ut Gaza uertit in Aristotele.

Ἑδραῖος. ά. ό. firmus, fundatus, sedentarius, stabilis. Ἑδραῖος βίος, stabilem uitã agens. Ἑδραῖος βίος, sedentaria uita.

Ἑδραῖς. Varro operas sedentarias uocat, quæ sedendo exercentur. Hermol. in Plin.

Ἑδραίωμα ατος. τὸ. fundamentum.

Ἔδρακον. pro ἔδραρκον. ἀ δραθάνω.

Ἔδραμον. ἀόρ. β. ἀπὸ τοῦ δρέμω, cucurri.

Ἔδρανον. ά. τὸ. &

Ἔδρασμα. ατος. τὸ. sedes, θρόνος.

Ἑδρεύω. μ. εύσω. σω. ευκα. sedeo, sisto.

Ἑδρήεις. stabilis.

Ἑδρυσής. ή. ἑδρίτης. seruus, famulus, supplex.

Ἑδριάομαι. μ. άσομαι. σω. ασμαι. sedeo.

Ἑδρικὰ ἕλκη dicũtur ab Aegineta, quæ sedi adeunt.

Ἑδριον. confessus, σωὶ ἕδριον. (scuntur.

Ἑδρῖται. οί. ἱκεταὶ, supplices, οἱ κέται, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ ἑστίαν.

Ἑδροδιστολεύς. ό. instrumentum quod in sedem inijcitur, quod & κατώπτρον. apud Gal.

Ἔδω. μ. σω. σω. ηκα, uel ἔδηκα, epenthesi ἐδήδεκα. edo. Neut. Accus. 89

Ἐδωδή. ῆς. ἡ. cibus, nutrimententum.

Ἐδώδιμος. ά. uescus, esculentus, edulus.

Ἐδωλιάζω. consideo in theatro.

Ἐδώλιον. ά. τὸ. transtrum, classis, nauigium, basis statuis aut naui supposita ne tangat terrã, fori, seu tabulatum nauium, in quo remiges sedẽt. fulciũ cui assidetur. Harpocr. τὰς ἐδωλίας fœminino genere agnoscit usurpatas ab Herod. domicilium. οἴκημα, Sophocles ἀρχαίοπλουτα πατρὸς ἐδώλια, uetusta patris sedes.

Ἐδώλιος. auis species.

E Ἐ. aduerbium exclamandi.
Ἔε. cum, ipsum.
Ἐέδνα. ων. τὰ. dotes, sponsalia.
Ἐεδνωτὴς. ῶ. ὁ. ἑδνωτὴς, socer, affinis.
Ἐείδεσθαι. opinari, uideri, assimilari.
Ἑξηκοστόβοια. sacrificia uiginti boum, uel pretium uiginti boum pendentia.
Ἑέκοσι, pro ἔικοσι. uiginti.
Ἔοικτα. similis est, ὁμοίωται.
Ἐείκω, pro ἔικω.
Ἔειπεν, pro ἔπεν, ἀόρ. α. ab ἔπω.
Ἑός, pro ἕς, id est unus.
Ἐεισάθλω. ibant, ab εἶω.
Ἐεισάμενος. εἰσάμενος, assimilatus. Ab εἴδω, εἴσω, εἶα, εἰσάμιν, uel ἐεισάμιν.
Ἐεισάδιν. ἄρμοζαν.
Ἐείσκω. assimilo. Hesiod. ἔρ. καὶ ἡμ. de Pandora, ἀθανάτοις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐείσκειν.
Ἐέλδομαι. cupio, curo, pro ἐλδομαι. uide Etym. Genitiuo.
Ἐέλδωρ. ορος. τὸ. desiderium. Hom. Iliad. α. πόλεμοι καὶ μῶλοι ἐέλδωρ. Item donum fortunatũ pro ἔλδωρ. Etym.
Ἐέλμεθα. clausi sumus. Vnde ἐελμένοι, συγκεκλεισμένοι, προσῆν τὸ ρ. Etym.
Ἐέλπομαι. pro ἔλπομαι puto, spero.
Ἐέργαθον. abscidi.
Ἐέργω. prohibeo, contineo.
Ἐέρση, pro ἔρση. ης. ἡ. ros. παρὰ τὸ ἔρσαι, τὸ ποτίσαι. ποτίζει γὰρ τὰ φυτά.
Ἐόρσής. ής. ὁ. roscidus, pulcher.
Ἐέρτο pendebat.
Ἐέρχατο. cohibent.
Ἐέσσατο. induit, uestiuit, ἠμφίεσε.
Ἐέσσο. indutus erat, sedere fecit. Ab ἕω, id est φόλύομαι, quod in præt. perfecto pass. ἕσμαι facit, & in plusquamperf. ἕσμιν uel ἔσμιν, ἔσσο, ἔσο, & pleonasmo ipsius ε, ἔεσσο.
Ἐετῶς. facilè, ὀλιγεργῶς, εὐκινήτως.
Ἐός. ἐῆ. ὸν. ὁ. filius matris, bonus.
Ἔξη. Ionicè pro εἶχα. uiuebat.
Ἐζημιωμένοι. ignominia notati, κατάκειθοι.
Ἕζομαι sedeo. Depon. absol. καθέζομαι.
Ἑζω. μ. ἔσω. ἀόρ. α. εἶσα. sedere facio, loco, id est,
Ἔζων. uiuebam, ita enim malunt qui. (pono.
dam legendum esse, potius quàm ἔζην, Synesius ἀιδήσει γὰρ ἔζων, καὶ ὁ νῶς ἀπῆν.
Ἐζωσμένοι. οἱ. induti, accincti.
Ἧκα ἀόρ. pro ἧκα. misi. ab ἵημι.
Ἐήνδανε. placuit, placebat. ab ἀνδάνω.
Ἐῆος. sui. hi uerò dicunt, boni, mansueti. Item proprij. uide Etym.
Ἔηδα. eras. Ἔησι. fuerunt.
Ἐητής. ἀγαθότης, bonitas.

E Θαγενής. indigena.
Ἐθάνιον. genus poculi.
Ἐθάς. άδος. ὁ. assuetus, amicus.
Ἔθελε. ε. ἡ. &
Ἔθελα. ας. ἡ. coma, capillus comptus. παρὰ τὸ θέλειν ἐπιμελείας ἀξιωμένη. uide Etym.
Ἐθειράζω. μ. άσω. π. ακα. &
Ἐθείρομαι. comam comptam habeo.
Ἐθείρω. ex consuetudine curo capillos & comam. παρὰ τὸ ἔθω. Etym.
Ἐθελεχθρος. ὁ. ὁ. auidus exercendæ simultatis.
Ἐθελήμος. ὁ. ὁ. uoluntarius.
Ἐθελήμως. promptè, uoluntariè.
Ἐθελοδουλία. ας. ἡ. uoluntaria seruitus.
Ἐθελόδουλος. ὁ. ὁ. uoluntarius seruus.
Ἐθελοθρησκεία. ας. ἡ. superstitio, uoluntarius cultus, cum quis fingit sanctimoniam. Vnde ἐθελοθρησκεῖν.
Ἐθελοκακία. dicitur cum milites Imperatori infensi, uincere nolunt.
Ἐθελόκακος. ὁ. ὸν. maleuolum.
Ἐθελοκακῶ. cõsulta ignauia fugio, non pleno conatu aliquid facio, sed consulto uires submitto, ut uincar. Quod uerbum de militibus propriè dicitur. Herodianus, εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ἐθελοκακεῖν, Cum Barbari soliti semper sint quasi sponte cedere, Aliquando etiã significat spontè deteriora consectari & capessere. Lucian. εἷς αὐτῶν ὑπὸ τῶν φίας ἐθελοκακεῖ. Paus. etiam pro κακουργεῖν τὴν πόλεως. id est malè cogitare, & Reip. mala moliri, σκολιωφεῖσθαι. Dicimus etiam ἐθελοκακεῖν τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν, præuaricari. Bud. Com.
Ἐθελοκάκως. de industria perperam, & ignauiter.
Ἐθελοκωφῶ. obaudio, non libenter audio.
Ἐθελοκωφῶν. ὁ. non uolens audire.
Ἐθελουτηδόν, ἐθελουτεὶ, & ἐθελοντί. uoluntarie,
Ἐθελοντήρ. ῆρος. & (ultrò.
Ἐθελοντής. ὁ. ὁ. &
Ἐθελοντός. ὁ. ὁ. &
Ἐθελόσιος. ὁ. ὁ. uoluntarius.
Ἐθελόπορνος. ὁ. ὁ. uoluntarius ganeo.
Ἐθελοπρόξενος. ὁ. uoluntarius hospes, qui ultrò, nõ iussus hospites excipit. πρόξενοι enim sunt qui è Reipub. ad hoc munus administrandum sunt destinati.
Ἐθελουργός. ὁ. ὁ. sponte sua faciens, laborãs libẽter.
Ἐθελουσίως. ultrò, libenter, spontè.
Ἐθελυμνός. densus.
Ἐθέλω. θέλω. uolo. uide Etym. possum apd Hipp. & Homer. οὐδ' ἔθελεν προβῆναι, pro nequibat, annotatur à Galenõ.
Ἔθεν. sui. gent. singul. primitiuus ab hoc pronomine ἑ.

Ἔθη τὰ. instituta prouinciæ Politiano interprete.
Ἐθίζομαι. assuesco, &
Ἐθίζω. μίσω, π. ικα. assuefacio, frango. Est unum ex uerbis quæ assumunt ι, & augmentum faciunt per ει d iphtongum.
Ἔθιμος. ον. ὁ. consuetus.
Ἐθιμοσύνη ης. ἡ. &
Ἐθισμός. οῦ. ὁ. consuetudo.
Ἐθισός. assuetum.
Ἐθμή. ἡ. exhalatio, uapor.
Ἐθμός. uinculum.
Ἐθναρχία. ἡ. τετραρχία.
Ἐθνάρχης. ου. ὁ. gentis præfectus.
Ἐθνικός. ὴ. ὸν. gentilis, ethnicus.
Ἐθνιστής. ὴ. ὸν. gentilis, eiusdem gentis.
Ἔθνος. εος. τὸ. gens, natio. Accipitur pro ordine & societate, & genere hominũ. Plato in Gorg. ὅταν τῆς ἰατρῶν αἱρεσέως ἡ τῆς πόλεως σύλλογος, ἢ τινὲς ἄλλοι τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους. Sic Cice. pro Mure. Quid si illa officiosissima natio candidatorum obuiã uenit. Bud. Com. Harpocr. dicit hanc uocem nonnunquã significare non solum promiscuam multitudinem, sed etiam partem illam uiliorem & sordidiorẽ, ac fecem improborum ciuium, quorum censu nec mercatores nec agricolæ habendi sunt. Demosth. ἀλλὰ θεραπείας τῶν ἔχει, ἵνα μὴ μόνον τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔθνη δουλεύοιμι.
Ἔθος. εος. τὸ. mos, consuetudo, institutum.
Ἐθόωσα. acui. ἀόριστος est, cuius primitiuũ non est (in usu.
Ἐθελής. ὴ. ὸν. ueruex, τὸ μίας.
Ἔθω. π. εἴωθα. consuesco, ex consuetudine facio.

Εἰ si, utinam. Accipitur etiã pro διότι & ὅτι. Bud. Com.
Εἰ. est. ἀπὸ τοῦ ἔω βαρυτόνου. Etym.
Εἰ βούλει ἢ. aut si mauis, atq; adeò, imò uerò. Bud. Com.
Εἰ γὰρ etenim si.
Εἴγε. siquidem, utique, εἴπερ.
Εἴγου. si saltem.
Εἰοῦ ἄγε. agedum, age. pro ἄγε δὴ, κατ' ἀλληλῶν. Atticè. Bud. Com.
Εἰοῦ ἄρα, pro εἰ ἄρα dicitur. Bud. ibidem.
Εἰοῦμη. si minus, alioqui, quod nisi uerum est. Bud. ibidem.
Εἰοῦμηνὲ. idem.
Εἰοῦπτω. sicui.
Εἴθε. si, siquando, utinam.
Εἰκὰ. quamuis.
Εἴκερ. utique.
Εἴκου. sicubi.
Εἰμή. sinon, nisi, an non, quin.
Εἰμόνον. si modo.
Εἴπερ. si certe, si, quandoquidem. Bud. Com.
Εἴπερ ἄρα. siquidem. Bud. ibidem.
Εἴπου. sicubi, siqua, siquo.
Εἴποθεν. siquo ex loco.
Εἰποί. si aliquo.
Εἴπου. sicubi.
Εἴπως. si qua ratione, si quomodo.
Εἴθε μᾶλλον. si ita mauis.
Εἴθε φίλον. si molestum non est.
Εἴτε. siue. εἴτε ἀκοῦσι, εἴτε μὴ; an audiuit, nec ne?
Εἶτα. num.
Εἶτ' οὖν τούτοις. deinde.
Εἴτου. si cuius.
Εἴτῳ. si cui.
Εἴ ὤφελον. ô si, utinam.
Εἷα. ας. ἡ. herba gramen.
Εἷα. præteritum medium ab ἕω. est etiam aduerbiũ adhortantis. παρὰ τὸ ἕω τὸ πέμπω. Etym. Vide in prouerbio Erasmi: Nihil est ab omni parte beatum.
Ἑιαμόνη. ῆς. ἡ. locus uliginosus & herbosus, plantarium, ab ἕω, id est, produco, ὅπου συχνὴ ἀναδίδοται πόα, idem à ῥέω, quasi ῥειαμόνη. Eust. Il. δ. τόπος σύμφυτος τῷ φυτῶν ἀναδοτικός. Idẽ. Il. ο.
Εἰάν. si.
Εἰανός. ὸν. ἐανός, tenuis, amabilis, pspicuus, peplũ.
Εἴαρ. εἴαρος. τὸ. pro ἔαρ. æstas, uer. Ab ἕω, id est ἐκπέμπω. τό τε γὰρ ἐκπέμποντα οἱ καρποί. Est etiã sanguis. παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι. uel quod in uere abundet, ab ἔαρ. Calimach. pro oleo dixit, τὸ λίπος interpretatur Nicand. interp.
Εἰαρινός. ὴ. ὸν. uernus.
Εἰαρίτης. ὁ. lapis hæmatites, sic à quodam uocatur teste Nicand. Schol.
Εἰαρόμαστος. ον. Vernantia habens ubera. Epigr.
Εἰαροπότης. ὁ. sanguipota.
Εἴαρος. ου. ὁ. uestis.
Εἴασκον. sinebam.
Εἴαζε. sedebat, ἐκάθηζε.
Εἴβεσθαι. abiectione τοῦ λ pro λείβεσθαι. lachrymari, stillare. Aphæresis consonantium in principio, Ionum propria est inquit Ioan. Gram.
Εἴγμα. ατος. τὸ. imago, similitudo.
Εἰδάλιμος. ὴ. ὸν. speciosus, Item prudens, industrius. Eust.
Εἰδάλλεται. apparet, uidetur.
Εἴδαρ. αρος. τὸ. esca, pro ἔδαρ, ἐδεσμα, βρῶμα.
Εἴδαωλος. prudens, doctus.
Εἰδέα. forma, species, pulchritudo, idea. Cæl. lib. (15. cap. 1.
Εἰδείω. uiderem.
Εἰδγάω. nosse, per syncopam pro εἰδηγνόω.
Εἰδεχθέστατος. ον. ὁ deformosissimus.
Εἰδεχθής. ὲς. ὁ. ἡ. turpis, deformis.
Εἰδέω. μ ήσω. scio. . . . . ib.
Εἰδή. atqui si, quod si.

Εἰδή. pro

Εἰδή. pro ἐπειδή, ponit Homer. Iliad. ι.
Εἰδηθμός. conuersio, fuga, conuolutio.
Εἰδήμων. ονος. ὁ. peritus.
Εἴδησις. cognitio.
Εἰδί. specialiter.
Εἰδικός. ὴ. ὸν. specialis, formalis.
Εἴδιος. humidus.
Εἰδίω. sudo, anxius sum.
Εἴδομαι. uideor, appareo, assimilor. Depon.
Εἶδος. εος. τὸ. species, facies, forma. Platoni aliquando pro ἰδέα ponitur. Vide in prædicabilibus Porphirij, in Topicis Aristotelis, & in primo Physicorum & secundo. Eust. Iliad. ν. diuinandi quoq; peritiam, & præsagationem significare testatur, unde πολύειδος, ὁ σοφὸς ἐπὶ μαντείᾳ inquit, apud Pindarum uidetur accipi pro carminis certo quodam genere quemadmodum odæ apud Horat. Hinc etiam per diminutionem εἰδύλλιον poëmation appellauit Theocritus.
Εἰδοφορέω. repræsento, refero.
Εἰδυία. ἡ. mater Medeæ, paroxytonum. sed penanflexum participium est fœmininum, sciẽs Cyrillus.
Εἰδυλίς. sciens, peritus.
Εἰδύλλιον. τὸ. Idyllium, paruũ poëma, cuiusmodi sunt apud Theocr.
Εἰδύω. καθεύδω. dormio.
Εἴδω. μ. ἔσω. ω. οἶδα. ἔωδρσωτ. ἤδειν pro εἴδειν. ἀόρ. β. ἴδον. cognosco, intelligo, uideo.
Εἰδώ. prudentia, aspectus.
Εἰδωλεῖον. ου. τὸ. templum idolorum.
Εἰδώλιον. ου. τὸ. effigies idoli.
Εἰδωλόθυτον. ου. τὸ. idolothytum, sacratum idolis.
Εἰδωλολατρεία. ας. ἡ. idololatria, idolorum cultura.
Εἰδωλολάτρης. ου. idololatra, id est, idolorum cultor.
Εἴδωλον. ου. τὸ. simulachrum, spectrum, & εἴδωλα uocantur nonnunquam imagines & phantasmata in cœlo apparẽtia ac statim è conspectu euanescentia, tanquam instabilia & parum firma. Vide φάσμα apud Ammonium.
Εἰδωλοποιία. est cum introducitur persona nota sed mortua, & quæ loqui desierit. Sicut apud Euripid. in Hecub. Polydori introducitur idolum. Cæl. lib. 14. cap. 28. & Appius Cæcus in oratione pro Cælio. & Hector Aeneid. 2.
Εἰδωλοφανεῖς. οῖ. simulachri speciem habentes.
Εἰδώς. sciens, syncope pro εἰδηκώς.
Εἶεν. esto, sint, sit sanè, age, sic fiat. Est autem optatiuus uerbi εἰμί, εἶμι, εἴημι, εἶμι per syncopen, εἶεν. Est etiam nonnunquam aduerbium ἀποθεωτικὸν καὶ προπαρασκευαστικόν teste Moschop.

ut εἶεν, τί δὴ σοι πᾶς ὁ λαὸς ἐπῄει.
Εἵεσθαι. sequi, assimilari.
Εἶθαρ. poëticum, statim.
Εἴθε. utinam.
Εἰθεία. iustitia.
Εἰθεῖν. μαθεῖν. discere, obedire.
Εἰθισμένα. τὰ. consueta, ab ἐθίζω quod unum est ex uerbis quæ in augmento iota assumũt, &
Εἴθισται. consueuit.
Εἰθύω. impetu feror, desydero.
Εἰθύφαλλος. salax, lasciuus, ἀστεῖος. Cæl. lib. 4. capite decimo sexto.
Εἴθ' ὤφελεν. utinã, optãtis est, Eurip. & Aristoph.
Εἰκαδάρχης. uiginti uirorum ordinis præfectus.
Εἰκάδιος. nomen proprium. Etym.
Εἰκαδισταί. οἱ. Epicurei dicti sunt, quoniam εἰκάδας, hoc est uigesimum diem cuiusque mensis colerent, quo natus Epicurus credebatur. Cæl. lib. 11. cap. 32.
Εἰκάζω. assimilo, imaginor, fingo, cõiecto, adumbro, uiuam formam exprimo.
Εἰκάθω, pro εἴκω. cedo.
Εἰκαί. quamuis.
Εἰκαιοβουλία. ας. ἡ. uana consultatio, stoliditas.
Εἰκαιομυθέω. stultè & inepte loquor, blattero.
Εἰκαιομυθία. ας. ἡ. nugacitas, uaniloquium,
Εἰκαῖον. ου. τὸ. uulgus.
Εἰκαιοῤῥημονέω. μ. ήσω. π. ηκα. εἰκαιομυθέω.
Εἰκαιοῤῥημοσύνη. ης. ἡ. εἰκαιομυθία. nugacitas.
Εἰκαῖος. ου. ὁ. uanus, communis, leuis, sine prærogatiua, uulgaris, ὁ τυχών, quilibet, in ordinem cogendus.
Εἰκαιοσύνη. ης. ἡ. futilitas, uanitas.
Εἰκαιότης. ητος. ἡ. idem.
Εἰκάς. άδος. ἡ. numerus uigenarius, uigesima dies mensis. Cæl. lib. 11. cap. 32. Est etiam nomẽ festi Appollinis. Etym.
Εἰκασία. ας. ἡ. &
Εἰκασμός. οῦ. ὁ. coniectura.
Εἰκασμός. ὁ. similis.
Εἰκαστής. οῦ. ὁ. coniectator.
Εἰκασοί λόγοι. rationes uerisimiles atq; opinabiles ad exemplar effecti. Bud. Commen.
Εἴκαλ. Dorice, pro εἴκοσι uiginti.
Εἴκει. uidetur, decet, ἐῴκει, ἔπρεπε, καθῆκε.
Εἰκεῖος. ου. ὁ. decens.
Εἰκελόνυξος. ου. ὁ. somno similis, uanus.
Εἴκελος. ου. ὁ. similis dicitur & ἴκελος.
Εἴκεν. si utiq;, αὔπως.
Εἰκέσθαι. pro ἱκέσθαι. aduenire.
Εἰκῆ. incõsultò, temerè, frustra, sine causa, intempestiue. ἐκεῖκῆ, non ab re, non immerito.
Εἰκλύζομαι. clystere infundo. (Etym.
Εἰκοβολεῖν. assimilare, repræsentare, Atticum est.

Εἰκὼν πάθῃ. ratione moueri, causa duci.
Εἰκονίζω. eff.ngo.
Εἰκονικός. ή. ό. similis, imaginarius, εἰκονικὴ ἀρχὴ lib. 2. Epigrammat. uocatur pecuniaria merces quod hæc impressas imagines ferè semper præferunt.
Εἰκός. ή. ό. imago, εἰκών. Aristoph.
Εἰκός. ότος. ό. par, decens, consentaneum. est participium neut. ἀπὸ τοῦ εἴκω. Rhetores etiam αὐτὸ τοῦ τάχα, forsan seu cito utuntur. Ety. ὡς εἰκός. non mirum, uerisimile est, ut conijcio. ὡς τὸ εἰκός, id quod apparet, ut par est. Cicero in Part. τὰ εἰκότα uerisimilia uocat. Sed ἐοικὸς significat simile. Ammonius.
Εἰκοσάβοιον. τὸ. quod boum uiginti precium habet.
Εἰκοσαέτης. uiginti annorum.
Εἰκοσάπρωτοι. uiginti primi. Bud. in Annot.
Εἰκοσάκωπος. &
Εἰκοσήρετμος ναύς. nauis habens uiginti remos.
Εἰκοσήρης, & εἰκόσορος. idē. Bayfius de re nauali.
Εἴκοσι. uiginti.
Εἰκοσίβοιος. ό. dignus precio uiginti boum.
Εἰκοσιετής. ίδος. ætas uiginti annorum.
Εἰκοσινήρεβον. uicies tantundē ualens, uigecuplū.
Εἰκοστός. ή. ό. uigesimus.
Εἰκοσολόγος. qui uicesimam partem bonorū colligit à subditis more tyrannico. Probrosum id habebatur. Vnde Aristoph. Ran. θωρυκίων ὢν, εἰκοσολόγος, κακοδαίμων. Id est τὰ εἴκοσά γὼ τῇ κείσῃ σωάγων, inquit commentator. Cęl. lib. 12. capite 14.
Εἰκοσώρυγα. τὰ. uiginti uallos habentia.
Εἰκοτολογῆσαι. ex coniecturis dicere, uersimilia loqui.
Εἰκοβλογία. ἡ. probabilitas, uerisimilitudo. Strab.
Εἰκότως. iure, meritò, meo iure, iure optimo.
Εἴκτλω. ὁμοιώθεσαν, similes erant, Homer. Iliad. α. Ab ἔοικα, ἔοικω, ἔικα. & pret. plusq. perf εἴκῃν. Vnde tertia pers. dual. εἰκέτλω, & syncopa ἔκτλω, dialysi uero ἤκτλω.
Εἴκτος. similis.
Εἴκω. μ. ξω. π. χα. assimilo, conueniens sum, conuenio, cedo, fugio, locū do, obedio, θέλω. unde ἐκών. Etym. Neutr. datiuo.
Εἰκών. όνος. imago, similitudo, simulachrū, effigies, & per apocopen εἰκώ proprie dicitur de homine, ut πρόβατον de brutis Ammonius. Est etiam figura orationis Icon, cum perfectæ formæ (inqt Iul. Rufinianus) similes conferuntur. Cicero. Mare quod sua natura tranquillum sit, uētorum ui agitari & conturbari solet. sic P. R.
Εἴκων. οντος. ό. obediens, πειθόμενος. paroxyton.
Εἰκώς. similis, decens. παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὁμοιῶ, καὶ πρέπω.

Εἴλα legumen, calamus.
Εἰλαδόν. In gyrum, simul, uniuersim.
Εἰλάειν. torquere, exprimere, στρεβλοῦν, πιέζειν, uide Eust. ex Pausan. Iliad. ν.
Εἰλαιόργυον. ό. τὸ. oliuetum, apud Laertium.
Εἰλαμιδιῶν. ά. pāniculi in quibus continetur cerebrum, qui duo sunt, & alio nomine μιδίγγες appellantur.
Εἰλαπινάζω. μ. άσω. σω. ακα. sum in cōuiuio, conuiuor magnifice.
Εἰλαπινασής. ή. ό. conuiua.
Εἰλαπίνη. ης. ἡ. cōuiuium magnifice instructum, compotatio. Homer. Odyss. α. εἰλαπίν' ἠὲ γαμος, ἐπεὶ ὄκ ὄβανος δὲ τάγ' ἔσιν. Vbi duæ conuiuiorum species complectuntur. εἰλαπίνη enim quod ad splendorem magnificentiamq; esset apparatum, appellabāt antiqui. eiusq; conuiuas εἰλαπινασάς. παρὰ τὸ εἰλεῖν εἰς τὸ σωιδῆ πνομένῃ πλείονας. ἢ παρὰ τὸ λαπίζειν, ἢ λαπίζειν. quod ligurire significat & concoquere, καὶ ἡ διφθόγγος πλεονάζει. Ety. ὄβανος uerò ad quod plurimi, sed suo quisq; sumptu cōueniunt. Athen. lib. κ. & Cæl. lib. 14. cap. 57.
Εἴλαρ. ρος. τὸ. propugnaculum, defensaculum, custodia, παρὰ τὸ εἴλω. τὸ συγκλείω. Etym.
Εἰλάρχαι. ordinum præfecti.
Εἰλατίδης. ό. Elati filius uel nepos. patrony. Ety.
Εἴλε. flabat.
Εἰλέετροι. οἱ. serui qui solent uocare conuiuas, qui & uocatores regij appellātur, & cibario præfecti ministerio, Cęl. li. 13. cap. 54. Vide ἐλέαβος in Ammonio.
Εἰλείθυια. ας. ἡ. Lucina dea parturientibus propitia. Cæl. lib. duodecimo capite decimo tertio & libro 15. cap. 24.
Εἰλεμμένος. ό. κεχρισμένος ἐλαίῳ ἢ ποιούτῳ τινί. delibatus. Sic Cic. in Buuto. Sedente Cn. Octauio collega qui deuinctus erat fascijs, & multis medicamentis propter dolorem delibutus.
Εἰλεῖν. circumplicari & obuolui, ut terra circū axem mundi. Dicitur & εἰλίσσεσθαι, ut Aristot. ὀστοῦν εἰλιγμένον, dicit inuolutum & conuolutum. Εἰλεῖν ψιλόμενον, in arctum cogi, συνεχωρεῖσθαι. Bud. Com.
Εἰλεῖν. coadunare, congregare. Item exprimere uuas & oliuas. Eust. Iliad. ν.
Εἴλεν accepit, destruxit, uicit, & poëticè pro αὐτοῦ λεῖν occidit.
Εἰλεός ό. ileus, uoluulus, intestini tenuioris ac gracilioris inflāmatio, quà spiritus & excremētorū trāsitus & iter obstruitur, eāq; cōmitātur tormina, morbꝰ intestinorū in equis apud Aristot. Item mensa coquinaria. Item secessus, latebra ferarū, sed proprie anguiū. Et in theatro mensa

mensa quædam quam ascendens quispiam saltatoribus respondebat.

Εἰλέπης ὁ. maledicus.

Εἰλέω. μ. ήσω. π. κα. uerto, uoluo, in orbẽ obambulo. Item induo, tego, claudo. Accus.

Εἰλεώδης. εος. ὁ. ἡ. ileo gracilioris intestini morbo laborãs. Iliosus dicitur à Plin. li. 20. ca. 4.

Εἴλη. ἡ. solis splendor.

Εἴλη. spiritu tenui, ordo, multitudo, foramen.

Εἰλημμένη δίκη. edita actio dicitur. Bud. Com.

Εἰλησόν. couuersim.

Εἰληθόρεῶν. &

Εἰληθόρεῶθαι. apricari, insolare πρὸς τὸ θέρεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ, uel πρὸς πῶς τὴν εἴλην θέρεσθαι.

Εἰληθερὴς. ερος. egelidus Cels. calidus à solis radijs apricatus, insolatus, unde ἔλαιον εἰληθερὲς medicis.

Εἴληθι. propitius esto.

Εἰλήϊον. ὸν. in sole calefactum.

Εἰλήλυθα, ἀόρ. ab ἐλεύω, ἐλήλυθα. ueni.

Εἴλημα. inuolucrum, tegumentum.

Εἰλημμένος. conuictus.

Εἴληπται. concessum est.

Εἵλης. propitius.

Εἴλησις. εος. ἡ. motio, color, τροφή.

Εἴλησις. æstus, Plat. de Repub.

Εἰλικτόν. ὸν. tractile, ut Gaza uertit apud Aristot. de motu uermium.

Εἰλιγγιάω. uertigine uexor, σκοτοδινιῶ.

Εἴλιγγος. ὁ. uertigo, obtenebratio.

Εἴλιγμα. inuolutio, συστροφή.

Εἰλιγμένον. ν. flexuosis orbibus existens.

Εἰλιδόν. aduerbium, obuolutè, implicate. Antipater. lib. 1. Epigram. de polypo loquens.

Εἰλικόδους flexuosus, anfractus,

Εἰλικρίνεια. ας. ἡ. syncerita.

Εἰλικρινέομαι purior & integrior euado, ad syncerior ẽ cõstitutionẽ reducor. Arist. de Mundo.

Εἰλικρινὴς. ές. ὁ. ἡ. syncerus, uerus, non fictus.

Εἰλινδοῦμαι. irascor, inuoluor.

Εἰλυνύω. quiesco.

Εἰλίσσοι. οἱ. apud poëtas affines, qui duas sorores duxerunt,

Εἰλίπους. οδος. ὁ. ἡ. uertẽs & curuans pedes in eundo. Boum epith. Hom.

Εἰλίστεσθαι. εἰλεῶσθαι. circumuerti.

Εἰλιτγνὴς. ές. ὁ. ἡ. conuolutus, perplexus.

Εἰλκωμένος. exhulceratus.

Εἴλοβα. τά. Theophrasto dicuntur legumina omnia quæ siliquas folliculosq; ferunt, quibus inclusum uelut faginæ semen seu fructus continetur.

Εἴλλω. prohibeo, εἴργω.

Εἰλόμην. institui, elegi. Indefinitum medium ab αἱρῶμαι, uel inusitato εἵλομαι.

Εἵλην. ἀόρ. β. ab αἱρέω uel ἕλω.

Εἶλος. εος. ὸν. frenum, habena, uinculum.

Εἰλόπεδον. ὸν. campus apricus.

Εἰλούμενος. ὁ. coactus, constrictus, compactus, cõclusus, apud Platonem ut interp. Galen.

Εἰλυῆρες. inaures.

Εἰλυθμός. ὁ. ὁ. secessus interior, spelunca, Item tremor, τρόμος, ἕλκος.

Εἰλύϊος. uermiculus quidam.

Εἴλυμα. ατος. ὸν. uestis, uelamen. παρὰ τὸ εἑλῶ.

Εἰλυός. ὁ. latibulum, φωλεός.

Εἰλύς. ύος. ἡ. limus, cœnum, μέλας ἰλύς, τέλμα.

Εἰλυσπᾶσθαι. ad modum serpentis aut uermis moueri, συσπᾶσθαι.

Εἰλυφάζω. μ. άσω. σω. ακα. & εἰλυφάω. circumuoluo, illustro, ab εἴλη, nitor, & φῶς, τὸ λάμπω, splendore facio, legitur & εἰλυφόω.

Εἰλύω. abscondo, in limo inuoluo.

Εἰλῶ. suscipio, uerto, conuoluo, contorqueo,

Εἰλωτεία. ας. ἡ. seruitus.

Εἰλωτεύω. seruire.

Εἵλωτες. οἱ. apud Lacedæmonios erant quorum fortuna media erat inter seruorum & liberorum conditionem. quemadmodũ apud Thessalos πωγωνίσαι, apud Cretenses κλαρῶται & μνοῖται, apud Mariandynos δουροφόροι, quales Argiuorum γυμνήτες, & Sicyoniorum κορυνηφόροι. Poll.

Εἰλωτὴς. ήτος. ἡ. famulitium Spartanorum.

Εἰλωτὶς. ίδος. ἡ. serua.

Εἷμα. ατος. ὸν. uestis, amiculum.

Εἱμάδες. αἱ. casæ, tuguria.

Εἷμαι. sedeo, indutus sum.

Εἵμαρμαι. à μείρομαι. fatatus sum, Atticè pro μεμαρμαι.

Εἱμαρμένη. ης. ἡ fatum. Cic. de Diuin. li. 1. Fatum appello, quod Græci εἱμαρμένην, id est ordinẽ, seriemq; causarũ, cum causa causæ nexa rem ex se gignat. Cæl. lib. 6. cap. 2.

Εἵμαρτόν μοι. mihi fato datum est, decretum.

Εἵμαρτο. fatatum erat.

Εἱμείρομαι. cupio.

Εἰμύν, pro δυμύν. fumus, Arato.

Εἱμύς. ὁ. indutus, inuolutus. ἀπὸ τοῦ ἕω εἷμαι.

Εἰμί. μ. ἔσομαι. sum. Vnde infinitiuus εἶναι, esse, quod aliquando licere significat: quemadmodum Cicero, Quem enim deprecari esset. Aliquando est filium esse. Ἰσῆς, φασί μ' ὄν εἶναι θρᾷσυμάχου νιόν τοῦ, Aiunt patrẽ habuisse Thrasymachum. εἶναι ἑαυτοῦ, est sui iuris esse, id est αὐτεξούσιον εἶναι. εἶναι ἔξω αὐτοῦ, mẽte alienatum esse. Bud. Com. Ἔσται apud Ammonium distinguitur à γνήσεται. Πέλομαι, πέλω, τυγχάνω, ὑπάρχω, γίνομαι, κυρῶ. Εἰμί τελεῖω

Εἶμι. co. ἷς καὶ εἶδα, is & ibis. παρὰ τὸ εἴω, τὸ πορεύωμαι.
Εἵμαρτος. fatatus, πεπρωμένος.
Εἴμ. pro γὲ poeticè.
Εἰναετὶς. nouem annis, aduerbialiter.
Εἶνω. spiritu denso, emittere, saturari.
Εἰνάλιος. pro γὲνάλιος. ὁ. marinus.
Εἰνάνυχος. aduerbium, per nouem noctes.
Εἰνάπηχυς. ος. nouem cubitorum altitudinem habens, apud Lycoph.
Εἰνάτηρ. ερος. ἡ. fratria, id est uxor fratris. Neq; enim glos est, cum apud Hom. γάλως & εἰνάτηρ pro diuersis inueniãtur. Dionysius uocat εἰνάτηρας, quæ aliter synnymphi dicuntur, hoc est consponsæ duobus, uel pluribus nuptæ fratribus. sicut ælij dicuntur, uel etiam ælij, quibus duæ nupserint sorores. Cæl. lib. 15. cap. 24.
Εἴναος. ὁ. pro γὲναος. nonus.
Εἵνεκα. γὲνεκα.
Εἰνεσία. litera.
Εἰνί. γὲ.
Εἰνόδιος. ὁ. in uia positus, uel in uia habitans.
Εἰνός. ὁ. Ionicè, ὀλίνος.
Εἰνοσίγαιος. ὁ. Enosigæus, mouens terram. Neptuni epitheton.
Εἰνοσίφυλλος. ὁ. ἡ. altus, uentis afflatus, consitus arboribus, frondosus, Iliad. β.
Εἴνυω. tego.
Εἴκασι. &
Εἴξασι. pro ἐοίκασι, ἐκ τοῦ ἔικω τὸ ὁμοιῶ, similes sunt. & est Atticum. Etym.
Εἶπα. ἀόρ. α. & εἶπον. ἀόρ. β. ab ἔπω inusitato, dixi
Εἰπὲ. dic, ueni. Nulla uerba in imperatiuo acuuntur præter εἰπὲ, ἐλθὲ, εὗρὲ & λαβὲ Attice. sed εἶπε penanflexum, tertia persona est ab utrolibet aoristo indicatiui.
Εἰπεῖν. dicere, narrare, cõmemorare.
Εἰπέρ. certè, εἴπερ, ἐὰν, ὡς.
Εἰπέσκω. dico, sequor.
Εἴπηθα. Aeolicè, pro εἴπῃς. dixeris.
Εἰπόμην. sequebar.
Εἶπος. laqueus, παρὰ βάρος. ab ἴπτω. lædo. Cæl. lib. 8. cap. 8.
Εἴπως. si quo modo.
Εἶρ. ος. ὁ. Ir fluuij nomen.
Εἰρ. procella, fulgor.
Εἰρά. ᾶς. ἡ. ecclesia, concio.
Εἰραφιώτης. ὁ. Dionysius. παρὰ τὸ ἐρράφθαι γὲ τοῦ μηρῶ θεός.
Εἴργαθω. prohibeo, facio, distraho, intercedo.
Εἰργαζομένη. γῆ. terra culta.
Εἴργμοιοι. οἱ. uincti & ergastularij serui, ergastula.
Εἴργμος. ὁ. ὁ. uinculum, carcer, prohibitio, adulteri deprehensi, detentio, quæ lege licita erat, nisi uades ipse daret. Bud. Com.
Εἴργνυμι. μ. εἴρξω. τ. εἶρχα. idem quod εἴργω.
Εἴργομαι. facesso, abeo, summoueo. Εἴργεσθαι πυρὸς καὶ ὕδατος, de proscriptis dicebant, id est aqua & igni interdici cuiquam. Εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, à sacris facessere. Dicunt quoq; εἴργεσθαί τι ἀγορᾶς, καὶ τῶν ἱερῶν, & εἴργεσθαι ταφῆς, pro eodem. Bud. Com.
Εἴργω. denso spiritu, custodiæ trado, coërceo, claudo, detineo carcere, in carcerem conijcio. Item εἴργω ueto simpliciter, & prohibeo transitum, Sciendum quando significat claudere in carcerem aspiratur, aliàs tenuatur. Vnde composita καθείργνυμι & κατείργνυμι, Bud. Commen.
Εἰρεβάδε. ad Erebum, ad inferos.
Εἰρεθύρη. cardo ianuæ, ὀρθοθύρα, τροφοῦς.
Εἴρεον. ου. τὸ. & εἴρφρον. seruitus, captiuitas. Hesych.
Εἴρετος. ὁ. ἡ. remigatio, remigium. Idem significare & εἴρφρον quidam ponunt.
Εἰρεσία. ας. ἡ. remigium.
Εἰρεσιώνη. ης. ἡ. ramus oleaginus lana obuolutus, arboris fructibus circumpendentibus, qui ante ianuas ædium per puerum poni erat solitus in honorem Apollinis. De hoc Suid. & Aristoph. interpres in Plut. & Equitib. Item Plutarch. in Theseo, Huc arbitror pertinere, quod de Locrensium legatis Liu. tradit, qui in uelamentis supplicum ramos oleæ, more Græcorum, porrigẽtes, cum flebili uociferatione humi procubuerunt.
Εἴρλω. γὲος. ὁ. nomen ætatis, puer qui iam fari potest. παρὰ τὸ εἴρω. τὸ λέγω.
Εἶρη. ἡ. iris, arcus cœlestis.
Εἴρηκα. dixi. ἀ ρεῶ
Εἰρηναῖος. ὁ. ὁ. paci deditus.
Εἰρηναίως. pacificè, placidè.
Εἰρηνεύω. μ. εύσω. τ. εύκα pacem habeo, in pace custodio. Neutr. accus.
Εἰρήνη. ης. ἡ. pax, quies.
Εἰρηνικός. ὁ. ὁ. pacificus.
Εἰρηνοδικοί. οἱ. feciales uertuntur à Dionysio. ἱερεῖς χθεοφόροι.
Εἰρηνοποιός. ὁ. ὁ. pacificus, pacis conciliator, εἰρηνοποιὸς πρεσβεία, pacifica legatio.
Εἰρηνοποιῶ. pacifico.
Εἴριον. ὁ. τὸ. lana.
Εἱρκτή. ῆς. ἡ. carcer, custodia.
Εἱρμός. ὁ. ὁ. series. παρὰ τὸ εἴρω, τὸ συμπλέκω. connexus, Plutarchus. εἱμαρμένην φασὶν εἱρμὸν ἀπῶν τοῦτοι τάξιν καὶ ἐπισύνδεσιν ἀπαράβατον. Vocant & Grammatici figuram heirmon, prolixam sermonis seriem: & si uulgo per ypsilon

per ypsilon perperam scribatur.

Εἰροκόμος. ου. ὁ. lanam tractans, uel ornans, aut cæsariē intorquens, ἡ εἴρεσα κόμας. Eust. Iliad. γ.

Εἴρομαι. μ. εἰρήσομαι. interrogo. Lucian, καὶ τινὰς φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, Et philosophicas quasdam quæstiones habitas. Depon. accus.

Εἰρόμενος. ου. pendens.

Εἰροπόκος. ου. ὁ. ἡ. habens uellera innexa, laniger.

Εἰροπόνος. ου. ὁ. lanam tractans.

Εἴροπος. ouis epitheton, lanigera.

Εἶρος. ου. τὸ. lana.

Εἰρύαται, pro εἴρυαται. custodierunt.

Εἰρύομαι. custodio.

Εἴρυσθαι. saluare, custodire. Item pertrahere, μὲ θελκύσαι, ab ἐρύω. Eust. in Odyss.

Εἰρχθέντες. οι. idem quod εἰργμένοι.

Εἴρω. tenui spiritu. μ. ῥῶ. π. εἴρηκα. dico, nuncio. Eustath. unde & ἴρις & ἴρος, εἴρω denso spiritu, necto, implico, unde deducitur εἶρος.

Εἴρων. ονος. ὁ. cauillator, non uera dicens, dissimulator. ὁ δυνάμενος μὲν ποιήσαι τι, λέγων δὲ μὴ δύνασθαι. Huius contrarium est ἀλαζών, apud Xenoph. hoc est similator ὁ προσποιούμενος εἶναι ὅπερ οὐκ ἔστιν.

Εἰρωνεία. ἡ. dissimulatio, ironia, irrisio, illusio, simulatio. figura est (inquit Rhom. Aquila, cum aliud uerbis significamus, aliud re sentimus. Ironiæ partes uide apud Iul. Rufinianū à principio libri eius de figuris. Ironia est (inqt idē) figura sententiæ, laudis, & orationis, & magnificandi, non sine derisu in contrariū tendens.

Εἰρωνεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύμαι. dissimulo, cauillatoriè decipio.

Εἴρων. ονος. ὁ. dissimulator.

Εἰρωτεώμενοι. οι. interrogati apud Herod.

Εἰρωτεῶντες. interrogantes apud eundem.

Εἰς. in, ob. Bud. Com. accentum non recipit, & iungitur accusatiuo.

Εἰσά. semper, ἀεί. Sed ἀεὶ tribus temporibus indifferenter iungitur, εἰσαεὶ uero futuro solum.

Εἰς ἅπαξ. τὰ. εἰσάπαξ.

Εἰσαῦθις. in posterū, posthac, iterū, statim, aliàs.

Εἰς αὔριον. in crastinum.

Εἰς βάθος. profunde.

Εἰς δέον. tempore necessario.

Εἰς δύναμιν. &

Εἰς δύναθον. pro uiribus.

Εἰς ἐμὲ. usq; in ætatem meam.

Εἰς ἑπόμενα. deinde.

Εἰς ὕστερον. in posterum.

Εἰς ἔτι. adhuc.

Εἰς ἕω. mane, sub auroram. Isæus dixit pro in crastinum.

Εἰς καιρόν. opportunè.

Εἰς καλόν. commode, ubi opus uidebitur, opportuno tempore.

Εἰς κοινόν. communiter.

Εἰς μακρὰν. procul.

Εἰς μέγα. ualde, excellenter, παῦν, μεγάλως.

Εἰς νέωτα. deinceps, in futurum, in seque ntem annum, siue nouo ineunte anno.

Εἰς ὅσον. quandiu.

Εἰσότε. usque quò, donec.

Εἰς τέμπτον. die quinto.

Εἰς τὰ νῦν. in præsentiarum.

Εἰς τὰ οἴκαδε, οἴκαδε.

Εἰς τὰ πρῶτα. in primis.

Εἰς τοῦτο. ad hæc.

Εἰς τάχος. breui, celeriter, raptim.

Εἰς τέλος. omnino, penitus, prorsus.

Εἰς τετάρτον. die quarto.

Εἰς τὸ ἔσχατον. ad summum discrimen.

Εἰς τὸ ἔπειτα. in posterum.

Εἰς τὸ πρόσθεν. idem.

Εἰς τὔμπαλιν. in contrarium.

Εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος. pro uirili.

Εἰς τὸ φανερόν. aperte, in lucem.

Εἰς τόδε χρόνου. in hanc diem.

Εἰς τὔμφανοῦ. in propatulum.

Εἰς τὰνδε χόμενον. pro uiribus.

Εἰς τὔπισθεν. retro.

Εἰς τρίτην. in perendinum diem, Synes. εἰς τρίτην ἡκεν ἐπὶ νύκτα.

Εἰς ὦπα. ex aduerso, in faciem.

Εἰς ὥρας. ad maturitatem.

Εἷς. ἑνός. ὁ. unus. circunflectitur.

Εἷς. ἑκάστος. unusquisq;.

Εἷς. es, ὑπάρχεις.

Εἰσαγγελεύς. έως. ὁ. delator, accusator in senatu.

Εἰσαγγελία. ας. ἡ. annunciatio, nuncius, accusatio publica, crimen læsæ maiestatis, uindicta. ἡ ἐπὶ ῥητοῖς ἐγκλήμασιν εἰσαγωγὴ δίκης, οἷον γραφόμενος νικίαν προσωδίας.

Εἰσαγγελίαν. dicunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Cæl. libro 5. cap. 3. & Bud. Com.

Εἰσαγγέλλω. μ. ελῶ. π. ελκα. uoco ad iudicium, accuso aliquem reipublicæ causa, delator sum, defero aliquem. Bud. Com.

Εἰσαγεωχώς. ότος. ὁ. introducens.

Εἰσαγόμενοι. initiati, assimilati.

Εἰσάγομαι. &

Εἰσάγω. μ. ξω. π. χα. introduco, instituo, induco. Aliquādo defero. Refertur autem tam ad actorem, quàm ad iudicem. Et ὁ εἰσάγων dicebatur is, cuius de ea re notio erat. Εἰσάγειν τὰς δίκας, iudicia constituere, litem intendere. Εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας, est profiteri liberos.

Εἰσάγειν εἰς τοὺς γνησίους, hoc est gentiles. Εἰσάγειν πάλιν τὴν δίκην, est actionem restituere. Εἰσάγω φθόνον δίκην. accuso inuidiæ. Bud. Cō.

Εἰσαγωγεύς. έως. ὁ. qui actionem rei dare potest, & lege agere iubere, introductor. Bud. ibidem.

Εἰσαγωγέω. induco, uiam doceo.

Εἰσαγωγή. ῆς. ἡ. introductio, principium, ut cum res à primis initijs & rudimentis traditur. Latini elementa dicūt. Dicitur & magistratus Athenis, qui audiebat accusantes.

Εἰσαγωγικόν. τὸ. commentarium.

Εἰς ἅμιλλαν uocabatur ludi genus, in quo ducebant circulum talum iacientes ac coniectantes an missus in circulo hæreret an extra prolaberetur sonat Latine, in certamen uel cōtentionē.

Εἰσαγωγικός. ή. ό. introductorius.

Εἰσαγώγιμος δίκη. dicitur, contra cuius exordium præscriptio iure obijci nō potest. Bud. Comment.

Εἰσακούω. μ. ούσω. π. ηκα. exaudio. Gen.

Εἰσάλλομαι. μ. ῆμαι. insilio. Depon.

Εἰσαναγκάζειν, pro βιάζεσθαι.

Εἰσανιών. όντος. ὁ. ascendens.

Εἰσάπαξ. simpliciter, omnino, semel.

Εἴσαξ. assimilatus est, ὁμοιώθη, ab εἴκω. Item uisus est, ἔσβξεν. perrexit, profectus est, ab ἔω, in Epigram. capitur pro dedicauit, posuit. Τοῦτό σοι ἄρτεμι δῶρα κλεώνυμος εἴσατ' ἄγαλμα.

Εἰσάτειμι, εἰσελθεῖν, ingredi, insilire.

Εἰσάφασμα. laceratio.

Εἰσαφικνέομαι. μ. ίξομαι. π. ιγμαι. accedo.

Εἰσαχθῶναι. accusari, citari.

Εἰσβαίνω. ingredior.

Εἰσβάλλω. μ. αλῶ. π. κα. inuado, ingredior, aggredior.

Εἴσβαθον. τὸ quod adiri potest.

Εἰσβιάζομαι. ui irrumpo.

Εἰσβιάζω. μ. άσω. π. ασα. aggredior, irruo.

Εἰσβολή. ῆς. ἡ. impetus, aggressus, locus ad inuadendum opportunus, Herodot. Item apotheca, commeatus. Bud. Com. Vide καταβολή, apud Ammonium. Iter quod in regionem aliquam ducit, apud Strab.

Εἰσδέχομαι. μ. έξομαι. π. εγμαι. admitto. Accus.

Εἴσδυσις. introitus.

Εἰσδύω. &

Εἰσδύομαι. &

Εἰσδύω. μ. ύσω. π. υκα. ingredior, Neut. absol.

Εἵστε. locauit, statuit. ut εἵστεν ὦν θρόνον, ἑκάθισεν, ἔκπισεν ἀκὴ τοῦ ἔω.

Εἰσεγείρω. cogo.

Εἴσδυμι. intro, adsum. Εἴσδυσι ingreditur, subit.

Εἰσελαύνω. duco, insequor, inequito.

Εἰσελθεῖν δίκην. reum agi. Et εἰσελθεῖν τοῦ γραφεῖν, ad iudicium uenire. Bud. Com.

Εἰσεμπορεύεσθαι. mercaturæ gratia hostes accedere.

Εἰσενεγκεῖν. inducere.

Εἰσεπόδιζον, οὐπὶ τοῦ εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου. Harpocrat.

Εἰσέρχομαι. μ. εἰσελεύσομαι. ἀόρ. β. εἰσῆλθον. ingredior. Depon. absol.

Εἰσέτι. adhuc,

Εἰσέφηκε. admisit.

Εἰσεῴκειμι. recipio, intromitto.

Εἰσέχειν. pro εἰσέρχεσθαι. ingredi.

Εἰσήγγειλεν, ab εἰσαγγέλλω. detulit, calūniatus est.

Εἰσήγησις. ίως. ἡ. doctrina, adhortatio.

Εἰσηγητήριον. magistratus, uel sacerdotij exordiū

Εἰσηγητής. οῦ. ὁ. ἄσκαλος. suasor & author, qui aliquid noui introducit, designator. Bud. Com.

Εἰσηγορία. ας. ἡ. accusatio.

Εἰσηγοῦμαι. consulo, hortor, moneo, doceo, author sum & suasor alicuius rei nouæ, eamq; introduco.

Εἰσήει. in memoriam ueniebat.

Εἰσηλεῖν. inferre, inducere.

Εἰσηλόσιον. τὸ. uectigal pro introitu.

Εἶδα. i, uel eas, uel ibis, es.

Εἰδορέω. insilio.

Εἰσίοῦ οἱ. sunt qui, id est aliqui.

Εἴσι. it, uenit, πορεύεται, ἔρχεται.

Εἰσίασιν. ingrediuntur.

Εἰσιγᾶν. inire, ut εἰσιγᾶν εἰς τὰς ἀρχὰς, inire magistratum. Est etiam subuenire, hoc est, εἰς νοῦν ἔρχεσθαι. Plutarch ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῆει τῆς ἀπορίας. Subijt reputatio. quod etiā ὑποφιγᾶν dicitur. Εἰσιγᾶν εἰς τὸν ἄνθρωπον, conuenire eum domi. Εἰσιγᾶν τῶν γραφῶν, est postulari & causam dicere, quod etiam dicitur εἰσιγᾶν τὸν ἀγῶνα, καὶ τὴν γραφήν. Bud. Com.

Εἴσιθι, pro εἰσελθε. ingredere.

Εἰσίθμη. ης. ἡ. introitus.

Εἰσίμη. uicus.

Εἰσιτήρια. Calendæ Ianuarij, uel primus anni dies, quo totus magistratus apparebat. Item εἰσιτήριος λόγος, oratio in principis alicuius ingressu.

Εἰσκαλέω. intrò uoco, inuito.

Εἰσκεκοισυρωμένος. arrogans, mollis. Amoribus fœminæ cuiusdam, cui nomen κοισύρη.

Εἰσκηρύττεσθαι. nominari, aut uocari à præcone.

Εἰσκομίζω. importo. Bud. Com.

Εἰσκείνομαι. ingredior, insinuo. Philo. περὶ κόσμου de animalibus in aëre agētibus, ὧν πᾶς μὲν εἰσκείνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς. Bud. Cō.

Εἰσκείνω. τὸ. εἰσοικίζω. intromitto, ingredi facio. Bud, ibidem.

Εἰσκείσεις. ἄν. insinuationes.

Εἰσκυκλεῖν. aduoluere, intrudere, impellere. Vnde & pro inferre ponitur, Aristoph. Vesp. Bud. Commen.

Εἴσκω. assimilo, comparo. trissyllabum poëticũ.

Εἰσκωμάζω. ἀσελγῶς εἰσέρχομαι, οὐδὲ κακῶς εἰσέρχομαι. Athen. lib. 6. Bud. Com.

Εἰσοδιάζω. redigo, is. εἰσοδιασμὸς. redactio.

Εἰσόδιον. τὸ. xenium aduentitiũ, quod dabatur ingredienti quanq; urbem magistratui, ut hodie principibus, Latini honorarium appellant.

Εἰσόδιος. aduentitius, accessorius, dicitur & ἐπισόδιος.

Εἴσοδος. ὁ. ἡ. introitus & πρωτόλαιον templi, uestibulum, aditus, expeditio.

Εἰσοικίζομαι. tributum fero, uendico.

Εἰσόκεν. donec.

Εἰσοπτρον. τὸ. τὸ. speculum.

Εἰσορόω. inspicio.

Ἴσος. & dialysi ἔισος. ὁ. congruus, æqualis, ὅστ' ἴσε τῶσι μεριζόμενος. Vnde & ἐίσαι φρένες, ὄνκρατες, ἀγαθαὶ, ἰσοτύχαι, animus moderatus, constãs, neq; stupidè abiectus, neq; efferus.

Εἰσότε. usquequò, donec.

Εἰσαΐω. ingredior, insilio.

Εἰσαίμπω. accerso.

Εἰσαΐσσομαι. inuoluo.

Εἰσαλιάω. insilio.

Εἰσαΐσσω. irruo, irrumpo intro, cum festinatione ingredior.

Εἰσαλέω. μ. σύσω. τ. σκα. ἀπὸ τοῦ πλέω, adnauigo, mare intro, à littore soluo. Depon.

Εἰσαλοος. ὁ. adnauigatio, aditus, locus per quem introëunt naues in portum.

Εἰσανᾶν. amare, quòd inspiretur amor.

Εἰσανάλης. ὁ. ἀπὸ τοῦ εἰσανᾶν, id est ἐρᾶν. ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ὄρνιθος εἰσπνεόμενος, amator apud Lacedæmonios, sicut apud Thessalos ἀΐτης amasius, Theocrit. Idyl. 12.

Εἰσανοή. inspiratio.

Εἰσποιέω. μ. ήσω. τ. ικα. adopto, do in adoptionem, coarcto, proprium assero, unde εἰσποιητὸς υἱὸς, dicimus filio adoptato.

Εἰσποιητός. ὁ. ascititius, adoptitius, nothus.

Εἰσπομπή. ἡ impetus, insultus.

Εἰσπράκτωρ. ορος. ὁ. exactor.

Εἴσπραξις. εως. ἡ. exactio.

Εἰσπράττω. μ. άσω. π. αχα. exigo. Εἰσπράττειν τινὰ ὑπόρημορον, de eo dicitur qui acerbè, hoc est πικρῶς εἰσπράττειν. Εἰσπράττω & εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην. apud Demosthen. pro exigo sponsionem. Εἰσπράττομαί σε τὰ χρήματα, exigo pecuniam à te. Bud. Com.

Εἰσρεῖν. influere, interlabi.

Εἴσρυς. irruptio, influxio, & τὸν εἴσρυν ποιεῖσθαι. Aristot. de Mundo, de Oceano loquens, pro irrumpere, uel illiso fluxu erumpere.

Εἰσπρυπᾶν. irrumpere, & clam ui se ingerere.

Εἰσφέρομαι. in medium affero, introduco, intrò admitto. Et pro πρωσφέρεσθαι. cibum sumere, uel haurire quippiam, Aristot. lib. 4. de Gener. animal. Bud. Com.

Εἰσφέρω. tributum pendo, quod Plin. in Panegyr. Græcorum more, inferre tributum dixit. Plutarch. ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Ita ut populus tributũ pendere desierit. Dicitur & de priuata benignitate, & de annuis aut menstruis priuatis hominibus collatis. Est etiam cibum sumo, sicut suum passiuum. Aristot. lib. 4. de Partibus animalium, ἀδιωτάτη δὲ τοιοῦτον ἡ θρμότης, διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν ἣ εἰσφερομένης τροφῆς. Hic enim significat cibum sumptum. Item effero, induco, ad populum fero, in medium adduco. Εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ. est in medium afferre sententiam, palàm censere aliquid faciendum, & authorem esse alicuius sententiæ. Nam γνώμην ἀναφαίνεσθαι. est sententiã dicere quoquo modo. Εἰσφέρειν τὸν νόμον, est legem ferre & rogare, ad populum ferre, cum populo agere. Bud. ibidem.

Εἰσφθείρομαι. cum certa pernicie irrepo, me insinuo, & introduco.

Εἰσφορά. ᾶς. ἡ. tributũ, collatio, coëmptio, cẽsus. Vide ἀναφορὰ apud Ammonium.

Εἰσφρίζω. recipere, admittere.

Εἰσφρῶμαι. &

Εἰσφρῶ. admitto in urbem uel domum. Item deuoro. Bud. Com.

Εἰχέω. μ. σύσω. π. σκα. infundo. Actiu. accus.

Εἴσω. intro, pro ἔσω. non tamen semper motum ad locum, ut dicunt, sed nonnunquam etiam quietem in loco denotat. Demost. περὶ στεφάν. οὐδεὶς ἂν ὅστε τῶν ἔξω πυλῶν ἑλλήνων, ὅστε τῶν εἴσω. & Aristides Panathen. πᾶσα δὲ εἴσω καὶ ἔξω καθείρων θάλασσα. Item eodẽ pacto, hoc est ἐπίστασιν usus est Libanius in Epist. teste Tho. Mag.

Εἰσωθέω. μ. ήσω. τ. κκα. intrudo.

Εἰσωποί. ad aspectum contrarij, qui intus uidentur, οἱ ἀντιπρόσωποι: ut εἰσωποιοὶ ἐγγόνοι νεῶν, hoc est, Ante conspectũ suum naues habebant.

Εἶτα. postea, adhuc, deinde, deinceps, sub hęc, at, interim. Item tandem, nota indignationis. Aliquando pro Itá ne.

Εἴτε. siue.

Εἶτε. cum circunflexo. este, sitis.

Εἴτω. erat, sinatur.

Εἴω, & εἴω.μ. εἴσω.π. εἴκα.μέλ.π. εἴκ.ὑπόρσωτ. ἥφ.uado.

Εἴχοσαν.habuerunt, pro εἶχον interpositione σα in tertijs personis pluralium. Epigram. lib. 7. ut ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου pro ἦλθον. Psal. 208.

Εἴωθα.consueui.

Εἴως, & ἕως κι.usquequò.

EK.ex, præpositio eadem quæ ἐξ, sed illa utimur consonante sequente, hac uocali. & utraq; genitiuo iungitur. Bud. Com.

Ἐκγύτονων.è proximo, in proximo.

Ἐκδὲ δὴ τότε.deinde.

Ἐκδεξιῶν.à dextris.

Ἐκδευτέρου.iterum, secundario.

Ἐκκαιρόν.ex tempore.

Ἐκνέας, καὶ ἐκμέρακίου, καὶ ἐκπαιδός, καὶ ἐκνέου. à prima uel ab ineunte adolescentia, à puero, ab initio iuuentutis, diciturq; longè elegantius ἐκνεάς solum quàm ἐκνεάς ἡλικίας.

Ἐκνηπίου.à puero, à paruulo.

Ἐκπαιδῶν.à pueritia, à teneris annis.

Ἐκπάλαι.&

Ἐκπαλαιόν.diu, olim, iam olim, Synes. Ἐκταῦροι ἐκπαλαιὸν γεγονότες. Dicimus etiam ἐκπαλαιοπάτρου.subauditur autem χρόνου. Bud. Com.

Ἐκπαντὸς τρόπου. omnino, omni ratione, omni pacto, omni opere. Bud. Com.

Ἐκπροαιρέσεως.ex proposito.

Ἐκπροσκλίσεως.ex composito.

Ἐκπροσκλίνε, κατ' ἀναδίπλωσιν, per alternitatē, uel (ut Cel. ait) ex geminatione: quoniā cū duo uerba idem significantia iunguntur, ἐκπαρακλίνε posita dicūtur, quasi sensu geminato, ut apud Homer. βασκ' ἴθι.

Ἐκπροσδόκητον.ex insperato.

Ἐκπροφόρου.ex diuerticulo, extra propositum.

Ἐκπολυτείας.ex copia, ex abūdantia. Bud. Com.

Ἐκπολυωπῆς ὁρᾶν.limis oculis uidere.

Ἐκπλαγίου.à latere, à transuerso.

Ἐκπολλοῦ ἤδη.iam pridem.

Ἐκπολλοῦ πλέονος, τὸ ἐκπολλοῦ χρόνου.

Ἐκπροαιρέσεως.consulto. ἐκπρομηθείας.

Ἐκπονοίας.dedita opera, πονηρῶς.

Ἐκπρώτης ἡλικίας, à iuuentute, ab adolescentia. Dicitur etiam ἐκπαιδῶν, & ἐκνηπίου.

Ἐκρίζης.ab radice, ab initio.

Ἐκτοῦ.quòd, propterea quod.

Ἐκτοῦ παρατυχόντος λέγειν.ex tempore dicere.

Ἐκτοῦ παραχρῆμα.ex tempore.

Ἐκτοῦ πρόφανοῦς.ex professo.

Ἐκτοῦ πεθαρρηκότος.confidenter.

Ἐκτοῦ ἄφνω.ex improuiso.

Ἐκτοῦ πρόσθεν.de proximo.

Ἐκτοῦ φανερῶς.apertò.

Ἐκτοῦ ἀπαντικρύ.è regione.

Ἐκτότε.deinceps, postea, deinde, ex hoc tēpore.

Ἐκτύχης.forte fortuna.

Ἐκχρόνου βοηθεῖν. totis uiribus, omni tempore.

Ἐκα.de longe.

Ἑκάβη.ἡ. Priami uxor. uide Etym. Aeoles ἑκάβαν dicunt η in α mutantes, teste Corint.

Ἑκάεργος.ὁ.ἡ.longè mittens, & à longè operās, procul arcēs. πρὸς τὸ ἑκαθεν ἐργάζεσθαι, τουτέστι μάχεσθαι. epitheton Apollinis. Etym.

Ἑκαθεν.de longè, eminus, πόρρωθεν.

Ἑκάλη.ἡ.nomen Heroidis. Etym.

Ἑκαμήδη.ἡ.Nestoris pellex.

Ἑκάς.de lōgè, procul, à πρὸς τὸ ἔκω τὸ ὑποχωρεῖν. Etym.

Ἑκασάτω.longissimè.

Ἑκασαχόσε.quocunq;, quoquo uersum.

Ἑκασαχόθεν.undiq;.

Ἑκασαχοῦ.ubilibet.

Ἑκασαχῆ.procul, ubiuis.

Ἑκάστη.maximè, quotidie.

Ἕκαστος.siue ἕκασοι unusquisq;, quilibet. πᾶς ἕκαστος αὐτὸς ἕκαστος, singuli. Herodiani illud lib 4. nouum est, οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανήκεσαν, ad sua quisq; tabernacula dilapsus est, Sic & πᾶς τις pro unoquoq;. οἱ καθ' ἕκαστον singuli. Et neutro genere τὸ καθ' ἕκαστον, & τὰ καθ' ἕκαστον, & τὰ πρὸς καθ' ἕκαστα, singula. & ἐν ἑκάστοις, in unaquaque re, Ita & fœmin. gen. αἱ καθ' ἑκάστας. Plutarch. τὰς καθ' ἑκάστας ἀρετάς. Bud. Com. ἕκαστος. quoniā idem notat qd πάντες, plurali iungitur numero, ut & τὰ συλλαπτικὰ, λαός, πλῆθος, χορός, & id genus alia. Eu.

Ἑκάστοτε.quotidie. (Iliad. ξ.

Ἑκάστοτε.frequenter, ubilibet, passim, undiq;.

Ἑκάστω.longissimè. πορρωτάτω.

Ἑκατάιον.ὁ.τὸ.terriculum, terror ex laruis. Cæl, lib. 6. cap. 38.

Ἑκάτειον. τὸ. Hecatæ statua, & ἑκάταιον pro

Ἑκατέρας.utraq; uice, bis. (eodem.

Ἑκάτερθεν, pro ἑκατέρωθεν.utrinq;, ex utraq; parte. Cum genitiuo apud Herod.

Ἑκατειδῶν.ἡ. genus saltationis, in qua manus alternatim mouere assuescebant.

Ἑκάτερος.ὁ.ἡ.uterq;, alteruter. Vide ἀμφότερος apud Ammonium.

Ἑκατέρωθεν.utrinque.

Ἑκατέρω.longius.

Ἑκατέρως.utrobiq;.

Ἑκάτη.ης.ἡ.Hecatæ. Cæl. lib. 10, cap. 6.

Ἑκάτη. stipes in carcere cui alligati malefici flagris proscindebantur.

Ἑκατηβελέτης.ὁ. longe iaciens, iaculans procul, promptus

promptus iaculator, peritus iaculandi. παρὰ τὸ ἑκὰς καὶ τὸ βέλος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ συλλαβῆς. Etym.

Ἑκατηβολέτης. ου. ὁ. &

Ἑκατηβόλος. à longe iaculans. Epithe. Apollinis.

Ἑκατήσια. sacrificia Hecates.

Ἑκαὶ τῇ βολῇ. à longè.

Ἑκατόγχειρος. ου. ὁ. &

Ἑκατόγχειρος. ου. ὁ. cẽtimanus. Aegæonis uel Briarei epitheton. (olim.

Ἑκατόμβαια. τὰ. festa & certamina apud Græcos

Ἑκατόμβαιος. ου. ὁ. ualens centum boues. Erat autẽ βοῦς monetæ genus apud Athenienseis ab eius pecudis nota, ualebat duas & septuaginta siliquas. Inde apud Home. hecatombœa, & ennea bœa arma. Bud. de Asse.

Ἑκατομβαιών. ῶνος. ὁ. Aprilis, Attica lingua, propter Apollinis sacrificia. prius. κρονίων, propter Saturni sacra dictus. Ety. Cæl. lib. 10. cap. 6. Iunius est mensis, utpote in quo τροπὴ θερινὴ, id est, solstitium æstiuum esse tradatur.

Ἑκατόμβη. ης. ἡ. hecatombe, sacrificium solenne centũ boum. ἡ πολυτελὴς ἢ τελεία θυσία. Ety.

Ἑκατόμβοιον. ου. τὸ. monetæ genus.

Ἑκατόμβοιος. ὁ. centum boum precio dignus, aut centum aureorum numum. Etym.

Ἑκατόμπεδον. ου. τὸ. templũ Athenis, quoquo uersus centum pedes patens, quod & à nonnullis παρθενὼν uocatur. Etym. Est & nomẽ regionis. Cæl. lib. 10. cap. 6.

Ἑκατομπλασίων. ονος. ὁ. centuplus, cẽtuplicatus.

Ἑκατόμπολις. εος. ἡ. habens centum ciuitates. Cretæ insulæ epitheton.

Ἑκατόμπους. οδος. ὁ. ἡ. centipes.

Ἑκατόμπυλος. ου. ὁ. ἡ. habens centum portas.

Ἑκατόν. centũ. παρὰ τὸ ἔχω τὸ ἐπέχω. sumitur etiã infinite pro magno & multo. Etym.

Ἑκατόνζυγος. ου. ὁ. ἡ. centiremis, centũ trãstrorum.

Ἑκατόνσεμνον. multum, magnum, augustum.

Ἑκατονταέτης. centum annorum.

Ἑκατοντάκις. centies.

Ἑκατονταόργυιος. ου. ὁ. ἡ. centum cubitorum.

Ἑκατονταρχία. ἡ. imperium in uiros 124. continet duas pentecõtarchias. In Appendice lexici de uocabulis militaribus.

Ἑκατόνταρχος. ου. ὁ. centurio, tribunus. ταξίαρχος. olim dictus, qui præest uiris 124. Vide in Appendice de uocabulis militaribus.

Ἑκατονταάρχης. centuplus. Bud. Com.

Ἕκαος. ου. ὁ. Apollo, ἑῳῖος, ὁ μακρόθεν βαλλων.

Ἑκαστή. centesima usura. Bud. de Asse.

Ἑκαστός. ὴ. ὁ. centesimus.

Ἑκαστυΐμαι. ῶμαι. centuriæ.

Ἑκαστύς. ύος. ἡ. ordo centenus.

Ἐκβαβάζω. commouere, excutere.

Ἐκβαίνω. μ. ήσομαι. ἀόρ. β. ἐξέβην. euenio, egredior, prætereo. dicitur enim ꝓprie de naui exire, ut ἐκβαινε ἀπὸ τοῦ τὸ ναῦλον. Aristoph. huic contrarium est ἐμβαίνειν. nauim conscendere.

Ἐκβακχεύομαι. μ. εύσομαι. ω. σθμαι. debacchor. perterrefacio, celebro festum indecorè.

Ἐκβάλλομαι. iacturam leuandæ nauis causa facio. In Actis. ἐκβαλλόμενοι σῖτον. Aliquãdo est egredior. Item irrideri.

Ἐκβάλλω. μ. αλῶ. π. βέβληκα. pfero, eijcio, expello: & aliquando in exilium expello, Demosth. Item rumpo, exeo, ut ἐκβάλλει ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν, pro ἐμπίπτει. Item partum abigo, abortum pario, Theophrast. 9, & Plut. Latinis quoq; eijcere idem dicitur. Vlpian. Si mulier pugno, uel equa ictu à te percussa eiecerit. Bud. Comment.

Ἐκβαρβαρῶσαι. barbarum reddere, & efficere. Isocrat. & Athen. Vnde ἐκβαρβαρῶσθαι, passiue apud Strab. barbariores fieri.

Ἔκβασις. εως. ἡ. prouentus, exitus, ecbasis, digressio ab instituto sermone.

Ἐκβεβαιόω. confirmo, fortifico.

Ἐκβεβοημένος. celebris, diuulgatus, famosus.

Ἐκβιάζομαι. μ. άσομαι. ω. ασμαι. uim facio. Accus.

Ἐκβιαζόμενοι. ui oppressi.

Ἐκβιασθείς. ήντος. ὁ. ui coactus.

Ἐκβιβάζω. μ. άσω. ω. ακα. duco, probo. Accus.

Ἐκβιβαστής. οῦ. ὁ. exactor, id est coactor. executor.

Ἐκβιβρώσκω. ululare. θρῆνεῖν με τὰ κραυγῆς.

Ἐκβλαστήματα τὰ germina.

Ἐκβλητόν. τὸ. reijculamẽtum maris, quod ἔκβρασμα quoq; dicitur, & βρέφος ἐκβλητόν. infans exposititius. Itẽ τὸ ἀποβλητόν, ut in illo, νεκύες κοπρίων ἐκβλητότεροι. reiectiores.

Ἐκβλίζω. exprimo, elido.

Ἐκβλύζω. effundo, emano.

Ἐκβολάς. ἀδος. abortus Item purgamentum argenti apud Strab.

Ἐκβολβίσαι. radicitus, & cum bulbo euellere.

Ἐκβολή. ῆς. ἡ. eiectio, præda. Dicuntur etiam ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν, ostia fluminum. Item præter exitum fluminis etiam quemcunq; exitum significat per loca angusta & intercepta, ut Plut. in Demetr. ἅμα δὲ τὰς εἰς συρίαν ἀπιτέχιζον ἐκβολάς. Bud. Com. ἐκβολὴ λόγου orationis egressio. Cic. ad Atticum. & τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην inquit Thucyd.

Ἐκβόλια. τὰ. medicamenta quibus Medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis, quæ & φθόρια dicuntur. Latine enectoria.

Ἐκβόλιμος. ου. ὁ. eiectus, eiectitius, abortiuus: ut ἐκβόλιμα ὠά, eiectitia oua, ut Gaza reddit apud

Aristotelem. Et Plin. Aegyptus ecbolimam habet uuam abortiuos facientem.

Ἐκβολίνου οἶνου. uocatur uinum, quod eo partus eijciantur.

Ἐκβόσκεσθαι. depasci, διεσθίειν.

Ἐκβοῶ. ululatu uociferor.

Ἐκβράζω. μ. άσω. π. ακα. emitto, eijcio. Accus.

Ἔκβασμα. τὸ. naufragium, reliquiæ nauis in littus reiectæ, hoc nomine Gal. Aëtius, & Paulus papulas corporis intelligunt, ab eiaculationis algæ in littus similitudine ducta uoce.

Ἐκβασμός. ὁ. ebullitio, tumultus.

Ἐκβράσσω expello.

Ἔκβωμα. τὸ. abortus.

Ἐκβολάς. άδος. ἡ. tumultus.

Ἐκγαμίζω. eloco nuptum.

Ἐκγελῶ. effuse rideo.

Ἐκγιγαρτίζω. eximo uiuacea.

Ἐκγοητεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. circũuenio uerbis, præstigijs illudo. Accus.

Ἔκγονον. τὸ. τὸ. fœtus, filius.

Ἔκγονος. ὁ. ἡ. filius, filia, nepos & neptis. Vide Ammoniũ ἔκγονος & ἀπόγονος distinguentẽ.

Ἐκγραφεύς. ὁ. qui monstrat quibus argumẽtis dato circulo (uerbi gratia) imperatum trigonum, uel quid aliud possumus conuenienter asscribere. Capella.

Ἐκγρυτεύω. scrutor.

Ἐκδακρυον. ου. τὸ. lachryma stillans, gutta dum cadit.

Ἐκδεής. uilis, imperfectus.

Ἐκδιαιτημένος. intemperans, qui ordinato uictu non utitur, hunc Latini nepotem uocauerunt.

Ἐκδεία. ας. ἡ. inopia.

Ἐκδιφατόω. μ. ώσω. π. ωκα. & Ἐκδιφατόω. μ. ώσω. π. ωκα. terreo. Accus.

Ἐκδέρω. μ. δρῶ. σ. αρκα. excorio, cutem detraho, præsertim cum de animalibus fit sermo. In arboribus uocatur id uel decortico, uel delibro. Accusat.

Ἐκδέχομαι. μ. ἐξομαι. σ. εγμαι. recipio, expecto, phibeo, repello, excipio, id est succedo, τὸ διαδέχομαι. Depon. Accus. iung.

Ἔκδηλος. ὁ. ἡ. manifestus, supereminens.

Ἐκδημαγωγέομαι. uoce passiua. &

Ἐκδημαγωγέω. duco populũ, popularitate uinco

Ἐκδημέω. μ. ήσω. σ. ηκα. peregrinor, foris ago, domi non sum. Contrariũ est τῷ οἰκοδομέω. Neutr. absol.

Ἐκδημοκοπῶ. popularitate mihi populum seruire repello. Bud. Com.

Ἔκδημος. ὁ. ἡ. longinquus. Ἔκδημος ἔξοδος, id est ἀποδημία. extrema profectio.

Ἐκδιαδοχή. ῆς. ἡ. traditio.

Ἐκδιαιτάω. male administro, intemperans sum, ordinato uictu non utor.

Ἐκδιάτησις. εως. ἡ. transgressio regulæ uiuendi.

Ἐκδιάστρα. stamen, pensum.

Ἐκδιδάσκω. edoceo.

Ἐκδίδωμι. μ. ώσω. σ. ωκα. loco, eloco, operam aterius conduco, dedo, trado, do, edo, id est manifesto, publico. Item ἐκδίδωσι ὁ ποταμὸς εἰς θαλασσαν, pro ἐμπίπτει uel ἐκβάλλει.

Ἐκδιηγεῖσθαι. totum narrare.

Ἐκδικάζεσθαι. reum peragere, iniustum esse ostẽdere iudicibus, apud Isocr. Etym.

Ἐκδικέω. μ. ήσω. σ. ηκα. defendo, uindico, ulciscor, ut ἐκδικῶσε, te & scelus ulciscar: & ἐκδικῶσι, iniuriam tibi illatã ulciscar, quod etiam διεκδικεῖν dicitur. Ponitur aliquando pro ἐκβάλλω. Bud. Com.

Ἔκδικος. ου. ὁ. ἡ. ultor, uindex, iniustus. Bud. in Annot. post.

Ἐκδίκησις. εως. ἡ. ultio, retributio mali.

Ἐκδικητής. οῦ. ὁ. ultor, persecutor, cuius munus est iudicio experiri contra eos, qui aurum uel argentũ uel pecuniam reipublicę debent. Bud. Com. & Annot. post.

Ἐκδίκια. ας. ἡ ultio.

Ἐκδικᾶμαι. pœnam luo.

Ἐκδιφρεύω. è curru deturbo.

Ἐκδιώκεσθαι. interdum de exulibus, extoribus, eiectisq; dicitur.

Ἐκδιώκω. μ. ώξω. σ. ωκα. expello, punio, persequor Accusat.

Ἐκδοκεῖον. ου. τὸ. cisterna, receptaculum.

Ἐκδορία. τὰ. desquammatoria, siue erasoria medicamenta, quæ cutis continuitatẽ soluunt, uren diq; ui & potestate cutis eius aliquam partem auferunt, ἀπὸ τοῦ ἐκδέρειν, de quo paulo supius.

Ἔκδοσις. εως. ἡ. erogatio, expensa, editio.

Ἔκδοτος. ὁ. ἡ. deditus, dedititius.

Ἐκδοχεῖον. τὸ. promptuarium.

Ἐκδοχή. exceptio, expectatio. Aristid. τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πῶς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου.

Ἐκδρομή. ῆς. ἡ. &

Ἔκδρομος. ὁ. ὁ. excursio.

Ἔκδυσις. εως. ἡ. emersio, tergiuersatio.

Ἐκδυσωπέομαι. μ. ήσομαι. σ. ημαι. in contrarium dissuadeor.

Ἐκδιώομαι. &

Ἐκδιώω &

Ἐκδύω. exuo, excutio, exeo.

Ἐκεῖ. illic, ibi, in loco. Interdum pro illuc, illò, sed improprie. Ammonius.

Ἐκεῖθεν. illinc.

Ἐκείνη. illac, aduerb. loci, αὐτὴ τοῦ τόδε αὐτόθι, sic etiam

etiam τάυτη aduerb. locale, & illud pro istac.
Ἐκείνινον. ὀ. ὀλ ἐκείνου πεποιημένον. sicut Cicero dixit Lentulitates & Appietates. Bud. Com.
Ἐκεῖνος. ου. ille.
Ἐκείνος. illo modo, ἀντὶ τοῦ τὸν τρόπον.
Ἐκεῖσε illuc, illò. Aliquando etiam pro illic, sed improprie, Ammon.
Ἐκεχειροφόρος. ου. ὁ. fecialis. εἰρηνοδίκος.
Ἐκεχειρία. ας. ἡ. induciæ, uacatio, spacium temporis, remissio. Ab astinendis manibus dicta Gel. lib. 1. cap. 25.
Ἐκέχυρον. argentum.
Ἔκζεμα τὸ. feruida eruptio.
Ἐκζέματα dixit Archigenes populos capitis feruidas quales in capite puerorum pustulæ & ulcera, quæ etiam ἐξανθήματα, uocantur, ab ebullitione sumpto uocabulo etymo.
Ἐκτεσὸς. elixus.
Ἐκζητῶν. ὁ. quæritans.
Ἐκζωπυρέω. excito.
Ἔκη. longè.
Ἐκβολία ας. ἡ. iaculatio. δύσχος ὄξεια.
Ἐκβόλος. ου. ὁ. funda, & procul iaciens sagittarius Epithetō Apollinis, ab radiorum solis in terras immissione.
Ἐκηλα quiete.
Ἐκηλία. quies, benigna tractatio.
Ἔκηλος. ου. ὁ quietus, tacitus.
Ἔκηλι. longe. Item φέλα, χάεμ, τῦ βελῦ. Hesiod. δίος μεγάλοιο ἔκηλι. Ponitur aliquādo pro sine.
Ἐκθαμβέω. μ. ήσω. π ησα. obstupeo. Neutr. absol.
Ἔκθαμβος. ου. ὁ. stupor, stupefactus.
Ἐκθαμνίζω. funditus excindo, auerrunco, apud Aeschylum.
Ἐκθανεῖν. mori, ἀποθανεῖν.
Ἐκθαρσήλας. αυτος. ὁ. ἡ. bene animatus, qui est fortissimo animo.
Ἐκθεατρίζειν. celebrare, publicare, contemptum reddere, arguere.
Ἐκθειάζω. in religionē traho, ad diuinitatis indiciū traho, diuinū esse existimo, diuinitatis argumentū puto. Herodian. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐκτεθείκασι, Vnde res tota in religionem tracta est. Est etiā consecro, & deo dico, dijs imputo, inter diuos refero ἀποθεῶ, ut ἔθος ὄν ῥωμαίοις ἐκθειάζειν τοὺς βασιλέας, Herod. Bud. Com.
Ἐκθεῶ. consecro, ut deum colo. (ta.
Ἔκθεμα. titulus, inscriptio, tabula publice ꝓposi-
Ἐκθραπτύω. meritis afficio.
Ἔκθεσις. ιος. ἡ. expositio.
Ἔκθεσμος. ου. ὁ. ἡ. nefandus, iniquus.
Ἐκθεσφάτου. ου. τὸ. scientia diuina.
Ἔκθετος. ου. ὁ. ἡ. expositus.
Ἐκθέω. excurro.
Ἐκθηλύω. mollem facio, effœmino, eneruo, cui Synesius ἀῤῥενῶσαι opposuit.
Ἐκθήλυνσις. ιος. ἡ. exilitas, imbecillitas, ἀτονία, emaciatio, sumpta metaphora inde, quod mare fœmina debilior sit.
Ἐκθηρεύω. uenor. de omni re dicitur.
Ἐκθηρίζω. effero, exaspero.
Ἔκθιβος, & ἔκθριβος. fimbria uestis.
Ἐκθλίβω. μ. ίψω. π. ιφα. exprimo, elido, excludo. Accus.
Ἔκθλιψις. ιος. ἡ. elisio. figura est, ubi cōsonans ali qua inter primā & ultimā syllabam eliditur, ut σκῆπτρον, pro σκῆπτρον. Tryphon in Appēdice.
Ἐκθορέω. exilio, effugio, proripio me, repente a-
Ἐκθρώσκω idem est. (beo.
Ἐκθύζω. ebullio, euomo.
Ἐκθύματα. τὰ. exanthemata, pustulæ & efflorescentiæ cutis ab humore phlegmatico.
Ἐκθώμιος. fimbricata uestis, uelox.
Ἐκθυμία. ας. ἡ. promptitudo.
Ἐκθυμιάομαι. euaporo.
Ἔκθυμος. ου. ὁ. ἡ. promptus, alacris, intentus.
Ἐκθύμως. ex animo, promptè.
Ἐκθύομαι. cōcilior.
Ἐκθύσιμος. ου. ὁ. expiandus.
Ἐκθύω. efferueo, excido.
Ἐκίαθον iuit.
Ἐκιδόν. aduerb. mucronatim.
Ἐκκαθαίρω. expurgo, repurgo.
Ἐκκαίδεκα. sedecim.
Ἐκκαιδεκάδωρος. ου. sedecim palmos longos.
Ἐκκαιδεκαέτης ου. sedecim annorum.
Ἐκκαίω, & ἐκκάω. Attice. μ. αύσω. π. αυκα. exuro, inflammo, comburo. Accus.
Ἐκκακεῖν. malis succumbere, defatigari, deficere, cedere labori uel dolori, perlassescere, ἐκκάμνειν. Paul. ad Ephes. 3. μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσιν. Bud. Com.
Ἐκκαλέομαι. &
Ἐκκαλέω. euoco, cōuoco, prouoco ad certamen.
Ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, appellare, quasi euocare.
Ἐκκαλύπτω. detego faciem, φανεροποιῶ. Huic contrarium est ἐγκαλύπτω. de quo diximus. Bud. Com.
Ἐκκάμνω. idem quod ἐκκακεῖν. Bud. Com.
Ἐκκατωγλεύειν. decipere.
Ἐκκαρπίζομαι. fatisco, defrugor.
Ἐκκαρπιζόμενος. defrugatus.
Ἐκκάρπομαι. fructus & prouentus accipio.
Ἐκκάρπωσις. fructuum & commodorum perceptio & usus rei fructuosus. Bud. Com.
Ἐκκαταλείπω. relinquo.
Ἐκκατάγω. μ. ἄξω. π. αχα. adscribo, adiudico.
Ἐκκαθίκω. incolit, inhabitat.

Ἐκκαυλίζω. caules produco, crescо. Item frango
Ἐκκαύω incendo, & ἐξεκαύθη exarsit, excanduit, & accensus est Lucian.
Ἐκλαγρύω. grana deligo, extendo, contero.
Ἐκλέμαι. expono, & proscribo. Et cum datiuo, fero, ut ἐκλέμαί σοι, id est pendeo à te.
Ἐκλέμενος. expositus, procliuis. Et ἐκλέμενοι. φαινόμενοι. hoc est rei, qui pendentes à Latinis appellantur. Bud. Com.
Ἐκκεκομμένος. ὁ. ὁ. qui inter aleas bona sua profudit, quem uulgaris lingua ἐκλεκοπισμένον uocat, ἢ ἀρκεχωρισμένον.
Ἐκλεκώφυτο. obsurduit.
Ἐκλέλυσος. κατήγορος.
Ἐκλεγόω. μ. ώσω. ω. ωκα. exhaurio, exinanio. Accus.
Ἐκλεγτάω. μ. ήσω. ω. ηκα. &
Ἐκλεγτίζω. μ. ίσω. ω. ικα. pingo, stimulo, compingo, transfigo. Accus.
Ἐκδυάζομαι. compilo, pro ἐκσκδυάζομαι.
Ἐκλεχιλωμένη. ἡ squallida, deuastata. à χιλός id est gramen arefactum: despecta, neglecta.
Ἐκλεχυμένως. effuse.
Ἐκλεκρυκτος. ὁ. ὁ. ἡ expulsus, eiectus.
Ἐκλεγρύπω. μ. ύξω. π. υχα. pello, in exiliũ mitto, separo, excõmunico. Accus.
Ἐκίνδλαψεν, cecinit, à κινδλαψός quod est musici organi genus.
Ἐκλελέω. μ. ίσω. ω. εκα. secludo. Accus.
Ἐκκλέπτω surripio.
Ἔκλεγσις. ιος. ἡ. euocatio, prouocatio.
Ἐκλεγσία. ας. ἡ. cœtus, conciliũ, concio, congregatio. Athenienses sic uocant conuentũ ciuiũ, id est, σύνοδον τῶν ἐν τῇ πόλει, Ammonius. Nam quoties ad magnæ alicuius rei spectaculũ homines ex agro accersebãt, ἐκκλεγσιν appellabant. (Ammonius καπάκλησιν. habet) σύγκλησις autẽ de consulibus dicebatur. Ponitur etiam pro loco ipso in quo cõuenitur. Lucian. καὶ διαρρώζαντα τὴν ἐκκλεσίαν, Vbi curiam in qua consultant undique strauero.
Ἐκλεσιάζω. μ. άσω. π. ακα. cõcionor, conuentũ celebro, ad concionem uoco. Neutr.
Ἐκλεσιαστήριον. uocabãt Alabandeni munuscu lum theatricum, ut annotat Vitru.
Ἐκλεσιαστής. ὁ. ὁ. concionator, qui loquitur ad populum. Lucian. in Necyo. usurpauit pro eo, qui audit concionem.
Ἐκλεγτύειν. uocare in ius, εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵνα ἐπαναγκές τισ μαρτυρῇ, & ἐκλεγτύεται dicitur, cui testimonium denunciatur. Bud. Com.
Ἐκλεγτος. ὁ. ὁ. appellatio, Cæl. lib. 9. cap. 54.
Ἐκλίνω. μ. ινῶ. π. ικα. declino, effugio. Accus.
Ἐκλιμακίζειν. distorquere. nã κλίμαξ instrumentũ est, quo tortores à sontibus uerũ extorquẽt.
Ἔκλισις. declinatio, cui opponitur ὁρμή.
Ἐκλύζεσθαι. reprimi.
Ἐκλύζω. μ. ύσω. ω. υκα. eluo. Accus.
Ἐκλώζειν. exibilare, explodere. est enim κλωσμός, strepitus, & sibilus oris.
Ἐκκυβαλδύεσθαι. circumuenire, astutè furari, Aristoph. Equitib.
Ἐκλοιλισός. uentrosus, crassus.
Ἐκκοιτοῦντες. οἱ. excubantes.
Ἐκκολάπτω. excindo, excudo. Sic Plin. Epist. Effinge aliqd aut excude quod sit perpetuo tuũ.
Ἐκκόλαψις τῶν ὠῶν. exclusio ouorum.
Ἐκκολυμβέω. enato.
Ἐκκολυμβήσας. ὁ. enatans.
Ἐκκομιδή. ἡς. ἡ. ablatio, elatio funeris, exequiæ, funus. Bud. Com.
Ἐκκομίζομαι. &
Ἐκκομίζω. ίσω. π. ικα. exporto, Thucyd. sicut εἰσκομίζομαι. importo. Item effero mortuum, κομίζω, ἐκφέρω, κηδεύω. Bud ibidem.
Ἐκκοπή. ἡς. ἡ impedimentum, effractio, caluæ diuisio est, in qua offensum os diruptum fuerit.
Ἔκκοπος. fessus.
Ἐκκόπτω. excindo, refringo, intercipio, penitus extirpo, prorsus abrogo, separo. Bud. Com.
Ἐκκορακίζειν. reijcere, persequi.
Ἐκκορέω. cijcio, uelut reijculamentum & spurcitiem sordiũ scopis euerro, ἐκκορεῖν τὴν ἐλπίδα metaphorice dixit Comicus, p deuastare Græciam & colonis orbatam reddere.
Ἐκκορίζω. cimices neco. Epigram.
Ἐκκορῶ. enarro, excutio, orno, corrũpo. Bud. Cõ. ἐκκορεῖν ἐλπίδα dixit Comicus pro exinanire & euertere, ἐκκορεῖν τὴν καθαίρειν. Eust. Iliad. ν.
Ἐκκοτίζω. extollo.
Ἐκκοχίζειν. ἐκκοτίζειν.
Ἐκκραγεῖν. ἐκκραγγάζειν. exclamare.
Ἐκκρεπαλῶ. exaturatus sum, crapulor.
Ἐκκρεμάννυμαι. dependeo.
Ἐκκρεμής. dependens, contiguus.
Ἐκκρίνομαι. segregor, dirimor à cœtu aliquo. Opponitur autem τῷ σωέμομαι. Aristot. de Animal. 6. ἀλλ' ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν. Idẽ Galeno dicitur de uomitu, & excremẽtis alui, quemadmodũ excernere Latinis. Bud. (Com.
Ἐκκρινόμενος. ε. excretus.
Ἐκκρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. approbo, longo tempore dubito, hæreo. Itẽ expello, secerno, segrego. Aristot. ἐκκρίνουσι δὲ ἐκ τῆς καμήλου γιάσιον τὸ ἔκγονον. abstrahunt, ablactant. Itẽ ordine moueo, numeroq; expugno, Xenoph. lib. 1. παιδ. Itẽ ἀποδοκιμάζω, ut ἀκρείνω, reprobo, reijcio, καὶ ὁ πόσδιέχομαι. Item egero, excerno, exhaurio,

haurio, eximo, Theoph. 6. de Cauſ. Bud. Com. Vnde.

Ἔκκρισις. ιος. ἡ. excretio. exhauſtio, exuctio. Theophraſt. ἅτε τῆς ἐκλεύσεως ἀεὶ καθαρωτέρας γιγνομένης. Vtpote cum ſenſim ſuccus exuctior maturesceendo fiat, Galen. ἔκκρισιν αἵματος, ἐκτὸς ῥινῶν τῶν αἱμορραγούσαν uocat. Bud. Com. Item ſelectio. Aliquando deiectio.

Ἔκλεκτοι. ſelecti iudices & præcipui, ἀπόλεκτοι. Horum nongenti erant, ad cuſtodienda ſuffragiorum ſcita in comitijs. Numero exempti dicuntur Quintiliano. His opponũtur κατὰ τάγμα, id eſt in ordinem, numerumq; redacti, quos & ἐγκυκλίους dicunt, id eſt circulares, uiles & uulgares. Bud. in Annot. & Com.

Ἔκλεκτα. τά. dicuntur quæ dicata ſunt, ut eximia & egregia, & ἐξαίρετα. Bud. Com.

Ἐκκρούω. μ. ούσω. σω. σκα. fugo, elido, libero, miſſum facio, expello, eijcio, excutio. ἐκκρούειν λογισμόν. mentem ex ſua ſede & ſtatu dimouere, animi lumen extinguere, quod nonnunquã ἐξιστάναι dicitur. Accuſ.

Ἐκκυβεύω. periclitor, alea me comitto.

Ἐκκυβιστάω. elabor, reuolutus labor. Plutar.

Ἐκκυκλέω. reuelo.

Ἐκκύκλημα. τος. machina lignea in theatro, qua circumacta oſtendebatur ſpectatoribus quicquid ſecreti in ſcæna ageretur.

Ἔκκυκλον. τὸ. purpura muliebris ueſtis, de qua in ἔγκυκλον.

Ἐκκυλίζω. &

Ἐκκυλίω. μ. ίσω. π. ικα. euoluo, reuoluo. Accuſ.

Ἐκκυμαίνω. μ. ανῶ. σω. αγκα. exundo. Neutr. abſolu.

Ἐκκύματα. exanthemata.

Ἔκκυων. ονος. canis, qui interoſculatur alterum.

Ἐκκύειν. litigare.

Ἐκλαβεῖσθαι. ante oculos habere, ac metuere.

Ἐκλάκτισμα. ατος. τὸ. &

Ἐκλακτισμός. ὁ. genus ſaltationis cuiuſdam in qua ultra humerum excalcitrare oportebat.

Ἐκλαμβάνειν. recipere, ἀναλαμβάνειν. Item excipere, id eſt medicamenta cõtuſo aliquo humore diluta colligere, ἀναλαμβάνειν. Celſ. lib. 5. Hæc excipiuntur cerato è roſa facto. Item percipere, Iſocr. Aliquando excipere, id eſt interpretari, intelligere. Gregor. Bud. Com.

Ἐκλαμπρύνομαι. glorior.

Ἐκλάμπω. μ. ψω. π. αμφα. reluceo. Neutr.

Ἐκλανθάνομαι. μ. ήσομαι. σω. ησαι. obliuiſcor. Depon. Accuſ.

Ἐκλεαίνω. contero, extero, plano.

Ἐκλέγομαι. μ. ξομαι. σω. εγμαι. eligo, πρικείνω, πρίνω. Plat. in Timæo, & Demoſt. Item ἀναγινώσκω, Pauſan. Depon. Sic etiam.

Ἐκλέγω. μ. ξω. σω. εχα. eligo. Vnde & pro annotare ſiue colligere ponitur. Ariſtot. εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν θηρίων ἐκλέξειεν. Item oratorie loquor, concionor, Demoſth. Item τὸ μὲν φέρον, ἢ τὸ τέλος ἀπαιτῶν εἰσπράττω, quod ad actoris officium eſt. Et cum duobus accuſatiuis cõſtruitur. Aeſchin. καὶ τὰ τέλη τοῦ πλοίου τοὺς ἐξέλεγον. A prætereuntibus nauigijs uectigalia exigebant. Bud. Com.

Ἐκλέγματα. electuaria, quæ in ori impoſita ſenſim liquefiunt, ac deinde deglutiuntur. A λείχειν, id eſt lingendo.

Ἐκλελειμμένον. ὁ. delinctum.

Ἐκλεπτία. uenia, conceſſio.

Ἔκλειγμα. eclegma, quod lingendo abſumitur.

Ἐκλειπτικός. ὁ. defectiuus.

Ἐκλείπω. μ. ψω. σω. φα. deficio. ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, è uita ſublatum. Neutr. abſol.

Ἐκλέχω. delinquo, deuoro.

Ἔκλειψις. ιος. ἡ. defectio. Eclipſis, figura orationis ubi uerbum aliquod ſubaudiendum eſt, ſicut apoſiopeſis cum plura uno deſiderantur. In uenio & Deſpauterium eclipſin uocare ubi mi conſonãs cum ſua uocali eliditur in uerſibus, ego potius ecthlipſin uocauerim. Vide ἔκθλιψις. mutatur enim κ in λ.

Ἐκλεκτέον. arguendum, aperiendum.

Ἐκλεκτικοί & ἀναλογικοί philoſophi quidã dicuntur apud Laërtium li. 1. non procul ab initio. & paulò poſt, Haud ita pridẽ (inquit) ἐκλεκτικὴ quædam ſecta à Potamone Alexandrino inuenta eſt, qui de ſingulis ſectis, quæ ſibi placuere, ſelegit.

Ἐκλεκτός. ὁ. delectus, qui etiã ἀπόλεκτος dicitur.

Ἐκλελεγμένος. ἔκλεκτος, egregius.

Ἐκλελυμένος. remiſſè.

Ἐκλέπειν dempto cortice expolire, λεπίζειν.

Ἐκλέπισις. ἡ. excluſio pullorum, quod pullationem uocant quidam.

Ἐκλευκός. ὁ. candidus, intenſe albus.

Ἐκληθάνειν. obliuionem inducere.

Ἐκλεπτέον. abſumendum eſt.

Ἔκλησις. obliuio.

Ἐκλιμός. præieiunus, exuccus.

Ἐκλιμία. ἡ. ἀχορτασία.

Ἐκλιμνάζω. inundo, facio ſtagnare, τὸ πέλαγος ἐκλιμνάσαι. Heraclid.

Ἐκλινάν. inclinati ſunt, terga dederunt.

Ἐκλινήσαι. è retibus elabi, periculum effugere, in Chiliad. Eraſmi.

Ἐκλιστριβέω. contero minutiſſimè.

Ἐκλιτραίνω. impinguo.

Ἐκλιπαυθῆναι. pinguefactum eſſe.

Ἐκλιπαρέω. μ. ήσω, ω. ηκα. deprecor impense, rogo, obtestor, exoro, Hinc. Cato apud Plutarch. dixit magistratum aut iudicem μηδὲ ὑπὲρ τῶν δικαίων λιπαρεῖσθαι, μήτε ὑπὲρ τῶν ἀδίκων ἐκλιπαρεῖσθαι. Neutr. accus.

Ἐκλιπεῖν. mori.

Ἐκλιπής. quod deest, prætermissum.

Ἐκλιπής. ές. ὁ. ἡ. deficiens.

Ἐκλιτεῖν. ἐκκλιτεῖν.

Ἐκλιχαίζω. incito.

Ἐκλογεῖν. ἡ ἐκλογάς.

Ἐκλογεύς, καὶ φορολόγος. coactor, qui tributum exigit. Bud. Com.

Ἐκλογή. ἡ. electio, electus, explanatio, notatio, an- (notatio.

Ἐκλογίζομαι. numero, reputo.

Ἐκλογισία. ας. ἡ. enumeratio.

Ἐκλογον. τὸ. μεταξὺ λόγων.

Ἐκλοχεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαι. genero. Depon.

Ἐκλύομαι. μ. ύσομαι. π. υσαι. deficio, dissipo, dissoluo, soluo, eneruor.

Ἐκλυρός. ά. uiridis, humidus, irriguus.

Ἐκλυστάω. impetu feror.

Ἔκλυσις. ιος. ἡ. dissolutio, imbecillitas.

Ἐκλυτήριον. ά. τὸ. solutio.

Ἐκλυτος. ά. ὁ. fractus, uiribus defectus, flaccid⁹.

Ἐκλύω. libero, dissoluo, dissipo, diuello, destruo.

Ἐκλωπίζω. furor. Item exuo, excorio.

Ἐκμαγεῖον. ά. τὸ. effigies.

Ἐκμαγεῖον. effigio, exprimo.

Ἔκμαγμα. ατος. τὸ. magma, massa ex unguentorum fæcibus.

Ἐκμαίνομαι. μ. ήσομαι. sæuio. Depon. absol.

Ἐκμαίνω. insanire facio.

Ἐκμαλθακῶσαι. mollem & dissolutum reddere.

Ἐκμανθάνω. perdisco.

Ἐκμαρτυρεῖν. testari non pro re comperta, sed ab alijs narrata.

Ἐκμαρτυρία. ἡ. testimonium quod fit per præsentes. Vide Ammonium in eodem uocabulo, & in μαρτυρία.

Ἐκμάσσω. μ. άξω. ω. αχα. tergo, sicco. Item fingo, exprimo, effigiē figuramq; exprimo. Vnde ἐκμαγεῖον. Accus. Vide πόδιμάξαι in Ammonio.

Ἐκματαίομαι. frustror, uanus, & superuacaneus fio.

Ἐκματεῖσθαι. exquirere.

Ἐκμεθύσκω. humore redūdanti uitio & corrumpo, apud Theophrastum.

Ἐκμειλίσσομαι. μ. ίξομαι. ω. ιγμαι. mitigo.

Ἐκμελετάω. ῶ. meditor, calleo, exerceo.

Ἐκμελής. ές. ὁ. ἡ. inconcinnus, absonus, discrepans, Aristid. Item ὁ ἠμελημένος, dissolutus & secors, & iners, Syn. Bud. ibidem.

Ἔκμελος. infirmus.

Ἐκμέταλλος. ά. ὁ. è fodinis metalli effossus, metallicus.

Ἐκμετρέω. μ. ήσω. π. ηκα. dimetior. Accus.

Ἐκμηχανῆς. repente.

Ἐκμηκυνθησόμενοι. οί. protracti.

Ἐκμιαίνω. indignor.

Ἐκμιαίνεσθαι. enunciari, exprimi.

Ἐκμιαίνω. indico.

Ἐκμηρύω. μ. ύσω. ω. υκα. protendo. Accus.

Ἐκμιαίνεσθαι. pollui. Item semen profundere, ἀποσπερματίζειν.

Ἐκμιμεῖσθαι. imitari.

Ἔκμισθος. ου. ὁ. mercedis expers, stipendio priuatus.

Ἐκμοχθέω. exantlo.

Ἔκμολε. exibat.

Ἐκμοχλεύω. excutio, extirpo. (Etym.

Ἐκμυζέω. μ. ήσω. ω. ηκα. fugo, exprimo, abstergo.

Ἐκμύζησις. ιος. ἡ. exuctio.

Ἐκμυσίζω. uno spiritu ebibo. Plato Comicus apud Athenæum ἔπειτ' ἄκρατον κ' ὀ πεταργανώμενον ἔπινε κἀξεμύσισε. refert Eustath. Iliad. χ.

Ἐκμυκτηρίζω. μ. ίσω. π. ικα. derideo.

Ἐκμυκτηρισμός. ά. ὁ. subsannatio.

Ἐκναρκέω. more resolutorum & rigentium mēbrorum torpeo.

Ἐκναυλόω. μ. ώσω. π. ωλα. cum naui portum exeo. Neutrum.

Ἐκναυδλώσεται. nauigio exponetur, Lycoph. λέγεται δὲ εἰς πέρναν ἐκναυδλώσεται.

Ἐκνέκαι. ferat, pro φέρε κάτω. Theocr.

Ἐκνεμῆσαι ἐξάξεις. educes.

Ἐκνευρίζω. μ. ίσω. ω. ικα. eneruo, ἐκθηλύνω. Accusat.

Ἐκνεύω. μ. εύσω. π. ευκα. declino, subduco, enato. Item ἐκνευσεῦται apud Theocr. pro διαλέγεσι.

Ἐκνεφίας. ά. ὁ. procella, uentus procellosus, quasi è nube erumpens. Etym.

Ἐκνήφω. μ. ήψω. π. ηφα. euigilo, resipisco. Neutr.

Ἐκνήχομαι. μ. ήξομαι. π. ηγμαι. enato. Depon.

Ἐκνικάω. obtineo, uinco. Accus.

Ἐκνιτρόω. lauo nitro.

Ἐκνιτρωθέντες. οί. nitro perfricti.

Ἔκνιψις. ιος. ἡ. elucio, abstersio.

Ἔκνοια. ας. ἡ. mentis lapsus, delyrium.

Ἐκνομέως. &

Ἐκνόμως. magnopere, inusitate, enormiter. Etym. Aristoph. Pluto, ὦ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠρώτα.

Ἔκνομος. illegitimus.

Ἐκνομώτατα. supra modum, impotentissime.

Ἔκνος. stultus.

Ἔκνοσιλεύω. curo, medeor, conualesco.

Ἐκνοσφίζω

Ἐκνοσφίζω. alieno, reijcio,

Ἐκολώα. perturbauit, ἐθορύβει, ἀπὸ τ κολοιῶν.

Ἐκολλάβησας. impegisti, προσέκρουσας, ἔθραυσας.

Ἐκοντί. sponte, ἑκουσίως.

Ἐκομπολάκευν. magnifica & superba uerba crepabant. Aristoph. Ranis.

Ἑκούσιος. ον. ὁ. uoluntarius.

Ἑκουσίως. uolũtariè, spõtè, Manuol Moschoph. dicit hoc aduerbiũ apud oratores nõ esse in usu, cum tamẽ eius contrariũ ἀκουσίως utãtur, & in primis Demosth. καὶ μὲν δὴ. quo loco idẽ pro ἑκουσίως dixit ἐκ προνοίας & ἐκ προαιρέσεως, hoc est consulto & dedita opera, uel de industria. Locus autẽ Demosth. sic habet ἤπιστοῦ οἱ φονικοὶ τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτιννύντας, θανάτῳ καὶ φυγιᾷ καὶ δημεύσει τ ὑπαρχόντων ζημιοῦσι, τοὺς δ' ἀκουσίως, ἀνέσεως, καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, οὐ μόνον δ' ἐπὶ πόντων τοῖς ἐκ προαιρέσεως ὑβρισαῖς χαλεποὺς ὄντας ἐδίκων εἶναι τοὺς νόμους, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἁπάντων.

Ἐκπαγλότατος. formidolosissimus. Agamemnon hoc nomine uocat Achillẽ, quasi peruicacissimum, aut uehementissimi animi, præcipuoq; furore natum. (mirationi sum.

Ἐκπαγλοῦμαι. ὁ ἐκπλήττομαι, stupeo, terreor, ad-

Ἐκπαγλούμενοι, θαυμάζοντες, ἐκπλησσόμενοι.

Ἐκπαγλῶς. pro ἐκπληκτῶς. horribiliter, egregie, magnifice, admirabiliter.

Ἐκπαθὴς. ὲς. ὸ. ἡ. impassibilis, extra affectus & passiones, immodice affectus.

Ἐκπαιφαίνω. manifesto. Ἐκπαίω egredior.

Ἐκπάλαιος. ον. grauis, superbus.

Ἐκπαλαίειν. præter gymnasticas leges agere.

Ἐκπαλλακίδιοι. spurij.

Ἐκπάτριον. extra uiam, ἔξω πατρὸς.

Ἐκπάτριον. dissimile, non paternum.

Ἐκπαππεῖν. in pappos transire.

Ἐκπαφλάζει. expaflat Gaza apud Aristotel. more bullarum exilit.

Ἐκπεκτόω. pecto, uello.

Ἐκπέμπω. μ. ψω. π. ομφα. emitto, relego in exilium, repudio, diuulgo. Accus.

Ἐκπεπαμένως. effusè.

Ἐκπεδικίσαι. elabi astute, & periculũ declinare. Ductum à perdicibus, quas mirę calliditatis esse, ut manus aucupum effugiant, scribit Plut. Cæl. lib. 16. cap. 26. & Erasm. Chiliad.

Ἐκπορθῶ. μ. σω. destruo, depopulor, deuasto.

Ἐκπορεύομαι, circundo, cingo. Vnde &

Ἐκπορεύεσθαι, ambire, & usquequaq; circundare. Herod. ὁ Πωσιδεκῶνος τ ἐκπορευθεὶς, καὶ ὥσπερ ἐκυκλώσας. Bud. Com.

Ἐκπορπασμός, plus est quàm πορπασμός. Nã πορπασμός est, cum milites ita mouẽtur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorẽ spectent. ἐκπορπασμός uero est plenior conuersio triplici flexione constans, quod fit cum post πορπασμὸν rursus in hastam conuertuntur, siquidẽ in hastam moueri primum cœperunt, aut in lęuam, si læuorsum & in scutũ fuit prima inflexio. Bud. Com. Vide Ἀναστροφὴ in Appendice de uocabilis militaribus.

Ἐκπέσσω. maturo, concoquo.

Ἐκπετάζω. & ἐκπετάννυμι, extendo.

Ἐκπέταλα. uocabantur pocula quædam latiora. πέταλα enim folia perampla dicuntur. Cęlius lib. 15. cap. 6.

Ἐκπετήσιμος. ον. ὁ. uolucris, euolatilis.

Ἐκπεφυκότες. οῖ. enati.

Ἐκπεφυλοφορημένος. ὁ. ὁ. condemnatus.

Ἐκπήγνυμι. denso, colostro.

Ἐκπηδάω. μ. ήσω. π. ηκα. exilio. Neut genit.

Ἐκπλωίζειν. protendere, deducere, ἐξελεῖν εἰς πλοῖον, ἐκμυρίζειν. extrahere, propriè fila è penso producere.

Ἐκπιέζω. μ. έσω. π. εκα. exprimo, deprimo. Accu.

Ἐκπιεσμός. dicitur quando ita ponuntur oculi ut exerti perseuerẽt, & plus iusto patentes sint. id quod usu uenire solet athletis in certamine compressis.

Ἐκπίεσμα. τὸ. tetrimentum quod ab expresso alicuius rei succo reliquum est: & succus ipse.

Ἐκπίωσμα. ατος. τὸ. fractio caluæ in multas partẽis

Ἐκπικρος. ον. uehementer amarus. Bud. Com.

Ἐκπίμπλημι. expleo.

Ἐκπίνω. μ. ώσω. π. ωκα. ebibo. Neutr. absol.

Ἐκπίπτω. μ. εσοῦμαι. π. ἐκπέπτωκα. decido, excido. Itẽ degenero, descisco à pristino instituto & mutor. Plato, εἰς ἀλλότριον εἶδος τ πολιτείας ἐκπίπτει. unde ἐκπίπτω τοῦ λόγου, cum deficio sermone, & oratio mihi non suppetit, & cum memoria me deficit & destituit, Aeschin. Item emano, exeo, & prodeo foras. Aristot. de Mundo. item emano ad uulgus. id est ἔκφορος καὶ ἔκπυος γίνομαι Plato Dionys. δυλαβούμενοι μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. Item ἐκβάλλομαι, eijcior, expellor & explodor, ut ἐξέπεσεν τ ἀθλωάων, pulsus est Athenis, Plutarch. Sic etiam & comœdia aut tragœdia dicitur ἐκπίπτειν, quando exigitur exploditurq; à spectatoribus: contrà ἵσταδαι, quãdo placet, quemadmodum Latinis. Bud. Com.

Ἔκπλαγος. ον. ὁ. ἡ. horribilis, odiosus, mirabilis.

Ἐκπλαγότης. stupor, magnitudo.

Ἐκπλαγῆναι. admirari, stupere.

Ἐκπλεθίζειν. est genus quoddã certaminis obire, idq; in præscripta terræ dimensione cẽtum pedum. Ἀπὸ πλέθρου, quod est mensura centũ pedum, &

dum, & sexta pars stadij, uel iugerum. Gal. libro 2. ὑγιάνδν, dicit esse exercitij genus, quũ quis in plectro (quę est sexta pars stadij) ultro citroque neutrobi tamen declinans, quolibet cursu iterato aliquid de spatio demit, quousq; in unico spaciolo consisterit.

Ἐκπλοῦρότερα. τὰ. aptiora.

Ἐκπλέω. μ. οῦσω. π. κα. enauigo.

Ἔκπλεως. plene, ad plus, cumulatissime. Cyrillus habet ἐκπλεω.

Ἔκπλεως. ō. ὁ. planus. Itẽ perfectus, expletus. Xenoph. καὶ τὰ ἅρματα τὰ δρεπανηφόρα ἐκπλεω ἦν ἰδεῖν, Currus uehendis falcibus accõmodi, iam tum expleti erãt. Item cumulatè expletus, ut apud eundem, Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονουμένοι. Ἔκπλεω πάντα τῶν ἀρχῶν, omnia abũde suppetere apud Demosth.

Ἐκπλήγδλω. indiscrete.

Ἐκπλήθω. μ. ήσω. π. γκα. suppleo, expleo. Accus.

Ἐκπληκτικός. ō. ὁ. terribilis.

Ἐκπληκτικῶς. cum stupore.

Ἔκπληξις. ιος. ἡ. stupor, sideratio, cogitationis stupor ex repentina consternatione extrinsecus adueniens.

Ἐκπληρόω. μ. ώσω. π. ωκα. expleo. Accus.

Ἐκπλήρωσις. ιος. ἡ. expletio.

Ἔκπλησις. tabes, quasi percussio & stupor arborum, cum stirpes exarescũt, abs tabido morbo exacti, eo modo quo homines ægri longa tabe defecti.

Ἐκπλήσσομαι. μ. ήξομαι. π. γμαι. stupeo, cum stupore admiror, attonitus fio, obstupefio. Depõ.

Ἐκπλήσσω. μ. ήξω. π. γκα. perterreo, perterrefacio consternatione afficio, in stuporem præ admiratione redigo, perculsum reddo. Accipitur pro ictu securis excutio, apud Theoph. Accus. Bud. Com.

Ἐκπλινθεύειν. dissoluere, lateres demere.

Ἔκπλοος. ō. ὁ. emissa classis, enauigatio.

Ἐκπλύνω. μ. υνῶ. π. υνκα. eluo. Actiu. accus.

Ἐκπλυτός. ō. ὁ. lauabilis, non retinens colorem.

Ἐκπνευματούμενος. in uentum redactus.

Ἐκπνευματόω. eximo spiritum, odorem tollo, Plutarch. metaphoricè usus est, ἐκπνευματοῦν τὸ ὄνειμα καὶ τὸν τύφον. delere atq; eximere ex animis sui opinionem.

Ἔκπνευσις. ιος. ἡ. expiratio, cũ aẽrem reddimus respirando. Huic contrarium est ἀνάπνευσις. Bud. Com.

Ἐκπνεύω. μ. εύσω. π. ευκα. expiro, exhalo. Item morior. Neut. accus.

Ἐκπνοή. expiratio.

Ἐκποδών. statim, ad pedem.

Ἐκποδών. eminus, procul. Aristoph. in Ran. ἄπα γε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς.

Ἐκποδών ποιεῖσθαι. amoliri, amouere ne quid obstet.

Ἐκποιεῖσθαι. alienari, in adoptionem dari.

Ἐκποίησις. ιος. ἡ. alienatio.

Ἐκποίητος. ō. ὁ. dicitur qui datus est alicui à patre in adoptionem, iamq; à sua familia alienatus est, atq; ubi id factum esset, εἰσποίητος iam dicebatur eius familiæ in quam ascitus erat. Dicitur etiam υἱόθετος. ab υἱός, καὶ τιθέναι τὸ ποιεῖν, quasi filius factitius. Differt autem τοῦ ἀπηρυκτοῦ. nam is dicitur qui ob scelera è familia reiectus est à patre. Latini dedicatum appellant Bud. Com. Vide ἀπηρύκτου in Ammonio.

Ἐκποιῶ. in adoptionem do. Item sufficio, ἐξαρκῶ. Theoph. ἐκποιήσας ἐπὶ ὥρας, tempore anni adhuc sufficiẽte, hoc est pariendi spacium præbente. Item alieno, hoc est, emancipo.

Item efficio & consumo. Ἐκποιῶ με τῆς δικαστικῆς. subduco me è iudicio. Bud. Com.

Ἐκποκίζω. &

Ἐκποκιῶ. uello crines.

Ἐκπολεμέω. μ. ήσω. π. ηκα. uinco, debello. Amm.

Ἐκπολεμόω. μ. ώσω. π. ωκα. reddo inimicũ. Accusat. Ammonius.

Ἐκπολέμωσις. ιος. ἡ. debellatio.

Ἐκπολιορκέω. μ. ήσω. π. ηκα. per obsidionẽ capio. Actiu. accus.

Ἔκπωμα, uel ἔκπωμα, cum ω. ατος. τὸ. poculum.

Ἐκπομπεύω. μ. εύσω. π. ευκα. pando secreta, conuicior. Accus.

Ἐκπομπή. repudium, relegatio in exilium.

Ἐκπονέω. μ. ήσω. π. ηκα. elaboro, labore quæro, colo, excolo, exerceo, meditor. Neutrũ absol. Bud. Com.

Ἐκπονηθείς. ωτος. ὁ. ἡ. excultus, elaboratus.

Ἐκπονημένοι τοὺς πόδας. qui pedibus iter facere assueuerunt. Xenoph.

Ἐκπονεῦμαι. idem quod ἐκπονέω.

Ἐκπορεύομαι. μ. εύσομαι. π. ευμαι. exeo, egredior proficiscor, procedo. Depon. Absol.

Ἐκπόρευσις. ιος. ἡ. processio.

Ἐκπορευτός. ō. procedens.

Ἐκπορθέω. capio, duco captiuos, expugno.

Ἐκποιεῖζομαι. &

Ἐκποιεῖζω. μ. ίσω. π. ικα. subministro, suppedito, præbeo, comparo. Plutarch. ἀσφάλειαν ἐκποιεῖζω, Securitatem præstet. Plato in Gorgia passiue usus est.

Ἐκπορπαμένος. ō. ὁ. fibulatus, annectens fibulas.

Ἐκποτέω. μ. ήσω. π. ηκα. euolo. Neutr. absol.

Ἐκπτελέω. cicatrice obducere.

Ἐκπτέλωσις. ιος. ἡ. obductio cutis, cicatrix.

Ἐκπραΰνω. μ. υνῶ. π. υνκα. mansuefacio. Accus.

Ἐκπρεπής. ἐος. ὁ. ἡ. elegans, insignis.

Ἐκπρησις.ἡ.exustio,intensio.

Ἐκπείαμαι.μ.ήσομαι.π.ίημαι.emo.Depon.

Ἐκπεισμα.ατος.τὸ. scobes ex dissecto ligno,utitur ea uoce Arist.initio. πολὺ γενές,καὶ φθορᾶς.

Ἐκπροθεσμεῖν. in mora esse. uerbum est in Pandec.Græcis.Bud.Com.

Ἐκπροθεσμοῦν ἥκειν. uenire ultra diem præfixum conditûmue.

Ἐκπροθεσμός,et ὑστεροήμερος ὁ ὀφλήματος ἢ ὑποχέσεως,qui ad diem præscriptũ nõ soluit debitum,aut nõ implet quod promisit.Bud.Com.

Ἐκπρονοίας,consulto.

Ἐκπροαγωγῆς.paulatim,sensim.

Ἐκπροφανῶς palàm.

Ἐκπτρύοσειν.alas motitare ac uberitare,ut musca in sole.Lucian.in Encomio muscæ.καὶ μὴν δεδιώθεται κατὰ σὺ τανῶας, ἅπερ ἀτενὲς βλέποι δν αὐτοῦ, ὁπόταν ἐκπετάσαι πρὸς τὴν ἥλιον ἐκπτρύσηται, Et quidem pauonũ instar uariegata est,si quis attẽtius in eam oculos defigat, cum expansis ad solem alis sese uberitat.

Ἐκπτήσσω.extendo.

Ἐκπτοῆσθαι.ἐκπλήσσεσθαι,obstupefieri.

Ἐκπτώματα.τὰ. & ἐκπτώσεις sunt Gal. teste,ossium ex propria sede transmutationes, quæ tamen sine fractura fiunt,uel articuli qui suis sedibus excidũt, uocãtur etiam ἐξαρθρώσεις & ἐξαρθρώματα.

Ἐκπτωσις.ἡ.lapsus,error, Strab.lib.10. ἅπερ ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται τῶν μουσικῶν,sicubi musica abutantur, & in deteriorem usum conuertant.

Ἐκπωτῶ.sine casu. Aliquando enim ἐκ priuationis signum.

Ἐκπύδινης.repente.

Ἐκπύημα.τῶ.τὸ.&

Ἐκπύησις.ιος.ἡ.suppuratio,uomicã uertit Cop°,

Ἐκπυΐσκω. ad suppurationem perducere.

Ἐκπυνθάνομαι.μ.ύθομαι.π.ύσομαι.interrogo. Depon.Accus.

Ἐκπυρῶ.ῶ.ῶ.feruidus.

Ἐκπυρόομαι.μ.ώθομαι.exardeo. Depon. & ἐκπυρούμενῶ inflammatus Galeno.

Ἐκπυρόω.μ.ώσω.π.ωκα. incendo,accendo, inflammo.Accus.

Ἐκπυρσεύω.μ.ήσω.π.ηκα.igni luceo.Neut.absol.

Ἐκπύρωσις.ιῶ.ἡ.exustio. Cæl.lib.12.cap.24.

Ἔκπυστον.quod iam clarum ac diuulgatum est,extra auditum atq; famam. ἔκπυστον γενέσθαι,famam præuertere.Thucyd.

Ἐκπωλεῖσθαι.προγυμνάζεσθαι.

Ἔκπωμα.ατῶ.τὸ.poculum,cyathus.

Ἔκραχῶ.stipes.

Ἐκρεῖν.decido,effluo.

Ἔκρηγμᾶ.locus abruptus,lacebra. Item eruptio aquarũ in magnis imbribus.Bud.Com. Item pãni linamentiũe lacerati segmentum, ἀπόχισμα τοῦ ῥάκους,apud Hipp.

Ἐκρήγνυμαι. erumpo. Plutarch.νότῳ ἐκραγέις ἄπτεσθαι τὸ μέγεθος, Ventus incredibili magnitudine coortus. Rumpi enim uidetur cœlum cum huiusmodi turbines & procellæ effunduntur supernè, Accipitur pro excandesco, & in iram præcipitem erumpo, Gregor. Bud.ibidem.

Ἐκρηγνύω.μ.ήξω.π.ηχα.scindo,impressionem facio. Actiu.accus. à quo ἐρρήγνυν & ἐρρήγεισαι, & ἐξερρήγνυε τὴν ὀργήν,prorupit in iram.Lucian.

Ἔκρηξις.ιῶ.ἡ.uociferatio.

Ἐκρίζω eradico.

Ἔκριμμα.ατος.τὸ.purgamentum.

Ἐκριπίζω.flabello,excito,euentilo.

Ἐκρίπτω.μ.ίψω.π.ιφα.proijcio. Acti.accus. iũg.

Ἐκρόη.ῆς.ἡ effluxio,eruptio, ἐκροαὶ ποταμῶν flãminum lapsus.

Ἐκροφῶ.exorbet.

Ἐκρυέω.effluo.

Ἔκρυσις.ιῶ.ἡ.effluxio,uel fluxio, interprete Gaza.Aristot.li.7. De histor.animal.tradit uocari τὰς ἐκρύσεις,hoc est,eas cõceptus corruptiões, quæ intra septimũ diem fiunt:abortiones uerò ἐκτρωσμοὺς usq; ad quadragesimum uocitari.

Ἐκζωγλωδύω.irretio.

Ἐκσάρκωμα. excrescentis carnis uitium,quod in ossibus cum euenit post fracturam sanatam, dicitur ὑποσάρκωσις.Bud.Com.

Ἐκσείω.μ.είσω.π.εικα.concutio.

Ἐκσηπόμενῶ.ῶ.ῶ.putrefactus.

Ἐκσιφωνίζω.per siphonem euacuo.

Ἐκσκυβάζομαι.exporto.Bud.Com.

Ἐκσκιαγραφημένον.adumbratum, umbratili pictura descriptum, similitudinem referens, inchoatum,non perfectum.

Ἐκσκιασμένον.adumbratum.

Ἐκσπάω.μ.άσω.π.ακα.euello.Accus. (dere.

Ἐκσπερματῶ.ad semen peruenire,semen red-

Ἔκσπονδῶ.ῶ.ῶ. exclusus à fœdere,uel à societate,fœdifragus.

Ἔκστασις.ιος.ἡ.perculsio,stupor, mentis emotio, mentis alienatio ex pauore aliquo repentino. Hanc (inquit Valla) qui habet, Latinè dicitur mente captus, non dico cum de insano loquimur,sed qualis est ille apud Quintilianum,qui ad insperatum amici subitumq; cõspectum dicitur stetisse mente captus.Dionysius sic uocat abstractionẽ mentis à corpore ad contemplanda cœlestia,quæ etiam ἀναγωγὴ dicitur. Quidã definiunt, non diu perseuerantem insaniam:

hoc est, ὀλιγοχρόνιον μανίαν, teste Galeno in Deffinitionibus. alij cõtrà, insaniam perennẽ, sed perperã, si Plinio credimus. Dicta enim ἔκστασις ἀπὸ τοῦ ἐξίστασθαι, quod qui hanc patitur extra seipsum phanaticus haberi potest. Ἔκστασις οἴνου, dicitur de uino, quod degenerare & corrumpi incipit. Hoc præterea nomini nũc somnum, nunc terrorem dici animaduertas. Cæl lib.9.cap.29.& Bud.Com.

Ἐκστατικός.ὴ.ὸ. qui mente facilè cõmouetur, attonitus, phanaticus, γνῶσις numine afflatus. Item qui in furorẽ agitur, ὁ ἐξιστάς, ὁ ἐξεστηκώς, ὁ ἐκμανείς furiosus, qui pronus est ad iracundiam furibundam, & facilè ad impotentiam animi erũpit, & in cæcos ac præcipites impetus, quales Cicero effrenatos appellat. Aristot. οἱ δὲ τῶν ποιητῶν οἱ κάρποιθυμώδεις καὶ ἐκστατικοί.

Ἐκστέλλω.μ.τελῶ.π.αλκα. orno, extramitto. Accus.

Ἐκστέφω. priuare.

Ἐκστέψαι. deplere, inanire, opponitur τῷ ὠθεῖν. Eustath.

Ἐκστρατεία.ας.ἡ. &

Ἐκστράτευσις.ιος.ἡ. expeditio militaris, & peregrinatio.

Ἐκστρατεύω. infesto exercitu exeo & inuado. Bud. Comment.

Ἐκστρατοπεδεύομαι.μ.εύσομαι.π.εύσαμαι. castra loco. Depon.

Ἐκστρέφω.μ.έψω.π.έφα. muto, inuerto, in alium habitum commuto. ut ἐκστρέφω τὸ ἱμάτιον, ἀντὶ τοῦ τὸ πρὸς ἔσω μέρος, ἔξω μεταπίθημι. Aristoph. in Pluto. κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ ἐκστρέψας, ἵν' ὠφελινδῶ μᾶλλον, id est, Oculos eius inuersos alleuit.

Ἐκσυριγγοῦν in orificio aperiri.

Ἐκσφράγισμα. imago, effigies.

Ἐκτα. pro ἔκτανεν. occidit.

Ἐκτάδιλω. porrectim.

Ἐκτάδιος.α.ὸν. extensus.

Ἐκταδόν. extensim, aduerbium.

Ἑκταῖος. sextus, ἕκτος. Suid. sex dierum.

Ἔκτακτοι. extraordinarij. Bud. Com. Vide in Appendice de uocabulis militaribus.

Ἐκτανής.ὲς. prolixus.

Ἐκτανύω.μ.ύσω.π.υκα. produco, id est, longo, extendo. Accus.

Ἐκταπεινοῦνται. humiliantur.

Ἐκταράττω. obturbo, molestus sum.

Ἐκταρβημένος. stupens, attonitus.

Ἔκτασις.εως.ἡ. productio. Figura quando syllaba anceps extenditur, aut breuis in longã sibi oppositam mutatur. Thryphon in appendice.

Ἐκτάττω. profero. Item τὸ παρατάττω, instruo aciem, κοσμοπαρατάττω, id est, compono ordines & agmen. Bud. Com.

Ἐκτείνω.μ.νῶ.π.ακα. produco, extendo, curo.

Ἐκτείχισαι. extruere.

Ἐκτελεῖν τὴν δίκην. pœnas pendere, & ἐκτελεῖν καταδίκην, sentẽtia dãnationẽ pferre Lucian.

Ἐκτελεῖται. perficitur.

Ἐκτελής.ὲς.ὸ.ἡ. perfectus.

Ἐκτέλος.ὲς.ὸ. prouentus fructuum.

Ἐκτέματα.τὰ. pustularum eruptiones in capite. Malim ἑλκέματα. uel ἐλθύματα.

Ἐκτέμνω.μ.ἔκτμησω.π.ἐκτέτμηκα. excido, id est, castro. Accus.

Ἐκτενεία.ας.ἡ. assiduitas, perseuerantia, extensio, Accipitur pro copia & abundantia.

Ἐκτενής.ὲς.ὸ. prolixus, intentus, animi non angusti, liberalis, sedulus, ἐνεργητικός.

Ἐκτενῶς.ὁλοψύχως, προθύμως, omnib. uiribus, toto animo, prolixè, id est, admodum liberaliter. Cicero pro Flacco, Id non solum fecit, sed etiam prolixè cumulatéq; fecit, id est, ἐκτενῶς.

Ἐκτέον. habendum est, λυπτέον. aduerbialiter.

Ἐκτετμημένοι.οἱ. castrati, spadones.

Ἐκτεύς.ὲς.ὸ. triens, sextarius: est autẽ octo chœnicũ, ab eo dictus, quòd sit sextarius medimni, hoc est, modij. Bud. de Asse & Com. non enim eadem mensura Græcis ἑκτεὺς quæ Latinis sextarius cum hic sexta pars congij sit ille uerò longe maior, hoc est, medimni sexta pars sextarios nostros sedecim continens.

Ἕκτη, τέτη, πτάρτη. numismatum appellationes sunt.

Ἐκτήκομαι. colliqueo, intabesco, Bud. Com.

Ἐκτήκω.μ.ήξω.μ.ηχα. liquefacio, tabifacio, macero, emarcesco, extenuor, unde ἐκτετηκεῖα quæ consumpta est & euomuit. Accus.

Ἑκτημόριον.ὸ.τὸ. sextans, sexta pars.

Ἐκτίθημι. expono puerum, & expono in terram, hoc est, è naui educo in littus. Bud. Com.

Ἑλκωτοί.οἱ. qui corporis habitum obsidente febre laborant.

Ἑκτικὸς πυρετός. febris hectica, stabilis, & difficulter eluibilis, sic dictum quod ipsum corporis habitum, hoc est, solidas partes corporis occuparit, hæc ubi nimiũ inualescit μαρασμώδης uocatur Galeno.

Ἐκτίλλω. euello.

Ἐκλεδοῦσθαι. significat puellam demulcere, atque ita demum conciliare, ut uxorem ducas. à κτὶλος quod arietem significat mitem ac mansuetum. Herodot. ἐκτιλώσαντες τὰς λοιπὰς τῷ ἀμαζόνων. Hinc ἐκτιλώμενος Pausan. qui cuipiam familiaris est factus.

Ἐκτιμᾶσθαι. indicare, æstimare. Vendentis autem est, quod

est, quod & πμᾶδτα dicitur & ἐπφλμᾶδῆς. Item ἐκλμᾶτα, ualde honoratur. Bud. Com.

Ἐκλμος. expers honoris.

Ἐκλυαγμός. ὁ. concussio.

Ἐκλυάσω. μ. ἄξω. π. αχα. excutio, amolior. accus.

Ἐκλυνύω. &

Ἐκτίνω. μ. ίσω. π. ικα. reddo, retribuo, rependo, exoluo, restituo, pœnas do & pendo, ἐκτίσαι ζημίαν, damnum resarcire Isocrati, & ἐκτίνειν τὸ βλάβος, damnari. Accus. Bud. Com.

Ἔκλυσις. εως. ἡ. compensatio, remuneratio, Arist. Rhet. ad Alexand.

Ἔκλυσμα. ατος. τὸ. retributio, pensio.

Ἐκλυτρώσκω. μ. ἐκλυτρώσω. π. ωκα. pario abortũ, abortio. Neutr. absol.

Ἐκτίω. μ. ίσω. π. ικα. reddo, trado, persoluo, repẽdo. Item condo, extruo. Accus.

Ἐκτοτέω. obstupefacio.

Ἔκτοθεν. extrinsecus, pro ἔκτοσθεν carminis causa, sicut ὄπιθεν pro ὄπισθεν.

Ἐκτοιχωθείς. corruptus, compressus.

Ἐκτολυπόῦσαι elaborare, perficere.

Ἐκτομόῦς. ἐος. ὁ. sculptor, excisor.

Ἐκτομή. ῆς. ἡ. excisio, exectio, id est, castratio.

Ἐκτομίας. ου. ὁ exectus, castratus. Herodot.

Ἔκτομις. dicitur de uulua porcorum, quam Latini eiectitiam uocant.

Ἔκτομος. ueratrum nigrum, Hipp.

Ἐκτοξεύω. μ. εύσω. π. ευκα. exhaurio. Sumptũ est uel à pharetra sagittis exhausta, uel ab ijs quæ sagittis confecta pereunt. Accus.

Ἔκτοπος peregrinum, absurdum.

Ἐκτοπίζω. exigo procul, summoueo, transfero, τὸ μεταβάλλω, sedẽ muto, & in aliam regionẽ commeo. Bud. Com.

Ἐκτόπιος. ὁ. informis, ἄμορφος, apud Sophocl.

Ἐκτοπισμός. ὁ. exilium, sedis mutatio, pro longinquitate & secessu utitur Strab. lib. 4. de Thule loquens, ἀσαφὴς, ἡ ἱστορία διὰ τὴν ἐκτοπισμόν, eo quod procul semota sit.

Ἐκτοπίως. enormiter, ἐκτόπως, παραδόξως.

Ἔκτοπος. ου. ὁ. intolerabilis, difficilis, peregrinus, uiolentus, magnus.

Ἐκτόπως. indecenter, ineptè, grauiter, supra modum.

Ἐκτρεμεῖν. excurro præscriptum terminum, exorbito, τὸ καθήκοντος. δρόμου ἐκβαίνω.

Ἔκτος. ου. sextus, paroxytonum.

Ἐκτός. extra, sine, præter, foras, oxytonum est.

Ἔκποδε. &

Ἔκποδεν. &

Ἔκποδι. extra.

Ἐκτραγωδέω. μ. ήσω. π. ηκα. & ἐκτραγωδίζω. tragicè aliquid narro, hoc est, cum amplificatione & commiseratione augeo, tragicè deploro, uel ita narro ut in admirationem euadere rem uelimus. Bud. Com.

Ἐκτραπεζώματα. τὰ. obsonia mensis imposita. Bayfius de uasculis.

Ἐκτράπελος. ου. ὁ. auersans communem naturæ modum, inuersus, qui plus iusto crescit. & ἐκτράπελα apud Hermogen. interpretantur τὰ ἐκτετραμμένα τῆς ἐδίας, & ὁμολογουμένης φύσεως. quasi dixeris exorbitantia.

Ἐκτραχηλίζω. μ. ίσω. π. ικα. excollo, excido, præcipito, ceruicem frango. Accus.

Ἐκτραχύνω. exaspero.

Ἐκτρέπομαι. τὸ ἔξω ὁδὸν ἵσταμαι, diuerto, digredior, deflecto iter, à uia militari & plaustraria digredior. Ponitur pro auersor & fugio, ut abominandum, aut nefastum, ominosum. Lucian. καὶ ἐκτρέπεσθαι δυσάντητον τὸν θέσμα. Item decedo uia, non tamen honoris causa, ut cum alicui occurrere nolumus. Demosth. ὅστος ἐκτρέπεταί με νῦν ἅπαντῶν. Sic & Cæsar, Quibus ita interdictum est, ij omnes decedunt, aditum sermonemq; diffugiunt. Item mutor, ἀλλάσσομαι καὶ μεταβάλλω, & degenero. Bud. Com.

Ἐκτρέπω. ἐψω. π. αφα. conuerto, detorqueo, deflecto, euito. Actiu. Accusat. Iulianus apostata utitur pro rotundo, aut refringo aciem, ὅπλα τὰς ἄκμας οἷονεὶ μολίβδου δίκην ἐκτρέπειν εἰδότα, arma ferrea quæ telorũ cuspides, uelut plumbeos mucrones retundere queant.

Ἐκτρέφω. μ. ἔψω. π. αφα. enutrio. Accus.

Ἐκτρέχω. μ. ἐκδραμεῖν. π. ἐκδεδράμηκα. excurro. Neutr. genit. iung.

Ἐκτριβή. ῆς. ἡ. separatio.

Ἐκτρίβω. μ. ψω. π. αφα. extero.

Ἐκτριμμα. τὸ. attritus.

Ἐκτριχωδὴς. euulsus, læsus.

Ἔκτριψις. inclinatio ad latus. Hipp.

Ἐκτροπή. ῆς. ἡ. diuortium, digressio, ἡ παρόδος, Aristoph. Βατρ. Item degeneratio, mutatio. Bud. Com.

Ἐκτροπία. uel potius ἐκτρόπιον. morbus quando palpebræ deorsum conuersæ sunt. alij ἐκτρόπιον. τὸ. uocant cum inferior palpebra ita conuellitur ut album oculi non tegat.

Ἐκτροπίας, & τροπίας uappa, uinum, quod deterius factum est, & uappescit Bud. Com.

Ἐκτροφή. ῆς. ἡ. educatio, nutrimentum.

Ἐκτρυγῶσαι. extenuare, oblinere, accidere, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρυχῶ, ἀποκναίω, περιοπτάω. Liuius, Accisæ à Camillo Volscorum res, id est, ἐκτετρυχωμένα. Bud. Com.

Ἐκτρυπᾶσαι. crumpere.

Ἐκτρυφᾷν. cum dativo, idem quod ὑτρυφᾷν.
Ἐκτρύχω. extero, ἐκτρίβω.
Ἔκβωμα. ατος. τὸ. &
Ἐκβωμαῖος. α. ὁ. abortiuus.
Ἔκβωσις. abortus.
Ἐκτρωσμοί. οἱ abortionès, ut Gaza uertit apud Aristotelem.
Ἐκτυλόω. extero, amolior apud Aëtium.
Ἐκτυπάομαι. sono, crepo.
Ἐκτυπί. ῆς. ἡ. sculptura.
Ἐκτυπόω. assimilo, exprimo.
Ἔκτυπος. manifestus.
Ἐκτύπωμα. τὸ. effigies.
Ἐκτυφλῶμαι. lædi oculis, & tãtum non obcæcari.
Ἐκτυφλόω. μ. ώσω. π. ωκα. excæco.
Ἐκύκα. meditareris.
Ἐκυρά. ᾶς. ἡ. socrus.
Ἐκυρός. ᾶ. ὁ. socer.
Ἐκφάνδλω. manifestè.
Ἐκφαύλω. enarro.
Ἐκφαίνομαι. μ. ᾶμαι. π. αμαι. eluceo. Depon.
Ἐκφαίνω. μ. ανῶ. π. αγκα. manifesto, ædo, prodo, quod occultum est & arcanum, enarro. Bud. Comment.
Ἐκφανής. ές. ὁ ἡ. insignis, illustris, manifestus.
Ἐκφανίζω. indico.
Ἔκφανσις. διαγόρευσις. narratio. Bud. Com. manifestatio, declaratio.
Ἐκφανῶς. expressè, euidenter.
Ἐκφανεῖ. multi.
Ἐκφάντορες & ἐκφανεῖς. ὑποφυλὴ τάξεις. dicuntur angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere funguntur, & quæ diuinitus acceperunt, aut à superioribus ordinibus hauserunt, deinceps infimis ordinibus quasi per manus tradunt, & illi rursus uiris sanctis enunciant & produnt. Bud. Com.
Ἐκφαντορία. pro doctrina rerum reconditarum mysticarumq; interprete & enarratrice. Bud. ibidem.
Ἐκφατνίσματα. τὰ purgamenta, reijculamenta, quę abijci solent, dum purgãtur ἀφάτναι, hoc est, præsepia.
Ἐκφαυλίζω. μ. ίσω. π. ικα. siue ἐκφλαυρίζω. uilipendo, despicandum ostendo, quod eleuare dicitur Latinis. Cicero de Orat. 2. Mouere risum Oratoris est, quod frangit aduersarium, quod impedit, quod eleuat, quod deterret, quod refutat, deridendum propino.
Ἐκφέρομαι. fero, aufero, id est, mereor, reporto, φέρομαι. Demosth. Accipitur subinde pro suo actiuo. Et aliquando passiuè pro rapior, auferor, & in transuersum agor, ut qui fluctibus & undis æstuq; auferuntur. Aristot. ἐκφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ πράγματος, Qui à re ipsa transuersus agitur. Bud. Com.
Ἐκφέρω. μ. οίσω. π. ὀνέγκα. effero, produco, id est, emitto. Item effero funere, Antiph. Item narro, commemoro. Plutarch. Item refero ad senatum uel consilium, ut ἀναφέρω. Item prodo, defero, arcanum enuncio & foras effero, κατηγορεύω, diuulgo, Aesch. Item ἐκφέρειν dicitur equus, qui sessorem contumaciter aufert, hoc est, qui in alterum duntaxat latus flectitur propter oris contumaciam. Demosth. pro edere, & proferre usus est, καὶ τοῦτο δὲ δεῖγμα διαπαντὸς πρὸς ἑαυτοῦ. Et hoc de se specimen edente. Ἐκφέρειν etiam fœminæ dicuntur apud Aristotelem lib. 7. De histor. animal quæ uterum ad exactos menseis perferũt.
Ἐκφέρειν γραφὴν, postulare aliquẽ, & idem quod ἀπφέρειν γραφήν. Ἐκφέρειν πόλεμον, inferre bellum Isocr. Bud. Com.
Ἐκφεύγω. ἐκφεύξομαι. π. φεύγα. effugio. Accus.
Ἐκφθαρεὶς. effectus, ὁ ὧν κακῶν διελθών.
Ἐκφυσιάω. ebullio, enascor.
Ἐκφλογοῦται. inflammatur.
Ἐκφλύξαι. ebullire.
Ἐκφοβέω. μ. ήσω. π. ηκα. exterreo.
Ἔκφοβος. α. ὁ. timore exterritus.
Ἐκφοιτάω. μ. ήσω. π. ηκα. procedor, egredior.
Ἐκφορά. ᾶς. ἡ. pronuncio. Item elatio funeris. ἐκκομιδή. Lys. Bud. Com.
Ἐκφορέω. μ. ήσω. π. ηκα. effero, ἐκφέρω. Demosth. pro pignorari, & ἐκπεφορημένα σκεύη, pignora capta dixit Bud. ibidem.
Ἐκφόρημα. ατος. τὸ. &
Ἐκφορία. ας. ἡ. &
Ἐκφόριον. α. τὸ. fructus, fructificatio.
Ἔκφορος. α. ὁ. ἡ. aberrans, παράφορος. Item proditus, peruagatus, uulgatus, peruulgãdus, promulgatus. Gregor. ἔχεις τοῦ μυστηρίου τὰ ἔκφορα. Item concitatus, percitus. Synes. Bud. Com.
Ἐκφράσαι. exprimere.
Ἔκφρασις. εως. ἡ. descriptio, explanatio, pura meraque enarratio seu explicatio. Hesych. λόγον φαργῆ, id est, euidentem sermonem, orationem ue interpretatur. Cæl. lib. 7. cap. 40.
Ἐκφρασμός. α. elocutio, interpretatio.
Ἐκφράττω. obstructiones amouco. Dioscorides libro tertio.
Ἐκφροντίζω. excogito, consulo.
Ἐκφρόνως. ἀνόητως. citra mentem, stultè.
Ἐκφρῶ. syncopa à φέρω, emitto. Bud. Com.
Ἔκφρων. ον. ὁ. ἡ. amens. διεστηκώς.
Ἐκφυάς. άδος. ἡ. appẽdix, ut Gaza reddit ex Arist.
Ἐκφυής. ές. ὁ. ἡ. præstans ingenio.
Ἐκφυλλοφορίαι. αἱ. remotiones, eiectiones è tribu, è populo

bu, è populo, è senatu, quæ frondium suffragijs fiebant. Etym.

Ἐκφυλλοφορῶ. senatu aliquem uel ordine moueo & eijcio, obreptitium è tribu uel populo eijcio. Dictum à frondibus, quibus suffragiorum loco utebantur. Bud. Com. Vide Chiliad. Erasmi.

Ἔκφυλος. ὁ. ἡ. terribilis, præter naturã existens, alienus.

Ἔκφυμα. τὸ. ἐξάνθημα.

Ἐκφύομαι. enascor, exorior.

Ἔκφυρμα. τοῦ. τὸ. recrementum, σκύβαλον, κόπριον. Nicand. scholiast.

Ἐκφυσάω. μ. ήσω. π. ηκα. efflo. Actiu. accus.

Ἐκφύσημα. ατος. τὸ. efflatio, uenti sibilus.

Ἔκφυσις. ιος. ἡ. excrescentia, exortus.

Ἐκφύω. produco, germino.

Ἐκφωνέω. μ. ήσω. π. ηκα. pronuncio. Accus.

Ἐκφώνησις. ιος. ἡ. pronunciatio.

Ἐκχέρημα. audacia.

Ἐκχέρος. cum omni studio.

Ἐκχιλόω. negligere, uilipendere, apud Pausan.

Ἐκχέω. μ. ήσω. π. ηκα. effundo. Accus.

Ἐκχιλόω. μ. ώσω. uasto, in solitudinem redigo.

Ἐκχοΐζω. fodio.

Ἐκχυλίζουσι. liquant humorem.

Ἐκχυλίζω. exugo, ἐκπιέζω, eliquo Gaza uertit.

Ἐκχυμίζω. idem, & perfruor.

Ἐκχυμῶδες. succum effundere. Hipp. de uenis deruptis, ac sanguinem fundentibus.

Ἐκχύμωμα. &

Ἐκχύμωσις. sanguinis collectus in loco contuso. Bud. Comment. Quæ uero ἐκχύμωσις Græcè dicitur plurimum unà cum contusione ruptioneq; incidit, inquit Gal. Therap. lib. 4. suggillata caro, sanguis concretus. Significat etiam euacuationem. Gal. lib. 6. Epide.

Ἐκχυρώματα. ἁ. ποιόλης συλλογαὶ, cespites, uel collectiones herbarum. Quid si legas ἀχυρώματα.

Ἐκχυτείζω. reijcio.

Ἐκχύω. circunfundo. Ioseph. lib. 2. τὸ ἰουδαϊκὸν πᾶν ἐξεχύθη πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ, Iudæorum multitudo circunfusi properabant uisendi eius studio.

Ἐκχωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. excedo, cedo. Datiuo.

Ἐκψύχω. μ. ύξα. π. υχα. expiro, animo deficio, λιποθυμέω. Neutr. absol.

Ἑκών. ὁντος. uoluntarius, ultroneus, ultrò.

Ἐλάα. ας. ἡ fructus oleæ, ἐλαία uerò arbor.

Ἐλάδιον. parum olei.

Ἐλάζω. gradior.

Ἐλαβής. ὁ. ἡ. transfixus.

Ἐλαβρός. calefactus à sole.

Ἐλαῖα. ας. ἡ. oliua arbor.

Ἐλαίαγνος. ὁ. oleaginus, planta in lacu Orchomenio nascens.

Ἐλαίδες. ἁι. oleæ arbores.

Ἐλαίζειν. oleas colere. Etym.

Ἐλαΐζειν. circa oleas laborare.

Ἐλαΐζων. ὁ. colore oleæ.

Ἐλαιατίς. ίδος. ἡ. locus palustris.

Ἐλαιήρης. ἐστος. ὁ. ἡ. oleosus, ἐλαιώδης. Nicand.

Ἐλαιόδιδυτος. ὁ. ἡ. oleo irrigatus.

Ἐλαιόδοκος. ὁ. ἡ. oleum continens.

Ἐλαιονόμεῖν. oleas curare.

Ἐλαιόνομοι. οἱ. cultores olearum. Etym.

Ἐλαιολόγος. ὁ. ἡ. olearum collector.

Ἔλαιον. ὁ. τὸ. oleum.

Ἐλαιός. ὁ. ἡ. miscens uenenum, φαρμακοῦς.

Ἐλαιοπώλιον. ὁ. τὸ. ubi oleum uenditur.

Ἐλαιοπός. oleosus.

Ἐλαιοτριβεῖον. ubi oleum conficitur.

Ἐλαιότρυγον. fex olei, amurca.

Ἐλαιοφόρον. ὁ. τὸ. omne uas olearium.

Ἐλαιόφυτον. ὁ. τὸ. oliuetum.

Ἐλαιόω. splendidũ facio aut pingue & sordidum.

Ἐλαιῶν. ῶνος. ὁ. cella olearia, oliuetum. Cyrill.

Ἐλάκιστε. strepuit, crepuit.

Ἐλαμῖται. οἱ. Elamitæ, Parthi.

Ἐλάναι. ἁι. faces, lãpades, ab ἔλη, id est, calor, Eustath. Iliad. κ. ἐλαφρὸς. τὸ. auxilium.

Ἐλάρη. ἡ. Titij centimanis gigantis mater.

Ἐλάσας. αντος. ὁ. ἡ. profectus.

Ἐλασάσκω. impello, conturbo. Accus.

Ἐλασίω. ab ἐλαύνω. expeditionem affecto, & molior, apparoque. Lucian. in Charonte. καὶ νῦν ἐλασίει τὴν λυδίαν ἔοικεν. Et nunc moliri expeditionem uidetur in Lydiã. Bud. Com.

Ἐλασία. ας. ἡ. impulsio, ὄλωξις. Item uectatio, equitatio. Bud. Com.

Ἐλασίβροντος. ὁ. τὸ. tonitru agitatus, more tonitrus impulsus, magnificus.

Ἔλασις. ἐλασία. Bud. Com.

Ἔλασμα. ατος. τὸ. plica πύξ. frustum.

Ἐλασμός. ὁ. τὸ. lamina, frustum.

Ἔλασσον. ονος. τὸ. minus.

Ἐλασσόω. ῶ. minuo, hinc ἐλασσῶν apud Cyrillũ.

Ἐλάσσωμα. ατος. τὸ. uitium, detrimentum.

Ἐλάσσων. ονος. ὁ. ἡ. minor, ad numerum aliquando refertur, paucus. Etym.

Ἐλασσῶν. ῶνος. ὁ. minuens.

Ἔλαστρον. τὸ. quod impellitur, siue quod impellit. Etym.

Ἐλαστρῶ. pro ἐλατῶ. ago, pello.

Ἐλατεία. ἡ. urbs Phocidis. Etym.

Ἐλάτειρα. expultrix, ὀλώκτρια, ἀπελαστική. Bud. Com.

Ἐλατεύς. ὁ. qui est ex Elatea. nomẽ gentile. Etym.

Ἐλάτη ης. ἡ. abies. Est etiam plantæ cuiusdam maritimæ species, quæ petris adnascitur. παρὰ τὸ ἐλάω. Etym. Ἐλάτη. Gal. interpretatur τὸ ἄπαλὸν ἐκβλάστημα τοῦ φοίνικος tenellum germen palmulæ fructus. Item extimus cortex, qui palmã operit, ἀπάθη alio nomine dictus. Item remus. Est & proprium nomen heroinæ, sororis Othi & Ephialtæ, teste Eust. Iliad. ξ præterea clarum Phocidis oppidum, ut idem annotat.

Ἐλατήρ. ῆρος. ὁ missus placenta latus, quod in latum extensus manibus subigatur, Eust.

Ἐλατήρ. ῆρος. ὁ. auriga. Item expulsor, & remex. Vnde

Ἐλατήριον. τὸ. agitatorium, elaterium, quo Plinius utitur tanquam nomine in Latinitatẽ recepto, medicamentum factum ex cucumere quo uenter purgatur, Romani anguinum & sylue-strem cucumerẽm uocant. Bud. Com.

Ἐλάτης. ου. ὁ. Neptunus dicebatur apud Atheniensis. Item extrema & latior pars remi in naui gio, significatione à palmæ arboris parte potius quàm à palma manus ducta. Palmulam Latini uocant. Vnde Maro, Et læuas stringat sine palmula cautes. Item nouus, & iamiam nascens in palma fructus.

Ἐλαϊκός uenatorius.

Ἐλατίνη. ἡ. herba murali herbæ similis.

Ἐλαΐνος. ου. ὁ. abiegnus.

Ἐλατός. ὄν. ὁ. ductilis. Ἐλατὰ uocat Aristot. ea quæ aqua non constant, & igni emollibilia sunt, ut ferrum & cornum & ligna: ἐλατὰ μὴ ὄντα ὑδατος ἀλλὰ μαλακτὰ πυρί. οἷον σίδηρος & κέρας καὶ ξύλα, & paulò post, ἐλατὰ μὲν ὅσα τῇ κοιλότητι πληγῇ δύνανται ἅμα εἰς βάθος καὶ πλάτος τὸ ἐπίπεδον σωίζεσθαι, hoc est, ductilia quæcunq; eodẽ ictu possunt semel, tum in latum tum in imum summam partem transponere.

Ἔλατρον. indumentum, succinctum.

Ἐλαττονάκις uarie.

Ἐλαττονέω. μ. ήσω. π. ηκα. minuo. Accus.

Ἐλαττόομαι. cedo, inferior sum. Genit. Item imminuor, deteriore cõditione sum, μι emor, & ἐλαττόμενοι τῷ βίῳ παντὶ Isocrati dicũtur qui tota oberrant uia, uel uita, deculpati, celeribus obruti.

Ἐλαττόω. μ. ώσω. π. ωκα. minuo. Actiu. accus.

Ἐλάττων. comparatiuum à μικρός, minor. περὶ ἐλάττονος ποιεῖν, contemnere. Ἔλαττον φέρομαι. posteriores partes fero, alijs cedo. Ἔλαττον ἔχω, uincor & superor in ludo uel alia re, deteriore conditione uiuo, Ἐλάττων ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, inferior quàm pro suo ingenio atq; animo. Ἐλάττων χρημάτων, minor siue inferior pecunijs, id est, fordidus. Bud. Com.

Ἐλάττωσις. εως. ἡ. diminutio, defectus.

Ἐλαύνομαι. dicitur equito, sed de equo, sicut ἐλαύνω de uiro.

Ἐλαύνω. μ. άσω. π. κα. insequor, uexo, insector. παρὰ τὸ ἔλω, ἐλύω, ἐλαύω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. Etym. Vnde Herodian. ὑπό τε συνείδησεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος. Stimulante eum conscientia scelerum. Et Pausan. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τὸν μεσσηνίου ἤλαυνεν, fatum iam exagitabat & exercebat Messenios. Sic ἐλαύνει λοιμὸς τὴν πόλιν, fatigat, καταπονεῖ. Interdum remigo. κωπηλατῶ. Xenoph. Interdum agito currum. Lucian ἅλιε καὶ ἐλάσας τὴν ἡμέρον. Interdum expeditionem ago, Pausan. Interdum expello. Vnde ἐξωθεῖν, externos eijcere, alienos abigere, Plutarch. 8. Symp. Interdum promouere, progredi, euadere, ut πρὸς ἄκρον εὐπορείας ἐλθεῖν καὶ τρυφῆς, Chrysost. de diuite Euangelico. Sic εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐλθεῖν, proeruditissimo, Plutarch. Interdum equitare, in acie incedere, equoq; uehi; & id de equite, sicut ἐλαύνεσθαι de equo Xenoph. in Hipparch. Interdũ arcessere & accusare, ut ἐλαύνειν τῇ ἀσεβείας, arcessitur impietatis. Interdum refertur ad eas res quas producere solemus, ut est ferrum, siue æs, quod ἐλαύνειν dicimur & ducere. hoc est, ductile opus facere. Sic ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum. Sicut Cæs. De bel. Gall. 1. Murum in altitudinem pedum sedecim, fossamq; perducit. Bud. Com.

Ἐλαφεῖν. fugere more cerui.

Ἐλάφειον. ου. τὸ. cornu, uel caro cerui.

Ἐλάφειος. ου. ὁ. ceruinus. etiam meticulosus Metaphoricè. Etym.

Ἐλαφηβολία. ας. ἡ. uenatio ceruorum.

Ἐλαφηβολιών. ῶνος. ὁ. December à ceruis dictus, qui eo mense Dianæ immolabantur. Etym. rectius cum Athenæo libro tertio deipnosop. Februarium mensem interpreteris: sic & Gaza sentit.

Ἐλαφηβόλος. ου. ὁ. uenator ceruorum, qui ceruos iaculatur, ab ἔλαφος & βάλλω. Sed generaliter apud Homerũ accipitur pro quouis uenatore.

Ἐλαφίνης. ου. ὁ. hinnulus.

Ἐλαφις. ιδος. ἡ. nomẽ auis, quasi dicas ceruariam apud Aelianum de Aucupio.

Ἐλάφιον. τὸ. cicuta, κώνειον.

Ἐλαφόβοσκον. ου. allium.

Ἐλαφος. ου. ὁ. ἡ. cervus, cerua, quasi ἐλαφρός. ἢ παρὰ τὸ ἔλειν τὸ αὐαιρεῖν δῆα τῶν μυκτήρων, ἢ καὶ τὸ ἕλκειν τοὺς ὄφεις. uide Etym. De ceruis scribunt Aristoteles, Aelianus, & Oppianus de uenatione, de cerui cornu Orpheus inter lapides.

Ἐλαφρόω. alieno.

Ἐλαφρία. ἡ. leuitas & ſtultitia.

Ἐλαφροφόρος. tunica illa tenuis, qua teſticuli inuoluuntur.

Ἐλαφρός. ά. ό. leuis, agilis, ueles (uide ὁπλῖται in Appendice de uocabulis militarib.) facilis portatu. Cretenſibus & Iupiter ſic dicebatur.

Ἐλαφρότατος. ό. pro manſuetiſſimo ueteres dixerunt. Etym.

Ἐλαφρότερος. leuius, facilius.

Ἐλαφρώω. μ. ωῶ. π. ωκα. alleuio. Accuſ.

Ἐλάχεια. ας. ἡ. parua, μικρά, apud Nicand. ἐλάχεια δὲ φαίνεται ὀρνῆ.

Ἐλάχιστα. minimè, pauciſſimè.

Ἐλάχιστος. ά. ό. minimus.

Ἐλαχιστότερος. inferior, poſtremior: παρὰ τὸ ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ. Etym.

Ἐλαχίων. ό. ἡ. minor, uilior, pauperior. Etym.

Ἐλαχύς. uilis, paruus, pauper. παρὰ τὸ ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ. Etym.

Ἐλαχύτερος. ό. uilior, minor, pauperior. Etym.

Ἐλαύω. μ. αύσω. π. ακα. ſaturo, remigo, impello, produco, inſequor, &c. ſicut ἐλαύνω. Ἐλᾷν aũt infinitiuum non pro ἐλαύνειν, ſed pro ἐλάσειν Ionum more in futuri ſignificatione uſurpatur, de quo Bud. Com.

Ἐλαών. ῶνος. ό. oliuetum, Cyrillus.

Ἐλάων. οντος. ό. inſequens.

Ἔλδομαι cupio, curo.

Ἐλδαίνω. ſplendidum & amabile reddo, cupio.

Ἔλδωρ. ορος. τό deſyderium, concupiſcentia.

Ἐλέα. ας. ἡ. Elea urbs Italiæ Phocẽſium colonia, Zenonis patria, qui Eleates dictus eſt. (tex.

Ἐλέαγνος. ον. ſalix amerina, ſurculaceus eſt fru.

Ἐλεαίρω. μ. αρῶ. π. ηα. miſereor, ἐλεῶ. Neut. accu.

Ἐλέας. uelia auis, ut Gaza reddit ex Ariſtotele.

Ἐλεάτρος. coquus. uide Ammo. ἐλεάτρος ſupra.

Ἐλεάτρος. ό. ἀλεπνοκλέπτης βασιλικός qui ad regiam menſam conuocabat, ab ἐλεός, quæ menſa eſt culinaria. Euſt. Iliad. 9.

Ἐλεγαίρειν, uel ἐλεγαίρειν. deſipere, intemperanter agere.

Ἐλεγεινός. ό. moleſtus, lugubris.

Ἐλεγεία. ας. ἡ. &

Ἐλεγεῖον. ό. τὸ. elegia: mœſtum poëma.

Ἐλεγοποιός. ό. ό. confictor elegiarum.

Ἐλεγεῖος. ά. ό. uerſus ad, mœſtitiã, ab ἐλεέω, uel ab ει, quod in luctu dici ſolet, & λέγω. uel ab εὖ & λέγω quòd mortuis bene precari ſolent.

Ἐλεγκτός. argutus ad refellendum inſtructus.

Ἐλεγμός. ά. ό redargutio.

Ἐλεγῖνος. ό. piſcis nomen apud Ariſtotelem, Gaza eleginum uertit.

Ἔλεγος. ά. ό. luctus.

Ἔλεγξις. ιος. ἡ. ἐλεγμός.

Ἐλεγχείη. ἡ idem.

Ἐλεγχεσίγαμος. ά. ό. coniugij fidem teſtans ac cõprobans, Rheni epith. Epigr. legitur & ἐλεγχιγάμος, de quo in Stromat. noſtris & Iulian.

Ἐλεγχής. uituperandus.

Ἐλεγχία. ας. ἡ. increpatio, improperium.

Ἐλέγχιος. ά. ό. redarguendus, exoſiſſimus.

Ἔλεγχος. ά. ό. argumentum, probatio, examen, pro eo quod uulgò tabulam uocant, index, deprehenſio. ἔλεγχος ἀκριβής, diligẽtior rerum perueſtigatio, & certior quædam probatio Luciano. Vide μάρτυς in Ammonio. Plinius elenchos uocat faſtigiatæ longitudinis margaritas. Et & unio (gemmam dico) turbinatus ac in faſtigium ſe colligens, apud Arrianum.

Ἐλέγχομαι. &

Ἐλέγχω. μ. ξω. π. ξα. arguo. Item argumentis conuinco, confuto, refello, argumentis oſtendo & probo, inueſtigo, deprehendo, explorо ualorem. Accuſ.

Ἐλεδανός. ſimplici λ ſecũdũ Suid. ὁ ἐλλεδανός.

Ἐλεδόνη. ης. ἡ. heledona, polybi ſpecies aquatilis ſeptenis pedibus, teſte Aeliano. apud Ariſtot. Gaza Græcam uocem relinquit: ſcribitur aliquando ſine aſpiratione quod non placet, nam ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν, id eſt, à cupiendo dicta uidetur.

Ἐλεῖν, pro ἐλεῖν. amplecti, οἰκτείρειν.

Ἐλεῖν ἐρήμιον. indicta cauſa damnare, Bud. Com.

Ἐλεεινά. miſerabiliter.

Ἐλεεινολογέομαι. conqueror.

Ἐλεεινόν. ὁ. miſeria miſerabile.

Ἐλεεινός. ή. ό. miſerabilis.

Ἐλεέω. μ. ήσω. π. ηκα. miſereor. Neutr. Abſol.

Ἐλεεῖσθαι. miſericordiam conſequi.

Ἐλεημοσύνη. ης. ἡ miſericordia.

Ἐλεήμων. ον. ό. miſericors.

Ἐλεητύς. ύος. ἡ. miſericordia.

Ἐλεθαίρειν. laſciuire.

Ἐλεθήρ. ῆρος. aqua ſole calefacta, ab ἥλιος θέρω.

Ἐλεία. & ἔλα. ſplendor aut calor ſolis, & potus ſalitus. Itẽ Iunonis apud Cyprios cognomentũ.

Ἐλειήτης. ά. ό. feruidus, ab ἥλιος, æſtus, calor, ἐλαφήτεω. λέοντος.

Ἐλαθρής. calidus, inſolatus.

Ἐλφοί glires, ut Gaza uertit in Ariſtotele. proparoxytonum.

Ἐλφονόμος. ά. ό. in palude paſcens.

Ἐλφοσέλινον. paludapium.

Ἐλεινύω. milito.

Ἔλειος. locus anguſtus, paluſtris.

Ἐλελεῦ. ὠφώνημα, ſiue (ut ait Suidas) ἐπίφθεγμα πολεμικόν, acclamatio bellica.

Ἐλελίζω. μ. ίσω. π. ικα. clamo in bello.

Ἐλελίσφακος. ά. ἡ. ſaluia, herba ſimilis dictamo.

Ἐλελίζω μ. ίξω π. ιχα. uerto. Accuſ.

Ἑλένη ἡ. Helena. Item fax, torris & dira & minax ſtella nautis exitium portendens.

Ἑλένιον. helenium herba, enula.

Ἑλεινοί. τὰ τῶν. ἀμπέλων κλήματα. palmites, ſarmenta, clauiculæ uitis.

Ἑλεοδλύτης ου. ὁ. menſæ miniſter.

Ἑλεόθρεπτος. ου. ὁ. ἡ. nutritus in palude, uiliginoſo in ſolo naſcens.

Ἑλεοσέλινον. ου. τὸ. apium paluſtre, paludapium uocare licet.

Ἔλεος. ἐος. τὸ. &

Ἔλεος. ἐου. ὁ. miſericordia. proparoxyt.

Ἐλεός. ὁῦ. ὁ. oxytonum, auis proprium apud Ariſtotelem, à Theodoro uertitur aluco, & etiam fluuij. Cyrillus. Ponitur interdum pro menſa coquinaria, ut Homer. καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἔχουσαν. Vide ἐλέκτρος. in Ammonio.

Ἐλέπολις. ιος. ἡ. machina bellica deuaſtandis urbibus accommoda.

Ἐλεσσίδες. ὰς. loci paluſtres, aut potius petroſi.

Ἐλετός. ὁῦ. ὁ. captabilis.

Ἐλευθερία. ας. ἡ. libertas, liberalitas. Plato utitur pro ἀπαλλαξις & defunctione, παντάπασι γὰρ τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίνεται καὶ ἐλευθερία.

Ἐλευθεριάζω. liberè ago, libertatem uſurpo. Crates Diog. ἐκ μὲν οὖν πλούτου ἥδιστα ἐλευθεριάζομεν. A diuitijs quidem conſtat nobis libertas. Ἐλευθεριάζειν etiam dicuntur errones & fugitiui ὅταν πλανῶντες. Bud. Com.

Ἐλευθέριος. ου. ὁ. liberalis, ingenuus. Ioui epitheton.

Ἐλευθεροπρᾶσιον. ου. τὸ. crimen plagij.

Ἐλευθερίως. liberaliter, ingenuè.

Ἐλευθεριότης. ητος. ἡ. liberalitas.

Ἐλευθεριωτής. qui liberos reddit.

Ἐλευθεροπρεπής. ὲς. ὁ. ἡ. munificus, liberalis.

Ἐλεύθερος. ου. ὁ. ingenuus, liber, & ἐλευθέριος. ία. Herodianus, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερίαν χριόμενον.

Ἐλευθεροσυμία. ας. ἡ. libertas loquendi.

Ἐλευθεροσυμῶ. liberè loquor, παῤῥησιάζομαι.

Ἐλευθερόω. μ. ώσω. μ. ωκα. libero, id eſt, liberum facio. Accuſ.

Ἐλευθήρ. ῆρος. ὁ. Bacchi cognomen apud Plutarchum in Sympoſ. & urbs Bœotiæ, & mons ubi à furore liberatus fuit Bacchus.

Ἐλεύθω. μ. ἐλεύσομαι. μέσ. παρ. ἤλυθα, & Attice ἐλήλυθα. ἀόρ. β. ἦλυθον, & ἦλθον, quod magis eſt in uſu, uenio, παραγίνομαι. Vnde ἐλθὲ impe ratiu. ueni. Et ἐλθεῖν infinitiu. uenire, ut ἐλθεῖν ἐς χεῖρας, ad manꝰ uenire, pugnare. loco preſentis ἔρχομαι in uſu eſt.

Ἐλευσίνια. τὰ. ſacra Cereris quærentis filiam Proſerpinam, quæ Athenienſes magnis ceremonijs arcanisq; celebrabant.

Ἔλευσις. ιος. ἡ. aduentus, ἔφοδος. proparoxytonum.

Ἐλευσίς. ῖνος. ἡ. Eleuſis urbs. oxytonum. Cyrillus.

Ἐλεύσιος. uicus Atticus, ubi ſacra Cereris celebrabantur, quæ uocabantur ἐλευσίνια.

Ἐλευτέριος. ου. ὁ amœnus.

Ἐλεφαίρω. ſpe fruſtror, decipio, noceo, afficio iniuria. in Odyſſea Homeri.

Ἐλεφαντηγός. ὸῦ. ὁ. qui elephantem agit.

Ἐλεφαντάρχαι. οἱ. elephantorum præfecti, qui ſex decim præſunt elephantis.

Ἐλεφαντάρχης. ου. ὁ. dux eorũ qui pugnant ex elephante.

Ἐλεφαντεχία. ας. ἡ. præfectura elephanti.

Ἐλεφαντίασις. ιος. ἡ. genus lepræ, qua cutis aſpera, & elephanti corio ſimilis efficitur. Dicitur à nonnullis etiam λεοντίασις.

Ἐλεφαντίνη. ης. ἡ. urbs Aegypti.

Ἐλεφάντινος. ου. ὁ. eburneus, candidus.

Ἐλεφαντόδετος. ου. ὁ. ἡ. ebore reuinctus.

Ἐλεφαντόκωπον. τὸ. manubrium eburneum, uel capulum habens burneum.

Ἐλέφας. αντος. ὁ. elephas animal, & ebur. De elephanto ſcribunt Ariſtoteles, Aelianus & Oppianus de uenatione. Vide apud Eraſmum ſeptem prouerbia ab hoc animali ſumpta. Eſt etiam affectus qui cutem craſſam atq; inæquabilem reddit, liuor adeſt tum cuti, tum oculorum albis, exeduntur partes manuum ac pedum ſummæ, ex quibus ſanies liuida ac fœtida emanat, apparent etiam in huiuſmodi partibus affectis uenæ craſſo nigroq; ſanguine plenę. Ex definit. & Therap. ad Glauconem. Et poculi genus quod tres congios capiebat, apud Athenæum.

Ἐλεών. Bœotiæ urbs, frutex & arbuſtum, ſerpens. alias σκυτάλη dicta.

Ἔλη. ης. ἡ. caliditas.

Ἐλήνεις. Cereris cognomentum quaſi ſpiceæ à flauedine meſſi innata, quæ & ξανθὴ Euſt.

Ἐληλαμμένος. æratus, κεχαλκευμένος. ἐληλαμμένος χιτῶνας, loricatus, Herod. ab ἐλάω.

Ἐληλεγμένος. proditus, deprehenſus, κατηχυμένος, Lucian.

Ἔλλειμμα. τὸ. defectus. malim ἔκλειμμα.

Ἐλίαθε. uitauit, ſeparatus, aut defunctus eſt.

Ἔλιγγες. ὰς. apud poëtas dicuntur lineæ & rugæ quædam in palpebris.

Ἔλιγμα. inteſtinum tenuè. ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν, quod in ſinus ſit uehementer implicitum.

Ἑλιγμός. ὸῦ. uertex, reuolutio.

Ἑλιγρός. humidus.

Ἑλιεύς. έως. ὁ. Iouis apud Thebanos cognomẽtũ.

Ἑλιθρᾶν. apricari, pro εἰλιθρᾶν.

Ἕλικες. οἱ. complexi crines mulierum, implicamenta crinium, inaures. Ἕλικες etiã boues dicuntur à sinuosis cornibus, uel ab inflexione crurum, quasi εἰλίποδες. Hesych.

Ἑλίκη. ης. ἡ. Helice, Achaiæ urbs, terræ motu sublata. Item helica salicis species. Item inter astra maior ursa. Item anfractus, uertigo, clauicula.

Ἑλικίας. ου. ὁ fulmen rotationes & uortices quosdam in feriendo imitans.

Ἑλικοφόλης. ές. ὁ. ἡ. rotundus, reuolutus, circum uolutus, rectus.

Ἑλικός. ῆ. ὁ. niger. Cæl. lib. 7. cap 29.

Ἑλικοβλέφαρος. ὁ. ἡ pulcher, rotũdis supercilijs, Veneris epitheton.

Ἑλικτῆρες. οἱ. inaures.

Ἑλικτός. ῆ. ὁ. inuolutus.

Ἑλικῶπις. ιδος. ἡ. ad sese hominum uertens oculos, uel nigris oculis decora, ac per hoc formosa Hom. Iliad. α. Cæl. lib. 7. cap. 29.

Ἑλίκωψ. ωπος. circunspectus, nigris oculis præditus. Hoc nomine & Græci appellabantur, quod (ut tradit Theon in Arat.) helicen ursam inter nauigandũ obseruarent. Vel ἀφ' ἑλίσσειν τὰς κώπας, id est, à remis circũnectendis: uel quasi ἀξιοθέαστοι, ut qui hominũ in se oculos conuertérent. Sunt qui ad oculorum referant celeritatem, qui frequenter, prout necesse fuerit, huc illuc conuertantur. Cæl. lib. 7. cap. 29.

Ἑλινδύω. criminor, tarde incedo Suid.

Ἑλινόω, uel ἐλινύω. mutus & sine sensu sum. Item tardus sum, torpesco, moror. Item quiesco, meridior, id est, somnum meridianum capio. Item milito, στρατεύω, Hesych.

Ἕλιξ. κος. circumuolutio, anfractus, uertigo. Dicitur & de capreolis uitium, qui ut uitem natura caducã erigant & teneant, ad locum capiendũ serpunt, nonnulli clauiculã interpretantur. Est etiam nomẽ tertiæ speciei hæderarũ fructũ nõ gignentis, de quo Dioscor. Est & machina quædam bellica, cuius usum primus monstrauit Archimedes, & ut arbitror, uinea oppugnatoria. Item indago & errabunda operis intestini cælatura. Item ἡ τῶν ὠτῶν πόδιοχή.

Ἑλιξόκερως. ωτος. ὁ. intorta habẽs cornua. Epigr.

Ἑλιτ. genus quoddam muscarum, à paludibus, quas ἕλη uocant, & in quibus obuersantur, dictum. Cæl. lib. 13. cap. 49.

Ἑλίσσω. μ. ίξω. π. ιχα. uerto, circũuoluo, roto, inuoluo, constringo, circunflecto. Accus.

Ἑλιόχρυσος, & ἐλίχρυσος. ου. ὁ. heliochrysus herba, quæ & chrysanthemon, flores habens aurei coloris, hædere flos.

Ἑλιψύω. aduerto

Ἑλκεσίπεπλος. ου. ὁ. ἡ. &

Ἑλκεχίτων. ωνος. ὁ. ἡ. uestem trahens, id est, habens longam uestem, discinctus.

Ἑλκέω. μ. έσω. uel ήσω. traho, uim facio, priuo, abripio.

Ἑλκηθμός. ῆ. ὁ. tractatio, laniatio.

Ἑλκηθρον. ου. τὸ. traha.

Ἑλκίαροι. οἱ. qui onera funibus moliuntur, helciarij quoq; Latinis usitata uoce dicuntur.

Ἑλκίζω. μ. ίσω. π. ικα. traho. Vnũ ex uerbis, quæ ε principale in præteritis nõ mutãt in ι, sed assumant ι. Accus.

Ἑλκοποιέω. exulcero.

Ἕλκος. εος. τὸ. hulcus. πᾶν δὲ τὸ διειλκυσθὲν τῶν σαρκῶν, ubi continuũ in carne soluitur ἕλκος appellatur, in osse κάταγμα, in neruis σπασμός, authore Gal. Vide Ammoniũ. Metaphoricè dolor, λύπη, apud Sophocl. Sic Cicero, magno cũ animi mei uulnere.

Ἑλκόω. μ. ώσω. π. ωκα hulcero. Accus.

Ἑλκτική. uirtus attractrix apud Medicos.

Ἑλκτικός. ῆ. ὁ attractiuus.

Ἑλκτόν. ῆ. ὁ. tractatile. Sunt enim ἕλκτα, inquit Aristot. ὅσων δ' ὑνατὰ εἰς τὸ πλάγιον μεθίστασθαι τὸ ἐπίπεδον, id est, tractilia quorũ summa pars in latũ transponi potest, quãdoquidẽ ἕλκεσθαι δὴ τὸ ὧδε τὸ κινεῖν μεθιστάσθαι τὸ ἐπίπεδον σωμα χὲς ὅν, hoc est, trahi ad summã partẽ, transponi ad rẽ mouentẽ continuamq;. Inter tractilia numerantur pili, lora, nerui, uiscum & similia.

Ἑλκύδιον. ου. ὁ. hulcusculũ. Aristoph. Equitibus.

Ἑλκύδια πεδιαλέφαν. pustula hucerosa. Item situla qua aqua hauritur.

Ἑλκυθμός. ῆ. ὁ tractatio, laceratio.

Ἕλκυσμα. τος. τὸ. argenti scoria siue retrimẽtum. Pinius lib 33.

Ἑλκύωμα. ατος. τὸ. &

Ἑλκυσμός. ῆ. ὁ. tractus, attractio.

Ἑλκυστίζω. μ. άσω. π. ακα traho, lacerãdo. Accus.

Ἑλκυστήρ. ῆρος. ὁ. capistrum.

Ἑλκυσίνδα. lusus genus tale: Eligebatur palus uiri altitudine in medio pforatus, per quẽ traiectus funis æquali spatio distinebat duos adolescẽtes, q in diuersa trahẽdo alter alterũ superare conabãtur, qd' ipsum σκαπέρδαν ἑλκεῖν dicebatur, unde natũ est ut puerbiali specie omne arduum & difficile σκαπέρδαν dicerent, δῆλον τὸ ἐπίπονον τ' ἑλκῆς καὶ αὐθολκὲς. Eust. Iliad. ρ.

Ἑλκόω. μ. ώσω. π. ωκα traho. Ex uerbis ijs est, quæ in pretteritis p ϕ diphthõgon augẽtur, sicut ἑλκίζω.

Ἑλκοῦμαι. exulceror.

Ἕλκωσις. ιος. ἡ. exulceratio.

Ἕλκω. μ. ξω. π. χα. traho, unde & ἕλκειν τὸ ξίφος,

exerere gladium. Item pondere æquo augmentum facit per ῑ.

Ἐλαί.ας. sella.

Ἐλαμβάνομαι. complector.

Ἐλαμπεῖν. uerbum est theologicũ, significans diuinitus illuminari & doceri. Construitur cũ accusatiuo, ut διδάσκομαι. Bud. Com.

Ἐλαμπρύνομαι. splendesco, clareo, luceo, Bud. Comment.

Ἐλάμψεται. comprehendi, in manus uenire, pro ἑλήψεται, apud Herodot.

Ἔλαμψις. dicitur diuina doctrina & insperata, adfulgentia, φωτισμός. Bud. ibidem.

Ἐλανοδίκαι. præfecti aut iudices in Olympiaco certamine.

Ἐλάς. ἀδος. ἡ. Græcia. Vsurpatur aliquando adiectiue, ut ἐλάδα φωνήν. Thucydides in Euripidis epigrãmate Athenas uocat τὴν ἐλάδος ἐλάδα.

Ἐλάσαι. concludere, prohibere.

Ἐλεβορίᾳν, & ἐλεβοριάζειν. insanire, elleboro indigere. uide prouerb. Bibe elleborum.

Ἐλεβορίζω. purgo elleboro.

Ἐλεβορισμός. ὁ. purgatio ex ueratro.

Ἐλέβορον. ὁ. ueratrum. πῦρ ἀν τὸ τῇ βωρῷ ἐλᾶν.

Ἐλεδανός. ὁ. fascis, nodus, uinculum. aliàs per simplex lambda.

Ἔλειμα. ατον. τὸ. defectio, delictum, erratum.

Ἐλείματα. τὰ. reliqua, hoc est, quod reliquum est pensionis non persolutæ, Syn. Bud. Com.

Ἐλειπής. ὁ. ἡ. mutilus.

Ἐλέπομαι. ἀκρλέπομαι, assequi nequeo, efficere non possum, Xenoph. Item cedo, & paria facere non possum. Bud. Com.

Ἐλέπω. μ. ψω. π. εφ. deficio, ut αὐδρείας ἐλέπειν, defici uirtute. Item indigeo, ut ἐλέπω βιβλίων, αὐτὴ τοῦ φιλεῖν ἐμί, κοὐκ ἀκρῶ. Aliquando uices implere nequeo, non exactè facio, Isocrati in Nico. Aliquãdo ponitur pro abesse. ἀκρλέπειν, ἀκρλᾶν. Isoc. ὁσ' ὦν χαιρεκακοῦσ τοῦ ἐλέπειν λυπεῖν, ὥς τι καὶ χαίρειν. Aliquando pro παραλέπειν, relinquere, ut ἐλέπειν τὸν βίον, excedere uita. Bud. Com. ἐλέπειν τοῦ δίκαιον τοῦ recedere uel discedere à decoro.

Ἐλέχειν. lingere, ἐμφορεῖν.

Ἔλειψις. ιοῦ. ἡ. defectio. Grammatici uocant ellipsin cum uocalis altera diphthongi abijcitur, ut γραῦς pro γραῖς. Tryphon in Appendice. Vide ἔκλειψις suprà, quod idem est.

Ἐλρός. inimicus, iniustus.

Ἐλεῦς. cohiberi, εἴργεσθαι.

Ἕλλη. λοῦ. ὁ. Græcus, sapiens, gentilis, Diuo Paulo.

Ἑλλίζομαι. & Ἑλλίζω. μ. ίσω. π. ιστα. sentio cum Græcis, & illis faueo, ad Græcorum literas me transfero, & Græcè loquor. Bud. Com.

Ἑλλικός. ὁ. ἡ. Græcanicus.

Ἑλλίς. ίδος. ἡ. Græca.

Ἑλλισμός. αὐτὴ δὲ ἐξωθεν παιδείας, à Synesio ponitur, quia ἕλλοι uocantur gentiles.

Ἑλλισής. ὁ. ἡ. Græculus, ex factione Græcorum,

Ἑλλισί. Græcè.

Ἑλλοδίκαι. ἑλανοδίκαι.

Ἑλλοταμίαι. οἱ. magistratus quidam, quæstores Græciæ.

Ἑλίζω. uello, τίλλω.

Ἑλικτήρ. species inauris.

Ἑλιμενιστής. ὁ. ὁ exactor.

Ἑλιμενίζω. μ. ίσω. exigo tributum.

Ἑλιμενίον. ὁ. τὸ. uectigal quod pro portu pendi-
Ἑλινιῶ. celebro, ὑμνῶ. (tur.

Ἑλινύω, cessare & toto corpore qescere. Hipp.

Ἐλιπής. ἐοῦ. ὁ. ἡ. defectuosus, imperfectus.

Ἐλόβιον. ὁ. τὸ. ornamentum ab auricula dependens. διὰ τὸ ὦν λοβοῖς τῶν ὤτων εἶν.

Ἔλοβος καρπός. siliquatus, in folliculis conceptus. Bud. Com.

Ἐλογεῖν. imputare, expensum ferre.

Ἐλόγιμος. ὁ. ἡ. eximius, clarus, elegans, eloquens, probus, cordatus.

Ἔλοπες οἱ. & ἐλοπιεῖς. muti, squamati.

Ἐλοπιεύειν. piscari. Nam Græci piscem uocant ἕλοπα, quod uocè edere nõ posset, ἕλκειν enim (cohiberi est.

Ἔλοπις. ἡ. gratiosa, decora.

Ἔλος. ὁ. ceruus.

Ἐλοφόνος. ἡ. Diana, ab occidendis ceruis.

Ἐλοχῶ. insidior, delitesco. Bud. Com.

Ἔλοψ. οπος. ὁ. piscis, eo quod muti sint pisces. nam Cretenses ἕλοπας mutos uocant. Vel ἀκρὸ τοῦ ἕλκειν τὸν ὄπα. quòd uoce priuentur.

Ἐλλύχνιον. ὁ. funiculus ille papyraceus, siue sparteus, canabinus ue, aut stuppeus, qui stans in oleo peruritur, quem & θειαλλιστὰ & φλόμον Græci appellant.

Ἐλλυχνίωτος. ὁ. ὁ. lucernaris.

Ἐλλυχνιωτός. μοῦς. peniculus uulnerarius, quod ex ellychnijs è quibus lucernarum funiculi adaptantur conformaretur, non quia in modum lychni esset contortus, dictus.

Ἔλλω. affrico.

Ἐλλωτίς. ἡ. Mineruæ cognomentum quæ Corinthi colebatur, apud Pindarum.

Ἐλώπτειν. humectis, infractisq; oculis inspectare.

Ἔλλωψ. οπος. mutus.

Ἔλμα. coniunctio, tabulatum.

Ἐλμίνθια. τὰ. lumbriculi.

Ἕλμις. ινθος. ὁ. tinea, seu lumbricus, ut Gaza uertit apud

tit apud Aristotelem.

Ἑλξίνη.ης ἡ.muralis herba.

Ἕλξις.ιος.ἡ.tractus.

Ἑλιόχρυσος.ου.ὁ.aurelia flos, pro ἡλιόχρυσος.

Ἕλος.εος.τὸ.palus.

Ἑλοψ.οπος.ὁ accipēser. ut reddit Theodorus apud Aristot. Vide etiam Aelianū apud Nicandrum, ἕλοπες serpentes quidam sunt ab imbecillitate dicti, παρὰ τὸ ἑλκέειν.

Ἐλπίζω.μ.ίσω.uel ἐλπῶ.Attice.π.ικα.spero. Et aliquando in malam partem. Herodian. lib 8. αὐτὶ πάλας γὰρ ἥξειν ἤλπιζον, id est, ἐφοβοῦντο. Sic & apud Vergil. Hunc ego si potui tantum sperare dolorem. Vide ἤλπιζαν apud Amm.

Ἐλπίς.ίδος.ἡ.spes.πεποίθησις,& ἐλπωνὴ.poëtice.

Ἔλπις.ιδος.ὁ.Elpis, uiri nomen, paroxytonum Cyrillo.

Ἐλπιστὸν.ὸ.τὸ.quod spe præsumi potest.

Ἔλπομαι.spero, existimo, sperare facio. Aliquando timeo.

Ἔλπος.εος.τὸ.oleum, pingue.

Ἐλπίζοντες.poëtice, sperantes.

Ἐλπῶ.sperare facio, spero.

Ἐλπωνὴ.ῆς.ἡ poëtice spes, fiducia.

Ἑλυγμὴ.ῆς.ἡ.spira.

Ἔλυμα.ατος.τὸ.buris Latinè, lignum longum, cui insertum est dentale. Item indumentum, σκέπασμα.

Ἐλυμαῖοι.apud Pollucem sunt lepores quidam uulpibus ferè non minores, & nigricantes, corpore oblongo, albicante macula prope summā caudam largiore.

Ἔλυμον.ου.& ἔλυκος.panicum.

Ἔλυμος.ου.ὁ tibia è buxo, theca citharę. Item σιτῶδες σπέρμα, leguminis genus, quo uescebantur Lacones Suid.

Ἐλυδεὶς.ῶντος.ὁ inuolutus, tectus.

Ἐλύσω.uoluor.

Ἐλυτροειδὴς.membrana testes inuoluens. Gal.

Ἔλυτρον, uel ἔλυτρον.ου.τὸ.uelamen, receptaculum, putamen. Item pars ea ex qua enascuntur palpebrarum pili, apud Pollucem quæ & ὀρχὸς. Hippocr. tegmentum medullæ ἔλυτρον uocauit teste Galeno. Sic item crustam uocant pennas superuenientem, quasi uagina inclusas, ut in scarabeis. Vnde αὐέλυτρα, quæ de tectas habent pennas, ut apes. Vide κέλυφος in Ammonio.

Ἑλκω.ἑλκύσ.β.εἷλον.uerto, traho, uado. Item capio, & occido. Etym.

Ἑλώδης.εος.ὁ.ἡ.palustris, humidus.

Ἑλωὸς.ου.ὁ.Neptunus apud Doras.

Ἐλῶπες.οἱ.mercenarij qui in paludibus laborāt.

Ἔλωρ.ορος.& ἐλώριον.τὸ.tractio, distractio, laceratio, dilaceratio, cibus discerptus, Hom. Iliad.α.

Ἐμάσσω.digitos in cauum immitto, attrecto, unde fit ἔμασις, uomitus, ppriè qui immissis in fauces digitis prouocatur. Hom. ὃς ἐμόν γε μάλις' ἐπαμάσσαιο θυμόν, hoc est, καθῆψαιο, attigit, & ueluti manum admouit, scribitur & ἐμμάσσω per geminum μμ.

Ἐμαυτοῦ.mei ipsius. Cōpositū ab ἐμὲ, & αὐτὸς, nominatiuo caret, & singulariter tātū declinatur.

Ἐμβάδιον.ου.τὸ ἐμβὰς, genus calceamenti tragici. Polybius uocat spacium quadratum quod est circa signum quod ponebat ubi castrametaturi erant.

Ἐμβαδὸν.pedes, pedetentim.

Ἐμβαθυνὸς.sapiens. à cogitationum & consiliorum profunditate.

Ἐμβαίνω.μ.ἐμβήσομαι.π.ἐμβέβηκα.introëo, contingo, conscendo. Neutr. absol.

Ἐμβάλλω.μ.αλῶ.π.ἐμβέβληκα.ingredior, inuado, εἰσβάλλω. Plutarch. εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, In forum irrupit Ita etiam ponitur aliquando pro impetum facio, incurro, offendo, cum impetu incido, πεσβάλλω: ut ἵπποι κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες, Plato de Rep. 8. Et pro populabunde percurro, hostiliter ingredior, & in festo exercitu irrumpo, στρατεύω. Antiph. & Xenoph. ἑλλ. 7. Aliquando significat intersero, intercalo, interpono. Vnde ἐμβολιμαῖοι ἡμέραι. dies intercalares. Aliquando immitto. Xenophon. Oecon. πίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; Qua de causa operas ad sarriendas segetes immittitis? Et insero arborem, ἐγκεντρίζω, ἐμφυτεύω, ἐμφυλλίζω, ὀφθαλμίζω, Demosth. Et ἐμβάλλειν τὴν δεξιὰν, Demosth. uel χεῖρα χεῖρας, Solom. dextram porrigere, dextram dextræ inserere. Et immitto, hoc est, incutio, inspiro: ut ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. & ἐμβάλλειν εὐθυμίαν τοῖς στρατεύεσι, Xenoph. Et ἐμβάλλω πληγὴν, incutio plagam, uulnus infligo, ictum adigo. Plutar. in Cæs. Aliquando significat impello, inijcio. Dinar. κατὰ Φιλοκλ. ἐμβάλλειν etiam dicuntur flumina in mare, ut ἐκβάλλειν. Sic Strabo, ὁ γὰρ Τανάϊς εἰς τὴν Μαιώτιδα ἐμβάλλειν φασί. ἐμβάλλειν ψῆφον, in suffragia mittere. ἐμβάλλειν λόγον uel βαλεῖν εἰς τὸν δῆμον, Rem ad populum referre, rem consulendam proponere. Dicitur quoq; uoce passiua ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν, pro in animum inducere, animo concipere. Et per datiuum, ἐμβαλλεσθαι πεσθυμίαν ταῖς ψυχαῖς, Plutarch. in Luc. ἐμβάλλομαι μαρτυρίαν, Demost. falsum testimonium profero. Bud. Com.

Ἔμβαμμα.ατος.τὸ.embamma, liquamē, intinctus, immersio,

immersio, quando intingimus uel panem, uel obsonium in uascula re liquida impleta.

Ἐμβαπτίζω. μ. ίσω. π. ικα. &

Ἐμβάπτω. μ. ψω. π. αφα. intingo, immergo. Accusatiuo.

Ἔμβαρυς. ν. ὁ. stultus, stolidus, ἠλίθιος.

Ἐμβάς. ἀδος. ἡ. solea, crepida, cothurnus, calceamentum comicum Ammon. & est pars testudinis qua graditur.

Ἐμβάσιος. ν. ὁ. Apollinis cognomentũ, ab ingressu cui nauẽ conscensurus Iason apud Apollonium sacra facit.

Ἔμβασις. ιος. ἡ. introitus, solium siue labrum, in quo lauatur, Galeno.

Ἔμβατα. socci, calceamenta tragica. Ammonius.

Ἐμβατεύω. μ. εύσω. π. εύκα. ineo, intro, incedo, id est, fastu quodam ingredior. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, ἢ εἰς τὴν οὐσίαν, significat cernere, & adire hæreditatem, uel immiscere se hæreditati & bonis, ire in possessionem bonorũ. Bud. Com.

Ἐμβατευτικόν. ν. ὁ. ius possessoriũ, siue detentionis, quod misso in possessionem competit.

Ἐμβατήριον. ν. τὸ. genus cantus ad tibiam.

Ἐμβατήριος. ν. ὁ. ingressiuus, non saltans.

Ἐμβάτης. ν. ὁ. sessor, equitator, miles classiarius, modulus Vitruuio interprete.

Ἐμβατός. ν. ὁ. peruius.

Ἐμβαφία. ἡ. ahenum, olla profunda.

Ἐμβάφιον. ν. τὸ. acetabulum.

Ἐμβεβροντημένος attonitus, stupefactus.

Ἐμβιβάζω. μ. άσω. π. ασα. induco, ingredi facio. Item, inclamo, ἐμβοάω. apud Hipponactem. Etymol.

Ἐμβιβάζειν εἰς ὄχημα. imponere in currum.

Ἐμβιβάω. μ. άσω. π. ασα. ascendere facio.

Ἔμβιος. ν. ὁ. uitalis, uiuus, animatus. Item solidus, robustus.

Ἐμβίωσις. ιος. ἡ. uitalis subsistentia, cõcorporatio dici potest Latinè. Plutarch.

Ἐμβλέπω. μ. έψω. π. εψα. aspicio. datiuo.

Ἔμβλημα. ατος. τὸ. ab ἐμβάλλειν significat insertum quid & insitũ iniunctumq;. Vnde pro insitione mitioris surculi in sylueſtrẽ ponitur. Item pro ornamentis uasorum, dicta ἀπὸ τοῦ ἐπιβεβλῆσθαι. quod uasis adijcerẽtur & reuellerẽtur cum libitum erat. Huiusmodi quoq; sunt, quę in parietibus uermiculata, siue muscata dicuntur: in lignis segmẽtata, & in pauimẽtis tessellata. Cæl. lib 6. cap. 19. & Bud. in Annot. Vide apud Bayfium de uasculis.

Ἐμβολάς. ἀδος. ἡ. surculus qui in aliam arborẽ inseritur depãgitur ue, propago. Plut. ἐμβολάδας ἀπίους Aristoteles dixit, insitas piros quæ calamum acceperunt.

Ἐμβολή. ῆς. ἡ. ab ἐμβάλλω. aggressus, accessus, impetus. Vnde ἐμβολὴ στρατοῦ, hostilis inuasio, & cõflictus aciei instructæ, impressio in hostes facta. Vide in Appendice de uocabulis militaribus, qualis aciei figura embole dicatur. Vide etiam ἔμβολος paulò inferius. ἐμβολὴν τῶν νεῶν, id est, συμβολὴ, σύρραξις, conflictus classis apud Plutarch. Nam cum datur opera ut naues hostiũ mergãtur, quandocunq; signo dato prora aptatur ad nauem alteram perfringendam dissoluendamq;, præsertim à latere, ac submergendã, tunc quasi paratum esse ad ἐμβολὴν, id est, ad impetum faciendũ aiunt. Item apud Comicos porrecta membra dicuntur ad ἐμβολὴν, hoc est, ad impetum faciendum parata. Aristophan. χωρεῖ ὠνῃρημένος, λόρδος ὡς ἐμβαλῶν, id est, recta incedit incuruus quasi ad impetum faciendum paratus. Hactenus ferè Galenus. Est etiam caput arietis machinarij, Thucyd. Item ostium fluminis, ut ἐκβολή. Bud. Com.

Ἐμβολιμαῖος. interiectitius, intercalaris.

Ἐμβόλιμος. ν. intercalaris, sæpius inculcatus, imperfectus, ἐμβόλιμα ἔπη, notha reiectaq; carmina, intercalata uelut insititia.

Ἐμβόλιον. ν. interpositũ. Cic. ad Attic. Embolion (inquit) cogito quasi argumentũ & ingressum quendam scenicum. Et sororis embolia, idem Cic. pro Sestio uocauit cõmenta Veneris, & argumenta libidinis, quamuis non sint qui ἐκβόλια legant, de quo superius paulò.

Ἐμβολίσματα. diuersi panni hinc inde consuti.

Ἐμβολισμός. ν. ὁ. embolismus, intercalatio.

Ἐμβολον. τὸ. uectis, repagulũ, custodia. Item mentula, Aristoph. Item confluens. Herod. τὸ ἓν μεταξὺ τῶν ποταμῶν ἐόν ἔμβολον τῆς χώρης. Est & figura quædã aciei, uel ferramentũ quod in fronte proræ bellicarum nauium præfigitur. Vide in Appendice de uocabulis militaribus.

Ἔμβολος. ν. ὁ. rostrũ nauis, Plut. Vide Bayf. de Re nauali. Item pro concione ad populũ, sicut rostra Latinis, Polyb. Est etiam ἔμβολος apud Aelian. acies cuneata. παρὰ τὸ τὸν λαὸν ἐμβαίνειν. Etym. Vnde ἐμβολοειδὴς προσβολὴ, est impressio agminis in cuneũ aut rostrũ conformati, & pars machinæ, qua machina ingruit. Bud. Cõ;

Ἐμβραμμένα. ἡ. fatũ. ἡ εἱμαρμένη. Σοφοκλέους τοῦ, καὶ δίχα τῆς ἀπειρίας πλεονασμῶ τοῦ β. apud Sophronem est, & Lacones sic dicunt. Etym.

Ἔμβραχυ. breuiter, in summo, minimum.

Ἐμβρέγματα. humida quæ corpori applicantur, cum linteolis, aut lana stupis ue excepta.

Ἐμβρέμομαι. fremo.

Ἔμβρεμος. stultus.

Ἐμβρέχω. perfundo, demergo undis.
Ἐμβριθία. ας. ἡ. grauitas.
Ἐμβριθές. τὸ. libramentum. Item adiectiuè robustum, graue &c. ἀπὸ τοῦ ἐπιβαρεῖν Etym.
Ἐμβριθὴς. ές. ὁ. ἡ. constans, solidus, grauis, molestus, horridus. Etym. ἐμβριθὴς ἡλικία, ætas grauior, constantior, ætas consistens, Et ἐμβριθὴς καὶ σεβάσιος τὰ ἤθεα Hippocrati hoc fortis & morum constantia præditus.
Ἐμβριθῶς. duriter, ferociter, asperè.
Ἐμβρίμημα. ατος. comminatio cum austeritate.
Ἐμβριμᾶσθαι. minãter mando, acriter ac uelut iracundè comminor & cum austeritate.
Ἐμβριμῶμαι. idem significat. Etym.
Ἔμβριος. iracundus, diuinus.
Ἐμβροντησία. ας. ἡ. stupefactio, delirium.
Ἐμβρόντητος. ον. ὁ attonitus, quorum mens stupet aut ictu fulminis aut morbo.
Ἐμβροχή. ῆς. ἡ. infusio.
Ἐμβρόχοι. οἱ. illaqueati, capti, qui per insidias uerborum capti detinentur.
Ἔμβρυον. ου. τὸ. embryon, infans in utero, fœtus, partus imperfectus. παρὰ τὸ ἔσω βρύειν, καὶ φύεσθαι γαστρός αὔξεσθαι. Cæl. libro 8. cap. 43. & 44. τὸ ἔμβρυον καὶ τοκύημα apud Aristot.
Ἐμβρύσαι. φυθεῖναι, imponere. Etym.
Ἔμβρωμα. τος. τὸ. ientaculum, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον. Eustath. Iliad. β.
Ἐμβύθιος. profundus.
Ἐμέθεν. Atticè pro ἐμοῦ, ab ἐγώ. mei.
Ἔμφα. ἡ. locus Mycenarum, ubi Cerberus ab inferis profectus uomuisse fertur, uel ut alij, quod Thyestes deuoratę prolis suæ reliquias illic peruomitum reiecerit.
Ἐμεῖο. p ἐμοῦ. mei, genitiuus ab ἐγώ. sed ἐμοῖο possessiuum est Amm. Vtrumq; dicitur Ionicè.
Ἔμελε. ἐώκει apud Hom. curabat Lucian.
Ἔμελλον futurus eram. Attici cum præsente, aut futuro construunt, & cum nullo alio temporum, ut ἔμελλον γράφειν, ἢ γράψειν.
Ἔμεν. ponere, ab ἵημι.
Ἔμεν, & ἔμεναι Ionicè pro εἶναι esse.
Ἐμετικός. ὴ. ὸν uomitorius.
Ἐμετόν. τὸ. cum uomitu eiectum.
Ἔμετος. ου. ὁ. uomitus.
Ἐμοῦ, Doricè pro ἐμοῦ, ab ἐγώ. mei.
Ἐμέω. μ. ἔσω. τω. ἔκεα uomo. Neutrum accus.
Ἐμίμνε, πρὶν ἐμέομαι. in animo uoluebat Iliad. ἀτὰρ οἱ. πεδίτος κατ' ἐμήνε θυμῷ.
Ἐμίν, Doricè pro ἐμοί. mihi.
Ἔμις ἡ χελώνη.
Ἔμμα. Æolicè pro εἷμα. uestis.
Ἐμμαίνομαι. insanio.
Ἐμμανὲς. οῦς. furibundi, rabie agitati.
Ἐμμανέστατα ἐρῶντες. depereuntes amore.
Ἐμμανὴς. ές. ὁ. ἡ. furens.
Ἐμμαπέσα. ας. ἡ. adigens, infligens, Nicand. de ope aculeum penitus infigente extulit. κέντρον γὰρ πληγῇ πορικάλλιπεν ἐμμαπέσα.
Ἐμμαπέως promptè, studiosè. Poëtica metathesis p ἀμπέως, ἤγουν ἐπὶ καὶ λόγῳ, ἅμα τῷ ἐπί.
Ἐμμάσσαι. fulcire, φορεῖσαι.
Ἐμματαίζω. stulta blatero.
Ἐμμεθύσκομαι. ebrius sum. Ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις, ebrius inter sancta.
Ἐμμειδιᾶσαι. subridere.
Ἐμμεῖναι. persistere, perdurare, ἐμμεῖναι τοῖς γνωσθεῖσι, permanere in sententia, stare in eo quod sit iudicatum & statutum.
Ἐμμέλεια. ας. ἡ. cõcinnitas, genus saltationis, à cõgruo ac decenti motione corporis appellatũ. Plato lib. 3. de Legib. εὐρυθμικὴν ἐμμέλειαν, honestã hanc saltationem uocat & pacatã. Pollux ait esse tragicorũ, quemadmodũ κόρδαξ comicorũ, & satyricorũ sicinnis. Vide κόρδαξ in Am (monio.
Ἐμμελὴς. ές. ὁ. ἡ. consonans, concinnus, morigeratus, bonus, diligens, mitis.
Ἐμελὲς, canora uox uertitur à Chalcidio, modis numerisq; composita.
Ἐμμελῶς. scitè, aptè, consonè, unde ἐμμελῶς ποιεῖν dicuntur qui rei cõuenientiam optimè seruant, sumpta metaphora à cantoribus, sicut cõtra πρὸς μέλος, qui non aptè uel accommodatè quippiam faciunt.
Ἐμμεν. pro ἔναι, ab ἵημι. aspiratur, ponere, mittere, sed, ἔμμεν esse ab ἔω, tenuatur Cyrillus.
Ἐμμενὲς. ὲς. τὸ. constantia.
Ἐμμενετέα. perseueranda.
Ἐμμενέως constanter, alacriter.
Ἐμμενὴς. ές. ὁ. ἡ. permanens.
Ἐμμένω. μ. νῶ. immaneo, obtempero, præsto. Vnde ἐμμένειν τοῖς λελεγμένοις, stare dictis, manere dictis, seruare quæ quis dixerit, & ἐμμένειν τῷ λογισμῷ uel τῇ πεφυρέσει, permanere in proposito, susceptoq; consilio.
Ἐμμεριμνῶς, cogitabundè, non absq; curis. Eust.
Ἔμμετται. saltat.
Ἐμμετρέομαι. dimetior, & ἐμμεμετρημένον dimensum, circumscriptum, Lucian.
Ἔμμετρος. ον. ὁ. ἡ. metricus, immanis.
Ἐμμέτρος λέγειν. carminibus loqui.
Ἔμμηνα, καὶ ἐμμηνία. tempus muliebre. Plin. menses & menstrua uocat.
Ἐμμήνιος. ον. ὁ. ἡ. & ἔμμηνος. menstruus.
Ἔμμηροι. obsides.
Ἔμμιλτος. fucatus rubrica.
Ἔμμισθος. ον. ὁ. conductus mercede, lucrum faciens, ut ἔμμισθος λόγος, oratio mercenaria.

Ἐμμόνιμα. ἀι fœderā, pacta.
Ἔμμονος. ον. stabilis, permanens.
Ἔμμορα. præt. à μορέω, μέμορα. per metathesin, sortitus sum, uel à μείρω.
Ἐμμορίδαι. aduenæ, coloni.
Ἔμμορον. ον. τὸ. factum.
Ἔμμορος. ον. ὁ. ἡ. particeps.
Ἔμμοτα. medicamenta sunt liquida, quæ linteolis concerptis excipiuntur, intraq; ulcera conduntur.
Ἔμμοτος. linteis cinctus, uulneratus.
Ἔμμουσον. ex musica compositum.
Ἔμμουσος. ὁ. musicus.
Ἐμοί. mihi. Ἐμοί δοκεῖν, ut mihi uidetur, mea opinione: ac si desit ὡς, uel simile quippiam.
Ἐμοίγε. Doricè, mihi.
Ἐμοῖο. Ionicè ab ἐμός pro ἐμοῦ.
Ἐμός. ὴ. ὸ. meus. τόγε ἐμόν, quantum ad me attinet, quantum in me est. Ἐμοῦγε ἕνεκα, idem & quod Latini dicunt, per me quidē: & nō obsto quo minus. Plaut. At tu ægrota, si uis, per me quidem, ætatem, ἐμοῦγε ἕνεκα νόσῳ ὅλον τὸν βίον. Bud. Com.
Ἐμός. τὸ. ἄφεμα καὶ ἡμέμψις.
Ἔμπα. tamen, itaq;.
Ἐμπάζομαι. μ. ἄσομαι. π. ασμαι. &
Ἐμπάζω. μ. ἄσω. aliàs, ἄξω. π. ακα. curo, concito.
Ἐμπάθεια. affectus, commotio. Bud. Com.
Ἐμπαθής. ές. ὁ. ἡ. affectus, ægrotus, affectu percitus. Bud. ibidem.
Ἔμπαιγμα. ἄτος. τὸ. illusio.
Ἐμπαιγμός. ὴ. ὸ. idem.
Ἐμπαίζω. μ. αίξω. π. αιχα. illudo.
Ἐμπαίκτης. ὴ. ὸ. illusor.
Ἔμπαιος. ος. ὁ. peritus, expertus.
Ἔμπαις. ιδος. ἡ grauida.
Ἔμπαλιν. uiceuersa, è diuerso, rursus. Ἔμπαλιν ἑαυτῷ τρέχειν, retrorsum currere, Herodian.
Ἔμπαν, tamen, omnino.
Ἐμπαξ. ηνος. ὁ. curator, tutor.
Ἐμπαραχεῖν. morigerū se prębere, Lucian. Symp. ὁ δὲ ἄρ' ἐμπαραχεῖν ἑαυτὸν ἐθέλει.
Ἐμπαροινέω. μ. ήσω. π. ηκα. insulto, ludibrio habeo, per uinum & temulentiam aliquem iniuria & probro afficio. Neutr. datiuuo & accusat. Bud. Com.
Ἔμπας. tamen, itaq;.
Ἐμπαστής. ὁ. fide dignus testis.
Ἐμπεδόω. μ. ήσω. π. ηκα. uincio compedibus, firmo. Item paciscor. Interdum doceo. Accus. iungitur.
Ἐμπεδόομαι. stabilio, firmo.
Ἐμπεδοῦν. stare pactis, iusiurādum seruare. Id Herodoto in Melpom. κατέδρηξαν ἦ, πόλις ἕνεκα τῆς ἐποίησαν γέφυραν, ἵνα ἐμπεδοῦν, id est, fœdera soluerent, exponunt.
Ἔμπεδος. ον. ὁ. ἡ. firmus, stabilis, tutus.
Ἐμπεδόφυλλος. ὁ. perpetuo uigens. palmæ epitheton.
Ἐμπεδόω. μ. ώσω. π. ωκα. confirmo.
Ἐμπείραμος. ον. ὁ. ἡ. gnarus, peritus, apud Lycoph. ἡ πάλαι ἐμπείραμος.
Ἐμπείραντες. infigentes, Iliad. β.
Ἐμπειρεῖν. expertum esse.
Ἐμπειρία. ας. ἡ. experientia, peritia, specimen, exercitatio, ut ἐμπειρίας δεῖται, exercitationis indigit. Vide Ammonium distinguentē à πεῖρα.
Ἐμπειρική. ἡ. Emperice, medicorum secta.
Ἐμπειρικός. οῦ. ὁ. medicus, qui per experientiam medicinam tractat. nec causas rerum nouit aut inuestigat.
Ἔμπειρος. ον. ὁ. ἡ. expertus, prudens, usu peritum dicit Cicero.
Ἐμπείρως. aduerb. experte, pro rerum usu.
Ἐμπελάδιν. enixe, ἐμπελαστικῶς, contentiose, ὁρμηλικῶς, apud Nicandrum.
Ἐμπελάτρια. ας. ἡ. prostitutæ pudicitiæ fœmina, meretrix, apud Callimach, pro omnibus promiscue iungatur.
Ἐμπελαδόν. propè.
Ἐμπέλιος. ον ὁ liuidus, Nicand.
Ἐμπεπαρωνημένα. contumelia, & probra in ebrietate per petulantiam admissa. Bud. Com.
Ἐμπεπαρωνημένος. q huiusmodi cōtumeliam passus est.
Ἐμπελάτρια. ἡ. scortum.
Ἐμπέραμος. ὁ. ἔμπορος.
Ἐμπεριάγω. circundo.
Ἐμπεριγράφω. comprehendo.
Ἐμπεριέχομαι. contineor.
Ἐμπεριπατέω. inambulo.
Ἔμπδρομάτρις. diplois, uestis duplicata.
Ἐμπδρομάω. μ. ήσω. π. ήκα. cuneis ligo, affigo clauis, custodio.
Ἐμπεταλίς. ιδος. ἡ. eduliū quoddā è caseo concinnatum.
Ἐμπετανύω. μ. σω. π. λα. extendo, appendo cortinam. Actiu. accus.
Ἔμπετρον. ον. empetron, calcifraga.
Ἐμπικρός. ὁ. ἡ. amarus.
Ἐμπεφορβιωμένος. ὁ. capistratus, apud Comicū.
Ἔμπεφυα. innatus.
Ἐμπήγνυμι. μ. ήξω. π. χα. infigo, effigio. Accus.
Ἐμπηδάω. insilio, irruo.
Ἐμπήκτης. legislator, itē & qui forēses legales ue tabulas ab eo accipit, & in libellos compingit.
Ἐμπηλέω. μ. ήσω. π. ηκα. constringo. Accus.
Ἔμπλωος. ον. ὁ. clauus.
Ἔμπηξις. ιος. ἡ. infixio.

Ἐμπηρ. ὁ. ὁ. mutilus, obses.
Ἐμπης. Ionicè, tamen.
Ἐμπικροὶ οἱ amarulenti.
Ἐμπίμελ. ὁ. ὁ. pinguis.
Ἐμπίμπλαμαι. impleor, genitiuo.
Ἐμπίμπλημι. &
Ἐμπιμπλάω. μ. άσω. π. ακα. impleo, abundo. Genitiuo.
Ἐμπίνω. ebibo.
Ἐμπιμπλάμενον ἔσεσθαι. laturum fieri Cic. interpr. ex Platon.
Ἐμπίμπλη. Atticè, pro ἐμπίμπλαθι. tertia persona γὰρ τῆς καταλικῆ, οὐτὶ τῆ προσαλικῆ. Suid.
Ἐμπίπρημι. μ. ήσω. π. ηκα incendo.
Ἐμπίπτω. μ. ἐμπεσοῦμαι. π. ἐμπέπτωκα ἀόρ. β. ἐνέπεσον. inuado, irruo, προσβάλλω, ἐπέρχομαι. Item obuiam fio, in aliquem incido. Item præcipito.
Ἔμπιον. potu satura, inaqua.
Ἐμπίς. ίδος. ἡ. culex, mulio, utroq; uocabulo Gaza apud Aristotelem reddit, insectum aquis cõueniens.
Ἐμπιστεύομαι. creditum habeo, fidem adhibeo. Bud. Com.
Ἐμπιτνάζω. coagulo, condenso, ἀπὸ τοῦ πιτνᾶς.
Ἐμπλαστικὰ φάρμακα. sunt quæ uim habent obstruendi meatus cutis & corporis, quasi tectoria & ad illitum comparata. Nã ita corpori adhærẽt ut euelli difficulter possint, authore Galen. 5. de simp. medic. nos adglutinata dicere possumus.
Ἔμπλαστρον, siue ἔμπλαστρον. & ἔμπλαστρος. ἡ. pharmacon dicitur, quod imponi ulceribus solet. cum præmollitum est. Differt τὸ ἔμμοτον καὶ τὸ κυρωδῆδες. Bud. Com.
Ἐμπλάττω. subigo, & uersando mollio, in massam formo, illino, infarcio. Item propterea locum obstruere significat & implere. Item cutem restituo, locum ulceratũ integrè & in integrum restituo, quod inducere nos dicimus. Iuuenal. Sed quæ mutatis inducitur, atque fouetur Tot medicaminibus. Bud. Com. Quod ipsum Hippoc. in Cõmentario de ulceribus ἐμπλάσσειν τὰ φάρμακα dixit.
Ἔμπλεος. ὁ. ὁ. plenus.
Ἔμπλεκτον. ὁ. τὸ. alligatum.
Ἐμπλέκω. implico, contexo. Bud. Com.
Ἐμπλοῦρον. insili in latus.
Ἐμπλεόω. μ. ώσω. π. ωκα. &
Ἐμπλίθω. impleo, satior. Genit.
Ἐμπλήσσω. sine discrimine & iudicio, temerè.
Ἐμπλήκτος. ὁ. ὁ. ἡ. insulsus, stolidus.
Ἐμπλήκτως. ἐμπλήσσω.
Ἐμπλῶν. propriè. Item præter χωρὶς, apud Nicãd. & Archiloch. ἔμπλην ἐμοῦ, ille excepto.
Ἐμπλῆξαι. propriè de auibus in laqueos se inducẽtibus, ὥσπερ ὀρνέων, ὅτε δικτύοις ἢ παγίσιν ἐγκρούσουσιν. Eust. Iliad. ο.
Ἐμπληξία. ας. ἡ. terror, stupor, temeritas.
Ἐμπλέκω. immisceo, confundo, connecto, permisceo. Sumpta metaphora à multiplici filo textura, pro ἐμπλέκω.
Ἐμπνευματόω. inflo.
Ἐμπνευμάτωσις. ιος. ἡ. inflatio, inspiratio.
Ἔμπνευσις. ιος. ἡ. inspiratio.
Ἐμπνεύστος. stultus, euanidus.
Ἐμπνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. inspiro.
Ἔμπνοος. ὁ. ὁ. ἡ. spirans, uiuus.
Ἔμπνυον. spirauit, ad se redijt.
Ἐμποδίζω. μ. ίσω. π. ικα impedio.
Ἐμπόδιον. ὁ. τὸ. quod impedit, ut ἐμπόδιον τῶν φρονεῖν αἱ ἡδοναί, hoc est, impedit uoluptas cõsilium, &
Ἐμποδισμός. ὁ. ὁ. impedimentum
Ἐμποδίων. impedimento, in carcere, quod obstat. Aliquando manifestè, in manu, promptè, facilè. Vnde quæ in medio posita sunt, τὰ ἐμποδῶν, καὶ τὰ ὑπὸ ποσί dicuntur. Aristot. διὸ καὶ χαλεπὸν ἱδρὸν ἐμποδὼν ποιοῦντα. id est, in media urbe construunt. Et ὁ ἐμποδὼν καὶ ὑπὸ ποσὶ γιγνόμενος, obuius. Ἐμποδὼν ποιεῖσθαι. auertere, depellere, defendere. Ἐμποδὼν ἔχειν, offendere. Ἐμποδὼν γίνεται, impedit. Budæus in Comment.
Ἔμπροσθεν coram, ἔμπροσθεν.
Ἐμποικῶς. moderatè, iustè, mansuetè.
Ἐμποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. innasci facio, induco, genero. Ἐμποιεῖν φόβον, terrorem incutere.
Ἐμποικίλλω. μ. ιλῶ. π. ικα. uario, muto.
Ἔμπτιμνον. εἷμα. uestis pellicea.
Ἐμποίνιμος. ὁ. ὁ. puniendus, pœna dignus.
Ἐμπολαῖος. ὁ. ὁ. negotiator. Mercurij epitheton.
Ἐμπολεμέω. debello, uasto.
Ἐμπολέμιος. ὁ. ὁ. bello accommodus.
Ἐμπόλεμος. ὁ. ὁ. bellicosus.
Ἐμπολέω. μ. ήσω. π. ηκα. lucror, negotior. Budæus in Comment.
Ἐμπολή. ῆς. ἡ. &
Ἐμπόλημα. ατος. τὸ. negociatio, lucrum.
Ἔμπολις. ιος. ciuis eius ciuitatis.
Ἔμπολος. ὁ. ὁ. mercator.
Ἐμπομπεύω. ostentare & iactare.
Ἐμπόνημα. ατος. τὸ. laboramentum.
Ἔμπονος. ὁ. ὁ. laborum patiens.
Ἐμπόρευμα. ατος. τὸ. negociatio.
Ἐμπορεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαμαι. &
Ἐμπορέω. μ. ήσω. π. ηκα. lucror, negotior, mercor.
Ἐμπορία. ας. ἡ. negociatio.

Ἐμπορικός

Ἐμπορικός. ὴ. ὸν. mercatorius.
Ἐμπόριον. τὸ. locus ubi merces uenduntur.
Ἔμπορος. ὁ. ὁ. mercator. Propriè is dicitur ἔμπορος, & ἐμπορεύεσθαι, qui aliena uehitur naui, quos ὠνεόμενος appellāt, ἀπὸ τοῦ πόρου, quod iter id significat, quod mari cōficitur. Porphyr. primma quæst. in Homer.
Ἐμπορόω. orno.
Ἐμπορπῶ. coniungo, connecto.
Ἔμπουσα. ης. ἡ. spectrum, quod ab Hecate emitti solet uidendum miseris & calamitosis. Sic dictū putat Eustathius, quòd uno incedat pede. Alij, quod alterum pedē habeat æneum. Cæl. lib. 6. cap. 38. & Eras. prouerb. Proteo mutabilior.
Ἐμπρακτος. ὁ. ὁ. efficax.
Ἐμπράκτως. efficaciter, strenuè.
Ἔμπρεπος. decorus, similis, conueniens.
Ἐμπρέπει. decet, decori est, conuenit. Datiuo.
Ἐμπρήθω. μ. ήσω. π. ηκα. incendo, inflo. Accus.
Ἔμπρησις. εως. ἡ. &
Ἐμπρησμός. ὁ. ὁ. incendium, combustio.
Ἐμπρίω. μ. ίσω. seco. Ἐμπρίω τοῖς ὀδόντας, infrendo dentibus.
Ἐμπρόθεσμος. ὁ. ὁ. terminus datus.
Ἐμπροθέσμως τι ποιεῖν, est φῶς τι ἐμπροθεσμίας ποιεῖν, intra diem constitutum aliquid facere. Opponitur τῷ ἐκπροθεσμεῖν, quod est in mora esse. Bud. Com.
Ἐμπροθίεις. uelox.
Ἔμπροσθεν. ante, antea, olim, coram, à frōte, ante hac, superiore tēpore. Dorienses teste Corint. elidūt ρ & σ ἔμποθεν dicentes. Ἐμπροσθεν ποιεῖσθαι, opponere, & quasi προβάλλεσθαι.
Ἔμπροσθεν σοῦ. coram te.
Ἐμπρόσθιος. ὁ. ὁ. anterior.
Ἐμπροσθόκυρτος. ὁ. ὁ. cui est aculeus in ore.
Ἐμπροσθότομος. ὁ. ὁ. sectio ad anteriora quę fit. Gal.
Ἐμπροσθότονος. morbi genus, caput ad scapulas contrahens, quod & ὀπισθότονος appellatur.
Ἐμπροσθοτόνος. ὁ. ὁ. conuulsio dum ad anteriora prorsum declinat ceruix. Gal.
Ἐμπροσθουρητικά. animalia ex aduerso mingentia.
Ἔμπτωσις. εως. ἡ. ingressio, incidentia.
Ἐμπυϊκός. ὴ. ὸν. qui purulenta excreat.
Ἐμπύημα. τὸ. purulenta excretio, supuratio, uomica circa pectus. τὰ ἐμπυήματα, purulentæ excreationes, quæ sanguinis sputum sequūtur, ac propriè puris effusionem inter thoracem & pulmonem: nonnunquam quæuis suppurationes. Vnde
Ἔμπυος. ὁ. ὁ. suppuratione plenus, quem suppuratio infestat, saniosus, hulcerosus.
Ἐμπυόω. ώσω. π. ωκα. saniem genero. Neutrum
Ἐμπύρευμα. ατος. τὸ. incensio, suscitabulū, scintilla minimum ignis, reliquum fomentum. Bud. Com.
Ἐμπυεία. publicum iusiurandum, uaticinium, quod per flammam initur.
Ἐμπυριβήτης. ὁ. ὁ. ad ignem iens, igni idoneus, præfectus igni, olla quæ igni imponitur, qui tripus & ἀθῶρ uocabatur, comparata ad usum ad differentiam earum quæ ἀναθήματα ἢ κοσμοῦσι πρόπολεις appellabātur, hi enim ornatus causa tantum dicati erant templis ac domibus. Tripus in quo calefiebat aqua, qui & λουτροχόος, cui opponitur ἄπυρος τρίπους apud Homerum.
Ἐμπυρίζω. μ. ίσω. π. ικα. incendo. Accus.
Ἐμπυρισμός, pro ἐμπρησμός. incendium, dixit Hyperides flaccidiore uocabulo.
Ἐμπυροειδής. ἐς. ὁ. ἡ. ignitus.
Ἔμπυρον. ὁ. τὸ. holocaustum.
Ἔμπυρος. ὁ. ὁ. ignitus.
Ἐμπυροσκόπος. ὁ. ὁ. uates ex accensis uictimis futurorū rationē colligens, dicitur & λιβανομάντις & θυοσκόος, teste Eust. Iliad. ω.
Ἐμπυρδοῦν. exuri.
Ἐμπυρώτατος. candens, ignitus.
Ἔμπυστος. ὁ. ὁ. ἡ. scelestus.
Ἐμπυλάζω. condenso, coagulo.
Ἐμυσλάξαβε. auersatus est, & abominatus cum nauseа, ἀπεστρέψαβε, apud Nicand.
Ἐμυλήθη. contabuit. Hipp.
Ἐμύς. testudo aquatica, aliàs ὠμύς. Vide Aelianū. à Theodoro apud Aristotelem uertitur, mus aquatilis, uel testudo lutaria.
Ἐμφαινόμενα. quæ in speculo apparent, quasi repræsentata, simulata. Bud. Com.
Ἐμφαίνω. μ. ανῶ. manifesto, refero, simulo, similis sum, præfero, præ me fero, repræsento, quasi προφαίνω. Accus. Bud. Com.
Ἐμφαλκωμύος. implexus.
Ἐμφανής. ὁ. ὁ. ἡ. apertus.
Ἐμφανίζω. μ. ίσω. π. ικα. declaro, demonstro, tacitè & clam indico. Accus.
Ἐμφάνισις. demōstratio. Arist. Rhet. ad Alexand.
Ἐμφανικός. ὴ. ὸν. apertus, expressus, euidens, significans, significatiuus.
Ἐμφανικῶς. signanter, & insigniter.
Ἐμφανῶς. planè.
Ἐμφαρυξάμενος. ὁ. qui faucibus ruminauit, qui deuorauit.
Ἔμφασις. εως. ἡ. suspicio, significatio, demonstratio, εἰκών, ἀπεικόνισμα, repræsentatio, inanis rei exhibitio, simulachrum, id est, ὁμοίωμα, species ædita. ἡ ἔμφασιν ἔνι, speciem tantum præbere, & substantiæ simulachrum. Budæus in Comment. Imago quæ oculis obtruditur, & κατ' ἔμφασιν εἶναι, apparatus. Est & schema, cum

ma. cum subest in uerbis tacita quædam significantia, ueluti si dicas: Tu Cretensi fidem habes? nõ significat simpliciter hominem in Crete natũ, sed pro gentis illius ingenio perfidum.

Ἐμφαλικώτερον. expressius, significãtius, planius quod ἐμφαντικώτερον Synes. in epist.

Ἔμφαθον. τὸ. per emphasim dictum.

Ἐμφέρεια ας. ἡ. effigies, similitudo.

Ἐμφερής ές. ὁ. ἡ. similis.

Ἐμφέρομαι. deferor.

Ἐμφθός. ὄν. ὁ. elixus.

Ἐμφιλοκαλῶ. studere honestati.

Ἐμφιλοχωρέω. μ. ήσω. ω. ηκα. libenter moror. Neutr. absol.

Ἐμφιλοχωρῶν. amans loci seu regionis.

Ἔμφοβος. ον. ὁ. terrefactus.

Ἔμφορα. τὰ. grex ouium.

Ἐμφόρβιον. ον. τὸ. consumens, deuorans, abolens παπανικόν. Nicand.

Ἐμφορέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. satior, impleor, χορτάζομαι: ut ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων, ingurgitari obsonijs. Translatè pro insolenter & immodicè uti & exercere. Plut. τῇ ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, insolenter exercere imperiũ. Item pro frui in utramq; partem, ut ἀπολαύω. Bud. Comment.

Ἔμφορτος. ον. ὁ. ἡ. oneratus.

Ἐμφορῶ. infligo, incutio, γράφω: ut πολλὰς γράφει τῷ προσώπῳ πληγάς, Plutarch. Item importo, ut ἐκφορῶ, exporto. Idem γράφθαι τὴν βασιλικῶν γράφεται πλείστης ἄξια ἀπορίας. Bud. ibidem.

Ἔμφρακτος. ον. quod undiq; tectum est, ut πλοῖα ἔμφρακτα, nauigia opertorijs undiq; instructa, & munita.

Ἔμφρακτος ναῦς. nauis constrata seu tecta.

Ἐμφραξις ιος. ἡ obstructio, quæ & oppilatio aurium Latinè dicitur.

Ἔμφρακτος. ον. ὁ septus, munitus.

Ἐμφράττω. μ. ἄξω. ω. αχα. oppilo, obsepio. Accus.

Ἔμφρουρος. ον. ὁ. ἡ. custoditus.

Ἔμφρων. ον. ὁ. ἡ. prudens, sanæ mentis.

Ἐμφύλιος. ον. ὁ. ἡ. cõsanguineus, intestinus, contribulis.

Ἐμφυλίζω. inserere arbores.

Ἐμφυλισμός. ὁ. insitio, cum in truncũ calamus depangitur.

Ἔμφυλος. tribulis, gentilis. ἔμφυλος πόλεμος. bellum intestinum.

Ἔμφυμι. inhæreo.

Ἐμφύομαι. inhæreo, ingenero, insulto.

Ἐμφύς. ύσα. ὁ. inhærens.

Ἐμφυσάω. μ. ήσω. ω. ηκα. insufflo, inspiro. Datiu.

Ἐμφύσημα. ατος. τὸ. inflatio, & oculorum morbus excrescentia, cum palpebræ laxo quodam tumore, sine dolore tamen crescunt. Paul. Aegin. uocat hoc nomine omnem spiritũ flatuosum siue is in oculo, siue cursiue sub membranis quæ lacertos aut ossa ambiunt cõtentus fuerit. Vide etiam Gal. deffinitiones.

Ἐμφυτεῖα. ἀι. insitiones.

Ἐμφυτευτικόν. ν. τὸ. perpetuarium ius, emphyteuticũ uocabulo iureconsultis usitato uocatur.

Ἐμφυτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. insero. Accus.

Ἔμφυτος. ον. ὁ. ἡ. innatus, genitus, naturalis.

Ἐμφωλεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. latito. Neut.

Ἔμφωνος. ον. ὁ. ἡ. canorus, uocalis.

Ἔμψοφον. τὸ. suauium cum sonitu factum.

Ἔμψυχος. ον. ὁ. ἡ. animatus, uiuus, ἔμψυχον δίκαιον, uis loquens.

EN. in, cum datiuo coniungitur, & aliquando cum genitiuo, Atticè pro εἰς. per, inter. Spiritum habet tenuem, & accentu caret, ἐν οἷς, inter quos, & ἐν τούτοις, inter eos. Dorienses, item ἐν pro ὅν dicunt, ut ἐν χρόνῳ, ἐν τῷ ἀγορᾷ pro ὅν. Accipitur etiam nonnunquam ἐν pro super, nonnunquã pro intus, teste Moschop. ut ἐν λίθοις ἐμάχοντο pro ἐπάνω λίθων, & ἐν τῇ οἴκῳ ἐστὶν pro ἐν τῷ οἴκῳ.

Ἐν ᾅδου. apud inferos.

Ἐν αὐθείᾳ. in aperto, sub dio.

Ἐν ἀκαρεῖ. subito, momento.

Ἐν ἀκμῇ, & ἐν αὐθεῖ. in ipso ætatis flore, in robore ætatis.

Ἐν αὐτοῖς. intra se.

Ἐν βραχεῖ. paucis, in summa, modico temporis interuallo.

Ἐν γαστρὶ ἔχειν. ferre uterum, prægnantem esse.

Ἐν ἥβῃ τῇ ὥρας. in ipso ætatis flore.

Ἐν καιρῷ. opportunè, pro tempore.

Ἐν καλῷ. cõmodum Xenoph. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμᾶν, Non honestum esse dicebat. Idem, οἱ μὴ ὄντες ἐν καλῷ εἶναι νομίζοντες ἱππομαχεῖν, Incommodum existimantes. Bud. Com.

Ἐν κύκλῳ. circum circa, undique, in uniuersum, nullo prætermisso.

Ἐν κυτί. ad cutem, ad uiuum, propè.

Ἐν μέρει. uicissim.

Ἐν μέσῳ. in propatulo.

Ἐν νῷ ἔχω. recordor.

Ἐν ὀλίγῳ. summatim, continuò, paulo momento, citò.

Ἐν ὀξείᾳ καιρῷ. in momẽto, in puncto temporis.

Ἐν ὀργῇ εἶναί τινι. significat offendisse aliquem, eiq; inuisum esse. Gregor. ἦν μὲν πλέον ἐν ὀργῇ τοῖς ἀρεθουσίοις, Iam diu ipsi Arethusij infensi erant. Bud. Com.

Ἐν ὅσῳ. interea, diu.

Ἐν παιδί. in pueritia.

Ἐν παιδιᾷ. ioco.
Ἐν παιδαγωγίῳ. in schola.
Ἐν παραδύσει. in obscuro, latenter.
Ἐν παρόδῳ. obiter, in transitu.
Ἐν μέρει. uicissim. Plutarch. ἐν μέρει ἐν ἡμέρᾳ καὶ νύκτα ποιῶν. Accipitur etiam aliter. Lucian. παρὰ χεῖρα χρησάντων, per manus recte ducta alternantium. παρὰ χεῖρα κρίσεις, uno dempto totidem. οἱ καθ' ἕνα, καθ' ἕκαστον, singuli. Item de uirtutibus mulierum, καθ' ἕνα τῶν γαλατῶν παρεδίδου σφαγιαζόμενον. id est, singulos tradebat interminendos. Quod etiam dicitur καθ' ἕνα, & καθ' ἕνα, singula. Bud. Com.
Ἐν παιδιᾷ. serio.
Ἐν τάξει. loco & uice, ordine, uicissim.
Ἐνταῦθα. hac cum genitiuo. hic, nunc ibi. Thucyd. ἢ ἐπέρχεται ἐντεῦθα ὁρμίζοντες, Ad hãc continentem contendunt.
Ἐν τάχει, διὰ τάχους, διὰ τάχους, κατὰ τάχους. Idem significant, primo quoq; tempore, citò.
Ἐνθένδε. deinde.
Ἐν τῇ ἑαυτοῦ. in patria sua.
Ἐν τοῖς. inter quos. Ἐν τοῖς τότε λόγοις, hic per id tempori eloquentissimus.
Ἐν τοῖς μάλιστα. in primis.
Ἐν τοῖς πρότερον. in prioribus.
Ἐν τούτοις. apud hos.
Ἐν τούτῳ. inter hæc, interea, unà, interim, pariter, tum.
Ἐν τούτῳ καιρῷ. hoc tempore, tunc, dum.
Ἐν τῷ δέ. interea dum.
Ἐν τῷ δέοντι. opportune, cum oportet.
Ἐν τῷ θέρει καὶ θέρους. id est tempore messis.
Ἐν τῷ μέρει. uicissim.
Ἐν τῷ μεταξύ. interea.
Ἐν τῷ παυστίκα. &
Ἐν τῷ παχρῆμα. &
Ἐν τῷ πόνῳ. nunc, in præsentiarum.
Ἐν τοσούτῳ χρόνῳ. tantillo temporis, tam breui tempore.
Ἐν ὑστέρῳ. in posterum.
Ἐν φόβῳ εἰμί. timeo.
Ἐν χρῷ. ad cutem, ad uiuum, propè. χρῷ autẽ pro χρῶτι accipitur per ἀποκοπήν.
Ἐν ᾧ. in quo, quando, dum. Aliquando pro διό.
Ἐν. ἑνός. τὸ. unum.
Ἐνεβρύομαι. glorior. Depon. datiuo.
Ἐνεβρύω. idem. παρὰ τὸ ἄβρος. Etym.
Ἐναγής. ἐς. ὁ. ἡ. execrabilis, detestandus, deuotus, sacer. Bud. Com.
Ἐναγίζω. μ. ίσω. σ. ικα. parento, sacrifico, benedico, excipio. ἅγος γὰρ τὸ μίασμα. Item occido. item comburo. Etym. Neut. accus.
Ἐναγίσματα. ων. τὰ. exequiæ.
Ἐναγισμός. δ. ὁ. religio, uictima, μιασμός.
Ἐναγκαλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. gero sub brachio, inunco, amplector. Depon. accus.
Ἐναγκαλιζόμενος. amplexans.
Ἐναγκωνίζω. declino, inclino, cubito incumbo.
Ἐναγκυλίδομαι. amento uibro, hastam eiaculor. Xenoph. ἐχρῶντο δὲ οἱ ἕλληνες τοῖς τῶν γαντίων τοξεύμασι μεγάλοις οὖσιν ὡς ἀκοντίοις. καὶ ἔβαλλον γαγκυλῶντες.
Ἔναγχος. nuper, paulo antè, modo, recens, propè.
Ἐναγχωθείς. έντος. ὁ. oppressus. (Etym.
Ἐνάγω. μ. άξω. π. αχα. induco, incito, urgeo, adduco, ut γήρας ἀθυμοτέρους ἀθυμοτέρους, Plut. Budæus
Ἐναγωγή. accusatio. (Com.
Ἐναγώνιος. ὁ. certaminum præfectus, Mercurij nomen.
Ἐναΐος. anniculus, idem quod ἔνιος. Bud. Com.
Ἐναέριον. τὸ. in aëre degens, aëris particeps. Stra.
Ἐνάζω. in tẽplis nota facio, supplico, precor, dona offero. Etym. Ego malim ὀνάζω, per εὐ diphthongum.
Ἐναθρεῖν. fixis oculis intueri.
Ἔναιμα. τὰ. emplastra quæ cruentis uulneribus imponuntur.
Ἔναιμος. sanguine præditus, uiuus. Herod. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται γαιμοί τε καὶ σαρκώδεες. Gaza γαιμαζῶα apud Aristotelem uertit animalia sanguinea.
Ἐνάριοι. οἱ. Scythæ enirati, uel uates Scythici, quos ἀνανδρίας Hipp. uocat, & muliebria subire munia testatur, sunt qui bellatores apud Ionas γάριας dici autumat.
Ἐναίρω. μ. αρῶ. π. κα. occido, spolio, destruo. παρὰ τὸν ἄρειον τὸν πόλεμον. Etym. Accus.
Ἐναλίσκεσθαι. perire, senescere.
Ἐνάσιμα. τὰ. sortilegia.
Ἐναισιμία. ostentum, prodigium.
Ἐνάσιμος. σ. ὁ. idoneus, decens, utilis, suauis, uerax, scius officij.
Ἔναισμα. ατος. τὸ. indicium, inustio, signum.
Ἔνακμος. σ. ὁ. robustus.
Ἐναλείφω. illino.
Ἐναλίγκιος. σ. ὁ. similis. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ. uide
Ἐνάλιος. σ. ὁ. ἡ. marinus. (Etym.
Ἐναλλάγδιν. uicissim, implicitè.
Ἐναλλαγή. ῆς. ἡ. immutatio. Bud. Com.
Ἐναλλάξ. uicissim, permutanter, uice uersa, è contrario. Bud. Com.
Ἐνάλλαξις. idem quod ἐναλλαγή.
Ἐναλλάττω. μ. άξω. τ. χα. immuto, τὸ μεταπίθημι τὴν πάξιν αὐλιτρόφως. Accus. Bud. Com.
Ἐνάλλομαι. insilio, ἐμπίπτω, ἐμπηδάω. Depon. Bud. Comment.
Ἔναλλος. α. ὁ. uarius.

Ἐναλύω. immoror.
Ἐναμβλύνω. languidum reddo, & tardum.
Ἐναμμα. ατος. τὸ. innexio, infixio, tactus.
Ἐνανθρωπήσας. αντος. qui humanam carnem assumpsit.
Ἐνανθρώπησις. ιος. ἡ. incarnatio hominis.
Ἐνανθρωπίζω. μ. ίσω. π. ικα. incarno. Neutr.
Ἔναντι. in conspectu.
Ἐναντία. aduersus, contrà. Datiuo.
Ἐναντίβιος. ου. ὁ. aduersarius, contrariam habens uirtutem.
Ἐναντιόομαι. μ. ώσομαι. π, ωμαι. aduersor. Datiuo.
Ἐναντίον. coràm, contrà.
Ἐναντιολογία. ας. ἡ. contradictio.
Ἐναντίος. α. ὁ. contrarius. πρὸς ἐναντίων. uide Aristotelem statim post prædicamenta. Significat autē ἐναντίον sæpenumero simpliciter oppositum, non autem proprie contrarium.
Ἐναντιότης. ητος. ἡ. contrarietas.
Ἐναντιόφωνον. contrariæ uocis.
Ἐναντίωμα. ατος. τὸ. &
Ἐναντίωσις. ιος. ἡ. contrarietas.
Ἐναπαωρέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. pendeo.
Ἐνάπαλος. α. ὁ. mollis.
Ἐναπφλᾶσμαι. impense glorior.
Ἐναπεργάζομαι. facio, fabricor, conficio.
Ἐναπερείδομαι. firmo, innitor.
Ἐναπεχέω. inferuefacio.
Ἐναποθωκεύω. μ. εύσω. υ. εύκα. insideo.
Ἐναποκάμνω. deficio.
Ἐναποκύω. μ. ύσω. υ. υκα. uicina partui sum, parturio. Neutr. absol.
Ἐναπολαμβάνω. cohibeo, coarto, constringo, perstringo, σωέχω. Bud. Com.
Ἐναπολείπομαι. occupor.
Ἐναπολῆφθέισα. ἡ. occupata.
Ἐναπόλειψις. reliquiæ.
Ἐναπόληξις. interclusio, cohibitio, conclusio. Bud. Comment.
Ἐναπομάττεσθαι. imprimere.
Ἐναπομόρξυνμαι. detergo. Bud. Com.
Ἐναποπλύω. eluo.
Ἐναποτίθεμαι. ibi depono, relinquo. Bud. Com.
Ἐναποψύχω. crepitum uentris emitto, caco ἀφορεβόω, excrementa uentris eicijo apud Hesiod. at Homerus accipit pro animo linquor & deficio, expiro, morior. Ilud à ψύχω deriuari, hoc à ψυχὴ, uolunt.
Ἐνάπτομαι. in manus sumo, arripio. Bud. Com.
Ἔναρα. τὰ. arma, exuuiæ, spolia. ἀπὸ τοῦ ἀίρειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀραῖν τὸ ἁρμόζειν, ἃ ἥρμοστο τοῖς σώμασιν. Etym. Inferius scribitur ἔνερα.
Ἐναράττω. strepo, ferio.
Ἐναραφόρος. ὁ. spolia gerens.
Ἐνάργεια. ας. ἡ. euidentia. propriè sermonis perspicuitas & puritas. Etym. Vide ἐνέργεια. Estq; figura qua ita res oculis obijcitur ut geri nō cōmemorari uideatur.
Ἐναργής. ές. ὁ ἡ. manifestus. παρὰ τὸ ἀργόν, τὸ λευκὸν καὶ φανόν.
Ἐναργῶς. expresse.
Ἐνάρεσθαι. occidere, perdere, inuidere, frui.
Ἐνάρετος. ον. ὁ. ἡ. fortis, præclarus.
Ἐνάρης. insertus, adaptatus.
Ἔναρθρος. ον. ὁ. ἡ. articulatus, perfectus.
Ἐνάρθρωσις. ιος. ἡ. in ossium compositione dicitur, quando excipiēs cauum altius est, & caput quod ei inseritur oblongum.
Ἐναρεῖς. οῖ. milites, spoliorum detractatores.
Ἐναρίζω. μ. ίσω. υ. ικα. occido, armis spolio. Accusatiuo.
Ἐναριθμέω. annumero.
Ἐναρίθμητος. η. ὁ. annumeratus.
Ἐναρίθμιος, &
Ἐναρίθμος. η. ὁ. qui inter alios nullo est numero uel comprehensus numero Dati. iungitur & Genit. ut ἐναρίθμον τῶν πολλῶν apud Platonem unus de multis. Sic Horatius, numerus sumus & fruges, &c.
Ἐναριφόρος. spolia ferens, uictor.
Ἐναρκεῖ. sufficiens, uel idoneum est, fieri potest.
Ἐναρκτοῦειν. occidere.
Ἐναρμόζω. admoneo. Accus.
Ἐναρμόνιος. α. ὁ. concinnus.
Ἐναρμόττον. τὸ. congruens.
Ἐναροκτάνταις θάνατος. dicitur ab ἐναίρειν καὶ κτείνειν uocibus eandem significationem habentibus. Eust. Iliad. δ.
Ἔναρος. α. ὁ. execratus, diris deuotus.
Ἐνάρφορος. bellicosus. ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ἔναρα. Ety.
Ἐνάρχομαι. auspicor, incipio. Bud. Com.
Ἐνάς. ἀδος. ἡ. unitas.
Ἐνασελγαίνειν. scortari. Bud. Com.
Ἐνάθλω. habitaui.
Ἐνασμενίζω. libenter delector, oblecto me in re aliqua. Datiuo.
Ἐνασπίζεσθαι. armor.
Ἐνασήσομαι. inhabito.
Ἐνασράπτω. ἄψω. π. ἄψα. interno splēdore radio.
Ἐνασχολέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. occupor. Depon. Datiuo.
Ἐνατενίζω. μ. ίσω. π. ικα. intentè respicio. Datiuo
Ἐνωσδὸς. uiuus, uocalis.
Ἔναυλα. quæ sunt in uestibulo, & ante oculos.
Ἐναύλημα. οἴκημα. domicilium.
Ἐναυλίζομαι. μ. ίσομαι. υ. ισμαι. tendo, inhabito, immoror. Depon. absol.
Ἔναυλος. α. ὁ. inhabitans, μυχός. Item trames, torrens, flumen per angustum iens, fossa angusta. Item

ſta. Item inſonans, perſonãs, quod recens uel modo inſonuit, aut memoratum eſt. Etym. Lucian ἡ φωνὴ τῶν ἀκουόντων ἐναυλοῦται.

Ἐναυσμαῖος. ὁ. ἐμπύρευμα, λειψανον, fames, fax, id eſt incitamentum. Bud. Com.

Ἐναυχάομαι. iacto, glorior, καυχάομαι.

Ἐναύω. redaccẽdo, accendo, ſupplico. Bud. Com.

Ἐναφιάσαι γόνον. inſtillare fœturam.

Ἐναφίημι. inſero, immitto.

Ἐνγόνασις. ſydus cœleſte homini protẽtis utrinque ulnis in genua procumbenti ſimile, apud Aratum & Higinium.

Ἐνδαϊος. ον. ὁ. ἡ. bellicoſus, trucidatus.

Ἐνδαιτέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. cõuiuor. Depon.

Ἔνδακρυς. ὁ. ἡ. lachrymoſus.

Ἐνδάπιος. ον. ὁ. indigena, localis.

Ἐνδατέομαι. conteror, ſcindor, μερίζομαι, κόπτομαι. Nicand.

Ἔνδαυλος. ὁ. piloſus, denſus.

Ἔνδε. interim, πῶς τότε δὲ, ἐν αὐτοῖς δὲ.

Ἐνδεής. εος. ὁ. defectus.

Ἐνδεής. εος. ὁ. ἡ. deficiens, inferior, indigens.

Ἔνδεια. ας. ἡ. indigentia defectus. Eſt & figura apud grammaticos, Ionibus peculiaris, cum aliqua litera principio dictionis detrahitur, ut εἶα pro γαῖα. Tryphon in Appendice. Item quando defectus eſt temporis, id eſt quantitatis, aut cum ſyllaba una, aut plures deficiunt: apud eundem.

Ἐνδειγμα. ατος. τὸ. oſtenſio, exemplum.

Ἐνδείκνυμαι. oſtendo, ſpecimen rei prębeo, oſtentabunde in medium prodeo, iacto me, uendito me alicui, plauſum à circũfuſa turba capto, προεκδείκνυμαι, παρεπιδείκνυμαι. Demoſth. & Plut. Et etiam uerbum medicorũ. Galen. 9. Thera. οὐλόγως δίκπτε τὰ μὲν σωεκδείκνυται τὴν φλεβοτομίαν. id eſt indicant. Bud. Com.

Ἐνδείκνυμι. defero, & poſtulo in iudicio, φαίνω.

Ἐνδείκτης. delator, quadruplator, ſycophanta.

Ἔνδεινος. ον. ὁ. ἡ. grauis.

Ἔνδειξις. εως. ἡ. demonſtratio. Item accuſatio, delatio, δίκη ἐπὶ τὰ δημόσια πολίτων, φάσις. Item iactatio, uenditatio, oſtentatio. Eſt etiam indicatio rei præuertẽdæ medico, in primisq; animaduertendæ. Bud. Com.

Ἕνδεκα. undecim. οἱ. ἕνδεκα, undecim uiri capitales, qui ſic erãt Athenis, ut Romæ triumuiri.

Ἐνδεκάκις. undecies. (Bud. Com.

Ἐνδεκάκρηρος. ὁ. undeciremis.

Ἐνδεκάκλινον. τὸ. undecliniũ, undenos habens thoros.

Ἐνδελεχής. ὲς. ὁ. ἡ. ſimilis, perennis, continuus, perpetuus.

Ἐνδελεχία. ας. ἡ. aſsiduitas.

Ἐνδελέχισμός. ὁ. continua mobilitas, qualis in anima cognoſcitur.

Ἐνδελεχῶς. continuò.

Ἐνδεξιῶς. aptè, idoneè.

Ἐνδεόμαι. obligor.

Ἐνδεόνδι. in tempore.

Ἔνδεσμα. ατος. τὸ. uinculum.

Ἐνδεσμεῖν. inuoluere, illigare.

Ἐνδιδυκής. ſimilis, ἐμφερὴς, ὅμοιος.

Ἐνδιδύω. madefacio, apud Theocr.

Ἐνδέχομαι. libens admitto, παραλαμβάνω, ἀκροάομαι, πείθομαι. Ἐνδέχομαι τὴν αἰτίαν τούτου, αὐτὸ τοῦ αὐαδέχομαι, recipio in me crimen, & culpam præſtare uolo. Demoſth. πάντα γὰρ ἐνδέξαιτο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πεπραγμένα, Omnia in ſe recepit, ſeſe reum omnium fecit. Et ἐνδέχεται imperſonaliter, capit, licet, facultas eſt, poſsibile eſt, probabile eſt, defendi poteſt, uſu uenit, Bud. Coment.

Ἐνδεχόμενον. ον. τὸ. poſsibile, contingens. ἢ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit. Antiphon. ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλαζον. Iis ſupplicijs affecerunt, quorum res ipſa facultatem eis dedit. Iungitur etiam cum ſuperlatiuo. Ariſtot. ἕνεκεν τοῦ ζῆν τοῦ ἐνδεχομένως ἀρίστως. Quàm fieri poteſt optimè, quàm humana natura capit optimè. Qui autem τὸ ἐνδεχόμενον differat τοῦ δυνατοῦ, uide Bud. Com. & Ariſtotelem in quarta ſectione de enunciatione.

Ἐνδεῶς ἔχω. indigeo, ἐλλείπομαι.

Ἐνδεῶς πράττων. tenuiter agens, pauper.

Ἔνδηλος. ὁ. manifeſtus.

Ἐνδημέω. μ. ήσω. π. ηκα. præſens ſum, domi ago.

Ἐνδημία. præſentia.

Ἔνδημος. ον. ὁ. ἡ. publicus. Vnde ἔνδημοι ἀρχαί, tribuni plebis.

Ἔνδια. ας. ἡ. dolor, meridiatio.

Ἐνδιάζω. μ. άσω. π. ακα. ſum tranquillus. dormio in meridie. Neutr. abſol.

Ἐνδιάθετος. ον. ὁ. ἡ. internus, intrinſecus, animoſus, in animo ſitus.

Ἐνδιάθετος λόγος. apud Gal. affectuũ capacem rationem uertit Eraſmus, cui opponitur ὁ προφορικὸς λόγος, qua mentis cõcepta exprimimus.

Ἐνδιαβρύπτειν. ludibrium, & delitias facere.

Ἐνδίαυλος. ον. ὁ. foramen in naui per quod aqua emittitur.

Ἐνδιαιτάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. διαβίβω. inſum, inhabito. Depon. abſol.

Ἐνδιαίτημα. ατος. τὸ. domus uoluptuaria.

Ἐνδιαλλάττω. immuto. Ariſtot. Bud. Com.

Ἐνδιάω. τὸ. ἐνδιαυτάομαι, & meridior, μεσημβριάζω.

Ἐνδιατρίβω. uerſor, locum frequento. Datiuo.

Ἐνδιδύω

Ἐνδίδω. μ. ώσω. π. ωκα. cõsentio, indulgeo. accus.
Ἐνδιδύσκω. induo.
Ἐνδίδωμι. μ. ώσω. π. ωκα. do tergũ, remitto, concedo, inclino, mollifico, intus do, dedo. Accus.
Ἐνδίκη. ἐνδίκως. iure.
Ἔνδικος. ς. ὁ. iustus.
Ἐνδικβᾶν. excolare, per saccum transmittere uinum, apud Plutarch.
Ἐνδίνα. τὰ quasi ἐνδὺν τῶν ἐνῶν ὄντα. intestina, quòd illinc sint tormina uentris, uel ab ἐνὸς δινεῖσθαι, secundum alios est ἡ ἐνδὺν ἢ ὅπλων στέγη. Eust. Iliad. ψ.
Ἔνδυν. τὸ. habitaculum, διαβιβή, ἐνδία τῶ ἔβνης, spelunca apud Oppianum. Eust. in Odyss. interp. sic, ἐνδία, inquit, ἐχ ἁπλῶς αἱ ὅπα δλήποτε διαβιβαὶ, ἀλλ' αἱ ὑπὸ γῆν ἢ τὸν κατ' αὐτὴν ἄερα.
Ἐνδιος. ς. ὁ. humidus, meridianus.
Ἐνδίφριος. ς. ὁ. confessor.
Ἔνδοθεν. intus, ex adyto.
Ἐνδόβρα. αἱ. præsegmina corij recenter detracti.
Ἐνδοῖ. pro ἐνδον. intus.
Ἐνδοιάζω. μ. άσω. π. ακα. dubito.
Ἐνδοιαδής. ἐνος ὁ. cunctatus, dubius.
Ἐνδοιάσιμα. τὰ. formidanda Lucian.
Ἐνδοιασμός. dubitatio.
Ἐνδοίαστος. dubius.
Ἐνδόμυχος. ς. ὁ. tectus, abditus, intus latẽs, occultus quasi in domus penetralibus abditus & reconditus. Cic. ad Atticum.
Ἐνδομυχῶ. intus lateo. Vnde ἐνδομυχὸν κακόν, cæcum malum. Bud. Com.
Ἐνδόδια. τὰ. intestina, uiscera.
Ἔνδον. intus. uide ἔσω. & Ammonium in ἐνδον.
Ἔνδοξον. τὸ. gloria, fama, honestum, & τὰ ἐνδοξα probabilia, Aristot.
Ἔνδοξος. ς. ὁ gloriosus, ἔνδοξος. Item δόξαστος, opinabilis, & credibilis Aristot. cui opponitur παράδοξος. Bud. Com. Ammonius distinguit ab ἐπίδοξος.
Ἐνδοξότατα. gloriosissimè.
Ἐνδόξως. honorificè.
Ἐνδοσιμον. ς. τὸ, ansa, τὸ ἀρχῆς τῆ κινήσεως ἄκρον. Est (inquit Bud. Cõ.) auspicatus rhythmi, uel melodiæ, & præscriptum quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorum oportebat. quo ædito, quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factũ, ut pro inuitamento & occasione data poneretur.
Ἔνδοσις. ιος. ἡ. remissio, cõcentus, æquabilitas, distributio, dispositio.
Ἐνδότατος. ς. ὁ. intimus.
Ἐνδοτέρω. interius.
Ἐνδρομή. ῆς. ἡ. certamen est, de quo Plutarchus de Musica.
Ἐνδρομίδες. αἱ. uincula.
Ἐνδρομίς. ίδος. ἡ. calciamenti genus, quo uteban tur cursores in certamine, & uestis genus uillosæ & hirsutæ, cuius meminit Martial. Vide Bayfium de Re uest.
Ἐνδρόνη. ἡ genus saltationis.
Ἔνδροσος. ς. ὁ. roscidus.
Ἐνδρυον. ς. ὁ. temo, medium cor arboris, Melanchton interp. lignum temoni proximum.
Ἐνδυασμός. dubitatio, malim per οι in antepenultima.
Ἐνδυκές. τὸ. quod multo labore iucundum efficitur, diligens, tutum.
Ἐνδυκές. aduerb. apud Nican. assiduè continuè.
Ἐνδυκέως. accuratè. (σωεχῶς.
Ἐνδύκιον. τὸ. gratum, tutum, fidele, simile.
Ἔνδυμα. ατος. τὸ. indumentum.
Ἐνδυμάτα. τὰ. leges musicæ sunt Argis, siue Argolica celebritas, & saltatio.
Ἐνδυναμόω. confirmo.
Ἐνδυνέουσι, induunt.
Ἐνδύομαι. ingredior Plutarch. εἰς τὸ λυβόλιον ἐνδυόμενος. Et Aristot. de Ani. 1. εἰς τὸ τύχον ἐνδυόμενος σῶμα. In quo significatu cũ datiuo conuiunxit Xenoph. Plato subire dixit cum accus. Et ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν, pro induere se laqueis, uel retibus dixit Xenoph. Bud. Com.
Ἔνδυσις. ἡ. ingressus.
Ἔνδυο. celeriter, Menandro.
Ἐνδυτά. τὰ. indumenta, περιβλήματα, annicula, Epigram.
Ἐνδύω. μ. ύσω. υσα. induo. Accus.
Ἔνδωρος. crudus, intemperans.
Ἐνεαρίζω. in uere ago.
Ἐνεγγύς. propè.
Ἐνεγκαμφίη. ης. ἡ. patria.
Ἐνεγκεῖα. mater natale solum.
Ἐνέγκω. fero, ὑπομφέω, κομίζω non est in usu, sed prior aorist. & infinit. Vide Moschop. ἡ ἐνεγκεῖα, patria, ἡ παρεῖς, ἡ ἡ μητήρ. Bud. Com.
Ἔνεδρα. ας. ἡ. insidiæ. Itẽ anus & sedes Hipp. dicitur ἐνέδρα, quasi ἕδρα adiecta præpositione ἐν ad euidentiorem rei explicationẽ teste. Gal.
Ἐνεδρεύομαι. insidijs claudor, & circumuenior. Lucianus.
Ἐνεδρεύω. μ. εύσω. υκα. insidior. Neutr. dat.
Ἐνειής. ἐος. ὁ. ἡ mitis, suauis, beneuolus.
Ἐνέκω. pro ἐνέγκω Ionicè, fero.
Ἐνειλέω. μ. ήσω. π. ηκα. inuoluo. Et passine ἐνέλλομαι, uersor, inuoluor. Plut. de cæde Cæs. δηλαδὴ νόμιμος ὥσπερ θηρίον ἐνέλεγε ταῖς πανταχῆ χερσίν. Bud. Com.
Ἐνείλημα, & ἐνείλημμα. ατος. τὸ. uolumen.
Ἔνειμεν. assistimus.

Ἔνειμι. insum.
Ἔνεω. mitis.
Ἐνειτή. minæ.
Ἐνέργω. prohibeo.
Ἐνέρω. infibulo, traijcio, ἐμπερονῶ, infero, apto. Bud. Com.
Ἕνεκα, & ἕνεκεν. propter. Genitiuo iungitur. τὸ οὗ ἕνεκα finem significat, hoc est actũ. Aliquando subauditur, ut τοῦ ἀρετῆς, αὐτὸ τοῦ ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. Sed εἵνεκα, εἵνεκεν, οὐ ἕνεκα apud poëtas in usu sunt. Bud. Com. Ammonius distinguit à χάριν. Vide ἕνεκα apud eundem.
Ἐνεκολάβισεν. apud Aristoph. buccellæ in modũ deglutijt & absumpsit, à λόλον, cibus, unde κόλαβος, hoc est, offula.
Ἐνεκείνωσε. alligauit, fibula annexuit. malim ἐνεκέκωσε.
Ἐνέκωρζαν. offenderũt. Datiuo pro ἐνέκυρζαν, impegerunt.
Ἐνελός. hinnulus.
Ἔνεμα. Aeginetę ab ἐνίημι, ut ἔνθεμα, id quod immittitur, ut ἔγκλυσμα, id est quod infunditur per inferna in aluum. Id etiam τὸ ἐνιέμενον dicitur. Cels. & Plin. infusum uocant.
Ἐνεοί. οἱ. qui à primo ortu muti sunt, & inarticulate loquuntur, quemadmodum in talibus nihil est, quod ad uitæ actiones sit utile, ita superuacaneum, frustraneum, quodq; nihil ad rem facit, ἐνεόν uocat Hipp.
Ἐνεός. mutus, stultus, surdus. inferius per duplex νν scribitur.
Ἐνεπίδημος. ὁ. ὁ. publicus, ἔνδημος, popularis.
Ἐνεπισκήπτεσθαι. dicebãtur creditores, qui publicatis bonis cuiuspiam, experiebãtur contra populum ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Bud. Com.
Ἐνέπω, uel poëtice ἐνέπω. dico, narro.
Ἔνορα. exuuiæ, spolia. malim ἔναρα.
Ἐνεργάζομαι. operor.
Ἐνεργὰ χρήματα. quæstuosæ, fœnusq; pensitantes pecuniæ. Latinè dicitur pecunia fœnore occupata. Contrarium autem sunt ἀργὰ χρήματα. Bud. Com.
Ἐνέργεια. ας. ἡ. actus, actio, efficatia. Energia (apud Iulium Rufinianum) eadem figura quæ hypotyposis uidetur: ego potius eo sensu ἐνάργειαν legerim. qua formam rerum, inquit ille, & imaginem, ita oratione substituimus, ut lectorum oculis præsentiæq; subijciamus.
Ἐνεργέω. μ. ήσω. τ. ηκα. ago, operor.
Ἔνεργμα. τὸ. effectus.
Ἐνεργής. ἐος. ὁ. ἡ. cultus, efficax, operosus, adiutor.
Ἐνεργικός. ὁ. ὁ. actiuus, efficax.
Ἐνεργίς. ἡ. εὐγλωττός κάθεσις τῶν χορῶν.
Ἔνεργμος, siue ἐνέρξις. pulsus citharæ, aut clauus in medio citharæ, unde chorda alligatur.
Ἐνεργός. ὁ. ὁ. ἡ. laboratus, cultus, strenuus.
Ἐνεργούμενοι. obsessi à dæmonibus.
Ἐνερείδω. inhæreo.
Ἐνερυθής. ἐος. ὁ. ἡ. rubens, rubicundus, utitur ea uoce. Cic. ad Atticum. Epist. lib. 12.
Ἔνερθε. infra, quasi ἐνέροθεν, sub terram.
Ἔνερος. ὁ. inferus, mortuus, quasi ἐν ἐρᾷ, id est in terra positus.
Ἐνερόχρωτοι. habentes colorem qualem mortui obtinent, lurido colore præditi.
Ἔνερσις. coaptatio, combinatio.
Ἐνέρτερος. inferior, demissior.
Ἐνεσία. ας. ἡ. iussus, immissio, consiliũ, uolũtas.
Ἐνεσκιρῶσθαι. incrustari, sordidari.
Ἐνεσπαργανωμένοι. οἱ. in cunis iacẽtes apd Herac.
Ἐνέσαι. obstat, opus est.
Ἐνέσακται. instillatum est, Odyss. β.
Ἐνέσκε. obsistebat.
Ἐνέσκε πόλεμος. cõmissum est bellũ, Demosth. & Isocr. Et ἐνεσκόπει πόλεμον dicũt pro nondum finito, & adhuc uigente, duranteq;.
Ἐνεσκῦια δίκη. lis contestata. Bud. Com.
Ἔνεστιν. τὸ. ἔξεστιν. est, licet, inest.
Ἐνέστιος. ὁ. ὁ. ἡ. domesticus.
Ἐνεστώς. ῶτος. ὁ. præsens.
Ἐνετή. ῆς. fibula, ab immittendo.
Ἐνετία. ας. ἡ. Venetia.
Ἐνετός. ὁ. ὁ. Venetus.
Ἔνδυ. acclamatio quædam.
Ἐνδυδαιμονέω. felix uiuo, felixq; morior.
Ἐνδυδικίμεω τὸ εὐδοκιμῶ ἐν πᾶσι πράγμασι. Budæus Comment.
Ἐνδύναιον. τὸ. culcitra, in qua quis cubat.
Ἔνδυνος, & ἐνδύναιος. in lecto positus.
Ἐνδυτυχῶ. in re quapiam feliciter ago & uiuo. Bud. Comment.
Ἐνδυωχεῖσθαι. cõuiuari, conuiuijs indulgere. Bud. Com.
Ἐνέφηνε. ostendit.
Ἐνέχεται. μ. ἐξόμαι. reus uel obnoxius fio, ut ἐνέχομαι θανάτῳ, hoc est, ὑπόκειμαι, adducor, rem habeo. Vnde ἐνεχόμενος τοῖς μιάσμασι, qui piaculum admisit in deum, ἐνοχλήσιος, ἀνόσιος. Et ἐνεχόμενος τῇ ἀρᾷ, diris imprecationibus deuotus, detestandus. Bud. Com.
Ἐνεχέμπτω. screabat. Lucian. in Gal.
Ἐνεχυράζειν. pignora capere.
Ἐνεχυράζομαι. mea pignora capiuntur. Et actiue, pignora capio. Bud. Com.
Ἐνεχύρασμα. ατος. τὸ. oppignoratio.
Ἐνεχυριάζω. μ. άσω. τ. ασα. alieno, ἐνεχυράζω.
Ἐνεχυραστής. ὁ. ὁ. pignerator.
Ἐνεχυριασμός. ὁ. ὁ. redemptio ꝑ uita propria, uel pignore.

Ἐνέχυρον. σ. ὸ. pignus, arrabo. Λυρίως γὰ ἐνέχυρον λέγομεν τὸ παρακαθὲν τῶ δανιστῆ. τὸ ἢ μὴ παρακαθὲν ἀλλὰ συμφωνηθὲν ὑποθήκη ἐστίν. Ex legibus. Item Λυρίως γὰ ἐνέχυρον τὸ λινυτὸν λέγεται σήμερον τὸ ἐν χειροὶ διδόμενον. Ἐκ τῶν νόμων καὶ τοῦτο. Tho. Mag. admonet hanc uocem in numero multitudinis tantũ usurpatam Atticis.

Ἐνέχω. insisto, adduco, insidior, simul ligo, tenax sum iniuriarum, misceo, infundo.

Ἐνζευγνύω. μ. ξω. τ. συχε. iungo.

Ἔνη. Atticè tricesimus dies uel postremus mẽsis, dicitur etiam νέα. Bud. Com. Solon eum diem primus ἕνην καὶ νέαν nominauit. Laërtius lib. 1. in Solone. Item tertia luna siue perendinus dies ut apud Aristoph. θάρσει, Λατακτοῦξη ἡμὰν εἰς ἔνης ἐλθῆς, pro εἰς βίτην.

Ἐνηβκτήρια. τὰ. ἐνδοχκτήρια. domus ad quam uoluptatis causa diuertitur, cœnaculum, He-

Ἐνήδυνον. uoluptuarium, delicatum. (rodotus.

Ἐνήεια. ας. ἡ. mansuetudo.

Ἐνηής. ἐος. ὁ. γνῶμης. prudens, mitis.

Ἐνηθόμενος. moratus, incessens.

Ἐνῆκα. inserui.

Ἐνήλατα. τὰ. claui rotam in axe continentes, Eurip. extulit & Λιλιμάκων ἐνήλατα, sic uocans τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα, ὡς γνήμμονα τοῖς μικροῖς τῶν λιλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν αὐταῖς ὁμοίων. sic Eust. Iliad. ε.

Ἐνηλλαγμένως. uicissim, ordine commutato.

Ἐνήλακτος. σ. ὁ. conciliatus.

Ἐνήλικος. σ. ὁ. pubescens.

Ἐνηλύσιος. attonitus, fulmine ictus.

Ἐνῆμαι. insideo.

Ἐνῆμαρ. nouem dies.

Ἐνημμένος. ου. ὁ. indutus, ab γνάπτομαι, ut γνημμόνος δρφθέρας, Aristoph. & Lucian. Item accensus, ardens. Aristoph. ἡ σχίζα γὰρ ἐνημμένη. Bud. Com.

Ἐνιώνθα, per metathesin, ab αὐθέω, florui.

Ἐνιώνου. accumulabant.

Ἐνιώχα. præt. perf. à φέρω. tuli.

Ἐνήρις. εος. ἡ. nauis instructa, & parata in aqua. Plutarch. in Ant. de qua Bayf. de Re nau.

Ἐνησελγημένα. contumeliæ.

Ἐνήτριος χιτών. uestis subtilis.

Ἔνηφι εἰς τρίτον. in perendium, in nouilunium. Hesiod. μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' ἄριον, ἐς τ' ἐνηφι. duplicato ν uersus gratia.

Ἔνθα, ubi, illuc, tunc, quando. Vide γνωστοῖ, in Ammonio.

Ἐνθάδε. hic, huc. Vide ibidem.

Ἐνθαλάμια. τὰ. placentæ è papauere, & sesamo.

Ἐνθαλύξας. ualde percutiens.

Ἐνθάπτω. μ. ψω. τ. αφα. sepelio.

Ἐνθεάζω. numine afflor, fanaticus sum.

Ἐνθεαστικός. σ. ὁ. numine afflatus, fanaticus.

Ἔνθεμα. dicitur quod inditum est, & insertum. Vnde pro surculo ponitur, qui in fissurã trũci

Ἐνθέμιον. σ. ὸ. interior pars puppis. (mergitur.

Ἔνθεν. hinc.

Ἐνθενδε. hinc, illinc.

Ἔνθεν καὶ ἔνθεν. parteis utrinq; à lateribus sitas significant hæ uoces, hinc atq; hinc Hipp. tamen improprie partem superiorem ac inferiorem his uocibus indicatu uoluit in lib. de Fractiuis teste Gal.

Ἔνθεος. σ. ὁ. ἡ. diuinus, numine afflatus.

Ἐνθερίζω. æstiuo, per æstatem motor.

Ἔνθεσις. ιος. ἡ. interpositio. Item ἡ βοφὴ Atticis. Significat etiam frustum in os inditum, id id est ψωμόν, & μάσημα, quod pueris à nutricibus datur, hoc est mansum ut Cicero uocat, & quasi turundam Athenæo, & Lucian. Bud. Cõ.

Ἔνθεσμος. ὁ. legitimus.

Ἐνθέσμως. legitimè.

Ἐνθεῦτε. hinc, pro γνθεῦθεν, Iones dicunt. Eust.

Ἐνθηλυπαθέω. μ. ήσω. ηκα. muliebri libidine tabesco.

Ἔνθηρα. νῆσος. insula in qua uersantur feræ.

Ἐνθλάσσω. infringo. Hipp.

Ἐνθλίβω. opprimo, infringo.

Ἔνθορεῖν. insilire, impetum facere.

Ἐνθεος. numine afflatus, deo plenus, magis probatur Christ. ut ἔνθεος dicatur.

Ἐνθουσιάζω. μ. άσω. τ. ακα. afflor numine, insanio, furo, numine ducor. bacchor. Neut.

Ἐνθουσιασμός. σ. ὁ. furor, id est afflatio numinis. Cæl. lib. 9. cap. 26. & 29.

Ἐνθουσιέω. μ. ήσω. τ. ηκα. γνθουσιάζω, insanio.

Ἐνθουσικόν. ὸ. enthusicon herba, olerum genere,

Ἐνθουσιάσης. εος. ὁ. ἡ. instinctus. (Theophr.

Ἐνθρονιαστικόν. ὸ. id qd numeratur, persoluiturq; Episcopo, ordines tribuenti. In Autent. Const.

Ἐνθροπαλιζόμενος. referens pedem.

Ἐνθράσσω. urgendo, pugno. Hipp.

Ἔνθρυπτον. ὸ. intritum, placenta. Apollo etiam apud Atheniensis γνθρυπτος. dictus est.

Ἐνθυμέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. animaduerto, considero, cogito, reminiscor, in animo habeo. Depon. accus.

Ἐνθύμημα. ατος. ὸ. cogitatio, inuentum, commentum, commentatio, conceptus animi, hoc est sensus, & sensum. Est autem argumẽtum, & sentẽtia oratoria. Enthymema apud dialecticos est syllogismus imperfectus, cui altera propositio deest, quòd euidentior sit, aut aliam ob causam. Enthymema (inquit Iul. Rufinian.) fit, cum periodus orationis ex cõtrarijs sententijs

astringitur, ut apud Luciliũ: Si me nescire hoc nescis, quod quærere dico, quare diuinas quic quam, aut quare debes ipse? & si scis, &c. Ἐνθύμημα & ἐνθύμιον apud Ammoniũ distinguuntur. Vide in Chil Eras. Enthymema Thũnicũ.

Ἐνθυμηματικός. acer in argumentationibus, & argutus orator.

Ἐνθυμηματώδης. οῖ. cõmentationibus pleni.

Ἐνθυμημάτιον. commentatiuncula.

Ἐνθύμησις. ιος. ἡ. cogitatio.

Ἐνθυμιάζομαι. ἐνθυμέομαι.

Ἐνθυμία. ἡ. ὑπόμνησις. admonitio Thucyd. εἰς ἐνθυμίαν τοῖς λακεδαιμονίοις ἀφ' προβαλόμενος.

Ἐνθύμιον. ς. τὸ. cogitatio, cautè excogitatum, astutia, res quæ animo uersatur, quod religionem in animo ciet.

Ἐνθύμιος. πεζοπόταμος, Ammonius in ἐνθύμημα.

Ἐνθύμισος. suspectus.

Ἐνθυμίζος. ς. ὁ. iratus.

Ἐνθυμος. ὁ. θυμοειδής, alacris, ferox, animosus.

Ἐνθύριον. pars quædam nauis.

Ἐνθωκοῦω. μ. οῦσω. σ. ουκα. sedeo, latito. Neut.

Ἐνί. licet, contingit, ἔστι, ἔνεστι, penacuitur.

Ἐνί pro ἐν, id est In, acuitur.

Ἑνί. uni. ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, ut uno uerbo absoluã.

Ἔνια μὲν, ἔνια δὲ partim.

Ἐνιαῖον. τὸ. μονοφθὲς.

Ἐνιαῖος. ς. ὁ. aliquis.

Ἐνιαυσιαῖος. ς. ὁ. &

Ἐνιαύσιος. ς. ὁ. anniculus, aniuersarius, annuus, elegantius hoc posterius & magis Atticum contendit. Thom. Mag. ut ἐνιαύσιαι σπονδαὶ apud Thucyd.

Ἐνιαυσίοι. οῖ. annales.

Ἐνιαυτίζω. annum alicubi ago.

Ἐνιαυτός. ὁ. ὁ. annus. παρ' ἐνιαυτὸν, alternis annis, πρὸς μέρος. Bud. Com.

Ἐνιαυτὸς. est poculum quoddam repandum, dictum ita ἀφ' τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ὑπὲρ τελεστικόν, teste Eust. Iliad. ν.

Ἐνιαυτοφορεῖν. fructum annuum ferre.

Ἐνιαύω. immoror.

Ἐνιαχῆ. ἐν ἐνιαχῇ. alicubi.

Ἐνίγγος. uno membro uel pede mãcus, claudus.

Ἐνιδρύω. μ. ύσω. σ. υκα. insudo. Datiuo.

Ἐνιδρύω. καθίζω. insideo, priuo.

Ἐνιέω. μ. ήσω. σ. ηκα. immitto. Accus.

Ἐνιζάνω. insideo. Neut. datiuo.

Ἑνίζω. unitatem pono.

Ἐνιθλος. stultus.

Ἐνίημι. μ. ήσω. π. εῖκα. immitto, τὸ ἐμβάλλω. Item infundo. Cels. libro 2. Id quod infunditur, neque frigidum esse oportet, neque calidum, ne alterutro modo lædat cũ infusum est. Est etiam τὸ ἐμποιῶ & ἐνπίθημι. Synes. τοῦτα θέλγητρον ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, Hæc illecebram infigunt lectoribus, intusq; relinquunt. Bud. Comment.

Ἐνικλάω. μ. άσω. σ. ακα. infringo, impedio, reclamo. Accus. Bud. Com.

Ἔνικμος. ς. ὁ. humectus. Ἔνικμα, τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, quæ & ἀνδλιηρα dicuntur.

Ἐνικός. ς. ὁ. singularis.

Ἐνίλλω. gesticulor, irrideo.

Ἐνιλλώπω. strabè intueor.

Ἔνιος. ς. ὁ. aliquis.

Ἐνίοτε. interdum.

Ἐνιπή. minæ, reprehensio.

Ἐνίπλεως. ς. ὁ. plenus.

Ἐνιπλήσσω. μ. ήξω. σ. ηχά. cum stupore inijcio.

Ἐνίπτε. alicubi.

Ἐνιππάζομαι &

Ἐνιππεύω. equito.

Ἐνιππάσσω. increpo.

Ἐνιππή. ῆς. ἡ. increpatio mordax, minæ.

Ἐνιπτάζω. τὸ. ἐνίσσω.

Ἐνίπτω. μ. ίψω. σ. ιφα. noceo, mitto.

Ἐνίπω. increpo, cum iniuria aliquid dico.

Ἐνισάτω. exæquo.

Ἐνίσσω. dico, reprehendo.

Ἐνισέμεν. minari, terreri.

Ἐνίσσω. maledico, κακολογῶ. Eust. Iliad. χ.

Ἐνίστημι. μ. ἐνιστήσομαι. propono dicturus. Item instituo quiduis uel incepto. Galen. ἂν ἀρχῆς ἐνιστάμεθα μεταβαλεῖν. Plutarch. in Cæs. ὁρῶν τὴν ἀρχὴν ἣν ἐνίστατο. Item incipio, id est ineo. Theophrast. 9. θέρος ἐνιστάμενον, æstate ineunte. Et repugno, obsisto, renitor, ἀνθίστημαι, μάχομαι πρὸς τὸν τοῦ κατηγόρου λόγον καὶ ἀντιπίπτω, teste Tho. Mag. & τὴν ἀναυπία ἀντικατασκευάζω, Plato in Phædro, ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν, ὃ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε, Sed adhuc controuersum manet, Plutar. in Demet. οὐκ ἐνέστη πάλιν αὐτομόνῳ μάχεσθαι καθ' αὑτόν. Item intercedo, ut ἐνίστασθαι τῷ νόμῳ, Plut. Item immineo, insto, ἐφεδρεύω, obseruo, & quasi capto. Plut. ὃν ἐνέστη σόμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ ἀπεστάλκει, Quem ob id miserat, ut imminere eius fugæ. Bud. Com.

Ἐνίστημι. μ. ἐνιστήσω. π. ἔνεστηκα. insto, sicut ἐνίστημαι. Interdum colloco, Xenophon. ἐν τούτοις τὸν ἵππον καὶ ψήχειν ἐνιστάναι. Interdum interfero, allego, interpono. Xenoph. εἰ οὖν ἱππικοὺς εἰς τοὺς ἱππέας ἐνιστάκης, Si equisones inter equites inferas. Aliquando animo incumbo. Aristot. ὕστερον δ' ἐνιστάντας δεῖ διορίσαι. Bud. ibidem.

Ἔνισχνος. ὁ. exilis, tenuis, Nicand.

Ἐνισχύω. μ. ύσω. σ. υκα. inualesco, cõforto. Accus.

Ἐνίχομαι. ἐπίστημαι. id est resisto, restito, progredi nequeo, & in cursu hæreo. Plutarch. κρατούμενος τὸ σῶμα, καὶ τῇ φωνῇ ἐνιχόμενος. Corpore præ metu uibrante, & uoce interrupta. Quint. insistere uocat, & offensare, & singultantium more uerba concisa eijcere. Cicero, Sæpe accidit, ut aut citius insistendum sit, aut longius procedendum. Bud. Com.

Ἐνιχυρίζομαι. τὸ πιστεύω. Bud. Com.

Ἐνίχω. habeo, teneo, remoror. Accus.

Ἐνεδροι. insidiatores.

Ἐνκαταστέρω. inspergo.

Ἐνκλείω. includo.

Ἐνκομβόω. uincio.

Ἔνκτητος. nactus.

Ἐνκρασίχολοι. iracundi, ὀξύχολοι, qui bilem in capite gerunt.

Ἐνλείπομαι. deficio.

Ἐνλιμενίζειν. uectigal in littore dare.

Ἐνλινδοῦμαι. τὸ. εἰλινδοῦμαι. Bud. Com.

Ἐνλόβια. inaures. Vsitatius dices ἐλλόβια.

Ἐνναετής. ἐος ὁ nouennis.

Ἐνναέτης. habitator.

Ἐνναίω. inhabito. Accus.

Ἐνανδσιοι. noningenti.

Ἐννάς ἡ. numerus nouenarjus. sed ἑνὰς aspiratũ cum ν simplici, est unitas.

Ἔνατος. ον nouem.

Ἐννέα. nouem, interdum pro numero incertæ multitudinis.

Ἐννεάγηρα. ἡ. nouem ætates hominum uita explens, sic cornix apud Aratum epitheto dicta.

Ἐννεάζω. adolesco, adolescentiam tero in aliquo studio.

Ἐννεάκρουνος. propriũ fontis Athenis, indito nomine à nouem fistulis fundentibus aquam. Ab alijs δωδεκάκρουνος appellatur, ab alijs καλλιρόη

Ἐννεάμυκλος. robustus, nouem annorum.

Ἐννεασμός. illusio, fraus, dolus.

Ἐννεάφωνος. ον. ὁ. habens nouem uoces.

Ἐννεάχιλοι. nouem milia.

Ἐννέμομαι. pascor.

Ἐννοήω. in animo habebat, cogitabat apd Hero.

Ἐννοήσασι. nouerunt, γνῶναι, animaduerterunt Herodotus.

Ἐννεός. ὁ. ὁ. mutus, fatuus, stupefactus. suprà scribitur p ν simplex. Vide λωφὸς in Ammonio.

Ἐννεοτροφήτης. ab adolescente enutritus.

Ἐννέπω, pro φέπω. dico.

Ἐννεσία. pro ἐνεσία consilium.

Ἐνέωρος. ον. ὁ. nouennis, natus annis nouem.

Ἐνέως. ον. ὁ. mutus.

Ἐνημαρ. nouem diebus.

Ἐνηής. prudens, uersus, bonus.

Ἐνήρης. ἡ. nauis nouiremis. Vide Bayfium.

Ἐνηρμ. apud Hesiodum uide γήρμ. (est.

Ἐνιον. τὸ. pars remi, quæ à scalmo intus in naul

Ἐνόδιον. anchoræ iactus, pro ἐνοβόλιον fortasse.

Ἐνόδιος. ον. ὁ. uiæ iunctus, iuxta semitam positus, Epigram.

Ἐννοέομαι. &

Ἐννοέω. μ. ήσω. σω. ηκα. cogito, cognosco, recordor, considero, intelligo, agnosco. Accus. Ammonius distinguit inter γνοεῖν & γνοεῖσθαι.

Ἐννόημα. τὸ γνώμημα. notio, mentis conceptus. Aristot. Bud. Com.

Ἐννοημαλικόν. τὸ. quod in animi perceptione uersatur, uel notione cernitur, uel ut uulgus philosophantium loquitur notionale.

Ἔννοια. ας. cogitatio, intelligentia, uel notitia.

Ἔννομος. ον. ὁ. ἡ. legitimus, Item incola, inquilinus, colonus, apud Aeschy. Supplicibus, βροτοὶ δ' οἰγᾶς τότ' ἦλθον ἔννομοι, terræ cultores.

Ἔννους. ον. ὁ. ἡ. sapiens.

Ἔνος. ον. ὁ. annus, uetus, cum tenui spiritu. Cyril.

Ἐνοσία ἡ. inertitia.

Ἐνοσίγαιος. γοσίγαιος.

Ἔνος. ὁ. ἁπλῶς ἔχων νοῦν, ut ἔμφρων mentis compos. Vtuntur & τῶν σωφρόνων. Plutarch. πότε δὲ ἔνος γενόμενος, Tunc ad mentẽ, & ad se reuersus, hoc est animi compos factus. Bud. Com.

Ἐνοῦλα ἡ. prudens.

Ἐνοτίθημι. doceo, moneo, castigo, quasi mentem impono.

Ἐννυός ὁ. ἡ. nurus.

Ἔνυτο. induit, ἐνεδύσω.

Ἐνυάλιος. ον. ὁ. nocturnus.

Ἔνυχον. ον. τὸ. crepusculum.

Ἐνυχότερον. magis de nocte.

Ἐνυώ. dea bellica, & Iunonis epitheton. malim per simplex ν, ut infra.

Ἐνωθρος. ον. ὁ. ueterno laborans, torpens.

Ἐνώσας. ἀνθρ. quum intellixisset, apud Herodt.

Ἐνοδία. ας. ἡ. Diana, aut Hecate.

Ἐνόδια. cassis.

Ἐνόδιος. ον. ὁ. ἡ. in uia positus.

Ἐνοίδεον. τὸ. tumidum, inflatum. Nicand.

Ἐνοικέω. μ. ήσω. σω. ηκα. inhabito. Accus.

Ἐνοίκησις. ιος. ἡ. inhabitatio.

Ἐνοίκιον. ον. τὸ. pecunia quæ pro inhabitatione domus penditur, preciũ conductæ domus. Vide πρυτανεῖα apud Ammonium.

Ἐνοικισμός. reparatio.

Ἔνοικος. ον. ὁ. ἡ. incola, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat, domesticus, domi existens, amicus, necessarius.

Ἐνοικορέω. inhabito.

Ἐνολιθάνω. laboro.

Ἐνολμος. ὁ. diuinus uates, Apollo.
Ἐνομιλέω. conuersor. Actiu. datiuo.
Ἐνοπ. ὸν. antiquum, priscum, præteritum.
Ἐνόν. cum liceat, pro δυνατόν. Bud. Com.
Ἐνοπή. ῆς. ἡ. uox clamor.
Ἐνόπιον. carminis species, constans duobus dactylis, spondeo, & rursus dactilis duobus.
Ἐνόπλιος. α. ὁ. ἡ. &
Ἔνοπλος. ὁ. armatus, armiger.
Ἐνοπτρίζω. illumino quasi speculi more.
Ἐνόρκιος λόγος. sermo iureiurando affirmatus, uerus, Pindarus.
Ἔνορκος. α. ὁ. iusiurandum, res iurata, qui comprehensus est in fœdere.
Ἐνόρκως. iureiurando.
Ἐνορμίζω. applico. Bud. Com.
Ἐνορόω. irruo.
Ἐνόρχης, α. ὁ. cũ aspiratione, unicũ habẽs testiculũ.
Ἐνόρχης. α. ὁ. & (Cyrill.
Ἔνορχος. α. ὁ. cum tenui spiritu, mas, testiculatus.
Ἐνόρω. incido, impello. (Cyrillus.
Ἐνος. τοῦ. unius.
Ἐνοσίγαιος. α. ὁ. Neptuni epith. ab ἔνοσις, ὁ λίνησις, & γαῖα, quòd terram quatiat.
Ἔνος. tempus, annus, annuus.
Ἔνοσις. ιος. ἡ. concussio.
Ἐνοσίφυλλος. folia mouens.
Ἐνοσίχθων. ονος ὁ. Neptunus, ἐνοσίγαιος, ab ἔνοσις & χθών, quod terram quatiat.
Ἐνόσω. dum.
Ἐνόσωρα. τὰ. una hora digna.
Ἔνυλον. ὸν. gingiua, caro interior. (scul.
Ἐνυρήθρα. urinale, matula. Pollux, & Bayf. de Va-
Ἐνύσιος. substantialis, cum omnibus substantiæ proprijs consistens, innatus, diues.
Ἐνοφθαλμιάζω. inoculationem admitto, de arboribus effertur, Plutar.
Ἐνοφθαλμισμός. ὁ. ὁ. inoculatio, θέαμα.
Ἐνόφθαλμος. α. ὁ. oculus qui in cortiče depangitur. Plutar.
Ἐνοφθαμίζω. inoculo, agriculturæ peculiaris est
Ἐνοχή. ῆς. ἡ. obligatio. (dictio.
Ἐνόχιον. α. ὸν. precium pensionis.
Ἐνοχλέω. μ. ήσω. π. ηκα. turbo, fatigo, molestus sum, conuicior. Actiu. datiuo & accus.
Ἐνόχλησις. ιος. ἡ. importunitas.
Ἔνοχος. α. ὁ. obnoxius, reus.
Ἐνόω. μ. ώσω. τ. ωκα. unio. Accus. cũ aspiratione.
Ἐνόω. μ. ώσω. π. ωκα. quatio. Accus. cum tenui spiritu, Cyrillus.
Ἐνπνίγω. μ. ίξω. τ. ιχα. suffoco.
Ἐνράπτω. μ. άψω. τ. αφα. insuo, includo.
Ἐνριθμικά τὰ. quæ ratione certa ordinem seruãt M. Capella.

Ἐνστέω. μ. ἔσω. π. εκα. traho, incutio, ut ἐνστέω σοι φόβον incutio tibi terrorem. Accus.
Ἐνσημαίνομαι. significo.
Ἐνσημαίνω. insignio, significo, & intelligendum præbeo, exprimo legendo uel dicendo.
Ἐνσκυλάζομαι. compilo, interuertor. καθοπλίζομαι, Plutarch. de Sylla.
Ἐνσκυλάζω. μ. άσω. τ. ακα. insimulo, orno, adorno, induo, exorno. Accus.
Ἐνσκήπτω. μ. ήψω. π. ψα. irruo, infringo, inuado innitor, aggrauo, imprecor, Herod. Thal. Interdum pro immitto. Idem lib. α. καὶ τοῖσι τοιούτοισι ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλειαν νεβρόν.
Ἐνσκιαδοφοίτοι. οἱ. delicijs & umbratili uite coaliti.
Ἐνσκίπτω. μ. ίψω. τ. ιμφα. infigo.
Ἐνσκιρωθείς. induratus, infixus.
Ἐνσκυθεῖν. laniare, dispergere.
Ἐνσορεύω. sepelio, sepulturæ trado, à σόρος.
Ἔνσπερμος. α. ὁ. copiosus semine.
Ἐνσπονδος. α. ὁ. ἡ. socius in bello, cõfœderatus.
Ἐνστάζω. μ. άξω. τ. αφα. &
Ἐνσταλάζω. instillo.
Ἔνστας πόλεμος. institutum bellum, conflatum.
Ἐνστάσης ὥρας. instanti hora.
Ἔνστασις. ιος. ἡ. exordiũ, & auspicatio rei quæ instituitur. Item instantia litis & causæ, pugnax contentio instantis aduersario, hoc est ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία, resistentia. Bud. Com.
Ἐνστάτης. α. ὁ. qui in uia obsistit, intercessor, reclamator, aduersarius resistens, pro ἀντιστάτης (ἐν enim pro ἀντὶ hic accipitur) aduersarius in iudicio.
Ἐνσταλικός. peruicax, nõ credens, qui obsistere obstinauit animo.
Ἐνστρνίζεσθαι. medium complecti, ad pectora pressare, fouere.
Ἐνστρονομάντις. ιος. ὁ. ἡ. ἐγγαστρίμυθος, diuinaculus
Ἐνστῆ. instabat.
Ἐνσταθές. ὸν. ualidum, manifestum.
Ἐνστροβιλέω. contereo.
Ἔνταλμα. ατος. ὸν. mandatum.
Ἐνταμιεύω. recondo, in thesaurum refero.
Ἔνταξις. ἡ. cum leuis armaturæ milites alterius in phalangem inseruntur. Vide in Appendice de uocabulis militaribus.
Ἔντασις. ιος. ἡ. Vitru. lib. 1. cap. 2. de Adiectione, quæ adijcitur in medijs columnis quæ apud Græcos ἔντασις appellatur. Significat etiã productionem, unde ἔντασις προσώπου, est intensio uultus & austeritas.
Ἐνταλικός. intensiuus.
Ἐνταῦθα. &
Ἐνταυθοῖ. hic, nunc, ibi, in præsentia. Vide Ammonium.

Ἐντάφιάζω. μ. άσω. π. ακα. parēto, ſepelio. Accuſ.
Ἐνταφιασμός. ν. ὁ. ſepultura.
Ἐνταφιαστής. ν. ὁ. ueſpillo.
Ἐνταφιον. ν. τὸ. ſepultura, parentatio, tumulatio.
Ἐνταφιοπώλης. Libitinarius.
Ἐνταφιος. ν. ὁ. funereus.
Ἔντεα. τὰ. arma, uaſa. ἀφ' τοῦ φόρος πορεύειν, καὶ σκέπειν τὸ σῶμα. Pind. pro uehiculis ſeu curribus dixit, teſte Euſt. Iliad. ω.
Ἐντείνομαι. acriter & cum contentione dico. Et φθεγγόμενος, θυμωθείς. Aeſch. φθεγγόμενος τῇ φωνῇ, pro ſublata uoce.
Ἐντείνω. μ. νῶ. π. ακα. intendo. Item pulſo, cedo, ferio, καὶ πληγὰς δίδωμαι. Bud. Com.
Ἐντελέχεια. ας. ἡ. perfectio, ἐνέργεια, uis ex ſe mouens, agitatio. Cicero continuatam quandam & perennem motionē interpretatur. Sunt aūt qui ἐντελέχειαν ſcribi uolunt, ſed per τ ſcriptū pluribus probatur, de quo Bud. in Aſſ. Quidā dici putāt quaſi τοῦ ἐντελοῦς σωματικῶν, id eſt perfecti corporis comprehenſionem. Vide Phil. Melanchthonē in primo libro eius de anima, ubi Ciceronis interpretationem defendit.
Ἐντελεχής. ὁ. ἡ. perfectus.
Ἐντελής. ές. ὁ ἡ. finalis, abſolutus, ſolidus, legitimus, idoneus, Ἐντελεῖς principes quoq; dicuntur & ordines ſuperiores. Iliad. γ. δίφρον ἐπ' εἵλοντο, καὶ ἐν ἐρατὸν φόρτον ἐνέτελεσι.
Ἐντέλλομαι. μ. ειλάμαι. τ. μαι. mando.
Ἐντελόμισθος. ν. ὁ. qui plenā & perfectā mercedem exigit.
Ἐντελῶς. perfecte, abſolutè.
Ἐντέμνειν. parentare.
Ἐντερεύειν λάβρακα. exenterare lupum piſcem, apud Athenæum.
Ἐντερεώνη. ης. ἡ. medulla, cor lignorum, cortex. Cæl. lib. 2. cap. 46.
Ἐντερεωνίς. ίδος. ἡ. φόρτος. nauium interna aut ligna, quæ ab carina conſurgunt, Ariſtophan. Cæl. ibidem.
Ἐντεροκήλη. ης. ἡ. ramex inteſtinorum, deſcenſus inteſtini in ſcrotū, hernia, ramex inteſtinorū.
Ἐντεροκηλήτης. ν. ὁ. ramicoſus.
Ἔντερον. ν. τὸ. inteſtinum. τὰ γῆς ἔντερα, terræ inteſtina unde anguillæ oriuntur, Gaza apud Ariſtotelem. Lumbricos etiam ſic uocant medici, qui in terra naſcuntur.
Ἐντερόνη. as. ἡ. meditullium nauis, carina.
Ἐντερόνη. idem.
Ἐντεσιμήτωρ. ορος. ὁ. armorum peritus, legitur & ἐντεσμήτωρ.
Ἐντεσιεργός. ν. ὁ, armorum opifex. Hom. ἡμιόνους ἐντεσιεργοὺς uocat currum trahētes, quaſi τῶν ἔντεσιν ἤτοι ἁμάξαις ἐργαζομένους, uel ad opera deſtinatos. Euſt. Iliad. ω.
Ἐντεταγμένοι. gregarij, in ordinem redacti.
Ἐντεῦθεν. hinc, ex eo.
Ἔντευξις. ιος. ἡ. colloquium, interpellatio, quam uulgo interceſsionem uocant, cum querimur de iniuria nobis illata. Hac uoce Alexander Ariſtotelis interpres & Suid. ſignificari putā τὰς πρὸς οὓς πολλὰς συνουσίας, id eſt cōuerſationē, congreſſus, colloquiaq; cum uulgo & multitudine.
Ἐντευξόμενος. ν. uſurus, conſuetudinem habiturus. ab ἐντυχάνω.
Ἐντευκτικός. ν. ὁ. colloquio facilis.
Ἐντεύω. apparo, παρασκευάζω.
Ἔντεφρος. ν. ὁ. cinereus.
Ἔντεχνος. ὁ. callidus, artificioſus. & probationes ἔντεχνοι ſunt artificiales.
Ἐντέχνως. affabre.
Ἐντήκω. inſtillo, illiquo, inuro, infligo.
Ἐντί. ſunt, Doricè pro εἰσί.
Ἐντίθεμαι. indo, inſero. ἐντίθεσθαι etiam dicuntur negotiatores, qui naues implent mercibus. Demoſth. βουλόμενοι τοὺς ναυκλήρους αὐτῶν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Cic. uerbū imponere uocat, ut ad Atticū: Signa noſtra, ut ſcribis, cum commodiſsimè poteris, uelim imponas.
Ἐντίθημι. τὸ ἐμποιῶ, καὶ τὸ ἔνι τινὶ εἰσφέρω. τίθημι. οἷον ἐντίθημι ἐν βυρσῷ τὸν τοῦ σφακτύλου τύπον. Item intus condo, & animum induco. Homer. σὺν δ' ἵλαον θέο θυμόν, Intus animum placabilem habeto, uel accipito.
Ἐνιλάω. ſtercus illidere.
Ἐνιλμήσασθαι ἐστίν, inquit Pollux, ὅταν τις προῖκα δίδοῦς τιμήσηται τὸ πόσου δεῖ.
Ἔνιμος. ν. ὁ. ἡ. honorabilis, precioſus.
Ἔνιμοι. optimates.
Ἐνιπός. uindicandus.
Ἔνιτο. depoſuerunt. ἐκ τοῦ ἵημι.
Ἐνολή. ῆς. ἡ. mandatum, præceptum.
Ἔνομα. τὰ. inſecta, Gaza apud Ariſtotelem.
Ἐνομάσφεα ἐποίησε. haruſpicinam fecit.
Ἐνομίας. ν. ὁ. eunuchus.
Ἐνομίας. ίδος. ἡ. inciſio, laceratio corporis, quæ ab ethnicis in luctu fiebat. Et ἐνομίδαι, qui ad eum modum ſe laniabant.
Ἐνοία. intentio.
Ἐνὸν & ἐνός. intus, intra. Refertur ad tempus & locum.
Ἔνος. ν. ὁ. ἡ. acer, intentus.
Ἐνόνως. acriter, enixè, intentè.
Ἐνοπίζομαι. reuereor.
Ἐνόπιος. ν. ὁ. indigena, illius loci.
Ἐνορούω. incido.
Ἔνορος. ν. ὁ. tornatè.
Ἐνόσια. τὰ. interanea.
Ἐνοσθίδια. τὰ. intima pectoris.

Ἐντραγῶν. delitiari.
Ἐντρανῶ. μ. ήσω. intueor, Datiuo.
Ἐντραπεζίτης. ὁ. parasitus.
Ἐντρέπομαι. μ. ἐψομαι. π. αμμαι. confundor, curam habeo, reuereor, uersor in aliqua re cũ solicitudine. Depon. absol. uel cum accus.
Ἐντρεπτικῶς. cum redargutione.
Ἐντρεχεια. ας. ἡ. discursus, diligentia.
Ἐντρεχέστερον. ν. τὸ. solertius.
Ἐνδρεχής. ές. ὁ. ἡ. incursiuus, strenuus, nauus, solers, agilis, alacer, ingenio dexter, sic Proclus utitur, Plat. πολιτειῶν. ζ.
Ἐνδρέχω. τὸ. ἐφαρμόζω. cõuenio, quadro, & cohæreo, adhæreoq;. Bud. Com.
Ἐντριβής. ἐος. ὁ. ἡ. conuersatus, diligens, intritus.
Ἐνδρίβομαι. κακῶν. malũ intero, plagas infligo.
Ἐνδρίβω. μ. ίψω. π. ιφα. frico, infrico, intero, cædo, pulso, impingo. Accus. Bud. Com.
Ἔντριχον. ν. τὸ. coma apposititia, galericum.
Ἔντριχος. ὁ. debilis.
Ἐδριχωμα. τὸ. pars è qua enascũtur palpebrarũ pili.
Ἐντριχώσις. palpebræ.
Ἐνδρίψις. ιος. ἡ. fricatio, intritio.
Ἔντρομος. ν. ὁ. ἡ. tremefactus.
Ἐντροπαλιζόμενος. referens pedem.
Ἐνδροπαλίζω. μ. ίσω. π. ικα. retrouerto, specto. Accus.
Ἐνδροπῆ. reuera, Cyrillus circũflectitur.
Ἐντροπή. ῆς. ἡ. confusio, reuerentia, uerecundia, uersio. Cyril.
Ἐντροπίας. ν. ὁ. mutabilis, uappa.
Ἐντροπίδες. αἱ. calciamenta.
Ἔντροφος. educta, assuefacta.
Ἐντρυφάομαι. ludibrio habeor, & contemptui. Bud. Com.
Ἐνδρυφῶ. illudo & ludificor, quasiq; per lasciuiã eludo, & ludibrio habeo, insulto. Cum datiuo construitur, ut γνδρυφᾶν τοῖς πράγμασι, significat luxuriosè ac redundanter uti, hoc est τρυφᾶν καὶ θρύπτεσθαι γν τοῖς πράγμασι. Herodian. βασιλικώτερον γντρυφῶντα τοῖς τῆς καίσαρος ὀνόμασι, id est licentius, insolentius, fastuosius Cæsaris appellationem usurpantem. Bud. ibidem.
Ἐντυγχάνω. μ. γντύχομαι. aorist. β. γνέτυχον. τω. γνπετύχηκα. incido, colloquor, postulo, interpello, adipiscor, obijcio, conuenio aliquẽ, conuersor, accedo, forte obuiam fio, implicor in aliqua re. Neutr. datiuo.
Ἐντυλίττω. μ. ίξω. τω. ιχα. inuoluo.
Ἐντύω. μ. ωῶ. paro, adorno. Accus.
Ἔντυον. apparatus, ornatus.
Ἐντυπάς. γνπεζυπωμένος. uestis sic tectus ut apparent corporis lineamenta.
Ἔντυπον. legitimum, de numismate.
Ἐντυπόω. effigio, imprimo.
Ἐντύπωσις. ιος. ἡ. humeri acetabulum, ubi humerus brachio coalescit.
Ἐντυπώτης. ν. ὁ. impressus, ὁ χαλκογράφος.
Ἐντυραννεῖσθαι. tyranno subiectum esse.
Ἐντύφω. μ. ύψω. π. υφα. incendo.
Ἐντυχία. ας. ἡ. congressus.
Ἐντυω γντιόω.
Ἐνυαίνειν. deliciari, δυφᾶν.
Ἐνυάλιος. ν. ὁ. Mars bellicus. Macrob. lib. 1. cap. 19.
Ἐνυβρίζω. contumeliosus sum, cõtmelia afficio.
Ἐνυδρία. ας. ἡ. aquositas, aquæ copia.
Ἐνυδρίς. ίδος. lutra, ut Gaza uertit apud Aristotelem. Herod. Melp. γν ὄταν τε γνυδρίς ἁλίσκωνται καὶ κάστορες.
Ἐνυδρόβιος. ν. ὁ. in aqua uiuens.
Ἐνυδροθηρευτής. ν. ὁ. piscator, scribitur & γνυγροθηρευτής.
Ἔνυδρον. aquatile, ut Gaza reddit ex Aristotele.
Ἔνυδρος. ν. ὁ. ἡ. aquosus, aquatilis, animal in aquis & terra uiuens, lutra. Etiã gemma dicitur, quasi clausam in se fontanam scaturiginem habens. Plin. lib. 37. cap. 11.
Ἐνυδρόω θη. in hydropem incidit.
Ἐνύλιος. bellicosus, Mars, Pallas.
Ἔνυλος. martialis, ὑλικός.
Ἔνυξεν. fodit, pupugit.
Ἐνυπνιάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. & γνυπνιάζω. dormio, somnio, insomnia uideo. Bud. Com.
Ἐνύπνιον. ν. τὸ. insomnium, quoties cura oppressi animi, uel corporis, siue fortunæ, qualis uigilantem fatigauerit, talem se ingerit dormienti. Macrob. lib. 1. cap. 3. Accipitur etiam aduerbialiter. Homer. θεός μοι γνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. per somnum, in somnis.
Ἐνυπόστατον. substantiale, quod actu & reuera est, uel non substantia, sed eius accidens, uel quod cũ alio iunctũ, uel quod in indiuiduis cõsistit.
Ἔνυστρον. intestinum. Vide ἄνυστρον.
Ἐνυφαίνω. intexo.
Ἐνύω. ὁ. ἡ. Bellona, pugna. Suprà scribitur per duplex νν, quod non placet.
Ἐνώδιξ. ιος. ὁ. ἡ. fibris redimitus, pro ἰνώδιξ.
Ἐνώδιον. ν. τὸ. inauris, γνώδιον.
Ἔνωμος. ν. ὁ. crudus, acerbus.
Ἐνωμοτάρχης. ν. ὁ. ordinis militaris ductor & imperator, decanus, Thucyd. lib. ε. In Appendice Lexici.
Ἐνωμοτία. ας. ἡ. turma ex quatuor & uiginti militibus. Vide εἴκος in Appendice de uocabulis militaribus.
Ἐνωμοτίς. ordo militaris apud Lacedæmonios, quòd iurarint illi se non deserturos ordinem.
Ἐνώμοτος. ν. ὁ. iurans, obnoxius iuramento.
Ἐνωπαδίς. coram.

Ἐνωπή. ῆς. ἡ. aspectus.
Ἐνωπῇ. manifestè.
Ἐνωπιδίως, uel ὠπαδίως. clarè.
Ἐνώπιον. ante, coram, in conspectu. Genit.
Ἐνώπιον. τὸ. paries iuxta uitã, locus primus oc-
Ἐνωπίς. famula. (currens in domo.
Ἐνωπῶς. manifestè.
Ἐνωρᾶίζομαι. ὁ ἐγκαλλωπίζομαι. Bud. Com.
Ἔνωρος. tempestiuus, in uigore.
Ἐνῶρσεν. excitauit, Iliad. ζ.
Ἔνωρται. motus est, ab ὀρνύω. per syncopam.
Ἕνωσις. ιος. ἡ. unitas, coniunctio.
Ἐνώτη. inaure.
Ἐνωπία. negligentia, ἀμέλεια.
Ἐνωπίζομαι. ιδομαι. τ. ισμαι. auribus percipio.
Depon. Accus.
Ἐνώπιον. τὸ. inauris, quando intumescũt aures.
Ἑνωτικός. ὴ. ὸν. unitiuus, coniunctiuus.
Ἐνωτόκοιδι. populus, qbus aures in tantũ magnitudinis crescunt, ut totũ corpus ijs cõtegatur.

Ε Ξ. ex genitiuo iungitur, & accentum non capit. ponitur aliquando pro ἔξω, & pro μετὰ præpositione.

Ἐξ αἰῶνος. ab æterno.
Ἐξ ἀκροπόλεως ἀξαλειμμένοι. ex arce, expuncti, ut Latinè eximere ex ærarijs.
Ἐξ ἀπόπλου. ex improuiso.
Ἐξ ἀπροσδοκήτου. ex inopinato.
Ἐξ ἀρισερῶν. à sinistris.
Ἐξ ἀρχῆς. à principio.
Ἐξ ἐκείνου. ex eo tempore.
Ἐξ ἐμοῦ. τὸ παρ' ἐμοῦ.
Ἐξ ἐναντίας. è regione.
Ἐξ ὀδὸν δρομῆς. raptim, festinanter, cursim.
Ἐξ ἐπίνοιας. dedita opera.
Ἐξ ὀδὸν πολῆς. in superficie, in summo sparsus.
Ἐξ ἐπίτηδου, & ἀξ ἐπιτηδεύσεως. ex industria.
Ἐξ ἐρέβους, pro ἀξ ἐρέβους. è tenebris.
Ἐξ ἐρήμης εἰλκεῖν. indicta causa damnari.
Ἐξ ἑτοίμου. alacriter, & facile, paratè.
Ἐξ εὐωνύμου. à sinistris.
Ἐξ ἐφόδου. subitò, citra laborem.
Ἐξ ἱκανοῦ. multo iam inde tempore.
Ἐξ ὀλίγου. è propinquo, breui spatio.
Ἐξ ὅσου, & ἀξ ὅτου, & ἀξ ὅτου πόρ. ex quo.
Ἐξ οὗ. ex quo, subaudiendum tempore.
Ἐξ τοῖο, & ἀξ τοῦτο. ex eo tempore.
Ἐξ ὑπαρχῆς. de nouo, à principio.
Ἐξ ὑποδοκείου. ex edito loco.
Ἐξ ὑποβολῆς. ex ordine, ex congrua cõsequentia.
Ἐξ ὑπογύου γιγνόμενα. proxime facta.
Ἐξ ὧν. eò quòd, propterea quòd.
Ἕξ. sex.
Ἐξάγαστος. ὁ. admirandus.
Ἐξαγγελία. enunciatio.
Ἐξαγγέλλομαι. annuncio.
Ἐξάγγελος. ὁ. domesticus proditor, qui domi acta exteris annunciat.
Ἐξάγγελσις. expositio. (sor.
Ἐξαγγυώμενος. ου. ὁ. expromissor, sponsor, fidejus-
Ἐξάγιστος. ὁ impurus, malus, profanus, detestabilis, sacer, dirus, qui diris imprecationib. deuo-
Ἐξαγκωνιῶ. cubito lateriq; innitor. (tus est.
Ἐξαγοράζομαι, & ἀξαγοράζω. μ. άσω. τ. ακα. redimo, mercor, emo.
Ἐξαγόρευσις. commemoratio, confessio.
Ἐξαγορεύω. μ. εύσω. π. εύκα. oculta omnibus prodo, effutio, cõmemoro, reuelo, declaro, excanto, ut præcones faciunt.
Ἐξαγρεῦν. educere.
Ἐξαγριαίνω. μ. ανῶ. exaspero. Accus.
Ἐξαγριόω. μ. ώσω. π. ωκα. facio aliquẽ agrestẽ. Acc.
Ἐξάγω. μ. άξω. π. ηχα. educo, produco, adduco, cogo, exigo, elicio. παροξύνω, stimulo, uehementer cõmoueo. Dinarch. κατὰ θυμοῦ. ἀξ ἄγομαι γὰρ, ultra modũ cõcitatus sum, & indignitate rei percitus. Aliquando expello, depello, ἐκβάλλω, Isæo. Ἐξάγειν ἑαυτὸν, est sibi adferre, uel exitium conscisscere, Synes. Bud. Com.
Ἐξαγωγεύς. έως. ὁ. ἡ. dux eorum qui profiscũtur in coloniam, uel quoquo modo emittuntur.
Ἐξαγωγή. ῆς. ἡ. eductio, subductio alui, exportatio
Ἐξαγώνια. τὰ. quæ extra causam & concertationem adferuntur, qualia Græci etiam ἀπόδεικτα nuncupauere, quæ ad causam nõ pertinẽt. Vide in Chiliad. Erasmi.
Ἐξαγώνιος. ου. ὁ. sex angulos habens, à γωνία. ἀξ γώνιος uerò ab ἀξ & ἀγών. extra causam, excedens propositum argumentum.
Ἐξάγων. ωνος. sextans. Bud. de Asse.
Ἐξαδάκτυλος. ου. ὁ. qui sex digitos habet.
Ἐξάδαρχος. ου. ὁ. imperans sexies, sexcurio.
Ἐξάδαμ. carmine obligatum alio carmine liberare & soluere, uel ægrum carmine sanare. Latini hoc etiam excantare dicunt. Contrariũ est ἐπάδειν.
Ἐξάδελφος. ου. ὁ. patruelis.
Ἐξάδιος. nomen propriũ. aliquãdo idẽ tenuatur.
Ἐξαδυνατῶ. ualdè debilitor, ad languorem usq; debilitor, uiribus deficior, prælangueo. Bud. Com. (Etym.
Ἐξαδρούμενοι. dicũtur Hipp. tumores illi qui sub constringentibus uinculis assurgunt.
Ἐξαδρώθη. in aërem cessit, & cõuertitur in aërem.
Ἐξαετής. sex annorum.
Ἐξαήμερος. ου. ὁ. ἡ. sex dies habens.
Ἐξαθυμεῖν. ingemiscere.
Ἐξαθυμεῖσαι. molestare.
Ἐξαθυμῶν. ὁ. exanimatus.

Ἐξαιθριάζω

Ἐξαιθριάζω. ad ſolem expono.
Ἐξαιμάττω. μ. άξω. π. αχα. cruento.
Ἐξαιμάτωσις. ιος. ἡ. ſanguificatio, quod iocinoris eſt munus, medica uox eſt.
Ἔξαιμος. ο. ὁ. ἡ. exanguis.
Ἐξαίνυμαι. aufero.
Ἐξαιρέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. eligo. Aliquando recupero, expugno, capio, libero, retraho. Item eximo, ſicut ἐξαίρω. Et Plato in Prot. ἐξαίρουσι τοὺς ἐλλυόντων τῶν πρυτανέων, de medio tollant, inde auferant. Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, uendicare in libertatem, liberare. Bud. Com.
Ἐξαιρέσιμοι. οἱ. dies exemptiles apud Athenienſes, quos intercalares dicimus.
Ἐξαιρέσιμον. quod tolli poteſt.
Ἐξαίρεσις. ιος. ἡ. locꝰ in portu ubi onera deponuntur.
Ἐξαιρετός. ή. ὁν. & ἐξαιρετός. eijciendus.
Ἐξαιρετὸν τοῖς θεοῖς. dijs immortalibus dedicatũ & conſecratum Ariſtot.
Ἐξαίρετος. præcipuus, eximius, electus, exceptus. inſignis. Etym. Receptitius ſeruus etiam ἐξαίρετος dicitur, qui eſt ſeruus mulieris proprius, quem cũ pecunia reliqua mulier recepit, neq; dixit doti, ſed retinuit. Bud. in Annot. etiam mulier captiua, honoris gratia alicui addicta & attributa dicitur. Etym. Cyrillus diſtinguit inter hanc uocem oxytonã & proparoxytonam.
Ἐξαιρέτως. præſertim, maximè, eximiè.
Ἐξαιρέω. μ. ήσω. π. κα. ἀόρ. β. ἐξεῖλον. ἐξαίρω, eruo, libero, expugno, cuius aoriſt. ſecund. ἐξεῖλον. Cyrillus.
Ἐξαιρεῦσθαι. lolieſcere, id eſt in lolium degenerare.
Ἐξαίρω. μ. αρῶ. π. ῆρκα. augeo, eleuo, educo, effero. Aliquãdo excipio, eximo. Plato, σωκράτη οὐ ἐξαίρω τὸν λόγον, Socratem eximo ab hoc ſermone, hoc eſt, Socratem tantum excipio. Opponitur autem τοῦ ἐμβάλλω. xenoph. ἐξαίρειν τοῦ ἵππου τὸν χαλινόν, καὶ ἐμβάλειν τὸν χαλινόν. Bud. Comment.
Ἐξαίσιος. ο. ὁ. ἡ. indecens, exuperãs mediocritatẽ.
Ἐξαισίως. ſupra modum, μεγάλως, mirificè.
Ἐξαΐσσω. impetuoſè feror, ὁρμάω.
Ἐξαίτης. ablator, ἀφαιρέτης.
Ἐξαιτος. ο. ὁ. eximius, delectus pro ἐξαίρετος.
Ἐξαιτῶ. expoſco aliquem ad pœnam. Sic Liu. Legatos deinde miſit ad depoſcendos authores defectionis. Et ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Demoſth. eſt ſeruũ torquendũ poſtulare. Ἐξαιτεῖσθαι uero contrariã huic ſignificationẽ habet, poniturq; pro reorũ pœnã deprecari, uel gratia uel autoritate. Demoſth. τούτοις αὐτὸ ἐξαιτήσειν, eorum lachrymis ſeſe condonari poſtulabit. Aeſchin. ἐξαιτοῦντες γραφὰς τῶν πεπονόμων, poſtulãt reorũ delationes precibus ſuis cõdonari. Bud. Com.
Ἐξαίφνης. repente, ἐξαπίνης.
Ἐξαιφνίδιος. α. ὁ. repentinus.
Ἐξακανθίζω. ſpinas euellere, aculeatum eſſe.
Ἐξακροάσε. faciliter.
Ἐξάκεσήριος. α. ὁ. exitialis, expiatorius, exitialia depellens, Iouis epitheton.
Ἐξακέω. μ. έσω. π. εκα. ſano, curo. Accuſ.
Ἑξάκις. ſexies.
Ἑξακισχίλιοι. ſex milia.
Ἑξάκλινος. ο. ὁ. ἡ. ſex lectulos habens. diſcubitorij epitheton. Etym.
Ἑξάκμιλος. α. ὁ. ἡ. ſex radios habens.
Ἑξακόνισμα. τος. τὸ. &
Ἑξακονισμός. ο. ὁ. ſcatebra ſanguinis & ductus, ἐξανὸς Euripide dicitur in Iphig. ὦ μάκκης φορά τοῦ ἅμαξος. Euſt. Iliad. ρ. Item iaculatio, uibratio, eiaculatio.
Ἑξακόσιοι. οἱ. ſexcenti.
Ἐξάκουστος. audibilis, celebris.
Ἐξακριβάζω. inueſtigo.
Ἐξακριβόω, & ἀκριβῶ, & διακριβῶ. exactè cõpono & abſoluo, omni ope & exacta diligẽtia efficio, ἀπιχνεύομαι, ἐξερευνάω, Ariſtot. Ethico. 10. Interdum pro exactè reſpondeo, id eſt ſtatis horis euenio. Idem de Hiſt. animal. 7. Budæus Comment.
Ἐξακρίτω. ad uerticem pertingo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι, in cacumen euado, Eurip.
Ἐξακροδιολισθαίνω. labor. beris. Neutr.
Ἐξακτῶρ. exactor, quæſtor.
Ἐξαλα. τὰ. quæ mari prominet.
Ἐξαλάω. μ. ώσω. π. ωκα. excæco.
Ἐξαλαπάζω. μ. άσω. π. ακα populor, euacuo, ut fit cum urbs aliqua ui capitur, & egeruntur bona ciuium. Accuſ.
Ἐξαλαλάνω. germino.
Ἐξάλειπτρον. τὸ. alabaſtrum, uas unguentarium.
Ἐξαλείφω. μ. είψω. ειφα. deleo, extinguo, aboleo. Accuſ.
Ἐξαλδύομαι. euito.
Ἐξαλίζεσθαι. congregari.
Ἐξαλίζοιτο. exinaniretur. Hipp.
Ἐξαλίπτης. unctor, alipta.
Ἐξαλίω. μ. ίσω. eijcio, extraho, uoluo, effero.
Ἐξαλλαγή. degeneratio & immutatio, ut tritici in lolium.
Ἐξάλλαξις. alternatio, mutatio, diuerſitas apud Strabonem.
Ἐξαλλάττεσθαι. diſcedere, defungi. Datiuo.
Ἐξαλλάττω. ἀμείβω καὶ ἀλλοιῶ. muto, alterno, immutor, tranſeo ad alium habitũ & degenero. Ponitur enim & tranſitiue, & abſolute, ut ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, καὶ τὸ χρῶμα ἐξαλλάττει, color ipſe mutatur.

Ἐξάλλομαι. exilio. Depon. genit.
Ἐξαλλος. ον. ὁ. clarus, præstans, exemptus numero.
Ἐξαλύζω. μ. ύξω. π. υχα. effugio, ἐξαλύσω.
Ἐξάλλως. aliter, alio modo, insinuatè.
Ἐξαλμα. ατος. τὸ. impetus, saltus.
Ἐξαλύσω. uito, cauco.
Ἐξάλφω. inuenio.
Ἐξαμαξώμενος. de curru delapsus, metaphoricè qui de sententia aut spe decidit.
Ἐξαμάξω. conuitior, maledico, quasi de plaustro conuicia fundo.
Ἐξαμαρτάνω. pecco, aberro. Genit. propriè in propatulo & palàm delinquo, sic utitur Isocrat.
Ἐξαμαυρόω. obscuro, obfusco.
Ἐξαμάω. demeto, execo.
Ἐξαμβλίσκω. uulnero.
Ἐξαμβρακεῖν. dissoluere.
Ἐξαμβλόω. μ. ώσω. π. ωκα. abortiuum pario, non tollo. Etym. Dicitur quoque de uitium oculis adustione uariatis. Bud. Com.
Ἐξαμβλύω. habeto, abundo.
Ἐξαμείβω. abeo, muto, perficio.
Ἐξαμελέω. contemno, negligo.
Ἐξαμελής. ές. ὁ. negligens, torpore affectus.
Ἐξαμηνόβιος. ον. ὁ. semestris.
Ἐξάμηνον. τὸ. semestre.
Ἐξαμήχανα. ἐξαίφνης, repente.
Ἐξαμυσίσαι. haustim potare, sine respiratione.
Ἐξαμφοτερίζω. dubito, dubium facio.
Ἐξαναγκάζω. excito.
Ἐξανάγομαι. digredior.
Ἐξανάγυρ. echinouulpes, Phrygum lingua.
Ἐξαναδύομαι, & ἐξαναδύω. μ. ύσω. π. υκα. idem quod ἀναδύεσθαι, fugere, detrectare, retractare & mutare pactum. Plutarch. in Sert. πάσης ἐξαναδυομένω φανερᾶς μάχης. Item emergo, existo. Bud. Com.
Ἐξανακανθίζω. spinas euello.
Ἐξανακολυμβῶ. emergo, orior, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω.
Ἐξανακρούω. retraho.
Ἐξαναλύομαι. plenius resoluor. Bud. Com.
Ἐξαναστρέφω. demolior.
Ἐξανατέλλω. μ. ἐξανατελῶ. orior, produco.
Ἐξαναφανδόν. clarè.
Ἐξαναφορῶ. excreor, conualesco, meliuscule ualeo, uires reparo, pristinæ fortunæ restituor, uires & spiritum recipio, in gradum meum restituor, respiro. Bud. Com.
Ἐξαναχωρέω. abscedo, ut hi qui littore soluunt.
Ἐξανδραποδίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. captiuor.
Ἐξανδρόμενος. adultus.
Ἐξανιμᾶσθαι. euentari, siue uento percipere.
Ἐξανέργαστος. ον. ὁ. ἡ. indigestus.
Ἐξανεύρω. comperio.
Ἐξανεψιοί. οί. ex parte consobrini, ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοί, ἢ ἀδελφοί. Cyrillus distinguit inter hoc nomen oxytonum, & proparoxytonum: Item Ammonius, apud quem uide in ἀνεψιοί, & ἐξανεψιοί.
Ἐξάνθισις. efflorescatio.
Ἐξανθέω. efflorco.
Ἐξανθήματα. pustulæ species sunt, quas Plin. eruptiones pituitæ, aliquando papulas uocat, quæ fiunt ardore uel solis uel urticæ. Hermolao in Plinium bullę. Diogenes apud Laertium lib. 7. oratores plebis ministros, coronas autem gloriæ exanthemata uocabat.
Ἐξανθήματα. id est papulæ, quæ ab humore sunt crassiore, uulgo hodie uariolæ, à tenuiore aut, morbilli uocantur.
Ἐξανθίζω. coloro.
Ἐξανθισμός. ὁ. ὁ. erruptio pustularum.
Ἐξανθρωποδιῶμαι. ex humana forma mutari.
Ἐξανίημι. emitto, ἀναπέμπω.
Ἐξανίσημι. μ. ήσω. π. ηκα. facio exurgere, erigo, exuscito, transfero, ἀνίσημι, Herod. 1. Bud.
Ἐξανίχνευ. oriri, propriè de sole. Comment.
Ἐξανοιγῶσαι θύραι. ianuâ è cardinibus mouere.
Ἐξαντάω. obsecro, oro.
Ἐξάντης. ὁ. ἡ. quasi ἔξω τοῦ ἄτης. indemnis, integer, sanus. Item furens, furore abreptus. Etym.
Ἐξανυστάσεως. collata acie, Herodian.
Ἐξαντλάω. exhaurio, effutio.
Ἐξανύω. μ. ύσω. π. υκα. possum, perficio. Accus.
Ἐξάνω. desuper, ἄνωθεν.
Ἐξαναλόω. exicco, excoquo.
Ἐξαπαλάζω. uide ἐξαλαπάζω.
Ἐξαπαλλάττομαι. subduco me, discedo.
Ἐξαπατάομαι, & ἐξαπατάω. μ. ήσω. π. ηκα. decipio, subsanno, illicio. Sæpe dicitur de canibus uaniloquis, apud Xenoph. & de mulieribus fucatis, uirisq; purpurissatis, apud eundē. Lucia. ἐξαπατᾶν τοὺς νέους dixit, pro παραμυθεῖσθαι & auertere sensum doloris & morbi. Bud. Com. Vide βασκαίνειν apud Ammonium.
Ἐξαπάτρωθεν, seorsim, ex alia parte.
Ἐξαπάτη. ης. ἡ. deceptio.
Ἐξαπαφῶ. decerpo, decipio. ἐξαπάφοιτο, deciperet. Etym.
Ἐξαπειρῆσθαι. tentare, periculum facere.
Ἐξαπεγείζω. depaupero.
Ἐξάπηχυς. υς. ὁ. ἡ. sex cubitalis.
Ἐξάπινα. statim, subitò.
Ἐξαπινάως. ον. ὁ. repentinus.
Ἐξαπιναίως. repente.
Ἐξαπίνης. è uestigio.
Ἐξαπλόω. μ. ώσω. π. ωκα. explano.

Ἐξαποδύομαι. facio ingredi.
Ἐξαποίναω. decipere.
Ἐξαπόλωλε. deperijt.
Ἐξαπονήσας καὶ διαπονήσας. qui elaborauit.
Ἐξαπορεῖ. tædet.
Ἐξαπορέω. μ. ήσω. π. ηκα. destituto, ad indigentiã redigo, conturbo, planè despero.
Ἐξαπορεῦμαι. tædio uincor & opprimor malis, ingenti inopia rerum necessariarum uel consilij oppressus sum. D Paul. 2. Corinth. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egentes non etiam egestatè afflicti. uel non succumbentes egestati. Bud. Com.
Ἐξαποστέλλω. μ. ειλῶ. τ. αλκα. emitto. Bud. Com.
Ἐξάπους. ους. ὁ ἡ. sex pedes habẽs. ἐξάπους σκιά, umbra in sex usq; pedes porrecta.
Ἐξάπτομαι. μ. άψομαι. π. αμμαι. demulceo. Gen.
Ἐξάπτω. μ. άψω. τ. αφα. appendo, insero, suspendo, redaccendo. Accus.
Ἐξάπωλον ἅρμα. in quo sunt seiuges equi. Bud.
Ἐξαράνομαι. arescò. Deponẽs absolut. (Com.
Ἐξαιρημία. τὰ. peculiaria. Herodot.
Ἐξαράομαι. uotum soluo.
Ἐξαράσσω. pulso, quatio, conuicior,
Ἐξαργυθείς. ὁ. omissus negligentia.
Ἐξαργυρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. conflo, redigo in argentum, uel pecuniam, uenundo. Thucyd. uide Etymol.
Ἐξαργυρόω. adero, id est are æstimo. Bud. de Asse, & Annot. post. uide. Etym.
Ἐξαρεσκύομαι. μ. ύσομαι. π. ύμαι, &
Ἐξαρέσκομαι. dijs sacrifico, prorsus placo, non deos tantum sed & alios. Demosth. ἐὰν τοῦτο μὴ ὀλίγοις δι' ἀρέσκῃ. Bud. Com.
Ἐξαρθρέω, uel ἐξαρθρεῖν luxari Hipp.
Ἐξαρθρήματα. luxata, quando articulus, uel membrum ex proprio excidit loco in alium, unde uoluntarius impeditur motus.
Ἐξαρθρος. ον. ὁ. debilitatis membris, impotens.
Ἐξαρθρόω. deartuare, artus loco mouere.
Ἐξαιθρώσις. εως. ἡ. ἐξάρθρημα.
Ἐξαιρέομαι. euacuo, extero, perdo, minas incutio, expello.
Ἐξαριθμεῖσθαι. enumerare.
Ἐξαρίθμησις. ιος. ἡ. enumeratio.
Ἐξαρισφῶν. finistris.
Ἐξαρκέομαι. &
Ἐξαρκέω. μ. έσω. τ. εκα. subuerto. Item sufficio, abunde sufficio, succurro. Bud. Com.
Ἔξαρμα. τὸ. impetus.
Ἐξαρμόζω. auello, disiungo.
Ἐξαρνέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. abnego.
Ἔξαρνησις. ιος. ἡ. abnegatio.
Ἔξαρνος. ον. ὁ. negans, ἔξαρνός εἰμι, nego.
Ἐξαρπάζω. eripio, discerpo.
Ἔξαρσις. eleuatio, ἔπαρσις.
Ἐξαρτάζω. μ. άσω. uel ἄξω. τ. αχα. uel ακα. libero, eripio. Accus.
Ἐξαρτάομαι. dependeo, pendeo. id est, suspensus sum: & pendeo, id est magnopere deditus sum, ἐξ ἀπτομαι, ἐξέχομαι. Athen. lib. 12. Ἐξήρτηται. dependet, id est appendix est & consequens. Aristid. in Pand. Ἐξαρτῶ ἐμαυτῷ, quasi ἐξ ἐμαυτῷ λαρεμῶ, deuincio mihi amicitia, & ascisco.
Ἐξήρτημαι, coniunctus & cõnexus sum, & coniunctam habeo rationem. Plat. De leg. 1. Ἐξήρτημαι τούτῳ, sum comes, sum affectator, cingo, & συνοφορῶ. Plutarch. ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτῷ πλῆθος, Videntes plebem eum cingentem & consectantem. Bud. Com.
Ἐξαρτάω. μ. ήσω. τ. ηκα. eleuo, tollo sursum, μετεωρίζω. Item suspendo, alligo, & annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἑῆς ἐπέφορῶ ζωνῆς τὸν τράχηλον ὑβρίζω, Laqueo de zona se suspendit. Vnde & ἐξαρτῆρ χρυσίον dicuntur, qui torquem collo circundant. Est & deuincio, amicitia coniungo, καθάπτω. Synes. δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλοις ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. Bud. idem.
Ἐξαρτίζω. perficio, præparo.
Ἐξάρτυσις. apparatus, instructio, politio.
Ἐξαρτύομαι, & ἐξαρτύω. μ. ύσω. τ. υκα. compono, condio, instruo, moderor, apparo. Accus.
Ἐξάρυσις. exhaustio, euacuatio.
Ἐξαρύω exhaurio, ἐκκενόω, ἐκβλίβω.
Ἐξαρχος. ον. ὁ. dux, princeps, præsultor.
Ἐξάρχω. μ. άρξω. π. ῆρχα. canere incipio, uel alterius rei author sum. Bud. Com.
Ἐξασθενίζω. μ. ίσω. π. ικα. debilito. Accus.
Ἐξασθενῶ. ualde debilitor, ad languorem usq; debilitor, uiribus deficio. Bud. Com.
Ἐξασκέω. condo, affabrè facio.
Ἐξασία. rasa lana ex panniculis qua utuntur uulnerarij in curandis ulceribus.
Ἐξασράπτω. refulgeo.
Ἐξασφαλίζω. μ. ίσω. π. ικα. cũ explanatione munio.
Ἐξατμίζειν. exorbere.
Ἐξατμίζομαι, & ἐξατμίζω. expiro, euaporor, exsuccus fio, arescò. Bud. Com.
Ἐξατμιδεής. ῶς. ὁ. in uaporem euanidus, euaporatus.
Ἐξαπος. ον. ὁ. magnus impetus.
Ἐξατωρία. exauctoratio, commeatus.
Ἐξαυλάω. μ. ήσω. π. ηκα. eloquor.
Ἐξαυλήρ. uas siue instrumentũ quoddã. λεκάνη.
Ἐξαυτίς. continuò, statim.
Ἐξαυτις. rursus, denuo.
Ἐξαυχμᾶται. exiccatur.
Ἐξαφαλῶν. ἐξ ἑαυτῷ γιγνόμενος, ὁ πεδιβλέπων.
Ἐξαφανίζω. doleo.
Ἐξαφίημι. demitto.

Ἐξαφρίζομαι. redigor in ſpumam.
Ἐξάφορον. lectica à ſex ſeruis geſtata.
Ἐξαφύσι. emittunt, exhauriunt, ἐξαντλῶσι.
Ἐξαχῆ. ſexies.
Ἐξάψαι πόλεμον. dixit Plutarch. prælium accendere ἐξεγεῖραι μάχην.
Ἔξαψις. ιος. ἡ. flammigantia, accenſio.
Ἐξέβρυγχοι. οἱ. dicũtur quibus extat βρόγχος, hoc eſt guttur uel aſpera arteria.
Ἐξεγγυάω. ſponſione, & fideiuſſione aliquem libero.
Ἐξεγγύησις. ιος. ἡ. uadimonium.
Ἐξεγγυήμενος. ου. emiſſor.
Ἐξεγείρομαι. exurgo. Depon.
Ἐξεγείρω. μ. ρῶ. excito. Accuſ.
Ἐξεγρσις. ιος. ἡ. expergiſcentia, exporrectio.
Ἐξεγκατίζω. euiſcero.
Ἐξεδέχετο. ſpectabatur.
Ἐξέδομαι. exedo.
Ἐξέδρα. ας. ἡ. locus ad ſedendum conſtitutus, ſella ſtudiaria, grabbatulus ad meridiandum accommodus.
Ἐξέδρας. ου. ὁ. inſidiator.
Ἔξεδρος. ου. ὁ. ἡ. inauſpicatus.
Ἐξέθανον. exanimatus ſum.
Ἔξεθος. ου. ὁ. ſolennis.
Ἐξέθους. de more ex more.
Ἔξει. præbebit.
Ἔξει, pro ἔξειθι. Atticè exi. Bud. Com. & Etym.
Ἐξεσλής. ſuperfluus, indecens.
Ἐξέσλον. habitus, diminutiuum. Etym.
Ἐξέιη. liceat.
Ἔξεις. poëtice pro ἕξῃς, πλεονασμῶ. deinceps. Etym.
Ἐξεκάσλοι. extraordinarij.
Ἐξεκασμένος. aſſimilatus.
Ἐξεκωνίζω. fingo. Accuſ.
Ἐξεκώς. ότος. ὁ. ueriſimilis.
Ἐξελεῖν τὴν βίβλον. τὸ ἀνελίττειν. reuoluere, legere. Bud. Com.
Ἐξελῆσαι. ἐκφυγεῖν. effugere. ita Alexandrenſes hoc dicunt. Etym.
Ἐξέλησις. effugium, euitatio, apud Platonẽ. Ety.
Ἐξέλλω. poſſeſſione eijcio. Bud. Com.
Ἐξεμείος. permiſſus.
Ἔξεμι. exeo.
Ἐξεῖναι. licere.
Ἔξεσις. abſolutio accuſationis.
Ἐξεπεῖν. efferre, reuelare, cum non taceatur tacendum.
Ἐξέργω. μ. ἔργω. π. ξρχα. exhibeo, diſturbo. accuſ.
Ἐξέρω. exero, ut exero linguam.
Ἐξεκάετο. ardebat.
Ἐξέκαμον. deficiebant, ἀπεκόπτοον.

Ἐξεκκλησιάζω. concilium habeo.
Ἐξεκλεῖον λόγον τυγχάνειν. arcebant à concione.
Ἐξέκνισε. excidit, expunxit.
Ἐξεκπίνω. reddo.
Ἐξέλασις. ιος. ἡ. emiſſio, propulſio.
Ἐξελατέος. expellendus.
Ἐξελαύνω. μ. άσω. π. ακα. &
Ἐξελάω. effero, expello, erumpo equo, Xenoph. Bud. Com.
Ἐξελέγχω. ω. εγχα. redarguo, exquiro, exploro ualorem, manifeſtum facio. Accuſ.
Ἐξελεύθερος. ου. ὁ. libertus, filius liberti. Vide ἀπελεύθερος in Ammonio.
Ἐξελεύθεροσομέω. μ. ήσω. π. ηκα. audacter loquor Neutr. abſol.
Ἐξέλευσις. ιος. ἡ. exitus.
Ἐξελήλυθε. exijt, effluit.
Ἐξελιγμός. ου. ὁ. genus ſtratagematis. Vide in Appendice Lexici de uocaculis militaribus.
Ἐξελθεῖν. egredi, exire, & πρὶν ἐξελθεῖν, antequàm diuulgetur Ariſtot.
Ἐξελίττω. μ. ίξω. π. ιχα. euoluo. Accuſ.
Ἐξελκω. μ. ξω. ω. χα. extraho, eripio me, ut τὴν μὴ δίκην ὑποσχεῖν ἐξέλκω, Ne cauſam diceret ſe eripuit, Cæſ. de bel. Gal. lib. 1.
Ἐξέλκωσις. ιος. ἡ. laniatio.
Ἐξελλινίζω. ad Græcorum literaturam transfero, Græca facundia enuncio, formo, compoſitum reddo. Bud. Com.
Ἐξέλομαι. deligo, excerpo, eximo.
Ἐξέλω. euerto, deſtruo. Itẽ dono, deligo, recipio.
Ἐξέμεν. dimittere, ſignificat & retinere cuſtodire q. ἐκ τῆ ἵημι. Etym.
Ἐξεμέω. μ. έσω. ω. εκα. euomo.
Ἐξεμισήθη. exoſus fuit.
Ἐξέμπαλιν. ἐπαρεσόρως.
Ἐξεμπωλημένοι. οἱ. diuenditi.
Ἐξεναντίας. aduerſum.
Ἐξεναρίζω. μ. ίσω. π. ικα. interficio, armis ſpolio.
Ἐξενέγκω. effero.
Ἐξενέχθη. eiectus eſt.
Ἐξενήνοχα. extuli, ſuſtuli, protuli.
Ἐξεντερίζω. eximo inteſtina, medullam eximo.
Ἐξεῖνο. ademerunt.
Ἐξεπαίρω. extollo.
Ἐξέπαλο. exilijt.
Ἐξεπίη. dedita opera.
Ἐξεπιδρομῆς. τὸ ἐξ αἴφνης.
Ἐξεπιπολῆς, in ſuperficie, in ſummo ſparſus.
Ἐξεπίσαμαι. ſcio, cognoſco, noſco optimè.
Ἐξεπίτηδες, & ἐξεπιτήδες. de induſtria, fruſtra, ex neceſſitate.
Ἐξεπράθομεν. expugnauimus. Ilia. α. ἐκ τ' πέρθω.
Ἐξεράω. eijcio, proijcio, propriè è terra.

Ἐξεργάζομαι. excolo, excito, efficio,
Ἐξεργασία. ας. ἡ. diligentia in efficiendo opere.
Ἐξεργασικός. ὴ. ὸν. alacer, actiuus.
Ἐξερεύνω. interrogo.
Ἐξερεύνωμαι. idem.
Ἐξερῶ. enarras.
Ἐξεσμός. ὁ. uomitus.
Ἐξεσμόομαι. μ. σμόομαι. π. σμῶμαι. eructo.
Ἐξεσμυάω. μ. ήσω. π. ηκα. scrutor.
Ἐξεσμύησις. εως. ἡ. scrutinium.
Ἐξεσμύω. promulgo, indago, traho.
Ἐξερεύω. indago,
Ἐξεσήμως. aduerb. indicta causa.
Ἐξεσκόω. μ. ώσω. πωκα. doleo.
Ἐξεσείθόμαι. allicio, prouoco.
Ἐξεσπύσαι. proserpere, elabi.
Ἐξεῤῥυηκός. ὸν. quod effluxit, ita enim apud Cic. in Catone maiore, quod interpretatus est.
Ἐξεῤῥυηκότα γράμματα. literæ exolescentes, quę uetustati cedunt, quasi defluentes, dilabentesque, ueluti cum membranæ prępingues literas non retinent, ἀφανισθέντα.
Ἐξεῤῥωγέα. ἡ. corrupta, διεφθαρμένη.
Ἐξερύθρω. intensè ruber.
Ἐξερυράσκω. detraho.
Ἐξερύω. extraho, ἐξέλκω.
Ἐξεῤχομαι. μ. ἐξελεύσομαι. exeo, diuagor, transeo. Depon. genit.
Ἐξεσία. ας. ἡ. legatio, iter quod insumitur in ob eunda legatione. πρὸς ὃ ἵημι. Etym.
Ἐξεσκληκός. induratum.
Ἐξέσμωμι. depromũt, abstergũt, poliũt, ἔσμηχον.
Ἐξέσυρον. exijt, disiunxit.
Ἐξεστηκώς. ότος. ὁ. deductus de mente. Ab ἐξίστημι ὃ ἐκπλήττω. Et ἐξεστηκὼς οἶνος, quod iam fugit & detritum est, ac præteritum, uappa. opponitur τῷ παρεστηκότι. Bud. Com.
Ἐξεστι. licet.
Ἐξεχίθη. diuisum est, scissum est, ἀόρ. ab ἐκχίζω.
Ἐξετάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. &
Ἐξετάζω. μ. άσω. σω. ακα. ostendo, perpendo, exquiro, scrutor, interrogo, in quæstionẽ pono, examino. Aliquando ad forum refertur, sicut quærere Latinis, pro informationem facere & legibus uindicare. Vnde ἐξετάσειν ὃ πρᾶγμα quæstionem habere, rem querere: id est agitare causam criminis, ut prætor cum iudicium cogit. Sic Cic. in Ver. act. 3. Non dubitabat Minutius, quin iste, quoniam consilium dimisisset, illo die eam rem quæsiturus nõ esset. Bud. Com. ἐξετάζω, dicitur etiam ἐπὶ στρατοῦ ὅταν ἕκαστον δεῖ πρᾶναι τὴν ἰδίαν τάξιν ὡς ἐγγέγραπται. Hoc Latini lustro dicunt & lustrare exercitum, & recensere quoq; dici potest.
Ἐξέτασις. εως. ἡ. inquisitio, indagatio, comparatio. Aliquando quæstio tormentaria. Budæus in Annot. post.
Ἐξετασμός. ὁ. quæstio, inquisitio ueritatis, secundum Papinianum.
Ἐξετασής. ὁ. indagator, cẽsor. Bud. Annot. post.
Ἐξετασικόν. ὸν. exquirendi genus.
Ἐξετασικός. ὴ. ὸν. indagator.
Ἐξεῖθεν. ab illo tempore.
Ἐξεπόν. ὸν. ex hoc anno.
Ἐξετελοῦντο. perficiebantur.
Ἐξετεχνήσαντο. commenti sunt.
Ἐξοίμα. paratè.
Ἐξουγνήσω. in libertatem asseram.
Ἐξουλαβέομαι. μ. ήσομαι. σω. ημαι. caueo. Depon. accusat.
Ἐξουμαείζω. μ. ίσω. π. κα. demulceo, facilẽ reddo
Ἐξουμενίζεσθαι. beneuolum fieri, placari.
Ἐξουνοχίζω. eunuchum facio. Vnde ἐξουνοχίζεσθαι eleganti metaphora dicitur uinum, quando percolatur, saccoq; frangitur, siue (ut Plin. inquit) castratur, omnes enim eius nerui tunc excindũtur, ac genuinus restinguitur calor. Dicitur & ἀκρωτηριάζεσθαι, id est effœminatum reddi in eadem significatione.
Ἐξουρεῖν. excogitare, adinuenire.
Ἐξούρεσις. εως. ἡ. adinuentio.
Ἐξουρίσκω. μ. ήσω. σω. ηκα. excogito, inuenio, cõminiscor, comperio. Accus.
Ἐξουτελίζω. μ. ίσω. σω. ικα. attenuo. Accus.
Ἐξουωνύμων. à sinistris.
Ἐξεῴμεται. mando, iubeo.
Ἐξεφόλτα. subitò, citra laborem.
Ἐξέχομαι ὃ ἐξαρτῶμαι. ἐκκρέμαμαι. hæreo, dependeo, suspensus sum ex aliqua re. Et pendeo id est deditus sum, ut ἐξέχομαι τῆς φιλίας τοῦ δεῖνος, αὐτὴ τοῦ ἀκκρέμαμαι. Bud. Com.
Ἐξέχρησε. abundè sufficit, Herodot. Bud. Com.
Ἐξέχω. μ. ἔξω. π. ἐξέχηκα. emineo, excello, exto. orior. Neutr genit.
Ἔξηβος. iam grandis & adultus.
Ἐξηγυημένοι. Latine elargiri dicuntur uadimonio obstricti, qui ob crimina in iudicium uocati ab iudicibus impetrauerunt, ut aut sua aut sponsorum fide dimittantur ea lege, ut in diẽ certum, aut quandocunq; iudici uisum fuerit, ad iudicium sistantur. Bud. in Annot.
Ἐξηγυᾶσθαι. est hoc modo uades dare. Bud. Com.
Ἐξηγέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. præsũ, expono, narro, respõsito. Verbũ est pertinẽs ad Iuriscõsult. & antistites, ceremoniarũq; cõditores. Ἐξηγεῖσθαι quoq; dicebantur actuarij, quando damnatis ad supplicia tractis uerbis damnationis carnifici de scripto præibant. Bud. in Annot.

Ἐξήγετο. qui pubertatem transijt, quadraginta & quinq; annorum.

Ἐξήγημα. ατος. τὸ. narratio, commentarius, quo obscurius dicta explanatius edisseruntur.

Ἐξήγησις. ιος. ἡ. expositio. Differt ἐξήγησις, ἐξήγημα. quemadmodum à poësi poëma: siquidē poëma dicitur panopliæ Achillis descriptio, poësis uerò ipsa tota Ilias.

Ἐξηγητής. ὁ. ὁ. præceptor, expositor, interpres.

Ἐξηγορία. ας. ἡ. accusatio.

Ἐξηγριώθη. efferatus est.

Ἐξηΐα. sacrificia, odores, suffitus.

Ἐξηκεσίδης. proprium nomen uiri, qui immodicus in peregrinationib. dicitur, unde notū pro uerb. οὐσὶ ἐξηκεσίδης εὑρεῖ τὴν ὀνθάδαν ὁδόν, ne Execestides quidem inueniret rectā uiam.

Ἐξήκω. discedo, prætereo.

Ἐλήλασμα. ατος. τὸ. eiectio.

Ἐξήλατος. ον. ὁ. extensus.

Ἐξηλιθιότης. ητος. ἡ. infatuatio.

Ἐξηλιασμένον. à sole adustum.

Ἐξήλικας. eiecisti, expulisti.

Ἐξηλλαγμένον, ab ἐξαλλάττω. peregrinum, inusitatum, inauditum, Diodor. Bud. Com.

Ἔξηλυσις. ιος. ἡ. exitus, ἐξέλυσις.

Ἐξημαξομένος. de curru delapsus.

Ἐξῆμας. per sex dies.

Ἐξημόρω. cicuro, mansuefacio, sylueſtrem naturam exuo.

Ἐξημοιβός. ὁ. ὁ. mutatorius, ἐξαμοιβός.

Ἐξημοιβά. permutata, alternata. Odyss. β. εἵματ' ἐξημοιβά.

Ἐξίω. pro ἔξεστι. sæpe apud Platonem.

Ἐξήνεγκα. protuli, extuli.

Ἐξηνθισμένος. floribus ornatus.

Ἐξήνιος. effrenis.

Ἐξήπαφε. decepit.

Ἐξηρημένος. ον. ὁ. electus, eximius.

Ἐξήρης. ες. ἡ. nauis sex remorum. Bayfius.

Ἐξηρημωμένος. οικος. dicitur cum familia deleta nomen gentis interijt. Bud. Com.

Ἐξής. deinceps, ordine. Construitur eleganter cum genitiuo, ut θρόνος τοῦ πλούτωνος ἐξῆς, proximus locus à Plutone. Et cum tempus continuum, & sine ullo interuallo significare uolumus, ut τριῶν ἡμέρων ἐξῆς, tres perpetuos dies.

Ἐξήσκημένος, ab ἐξασκέω. qui est spectata uirtute.

Ἐξηστιάζω. per colum fundo.

Ἐξηυλημένος. ον. ὁ. extritus, euanidus, quasi dicas extibiatus. Propriè sunt αἱ παλαιαὶ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν. & per translationem πάντα τὰ παλαιὰ, καὶ τὰ τετριμμένα. Etym.

Ἐξηχεῖσθαι. passiua uoce, sed actiua significatione personare, ἐξηχεῖν, ὀξήχεσθαι, ἐξαποτεῖσθαι. Gregorius: μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνήν. Budæus in Commen.

Ἐξιάλλειν. eijcere.

Ἐξιάομαι. medeor, profligo morbum.

Ἐξιασμένος. qui medicatus est.

Ἐξιᾶσιν. eijciunt, ἐξίασι. uero accentu acuto, τὸ ἐξόρχονται.

Ἐξιδιάζομαι. approprio.

Ἐξιδιόομαι. idem.

Ἐξίδιον. habitus. diminutiuum. Etym.

Ἐξιδιοποιοῦμαι. mihi uendico ac tribuo, occupo. Bud. Com.

Ἐξίδυσε. cacauit.

Ἐξίζ. excutit.

Ἐξιεὶς. pro ἐξιών. Bud. Com.

Ἐξιερεῦν. consecrare.

Ἐξίημι. exeo.

Ἐξικμάζω. &

Ἐξικμάω. μ. άσω. σ. ακα. sicco, exicco, arescere facio, exugo.

Ἐξικμασμένον. τὸ. aridum.

Ἐξικμείζω. exugo, ἐξικμάζω.

Ἐξικνέομαι. peruenio, attingo, penetro. Deponi. datiuo.

Ἐξίκω. peruenio, consequor.

Ἐξιλάσκομαι. placor.

Ἐξίλασμα. ατος. τὸ. placatio.

Ἐξίλαστον. placatum. ἐξίλαστον uero denso spiritu, τὸ ἐξάπτυχον.

Ἐξιλάω. concilio.

Ἐξίλλω. effugio. Item abigo, coërceo, impedio.

Ἐξινοῦσαι. purgationibus euacuare.

Ἐξινωμένος. ον. ὁ. purgatus.

Ἐξεῖξας. αὐτος. ἡ. qui abijt.

Ἔξιον. exiui.

Ἐξιονθίζω. deglabro, radicitus pilos euello.

Ἐξιπτέομαι. exprimo, excolo.

Ἐξιππάζω. μ. άσω. σ. ακα. equito. Neutr.

Ἐξιπτῶ. proruo, premo.

Ἐξιπωλικόν. τὸ. pharmacum quod concretū humorem dissipat leniter, Gal. lib. 7. περὶ γένη.

Ἕξις. ιος. ἡ. habitus, assuetudo, assuefactio. Itē ualetudo, Gaza interprete. De habitu uide Aristotelē in prædicamento qualitatis, & in postprædicamētis inter opposita. Item de habitu & priuatione in primo Physicorum.

Ἐξισοτιμία. ας. ἡ. æqualitas honorum.

Ἐξίσον. æqualiter, ex æquo.

Ἐξισόω. μ. ώσω. π. ωκα. adæquo, confero.

Ἐξίσαμαι. μ. ἐκπέπληγμαι. præ admiratione nō sum apud me, stupeo, de loco mentis moueor, exagitor, alienor, abdicor. Plato in Phæd. ἐξισάμενος τῶν ἀνθρωπίνων ἀσχολιῶν. Et Xenophon

nophon, τόντων ἢ εἰς μάχλω σωὶ ὅπλοις πολλοὶ καὶ τῶν μαθημάτων ἐξίσαντου. Aliquando est sententiã muto, aliud propositũ sequor. Thucyd. ἐγὼ μὲν αὐτός εἰμι, κὴ ἐκ ἐξίσαμαι, ὑμεῖς ἢ μεταβάλλετε. Aliquando abstineo, uito, cauto, Galen. Et Plutach. ἐλίγα κίνδυνον ὑπὲρ δέξης ἐξίεν, uitauit, subterfugit. Interdum cedo, ut ἐξίσαμαι τῶν ὄντων, & ἀφίσαμαι. bonis cedo. Plutarh. κικέρων μὲν αὐτωνίῳ κεῖται ἐξίεν, Cicerone quidem Cęsar Antonio cessit In hac significatione datiuum ferè habet persone cum genitiuo rei, ut ἐξίσαμαι σοῦ τῆς ἐμῆς. Et cedo, id est cõcedo, hoc est me submitto, Iamblicho. Bud. Annot. & Com.

Ἐξίσημι. μ. ἐκστήσω. π. σηκα. desisto, digredior. De mosth. νῦν δὲ ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. Interdum pro corrumpo, immuto, degenerare facio, ad tabem & interitum perduco, Aristot. Ethic. 3. & Phys. 4. Vnde ἐξισάμενον, immutatum, quod degenerauit, quod naturam suam non asseruat. Et ἐξεστηκὼς οἴνῳ, de quo diximus. Interdum mente emoueo, & alieno, in furorem & mentis alienationem ago. Demosth. ἐξίστη μοῦ Et Lucæ cap. ult. ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς. Sed & mulieres quædam à nobis alienarũt, id est, ad stuporem usq; perculerunt. Bud. ibidem. ἐξίστημι, & pro libro, & pondero, seu expendo in Epigr. uidetur. πολλάκις ἐξέστησα τὴν φιλότητα καὶ ὕβριν, sæpius expendi. Item impos sum animi, & è potestate exeo.

Ἐξίστωρ. inuisum.

Ἐξιστορῶν. expiscari, exquirere, enarrare.

Ἐξισχύω. μ. ύσω. π. υκα. possum. Accus.

Ἐξίσχω. promineo, protubero. Hippocr.

Ἐξίτηλος. ν. ὁ. ἡ. exilis, elutus, euanidus, & ὁ ἀμυδρός, δύσγνωστος, ἀδῆλος, fugiens, hoc est exolescens, καὶ ἀνεξέυνητος, in obscurum abiens. πρὸς τὸ ἐξιέναι τοῦ ἥλου. Etym. Est etiam ἀδόκιμος, adulterinus, nõ germanus, nec syncerus. Xenoph. Translate pro inerte, secorde, deside, ignauo, & (ut cum Horatio dicam) uappa, Dioscor. Bud. Com.

Ἐξιτηρία. ἐξαγγελία, dies qua quis magistratum Athenis deponebat.

Ἐξιτήριοι λόγοι. salutationes in discessu. παρὰ τὸ ἴημι, ἥκω, τὸ πορεύομαι. Etym.

Ἐξιτήριοι εὐχαί. uota precesue quæ suscipiebantur exeuntibus uel etiam iter ingredientibus, uel etiam ad necem proficiscentibus.

Ἐξιτήρια. festũ in quo primitias soluebãt Athen.

Ἐξιτὴς ὁ. iactus erat astragalorũ, qui sex notabat, (dictus & κῶος.

Ἐξίτης. ὁ. senio, onis. sex denotans in ludo talario.

Ἐξίτητος. discedens, fugiens, euanidus

Ἐξιχνέομαι. μ. ήσομαι. π. ήμαι. exeo orbitam.

Ἐξιχνεύω. uestigo.

Ἐξιχνησκοπέομαι. per uestigia considero.

Ἐξιχνιάζω. μ. άσω. π. ακα. inuestigo.

Ἐξιχωρίζω. exprimo.

Ἐξόλωτος. exterminatus, abiectus.

Ἐξογκέομαι. μ. ήσομαι. π. ήμαι. tumeo. Neutr. & ἐξωγκωμένος, apparatus, extructus, & accumulatus. Luc.

Ἐξογκῶ. tumefacio.

Ἐξοδήσαι. deuiare.

Ἐξοδία. ας. ἡ. ἔξοδος.

Ἐξόδιος. ν. ὁ. cantus.

Ἐξοδιπορέω. μ. ήσω. π. ηκα. eo extra. Neutr.

Ἔξοδος. ν. ἡ. expeditio, profectio.

Ἐξοιδέω. μ. ήσω. π. ηκα. tumeo. Neutr.

Ἐξοικειόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. in familiaritatẽ adduco. Depon. accus.

Ἐξοικίζω. μ. ίσω. π. ικα. domo extrudo, sedibus expello. Accus.

Ἐξοικοδομέω. μ. ήσω. π. ηκα. destruo.

Ἐξοινος. ν. ὁ. temulẽtus, uinolẽtus, qui perpotauit

Ἐξοιστρέομαι. μ. ήσομαι. π. ήμαι. & ἐξοιστρέω. sæuio, furore agitor. Depon. absol.

Ἐξοιχνέω. exeo.

Ἐξοκέλλω. μ. ελῶ. mitto nauem in siccum, undarũ ui in littus eijcio, impingo nauẽ in scopulos. Neutr. accus.

Ἐξολισθαίνω. delabor, Polit. interp.

Ἐξολκή. ῆς. ἡ. extractio.

Ἐξολκισμός. ν. ὁ. tralatio ossis ex superficie in profundum. Cæl. lib. 11. cap. 29.

Ἐξολοθρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. disperdo, exterminо Accusat.

Ἐξολῶν. expulsurus.

Ἐξομαλίζω. μ. ίσω. π. ικα. planũ facio, æquo, quasi manu permulceo Accus.

Ἐξομηρεύω. obsides posco & exigo, acceptisq; fidem obstringo, pignoribus obstringo.

Ἐξομιλοῦντες. οἱ. adeuntes, oratione solantes.

Ἐξομματόω. oculos illumino, exceco, exoculo. anceps enim est uerbũ. Aesch. Prom. ἐξομμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα, obscuris lucẽ addidi.

Ἐξομάτωσις. ιος. ἡ. absersio sordium in oculis,

Ἐξόμνυμαι. &

Ἐξόμνυμι. cũ iureiurando aliquid inficior, ut abiuro debitum & similia. Item eiuro magistratum, hoc est repudio, & excuso quippiam, ne magistratũ gerere cogar, uel magistratu abdico me. Sic ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, eiuro legationẽ, hoc est iureiurãdo affirmo obire me legationem nõ posse. ἐξόμνυσθαι ἕτερον, est iureiurãdo excusare eum, qui iudicio non adest, aut euocatus præsto non est. Accus. Bud. Com.

Ἐξομοιοῦμαι

Ἐξομοιοῦμαι. assimulor.
Ἐξομοίωσις. assimulatio.
Ἐξομόχερ. simul, similiter.
Ἐξομολογεῖν. ingenuè loqui.
Ἐξομολογέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. confiteor, ὁμολογῶ. Depon. datiuo.
Ἐξομολόγησις. ι Θ. ἡ. confessio.
Ἐξομπλον. idem, æquale.
Ἐξόμφαλον πάθος. cum prominet umbilicus.
Ἐξόν. dum licet, cum liceret, cum liceat.
Ἐξονειδίζω. exprobro, increpo.
Ἐξονειδισμός. ὁ. ὁ. exprobratio.
Ἐξονειρώττειν. pollui de nocte, semē per somnium emittere apud Aristotelem.
Ἐξονομάζω. nota & appellanda do uocabula.
Ἐξονομακλησίλω. nominatim.
Ἐξονομάσαι. nominare.
Ἐξονομήνης. nominatim indices. Iliad. γ.
Ἐξονυχίζεσθαι. &
Ἐξονυχίζειν. ad unguem explorare. Bud. Com. Vide Chiliad. Erasmi. apud Plutarch. lib. 6. Sympos. legitur ἐξονυχίζεσκον ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνουσιν οἱ διεθέντες, id est, exarmāt & quasi ex unguāt, nisi forte legendum illic sit ἐξουνχίζε
Ἐξοπίσω. postea. (σι.
Ἐξοπλίζω. μ. ίσω. π. ικα. penitus armo, exarmo, armentis nauem exuo & spolio.
Ἐξοπλισία. ας. ἡ. armatio.
Ἐξοργιάζειν τὴν ψυχὴν. est ad sacra præparare susci pienda, ad sacrorum cultum expiare, & idoneum reddere. Bud. Com.
Ἐξοργιεῖν. irritare, iratum reddere.
Ἐξοργύζεσθαι. de exilibus, eiectisq; dicitur.
Ἐξορυγμία. ας. ἡ. uel ὀξορυγμία. effossio.
Ἐξορία. ας. ἡ. exilium.
Ἐξορίζω. μ. ίσω. π. ικα. extermino, ablego in exilium. Actiu. accus.
Ἐξορισμός. ὁ. ὁ. exilium.
Ἐξόριστος Θ. ὁ. ἡ. exul.
Ἐξορκέω. &.
Ἐξορκίζω. μ. ίσω. π. ικα adiuro, iusiurandum con firmo. Propriè est religione obstringo, hoc est, alicuius animo religionem inijcio, id est metu religionis temeratę percello, aut perterrefacio, quod & religionis implere dicitur. Priori utitur Herodo. & Thucyd. posterius Sacris literis usurpatum.
Ἐξορκισμός. ὁ. ὁ adiuratio.
Ἐξορκιστής. ὁ. ὁ. adiurator.
Ἐξορκόω. ῶ. sacramenta adigo. Bud. in Annot.
Ἐξορμάω. ῶ. hostiliter ingredior, inuado, impetum facio sicut leo, cum irruit in uenatorem, aut aliam feram. Item erumpo, Xenoph. Oecon. Aliquando proficiscor, apud eundem ἀπόμνη. 2. ὀξορμᾷν quoq; dicitur eques calcaribus equum ciens: & equus dicitur ὁρμᾶν, cum ad cursum cietur, ac prosilit repente. Bud. Cō.
Ἐξορμωνίζω. coliculum excludo, excaulesco, ἐκκαυλίζω, ab ὅρμωθος. Eust. Iliad. φ.
Ἐξορμίζω τὴν ναῦν. soluo è littore. Bud. ibidem.
Ἐξορμος. ὁ. ὁ. procax.
Ἐξοροθώω. irrito.
Ἐξορος. exul.
Ἐξορρίζειν. serum lactis excolare, uel serum à caseo exprimere.
Ἐξόρυξις. ι Θ. ἡ. effossio.
Ἐξορύττω. μ. ύξω. π. υχα. effodio.
Ἐξοχεῖσθαι. enunciare tacenda, & prodere mysteria. Vide Chiliad. Erasmi.
Ἐξοχέω. saltationibus celebro, foris salto. Accipitur pro salto simpliciter.
Ἐξοσιώμενοι. expiati.
Ἐξόσον. à quo tempore. Ammonius.
Ἐξοσείομαι. exosso, ossa eximo, luxor.
Ἐξοσεύω. idem.
Ἐξοστρακίζω. μ. ίσω. π. ικα. mitto in exilium.
Ἐξοστρακισμός. οῦ. ὁ. exilium. Est propriè relegatio temporaria in locum certum, quæ bona non adimit.
Ἐξότου. ex quo. Ammonius.
Ἐξουθένωσις. ι Θ. ἡ. contemptus, nihili pensio.
Ἐξουθενωτής. ὁ. ὁ. contemptor.
Ἐξουθενόω. μ. ώσω. π. ωκα. contemno.
Ἐξουθένωσις. ι Θ. ἡ. contemptio.
Ἐξουθενῶ, & ὀξουθενῶ. μ. ήσω. π. ηκα. in nihilum redigo, sperno, ꝑ nihilo habeo. Est enim uox ex nihili composita. Accus.
Ἐξουθένημα ατ Θ. τὸ. adiectio.
Ἐξουθενίζει floccifacit.
Ἐξουθενισμός. figura est (inquit Iul. Rufinianus) cum rem aliquam extenuamus, & cōtemptam facimus, ut apud Lucilium: At magnum fecit quod uerbis Græca Latinis Miscuit.
Ἐξουλέω. μ. ήσω. π. ηκα. expello.
Ἐξουλη. ἡ. eiectio. Ἐξούλης δίκη. inter dictum unde ui, & iudiciū de ui. Erat enim ὀξούλη, quasi uis publicæ iudicium, non quod publicum per se crimen esset, sed quòd multa in publicum cōmittebantur. Fiebat quoq; ὀξούλης δίκη, si quis præfinito die creditori pecuniam non numerasset ὀξούλης λαχεῖν ἀνί, cū aliquo unde ui agere. Deducitur autē ab ὀξέλλω, quod de possessione eijcio significat. Bud. Com.
Ἐξοῦρα. τὰ. angusta, conniuentia. Hippocr. μύοπα uocat.
Ἐξουρίας. aduerb. ex uento, secūdis uentis, fœliciter, ex animi sententia.
Ἐξουρίζοντα. ὠα. oua uentosa, spiritu repleta, ut

ſunt quæ iam putruerunt, ἀφανισθέντα.

Ἐξουσία.ας.ἡ. poteſtas, licentia, facultas, authoritas, ius. Matth. 7. οὐ γὰρ ὡς οἱ γραμματεῖς ὑμῶν. Erat enim ueluti iure ſuo docens. Bud. in Annot.

Ἐξουσιάζω.μ.άσω.π.ασα. habeo poteſtatem. Neu. datiuo.

Ἐξουσιότης.ἡ. poteſtas, arbitrium.

Ἐξοφέλλω.μ.ελῶ. augeo.

Ἐξόφθαλμος. qui oculis eſt prominentibus.

Ἐξοφρύωμαι. ſupercilia tollo, eleuo, ſuſpendo, ſuperbio, quod Latini tollere ſupercilium dicũt.

Ἐξοφρυώμενος. ſuperciliosus.

Ἐξοχα. egregiè, ſuprà, congruè.

Ἐξοχή.ῆς.ἡ. eminẽtia, excellẽtia, acies. Itẽ id quod in architectonica, ſtria dicitur, hoc eſt pars quę protuberat.

Ἐξοχος.ον.ὁ ἡ. egregius, excellens.

Ἐξοχως. egregiè, ſupra fidem.

Ἐξοχώτερον.ον.τὸ. præſtabilius.

Ἐξστρατεύομαι. extra milito.

Ἐξπηχυσί. ſex cubitorum longitudine, Sophoc.

Ἐξπους.οδος. ſenum pedum, pro ἑξάπους, Plato Comicus dixit.

Ἐξστρατευόμενος. in expeditionem iens.

Ἐξύβρισις. laſciuia, luxuria in ſegetibus.

Ἐξυβρίζειν. luxuriare, cum nimia pabuli ubertate ſegetes laſciuiunt. Bud. Com.

Ἐξυγραίνω.μ.ανῶ. humefacio.

Ἐξυδατοῦσθαι. aqueſcere, mutari in aquam.

Ἐξυδάτωσις.ιος.ἡ. in aquã cõmutatio, ſic à medicis uocatur læſum ſanguificationi munus.

Ἐξυδρωπῶν.ῶν.ὁ. aqua intercutè laborans.

Ἐξυμνίζω. eximo membranulam.

Ἐξυπάλυξις.ιος.ἡ. effugium, fuga, Orpheus.

Ἐξυπανέστη. aſſurrexit, ſuboriebatur.

Ἐξυπῆχης. à principio.

Ἐξυπηρετέομαι. miniſtro.

Ἐξύπιθα, retro, ex inſidijs.

Ἐξυπνίζω.μ.ίσω.π.ισα. expergefacio. Accuſ.

Ἐξυπνος.ον.ὁ.ἡ. expergefactus.

Ἐξυπογύον. nuper, ex tempore, οὐ ἐθέλοντα, ἐκ τοῦ συνεγγυς, ἀπροσκέπτως. τοῦτο γὰρ τὸ πρόσφατον, καὶ ἐγγύτατον.

Ἐξυπτιάζω. reſupinor, ſupine delicateque me habeo & ignauiter, reſupinus ſum.

Ἔξω. cum tenui ſpiritu, extra, foras. ἔξω αὐτοῦ εἶναι, mente alienatum eſſe. Item citra, abſq;, Iulianus, ἔξω τοῦ συνταράττειν καὶ συγκυκᾶν τὴν ἑλλάδα, exceptio, uel ſi demas.

Ἕξω. habeo, aſpiratur.

Ἔξωθεν. foris. οἱ ἔξωθεν λόγοι, dicuntur ſtudia externa & literæ diſciplinæque nihil ad ſcripta euangelica, conſecrataq; pertinentes, quę ſecularis appellantur, quaſi βιωτικὰ μαθήματα. Et ἡ ἔξωθεν παιδεία, atque οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι eodem modo dicuntur, diſciplina mundana ab Euangelio aliena, & philoſophi externam illam rerum naturalium diſciplinam ſpectantes. Bud. Com.

Ἐξωθούν τι τῶν πράγματος, quod præter rem eſt. Demoſth.

Ἐξωθέω.μ.ήσω.π.ησα. &

Ἐξώθω.μ.ώσω.π.ωσα. expello, excito, protrudo, extrudo, in exilium eijcio. Bud. Com.

Ἐξώθησις. eiectio, expulſio.

Ἐξωθοῦμαι τὸ ἐκβάλλω. καὶ διῶκω.

Ἐξωκεανιδῶσαι. in oceanum egreſſum fuiſſe.

Ἐξωκεανισμός.οῦ.ὁ. in oceanum egreſſio.

Ἐξωκέλης. nauis piratica. Item equus non ſtratus ephippio,

Ἐζώκοιτος.ὁ. nomen eſt piſcis apud Aelianum.

Ἐξώλεια.ας.ἡ. pernicies, exitium.

Ἐξωλεθρον.ον.τὸ. peſtilentius, pernitioſius.

Ἐξώλης.ες.ὁ.ἡ. pnitioſus, peſtifer, exitio dignus,

Ἐξώλης ἐρωτολιψία. perdita libido.

Ἐξωμίας. exertus, Bud. Com.

Ἐξωμίδιος.ον.ὁ. ſuperhumeralis,

Ἐξωμιδοποιία.ας.ἡ. exomidis confectio.

Ἐξωμίς.ίδος.ἡ. tunica ſubſtricta & breuis citra humeros deſinens. ſic enim Gellius lib. 7. definit ſeu tunica manicis carens, iuxta humeros aperta, eratq; &, ἐπιρρομάχαλος. ſeruorum, & ἀμφιμάχαλος ingenuorum, exomis. uide Bayf.

Ἐξωμοσία.ας.ἡ. abiuratio, excuſatio cum iureiurando. Bud. Com.

Ἔξωμος.ον.ὁ. expeditus, exertus, accinctus, abiuratus.

Ἐξονέομαι.μ.ήσομαι.π.ὠνημαι. redimo. Accuſ.

Ἐξωραϊσμένος. excultus, uenuſtatus.

Ἐξωραίζω. negligo, parui facio, nõ curo. Aeſchyl.

Ἔξωρος.ον.ὁ.ἡ. intempeſtiuus, quaſi ultra tempeſtatem profectus & ad deteriorem conditionẽ redactus, natu grãdior quàm ut amari ſit idoneus, exoletus. Bud. Cõ. Vide Chiliad. Eraſmi.

Ἐξόρνυτο. excitabatur. ab ὄρνυμι.

Ἐξωστέας. exouans, oſſa detrahens.

Ἐξωστεῖσμένος. luxatus, διῆρθρωμένος.

Ἐξώστης ἄνεμος. uentus aſper & uiolentus.

Ἐξώστρα.ας.ἡ. machina quędam in ſcena, quæ alio nomine appellatur ἐκκύκλημα.

Ἐξωτάτω. extimus.

Ἐξωτερικός.οῦ.ὁ. externus, extrinſecus. Vnde ῥητορικὰ ſcripta, quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, ciuiliumq; rerum notitiam conducebant: ἀκροαματικὰ autem in quibus philoſophia remotior, ſubtiliorq; agitabatur, quæq; ad naturæ contemplationes, diſceptationes dialecticas pertinebant. Ariſtot. 1. Polit. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ῥητορικωτέρας ὄντα σκέψεως. Verũ iſta fortaſſe peruagatioris

gatioris sunt commentationis. Gell. libro. 10. cap. 14. & Bud. Com.

Ἐξώτερος. α. ον. exterior.

Ἐξωτικός. ή. ὸν. exoticus, peregrinus, externus.

Ἐξωφρυωμένος. superciliosus, elatus.

Ἐξωχρος. præpallens.

E O, pro ἑ. sui.

Ἐόγμος. καθὰ σωνεθέτη ὁ πρόχρηλος.

Ἐοίμην. pro ἐοίκαμεν.

Ἔοικα. cum datiuo, significat sum similis, conuenio, congruo, uolo, decreui. Cyrillus.

Ἔοικα, sine casu positum, uideor, παρὰ τὸ εἴκω. Cyrillus,

Ἔοικε. decet, uidetur, consentaneum est.

Ἐοικώς. ότος. ὸν. simile, πρέπον, δοκοῦν. uide Etym. εἰκὸς autem probabile est. Ammonius.

Ἐοικυῖα. ας. ή. & ἐοικώς. ότος. ὸν. similis.

Ἑοῦ. sui.

Ἐόλυζε. αὐτὴ τὴν αὐόλυζε motum erat, commotum erat, conturbatum erat. Etym.

Ἔολον. utile, lucrosum.

Ἔολπα. poëticè, præt. med. pro ἤλπα, ab ἔλπω suspicor, spero.

Ἑὸν. ὸν ἴδιον. suũ, proprium. Item ὸ ἀγαθόν.

Ἔος filia, consobrinus.

Ἔοργα. præteritum med. pro ἔρδοργα. ἀ ῥέζω, uel ἔργω. feci, composui. uide Etym.

Ἑορτάζω. μ. άσω. ω. ακα. celebro, epulor.

Ἑορταῖος. α. festus.

Ἑορτάσιμα. res ad festum instructa.

Ἑορτάσιμος. α. ὸν. ἑορταῖος.

Ἑορτασέον. feriandum est.

Ἑορτή. ῆς. ἡ. festiuitas, festum. παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἀθθυμῶ, ῆς ἐρῶσι τοῦτον. Etym.

Ἑορτή. Iones attenuant. Etym.

Ἑός. ή. ὸν. suus.

Ἐοσητής. adiutor, uindex. ἀοσητής.

E Παγαγεῖν ψῆφον. censere, iubere. id est opinari, ut nunc dicunt, proponere calculũ. Bud. in Annot.

Ἐπάγαμαι. admiror, affecto.

Ἐπαγανακτέω. indignor.

Ἐπαγγαλιάζω. gratulor.

Ἐπαγγελία. ας. ἡ. promissio, pollicitatio. Vide ὑπόσχεσις in Ammonio.

Ἐπαγγέλλομαι. μ. ὄμαι. promitto, ultrò offero, profiteor, condico. Item pmulgo, indico, ut cum indicimus solennitatem, iubeo, peto per denunciationẽ. Etym. Ammonius distinguit inter ἐπαγγέλλω & ἐπαγγέλλεται. uide ὑπόσχεσις apud eundem.

Ἐπαγγέλλω. narro, annuncio, edico. inde ἐπαγγέλλω δοκιμασίαν, de quo antea. Bud. Com. & propriè in malam partem sumitur. Item adhortor, commendo. Etym.

Ἐπάγγελμα. promissum, cõstitutum, id est dies status & constitutus.

Ἐπαγγελικῶς. promissiuè, per promissionem.

Ἐπαγείρω. congrego.

Ἐπάγορσις. ἡ. collectio, coactio.

Ἐπαγινέω. admouere.

Ἐπαγκωνίζεσθαι, ἐπαωάγεσθαι.

Ἐπαγλαΐζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. exulto, intemperanter ago. Depon. datiuo.

Ἐπάγομαι. uinctũ aliquid post me traho, Lucian Item adduco, adscisco, allicio, Demosth. Item cito authorem & laudo testem, Aristot. de partu Anim. 3. Bud. Com.

Ἐπαγορία. accusatio, culpa.

Ἔπαγρος. uenatorius, felix in uenationibus.

Ἐπαγχάζεσθαι tergiuersari.

Ἐπάγω. μ. ξω. ω. χα. induco, adduco. Demosth. ἀπίαν ἐπάγω τοῦτῳ ψοῦσιν. Aliquando ἔξωθεν ἄγω, importatre, inuehere. Vnde ἐπακτός Aliquando impingo, illido. Aristophan. Vesp. ἀλλ' ἐπαγε τοῦ σοῦ γνάθου. Impinge dentes tuos molares. Aliquando stipo, obseruo, ut ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ. Theophrast. Interdum allicio, impello, incito, irrito, ut κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες, Aristot. Eth. 5. Interdum attraho, adduco, ὦν σύρω, Xenoph. Aliquando subinde infero, καὶ ὧν πεστρόις ἄγω, alia atq; alia addo. Vnde ἐπαγόμενα, cõsequentia. Est & intercalo. Bud. Com.

Ἐπαγωγή. ῆς. ἡ. ingressus, Thucyd. γ. Item tentatio, aut punitio, aut captiuitas seu captio, aut quodcũq; illatum malum. Etym. Item pellacia illecebræ, Plato de Repub 2. Est & ordinum series, & consecutio deinceps continuata, ut in exercitu composito agmine procedente, cum ordines deinceps alij post alios procedũt. (Vide in Appendice Lexici de uocabulis militaribus.) ab ἐπάγω, cum pro subinde inferre ponitur. Ex quo & ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio, quæ ex concessis sensim laqueos texit, ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. deinceps enim aliæ alias percontationes excipiunt & illationes. Bud. ibidem. Epagoge (inquit Iul. Rufinianus) fit ex rerum similium collatione uel argumentorum, salua tamen similitudine rerum, ut Virgilius: Improuisum aspris ueluti qui sentibus anguem Pressit humi nitens.

Ἐπαγώγιον. ὸν. præputium, & ἀκροβυστία.

Ἐπαγωγός. ή. ὸν. persuasibilis, blandus, pellax, appositus ad persuadendum. Bud. Com.

Ἐπάγων. ονος. trochlea quædã (artemonẽ Latini uocãt) in radicib⁹ machinę scãsorie poni solita

Ἐπαγωνίζομαι adiutor.

Ἐπαγωνιζω cõtendo, rixor. Item incumbo, perseuero. Etym.

Ἐπάδω. μ. άσω. π. κα. incanto.

Ἐπάξαν, pro ἐπῆραν, ab ἐπαίρω. Iliad. η. ἅμαξάων ἐπάξαν, carris inferebant.

Ἔπαθλον. ο. ὸ, præmium certaminis. accipitur pro præmio simpliciter.

Ἐπαιγίζω. impetuosè spiro, cum turbine affio & irruo. nam αἰγίς. turbo est uenti.

Ἐπαΐσσω. in superficie tantum.

Ἐπαίκλια τά. & ἐπαίκνια τά. pocœnia, edulia quæ à cœna apponuntur, siue ea sint bellaria, ab ἄικλον & ἄικνον. edulium. Eust. Iliad. σ.

Ἐπαίμονοι. filij, nepotes.

Ἐπαινετήριος. ο. ὁ laudatiuus.

Ἐπαινέτης. ο. ὁ. laudator.

Ἐπαινετόν. τὸ laudabile,

Ἐπαινετός. ο. laudatus.

Ἐπαινέω. μ. έσω. uel ήσω. π. ενκα. uel ηκα. ἀόρ. ἐπήνεσα. laudo.

Ἐπαινὴ ἡ. ualde horribilis, ab ἐπί quod in compositione auget, & αἰνὴ, uel in tenebris agens & obscura, quasi αἰνὴ.

Ἔπαινος. ο. ὁ. laus, proparoxyt. ὁ μὲν γὰρ ἔπαινος, τῆς ἀρετῆς inqt Aristot. laus enim uirtutis est, qua ad res honeste gerendas apti sumus, ἐγκώμια uero operũ sunt tã animi quã corporis, tribuũturq; factis & rebꝰ gestis. Itẽ ἔπαινος est oratio que habetur de rebus uniuersis, ἐγκώμιον de singulorum factis. uide Menand. Rhetor.

Ἐπαινός. ὸ. ὁ. αἰνός grauis, oxytonum. Cyrill.

Ἐπαιονᾶδῆ. in littore se abluere, ἐπ' ἠίονος λούεσθαι. Nicand. schol:

Ἐπαίρομαι &

Ἐπαίρω. μ. αρῶ. π. ῆρκα. eleuo, attollo, sustollo, in altum duco. Et translatè Demosth. de diuitijs, ἀνιῶν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. id est incitant, erigunt, perpellunt. Bud. Com.

Ἐπαιρόμενος elatus, inflatus.

Ἔπαισε. percussit.

Ἐπαισθάνομαι. sentio.

Ἐπαίσθημα. τὸ. sensus.

Ἐπαίσσω. μ. ίξω. π. ιχα. incito, irruo, cum impetu aliquid facio. Accus.

Ἐπάϊστος. ο. ὁ. manifestus. ἐπάϊστος ἐγνώσθη, deprehensus, rescitus est.

Ἐπαισχής. ές. ὁ. ἡ pudendus, infamis.

Ἐπαιτέω. μ. ήσω. π. ησα. mendico. Accus.

Ἐπαίτης. ο. ὁ. mendicus.

Ἐπαιτιάομαι. μ. άσομαι. π. αμαι. increpo, accuso, affero. ut affero culpam, assigno, Bud. Com.

Ἐπαίτιος. ο. ὁ. sons.

Ἐπαΐω. intelligo. Plato in Gorg. οὐκ ἐπαΐεις ὀρθῶς πρὸς γυμνασικῆς. Aliquãdo sine præpositione, ut πάσχειν ἐπαΐειν, Plato & φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντος αὐτοῦ. Plutarch. Aliquando sine casu, ut οὐκ ἐπαΐεις τοῦ' αὐθρῶν, Non sentis te ludibrio haberi? Aristoph. Vesp. Bud. Com.

Ἐπαιωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. eleuo, incũbo, impẽdeo

Ἐπαιωρᾶμαι. efferor & gestio, ut κόφοις ἐπαιωρᾶμενος ἐλπίσιν, spe inani erectus & elatus, subnixus. Bud. Com.

Ἐπακμάζω. uigẽs, adolescẽs, ualidus, uegetus sũ.

Ἐπακμαστικός. sensim inualescens & efferuescẽs.

Ἔπακμος. ο. ὁ non integer, fractus.

Ἐπακόλουθημα. τὸ appendix.

Ἐπακολούθησις. ιος. ἡ. consequentia.

Ἐπακολουθῶ. subsequor, assiduus sum, cõsequor quod uel animo fit uel oratione. Cicero De reditu suo, Qui uestram beneficiorum magnitudinem nõ modo augere aut ornare, sed enumerare aut consequi possit.

Ἐπακοοι. οἱ. μάρτυρες. testes.

Ἐπακούω. μ. ούσω. π. ηκα. audio, obtempero, obedio, subauscultо. Genit. & accus.

Ἐπακρία. ἡ. regio Athenarum sic dicta Cecropi. uide Etym.

Ἐπακρίδες. αἱ. ciuitates Atheniensium sic dictæ uide Etym.

Ἐπακρίζω. ad cacumẽ pduco, extremã manũ impono.

Ἐπάκριος. ο. ὁ. epitheton Iouis, quod in summis montibus & promontorijs solitę erant aræ cõstitui Ioui. Etym.

Ἐπακρός. in acutum desinens.

Ἐπακτήρ. ῆρος. ὁ. adductor, uenator, piscator.

Ἐπακτικὸς λόγος. argumentatio inductione constans, quali apud Platonẽ utitur Socrates semper. Bud. Com.

Ἐπάκτιος. ο. ὁ. ἡ. littoreus, littoralis. Itẽ magnus, altus. Etym.

Ἐπακτίς. ίδος. ἡ. cymba transmittendis fluuijs apta, ponto, nauicula que littora legit, παρὰ τὸ ἐπ' ἀκτῆ.

Ἐπακτός. ὸ. ὁ. ἡ. aduena, adactus, aliunde ascitus, aduectitius, translatitius, profectitius. Ab ἐπάγω, pro importo, inueho. Vnde ἐπακτὸς ὅρκος iusiurandum delatum, Isocr. Bud. in Annot. & Com. Alij uerò dicunt quod sibi ipsi aliquis ascisit & eligit. Etym. Ἐπακτοί ἡμέραι, intercalati dies ab ἐπάγω, intercalo. ἐπακτὸς ὄμβρος, imber procellosus, & impetuosus.

Ἐπακτόω. coërceo, claudo.

Ἐπακτῶς. οἱ. uenatores, piscatores.

Ἐπακτρία. ας. ἡ. &

Ἐπακτρίς. ίδος. ἡ. nauis oneraria. Xenoph. ἑλλῶ.

Ἔπακτρον. τὸ. idem, nauicula piscatori. Nicand.

Ἐπακτροκέλης. ητος. ὁ. nauigium prædatorium.

Suidas

Suidas. Vide Bayfium & κέλης in Ammonio.

Ἐπαλαζονεύω.μ.εύσω.π.εύκα.insulto.

Ἐπαλαλάζω.μ.άξω.π.αχα.lætis uocibus conclamo. Neutrum absol.

Ἐπαλασεῖν.grauiter affici, ægre ferre.

Ἐπαλεγω.μ.ξω.π.εχα.adiuuo.

Ἐπαλείμμα.ατος.inunctio.

Ἐπαλείφω.superillino, exerceo me in gymnasio, quod athletæ olim uncti certarent.

Ἐπαλεξήσων.adiuturus.

Ἐπαληθεύω.agnosco.

Ἐπαλθέω.μ.ήσω.π.ηκα.sano, curo.

Ἐπάλλαξις.est indiscretus ab altero in alterũ trãsitus, alterius uicissim & alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων, digitorũ micatio, qui ludus est. Bud. Comment.

Ἐπαλλάττειν.αὐτὴν ἐπαλλήλως εἶναι, ἢ ἐπάλληλα ἔχειν.Xenoph.ὡς ἥκιστ' ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλαττοίατο. Videãt ne hastæ ita gestẽtur, ut aliæ alijs incumbant. Bud ibidem.

Ἐπαλλάττω.μ.άξω.π.αχα.ἐπαμφοτερίζω, permuto, alterum pro altero accipio, uel ipse loco alterius habeor. Actiue enim & passiue accipitur, sicut euario, alterno, desino Latinis. Significat etiam aliquando uarius sum, non eodem tenore procedo, uariè existo, dissentio. Aristot. de Gener. ani. 4. ὥστε συμφύεσθαι καὶ ἐπαλλάττειν τὰ μόρια, Euenit, ut membra coalescant atque dissideant, de generatione monstrorum loquens. Aliquando uicissim hoc atq; illo modo procedo, ut dentes serrati, qui pectinatim, (inquit Plin.) coeunt, alternis breuiores & longiores, ne contrario occursu atterantur. Aristot. de partu anim. Aliquando affine aliquid cum altero habeo, ut ἡ δὲ φωνὴ ὡς ἐπαλλάττοντα τοῦ γένους τῶν ἰχθύων, quasi à piscium natura multum habens. De hoc copiosius Bud. Comment.

Ἐπαλλήλια.ας.ἡ.alternitas.

Ἐπάλληλος.α.ὸ.ἡ.ἐπαστοτρόφ. ἐπάλληλα autẽ opponitur τοῖς ἐπαλλήλοις. Sunt enim ἐπάλληλα, alia alijs superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Ammon. de malis medicis, φυὸν γὰρ ὅτι καρποφορεῖν δι' ὅλου ἔτους ἐπαλλήλως. id est, Ita ut fructus nouus ueterem excipiat alijs atq; alijs malis succrescentibus. Bud. Com.

Ἐπάλλων.minister.

Ἐπάλμενος.α.ὸ.ἡ.insiliẽs. αὖτι τὰ ἐφαλλόμενος. Ety.

Ἐπαλξις.ιος.ἡ.propugnaculum, pinna, pinnaculum, id est propugnaculum, murorum fastigium. Est etiam ἄψις, summum rotæ lignum. ἡ δικαστήριον τῶν φοινικῶν. Etym.

Ἐπάλξιτος.lapis in pinna ad defendendum.

Ἐπαλύω.inspergo, superius probauimus magis at in penult. pèr n scriberetur ἐπαλήνω, quã lectionem etiam in Hipp. libris agnoscimus.

Ἐπαμάομαι.accumbo.

Ἐπαμβλήσλω.cũ tergiuersatione, perastinando.

Ἐπαμβλίσκω καρπούς.excutio immaturos fructus, reddo, præcoces fructus.

Ἐπαμείβομαι.μ.ίψομαι.π.ψαμαι.uicissim contingo, commuto.

Ἐπαμοιβαδόν.mutuò, implicitè alternis.

Ἐπαμοιβός.alternus, per uices.

Ἐπάμονδοι.οἱ.ἐπάγορροι.sequaces. posteri.

Ἐπαμύντωρ.ορος.ὁ.adiutor.

Ἐπαμύνω.μ.υνῶ.auxilior, retribuo, defendo ab iniuria. Datiuo.

Ἐπαμφάσθησε.circunspexit, miratus est.

Ἐπαμφιάζω.& ἐπαμφιέσω, & ἐπαμφίεσκω.induere.

Ἐπαμφοῖν.induo.

Ἐπαμφότερα.utrinque.

Ἐπαμφοτερίζω.cũ genitiuo & datiuo construitur, & significat utroq; pertinere, in utranq; partem uergere, ancipitem esse & ambiguum, ancipitem se præbere, & mediam naturam habere, inter duo aut plura genera ita intercedere, ut in nullo genere planè censeri possit. Aristot. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι, cum omnibus generibus ambigit. Sic Liui. de Hermaphrodito, Sinuessæ natũ ambiguo inter marem & fœminam sexu infantem, quos androgynos uulgus appellat. Bud. Com.

Ἐπάν, uel ἐπὰν ἄν.cum, quando, postquam.

Ἐπαναιρέομαι.capio, recipio, periculum facio.

Ἐπαναβαίνω.ascendo, superingredior.

Ἐπαναβάλλομαι.amicior, induo in modũ amiculi, differo.

Ἐπαναβλησδόν.circumiectim & obuolutim. ut ὧν τὸ τοῖσι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπαναβλησδὸν φορέουσι. Herod. lib. 2. Bud. Com.

Ἐπαναβοάω.μ.ήσω.π.ηκα.acclamo. Neut. absol.

Ἐπαναγινώσκω.recognosco.

Ἐπαναγκάζω.urgeo, compello. Bud. Com.

Ἐπαναγκές.necesse est.

Ἐπανάγω.reduco.

Ἐπαναδίπλωσις.ιος.ὁ.repetitio, geminatio: ut λελάκωσι pro λάκωσι. Epanadiplosis (inquit Iul. Rufinianus) est cum idẽ uerbum in eadem sententia & primum est, & extremum. Latine dicitur inclusio: ut, Vnum illud tibi nate dea, proq; omnibus unum.

Ἐπαναίζω.condoleo, pro ἐπαυιάζω.

Ἐπαναθεάομαι.μ.άσομαι.π.ασάμαι.specto. Depõ.

Ἐπαναιρεῖσθαι.exercere. (Accus.

Ἐπανακάμπτω. μ. ἀμψω. π. αμφα. redeo, reflecto.

Ἐπανάκλισις. ἡ. retrocessio. Inclinatio aciei ad sinistram. Vide κλίσις in Appendice de uocabulis militaribus.

Ἐπανακολουθέω. assector.

Ἐπανακομίζω. refero.

Ἐπανακρούω. repercutio, reflecto, de nauigãtibus & nauigijs proprie dicitur. Etym.

Ἐπανάκρασις. reflectio, retentio, ἐποχή. Propriè cum nauis manu repellitur, ne in littore allidatur.

Ἐπαναλαζονεύομαι. superbus sum & contumax.

Ἐπαναλαμβάνω. repeto.

Ἐπαναλλάττω. commuto, commisceo.

Ἐπανάληψις. ιος. ἡ. repetitio superiorũ, uel pluriũ uerborũ, uel unius. exponitur à P. Rutilio & Iulio Rufiniano inter figuras sententiarum. Rhomanus Aquila uno uerbo repetito palillogiã fieri dicit: ex pluriũ autem uerborum cõtinuatione repetita epanalepsin. Item Iulius Rufinianus inter figuras Lexeos (nam suprà eum de figuris sententiarũ citauimus) Epanalepsis (inquit) est eorundem uerborum simul positorum, eiusdemq; sententiæ post multa interiecta, cum aliqua periodi conclusione facta repetitio. Latine hæc figura dicitur resumptio, uel repetitio ut, Huc pater ò Lenee, tuis hic omnia plena Muneribus, tibi pampineo grauidus autumno Floret ager, spumat plenis uindemia labris, Huc pater ò Leneæ ueni. Hæc ille. Hac ratione etiã uersus illi, quos Latini intercalares, Græci uocant amœbæos, huius figuræ species erũt. Despauterius Epanalepsin uocare uoluit, quũ eadem dictio uersum & incipit & claudit. Consimilis est figura etiam ἐπαναφορὰ, de qua paulo post.

Ἐπαναλύω. redeo.

Ἐπαναμιμνήσκω. sæpe replico, admoueo. Genit. & accus. iung.

Ἐπανανεόω. μ. ώσω. π. ωκα, renouo.

Ἐπαναπαύεσθαι. acquiescere, id est oblectari.

Ἐπαναπέμπω. reduco, recomitor.

Ἐπαναπλέω. contrà nauigo.

Ἐπαναποκτιννύω. etiam interficio.

Ἐπανάσεισις. ἡ. crepitatio, concussio.

Ἐπανασεσείς. uibratus.

Ἐπανασείω. tracto, appãro.

Ἐπανασάσεις ὑμένων. uocantur à Galeno membranorum præter naturam extuberationes & quasi rebelliones uel insurrectiones.

Ἐπανασέλλω. astringo, cõpesco, Arist. de Mũdo.

Ἐπανασρέφω. subuerto, contrà insurgo. propriè ad aciem militarem pertinet, quando nihil declinat, sed strenue sustinet, resistitq;.

Ἐπανασροφή. reuersio, χῆμα.

Ἐπανατείνομαι. intendo, extollo, uibro in aliquẽ.

Ἐπανατέλλω. μ. ελῶ. orior. Neutr. absol.

Ἐπαναπίθημι. transpono.

Ἐπαναπορεύω. redeo.

Ἐπαναφέρω. crimẽ uel culpam, uel criminis causam uel actionem in alium reijcio siue transfero. Aristoph, εἰς ἐμὲ διὰ ἐπαναφερεγκεῖν. Est etiam refero, renuncio. Xenoph. οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέρον τὰ παρὰ εἰς ἀθήνας. Bud. Com.

Ἐπαναφορὰ ᾶς. ἡ. repetitio, relatio. Epanaphora (inquit Rhom. Aquila) quod relegatũ uocant. Constat ex eo, quod eadem pars orationis sæpius per singulos ambitus, aut per singula membra, interdum etiam breuius per cæsa, quę cõmata appellant, repetitur. Hac præcipue utuntur Demosthenes, & Tullius, & omnes uehemẽtes oratores, unde præcipue & ipsi commoti uideri uolunt, & iudicem commouere. Epanaphora est (inquit Iul. Rufinianus) cum ab eodem uerbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt: ut, Ver adeo frondi nemorum, uer utile syluis, Latine dicitur Iteratio.

Ἐπαναχωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. recipio, reuertor, redeo. Accus.

Ἐπαΰω. redeo, repeto, recenseo, rursus dissero, iterum explico, denuo disputo. Demosth. περὶ ὧν τούτων αὖθις ἐπαΰω. Plato, ἐπανιὼν τοὺς λόγους. Interdum ascendo, Plato Symph. Bud. Comment.

Ἐπαυῆπον. declararunt. denunciarunt.

Ἐπανελθεῖν. redire.

Ἐπανέλομαι. abrogo.

Ἐπανέλω. tollo, aufero.

Ἐπανέρι, pro ἐπαΰω.

Ἐπανέρομαι. rursus interrogo.

Ἐπανέρχομαι. redeo, inuiso. Depon. Bud. Com.

Ἐπανέχω. præsto, antecello, extollo, resisto. Neutrum Genit.

Ἐπανήκω. redeo. Neutrum.

Ἐπανθέω. floribus cõuestio, exudo, quasi florem superinduco.

Ἐπανθίζω. μ. ίσω. π. ικα. refloreo. Neutrum.

Ἐπανθισμός. ὁ. spina.

Ἐπανθρακίδες. ὰς. pisciculi in prunis assati.

Ἐπανίημι. μ. ήσω. π. ηκα. redeo, remitto impetũ & contentionem. Xenoph. διωκέτωσαν δὲ ἐρρῶμενῶς ἐπανεῖσαι. Lucian. pro eo quod est uultus & frontis seueritatem remitto, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων. Bud. Com.

Ἐπάνιθι. redi.

Ἐπανίσαμαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. assurgo, insurgo, seditionem moueo. Depon. datiuo.

Ἐπανίσημι. μ. σήσω. π. σηκα. immineo, incumbo.

Ἐπανίχω.

Ἐπαίσχω. reprimo, resisto.

Ἐπαιτὼν ὑός. est adoptiuus qui è familia ascititia ad suam naturalem q; uertitur. Bud. Com.

Ἐπάνοδος. ὁ. ἡ. reditus, ascensus, regressio, repetitio, peroratio. Bud. Com. Epanodos (inquit) Iul. Rufinia.) est cũ duabus breuibus pluribusue propositis ad singularem enarrationem recurritur: ut, Diuellimur inde Iphitis & Pelias mecũ, quorũ Iphitus æuo Iam grauior &c.

Ἐπανοιδέω. intumesco.

Ἐπανοίσω. sursum feram, efferam.

Ἐπανορθοῦμαι. &

Ἐπανορθόω. μ. ώσω. ω. ωκα. corrigo quod lapsum est, & dissolutum constituo, emendo, recta uia deduco, quod aliquo modo excedit in statum restituo moderatum. Gal. & Bud. Com. Vide διορθοῦν in Ammon.

Ἐπανόρθωμα τῶν νομίμων. legitima iuris emendatio & correctio.

Ἐπανόρθωσις. ιος. ἡ. correctio, castigatio. Epanorthosis est (inquit Iul. Rufinianus) cum supradictum uerbum uerbo sequenti corrigitur, ut non subripere, hoc est furari. Latine dicitur correctio.

Ἐπανορθωτής. οῦ. ὁ. corrector, castigator.

Ἐπαντέλλω. exorior.

Ἐπάντης. ες. ος. ὁ. ἡ. æditus, altus, accliuis.

Ἐπαντλεῖν. infundere aquam. Et translatè, ut ἐπαντλεῖν λόγον, sicut fundere Latinis pro abundanter loqui. Verg. Talia fundebat lachrymans. Et Cicero, Fundere uerba more poëtarum. Bud. Com.

Ἐπάντλησις. aquæ infusio in eum qui lauatur.

Ἐπάνω. &

Ἐπάνωθι. supra. Genit. iung.

Ἐπαοιδή. incantatio.

Ἐπαοιδός. οῦ. ὁ. incantator.

Ἐπαπφλέω. μ. ήσω. π. ηκα. minor. aris. Neut. dati.

Ἐπάωρος. incomprehensibilis, multus.

Ἐπαπλοῦν. currus.

Ἐπαποδύομαι. suscipio, aggredior, instituo q; agere. Datiuo. Bud. Com.

Ἐπαποθνήσκω. supra morior, immorior.

Ἐπαπολογέομαι. refello.

Ἐπαπορησις. ἡ. dubitatio, desperatio.

Ἐπαπορία. contentio, dubitatio.

Ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξόμενον, successorẽ mittere, uel officio aliquem priuare.

Ἐπαπτῶσας. circumspiciens.

Ἐπάρα. ας. imprecatio, deuotio.

Ἐπαῖρω. erigere, efferre, sursum tollere.

Ἐπαιρόμενοι οἱ πρὸς μοῖραν ἀπολλύμενοι.

Ἐπάρομαι. μ. ώσομαι. ω. ασμαι. execror, imprecor. Datiuo iung.

Ἐπάρας. persuadens, inducens, tollens.

Ἐπαράσσω, illidor, impingor, incumbo, irruo. Bud. Com.

Ἐπάρατος. ον. ὁ. maledictus, execrandus, sceleratus, dirus, detestandus, sacer, deuotus. (stoph.

Ἐπάργεμον. τὸ. carũ. τυφλόν, ἀφώπισον. Aesch.

Ἐπάργεμος. ον. ὁ. qui oculorũ uitio laborat, quod ἄργεμα, hoc est albugo dicitur.

Ἐπάργυρος. argenteus, inargentatus. κλίνας ἐπάργυρος. apud Herod. de delphicis donarijs.

Ἐπαρδεύω. irrigo.

Ἐπαρέσκομαι. μ. έσομαι. ω. ασμαι. reconcilio.

Ἐπάγω. μ. ήξω. ω. ηχα. adiuuo, ἐπιβοηθῶ Actiu. datiuo. Bud. Com.

Ἐπήβολος. animo erecti.

Ἐπίσκορος, ὁ. ὁ. sinister, ineptus.

Ἐπαριστέρως. sinistrè.

Ἐπάρκος. ον. ὁ. expertus, auxiliator.

Ἐπαρκέω. μ. έσω. π. εκα. uiuo. Item sufficio, id est sumptus administro, auxilior, suppedito. Neu. datiuo & accus.

Ἐπαρκής. idoneus, sufficiens.

Ἐπάρουρος. ον. ὁ. ἡ. rusticus, terrestris.

Ἔπαρσις. ιος. ἡ. elatio, gaudium. Ἔπαρσις μαζῶν, extuberatio mammarum, quod Latinè fratrare dicitur.

Ἐπαρτάομαι. &

Ἐπαρτάω. impendo, suspendo, propono, ἐπικρέμαννυμι, & ἐπαρτώμενον, id est ἐπαιωρούμενον, ut ἐπηρτημένος κινδυνος, impendẽs periculũ. Herod. Item ὦν τοῦ ἐκφοβῶ, ut apud Aesch. φόβος ἐπήρτηκα, metũ inieci, terroribus perculi, id est periculum imminere dixi. Bud. Com.

Ἐπαρτία. apparatus.

Ἐπαρτής. ὁ. ὁ. promptus, præparatus.

Ἐπαρτύω, adapto.

Ἐπαρυτόμενος. exhauriens.

Ἐπαρυστρίς. ίδος. ἡ. haustrum.

Ἐπαρχή. ῆς. ἡ. decima. Aliquando idem quod.

Ἐπαρχία. ας. ἡ. id est prouincia, præfectura. Plutar. βουλόμενος ἐκείνῃ κακώσεως ἐπαρχίας. Accusauit Dolobellã repetundarum proparoxytonũ, proprium mulieris.

Ἐπαρχιώτης. ου. ὁ. prouincialis.

Ἐπαρχόμαι. μ. ξομαι. ω. γμαι. decimas capio. Itẽ auspicor, cœpi. Iliad. α. Depon. absol.

Ἔπαρχος. ου. ὁ. præses, puinciæ, prætor, prefectus.

Ἐπάρχω. imperito, ut τῇ δυνάμει ἐπῆρχον, Isocr. Item præsum, præficior. Herod. ἦρξε ἐπάρχοντος τῶν στρατοπέδων δύο. Bud. Com.

Ἐπαρωγός. οῦ. ὁ. adiutor, opitulator.

Ἐπαυδμαίνω anhelo.

Ἐπασκέω. colo, hoc est exerceo, ut colitur pietas & officium.

Ἐπάσκητής. athleta.
Ἐπάσματα. τὰ cantilenę, quales pueris nutrices canunt.
Ἐπασύς. ἐῶν. ὁ. ἡ. accumulatus.
Ἐπασύστροφον. ὁ. aceruatus, unus super alium, & per uices, continuus, densus. Etym.
Ἐπαυγάζω. splendesco.
Ἐπαύγασμα. τὸ. splendor.
Ἐπαυδάω. alloquor.
Ἐπαυθαδιάσαιμι. in eadē pertinacia perdurātes
Ἐπαυλάς. άδος. ἡ. caula.
Ἐπαύλιον. ἡ. ἡ αὐλῆς ὁδός.
Ἐπαυλίς. ίδος. mandra, ouilia, & abusiue domus, casa, Apollon.
Ἐπαυλέω. μ. ήσω. τ. ηκα. modulor, accino. Neu. Bud. Com.
Ἐπαύλιον. τὸ. uilla, ἔπαυλις, ἀγροικία. Aeschin. καὶ κραμεῖα φῶκοδομημένα, καὶ ἐπαύλια. Ἐπαύλια uerò pluraliter secūda dies nuptiarum, id est repotia, & ἡμέρα μεθ' ἑορτὴν, quo die dona ab amicis & necessarijs mittebātur sponso & sponsę. dicitur etiam ἐπαυλία ἡμέρα, Pausania teste, dies quo sponsa in sponsi ædibus primum per noctabat, at ἐπαύλια. τὰ. plurali numero munera dicuntur quę postridie à parentibus pompæ ordine deferebantur, utensilia omnis generis. Cæl. lib. 15. cap. 18. & 24. & Bud. Com. & Erasmus in Chiliad.
Ἐπαυλίζομαι. stabulor, in statiuis sum, & in loco immoror, Thucyd. & Lucian. Et Plutarch. ὥστε καὶ νυκτὸς ἐπαυλίζεσθαι τοῦ στρατοπέδου. Ita ut pernoctarent ad castra. Bud. Com.
Ἐπαυλις. ιος. ἡ. cortis, suburbiū, stabulum boum ouiumq;, causa, cubile, casa, uilla, ἀγροικία.
Ἐπαυλις. & ἔπαυλος, opacus, incola ualli, χαράδρα. inhabitans, umbrosus.
Ἐπαυλόσιος. ὁ. ἐς τὸν ἔπαυλιν ἰών.
Ἐπαυξάνομαι. accresco,
Ἐπαύξησις. ἡ. sententiarum incremētum ab imo ad superiora consurgens. Despauterius.
Ἐπαύρασθαι, fruor.
Ἐπαύρεσις. ιος. ἡ. fruitio.
Ἐπαυρέω. fruor.
Ἐπαυρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. leniter spiro.
Ἐπαύριον. postridie, siue postero die. Dicitur etiā
Ἐπαυρίσκομαι. & (ἡ ἐπαύριον.
Ἐπαύρομαι fruor. ἀδιτυγχάνω. Genit.
Ἐπαυρος. torrens.
Ἐπαυτόπτω. in conspectu.
Ἐπαυτοφώρω. aduerb. in ipso furto, in ipso actu deprehensus, manifestus, qui inficiando non est. Bud. Com.
Ἐπαυχέω. superbio, glorior, μεγαλοφρονῶ.
Ἐπαφάομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. ἡ
Ἐπαφάω. μ. ήσω. π. ηκα. contrecto, discerno.
Ἐπαφή. ῆς. ἡ. contrectatio, discussio, tactus.
Ἐπαφίημι. μ. ήσω. π. ηκα. dimitto, intorqueo, immitto, perfruor. Accus.
Ἐπαφρίζω. μ. ίσω. π. ικα. despumo. Accus.
Ἐπαφροδίτος. ὁ. ὁ. &
Ἐπαφρόδιτος. uenustus, iucundus.
Ἐπαχθή. apud Bœotos uocabantur Cereris festa, quasi genebunda, ac quærula nempe Cerere tunc ob raptum & discessum Proserpinæ in luctu agente, quæ quidem celebritate Octobri mēse. quē δαμάτριον, hoc est Cerealē appellāt.
Ἐπαχθής. ἐς. ὁ. ἡ. grauis, molestus, onerosus.
Ἐπαχνόω. contristo.
Ἐπάν. ἄν
Ἐπεάν. Ionicè pro ἐπάν. cum, quando.
Ἐπέβας. οῖ. ἐπιβάται.
Ἐπεγγελάω. μ. άσω. π. ακα. de malis alienis rideo, insulto alicui ridendo. Neutr. Datiuo.
Ἐπέγγυος. ὁ. ὁ. promissus cum fideiussione.
Ἐπεγείρω. μ. ρῶ. exuscito. Accus.
Ἐπεγκαναξαι. infundere.
Ἐπεγκλάζας. oculis innuens.
Ἐπεγκάμπω. infringo, inflecto. Bud. Com.
Ἐπεγκολάπτω. μ. ψω. π. αφα. insculpo.
Ἐπεγχαωῶν. inhiare, irridere.
Ἐπεγχύτης. ὁ. ὁ. pincerna. Cæl. lib. 15. cap. 16.
Ἐπέδραμαι. peruolitauit.
Ἐπεζάρει. grauabat, pro ἐπεβάρει, ut ζέρεθρον loco, βέρεθρον. Eust. Il. γ. Eurip. ἐπεζάρει σφίγξ.
Ἐπεζευμένη εὐθεῖα, linea directa.
Ἐπεκκοέω. incurso.
Ἐπεκκαθίζω. alleuo.
Ἐπεί. cum, postquam, quoniam, uerum, enimuero, & si. Interdum pro εἰ δὲ μὴ, quod nisi, quod si non, alioqui. Ἐπεὶ δ' πεπίστευκας ἐμοὶ, σῶν ἓν νὰ τὸ τῶν, Quod si mihi non credis, percontare unum ex his. Bud. Com.
Ἐπεὶ ἄν. per sincopen ἐπάν. cum, quando, postquam, ἐπειδάν.
Ἐπείγομαι. μ. εἴξομαι. solicito, impello. Et passiuè obruor, urgeor. Sic.
Ἐπείγω. μ. εἴξω. π. ξα. satago, urgeo, cōpello, cogo, propero, profectionem paro. Accus.
Ἐπειγωλή. ῆς. ἡ. studium, industria.
Ἐπεισάν. postquam, cum. Bud. Com.
Ἐπειδή. postquam, ex quo, quòd Bud. Com.
Ἐπειδήπερ, & ἐπειδὴ τάχιστα, simul atq;, simul ut, quoniamquidem, cum primum, protinus.
Ἐπεῖδον. inspexerunt.
Ἐπείν. & Ἐπείθεν. postquam.
Ἐπεικάδες. αἱ. dies nefasti, quos inauspicatiores cæteris reabantur erantq; hij φθινόντος τοῦ μηνὸς τετράς τρίτη, & δεύτερα. Etym.

Ἐπιβάλλω. conicio.
Ἐπείκω. quoniam, siquidem.
Ἐπέκτης. γ. ὁ. instigator, qui rem sedulò urget.
Ἐπείκω. concedo.
Ἐπέρχομαι. aduento, ingredior. ὁ ἐπιὼν χρόνος, consequens tẽpus. Interdum recenseo, ut recẽsere exercitũ. Item contra eo, inuado, aggredior.
Ἐπείξις. ιος. ἡ. festinatio.
Ἐπειοί. dicti sunt Elei, ab Epeo, Endymionis filio eorum rege.
Ἐπειός. ὁ. ὁ. Epeus, qui fabricatus est equum, quo captum est Ilium.
Ἐπεὶ δὴ. &
Ἐπείπερ. quandoquidem, quia.
Ἐπιβώμ. subdens, ὑπιβώμ.
Ἐπειρωνιζόμενος. cauillans.
Ἐπιρωνιζόω. derideo.
Ἐπεισάγω. μ. ἄξω. ω. αγα. superinduco. Accus.
Ἐπεισαγωγή. ῆς. ἡ. receptaculum, Thucyd. introductio.
Ἐπεισαγώγιμος. ος. ὁ. superinductiuus.
Ἐπείσακτος. ος. ὁ. alienigena, peregrinus, aliunde inductus, aduentitius, ascititius.
Ἐπεισαχθέντες. οἱ. adsciti.
Ἐπιδέχεσθαι. admittere.
Ἐπεισέρχομαι. prorumpo, introducor, inuado.
Ἐπισκευάζομαι. orno, celebro.
Ἐπεισι. contigit, subuenit, succedit, Aristoph. etiam pro ἐπάνω, εἰσίν posuit.
Ἐπεισίειμι. ingredior.
Ἐπείσιον. aqualiculus.
Ἐπεισκείνομαι. ingredior.
Ἐπιδικυλεῖν, uel ἐπιδικυκλεῖν. τὸ ἐπιδιφέρειν ad uoluere, attexere, annectere, addere. Bud. Cõ.
Ἐπεισκωμάζω. impudenter me & uelut temulenter infero, & insinuo in alicuius societatẽ uel in collegium & nationem. Bud. Com.
Ἐπεισόδιον. ος. τὸ. introductio, id quod adijcitur præter legitimam fabulam ciendi risus gratia, τὸ εἰσφερόμενον διὰ μάτι γέλωτος χάριν, extranei, aduentitiũ, non propriè faciens ad propositum argumentum, quare differunt ἐπεισόδια teste Aristot. in poëtica ab ἐπεισοδιοῖς, quod his quæ sunt propria fabulæ contineantur, reliqua uero uniuersa episodijs. Et ἐπεισόδια, carmina quæ canuntur in Imperatorem, primum urbẽ ingredientem.
Ἐπεισόδιος. ος. ὁ. introductus, ingressus aliunde.
Ἐπεισοδιοῦν. aggressus comittere, siue admittere.
Ἐπείσδυσις. ος. subitio.
Ἐπείσομαι. uadam.
Ἐπειαπιέω. irrumpo.
Ἐπειαπιδάω. μ. ήσω. ω. ηκα. superinsilio. Datiuo
Ἐπειαπίπτω. introeo. Ἐπεισρέω. influo.
Ἐπεισφέρω. infero.
Ἐπεισφορά. ᾶς. ἡ. condemnatio.
Ἐπιχέω. adijcio.
Ἔπειτα. postea, iam uerò, deinde, sanè. Homerò, οἱ ἔπειτα. posteri.
Ἐπεὶ τάγε ἄλλα. alioqui, Luciano.
Ἔπειτοι. alioqui, εἰδὲ μὴ, ἐπεὶ.
Ἐπειχθῶμαι. festinare.
Ἐπεκβαίνω. egredior.
Ἐπεκβοηθῶ. subsidio uenio.
Ἐπεκδιδάσκω. edoceo.
Ἐπεκδιηγέομαι. insuper explicare, eo amplius ẽ. (disserere.
Ἐπεκδίδομαι. elargiri.
Ἐπέκεινα. ulterius, superius, trans, illic.
Ἐπεκθέω. impetum facio, incurso, prodeo, contrà erumpo. Datiuo.
Ἐπεκκλίνω. euado, deuito.
Ἐπεκλέγομαι. percenseo, perlego. Bud. Com.
Ἐπέκτασις. ιος. ἡ. porrectio, productio.
Ἐπεκτείνομαι. contendo, enitor.
Ἐπεκτείνω. μ. νῶ. ω. ακα porrigo, extẽdo. Accus.
Ἐπεκλύω extinguo, infringo, debilito.
Ἐπεκκόπτης. ος. ὁ. obiurgator.
Ἐπέκτασις. ἡ. est additio syllabæ in media dictione, ut ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς. Tryphon in Ap (pen.
Ἐπεκτρέχω. cursu inuado.
Ἐπεκχέω. superinfundo.
Ἐπέλασις. inuasio, impetus.
Ἐπελαύνω. inuado, infesto, incursu in aliquem feror, aduento. Bud. Com.
Ἐπέλεγχος. superelenchus.
Ἐπέλδυσις. accessus, impetus.
Ἐπελευσικός. ὁ. ὁ aduentitius, superueniens. Vide ἐπελευσικὴ motio, de quo Cæl. lib. 1. ca. 46.
Ἐπελήκεον. instrepebant. ἐκρότουν, fictilis sonus à λακέω, idest, crepo, fragorem ædebant.
Ἐπέλκω. retraho.
Ἐπελπίζω. in spem erigo, bona spe esse iubeo. Vide ἤλπισαν in Ammonio.
Ἐπεμβάλλω, infero, ἐμφυτεύω, sicut ἐμβάλλω. Item alium super alium immitto, & super alium ingredior. ἐπεμβαίνω, ut fluuius in alium fluuium influens, Xenoph. Est etiã τὸ ἐπιμετρῶ, auctarium addo. Lucian. Bud. Com.
Ἐπέμβασις. incursus.
Ἐπενδιεδυμένοι. οἱ. exuentes.
Ἐπένδυμα. superior tunica.
Ἐπενδύτης. ος. ὁ. tunica, superindumentum.
Ἐπενέγκειν. inferre, emittere, accusare, dãnare.
Ἐπενέξεις. illatio. Etym.
Ἐπενλιώθε. suberat, efflorescebat. πρὸ τοῦ ἐω τὸ ὑπάρχω, ἐκ τούτου ἐέθω, καὶ σιωπαρέσει καὶ σωθέσει γίνεθω. ἢ πρὸ τὸ ἐπανθεῖν. uide Etym.

Ἐπένθεσις.

Ἐπγόθεσις.ἡ. insertio, cum aliquid inseritur medio dictionis. id si syllabam cõstituat, epectasis dicitur.

Ἐπενήνεον. aggerebant, accumulabant, ἀ νῶ. Herodot. συνενείκαι φρυγάνων φάκελοι, aceruati fuere sarmentorũ fasciculi, huius uerbi usus est & in odyss. de panum aceruo

Ἐπγνεμέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. corripio, consummo. Depon. accus.

Ἐπένθωμα. τος. τὸ. apud Atheneum titillatio quædã & irritatio gulæ, uocabulũ est Epicuri. Eust. interpretatur ἐρεθισμόν τινα θυφητικόν.

Ἐπγωθυφάω. delicias facio, illudo, insulto, fruor in malam partem.

Ἐπγωτύω. apparo.

Ἐπεξάγω. porrigo. Thucyd.

Ἐπεξελαύνειν. de exercitu progrediente sic dicitur, ut ἐπεξάγειν. de peditatu. Bud. Com.

Ἐπεξέλδυσις. uindicta, ultio, pœna, executio.

Ἐπεξελθεῖν. τὸ ἐπεξέρχεσθαι.

Ἐπεξγνωμόν. hospes factus.

Ἐπεξεργάζομαι. μ. άσομαι, π. ασμαι. expolio, elaboro. Depon. accus.

Ἐπεξεργασία. repetitio probationis.

Ἐπεξήγησις. ἡ. Dicta prius declarat epexegesis aperte. Despauterius.

Ἐπεξήγησις. ιος. ἡ. enarratio.

Ἐπεξῆλθον. exortus est.

Ἐπεξιέναι, siue ἐπεξέρχεσθαι. in ius aliquem rapere, iudicium dictare, & cum eo experiri, non tamen tam reum agere, quàm reum peragere ac conuincere, Demost. κατὰ μέσον, & πρὸς λεπτ. Est etiam erumpere infesto exercitu ἐπεξήειν, Isocr. πρὸς αὐτούς. Item ingredi hostiliter, εἰσβαλλειν ἐπιστρατεύειν, Thucyd. Paus. Isocr. Item perlegere, Basil. Est & excurrere, & percursare populabundè. Thucyd. ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμενος τοῦ. Significat etiam stylo persequi, commemorare & edissere, Paus. πάντα ὁμοίως ἐπεξιόντα τὰ ἑλληνικά. Bud. Com.

Ἐπεξιών. ονος. ὁ. accusator.

Ἐπέοικε. decet.

Ἐπέον. quod inest.

Ἐπεπωλεῖτο. uersabatur. Iliad. ο.

Ἐπέρατος. ὁ. ἡ. peramabilis, expetendus.

Ἐπεργασία. ας. ἡ. cultura, ius arandi inter se, ut ἐπινομία. pascendi.

Ἐπεργία. ας. ἡ. operatio penes alios.

Ἐπέρεθισμός. ὁ. irritamentum.

Ἐπερεισις. affirmatio, innixus, allisus, illisus.

Ἐπηρεφής. ές. ὁ. ἡ. coopertus, altus.

Ἐπηρεφω. apparo, intego.

Ἐπέρομαι. interrogo.

Ἐπερρώσθη. conualuit.

Ἐπερρώσαντο. concussi sunt.

Ἐπερρώσθησαν. confirmati sunt.

Ἐπέρτερα, maiora ac grauiora.

Ἐπέρχομαι. superuenio, punio, aggredior, adorior, accedo, audeo, recognosco, illustro, recenseo exercitum. ἐπῆλθεν, in mentem uenit. Depon. accus. iung.

Ἐπέρωσις. ιος. ἡ. corroboratio.

Ἐπηρωτάω, μ. ήσω. π. ηκα. interrogo. Accus.

Ἐπηρώτημα. τὸ. &

Ἐπηρώτησις. ιος. interrogatio, stipulatio.

Ἐπιβολία. ας. ἡ. iactatio, nugæ, oblocutio, conuicium. παρὰ τὸ ἐπεσιβάλλειν.

Ἐπιβόλος. ου. ὁ. conuiciator, nugator.

Ἐπεδιόμενα τά, quæ ultimo edũtur, ἐπιδρπίσματα, ἐπίδειπνα, ἐπιφορήματα. Bud. Com.

Ἐπεδίω. subinde comedo.

Ἐπεσκέδα. dissipabat, Iliad. τ.

Ἐπιδεκεμμένως. considerate.

Ἐπιδεκωμμαζω. μ. άσω. τ. ακα. sum procax ad dicendum. Neutr. absol.

Ἐπιεσεύομαι, & ἐπέοσυμαι. sequor, cum impetu feror.

Ἐπεοσυμένος, pro ἐπισεσυμένος. ὁ. concitatus.

Ἐπέοσυμαι. τὸ ἐφορμῶ, impello.

Ἐπέοσυτο. impulsum est.

Ἐπεσάτει. præfuit, principatum tenuit.

Ἐπέστη. adorsus est, cohibuit, institit.

Ἔπεστι. imminet, licet, inest.

Ἐπεσίμοι. uolo, possum, in me situm est,

Ἐπέσιος, Ionicè pro ἐφέσιος. ου. ὁ. domesticus, familiaris.

Ἐπέται. οῖ. famuli. item, sequitur, ἀὸ ἕπομαι.

Ἐπέτειος. ου. ὁ. annuus, hornus.

Ἐπετειόφορα. quæ singulis annis fructum ferunt cõtrà πολυετόφορα, quæ alternis fructũ fetũt.

Ἐπετήσιος. ου. ὁ. annuus, durans toto anno.

Ἐπέτειαθύν, uictimæ anniuersariæ quæ quotannis immolabantur stato die. Apollon.

Ἐπετίλησεν. euacuauit, exonerauit. Aristoph.

Ἐπέπτης. ιος. assecla, Apollon.

Ἐπέτομαι. aduolo.

Ἐπέτος. præsens anni tempus.

Ἐπεύθυ. in rectum.

Ἐπεύθυνω. dirigo, constituo.

Ἐπευκτός. ὁ. ὁ. optabilis, uoto dignus.

Ἐπευνατής. concubitor.

Ἐπευφημέω. laudo, approbo, salutem & fœlicitatem precor, uota repeto. (rior. Depon.

Ἐπεύχομαι. μ. εύξομαι. τ. ευγμαι. uoueo, oro, glo

Ἐπευωνίζω. μ. ίσω. τ. ικα. uili precio emo, uel uẽdo Neutr. absol.

Ἔπεφνον. occidi, mactaui.

Ἐπέχομαι. detineor.

Ἐπέχω.μ.ἐφέξω.π.ἐπέχηκα. expecto,& cunctor, moror,id est sustineo. Luc. Act.19. αὐτὸς ἐπέχε χρόνον εἰς τὴν ἀσίαν.Xenoph, παῦσι.ς. ἐγὼ γὰρ ἐπιχήσω. Interdum differo. Demosth. ἐπέχετ? ταύτας τὰς ἡμέρας. Interdum pro intermitto, διαλείπω. Aristophan.τύπτομαι, κἄπειτ' ἀπιχὼν,ὀλίγον. Interdum est moror inhibeo,retroago,remoror.αὐέχω. Herodian. ῥωμαίους ἐπέχε, retro egit Romanorum fortunam.Plutar.τίς δ' αὖ ἐπέχε μυριάδας ἑπτὰ ῥωμαίων; Quis morari potuisset? Huc pertinet, qd Xenoph.dixit ἐπέχειν τ' πορείας,retineri, sisti in itinere,ubi subauditur ἑαυτὸς uel ὁ μιλ. Simile huic, ἐπέχω σε τοῦτο, obsto ne facias. Et quod Demosth. καὶ λέγε ἐπιχὼν οὗ ἄν σε κελεύω. lege, & resiste ubicunque te iussero. Sic Thucyd.ἐπέχειν τὸν πόλεμον, supersedere bello. Huc etiam quod Lucian. ἐπέχω πόδι τούτου, καὶ διασκέπτομαι,id est retineo assensionem,ut inquit Cicero. Ponitur quoque aliquando pro obtineo, quemadmodum apud Ciceronem: Hæc quę sunt sanctissimè obseruata, religionem suam obtinebunt.Et obtineo pro potestate,& regio imperio,ut ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων.Aristot. de Deo.Aliquando pro obturo.Plutarch.καὶ κάτωθεν ἐπιχόμενος τὰ ὦτα χρῶν.Vnde & ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, pro eo quod Latini fauere lingua dicunt,κατασιγάζειν, κατασιωπᾶν.Aliquando pro applicare,admouere, adhibere, προσέχειν. ut ἐπέχε τοῦ πολέμου τῷ νοῦν.Plutarch.& ἐπέχειν τὸν νοῦν τοῖς μεγίστοις.Bud.Com.

Ἔπη.τὰ.uerba,aut uersus.Gell.lib.18.cap.9.

Ἐπηβολής.uectis.

Ἐπιβολή.ῆς.ἡ.obiectaculum.

Ἐπηβολία.conuentus,obuiatio.

Ἐπήβολος. ε.ὁ. ductor, compos,qui aliquid est assecutus & adeptus.

Ἐπηγγελμένα τά.promissa,minæ,

Ἐπηγγελμένος. qui promisit,aut minatus est.

Ἐπηγεύς.ε.ὁ.ductor.

Ἐπηγκενίς.ίδος.ἡ tibula longa.

Ἐπηγμένος.seriò,diligenter.

Ἐπηετανὰ βίκες.densi crines,& non defluentes.

Ἐπηετανὸν.aduerb.pro accuratè,& ἐπιμελῶς.

Ἐπηετανός.ε.ὁ.durans toto anno,continuus.

Ἐπήκοοι.iudices, testes, arbitri.

Ἐπήκοος.ε.ὁ.ἡ.propitius,exaudiens,auditus,audibilis. Ἐπήκοος τόπος, locus ex quo uox exaudiri potest.

Ἐπηλις.macula à sole,operculum cistæ.

Ἐπηλυγαζόμαι.& ἐπηλυγαζω, & ἐπηλυγίζομαι. umbraculum facio, protego, congero,obumbro,ἀπὸ τ' λύγης.id est umbra,Bud.Com.

Ἐπήλυς.υδος.ὁ.ἡ.extraneus,aduena.

Ἐπηλυσία.incantatio,aduentus.

Ἐπήλυσις.ιος.ἡ.insultus,impetus.

Ἐπηλύτης.ε.ὁ.aduena.

Ἐπημοιβός.ὁ.ὁ.unus super alium.

Ἐπηνμύω.conniueo,claudo oculos.

Ἐπεὶ.ἐπειδὴ ἄν.quandoquidem,si.

Ἐπιωνέμιος.ε.ὁ.uanus,euanidus.

Ἐπίνειον.portus,προσορμισήριον.

Ἐπιοί.οἱ.affines,cognati.

Ἐπήορος.sublimis.

Ἐπήρας.persuadens.

Ἐπήραστος.ε.ὁ.ἡ optabilis.

Ἐπηρεάζω.μ.άσω.π.ακα. calumnior,noceo, uexo,offendo,uim facio,& impetu lædo.Datiuo & accus.

Ἐπηρεασμός.ὁ.ὁ.uexatio,læsio,contumelia.

Ἐπήρεια.ας.ἡ.dolor,fractio,uiolentia, contumelia,propriè bellicus insultus.

Ἐπηρείσιον.τὸ προσκεφάλαιον.

Ἐπήρετμος.ε.ὁ.ἡ.remigabilis.Et ἐπήρετμοι,remiges,qui sunt in procinctu nauigationis.

Ἐπηρεφής.ές.ὁ.ἡ.coopertus,altus,pronus.

Ἐπήρης.ές.ὁ.ἡ.& ἐπήρατος.τὸ paratus.

Ἐπηρτημένος θάνατος.mors impendens.

Ἐπήρατος.ęmulatione dignus, ob quem cõtendit.

Ἐπῆρξε licuit, facultatis fuit.

Ἐπιστεία.aduentus,prudentia.

Ἐπίστης.ε.ὁ.prudens,& facũdus,uerus,idoneus.

Ἐπήριμος.ε.ὁ. continuus,successiuus,densus adinuicem.

Ἐπήριος, disertus, prudens, callidus,uersutus.

Ἐπιτύς.ύος.ἐπίστης: esca, prudens, facundus, siue (ut alij) prudentia,facundia.

Ἐπί. cum tribus casibus construitur. Genitiuo quidem quãdo tempus significat,ut. ἐπὶ ἄρχοντος ἀθηναίων πυθοδώρου,id est,præsidente Athenis Pythodoro: aut subiectionẽ ut ἐπὶ ἡγεμόνος,sub præside. Item circa aliquid, aut per aliquid:ut,ἐπὶ πολλῶν μάθοι τ' τὰ λεγόμενα, id est multis, uel per multa cognoscit aliquis quæ dicantur. Item iuxta,pro,siue ante:ut ἐπὶ θύραις ὁδεῖν,adiuiam: ἐπὶ θυρέων,pro foribus.Item τὸ ἐπάνω,id est supra,ut ἐπὶ γῆς.Datiuo iuncta causæ est nota,& propter significat,aut pro: ut ἐπ' ἀγαθῷ πάντα ἐποίει,Causa boni omnia fecit,ἐπὶ μισθῷ.pro mercede.Item potestatem, & arbitrium.ἐπὶ βασιλέως τὰ τ' ἐπηκόων,id est, in potestate regis subiectorum sunt bona.Non nunquã post ὦδι πᾶσι,post omnia. ὦδι πόλις, post hæc. Item super, ὦν κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἔστηκεν ἰσχυρᾷ,id est,Super crepidine forti consistebat murus. Item contra,atq; insidias, ἐπὶ τοῦ δήμου.

δήμῳ. contra popu'lum. Accusatiuũ uerò habet, quãdo ad uel in significat, ἐπὶ τὸ αὐτό. in unum, uel ad unũ. Et tempus, ἐπὶ χρόνον, ad tempus. Motum quoq; aliquo. ἐπὶ τὴν ἀπηκλιὼ ἐπορεύθη, & aduersum, cõtra, Eurip. ἥκῃς ἐφ' ἡμᾶς nobis aduersus, ἐπὶ ἐγὼ ἐπίστε. In compositione significat aut positionem super aliquid, ut ἐπιτίθεμαι. aut maiorem significantiam, ἐπικρύπτω. aut ἀκολούθησιν, ἐπιφορὰν, ἐπαγωγὴν. aut potestatem. nam ante prandium Ioseph. πρωϊαπδύχομαι dicit, post prandium ἐπδύχομαι. Interdum & contrarietatem quãdam, hoc est, ἐναντιότητα notat, sic ἐπάρατος, cui diras imprecamur: ἐπίῤῥητος & ἐπιβοκτὸς, infamis, de quo malus est rumor, καθ' ὃν ῥηθῆναι πολλὰ δεῖ. Sed quando postponitur suo casui, mutat accentum, ut, ᾧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, propter quod multos labores sustinui.

Ἐπί. inest, adest, potestas & arbitrium est.

Ἐπ' ἄλλων. alias.

Ἐπ' ἀριστερά. sinistrorsum.

Ἐπ' ἐμοί πρόστεστι. penes me est, id est, in potestate mea.

Ἐπ' ἤμαρ. intra unum diem.

Ἐπ' ἐμοί. quantum in me est.

Ἐπ' ὀλίγον. paucis, pauxillum.

Ἐπ' ὦ. pro ἐφ' ᾧτε, more Ionico, id est ἐφ' ᾧ.

Ἐπὶ βραχύ. quàm mox, βραχέως. cito, paulatim.

Ἐπὶ δὲ. deniq;, præterea, deinde.

Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. & ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. æquali utrinq; conditione. (tempore.

Ἐπὶ καιροῦ. in tempore opportuno, subito, ex

Ἐπὶ κόῤῥης. dicitur cum aliquem in malam cædimus. Bud. in Annot. post.

Ἐπὶ μᾶλλον. magis, potius.

Ἐπὶ μικρόν. paululum. opponitur ἐπὶ πολύ.

Ἐπὶ ξύνης. in agro extremo.

Ἐπὶ πᾶσι. deniq;, post omnia.

Ἐπὶ πλέον. diutius, ad plus.

Ἐπὶ πόδα. recessim.

Ἐπὶ πολύ. quàmplurimum, diu.

Ἐπὶ σκληρᾶ. in tellure, in terra.

Ἐπί τοι ὄν. tibi licet.

Ἐπὶ τὰ δεξιά. dextrorsum.

Ἐπὶ τέλει. nouissimè.

Ἐπί τινα χρόνον. aliquandiu.

Ἐπὶ τὸ αὐτό. eodem tempore, in eodem loco.

Ἐπὶ τὸ λυσιτελοῦν. ad utilitatem.

Ἐπί τὸ πλεῖον. plerunq;, plurimnm, amplius.

Ἐπὶ τὸ πολύ. magna ex parte.

Ἐπὶ τοῖς ἰδίοις. in priuato matrimonio.

Ἐπὶ τοσοῦτο. tandiu.

Ἐπὶ τούτοις. inter hæc, ob hæc, post hæc.

Ἐπὶ τρίς. ter, ad ter, quod uulgo tribus uicibus dicitur.

Ἐπὶ χρόνον. aliquandiu, ad tempus.

Ἐπαλής. iucundus. τερπνός.

Ἐπάλμενος. ὁ. ὁ. insiliens.

Ἐπάλτης. ὁ. uide ἐφάλτης.

Ἐπαρεσκάνω. complacet.

Ἐπάσι. irruunt, increpant.

Ἐπάχω. acclamo.

Ἐπιβάθρα. ας. ἡ. &

Ἐπιβάθρον. ὁ. τὸ. scala nautica, naulum.

Ἐπιβαίνω. μ. ήσω. π. ηκα. inuado, adeo, aduenio, ascendo, ineo, ingredior, peruenio, accedo. Genitiuo, & datiuo, sed ἀναβαίνω solũ accus. ἐπὶ βαίνῃ ναῦν, cõscendere nauẽ: quod etiã simpliciter apud Latinos conscendere dicitur. Bayf.

Ἐπίβαλλον. τὸ. id quod cuiq; obuenit.

Ἐπιβάλλομαι. τὸ. ἄρχομαι. cœpi, incepto, aggredior, affecto uiam ad aliquid, & insisto, cupio. Basil. σὺν θεῷ δὲ εἴη ἐπιβαλλόμενος. Quod utinam deo beneuolente auspicatus sim. Aristot. ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλοντα. Item induo, γνδύομαι. Aristot.

Ἐπιβάλλω. μ. αλῶ. ω. ἐπεβέβληκα. τὸ πεσήκω, ut ἐπιβάλλει μοί τὸ δὲ τὸ πρᾶγμα. Hæc res ad me pertinet: sicut διαφέρει μοι τοῦτο, de quo antea. Aristot. 3. Polit. καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ. Pro ea parte quæ ad unumquenq; pertinet. Vnde ἐπιβάλλον μέρος, id est, καθῆκον μέρος. Demosth. πρὸς ἐφ. Et Lucæ 15. πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Da mihi attinentem ad me partem bonorum. Huic non dissimile, cum pro ἁρμόττω siue ἐφαρμόττω ponitur Basil. εἰ πῇ ὅλως ἐπιβάλλει ἡμῖν, Si omnino nobis conuenit. Et Aristot. τῶν δὲ ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, Aliorum autem unumquenque, quatenus functioni eius congruit & conuenit. Vnde ἐπιβάλλων, conueniens, quadrans, coharẽs. ut ἀπηκριβωμένον ῥῆμα τὸ εἰς πάντας ἀριθμός, καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλον. & facere aliquid. καὶ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον ἑκάστῳ, id est, pro cuiusq; ratione. Aliquando significat incumbo, & ingruo Athenæ. de pistacijs, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει, id est ἐπαλλήλως ἐπίκειται. Plato in Phæd. πατεῖσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλεσαι. sic Theophr. de Caus. 3. καὶ ἐπὶ τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλοντα. Et Alicarn. ἀλλ' οὐδὲ τοῖς γνθυμήμασιν ἐπιβέβηκε τοῖς αὐτοῖς, Sed neq; ijsdẽ enthymematis incubuit, ἐπεσκήψαν. Et Plut. καὶ αὐσκιὰ πολὺ τῶν ὀμμάτων προιέσαι τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον. Vmbræ Romanorum longius porrectę in hostes incubantes desinebant. Idem in Aemyl. τόποις ἐπέβαλλε τὸ ἄρμα τοῦ βασιλέως.

λέως, ἐ uestigo sequebatur, uestigijs hærebat. & quasi incumbebat. Polyb. τούτοις δὲ τῶν συμμάχων ἐπιβάλλ κέρας. Similiter sol ἐπιβάλλῃ. Aristoteli & Theoph. dicitur, cum in ortu irradiat, & suis radijs ingruit & incumbit: ita & lunæ ἐπιβάλλ, id est incubat, radios suos appellat & admouet: Et Homerum scribit Plutarchus τὰ ἐπὶ ἰατρικῆς καθ' ἕκαστα ἐπιβεβληκόσι, id est exacte, perfecte percepisse, & assecutũ esse, quasi ad eam rem intelligendam omni studio ac cogitatione incubuerit, sese; applicarit. Aliquando est imponere & statuere. Aristot. Oeco. 2. τέλος δὲ ὅλῳ σίτῳ ἐπέβαλε. Et Plut. τέλος δὲ τᾶς πόλεσι δεύτερον ἐπιβαλλόντος φόρον. Aliquando aggredior, capesso, incepto, ἐπιχειρῶ, sicut suum passiuum ἐπιβάλλομαι Plut. τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλῃ πράγμασιν. Aliquando addo, adijcio. Aristot. Polit. 1. de numismate. χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων. Et μετὰ τὰ φυ. 1. μικρὸν ἐπιβάλλῃ τῇ φιλοσοφίᾳ. Huc pertinet quod est apud Plutarch. in Apoph. ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βασιλείᾳ &c. ubi pro prorogare ponitur, quod est spatium addere. Aliquando significat immittere, quale est apud Cic. de Senect. Sarmentorum ea, quam dixi, aliorum amputatio, aliorum immissio, ut κλήματα ἐπιβάλλῃ, Theophr. De Caus. 4. id est submittere palmites. Aliquando multo: ut ἐπιβάλλοντος τὸ ἀργύριον, multantes pecunia: & ἐπιβολὴν ἐπιβάλλῃ, multam irrogare, Lys. & Xenoph. Aliquando licet, Arist. Polit. 1. ὀλίγα μισθωσάμενον ἀπ' ὀδενὸς ἀδιβάλλοντος, Nemine pluris licente. Aliquãdo claudor, operior. Idem de Part. ani. 3. ὅν πρὸ βόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλετε κὴ ἀναπτύσσετε. Bud. Com.

Ἐπίβαλμα. scabellum, ὑποπόδιον.

Ἐπιβαπτίζω. immergo.

Ἐπιβαρῆσαι. onerare.

Ἐπιβὰς. ἀδος. ἡ. Vlpianus ἐπιβάδας uocat, quę Iul. Cæsar uectoria grauiaq; nauigia. Bayfius.

Ἐπιβασία. ας. ἡ. inuasio, occupatio rei alienæ.

Ἐπίβασις. ιος. ἡ. basis, fundamentum, aditus, ascẽsus, iter.

Ἐπιβαίνω. &

Ἐπιβατεύω. μ. εύσω. εύκα. facio ire, aggredior, nauem ascendo, in naui milito, nauẽ capio. Herodo. οἱ Πέρσαι οἱ πρὸ ἐπιβατεύου ἐπὶ τὰ νεῶν.

Ἐπιβατήρια. τὰ. machinæ ad inuadẽdos muros, uidelicet scalæ, & ligneæ turres. ita & mysticè à sapientibus Cereris Eleusiniæ sacra dicebãtur, quæ uulgus imperitorum ἀνακαλυπτήρια, teste Synesio.

Ἐπιβατήριον. ascensorium.

Ἐπιβατήριος. α. ὁ. adiuuans ascensum.

Ἐπιβάτης. α. ὁ. ascensor, ęques, uector, sessor, nauem cõscendens, miles classiarius, qui in naui meret, eamq; propugnat, epibata. quo uocabulo etiam Latini utuntur apud Iurisconsul. Tit. de exere. acti. uocatur idem nonnunquam ἐχοινοβάτης, id est, funãbulus uel funerepus. Bud. in An. Vide καὐαβάτης in Ammonio.

Ἐπιβαλικός. ἡ. ὁ. ascensibilis. & ἐπιβαλικά, quas appellãt παραγωγικὰς, ὡδὶ τὴν ἐμπορικῶς πλεούσας.

Ἐπίβαθρον. ποιεῖν. aditum prębere.

Ἐπιβατός. ἡ. ὁ. uadens, uiator, uector, passiuè.

Ἐπίβολαι. αἱ. dies festorum postridianus, αἷς μεθ' ὁρτὴν ἡμέραι.

Ἐπιβεβαιοῦσα. ῶ. confirmans.

Ἐπιβείωμεν. ascendamus.

Ἐπιβήματα. species saltationis.

Ἐπιβήτωρ. ορος. ὁ. custos.

Ἐπιβάζω. μ. άσω. π. ακα. impono, id est ascẽdere facio, refero. Neutr. accus.

Ἐπιβιός. ὁ. qui superuixit.

Ἐπιβιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. &

Ἐπιβίωμι. superuiuo, superstes sum. Neut. absol.

Ἐπιβλαβής. ές. ὁ. ἡ. nocuus.

Ἐπιβλαί. fibulæ.

Ἐπίβλαξ. nebulosus, uinosus.

Ἐπιβλασάνουσι. suboleſcunt.

Ἐπιβλασάνω. supergemino.

Ἐπιβλέπω. μ. ψω. ψα. aspicio, inspicio, uideo. Accus.

Ἐπίβλημα. ατος. τὸ. uestimentum exterius, amiculum, stragulũ thorale, Galen. ab ἐπιβάλλομαι, τὸ γιδύομαι. Est etiam adiectio, additamentum, & auctarium. Matthæ. 9. οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, Nemo autem assuit additamentum panniculi impoliti uesti uetustæ. Bud. Com.

Ἐπιβλής. ῆτος. ὁ. sera, uectis, trabs.

Ἐπιβλήτης. α. ὁ. δόκιμος. spectatus.

Ἐπιβλητός. α. ὁ. aduentitius.

Ἐπιβοάω. μ. ήσω. ω. ηκα. acclamo, conuocò.

Ἐπιβοήθεια. ας. ἡ. subsidium.

Ἐπιβοηθέω. insuper auxilior pręter alios.

Ἐπιβόημα. acclamatio.

Ἐπιβόητος. infamis. uide διαβόητος in Amm.

Ἐπίβοιον. τὸ. quod adijcitur ad bouem, quoties enim Mineruæ immolabant bouem, tenebantur etiam Pandroso mactare ouem cum boue, idq; ἐπίβοιον dicebatur Harpocr.

Ἐπιβόλαια. τὰ. adiectiones, uestimenta, stragula.

Ἐπιβολή. ῆς. aggressio, conatus. Itẽ pœna, multa. Item obiectaculum. Item ἐπιβρομὴ, infestus, & hostilis accessus, impetus & incursus aciei, Plut. in Cæs. Est etiam notio, informatio & cõceptus mentis, hoc est, γνῶσις, & quas Cic.

primas notiones uocat, πρώτας ἐπιβολὰς Græci dicunt. Aliquando applicamentum ἐπιπτυχή, ut λεπιδοειδεῖς ἐπιβολαὶ Galeno, applicamenta squamatim insidētia. Et ἐπιβολαὶ πλίνθων Thucyd. pro structura lateritia, laterculis alijs super alios incumbentibus. Ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους, est accessio frigoris in febre. Ἐπιβολὴ χεῖρες, manus iniectio. Bud. Com. Vide suprà in διεζευγμένον. Epibole schema (inquit Rutil.) dupliciter fieri cōsueuit, cū pluribus & diuisis sentētijs, aut unū aut idem uerbū singulis præponitur: aut uarietas uerborum, quæ tamen eandem uim inter se habeat, ab uno uerbo, sæpiusq; proficiscūtur. Exempla apud ipsum Rutilium require.

Ἐπίβολος. ον. ὁ. eminens, cōpos, de quo Bud. Cō.

Ἐπιβόλως. ingeniosè, aptè.

Ἐπιβομβῶ. resono, insono bombos & strepitum facio.

Ἐπίβοος. ἡ. ἐκ βοὸς θυσία.

Ἐπιβόσκομαι. depascor.

Ἐπιβουλία. ας. ἡ. insidiæ.

Ἐπιβουλεύομαι. insidijs appetor & petor.

Ἐπιβουλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. insidias paro, insidior, per insidias tēto & conor, cogito. Accus.

Ἐπιβουλή. ῆς. ἡ. insidiæ, accusatio, damnum.

Ἐπίβουλος. ον. ὁ. insidiator, inimicus.

Ἐπιβούλως. dolosè.

Ἐπιβρασμόω. cunctor.

Ἐπιβρέμω. insono, constrepo.

Ἐπιβρέχω. μ. ἔξω. π. εχα. pluo, infundo.

Ἐπιβρίθω. μ. ίσω. π. ικα. aggrauo, induco, aduenio. Accus.

Ἐπιβροντητής. ον. ὁ. tonans, attonitus.

Ἐπιβύω μ. ύσω. π. υπα. tego, munio, obturo, infarcio. Accus. impleo, saturo.

Ἐπιβωμίζω. sacrifico.

Ἐπιβώμιον. τὸ. sacrificium, quicquid altari imponitur.

Ἐπιβώσομαι. acclamabo.

Ἐπίβωτος. ον. ὁ. lenis, æqualis, infamis Anacreonti.

Ἐπιβώτωρ. pastor.

Ἐπίγαια. τὰ. uocabantur in naui funes qui à malo ducti terræ incumbebant ac paxillo alligabātur. Erat item ἐπίγαιον inter φαινόμενα cū luna sub sole remoratur, de quo uide Cel. Calcag de Mensibus.

Ἐπιγαμέω. superinduco uxorem.

Ἐπιγαμία. ας. ἡ. cōnubium, matrimonium, affinitus cum alijs gentibus, connubialis necessitudo, ius connubiale.

Ἐπίγαμος. nubilis.

Ἐπιγάννυμι. lætor, alienis malis insulto.

Ἐπιγάστριον. ου. τὸ. abdomen, sumen.

Ἐπιγαυρόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. exulto, lætor, animo efferor. Depō. dati. animor, θρασύνομαι.

Ἐπίγαυρος. iactabundus, fortis.

Ἐπιγαυρόω. animo, animos addo, τὸν πόνητα ἐπιγαυροῖ. Plut. quod Hora. Addit cornua pauperi.

Ἐπίγειος. ον. ὁ. ἡ. terrestris. Et ἐπίγεια πρυμνήσια: rudentes, funes, quibus nauis littori alligatur.

Ἐπιγελάω. μ. άσω. π. ασα. insulto, irrideo.

Ἐπιγνάθιμα. τὸ. agnatus, consectariusq; affectus.

Ἐπιγενής. ές. ὁ. indigena.

Ἐπιγενόμενοι. posteri. 122 9.2

Ἐπιγεράιρω. præmio afficio. Accus.

Ἐπιγηθέω. gaudeo.

Ἐπιγίνημα. aduentitium germen.

Ἐπιγίνομαι. post fio, succedo, incumbo.

Ἐπιγινώσκω. cognosco, hoc est noscito. Ἐπιγινώσκειν τεχθέν, partum agnoscere. Et ἐπιγινώσκειν τὸ κινδυνεύον, agnoscere periculū, quod uenditor facit ante rei traditionē, uel admensionem, uel appensionem specierū. Bud. Com.

Ἐπιγκρίς. longa tabula, siue asser.

Ἐπιγλωττίζομαι. inaugurari, linguæ conuicijs incessere, quasi dicas inlinguare.

Ἐπιγλωττίς. ἡ. lingula, siue minor lingua, quę pulmonem tangit, ne si cibus, potusue, uoce illac meante, in alienū tramitē deerrauerit, torqueat. Gaza apud Aristotelem uertit ligulam.

Ἐπιγνάμπτω. inflecto.

Ἐπιγνάμψαι. malè affecta, confracta.

Ἐπιγνώμη. cognitio, uenia.

Ἐπιγνώμων. ον. ὁ. ad cognoscendū positus, arbiter, explorator.

Ἐπιγνῶναι. cognoscere.

Ἐπίγνωσις. ιος. ἡ. cognitio.

Ἐπιγονατίς. ίδος. ὁ. os, ceu conchula quædam genu contegens. patellam uocant, quæ & μύλη, est & muliebris uestis purpurea, qd ad genua tantū usq; pertingeret, nomen adepta, ἀπὸ μέχρι γονάτων δλκή, Pausan. apud Eust. Iliad. ξ.

Ἐπιγόνειον. organum musicum, de autore sic dictum, fidibus quadraginta constans.

Ἐπιγονή. ῆς. ἡ. fœtus.

Ἐπίγονος. ον. ὁ. priuignus, qui natus est prius quā mater secundò nuberet. Et ἐπίγονοι, posteri.

Ἐπιγονατίς. ίδος. ἡ. patella quę toti genu opposita est, uocatur etiam

Ἐπιγονίς. ίδος. ἡ. pars supra genu, μύλη.

Ἐπιγράβδην. in superficie, ἐπιλίγδην, ὑπιψαύδην. Ab ἐπιγράφω, τὸ ἐπιγρέω.

Ἐπίγραμμα. τὸ. inscriptio cuiuslibet rei,

Ἐπιγραφεύς. quęstor, qui munere fūgitur describendi census, Isocrati.

Ἐπιγραφή. ῆς. ἡ. titulus, inscriptio, superscriptio. Item census, id est denumeratio ciuiū, lustrū, indictio,

indictio, descriptio census, & munus ipsũ publicum. Bud. Com.

Ἐπιγράφομαι. mihi tribuo aliquid, titulũ hunc mihi uẽdico, & usurpo, hoc titulo me insignio & honesto, ut reges, potẽtesq; faciunt, Plut. in Demet. Interdum de scripto actionem intendo, libello actionis genus ædo. Vulgo qualitates litigatorum ascribere dicitur. Demosthen. πρὸς ἀφοβ. & Ισαιο ὑπὲρ τοῦ νικος κλη. Ἐπιγράφεσθαι μάρτυρας, est testes laudare, testium nomina ædere, quos sum producturus, ut hodie fit coram eo contra quem testificaturi sumus, Demost. Bud. ibidem.

Ἐπιγραφω. μ. ψω. τ. ψα. inscribo, superscribo, ut inscribere epistolã patri, Synes. Item epigrammata scribo. Plutarch. Significat etiam ἐπιξέω, sacrifico, pstringo, leuiter uulnero, ut corpus uirgis inscribo, hoc est cõscribillo. Vnde ἐπιγράψαι σάρκα, τὸ ἀμύξαι. Et Hom. Iliad. σ. ἀκροτάτῳ σ' ἀξ ὄιστος ἐπέγραψε φωτός. Item utritim collationem describo & indico, quod Latinè etiam describo dicitur, Aristot. Oecon. 2. Ἐπιγράφω τίμημα, litem æstimo, multam irrogo, Isocrat. Bud. ibidem.

Ἐπίγυπος. ν. ὁ. aduncus, habens nasum aduncũ. Gaza apud Aristotelem, uertit rictu adunco.

Ἐπίγυα, καὶ ἐπίγυα. rudẽtes, funes. Nõ pbo per υ. scribi in penultima. Vide ἐπιγυος, & ἀπόγυαα cuius instar hic quoq; scribere ἐπίγυαα. per αι.

Ἐπισάσιον. commune, duobus ex equo cõmune, indiuisum

Ἐπισάσιος. ν. ὁ. diuisus, distinctus.

Ἐπίσαιτον. cibus, obsonium. Et ἐπισαιτήσομαι σύνοιχθήσομαι.

Ἐπισακρύω. ploro, illachrymor.

Ἐπισαμνος. ν. urbs Illyrij, quæ postea Dyrrachium dicta est.

Ἐπισανείλομαι. μ. εἴσομαι. π. σμαι. mutuor. Depon. accusat.

Ἐπισαψιλύω. abundãter quid facio, affatim distribuo, sum magnificus & liberalis. φιλοτιμῆσθαι καὶ ἐλλαμπρύνεσθαι, πρόθυμος καὶ ἐπισύναι, λαμπρῶς καὶ σαψιλῶς ἐπιχορηγεῖν. Item benignè exhibeo, & permitto, credoq; alicui, Herod. 5. Item addo corollarium & auctarium Synes. Et Xenoph. παιδ. 2. φ' οἷς δὲ τοῦτο τοῦ ἐξίστο γέλωτος ἐπισαψιλύσῃ. Liberaliter & copiose fundes, prælarge nobis ridẽdi materiam præbebis. Accus. uel Attice genit. Bud. Com.

Ἐπισής. deficiens, indigus.

Ἐπισεσικασμένος. qui hæreditatem iure obtinet, & iudicio euictam & quæsitam.

Ἐπίσεγμα. ατος. τὸ. documentum, Dicitur etiam quicquid à saltatore, aut alio theatrico, aut scenico artifice ostẽtatur, ad artis, aut ingenij, aut corporis commendationem, Xenoph. Symp. & Demosth. πρὸς λεπτ. Bud. Com.

Ἐπισέλα. pomeridiana apud Hesiod. ab ἐπὶ & σέλας, id est meridianus.

Ἐπισέλας. uespertino tempore.

Ἐπισείκνυμαι. &

Ἐπισείκνυμι. μ. ξω. τ. ξα. ostento, & ostendo, probo, demonstro, & specimen præbeo, & documẽtum industriæ aut ingenij aut artis edo, facio, exhibeo. Accus. Bud. Com.

Ἐπισείκπαω. ostento, κγοσθξῶ.

Ἐπισείκπομ. τὸ. ostentatio.

Ἐπισείκπος. ν. ὁ demonstratiuus.

Ἐπισείκπως. ostentabundè.

Ἐπίσεξις. ostentatio, specimen. Dicitur etiam equitum ludicra decursio & transuectio, πομπὴ τῶν ἱππέων. Xenoph. Bud. Com.

Ἐπισέπνατα. quæ ultimo loco eduntur.

Ἐπισέπνειν. iterũ & secundo cœnare. Bud. Cõ.

Ἐπὶ σέκα. ita enim uocabatur altera pars mensis à dierum numero nomen accipiens denarium excedente, ut μία ἐπὶ σέκα erat dies undecimus, σύο ἐπὶ σέκα, duodecimus & ita de inceps.

Ἐπίσεπνις. ιδος. ἡ. pocœnium, condimentũ opiparum, μακεδονικὸς κώθων.

Ἐπίσεκτος. magnus, insignis.

Ἐπισέξια. ἐπισεξίως. dextrè, ingeniose, ad manum dextram, Lys.

Ἐπισέξιος. ν. ὁ. dexter, expeditus.

Ἐπισεξιότης. ἡ. dexteritas, & urbanitas quędã in iocando, nam qui apte iocari uult, debet id dextre & urbane facere, teste Eustrat. Nic.

Ἐπισέρκομαι. inspicio.

Ἐπισόρμις. summa cuticula.

Ἐπίσυμος. ν. ὁ. & ἐπίσυμον. τὸ. fascia qua uulnus obligatur.

Ἐπισυής. ες. ὁ. ἡ. indigens.

Ἐπισεύομαι. indigeo.

Ἐπισύτερον. iterum.

Ἐπίσεχα τὸ. scyphum uocant qui aliquid continet, neccito euacuatur.

Ἐπισέχομαι. accipio, expecto.

Ἐπισέω. μ. ἔσω. π. εκα. ligo. Accus.

Ἐπίσηλος. ν. ὁ. manifestus.

Ἐπίσημα τὸ. saltus, mansio.

Ἐπισημύω. in populo uersor.

Ἐπισημέω. ῶ. accedo, appropinquo, peregrè uago, prodeo in publicum, illic uersor, ut ἐπισημῶν ὅλον πόντῳ. diuersus in ponto.

Ἐπισημία. ας. ἡ. συγκατάβασις. aduentus, præsentia, accessus ad ciuitatem, peregrinatio, ἀποδημία. Bud. in Annot.

Ἐπιδήμιον. commune, publice.

Ἐπιδήμιος. ου. ὁ. adueniens, popularis, intestinus, publicus, populariter sparsus, pestilentialis. De epidemijs, id est, pestilentibus morbis & febribus Galen. multa scripsit, & Paul. Aegineta lib. 2. cap. 35.

Ἐπιδημιουργός. ὁ. ὁ. opifex, & nomen magistratus apud Corinthios.

Ἐπιδιαβαίνω. traijcio, incurso.

Ἐπιδιαγινώσκω. pronuntio, recognosco.

Ἐπιδιαθήκη. ης. ἡ. posterius testamentum.

Ἐπιδιακρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. discerno. Accus.

Ἐπιδιαμένω. permaneo.

Ἐπιδιανέμω. insuper distribuo.

Ἐπιδιαπροσθομαι. addo aliquid.

Ἐπιδιατίθεμαι insuper paciscor, depono, ut qui contendentes pecuniam apud aliquem deponunt, quam postea uictor accipiat. Bud. Com.

Ἐπιδιατρίβω. interquiesco. (solent.

Ἐπιδιδρομιζικά. quæ nunquam sedem mutare

Ἐπιδίδυμις. ἡ. testium inuolucrũ, quod alio nomine μίτρην dixit Hipp.

Ἐπιδίδυμον. tertium uas est spermaticum. Latinè seminarium dicunt.

Ἐπιδίδωμι. μ. ώσω. π. κα. cresco, augeo, porrigo, concilio, proueho. Item trado, dedo me, & potestati alicuius permitto. Herodian. μόνον ἐπιδόντα μονομάχοις. Accus.

Ἐπιδιέλω. diuido, distribuo.

Ἐπιδιετής. ἐος. ὁ. ἡ. qui pubertatis annos excessit.

Ἐπιδίζομαι. exequor.

Ἐπιδιήγησις. ιος. repetita narratio.

Ἐπιδικάζομαι. hæreditatẽ cõtrouersam peto, persuadeo iudices mihi adiudicare hæreditatem.

Ἐπιδικάζω. præiudico. πρόκρινω. Ety. (Etym.

Ἐπιδικασάμενος. ὁ. q secũdũ se sentẽtiã tulit de hæreditatis lite.

Ἐπιδικάζας. est iudex, qui sententia sua adiudicauit hæreditatem.

Ἐπιδικασία. legis actio de hæreditate controuer

Ἐπιδικάσιμος. ον. ὁ. auxilians in iuditijs. (sa.

Ἐπίδικον. ον. τὸ. res adhuc sub iudice.

Ἐπίδικος κλῆρος. hæreditas cõtrouersa, uel quę in controuersiã iure deduci potest, ἀμφισβητούμενος. Sicut contrà ἀνεπίδικος, pura & cõtrouersia uacua. γυνὴ ἐπίδικος dicitur, cuius qui nuptias petit, ut iure ciuili ad se delatas quæ alio nomine ἐπίκληρος & ἐπικληρεῖτις dicitur, & quæ cũ hæreditate sola relicta est sine fratre. Ety. Plut. metaphoricè ἐπίδικον νίκην uocauit, καὶ ἀμφιδόξον, ancipiti Marte diremptã, de qua ambigitur inter parteis. Bud. Com.

Ἐπιδιμοῖρον. ον. uocat Vitru. bis alterum, duabus partibus additis & decussu facto.

Ἐπιδινέω. μ. ήσω. π. ηκα. uerso. Accus.

Ἐπιδιπλασιάζω. duplico.

Ἐπιδίφριος. ίδος. circulus uel circunferentia ad extremam currus partem, unde religabantur equi iugo soluti. uide Etym.

Ἐπιδίφριος. ον. ὁ delicatus, piger, qui semper lectiсæ insidet, mollis, muliebris. Etym.

Ἐπιδιώκω. persequor, insector.

Ἐπιδοκιμάζω. probo, defendo.

Ἐπίδομα. ατος. τὸ. adiectio quæ supra iustam mensuram datur emptori.

Ἐπιδοξάζω. opinor, honore afficio.

Ἐπίδοξος. ον. ὁ. cogitabundus, probatus, uerisimilis, celebris. Vide ἔνδοξος in Ammonio.

Ἐπιδορατίς. ίδος. ἡ. ferrum lanceæ, cuspis. Arist. uocat cuspidem æream.

Ἐπιδόρπια πρόπαλαι. uidentur fuisse omnium postremæ, quibus inferuntur bellaria.

Ἐπιδορπίδια. ών. tragemata, bellaria, quoniã ἐπιδόρπω à cœna apponãtur, βραγήματα, sic nãq; apud Eust. Iliad. σ. non πράγματα legendũ est.

Ἐπιδορπίζεσθαι. denuò cœnare.

Ἐπιδορπίσματα. &

Ἐπιδορπισμός. secundæ mensæ, bellaria.

Ἐπίδοσις. ιος. ἡ. incrementum, dos, collatio pecuniarũ, donatiuum, χάρις, auctoramentum, congiarium, tributum.

Ἐπιδοτικός est, qui pauperibus elargitur. μεταδοτικός autem, qui amicis. Ammonius.

Ἐπιδοχή. ῆς. ἡ. uariatio, accessio.

Ἐπιδραμω. incurro.

Ἐπιδράττομαι. inijcio.

Ἐπιδρομαδίν. cursim, raptim.

Ἐπιδρομή. ῆς. ἡ incursus, insultus.

Ἐπιδρομίδες. plagarum funiculi discurrentes, quibus retia panduntur contracta, & retrahuntur expansa, authore Polluce.

Ἐπίδρομον. ον. τὸ. uelum quod retrorsum panditur in nauis puppi. Hermo. in Plin. Apud Iuliũ Pollucem. ἐπίδρομος masculino genere uocatur uelum quod à tergo est. Bayf.

Ἐπίδρομος. ον. ὁ. incursiuus, accessu facilis, ubi non est obstaculum accedenti, plenus. Etym. captu facilis εὐάλωτος.

Ἐπιδυζακόω. grauiter audio.

Ἐπιείκεια. ας. ἡ. mansuetudo, humanitas, benignitas, equitas, probitas, moderatio, bona fides.

Ἐπιεικές. æquum, bonum, decens. Etym. uerisimile ac propemodum probabile. Hippocr.

Ἐπιεικόω. ex æquo & bono aliqd facio, pbe ago.

Ἐπιεικής. ές. ὁ. ἡ. mitis, æquus, mansuetus, humanus, ciuilis, moderatus, probus, ut ὠφελίμης οἰκέτης, frugi famulus. Itẽ benignis moribus præditus, modestus quippe qui τὸ εἰκός, hoc est, modun

modum in uita & decens seruat.

Ἐπιφκίζω. ex fide bona, ex æquo & bono statuere. Bud. in Annot.

Ἐπιφκτός. ὴ. ὸ. subditus.

Ἐπιφκῶς. mediocriter, bona fide, citra ullum figmentum, præter expectationē, ad uota, abunde, prolixè, omnino, sufficienter. Etym.

Ἐπιεμμλής. ὴ. ὸ. indutus. Etym.

Ἐπιέσαι. induere, circūponere indumētū. Hom.

Ἐπιζάης. εος. ὴ. ὸ ἡ. desuper ualde flans. (quo.

Ἐπιζάξ. sinistrorsum, in rectū, pxima uia, ex obli

Ἐπιζάφελος. ὴ. ὸ. contumax, uehemens.

Ἐπιζδυγμλίον. uide ἐπιζδυγμλίον. Ego potius legerem ἐπιζδυγμλίον.

Ἐπιζδυκτής. series, catena.

Ἐπίζδυξις. ἡ. Dictio format epizeuxim cum ui geminata. Despauterius.

Ἐπιζέω. μ. ἐσω. σω. ἐκα. ebullio. Item attollor, augeor. Etym. Neutr.

Ἐπίζηλος. inuidendus, æmulandus.

Ἐπιζηλοτυπέω. zelotypia laboro.

Ἐπίζημον. ὴ. ὸν. quod damnum infert, de quo supplicium est, multa.

Ἐπιζήμιος. ὴ. ὸ. ἡ. damnosus.

Ἐπιζῆσαι. uiuere.

Ἐπιζητέω. μ. ήσω. σ. ηκα. inquiro, requiro. Accus.

Ἐπιζητήσιμος. ὴ ὸ. qui indagatur.

Ἐπιζήτησις. ιος. ἡ. inquisitio.

Ἐπιζύγιον. nauis pars quædam.

Ἐπιζυγέω. oculis diductis conniuere.

Ἐπιζυγῶσαι θύρας. pessulum ostio obdere, transuersario obire, munire fores.

Ἐπίκλε. commouit, extendit ab ἐκκλω.

Ἐπίκμι. inuado.

Ἐπικράος. gratus, iucundus.

Ἐπίκρος. ὴ. ὸ. ἡ. amabilis, auxilio dignus, dignus qui adiuuetur. ἔστι γὰρ ὠφελεία, καὶ σωθέσει ἐπίκρος. Ἀείσαρχος δὲ ὑφ' ᾧ κατ' ὀρθῶ σημασίαν λέγει ἐπίκρος. Etym.

Ἐπιθαλάμιον. ὴ. ὸν carmen nuptiale.

Ἐπιθαλάμιος. ὴ. ὸ. ἡ. iugalis, nuptialis. Vide γαμήλιος. in Ammonio.

Ἐπιθαλασσίδιος. ὴ. ὸ. &

Ἐπιθαλάσσιος. ὴ. ὸ. ἡ. maritimus.

Ἐπιθαλπής. calidus, iucundus.

Ἐπιθάνατος. ὴ. ὸ. ἡ. morti destinatus.

Ἐπιθανής. ὴς. ὸ ἡ. morti propinquus, senex uale tudinarius.

Ἐπιθανάτως ἔχειν. laborare cū mortis periculo.

Ἐπιθαῤῥέω. μ. ήσω. π. ηκα. confido.

Ἐπιθαῤῥυνω. μ. υνῶ. conforto. Accus.

Ἐπιθαυμάζω. admiror, dono dato aliquē ueneror

Ἐπιθεάζειν. deos obtestari, deuouere, diras impre

Ἐπιθέαπα. τὰ. festa patria, apd Athen. (cari.

Ἐπιθειάζω. ferior, festum celebro, do operam rebus diuinis, deum inuoco. Item numine corripior, in furorem efferor, apud Menand.

Ἐπιθέαθα. hoc nomine Athenien. promiscue omnia patria festa appellare consueuerunt.

Ἐπιθύασμοί. supplicationes, πρὸς θεὸν ἱκεσίαι.

Ἐπίθεμα. additamentum, appositio.

Ἐπιθραπτεύω. curo, laboro, rectè disponо, prospicio, corrigo, præsentio.

Ἐπίθεσις. εος. ἡ. aggressus, impositio, occupatio, (inuasio.

Ἐπιθεωτίζω. appbo, author rei sum.

Ἐπιθεωτισμός. ὴ. ὸ. oraculum.

Ἐπιθέτης. ὴ. ὸ. molestus.

Ἐπιθετικός. ὴ. ὸ. inuadere & aggredi aptus.

Ἐπίθετον. ου. adiectum, uel adiectiuum nomen, quod rectè dicimus appositum, à nōnullis sequens dicitur.

Ἐπίθετος. ὴ. ὸ. ἡ. adiectitius, additus, aliunde inuectus, non patrius. item decretus, ascitus. item impositus, traditus. Etym. ἐπιθέτους ἑορτὰς dixit Isocrat. peregrina festa & aliūde inuecta, cōsensu tamē Areopagitici senatus approbata, ἐπιθέτους ἐπιστολὰς Lysias dixit quæ alicui ad trāsportandum traduntur.

Ἐπιθέω. accurro, irruo, inuado.

Ἐπιθεωρέω. prospicio, aspicio.

Ἐπιθήγω. acuo, πρόθυμάω.

Ἐπιθήκη. ης. ἡ. appositio, cumulus.

Ἐπίθημα. ατος. ὸν. operculum, additamentum. item donarium, ἀνάθημα. Etym.

Ἐπιθήραρχος. ὴ. ὸ. qui quatuor elephantis dominatur, duplaris ferarius, Gaza interprete. Vnde ἐπιθηραρχία. duplaris feraria. Aelian.

Ἐπιθήτη. ης. ἡ. proauia.

Ἐπιθῆ. incumbe.

Ἐπιθίγω. μ. ίξω. σ. ιχα. tango. Genit.

Ἐπιθλίβω. μ. ψω. π. ικα. premo, seco. Genit.

Ἐπιθολέω. μ. ήσω. σ. ηκα. turbo, id est turbidum reddo. Item considero. Accus.

Ἐπιθόρνυμαι. inuado, semen proijcio.

Ἐπιθόρομαι. insilio.

Ἐπιθορυβέω. tumultuor.

Ἐπιθρανίον. pars ædium sacrarum uocabatur hoc nomine.

Ἐπιθρέξας. αντος. ὸ percurrens, attingens, superueniens.

Ἐπιθρηνέομαι. flebiliter succlamare.

Ἐπιθρύπτομαι. orno, polio.

Ἐπιθρώσκω. insilio.

Ἐπιθυλλίς. ἡ. porri species, alio nomine γαθυλλίς, & γήθυον. Eust. Iliad. σ.

Ἐπιθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. concupisco. Genit.

Ἐπιθύμημα. ατος. ὸν. &

Ἐπιθύμησις. ιος. ἡ. desiderium.

Ἐπιθυμητής. ου. promptus, alacri animo.
Ἐπιθυμητικόν. libido, immoderata cupiditas.
Ἐπιθυμητικός. ή. ὸν. &
Ἐπιθυμητός. ή ὸν. desiderabilis, concupiscibilis.
Ἐπιθυμία ας. ἡ. concupiscentia, libido, auiditas, cupiditas, auide semper aliquid expetens, desiderium, uoluptatis titillatio.
Ἐπιθυμιάδες. uariæ corollæ.
Ἐπιθυμιάω. sacrifico.
Ἐπιθυμοδείπνοι. οἱ. conuiuiorũ appetentes. Hoc nomine Cæsar appellabat eos, qui cum tardius ad conuiuium uenirent, occupati negotijs, tamen ob cœnarum cupiditatẽ non recusarent ijs, à quibus rogarentur. Vide Chiliad. Erasm.
Ἐπιθύμον. ου. flos thymi, inuolucrum.
Ἐπιθύνω. corrigo.
Ἐπιθύω. μύσω. σω. κα. immolo. Accus.
Ἐπιθωρακίδιον. ου. ὸν. uestis quæ super thoracem inijcitur.
Ἐπιθωρακίζω. μ. ίσω. σ. κα. desuper armo, super thoracem aliquid induo. Accus.
Ἐπιθωύσσω. inclamare, hortari, iubere.
Ἐπίδημων. ον. ὸν. peritus, expertus, sciens.
Ἐπίεσμι. sepono, admoueo, insisto, retẽto. Accu
Ἐπίσωρ. ορος. ὸ. cognitor, testis, arbiter, obseruator, συνθηκοφύλαξ.
Ἐπικαγχάζω. pfuse, indecẽter ridere, cachinnari
Ἐπικαθεύδω. incubo.
Ἐπικάθημαι. insideo.
Ἐπικαίριος. ου. ὸν. & ἐπίκαιρος. tempestiuus, opportunus, periculosus.
Ἐπικαιρὸν. in tempore.
Ἐπικαίω. aduro.
Ἐπικαλέομαι. μ. έσομαι. π. εσμαι. imploro, inuoco, prouoco, id est superiorẽ appello. Item cognomento uocor, postulor, accusor. Accus.
Ἐπικαλέω. μ. έσω. π. ώκα. κέκλικα cognomino, ad uoco. Itẽ appello in iudicio, insimulo, incuso, in crimen uerto, ἐγκαλῶ. Datiuo cum accus.
Ἐπικάλυμμα. ατος. τὸ. operculũ, testa cancrorũ.
Ἐπικαλύπτω. operio.
Ἐπικαμπή. flexio.
Ἐπικαμπής. ές. ὸ. ἡ aduncus. ἐπικαμπὴς φάλαγξ. Vide in Appendice lexici de uocabulis militaribus.
Ἐπικάμπτοι ἐμπροδία. inflexa antica. Ἐπικάμπτοι ὀπιδία. inflexa postica, Gaza interprete: quia ductis cornibus in partem priorem, in finum se circumagit, flexumq; imitatur.
Ἐπικαμπτέω. μ. ήσω. τ. κα. flexo. Accus.
Ἐπικαμπή. ῆς. ἡ. curuatura, inflexio.
Ἐπικάνθιδες, & ἐγκάνθιδες. cãthorum radices.
Ἐπικάρ. ad uerb. ad uerticem, in caput.
Ἐπικαρπία. ας. ἡ. remuneratio, fructuum & commodorum perceptio, & usus rei fructuosus, fœnus, quæstus, fruges, messis.
Ἐπικαρπίζομαι. fructum fero. Bud. Com.
Ἐπικάρπιος. ου. ὸ fructifer.
Ἐπικαρσία per obliquum.
Ἐπικάρσιος. ου. ὸ. obliquus.
Ἐπικαρυκεύομαι. condio.
Ἐπικαταβαίνω. descendo.
Ἐπικαταβάλλω. deprimo. Accus.
Ἐπικατάγομαι. reuehor.
Ἐπικαταδαρθάνω. dormio. Neutr.
Ἐπικατακοιμέομαι. indormio.
Ἐπικαταλαμβάνομαι. occupor ab infectante.
Ἐπικαταλαμβάνω. assequor, anteuerto, ut, ἡ σελήνη ὡς καταλαμβάνει τὸν ἥλιον. Plat. in Timæo. Itẽ opprimo. Xenoph. ἔθεον ὡς δρόμῳ, ὡς καταλαβεῖν αὐτὰς δυνατὸς βουλόμενοι. Bud. Com.
Ἐπικατάρατος. ου. ὸ maledictus, execrandus.
Ἐπικαταράττω. percutio, impetuose impello.
Ἐπικατερείπω. concido, resoluor, confringo.
Ἐπικατεῤῥήγνυμαι. dispergo, diffluo.
Ἐπικατάστασις concutio, depono, decutio, ὡς ἐπικαταβάλλω. Datiuo.
Ἐπικατασκάπτω. defodio. Accus. cum geni.
Ἐπικατασπένδω. libo.
Ἐπικατασφάττω. macto.
Ἐπικατάφορα. uocatur à Mathematicis ea pars cœli in signifero, quæ totidem partibus in demersu occiduum pũctum signiferi pręcessit, quot partibus in emersu anaphora ab horoscopo relinquitur. Bud. de Asse.
Ἐπικατάφοροι qui in Venerem procliues sunt.
Ἐπικατεψεύδομαι. mentior. cum Accus.
Ἐπικτύρθομαι. strenuè ago.
Ἐπίκαυμα. ulcus sordidum & impurũ in oculis, ex cuius purgatione humida quæ sunt intus, effluunt.
Ἐπίκαυσις. ιος. ἡ. uredo, Aeschyn. Socraticus.
Ἐπικαχλάζω. collido stridore, ut solent uertices undarum, commoueo.
Ἐπίκειμαι. incumbo, infero, adiaceo, immineo, impendeo, excubo. Depon. datiuo. Herodot. Isagogici autor annotat dici, quum in superficiè adusta cuticula ulcus contrahit.
Ἐπικείμενον. erectũ sepulchrũ apud Lucia. ἐπικείμενα, αὐτὶ τοῦ ἐπιφέροντα, καὶ φαινόμενα. Suid.
Ἐπικεῖραι. dissecuisse, distendisse.
Ἐπικείρω. τὸ ἐπινέμω. id est, attondo & depasco segetes in foliosam materiam eluxuriantes.
Ἐπικεκλῆμαι. idem quod ἐπικαλέομαι.
Ἐπικελεύομαι. καὶ ἐπικελεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. adhortor. Datiuo.
Ἐπικέλευσις adhortatio.
Ἐπικέλλω. appellor.

Ἐπικέλλας.αντος.ὁ.appulsus.
Ἐπίκρανος.ου.ὁ.uanus.
Ἐπικείοιτο.incumberet.
Ἐπίκερας.fœnum græcum.
Ἐπικερασικόν.τὸ.medicamentum uim atq; acrimoniam mordacium humorum retundens.
Ἐπίκερδος.ου.τὸ.quæstus.
Ἐπικερτομέω.exprobro,subsanno,cauillor.
Ἐπικερτόμησις.cõuicium occultum, ἀλληγορία μετὰ χλευασμοῦ.Idem quod χλευασμός Iulio Rufiniano.
Ἐπικέρως.in cornua.
Ἐπικεύσω.cælabo,Odyss.τ.
Ἐπικεφαλαίου.succinctim,breuiter,in summa.
Ἐπικεφαλίδ.præcipitanter.
Ἐπικεφάλιον.ου.τὸ.tributum quod colligitur capitatim.
Ἐπικεχοδίως.ἀκρατήλας,ἀποζωλήλας.
Ἐπικεχρωσμένος.dicitur qui per summa coloratus est,non intus infectus & altè imbutus,& ὅλῃ ὅλος κατακεχρωσμένος.qui tinctus à Cicerone dicitur,Plat. Bud.Com.
Ἐπικηδεύτης.ου.ὁ.curator.
Ἐπικηδεύω.parentor,funus procuro.
Ἐπικήδειον.ου.τὸ.carmen funebre, epicedium,& habetur cadauere nondum humato:epitaphiũ uero sepulchro inscribitur.Vide Ammonium inter ἐπικήδειος & θρῆνος distinguentem.
Ἐπικήκας.ου.ὁ.ridiculus,infamis.
Ἐπικηρεύω.inimicari.
Ἐπίκηρος.ὁ.& ἐπίκηρος.ου.ὁ.marcidus, fragilis, infelix,mortalis,fato obnoxius,caducus.à κῆρ dictum,quod ὑπὸ θανάτῳ significat.Etym.
Ἐπικηρυκία.ἡ.legatio de pace cum hostibus. Etym.&Bud.Com. Vide αὐοχὴ in Ammonio.
Ἐπικηρυκεύομαι.mitto legatos, de fœdere aut in ducijs acturos.Vide Ammonium.
Ἐπικηρυκεύω.μ.εύσω.π.εύκα.annuncio,præconio declaro.Datiuo.
Ἐπικηρύττω χρήματάλινι,edicto pronuncio summam quandam cuidam.sic ξέρξην ἐπεκήρυξαν Græci, ut qui uiuum mortuumúe Athenas adduxisset centum acciperet talenta. Bud. Com. & Etym. Vide Ammonium in κηρύξαι & ὠνηκηρύξαι.
Ἐπικίδνημι.dispergo.Accus.
Ἐπικιθάρισμα.τὸ.cantiuncula cytharæ,musica, quę in fine actus ubi dimittebantur auditores, succini consueuit.
Ἐπικίνδυνος.ου.ὁ.ἡ.periculosus.
Ἐπικιχλίδες.carmen fuit hoc nomine Homeri q pro eo donatus fuerit turdis,quos κίχλας uocant.
Ἐπικλάζω.inflecto,infringo.
Ἐπικλαίω.defleo,lugeo.
Ἐπίκλαυστος.tristis,lamẽtabilis,flebilis,luctuosus.
Ἐπικλεέστατος.celeberrimus.
Ἐπικλέω.μ.έσω.π.εκα.laudo,glorifico,dico, perhibeo.Accus.
Ἐπίκλημα.ατος.τὸ.calumnia.
Ἐπίκλιν.denominatè,cognomento.
Ἐπικληρῖτις.puella sine parentibus & fratribus, cum hæreditate tamen orba relicta.Etym.
Ἐπίκληρος.ου.ὁ.ἡ.hæreditarius, & qui nec fratres nec parẽtes habet,qui parente altero uel utroq; priuatur.Cæl.lib.15.cap.15. Ἐπίκληροι etiam dicebãtur puellæ orbæ egentes,dotemq; non habentes,de quibus Bud.Com.Eust.Iliad.ι.contra uidetur sentire,annotans ἐπίκληρον γυναῖκα dici filiã quæ super omni paterna substantia nubit alicui,ut ἐπίπροικον,quæ super dote, sic enim habet,ἐπίκληρος γυνὴ, θυγάτηρ αὐτῆς γε γαμημένη τινὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ τοῦ πατρὸς οὐσίᾳ, ἐπίπροικος δὲ ἡ ἐπὶ προικί.
Ἐπικληρῶ.allegere,sortiri, quasi sorte legere,Demosth.Bud.Com.
Ἐπικλής.ἐος.ὁ.ἡ.cognominatus.
Ἐπίκλησις.ιος.ἡ.denominatio, cognominatio, cognomen.Iliad.σ. ἄρκτον δ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπικλήσιν καλέουσιν: id est, Vrsam quam & currũ cognomento uocant.
Ἐπίκλητοι.appellantur quasi conuiuæ extraordinarij & non uocati,sed aduocati & allecti.
Ἐπικλινές.τὸ.inclinatio animi,ppẽsio in malũ.
Ἐπικλίνης.ους.ὁ.ἡ.deuexus,decliuis.
Ἐπικλίνομαι.incumbo,inclino.Datiuo.
Ἐπικλίντης.ου.ὁ.terræmotus.
Ἐπίκλιντρον.ου.τὸ.genus ornamenti muliebris.
Ἐπικλίνω.μ.ινῶ.π.ικα.acclino.Datiuo.
Ἐπίκλοπος.ου.ὁ.ἡ.furax, dolosus,imprudens,amens,deceptor.Etym.
Ἐπικλύζομαι,& ὠνικλύζω.μ.ύσω.π.ύκα.stagno, alluo,illuo, undis inuoluo,undis obruo.Acc.
Ἐπικλύζας.αντος.ὁ.immergens.
Ἐπίκλυσις.influxus.
Ἐπίκλυστος.infamis,celebris.
Ἐπικλώθω.μ.ώσω.π.ωκα.uoluo fusum,& ad fatum refertur.Vnde ὠνικλωσμένος βίος,uitæ conditio à fatis iniuncta.
Ἐπικλῶνται.conqueruntur.
Ἐπικνάφω.traho,perdo.
Ἐπικνίζω.prurio, mordeo.
Ἐπικνιλίς.ίδος.ἡ.cilium oculi.
Ἐπικοιμᾶσθαι.obdormiscere.
Ἐπικοινῆς.communiter.
Ἐπίκοινος.ου.ὁ.communis,promiscuus.
Ἐπικοκκάζω.subsanno,ludibrio habeo.
Ἐπικοκκάστρια.τὰ.sannæ,scommata, irrisiones. Aristophan.

Ἐπικολουθέω. insequor.
Ἐπικολούθησις. ιος. ἡ. persecutio, consecutio.
Ἐπικομίζομαι. fero.
Ἐπίκομος. ον. ὁ. ad aliquid missus, curator.
Ἐπικομπάζω. &
Ἐπικομπέω. μ. ήσω. σω. γκα. ostento, iactito.
Ἐπικοπή. ἡ. decacuminatio, incisio. Bud. Com. Epicope (inquit Iulius Rufinian.) fieri solet, cum alicui rei uehementer cõfidimus, & nostro iure iudicibus largimur, ut quemadmodũ uidetur illis constituãt, atq; eo pareamus. Ego malim hoc sensu legere ἀδικροπή, quæ apd eundem Rufinianũ in alio loco definitur esse figura, cum concedimus, quod uelit quis faciat, ut Virgil. Aeneid. 1. Sequere Italiam uentis, pete regna per undas.
Ἐπικόπτω. cõcido, præcido, imminuo, Theophr. de Caus. 5. Est etiã extenuo uires, & imminuo opes & imperium, Aristot. Polit. 3. Item percutio nummũ, Aristot. Oecon. 2. Bud. Com.
Ἐπικορίζω. sperno.
Ἐπίκορα. τὰ. parteis supra malas Attici uocant.
Ἐπικοσμέω. adorno.
Ἐπικοσμήσας. αντος. ὁ. qui emendauit.
Ἐπίκοτος. culpandus.
Ἐπικουρέω. μ. ήσω. σω. γκα. auxilior, suppedito. Bud. Com. Vide βοηθέω in Ammonio.
Ἐπικουρία. ας. ἡ. auxilium, suppeditatio.
Ἐπικουρίζω. μ. ίσω. π. ικα. alleuio, succurro.
Ἐπικούριος. Apollinis epitheton, quòd in pestilenti morbo tulisset opem.
Ἐπίκουρος. ου. ὁ. adiutor. Ammonius distinguit à σύμμαχος.
Ἐπικουφίζομαι. leuior, expeditiorq; reddor.
Ἐπικραδαίνω. uibro, coagito.
Ἐπικραίνω. μ. ανῶ. σω. κα. perficio, annuo.
Ἐπικράδιον, ἀδικάρσιον.
Ἐπικρανής. curator.
Ἐπικρανίς. ίδος. ἡ. cerebellum.
Ἐπίκρανον. ου. τὸ. columnæ pars superior, ueluti caput.
Ἐπίκρανον κεφαλῆς. Tragicus uocat uittam, τὸ κρήδεμνον, ut annotat Eust. Bœor.
Ἐπικράτεια. ας. ἡ. cõtinentia, contra aliquem inualescentia, potentia, imperium & ditio.
Ἐπικρατέω. μ. ήσω. π. κα. supero, uinco, dominor, obtineo, præpolleo, primas uel principatum teneo. Genit.
Ἐπικρατέως. præpotenter.
Ἐπικράτησις. εως. ἡ. uictoria.
Ἐπικρατής. ές. ὁ. ἡ. compos, superior.
Ἐπικρατητικός. τὸ. aluum supprimens atq; constringens. Gal.
Ἐπικρεπίδιον. ου. τὸ. contextum quoddam operculum capitis.
Ἐπικρατούμενοι. imperio subditi & ditioni.
Ἐπικρατόω. firmo, roboro.
Ἐπικρέμαμαι. impendo.
Ἐπίκρισον. uitta, strophium.
Ἐπικρίδην. electim.
Ἐπικρίνειν. numerare, iudicare, delectum facere, ratum facere.
Ἐπίκριον. ου. τὸ. antenna nauis, tignum.
Ἐπίκρισις. ἡ. adiudicatio, iudicium, dignotio.
Ἐπικριτής. ὁ. ὁ. arbiter, consultor.
Ἐπίκριτος. ου. ὁ. lectus, delectus.
Ἐπικροτέω. ῶ. applaudo.
Ἐπίκρουμα. ictus, impressio, ἐπιχάραγμα.
Ἐπίκρουσις. certa quædam erat percussio cum lauibus ferulis, tollendis in tumorem extenuatorum membris aptissima, quæ & κατάκρουσις. Gal. lib. 14. Therap.
Ἐπίκρυφος. ου. ὁ occultus.
Ἐπικτάομαι. μ. ήσομαι. σω. γμαι. superacquiro.
Ἐπικτένιον. locus supra pubem, impubium.
Ἐπικτένιον. ου. τὸ. quisquiliæ & sordes quæ in pectine hærent ê stuppa linõue dum elaborantur. Hippocrat.
Ἐπικτόρια. ων. τὰ. exequiæ, inferiæ.
Ἐπικτήματα. Vide κτήματα in Ammonio.
Ἐπίκτησις. εως. ἡ. accessio, incrementum.
Ἐπίκτητα. τὰ. res extranea, ut amici, pecuniæ, possessiones.
Ἐπίκτητος. ου. ὁ. ἡ. acquisititius, inanis, fucatus, factitius.
Ἐπικτίζω. recondo.
Ἐπικτύδιον. ollæ operculum.
Ἐπικτυπῶ. instrepo, perstrepo.
Ἐπικυδής. uictor, insignis.
Ἐπικύημα. id quod super uterum concipitur, superfœtatum.
Ἐπικυέω. μ. ήσω. σω. κα. &
Ἐπικυΐσκομαι. &
Ἐπικυΐσκω. superfœto, super uterum concipio. Bud. Com.
Ἐπικυΐσκόμα. τὰ. superfœtantia.
Ἐπικυκλῆσαι. inuoluere, ἐπεισαγαγεῖν.
Ἐπικυμαίνω. ingruo, irrumpo, confluo. Datiuo.
Ἐπικυμαΐζω. fluctuo, in fluctibus uersor, innato Bud. Com.
Ἐπικυνεῖν. osculari.
Ἐπικύπτω. μ. ύψω. σω. υφα. inclino, prospicio, pronus incumbo.
Ἐπικυρόω. μ. ώσω. σω. ωκα. confirmo, authentic cum facio.
Ἐπικύρσας. incidens, nactus.
Ἐπίκυρτος. ου. ὁ. ἡ. gibbosus, qui contractis est humeris.

Ἐπικωθωνίζῃν. Vide in Chili. Eraſ. & κωθωνίζῃν inferius.

Ἐπίκωλος. ου. ὁ. claudus.

Ἐπικωμάζω. ſubſanno, tripudio, obſcœna loquor, laſciuio, petulanter commeſſationibus incumbo. Alciphr. πολλὰ ἢ νῦν τῷ ὀδόν κρεαπαλήσασαι ἐπεκωμάζομεν ἀλεξιμάχῳ, Vinolentæ & commeſſabundæ offendimus & obuiam factæ fuimus Deximacho. Bud. Com.

Ἐπίκωμοι. laſciuæ iuuentutes, iniurioſi cõmeſſatores, & qui ad commeſſationes uentitant.

Ἐπικωμωδέω. μ. ήσω. π. ηκα. increpo, Datiuo.

Ἐπικωπήρ. ῆρος. ὁ. uinculum quo remus ſcalmo alligatur.

Ἐπίκωπος. ὁ. enſifer, ἀπὸ κώπης. ἐπίκωποι etiam ſunt ἐπήρετμοι, id eſt in procinctu nauigationis.

Ἐπιλαβὴ. ῆς. ἡ. locus in corpore qui prehendi poteſt, quod fit dum cutis laxior ac minimè intenta relinquitur.

Ἐπιλαγχάνω. ſubſortior, aſſortior, quaſiq; ſuccenturior. Vnde ἐπιλαγχάνων, qui ſortito ſufficitur. Bud. Com.

Ἐπιλαῖς. ἡ. curuca.

Ἐπιλάλαξε. lætos clamores edidit.

Ἐπιλαμβάνομαι. cõtineor, inhæreo. Item manus inijcio, apprehendo. Vnde αὖ τε ἐπιλαμβανόμενοι, uiciſſim inter ſe trahentes, manus utrinq; inijcientes. Et ἐπιλαμβάνομαι τῶν ἐνεχύρων, pignora capio. Itẽ corripio, emendo, reprehẽdo. Plat in Gorg. ἐμὲ δὴ λέγοντος τῶν λόγων ἀδικεῖν, Reprehende, ſi potes quę dico. Xenoph. ἐπιλαβέσθαι τοῦ ψηφίσματος. Itẽ incautũ opprimo & imparatũ aggredior. Ariſtot. Polit. 5. Bud. Cõ.

Ἐπιλαμβάνω. augeo, ſuperuenio, inhæreo, capio, apprehendo, increpo. Item excipio, id eſt διαδέχομαι, ἐκδέχομαι, ſuccedo. Theophraſt. de Cauſ. 3. ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβών. Significat etiam opprimo. Thucyd. καὶ τῶν φυλακῶν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. Item νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, Cum nox oppreſſiſſet & diremiſſet opus. Eſt etiam obturo. Demoſth. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Siſte aquam fluentem. de clepſydra. Item extremum ſumo. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις λαμβάνω. & opponitur. τοῦ πολλαμβάνω. Dioſcor. δεῖ δὲ αὖτε ἐπιλαμβάνειν, à cæteris cibis comeſſe conuenit. Iungitur etiam genit. αὐτοῦ τοῦ λαμβάνομαι. attingo, nanciſcor. Ariſtot. de Hiſt. ani, 7. Bud. ibidem.

Ἐπίλαμπρος. ου. ὁ. illuſtris, καταφανής.

Ἐπιλαμπρύνω. illuſtro, paro, orno. Accuſ.

Ἐπιλάμπω. μ. ψω. π. φα. illuceo, illuſtro.

Ἐπιλανθάνομαι. obliuiſcor, ignoro. Depo. genit. uel Accuſ.

Ἐπιλανθάνω. lateo, negligo. Neutr.

Ἐπιλαχία. ας. ἡ. turba duplaris, duæ turmæ, quæ capiunt equites 124. uide in Appendice de Vocabulis militaribus.

Ἐπιλαχών. allectus per ſortem.

Ἐπιλεαίνω. leuigo, polio.

Ἐπιλεγόλιω. electim, eximiè.

Ἐπιλέγομαι. eligo, deligo. Lucian. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον ᾤδα αὐτὸν ἐθέλοντα. Vnde ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, delecti milites, Polyb. Item lego, ἀναγινώσκω. Lucian. ἐπιλέξασθαι τὰ γεγραμμένα. Plut. εἴ τις ἀκριβῶς ἐπιλέγοιτο. Item recenſeo, recognoſco, ut ὁ ἄρχων ἀριθμὸν ἐπιλέξας τοῦ στρατιωτῶν. Accipitur & pro ἀναβάλλεται, Herod. in Polym. Bud. Com.

Ἐπιλέγω. μ. ξω. π. χα. eligo, τῶν ἀρίστων ἀπολέξαντες ὁμιλίαν, Herod. Item dictũ addo alicui facto, dicti aut facti rationem ſubdo, hoc iã dictis præterea addo, & de facto uel uerbo hoc dico, & quaſi elogiũ addo. Ariſtot. ἐπιλέγεται δέ τις μῦθος, Additur his fabula. Idẽ Ethic. 2. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις. Eſt etiam cõiectura colligo, ἐκλέγω, ἀναλογίζομαι. Thucyd. ἀπιλέγοντος τεκμήρια. Aliquãdo ponitur pro admurmurare, muſſitare. Bud. Com.

Ἐπιλείπω. καταλείπω. πρὸς ἔρχομαι, deficio, Cum accuſatiuo, Athenæ. ἐπιλείποι αὐ με χρόνος, tempus me deficeret. Cum datiuo, Syne. ὃν ἐπιλείπουσι στρατιῶται τοῦ θεοῦ.

Ἐπίλειψις. defectio.

Ἐπιλεκίζω. ſecuri percutio.

Ἐπίλεκτοι στρατιῶται. extraordinarij milites. His opponuntur ἐπιλελεγμένοι, & ἐκλεκτοί, & ἀριστοκτοί. & λογάδες, delecti & eximij. Inuenitur tamen pro numero exempto & delecto. Bud. Com.

Ἐπιλεύσσω. aſpicio, proſpicio.

Ἐπίλυθον. ου. τὸ. obliuio.

Ἐπιλυκάω. ſono, canto.

Ἐπιλύκητος. excæcatus.

Ἐπιλύμνιος. ου. ὁ. Neptunus.

Ἐπιλύριον ἆσμα. cãtio quæ canebatur inter premendas uuas.

Ἐπιλυπτίζω. comitiali morbo laboro.

Ἐπιλυπτικός. &

Ἐπίλυπτος. comitialis homo. Dicitur etiam ὁ ἐγκλυστός, καὶ ἐπιλήψιμος, reprehenſione dignus. Bud. Com.

Ἐπιλυπτωρ. ορος. ὁ. culpans. reprehendens.

Ἐπιλυσμονή. ῆς. ἡ. obliuio.

Ἐπιλησμονής. ές. ὁ. ἡ. &

Ἐπιλήσμων. ονος. obliuioſus.

Ἐπιλυψία. ας. ἡ. morbus comitialis qui & ſacer, magnus, lunaticus, Herculanus, retentio, obturatio.

Ἐπιλήψιμον μέτρον. dicitur uersus qui unã sui partem in fine seruat, alteram in proximo subiungit, ut illud Simonidis, ἦ μέν ἀθηναίοισι φόως γένετ' ἠνίκ' ἄριστον. Γλαῦκον ἵππαρχον κτεῖνε κὴ ἁρμόδιον, p Aristogetone diuisũ dixit. Eu. Il. §.

Ἐπιλήψιμος. ον. ὁ. idoneus ad capiendum, reprehensibilis.

Ἐπιλίγδην. superficialiter, leuiter, languide, in superficie, tenuiter, strictim. Bud. Com. perfunctoriè.

Ἐπιλιμνάζω. superstagno.

Ἐπιλινάω. obeo & inspicio plagas uenatorias ere (ctas.

Ἐπιλιπαίνω. impinguo.

Ἐπιλιπής. deficiens.

Ἐπίληπτος. ον. ὁ. comprehensibilis.

Ἐπιλίζω. innuo oculis, limis intueor, inuideo βασκαίνω. Eust.

Ἐπιλλος. ον. ὁ. strabus, distortis oculis.

Ἐπιλοβίς. fibræ iecinoris.

Ἐπιλογισμός. ὁ. ὁ. cogitatio, computus, laudatio.

Ἐπιλογή. ῆς. ἡ. delectus, electio.

Ἐπιλογίζομαι. excogito.

Ἐπίλογος. ον. ὁ. conclusio, peroratio, pars extrema orationis, quasi iam dictorum enumeratio ab ἐπιλέγω.

Ἐπιλοίμια. τὰ. carmina quę canebantur de peste, uel de sedata peste.

Ἐπίλοιπος. ον. ὁ. relictus. reliquus.

Ἐπιλύγαιον. obscurum, tenebrosum, à λυγή.

Ἐπιλύκιον. ὸν. palatium imperatoris seu ducis belli apud Athenienses.

Ἐπιλύκιος λόγος. peculiaris sermo.

Ἐπιλύομαι. soluo, concedo.

Ἐπιλυπέω. μ. ήσω. π. ηκα. tristifico. Accus.

Ἐπίλυπος. ον. ὁ. tristis.

Ἐπιλυσία. ας. ἡ. morbi genus.

Ἐπίλυσις. ιος. ἡ. interpretatio, impetus.

Ἐπιλωβύω. cauillor, irrideo.

Ἐπιλωβής. ής. ὁ. ἡ. nociuus, damnosus, exitialis. Nicand.

Ἐπιλώπτω. salio ut aqua bulliens, promico ex supercilijs.

Ἐπιμαίνομαι. insanio. Depon.

Ἐπιμαίομαι. cupio, inquiro, palpito, urgeo uerberibus.

Ἐπίμαλθον. iucundum, bonũ, molle, imbecillũ.

Ἐπιμᾶλλον. promptius, propensius, uehemẽtius

Ἐπίμαργος. fatuus, insanus.

Ἐπιμαρτύρομαι, adduco testimonium.

Ἐπιμάρτυρος. ὁ. in rem præsentẽ productus testis.

Ἐπιμαστίδιος. ον. ὁ. lacteus, uel lactẽs potius, sicut infans, cui lac adhuc præbetur.

Ἐπιμάστιος. ον. ὁ. idem.

Ἐπίμαστος. ον. ὁ. ἡ. famelicus, fugitiuus, mendicus.

Ἐπιμάσσεσθαι. abstergere, contrectare.

Ἐπιμαχεῖν. οὐ πολίτας ἀμύνεσθαι. differt à συμμαχεῖν. Ammon.

Ἐπιμαχία. ας. ἡ. subsidiaria societas.

Ἐπίμαχος. ον. facilis expugnatu.

Ἐπιμειλιά. τὰ. munera demulcentia. propriè res dotales, quòd maritos mulceant.

Ἐπιμείλιξαι. dare, gratificari.

Ἐπιμέλεια. ας. ἡ. cura, diligentia.

Ἐπιμελέομαι. μ. ήσομαι. π. ησαμαι. curo negotiũ, curam gero. Depon. Datiuo.

Ἐπιμέλειον. ὸν. dignum cura & diligentia.

Ἐπιμελής. ές. ὁ. ἡ. accuratus.

Ἐπιμελητέον. curandum est.

Ἐπιμελητής. ὁ. curator, procurator. sic Persarum quosdam appellabant, qui saucios in bello curabant.

Ἐπιμέλομαι. ἐπιμελέομαι, κήδομαι.

Ἐπιμελῶς. assiduè, studiosè, accuratè.

Ἐπίμεμπτος. ον. ὁ. accusabilis, reprehensibilis.

Ἐπιμέμφομαι. conqueror, infensus sum,

Ἐπιμενίδιον. ὸν. Eust. Iliad. φ. asphodeli siue hastulæ regiæ radicẽ à Theophrasto uocari annotat.

Ἐπιμένω. μ. νῶ. duro, insisto. permaneo. Datiuo.

Ἐπίμετος. ον. ὁ. redundans.

Ἐπιμεταπέμπομαι. iterum accersor.

Ἐπιμετρέω. addo, adijcio, cũ corollario admetior

Ἐπιμετροκθλῶμαι. differre, prolongari.

Ἐπίμετρον. ὸν. auctarium.

Ἐπιμήδεια. consilia.

Ἐπιμήδιον. ὸν. caulis est non magnus, hederæ similis folijs. Romani uindiciam appellant.

Ἐπιμηθεύεσθαι. re peracta cõsilium capere. Ab Epimetheo, de quo Eras. prouerb. Malo accepto stultus cognoscit. & Cæl. lib. 4. cap. 20.

Ἐπιμηθής. ές. ὁ. ἡ. prudens.

Ἐπιμηκής. ές. ὁ. ἡ. prolixus, procerus.

Ἐπιμήκιστον. oblongum, diuturnum.

Ἐπιμηκύνω. produco.

Ἐπιμηλίδες. αἱ. nymphæ pecorum.

Ἐπιμηλίς. ίδος. ἡ. species mespili, secundum Dioscorid. quasi syluestris malus, cuius fructum Italia Vnedinem uocabat, teste Gal. li. 6. simpl. Item fibula. κόρπη.

Ἐπιμηλοβοτήρ. ῆρος. ὁ. pastor.

Ἐπιμήνιμα. ira.

Ἐπιμήνιος. ον. ὁ. ἡ. menstruus. Vnde ἐπιμήνια. τὰ. sacrificia menstrua.

Ἐπίμηνοι. sacrifici.

Ἐπιμηχανάομαι. fabricor, comminiscor, molior machinor.

Ἐπιμίγνυμαι, & ἐπιμίγνυμι. commercia ineo, & (exerceo.

Ἐπιμίξ. mixtim.

Ἐπιμιξία. commercium, consuetudo, usus.

Ἐπιμίδιος.

Ἐπιμέδιος. α. ὁ. meritorius.
Ἐπιμνάομαι. recordor. Datiuo.
Ἐπιμονή. ῆς. ἡ. perseuerantia, insistētia, assiduitas. Io. Despauterius Epimonem uocat, cum uersus aliquoties decenter repetitur.
Ἐπίμονος. α. ὁ. pertinax, constans.
Ἐπιμονωθείς. ὁ. destitutus.
Ἐπιμόνως. constanter.
Ἐπιμόρι. ος. numerus abundans, superpartiens.
Ἐπίμορτος. terra consita.
Ἐπιμορφάζομαι. ἐπιχρηματίζομαι.
Ἐπίμοχθος. α. ὁ. laboriosus.
Ἐπιμυθεύω. affabulor.
Ἐπιμύθιον. τὸ. postfabula, quod fabulę ad moralitatē adiungitur, affabulatio. Cæl. li. 10. ca. 7.
Ἐπιμύλη. ης. ἡ. & ἐπιμυλίδη. &.
Ἐπιμύλιος ᾠδή. cantio quam in pistrino serui cōcinebant, aut in agenda mola trusatili.
Ἐπιμυλίς. ίδος. ἡ. os latum & rotundum, quo genuum cōmissura obtegitur, patella genu, aliàs μύλη & ἐπιγονατίς.
Ἐπίμυξις. ι. ος. ἡ. suspirium.
Ἐπιμυμῶ. reprehendo.
Ἐπιμύπω. μυκτηρίζω, subsanno.
Ἐπιμύω. claudo.
Ἐπιμωμητός. ὁ. ὁ. uituperabilis.
Ἐπινάσφος. inquilinus, hospes, profugus, aduena.
Ἐπίνφορ. τὸ. nauale, parua statio. Bayfius.
Ἐπινέμησις. distributio.
Ἐπινέμομαι. depascor, absumo, populor.
Ἐπινέμω. attendo & depasco segetes in foliosam materiam eluxuriantes. Homer. Iliad. σ. πάντα κεν ὄσσαι τε γαῖαν ἐπινέμῃ τε καὶ ἕρπῃ.
Ἐπινεύω. μ. νεύσω. τ. νευκα. innuo, annuo. Translatè pro promineo.
Ἐπινεφέστερον. τὸ. pinguedo, uel aliquid aliud circa renes.
Ἐπινέω. κλώθω. filo.
Ἐπινής. infirmus.
Ἐπινήφειν. sobrium esse.
Ἐπινήχεσθαι. emergere, enatare, annatare, alluere.
Ἐπινίκιον. τὸ. epiniciū, celebritas pro habita uictoria, epulum uictoriale. Bud. in Annot. Sermo aut carmen, quo uictoria celebratur, carmē in uictoriam decantatum. Lucian. pro epulo uictori exhiberi solito ponit.
Ἐπινίκιος. α. ὁ. uictoriosus.
Ἐπινίφω. superniueo, niue opprimo.
Ἐπινοέω. μ. νόησω. τ. νενόηκα. cōstruo, cogito, animaduerto, imaginor, excogito. Accus.
Ἐπινόημα. ατος. τὸ. cogitatio, consideratio.
Ἐπινοητικός. consultor.
Ἐπίνοια. ας. ἡ. opinio, consilium, cōsideratio, excogitatio, mentis sentētia, machina, munimen, exercitium, inuentum, artificium.
Ἐπινομία. ας. ἡ. pascua, apud alios pastura, cōmercium pascuarium. Bud. Com.
Ἐπίνομις. ιδος. ἡ. strena, est & Platonis liber, duodecim illis περὶ νόμων adiectus.
Ἐπίνομος. hæres.
Ἐπινοτίζω. irroro.
Ἐπινυκτίς. ίδος. ἡ. pustula subliuida & sanioſa, modiceq; tumescēs ac sanguinis plena, noctu potissimū in suris tibijs aut pedibus nascēs, autore Polluce. Paul. Aegineta describit ulcuscula instar bullę exeūtia, subrubra, quibus eruptis effluit sanies subsanguinea, ἐπινυκτίδας uocari: eo quod interdiu non ualde, sed noctu multo magis quā ulceris ratio expostulat affligere uideantur, quare & Plinius appellauit pustulas liuētes ac noctibus inquietantes, nō quod nocte nascantur, ut parū recte Bud. existimasse uidetur. Itē cōmentariū nocturnū. Bud. in An-
Ἐπινυστάζω. μ. ἀξω. π. αχα. dormio, inclino. (not.
Ἐπινῶς. ualdè.
Ἐπινώτιος. supinus.
Ἐπίξανθος. α. fuluus.
Ἐπιξενία. ἡ. exercitus bis mille uirorum & 48. Vide in Append. de uocabulis militaribus.
Ἐπιξενόομαι. hospitaliter alloquor, hospitio coniungor, hospitaliter excipior. Bud. Com.
Ἐπιξενωθείς. ούντος. ὁ. ἡ. exceptus hospitio.
Ἐπιξέω. rado, scalpo. Accus.
Ἐπίξυλον. τὸ. uel ἐπίξυλος. ὁ. truncus in quo coqui secant carnes, Aristoph.
Ἐπιξηραντικός. ὁ. ὁ. deficcans.
Ἐπιξιφίσαι. saltare protentis ensibus, ὡς ἐξορχήσασθαι exponit Eust. Iliad. σ.
Ἐπίξυνος. ὁ. ἡ. communis.
Ἐπιξύω. ἐπιξέω.
Ἐπιόντες. irruentes. ἢ τὰ ἐπιόντα. in futurum.
Ἐπιόπτομαι. deligo, circunspicio.
Ἐπιορκέω. μ. ήσω. π. ηκα. peiero. ὦν enim hic pro ὤν ponitur. Accus.
Ἐπιορκητικός. ὁ. ὁ. periurus.
Ἐπιορκία. ας. ἡ. periurium.
Ἐπίορκος. ὁ. ὁ. ἐπιορκητικός.
Ἐπιόρκως. periurè, præter iuramentum.
Ἐπιόσσομαι. aspicio, alloquor, significo.
Ἐπίορμος. τὸ. ὅρμημα, impetus, ab ὁρόω. Eust. Iliad. κ.
Ἐπίορος. α. ὁ. custos, clauus ligneus.
Ἐπιοῦσα. ης. ἡ. postera, ac proximè sequens dies. crastinus dies, uel nox.
Ἐπιούσιος. α. ὁ. quotidianus, crastinus.
Ἐπιπάγχυ omnino, penitus.
Ἐπίπαγος humor cruentus.
Ἐπιπαιανίσαι pæanis cantu decorare.
Ἐπιπαίζω. deludo.
Ἐπίπαισμα. offensio, erratum.

Ἐπιπαλλόομαι. astutè applaudo, dolosè ago.
Ἐπίπαν omnino, prorsus.
Ἐπίπαξ breuiter, summatim.
Ἐπίπαππος. ὁ. abauus.
Ἐπιπαρασκευάζω. μ. άσω. π. ακα. paro. Accus.
Ἐπιπαρωνέω. aceruo. Thucyd. ὧν πολλῶν ἐπιπαρωνήσαν τῇ ἄλλῃς πόλεως.
Ἐπιπαρορμῶντες. οἱ. exhortantes.
Ἐπιπάσσω. μ. αξω. π. αχα spargo, Accus.
Ἐπίπασος. ὁ. ἡ. inspersus. Vnde condimẽta, quæ asperguntur cibis ἐπίπασα appellãtur, & pharmaca quoq; eodem nomine, de quo scholiastes in Theocrit. Idyl. ια. & Cæl. lib. 10. cap. 43. Apud Aristophanem ἐπίπασα legitur, id est ὧν πασσόμενα τοῦ ἑτνῇ ἄλιρα.
Ἐπιπάτωρ. ορος. ὁ. uitricus.
Ἐπίπεδα. ὰ. planę figuræ quę longitudinẽ modò & latitudinem, nullam uerò profunditatẽ habent.
Ἐπίπεδος. ὁ. ἡ. firmus, planus, latus, & τὸ ἐπίπεδον interpretatur summã partẽ Alcyonius.
Ἐπιπείθω. μ. είσω. π. ῥκα. persuadeo. Accus.
Ἐπιπελαναὶ. liba.
Ἐπιπέμπω. remitto, relaxo.
Ἐπιπεμπτόν. ὁ. πλῆν. simplex.
Ἐπίπορκος. color leporinus.
Ἐπίπερον. τὸ. apud Aristotelem, Gaza Græcam uocem relinquit.
Ἐπιπεφυκώς, χιτὼν. adnata oculi tunica, quæ cæteris oculũ cõstituẽtibus tunicis est adnata.
Ἐπιπηδάω. μ. ήσω. π. ηκα. insilio, insultum facio. Datiuo.
Ἐπίπηχυ. superior pars cubiti.
Ἐπιπίνω. bibo. Accus.
Ἐπιπίπτω. irruo, superuenio. Datiuo. Bud. Com.
Ἐπιπίσσειν. inspergere. pro ὑδροπόσσειν.
Ἐπίπλα. τὰ. suppellectilia, aulæa, res mobiles, utensilia.
Ἐπίπλαον. ὁ. τὸ. suppellex.
Ἐπίπλασον. fucatum ἐπίπλασον δίκαιον, ius cõmentitiũ, quod figmento, non re ipsa subsistit.
Ἐπιπλέκω. implico, permisceo. Bud. Com.
Ἐπιπλέον, ἢ ὑπὲρ πλεῖον. magis, amplius.
Ἐπίπλευρα. τὰ. superior pars laterum, locus ad mamillas sub alis.
Ἐπίπλευρος. ὁ. ἡ. ad latus uergens, deflectens ue, obliquus. Nicand. interp.
Ἐπιπλέω. supernauigo. inuado nauigãdo. Thucyd. ἐπέπλεον δὲ οἱ τοῖς ἀλλήλοις, Neutri in alteros nauigarunt.
Ἐπίπλεως plenus.
Ἐπιπληξις. ιος. ἡ increpatio. Epiplexis siue epitimesis (inquit Iul. Rufinianus) figura est, cum iurgamus, aut coarguimus. Virgil. Non ego te uidi Damonis pessime caprum.
Ἐπιπλήττω. μ. ξω. π. ηχα. increpo, castigo, obiurgo, Accus. uel datiuo.
Ἐπιπλίγδιν. strictim.
Ἐπιπλοονγεροκήλη. ης. ἡ. intestini simul & omenti ramex, fit enim hoc genus mali cũ omentũ simul cum intestino descendit in scrotum.
Ἐπίπλοι. οἱ. uectores, classiarij, ἐπιβάται, apd Arrian.
Ἐπιπλοκάς. άδος. ἡ. amplexus.
Ἐπιπλοκή. connexio, implicatio. Item affinitas. Epiploce apud Rutilium Lupum schema est, in quo, inquit, ex prima sententia secunda oritur, ex secunda tertia, atq; ita deinceps complures, instar catenæ, ut illud Lysiæ: Domum eius expugnauit: expugnata ui domo, familiam abstraxit: abstractam, tormentis omnibus excruciauit, cruciatam uinxit: uinctam, in publicũ proiecit.
Ἐπιπλοκήλη. ης. ἡ hernia genus, quãdo in scrotum defluit omentum, apud medicos.
Ἐπιπλόμενος. accedens, aduolutus, perfectus.
Ἐπίπλοον. ου. τὸ. omentum, ut Gaza uertit apud Aristotelem. & ἐπίπλοος. ὁ.
Ἐπίπλους. ὁ. ὁδὸς. navigatio.
Ἐπίπλοον. τὸ. apparatum bellicũ uocat Thucyd. ἑκατὸν τριήκοντα νηῶν ἐπίπλοον ἐξαρτύοντες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν πόλεμον.
Ἐπιπλώμενος. ὁ. superueniens.
Ἐπιπλώς. ὁ. nauigans.
Ἐπιπνέω, & ἐπιπνοέω. μ. εύσω. π. εύσα. inspiro.
Ἐπίπνοια. ας. ἡ. aspiratio, inspiratio.
Ἐπίπνοος. ὁ. afflatus.
Ἐπιπόδια. retrorsum, recessim, relato pede, & ἐπιπόδια ἀναχωρεῖν, quod latini repediare dixerunt.
Ἐπιποδιῶν. supersiliens.
Ἐπιποθανών. decedens, deficiens.
Ἐπιποθία. ἡ. dilectio, desiderium. Genit.
Ἐπιποθῶ desidero, Genit.
Ἐπιπολάζω. μ. άσω. π. ακα. fluito, adnauigo, in superficie sum, supernato ut oleũ. Item manifestus, & in promptu positus sum, quod Quintilian. etiam innato dixit more Græcorum, ex obscuris emergo, & ex ignoto nobilis & illustris euado, increbresco Bud. Com.
Ἐπιπόλαιος in superficie situs, & homo simplex
Ἐπιπολῆς in superficie, obiter.
Ἐπιπόλασις. ιος. ἡ superlitio.
Ἐπιπολασμός. ὁ. ὁ. lasciuia.
Ἐπιπολαστικόν. ὁ. quod redundandi facultatem habet, redundans.
Ἐπιπολή. ῆς. ἡ. superficies, aquæ summitas.
Ἐπιπολήδιον. fibulæ muliebres.
Ἐπιπολῆς. aduerbiũ, in superficie. οὐ πολῆς εἶν, non intus latere, sed per summa apparere, manifestum

nifestum esse & conspicuum. Bud. Com.

Ἐπιπολιαῖος. ον. ὁ. supernus, leuis, superficialis, non habens profundum, qui non intus latet, sed per summa apparet.

Ἐπιπολιῶντες. canescunt.

Ἐπίπολος. constanter manens.

Ἐπιπομπεύω. triumpho.

Ἔπιπονος. ον. ὁ. laboriosus, & τὰ ἐπίπονα, res plena laborũ.

Ἐπιπόνως. cum dolore, laboriosè.

Ἐπιπονώτατα. laboriosissime.

Ἐπιπορεύομαι. proficiscor, accedo.

Ἐπιπόρπημα. præciosa chlamydis fibula.

Ἐπιπορφυρίζων. νοῦς. ὁ. ad purpuram inclinans.

Ἐπίπολυ. aliquantulum.

Ἐπιποτίζω. μίσω. π. κα potum do.

Ἐπιπρᾶσκω. addico.

Ἐπιπρᾶσομαι. addo, insuper facio.

Ἐπιπρέπει. decorem adiungit, conuenit.

Ἐπιπρεπέσι. ἡ. uestes cuiuis ætati cõueniẽtes.

Ἐπιπρεσβεύομαι. legationem mitto.

Ἐπιπρίων. ὁνος. ὁ. ἡ. ceruus, in præceps, in faciẽ.

Ἐπιπρίων. dentibus stridens.

Ἐπιπτέμπω. emittere.

Ἐπιπτοιάλλω. propono, præmitto.

Ἐπιπτοικος. ἡ. quæ dotem fert ad maritũ. Cæl. lib. 15. cap. 15. & Etym.

Ἐπίπροιξ. quod doti additur.

Ἐπιπροῖξ. unà cum dote datus.

Ἐπιπροσθῶ. subtexere, obtendere. ἐπιπροσθῶν ὀφθαλμοῖς φωσίν. officere luminibus, lumen adimere uel obumbrare.

Ἐπίπροσθεν. antè, coràm.

Ἐπιπροσθέομαι. obscuror, tenebris obducor.

Ἐπιπρόσθησις. obscuratio, obumbratio, prætextus, simulatio.

Ἐπιπροχήματι, sub specie, sub prætextu.

Ἐπιπρόσω. procul.

Ἐπιπτάμαι. μήσομαι. π. ήμαι. superuolo.

Ἐπιπτάρνυμαι. reuoco, detineo.

Ἐπιπτάω. μήσω. π. κα. superuolo, aduolo.

Ἐπίπτυγμα. ατος. operculum, appendiculum.

Ἐπίπτυξις. εως. ἡ. constructio.

Ἐπιπτύσσω. cooperire.

Ἐπιπτύσσω. applico.

Ἐπιπτυχή. plicatio, commissura.

Ἐπιπωλέω. accedere, circa aliquid uersari.

Ἐπιπώλησις. ἡ. lustratio. Eust. annotat quartã Iliad. rapsodiã simpliciter & citra adiectionẽ ἐπιπώλησιν à scholiastis uocari, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπιπωλεῖται ἱππεῖς ἀνδρῶν ὁ βασιλεύς.

Ἐπιπώρωσις. cæcitas, obstinatio.

Ἐπίρρευμα. desiderium.

Ἐπιρρέκω. accelero.

Ἐπιρρεμής. ον. ὁ. contractus, curuus.

Ἐπιρραίνω. aspergo, irroro.

Ἐπιρρακτος. ον. ὁ. pensilis, incumbens in hiatum.

Ἐπιρράμμα. subtenuestimentum.

Ἐπιρραπίζειν τὸ πῦρ. obruere ignem.

Ἐπιρράπτω. insuo. & metaphoricè claudo, confero, fero. Dionys. lib. 3. ἐπιρράψας αὐτοῖς τὰ ἵππου, Dirigens equos in eos.

Ἐπιρράσσω. actiuè & passiuè. illidor, impingor, incumbo, irruo. Bud. Com.

Ἐπιρραψῳδέω. decanto. Philo. ὃ ἔπος αὐτοῦ ἐπιρραψῳδεῖ. Versum in ipsum canebat.

Ἐπιρρέζω. sacrifico.

Ἐπιρρεῖν. dicitur fluuius in quem riuus, uel alter fluuius influit, ut Rhodanus flumen, in quẽ lacus Lemanus influere dicitur. Cæsar de bello Gallico. 1.

Ἐπιρρεπής. inclinatio, propensio.

Ἐπιρρεπής. ἐς. ὁ. ἡ. propensus, inclinatus.

Ἐπίρρεσις. uituperium, ψόγος.

Ἐπιρρέω. μήσω. π. κα. affluo, ἐπιρρεῖν. etiam dicitur id quo humor infunditur & manat. Bud. Com.

Ἐπιρρήγνυμι. uiolenter inuado, insilio.

Ἐπιρρήδην. manifestè, Item nominatim, ὀνομαστικῶς, ῥητῶς, Aratus de Pleiadibus, πλειάδες ἐπιρρήδην καλέουσι.

Ἐπίρρημα. ατος. ὁ. aduerbium. πρόσρημα.

Ἐπιρρηματικός. ὁ. ὁ. aduerbialis.

Ἐπιρρηπόμενα. τὰ σκιρρώματα. prominẽtes duritiæ, Ruellio interprete.

Ἐπίρρησις. εως. ἡ. nefandum mysterium, accusatio, uituperium.

Ἐπίρρητος. ον. ὁ. ἡ. indignus, abiectus, turpis, uituperabilis, infamis. Xenoph. αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι ἐπίρρητοί τε εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πῶς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται.

Ἐπιρρίζιον. ον. radix parua quæ agnascitur.

Ἐπιρρίπτω. inijcio.

Ἐπιρροή. ῆς. ἡ. influxus, inundatio.

Ἐπιρροθέω. applaudere, perstrepere, irritare.

Ἐπιρρόθητος. uituperandus.

Ἐπιρρόθος. adiutor, item fluxu facilis, ueluti dũ aqua p planiciẽ leniter decurrit. Ita enim usurpauit Antipater Epigr. lib. 3. de Euripid. æquabili dicendi charactere loquens.

Ἐπίρροια. ας. ἡ. effluentia.

Ἐπιρροίζειν. urgere, hortari.

Ἐπιρροφάω. &

Ἐπιρροφέω. μήσω. π. κα. sorbeo.

Ἐπιρρυγχίδια. τὰ, quæ uncis sunt unguibus.

Ἐπιρρυγχίδια. τα. incuruis rostris prædita. γαμψώνυχα.

Ἐπιρρυθμίζω. formo, dispono, restituo, ἐπανορθοῦμαι.

Ἐπιπαλάομαι. astutè applaudo, dolosè ago.
Ἐπίπαν omnino, prorsus.
Ἐπίπαξ breuiter, summatim.
Ἐπίπαππος. ὁ. abauus.
Ἐπιπηδασκυλάζω. μ. άσω. πα. paro. Accus.
Ἐπιπηδάω. aceruo. Thucyd. ὥστε πηδᾶν ἡ ἄλλης πόλεως.
Ἐπιπορμῶντες. οἱ. exhortantes.
Ἐπιπάσσω. μ. αξω. πα. χα spargo, Accus.
Ἐπίπασος. ὁ. inspersus. Vnde condimēta, quæ asperguntur cibis ἐπίπασα appellātur, & pharmaca quoq; eodem nomine, de quo scholiastes in Theocrit. Idyl. ια. & Cæl. lib. 10. cap. 43. Apud Aristophanem ἐπίπασα legitur, id est ὥστε πασσόμενα ἐπὶ τῇ ἄλσει.
Ἐπιπάτως ορος. ὁ. uitricus.
Ἐπίπεδα. ἄ. planę figuræ quę longitudinē modò & latitudinem, nullam uerò profunditatē habent.
Ἐπιπεδος. ὁ. ἡ firmus, planus, latus, & τὸ ἐπίπεδον interpretatur summā partē Alcyonius.
Ἐπιπείθω. μ. εισω. πα. χα. persuadeo. Accus.
Ἐπιπελαναὶ. liba.
Ἐπιπέμπω. remitto, relaxo.
Ἐπιπεμπτον. ἁπλοῦν. simplex.
Ἐπίπορπνος. color leporinus.
Ἐπίπεπρον. τὸ. apud Aristotelem, Gaza Græcam uocem relinquit.
Ἐπιπεφυκώς, χιτὼν. adnata oculi tunica, quæ cæteris oculū cōstituētibus tunicis est adnata.
Ἐπιπηδάω. μ. ήσω. πα. κα. insilio, insultum facio. Datiuo.
Ἐπίπηχυ. superior pars cubiti.
Ἐπιπίνω. bibo. Accus.
Ἐπιπίπτω. irruo, superuenio. Datiuo. Bud. Com.
Ἐπιπίσσω. inspergere, pro ὑδροποτέω.
Ἐπίπλα. τὰ. suppellectilia, aulæa, res mobiles, utensilia.
Ἐπίπλαον. ὁ. τὸ. suppellex.
Ἐπίπλασον. fucatum ἐπίπλασον δίκαιον, ius cōmentitiū, quod figmento, non re ipsa subsistit.
Ἐπιπλέκω. implico, permisceo. Bud. Com.
Ἐπιπλέον. ἢ ἐπιπλέον. magis, amplius.
Ἐπίπλυρα. τὰ. superior pars laterum, locus ad mamillas sub alis.
Ἐπιπλευρος. ὁ. ad latus uergens, deflectens ue, obliquus. Nicand. interp.
Ἐπιπλέω. supernauigo. inuado nauigādo. Thucyd. ἐπέπλεον ἀλλήλοις, Neutri in alteros nauigarunt.
Ἐπίπλεως plenus.
Ἐπιπληξις. ιος. ἡ increpatio. Epiplexis siue epitimesis (inquit Iul. Rufinianus) figura est, cum iurgamus, aut coarguimus. Virgil. Non ego te uidi Damonis pessime caprum.
Ἐπιπλήττω. μ. ξω. πα. χα increpo, castigo, obiurgo, Accus. uel datiuo.
Ἐπιπλιγδίν. strictim.
Ἐπιπλοεντερόκηλη. ης. ἡ. intestini simul & omenti ramex, fit enim hoc genus mali cū omentū simul cum intestino descendit in scrotum.
Ἐπίπλοι. οἱ. uectores, classiarij, ἐπιβάται, apd Arrian.
Ἐπιπλοκάς. άδος. ἡ. amplexus.
Ἐπιπλοκή. connexio, implicatio. Item affinitas. Epiploce apud Rutilium Lupum schema est, in quo, inquit, ex prima sententia secunda oritur, ex secunda tertia, atq; ita deinceps complures, instar catenæ, ut illud Lysiæ: Domum eius expugnauit: expugnata ui domo, familiam abstraxit: abstractam, tormentis omnibus excruciauit, cruciatam uinxit: uinctam, in publicū proiecit.
Ἐπιπλοκήλη. ης. ἡ herniæ genus, quādo in scrotum defluit omentum, apud medicos.
Ἐπιπλόμενος. accedens, aduolutus, perfectus.
Ἐπίπλοον. ου. τὸ. omentum, ut Gaza uertit apud Aristotelem. & ἐπίπλεος. ὁ.
Ἐπίπλοος. ὁ. adnauigatio.
Ἐπίπλουν. τὸ. apparatum bellicū uocat Thucyd. ἑκατὸν πεντήκοντα νηῶν ἐπίπλεον ἐξαρτύοντες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν πόλεμον.
Ἐπιπλώμενος. ὁ. superueniens.
Ἐπιπλώς. ὁ. nauigans.
Ἐπιπνέω, & ἐμπνέω. μ. εύσω. πν. εύκα. inspiro.
Ἐπίπνοια. ας. ἡ. aspiratio, inspiratio.
Ἐπίπνοος. ος. ὁ. afflatus.
Ἐπιπόδια. retrorsum, recessim, relato pede, & ἐπιπόδια ἀναχωρεῖν, quod latini repediare dixerunt.
Ἐπιποθλῶν. supersiliens.
Ἐπιποθαυδῶν. decedens, deficiens.
Ἐπιποθία. ἡ. dilectio, desiderium. Genit.
Ἐπιποθῶ desidero, Genit.
Ἐπιπολάζω. μ. άσω. πα. κα. fluito, adnauigo, in superficie sum, supernato ut oleū. Item manifestus, & in promptu positus sum, quod Quintilian. etiam innato dixit more Græcorum, ex obscuris emergo, & ex ignoto nobilis & illustris euado, increbresco Bud. Com.
Ἐπιπόλαιος in superficie situs, & homo simplex
Ἐπιπολῆς in superficie, obiter.
Ἐπιπόλασις. ιος. ἡ superlitio.
Ἐπιπολασμός. ὁ. lasciuia.
Ἐπιπολαστικόν. ὁ. quod redundandi facultatem habet, redundans.
Ἐπιπολή. ῆς. ἡ. superficies, aquæ summitas.
Ἐπιπολήσιδες. fibulæ muliebres.
Ἐπιπολῆς aduerbiū, in superficie. ὥστε πολῆς εἶν, non intus latere, sed per summa apparere, manifestum

nifestum esse & conspicuum. Bud. Com.
Ἐπιπολιαῖος. α. ὁ. supernus, leuis, superficialis, non habens profundum, qui non intus latet, sed per summa apparet.
Ἐπιπολιάζουσι. canescunt.
Ἐπίπολος. constanter manens.
Ἐπιπομπεύω. triumpho.
Ἐπίπονος. α. ὁ laboriosus, & τὰ ἐπίπονα, res plena laborũ.
Ἐπιπόνως. cum dolore, laboriosè.
Ἐπιπονώτατα. laboriosissime.
Ἐπιπορεύομαι. proficiscor, accedo.
Ἐπιπόρπημα. præciosa chlamydis fibula.
Ἐπιπορφυρίζων. ουσα. ὁ. ad purpuram inclinans.
Ἐπίπορον. aliquantulum.
Ἐπιποτόω. ώσω. π. ωκα potum do.
Ἐπιπράσκω. addico.
Ἐπιπρόσθομαι. addo, insuper facio.
Ἐπιπρέπει. decorem adiungit, conuenit.
Ἐπιπρεπέαι. αἱ. uestes cuiuis ætati cõueniẽtes.
Ἐπιπρεσβεύομαι. legationem mitto.
Ἐπιπρίων. ωνος. ὁ. ἡ. ceruus, in præceps, in faciẽ.
Ἐπιπρίων. dentibus stridens.
Ἐπιπτέμπω. emittere.
Ἐπιπτίαλλω. propono, præmitto.
Ἐπίπτυκτος. ἡ. quæ dotem fert ad maritũ. Cæl. lib. 15. cap. 15. & Etym.
Ἐπίπροιξ. quod doti additur.
Ἐπιπρόικτος. unà cum dote datus.
Ἐπιπροσθῶν. subtexere, obtendere. ἐπιπροσθῶν τοῖν φωσίν. officere luminibus, lumen adimere uel obumbrare.
Ἐπίπροσθεν. antè, coràm.
Ἐπιπροσθοῦμαι. obscuror, tenebris obducor.
Ἐπιπρόσθησις. obscuratio, obumbratio, prætextus, simulatio.
Ἐπιπρόχθματι, sub specie, sub prætextu.
Ἐπιπρόσω. procul.
Ἐπιπτάμαι. μ. ήσομαι. πτ. ήμαι. superuolo.
Ἐπιπτάρνυμαι. reuoco, detineo.
Ἐπιπτάω. μ. ήσω. πτ. ηκα. superuolo, aduolo.
Ἐπίπτυγμα. τὸ. operculum, appendiculum.
Ἐπίπτυξις. ιος. ἡ. constructio.
Ἐπιπτύσσειν. cooperire.
Ἐπιπτύσσω. applico.
Ἐπιπτυχή. plicatio, commissura.
Ἐπιπτωλεῖν. accedere, circa aliquid uersari.
Ἐπιπώλησις. ἡ. lustratio. Eust. annotat quartã Illi ad. rapsodiã simpliciter & citra adiectionẽ ἐπιπώλησιν à scholiastis uocari, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπιπωλεῖ τὴν τείχας ἀνδρῶν ὁ Βασιλεύς.
Ἐπιπώρωσις. cæcitas, obstinatio.
Ἐπίρρευμα. desiderium.
Ἐπιρρέκω. accelero.
Ἐπιρρεμνος. α. ὁ. contractus, curuus.
Ἐπιῤῥαίνω. aspergo, irroro.
Ἐπιῤῥακτός. ὁ. pensilis, incumbens in hiatum.
Ἐπιῤῥαμμα. subteruestimentum.
Ἐπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ. obruere ignem.
Ἐπιῤῥάπτω. insuo. & metaphoricè claudo, confero, fero. Dionys. lib. 3. ἐπιῤῥάψας αὐτοῖς τὰ ἵππου, Dirigens equos in eos.
Ἐπιῤῥάσσω. actiuè & passiuè. illidor, impingor, incumbo, irruo. Bud. Com.
Ἐπιῤῥαψῳδέω. decanto. Philo. ὃ ἔπος αὐτῷ ἐπιῤῥαψῳδεῖ. Versum in ipsum canebat.
Ἐπιῤῥέζω. sacrifico.
Ἐπιῤῥεῖν. dicitur fluuius in quem riuus, uel alter fluuius influit, ut Rhodanus flumen, in quẽ lacus Lemanus influere dicitur. Cæsar de bello Gallico. 1.
Ἐπιῤῥεπές τὸ. inclinatio, propensio.
Ἐπιῤῥεπής. ές. ὁ. ἡ. propensus, inclinatus.
Ἐπιῤῥεσις. uituperium, ψόγος.
Ἐπιῤῥέω. μ. σύσω. πτ. συκα. affluo, ἐπιῤῥεῖν. etiam dicitur id quo humor infunditur & manat. Bud. Com.
Ἐπιῤῥήγνυμι uiolenter inuado, insilio.
Ἐπιῤῥήδην. manifestè, Item nominatim, ὀνομαστικῶς, ῥητῶς, Aratus de Pleiadibus, πλειάδες ἐπιῤῥήδην καλέουσι.
Ἐπίῤῥημα. ατος. τὸ. aduerbium. πρόσρημα.
Ἐπιῤῥηματικός. ὁ. aduerbialis.
Ἐπιῤῥηπόμενα. τὰ σκιῤῥώματα. prominẽtes duritiæ, Ruellio interprete.
Ἐπίῤῥησις. ιος. ἡ. nefandum mysterium, accusatio, uituperium.
Ἐπιῤῥητος. α. ὁ. ἡ. indignus, abiectus, turpis, uituperabilis, infamis. Xenoph. αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι ἐπιῤῥητοί τε εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πως τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται.
Ἐπιῤῥίζημα. α. radix parua quæ agnascitur.
Ἐπιῤῥίπτω. inijcio.
Ἐπιῤῥοή. ἡς. ἡ. influxus, inundatio.
Ἐπιῤῥοθεῖν. applaudere, perstrepere, irritare.
Ἐπιῤῥόθητος. uituperandus.
Ἐπιῤῥόθος. adiutor, item fluxu facilis, ueluti dũ aqua p planiciẽ leniter decurrit. Ita enim usurpauit Antipater Epigr. lib. 3. de Euripid. æquabili dicendi charactere loquens.
Ἐπιῤῥοιαι. ας. ἡ. effluentia.
Ἐπιῤῥοίζειν. urgere, hortari.
Ἐπιῤῥοφάω. &
Ἐπιῤῥοφέω. μ. ήσω. π. ηκα. sorbeo.
Ἐπιῤῥυγχίδια. τὰ, quæ uncis sunt unguibus.
Ἐπιῤῥυγχίδια. τα. incuruis rostris prædita, γαμψώνυχα.
Ἐπιῤῥυθμίζω. formo, dispono, restituo, ἐπανορθοῦμαι.

Ἐπιῤῥύζειν. immittere & incitare canes.
Ἐπίῤῥυσις. accessio cum aliquid sensim augetur
Ἐπίῤῥυτος. ὁ. ἡ. irrigatus, irriguus, aduentitius. Dicitur & is qui influit humor & infunditur, Platoni in Tim. Bud. Com.
Ἐπιῤῥύω. instillo.
Ἐπιῤῥῶ. Plutarch. ἐπιῤῥώσας σε πρὸς πόλεμον.
Ἐπιῤῥῶμαι. inualeo. Alicar. ἐπιῤῥώθησαν βοῇ μεγάλῃ, Infremuerunt uoce magna.
Ἐπιῤῥώμνυμι confirmo.
Ἐπίῤῥωσις. confortatio.
Ἐπιῤῥωδιώντες. οἱ. aucti animo.
Ἐπιῤῥύω. concutio, commoueo. Etym.
Ἐπίσαγμα. ατος. τὸ. ἐπισαγόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ διαφόρων συῤῥαμάτων, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ clitellæ: oneris assartura, sarcina quæ præter legitimum onus imponitur. Bud. Com.
Ἐπίσακτον. alienum.
Ἐπισαλεύει. agitatur.
Ἐπισάλος. instabilis, caduc us, ὀλιγοπάτωτος.
Ἐπίσας. æqualiter.
Ἐπισάττω. insterno, clitellas impono iumentis & onera superpono, Xenoph. Accipitur etiam pro constipo & inculco conculcoq;, quia onera clitellis inculcantur. Aristot. Probl. καὶ ἀρτεμὼν ἐπισάξῃ τῇ κατάπατήσει τῇ γλῶ. Bud. Comment.
Ἐπισαχθής. debitor.
Ἐπίσειον, uel ἐπίσιον. ὁ. τὸ. pubes, membrum genitale. Vide ἐπίσιον.
Ἐπισέιρω. traho.
Ἐπισέω. μ. ήσω. π. ήκα. tẽdo, quatio, obuibro, minor Ioseph. lib. 9. αὐκοῖς ἐπισέισαι κίνδυνον.
Ἐπισέων. puppis pars interior, uel quæ ab ea proxime dependebat.
Ἐπίσης κόμη. Luciano in Micyllo dicitur coma uentilans.
Ἐπισέλωα. τὰ. placentæ lunatæ.
Ἐπισεσυρωμένως. perfunctoriè, obiter.
Ἐπισεσυρωμένος. lasciuus.
Ἐπισεύομαι. sequor, aggredior, cum festinatione irruo, & uehementer cupio. Etym.
Ἐπίσημα. irritatio & immissio canum.
Ἐπισημαίνομαι. acclamo populariter & applaudo, Isocrat. in Panath. Et Aeschin. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, populum admurmurãtem & probantem. Item subscribo, approbo, obsigno, ὡσφραγίζομαι. Demost. οἷς δὲ ὀλιγωρίας ἐπισημαίνεσθαι. Significat etiam insignire & honestare aliquo decore, ut imperator donans milites decore militiæ, Polyb. Ponitur & pro quamcunq; significationem dare, Aristot. Polit 5. Bud. Com.
Ἐπισημαίνω. μ. ανῶ. annoto, indicium uel indicationem facio. Aristot. de gener. Anim. 1. τὰ καταμηνία ἐπισημαίνει. Vnde & pro portendo ponitur cum datiuo, Plutarch. in Demet. Item pro specto & pertineo. Gregor. εἰς βασιλ. ὀδηγὸν καὶ κοινῶνα ἐπισημαίνει. Et Aristotel. Probl. τὸ δὲ ἐπισημαίνει ὅτι μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖ. Bud. Com.
Ἐπισημασία. ας. ἡ. gestuum significatio, designatio, significatio mẽtis, & id quod uultu præfertur. Cicero ad Att. 13. Tu si quid pragmaticôn habes, scribes: sin minus, populi ἐπισημασίαν & minorum dicta perscribito. Dioscorid. πρὸς τὴν ἐπισημασίας, ante aduentantem febrem, uel nondum appetente febre. Bud. ibidem.
Ἐπίσημον. ὀ. τὸ. umbilicus clypei, nota, signum, macula: la cifra minerval 6, q. vale 6. 9. P.
Ἐπίσημος. ὀ. ὁ. insignis, insignitus, signatus.
Ἐπίσης. æqualiter.
Ἐπίδιον. munimentum colli.
Ἐπισινὲς. noxium, βλαβερόν.
Ἐπισιζέν. &
Ἐπισιτεῖν. clamore quopiam canes adhortari, & in feras admittere.
Ἐπίσιον. τὸ. aqualiculus, ut Gaza ex Aristotele, muliebre pudendum. Cæl. lib. 7. cap. 1. Vide ἐπίσειον.
Ἐπίσισον. τὸ. canum in uenatione incitamentũ.
Ἐπισίπα. τὰ. quod pro cibo datur, σιτίον, sumptus in uictũ, ad cibum necessaria, cõmeatus.
Ἐπισιτάζω. uiaticor, uiaticum sumo.
Ἐπισιτίζομαι. μ. ίζομαι. τ. ισμαι. frumentor, cibum paro, alor, pascor, comedo. Depon absol.
Ἐπισίτος. ὀ. ὁ alicui cohabitans uictus tantum gratia, parasitus. Cæl. lib. 7. cap. 1.
Ἐπισιτισμός. ὀ. ὁ. cibarium, frumentatio, commeatus.
Ἐπίσιτος. ὀ. ὁ. commeatum, & cibum quærens.
Ἐπισίφλιον. turpe, uituperandum, exibilatione dignum.
Ἐπισκαλμίς. ίδος. ἡ. tabella sub scalmo.
Ἐπισκέπτομαι. μ. ψομαι. π. ψαμαι. uisito, inuiso, consydero. Depon. accus.
Ἐπισκέπτω. consydero, aspicio.
Ἐπισκυλάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. paro. ὀλιγωρίζω, ἐπιφορτίζω. Depon. accus.
Ἐπισκυλάζω. μ. άσω. τ. ακα. reconcinno, sarcio quod fractum est. Lucian. καὶ δίκλω δώσασιν ἐπιφλαῦ τὸν κραυνὸν ἐπισκευάσω. Item sarcio ædificium dirutum & instauro. Isocr. in Paneg. ἀκαρῆ δοντες ὅθεν ἐπισκυλάσασιν. Aliquando onus impono, ἐπιφορτίζω καὶ ἐπιτίθημι, ut ἐπισκυλάζειν τὰς ναῦς, Thucy. insterno, clitellas impono iumentis, onera superpono Aristot.

Aristot.Oeco.2.& Xenoph.ἑλλω.5.Bud.Com.

Ἐπισκευαστός.instauratitius,rediuiuus,ut ἀθανασία ἐπισκευαστὴ apud Platonem de quo Bud. Comment.

Ἐπισκευή.apparatus instructio,refectio,restauratio. Vnde ἐκδιδόναι τὰς ἐπισκευάς, & κατασκευάς, locare sarta tecta tuenda.

Ἐπίσκεψις.ιος.ἡ.uisitatio,consyderatio.

Ἐπισκήνιον.ου.τὸ.superior scenæ pars.

Ἐπίσκηνος.ου.ὁ.subtentorius,contubernalis.

Ἐπισκήπτομαι.impero,committo. Item accuso,insimulo.Vnde ἐπισκήπτειν τοῖς μαρτυρίαις,est testimonia falsi accusare,Demosth.κατὰ Βυέργου, & πρὸς ἄφοβ. Ἐπισκήπτεσθαι τοῖς μάρτυσι,apud eundem πρὸς φορμ. est hominum testimonijs niti,sicut Cicero pro Cluen. Niti & magnopere considere uidetur inuidia inueterata iudicij Iuniani. Est etiam ἐπισκήπτεσθαι non modò falsi accusare, sed etiam iniuriarũ iudiciũ intendere in aliquem, ob uulnera aut uerbera,aut cædem consultò, non impetu illata.Lys.Bud. Com. Est etiam aggrauo, indicium facio,indico.Etym.

Ἐπισκήπτω.μ.ψω.ψα. iubeo, statuo, impero,obtestor & mando. Item occasionẽ seu prætextum capio,caulor. Itẽ cum religione quadam dico,& uelut iuramento cõfirmo.sic Andocid.& Lysias usi sunt. Ety.Vsus huius uerbi extremis mandatis accõmodatus est hominum morientium,præcibus quippiam ab amicis & à necessarijs & hæredibus contendentiũ, quasiq; fidei committentium. Demosth.κατὰ ἀφόβ.καὶ ἐπισκήπτων μιδῶσαί τε τὸν οἶνον.Lys.ἀρθονήσοντος γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν. Interdum pro obsecrare ponitur. Demosth. κατὰ κτησιφ. ἐπισκήπτοντας μηδενὶ πρόσωπον φίλ ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Interdum pro ἐπισκήπτεσθαι,Plato in Thæet.πάντως γὰρ οἶδεν ἐπισκήψει αὐτῷ.Nemo refellet eius testimonium. Interdum pro affingere. Crysost. πολὺ ἴδρωσαν.Bud.ibidem. Vide ἐπιστέλλω in Ammonio.

Ἐπίσκηψις.ιος.ἡ. fictio. Item elogium morientis.Gregor.de Basil. καὶ βελτίους ποιήσας τοῖς ἐπισκήψεσι.Bud.ibidem.

Ἐπίσκια.τὰ.loca umbrosa,in quibus æstate latitant feræ.

Ἐπισκιάζω.μ.άσω.π.ακα.obrumpo,offundo tenebras.Datiuo.

Ἐπισκιασμός.obumbratio,κάλυμμα.

Ἐπίσκιος.ου.ὁ.umbrosus,umbratilis.

Ἐπισκιρτάω.insulto,immoderatè lætor.

Ἐπίσκληρος.ον.durus.

Ἐπισκομέω.exorno.

Ἐπισκοπέω.μ.ήσω.ψα.και.&

Ἐπισκοπτόμαι.cõsydero,uiso ægrotũ. Lucian. ἐπεσκόπει δέ με ἡ ἐθράπευεν.Item recenseo, ἐφορῶ, recognosco, inspicio, uisito. Xenoph. οὐδὲ πρόσω ἀφικέντας πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν.Liuius. Placuit mitti legatos in Hispaniã ad res sociorum inspiciendas.Bud.Com.

Ἐπισκοπεῖον.statio episcopi & tabernaculum,ut prætorium & quæstorium.

Ἐπισκοπή.ῆς.ἡ.uisitatio,episcopatus.

Ἐπίσκοπος.ου.ὁ.obseruator,speculator,explorator,custos,cuius est inspectio in præsidijs Christi.Item magistratus nomen apud Atheniẽses quos & ἄρμοστὰς uocant.Cæl.lib.10.cap.3.quasi adoptatores dixeris.Nã ad hos delectus prouinciarumq; referebantur negotia,tanquam ad cõstitutos arbitros rerum in singulis prouincijs.Vsus est hac uoce Cic.Epist.ad Atticũ lib. 7.Vult enim me Pompeius esse quẽ tota Campania & maritima ora habeat episcopum. Item Iureconf.in Pandect.de muner.& honor. Episcopi,inquit,qui præsunt pani & cæteris uenalibus rebus. (Datiuo.

Ἐπισκοτέω.μ.ήσω.ψα.και.adumbro,obtenebro

Ἐπισκύζομαι.irascor,ringor propriè.

Ἐπισκυθίζεσθαι.uinum merum bibere,intemperantius bibere. Ἐπισκύθιζε, id est, age Scytham.Sic dicebant,cum uolebant aliquem prolixius bibere. Vide in Chiliad.Erasmi.

Ἐπισκυθρωπάζω. frontem contraho.

Ἐπισκύνιον.ου.τὸ. pellis supercilij quæ flectitur, obtẽditurq; leonum oculis,teste Eust. Iliad.ρ. τὸ ἐπάνω τῆς ὀφρύος.Nican.scholiastes.

Ἐπίσκυρος.ου.ὁ. ludi nomen in quo sphæra utebantur.

Ἐπισκωποι.naues actuariæ.

Ἐπισκώπτω.irrideo,texo,carpo.

Ἐπισμήχω.intero,abstergo.

Ἐπιβαίνειν.incedere.

Ἐπισυγκόν.ον.graue,ponderosum.Strab.13.

Ἔπισος.ου.ὁ.æqualis.

Ἐπισπάζομαι.amplector.

Ἐπισπαίρω.subsulto ueluti ab animi deliquio palpitabundus.

Ἐπισπαστὴρ,ῆρος.ὁ.annulus quo ostium adducitur,apud Herodotum.qui & ῥόπτρον.

Ἐπισπαστῆρες.οἱ.cardines ostiorum.

Ἐπισπαστικόν.τὸ.medicamentum quod concretum humorem leniter dissipat. Gal. idẽ quod ἐξισωτικόν.

Ἐπισπαστός.ὴ.ὸν. accersitus,αὐθάιρετος. Odys.σ.

Ἐπίσπαστρον.laqueus. Ἐπισπάομαι.&

Ἐπισπάω.μ.άσω.π.ακα.attraho, cogo, ascisco, colligo,congrego,cõtraho.Bud. Com.Accus.

Ἐπισπείρω.superseminо.

Ἐπισπορχής.

Ἐπιστρόφος ἐος. ὁ. ἡ. astinus, sedulus.
Ἐπιστρέφω. perseuero, excito, incito. Thucyd. lib. 9. ὁ μὲν οὖν ἄλλος τοιαῦτα ἐπέστρεφε. Talibus uerbis alios instigans.
Ἐπιστρόφως. urgenter, assiduè.
Ἐπιστύδλω. festino, maturo.
Ἐπιστίω. insequor.
Ἐπιστομαι. sequor,
Ἐπιστορα. olera. Bud. Com.
Ἐπιστορία. ας. ἡ cum in idem semen alterum semen inijcitur, sementis postera. Cæl. libro 16. capite 29.
Ἐπιστρδλάζω. festino.
Ἐπιστρώμυος. persuasus.
Ἐπιοσδύω. irruo, incito.
Ἐπιοσύτρος. impetuosus.
Ἐπιοστρομ. τὸ. rotæ circumferentia.
Ἐπιςαγμός ὁ. instillatio.
Ἐπισαδὸν. constanter, peritè.
Ἐπισάζω. μ. άξω. π. αχα. instillo. Accus.
Ἐπισθμδύω. stabulor, diuersor, statiua habeo.
Ἐπισθμδύομαι. iudico, suspicor, domũ recipio
Ἐπισθμία. ας. ἡ. diuersorium, & munus τοῦ ὡνησάθμου.
Ἐπίσθμος. ὁ. ponderator, rectorem & statiuorum præfectus, designator hospitiorum, qui est ab hospitijs principis.
Ἐπίσταλμα. ατος. τὸ. mandatum quod fit per epistolam, uulgò commissio dicitur.
Ἐπίσταμαι. scio, scientiã trado, possum, arbitror, rescisco, perdisco. Depon. Accus.
Ἐπισταμένως. scitè, doctè, pulchrè.
Ἐπιστάντες. οἱ imminentes.
Ἐπισασία. ας. ἡ. & ἐπίσασις, ab ἐφίσημι. cura, inspectio, curatio, administratio principatus, moderatio, animaduersio, meditatio. Bud. Com.
Ἐπιστδύω. μ. δύσω. π. δυκα. &
Ἐπιστάτω. μ. ήσω. π. ηκα. præsum, magistratũ gero, instruo, rego, moderor. Neutrum, datiuo.
Ἐπιστατήρ. rostrum nauis.
Ἐπιστάτης. ου ὁ. præfectus, præceptor, præses, brabeuta, rector, ἔφορος, præpositus. Vide in Appendice Lexici de uocabulis militaribus: item uide διδάσκαλος apud Ammonium. Item apud Homerum in Odyss. ρ. ὁ ἐπαίτης, mendicus, pauper cibum emẽdicans, qui & μολοβρός. Item tripus ferreus cui lebes imponitur, teste Aristoph. grammatico: & lignum clauiculos habẽs infixos, unde carnes & farcimina aliaq; id genus coci suspendũt. ἐπιστάτης quoq; Athenis ærarij publici claues tenebat, & sigillum rei publ. unius tantũ diei munere fungens. Nam duos Athenis fuisse constitutos refert Harpo. unũ ex prytanib? sorte electũ, alterũ ex pedris.
Ἐπιστάλκον. Laërtij interpres uertit, doctum.
Ἐπίσταδ. sciebat.
Ἐπιστέιβω. inambulo.
Ἐπιστέλλω. μ. ελῶ. π. αλκα. significo, mando, iubeo, præcipio. Dicitur etiam absolutè pro mitto epistolam. Ammonius distinguit ab ὑπισκήψαι. ἐπιστέλλω etiam submitto & sufficio in alterius locũ, unde ἐπιστολιμαῖοι δυνάμεις apud Demost. p copijs auxiliariibus, uel supplemento militum, ut Liuius loquitur.
Ἐπιστῶ. μ. ώσω. π. ωκα. gemo. Neutrum.
Ἐπιστεφής. ἐος. ὁ. ἡ. coronatus.
Ἐπιστέφω. μ. ψω. π. εφα. corono.
Ἐπίσι, pro ἐπίσασαι. scis, Bud. Com.
Ἐπισήγματα. adhortationes.
Ἐπισήματα. τὰ. columnæ quæ erigi defunctis solebant, statuæ sepulchrales.
Ἐπιστήμι. ης. ἡ. scientia.
Ἐπίσημι. immineo, perficio, insideo, appropinquo, insto.
Ἐπιστημοσύνη. ης. ἡ. peritia, scientia.
Ἐπιστημονικὸν λῆμμα. τὸ. argumentum scientificum & necessarium, quod ad substantiam rei de qua agitur refertur. in quo alterũ alteri subsequitur, ex quibus propositio conflatur, refertur q; ad rei, quam demonstrare quærimus substantiam. Galen. lib. 3. prognost.
Ἐπιστημονικός. ὴ. ὁ. &
Ἐπίστημος. &
Ἐπιστήμων. ον. ος. ὁ. ἡ. sciens, peritus.
Ἐπιστῶμαι. scire.
Ἐπιστηρίζω. μ. ίξω. π. ιχα. confirmo, corroboro.
Ἐπιστητόν. ου. τὸ. quod scitur, quod scientia cõprehenditur & percipitur, quod sub sciẽtiã cadit.
Ἐπίσιον. ου. τὸ. Ionice pro ἐφίσιον, ἐπίκιον, νώτιον. Refertur etiã ad bellum, & significat στρατωπικὸν κατάλυμα, militare domiciliũ, familia equitum. Herodoto nauale.
Ἐπίσιος. domesticus, hospitalis ἐπίσιος ζεύς, apud Herodotum, quasi familiaritatis præses, qui & ἑστιοῦχος.
Ἐπισοβεῖν. οἷον ὑπισομεῖν, προπῆτοῦ μεῖς β. calũniari. Etym.
Ἐπισοιβάζω. infero, cumulo,
Ἐπισολάδλω. ornatè, ordinatè.
Ἐπισολεύς. ἐος. ὁ. tabellarius, præfectus classis, uicarius q ad classem dimittitur in nauarchi locum, ὁ ἐπὶ τῶν σόλων διάδοχος τοῦ ναυάρχου. Pol.
Ἐπιστολή. ῆς. ἡ. epistola, iussum, mandatum.
Ἐπιστόλιον. ου. τὸ. parua epistola.
Ἐπισομίζω. μ. ίσω. π. ικα cõtineo, suffreno, os impedio uel obturo, reprimo, ueto. Lucian. Calumnia. ὅπως τὸν προέχοντα ἐπισομιῶ. quo pacto currẽtem moretur uel intercludat. Item facio dare,

dare, silentiũ impono, ad infantiã redigo. Acc.

Ἐπισόμιον. æramentum quo ora saliẽtium obturantur & laxantur cum opus est: & quando manu ducitur uertibulum illud pertusum, quod admittit uel arcet aquã, pro ut hoc aut illo modo uersatur. Dicitur etiam quasi oris obturaculum. Hoc ad hauriendum ad quotidianum usum uinum in hypogæis utimur, fontẽ appellantes. Cæl. lib. 16. cap. 46. & Bud. in Annot.

Ἐπισοναχίζω. suspiro.

Ἐπισραβής. uehiculi genus.

Ἐπισρατεύω. in expeditionem eo, exercitum duco. Actiu. datiuo.

Ἐπισραφής. ὁ. ἡ. diligens, industrius, & aptus ad imperãdum. sic enim reddo uerba Ammonij, ὠφέλιμος καὶ πρωστακτικός distinguitur apud eundem ab δυσραφής.

Ἐπισρεπτικός. ή. ὸν. elegans.

Ἐπισρέφεια. sagacitas, industria, solertia.

Ἐπισρεφέσερος. ή. ὸν. peruersior.

Ἐπισρεφέως. accuratè, fraudulenter, obliquè, uehementer. Herodot.

Ἐπισρεφής. industrius.

Ἐπισρέφομαι. μ. ἐψομαι. π. εμαι. curam facio, curam gero, solers sum, conuertor, ut ἐπισραφεὶς δὲ κλινίαν ὁρῶ τὸν ἀξιόχου. hoc est, conuersus uideo Cliniam Axiochi filium. Item ἐπισρέφω ὄπρον cum omnium oculos in me conuerto. Depon. Genit.

Ἐπισρέφω. μ. ἐψω. π. εφα. cõuerto, attentum reddo, respicio, inuado. Accus.

Ἐπισρεφῶς, ἐπισραμμένως. accurate, magna cum attentione. Aeschyn. ὅλα καὶ μάλα ἐπισρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.

Ἐπισρόγγυλος. ή. ὸν. rotundus.

Ἐπισροφάδιν. cõuersim, nunc in unam partem, nunc in aliam, studiosè, strenuè. Sic Rhetores. Etymol.

Ἐπισροφεύς. έως. ὁ. uertebra quæ unà cum collo circumagitur, prima scilicet, quam Hippocrates dentem uocat.

Ἐπισροφή. ῆς. ἡ. cura, consideratio, aduertentia, conuersio, coërcitio, turbatio, uortex. Vide ἐπιφορά. Epistrophe figura, apd Iul. Rufin. Latine dicitur Reuersio. fit autem (inquit) cum in eadem uerba plures sententiæ desinunt, ut: Si curtatus inæquali tonsore capillos Occurri, rides: si forte subucula pexæ Trita subest tunicæ, uel si toga dissidet impar, Rides. Hanc tamẽ ἐπιφορὰν uocat Rutilius Lup. lib. 1. ubi de schematib. διανοίας. agit. Ἐπισροφὴ φάλαγγος, uide in Appẽdice Lexici de uocabulis militaribus.

Ἐπισροφίδες. οὶ. capilli crispi, cincinni intorti.

Ἐπίσροφος. ή. ὸν. conuersatiuus. (Eust.

Ἐπισροφῶσι. superuenient.

Ἐπιστύλιον. ή. ὸν. epistylium, trabs quæ super columnas ponitur.

Ἐπίσω. scias.

Ἐπισώθη. persuasus est, certus factus est.

Ἐπισυλλέγω. congrego, cogo.

Ἐπισύλληψις. εως. ἡ. superfœtatio.

Ἐπισυμβαῖνον. ὸν. quod contigit.

Ἐπισυμβαίνω. accedo.

Ἐπισωμάγω. cogo, congrego.

Ἐπισωναγωγή. ῆς. ἡ. aggregatio, συμφωνία apud Apostolum.

Ἐπισυναλοιφή. figura dictionis cum duæ syllabæ remanentibus ijsdem literis in unam conglutinantur, contraria διαιρέσει, ut æripidem ceruam pro aëripedem. Inter hanc & συναλοιφὴν hoc interest, quod συναλοιφὴ proprie fit cũ duabus concurrentibus uocalibus, prior quasi deleatur ac absorbeatur syllaba, ut Carthag' Italiam, pro Carthago.

Ἐπισωπάω. μ. ἄψω. π. αφα. coapto, coniungo.

Ἐπισωδίδωμι. μ. ώσω. τ. ωκα. simul cresco.

Ἐπισωρρέοντες. confluentes.

Ἐπισωιγάω. conuenire.

Ἐπισωιόντες. οἱ. superuenientes.

Ἐπισωίζαδαι. coire.

Ἐπισωίσαμαι. conspiro, coniuro, decurio, conscribo.

Ἐπισωίσημι. congrego.

Ἐπισωισίας. αντος. ὁ. qui insurrexit contra aliquem.

Ἐπισωτάξας. ὁ. connectens.

Ἐπισυρίττω. clamo, more gruum uocifero.

Ἐπίσυρμα ατος. ὸν. uestigiũ totius corporis tractim sese agentis, hoc est reptantis.

Ἐπισύρομαι. ὸν. ἐφέλκομαι καὶ ἐπισαῶμαι, πολυλινδοῦμαι. perlicio, ascisco. Budæus in Comment.

Ἐπισυρρέοντες. οἱ. retro gradientes.

Ἐπισύρω. μ. υσω. π. υσα. attraho, sursum traho, exactim duco, strictim traho. Hippoc. de equo morbo laborante, καὶ πολὺ πατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα. id est, ingreditur ungula non sublata. Item subsanno, rideo. Apud oratores aliter usurpatur, Vnde apud Demosth. & Lys. ὦπισύροντες τὰ πράγματα dicuntur ambage uerborum qua de re agitur implicantes, quasique rem in longum tractim ducentes, cardinem causæ non attingentes, iudicum mentes aliò atque aliò trahentes, multa commemorando ad rem nihil pertinentia. Ἐπισεσυρμένον etiã dicitur malè coagmentatum, dissolutũ, laxum & incompactile, & uelut hiulcum. Vnde Lucian. γράμματα ἐπισεσυρμένα uocat literas hi-

ulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. Et ὡς τὸ σεσυρμένως τὸ ποιεῖν, αὐτὸ τοῦ μὴ ἀκριβῶς, quasi tractim & languidè. Significat etiam dissolutè, incōditè, incompositè, remissè, sensim. Bud. Com.

Ἐπίσυσσασις. ιος. ἡ. incursus, instantia, arcana factio, & factiosa factio, multitudo seu turba denuò concitata. ἡ δὲ ὡς πρόθεσις τοῦ ὡς διὸ τὸ ὡς διορθωσιν σημαίνει ἔστιν ὅν ἡ ὡς διορθωσις ἐπανόρθωσις. rebellio, concitatio secundò facta. Etym.

Ἐπιφαίριον. τ. τὸ. astrigmētum aut uinculū quod carpo manus immissum obligatur. Plutar. ἐπισφαιρίοις περιδέουσι τὰς χεῖρας.

Ἐπισφαλής. ές. ὁ. ἡ periculosus, instabilis.

Ἐπισφάλλω. decipio. Accus.

Ἐπισφάλως. cum periculo, periculosè.

Ἐπίσφατος. culpandus, abiectus. πλεονασμῷ τοῦ σ. Etym.

Ἐπισφάττω. μ. άξω. τ. αχα. immolo, interficio. Actiu. accus.

Ἐπισφελίτης. τ. ὁ. remex, ὁ θρανίτης, ἀ σφέλας.

Ἐπισφίγγω. insuper perstringo.

Ἐπισφλής, pro ἐπισφαλής.

Ἐπισφοραί. munera.

Ἐπισφραγίζω. μ. ίσω. π. ικα. insignio, sigillo, βεβαιόω. Actiuum, accus.

Ἐπισφραγιστής. obsignator, q̄ sigillū literis addit.

Ἐπισφύρι. ος. ocreatus.

Ἐπισφύριον. τ. τὸ. fibula ocrearum, subligaculū.

Ἐπιχεδόν. propè.

Ἐπιχορεύω. poëticè deinceps, ordine.

Ἐπιχεσίη. ης. ἡ. occasio, mora, prætextus.

Ἐπίχεσις. ι. ος. ἡ. uetatio, prohibitio, segnities, retractatio, repressio.

Ἐπιχέω. μ. ήσω. π. ηκα. contineo, cōpesco. Accus. Itē collino, & in aliquem diri go, uide ἐπιχόμενος.

Ἐπιχηματίζω. effingo, cōpono.

Ἐπιχιάζω. obumbro.

Ἐπιχιδδοῦ. cuneoli ferrei.

Ἐπιχίδιον. τὸ. cuneus.

Ἐπίχιον. τ. τὸ. aqualiculus, abdomen.

Ἐπιχόμενος. ὁ. apud Homer. Odyss. χ pro collimans, & uelut ad scopum dirigens: Item corripiens, intercipiens. Eust. in Odyss.

Ἐπιχυείζομαι. adnitor.

Ἐπιχυείζω. μ. ίσω. π. ηκα. fortifico. Accus.

Ἐπίχυρος. adiutor.

Ἐπιχύω. μ. ύσω. π. υκα. inualesco.

Ἐπιχυω. pro ἐπέχω. μ. ήσω. τ. ηκα. detineo, hęreo, retineo, compesco, inhibeo. Accus.

Ἐπιχώρ. ὁ. immoratus, expectans, abstinens.

Ἐπισωμότερον. corpulentius, crassius.

Ἐπισωρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. cumulo. Accus.

Ἐπίσωτρον. τ. τὸ. ferrum cingens rotas. Cæl. lib. 15. capite 10. καυθός, ab ἐπὶ & σῶ. τὸ ὁρμῶ, uel ἀ σώζω, σωτικὸν γὰρ τὸ ἔσω τῶν φερείας εἰσὶν οἱ καυθοί. Eust. Iliad. ε.

Ἐπισωφροσύνη. temperantia, prudentia.

Ἐπιταγή. ῆς. ἡ. imperium, iussum.

Ἐπίταγμα. τος. τὸ. subsidiaria cohors. Est etiā iussum, imperium. Exercitus octies mille uiros capiens, & ducentos ac duos, ut habetur in Appendice lexici de uocabulis militaribus, & paulo inferius ἐπίταγμα exponitur pro numero equitum quater mille, & ss. ubi erratū puto in arithmeticis notis.

Ἐπιταγματικός. ὁ. ὁ. appositiuus.

Ἐπίτασε. quæ citra contineantur. & opponitur ἐπέκεινα. Aristot. de sensu, γὼ τοῦ ἐπέκεινα γὼ τῷ ἐπίτασε.

Ἐπιτάδιος. amator.

Ἐπιταθμεύω. τὰ ὦτα. infarcio aureis.

Ἐπιτακτής. ῆς. ὁ. præses.

Ἐπιτακτικῶς. imperiosè.

Ἐπίτακτοι. triarij & subsidiarij milites.

Ἐπιταλαιπωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. laboro, sum miser. Neutrum.

Ἐπίταλον. diuturnum.

Ἐπιτάξ. breuiter.

Ἐπίταξις. ι. ος. ἡ. iussum, imperiū, præscriptum.

Ἐπιταράττομαι. perturbor.

Ἐπιταράττω. confundo, interturbo.

Ἐπιταρείς. ίδος. ἡ. nauis actuaria.

Ἐπιτάρροθος. τ. ὁ. adiutor, robustus, commilito.

Ἐπίταρχον. ἐπιτάριον, γνῶμον.

Ἐπίτασις. ι. ος. ἡ. intentio, uehementia, exaggeratio, processusq; turbarum, & totius erroris (ut ita dixerim) modus.

Ἐπιτατικός. τ. ὁ. intentiuus.

Ἐπιτάττομαι. subditus sum alicuius ditioni & potestati. & οἱ ἐπιτεταγμένοι, triarij.

Ἐπιτασσόμενος. subditus, cui imperia accipere necesse est.

Ἐπιτάττω. τ. άξω. π. αχα. appono. Itē iubeo, pro potestate iubeo, statuo, impono, cogo. Aristot. Pol. 4. Bud. Com.

Ἐπίτωρον. robustum.

Ἐπιταφικός. ὁ. sepulchralis & certamina quędam ἐπιταφικὰ curabat apud Athenienses πολέμαρχος, in quibus iuuenes cupiditate quadam gloriæ moti incitabantur ad rem bellicam & mortis contemptum.

Ἐπιτάφιος. τ. ὁ. feralis, sepulchralis. ἐπιτάφιος λόγος. qui habetur in sepultura alicuius.

Ἐπιτεχνώμενος πυδίμαχα, urgens uentum.

Ἐπιτεχύω. accelero, maturo. (accus.

Ἐπιτέινω. μ. νῶ. π. ακα. intēdo, id est augeo. Acti.

Ἐπιτεχίζομαι.

Ἐπιτειχίζομαι. interdũ actiuè significat id quod ἐπιτειχίζω, interdũ passiue accipitur, Thucyd. ἐπιτετειχισμένον, quod contra alios munitum est. Bud. Com.

Ἐπιτειχίζω. μ. ίσω. π. ικα. murũ addo, oppono & obijcio tanquam murum quendam, muro cingo, obstruo, intersepio & concludo.

Ἐπιτείχισμα. ατος. τὸ. & ἐπιτειχισμός. propugnaculũ, munitio, castellũ, & opus ad oppugnationem factum.

Ἐπιτελέωσις. augmentum.

Ἐπιτελέω. μ. έσω. π. εκα. perficio, soluo, obeo, perfungor. Xenoph. καὶ ὅπου ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελοῦσιν. Lucian. ἀλθον ἵνα εἴδωμεν καὶ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Item edo, exhibeo, Iuliano ὑπὲρ ἀργ. Item perago, celebro, ut ἑορτὴν ἐπιτελεῖται καὶ θεῷ. Ἐπιτελῶν τὰς εὐχας. est uoti damnare, preces ratas facere: quod etiam ἐπιτελεῖς ποιῶν dicitur. Thucyd. οὗ ὧν φιλεῖ μηδὲν ἐπιτελὲς γίγνεσθαι. Bud. Com.

Ἐπιτελέωμα. uictima postrema, qua priores omnes ratæ fiant.

Ἐπίτελής. ές. auctus, perfectus. Herod. γ. ἥδε ἤρξατο ἐπιτελέα. τοῦτο γενέσθαι. Et ἐπιτελὲς ἔτεα ἑκατόμβας, Iliados α. Vnde ἐπιτελής. ές. matura uiro. Et ἐπιτελεῖς ἐννοιαι. apud Polyb. pro inuentis & cogitatis, quæ irrita non euadunt. Bud. Com.

Ἐπιτέλλω. μ. ελῶ. π. αλκα. orior, diciturq; ꝓpriè de sideribus quæ paulò ante solis ortum apparent, teste Moschop. Item iubeo, committo.

Ἐπιτέμνω. abbreuio, cõscindo, quare τέμνω Acc.

Ἐπίτεξ. κος. ἡ. mulier uicina partui, parturiens.

Ἐπιτερπής. ές. ὁ. ἡ. uoluptarius, uoluptatibus deditus.

Ἐπιτέρπω. oblecto.

Ἐπιτέρπως. alacriter.

Ἐπιτεταγμένοι. οἱ. triarij, subsidiarij. Plutarch. Bud. Com.

Ἐπίτεγμα. ατος. τὸ. lucrum quod accedit.

Ἐπιτεχνάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. machinor.

Ἐπιτέχνησις. εως. ἡ. adinuentio.

Ἐπιτήδεια. τὰ. res uictui necessariæ.

Ἐπιτήδειος. α. ον. idoneus, socius, necessarius, cõmodus, amicus, expediens, utilis.

Ἐπιτηδειότης. ητος. ἡ. aptitudo.

Ἐπιτηδείως. necessario.

Ἐπιτήδες. studiosè, de industria, data opera, ex composito. Item commode, apte. Hom. Ili. α. ἀλλ' ἐρέτας ὠδίσσες ἀγείρομεν. Apte legamus remiges, id est aptos & idoneos, aduerbiũ pro nomine.

Ἐπιτήδευμα. ατος. τὸ. studium, exercitium, mores, institutum uitæ, officium, uiuendi ratio. Item institutum, id est ius non scriptum, quod tamẽ certum est, & magnum authorem habet. uide τέχνη apud Ammonium.

Ἐπιτηδεύματα τὰ. officia.

Ἐπιτήδευσις. εως. ἡ. ὠνὴ τήδευμα. Huius diuisionẽ ac descriptionẽ habens apud Magnũ Olympiodorũ praxi. 13. cõmentariorũ in Gorg. Plat.

Ἐπιτηδευτὴ πρόφασις. excusatio affectata, ac data opera quæsita.

Ἐπιτηδεύω. μ. εύσω. π. ευκα. exerceo, do operã, instituo, sector, studeo, comminiscor, studiosè curo, affecto. Acccus.

Ἐπιτηδής. ές. ὁ. ἡ. aptus, accommodus.

Ἐπιτήθη. ης. ἡ. patris aut matris auia siue materterа. Vide τήθη, apud Ammonium.

Ἐπιτηρέω. μ. ήσω. π. ηκα. obseruo, molior.

Ἐπιτίθεμαι. μ. ήσομαι. π. θμαι. immineo, insidior, ὑπηχθρῶ, ὑπιβαλλεύω. Diodor. ὅπως ἀπαρασκεύοις τοῖς μακεδόσιν ἐπίθηται. Item molior res nouas & conspiro, affecto, ut τυραννίδι ὑπιτίθεσθαι, tyrannidem affectare, rerũ summæ imminere. Aristot. Item toto pectore incumbo, summo studio intentus sum, deditusq; Synes. ἐπιλαθέμενος τῆς θεαβροσυνοπίας, Addictus spectaculis. Et incumbo, id est insto, aduento. Gaza ex Cicerone, ὑπιλαθέμενος γήρως. Item irruo, ἐμπίπτω, Isocrat. Accipitur etiã pro mandare & iniungere prouinciã. Athen. ὃς καὶ ἀρθνήσκων ἐκ ὠκνησεν ὑπιθεῖναι τοῖς οἰκείοις ὑπογράψαι αὐτοῦ τὸν μνήμα τάδε. Bud. Com.

Ἐπιτίθημι. μ. ήσω. π. θκα. impono. Sed uarius usus est huius uerbi, ut ὑπιτίθημι τινὶ ὑπιστολὴν ἵνα, Do epistolam amico reddendam. Et ὑπιτίθημι τὸ τέλος, finem impono. Interdũ addo, ὑπιβάλλω. Alicarn. ὑπιτίθησι τὸ τοῖς τινὶ σύγκρισιν. Interdum irrogo, impingo, ut ὑπιτίθημί τινι τὴν δίκην, τίμημα, ζημωρίαν. Interdum obligo, κατασημαινομαί, ut ὑπιτίθημι σφραγῖδα τῇ θύρᾳ. Et ἐπιτίθημι τινὶ θύραν, ianuam obdo, ἐπιβάλλω, quasi allido. Bud. ibidem.

Ἐπιτίθιος. α. ὁ. infans adhuc lactens. Malim ἐπιτίτθιος, ut infrà.

Ἐπιζημία. ἐστὶ τῆς ζημίας τῶν ἀνίων ἐπιτείνειν, ut ἐπιζημία & ὑπερζημία, id est pretiũ alicuius rei augere, Demost. πῶς φερε. Item secundo loco censum agere uel æstimare. Bud. Com.

Ἐπιζημιόω. μ. ώσω. π. ωκα. idem quod ἐπιζημία. Aliquando increpo, obiurgo, tam de hominibus quàm de rebus dictum, cum datiuo & accusatiuo. Aristoteles & Isocrates, ac Budæus ibidem.

Ἐπιζημή, pro ἐπιζημία.

Ἐπίμημα. ατος. τὸ. inclamatio. ἐπιζημήματα, existimationes.

Ἐπιτίμησις. ιος. ἡ. increpatio, & libera quædam inclamatio & obiurgatio, quæ appetenti aliquid præter rationem terrorē incutit ad frangendum appetitionem, ac impetum reprimendum. Et ἐπιτιμήσεις, τὰ ἐπιλήμματα. Vide ἐμπλῆξις. Epitimesis (inquit Iul. Rufinian.) Latine dicitur obiurgatio. Est autem figura, cum aduersariū ijsdem uerbis, quibus ab eo lacessiti sumus, percutimus, ut in illo: Quis deus in fraudem, quæ dura potentia nostra. Vbi hic Iuno, quia scilicet Venus dixerat: Si nulla est regio, Teucris quam det tua coniunx Dura.

Ἐπιλαμκτής. ὁ. ὁ. increpator.

Ἐπιλαμκτικός. ἡ. ὁ. increpatorius.

Ἐπιλάμκτωρ uindex, adiutor.

Ἐπιλαμία. est status ciuis iustus atq; integer, status integritas, honor. Opponitur τῇ ἀλαμίᾳ.

Ἐπίμιον. ου. τὸ. multa, pœna, præmiū. Vide Am.

Ἐπίμιος. honorabilis. uide Ammonium.

Ἐπίλαμον. τὸ. uide Ammonium.

Ἐπιπίλαδται. edenda capere.

Ἐπίπιμος. ου. ὁ. diues, idoneus, aptus, puniens.

Ἐπίπιμα χρήματα. quæ in iuris legumq; præsidio sunt contrà ἄπιμα, in quæ cuiuis uolenti inuadere licitum est, eaq; diripere. Ἐπίπιμος ἀνὴρ qui est integra conditione & fama, nulla ignominia præditus, hoc est, integri nominis. Bud. Com. Ammonius distinguit inter ἐπίπιμος & ἐπιπίμιος.

Ἐπιτμήγω. incidere, festinare.

Ἐπίτνον implebant.

Ἐπίδωτο simul, eodem, ὁμοῦ, ἐς τὸν αὐτὸν τόπον.

Ἐπίτοκος. ου. ἡ. ἐπίτεξ, partui propinqua, sub tēpus partus existens. Cæl. lib. 12. cap. 13.

Ἐπιδολή. ῆς. ἡ. ortus siderū, tempus illud cū post solis occasum sidera apparēt, ἡ φανέρωσις τῶν ἄστρων τὰ τὴν κρύψιν τὴν ἁλιακήν.

Ἐπιδολμᾶσαι. insidiari.

Ἐπιδολή. ῆς. ἡ. breuitas, abbreuiatio, cōpendium, γὴ ἐπιδολῇ, breuiter, paucis, usurpatur à Cicerone in epistolis ad Atticum. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ἐπίδομος. ου. ὁ. attēdo. onis, neruus ut Gaza uertit apud Aristot. sed uide ne in eo sensu legēdum sit ἐπίτονος, cōpendiarius, breuis, circuncisus.

Ἐπιδῶ. accedite, Aristoph.

Ἐπιτόνιον. ου. uinculum.

Ἐπίδονος. ου. ὁ. ligamen, quod antemnas malo alligat. Item quoduis ligamentum.

Ἐπιτοξάζομαι. in aliquem arcū tendo & collimo

Ἐπιοικίζω. incolo.

Ἐπιδοσδῶν, καὶ ἐφ' ὅσον. eatenus, quoad.

Ἐπιτραγέαι. οἱ. epitrageæ pisces, apud Aristotel. Gaza Græcam uocem relinquit.

Ἐπίτραγοι. ἡ. uermes uitibus infesti.

Ἐπιτραγῳδεῖν. tragicè aliquid enarrare, hoc est, cum amplificatione & commiseratione, Theophrasto de Plant. Sed ponitur pro admirationē ciere, uel ita narrare, ut in admirationem euadere rem uelimus, quod etiam ἐκτραγῳδεῖν dicitur. Bud. Com.

Ἐπιτραγωδλάμδανος. decantatus.

Ἐπιτραπέζια διηγήματα. τὰ. quæ fiunt in mēsa narrationes.

Ἐπιτραπεζίδιος. parasitus.

Ἐπιτραπεζώματα. τὰ. cibi in mensa appositi, fercula, Plato Comicus pro bellarijs seu secundis mensis usus est uocabulo.

Ἐπιτραχήλιος κόσμος. monile.

Ἐπιτρέπω. μ. ψω. ψα. committo, id est curę trado, concedo, tutelam gero. Vnde ὦ τρέπειν τοῖς οἰκείοις. est rem arbitrio amicorum permittere, hoc est in amicorum arbitrium compromittere, cōpromissum facere. Et οὐδενὶ ὦ τρέπειν, nullius arbitrio rem permittere. Ἐπιτρέπειν igitur est compromissum paciscī, hoc est unum, uel plures causæ disceptatores facere, alioqui iurisdictionem eius rei non habentes. Dicimus autem ἐπιτρέπω σοι τόδε τὸ πρᾶγμα uel ἐπιτρέπω σε τόδε τὸ πρᾶγμα. Et passiue ἐπιτρέπομαι τῷ δίκαιῳ, arbitrium eius rei mihi delatum est. Bud. Com. ἐπιτρέπειν τύχῃ, fortunæ adscribere.

Ἐπιτρέχω accurro, incursionem facio. Datiuo.

Ἐπιτρίδυμαι. &

Ἐπιτρίδω. μ. ψω. π. ψα. ἀφανίζω, tero, comminuo, conficio, infero. Aristoph. ἐπιτρίδει πολλὰς, ὡς τὰς μύσας ἀφανίζων uerbera ac colaphos multos impegit.

Ἐπιτριαρχεῖν. munus trierarchi complere.

Ἐπιτριαρχία. ατος. τὸ. tempus quo quis triremem regit. Bud. Com.

Ἐπίτριμμα. ατος. τὸ. fricatio. Item πανούργημα, scelus, capitur & pro scelesto & impostore.

Ἐπίτριμοι conferti, alij post alios.

Ἐπιτριπής. ου. ὁ. dignus contei.

Ἐπιτριπέστατος. ου. ὁ. perditissimus.

Ἐπίτριτος. ου. ὁ. sesquitertia.

Ἐπιτροπάδην. ex cōmisso, nō sponte, festinanter.

Ἐπιτροπεία. ας. ἡ. tutela.

Ἐπιτροπεία. ἡ. ditio.

Ἐπιτροπεύω. μ. εύσω. σω. εύκα. procuro, τὸ ἐπιτρέπομαι & procuratorem siue tutorē ago. Neut. cum genitiuo construitur & accusatiuo.

Ἐπιτροπή. ῆς. ἡ. curatio, procuratio, tutela, compromissum. Estq; schema διανοίας Rutilio, quod fieri solet cum alicui rei uehementer cōfidimus, & nostro iure iudicibus largitur, ut quemad-

quemadmodum uidetur illis constituant atq; ei parcamus, hoc est, referente Rufiniano cum figuratè cõcedimus, quod uult quis faciat. Sic Virgilius Aeneidos 4. Isequere Italiã uentis, pete regna per undas, uide ἐπικοπή.

Ἐπιτροπιάζω. recentiores utuntur pro ἐπιτροπιάζω.

Ἐπίτροπος. ὁ. commissarius, procurator, præfectus domus. Est & magistratus ac dignitatis nomen apud Athenienses.

Ἐπιτροχάδην, & ἐπιτροχάδην. succinctè, maturè, summatim, uelociter.

Ἐπίδρομος. ὁ. percursio. Apud Rhoman. Aquilã hæc figura differt à coaceruatione: quod cum illa res uniuersas pluresúe in eundem locum confert, hæc distantia plura inter se percurrens, uelocitate ipsa circumponit, ut si uelis dicere: Cæsar in Italiam euolauit, Corfinium dimidio delectam ceperat, urbe potiebatur. Pompeium persequebatur.

Ἐπίτροχος. ὁ. uelox, uolubilis.

Ἐπιτρύζω. admurmuro.

Ἐπιτυγχάνω. offendo, conuenio, id est, congredior, incido in aliquẽ. Item potior, fruor, consequor, τὸ κατορθῶ, assequor quod petieram & tentaueram, cui opponitur ἀπιτυγχάνω. Vnde ἐπιτυγχανόμενον πρᾶγμα, τὸ κατορθούμενον, & quod successit, & ex animi sententia euenit. Neutrum cum genitiuo & datiuo. Budæus in Comment.

Ἐπιτυμβίδιος. ὁ. sepulchralis.

Ἐπιτυμβίδες. αἱ. galeritæ aues, quasi τύμβον ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαι. Habent enim cristam instar sepulchri in capite.

Ἐπιτύφεται. comburitur. Et ἐπιτυφῆ. accendatur, ardeat.

Ἐπιτυχής. ἐς. ὁ. ἡ. uoti compos.

Ἐπιτυχία. ας. ἡ. fruitio, consecutio.

Ἐπιτυχόντες. οἱ. humiles, id est uiles, ἀδιτελεῖς.

Ἐπιτυχῶς. uulgariter.

Ἐπιτωθάζω. adulor, derideo, subsanno.

Ἐπιφαίνομαι. μ. ὄμαι. π. αμαι. appareo, emergo, erumpo, in lucem emergo. Depon. datiuo.

Ἐπιφαίνω. μ. ανῶ. π. ακα. ostendo, illustro, præ me fero.

Ἐπιφάνεια. ας. ἡ. superficies, aduentus, apparitio, excellentia, miraculum.

Ἐπιφανής. ἐς. ὁ. ἡ. illustris, excellens, ἐπιφανῆ ποιῶ. illustro. as.

Ἐπίφασις. ἡ. manifestatio, demonstratio.

Ἐπιφάτνιος. lucifer.

Ἐπίφατος. ὁ. qui male audit, de quo mala narrãtur, apud Sophoclem, infamis, ἐπὶ enim interdum contrarietatem quandam notat.

Ἐπιφαύσει. illuminabit, illucescet, orietur. Paul. Ephes.

Ἐπιφαύσκω. orior, luceo.

Ἐπιφέρομαι. superinferor, subsequor. Item importo, ut τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος, admissi periurij piaculum importans, Demosth. κατὰ τὰ ἄρθρα. Item profero, promo, ut ἐπιφερόμενος τὸ βιβλίον. Herodia. & Lys. τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβον ὀλίγῳ ἐπιφερομένῳ. Quę nullã dotem attulit. Item cũ impetu feror & irruo, Xenoph. & Synes. Bud. Com.

Ἐπιφέρω, & Atticè πιφορῶ. infero, & τὸ ἐπάγω. Demosth. ἐπιφέρων αἰτίαν ψευδῆ. falsum crimen obijciens, criminationem falsam impingẽs. Est & allego, affero, & ἐπιφέρειν ἡδονὴν καὶ λύπην. Item transfero, ut τὸν θυμὸν ἐπὶ τὴν αὐθάδειαν ἐπιφέρουσι. Aristot. hoc est irã in fortitudinem transferunt.

Ἐπιφωνητής. acclamans, applaudens, ominans. Accusatiuo.

Ἐπιφημίζομαι. malè ominor.

Ἐπιφημίζω. μ. ίσω. π. ικα. laudo, celebro, cõsecro.

Ἐπιφήμισμα. τὸ. fauor.

Ἐπιφθέγγομαι. acclamo, adsono.

Ἐπίφθιμος. ὁ. ἡ. fortis.

Ἐπίφθονος. ὁ. ἡ. inuidus, inuidiosus, inuidię obnoxius. ὁ ὑπ' ἄλλων δυσαιμονίας χάριν φθονούμενος. Aliquando admirandus, Eras. interprete.

Ἐπιφθόνως. inuidiosè.

Ἐπιφθύζω. ψιθυρίζω. strido, tacitè cano.

Ἐπιφί. apud Aegyptios mẽsis Iulius, Theo. teste.

Ἐπιφλέγω. μ. ἑξω. π. εχα. comburo, incendo.

Ἐπιφλόγισμα. τός. τὸ. inflãmatio, rubor, differt à φλεγμονὴ, qua fit cum tumore & αὐλιτυπία & dolore, ἐπιφλόγ uero citra ista consistit.

Ἐπιφλύω. nugari, conuiciari.

Ἐπίφοβος. ὁ. suspectus.

Ἐπιφοινίξας. ὁ. illustrans.

Ἐπιφοιτάω. adeo, consuetudinẽ habeo, frequenter eo, inuado, superuenio.

Ἐπιφοίτησις. accessus.

Ἐπιφορά. ᾶς. ἡ. impetus, impressio. Polyb. κὴ κατέχει τὴν ὀπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν. Est etiã τὸ πεσιθέμενον τῷ μιδῷ, id est corollariũ. Item morbus oculorum ex inflammatione, quẽ & Plin. & Cic. in epistolis epiphoram uocant. Lachryma uulgò appellatur. Est enim impetus pituitę Bud. Com. Item impressio quæuis ac defluxus uiolentior in quamcũq; tandem corporis partem apud Medicos ἐπιφορὰ appellantur. Epiphora (inquit Rutilius Lupus) est schema, quũ omnium sententiarũ unum atq; idem nouissimum uerbum ponitur. Huic eadem uidetur Epistrophe superius dicta. differtq; ab ἐπιβολῆ

quod in hac unũ uerbũ pluribus ſentẽtijs ante (ponitur.

Ἐπιφορά. ἄς. allata tributa.

Ἐπιφορηθέις. ὁ. congeſtus.

Ἐπιφόρημα. τὸ. illatio, irruptio. Et ὠιφορήματα τὰ bellaria quæ poſt cœnã inferũtur, quecũq; poſt primum ferculorum miſſum apponuntur.

Ἐπίφορος οὔριος. eſt uentus ſecundus, qui & perferens dicitur, & φορὸς, ſiue ὄρος. Vergil. Proſequitur ſurgens à puppi uentus euntes. Homerus ἴκμενον uocat, πρὸς τὸ ἱκόμενον. Ilia. α. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος ἀπόλλων. Ἐπίφορος etiam dicitur fœmina uterum ferens, id eſt, κυοφορεῦσα, Theophraſt. de Cauſ. 3. & Xenoph. κυνηγ. Significat item τὸν ὁρμηλικῶς ἔχοντα, & procliuem ad aliquid, ὄνειπίφορον. Item ſimpliciter pronum, Hippocrat. Bud. Com.

Ἐπιφορτίζω. onus addo.

Ἐπίφραγμα. frænum.

Ἐπιφραδέστερον. breuius, diſertius.

Ἐπιφράζομαι. alloquor.

Ἐπιφράζω. μ. άσω. π. ακα. deprehendo, intelligo, dico. Etym.

Ἐπίφραξις. εως. ἡ obſtructus.

Ἐπιφράττω. obſtruo, obturo.

Ἐπίφρενα. præcordia.

Ἐπιφρίξ. motus ſuperficialis maris tempeſtate futura, & ſpuma quando incipit flare uentus.

Ἐπιφροσύνη. ης. ἡ. prudentia.

Ἐπίφρων. ονος. ὁ. ἡ. prudens.

Ἐπιφυλλίς. ίδος. ἡ. botryunculus qui maioribus adhæret, ultimus in extremitate uitis, ſiue palmitis racemulus, cum alij racemi ſub folijs, hic ſupra folia naſcatur. Cælius libro quarto, cap. ſexto. Vide Chiliad. Eraſmi.

Ἐπιφυλλόκαρπος. ον. ὁ. ferens fructum in folijs.

Ἐπιφύομαι. inhæreo, incumbo, immineo, inuado, adorior. Datiuo. Bud. Com.

Ἐπίφυσις. ιος. ἡ. id quod agnaſcitur, & adhæret ad aliud.

Ἐπιφύσσω. intumeſco, inflo.

Ἐπιφωνέω. μ. ήσω. π. ηκα. inclamo, exclamo, acclamo. Neut. datiuo.

Ἐπιφώνημα. ατος. τὸ. acclamatio, exclamatio rei narraræ uel approbatę ſumma Cęlius libro. 12. cap. 39. Epiphonema, ſententia eſt (inquit Iul. Rufinianus) quæ in fine expoſitæ rei cum affectu enunciatur. Cicero in Verrinis: Non uitã liberam, ſed mortis celeritatem præcabantur.

Ἐπιχαίνω. inhio, irrideo.

Ἐπιχαιρεκακία. gaudium ex alienis malis.

Ἐπιχαιρεκακος. ον. ὁ. peruerſè gaudens.

Ἐπιχαίρω. lætor malis alienis, inſulto. Ammon.

Ἐπιχαλαζέω. inſtar grandinis irruo.

Ἐπιχαλκεύω. ſupermoliri.

Ἐπιχαλκίτης. armati, ὁπλίτης.

Ἐπιχαράττω. in æs incido, inſculpo.

Ἐπίχαρις. ιτος. ὁ. ἡ. gratus, gratioſus, amabilis.

Ἐπιχαρίτως. gratioſè.

Ἐπίχαρμα. ατος. τὸ. riſus, irriſio, gratulatio.

Ἐπίχαρσις. ιος. ἡ. inſultatio.

Ἐπίχαρτος. ον. ὁ. ἡ. de cuius infelicitate homines lætantur, irriſus. Plato βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος.

Ἐπιχαής indigens.

Ἐπιχαλής ές. ὁ. ἡ. de menſura non plena, ſed infra labra conſiſtente.

Ἐπιχειμάζω. hyberno.

Ἐπίχειρα τὰ. præmia militiæ, retributio, authoramenta. τὰ κέρδη ἅπερ ἀπότινος κομιζόμεθα ἔργον. uel etiam ſimpliciter quoduis præmiũ ſiue laboris merces. Plat. Polit. καὶ μὴν τὰ μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς, καὶ προκείμενα ἆθλα ὁ διελκυσθάμεν.

Ἐπιχειρέω. μ. ήσω. π. ηκα. conor, aggredior, adorior, peto. Thucyd. πῶς ἂν χειρεῖεν ἀσφαλέστατα. Ab aliorum petitionibus & aggreſſionibus tutiſſimi. Ita ὠιχρεῖν τοῖς πολεμίοις, pro ἀδικεῖν. Et ὠιχρῶ καλὸν ἔργον, in manus ſumo, & aggredior. Eſt etiam argumentis aſtruo, & aliquid tueri conor & probare, quaſi aduerſarium peto argumẽtis & inuado. Et ὠιχρεῖμενον dicitur quod eſt argumẽtatione aſtructum. Datiuo. Bud. Com.

Ἐπιχείρημα. ατος. τὸ. conamen, aggreſſio, epicherema, hoc eſt ſyllogiſmus dialecticus.

Ἐπιχειρηματικός. exercitatus in argumentationibus, & ſolers argumentator. Significat etiam hominem qui omnes petitiones athleticas & gladiatorias nouit, ſolertem in rebus & hominibus aggrediendis, qui etiam ἐγχειρητικός dicitur, Xenoph. Bud. Com.

Ἐπιχείρησις. ιος. ἡ. conatus, petitio & aggreſſio.

Ἐπιχειρήτης. ου. ὁ. teſtator, aggreſſor operis.

Ἐπιχειρία τὰ. præmia uictoriæ.

Ἐπιχειρονομοῦντες. qui ui & manibus pro iuſtitia utuntur.

Ἐπίχειρος. ον. ὁ. promptus ad manus.

Ἐπιχειροτονέω. ſuffragor.

Ἐπιχεύω. μ. εύσω. υ. εύκα. &

Ἐπιχέω. infundo. Actiu. datiuo.

Ἐπιχθόνιος. ον. ὁ. terreſtris.

Ἐπιχιλιάδιον. τὸ. χιλιοστόν. milleſimum.

Ἐπιχιλίς. τὸ. imminutum. ἐλλιπές, pro ἐπιχλίς.

Ἐπιχλευάζω. illudo,

Ἐπιχνοάζω. lanugine ueſtior Apollonius.

Ἐπίχνους. concretus, lanuginoſus.

Ἐπιχέα. ἡ. affusio, aspergo.
Ἐπιχολός. ὁ. ὁ. iracundus.
Ἐπιχορηγέω. μ. ήσω. π. ηκα. præbeo. Accus.
Ἐπιχορήγημα. corollarium, legitimi & cõstituti cibi. Ἐπιχορηγήματα uocantur etiam ea quæ postremõ loco præbentur sodalibus: ut τὰ ἐπὶ διόμενα, quæ ultimo loco eduntur, & quæ ἀδηδυεπίσματα, καὶ ἐπίδιφπνα, καὶ ὠνιφορήματα dicuntur, ut inquit Athenæus. Bud. Com.
Ἐπιχορηγία. ἡ. subministratio.
Ἐπιχράω. inuado, irruo, grauo.
Ἐπιχριμφθείς. inclinatus.
Ἐπίχρισμα. ατος. τὸ. circunlitio.
Ἐπιχρισα. medicamenta illitoria.
Ἐπίχρισος. bracteatus, illitus.
Ἐπιχρίω. illinio.
Ἐπίχρυσος. aureus, inauratus.
Ἐπιχρώζω. μ. ώσω. π. ωκα. &
Ἐπιχρωματίζω. μ. ίσω. π. ικα. coloro.
Ἐπίχυσις. ι. ος. ἡ. libatio, infusio.
Ἐπίχυτος. placentæ genus.
Ἐπίχωλος. ὁ. ὁ. aridus.
Ἐπιχωμαζισμός. ὁ. ὁ. exaggeratio.
Ἐπιχωρέω. cedo, συμπαθῶ, πυαχωρέω.
Ἐπιχωρηγέω. suppedito.
Ἐπιχώρησις. ι. ος. ἡ. secessus.
Ἐπιχωριάζομαι. frequens & usitatus, patriusque sum. Aristotel. ἐν ὅσαις γὰρ τῶν πολέων ὠνιχωριάζεται, in quibus consuetum est & patrium. Bud. Com.
Ἐπιχωριάζω. idem significat. Polyb. ὅτως ὠνιχωριάζῃ. Sic frequens & usitatum est patriumque. Itẽ morari & habitare aliquo in loco. Synes. ἡμῖν ἐπιχωριάζει, apud nos moratur & uersatur. Accipitur & pro ad locum aliquẽ proficiscor. Plato in Phæd. ἐλθὲς πανυχὶ ἐπιχωριάζῃ τὰ νῦν ἀθλιώσε. Bud. Com.
Ἐπιχώριζω. subduc, minue.
Ἐπιχώριος. ὁ. ὁ. ἡ. indigena, uernaculus, Et ἐπιχώριον, quod regioni aut loco alicui peculiare & consuetum est.
Ἐπιχῶσαι. aggerem cumulare.
Ἐπιψαύσιλω. leuiter, tactim, strictim.
Ἐπιψαύω. μ. αύσω. π. αυκα. attingo, primoribus digitis tango, stringo. Bud. Com.
Ἐπιψέγω. parentari, curare funus.
Ἐπιψεκάζω. irroro, instillo.
Ἐπιψεύδομαι. affingo, mentior.
Ἐπιψηλαφάω. μ. ήσω. π. ηκα. contrecto.
Ἐπιψηφίζομαι. &
Ἐπιψηφίζω. comprobo, calculum addo, decreto quippiam confirmo, hoc est, ἐπικυρῶ. & is qui de consilij sententia decretum facit, ὁ ἐπιψηφίζων dicitur. At suasor legis, & lator rogationis γραφῶν appellatur, & ὁ εἰσηγούμενος. Plutarchus τὸν ἐπιψηφίζοντα uocauit eum qui Romæ sententias senatorias rogabat, senatusq; consulta perscribenda curabat. Bud. Cõ. ἐπιψηφίζω ἔπος est testem eorum quæ dico aduoco. Plat. Gorg. μὴ ἂν δὲ νῦν μὲ κελεύεις ἐπιψηφίζω τοὺς παρόντας.
Ἐπιψίω. intero.
Ἐπίψογος. ὁ. ὁ. uituperabilis.
Ἐπιωγαί. αί. clausurę in mari circa portus, ubi unda frangitur.
Ἐπιών. νος. hostiliter inuadens.
Ἔπλεο, pro ἐπέλα. eras.
Ἔπλεο. fuit.
Ἔπλου, pro ἐπέλα. eras.
Ἐπλημμυρεῖν. inundare.
Ἔπλιτο, pro ἐπέπλιτο. implebantur.
Ἐποβελία. fœnus, τόκος. sexta pars mulctæ, quam accusator reo dabat non conuicto.
Ἐπόγδοος. ὁ. ὁ. sesquioctauus tonus musicus, & cũ octauam sortis partem accipiebat fœnerator, ἐπόγδοον dicebatur.
Ἐπόγκιαι. sarcinæ, & onera nauis.
Ἐποίατο. sequerentur, Odyss. ζ.
Ἐποικέω. cohabito.
Ἐποικοδομεῖν. exaggerare.
Ἐποικοδομεῖσθαι. superædificari.
Ἐποικοδόμησις. ι. ος. ἡ. exaggeratio.
Ἔποικος. aduena, incola, colonus, & is qui indigenis superinducitur. Bud. in Annot. ὁ ἁπλῶς κατοικῶν ἔνιοι πόλει, καὶ ὁ ἐξελαθεὶς τοῦ πρώην οἰκοῦντος αὐτὸς ἐπελθὼν καὶ οἰκήσας.
Ἐποικτισάμενος. ὁ. ὁ. miserabiliter quæstus.
Ἐποιμώζω. ploro.
Ἐποινία. commentum.
Ἐπόινος. uino deditus.
Ἐποιχνεῖν. permeare, transire.
Ἐποίχομαι. percurro, texo. Depon. accus. hinc ἐπώχετο, inuadebat apud Homerum.
Ἐποκέλλω. μ. ελῶ. π. κα. impingo, irrumpo, appello. Accus.
Ἐπολιός. ὁ. ὁ. auis nocturnæ species. Suid.
Ἐπολιοδαίνω. labor, eris.
Ἐπολοφύρομαι. defleo.
Ἔπομαι. μ. ἕψομαι. π. ἕμμαι. sequor. Depon. dat.
Ἐπόμαχοι πραλιῶται. inutiles ad pugnandum milites.
Ἐπομβρία. ας. ἡ. humiditas, imber, ὅταν ἐπάλληλοι ὄμβροι ὦσιν. Opponitur τῇ αὐομβρίᾳ, assidua pluuia & immodica, ἐπὶ enim auget.
Ἐπόμβριος. pluuius.
Ἐπόμενον δή. sequitur.
Ἐπομνίως. pedario more sequendo.
Ἐπόμνυμι. peiero, deiero.

Ἐπομόω. μ. ώσω. π. ωκα. superiuro, adiuro, iusiurandum interpono. Accus.

Ἐπομφάλιον. ο. ὸ. supra umbilicum, umbo.

Ἐπονείδίζω. μ. ίσω. π. ικα. impropero. Accus.

Ἐπονείδισμ. ο. exprobratio, quod obiectatur, ut Citium.

Ἐπονείδιστ. ο. ό. ή. opprobriosus, reprehensibilis, contumeliosus, probris obnoxius.

Ἐπονείδίσως. contumeliosè.

Ἐπονεῖτο. laborabat.

Ἐπονομάζω. cognomino, nuncupo.

Ἐπόπτεύω. obserua, reuertere.

Ἐποποιία. ας. ἡ. uersuum contextus, carminum compositio, carmen. Suid. narrationem interpretatur heroico carmine complexã, & quæ fabulis caret.

Ἐποποιός. ο. ό. uersificator.

Ἐποπτεία. ας. ἡ. inspectio.

Ἐποπτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. specto, sacras res inspicio, quod uerbum Theologi usurparunt. Itẽ pro ἑορτάζω. Aristophan. Ran. μάλαγ' ἐποπτεύειν δοκῶ, ὅταν καταρράσωμαι τοῦ λειτουργοῦ. Bud. Com.

Ἐπόπτης. specularius, Aristot. de Mundo. ἐποπτῆρας φρυτωρεῖν uocat custodes specularios, & excubitores qui faces obseruant.

Ἐπόπτης. ο. ὁ. censor, spectator, ὠμελητὴς καὶ ἔφορος, ut inquit Pollux, id est curator operis. Item rerum sacrarum arbiter. & plus est quàm μύστης. Grego. πόθ' αὖ ἔποις ποθὶ ἱερεῖ καὶ ἱερεῖ κιὰ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; Bud. ibidem.

Ἐποπτικὰ τὰ. dicebantur ultima initiorum ceremonia, neq; enim simul ut initiati erant, spectatum admittebantur: erant autem sacra sacratiora. Bud. ibidem.

Ἐπόπτομαι. uideo.

Ἐποπτύω. sibilo. Neut. absol.

Ἐπορβᾶτ. inuidet.

Ἐπόρχης. tutor, ἐπίτροπος.

Ἐποργάω. irascor, impetuosè feror.

Ἐπορόω. irruo. Neut. datiuo iung.

Ἐπορθυλακίζω. diluculo consurgere.

Ἐπόρκιον. periurium.

Ἐπορόω. hostiliter insilire, accedere.

Ἐπόρσαν. committerent, Iliad. κ.

Ἔπος. εος. τὸ. uerbum, uersus, poëma. Ab ἔπεσθαι, sicut sermo à sequẽdo. & ὡς ἔπος εἰπεῖν. ut paucis dicam, ut paucis perstringã, ut ita dicam.

Ἐπόχιον. τὸ. surculus, palmes. Hippocr.

Ἐποτρύνω. μ. υνῶ. π. υνκα. impello, excito. Accus.

Ἐποτρύνειν. prosternere.

Ἐπουλοῦ ad cicatricem perducere.

Ἐπουλίς. ίδος. ἡ. excrescentia gingiuæ inter denteis, uel paruus abscessus, inquit, Aegineta, circa gingiuas qui nisi solutus fuerit suppuratur.

Ἐπουλωτικά, uocantur medicamenta uel emplastra cicatricem inducentia.

Ἐπουραῖος. α. ὸν. ad caudam pertinens, Bianor Epigrammato graphus lib. 1. ἐπουραῖον δῆγμα uocat morsum caudalem, ut ita dicam, de lupis uiatorem persequentibus loquens.

Ἐπουράνιος. α. ὸν. cœlestis.

Ἐπουρέω. mingo.

Ἐπουριάζω. οὐριζομεῖν τὰ πλοῖα ποιοῦ. Lucianus. Δεήσοιμ ποτὲ ποιητικὸν ἄνεμον, καὶ ἐπουριάζοντος τὰ κατάρτια. Vento obsecundante & aspirante. Bud. Com.

Ἐπουρίσας. insiliente impetu facto.

Ἔπουρος. piscis quidam.

Ἐπουσιῶδες. inseparabile accidens, συμβεβηκὸς ἀχώριστον.

Ἐποφθαλμιάζω. respicio.

Ἐποφθαλμιάω. μ. άσω. π. ωκα. inuideo. Item adnicto mulieri, & nictatiunculis liceor eius amorem, uel ægris oculis aspicio mulierem, ut sit translatio ab oculorum morbo ad morbũ animi, hominis amore capti, & oculos adijcientis mulieri, aut alij rei cuicunque magnopere concupitæ. Cicero uocat cupiditatis oculos adijcio. Neutr. datiuo.

Ἐποχέομαι. inequito, insideo, ὑφηνάθημαι.

Ἐποχέω. μ. ήσω. π. ηκα. ueho. Actiu. accus.

Ἐποχετεία. ας. ἡ. irrigatio.

Ἐποχεύω. τὸ ἐπαναβαίνω, ut animantia ineuntia & coëuntia. Bud. Com.

Ἐποχή. ῆς. ἡ. epoche, assensus, retentio quam inuexit Pyrrho, commentus rationem, qua nihil percipi & cõprehẽdi posse diceret, de qua multis Hãmonius in cõmẽtarijs ad Aristot. Catag. Est etiã gradus planetarũ in zodiaco, Herm. in Plin. & Cælius lib. 1. cap. 15. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων, suppressio mensium; cui cõtraria est ἀποκάθαρσις apud Medicos. Est etiam ἐποχὴ remora, & impetus ruentis impedimentum, atq; inhibitio, quasiq; αὐθολκή. Bud. Com.

Ἔποχον. instratum equi.

Ἔποχος. ο. ὁ. compos, insidens, idoneus equitatui, qui uehitur equo uel curru, & qui uehit. Bud. Com. sessor, μανίας ἔποχος λόγος, apud Eurip. ὁ μανικός, fuirosa oratio.

Ἐποχόμενος. βασαζόμενος. pro uectore, sessore, Herodoto.

Ἐποχώτερος. stabilior.

Ἔποψ. οπος. ὁ. ἀλεκτρυὼν ἄγριος, upupa, spectator. Vpupæ meminerũt Aristotel. & Aelianus. Vide in Chil. Erasmi. Epops cũ cygnis certat.

Ἐποψάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. facio opsonium.

Ἐπόψιμος. ο. ὁ. aspectabilis.

Ἐπόψομαι. uidebo.

Ἑπτά. septem.

Ἑπτάβοιος. ὁ. ἡ. septem pellibus bubulis circunte ctus. Aiacis clypeum sic appellat Homer. Ponitur pro impenetrabili, & inuicto, ut θυμὸς ἑπτάβοιος, Aristoph. Ran. Vide in Chiliadibus Erasmi.

Ἑπτάγραμμον. τὸ. durum, iracundum.

Ἑπτάετης. septennis.

Ἑπτακαιδεκαέτης. septendecim annorum.

Ἑπταμηνιαῖος. ὁ. ἡ. septimestris.

Ἑπτακόσιοι. septingenti.

Ἑπτάπεκτος. denso capillitio.

Ἑπτάπλασιος. ὁ. ἡ. septuplus.

Ἑπτάπλευρον. ὁ. aliqui plantaginē minorē uocāt.

Ἑπτάπλευρος. ὁ. ἡ. septem habens latera.

Ἑπτάποδης. septem pedum.

Ἑπτάπυλος. ὁ. ἡ. ἡ. habens septem portas. Thebarum Bœoticarum epitheton, ad Aegyptiarum differentiam, quæ ἑκατόμπυλοι dicuntur.

Ἑπτάῤῥοος. ὁ. ἡ. septemfluus.

Ἑπτάς. ἀδος. ἡ. ὁ. numerus septenarius.

Ἑπτάσομος. ἑπτάπυλος.

Ἑπτάτονος. septem fidibus constans.

Ἑπτάφθογγος. ὁ. septem neruos habens: aut si fistula, foramina septem.

Ἑπτάφωνος. ὁ. porticus in Olympia, quòd pro una uoce plures reddebat. Vide in Chiliadibus Erasmi.

Ἑπτάχαλκον. ὁ. locus erat intra urbē Atheniēsiū.

Ἑπτάχα, & ἑπτάχῃ. septempliciter.

Ἑπτάχορδος. ὁ. habens septem chordas.

Ἑπτόρωρ. alatus est.

Ἑπτέτης. ὁ. septem annorum.

Ἑπτέτις. ἡ. septennis.

Ἑπτεπεκτος. ὁ. ἡ. bene comatus, qui septies tondi possit. Suid.

Ἑπτήρης. ἡ. nauis septiremis. Bayfius.

Ἑπτισμένος. ὁ. pinsitus & à gluma separatus Aristot. à πτίσσω.

Ἑπτισμὸς φάλαγγος, in Appendice Lexici de uocabulis militaribus, cum latitudo aciei contrahitur, & angustior fit. λεπτυσμός, legendum suspicor, uide infrà.

Ἑπτοημένος. ὁ. ἡ. attonitus, perculsus, & quodam torpore animi captus, stupidus, apud Dioscorid. Manardus male τὴν ἑπτομένος tabefactos interpretatur, quasi à φθοή, ἐφθοημένος.

Ἑπυδρος. ὁ. ἡ. humidus, uuidus. Communiter ἔφυδρος.

Ἑπυθφύτα. superfœtata.

Ἑπύλλιον. ὁ. τὸ. uersiculus, diminutiuū ab ἔπος. usurpatur ab Ausonio.

Ἕπω. curo, tracto, guberno, dispono. Pro dico magis in usu est suū cōpositum, φέπω, maximè apud poëtas, quàm ἕπω. Vide ἕπω. S. ἑαφθη

Ἐπωάζω. μ. άσω. π. ακα. ouis incubo.

Ἐπωασμός. ὁ. incubitus, ut Gaza reddit ex Aristotele.

Ἐπωαστικότερα. τὰ quæ magis incubant.

Ἐπωβελία, siue ἐποβελία. est sexta pars æstimationis litis, pœna calumniosi actoris in iudicijs ignominiosis. continet autem centum minas. Bud. Cō. & de Asse. Item decimæ. τὸ ἐπωβελιαστον. teste Eust.

Ἐπῳδαὶ φαρμάκων. potiones magicæ.

Ἐπῴδης. turpe, ἀνυμνῆς.

Ἐπῳδή. ῆς. ἡ. incantatio, carmen, incantamentū.

Ἐπῴδιον. ὁ. quod odæ accinitur.

Ἐπῳδός. ὁ. ὁ. incantator, & genus carminis, cum singulis uersibus singulæ clausulæ subijciuntur, & quasi accinuntur, cuiusmodi sunt apud Horatium. Item hymnus præter strophen & antistrophon tertius, quem ante deorū aras stantes accinebant deos hymnis celebraturi uti testatur Gal.

Ἐπώδυνος. ὁ. ἡ. dolorosus.

Ἐπάζω. aues aut gallinæ dicuntur, cum ouis incubantes clamant, siue glociunt. Apud Aristoph. ponitur pro κεύθειν.

Ἐπωμαδίον. in humeris.

Ἐπωμίδιον. τὸ. parua ἐπωμίς.

Ἐπωμίς. ίδος. ἡ. chlamis, ceruix, (Gaza ex Aristotele uertit ceruicem) humeri pars exterior proxima brachio, hoc est, pars illa quæ superiecta cō missuræ humeri cum lato scapularum osse ad ceruices intendit, genus uestis breuioris, quod humeris inijcitur, quasi dicas inhumerale, superhumerale, & ἐπωμάδιον βάρος, onus quod humeris imponitur & portatur. Epigr. lib. 1.

Ἐπωμοσία. ἡ. iuramentum quod deferebatur ab eo, qui uel morbum, uel aliam causam iustam, quare ad diem præscriptum in iudicio non apparuerit, prætexebat. (Suidas.

Ἐπώμοτος. ὁ. ἡ. genus iusiurandi, cuius meminit

Ἐπωνία. tributū, quod re aliqua empta penditur.

Ἐπωνομάζω. μ. άσω. π. ακα. cognomino.

Ἐπωνομασός. ὁ. ὁ. cognominatus.

Ἐπωνυμία. ας ἡ. &

Ἐπώνυμον. ὁ. τὸ. cognomen, quod proprio nomini in una & eadē substantia tanquā propriū eius adiectiuū iūgitur, ut φοῖβος ἀπόλλων, ἐνάσιχθων ποσειδῶν. Quid uero differat à Synoninymo & dyonimo. Vide Vrban. Instit. li. 2.

Ἐπώνυμος. gentilis, eiusdem nominis. Et ἐπώνυμοι, heroës Athenis, à quibus tribus sua cognomina acceperunt. his statuæ erectæ fuerunt. Et ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων dicitur ὁ ἄρχων, quod

ab eo annus in fastis denotabatur, ut Romæ à consulibus, & ab eius nomine ἄρχοντες in actis perscribebantur. Bud. Com. Aristophan. interpres, ἐπώνυμον eundem esse putat quem & Demarchum uocant, quod tamen alijs scriptoribus uideo probari.

Ἐπωπάω. inspicio, ἐφορᾶω, ἐποπτεύω.

Ἐπώπισλες. ministri, inspectores.

Ἐπωπίς. ίδος. ἡ. ancilla, assecla, pedissequa.

Ἐπωπίς. ἡ. inspectrix, Cereris cognomentũ apud Sicyonios. Isocrat.

Ἐπωρέω. lugeo, fleo.

Ἐπωριάζω. curo, cogito, solicitus sum.

Ἐπωρύεσθαι. ululare.

Ἐπωρώθησαν. excæcati sunt.

Ἐπωτίδες. αἱ. ligna ex utraque proræ parte prominentia ad modum auricularũ., ut suspicatur Bayfius de re nauali.

Ἐπωϋτόν, pro ἐπ' αὐτὸν. Suid.

Ἐπωφελὴς. utilis.

Ἐπώχετο. inuadebat, ab οἴχομαι.

Ἔρα κς. ἡ. terra. παρὰ τὸ ἐνιερρίζωσθαι. Etym.

Ἐρᾶσθε. cupiebatis.

Ἔρασε. humi ad terram, εἰς. ἔραν.

Ἔρασε. puer, contentio, conuicium.

Ἔραζε. ad terram.

Ἐρᾶα. ramus oleæ, ramentum.

Ἔραμαι. amo, cupio, gestio. Depon. genit.

Ἐρανάρχης. ὁ. ἡ. qui stipibus erogandis præest.

Ἐράνη. ara.

Ἐρανίζομαι. &

Ἐρανίζω. μ. ίσω. σω. ικα. ἔρανον αὐτῶν καὶ συνάγω. Vnde ponitur pro colligere, corrogare, emendicare, Aeschini κατὰ κτησ. & Demosthen. τοὺς φίλους ἐρανίζας. Vbi ab amicis collationem coëgero. Vnde pro conferre, comparare, commodare alicui, apud eundem πρὸς βοιωτ. Bud. Com.

Ἐρανιστὴς. sodalis, socius conuiuij, congerro. uide Athenęũ in uoce ἔρανος.

Ἐρανιστὴς. ὁ coactor indictionalis quẽ & συλλογέα uocant, cuius officium erat cogere eos qui aliquid reipub. debebant id ut soluerent.

Ἐραννός. amabilis.

Ἔραυνον. ὁ. fructus, collatio publica, collecta, symbolum, beneficium, gratia. Vnde ἔρανον τὸν αὐτὸν ἀποδοῦναι. est parem gratiam referre. Erat quoq; Græcis conuiuij species, de quo uide εἰλαπίνη. & Cæl. lib. 14. cap. 47.

Ἔρανος. ex collectione donũ, collatio, collectio, tributum. Item mandatũ, commissum in commune amicis conferre ad cõuiuium instituendum. παρὰ τὸ ἐρᾶν τὸ ἀδιβυμεῖν. Etym. cœna collatitia, ἡ ἀπὸ συμβόλων συναγωγὴ, quæ & θίασος. Eust. Iliad. ρ. uide & Athenæum & stipes que in sympositũ aut cœnã cõmunẽ colligitur.

Ἐρασπὴς. uenator.

Ἐραρτύομαι τὸ ναυλικόν. parandę classi incumbo.

Ἐρᾶσαι. inanire.

Ἔρασις. ιος. ἡ. amatio, digitus pedis.

Ἐρασιχρήματος. ου. ὁ. auarus, pecuniæ desyderio flagrans.

Ἐράσμιος. α. ὁ. amabilis.

Ἐρασὴς. ὁ. ὁ. amator, amicus.

Ἐρασός. amabilis, blandus.

Ἐρασσία. ας. ἡ. amatrix.

Ἐρατεινόω. milito, molestè fero.

Ἐρατνός. ὁ. ὁ. amabilis.

Ἐρατίζω. μ. ίσω. π. ικα. cupio. Accus.

Ἐρατὸς. ὁ. ὁ. amabilis.

Ἐρατώ. ὁος. ἡ. Erato, una Musarum.

Ἐράω. μ. ᾶσω. π. ακα. amo, cupio, appeto. Actiu. genit. Et absolutè positum significat amore captum esse, ut Latinis. Terent. Meum gnatum rumor est amare. Ammonius ἐρᾶν & ποθεῖν distinguit.

Ἔργα. τὰ. fructus, rura. Xenoph. in Vena. τὰ ἔργα ὁλόκληρα μεταθεῖν. transcurrere rura.

Ἔργα γάμοιο. uocat Hom. non modo officia muliebria, cuiusmodi sunt pensum, lanificiũ, quæ fœminis pro sustentanda familia incumbunt: uerum etiam, amorem, congressus, colloquia, τὰ ἔρωτα, τὴν φιλότητα, τὴν ἡμερον, τὴν ὁαρίστὴν, & id genus alia. Eust. Iliad. ε.

Ἐργάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. operor & in genere pro quamcunq; rem facere & obire accipitur. Vnde Xenoph. ἑλλ. 5. est facere opus, id est castra munire, fossam & uallum circundare. Item pro capturas merere, & quæstum corpore facere, ut τὰ ὠνητὴ ἐργάζεσθαι. Demosthen. & ἐργάζεσθαι τὸν βίον, Andocid. Sic ἐργάζεσθαι χρήματα, ἐργάζεσθαι ἐκπορνεῖν, &c. nam idem ferè est quod φιλοκερδεῖν, hoc est, sordidis lucris indulgere. Habet autẽ hoc uerbum utranq; significationẽ, & actiuam & passiuam, ut ἐργάζομαί σε κακὸν, malis te afficio, & ἐργάζομαι ἐγὼ κακὸν, ipse malis afficior. Bud. Com.

Ἐργαζομένη γῆ. terra culta, Theophr.

Ἐργάθω. separo. Accus.

Ἐργαλεῖον. ὁ. τὸ. instrumentum, ferramentum artificium.

Ἐργάνη. ης. ἡ. Minerua, quasi opifex, utpote artiũ inuentrix.

Ἔργανον. τὸ. ἐργαλεῖον. opificum, instrumenta manuaria ἔργανα dicuntur.

Ἐργασία. ας. ἡ. opificium, opera, labor, quęstus, lucrum. Et ad omnia opera accomodatur, sicut ἐργάζεσθαι. Ἐργασία τροφῆς, id est, τέχνις. κατεργασία, Aristot. de Part. anim. 3. Et ἐργασία

θλ γῆς. cultus, subactio. Bud. Com.

Ἐργάσιμος. ν. ὁ. cultus, fabricabilis, ut ἐργάσιμα ξύλα, ligna, quibus utuntur in operibus suis materiarij. Cæl. lib. 13. cap. 48.

Ἐργασίων, ωνος. agricola, apud Aristoph.

Ἐργαστήρ. ῆρος. ὁ. operarius.

Ἐργαστήριον. ν. τὸ. officina. Item fornix. Vnde ἐπ' ἐργαστηρίου καθεῖδται mulier dicitur Demosthenis, quæ prostat, & publicè meret stipem. Bud. Com. Cæl. lib. 13. cap. 48.

Ἐργασιάρχης. ὁ. tabernarius, opifex.

Ἐργασικός. ὴ. ὁ. operarius, operosus.

Ἐργασικώτατος. ν. officiosissimus.

Ἐργασῖναι. αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνασαι.

Ἐργάτης. ν. ὁ. operarius, operator. Vnde ἐργάται, uespæ quæ operantur. Aristot.

Ἐργατίνης. ν. ὁ. agricola.

Ἐργάτις. ιδος. ἡ. operatrix operum ad uiros attinentium, Minerua. Cyrillus. Itē lucrosa & mercedem ambiens, Pindarus, ἁμοῖσα γὰρ ὁ φιλόκερδής πωποτέ ἦν, ὅδ' ἐργάτις, & Callimachus. ὁ γὰρ ἐργάτιν πρέφω τῆς μόσαν, hoc est

Ἐργάω. pro ἐργάζω. (quæstuariam.

Ἐργάτωνδε, & ἐργάωνδε. tuguria in agris, ubi serui quiescunt.

Ἐργεῖται. serui.

Ἐργεωτιστάτης. operum reficiendorum curator.

Ἔργμα. ατος. τὸ. clausura, res, negotium.

Ἐργνύω. arceo, includo, abscondo.

Ἐργοδιώκτης. ν. ὁ. exactor, operis monitor.

Ἐργολαβέω. μ. ήσω. π. ηκα. opus faciendum conduco; operā loco, rem perficiendam suscipio, redempturas facio, & inde lucrum facio, ut redemptores solent, quod genus Cic. sequestres appellat. Hoc etiam uerbo oratores de ijs interpretibus & sequestribus utuntur, qui iudicijs corrumpendis, aut eiuscemodi maleficijs suscipiendis operam suam locant. Neutrum absol. Bud. Com.

Ἐργολαβία. ας. ἡ. merces ex labore, manualis operatio, redemptio operis, & conductio.

Ἐργολάβος. ν. ὁ. operarius, manceps, operarum redemptor. Ἐργόλαβοι quoque dicti sunt sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes, qui compendia sua comparant & consectantur ex alienis dispendijs atque calamitatibus.

Ἐργολαμβάνω. opus assumo, negotium nihil sumo, solicitus sum.

Ἐργομωκῶν. illudens.

Ἔργον. ν. τὸ. opus, factum. Item lucrum, quæstus, usura, Demosth. Significat etiam δυσχερές, ut ἔργον ἦν, difficile erat, Demosth. Sic Verg. Hoc opus, hic labor est. Ἔργα etiam dicuntur segetes & arua, hoc est, τὰ ἐργασιμία, Xenoph. Est etiam officium & functio, ut ἐμὸν δὴ ἔργον δὴ. Hoc mei muneris est, Isoc. Ἔργον πτιεῖδται, est studiosè quippiam aggredi & cōtendere ad efficiendum, Isocr. τὸ ἔργον μιδθόμενος, manceps. Bud. Com.

Ἐργόπους. ὁ. qui urget operas.

Ἔργω. poëticè, mitto, unde deriuatum est ἑκάεργος, qui longè iaculatur, Appollinis epith.

Ἐργώδης. ες. ὁ. ἡ. operosus, durus.

Ἔρδω. facio, sacrifico, ῥέζω. Accus.

Ἐρία. ἡ. lana apud Strab. genere fœminnio profertur: cōmunis aūt ἐρίον neutro genere dicitur.

Ἐρεβεννός. ν. ὁ. obscurus.

Ἐρέβινθος. ν. ὁ. cicer, testiculus. Vnde ἐρεβίνθειος, cicernus. Vide Erasmi prouerbium, Cicernus Bacchus. τὸ ἀιδοῖον. (nea.

Ἐρεβοδιφῶ. palpo in tenebris, scrutor subterra-

Ἐρεβόθεν. è tenebris.

Ἔρεβος. εος. τὸ. erebus, tenebræ, caligo, nox.

Ἐρεγμός. ν. ὁ. siliqua, pabulum ex fabis, aut frugibus comminutis, lomentum. faba fresa fractaq; à Plinio dicitur, quod alica in frumēto, hoc est, ἐρεγ. in fabis, quæ uero mollita & in farinā redacta est, ἄλευρον ἐρέγμινον, à Latinis lomentum fabaceum dicitur, refertur & ad alia legumina radicesq; simili modo fractas.

Ἐρεείνω. interrogo, quæro, duco. Accus.

Ἐρεθέω. irrito.

Ἐρεθίζω. μ. ίσω. π. ικα. irrito, excito. Accus.

Ἐρέθισμα. ατος. τὸ. &

Ἐρεθισμός. ν. ὁ. irritatio, iniuria.

Ἐρεθιστικός. ν. ὁ. irritatiuus.

Ἐρέθω. irrito. Accus.

Ἐρείδομαι, disco, exquiro.

Ἐρείδω. μ. ίσω. π. ικα. firmo, innitor, suffulcio, impetum sustineo, ad finem perduco, figo. Itē συνεστιάζω. Aristoph.

Ἐρείκη. ης. ἡ. arboris fissilis genus, cuius folia sternebant initiaturi erica Gaza interprete.

Ἐρέκιον. τὸ. dulciarum libum. ἴτριον, apud Hipp. Gal. ab ἐρέκω deducit eò quod friabile sit, καὶ εὔθραυστον.

Ἐρεκτός. ν. ὁ. fissus, fresus, unde ἐρεκτά, fresa ut faba. Paus. ἐρεκτὸν πυρόν dicit, τὸν μὴ εἰς ἄλευρον ἀλεσμένον, ἀλλὰ ὥστε δύο ἢ ἑνὸς γεγονέναι, ut annot. Eust. Iliad. ν. hoc est, frumentum molitum quidem, sed nō incretū, ita ut à polline non sint separati furfures, quod uulgaris lingua ἀνεξάλεστον uocat. (ferius, ἐρίκω.

Ἐρέκω. μ. έξω. π. ξα. scindo, circumeo, Accus. In

Ἔρεξις. ιος. ἡ. fissio, fissura, sectio.

Ἔρεο. interroga, ἐρώτησον.

Ἐρέπιον. ν. τὸ. ruder, & ruina.

Ἐρεπίωσις

Ἐρείπωσις. ruina.
Ἐρείπω. μ. ίψω. π. ειφα. cado, diruo. Accuſ.
Ἔρεισμα. ατος. τὸ. culmen, firmamentum, ſuſtentaculum.
Ἐρέω. τὸ. ἔρομαι. interrogo.
Ἐρεύγομαι. oberro.
Ἐρεμνός, pro ἐρεβεννός. ή. ό. tenebroſus, mortalis.
Ἐρεμῶσαι. nauigare.
Ἔρεξεν. fecit.
Ἔρεος. ή. ό. laneus.
Ἔρεπτα. τὰ. alimenta.
Ἐρέπτομαι. μ. ίψομαι. π. ειμμαι. comedo. propriè ad bruta pertinet, quaſi τὸ ἔρας ὅ ὅτι τὸ γῆς αὐαίρεσθαι.
Ἐρεπτῶ. alo.
Ἐρέπω. tego.
Ἔρερος. ή. ſeruitus, mãcipatio, legitur & εἴρερος.
Ἐρεσία. ας. ἡ. remigatio.
Ἐρεσιμέτρα. ἡ. geometria.
Ἐρεθνίη. miniſterium, θρησκεία, cultus.
Ἐρέσσομαι. μ. έξομαι. π. εγμαι. &
Ἐρέσσω. remigo. Depon. abſol.
Ἐρεσσός. ή. urbs Lesbi.
Ἐρεχελέω. μ. ήσω. π. ηκα. uel ἐρεσκελέω. nugor, decipio, inſto, contendo, prouoco, probo, & ignominia afficio, & exprobro, ἀτιμάζω. Libanius in Declamation. inuidioſi. τὴν πενίαν ἐρεχελῶν τὴν ἐμὴν, paupertatẽ mihi uitio uertens ac obijciens.
Ἐρεχελία. ας. nugamentũ, irritatio, prouocatio.
Ἐρέτης. ή. ό. remex, Bayfius.
Ἐρετμόν. ή. τὸ. &
Ἐρετμός. ή. ό. remus. Bayfius.
Ἐρετὸς, pro ἐρατός.
Ἐρετμῶσαι κώπαις ἁρμόσαι.
Ἐρέτρια. ciuitas Euboeæ.
Ἐρετριάζω. cauillor, ludo.
Ἐρέπτω. μ. έξω. π. εχα. ἐρέσσω.
Ἐρευγματώδης. flatulentus, ructus faciens.
Ἐρεύγομαι. μ. εύξομαι. π. εύγμαι. eructo, fremo. Depon. Accuſ.
Ἐρευθεδανόν. τὸ. ſuffrutex, rubeia.
Ἐρευθεδανός. ή. ό. color qui rubrica dicitur.
Ἐρευθής. ruffus, rubicundus.
Ἐρεύθομαι. μ. εύξομαι. π. εύσμαι. rubeo. Depon. datiuo.
Ἔρευθος. ή. ό. rubor, pudor. τὸ ὠδὶ τῶν παρειῶν ἐρευθερόν.
Ἐρευθυάω. rubefio, ἐρευθειῶ.
Ἐρεύθω. μ. εύσω. π. εύκα. rubefacio, rigo. Accuſ.
Ἔρευνα. ης. ἡ. ſcrutatio.
Ἐρευνάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. &
Ἐρευνάω. μ. ήσω. π. ηκα. ſcrutor, excutio. Budeus in Comment.
Ἐρευλικός. ή. ό. ructus mouens.
Ἐρεύω. pro ἐρέω.
Ἐρέφω. μ. ίψω. π. ειφα. tego, orno, corono. Accuſ.
Ἐρεχθεύς. ή. Athenienſis, ab Erechtheo rege.
Ἐρεχθές. ής. ό. ſuffocatus, necatus.
Ἐρεχθόμενος. ή. ό. moleſtia affectus, oppreſſus, cõmotus à uentis.
Ἐρέχθω, & ἐρέχω. μ. έξω. π. εχα. ſcindo. Accuſ.
Ἐρέψιμα ξύλα. ligna tectis concinna, ξύλωσις. Cæl. lib. 13. cap. 48.
Ἐρέω. μ. ήσω. π. ηκα. dico, mandata renuntio, interrogo, ſignifico. Actiu. accuſ.
Ἔρομαι. uolo interrogare.
Ἐρημαῖος. ſolitarius.
Ἐρήμας. aduerbium, nemine prohibente, aut obſtante, indicta cauſa.
Ἐρήμη. ης. ἡ. iudicatio facta cauſa indicta, id eſt altera parte abſente, ut ἐρήμῳ καταδικασθῆναι ἐρήμῳ ἑλεῖν, indicta cauſa damnare. Bud. in Annot. & Com. Ἐρήμη. δίκη, aut una dictione ἐρημοδίκιον, uadimonium deſertum. Vide in Chiliad. Eraſmi, Deſerta cauſa.
Ἐρήμης. aduerb. indicta cauſa, nullo defendente.
Ἐρημία. ας. ἡ. ſolitudo. ἐξ ἐρημίας γεγνόμενον ſecreto factum, & clanculum Luciano.
Ἐρημικός. ή. ό. deſolatorius.
Ἐρημίτης. ή. ό eremita, ſolitarius.
Ἐρήματα. τὰ. pecora.
Ἐρημοδίκιον. τὸ. uide Ἐρήμη. dicitur quum altera parte abſente fertur ſententia apud Iuriſconſ. & ἐρημοδίκιος ἐστὶν ὁ ἐκ μονομερῶς εἰσηγήσεως τὴν καταδίκην ἐφικνούμενος.
Ἐρημοθῶκος. qui ſolus ſuam cauſam agit.
Ἐρημονόμος. in deſerto paſtus.
Ἔρημος. ή. ἡ. ſolitudo, eremus, locus deſertus, & ab hoſtibus uaſtatus. τὸ ἔρημον διδόναι, ſecundum præſentem de abſente, uel contra abſentẽ pronũciare, quod forenſi uocabulo nũc dicitur, dare defectum. Bud. Com.
Ἔρημος. ή. ό. ſolitarius, deſertus, deſolatus.
Ἐρημόω. μ. ώσω. π. ωκα. deſolo. Accuſ.
Ἐρήμωσις. εως. ἡ. deſolatio.
Ἐρημωτής. deſolator, uaſtator, ἐρημοποιός.
Ἐρηρέδαται. ſtabiliti & firmati ſunt, Ionicè fit ab ἐρήρεισαι.
Ἐρηρεῖδαι. firmari, innixum eſſe.
Ἐρητύω. κατασέλλω, ſedo, poſſideo, quieſco, placo, demulceo, cohibeo, ueto.
Ἐρθύρις. ίδος. ἡ. Aeolicè pro ἐρίθυρις, ingens fenestra.
Ἐρι. nihil per ſe ſignificat, ſed in compoſitione dictionũ intenſionem affert, & augmentum.
Ἐριαύχενος. collo elato, uel procero.
Ἐρίβοιος. auguſtus, uenerabilis.

Ἐρείβολος, ὁ. fertilis.
Ἐρεβεμέτης. ὁ. ὁ. magnitonans.
Ἐρέβρομος. ὁ. ὁ. ualde rugiens.
Ἐρεβρύχω, sonorus, πολύηχος.
Ἐρεβώλαξ. ηος. ὁ. ἡ. ἐρείβολος, ferax.
Ἐρεγαύστωρ. ορος. ὁ. uentricosus.
Ἐρείγλωσσος. ὁ. ὁ. γ. abundante, more sonum, pro ἐρείλωσσος, ualde sonans.
Ἐρείγνης. argutus, sonorus.
Ἐρεγμύοι κύαμοι. fresæ fabæ.
Ἐρείγνυω. claudo, abscondo.
Ἐρεθαίνω. & ἐρεθμαίνω. μ. αὐῶ. ὠ. ανκα. contendo, irrito, disco, perpendo, prouoco.
Ἐρεθανάτας. cognomentum Herculis apud Tarentinos.
Ἐρεθανταιοί. οί. Democrito dicuntur contentiosi, & de lana caprina altercantes, quos & uelites Latini uocant.
Ἐρείλωσσος. ὁ. ὁ. ualde sonans.
Ἐρίζω. μ. ίσω. ω. ικα. litigo, contendo, propriè de fundo litem suscipio, περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῶ. Etym. Neutr. Ammonius distinguit à ζηλῶσαι
Ἐρείζω. uiuax.
Ἐρικήρ. ῆρος. ὁ peramabilis, coniunctus, congruus, concors. ἔται ἐρίκηρες, familiares.
Ἐρείκης. ὁ. ὁ. amabilis.
Ἐρικής. ὲς. ὁ. ἡ. magnisonus.
Ἐριθάκη. ἡ. erithaca, quam fert apis cum melle. Gaza apud Aristot. relinquit uocem Græcam.
Ἐριθακίς. quædam arbor.
Ἐρίθακος, & ἐρίθυμος. auis solitaria: quam aliàs silauiam, rubeculã aliàs. Theodorus interpretatur apud Aristotelem.
Ἐριθαλής genus arboris.
Ἐρίθαλος. ὁ. ὁ ἡ. ualde uirescens.
Ἐριθεία. ας. ἡ. contentio, seruitus, concertatio.
Ἐριθεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. seruio, temerè laboro & in uanum. Neutr. datiuo.
Ἐριθυλής. ὲς. ὁ. ἡ. ualde uirens.
Ἐρίθος. ου. ὁ. ἡ. lanam tractans, precio cõductus, messor, agricola.
Ἐρίθυρις. ίδος. ἡ. magna fenestra.
Ἐρικαύη. ης. ἡ. sepes.
Ἐρίκη. ης. ἡ. erica.
Ἐρικίς. ίδος. ἡ. hordeum crassiuscule comminutum, confractumue. Hipp.
Ἐρικυδής. ὲς. ὁ. ἡ. gloriosus.
Ἐρίκω. seco, scindo. Vsitatius est ἐρέκω.
Ἐρικώδης, uel ἐρικνώδης. disruptus.
Ἐρίμη. ἔξοδος. Vide ἐρμή.
Ἐρίμυκος. ὁ. ὁ. ἡ. ualde mugiens.
Ἔρινα. τὰ. grossi ficus.
Ἐρινάζω. caprifico. τὸ περὶ ἀπίω τᾶς, ἡμέροις συκᾶς ὀλόνθους ἤτοι ἐρινεούς. unde culices ficarij subintrant in ficus efficiuntq; ne ab arbore defluant. Eust. ex Pausania. Iliad. π.
Ἐρίνας. ἀδ. caprificus.
Ἐρινασμός. ὁ. ὁ. caprificatio.
Ἐρίνεμος. ὁ. ὁ. uentus procellosus.
Ἐρινεός. ὁ. caprificus. ficus syluestris, oxyt. Cyrill. Plutarch. in uita Romuli, διὰ τὸν ἐρινεόν, καπρίφικον ὑποῤῥωμαίων ὀνομαζόμενον.
Ἐρίνεος. est ipse fructus ficus syluestris. proparoxytonum Cyrill.
Ἐρινός. ὁ. urbs Dorica.
Ἐρινύς. ύος. ἡ. Erynnis, furia. Vide prouerbium in Chiliad. Erinnys ex tragœdia.
Ἐρινύω. indignari.
Ἐρίξ. ἡ. crinis, θρίξ. & superior siue gibba iecinoris pars, qua inuicem fibræ eius separantur.
Ἐρίοδων. ὁ. magnos habens denteis.
Ἔριον. ὁ. τὸ. lana. Gaza apud Aristot.
Ἐριόζυλον. τὸ. nominatur apud Vlpianũ, ut meminit Bayfius. idem nimirum quod lana xylina & gossipium.
Ἐριοπωλικῶς. dolose: quemadmodũ solẽt, qui lanam uendẽtes humectant, quo magis põderet.
Ἐριοπώλιον. τὸ. emporium lanæ.
Ἐρίουνος. ὁ. ὁ. ἡ. &
Ἐριούνιος. ὁ. ὁ. ualde utilis. Epitheton Mercurij. subterraneus, ἐριούνιος πόρος, cuniculus subterraneus.
Ἐριοφόρον. τὸ. apud Theophrastũ, genus est bulbi lanigerũ inter corticẽ & interiorẽ partẽ radicis.
Ἐριόω. laboro, maxime circa lanificium.
Ἐρίπνη. mons, rupes, promontorium, fragmentũ rupis, præcipitium, abruptus locus.
Ἐρίπω τὸ ἐρέπω. Vsitatius est per ε. in medio.
Ἐρηρίδατοι. firmati sunt.
Ἔρις. ίδος. ἡ. lis, contentio.
Ἐριδῶνης. ὲς. ὁ. ἡ. præpotens.
Ἔρισμα. τὸ. fulcimentũ. Item remigium, ἐρετία.
Ἐρισμάραγος. contentiosus, intractabilis.
Ἐρισταφυλος. ὁ. ὁ. ἡ. ex grandi, & generosa uua expressus.
Ἐρισήρ. ῆρος. ὁ. crumena.
Ἐριστής. litigator.
Ἐριστικός. ὁ. ὁ. discrepatiuus, cõtentiosus. Eristici dicebantur philosophi qui primo Megarici ab Euclide Megarense, postremo dialectici dicti sunt. Laërtius. libro 2. in Euclide.
Ἐριστός. ὁ. ὁ. litigiosus.
Ἐρισύβη. ἡ frumenti pestis, squalor.
Ἐρισφάραγος. collo elato, clamosus, μεγαλόφωνος, teste Plutarcho.
Ἐρίσφυρος. ὁ. ὁ. robustus, ualidus, ἐρισθενής. Stesichoro, ἀ σφῦρον.
Ἐριχαλεῦν. ad contentionem incitare.
Ἐρίχυλος. ου. ὁ. cõtentiosus, prõptus ad conuicia.

Ἐ εἰπάρβης. formidolosus. legerem ἐειπαρβής.
Ἐ εἴπιμος. ν. ὁ. pretiosus,
Ἐ εἰφος. ν. ὁ. hœdus. Vide prouerbium in Chili. Anus eriphus.
Ἐ εἴφυλλος. frondosus, multis aut magnis folijs
Ἐ εἴψιμος. ὁ. caduchus.
Ἐ ελιωδλής. ἐος. ὁ. ἡ. lanarius.
Ἐ ειώδλωσμ. dolorificũ, intolerabiles cruciatus inferens.
Ἐ ειώλυ. ης. ἡ. uehemens flatus siue uentus.
Ἐ ειῶπις. ιδος. habens magnos oculos, & propriũ nomen uxoris Anchisæ.
Ἐ ρκάζω. cauillari.
Ἐ ρκατὴ. ἡ. carcer, custodia, pro εἱρκτὴ.
Ἐ ρκεῖος. ν. ὁ. Herceus, Iouis epithetion proparoxytonum cum ει. Cyrill.
Ἐ ρκίτης. custos.
Ἐ ρκος. ου. septum, uallum, munimentum, rete, περίφραγμα, σλῶμα. Cyrill.
Ἐ ρκος. εος. τὸ. circuitus, septum, monile, uallum, rete, propugnaculum.
Ἐ ρμα. ατος. τὸ. inauris, auriũ ornatus. Itẽ lignum quod supponitur naui, ne in terra marcescat. Nonius phalanges Latinè dicit uocari, fustes teretes qui nauibus subijciũtur, saburra, arma nauis; ut anchora, funes & id genus alia, propriè crepido Latinis. Scopulus, Eras. interp. Itẽ ἕρμαζα interpretatur Gal. ἐρείσμαζα, hoc est fulcimẽta adducẽs locũ Hom, ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν.
Ἐ ρμάζω. fulcio. Hipp. usurpauit de fascijs loquẽs, quæ lesam partem & offensam uinciunt ac immobilem tenent.
Ἑρμαθήνη. Mercurij & Mineruæ statua.
Ἑρμαί. stolones, inutiles fruticationes.
Ἑρμαῖα. τὰ. Cretensium festa. referente Polluce, Mercurio dedicata. Cæl. lib. 7. cap. 44. &
Ἕρμαιον. ου. τὸ. lucrum inexpectatum, commune inuentum, res inuenta, refugium. Item acer uus lapidum in uijs, significationes tractę à primitijs in uia positis. Etym.
Ἕρμαιος λόφος. tumulus quidã. Cyrill. proparoxyt. ἑρμαῖος autẽ penã flexum, Mercurialis.
Ἕρμασμα. ατος. τὸ. fulcimentũ. Item fasciæ quæ in uinciendo subijciuntur circũdanturq; ut affectam partẽ immobilẽ teneãt, uidentur ἕρμασματα: uocari ab Hipp. unde & ἑρμάζασιν. id est fulciũt. apud eundẽ, de quo paulò superius.
Ἑρμαφρόδιτος. qui utrunq; habet membrũ tam uirile quàm muliebrẽ.
Ἕρμαξ. κος. sepes, scopulus in mari occultus, agger lapidũ in Mercurij honorẽ in triuijs aggestorum.
Ἑρμάς. idem.
Ἑρμαῖος. ν. ὁ. & Ἑρμεῖος. ὁ. Mercurialis.
Ἑρμέας. poëtice. Mercurius. Vide ἑρμῆς.
Ἑρμή. ἐξοδος. suprà scribitur.
Ἑρμηνεία. ας. ἡ. interpretatio, sermo, explicatio. distinguitur ab ἑρμηνία apud Cyrillum.
Ἑρμηνεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύμαι. interpretor, in significatione passiua.
Ἑρμηνεύς. ἐος. ὁ. interpres.
Ἑρμηνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. interpretor. Accus.
Ἑρμηνία. ας. ἡ. fulcrum lecti. Cyrill.
Ἑρμῆς. ν. ὁ. Mercurius, nuntius. πῆδε τὸ ἔρω τὸ λέγω ἢ πῆδε τὸ εἴρω τὸ ἀγγέλλω ἢ πῆδε τὸ ἐρῶ τὸ ἁρμόζω, δῆλον τὸ δεῦμα ἡμῶν εἶν, καὶ ἕρμα τῶ βίου. Etym. Et quia à cœna surgẽtes Mercurio prolibare solebãt, quasi somni præsidi, ἑρμῶ quoq; pro ultimo potu accipiebãt. Vnde Homer. τῷ θυμάτῳ ἀπηνήλιθον. Cæl. lib. 15. cap. 6. Ἑρμῶ, hymnus est apud Mercurium.
Ἑρμίας. idem quod Ἑρμῆς. per iota scribi debere tradit Chœroboscus in sua Ortographia: & apud Aristotelem sic legitur. uide Etym.
Ἑρμίς. uel ἑρμίν. ῖνος. ἡ. fulcrum lecti, Item tornus, τόρνος.
Ἑρμινία. τὰ. idem.
Ἑρμίον. ν τὸ, &
Ἑρμιόνη. ης. ἡ. templum in Peloponeso Cereri & Proserpinę sacrum, quod asyli uice habebatur si quis eò confugisset.
Ἑρμογλυφεῖον. ει. τὸ. officina sculptorum. Plato.
Ἑρμογλυφός. ἐος. ὁ. uel ἑρμόγλυφος. sculptor Mercurij, statuarius.
Ἑρμογλυφικὴ τέχνη. ars statuaria.
Ἑρμονίς. ἡ. genus est nauis apud Thucydidem à loco iuxta Lacedæmona.
Ἑρμόπαν. Pan, quod ex Mercurio natus sit.
Ἑρμώνδα. τὰ. laruæ quædam & personæ ab Hermone primo earum fictore. Etym.
Ἔρνιον. ν. τὸ. ficus caprifici.
Ἑρνόκομος. hortulus.
Ἑρμώνιος χάρις. Hermonia gratia uel beneficium dicitur, quod nõ ex animi uoluntate sed simulate, ac propemodum coacte & ad simulationẽ amicitiæ collatum est.
Ἔρνος. ν. ὁ. ramus, germen, caro.
Ἑρνώδης. ες. ὁ. ἡ. ramosus.
Ἔρξα. clausi.
Ἔρξεται. pro εἴρξεται. prohibebit.
Ἔρξης, pro ῥέξης faceres, per metathesim. 241.
Ἔρξον. fac, prohibe.
Ἐρός. gratiosus, amabilis.
Ἔρομαι. μ. ἤρομαι. μεσ. ἀόρ. β. ἐρόμην. aliàs ἠρόμην, interrogo, quæro. Item agitor, feror, Euripid. Depon. accus.
Ἔρος. Aolicè pro ἔρως. amor. Tradunt tamen Grammatici, cum ο in bonã partem accipi debere, cum ω uero pro flagitioso amore.

Ἑ῾ορτή. festum.
Ἑρπετά. τὰ. reptilia.
Ἑρπετόδακτος. ὁ. à serpente morsus.
Ἑρπετός. ὁ. serpens, reptilis.
Ἑρπηδών. ὀνος. reptatio.
Ἕρπης. ητος. ὁ. herpes genus ulceris est exedentis, & uicinas quasq; partes inuadentis, quod & formicam appellant, quod supremam cutem quasi urat, & ἕρπετες uocantur tumores quidam è flaua bile originem habentes non dissimiles erisipelati, quod malum si à bile crassa uel acri quæ totam cutem ad carnē usq; exulcerat, fiat, iam ἕρπης ἐσθιόμενος. hoc est, ulceratus cancer qui exedendo & depascendo uicinas partes ad ossa usq; deuorat, Medici duplex faciunt, ἐσθιόμενον & miliare.
Ἕρπις. uinum. παρὰ τὸ ἕρποντας ποιεῖν οὐ πίνοντας ἀμέτρως.
Ἑρπυστικόν. τὸ. reptile, ut Gaza reddit ex Aristot.
Ἑρπύζω. μ. ύσω. π. υκα. uel ἑρπίζω. serpo, repo. Neutr. absol. In præteritis augmentum per ει dipthongum format.
Ἑρπυλλίς. ίδος. ἡ. cicada.
Ἕρπυλλον. τ. τὸ. serpyllum.
Ἑρπυσμός. ὁ. reptio, sonus, grunnitus.
Ἑρπυστικά. τὰ. reptilia.
Ἕρπω. μ. ψω. π. φα. uado, serpo, proprie de uermibus serpentibusq; dicitur, καταχρηστικῶς uero de illis qui tardius incedunt ac negligentius, præsertim apud poëtas. Accipit autē augmentum per ῃ diphthongum. Neutr.
Ἐῤῥαγέως. celeriter.
Ἐῤῥάδαται. apud Hom. rigati sunt, à ῥάζω, irroro.
Ἔῤῥαψ. aries.
Ἐῤῥεῶς. statim, citò.
Ἐῤῥίζωνται. irradicantur, qui in radice manent.
Ἐῤῥινοβοσκός. ὁ. pecorarius, qui gregem pascit. Sophocl.
Ἐῤῥιζωμένη. ης. ἡ. stabilita, radicata.
Ἐῤῥιζῶθαι. radices egisse.
Ἐῤῥικνωμένα. strata, contorta.
Ἐῤῥύεται. apnd Ammoniū distinguitur à ῥύεται.
Ἐῤῥυθμισμένος. numerosus, rythmicus, concinnus.
Ἐῤῥυδιδωμένος. rugatus, rugis contractus.
Ἔῤῥω, Aeolicè, pro εἴρω, quod & φθείρω. pereo, euanesco, pessum eo. Bud. Com.
Ἔῤῥωμαι confirmor, inualesco. ῥωννύω
Ἐῤῥωμένος ἐστέρως, &
Ἐῤῥωμένος. ος. ὁ. ἡ. constans, robustus.
Ἐῤῥωμένως. fortiter, robustè.
Ἐῤῥωσο. uale. Ἐῤῥῶσθαι εἰπεῖν, uale dicere, uale iubere, τὸ χαίρειν ἐάσθαι. Bud. Com. ῥωννύω
Ἔρσαι. οἱ. agni recēs nati & teneri hœdi, subrumi.
Ἐρσᾶος. ὁ. δροσώδης. roscidus.
Ἕρσα. uerna, roscida, tenera.
Ἕρσης. ros.
Ἐρσήεις. εντος. ὁ. roscidus.
Ἐρυγγάνω. eructo: de ieiunis dicitur, ἐρεύγεσθαι uerò de saturis.
Ἐρυγή. ῆς. ἡ. ructus, eructatio. πνεῦμα κρύφιον κατὰ τὴν ζέσιν τῆς τροφῆς ἀποῤῥηγνυμένων τῶν πομφολύγων ἐπὶ τὸ ἄνω διαπνεόμενον.
Ἐρυγκλός. ὁ. ructum ciens, ut raphanus.
Ἐρυγμαίνω. mugio.
Ἐρύγμηλος. ος. ὁ. sonorus, grauiter boans ac mugiens.
Ἐρυγμός. ὁ. bellum.
Ἔρυγξ. sepimentum.
Ἐρύγω. μ. ύξω. π. υκα. mugio. Neutr. absol.
Ἐρυθαίνω. rubefacio.
Ἐρύθεια. ας. ἡ. Erythea insula Geryonæ regia.
Ἐρύθημα. radix quæ Erythrodanum etiam dicitur, qua mulieres faciem pingunt, ἄγχουσα etiam dicta. Suid.
Ἐρυθίβιος. cognomē Appollinis apud Rhodios quoniam ἐρυθίβιον appellant ipsi, quam ἐρυσίβιον alij, id est rubiginem.
Ἐρυθμία τῶν σωμάτων, pro εὐρυθμία. apta compositio membrorum.
Ἔρυθραθάλασσα. ἡ. rubrum mare.
Ἐρυθρῶν. folia papaueris.
Ἐρυθραίνομαι. rubeo, nigresco.
Ἐρυθραίνω. μ. ανῶ. π. γκα. rubefacio. Accus.
Ἐρύθρημα. ατος. τὸ, rubor.
Ἐρυθρίας. ruber, rubicundus.
Ἐρυθριάω. μ. άσω. π. ασα. erubesco, rubore suffundor. Et ad corpus refertur, αἰσχύνομαι uerò ad animum Neutr. absol.
Ἐρυθρινός. ὁ. piscis nomen rubellio, uel rubellus, Gaza interprete. Melius legitur ἐρύθρινος, per υ. quamuis utroq; modo scriptum reperitur apud Aristotel. Idem Gaza erythrinos apud eundem rubros uertit.
Ἐρυθρόδανον. τ. τὸ. color ruber & coccineus.
Ἐρυθροδανώμενον. rubiæ radice tinctum.
Ἐρυθροκάρδιον. τ. rubro corde, hoc est medulla.
Ἐρυθροκόμη. ἡ. mali punici species.
Ἐρυθροπέλας. suggillatio corporis rubens & inflammata, sacer ignis.
Ἐρυθροπόδιον. τὸ. quod habet pedes rubidos.
Ἐρυθρός. ὁ. ruber, coccineus. Bayfius rutilum interpretatur, & ruffum ex Martiale.
Ἐρυθρὸς ῥοῦς. ὁ. rhus obsoniorū, qui & μαγδικός, qui salis loco aspergitur obsonijs, uide in ῥοῦς.
Ἐρυθροτάων, ωνος, anserum genus.
Ἐρυκακέω. μ. ήσω. π. ηκα. traho. Accus.
Ἐρυκανάω, & ἐρυκάω, & ἐρύκω. μ. ύξω. π. ωκα. detineo

tineo, arceo, prohibeo. Accuſ.

Ἔρυμα. ατος. τὸ. caſtellum, liberatio, arx, propugnaculum, munitio, cuſtodia, ab ἐρύω τὸ φυλάσσω, licet hoc uerbum in hac ſignificatione ſit parum in uſu Nazianzenus, μολὶς ἄμ κοὐ τὸ καρτερῶτα τὸν ἔρυμα.

Ἐρύμανθος. ου. ὁ. mons Arcadiæ.

Ἐρυμνός. ή. ὸν. munitus, tutus.

Ἐρυμνότης. τος. ἡ. munitio.

Ἐρυμνόω. ſtabilio, munio.

Ἐρυμνώδης. ſuperbus, moleſtus.

Ἐρύομαι. μ. ύσομαι. π. υσμαι. libero, cuſtodio, obſeruo. Depon. accuſ.

Ἐρύπω τὸ. ἐρύκω.

Ἐρυσάρμας. ου. ὁ. auriga.

Ἐρυσάρματοι. οι. αι. uel ἐρυσάρμαβοι. celeres, curum trahentes.

Ἐρυσίβη. ης. ἡ. rubigo, erugo torrens ſegetes, pruina, Bud. in Annot. Plato 10. de repub. oſtendit proprie dici de ſegetibus, cum inquit, ξύμπαν τὸ σῶμα τι νόσος, σίτου τε ἐρυσίβη, σκπελιὼν τε ξύλις, χαλκῶ δὲ σιδήρου ἰός &c.

Ἐρυσιβώδης. ες. ὁ. ἡ. rubiginoſus.

Ἐρύσιμον. τὸ. irio, trionũ, agreſte naſturtium. alij frugibus annumerant, alij oleribus.

Ἐρυσίπελας. ατος. τὸ. ſacer ignis, ulcus ex bile inflammata, tumor ex bile, uel feruenti & tenui ſanguine, uel bile & ſanguine calidioribus proueniens.

Ἐρυσίπολις. ιος. ἡ. patrona urbis, ab ἐρύομαι & πόλις, τ interiecto more Ionico propter metrũ.

Ἐρυσίσκηπτρον. ου. τὸ. Cyperus herba, quę & iũcus odoratus ſeu anguloſus dicitur, Dioſ. eſt & cõmune nomẽ aſpalatho herbæ, itẽ Verbenacę apud eũdẽ.

Ἔρυσις. ἐρύσσω. pugna.

Ἔρυθς. ſportula, calathus.

Ἐρυσός. ή. ὸν. trahibilis. τὰ ἐρυσὰ ξίφη, ſtricti gladij & exerti.

20 5. 5. 2. Ἐρύω. μ. ύσω traho, poëticũ uerbum, à quo fit ἑρυμός, temo currus. Ab ἐρύω uero inuſitato uerbo, p cuſtodio fit ἔρυμα τὸ φύλαγμα.

Ἔρφος. ου. pellis, Nicãd. qd Iones ſέρφος, uide ibi.

Ἐρχανής. cõpactus, obſtructus, refertus, occupat.

Ἔρχαθ. clauſi erant. Eſt autem tertia perſona à præterito pluſquamperfecto uerbi εἴργω.

Ἔρχατος. φραγμός. ſepes.

Ἐρχατόωνθ. clauſi erant, σωείχονθ.

Ἐρχθόπα. τὸν. in aqua ſuffocatum.

Ἔρχομαι. μ. ελεύσομαι. ἀόρ. β. ἦλθον & ἤλυθον. uenio. Depon. abſol. gaudet hoc uerbum collocari cum participio futuri temporis, ut ἔρχομαι ποιήσων τόδε.

Ἐρχόμενα. τά. futura.

Ἕρψις. ιος. ἡ. reptio, Gaza apud Ariſtotel.

Ἔρω. μ. ἐρῶ. π. εἴρηκα. ἀόρ. paſſiu. ἐρρήθην. dico, precipio. Accuſ. differt ab ἔρρω. Cyrill.

Ἐρωάζω. quieſco.

Ἐρωδιὰς. & ἐρωδιός. ὸς. erodius auis ex ijs quas Romani Diomedeas uocant. Theodor. ardeolam interpretatur apud Ariſtotel. Auguſtinus fulicam. Ciconiam putat eſſe Suidas. aut ciconiæ ſimilẽ, dictamq; quòd in paludibus uerſetur, quaſi ἑλόδιον. Cæl. lib. 8. cap. 4. Erodij meminit etiã Aelianus de Aucupio. Sunt qui mergos ex iſtimant Virgiliũ appellaſſe eas aues quas ἐρωδιὸς Arat. uocauit, ſed fallũtur, imò fulicos uocat.

Ἐρώει. quieſce.

Ἐρωής. fluens, cedens, deſiderabilis.

Ἐρωέω. μ. ήσω. π. ηκα. fluo, moueor, recedo, procedo, retraho, auerto, κυρίως τὸ ἀπὸ τῆς ὁρᾶς ὑποχωρεῖσθαι. Etym.

Ἔρωή. ῆς. ἡ. deſiderium, impetus, ſeceſſus, tractus

Ἐρωμανής. perdite amans.

Ἐρωμένη. ἡ. amica.

Ἐρώμενον. ου. ſcortum.

Ἐρώμενος. ου. ὁ. amaſius, & amicus ſcorti. Accipitur aliquando in bonam partem.

Ἔρως. ωτος. uel ἔρω Attice. ὁ. amor, Cupido. Cæl. lib. 12. cap. 36. Ἔρωτες hymni duo ſunt apud Orpheum. Ammonius diſcernit à πόθος & ἵμερος.

Ἐρωσις. ἐρώμενος.

Ἐρωτάω. μ. ήσω. ω. ηκα. interrogo, peto. Interdũ pro παρακαλῶ. Differt autem à πυνθάνομαι, ut Ammonius tradit, bis in ἐρωτᾷν, & ſemel in ἐρώσησις.

Ἐρώτημα. ατος. τὸ. interrogatio. Erotema, interrogatum, ſchema eſt (inquit Rhom. Aquila) quo utimur, ubi exaceruando aliquid interrogamus, & augemus eius inuidiã, hoc modo: Fuiſti illo in loco? dixiſti ne hæc geſta eſſe? renunciaſti ea, quibus decepti ſumus? Vide πύσμα.

Ἐρωτημαλικός. ή. ὸν. interrogatiuus.

Ἐρώτησις. ιος. ἡ. interrogatio, propoſitio, quęſtio. Ammonius diſtinguit à πύσις & ἀπόκρισις.

Ἐρωτικός. ή. ὸν. amatorius, fœdis amoribus deditus, in amorem propenſus. Ἐρωτικοί etiam dicuntur Venerei hymni. Sunt qui ἐρωτικὸν apd medicos interpretentur furorem ex amore.

Ἐρώτιον. ου. τὸ. imaguncula Cupidinis.

Ἐρωτλιψία. libido.

Ἐρωτλαυεῖν. impacienter amare.

Ἐρωτομανής. ες. ὁ. ἡ. perdite amans.

Ἐρωτομανία. ας. ἡ. furioſus amor.

Ἐρωτοπαιγνίον. Ludus amoris uel opus de Ludo amoris quale ſcripſiſſe Lœllũ refert Auſon. & alios nonnullos cõmemorat Athenæus.

Ἐρωτοπλοέω. in amoris mari nauigo. Epig. lib.

Ἐρωτότροφος. ὁ. ἡ. mater amoris. Veneris epith.

Ἐρωτύλος. ου. ὁ. amatorculus.

Ἐς. in,

Ἐς. in. apud. Bud. Com.
Ἐς ἀεί. ſemper, in perpetuum.
Ἐς αὖ. quouſque, donec.
Ἐς αὔριον. in poſterum.
Ἐς ἀῶ. ad auroram, per unum diem.
Ἐς πλεῖστον. hucuſque.
Ἐς ἑσπέρας. ueſperi.
Ἐς ἡμέτερον. ad noſtras ædes. eclipſis eſt, τὸ πλῆμμα.
Ἐς καλόν. commodè, auſpicatè.
Ἐς νέωτα. in proximum annum.
Ἐς ὅς. donec.
Ἐς ὅτι μάλιστα. ualde.
Ἔς ποτε. quouſq; interdum, quando.
Ἔς τε. donec.
Ἐς τὴν ὑστεραίαν. poſtridie.
Ἐς τί. quouſq; Etym.
Ἐς τὸ ἄνω. ſurſum uerſus.
Ἐς τόδε. id eſt, μέχρι τοῦδε.
Ἐς τὸ πρέον. opportunè, ut decet.
Ἐς τὸ παρόν. in præſens.
Ἐς ὑπερβολήν. ſupra modum, cum exceſſu.
Ἐς. imperatiuus ἀόρ. β. ab ἵημι, mitte.
Ἐσαγείρω. colligo.
Ἐσαεί. ſemper, in perpetuum.
Ἐσαθρέω. intento, intueor.
Ἐσακοντίζω. tela mitto.
Ἐσαλτῶ. inſilijt.
Ἐσάπην, ἀόριστος β. paſſi. à σήπομαι. putrefactus ſum.
Ἐσαφικνέομαι accedo.
Ἐσάωθεν, pro ἐσάωθησαν. ſaluati ſunt.
Ἐσβαίνω. ingredior. ἐσβαίνω εἰς τὴν ναῦν & ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν dixit Thucyd.
Ἐσβάλλομεν. uenimus, Lucian.
Ἐσβάλλω. deuoluo me, immitto, ingredior.
Ἐσβολή. irruptio, inuaſio, ingreſſus, exporrectio.
Ἐσγέτερος. donec.
Ἐσγόνατα τά. palearia.
Ἐσβροφή ῆς. ἡ. impreſſio.
Ἔσει, pro ἔσῃ. Atticè.
Ἐσγεκάδης. intuliſſe.
Ἐσθρπύζω. irrepo.
Ἐσέρχομαι. ingredior.
Ἔσεσθαι λέγειν. dicturum.
Ἐσκγάθετος. admirabilis.
Ἔσκ αὐκρυκώς. ſuſtuleris, Attice. Bud. Com.
Ἐσκγέομαι. refero.
Ἐσκγετής. ὁ. ὁ. dux.
Ἐσκθέω. infarcio, infero.
Ἐδ' ἀ. aliqua.
Ἔδκμα ατος. τὸ. &
Ἐδής. ῆτος. ἡ. ueſtis, ueſtimentum.
Ἔδεσις. poëtice idem quod ἐδής. (accuſ.
Ἐδίω. μ. ίσω. π. ικα. comedo. Neutr. genitiuo uel

Ἐδλός. ὁ. ὁ. bonus, frugi. ὁ εὐθελοντὴς μαχόμενος ἤγεμὼ ὁ αὐδρεῖος cuius contrarium δειλός.
Ἐδ' ὅπη. & ἐδ' ὅπου. alicubi, quando, quatenus. Sic Cicero dixit, Eſt enim quatenus amicitiæ uenia dari poſſit.
Ἔδδρεμ. inſilijt.
Ἔδδος. ὁ. τὸ. ἐδής. ueſtis.
Ἐδ' ὅτε, & ἐδ' ὅτε. eſt quãdoq;, quondã, aliquando, interdum, fortaſſis, ſæpe.
Ἔδω. poëtice comedo. ἐδῶ uerò τὸ φυλόμαι. Neutr. accuſatiuo.
Ἐσία. legatio.
Ἐσιάλλω. emitto.
Ἔσις. ιος. deſiderium, itio.
Ἐσιτήριον. τὸ φὴ μέσῳ αὔλημα.
Ἐσκαμμένα. ſepta, præſcriptus terminus, intra quem pentathli certabant.
Ἐσκεμμένον. animaduerſum, conſideratum.
Ἐσκευάσλαται, pro ἐσκεύασται. apud Herodotũ, τὰ προπύλαια ἐσκευάσλαται, fabricata fuere.
Ἐσκευωρημένος. commentitius, falſus.
Ἐσκιαγραφημένον. adumbratum.
Ἐσκιατραφηκώς. ὑπὸ σκιᾶ τραφεὶς. in umbra enutritus.
Ἐσκιμαλίσαι. medium digitum oſtendere contractis cæteris, ignominiæ cauſa, Suid. & Eraſ. Chiliadibus.
Ἐσκλέω. includo, induco.
Ἔσκλικεν, adhæſit, ἐξήρτηται & ἐνέσκλικεν. Idem apud Nicand. ἐσήρεκται, infixus fuit & ἐσκλήκασι χηλαὶ, infixæ mordicę fuere, apud Nicãd.
Ἐσκλικώς. obſecrans, adhærens.
Ἐσκνᾶδῆς. atterere, radere.
Ἐσκομιδή. commeatus.
Ἔσκον. αὐτὶ τοῦ ἔσκον. eram, Ionicum. Etym.
Ἐσκορόδισμένος. allium olens, qui allium comederit, iritatus. Sumptũ à natura allij ſiue cepæ humores ex oculis prouocantis.
Ἐσκορόδιξας. ὁ. qui plorare fecerit, quòd qui alliũ tractant lachrymari cogantur.
Ἔσκω. poët. ſum.
Ἐσλόν. Doricè pro ἐδλόν. bonum.
Ἐσμαντεύομαι. quæro, male habeo.
Ἐσμάπτεδῆς. altè inquirere Hipp. & ἐσμάσσειν imprimere Bianori Epigr. lib. 1.
Ἐσμός. ὁ. ὁ. examen apum, & hominũ multitudo. Et translatè pro grege ſiue legione ponitur.
Ἐσνέω. εἰσκολυμβῶ. innato.
Ἔσω. induiſſes.
Ἐσοικησάμενος. habitans.
Ἐσόμενος. futurus, poſterus. Etym.
Ἐσοπτροειδές. τὸ. ſimile ſpeculo.
Ἐσοπτρίζω. ſpeculi more effigiẽ reddo. apud Plut.
Ἔσοπτρον. τὸ. τὸ. ſpeculum.

Ἐσόρα. retrò.
Ἐσάθα. insumpsit.
Ἐσαθῆτο. dissectus fuit, perijt.
Ἐσαθυμμένος. condensatus.
Ἐσαίμομαι. accerso.
Ἐσαιμόμενος. ὁ accersitus.
Ἔσαρ. in posterum.
Ἑσπέρα. ας. ἡ. uespera, Et adiectiuè, ut ἑσπέρα δείλη, crepusculum uespertinum. Ammonius distinguit ab ὀψέ. Vide apud ipsum in ἑσπέρα. & in ὀψέ.
Ἑσπέρας aduerb. uesperi.
Ἑσπερινός. ή. ὸν. uespertinus, occiduus.
Ἑσπέριος. ία. ιον. occidentalis.
Ἕσπερος. ου. ὁ. uesperus, stella occidentalis.
Ἔστε. dicite.
Ἕσομαι. sequor. Depon. datiuo.
Ἕσετο. sequebatur.
Ἔσω. dico.
Ἔσρως. ὁ pro ἔρως. antiqui dixerunt.
Ἕσσαι. indutus es.
Ἐσαμεν. dormiuimus.
Ἔσαν. pro ἦσαν. erant,
Ἕσσται. indutus est.
Ἕσσυν. indutus erat.
Ἔσσεαι. Doricè. erit.
Ἔσεαι. αὐτὶ τοῦ ἔσεται ποιητικῶς. Etym.
Ἑστιούχος. ὁ. rex propriè apum.
Ἐστί. es, est, poëticè.
Ἔστο. γὲ ἐνδυσάμενοι. induti sunt.
Ἐστόμενος. poëticè, futurus, posterus. Etym.
Ἔστος. uestis.
Ἐστοῦνται. uincuntur. ἐστοῦσθαι, uictum esse. Herodotus.
Ἔστυμαι. motus sum, impulsus sum.
Ἐστυμένως. studiosè, certatim.
Ἐστωθέντες. uicti.
Ἔστῶντο. repellerentur, uincerentur.
Ἔστω. licebit.
Ἐς' οὗ. quousque, donec.
Ἔσταμεν. steterunt.
Ἐστεχυωμένος. ον. ὁ. spicatus.
Ἔστε. donec.
Ἐστεφανῶται. coronatum est.
Ἔστη. stetit, sedatum est. ab ἵστημι. aor. 2. ind.
Ἑστήκω. μ. ἑστήξω, & ἑστήξομαι. permaneo, constanter sto, perennis sum, existo.
Ἑστῆμος. interim.
Ἑστήκεικε. hæret.
Ἑστήξασι. existant.
Ἑστία. ας ἡ. focus, lar, Vesta παρὰ τὸ ἕζεσθαι, quod prima domos ædificarit. Vel παρὰ τὸ ἅμα, quoniam ubiq; coleretur, simulachraq; eius sedentis habitu struerētur. Cic. de Nat. deorum. Nam Vestæ nomē à Græcis, ea est enim quæ ab illis ἑστία dicitur: uis autem eius ad aras & focos ptinet. Cæl. lib. 8. cap. 38. ἑστίας hymnus est apud Orpheum. Vide βωμός in Ammonio.
Ἑστιάδες. αἱ Vestales uirgines.
Ἑστιάομαι. epulor, conuiuium agito.
Ἑστίασις. ιος. ἡ. epulatio, conuiuium.
Ἑστιάσεια. ἡ. epulatio, & exhibitio conuiuij, cœnaculum.
Ἑστιάτωρ. ορος. comestor, conuiua, qui alium ad conuiuia uocat, conuiuij dominus. Ammonius distinguit à δαιτυμών.
Ἑστιάρχος. custos domus, Iupiter.
Ἑστιάω. μ. άσω. π. ακα. conuiuio excipio, conuiuia celebro, cibum præbeo, ἑστιῶ σε, sicut δύω χῶσε: & ἑστιῶμαι ἐγώ, sicut ἐνωχῶμαι. Trāslatè uerò ponitur pro oblectari, reficere, & cum genitiuo construitur. Plato de Repub. lib. 9. ἑστιᾶν λόγων καλῶν τὴν σκέψεων, Pascere & satiare animum disputationibus honestis. Synes. cum datiuo, τὴν ἑστία κυβερνάτης τοῖς λόγοις, oblecta eorum animum. Bud. Com.
Ἔστιν. aliquando, licet, est.
Ἔστιν οἷς. quibusdam.
Ἔστιν οἵ τινες. aliqui. οὐκ ἔστιν οἵ τινες, nulli. οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ. nulla est causa. Bud. Com.
Ἔστιν ὅν τρόπον, &
Ἔστιν ὅπως. quodāmodo, quadantenus. Bud. Cō.
Ἔστιν ὅτε. aliquando.
Ἑστινοῦν. alicubi, aliquando.
Ἔστιν ὅς. aliquos.
Ἔστιν ὡς. ὁ ἔστιν ὅπως.
Ἑστιοπάμμων. paterfamilias: Cæl. lib 8. cap. 38. Dorica lingua & Aeolica, teste Polluce lib. 1.
Ἑστιοῦχος. ὁ. ὁ. patronus domus, conuiuij dominus & rex appellatur. ἑστιάτωρ.
Ἔστο. indutus erat.
Ἐστομώθη. aperiebatur, ἀνοίχθη.
Ἐστοναχίζετο. ingemiscebat.
Ἐστρουθίγα. strauit.
Ἐστός. plenus.
Ἑστρουθισμένα. lanariæ herbæ radice curata.
Ἔστω. sit, esto, ὑπαρχέτω, εἴη. Etym.
Ἔστω κύρια τὰ κειθέντα. quod arbitri statuerunt, id semel ius ratumq; esto. Verbū iuris est, quo significabant se nolle in aliud maius iudicium prouocare. Bud. Com.
Ἔσωρ. ορος. ὁ. instrumentum illud quod inseritur temoni, quo totum iugum retinente, currus ducitur, paxillus q. in summo temone præfigitur, cui annulus inijcitur, & iugi lora obligantur, ut iugum retineant, sic Aristophan. alij curuaturam uel circinatā foramen iugi, quod iumentorū ceruicibus aptatur. Item πρῶτος κείκος

κείνος τοῦ ῥυμοῦ, (ubiq; apud Eustath. τύλος pro κείνος legitur in manuscriptis exemplaribus.) Item cuneus, ἥμβολος, clauus. Eustat. Iliad. ω.

Ἐσύθη. motus est cum impetu.

Ἐσφάγη. iugulatus est.

Ἐσφηκωμένα. constricta.

Ἐσφοιτᾶν. ingredi.

Ἐσχαλκῶν. uas æreum.

Ἐσχάρα. ας. ἡ. conceptaculum ignis, focus, relicti ab igne carbones. Item durities & ueluti crusta, qua obducuntur uulnera. Cælius libro 16. cap. 48. Vide βωμὸς apud Ammonium. Item ara cespititia. Aristoph. labrum pudendi muliebris in Equitib.

Ἐσχαρῶς. ῶος. ὁ. qui foco præest in naui. Bayf.

Ἐσχάριον. thuribulum.

Ἐσχαρὶς. ίδος. ἡ. focus, craticula, coquinarium instrumentum, facula.

Ἐσχαρίτης ἄρτος. panis clibanites, hoc est, in clibano coctus.

Ἐσχαρόω. more ignis crustam inducere.

Ἐσχαρός. piscis quidam.

Ἐσχαρωτικός. ὴ. ὸν. obducens crustas.

Ἐσχατιά. ᾶς. ῆς. ἡ. extremitas. Latè autē patet. nam ἐσχατιὰς uocabant agros & prædia ab urbibus semotiora, quasi in finibus sita cuiusq; territorij, Aristot. Polit. 7. Significat etiam locum abstrusum, & recessum extimum, Synes. Bayfius pro solitudine posuit. Apud Homer. Iliad. 9. significat τὰ μέρη τῶν ὁμόρων γειτονοῦντα. Item extremum ordinem & remotiorem à principatu, Dionys. Præterea oras & extrema cuiusque rei, Aristid. in Xerxe. Bud. Com.

Ἐσχατιάω. μ. άσω. π. ακα. sum extrema in parte.

Ἐσχατόγηρως. decrepitus.

Ἔσχατος. η. ον. extremus, summus, nouissimus.

Ἐσχάτως. summè, extremè, nouissimè, hoc est, ἄκρως, ut ἐσχάτως φιλόσοφος.

Ἔσω. intrò, ut ἔσω εἰσέρχομαι. Vide ἔνδον apud Ammonium. Tamen ἔσω σέγης, & ἔσω δόμων poëtis est pro ἔνδον.

Ἔσω. induisses.

Ἔσωθεν. intrinsecus, intus.

Ἐσωματώσασθαι. introducere.

Ἐσωπή. ῆς. ἡ. aspectus.

ΕΤά. uera, bona.

Ἐτάζω. μ. άσω. π. ακα. scrutor, examino.

Ἑταῖρα. ας. ἡ. amica.

Ἑταιρεία. ας. ἡ. sodalitas.

Ἑταιρεῖος. sodalitius, quo cognomine olim Iouem colebant, ut sodalitij iuris disceptatorem. Bud. in Annot. Est apud Aristotelem hoc nomen circa finem libelli de mundo.

Ἑταιρίζω. μ. ίσω. π. ικα. societatem ago.

Ἑταιρέω. μ. ήσω. π. ηκα. scortor, luxurior, immoderate & dissolute uiuo. Etymol. ἑταιρεῖ μὲν ἀπὸ ἔρασθαι, πορνεύεται δὲ ἀπὸ τοῦ τυχόντος. Thom. Mag.

Ἑταίρη. socia.

Ἑταίρησις. ἑταιρεία.

Ἑταιρεία. societas.

Ἑταιρίδιον. ου. τὸ. meretricula.

Ἑταιρίζω. μ. ίσω. π. ικα. adiutores & socios assumo.

Ἑταιρίς. ῆ. scortum.

Ἑταιρικός. ὴ. ὸν. meretricius, effœminatus, πασχητίας.

Ἑταιρίστριαι. αῖ. tribades, meretrices.

Ἑταιρίτης. ῆ. scortator. Antocides.

Ἑταῖρος. ου. ὁ. sodalis, adiutor, συναύτης. hoc nomine propriè dicūtur qui eadem ætate, eadem uitæ consuetudine actioneq; inter se diu uixerunt. Vide Etym. & uentus ἑταῖρος τῷ διαπλοΐζομένῳ esse dicitur, quādo operam dat nauigantibus. Eustath. Iliad. ν. Et ἑταῖρος esse potest, qui non sit tamen φίλος. Sic Matth. 26. dominus noster ad Iudam loquens, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; Sodalis qua de causa ades? Non tam amicum quàm sodalem appellans. Vide Ammonium in ἑταῖρος & in φίλος.

Ἑτερόω. muto, altero.

Ἑτάνυν. uere.

Ἑταιρία. amicitia, sodalitium.

Ἕταρος. ου. ὁ. socius, amicus, pro ἑταῖρος.

Ἔτασις. extensio, lege ἔκτασις.

Ἐτασμός. inquisitio.

Ἐταστρίμυθος. ὁ. qui de suis malis diuinat. alio nomine ἐγγαστρίμυθος dicitur, de quo suprà.

Ἐτεωτῶς. uerè, ἀληθῶς.

Ἔτεα. pro ὅπλα, arma.

Ἐτέθησαν. obediuerunt.

Ἐτεθρίωται. apparatum est, & inuolutum, à similitudine edulij ficulnis frōdibus inuoluti, quæ θρία dicuntur.

Ἔτειος. ου. ὁ. anniculus.

Ἐτεκτήνω, fabricasti, secunda persona aorist. medij à τεκταίνομαι. in Epigram. Gr.

Ἐτελέσθην. perfectius.

Ἐτελίς. ῆ. piscis quidam apud Aristot. Gaza Græcam uocem relinquit.

Ἐτελόμισθος. qui perfectam mercedem accipit.

Ἐτεοβουτάδαι. οἱ. familia erat apud Athenienses magna & illustris, ex qua sacerdotes constituebantur, à Bute sacerdote quodam deducta origine, authore Suida, & Etym.

Ἐτεοδμῶες. οἱ. fideliter seruientes.

Ἐτεόκρητες. οἱ. à prima origine in Creta nati, ueri Cretenses. Etym.

Ἐτεόν. uerè, propriè, recens.

Ἐτός ὁ. ὁ. uerus. παρὰ τὸ ἐὸς, ἢ παρὰ τὸ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Etym.

Ἐτρεκλής. ἐς. ὁ. ἡ. uicissim, modò huic, modò illi fauens, pollens. Epitheton uictoriæ, alternans uerti potest, uel alteri parti potiores tribuere. Vide in Chiliad. Eras.

Ἔτρε ἄπλα. aliqua quædam.

Ἐτρεγκεφαλᾶν. desipere, Aristoph.

Ἐτρήμερος. uicissim, & mutuas sortes habentes, per dies uariatas.

Ἐτρήμερος. alternis diebus uiuēs, ut Tyndaridę.

Ἐτρήρεα. ambigua.

Ἐτρήρωμι, pro ἐτρέρα.

Ἑτρογενεῖς πράξεις. apud Diodorum Siculum, res gestæ aliarum nationum.

Ἑτρογενῆ μόρια. τά. partes dicuntur medicis instrumentales è similaribus (ὁμοιομερῆ uocant & ὁμογενῆ μόρια) conflatæ.

Ἑτρόδοξος. ον ὁ. hæreticus, alieniora à communi opinione sentiens.

Ἑτροθαλής. πᾶς puer cui alter tantummodo parens est reliquus, ut ἀμφιθαλής, cui uterque: ἑτροθαλές quoque dicuntur, quibus unus idemque est pater, sed diuersis sunt orti matribus. Eustath. Iliad. χ.

Ἑτρογενής. alienigena.

Ἑτρόγλωσσος. ον ὁ. diuersilinguis, qui alterius est linguæ.

Ἑτρόγναθος. ον ὁ. edax, modò in hanc, modò in illam mandibulam cibum transferens, inexplebilis, utrisq; mandibulis auidè comedens, duro ore. Etym. Vide in Chiliad. Eras.

Ἑτρογνώμων. ον. ὁ. ἡ. discors.

Ἑτροδιδασκαλῶν. diuersa docere, diuersis doctoribus uti.

Ἑτροδοξία. praua opinio.

Ἑτρόζυγῶν. iugum ducere cum alienigena, aut cum diuersæ sectæ homine coniungi.

Ἑτρόθρος. alienigena, & ἑτρόθρους per crasin.

Ἑτροῖον. alternatim, diuersè

Ἑτροῖος. ον. ὁ. alternus, diuersus.

Ἑτροιόω. muto, altero. Vide μεταβάλλεσθαι in Ammonio.

Ἑτροίωσις. quando de alio in aliud corpus fit transmutatio, ut Niobe in lapidem mutata. Vide ἀλλοίωσις in Ammonio.

Ἑτρόκλινής ὁ. decliuis.

Ἑτρόμαλλος. ex altera parte uillosus, cui opponitur ἀμφίμαλλος. Vide Bayfium de Re uest.

Ἑτρομάχαλος. uestis dicebatur seruitijs dicata, cui opponitur ἀμφιμάχαλος. Ab axillis sic dicta, quas μαχαλλας uocant.

Ἑτρομόλιος ὁ. quo alter duntaxat accedit. Et ἑτερομόλιος δίκη, causa dicitur, quæ ab altera duntaxat parte agitur. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ἑτροπροσωπικός. ὴ. ὁ. diuersæ personæ.

Ἑτροπροσωπῶ. persona differo.

Ἑτροῤῥεπής. in alteram partem uergens.

Ἑτροῤῥεπῶ. & ἑτροῤῥοπῶ. ad alterā partem flecto, instabilis sum.

Ἕτρος. ον. ὁ. alter. Vide Ammonium distinguentem ab ἄλλος. Ἑτέραν τρέπεσθαι, aliò deflectere. Bud. Com.

Ἑτερόσε. aliò, ἀλλόσε.

Ἑτερόστοιχος. ἀσύμφωνος.

Ἑτερόστομος. ον. ὁ. phalanx, à frontis diuersitate appellata. Vide in Appendice lexici de uocabulis militaribus.

Ἑτερότης. τος ἡ alteratio.

Ἑτεροῦσιος. alius, diuersus.

Ἑτερόφθαλμος. ὁ qui altero priuatus est oculo casu aliquo: μονόφθαλμος uerò, qui nunquā præter unum habuit oculum, uelut Cyclops apud Homerum. Ammonius. cōfunduntur tamen.

Ἑτεροφυὲς. alibi enatum, diuersæ naturæ.

Ἑτερόφυλος. alienigena.

Ἑτεροφωνία. ας. ἡ. diuersitas uocis.

Ἑτερόω. μ. ώσω. π. ωκα. altero. Accus.

Ἑτέρωθεν. aliunde, ex altera uel alia parte.

Ἑτερώνυμα. τά. uocabula, quæ circa idem subiectum diuersitatem significant, ut ascensus & descensus.

Ἑτέρωσε. aliò.

Ἑτέρωσις. ιος. ἡ. alteratio.

Ἐτέτυκτο. extiterat.

Ἔτυξε. fecit, struxit.

Ἑτεωνεῖ. uera loquitur. & ἐτεώνιον, uerum.

Ἕτης. ον. ὁ. ciuis, coætaneus, socius, necessarius, familiaris. παρὰ τὸ ἔος, οἷον. ὁμοέτης. ἢ παρὰ τὸ ἐτεόν. τοτέσιν ἀληθὴς φίλος. Etym. unde illud ὦταν, pro ὦ ἔταν, amice.

Ἐτησίαι. οἱ. Etesiæ uenti, qui certo anni tempore flant, uenti anniuersarij, ab ἔτος. Gel. libro 2. cap. 22. Etesijs aliquādo uehementer flantibus, adeò ut fruges corrumperent, Empedocles iussit excoriari asinos, factisque utribus eos collibus & montium uerticibus admoueri ad compellendos flatus: cessantibusq; uentis ab euentu rei κωλυσανέμας uocatus est, Laertius lib. 8. in Empedocle.

Ἐτήσιος. ον. ὁ. annuus, anniuersarius.

Ἐτήτυμος. ον ὁ. uerus pro ἔτυμος, ἀληθής.

Ἔτι. etiam, etiamnum, iterum, adhuc, amplius, postea, in posterum, deinceps. εἰσέτι pro eodem.

Ἔτλε. insuper.

Ἐτίσιον. paruus annus, Synesio.

Ἔτι καὶ νῦν. adhuc.

Ἔτι μὴν. hucusq;, adhuc, etiam præterea.

Ἐΐ μόνον. tamen modò.
Ἐΐ δίνων iam uerò, atq; etiam.
Ἐπίθεν, ἐπίθεις, ἐπίθει. apud Synes. & Homerum. pro ἐπίθλω, & cætera. Bud. Com.
Ἐπίκλω. pario.
Ἐτνήρυσις. pulmentũ cum lacte, uel cochleare.
Ἔτνος. ου. τὸ. faba elixa, fresum uertit Gaza: eduliũ è leguminibus fractis fresisq; cõcinnatum, interpretatur Gal. τὸ ἐκ τῶν ἐρεχθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδροπῶν σκευαζόμενον.
Ἑτοιμάζω. μ. άσω. π. ακα. paro, promptum, paratũ & expeditum reddo. Accus.
Ἑτοιμος. η. ον. paratus, promptus, propensus.
Ἑτοιμασία. ας ἡ. &
Ἑτοιμότης. ητος ἡ. promptitudo, alacritas.
Ἑτοίμως. promptè, paratè, parato animo, alacriter, incunctanter.
Ἔτος. ους. τὸ. annus, paroxytonum.
Ἑτός. incassum, friuolè, oxytonum, Cyril.
Ἐτυμηγόρος. ον. ὁ. ἡ. ueridicus, apud Orpheum, & ἐτυμογόρος.
Ἐτυμολογία. ας. ἡ. dictio est composita ab ἔτυμος uerus, & λόγος, sermo, uel locutio. quasi uerilo quium, ut Cicero interpretatur: uel notatio, quod rem de qua prædicatur, notam faciat, ut inquit Boëtius. Alij originationem interpretantur, ut Fabius tradit.
Ἐτυμόδρυς. ueriquercus, roboris siue quercus species, quæ glandes cæteris suauiores gignit, propriè robur, quasi uera quercus.
Ἐτυμος. η. ον. ἡ. &
Ἐτυμώνιος. uerus.
Ἐτύμως. uerè.
Ἐτύχθη. effectus est.
Ἐτώσια. incassa, stolida, uana.
Ἐτωσιοφρονος. ον. ὁ. ἡ. &. ἐτώσιος. ον. ὁ. iners, inutilis, stolidus, inanis. Homerus, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Telluris inutile pondus.

Εὖ. bene, fortiter, pulchre. παρὰ τὸ ἐΰς. Etym. Ammonius distinguit à καλῶς. Itẽ rectè bene, utiliter, hoc est, ὀρθῶς, χρησίμως.
Εὗ. sui, αὐτοῦ, uel αὐτῆς.
Εὐάμπελος χώρα. uitifera regio. Strab.
Εὖ δράφειν. bene agere.
Εὖ οἶκω πεπαιδεύμαι. doctus sum, ἄριστα πεπαιδεύομαι. sicut εὖ οἴκοι χρημάτων, pro πλούσιος ὄντ' ἱκανῶς.
Εὖ βουλεύειν. boni consulere.
Εὖ οἶδε. uel nihil, uel utique (inquit Bud.) significat, Lucian. Διχομυοίμιν αὖ εὖ οἶδ' ἐπ' αὐτοῖς. Idem est autem quod Ciceroni, mihi crede.
Εὖ μάλα. scite admodum, commodum, optimè.
Εὖ οἶδα. certo scio.
Εὖ πάσχειν. beneficium accipere, cui opponitur εὖ ποιεῖν.
Εὖ ποιῶν. ut debebat, ut par erat. Bud. Com.
Εὖ πράττειν, & χαίρειν. auspicia sunt epistolarum. Vsurpantur, & ad earum finem indifferenter. Bud. Com. Hanc salutationem Plato suis epistolis præponebat, teste Laërtio lib. 3.
Εὖα. pro ἔα. Item, εὖα uocis hirci imitatio, qua uoce hirci cum puteum saltantes relinquunt, utuntur. Suid.
Εὐαγγελίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. &
Εὐαγγελίζω. μ. ίσω. π. ικα. nuntio. Dicitur autem εὐαγγελίζω σοι, uel per accus. εὐαγγελίζω σε, quod inuẽtu rarissimum inquit Cristodulus, sed creberrimum ac usitatissimum uidere licebit datiuo iunctum.
Εὐαγγέλιον. ου. τὸ. bonum, faustumque nuntium, & bona nuncia donans, afferens. Etym. Vndè & Apostoli usurparunt hanc uocem pro gratiæ illius diuinæ mortaliũ generi exhibitæ per Christum annuntiatione. Ponitur quoq; pro præmio, quod dari solet lætum afferenti nuntium. Homer. Odyss. ξ. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et apud Isocrat. εὐαγγέλια θύειν. pro sacrificio quod fiebat pro rei feliciter gestæ narratione. Sic Cic. ad Attic. O suaues duas epistolas, quibus euangelia deberi fateor.
Εὐαγγελιούμενος. renuntiaturus.
Εὐάγγελος. Mercurius.
Εὐάγεια. τὸ. fas.
Εὐαγής. ές. ὁ. ἡ. purus, sacer, pius, sanctus. Huic opponitur ἀναγής. Εὐαγὴς τὰς χεῖρας, qui homicidio manus non cõtaminauit. Bud. in Annot. & Com. & εὐαγέστατος λαμπρότατος. splendore fulgentissimus, lucidissimus. Aristot. de cœlo loquens in libro de Mundo, & εὐαγὲς opponitur θολερῷ. quod Plato Timæo satis ostendit cũ inquit, τὸ μὲν εὐαγέστατον τὸ ἀέρος ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος, τὸ δὲ θολερώτατον, ὁμίχλη καὶ σκότος.
Εὐάγκτος. ον. ὁ. ἡ. mobilis, agilis.
Εὐάγκαλος. ον. ὁ. facilis complexu aut portatu.
Εὐαγρία. ας. ἡ. prospera captura, opima præda.
Εὐαγωγά. τά. quæ facilè reijciuntur & execrãtur.
Εὐαγωγός. ὸν. ὁ. ductilis, docilis, facilis ductu, ut riuus tractabilis. Bud. Com.
Εὔαδε. pro ἤδει, ἔαδεν, & Aeolicè per pleonasmum εὔαδε, placuit. Etym.
Εὐαδής, & εὐάης. placidus, tranquillus.
Εὐάδρον. τὸ. aëris bonitas & clementia, Strab. πρόσεστι δὲ καὶ τὸ εὐάερον ἐκεῖ.
Εὐάζω. lugeo, lugendo insanio, παρὰ τὸ οὖιος εὐάζω κατὰ συγκοπὴν. βακχεύλικον δὲ ἐπέρημα καὶ ἐπίφθεγμα. Etym.
Εὐαής. bene & salubriter spirãs, salubri uẽto. Ety.

Εὐαίρεϛος. ον. ὁ. ἡ. facilis expugnatu.
Εὐαισθησία. ας. ἡ. uis maior sentiendi.
Εὐαίσθητος. ον. facilè sensilis.
Εὐαλαζονεύοντες. οἱ. ad iactandum apti.
Εὐαλλοίωτον. τὸ. ex facili mutabile, alteratu facile dicuocant, ad imitandum promptum cõtrarium ἀνεξαλλοίωτον quod ægre commutatur.
Εὐαλῶς. facilè.
Εὐάλωτος. ον. ὁ. ἡ. facilis captu, ignarus.
Εὐαναγνωστον. τὸ. legibile.
Εὐαναστατος. ον. ὁ. digestu facilis, ad distribuendum in membra facilis & aptus.
Εὐανάκλατος. ον. ὁ. qui facilè pacari potest, reuocabilis.
Εὐαναλήπτος. facilis apprehensu.
Εὐαναστρεπτος. confutabilis.
Εὐανδρία. ας. ἡ. generositas, pulchra uis.
Εὔανδρος. ον. ὁ. bonos uiros habens.
Εὐάνεμος. ον. ὁ. ἡ. uentosus.
Εὐανθέστατος. suaue olens.
Εὐανθής. ἐς. ὁ. ἡ. εὐθαλής, ὡραῖος, floridus. oxytonum Cyrill. sed Εὐάνθης. ὁ. paroxytonum proprium est uiri.
Εὐάνιος placidus, Doricè pro εὐλίνιος.
Εὐάντης. ον. ὁ. ἡ. obuius, expositus, item propitius. Rheæ etiam est epitheton. Etym.
Εὐαντυξ. υγος. ὁ. ἡ. habens pulchros axeis.
Εὐαπαντασία. ας. ἡ. comitas.
Εὐαπήγητος. ον. ὁ. facile penetrabilis.
Εὐαπαθεῖς. οἱ. propensi ad patiendum.
Εὐαπόβατος. ον. ὁ. facilem descensum habens.
Εὐαπόδεικτος. ον. ὁ. manifestus, bene demõstratus.
Εὐαπόλυτος. ον. ὁ. absolutus, liber.
Εὐαρέσκεια. placabilitas, placidè cõposita mens.
Εὐαρεσκέλιος. ον. ὁ. &
Εὐάρεστος. ον. ὁ. placidus.
Εὐαρεστοῦμαι, & εὐαρεστῶ. hilariter affectus sum, placide me habeo. Plutar. εὐαρεστήσειν αὐτῷ τῷ διαπτῆ ὑμῶν διαγωγῇ. Libens acquiesceret, & hilariter comprobaret. Bud. Com.
Εὐάρτης. bene compositus.
Εὐαριθμητος. ον. ὁ. ἡ. existens in numero bonorũ, numeratu facilis, non multus, paucus.
Εὔαρκτος. ον. ὁ. bene adstrictus, Aeschyl. ἐν πνίαισι δ' ἔχεν εὔαρκτον σύμα.
Εὐαρμόζω. conuenio, congruo.
Εὐάρμοστος. ον. ὁ. ἡ. congruus.
Εὐαρμόστως. congruè, aptè, concinnè.
Εὐαρχίζεσθαι. primitias facere.
Εὔαρχος. ον. ὁ. rex, princeps, apud Lycoph. ἐν τῷ εὐάρχου μύλῳ.
Εὐασήρ. ῆρος. ὁ. Bacchi epitheton, ab εὐοῖ, quæ bacchantium uox est.
Εὐαρξέστερος. ον. auctior.

Εὐαυξής. ἐς. ὁ. ἡ. auctilis, procerus.
Εὐαφής. ἐς. ὁ. ἡ. qui facile tangi potest, molliculus, tener.
Εὐάφορα. facilia aspectu.
Εὐαφῶς. aptè, apposite, contactu aptum, Lucian. Harmonide.
Εὐβάστακτος. ον. ὁ. ἡ. facilis portatu.
Εὐβάσυνης. ἡ. ouatio.
Εὔβιος. ον. ὁ. compos, uitæ facilioris.
Εὐβιόβοτος. ον. ὁ. cui uictus facilis.
Εὐβιώτατος. qui abunde uiuit.
Εὔβλαπτος. ον. offensioni expositus.
Εὐβοᾶ. pro εὐβοέα. Attici dicunt.
Εὔβοια. ας. Euboea, insulæ & urbis nomen.
Εὐβοιεύς. ὁ. Euboeensis.
Εὐβοϊκὴ καρύα. ἡ. nux Euboica, iuglans.
Εὐβοσία. ας. ἡ. pabuli ubertas.
Εὔβοτος. ον. ὁ. ἡ. fertilis, pinguis, terra apta pascuis.
Εὐβουλεύς. ὁ. Pluto.
Εὐβουλία. ας. ἡ. bonum consilium, sana consultatio. hanc Plato dicebat ex eruditione, multarumque rerum peritia & experimento contingere. Laërtius lib. 3.
Εὔβουλος. ον. ὁ. ἡ. prudens, consultus.
Εὔβρωτος. ον. ὁ. ἡ. bene comestibilis.
Εὐβύοικος. ον. domibus abundans, ἀεὶ κατ' εὐβύοικον dixit Euphorion, pro urbe populosa & frequente, ἀ βοεία, id est, domus, lingua Mesapiorum.
Εὐγάλακτοι. bene nutriti.
Εὖγε. euge. Laudantis autem uox est, exultantis, & assentientis, siue cõgratulantis, Latinis quoque in usu.
Εὔγαιος, siue εὔγαιον. τὸ. locus bonæ terræ
Εὐγένεια. ας. ἡ. uel εὐγενεία, Ionicè. nobilitas, generositas, ingenuitas. Sic Cic. Acad. Theophrastus autẽ uir & oratione suauis, & ita moratus ut pręse probitatẽ quandã & ingenuitorẽ ferat.
Εὐγενής. ον. ὁ. nobilis, generosus. ab εὖ & γένος. Item barbatus, iubatus, uillosus. nã uillos non nunquam γένειον uocant.
Εὐγενεῖς. τὸ. εὐγένεια.
Εὐγενής. ἐς. ὁ. ἡ. generosus, nobilis, cui & patria & genus ac natales illustres sunt.
Εὔγεως. ὁ. ἡ. Atticè. &
Εὔγεων. ον. τὸ. pro εὔγαιος. fertilis, pingue solum
Εὐγηρία. ας. ἡ. commoda senectus, quieta.
Εὐγηράτος. uenerabilis, senex.
Εὐγλωσσία. ας. ἡ. eloquentia.
Εὔγμα. ατος. τὸ. iactatio, gloria.
Εὐγνωμονέω. μ. ήσω. π. κα. beneuolus sum, fidẽ bonam agnosco, bonæ fidei sum.
Εὐγνώμων. consentaneum, gratum.
Εὐγνωμοσύνη. ης. ἡ. εὔνοια. gratitudo, animi beneuolentia

uolentia, æquitas, & æquanimitas animi, candor, & probitas, & ea uirtus, quæ beneficium & fidem bonam agnoscit.

Εὐγνώμων. ονος. ὁ. gratus, benignus, simplex, æquus & bonus uir, uir bene sentiens, qui personis, rebus, causis, & modis omnibus accõmodata iudicia exercet

Εὐγνωμόνως. benignè, cãdidè, animo grato & æquo, patienter.

Εὔγνωστος. ον. ὁ. & δύγνωστος. bene notus, notabilis.

Εὐγόνατος. geniculatum, internodios habens.

Εὐγονία. ας. ἡ. bona generatio.

Εὔγονος. ον. ὁ. uis moderata.

Εὐγώνιος. figura rectum habẽs angulũ, uel quod ad rectum angulum figuratur.

Εὐδαιμονέστατα. felicissimè.

Εὐδαιμονέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum felix.

Εὐδαιμονία. ας. ἡ. felicitas, diuitiæ, fortuna prospera, ὃ εὖ τὸ δαίμονα ἔχειν, secundum Platonẽ. δαίμονα ὀνομάζει τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικόν.

Εὐδαιμονίζω. μ. ίσω. π. ικα. beatifico, beatũ dico. Dicitur autem εὐδαιμονίζω σε τὸν πόλιν, & εὐδαιμονίζω σε τὴν πόλιν, Atticè pro, Hoc nomine felicem te iudico. Prisc. lib. 28. & Bud. Com.

Εὐδαιμονιστοί. οῖ. philosophi quidam sic dicti. Laërtius lib. 1.

Εὐδαιμονισμός. ὁ. felicitas.

Εὐδαιμονιστέος. ὁ. fortunatus existimandus.

Εὐδαίμων. ον. ὁ. ἡ. felix, fortunatus, diciturq; propriè de animi bonis.

Εὐδιάλλακτος. placabilis, conciliabilis.

Εὐδίπανα. τὰ. quę sunt facili sumptu & modico

Εὐδίπανος. ὁ. ἡ. liberalis.

Εὐδιαρκής. ὁ. acutè uidens.

Εὐδίεινος. ὁ. bene ad meridiem situs, clarus, tranquillus.

Εὔδενδρος. ὁ. syluosus.

Εὔδεσκε. dormiebat, Iliad. χ.

Εὔδηλος. ὁ. perspicuus.

Εὐδία. ας. ἡ. tranquillitas, serenitas.

Εὐδιάβολος. ὁ. ἡ. dignus calũnia, facilis calũniatu.

Εὐδιαδέτως. spacijs interpositis.

Εὐδίαυλος. fenestra in naui per quã egeritur sentina: Sic dicta quod serenitatem admittere uidetur: detorquetur & pro muliebri pudendo.

Εὐδιάτρητος. ὁ. facilè scissilis, citissimè penetrans, pellucidus.

Εὐδιάτυτος. ὁ. penetrabilis, facile penetrans. ἀ διαιτάω τὸ, διανύω, apud Dioscorid.

Εὐδιακέμβυνος. ὁ. beneuolus.

Εὐδιάλλακτος. ὁ. ἡ. facilis reconciliatu.

Εὐδιάλογος. affabilis.

Εὐδιάπνοοι. οῖ. quibus libera corporis est transpiratio, apud Medicos.

Εὐδιάστατος. ὁ. ὁ. facilè expositus prædæ.

Εὐδιάφθορος. ὁ. ὁ. facilè corruptibilis.

Εὐδιαφόρητος. est cui facile succi perspirabili cũte digeruntur, quibus contrarij sunt, δυσδιαφόρητοι. Bud. Com.

Εὐδιάχυτος. ὁ. diffusu facilis.

Εὐδικία. ας. ἡ. iustitia.

Εὐδίνητος. ὁ. ὁ. ἡ. agitabilis, facilis motu.

Εὔδινος. ὁ. ὁ. facilis uersu, placidus.

Εὐδίοδος. ὁ. ὁ. accessibilis, facilis transitu.

Εὐδιόπτος. ὁ. ὁ. ἡ. perspicuus.

Εὔδιος. ὁ. ὁ. ἡ. serenus, tranquillus, expositus aëri.

Εὐδιῶν. ὁ. humidus, udus.

Εὐδιόω. tranquillus sum, & serenus.

Εὔδμητος. ὁ. ὁ. ἡ. bene fabricatus.

Εὐδοκέομαι. μ. ήσομαι. commendabili opere me Deo probo.

Εὐδοκέω. μ. ήσω. π. ηκα. bene afficior, seu bene affectus sum erga aliquẽ, & bene ei uolo, cupioque. Diodor. ὅτος εὐδοκήσας τοῦ ξένου. Beneuolentiæ affectu propensus erga hospitem suum. Singularis cuiusdam affectus hæc uox est, intimè propensum animũ exprimẽs, quemadmodum patris uoluntas est, qui in filio, quem summopere probat, unicè sibi placet. Sic Lucæ 3. σὺ εἶ ὁ υἱός μου, ὁ ἀγαπητός, ᾧ σοι εὐδόκησα. Tu es filius meus, filius inquam dilectus, in te animo meo obsecutus sum. Peculiare est diuinis literis. Item delector, ut in Psal. Holocaustis non delectaberis, εὐδοκήσεις. Approbo, sic mihi uisum est, probo, idq; nõ quouis modo, sed bene & ex animo. Nam & ea quæ probamus & facienda censemus, δοκεῖν ἡμῖν dicuntur. Accipitur apud Lysi. αὐτὸ τὸ εὐδοκιμεῖν, hoc est, probari, & existimatione clara esse. Bud. Com.

Εὐδοκία. ας. ἡ. placentia, bona uoluntas, beneplacitũ. Gregor. de Christo. ἐκείνα τῆς εὐδοκίας, ταῦτα τῆς ὀρθοδοξίας, Illa spontaneam & consentientẽ, propensamq; animi affectionem, hęc potestatem declarant. Sic quod deo perplacuit, εὐδοκία τοῦ θεοῦ dicitur. Vnde Ecclesiast. 1. εὐδοκία αὐτοῦ, πίστις καὶ πραότης. Et ad Ephes. 1. προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ, Qui nos in adoptionem designauit per Iesum Christum in seipso, pro affectu propenso uoluntatis suæ. Et Ecclesiast. 18. ἐὰν χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου εὐδοκίαν τῆς θυμίας, Si animo tuo indulseris pro affectu procliui cupiditatis. Bud. ibidem. Ad Deũ propriè refertur, non enim aptè dixeris εὐδοκίαν hominis erga deum.

Εὐδοκιμέομαι. &

Εὐδοκιμέω. μ. ήσω. π. ηκα. probus habeor, nomẽ assequor, clarus fio, magni fio, bene audio, ser-

ἀγραμμῶ significat. Polyb. ἐνθέασι ἢ τὰς τόπων σκιὰς ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν. Sic ἐπ' εὐθείας εἶν, directè stare, Aristot. Significat etiam rectum tramitem, hoc est, εὐθυωρίαν. Lucian. κατὰ τὴν εὐθείαν ἀφικνούμενος. Bud. Com.

Εὐθεῖαν. rectà, ἀπηρέμα.

Εὔθειος. ὁ. familiaris, obuius, εὐόμιλος.

Εὐθηνία. ας. ἡ. incolumitas, prosperitas. Vide εὐθληνία.

Εὐθήνεια. ἡ. εὐθληνία.

Εὐθεράπευτος. ον. ὁ. ἡ. cultu facilis, sanabilis.

Εὐθέρισμον. ου. τὸ. messu facilè. Plinius libro 12. capite 25.

Εὐθὲς. uerè, & rectè in sola sacra scriptura usurpatũ reperitur inquit Christodulus, à masculino εὐθεός, cum apud alios εὐθὺ reperiatur.

Εὐθετίζω. ὦ. εὐθετῶ, ἀλήθειαν λέγω.

Εὔθετος. ον. ὁ. ἡ aptus, opportunus, & εὔθετα, bene contenta Hippoc. dixit, ubi de cruribus loquitur.

Εὐθετῶ. compono, digero, concinno, suo unum quodq; loco colloco & condo, rectè dispono. Accipitur & absolutè pro aptus sum & quadro, cohæreo, congruo, & accommodus sum, ut εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι. Ad omnia utilis est & apposita. Bud. Com.

Εὐθεώρητος. ον. ὁ. ἡ. quem facilè contemplamur.

Εὐθέως. confestim. Vide εὐθὺς in Ammonio.

Εὔθυκτος. acutus, καλῶς ἠκονημένος.

Εὔθηλος. ἡ. mammosa.

Εὐθυμοσύνη. ης. ἡ. ordo, dispositio apta, cõcinna rerum digestio, condecens rerum descriptio.

Εὐθήμων. bene factus, quadrato corpore & eleganti pulchrè cõpositus, concinnus, aptè compositus.

Εὐθλωδμαι. &

Εὐθλωέω. μ. ήσω. π. ηκα. abundo, exupero, bona sum habitudine, glisco, (ut Columellæ uerbis utar) hilariter uiuo, lætor, εὐκμορῶ. Neutr. datiuo. Ioseph. libro 6. εὐθλωεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, Felix est illis partus. Dicitur & εὐθρωέω pro eodem. Bud. Com.

Εὐθλωία. ας. ἡ. abundantia, annona, magna rerum affluentia quas terra profert. εὐθρωία, superius.

Εὐθήρατος. ον. ὁ. ἡ. facilis uenatu.

Εὔθηρον. τὸ. feris scatens. Strab. 14.

Εὔθικτος. facilis tactu.

Εὐθοῖνος. ον. ὁ. splendidus in conuiuijs.

Εὐθορύβητον. ον. τὸ. facile consternabile.

Εὐθορύβητος πρὸς οὐ συκοφάντας. mitis tolerantia erga calumniatores.

Εὔθριξ. ιχος. ὁ. ἡ. bene comatus.

Εὔθραυστος. ον. ὁ ἡ. facile contusilis, fragilis, friabilis. Plutarch. εὔθραυστος ὕλης, Aptus ad uulnera imprimenda clauus.

Εὐθροβής. ὲς. ὁ. ἡ. stridorem edens.

Εὔθροος. sonorus. εὔηχος.

Εὔθρυπτος. ον. ὁ. mollis, effœminatus, delicijs solutus, delicatus, fragilis Luciano de fictilibus uasis loquente.

Εὐθύ. aduerbium, rectà. ut εὐθὺ τῆς πόλεως, Rectà ad urbem. & εὐθὺς quidem temporis est, εὐθὺ uerò loci. Vide Ammonium.

Εὐθυβολεῖν. recte eijcere, emittere, πλεονάκις ἐξ εὐθείας.

Εὐθυβολία. ας. ἡ. recta directio.

Εὐθύβολος. ον. ὁ. rectus iactus, proparoxyt. Cyrill.

Εὐθυβόλος. ον. ὁ. ἡ. recte iaciens, paroxytonum. Cyrillus.

Εὐθυγλυκεῖα. ας. ἡ. dulcis radix, quæ & σκυθικὴ dicitur.

Εὐθύγλωσσος. ον. ὁ. uerax.

Εὐθύγραμμος. ον. directilineus.

Εὐθυδήμων. ονος. ὁ. simplex, popularis.

Εὐθυδικεῖν. dicitur quasi pede collato, & recto certamine confligere: collatis causæ firmamentis, quasi signis ambigere & litigare, rectà causæ caput petere, Demosth. Bud. Com.

Εὐθυδικία. recta intentionis depulsio, iusta & plena recusatio, quod fit cum is qui in iudicium uocatus est, nulla præscriptione fori, aut alia exceptione summatoria utitur, nec litis expediendæ diuerticulo. Vnde εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, de qua Bud. ibidem.

Εὐθυδρομεῖν. recto cursu contendere.

Εὐθυγνώτρος. ον. ὁ. cui uestimentum rectum.

Εὐθυθάνατος. ον. ὁ. letalis.

Εὐθυεπία. ας. ἡ. rectiloquium.

Εὐθύκαυλος. rectìcaulis.

Εὐθυκρέων. obesus.

Εὐθύληπτος. comparatu siue captu facilis.

Εὐθυλογῶ. recte & propriè loquor.

Εὐθυμαχία. ας. ἡ. tumultuale bellũ & repentinũ.

Εὐθυμέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. &

Εὐθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. lætifico, alacri animo sum, & gaudio perfusus. Accus. Bud. Com.

Εὐθυμήσλης. ὁ. ἡ. gratiosus.

Εὐθυμία. ας. ἡ. lętitia, iucunditas, recta animi constitutio, animus terrore liber, ἀκακία. Vide χαρὰ in Ammon. Epicurus (apud Laër. lib. 9.) finem esse dicebat, rectũ quietumq; animi statum, quam εὐθυμίαν uocat, quæ ut quidam oblique interpretantur, non idem sit quod uoluptas, uerum secundũ quã animus magna tranquillitate constantiaq; beatus est, dũ nullo metu, nulla superstitione, aut alia quauis perturbatione agitatur. Eãdem & ἀνεσὼ appellat à bonitate constantiæ, multisq; nominibus alijs.

Ἐ῞υθυμος. ον. ὁ. lætus, alacer,
Ἐυθυμοσύνη. ης. ἡ. lætitia.
Ἐυθυμόταλα. bono animo.
Ἐυθυμότερος. ον. ὁ. alacrior.
Ἐυθύμως. auidè.
Ἐυθύφ γάλλια. exuperat fertilitate.
Ἐυθύνεσθαι, & κρίνεσθ, & iudicium subire & culpas, fraudesq; iudiciorum suorum & actorum præstare. Hoc nunc syndicari uocant: & Cicero rationem uitæ & magistratus gesti reposci: siue quod in magistratu quisq; gesserit, edere & exponere quod apud Cēsores fiebat: Cæsar causam dicere, Ea res (inquit) ut est Heluetijs per indicium enuntiata, moribus suis Orgetorigem ex uinculis causam dicere coēgerunt. Dicitur etiam ὀυθύνας διδόναι, hoc est, repetundarum pecuniarum iudicio subijci. Bud. in Annot. & Com.
Ἐυθύνη. ης. ἡ. iudicium, pœna, actio, examen. Vnde ἐυθύνας διδόναι, sic dicitur, ut δίκην διδόναι, id est, pœnā pendere, & rationem reddere. Qui enim in ratione reddenda damnabātur, postea pœnam luebant. Quare ἐυθύνη utrunq; significat, scilicet ἐξέτασιν καὶ ζημωρίαν. Ἐυθύνας ὄφλειν. damnari repetundarum. Bud. in Annot. & Com.
Ἐυθῦναι. etiam nomen magistratus apud Atheniens es à quo animaduertebatur in eos qui in rebus publ. administrādis delinquebant & ὀύθυνοι iudices qui in eo magistratu decem erant.
Ἐυθύνι. obtemperans.
Ἐ῞υθυνος. ον. ὁ. & ἐυθυντήρ. ῆρος. ὁ. & ἐυθυντής. rector, gubernator.
Ἐυθυνὸς. ον. ὁ. directilis. Dicuntur enim Aristoteli τὰ ἐυθυντὰ, ὅσων σωμάτων δύναται ζμῆκος εἰς ἐυθύτητα ἐκ πολυφερείας μεταβάλλειν, hoc est, illa quarum longitudo in rectitudinem è complexu mutari potest, quod si cōtra è rectitudine in complexum mutentur, iam καμπτά, dicentur, huius generis sunt, arundo, uimen. Aristot.
Ἐυθύνω. μ. υνῶ. π. υγκα. propriè significat quod prauum & obliquum est corrigere. ab ἐυθὺ rectū. Vnde fit ut pro moderari, corrigere, regere ponatur. Item redarguere, reprehēdere Gregor. μήτε ἡμᾶς ἐυθύνητε τῇ ὑψηλοτόνῳ φωνῇ, Nolite nos reprehendere ob uerbum altius elatum. Item damnare, multare, ut ἐυθύνθη, Thucyd. de Pausania damnato. Item postulare, reum facere, δίκειν, κρίνειν. Plut. in Cic. πεζοδίκαις ἐζῆς μανίλιον ἐυθύνων κλοπῆς. Item εἰς ἐξέτασιν ἄγω, hoc est, alicuius gesta inquiro, & quæstionem de eius administratione exerceo, uel exercendam curo. Bud. Com.

Ἐυθυονείρια. rectum somnium.
Ἐυθυόνειροι. rectè somniantes, ariolantes.
Ἐυθυόνυχος. qui est rectis unguibus.
Ἐυθυοδία. ας. ἡ. cursus, & ductus rectus.
Ἐυθυπλοία. ἡ. rectus in nauigando cursus, Strabo lib. 14. quod aliàs τὸ ἐπ' ἐυθείας πλεῖν dicit.
Ἐυθυπορεῖν. meatuum rectitudinem habere, rectà transire.
Ἐυθύπορος. qui recta transit.
Ἐ῞υθυρις. ινος. ὁ. habēs nasum iustæ proportionis.
Ἐυθυῤῥημονέω. μ. ήσω. π. ηκα. rectè loquor. Neut.
Ἐυθυῤῥήμων. ονος. ὁ. ἡ. rectiloquus.
Ἐυθύς. statim. differt ab ἐυθύ. Ammonius: item ab ἐυθέως. idem.
Ἐυθύς. ἐος. ὁ. rectus. Ammon, distinguit ab ὀρθός.
Ἐυθυσκοπεῖν. rectè aspicere.
Ἐυθυτενής. ές. ὁ. ἡ. directus.
Ἐυθύτητα. τῶν. directam proceritatem.
Ἐυθήτης. ητος. ἡ. iustitia, æquitas.
Ἐυθύτριχοι. quibus simplices & promissi capilli, & non crispi.
Ἐυθυφερής. ές. ὁ. ἡ. in rectum tendens.
Ἐυθύφλοιος. ἡ. recticortex, species roboris.
Ἐυθυωρεῖν. rectà ire, recta linea progredi. Bud. Cō.
Ἐυθωρία. ας. ἡ. rectitudo, proceritas, ductus, rectus, rectæ lineæ porrectio, rectus trames.
Ἐυθύωρον. recto tramite, κατ' ἐυθεῖαν.
Ἐυθύωρος. ον. ὁ. rectus.
Ἐυθυώτης. ητος. ἡ. ἐυθυωρία.
Ἐυΐατος. ον. ὁ. aptus ut curetur, uel aptus ad curationem accipiendam.
Ἐυιλατεύω. placidus sum.
Ἐυίλατος. ον. ὁ. placidus.
Ἐ῞υιος. ον. ὁ. Euius, Bacchi nomen.
Ἐυίππη. ης. ἡ. Euippe Chironiæ filia, quam in equam conuersam scribit Euripid.
Ἐ῞υιππος. ον. ὁ. ἡ. equitatu præstans, bonos equos producens.
Ἐυκαής. τὸ. quod facile flagrat.
Ἐυκαθαίρετος. ον. qui facile funditus deleri potest.
Ἐυκάθυμος. magnanimus, intrepidus, præsenti animo.
Ἐυκαιρέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum opportunus, uaco alicui rei, mihi uacat hoc agere Bud. Com.
Ἐυκαιρία. ας. ἡ. opportunitas, occasio, tempus opportunum.
Ἐ῞υκαιρος. ον. ὁ. ἡ. opportunus, tempestiuus.
Ἐυκαιρόμαι. copiosus sum, abundo, Athenę Bud. Comment.
Ἐυκαλλεῖν. quiescere.
Ἐυκαμία. ας. ἡ. facilitas, uel ἐυφημία, cum quis bene loquitur. à κημός frænum, sicut ἀχάλινον στόμα. effræne os, maledicentia, & stultitia molestum alijs. Doricum est.

Εὐκαμπής. ές. ὁ. ἡ. &
Εὔκαμπτος. ον. ὁ. flexus.
Εὐκαμψία. ας. ἡ. inflexus, flexibilitas.
Εὐκάπλωτος. ον. ὁ. caducus.
Εὐκαρδίως. aduerb. bono animo.
Εὐκαρπία. ας. ἡ. fructuum prouentus.
Εὐκαταγώνιστος. ον. ὁ. ἡ. facilis uinci.
Εὐκατάλλακτος. ον. qui facile conciliatur.
Εὐκατάμακτος. facilis, exudabilis labor.
Εὐκαταπρηνής. aridus, uſtu idoneus.
Εὐκαταπτωτος. ον. ὁ. debilis, caducus.
Εὐκαταπρόχαστον. τὸ. Strabo libro 14. γεώργια μεγάλα καὶ εὐκαταπρόχαστα, excurſionibus faciles campos, uel curribus patentes uocat.
Εὐκατάβριχος. procliuis.
Εὐκαταφορία. procliuitates.
Εὐκατάφορος. propenſus, procliuus, præceps, cliuoſus.
Εὐκαταφόρως. procliuiter, præcipitanter.
Εὐκαταφρόνητος. ον. ὁ. contẽptibilis, deſpiciendus.
Εὐκάτεκτος. ον. ὁ. ſubiectus, facilis retentu.
Εὐκατέργαστον. ſuperatu facile, digeſtibile, quod ad perfectum cito perducitur. Vnde εὐκατέργαστος γῆ Theophr. terra, quæ facile aratur, & ſubigitur. Bud. Com.
Εὐκατηγόρητος. ον. ὁ. facile reprehenſibilis.
Εὐκέαστος. ον. ὁ. ἡ. facilis ſcindi, inflammabilis, ſiccus. Cupreſſi epitheton, εὔκλαστος, ut interpretatur Euſt. deducitur autem à κεάζω.
Εὐκέλαδος. ον. ὁ. ἡ. bene ſonans, concinnus.
Εὔκεντρον. bene aculeatum, epitheton ſcorpij apud Archiam lib. 1. Epigr.
Εὔκερως. ον. ὁ. ἡ. pulchra habens cornua.
Εὐκέφαλος. præditus egregio capite.
Εὐκηλία. ας. ἡ. quies.
Εὐκηλήτορα. ας. ἡ. quietem concilians.
Εὔκηλος. ον. ὁ. ἡ. quietus, ſecurus, taciturnus, aptus.
Εὐκινησία. ας. ἡ. agilitas corporis.
Εὐκίνητος. ον. ὁ. facile mobilis.
Εὔκλεια. ας. ἡ. gloria, bona fama, celebritas. Eſt & Deæ nomẽ, cui apud Bœotios & Locros in foro quolibet ara ſtatuaque dicata fuit. Plærique hanc Dianam putabant, nonnulli Herculis filiam. uirgo hæc è uita migrauit. Vnde ſponſi ſponſæq; priuſquàm nuptiæ conficerentur, ex more illi rem diuinam obibant.
Εὐκλειής. ές. ὁ. ἡ. inclytus, celebris.
Εὔκλειον. illuſtra, nobilita, gloriam adfer.
Εὐκλεῶς. glorioſe, ἐπιφανῶς.
Εὐκλής. bene clauſus, munitus.
Εὐκληρία. ας. ἡ. felicitas, hæreditas, εὐκληρία.
Εὔκληρος. ον. ὁ. ἡ. felix.
Εὐκλύζεσθαι. bene audire, εὐδοξάζεσθαι.
Εὔκναπτος. ον. ὁ. bene paratus.
Εὐκνήμις. ιδος. ὁ. bene ocreatus, armis cõſpicuus. ἀπὸ τῶν κνημίδων. Et ſynecdochicè proceru, eleganti corpore. Frequens Homero epitheton Græcorum.
Εὐκοίλιος. ον. ὁ. faciens bonam aluum.
Εὐκολία. ας. ἡ. facilitas, promptitudo.
Εὐκολίνη Hecate, per ἀντίφρασιν, apud Callimachum. Etym.
Εὔκολος. ον. ὁ. ἡ. lubricus, facilis, ſimplex, promptus.
Εὐκόλυμβος. urinandi peritus, apud Alciphr.
Εὐκομιδής, &
Εὐκόμιστος. ον. ὁ bene curatus.
Εὔκομος. bene nutritus.
Εὐκοπία. ας. ἡ. εὐκολία.
Εὔκοπτος. ον. ὁ. ἡ. εὔκολος, facilis.
Εὐκοσμία. ας. ἡ. decorum.
Εὔκοσμον. τὸ. modeſtia.
Εὔκοσμος. ον. ὁ. perornatus.
Εὐκόσμως. rectè atq; ordine, decorè.
Εὐκράδιος. εὐσύμαχος.
Εὐκρατής. ές. ὁ. ἡ. temperatus.
Εὐκραμής. ές. ὁ. ἡ. εὔκρατος.
Εὐκρᾶς. pro εὔκρατος. bene temperatus.
Εὐκρασία. ας. ἡ. tẽperies, mediũ temperamentũ.
Εὔκρατος. ον. ὁ. temperatus.
Εὔκρεκτος. ſonorus.
Εὐκρίνεια. ας. ἡ. diſtinctio, puritas.
Εὐκρινής. purus, facilis, non confuſus, in bonum ordinem redactus.
Εὐκρυφής. ές. ὁ. ἡ. facile ſe occultans.
Εὐκταῖος. ον. ὁ. optabilis, optandus, optatus.
Εὐκτέον. optandum eſt, Platoni in libro de legibus, in frequentiori tamen uſu eſt in numero multitudinis εὐκταῖα. reperitur & εὐκτέον per ε in penultima.
Εὐκτήμων. ονος. ἡ. locuples.
Εὐκτήριον. ον. τὸ. oratorium.
Εὐκτικός. ὴ. ὁ. optatiuus. Vnde εὐκτικοὶ ὕμνοι qui preces habent & uotum, quibus opponuntur ἀποτυκτικοί.
Εὐκτιμένος. ὁ. bene habitatus.
Εὔκτιστος. pulchre ſtructus.
Εὐκτός. ὴ. ὁ. uotiuus, optabilis.
Εὐκτῶς. precibus, facile.
Εὔκυκλος. ον. ὁ. ἡ. rotundus.
Εὐλάβεια. ας. ἡ. metus, cautio, reuerentia, pietas, euitatio.
Εὐλαβέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. uito, caueo, uereor, ſolicitus ſum, obſeruo, ueneror. Depon. accuſatiuo iung.
Εὐλαβηθεὶς. ὁ. ueritus.
Εὐλαβηθέντες. tyrones.
Εὐλαβής. ές. ὁ. ἡ. religioſus, uerecundus, cautus, prehenſu

prehensu facilis

Εὐλαβητέον cauendum Cic. ad Attic.

Εὐλάζω. putrefco, uermeis produco, aro.

Εὐλαί. αἱ. uermes qui nascuntur in ulceribus.

Εὔλαχα Doricè aratrum, uomer. Alij δίκελλαν, id est, ligonem, siue sarculum interpretãtur, ut est apud Thucydid. ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, id est, fodiendo.

Εὐλέαινος. ν. ὁ. qui facile molitur, qui teri potest.

Εὐλέπτυνος. ν. ὁ qui facile delibratur.

Εὐλῆ τὰ. uermina sæua.

Εὐληθάργικος. ν. ὁ. qui facile labitur in lethargũ,

Εὐληματεῖν. forti animo esse.

Εὔληπτος. ν. ὁ. ἡ. facilis captu in bellis.

Εὔληρα τὰ frena, habenæ.

Εὐθιθ Θ ν ὁ pulcher lapis.

Εὐλίμιν. ενος ὁ tutus portus.

Εὐλογέω. μ. ήσω. π. ηκα. benedico, laudo, honorifice loquor de aliquo. Accus.

Εὐλογητός. ὁ. ἡ benedictus.

Εὐλυτῶ. expedio, explico, enodo, in legibus Græcis, εἰ βίᾳ τ' αὐέμων ἐμπέσοι πλοῖον εἰς ἀλλοτρίας ἀγκύρας καὶ κόψωσιν αὐτὰς οἱ ναῦται ἐκ ἐνέχονται εἴγε ἄλλως ἑαυτοὺς ἐυλυτῶσαι οὐκ ἠδύνασο.

Εὐλογία. ἡ. munificẽtia, largitas, beneficẽtia, munus ex charitatis affectu missum amicis. A colligendo: unde & λογίας, id est, collectiones pro eleemosynis dixit Paul. Vel quòd bene ominatis uerbis eiusmodi donare oporteat. In eadem significatione Herony. utitur uocabulo benedictionis. Item assentatio, adulatio, honesta fama, bona existimatio apud Pind. Eras. ex Platone sermonis probitatem uertit.

Εὐλογιεῖν. obtemperare.

Εὐλογιστία. ας. ἡ. ratio bene composita.

Εὐλόγιστον. ν. rationabile.

Εὐλόγιστος. ν. ὁ. moderatus, innumerabilis, qui recte ratiocinatur, prudentissimus.

Εὔλογον. τὸ. consentaneum, rationi consonum.

Εὔλογος. ν. ὁ. ἡ. rationabilis, iustus.

Εὔλογχος ν. ὁ. bonam sortem habens.

Εὐλόγως. probabiliter, uerisimiliter, honesti specie.

Εὐλυσία κοιλίας. purgatio uentris.

Εὔλυφος. ν. ὁ. bene cristatus, facilis.

Εὐλόφως generosè, strenuè.

Εὔλυρος. canorus, lyræ peritus.

Εὐλυσία κοιλίας. facilitas alui. Cicero in Epist. alij tamen ibidem εὐλυσίαν, hoc est, purgationem maluntlegere.

Εὔλυτος. ν. qui facile solui potest, friabilis.

Εὐμαίζεως. ὁ. mutoniatus.

Εὐμάθεια. eruditio, docilitas.

Εὐμαθῆ. τὰ. intellectu facilia.

Εὐμαθής. ές Θ. ὁ. ἡ. docilis. Vide εὐφυὴς apud Ammonium, qui cito aliquid discit. Item εὔγνως Θ.

Εὔμαιος. ν. ὁ. seruus amans herum, & propriũ nomen subulci Vlyssis apud Homerum.

Εὐμαρεῖν. ης. ἡ. latrina, ἀπὸ πάλος Ionicè, stercus.

Εὐμάρεια ας. ἡ facilitas.

Εὐμαρής. ές ὁ. ἡ. facilis.

Εὐμαρίζω. alleuio.

Εὐμαρίς. ίδος. ἡ. calceus. Cyrillus. Soccus quod facile induatur & nullo negotio.

Εὐμαρῶς. facile. ὑγιῶς, δυσκόλως.

Εὔμαλις. ιος. prudens, Epigr.

Εὐμαχόμενος. fortiter pugnans.

Εὐμεγέθης. ες. ὁ. ἡ ingens, procerus.

Εὐμήλης &

Εὐμηλιάδης. placabilis.

Εὐμελής. ν. &

Εὐμελίος. ὁ. ἡ. bene hastatus, bellicosus, ἀπὸ τῆς μελίας arboris specie, ex qua hastæ fiebant.

Εὐμελιπῆν. feliciter mellificare.

Εὐμενία. ας. ἡ. beneuolentia. Εὐμενία εἶν, in bonam partem interpretanda, Herodot.

Εὐμενέτης. ν. ὁ. amicus, beneuolus.

Εὐμενής. ές. ὁ. ἡ. mitis, beneuolus, candidus.

Εὐμενίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. placo, beneuolũ reddo.

Εὐμενῶς. benignè.

Εὐμενίδες. αἱ. Eumenides, furiæ. per euphemiam uel antiphrasim ita dictæ. Eumenidũ hymnus est apud Orpheum.

Εὐμέρδης. incolumis, sospes, ualidus.

Εὐμετάβλητον. ν. τὸ. facilitas mutationis.

Εὐμετάβλητος. ν. ὁ. facile mutabilis.

Εὐμετάβολα. τὰ. quæ facile mutantur.

Εὐμετάβολος. ν. ὁ. inconstans.

Εὐμετάδοτος. ν. ὁ. ἡ. facilis ad impartiendum.

Εὐμετάθεος. ν. ὁ. auidus permutationis.

Εὐμετάστατος. ὁ. facili momento uariabilis, mutabilis. Plutarch.

Εὐμετάπειστος. ν. ὁ qui facile à sententia desistit, cuius contrarium δύσπειστος Θ.

Εὐμετάχειρος Θ. ου. ὁ. ἡ. tractabilis, nullo negotio subactus,

Εὐμήκης. ες. ὁ. ἡ. prolixus, procerus.

Εὐμήχανον ingeniosum.

Εὐμήχανος Θ. ν. ὁ. sagax.

Εὐμηχάνως. apte, commode.

Εὐμοιρία. ας. ἡ. integritas.

Εὔμολος. aptus, bene instructus, ὅπλος Θ.

Εὐμολπία egregius cantus.

Εὐμορφία. ας. ἡ. forma præcellens.

Εὔμορφος Θ. ου ὁ. ἡ. formosus. Ammonius distinguit ab δυσμόρφος.

Εὐμοχθοι. honesti labores.
Εὐνάσθαι. iacentes.
Εὐνάζω. μ. άσω. π. ακα. sopio. Accus.
Εὐναιόμενος. ου. populosus, bene habitatus.
Εὐνᾶς. ου. ὁ. abscõditus, qui procumbere amat.
Εὐνάσιμος. ου. ὁ. opportunus locus cubilibus.
Εὐνασήριον. habitatio.
Εὐνασής. οῦ. ὁ. cubicularius.
Εὐνάτωρ. ορος. ὁ. coniunx, qui alterius thoro fruitur, concubium Latini uocant, sic Mars εὐνάτωρ ἀφροδίτης ab Aeschylo uocatur.
Εὐνάω. cubo, dormio.
Εὐνέτης. ου. ὁ. concubius. Epigram. coniunx. Locophron.
Εὐνή. ῆς. ἡ. cubile, anchora, sedes. Vide λέχος in Ammonio. Hipp. pro coitu accipit.
Εὐνηθε. ex lecto.
Εὐνηθεῖσα. concumbens, Iliad. β.
Εὔνηθος. ου. ὁ. bene filatus, & laboratus.
Εὔνηθμι. ex lecto, εὔνηθε.
Εὐνίδιον. ία. uiduæ.
Εὔνιμ. τίω. priuationem.
Εὔνις. orbus, priuatus necessarijs, uiduus.
Εὐνοέω. μ. ήσω. π. ηκα. beneuolus sum, cupioq; alicui, faueo, fidem seruo. Neutr. datiuo.
Εὔνοια. ας. ἡ. beneuolentia, necessitudo.
Εὐνοϊκός. ου. ὁ. beneuolus.
Εὐνοϊκῶς. beneuole.
Εὐνομοῦμαι. bonis legibus uiuo, recte instituta politia regor, dicitur non solũ de ciuitate, sed de familia prudenter & recte constituta. Aeschyl. καλλιστὴν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ δὴ εὐνομουμένην. Huic opponitur μονυρονκρατοῦμαι, paruo imperio gubernor.
Εὐνομέω. μ. ήσω. π. ηκα. instituo bonis legibus.
Εὐνομία. ας. ἡ. bona lex, concordia, æquum, æquitas, recta iuris legumq; constitutio, & rectè iuri cõstituto obtemperatio. Huic opponitur δυσνομία. Bud. in Annot. Qualis & quotuplex sit, uide apud Laertium lib. 3. in Platone: ubi etiã de anomia ei opposita.
Εὔνομος. ου. ὁ. bene pascibilis, pabulosus.
Εὔνοος. ου. & εὔνους. beneuolus.
Εὔνος. ὁ. deus quidam molarum præses, qui farinã ne minueretur, curare credebatur, refert Eustath. & Etym. Item alibi Eust. dicit esse φούλον ἀγαλμάτιον, παρὰ τοῖς μύλωσιν.
Εὐνόστα. beneuole.
Εὐνοχίας. idem quod εὐνέχος.
Εὐνοχίζω. μ. ίσω. π. ικα. castro, eunuchum facio.
Εὐνούχιον. ου. herba ex lactucarum genere, ut quæ maximè refragetur Veneri. Plinius libro 19. capite 8.
Εὐνοῦχος. οῦ. eunuchus. Sic dictus à custodiendis & asseruãdis cubilibus diuitum matronarum. Nam εὐνὴ cubile dicitur, & ἔχω habeo, teneo, asseruo, uel potius quasi ὁ εὖνις τοῦ ὀχοῦ, coeundi impotens, teste Eustath. Iliad. χ. Emebantur autem à principibus & opulentis ciuibus, ut in conclaui assidentes uxoribus & filiabus, asseruarent ne quispiam stuprum inferret. Εὐνοῦχος dici calamos aliquãdo item reperias. Inuenio etiã à Pythag. οὐνοῦχον lactucã uocari, quod segnes in uenerem reddat nimius eius usus.
Εὐνοῶν. beneuolus, fautor.
Εὐξαίμην. uellem.
Εὔξεινος. ου. ὁ. hospitalis. Sic mare illud à Bosphoro Thracio incipiẽs ominis causa appellatum est ab accolis. Nam prius ἄξενον uocabatur, id est, inhospitum, quòd raras haberet stationes, propter piratas.
Εὔξεστον. τὸ. lignum rasile.
Εὔξεος. ου. ὁ. &
Εὔξοος. politus.
Εὐξήραντος. ου. qui facilè deficcatur.
Εὐξύμβολος. ου. ὁ. facilis in conuersando.
Εὔογκος. ου. ὁ. bene magnus, prægrandi mole.
Εὐοδέω. μ. ήσω. π. ηκα. εὐοδόω. Item indago, scrutor.
Εὐοδία. ας. ἡ. prosperum iter, plana uia.
Εὐοδόω. μ. ώσω. π. ωκα. faustum ac felix iter habeo, bene mihi in itinere succedit, prosperor. Verbum est quo utuntur, quoties res succedit ex animi sententia. ut in Psalmo primo, Et omnia quæcunque faciet prosperabuntur, εὐοδωθήσονται.
Εὔοσμος. ου. ὁ. odorus.
Εὐοσμία. ας. ἡ. bonus odor.
Εὐοῖ. euoe, uox bacchantium.
Εὐοινία. ας. ἡ. annus bonitate uini & copia insignis.
Εὔοινος. ὁ. ἡ. uino abundans.
Εὐοινοῦσα. ας. ἡ. idem.
Εὐόλισθος. ου. ὁ. lubricus.
Εὐόμιλος. ου. ὁ. suauiloquus, dulciloquus.
Εὐομιλώτατος. ου. mansuetus, suauiloquentissimus.
Εὔοπλος. ου. ὁ. bene armatus, siue felix in armis.
Εὐόργυος. qui non prauiter irascitur.
Εὐόρεκτον. τὸ. quod appetentiam excitat.
Εὐορκία. ας. ἡ. iustum iuramentum.
Εὐορκόν. iustum, & quod iudices secundum iuramentum pronunciarunt.
Εὔορκος. ου. ὁ. ἡ. iustus, fidelis, pius.
Εὔορμος. ου. ὁ. ἡ. bonum portum habens.
Εὐοσμία. ας. ἡ. redolentia, fragrantia.
Εὔοσμος. ου. ὁ. ἡ. odorifer.
Εὐόφθαλμος. ου. ὁ. ἡ. pulchros oculos habens.
Εὐόφοδος. ου. aditu facilis.
Εὔοφρυς. υος. ὁ. pulcher supercilia.

Εὐνοχεῖν. recte regitur habenis.

Εὐνοχθέω. lætor, feliciter ago ex labore, ὦν καλοῖς κοπιάω, in rē præclarā operā colloco, sic Eust.

Εὐνοψία pulcher aspectus.

Εὔνοχον. τὸ. quod bene tenet, ita Hipp. uinculum uocat quod firmiter, sine tamen compressu tenet.

Εὐπαγής. ές. ὁ. ἡ. bene compactus, munitus, firmus, stabilis.

Εὐπάθεια. ας. ἡ. deliciæ, lautitia, iucunditas, ubertas, bona corporis dispositio, id est, cōplexio.

Εὐπαθεῖν. oblectari.

Εὐπαιδία. ας. ἡ. bona filiatio, id est, procreatio bonorum filiorū, dexteritas in filijs procreandis.

Εὐπαίδευτος. ὁ. doctissimus.

Εὔπαις. δος. & εὐπαιδ. ὁ. ἡ. bona indole puer, bonos habens filios, sic εὐπαιδία ἀσκληπιοῦ uocat Aristoph. probi & honesti patris filius.

Εὔπακτος. ὁ. ἡ. bene cōpaginatus, mutato ν in α.

Εὐπέλαμος bene constructus.

Εὐπαλής. ές. ὁ. ἡ. facilis.

Εὐπαραδέκτον. τὸ. quod facile acceptatur probaturq; suapte natura.

Εὐπαράδεκτος. ὁ. ἡ. acceptabilior.

Εὐπαράιτητον. deprecabile, quod precibus obtineri facile potest.

Εὐπαράιτητος. ὁ. ἡ. facile repellens.

Εὐπαρακολούθητον. τὸ. quod bene consequitur.

Εὐπαρακολούθητος. ὁ. ἡ. citus ad res, intellectu facilis.

Εὐπαρακόμιστος. ὁ. ἡ. aduehi facilis.

Εὐπαραμύθητος. ον. ὁ. qui quàm facilimè indiget consolatione.

Εὐπαράφορος. similis, mente alienatus.

Εὐπάρεδρος. ὁ. ἡ. bene astans & assidens.

Εὐπάρειος. ὁ. ἡ. pulchras genas habens.

Εὐπαρίστατος. ὁ. circunstans.

Εὐπάροιστος. εὐπαράγωγος. facilis, mansuetus.

Εὐπαρόρμητος. ad iracundiam procliuus, qui facilè ad iram impellitur & accenditur. Aristotel Rhet.

Εὐπάρυφος. ὁ. splendidè, preciosè, ac multa munditiā amictus uestitusq;, habens uestes eleganter ac ingeniosè textas. Nam ὑφαίνειν texere est, & παρυφαὶ dicuntur uestium contextus. Scribit Budæus τῶν εὐπαρύφων nomine apud Græcos honoribus præditos intelligi, eo modo quo apud Latinos prætextatorum appellatione. Accipitur aliquando adiectiuè. Herod. libro primo, αὐτὰ δὲ ἦν εὐπαρύφοι, καὶ βασιλικὴν πορφύρεαν ὅπλα φέρων. Vide prouerbium in Chiliad. Euparyphus ex comœdia.

Εὐπατρίδης. ὁ. ὁ. bono patre natus.

Εὐπατρία. ας. ἡ. generosa filia.

Εὐπατρίδας. ὁ. ὁ. generosus, ingenuus, idē quod apud Romanos patricius. αὐτόχθων.

Εὐπατρίς. ίδος. ἡ. generosa.

Εὐπείθεια. ας. ἡ obedientia.

Εὐπειθής. ές. ὁ. ἡ. obediens, persuasu facilis, tractabilis, ut ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθής, materia ad quiduis sequax, Galeno. Cyrillus inter hoc uocabulum oxytonum & paroxytonum distinguit nescio quàm recte. Ego cum acuto in penultima, proprium nomē uiri esse inueni, nec aliud significare.

Εὐπειθῶς. persuasibiliter, facilè, non magno negotio.

Εὔπεκτος. lanosus. Vide ἐπηβύπεκτος.

Εὔπεπλος. ὁ. ὁ. ἡ. bene indutus.

Εὔπεπτος. ὁ. ὁ. concoctu facilis.

Εὐπεριάγωγος. ὁ. ὁ. ἡ. circumactu facilis, uersatilis.

Εὐπεριόπτον. contemptibile, de quo prospicere non sit difficile.

Εὐπερίστατος. qui facile sistit & hæret.

Εὐπερίφορον. ου. τὸ. quod facile increscit & augetur.

Εὐπερίφορος. manifestus, deprehensus.

Εὐπέταλος. ὁ. frondosus.

Εὐπέπαστον. τὸ. latum, amplum, expansum, à πετάννυμι.

Εὐπετέως. citra negotium.

Εὐπετής. ές. ὁ. ἡ. facilis. Vide ῥάδιον apud Ammonium.

Εὐπέτεια. ας. ἡ. facilitas.

Εὐπετῶς. facilè.

Εὐπιμελής. ές. ὁ. ἡ. pinguis corpore, bene pastus.

Εὔπηκτος. ὁ. ὁ. ἡ. bene compactus, solidus, firmus, uel bene obseruatus. εὔκλειστος. Eust.

Εὐπήληξ. pulchra galea ornatus.

Εὐπίδακ. ος. ὁ. ἡ. irriguus, fontibus scatens.

Εὐπινής. sordidus.

Εὐπίστος. ον. ὁ. credulus, εὔκολος εἰς πίστιν, uerisimilis. fiel. Xenof. p. 14. t. 1.

Εὐπλατεῖς. perampli.

Εὔπλευρος. ὁ. ὁ. cui bona latera sunt.

Εὐπλίοστονος. pulchrè & pedetentim ibant.

Εὐπλοία. secundis uentis nauigaui.

Εὐπλοία. ας. ἡ. bona nauigatio.

Εὐπλοκαμίς. ίδος. ἡ. pulchros crines habens.

Εὐπλόκαμος. ὁ. ὁ. ἡ. idem, καλλιπλοκος.

Εὔπλοκος. ὁ. ὁ. ἡ. bene textus.

Εὔπλουτος diues.

Εὐπλοῶ. μ. ήσω. π. ωκα. prosperè nauigo. Neut.

Εὔπνοος. &

Εὔπνοστος. ὁ. qui difflari euaporariq; potest.

Εὐποδία. ας. ἡ. pedum integritas, pedum uirtus.

Εὐποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. benefacio. Accus.

Εὐποιΐα. ας. ἡ. beneficium, iustitia.

Εὐποιός. beneficus, ὑποψλικός.
Εὐπολέμητος. facilis expugnatu.
Εὔπομπος. bonus dux.
Εὐπορέομαι &
Εὐπορέω. μ. ήσω π. ηκα. recupero, abundo, ditor, pecunia non deficior, non sum egens uel pecunia, uel re aliqua: quod Latini etiam dicunt suppedito. Cicero: Cui si uita suppeditasset, id est, superfuisset. Accipitur aliquando pro σωδυποφεῖν. Demosth. ἄλλοθόντε χρήματα ὑπορήσας. Bud. Com.
Εὐπόρητος bene administrans, uel distribuens.
Εὐπορία. ας ἡ. facultas, abundantia, opulentia, licentia, rerum affluentia. uide Laërtium lib. 3 in Platone. ἐξ ὧν πορίας πονηροί, qui in bonorum facultatum q; copia praue agunt. Bud. Com.
Εὔπορος. ον. ὁ. facilis paratu, parabilis, obuius, facilis acquisitu.
Εὔπορ. ον. ὁ. ἡ. facilis meatu, diues, abundans, uber. Vide apud Ammonium in πλόσιος, & in πλόσιοι.
Εὐπτυμία. ας. ἡ. felicitas, Luciano.
Εὔπτυμος. ον. ὁ. ἡ. felix.
Εὔπους. ουδος. ὁ. habens bonos pedes.
Εὐπραγεῖν. εὐημερεῖν. in optimo rerũ statu esse, Thucydidi.
Εὐπραγία. ας. ἡ. successus, prosperitas. εὐπραγία γῆς, fœcunditas terræ.
Εὔπρακτον. ον. τὸ. facile.
Εὐπρεξία. ας. ἡ. felicitas, rectum factum, secunda & prospera fortuna.
Εὐπρεπῶν εὐτυχεῖν.
Εὐπρεπῶν εἰς χρημάτων λόγον. pro diuite & pecuniosо. Malim diuisis dictionibus, εὖ πράσσῃν, & εὖ πράττῃν.
Εὔπρεμνος. pulchris ramis, ramosus.
Εὐπρέπεια. ας. ἡ. decor, ornatus.
Εὐπρεπής. ές. ὁ. ἡ. decẽs, decorus, extructus, modestus, ornatus, bonæ formæ.
Εὐπρεπίζω. præparo.
Εὐπρεπῶς. modestè.
Εὔπρηστος. ον. ὁ. accensu facilis. Item uehemẽter spirãs, à πρῆσαι, id est, flore, unde & πρηστὴς, turbo.
Εὐπρόπαθῶν. qui primus affectus est beneficio.
Εὐπρόσδεκτος. ον. ὁ. ἡ. acceptus, acceptabilis.
Εὐπρόσεδρος. ον. ὁ. assidens, indiuulse adhærens. Paulus ad Corinth. εὐπρόσεδρον τοῦ κυρίου.
Εὐπροσηγορία. ας. ἡ. comitas, affabilitas, apud Iso.
Εὐπροσήγορος. ον. ὁ. affabilis, comis.
Εὐπροσιτία. uirtus in admittẽdo in colloquium & congressum aliquem facile, facilitas accessus ad aliquem.
Εὐπρόσιτος. ον. ὁ. &
Εὐπρόσοδος. ον. ὁ. ἡ. accessibilis, facilis accessu, & qui multos habet prouentus, ut εὐπρόσοδος ἀγρὸν & εὐπρόσοδος ἄνθρωπος, affabilis, uide superiùs in δυσπρόσοδος.
Εὐπτόητος. ὁ attonitus, leui de causa consternabilis. Plutarch.
Εὐπρόσφορος facundus, qui bene profert, apud Herodian. εὐπρόσφορος γὰ λόγας.
Εὐπροσωπέω. μ. ήσω. π. ηκα. placeo. Paul. ad Gal. εὐπροσωπῆσαι γὰ σαρκί.
Εὐπροσωπος. ον. ὁ. ἡ. bono aspectu, lætus, hilaris, ex porrecta & læta facie, plausibilis.
Εὐπροσίτως. excusatoriè, sub prætextu.
Εὔπτορος. ον. ὁ ἡ. uelox, & εὐπτέρωμ, γὰ δξεωμ, εὐγενῶμ. Aristoph.
Εὔπυγος. ον. ὁ. habens insigneis nates.
Εὐπυρείδαι. οἱ. tribus Athenis, ubi primum emicuit ignis inuentus. Etym.
Εὐπώγωμ. ον. ὁ. barbatus.
Εὔπωλος. ον. ὁ. ἡ. producens bonos equos, εὐίππος. Epitheton Ilij.
Εὐραί. ὰί. ferramenta axi affixa, ne à rotis atterantur.
Εὐραξ. pro πλευρὰξ, Ionicè ex obliquo, extensè, dextrè.
Εὐραφής. ές. ὁ. ἡ. bene sutus.
Εὐρεπτέω pulchrè fluo.
Εὐρεπτής. ον. ὁ. pulchrè fluens.
Εὔρεμα. τος. τὸ. per e reperitur apud Philonẽ Tharsensem medicum, εὕρεμα πρὸς πολλὰς εἰμὶ πα θῶμ ὀδύνας, inuentum.
Εὑρεσιέπεια. ας. ἡ. inuentio uerborum.
Εὑρεσιεπής. ές. ὁ. ἡ. uerborum inuentor.
Εὑρεσιλογέω. μ. ήσω. π. ηκα. eloquenter & exquisitè loquor, copiosè loquor & facilè, id quod Cic. uocat fundere uerba, & Plautus funditare uerba. Bud. Com.
Εὑρεσιλογία. ex cognitionibus faciẽdis facilitas.
Εὑρεσίλογος. ον. ὁ nugax, uerborum inanis fundi tor, & loquacitate præditus.
Εὕρεσις. ιος. ἡ. inuentio.
Εὑρετής. ὁ. ὁ. inuentor.
Εὑρετὶς. ίδος. ἡ. inuentrix.
Εὕρημα. ατος. τὸ. inuentio, lucrum aduentitium & insperatum, idem ferè quod ἔρμαιον.
Εὔρημος uenustus in dicendo.
Εὔρηλος. ον. ὁ. ἡ. alens pulchras agnas.
Εὐρήρης. longæuus.
Εὐρής. ές. ὁ. ἡ. bene fluens.
Εὑρησιλόγῳ infinitam orationis copiã fundebat.
Εὔριζος. ον. ὁ. ἡ. bene radicatus.
Εὔρινος. ὁ. sagacis naris.
Εὐρίπος. Neptunus.
Εὐρίπους. ον. ὁ. instabilis, incerta fide, imitans Euripum.

Εὔριπος. ου. ὁ. Euripus, locus inter Euboeam & Acticam, septies in die undas absorbens, & toties reuomens. Transfertur ad alia, ut εὔριπος ἄνθρωπος, homo inconstans. Eras. Chil. εὔριπος τύχη, fortuna uolubilis. εὔριπος διάνοια, cogitatio, quæ huc & illuc fertur.

Εὐριπώδης. εος. ὁ ἡ. reciprocos æstus habens.

Εὑρίσκομαι impetro, mereor, adipiscor, obtineo. Est enim propriè λαβεῖν αὐθ' ὧν ἴς ἔδωκεν, εὐεργέτησι, ἢ ἐπόνησι. Accipitur pro inuenio. Interdum in malam, pro incidere & impingere. Paus. πόλος τοῦ βίου φασὶν εὑρεῖσθαι τοιοῦτο. Sic Cicero, Cognomen ex contumelia inuenit. Bud. Com.

Εὑρίσκω. μ. ήσω. π. ηκα. ἀόρ. β. εὗρον ἀπὸ εὑρέω. inuenio. Apud Lucam εὗρον γὰρ χάριν παρὰ τῷ θεῷ, accipitur pro εὕρω, uel εὕρου. Bud. idem. Ammonius distinguit inter εὑρεῖν & εὑρεῖσθαι. Εὑρίσκει τὸ ὄν καὶ ἐξευρίσκει τὸ μὴ ὄν inquit Mosch.

Εὕρεσος. ου. reparabilis.

Εὐρόησεις. prosperaberis, Arrianus in Epicteto.

Εὐροκλύδων. ωνος. Euroaquilo: turbulentus & impetuosus Euri flatus in actis apostol.

Εὐρόμ. fœtidum.

Εὐρονάϊος. ου. ὁ. pulchrè manans.

Εὐρονότος. uentus ab oriente hyberno spirans, uulturnus. Gel. lib. 2. cap. 22.

Εὔρος. ου. ὁ pulchrè fluens.

Εὖρος. εος. τὸ. latitudo. Cyrillus aspirandum scribit ad differentiam Euri uenti.

Εὖρος. ου. ὁ. Eurus uentus ab oriente uerno ueniens. ἀφηλιώτης, subsolanus.

Εὔρρος. bene fluens, de oratore, cuius oratio feliciter fluere uideatur.

Εὐῤῥοῦς. bene fluentis. Genitiuus est pro εὐρέος ac εὐρής. Homer. Iliad. ἠώθεν λάεσσι εὐῤῥεῖος ποταμοῖο. Præceptio autem est, quod dictio in uocalem finiens composita cum dictione ab ῥ incipiente, geminat ῥ, præter δυ, nisi fiat διάλυσις τοῦ δυ.

Εὐῤῥηνής. εος. ὁ. ἡ. pecorosus, pecoris diues.

Εὐρύ. latè, μεγάλως, πλατέως.

Εὐρυάγυιος. ου. ὁ. habens latas uias.

Εὐρυάνασσα. ἡ. latè regina, est etiam proprium nomen matris Pelopis.

Εὐρυβάζειν. latè grassari. Eras. Chil.

Εὐρυβατοῦσι. improbis uti moribus, ab Eurybate quodam insigni proditore, & fure sceleratissimo. Vide Chiliad. Erasmi.

Εὐρυβάτης. uel εὐρύβατος. ὁ. uafer, uersutus, astutus. Est etiam proprium nomen Ephesij cuiusdam insignitæ improbitatis: & preconis apud Hom. ab εὐρυβάζειν.

Εὐρυθμία. ας. ἡ. concinnitas.

Εὔρυθμος. ου. ὁ. cõcinnus, aptus, decorus, σύμμετρος.

Εὐρύθμως. concinnè, compositè, aptè, decenter.

Εὐρυκεῖον. latè patens.

Εὐρυκέρωτες. οἱ. feræ, sic à latitudine cornuum dictæ. Oppianus de Venatione.

Εὐρυκλεῖται. uocabantur olim diuinaculi. Sumptum ab Erycle quodam, qui per assistentem dæmonem uera uaticinabatur.

Εὐρυκράς. magnanimus, potens.

Εὐρυκώλα. ἡ. lata, magna, multa habens antra, ἀπὸ κώλου.

Εὐρυκρείων. ὁ. latè imperans, uel regnans.

Εὐρυμέτωπος. ου. ὁ. habens latam frontem.

Εὔρυμνος. ου. ὁ. qui per calumniam inter amicos inimicitias excitare conatur, ab Eurymno quodam qui id tentarit inter Castorẽ & Pollucem. Eras. in Chiliad.

Εὐρυόω. μ. ωῶ. dilato, uestigo. Accus.

Εὐρυώδης. ου. ὁ habens latum tergum.

Εὐρυόδεος. ου. ὁ. habens latas portas.

Εὐρυόπης. ου. ὁ. latè sonans. Iouis epitheton.

Εὐρύπορος. ου. ὁ. habens lata uada.

Εὐρύπρωκτος. ου. ὁ. qui lato est podice.

Εὐρυπυλής. εος. ὁ. ἡ. εὐρυόδεος.

Εὐρυρέεθρος. latè fluens.

Εὐρύς. εῖα. ὁ. ἡ. latus, laxus.

Εὐρυσάκειον. Neptuni uel Aiacis potius tempũ.

Εὐρυσάκης. generosus, habens latum clypeum.

Εὐρυσθένης. εος. ὁ. præpotens, magni roboris.

Εὐρύστερνος. ου. ὁ. habens latum pectus.

Εὐρυστήθη. τὰ. quæ habent latum pectus.

Εὐρύτρητος. ου. ὁ. laxioribus foraminibus existens.

Εὐρύχορος. magni cœtus.

Εὐρυχωρής. εος. Straboni idem quod εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία. ας. ἡ. campestris latitudo, locus patẽs. Thucyd. lib. 7. ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν.

Εὐρύχωρος. ου. spatiosus, capax.

Εὐρύωψ. οπος. ὁ. magnũ habens oculum, uocalis.

Εὐρώδης. εος. ὁ. ἡ. marcidus, cariosus, situ & squalore obsitus, uermiculosus, obscurus.

Εὐρώεις. ωεσσα. ὁ. uermiculosus, marcidus, amplus, latus, stupidus.

Εὐρωΐα bona ualetudo.

Εὐρώπη. ης. ἡ. Europa.

Εὐρωπία. Iuno.

Εὐρωπός. ου. ὁ. tenebrosus, latus.

Εὐρωτιᾶν. sentire situm, carie defluere.

Εὐρώς. ῶτος. ὁ. caries, situs, putredo, humiditas.

Εὐρωστέω. μ. ήσω. π. ηκα. ualeo, id est sanus sum.

Εὐρωστία. ας. ἡ. sanitas. (Neut. absol.

Εὔρωστος. ου. ὁ. sanus, robustus.

Εὐρώτας. ου. ὁ fluuius Laconiæ.

Εὐρωτιόω. marcesco, unde εὐρωτιῶν αὐτὸ τοῦ σε-

 συμμένος

σκμμλνος Aristoph. ἐκ τοῦ εὐρὸς ὁ σκώληξ.
Εὐρωλιῶδες ἀκρφορᾶν. uocat Dioscor. quæ situ sentiunt, quæq; nimis inueterauerunt, ac mucum quendam redolent.
Εὔς. ἐῶν. bonus, formosus.
Εὐσανίδλωτος. ὀ. ὁ. habens bonum tabulatum.
Εὐσαρκία. ας. ἡ. corpulentia.
Εὐσαρκῶν. ὀ. corpulentus.
Εὐσέβεια. ας. ἡ. pietas, religio.
Εὐσεβέω. μ. ήσω. sum pius, pietatem exerceo, piè tracto, plus sum erga parenteis. hoc γηροβοσκῶ & γηροκομῶ teste Theophylacto epistola priore ad Timot.
Εὐσεβῶν. ὁ. pietatem exercens: sed εὐσέβων paroxytonum, proprium est uiri.
Εὐσεβής. ἐῶν. ὁ. ἡ. pius, religiosus.
Εὔσεισος. terræ motibus obnoxius.
Εὐσέλλων. lucidus.
Εὐσελμῶν. ὀ. ὁ. ἡ. habens bonum tabulatum, rudentibus probè instructus.
Εὐσεπτος. ὀ. ὁ. ἡ. uenerabilis.
Εὔσημος. ὀ. ὁ. insignis, clarus, bene præsagiens.
Εὔσηπτος ὀ. ὁ. facile putrescens.
Εὐδφύία. robur, fortitudo.
Εὐδφνής. ἐῶν. ὁ. ἡ. fortis, oxytonum. Nam paroxytonum, nomen proprium uiri est. Cyrillus.
Εὔσιτῶν. ὀ. ὁ. qui est bono stomacho.
Εὔσκαρθμος. ὀ. ὁ. celer, agilis.
Εὔσκιος. ὀ. qui facile adumbratur, opacus.
Εὔσκοπος. ὀ. ὁ. aptus uideri.
Εὐσμδρλής. ὁ. robustus, sanus.
Εὔδια. sanitas.
Εὔσπλαγχνῶν. ὀ. misericors, quasi bonorum uiscerum. Viscera enim sacræ literæ pro affectib. usurpant
Εὐστάθεια. ας. ἡ. constantia, columen.
Εὐσταθής. ἐος. ὁ. ἡ. stabilis, constans, non seditiosus.
Εὐσταθῶ. ήσυχάζω. quiesco, constans sum.
Εὐσταθῶς. strenuè, fortiter, constanter.
Εὐσταλές. ὸν. expeditum.
Εὐσταλής. ἐος. ὁ. ἡ. frugalis, leuis, succinctus, & expeditus ad aliquam rem.
Εὐσταλῶς. decenter, frugaliter, leuiter, expeditè.
Εὐσφβής. ἐος. ὁ. ἡ. tritus.
Εὐστέφανῶν. ὀ. ὁ. coronatus.
Εὐστέφιος. unũ ex Bacchi nominibus, quod cõmessantes & bibentes coronis gaudere solent.
Εὔστολον. ὸν. decorum, ornatum.
Εὔστομα. quæ commoda sunt ori.
Εὐστομαχία. stomachi bonitas.
Εὐστόμαχος. ὀ. ὁ. stomacho utilis.
Εὐστομέω. μ. ήσω. τὸ. ὀνομ. bona uerba dico, εὐφημέω, εὐγλωττῶ. Neut. absol.
Εὐστομία ας. ἡ. bona pronunciatio & sonoritas. Plutarch. accipit pro adlubescentia palati, & oris commendatione.
Εὔστομοι. rostro ualidi.
Εὔστομος. ὀ. ὁ. bene pronunciãs, pulchri oris, bonì ominis. εὐστομακέιδω dicũt Iones, p εὐφήμως ἐρήδω. sic enim inter alios usus est Herodo.
Εὐστοχάζομαι. coniectura assequor. Depon. genit.
Εὐστοχία. dexteritas in iaculando, oculorum intensio non aberrans à scopo, Latini collimationem uocant, siue collineationẽ, à lineis uisualibus in unum locum cõtinentis. Bud. de Asse.
Εὐστοχέω. iaculandi peritus sum, solerter cõiecto. Huic opponitur ἀστοχέω.
Εὐστοχία. ας. ἡ. in Epigr. εὐστοχέα.
Εὔστοχος. in iaculando dexter, iaculãdi peritus, solers, ingeniosus, promptus. Bud. Com.
Εὐστόχως. perspicienter, cautè, scitè, exactè.
Εὔστρα. ας. ἡ. fossa in qua mactabantur sues.
Εὐστραβής. materia tractabilis, & quæ facilè flectitur. opponitur τῷ ἀστραβῆ.
Εὐστρατηγέω. bene impero exercitui.
Εὐστραφής. ὀ. ὡὶ ἐλίξιος ἢ ταῖς ἐμβολαῖς. Vide ὡὶ στραφὴς apud Ammonium.
Εὔστρεπτῶν. ὀ. &
Εὐστρεφής. ἐος. &
Εὔστροφος. ὀ. bene retortus.
Εὐστροφώτατος. maximè uersatilis.
Εὔσυλος. ὀ. ὁ. qui constat iusta columnarum distributione. Vitru.
Εὐσύλλητος. ὀ. qui est facilis captu.
Εὐσυλλόγιστος αἰτία. causa quæ bene considerari potest.
Εὐσύμβλητος. ὀ. facilis ad coniectandum.
Εὐσύμβολος. ἐυσυμβάλλητος.
Εὐσυμπορίφορος. facilis duci quò quisq; uolet.
Εὐσυμβάλλητος. ὁ. ἡ. liberalis.
Εὐσυμάρμοστος ὀ. ὁ. qui facile adaptari potest.
Εὐσυνείδητος. qui sibi bene conscius est.
Εὐσύνοπτος. ὀ. quod facile intelligi potest.
Εὐσυνεσία. prudens perspicacitas, unde
Εὐσύνετος. perspicax, qui res bene disponit & ad finem recte dirigit συνετὸς dicitur, qui easdem recte dispositas atq; ad finem ad quem oportebat perductas easdem fuisse iudicat εὐσύνετος, hoc est, bene perspicax dicitur.
Εὐσυνθετέω. pacta seruare.
Εὐσυνθετος. quod est aptum ad compositionem & ornatum.
Εὐσύνθετος. ὀ. ὁ. ornatus, bene compositus.
Εὐσυνόπτος. ὀ. ὁ. ἡ. manifestus, oculis subiectus.
Εὔσφυρος. pulchris plantis.
Εὐσημολογήμενον. honestum dictum.
Εὐσχημοσύνη. decentia.
Εὐσχημόνως. honestè.
Εὐσχημόσυνος. ἡ. uenustas.
Εὐσχήμων. ονος. ὁ. aptus, formosus, honestus.

Εὐχολάζω. &
Εὐχολέω. otium ago, otium consumo.
Εὐσωματῶ. bona corporis ualetudine præditus
Εὐσωπία. ας. ἡ. otium, silentium. (sum.
Εὔσωτος. ον. ὁ. facilis uersatu, celer.
Εὐτάκτέω. seruare ordinis & disciplinæ grauitatē.
Εὔτακτον. ου. τὸ. ordo.
Εὔτακτος. ον. ὁ. ἡ. ordinem seruans, bene constitutus, constans, strenuus, modestus.
Εὐτάκτως. modestè, compositè.
Εὐταξία. ας. ἡ. disciplina, cōstantia, modestia, moderatio quæ seruatur in decoro ordinis.
Εὐτάραχος. ον. ὁ. qui facilè turbatur.
Εὖτε. quando, bene, ὅτε, dum.
Εὐτείχεος. ον. ὁ. ἡ. & εὐτειχής. ἐος. ὁ. ἡ. bene muratus.
Εὐτείχήπαγος. ον. ὁ. ἡ. bene murat⁹, aut in rupe sit⁹.
Εὐτέκμαρτον. facile coniectatu, bene expressum.
Εὐτεκνία. ας. ἡ. liberorū fœcunditas & probitas.
Εὔτεκνος. prole felix.
Εὐτεκνοῦσα. fœcunda bona prole.
Εὐτέλεια. ας. ἡ. frugalitas, parcitas.
Εὐτελής. ἐος. ὁ. ἡ. frugalis, simplex, tenuis, uilis, abiectus, humilis, leuis, expeditus, φεισιλαὸς, ὀλιγοδιάπανος.
Εὐτελίζω. μ. ίσω. π. ικα. attenuo, minuo.
Εὐτερπής. ές. ὁ. ἡ. iucundus.
Εὐτεχνία. intelligentia, artificium.
Εὐτίθεμαι. bene compono.
Εὔτμητος. ον. ὁ. ἡ. bene incisus, bene paratus.
Εὔτοκεῖν. facile partu leuari.
Εὐτοκία. ας. ἡ. fœcunditas.
Εὔτοκος. ον. ὁ. ἡ. fœcundus.
Εὐτολμία. ας. ἡ. animositas.
Εὔτολμος. ον. ὁ. audax, animosus.
Εὐτόλμως. audacter.
Εὐτονέω. μ. ήσω. π. ηκα. sufficio, uireis recipio.
Εὐτονία. ας. ἡ. uehementia spiritū, strenuitas, impetus, uigor.
Εὔτονος. ον. ὁ. tensus, robustus, flexilis, paratus, uo
Εὐτόνως. constanter, benè, scitè, acri- (calis.
ter, intento clamore. Cic. in Cato. hoc dixit bonis laterib. Ab εὖ & τείνω, quasi ualdè intense.
Εὐτοξία. iaculandi peritia, & dexteritas.
Εὐτραπεζος. qui multos, & eos lautè in mensa excipit.
Εὐτραπελία. ας. ἡ. apud Philosophos in bonā partem accipitur, significatq; urbanitatem, leporem, festiuitatem, comitatem, facetiā, Aristot. Rhetor. 2. εὐτραπελίαν uocat πεπαιδευμένην ὕβριν, quasi dixeris eruditum ac quadam cum urbanitate conuitium, utitur idem sæpius in Ethicis Nicomach. hac uoce pro ingenua quadam urbanitate. Vide Eustrat. lib. 4. cap. 8. Paul. ad Ephesios cap. 5. accipit pro scurrilitate, seu urbanitate scurrili, & graui uiro indigna.

Εὐτράπελον. τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον, urbanè dictum cum grauitate coniunctum. πῶς τὸ εὐτρέπεσθαι τὸν λόγον. Vide γελοῖον apud Ammoniū, & σκῶμμα apud eundē.
Εὐτράπελος. ον. ὁ. comis, facetus, dicax, Aristot. in Rhetor. adolescentum quodam modo epitheton constituit, quod hi natura risus sint studio
Εὐτραφές. τὸ. bonitas alimenti. (siores.
Εὐτραφέω. bene nutrior, alimentū uberius acci-
Εὐτραφής. ὁ. εὔτροφος. Bud. Com. (pio.
Εὐτραφία. ας. ἡ. nutricatio.
Εὐτρεπής. ἐς. ὁ paratus, instructus, absolutus.
Εὐτρεπίζομαι. paro, suborno. Accipitur etiā passiuè pro paror. Bud. Com.
Εὐτρεπίζω. μ. ίσω. ω. ικα. ordino, paro, instruo. Ac-
Εὐτρεπισμός. ον. ὁ. bona ordinatio. (cus.
Εὐτρεπιστής. ον. ὁ. gubernator, cuncta ordine dispo-
Εὔτρεπτος. ὁ. sequax, obsequio pro- (nens
nus, docilis, flexibilis. Plutarchus.
Εὔτρυτος. ον. ὁ. bene perforatus.
Εὔτριχος. ον. ὁ. bene comatus.
Εὐροπία. ας. ἡ. probitas morum.
Εὔροφος. ον. ὁ. qui copiosè nutritur. Bud. Com.
Εὐροφοῦμαι. & εὐτροφῶ. bene nutrior, alimentū copiosum accipio. Bud. ibidem.
Εὐρόχαλος. ον. ὁ. rotundus.
Εὔτροχος. ον. ὁ. ἡ. uolubilis.
Εὔτυκτος. ον. ὁ. facilis factu, bene operatus.
Εὐτυχέστατα. felicissimè.
Εὐτυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. felix sum, floreo, obtineo, assequor, feliciter & bona quadam fortuna adipiscor. Genit. uel accus. Bud. Com.
Εὐτύχημα. τὸ. fortuna secunda.
Εὐτυχής. ές. ὁ. ἡ. felix, fortunatus, qui iucundè cl traq; tristitiam uiuit. Vide πλούσιος & ὄλβιος apud Ammonium.
Εὐτυχία. ας. ἡ. felicitas, prospera fortuna, fortunæ benignitas. Xenoph. τὸ μὲν γὰρ μὴ ζητοῦντα τῶν τυχεῖν τινὶ τῶν δικαίων εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι. τὸ δὲ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω, ᾧ οἱ τοιοῦτοι χρῶνται δικαίοις εὐπράττειν. Cæterum εὐτυχία proparoxytonū, ut Cyrillo placet, propriū nomen mulieris est.
Εὔυδρος. ον. ὁ. aquosus.
Εὐυπόλκητος. ον. ὁ. qui facilè cogi potest & congre
Εὐύφαντος. ον. ὁ. bene textus. (gregari.
Εὐφάλαρος. splendidus.
Εὔφαλον. maritimum.
Εὐφαντασιωτός. ον. ὁ. qui sibi res, uoces, actus, secundum uerum optimè fingit. Quintil. quiq; impressiones illas per quas mouetur alij, optimè representare possit,
Εὐφεγγής. lucidus.

Εὔφεδρος, pro ἔφεδρος.
Εὐφρόμενοι. celebres.
Εὐφημα φωνή. bona uerba, bene omninata loque
Εὐφημέω. μ. ήσω. π. ηκα. laudo, benedi- (re.
co, bene omnia dico: fauſtis ominibus, acclama tionibusq; lætis excipio, acclamo, quemadmo dũm populus acclamabat imperatori recens inaugurato.
Εὐφήμει. deſine male loqui, melius ominare, bona uerba quæſo, Dij meliora.
Εὐφημία. ας. ἡ. laus, fauor, benedictio, acclamatio fauſta & læta, ἡ τῶν λόγων καλλιεφημοσύνη.
Εὐφημισμός. ὁ. ὁ. bona ominatio.
Εὔφημος. ο. ὁ. boni ominis, benedict⁹, benedicus.
Εὐφήμως. non petulanter, ἁπλέως.
Εὐφθαρτος. ο. facilè corruptibilis.
Εὔφλεκτος. ο. ὁ. combuſtu facilis.
Εὐφορβία. ας. ἡ. cibi copia.
Εὐφορία. fertilitas.
Εὔφορον σῶμα. uocant corpus optimæ conſtitutionis, & bene habitum.
Εὔφορος. ο. ὁ. fertilis, facilis ad portandum.
Εὐφραδίως. prudenter.
Εὐφραδής. ές ὁ ἡ. bene diſſerens, diſertus.
Εὐφραδία. uenuſtas ſermonis, uis dicendi, eloquentia.
Εὐφραίνομαι. μ. ὀμαι. lætor. Depon, datiuo. Ammonius diſtinguit ab ἥδεσθαι.
Εὐφραίνω. μ. ανῶ. lætifico, lætum reddo, delecto, oblecto, exhilaro. Accuſ.
Εὐφρασία. honeſtum gaudium.
Εὐφρόνη. nox apd' ueteres. παρὰ τὸ εὐφρονεῖν. à bene ſapiendo. Optima enim conſilia nocte cõſtituuntur, quòd tunc animus ſit liber & uacuus à curis. unde illud, Nox dabit conſilium.
Εὐφρονιῶν. prudens, lætus.
Εὐφρονοῦντες. οἱ prudentes.
Εὐφρονοῦσι. ſani & prudentes ſunt.
Εὔφρων. ὁ. lætus.
Εὐφροσύνη. ης. ἡ. lætitia, delectatio, oblectatio. Vide χαρὰ apud Ammonium.
Εὔφρων. ον. ὁ. ἡ. lætus, iucundus, uenerabilis, dulcis, exhilarans. Vnde ὄνομ' εὔφρονα Iliad. γ. appellauit Homerus.
Εὐφυής. ές. ὁ. ἡ. induſtrius, ingenioſus, facetus, facilis, cõmodus. Item αὐτὸ τὸ σκωπτικὸ apud Atticos. Ammonius diſtinguit ab εὐμαθής.
Εὐφυία. ας. ἡ. induſtria, ingeniũ, ingenij dexteritas felicitasq;, bona indoles, bona habitudo, fertilitas, unde τόπων εὐφυία Ariſtot. Rhetor. ad Alexand. Item forma bona.
Εὐφυῶς. ingenioſè, ſcitè.
Εὐφωνία. ας. ἡ. ſonoritas, bona uox, ſonitus uocũ atque uerborum iucundior, uocalitas.
Εὔφωνος. ο. ὁ. magna uoce, uocalis.
Εὐφωνος. ο. ὁ. concinnus.
Εὐφωρος. ο. ὁ. frugifer.
Εὐφωρότατος. qui facilè deprehenditur.
Εὐχαίτης. ο. pulchrè capillatus.
Εὐχαρις. ίς. ὁ ἡ. facetus, gratioſus.
Εὐχαριστέω. μ. ήσω. ω. ηκα gratias ago. Neutrum, accuſatiuo & datiuo.
Εὐχαριστία. ας. ἡ. gratiarumactio, euchariſtia, gratitudo, comitas. Hierony. interpretatur gratioſitatem, & gratiam. Ambroſ. ſermonem ad dei laudem facientem.
Εὐχάριστος. ο. ὁ. ἡ iucundus, gratioſus.
Εὐχαταῆσαι. gloriari.
Εὐχάλος. ſaginatus.
Εὐχείμων. pulchrè ueſtitus.
Εὐχειρία. ας. ἡ. artificium, dexteritas manuum, Herodian. πάντας εὐχειρίᾳ ὑπερέβαλλεν.
Εὔχειρος. ο. ὁ. facilis.
Εὐχείρωτος. ο. ὁ. facilis captu. (tas.
Εὐχερεία. ας. ἡ. facilitas, procliuitas, manuũ dexteri
Εὐχερής. ές. ὁ. ἡ. facilis. Vide ῥᾴδιον apd' Ammo.
Εὐχερῶς. facilè, promptè.
Εὔχεπα. bene ſuſpenſa Hipp. de brachijs loquẽs.
Εὐχέτης. qui uotum facit.
Εὐχετόωντο. ſupplicabant.
Εὐχή. ῆς. ἡ. oratio, uotum, optio. Iul. Rufinianus etiam inter figuras elocutionis numerat Euchen: id eſt precationẽ, cum aliquid à dijs petitur.
Εὐχημονολογούμενον. honeſtũ deſiderium. (tur.
Εὐχήμων. όν. ὁ. ἡ. optabilis.
Εὔχιλος. uide εὔχειλος.
Εὔχιστος. ο. ὁ. eleganter ſectus.
Εὐχλωρία. ο. uiriditas.
Εὐχλωρός. ο. ὁ. uiridis.
Εὐχολή. idẽ qd' εὐχή, uerũ à ſolis poëtis uſurpatur
Εὐχολόγιον. ο. τὸ. orarium, libellus precum.
Εὔχομαι. μ. εὔξομαι. π. εὔγμαι. iacto, faueo, uota facio, oro, opto. Item ὑπισχνοῦμαι, ſed pro καυχᾶμαι apud Poëtas ſolũ reperitur. Datiuo. Bud.
Εὔχορτος. ο. appetentior pabuli. (Com.
Εὖχος. ος. τὸ. glotia, uictoria, conſilium.
Εὐχρηματέω. opulentus ſum.
Εὐχρηματία. ας. ἡ. opulentia.
Εὐχρηστέω. utilis ſum, commode utor, in commodum meum uerto. Bud. Com.
Εὐχρηστήματα. τὰ. cõmoda, Cicerone interprete.
Εὐχρηστία. ας. ἡ. utilitas.
Εὔχρηστος. ου. ὁ. utilis, cuius uſus & tractatio facilis
Εὔχροα. τὰ. probe colorata. (eſt.
Εὐχρής. ές. ὁ. ἡ. bonum colorem habens.
Εὐχροία. elegans, probus color, quando homo non pallet.
Εὔχυλος. ſucceſſus.

Εὔχυμος. ſapore præſtans, boni ſucci.
Εὐχωλή. ῆς. ἡ. uotum, ſacrificium, iactatio, gloria.
Εὐχωλιμαῖος. α. ὁ. qui uota exequitur.
Εὐψυχέστερος. frigidius.
Εὐψυχέω. μ. ήσω. ω. ηκα. bono animo ſum, uel potius bono animo afficior. nã bono animo eſſe Græci dicunt θαῤῥῶ. Neutrum abſol.
Εὐψυχία. ας. ἡ. magnanimitas.
Εὔψυχος. α. ὁ. lætus, magnanimus.
Εὔω. μ. εύσω. ω. εὔκα. illumino, inflammo, & torreo.
Εὐώδης. εος. ὁ. ἡ. fragrans.
Εὐωδία. ας. ἡ. odor, redolentia, bona fragrantia, Hieronymo interprete.
Εὐωδιάζειν. bene odorari.
Εὔωλος. α. prudens, σωφρών.
Εὐωνίζω. uilifacio.
Εὐωνέστερον. dixit Epicharmus pro εὐωνώτερον, uilius minori pretio, Euſt. Iliad. 9.
Εὐώνιος. α. ὁ. &
Εὔωνος. α. ὁ. εὐτελής. uilis precio, contemptus, uili emptus.
Εὐώνυμος α. ὁ. ſiniſter, per εὐφημισμόν. Eſt & arboris ſpecies Theophr. Item inſula quædam Εὐώνυμα appellata, quòd è Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offertur. Item clarus, clari nominis, εὔδοξος.
Εὐώνως. uili precio.
Εὔωπος. bene cernens.
Εὐωρεῖν ludere, contemnere.
Εὐωρία. ας. ἡ. negligentia ῥαθυμία.
Εὔωρος. ον. ὁ. neglectus, per antiphraſin ſumitur: ſicut εὐωρεῖν, negligere. ab εὖ & ὠρεῖν, quod ſeruare & curare ſignificat, εὔωρος γῆ, ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα.
Εὐωχέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. edo, uefcor, conuiuor. Item fruor. Plato, εὐωχοῦ τοῦ λόγου θαῤῥῶν, Fruere animi tui ſententia & ſatiare. Actiue autem & paſsiue accipitur. Bud. Com.
Εὐωχῶ. conuiuio accipio, ſatio, Plato. Item obiecto, Athenæo. Bud. ibidem.
Εὐωχοῦω. μ. οῦσω. ω. οῦκα. conuiuio aliquẽ excipio, ſeu accipio, conuiuio adhibeo.
Εὐωχία. ας. ἡ. conuiuium, epulum, conuiuium publicum, ut ait: Pollux.
Εὐωχυτήρια. uide γαβυτήρια.
Εὔωψ. ὁ. res boni aſpectus.

Ε Φ.

Ἐφ' ἃ. ad quæ, quorum cauſa.
Ἐφ' ἡμῖν. in nobis.
Ἐφ' ὃ. pro ἐφ' ᾧ, uel ὥστε.
Ἐφ' οἷς. propterea quod.
Ἐφ' ὅσον. quoad, quandiu, quatenus, in quantum, & correlatiuum eius ὥστε τοσοῦτον, tantum, quod etiam ἐφ' ὅσον dicitur Atticè.
Ἐφ' ὥτῳ, &
Ἐφ' ᾧ. cur, quare: & hoc modo cũ præterito conſtruitur: cum uerò in quo ſignificat, cum infinitiuo, & cum ἵνα, cum futuro. Budæus in Comment.
Ἐφ' ὥρᾳ. in adoleſcentia.
Ἐφαίρομαι. ſublegor.
Ἐφαλάμενος. α. ὁ. aſsiliens.
Ἐφάλλομαι. inſilio. ἐφάλλεσθαι ἵπποις, aſcendere equos.
Ἐφάλιος. α. ὁ. &
Ἔφαλμα βρώματα. τὰ. muria condita apud Plut. Salgama Lat. uocamus.
Ἔφαλος. α. ὁ. maritimus, & quicquid iuxta mare poſitum eſt, conſpicuum tamen minimeq; latens, cuius contrarium ὕφαλον dicitur.
Ἔφαμα. τό. indumentum.
Ἐφάμιλλον. controuerſum, aduerſarium, hoſtile.
Ἐφάμιλλον. ſimile, æquale.
Ἔφαμμα. ueſtimentum.
Ἔφαν. dixerunt. αὐτὸ τοῦ ἔφασαν. βοιωτοί. Etymol.
Ἐφαντίδες. αἱ. ſcorta.
Ἐφάπαξ. ſemel.
Ἐφάπλωμα ατος. τὸ. culcitra, τάπλωμα.
Ἐφαπτίς. ίδος. genus ornamenti militaris. Vide Bayfium.
Ἐφάπτομαι. μ. ἅψομαι. π. αμμαι. attingo, contrecto, amplector. Item capeſſo, ſuſcipio, Athen. Item accendo, ardeo: ut τοῖνος ἐφῆπται, contentiõ exarſit, Homer. Vnde ἐφημμένον acenſum & ardens. Eſt etiam τὸ ἐπαιωρᾶσθαι. Homerus, πρώτοισι δὲ λάμπε ἐφῆπται, impendent. Ἐφαπτόμενον τέλους, eſt quod ad finem & beatitudinem pertinet, Ariſtot. 3. Ethic. Depon. Genit.
Ἐφαπτός. ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος.
Ἐφαρμογή. conuenientia, cohærentia, & quadratio.
Ἐφαρμόττω. congruo, conuenio, cohæreo. Conſtruitur interdum cum datiuo, interdum cum præpoſitione ὥστε, Ariſtot. ἡ δὲ ἀπόδειξις ἐκ ἐφαρμόττει ἐπ' ἄλλο γένος. Bud Com.
Ἐφαρμῶται. ſerui quidam dicebantur in Creta. Cæl. lib. 13. cap. 49.
Ἐφεδρίς. τὸ. ſuperficiale, humile.
Ἐφέδρα dicitur, ut ἕδρα, καθέδρα, ἔδρα. ab ἐφέζομαι. Bud. Com.
Ἐφέδρανα. τὰ. natium prominentiæ, ſuperquibus ſedetur. Cæl. lib. 2. cap. 46.

Ἐφεδρέα. ας. sessio, insidiæ, statio.

Ἐφεδρεῖαι. subsidia.

Ἐφεδρεύω. μ. εύσω. σω. εύκα. præsideo, ad custodiam sto. Interdum uictori immineo, ut cum eo quàmprimum cõgrediar. Isocrat πρὸς ἄρκ. Item immineo in occasionem & calamitatem, & in res afflictas alterius, Aristot. Polit. 2. Item insideo, sedeo super re aliqua, Aristot. Neutrũ. datiuo. Bud. Com.

Ἐφεδρεύοντες. triarij.

Ἐφεδρίζειν. exercere ludum puerilem, qui ἐφεδριασμὸς dicitur, & Atticis ᾠὴ κοτύλη.

Ἔφεδρος. ου. ὁ. sellæ occupator, assessor, qui assidet in consultatione, præses. Item insidiator. Vnde pro subsidiario ponitur, Synesius. Sic etiam dicebatur ex athletis, cui sorte obuenerat, ut certantibus alijs, spectator sederet, congressurus mox cum fatigatis uigens ipse atque integer uiribus, id quod felicissimum censebatur, Hippocr. ἔφεδρον uocauit sellam uel aliquid quippiã cui quis insidet uel hæret, dum luxata membra reponenda, aut simile quippe curat. Sophocles translate pro ultimo usurpauit. Cælius libro duodecimo, capite decimo octauo, & Bud. Com.

Ἐφέζομαι. sedeo.

Ἐφεῖναι. συγχωρῆσαι, de iudicio uno ad aliud prouocare. Etym.

Ἐφεῖτ. licet, permittitur. ἐφεῖταί μοι τόδε ποιεῖν pro ἔξεστί μοι.

Ἐφέω. immitto.

Ἐφεκλικά. dicuntur aluum astringẽtia, & quæ excrementa sistunt in aluo.

Ἐφεκτικοί. οί. Academici, quòd nihil certò, neque pronunciare, neque constituere de re aliqua uolebant more aliorum philosophorum, sed sententiam suam animo continebant, semperq; se melius adhuc consultaturos dicebant. Vnde & σκεπτικοί quoque uocati sunt. Bud. Com. cunctatores, & hæsitatores dici posse autumat, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν, quod assensionem retinere significat, de quo antea. Meminit Laërtius lib. 1. & lib. 9. in Pyrrhone. dicebantur etiã ζητητικοί & ἀπορητικοί.

Ἐφεκτικῶς. dubitanter.

Ἔφεκτος. usura, ad sextam usque sortis partem.

Ἐφέλκιον. ν. ὀ. clauus, nauis gubernaculum, πηδάλιον.

Ἐφελκίς. ίδος. ἡ. genus ulceris, ramentum.

Ἐφελκυστής. ὀ. ὁ. adiutor, fautor.

Ἐφελκύω. μ. ύσω. π. υκα. &

Ἐφέλκομαι, &

Ἐφέλκω. μ. ξω. σω. εῖλκα. attraho, elicio. Accus.

Ἐφγύτος. immittentis.

Ἐφεξῆς. deinceps, postea. cum genitiuo. ἐφεξῆς λειμῶνος ordine dispositum.

Ἐφέξω. prohibebo, cõtinebo, πέμψω. ab ἐπέχω.

Ἐφέπομαι. μ. ἑψομαι. π. εμμαι. insequor. Depon. Datiuo.

Ἐφερπῆσαι. irrepere.

Ἐφεσία. celebre quoddam certamen, seu festum in Epheso.

Ἐφέσια, τά. Dianæ festa. Pollux.

Ἐφέσιμος. translatiuus. Vnde ἐφέσιμος δίκη, est causa quæ post appellationem agitur. Budæus Comment.

Ἔφεσις. ἡ. desiderium. Item translatio de foro ad forum, id est de iudicio ad iudicium prouocatio, Luciano. uide Etymol. Plena autem locutio est, δίκῃ ὧν ἐν δικαστὰς ἐφεῖναι. Hoc enim dicebant Athenienses cum ab arbitris ad iudices prouocabant. Vnde ἔφεσιν δοῦναι, appellare. Bud. Com.

Ἐφέσπερος. uespertinus.

Ἐφέσπομαι. sequor.

Ἐφέστεδῆ. insidere, collocare.

Ἐφεστηκώς. ότος. ὁ. imminens, aduentãs. ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, qui summæ rerum præfecti sunt. Bud. Com.

Ἐφεστηκώς. ότος. ὁ. cogitabundus, consilij inops, apud Philostratum libro secundo, ἐφεστηκότες εἰσὶ καὶ λογισμῷ πλέω, & rursus, ὁρῶ γὰρ ἐφεστηκότα σε καὶ ἀπορῶντα, animi dubium.

Ἐφεστιασμένος. conuiuatus.

Ἐφέστιος. ὀ. ὁ. domesticus, familiaris, lararius, supplex. Lege enim sancitum erat, ut supplices apud larem sederent taciti. Item ἐφέστιος ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ, hoc est, alienã domum inhabitans. Homer. ἀλλ' ἐμὶ τὸν δύσηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων. Item ὁ ἔχων οἰκίαν. Idem προῖας μὲν λέγεται ἐφέστιοι ὅσ' ἔασιν. Hoc nomine quoque appellantur αὐτόχθονες ciues & indigenæ. Ἐφέστιοι θεοί, penates. Cælius libro octauo, cap. 39.

Ἐφεστρίδιον. ν. τὸ. umbella.

Ἐφεστρίς. ίδος. ἡ. sagulum, exterior uestis, palliũ. Vide Bayfium.

Ἐφεστῶτες. principes. Et ἐφεστὼς, πόρρωθεν δὲ πρὸς τάξεως ἑστώς.

Ἐφεταί. οί. magistratus apud Athenienses qui de capitalibus causis iudicabant. nati erant supra quinquagesimum annum, & optimè uiuendi existimationem habebant. Etym.

Ἐφετικός. ὀ. ὁ. desideratiuus.

Ἐφετίνδα. genus ludi.

Ἐφετίς. ancilla.

Ἐφιτμή.ῆς.ἡ. mandatum, præceptum.
Ἐφυμνάζω.ouans.
Ἐφευρετής.ὁ.ἡ. inuentor.
Ἐφευρίσκω.μ.ήσω.τ.ηκα. inuenio, siue adinuenio, cum quis ad alia iam inuenta aliud quidpiam excogitat. Accus.iung.
Ἐφίεμαι. assequi.
Ἐφιλιάω.diffamo, detraho, irrideo.
Ἔφη φαῦαι.inquit. φαῦαι enim superfluum est.
Ἐφήβαιον.τ.τὸ. pubes, impubium dixit Plin. 28. capite quarto.
Ἐφήβη.ἡ.trama, ἱστοκή Pollux lib.7. ex Plat.
Ἐφηβία.ας.ἡ.iuuentus, adolescentia.
Ἐφήβια loca puberibus exercendis constructa.
Ἐφηβικός.locus in theatro, ubi spectabãt ephebi.
Ἔφηβος.τ.ὁ pubes, adolescens. Item poculi genus quo uinũ infundimus Athen lib.11. Vide prouerbium in Chiliad. Ad ἔφηβον properare.
Ἐφήγησις. causæ uel iudicij genus, cum accusabatur is cui regione aliqua interdictum erat, ut exuli uel homicidæ.
Ἐφηδιηγήσασθαι. enarrare.
Ἐφήδομαι.μ.ήσομαι.τ.ησομαι malis alienis lætor, insulto. Etiã delector in bonam partem. Gaza ex Cicerone, τοῖς δύφυΐα κεκοσμημένοις οἱ σοφοὶ ἐφήδονται.
Ἐφηδύω.exhilaro.
Ἐφῆκε. immisit. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι.
Ἐφῆκεν ἡμέρα.aduenit dies.
Ἐφήλιξ.ικος. coætaneus.
Ἐφηλίς.ίδος.seu ἔφηλις.ἡ.scabrities & aspredo cutis in facie, ex inflammatione aut ardore solis prognata, sole adustam cutem Marcellus ubiq; uertit.
Ἔφηλος.τ.ὁ. faudulentus, & maculas ac ueluti clauos quosdam habens in facie.
Ἐφημερία.ας.ἡ.familia, uix uicis.
Ἐφημερινός.τ.ὁ.& ἐφημέριος. quotidianus.
Ἐφημέριοι.οἱ. mortales earum rerum periti, quæ indies fiunt, Suidæ.
Ἐφημερίς.ίδος.ἡ. ephemeris, id est libellus in quo acta quotidiana continentur, commentarius, regestum, memoriale, uulgò memorias uocãt. Latini diarium. Iuuenalis diurna dixit in plurali. Gel. lib.5. cap.18.
Ἐφήμερον.τ.τὸ.uenenũ est quod alio nomine κολχικόν, aut φαρικόν, sunt qui nominis rationem reddũt, quod mane excrescat, meridie adoleuerit, uesperi marcescat, ut unius diei uita illi sit.
Ἐφήμερος.τ.ὁ. quotidianus. Ἐφήμερος τροφή, uictus, in diem quæsitus. Ἐφήμερος τοῦ βίου, prodigus, luxui indulgens. Aliquando pro modesto ponitur. Ephemeron Gaza apud Aristotelem uertet diarium, infecti genus. Vide in Chiliadibus Erasmi, Ἐφημέρα uita. Est & ephemera febris, unum tantum diem naturalem, hoc est, uigintiquatuor horas durans, uento calido similis. oritur enim in spiritibus quos inflammat, absq; ulla putredine spiritus. Quod & multis accidit, nempè ob cutis densitatem, uigiliam, cruditatem, tristitiã, timorem, iram, curas animi uehementes, famem, ebrietatem, lassitudinem & inguium tumorem.
Ἐφ' ἡμῖν. in nostra potestate est, in nobis sitũ est, nostræ uoluntatis est.
Ἐφημοσύνη ης.ἡ. præceptum.
Ἐφιλόδαν. placebat. Homerus.
Ἐφήπτεται.incumbit, imminet.
Ἐφήσεις.immittes.
Ἐφηδα.Atticè, & ἔπηδα. Aeolice.dixisti.
Ἐφηδιῶμαι.lætari.
Ἐφίεμαι.iubeo, imponam.
Ἐφθάκεμεν. anticipaueram. à φθάνω.
Ἐφθάλεος.τ.ὁ. coctus.
Ἔφθιν. præueni.
Ἐφθίατο.Ionice pro ἔφθινται corrupti sunt.
Ἐφθοπωλεῖον.τ.τὸ. locus ubi assata ueneunt, forum cupediarum.
Ἐφθοπώλης.ὁ cupediarius.
Ἐφθοπώλιον.τὸ.ἐφθοπωλεῖον.
Ἐφθός.ὄ.ὁ. solidus, coctus, elixus, perfectus, purus.
Ἐφθῶν. coquere, assare.
Ἐφιάλτης. siue ἐφιάλτης.τ.ὁ. insultor, dæmon. Morbus autem est, cum externa quædam uis quiescentes uidetur inuadere, & pondere suo pressos grauare, à nostris recentioribus medicis Incubus & Incubo dicitur. Oriturq; ex crapula & continua uentriculi cruditate, unde uapores crassi & frigidi eleuati, cerebri uentriculos replent, prohibentes facultates cerebri per neruos diffundi. Malumq; illud perseuerans & assiduè inuadens grauius malum, ut apoplexiam, morbum comitialem, aut maniã prænuntiant ac inducit, crasso humore in uentriculis cerebri sensim collecto. Dictus ἀπὸ τοῦ ἐφάλλεσθαι, quòd hominẽ noctu inuadat & grandi mole premat. Alij ab Ephialte quodam dictum uolunt, de quo Homerus Odyss. 11. Themison πνιγάμονα uocat ἀπὸ τοῦ πνίγειν. alij πνιγαλίωνα. Quidam Græcorum definiunt, τὸν εἰς κεφαλὴν ἀναβεβηκότα ἀναθυμίασιν διὰ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, id est, Redundantem in caput euaporationẽ ex uoracitate ac cruditate.
Ἐφιδρύαδες.uocantur nymphæ à quercubus sic appellatæ ut ἁμαδρύαδες.
Ἐφίδρωσις.ιος.ἡ. sudor.

Ἐφίεμαι. mando. Item amore captus sum, cupide peto, appeto, Polyb. Item capto, ad ictũ designo, σοχάζομαι, Plutarch. Latini petere dicunt Cicero, Omnes scelerati unũ me petunt, id est, ἑνὸς ἐμοῦ ἐφίενται. Est & τὸ ὑπηρέτομαι, cum mihi indulgetur & permittitur. Aristot. τῶν μετὰ τάφους. Bud. Com.

Ἐφίερεια. τὰ. donaria.

Ἐφιζάνω. insideo, sedeo. Neutr. datiuo.

Ἐφίημι. μ. ήσω. τ. εκα. mando, τὸ γὰρ τέλλομαι καὶ προστάσσω. Vnde ἐφετμή. Item. τὸ ἐπιτρόπω καὶ ἐφορμῶ. Illiad. ι. ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις, id est, urgebis, coges. Item pro ὑπηρέτω, id est indulgeo, obsequor. Significat & appello maiorem iudicem. Bud. Com.

Ἐφικνέομαι. μ. ιξομαι. π. ιγμαι. μέσος ἀόρ. β. ἐφικόμην. assequor, peruenio, aduento, appropinquo. Depon. genit.

Ἐφικτὸς. ή. ό. possibilis, attingibilis, comprehensibilis. καθόσον ἐφικτόν, quantum facultas tulerit, quatenus licet.

Ἐφίλεισαι. cutis uitia, lentigines.

Ἐφίμερος. ον. ό. desiderabilis.

Ἐφίνος. τὸ. ὑπὸ τοῦ ἰνίου σέρκας.

Ἐφιππάζομαι. uehor equo.

Ἐφιππαρχία. ας. ἡ. turma equitũ, mille & uiginti quatuor. sunt autem duæ hipparchiæ, ut habetur in Appendice de uocabulis militaribus.

Ἐφίππιος. ον. ό. equitatorius, equester.

Ἐφίππιον. ου. τὸ. equi sella, id est ephippium, stratum equorum.

Ἔφιππος. ον. ό. eques, & adiectiuè ἔφιππος ἀγών.

Ἐφίστημι. τὸ. ὀξαίφνης ἵστημι, καὶ παραγίνομαι, opprimo. Item aduenio, insto, appeto. Gregor. & Herodiano. Est etiã aggredior aliquid tractandum uel dicendum, ad idq; animum adijcio, in eoq; cõmentãdo insisto & immoror Isocr. Item urgeo, insto, Demostheni. Præterea resisto, restito, progredi nequeo, & in cursu hæreo, insisto, claudor, desino, quod etiam φίεχομαι dicitur: ut ὁ δὲ πορεύεται ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος, Subinde restitans. Significat etiam præfectus sum. Bud. Com.

Ἐφίστάμενον. τὸ. pingue lactis, Herod.

Ἐφιστάνειν. quærere, ἐκζητεῖν.

Ἐφίστημι. μ. ήσω. τ. ηκα. superstio, incumbo. Item τὸ πάσσω, præficio. Item sisto, retineo, reprimo, coërceo, Plutarch de Cæs. καὶ τὴν πορείαν ὑπιστάς, Et gressum coërcens, & resistens. Quemadmodum autẽ παριστάναι significat assistere ad iudicium, ita ἐφιστάναι est sistere aliquem, & ut præsto sit uel præsens facere, & ut inter negotium tractandum adueniat, etiam ut interdum importunus adsit, & tractantes agentesq; opprimat, Demosth. πόδι παρατ. Significat etiam admoueo, animum intendo, animaduerto, diligenter considero. Aristoteles, τούτοις ὑπιστάντες. Bud. Com.

Ἐφίστη αὐτὴ τοῦ ἐφίστασθαι. Bud. Com.

Ἐφισορᾶν. inquirere.

Ἐφοβόλια. apud Athenienses symbola cum sextã quisque drachmæ in medium conferret, quod oboli sex conficerent drachmam.

Ἐφοδεία. munus obeundi uigilias, & excubias in spiciendi.

Ἐφοδεύομαι. &

Ἐφοδεύω. percurro, lustro, obeo, adeo, adorior.

Ἐφοδιάζομαι. uiatico donor, uiaticum sumo uel accipio, pro uiatico exigo.

Ἐφοδιάζω. μ. άσω. τ. ακα. instituo, instruo, uiatico aggredior. Grego. pro baptismo donare morientem dixit. Bud. Com.

Ἐφόδιον. ου. τὸ. singulariter. subsidium, compendium ue ad rem quamlibet, occasio, procliuitas. Demost. ἐφόδιον λαβὼν τὸ τῶν συγγραφῶν ἔργον ἐπιλύειν, ansam & occasionem, causamq; arripiens. Ἐλευθερίας ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας dixit Aristides, & ἐφόδιον εἰς τὸ ἀδικεῖν ἔχων Libanio, hoc est, uiam quandam ad inferendam iniuriam muniens. Ἐφόδια uerò pluraliter, commeatus, uaticum.

Ἔφοδον. ex impetu, statim.

Ἔφοδος. ου. ἡ. accessus, impetus, incursus, insultus, βλάβη, apparatus, instrumentum. Item insinuatio apud Rhetores, hoc est, oratio per simulationem & circuitionẽ obscure subiens auditoris animum. Λογικαὶ ἔφοδοι, argumẽta.

Ἔφοδος. ου. ὁ. ἡ. immunitus. Item ἐφοδεύων, circuitor, uigiliarum cognitor.

Ἔφολκα. τὰ. ἀγαγεῖν δυνάμενα. & τὰ παρακολουθήματα, Thucyd. ἐφολκὰ καὶ τὰ ὄντα λέγει.

Ἐφόλκαιον. ου. τὸ. temo ἐφόλκιον.

Ἐφολκία. ας. ἡ. consequentia, & nauis quæ trahit post se nauiculas.

Ἐφόλκιον. τὸ. iumentum, gubernaculum, & nauis parua, quæ & ἐφολκὶς dicitur. Vide Bayfium.

Ἐφομαρτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. sequor. Datiuo.

Ἐφοπλίζω. μ. ίσω. τ. ικα. paro.

Ἐφόπτης. ου. ὁ. inspector.

Ἐφοράω. μ. ἐπόψομαι. π. ἑώρακα. interdum simpliciter uideo & cerno, intueor, aspicio, respicio. Interdum obseruo, quod aspicientis prouidentiam significat. Significat etiam recognosco, recenseo, & quod Latinè dicitur inspicio. uulgò uisito dicunt. Accus. Bud. Com.

Ἐφορεύω. præses sum, & inspectionem habeo.

Ἐφορία. ας. ἡ. tutela, inspectio. Est etiam magistratus Lacedæmoniorum.

Ἐφορμάω. μ. ήσω. τ. ηκα. irruo, impetum facio.

Ἐφορμέω. μ. ήσω. π. ηκα. maneo in portu, stationē habeo. Neutr. absol.

Ἐφόρμησις. &

Ἔφορμος. ου. ingressus nauium. Thucyd. τότε ἔφορμον ἐκ εἶχον, χωρίων ἁλιμένων ὄντων.

Ἔφορος. ο. ὁ. præses, præfectus, episcopus, ephorus, qui magistratus erat apud Lacedæmonios (ut scribit Plutarchus in Lycurgo) ab ἐφορᾶν dictus, qui res ciuitatis intueretur, atque curaret. Laurentius Valla nunc tribunū equitum, nunc tribunum plebis interpretatur. Ephororum meminit Laërtius in Chilone Lacedæmonio libro primo.

Ἐφ' ὅσον. quandiu, & ἐφόσον dum, quoad, quantum, eatenus.

Ἐφραίνω. animaduertit.

Ἐφρύγη. exiccatus sum siti Isidoro Epigr. lib. 3.

Ἔφυ. est, fuit, euenit.

Ἐφυβρίζω. contumelior. Bud. Com.

Ἐφυβριστής. ο. ὁ. contumeliosus.

Ἔφυγρος. ο. ὁ. riguus.

Ἐφυλάπτος. ο. ὁ. &

Ἔφυδρος. ο. ὁ. aquaticus, udus.

Ἐφυδρία. ας. ἡ. urna tam uini quàm aquæ.

Ἐφύλλων. erat apparitor ille apud Atheniēses qui clepsydris moderandis præfectus erat.

Ἐφύει. superpluit. id est, pluuia statim sequitur. Bud. Com.

Ἐφύμνιον. post hymnum carmen.

Ἐφυμνοῦν. incumbens & persequens.

Ἐφύπερθεν. superius. ὑπεράνωθεν.

Ἐφυπερθύριον. ο. τὸ. superliminare, τὸ ὦὶ τοῦ ὑ-

Ἐφ' ὅ. pro, ut, cum infinitiuo. (περθύρῳ.

Ἐφ' ᾧ λαβεῖν. ut capiat.

Ἐφώριος. tēpestiuus, de fructibus proprie dicitur.

EXαδν. ἀπὸ τοῦ χάζω, uel χαδίω, capax fui, occupaui, continui.

Ἐχάνη. ἡ. uiatorium quoddam uasculum.

Ἐχέβοιον. ο. τὸ. lorum quo bos aratro alligatur.

Ἐχεγγυος. ο. ὁ. fide dignus, qui promissa seruat, idoneus defensor, tutus, magnæ existimationis ab ἔχω teneo, & ἐγγυὴ promissio.

Ἐχεδή. aduerbium, heus tu, agedum.

Ἐχέθυμος. ο. ὁ. prudens, modestus, pudicus.

Ἐχέδιον. τὸ. ὀφέδιον. diminutiuum ab ἔχις.

Ἔχειν ἀμετακινήτως. constantem esse, & immobilem in sententia persistere.

Ἔχειον. τὸ. alcibiadium herba.

Ἐχέκαλλος. ο. ὁ. spectabilis.

Ἐχέμυλα. medicamēta uel emplastra, dicta quod bene inhæreant, & ita glutinātur ut uix resolui possint.

Ἐχελίδαι. populus Atticæ regionis, ab Echelo dictus. uide Etym.

Ἐχελιδῶν. populus Atticæ ab Echelo dictus. Ety.

Ἔχελος. herois nomen apud Athenienses statua culti in circūfusa palude. παρὰ τὸ ἕλος ἔχειν. Ety.

Ἐχεμυθέω. μ. ήσω. τ. ηκα. sileo, taceo, linguæ continentis sum, supprimo uerba. Neutr. absol.

Ἐχεμυθία. ας. ἡ. taciturnitas, silentium, sermonis continentia. Gel. lib. 1. cap. 9. scribit hoc nomine uocatum fuisse silentiū illud discipulorum Pythagoræ. Item auscultatio, unde ἐχεμύθους à Græcis dictos censet Budæus auscultatores, & censendi immunitatē habētes in senatu. Idem alio loco interpretatur ἐχεμύθους cunctatores, & sermonis homines parcissimos, qui aures duas habere se, unicam linguā in causis etiam publicis meminerint. Vide Eras. in Chiliad.

Ἐχέμυθοι. taciturni homines, parcissimi sermonis, & qui censendi immunitatem habent, qui & ἀκροστοί, linguæ continentes.

Ἐχενηΐς. ίδος. remora, ut Gaza exponit apud Aristot. uel remigio pisciculus, qui ferunt nauem quantumuis magnam, ac remis uelisq; concitatam sistit, ne possit iter institutum peragere, ἀπὸ τοῦ ἔχω habeo, teneo, & ναῦς nauis, siue ab ἔχομαι, hæreo, quod nauem teneat uel naualib. tabulamētis adhærens remorari cōpellat. Plin. lib. 9. Est paruus admodū piscis assuetus petris. Luc. lib. 6. Nō puppim retines Euro tendende rudentes. In medijs echneis aquis. Ferūt hunc piscem fluxum grauidarum utero sistere, partusq; ad puerperiū continere. Vide Aelianum.

Ἐχεπδυκής. ές. grauis, mortifer, amarus, aut certè piceus: ut βέλος ἐχεπδυκές, telum piceū, aut letale, uita hominem priuās, ueluti larix semel succisa, non repullulascit. Iliad. α.

Ἐχέπωλος. ο. ὁ. equos habens, equorū alumnus.

Ἐχέζερνον. ο. cuti adhærens. Vnde χιτώνιον ἐχέζερνον apd' Athenæ. Bayf. p indusio interiore.

Ἐχέσκω. habeo. Accus.

Ἐχέτης ὁ. diues, apud Pindarū. παρὰ τὸ ἔχω. Etym.

Ἐχετλοῦν. aro.

Ἐχέτλη. ης. ἡ. stiua, rectum lignū quod inter arandum manu continet arator.

Ἐχέτλιον. ο. τὸ. locus in naui ubi pisces recondun tur, uel nauicula foraminosa in qua piscīū uiuorum captura asseruatur, nassam dixeris, Latinè, apud Nican.

Ἔχθρος. Epirotarum tyrannus, tam immani crudelitate ut regiouem ipsius ingressis hominibus aures, nares, pudenda deniq; abscinderet. Hinc, ἐχεθισμός, ut φαλακισμός.

Ἐχθύα. fudi, effudi.
Ἐχέφρων. ονος. ὁ. ἡ prudens, habens mentem.
Ἐχθαίρω. inimicor, odi. Neutrum, datiuo.
Ἐχθές. idem quod χθές, heri.
Ἐχθεσινός. ὴ. ὸ. hesternus.
Ἔχθημα. odium.
Ἐχθίστος. η. ὸ. inimicissimus.
Ἐχθίων. ονος. ὁ. magis inimicus.
Ἐχθοδοπέω. ἐχθροποιέω. sum inimicus.
Ἐχθοδόπης. ου. ὁ. hostis.
Ἐχθόμενος. inimicus, qui odio habetur.
Ἔχθος. εος. τὸ. odium, inimicitia, labor.
Ἔχθρα. ας. ἡ. inimicitia, simultas, paroxytonum.
Ἐχθρά. ᾶς. ἡ. inimica.
Ἐχθραίνω. odi, inimicor, facio inimicum, hinc.
Ἐχθραντός. odio habendus & inimicus æstiman (dus.
Ἐχθρόω. inimicor, indignor.
Ἐχθρός. ὴ. ὸ. inimicus, hostis, propriè q prius fuit, amicus, inquit Ammonius, qui distinguit à πο (λέμιος.
Ἐχθρωδῶς. odiosè, hostiliter, malè.
Ἔχθω. odi, μισῶ.
Ἐχίγγος. uertigo. ἴλιγγος usitatius est.
Ἐχιδνα. ης. ἡ. uipera. πᾶσα γὰρ ἔχις γὴ ἑαυτῆς τῶν γονέων ἄχει θανάτου, quòd ad interitum usque fœtum intus cõtineat, donec pullis nimiam moram pertæsis, eroso matris utero, parente q; necata triumphat. A poëtis accipitur pro quouis serpente, & præcipue p hydra illa Lernæa, quæ ab Hercule interfecta est. Ouid. lib. 3. Fastor. Sanguine centauri Lernæ sanguis echidnæ Mistus, ad auxilium tempora nulla dabat. Vide Aelianũ, Nicand. & Aristot. huius mas ἔχις di-
Ἐχιδνόδηκτος, η. ὸ morsus à uiperis. (citur.
Ἐχιλος. ου. ὁ. locus ubi tenetur temo.
Ἐχινάδες. insulæ Epeis habitatæ.
Ἐχιναλώπηξ. ἡ echinõuulpes. Vide in Chiliad.
Ἐχινίσκος. ου ὁ. concauitas aurium.
Ἐχινομήτρα. echinorũ genus, quorum spinæ longissimæ, calices minimi, nec omnibus idẽ rufus & uitreus color. Plin. lib. 9. cap. 31.
Ἐχινόπους. spinæ genus, tribulus.
Ἐχῖνος apud Demosthenem capsa, uel scrinium forense, alterum æneum, alterũ opere figulino, in quod testium dicta, acta litis, omniaq; à partibus prolata cõijciebantur, notisq; additis signabantur, ne quis dolus malus in ijs subesset. Vnde ea quæ in acta prolaturi erãt, apud sequestrem deposituri, quoad palàm in iudiciũ proferrẽtur ad sententiam ferendam, τὰ εἰς ἐχῖνον ἐμβαλλόμενα appellabant, litis instrumentũ significãtes. Et εἰς ἐχῖνον ἐμβάλλειν, pro eo quod est, apud acta p ferre. Hoc item nomine dicuntur interna uentris Eustathio, siue uẽtriculus, & ut uult Nicand. Schol. uentriculus proprie bouis. Item fræni pars, & lebes. Item pars quædam in capitulo Doricæ columnæ. Ἐχῖνοι, item dicuntur ornamenta circa carpum manus, quæ etiam ψέλια, περικάρπια, βραχιόνια dicuntur. Item tegmen spinosum, quo seruãtur castaneæ unde castaneæ echinatæ dicuntur, Plin. lib. 15. cap. 23. Nuces uocamus & castaneas, quanquã accõmodiores glandium generi, armatum his echinato cortice uallũ est. Ab huius tegminis similitudine dictus est echinus piscis quidam quem Plinius lib. 9. cap. 31. scribit esse cancorum genus, quibus spinę pro pedibus sunt, cui ingredi est in orbem uolui, Græci enim ἐχῖνον hirtum uocant. Martial.

Iste licet digitos testudine pugnat acuta.
Cortice deposito mollis echinus erit.

Saxa petit, inter quæ se locat ne à fluctibus undarũ iactetur. Præterea ἐχῖνος genus uasis æneí est, in quo calices lauantur, quàm alij ampullã dicunt esse uitreã. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 6. Pocula cum cyatho dũ sustinet, astat echinus. Est & hoc nomine urbs quædam in Thessalia apud Lycophr. ab Echino Spartiata dicta. Item histrix animalis nomẽ cuius duplex est genus, terrestre, quem alio nomine erinaceum uocãt & maritimum, utrunq; spinis obductum. unde Prouerbium, Ἐχῖνος προαχύτερος. Cæl. lib. 7. cap. 18. Eras. Chil. & Bud. in Annot. & Cõmen. Vide plura prouerbia ab hoc animali sumpta apud Erasmũ. Vide etiam Oppianum, Aelianum. Pro terrestri echino Gaza in Aristotele uertit herinaceum: pro eo autem qui in aquis degit, echinũ aquatilem. Est item echinus Aristoteli pars uentris, Gaza exponit omasum in uentre proreticulum. Item oleæ genus, apud Gal. quoq; & Hipp. pro quodam herbę genere, quam & erinon uidẽtur Dioscor. appellasse, tametsi in uetustis codicibus nõ erinon, sed echinon legi testatur Massarius.
Ἐχιόδηκτος. η. ὸ. à uipera morsus. Et per metaphoram hoc nomine dicebatur is cuius uitia facile uirtutibus compensantur. uide Calcagn. de Profectu.
Ἔχιον. medicamentũ quoddam, dictum à uipera, quam Græci ἔχιν nominant, Plin. lib. 29. cap. 6. Est & herba sic dicta quasi herba uiperina, fortasse quod uiperæ similis sit. Vide quoq; Dioscoridem lib. 4. cap. 31.
Ἔχιος. ὁ. piscis quidam Aeliano.
Ἔχις. ιος. ὁ. uipera. mas Aristoteli & Nicandro: hinc fœmininũ ἐχιδνα & alcibiadium herba, quod contra uipere morsus remedio est.

Ἔχμα

Ἔχμα.ατος.τὸ. retinaculũ, fulcimentũ, Nicand. neruos & musculos ἐχμάτα dixit.

Ἐχμάζω prohibeo, quiesco, firmo.

Ἐχμενος. pendens ab aliquo, subiectus.

Ἔχομαι.μ.ἕξομαι.ω.εγμαι. habeo. Gaza, ἵνα μέζονος ἔχοιτο ἀξιώματος ὁ λόγος, quod Cicer. dixit, Quo maiorem authoritatem haberet oratio. Item tango, iuxta sum, hæreo, tenaciter adhæreo. Lucian. in Necy. εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῖς, Continuus illi à tergo comes adhærebam. Item ordinor, disponor. Genit.

Ἔχεσθάι τινος, ab aliquo pendere. Aristides in Themisto. ὥσπερ τὴν ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φυνῆς ἐχόμενοι, Ac uelut à sacra anchora de illius uoce pendentes. Ἔχεσθαι τῶν ἐπειγόντων occurrere imminentibus periculis. Ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, iter facere, proficisci. Τῆς λύπης ἔχεσθαι, mœrore affici. Ἔχεσθαι τοῦ προκειμένου, incœptũ opus persequi, instituto insistere apud Herodianum libro quarto.

Ἐχόμενος.η.ον. continuus, consequens, contiguus, uicinus, propinquus, coniunctus, ut ad Heb. 6. πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα τῆς σωτηρίας. Itẽ insitus, Plato in Menex.

Ἔχραιν grauauit, irruit.

Ἔχρη & χρῆν. sæpenumero usurpantur apud oratores, αὐτὶ τοῦ χρῆν, quemadmodum ἦν pro ἐστί, & ἔδει pro δεῖ, & προσῆκεν pro προσήκει. Budæus in Comment.

Ἐχυρῆσαι. iureiurando confirmare.

Ἐχυρός.ᾶ.ὸν. munitus, tutus.

Ἐχυρόφρων. qui seria & solida cogit, ἀπὸ δόλου φρονῶν, ἢ ἀσφαλὴς ἢ φρονήσει.

Ἐχυρόω. munio, firmo.

Ἐχύρωμα.τὸ. munitio, securitas, propugnaculũ.

Ἐχυρῶς. fortiter, tutò.

§. 2. Ἔχω.μ.ἕξω. denso spiritu. ω. ἔσχηκα. ἀόριστος β. ἔσχον. à σχέω inusitato. habeo, obtineo, occupo, possideo, ut ἀδελφὸς τὰ ἑαυτοῦ ἔχει. apud Herodotũ. habito, nanciscor, custodio, adduco, deduco, applico, admoueo, exhibeo, præsto, præbeo, teneo, contineo, reprimo, cohibeo, agito, impello. Item facio. Lucian. καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις, Tu quidẽ fode, ita ut facis. Item sum, ut ὅτως ἔχω. & οὕτως πέφυκα, Ita sum, eius ingenij & naturæ. οὕτως ἔχω γνώμης, In ea sum sentẽtia. γήρους οὕτως ἔχει, Hoc genere est. Refertur etiam ad ualetudinem, unde μαλακῶς ἔχειν. Cum dativo constructum (nam aliàs ferè accusatiuum habet) significat affectũ esse erga aliquem. Demost. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ μακεδόνων πῶς ἔχουσι τοῦ Φιλίππου, ἐκ τούτων αὐτὸς σκέψαιτο ἐχαλεπῶς. Aduerbijs coniunctum sæpius accusatiuũ ascisci. Aristid. εἰ μὲν ὄντως εἶχον τὸ σῶμα. Eurip. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω. Nam genitiuo ubi iunctum uidemus, ibi ferè ἕνεκα extrinsecus intelligendum uolunt nonnulli. ἐν γαστρὶ ἔχειν, prægnare, grauidã esse, uterum ferre, ut apud Matthæum, οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, Væ prægnantibus. Quando adhæret uerbis infinitiuis sæpe αὐτὶ τοῦ δύναμαι ponitur, id est possum: id quod Latini imitãtur quoque. Gellius libro 17. cap. 20. Habes'ne nobis dicere in libris Rhetorum uestrorum tam aptè compositam orationem? Δεικνύειν ἔχω, ostendere queo, ostendere debeo, ostendendum nihil est. Μαθὼν ἔχω, pro ἔμαθον, & sic de alijs. Aut certe ἔχω abũdat, quo ad significationem, ut παίζεις ἔχων. Thom. Magist. & Moschopul. Budæus in Cõment. Περὶ τοῦ ἔχειν uide Aristotel. in prædicamentis, & post prædicamẽtis, ut uocantur.

Ἐχωσάμην. exaggeraui terram, tumulum feci, sepulchrum condidi.

Ἐχώσθη. iratus est, ὠργίσθη.

E Ψάλεος. elixus, decoctus.

Ἑψάνη.ης.ἡ. olla, patella, sartago.

Ἑψανόν.οῦ.τὸ. quod facile coquitur, molle, abundans.

Ἑψάω.μ.ήσω.ω.ηκα. &

Ἑψέω. coquo, lixo. Accus.

Ἑψεια. ludicra. παίγνια.

Ἑψέων. ludus, iocus.

Ἑψευμένος. accipitur actiuè & passiuè. nam dicitur & is qui mentitus est, & ipsum uanum & falso dictum. Bud. Com.

Ἕψημον. siræum, sapa, mustum ad dimidiã decoctum, Hippocr.

Ἕψημα. τὸ &

Ἕψησις.εως.ἡ. coctio, elixatio, & una ex operationibus calidi stomachi.

Ἑψηματόδλυς.εος.ὁ.ἡ. sapam olẽs aut defrutum.

Ἑψτῆς. piscículi.

Ἑψητήριον.τὸ. olla.

Ἑψητός.ᾶ.ὸν. coctus.

Ἑψητὸς. edulium piscículorũ, ut apuæ, atherinæ, mulli, similium'ue: & ἑψηταὶ dicũtur piscículi qui in fossis defluente aqua destituũtur. Eust.

Ἑψία.ας.ἡ. confabulatio, risus, ludus, παίγνιον,

Ἑψία.τὰ. uerborũ ludicra, scommata. (Nican.

Ἑψιάσθαι. conuersari, delectari, ludere, exercere.

Ἕψιμον.τὸ. ludus.

Ἑψίω. dico, confabulor, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἕψω. Etym.

Ἕψω. elixo. coquo.

E Ω. sum, uado, perficio, dico inde ἦν dixi, ἦ dixit, inquit.

Ἕω. induo, sedeo, mitto, augmentum habet per ι post

per i post ε. ἕω Eust. Il. ν. interpretatur πληρῶ καὶ ἀκρλαώω.

Ἑώα. oriens, matutina.

Ἑών. existens.

Ἑώθα. Aeolicè pro ἐώθα. consueui.

Ἑωθεν. mane, γὰ ὀρθρω.

Ἑωθινός. ὄ. ὁ matutinus, dilucularius, tempus matutinum.

Ἑώκει. similis erat, cũ datiuo: aut uidebatur, sine casu, pro ἐοίκει.

Ἑωλοκρασία. ας. ἡ. hesternæ repletionis grauedo, & incommoditas, temulentia pridiana.

Ἑωλονεκρός. qui dudum est mortuus.

Ἑωλος. ὄ. ὁ. uanus, antiquus, nõ recens, Plutarch. ἔοικεν ἡ πολυπραγμοσύνη μὴ χαίρειν ἑώλοις καὶ κοῖς, ἀλλὰ θερμοῖς καὶ προσφάτοις. Itẽ marcidus, rancidus, hesternus, pridianus, hesterno uino languens, friuolus, frigidus. Proprie dicitur de cibis, qui in proximum diem seruantur.

Ἐώλπει. sperabat. ab ἔλπω.

Ἐώνημαι. emi.

Ἐωνημένος. accipitur actiuè & passiuè. dicitur enim qui emptus est, & dominus qui emit mancipium. Aristoph. usus est actiue statim initio Pluti, cum inquit, ἢ σώμαθ' γὰρ ὃν ἐᾶν τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον, hoc est, τὸν ἀγοράσαντα. Passiue Synes. ἡ γὰρ λαὶς, αὐ δραπόδου, ἣν κεκτῆν, ἐκ σικελίας ἐωνημένον, id est, ἀγορασθέν.

Ἐώξα. aperui.

Ἑῶος. ὄ. ὁ. lucifer, matutinus, orientalis.

Ἐώρα. ας. ἡ. exaltatio, sublimitas. Itẽ uas aut sporta pensilis, sic illud πλεκτὰς ἐώρας ἐμπεπλεγμένον.

Ἑώρακα. uidi, pro ὥρακα Atticè.

Ἔργα. feci.

Ἐώρημα, & ἐώρησις. suspendium, eleuatio.

Ἐωρίζω attollo, de rebus sublimibus cogito.

Ἐωροπία. ἡ. arrogantia.

Ἐώρταζον. debuit esse ἡόρταζον, sed quoniã nulla dictio inuenitur incipiens ab ἡ sequente ο, eius gratia ita scriptum est κατ' ὑπόβιβασμόν. uide Etymol.

Ἕως. ω. ἡ. & ἑώς. ὁ. aurora, oriens.

Ἕως. quousq;, quandiu, usq; interim, dum.

Ἕως. αὔ. dum. Bud. Com.

Ἕως. ἕ. donec, usquequò, usq; dum, quoad, quoadusq;, sanè, sic, ῥά.

Ἕως σήμερον. usque in hodiernũ diem, & ἕως ἅδου καταβιβασθήσῃ, usq; ad infernũ deprimeris, Matth. 9.

Ἑωσπότε. usquequò.

Ἑωτυμὸς περίπατος. matutina & prima luce instituta deambulatio.

Ἑωσφόρος. ὄ. ὁ. lucifer, stella matutina.

Ἑωυτόν. Ionice, pro ἑαυτόν. Suid.

Ζ Α.

Α. particula est, per se nihil significans, sed augmẽtum in cõpositione dictionibus affert. Ζα (inquit Hesych.) μέγα, ἰσχυρόν, πολύ.

Ζάβαι. arma bellica.

Ζαβάλλω. pro διαβάλλω. decipio, calumnior.

Ζαβαρεῖον. τὸ. armamentarium.

Ζαβλεμενόνως. magno animo, confidenter, à ζα & βλεμαίνω.

Ζάβοῦς. diues pecoribus.

Ζαβρός. ὄ. ὁ. edax, uorax.

Ζάβολος. ὁ. apud Cyprianum diabolus dicitur, quod praua cõsilia dictet humanis mentibus, nisi sit legendum ζάβολος, hoc est, impostor.

Ζαβολών. proprium regionis, & uir plenus cõsilio.

Ζαβύνη, Tertul. uenabuli genus esse dicit, Suidas telum prorsus ferreũ interpretatur, & lanceam & ensem.

Ζαγρεύς. poëticum. Bacchus. οἶον ὁ τὰν ἀγρεύων. quidam dicunt ipsum esse Plutonem. Etymol.

Ζάγκλη. ης. ἡ. falx apud Siculos. unde Zancle urbs Siciliæ. utitur & pro falce Nicand.

Ζάγκλον. ὄ. τὸ. falx incurua, quasi ζα ἄγκυλον.

Ζάγμα. τὸ. habena.

Ζαγρός. ὄ. ὁ. discalciatus.

Ζάει. uiuit, spirat Cypriorum lingua.

Ζαής. τὸ. magnum, multum, splendidum, forte.

Ζαής. ἐος. ὁ ἡ. ualde flans.

Ζάθεος. ὄ. ὁ. ἡ. diuinus, admirandus. Vide in Chiliad Eras.

Ζαθερής. bene calidus, feruidus.

Ζακαλλὴς. ἐος. ὁ. ἡ. formosus, perpulcher.

Ζακορία. Veneris sacrificium.

Ζάκορος. ὄ. ὁ. ἡ. minister, ædituus, qui & νεώκορος dicitur, in hoc tamen differt, quod ζάκορος honestiore habebatur loco quam νεώκορος.

Ζάκοτος ὄ. furiosus, ualde iracundus.

Ζακυνθίδες. ἁι cucurbitæ.

Ζάκυνθος. ὄ. ὁ. ἡ Zacynthus insula in mari Ionio.

Ζαλεῦκος. legislator Epizephyriorum.

Ζαλαίνω. demento, infatuo.

Ζάλακες. οἱ. histrices, echini terrestres.

Ζάλη. ης. ἡ. καὶ ζαλα. tempestas, turbo, fluctuatio, procella.

Ζαλμάλιον. ὄ. τὸ catinus. aliàs ζαμάριον.

Ζαλὸς. ὁ. cœnum, turbida unda, apud Nicand.

Ζαμαρίτης. dici solitũ, cũ nõ sine reuerẽtia quadam ali-

dam aliquē nominamus uita functū, quasi ualde beatus. Felicis recordationis uulgo dicitur.

Ζαμβύκη.ης.ἡ. instrumentum musicum triangulum, quod & sambuca Latinè.

Ζαμέλης.ἐος. animosus, magno animo præditus.

Ζαμενής.ἐος ὁ. robustus, iracundus.

Ζὰν ζανός. Iupiter Doricè.

Ζάνιον. est inter coquinaria instrumēta apud Pol (ducem.

Ζανιστική. ars filandi.

Ζάστεδον. latum pauimentum, aut solum.

Ζαπιμελής. obœsus, præpinguis.

Ζαπληθής.ἐ.ὁ.ἡ. multus, immensus.

Ζάπλουτος.ὁ.ὁ. ualde diues, ditissimus.

Ζαπότης. bibosus.

Ζάραξ.κος. mons Euboiæ, apud quem naufragio periere Græci, alio nomine Caphareus, teste Isacio in Lycoph. μύχαρε χοιράδιων ζάραξ.

Ζαρῆπις ἡ. Diana apud Persas.

Ζαρύω. in pistrino torqueo.

Ζαπροφής.ἐος.ὁ.ἡ. crasso modo nutritus, bene & ualde nutritus. item auctilis, procerus.

Ζαφεγής. splendidus.

Ζαφελής.ἐς.ὁ.ἡ. simplex, rusticus.

Ζάφελος.ὁ.ὁ. contumax. (rusticè.

Ζαφελῶς. ualde cōtumaciter, iracundè, tumidè,

Ζαφλεγής.ἐος.ὁ.ἡ. magnanimus, ualde ardens.

Ζάφορος.ὁ. ferax, multiferus.

Ζάχειρος.ὁ.ὁ. ualde necessarius, utilis.

Ζάχολος.ὁ.ὁ. iracundus.

Ζαχρεής.ἐος.ὁ.ἡ. ualde utilis, uenti epitheton, uel ὁ ἀγαν βαρύς, ἀ χρέω τὸ ὠφελέω. Eust. Il. ε.

Ζαχρήεις.εντος.ὁ.ἡ. ualde grauans.

Ζαχρυος. ualde diues, Libanius in oratione quæ Antiochicus inscribitur, ὃ μὲν ἀμαθὴς ἡ βουλή, καὶ τοῦν ζάχρυος ἦν.

Ζάω.μ.ήσω.τ.ηκα. uiuo, uigeo. Neut. absol.

Ζέα.ἡ. Hecate apud Athenienses, & portus quidam in Piræo, à zea fortasse, quæ ibi exonerari uendi ue uberius solebat.

Ζειά.ᾶς.ἡ. hordei genus, zea, spelta, Plinio semē.

Ζείδωρος. pro ζήδωρος.ὁ. fertilis, ad uitā utilia largiens.

Ζειρός. genus uestis.

Ζειρά. genus uestium laxum & sinuosum.

Ζέλλω. iacio.

Ζεμόν. calidum. παρὰ τὸ ζέω. Etym.

Ζέον ὕδωρ. feruens aqua.

Ζέρεθρον.τὸ. barathrū, locus cauus, & profūdus,

Ζέσις.ιος.ἡ. feruor. (pro βέρεθρον

Ζεστασία.ας.ἡ. in feruenti aqua lotio. Gal.

Ζεστός.ὁ.ὁ. feruidus, feruefactus.

Ζευγάριον.ὁ.τὸ. iumentum.

Ζευγελάτης. qui boues agit, arator, auriga.

Ζευγελατέω.μ.ήσω.τ.ηκα. ago boues uel asinos. Neut. absol.

Ζευγῖται καλάμοι. dicuntur harundines, quū in amplitudinem aucupatoriam adolescunt, calamos armentarios uocat Gaza.

Ζεύγιτης. iugatus, iugo astrictus. Et ζευγῖται, tertij census homines in repub. Solonis.

Ζύγλη.ης.ἡ. lignū propendens à iugo, hinc inde boum colla amplexans: uel pars iugi, in quā iumenta collum immittunt.

Ζυγλόστεμον. lorum iugi.

Ζεῦγμα.ατος.τὸ. iugatio, cōiugatio, urbs Syriæ ad Euphr. & figura apud Grāmaticos, quæ uno uerbo plures sensus cōiungit. id uerbum si in principio sententiæ fuerit, προζεῦγμα fit: in medio, μεσόζευγμα in fine, ὑποζεῦγμα, siue ὑστεροζεῦγμα. Zeugma est (inquit Iulianus Rufinian.) cum unū uerbum cōmuniter multis sententijs iungitur, ad oēs pari significatione pertinens, & adnexum. ut, Aeneas urbe & socijs, & classe relicta. Latine dicitur ligatio uel adnexio.

Ζεύγνυμι.μ. ζεύξω.ἀ ζεύγω.τ.ἔζευχα. &

Ζευγνύω. iungo. Interdum accipitur pro γεφυρόω. iungere naues Latini dicunt, ut ζευγνύναι τὸν ἑλλήσποντον. Luciano ζευγῆν est ordinem militum ordini adiungere, ut habetur in Appendice de uocab. milit. 209 9. h.

Ζεῦγος.ἐος.τὸ. iugū, uinculum, par, tam de auibus quàm iumentis, uehiculum, biga.

Ζευγότροφοι. qui ad iugum alunt iumenta.

Ζευγοτροφῶ. qui par equorū alit. ἱπποτροφῶ. dicitur de ijs q in sacris certaminib. uincere cupiebant.

Ζεύδω. Doricè pro γεύεσθαι gustare.

Ζευκτηρία.ας.ἡ iunctura.

Ζευξιδία.ἡ. Iuno apud Argiuos, quod Argi rex edoctus ab Api colendi agri modū, boues primum inuexerit, enatoq; postea semente Iunoni hoc nomine templum uouit.

Ζευξιλέως.ὁ. rex cui subiecti subiugatiq; sunt populi, ὦ ὑπεζευκτοὶ λεώς. Eust. Iliad. γ.

Ζεύς, πατὴρ θεός ὁ. Iupiter. Hymnū eius cecinit Orpheus, tum simpliciter θεός, tum θεὸς οὐρανίος, & rursus ἀστραπαῖος. ζεῦσῶζον Iupiter te seruet, formula precandi sternutantibus dici solita. Item piscis quidā, quem fabrum Lat.

Ζεῦσις.ιος.ἡ. iugatio.

Ζεφύρια.τὰ. dicūtur oua, quæ alio nomine ὑπανέμια uocātur, id est, subuentanea, siue inania. à zephyro uento.

Ζέφυρος.ὁ.ὁ. fauonius, uentus tepidus & siccus ab occasu æquinoctiali flans aduersus eurum. sic dictus quasi ζωηφόρος. id est, uitam ferens, aut ea quæ ad uitam attinet, quòd eo flante terra hyemali frigore constricta, aperiatur, ac plantæ omnes germinare incipiant. zephyri hymnus est apud Orpheum.

Ζέω. μ. έσω. σω. εκα. feruco, comburo. σκωλύκων ζέοντας, uermibus scatens, apud Lucianum. ζεῖ χύτρα, ζεῖ φιλία. id est, feruet olla, uiuit amicitia. In prouerbijs Erasmi.

Ζῆ. pro ζῆθι, uel ζῆν. uiue, apd Euripid. uide

Ζηλήμων. ονος ὁ. inuidus, zelotypus. (Ety.

Ζῆλος. ου. ὁ. amor, æmulatio, iusta ira, felicitas, diuitię, admiratio, inuidia, suspicio, studiū, exemplū. Hūc alij definiūt imitationē pulchri, hoc est, δίηγερσιν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ καλὰ πρὸς παραδείγμα ὁρώσης, alij tristitiam ob alterius bona quæ sibi adesse cuperet. Ζῆλος quid sit, & quotuplex, & à φθόνος quid differat, uide apud Ammonium: item à ζηλοτυπία.

Ζηλοτυπέω. μ. ήσω. σω. ηκα. inuideo, zelotypia aliquem prosequor. Neut. absol.

Ζηλοτυπία. ας. ἡ. æmulatio, suspicio, obtrectatio. Cic. Tuscul. 4. Vide ζῆλος apud Ammonium.

Ζηλοτυπίαι. ῶν. riualitates. Zenon apud Laërtiū lib. 7. zelotypiam definit ægritudinem, inde natam quòd adsit alteri quod ipse quisq; habeat.

Ζηλότυπος, ον. ὁ. æmulus, suspiciosus in amore, & quem solicitum habet, ne riualem nanciscatur: quasi dicas formæ æmulatorem.

Ζηλόω. μ. ώσω. σω. ωκα. æmulor, & odio habeo aliquē. sic Hesiod. ζηλοῖ τε γείτονα γείτων cupidè aliquid imitor, uehemēter amo, felicē iudico, magni æstimo. Item πάσχων τινὸς ἀδίκως γινομένου. Neutr. accus. Ammonius distinguit

Ζήλωμα. æmulatio. (ab ἐείζῃμ.

Ζήλωτέον. imitandum est.

Ζηλωτής. οῦ. ὁ. æmulator, inuidus, sectator, amator, qui nullum in amore fert riualem.

Ζηλωτικός. ὴ. ὸν. &

Ζηλωτός. ὴ. ὸν. beatus, desyderabilis, amabilis, imitatione dignus, studiosus.

Ζημία. ας. ἡ. damnum, pœna, multa.

Ζημιόω. μ. ώσω. σω. ωκα. damnum infero, punio, multo. Ἐζημιωμένοι, in ærariū relati, qui ignominia interim notati erāt, quoad iudicatum facerent, hoc est, omnia ex sententia persoluerēt, κατάδικοι, ὄφλοντες. Varie construitur, ut ζημιῶ σε χρυσίῳ, χρυσίῳ. & ἐς χρυσίον: uel ζημιῶ

Ζεύς, ζηνός. ὁ. Iupiter. oxytonū. (σε χρημάτων.

Ζῶ. uiuere, ζῶν. circumflexum, & ζῆν βίον, agere uitā, & ζῆν διὰ βίου, degere omnem ætatē. Vide apud Ammonium βίος, βιῶν, & βιῶναι.

Ζωοδότης. ου. ὁ. Zenodoti discipulus.

Ζωγραφία. ἀφροδίτη, Venus.

Ζωρώθιον, & ζώρωθον. antrū, in quo canes sacrificabant, Corybātumq; illic & Hecates mysteria

Ζώομαι. à ζῶ. uiuam. (erant. Suid.

Ζῶτα. locus, in quo uersabātur ij, qui ζῦτται appellabātur apud Athenieēseis, quemadmodum δίαιτα, in quē διαιτηταὶ arbitri cōueniebant.

Ζητόω. egeo. (Cel. lib. 7. cap. 18.

Ζητέω. μ. ήσω. σω. ηκα. quæro, consulto. Item uolo Atticè. Accus. Bud. Com.

Ζήτημα. ατος. τὸ. quæstio. Ζήτησις. εως. ἡ. quæstio.

Ζητημάτιον. ου. τὸ. quæstiuncula.

Ζητητέος. ου. quærendus.

Ζητητήρια. τὰ. quæstiones, torquēdi instrumēta.

Ζητητής. ου. ὁ. Inquisitor. Et apud Athenienseis magistratus, ad quos referebantur, qui reipub. aliquid deberent, nec soluerent. Iulius Pollux ait ζητητῶν officiū fuisse ut res & caussas quarum uel status uel natura non satis liquido cōstaret inquirerent, & ad senatum referrent.

Ζητητική. ἡ. philosophia Academicorū, sic dicta quod semper in ueritatis inquisitione uersetur Laërtius. libro 9. in Pyrrhone. Vide superius.

Ζητούμενον. τὸ. id quod quæritur, & de quo quæritur, id quod incidit in disputationem, res quæ proposita est. (Ἐφικλινοί.

Ζητρεῶν. ου. τὸ. carcer seruorum, pistrinum apud Chios, in quo quadrupedes serui ligabantur. Cæl. lib. 13. cap. 54.

Ζιβύνη, ης. ἡ. iaculū ferreū, lancea. σιβύνη.

Ζιγγιβέρι. τὸ. genus aromatis, uulgò zinziber.

Ζίγγος. ου. ὁ. bombus, apū strepitus.

Ζίγνυς, υδος, lacertæ genus, ἡ χάλκη σαῦρα.

Ζιγνῶ. tristor, σκυθρωπάζω.

Ζιζάνιον. ου. τὸ. zizaniū, herba, lolium. παρὰ τὸ ὁμοῦ σίτου σίνομαι, ὅ ἐστι βλάπτομαι. ἢ παρὰ τὸ σῖτος ἰέναι, τὸ ζεῦ σίτῳ. παρεφθορότος. Etym.

Ζικνόω. τὸ. ζιγνῶ.

Ζινίχιον. ου. τὸ. corrigia calciamenti.

Ζμερδνῶ, & ζμερδνῶ. acutū uideo, & penetro acie oculorū, à ζῶ & μερδνῶ, uideo. Eust. Iliad. ν.

Ζμικρὸν. τὸ. per pusillum, per quam exiguum, à ζῶ intensiua particula, & μικρόν. Eust. Iliad. ν.

Ζόανες. uocabant sacros homines, quos cuiuis occidēdi erat arbitriū. Cæl. lib. 7.

Ζόανον. τὸ. statua, idolū, ξόανον. (cap. 11

Ζόης. uehemens.

Ζόρκαδες. pro δόρκαδες. capræ.

Ζόρκες. dorcades, Nicand. (Nicand.

Ζοφερός. ὰ. & ζοφοδής. ater, tenebrosus, & ζόφος

Ζοφοδερκέες. οἱ. in tenebris & clanculū cœnitantes.

Ζοφοείδελος. ου. ὁ. obscurus, ater. Nicand.

Ζοφοδής. ους. tenebrosus.

Ζοφοροδρεπίδες. οἱ. q ad cōuiuiū uocati, serius accunctatius uenire solēt Eras. Chi. Laërtius. li. 1. Pittacū scribit ζοφοροδρεπίδας uocatū qd obtusam haberet oculorū aciem. Plutar. uero sic dictū putat quod sordidis cōpotatiūculis gauderet.

Ζοφομανία. ας. ἡ. defectus lunæ.

Ζόφος

Ζόφος. ου. ὁ. caligo, occasus, obscuritas. significat etiam infernum. παρὰ τὸ ζα ἀντιπαλικόν, καὶ τὸ νέφος, ἢ παρὰ τὸ γνόφος, σνόφος ἢ ζόφος. Etym.

Ζοφώδης. εος ὁ. ἡ. procellosus, obscurus.

ZYγὰ. τὰ. πληθυντικῶς. tantum de statera dici contendit Thom. Mag. sed fallitur ut paulo inferius in ζυγός uidere licet.

Ζυγάσλιω. iunctim.

Ζύγαινα ἡ. zygæna piscis, apud Aristotelem, Gaza reddit libellam.

Ζυγαρχία. duo currus.

Ζυγαστρον. ου. τὸ arca, libella.

Ζυγῆται. οἱ. uocabantur qui inter remigantes erant ordine medij.

Ζυγία. ας. ἡ. Iuno nuptialis, cui uincla iugalia curæ, secundum Virg.

Ζυγιανός. ου. ὁ. natus sub libra signo.

Ζύγιος. ου. ὁ. iumentum iugale, Iupiter: & idem quod ζυγίτης, apud Iul. Pollucem, & Bayf. qui in tertia classe remigum est.

Ζυγίς. ἡ. serpillum apud Dioscor.

Ζυγίτης. ὁ. καθήμενος ἐν τῇ νηὶ μέσος. Vide Bayf.

Ζυγόσλεσμος. ου. ὁ. &

Ζυγοσλέτης. lorum quo iugum temoni alligatur.

Ζύγοθρον. τὸ. uectis seu obex qui binas ualuas cõmittit & obfirmat.

Ζυγομαχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. reluctor, calcitro, rixor. dissentio, propriè cum domesticis & familiaribus. Translatio est ἀπὸ τῶν βοῶν μετ' ἀλλήλων μαχομένων. Itẽ pro transtris inter remulcos contendere, apud Herodt. Bud. Com.

Ζυγόν. ου. τὸ. transtrũ, sedes, iugum, Et ζυγὰ in re militari dicuntur ab uno cornu ad alterũ ordines instructi. Et qui iuga efficiunt, dicũtur Aeliano ζυγεῖν. Bud. Cõ. Ζυγὸν σλοῦτρον. Vide Φάλαγγος μῆκος in Appendice de uocab. mil.

Ζυγός. ου. ὁ. uel ζυγόν τὸ. iugum. παρὰ τὸ σλύω ἄγειν, σλυγὸς καὶ ζυγός. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ σ' εἰς ζ τρέπουσι. Item sedes remigum. ζυγὰ enim uocat Pollux mediam nauis partem. Bayf. & transtra in curribus uel nauibus. Item statera, ut in symbolo Pythagoræ, μὴ ζυγὸν ὑποβαίνειν, Staterã ne transgrediaris. uide Etym. Aristoteles hoc nomine intelligit item librile transuersum, ex quo lances dependent. habet enim formam iugi. Significat etiam seriem porrectam τῶν πρᾶστα τῶν. Aristot. de sepijs loquens, βαδίζουσι δὲ κατὰ ζυγά. Item iugũ lyræ testudinis ue, quod manu sinistra tenẽt citharœdi. Ammonius tradit pro instrumento quo boues iugantur, masculini esse generis: fœminini uerò quãdo de ponderibus dicitur. Idem Cyrillus docet. In plurali τὰ ζυγὰ tantũ habet. Item ζυγὸς ἢ θύρας, obex quo muniũtur fores, & apud Pausan. Καυλία ζυγὸς, uinculum crepidæ, quod pedum digitos obarctat: est & signum libræ cœleste.

Ζυγοστάται. sunt libripendes per urbeis constituti, qui ponderibus præfecti appellantur. Bud. in Annot. post.

Ζυγοστατέω. μ. ήσω. τ. ηκα. manubrium citharæ pondero. Accus.

Ζυγοστρυπάνη. ης. ἡ. bilanx, trutina.

Ζυγοφόρος. ου. ὁ. frugifer.

Ζυγόω. συναρμόζω, ζεύγνυμι, σλαμνάω, subiugo, obsero.

Ζυγῶδες, & ζύγωμα. os quodam in corpore humano medulla carens.

Ζυγώθεισον. considera, ζύγωσον, perpende.

Ζύγωθρον. τὸ. uectis qui duas confirmat ianuas.

Ζυγώματα. τὰ. duo ossa circa aurem, quæ uocantur & λαρκῖνοι, à Polluce.

Ζυθός. ου. ὁ. zythus, potio ex hordeo.

Ζύμη. ης. ἡ. fermentum.

Ζυμίτης. ου. ὁ. panis fermentatus, qui & ζυμίας.

Ζυμόομαι. μ. ώσομαι. τ. ωμαι. fermentor.

Ζυμώδης. εος. ὁ. ἡ. fermentaceus, nõ mucidus.

Ζύμωμα. ατος. τὸ. fermentum. Nicand. fungium uocat ζύμωμα.

Ζυμωτός. ὁ. ὁ. fermentatus.

ZΩάγρια. τὰ. præmia quæ penduntur pro uitæ redemptione, Odyss. θ'.

Ζωαρκής. ές. ὁ. ἡ. qui ad uitam sustentandam sufficit.

Ζώαρχος. ου. ὁ. qui uni præest elephanti.

Ζωγονέω. μ. ήσω. π. ηκα. uiuum genero. Neut.

Ζωγράφειον. ου. τὸ officina pictoris.

Ζωγραφέω. μ. ήσω. π. ηκα. pingo. Accus.

Ζωγραφήματα. τὰ. picturamenta.

Ζωγραφία. ας. ἡ. pictura.

Ζωγράφος. ου. ὁ pictor.

Ζωγρέω. ήσω. π. ηκα. uiuum capio, suscito, capio, animo deficentem refocillo, quasi ζωὴν ἀγείρω, apud Homer.

Ζωγρεῖον. τὸ. uiuarium.

Ζωγρία. ας. ἡ. uenatio. Dicitur etiam quoties uiuus aliquis redimendus, aut multandus capitur. Vnde ζωγρίαν λαβεῖν, uiuum capere.

Ζώγρια, ζωάγρια. τὰ. feretra mortuorum.

Ζωδάριον. ου. bestiola.

Ζωδιακός. ὁ. ὁ. circulus in quo duodecim sunt signa, & ob id à Latinis signifer, orbis dictus, Cic. de diuinitat. Vim quandã esse aiunt signifero in orbe qui Græcè ζωδιακὸς dicitur. Vide Proclum de Sphæra.

Ζώδιον. ου. τὸ. animal paruum, animalculum.

Ζωΐσκω. poëticè pro ζώω uiuo.

Ζωή. ῆς. ἡ. uita, tempus uitæ, sumptus ad uitam sustinendam, substantia. Vide βίος & βιῶν apud Ammonium.

Ζώκ.ὴ.crustula seu nubecula quæ in summo lacte perstat, aut melle, quã γραῦν quoq; appellãt, & (Gaza uetulam.

Ζωκρός.ὰ.ὸ. uiuax.

Ζωίδιον.τ.τὸ. animalculum, extensione τοῦ iota, pro ζῴδιον, apud Aratum.

Ζῴοι.οἱ. inuidi & obtrectatores. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ζωΐον.τὸ. idem quòd ζωίδιον Simonides. τὸ δ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπαλε ζωΐον κάκιστον.

Ζῶμα.ατος.τὸ. cingulum, ζώνη.

Ζωμάλιστρος trulla.

Ζωμεύματα.τὰ. funes quidam in nauibus, utensilia, & quæ ad naues requiruntur, ut ligna, pix, cera, quibus rimæ obturantur.

Ζωμήρυσις.ιος.ἡ. uas quo ius hauritur, instrumẽtum coquinarium, quo ebullientem spumam defecamus.

Ζωμίδιον.τ.τὸ. iusculum, id est brodiolum.

Ζωμοποιός.ὰ.ὸ. cupediarius, coquus.

Ζώμορφος.τ.ὰ.ὸ. animal pictum.

Ζωμός.ὰ.ὸ ius, id est brodium.

Ζώνη.ης.ἡ. zona, cingulum, cinctus, lorum, baltheus. Ammonius annotat uirorũ esse, quemadmodum ζώνιον fœminarum. Homer. pro armorum apparatu usurpat, & ueteres ζώσασθαι αὐτὸ τοῦ ὑποδύεσθαι τὰ ὅπλα, id est arma induere dixerunt. Est & pars corporis quæ cingitur, Est & Thraciæ ciuitas, & Stephano Cinonũ oppidum. De zona, uide Bayfium, & Erasmum in prouerbio Zonam perdidit. Dicuntur & zonæ circuli quinq;, quibus imaginamur cœlum distingui, Proclus in Sphæra.

Ζώνιον.τ.τὸ. cingulũ, diminutiuũ est. Vide ζώνη

Ζωνιοπλόκος. zonarius artifex. Solebant enim mulierũ zonæ apud ueteres protexendo cõtor queri.

Ζωννύσκω μ ώσω.σω.σκα. & ζώννυμι, & (cingo, arma induo. Accus.

Ζωννύω.

Ζωνοχάστρις.οῖ. uentrem succincti.

Ζωντεῖον.τ.τὸ. pistrinum, hoc est locus ubi serui molunt, & cruciantur, scribitur & ζώνιον.

Ζωογονία. generatio.

Ζωογόνος. uocatur numerus septenarius, quòd infantes septimo mense nati uiuãt facilius, quàm qui sequenti, de quo Aphrodis. problem. quasi uiuiparus.

Ζωγόνος ψῆφος. ἡ. quæ & λευκὴ apud Atticos dicebatur, quæ reum à morte asserebat. Eust. Il. υ.

Ζωογονῶ. uiuum produco, gigno.

Ζωοδότρα.ας.ἡ. uitam largiens.

Ζωοδότης uitæ largitor. Dei epitheton.

Ζωοθυτεῖν. animal sacrificare.

Ζῶον.τ.τὸ. animal, penanflectitur.

Ζωόν. uiuum oxytonum.

Ζωός.ὰ.ὸ. uiuus.

Ζωοποιέω.μ.ήσω.σω.ηκα. uiuifico. Accus.

Ζωοποιητικόν.τ.τὸ. potentia uiuifica.

Ζωοπώλας.ὰ.ὸ. qui sacra & dijs nuncupata pecora diuendebat.

Ζωοστάσια.τὰ. animalium septa, tectaq;.

Ζωοτοκεῖ. animal generatur.

Ζωοτοκία.ἡ. animalis generatio.

Ζωοτόκον.τ.τὸ. uiuiparũ, ut Gaza uertit ex Aristot.

Ζωοῦδα. dicuntur legumina & fructus qui uermiculos intus producunt, apud Theophr.

Ζωοφόρος.τ.ὸ. signifer, zodiacus circulus.

Ζώοφυτα. dicuntur quæ mediam naturam inter sensibilia & uegetabilia habent, ut ostrea, spongiæ, & similia inter animalia. Nos fortasse (inquit Bud. in Annot.) plantanimes dicere possumus, uel plantanimalia.

Ζώπισσα.ης.ἡ. resina, quæ in usum medicaminũ à nauibus deraditur, derasa nauibus resina cum (cera

Ζωπύρα.ας.ἡ. &

Ζώπυρον.τ.τὸ. follis, scintillula, ignitum fomentum, modicum reliquarum. Lucian. Timone. Ζώπυρον ἀνθρωπέιον γλῶττς, hoc est, ὑπόλειμμα.

Ζωπυρέω.μ.ήσω.π.ηκα. &

Ζωπυρόω.μ.ώσω.ωκα. excito ignẽm, scintillas inflo, facio reuiuiscere. Etym.

Ζωροποτέω. meracius bibo, in Epigram. ἐκχαυδῆς ζωροποτῶν λύλικος.

Ζωροπότης.τ.ὸ. meribibus, temulentus. Vide ζωροποτεῖν in Chiliad. Erasmi.

Ζωρός.ὰ.ὸ. merum, id est uinum. ζωρὸν pro permixto & cõfusaneo accipitur apud Empedocl. in eo uersu, ζῶρά τε πρὶν ἄκρητα. Sunt qui ζῶρον οἶνον, annosum & uetus exponunt, à ζαὴς ὥρος, quòd annum significat.

Ζωρότερος.τ.ὸ. purior, meracior. ζωρότερον (inquit Hesych.) ἀκρατώτερον, uel (ut alij) πάχιον καὶ ἄκμονον, ὥστε τρεφέστερον. Aristot. lib. de Poët. ζωρότερον nõ pro mero quo ebriosi gaudẽt sed pro θᾶττον, hoc est, ocyus accipi uult, Eust. Il. 9. etiam pro ἀστειότερον καὶ ζωηρότερον interpretatur, hoc est, generosius, & uiuacius, quasi diluta uiua inanima sint, Vide & Plutarch. in (Sympos. Vide θερμός.

Ζῶς. uiuus.

Ζώσιμος.τ.ὸ. uitalis.

Ζῶμα.τὸ. cinctus, thorax, uestis ad procinctũ idonea. Thom. Magist. in eclogis suis magis probat ut ζῶμα per σ scribatur.

Ζωστήρ.ῆρος.ὸ. cingulum, baltheus, uenter, sub pectorale. Vide Bayfiũ. apud Strab. 9. Atticę promontorium, Heliod. lib. 1. Aethiop. hist. τριῶν ζωστῆρα φέρει νεώς, uocat, ut equidem censeo, tertium ductum obliquarũ trabiũ, quæ nauis uterum balthei instar circũdent, quarum ferè solet haberi ratio in saburrandis nauibus.

Ζωγρείας παλλάδος. simulachra apud Thebanos stetisse tradunt, quòd ibi arma ceperit aduersus Euboeos & Chalcidem. siquidem ζώγρεια ueteribus significat arma induere.

Ζῶστρα. τὰ. indumenta uirilia.

Ζωϊκός. ή. ὸν. uiuax, uitalis.

Ζωύριον. ἡ. ὸν. animalculum.

Ζωώδης. ε Θ. ὸν. ἡ. belluinus.

Ζωωτά. uocantur tapetia animaliũ figuris intexta, cuiusmodi & hodie passim habentur, & à Plauto in Pseudolo belluata uocãtur Bayfius.

H.

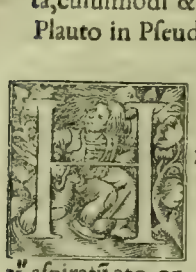

Pro accentuum uariatione significatum quoq; uariat. Η. aspiratum, articulus præpositiuus fœm. gen. ἡ ἀθλίου, ἡ παρθένος, quãdo certam demonstramus uirginem.

Ἡ. aspiratũ atq; oxytonum, articul. subiunctiuus fœmin. gener. quæ. Iliad. α. μιλῶιν ἄεισε θεὰ, ἡ μύρι' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. Et relatiuum pronomen pro αὐτή. Odyss. ζάεσκ' εὖ μὴ πρόχωρ. ἣ δ' εὖ μὲν ἡνιόχευεν. Item pronomen est possessiuum tertiæ personæ ab ὅς. ἡ. ὸ.

Ἢ. leui spiritu oxytonum, coniunctio est disiunctiua tam rerum quàm personarum. Iliad. α. ἢ ἀεὶς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. Et νὺξ ἢ ἡμέρα. Item disiunctiua indeterminata Iliad. ρ. τῷ μὴ γὰρ τάν τῶν βέλε ἄπτερ ὀϊστὸς ἀφείη, ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός. Nonnũquam explanatiua, quæ αὐαιρετικὸς à Theodor. appellatur, quasi discretiua, & per quàm interpretatur. Iliad. α. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Quod alij exponunt ἢ ἀπολέσθαι. Porphyrius καὶ ἀπολέσθαι, ac si diceret, Volo ego populum seruari, & ipse interire. Mihi uidetur Latinè reddi posse, Malo ego populum seruari quàm interire, ut ἢ exponatur per quàm. atq; sic ferè capitur quãdo pluribus propositis, unum aliquod eligitur. Significat etiam ὁπότερον. utrum. Iliad. α. δεύδεχα μεμμήριξεν, ἢ ὅτε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηρῷ. Est & expletiua interdũ. Vide in Appendice Lexici de significatis τοῦ ἦ & ἢ.

Ἦ. uero circunflexa, & leui spiritu, sit. ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ. Item dixit, ἀπὸ τοῦ φημί, per ablationem φ, ἠμί. Vnde ἀόρ. β. λῶ ἦς ἦ, ut apud Platonem subinde ἦσθ' ὅς, λῶ δ' ἐγώ. Iliad. α. ἦ, καὶ λυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. Nonnunquam dubitatiua, nunquid. Iliad. β. ἦ ἔτι χρυσὸν ἀθηναίης; ὃν καὶ τίς τρώων οἴσει ἱπποδάμων. Item confirmatiua siue aduerbium confirmandi, certe. ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μνοιῖτιν ἄλκιμος υἱός. Et pro ἐὰ, apud Arist.

Ἧ. aspirata & circunflexa cum iota subscripto, datiuus est pronominis possess. tertiæ personæ ab ὅς, ἡ ἧς ἧ. & datiuus articuli subiunctiui ab ἡ. Aliquãdo aduerb. affirmandi, certè. Iliad. ε. ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ ὁ γέρων ἐρχόμενος ἐπέτελλε. Item quatenus, ut, siquidem, qua uia, qua ratione, ut ἦ φησι πλάτων, apud Plutarchum. Et ἦ θέμις ἐστὶν, pro. ὡς θέμις ἐστίν, siquidẽ fas est. Est etiam aduerbium loci, ubi Iliad. υ. αὐτὰρ ὁ τοῦ πρώτιστον, ἦ λεπτότατος θέε χαλκός. Ponitur etiam pro quo, ὅπῃ. Hesiod. τῇ δ' ἐς, ἦ σ' αὖ ἐγὼ πόρε ἄγω. Vide in Appendice lexici de significatis τοῦ ἦ καὶ ἦ.

Ἦ γάρ. non ne.

Ἦ γὰρ αὖ. alioqui nam si.

Ἦ κάρτα. maximè. modus affirmandi.

Ἦ μήν. profectò, nimirum, ὀντως, sed opponitur ferè iureiurando. Demosth. καὶ κατὰ τοῦ δίκαιον ὤμοσε ἦ μὴν ἀπολωλέναι φίλιππον, affirmabas iureiurando. Conuenit & post interiectionem & exclamationem. Conuenit & sponsionibus, & expromissionibus. Bud. Com.

Η A. ibam, eram, fui, factus sum, ueni. ἀπὸ τοῦ εἶω, uel ἔω Ionicè.

Ἦ αρ. sanguis, anima.

Η Βαιόν. paululum. εἰ ἐκ τοῦ ἥβης γένοιτο, ὄφελε δασύνεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βλῶαι γένοιτο βάος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἠβαιόν, τὸ ἐπ' ὀλίγον χρόνον βεβηκός. ἢ ἢ σωθήσειν τὸ σεμνότερον ἀβαιόν, τὸ μὴ ἔχον βάσιν, καὶ προπῆ ἠβαιόν, Etym.

Ἠβαιός. ή. ὸν. paruus.

Ἠβάσκω. pubesco, uigeo. non probatur hæc uox Tho. Magistro, sed ἡβᾶν usitatius & crebrius usitatum bonis authoribus contendit.

Ἠβάω. μ. ήσω. π. ηκα. idem. Neut. absol.

Ἥβη. ης. ἡ. Hebe, dea pubertatis ac iuuentutis, ex Iunone & Ioue prognata. Ponitur pro iuuentute & ipsa pubertate, atq; ætatis flore, ἡ μεταξὺ μίαν. Significat item primam illam pilorum in pudendis succretionem, quæ maribus. 14. ætatis anno incipit, fœminis uero 12. Latini pubẽ uocant, & sic Gaza uertit apud Aristotelem. Et locus in quo id prouenit, & tempus quoq; sic nuncupatur.

Ἡβηδόν. per omnem ætatem, lasciuiter.

Ἡβητήριον. locus exercitij puerorum. Item symposium, interdũ uero ut ἄσεμνον συναγωγὴν significat. Eust.

Ἡβήτης. ου. ὁ adolescens, puber.

Ἡβηλική. ῆς. ἡ. adolescentia.

Ἡβήτριον. ἡ. κατάλυσις. domicilium.

Ἠβολεῖν. otiari, ἀργεῖν.

Ἠβός. gibbosus, λυγτός.

Ἠβυλλιᾶν. pubescere, de puella effert Aristoph.

Ἠβυλλιῶσαι. pubescentes, ætate florentes.

Ἠβώοιμι. pubescerem. Odyss. γ.

Ἡβώτης. ου. ὁ. adolescens.

Ἤγαγον. duxit. Attica formatio est ab ἄγω. & ἀόρ. β. ἦγον, & reduplicatis duab. primis literis præsentis ἄγηγον, uel metathesi literarum ἤγαγον. Etym.

Ἡγάθεος. ου. ὁ. diuinus, sacer.

Ἡγαλέος. mutilatus, fractus, præruptus, cauus, idem quod ἀγαλέος, ab ἄγω, rupo.

Ἡγανὲς. τὸ. recens, purum.

Ἤγανον. ου. τὸ. sartago, pro τήγανον Ionicè.

Ἠγάσθη. miratus sum, ἀόρ. α. ab ἄγαμαι, cuius medius aorist. ἠγασάμην.

Ἠγκυροβολεῖται. anchoræ modo infixum sedet. Hippocrat.

Ἤγερκε ἔφορε. diuexabat, ab ἄγειν κὴ φέρειν.

Ἡγεμονεὺς. έος. ὁ. ductor, dux, ἡγεμών.

Ἡγεμονεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. duco exercitum, præsum.

Ἡγεμονία. ας. ἡ. principatus, imperium. ἡγεμονία δικασκεῖν Aeschini dicitur quodlibet iuditiũ, quoties in eo iudices ius dicerent.

Ἡγεμονικόν. ου. τὸ. mens, præstantissima pars animæ, unde ratio proficiscitur.

Ἡγεμονικός. ου. ὁ. principalis.

Ἡγεμόνιος. ου. ὁ. cognomen Mercurij, quòd dux

Ἡγεμονίς. ίδος. ἡ. regina, dux. (uiæ sit.

Ἡγεμονός. ου. ὁ. dux.

Ἡγεμοσύνον. ου. τὸ. præmium ducendi.

Ἡγεμών. præses, dux collegij, τῶν ἀρχόντων præfectus & princeps, qui etiam πρύτανις dicitur. Bud. Com. Vide βασιλεὺς in Ammonio, & λοχαγωγὸς in Appendice de uocabulis militaribus. Hoc etiam nomine iudex uocatur à Pallada, Epigram. lib. 2.

Ἡγέομαι puto. Depon. accus.

Ἡγέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. præeo, impero, supero. Depon. genit. Sed cum significat præeo & præcedo datiuo construitur, ut οἱ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα.

Ἤγερθεν. conuenere, congregati sunt, ἀπὸ τοῦ ἀγείρω. Vel αὐξήσαν, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω, Aeolicè.

Ἡγεσία. præitio, uiæ monstratio, principatus.

Ἡγέτης. ου. ὁ. dux, præses.

Ἡγελάζω. μ. άσω. π. ακα. duco, ago. ἐλαύνω, præeo, προηγέομαι.

Ἤγημα. τὸ. consilium, uoluntas.

Ἡγήσατο. præcessit.

Ἡγητὴς. ἡγήτωρ. massa ficuũ. apud Psellium.

Ἡγητεία. ductio, principatus.

Ἡγήτωρ ορος. ὁ. dux.

Ἡγμένως. eruditè, πεπαιδευμένως.

Ἦγον. & Attice ἤγαγον. egi, ἀόρ. β. ab ἄγω.

Ἤγυ. aduerb. manifestandi uidelicet, siue.

Ἠγράμματος. scriba, Aristoph.

Ἠγχουσα. ἡ. anchusa, purpurissum, quo se fucant fœminæ.

Ἡδὺ ὅς. uide ἡ.

Ἡδανός. ου. ὁ. iucundus.

Ἡδὲ. &, coniungiturq; cum ἠμὲν. poëtica sunt, & tenui spiritu scribuntur. sed ἠδὲ, hæc, penacuitur, & crasso spiritu notatur.

Ἤδεα. Ionice ab οἶδα. cognoui.

Ἤδει, pro ἤδη. sciebat, nouerat.

Ἤδειν. sciebam, & Atticè pro ἤδει.

Ἠδελφισμένα. τά. dicuntur similia, congruentia ac germana ab ἀδελφίζω, quod significat non solum fratrem fratris nomine compello, iuxta superius relatã interpretationem. sed etiam affinia & similia effingo, ac profero.

Ἠδελφισμένον. ου. τὸ. germanũ cõsentaneũ Hipp.

Ἡδέος. ου. ὁ. delectabilis.

Ἤδεσαν. sciebant.

Ἡδέως. aduerbium, libenter.

Ἤδη. nouerat, Atticè. significat aduerbialiter. Iã pauloante. uide Etym. significat etiam præsertim, maxime. adijcitur enim ad aliquid cõprobandũ, ut cũ dicimus & ob alia, & ἤδη, hoc est, maxime ac præsertim propter hæc credendum huic, uel hoc faciendum est.

Ἤδη ἐκ πολλοῦ. iamdiu.

Ἤδη νῦν. iam nunc.

Ἠδήποτε. quò, tandem, aliquando.

Ἠδήπου. nempe.

Ἤδηθα. sciebas.

Ἡδὺ. iucundissimè, suauissimè.

Ἡδύς. ου. ὁ. suauissimus.

Ἡδίων. ονος. ὁ. suauior.

Ἥδομαι. μ. ήσομαι. π. ήσθην. lętor, uescor. Depon. datiuo. Vide εὐφραίνεσθαι in Ammonio.

Ἡδῦ. placui.

Ἡδυή. ῆς. ἡ. &

Ἡδυόπιλης. ος. uoluptatibus deditus. Plutar.

Ἡδυς. εος. τὸ. uoluptas, ἥδισμα, ὄνησις. cõpendiũ, lucrum, & apud Chalcidenses ramus cuius in sacris erat usus. Vide χαρὰ in Ammon. (dius.

Ἡδυς. έος. τὸ. cũ aspiratione, acetũ apd Atticos Ae

Ἡδύ. ὅς. sic inquit, frequentissimũ est in dialogis Platon. hoc est, ἔφη δὲ ὅτως.

Ἡδύστερος. ου. ὁ. roscidus.

Ἡδυώγλα. pelluciditas.

Ἡδυεπής. ὁ. ὁ. suauiloquus. Nestoris epitheton.

Ἡδύθροος. dulciloquus, uel gratos amores spar-

Ἡδυκρέα. carnẽ habens gustu suauem. (gẽs.

Ἡδύκρεος. ου. ὁ. qui est grati saporis.

Ἡδυκρεώτερος. ου. ὁ. suauior.

Ἡδυλίζω. palpor, adulor, Menand, apd Ael. Dyo.

Ἡδυλισμός. adulatio, palpatio.

Ἡδυλόγος. ὁ. ἡδυεπής, suauiloquus.

Ἡδυμος.

Ἡδύμος. ον. ὁ dulcis. à ἡδύμος.
Ἡδύνομαι. iucundus sum.
Ἡδυντήρ. edulcans, condiens. salis epitheton.
Ἡδυντος. edulcans, conditus.
Ἡδύνω. μ. υνῶ. π. κα. lætifico, condulco, opiparũ reddo. Gaza, σεμνότης. εὐμάλα ἐκ φιλοφροσύνης ἡδυνομένη. id est. Comitas grauitate condita. Cicero.
Ἡδυοινος. dulce uinum proferens.
Ἡδύοσμος. ον. ὁ. menta, sic dicta ab odoris gratia.
Ἡδυπάθεια. ας. ἡ. uoluptas, mollicies.
Ἡδυπαθέω. μ. ήσω. π. κκα. delicior, in uoluptatibus uitam consumo, delicijs indulgeo. quod libidinor dixit Suet. in uita Neron. quotiẽs lectica cum matre uehebat libidinatum &c.
Ἡδυπνοΐδιης. rosmarinus, à fragrantia quã expirat.
Ἡδύπνοος. ον. ὁ. ἡ. suaue spirans.
Ἡδύς. ἐος. ὁ. ἡ. suauis, iucundus. Item stolidus, ἀπομώρος. Strabo libro 1. ὁ δ' ἄτως ἡδύς ὄν, ὥστε καὶ μὴ μαθηματικὸς ὤν, οὐδὲ τῶν ἀγχιμήδους δύξαν βεβαιοῖ.
Ἡδυσμα. ατος. τὸ. dulcedo, confectio, sapor ad comedendum, ut est πρόαγμα καὶ πέμμα, unguentum odoriferum, condimentum. Gal. testatur ἡδύσματα etiam aromata dici, quanquã etiam unguenta admixtione aromatum odoratiora intelliguntur.
Ἡδυσμύος. ον. ὁ. uoluptuosus.
Ἡδυσοσμία. ας. ἡ. gratus odor.
Ἡδω. lætifico.
Ἡδωνός. &
Ἡδωνοί. Edoni, populi Thraciæ mediterranei.
Ἡε. ibat. ἐπῆρχεν, ἐπορεύετο. penanflexum.
Ἡέ. siue. oxytonum, poëtice.
Ἡέα. bona, ἀγαθά.
Ἡείδη. sciebat, pro ἤδη interposito ε, sicuti ἑξῆς pro ἐξῆς. Etym.
Ἡείρ, πάτερσιν. ab ἔω. iueram.
Ἡείρε. nexuit, pleonasmo literæ ν ab ἔρω, necto.
Ἡέλιος. ον. ὁ. sol.
Ἡεν. erat, ibat.
Ἡέπερ. aduerb. comparandi. quàm.
Ἡερέθεται. in aëre sublimẽ pendêre. Hom. accipit etiã pro animi pendêre, ἀβεβαίως ἔχειν, mobilẽ esse.
Ἡερέθοντο. pendebant.
Ἡέριος. ον. ὁ. matutinus, aërius, obscurus, densos πολὺς καὶ δαψιλής.
Ἡεροδίνης. ἐος. ὁ. ἡ. in aëre pendens, seu in aëre librans, aut uolutans turbinibus. Aquilæ uolãtis epitheton Bianori. lib. 7. Epigram.
Ἡεροφοίτης. ἐος. ὁ. &
Ἡερόφοιτος. ὁ. ἡ. uagus per aërem prospiciens, nubilosus.
Ἡερόπομπα. πα. apparentia in aëre.
Ἡεροφοῖτις. ἐος. ἐννὺς, facta in tenebris obuersans uel clam & de improuiso opprimens.
Ἡεροφοιτος. ὁ. ἡ. iens per aëra.
Ἡεροφωνος. ον. ὁ. ualde clamans.
Ἡή. pro ἢ. aut. & ἢ ἢ, pro σιώπα.
Ἤην, pro ἦν, ἤμην. erat, eram.
Ἡήρ, pro ἀήρ. ἐρος. ὁ. aër, obscuritas, nebula, inuisibilitas.
Ἡθάς. ἀδος. familiaris, cicur, mansuetus.
Ἠθεῖος. uox iunioris fratris ad seniorẽ, inferioris ad superiorem reuerentiæ caussa. Est & affinitatis nomen ut & θεῖος, sumitur etiã apud quosdam pro θεῖος, id est, θαυμαστὸς. Eust. Il. ζ.
Ἠθεος. ον. ὁ. diuinus, speciosus.
Ἠθμίον. ἠθμος. colum.
Ἠθεος. ὁ. trisyllabicè, idem qui ἡΐθεος, puber adolescens, & rei uxoriæ maturus. Aelius Dionys.
Ἠθέω. μ. ήσω. π. κκα. colo, defæco: ut uinum cum panno diffunditur. Accus.
Ἠθική. scientia moralis.
Ἠθικά. imagines sunt, quæ non modò uultuum similitudinẽ, sed etiã sensuũ & affectuũ referũt.
Ἠθικός. ὁ. ethicus, moralis.
Ἠθικὸς γραφεύς. pictor ethicus, qui non modò Ionicas imagines, sed etiam mores exprimit, hoc est sensus, inquit Plin. & motus animi. Bud. Com.
Ἠθικῶς, modestè.
Ἠθμάριον. colum, ἠθυλιστήριον.
Ἠθμός. ὁ. colum.
Ἠθογραφῶ. mores scribendo exprimo. Bud. Cõ.
Ἠθολογοι, sunt morum effictores, affectuũq; personæ cuiusq;.
Ἠθολογία. ας. ἡ. figura quædam sententiarum, cuius exempla affert P. Rutil. Lupus in fine prioris libri de figuris. nimirum eadem est cum ἠθοποιία. expressio, uel figuratio.
Ἠθοποιέω. mores formo, mores instituo & fingo, informo. Bud. ibidem.
Ἠθοποιία. morum expressio, affectuumq;, imitatio loquentis. Bud. ibidem. ἠθοποιία. ἡ. Ethopœia (inqt Rhom. Aquila) est moralis effictio, uel cõfictio. differt à prosopopœia, eò quod ibi psonas fingimus, quæ nusquã sunt: hic certis quibusdã uel personis uerba accommodare ad fingimus, ad improbitatem earum, uel ad dignitatem demonstrandam. Ethopœia (inquit Iul. Rufinian.) est alienorum affectuum qualiumlibet dictorũq; mutatio (lego, imitatio) non sine reprehensione. Latinè dicitur figuratio, uel expressio.
Ἠθοποιός. ὁ. ὁ. moriger, moralis, animi formator, & morum concinnator, alienæ personæ imitator. λόγος ἠθοποιός est oratio morata, id est mores exprimens. Bud. ibidem.

Ἦθος. εος. τὸ. domicilium, locus consuetus, natale solum, sedes. Item uultus, mos, habitus animi, indoles, ingenium. ἦθος (inquit Quintil.) uno uerbo Latinè dici non potest. hoc enim omnes mentis habitus continentur, nec de hominibus tantum sed alijs etiam rebus dicitur. Sic Demosth. τὸ τῆς πόλεως ἦθος uidetur uocasse ciuitatis statum trãquillũ, hoc est, τὴν κατάστασιν, significat etiam causam iustã & quę ratione nititur, unde Aristid. τὸ τῶν ἔργων ἦθος ἀσπάσασθαι μαλλόν ἔστιν iqnt, ἢ τὰ τῆς πόλεως τολμήματα. hoc est ciuitas audacia facinora non tã amplectenda atq; factorum operũq; legitimam & probabilem causam. Ammonius distinguit à τρόπος.

Ἠθῶ, pro εἴωθα. consueui.

Ἡια. ibam.

Ἡίθεος. ε. ὁ. adolescens, proprie à decimo quarto anno usq; ad uigesimum. cœlebs etiam significat, sed rarius. πᾶς ὁ ἄιθω οἷον ἀΐθεος καὶ ἄιθε. Ἀπαρυ γὰρ νεότης. uide Etym. maturus & idoneus cõnubio, sed qui nõdum uxorem duxit, teste Eust. Il. ζ. Itẽ uirgo, & qui illibatam seruat & incolumem uirginitatẽ.

Ἡίξον. ruit, impetum fecit. ab ἀΐσσω.

Ἠιόεις. ὄεντος. ὁ. habens magnas ripas.

Ἤιον. ε. τὸ. maxilla, uiaticum, cibus, farina, Nicãd. cõmeatus, pabulũ: Itẽ aceres, paleæ & quisquiliæ ἠῖα dicuntur.

Ἠΐε. Epitheton Apollinis, sagittarius.

Ἠίονες. αἱ. pagus in peloponeso, quem deletũ in naualis formam redegere Mycenei, apd Strab.

Ἤιον, &

Ἤισαν. ibant.

Ἤισκεν. assimilabat.

Ἤισται. medeberis.

Ἠιών. ῶνος. ἡ. littus, & urbs Chersonesi, apd Thucyd. & altera eodem nomine in Pieria similiter & in Thracia teste Eust. Iliad. β.

Ἡκα. quietè, suppressa uoce. ἐπ' ὀλίγον. ἀπὸ τοῦ ἀκὴ ὃ σημαίνει τὴν ἡσυχίαν. Etym. Itẽ misi, ἀπὸ τοῦ ἵημι. ἦλθον, ἔπεμψα.

Ἠκαῖος. imbecillis.

Ἤκαλον. quietum.

Ἤκαχεν. ab ἄχω. læsit, contristauit.

Ἤκε. si, utique.

Ἤκεν. siue.

Ἠκέστης. ε. ὁ. indomitus, qui iugum nondũ subijt

Ἠκή. acies ferri.

Ἤκιστα. minime, nullatenus. ἤκιστα πάντων, minimè omnium.

Ἤκιστος. η. ὁ minimus, imbellis.

Ἠκριβωμένως. doctè, exactè.

Ἠκρωτηριασμένος. uastãs, læsus, ab ἀκρωτηριάζω.

Ἤκω, uel ἵκω. uenio, clamo. Varius eius usus, ut εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, quãmaximè possum. Εἰς τόσον δὲ ἡλικίας ἥκων, id ætatis homo. Diogenes, Ἀλλὰ σύγε πόρρω ἥκεις διαφθορᾶς, Iam magnopere morbus inualuit. Εὖ ἥκεις φρονῶν, pro φρονιμός εἶ. Et εὖ ἥκει πανοικίας, ut εὖ ἔχει. Et ἥκει φέρων sic dicunt, ut Latinè Tu is te perditum, hoc est te perdis. Ἥκω autem Attice ἀρτίως. ἦλθον significat, ut εἶμι, τὸ ἀρτίως πορεύσομαι Euripid. ἥκω νεκρῶν κεύθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. Τόδε τοι ἐμὲ ἥκον μέρος, Quod ad me pertinet. Quod etiam dicitur τὸ ἥκον solum. Synes. Ἀλλ' ἔγωγε τὸ εἰς ἐμὲ ἥκον ποιῶ. Dicitur & ὅσον ἥκει. Demost. ὅσον δὲ τῶν φωκέων σωτηρίας ὧν τῷ προθυμίαν ἥκει. Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Bud. Com.

Ἡλ. ὁ. pro ἥλιος, dorice, ut testatur Strabo.

Ἠλαιθρίς. ἡλαίθερον.

Ἠλαίνειν. insanire, stultescere.

Ἠλαίνουται. uertuntur, uoluũtur, Theocrito.

Ἠλαίθερον. ε. τὸ. sole calefactũ, pro εἰλιθερές.

Ἠλάκατα. τά. lanæ colo circunuolutæ, fusi. Eust. Iliad. π. ex fide Rhetorici lexici testatur ἠλάκατα neutro gen. arcus dici, unde χρυσηλάκατος. ἡ. χρυσοδόξος.

Ἠλακάτη. ης. ἡ. colus. πᾶς ὁ λάσκω, πλεονασμῷ τοῦ α. significat & iaculum, & defensaculum, ὑπόρρισιον. Etym. Et partem mali summam. Vide Bayf. Est & poëma quoddã ab Erinna Lesbia familiari Sapphus conscriptũ uersibus trecentis, qui cum Homericis certare posse iudicati sunt, teste Eust. in Bœotia. Est & uelũ quoddã acuminatũ in naui quod ad fastigium usq; mali attrahitur, Eratosthenes li. de architectura, & Athenæus. Item summũ mali apud antemnã τὸ τελευταῖον τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ, quod & καρχήσιον & θωράκιον. Pollux.

Ἠλακάτα. τά. ludi Laced. in memoriam Elacati Herculi unice dilecti, instituti.

Ἠλασκάζω. &

Ἠλάσκω. uertor, erro, fodio, occulto, refugio. eodẽ in loco obuersor, de muscis effertur ab Homer.

Ἠλεῖος. ε. ὁ. Eleus, ex Elide. Cyrill.

Ἤλεκτρον. ε. τὸ. electrum, succinum.

Ἠλέκτωρ. ορος. ὁ. sol, quia homines ἀλέκτορας. id est, sine lecto faciat, hoc est excitet à somno, seu potius ab electri splendore, uti & Plinius sentire uidetur.

Ἠλέματος. ε. ὁ. uanus, stultus.

Ἠλίμισρία. ἡ. præfica, lamentatrix.

Ἠλέομαι. duro sub sole.

Ἠλεός. ὁ. ὁ. stolidus, miser, insipiens.

Ἠλεκόμιος. ε. ὁ. ἡ. nõ natus ad tẽpus, id est fallẽs in mense.

in mense. Ἦλθεν. uenit.
Ἦλθον. uenerunt.
Ἡλιάδες. ἁι. inaurati lecti, bracteatiq;.
Ἡλιάζειν. insolare, ad solem expandere.
Ἡλιάζεσθαι. non solum apricari significat, sed etiã δικάζειν, & ἐν τῇ ἡλιαίᾳ uersari.
Ἡλιαία. ας. ἡ. magistratus & forum Athenis celeberrimum, cuius iudices ἡλιασταὶ uocabantur. sic dicti, quia sub dio sedebant. uel πρὸς τὸ ἐκεῖσε ἁλίζεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικασῶν. Nã Demost. interp. dicit non solum locũ magni senatus uocari ἡλιαίαν, sed etiam iudicum multitudinem ibidem ius dicentium. Multa de hac uoce Harpocrat. in Rhetorũ Lexico, & Pollux. Aristoph. interp. δίκα τὸ ὑπαίθριον, εἶναι, καὶ ὦ ἡλιαία βάλεσθαι.
Ἡλιακός. ὁ. ὁ solaris.
Ἡλιαστήριον. ου. τὸ. locus ubi apricabatur.
Ἡλίασις. ιος. ἡ. solis calor, apricatio. Item iudicium ἢ ἡλιαίας.
Ἡλιαστής. ὁ. ὁ. iudex.
Ἡλίβατος. ὁ. ὁ. altus, aërius, excelsus.
Ἥλιθα. plurimum, aceruatim.
Ἠλιθιάζω. stultè ago, stupeo. à lapidibus qui sensu carent, & stultitiam simulo.
Ἠλίθιος. ου. ὁ stolidus, insensatus, stupidus, flaccidus. Item mollis, pertinax, significat etiam eũ qui ad res Venereas propensior non est, quẽad modũ ægre ad Venerẽ incitatur, & in quo Venus ipsa friget.
Ἠλιθιότης. ητος. ἡ. stoliditas, dementia.
Ἠλιθιουργός. ἠλιτοεργός.
Ἡλικία. ας. ἡ. statura, ætas. Significat autem eam ætatẽ, quæ iam matura est militiæ, quam Liuius militarẽ ætatem appellat. à 17. anno incipiens, ut scribit Plutarch. in Gracho. milis.
Ἡλικιώτης. ου. ὁ. coætaneus, æqualis, clarus, soli si-
Ἡλίκον. τὸ. quantum, quantopere. θαῦμα τὸ ἡλίκον, mirum in modum, mirum quantum.
Ἡλίκος. quantus.
Ἡλιξ. ικος. coætaneus.
Ἡλιοειδής. ὲς. ὁ. ἡ. clarus, soli similis.
Ἡλιόκαυστος. ου. ὁ. sole exustus.
Ἡλιομάνης. cicada, quòd sole gaudeat, Suid.
Ἥλιος. ου. ὁ. sol. Solis hymnus est apud Orpheum. Accipitur etiã pro qualibet die. Itẽ pro tẽpore 12. mensiũ, nã hoc spacio sol perficit orbẽ suũ.
Ἡλιοτερής. sole priuans, inumbrans.
Ἡλιοτρόπιον. ου. τὸ. solaris herba, heliotropiũ. ἀπὸ τοῦ ἥλιος καὶ τρέπω, quòd solem sequatur.
Ἡλιότροπον. ου. τὸ. solarium.
Ἡλιοῦσθαι. sole aduri, soli expositum esse.
Ἡλιόω. τὸ. ἡλιάζω.
Ἦλις. ιδος. ἡ. Elis urbs Arcadiæ.
Ἡλίσκος. ου. ὁ. clauiculus.
Ἡλιτομής. altus.
Ἡλιτοεργός. ὁ. ὁ. operæ impatiens, qui in ipso opere deficit. Suid.
Ἡλιτόμηνοι. dicuntur infantes ante tempus nati, ueluti fallentes in mense. Festus exterricineos uocat, tanquã eos mater exterrita aluo eiecerit
Ἥλιψ. calceus.
Ἡλιώδης. ες. ὁ. ἡ. subcandidus.
Ἡλιωθήτης. sole æstuantes.
Ἡλιῶδα κόμην. candida coma.
Ἡλκήθω. contusus sum.
Ἧλος. ου. ὁ. clauus, & oleæ morbus, qui & fungus. Lat. & μύκης etiã Theoph. uitiũ oculi, rotũdus callus persimilis clauo, & καρφίον, aculeus, κγ
Ἡλός. ὁ. ὁ. stolidus, oxytonũ, Cyrillus. ζῆον.
Ἡλόω. μ. ώσω. π. ωκα. configo. Accus. ἦλ θον: ἔρχο
Ἡλύγη. ης. ἡ. umbra, obscuritas, tenebræ nocturnæ, λυγὴ umbraculum, σκέπασμα, unde ἐπηλυγησάμενος, apud Platonẽ, obumbrans, lumini obstruens, προβαλόμενος. μαι. 210.
Ἠλυγισμένος. ου. ὁ. obscuratus, obtenebratus.
Ἠλυγισμός. ὁ. ὁ. obtenebratio.
Ἠλύγνυς. ὁ. fumus.
Ἤλυθον. ueni, iui, ἀόρ. β. ab ἐλεύθω.
Ἠλύκοι. οἱ. canes nocturni, quasi in umbra grassantes. Eust. Iliad. κ.
Ἠλύσιον. ου. τὸ. Elysius, campus. ἀπὸ τοῦ λύσιν μὴ ἔχειν. rudetũ, κεκερασμένον χωρίον, Athenienses teste Polem. ἠλύσιον uocãt ageũ uersũ de-
Ἥλυσις. ιος. ἡ. aduentus, ingressus. (fossumq;.
Ἠλυσκάζειν. declinare, effugere.
Ἤλυθον. erraui.
Ἠλυφράζω. adumbro, obumbro.
Ἡλωκα. πρακέμενος. ab ἁλίσκω. & ἥλον ἀόρις.

Ἡμα. ατος. τὸ. iaculum, iaculatio.
Ἡμαθία. ας. ἡ. Emathia regio, quæ nunc Macedonia.
Ἡμαθίων. nomẽ proprium filij Auroræ apud Hesiod. uide Etym.
Ἡμαθόεις, pro ἀμαθόεις. ὁ. ὁ. arenosus.
Ἡμαι. sedeo.
Ἡμάλαψε. apud Lycoph. confecit, absorpsit κατέπιεν, ἐθέρισεν. à λάπτω, uel ab ἀμάλη id est, manipulus aristarum, aboleuit, ἠφάνισεν.
Ἡμαστήριον. τὸ. domus monetaria, hoc est ubi signatur argentum in nummos.
Ἡμαρ. ατος. τὸ. dies.
Ἡμάλιος. ου. ὁ. quotidianus, diurnus.
Ἤμβροτον, pro ἥμαρτον. aberrarunt.
Ἡμεδαπός. ὁ. ὁ. nostras, atis. Ab ἡμεῖς & ἔδαφος, quod solum & terram significat.
Ἡμεκτῆν. indignari, offendi. Herodot.
Ἤμελλον. futurus eram, pro ἔμελλον. dicunt Attici,

tici, quorum proprium est augmentum syllabicum producere.

Ἡμῶν. cõiunctio poëtica, pro & huic respõdet ἠδὲ

Ἤμων. eramus, esse, ibamus.

Ἥμενος. sedens. ἠμενὸς autem suspensus.

Ἡμέρα. ας. ἡ. dies. ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας, nudius quartus. Ammonius distinguit ab ἠώς. Est etiã fœmininum ab ἦμερος.

Ἡμέραν παρ' ἡμέραν. alternis diebus.

Ἡμερδύομαι. μ. δύσομαι. π. δυμαι. duco diem. Depon. absol.

Ἡμερήσιος. ία. ό. diurnus.

Ἡμερήσιον. ου. τὸ. merces diurna.

Ἡμερίδης. ου. ὁ. ἡ. urbanus.

Ἡμερίδιον. ου. τὸ. diecula.

Ἡμερινός. mortalis, terrenus.

Ἡμέριος. α. diurnus, Ita etiam homines uocantur Lucilio Epigrã. lib. 2. uel quod breues sint uitæ, uel quod in diem uiuant.

Ἡμερίς. ίδος. ἡ. uitis domestica, placida species roboris, Theodoro interp.

Ἡμερόβιος. qui in diem uiuit. Hoc nomine uocatus est Diogenes, quòd cibum quo quotidie uesceretur, à quouis mendicaret.

Ἡμεροδρομεῖν. tota die currere.

Ἡμεροδρόμος. diurnus cursor, Solis epitheton, tabellarius.

Ἡμερόδρυς. species quercus.

Ἡμεροκαλὲς. τὸ. elium suffrutex.

Ἡμεροθαλὲς. ους. τὸ. suaue germinans. Epitheton ueris, Niciæ Epigr. lib. primo.

Ἡμεροκοίτης. α. ό. piscis cui sopor in littore diurnus nomen dedit, quem propterea quod noctu prædam agere soleat, νυκτερίδα quoq; uocarũt, uti uidere est apud Opp. li. 2. ἁλιευτικῶν.

Ἡμερόκοιος. ὁ. ὁ. die dormiens, & nocte uigilans, fur. Eras. Chil.

Ἡμερολεκτεῖν. quotidie numerare.

Ἡμερολόγιον. α. τὸ. calendarium.

Ἡμερολογέω. supputo dies.

Ἡμερολόγιος. diurna ratio, diurnus sermo, hoc est quem uix in die perlegas.

Ἡμεροποιῶ. mansuetum reddo.

Ἥμερος. α. ό. mansuetus, domesticus, cicur, lenis.

Ἡμεροσκόπος. α. ό. speculator diurnus.

Ἡμερότης. ητος. ἡ. mansuetudo.

Ἡμερόσιος. α. ή. diurnus, per diem durans.

Ἡμερόω. μ. ώσω. ω. ωκα. mansuefacio. Accusatiuo iung.

Ἡμεροῦν interdiu custodire.

Ἡμετέρειος. α. ό. nostras, ad nostrum spectans, ὁ ἡμετέρα, apud Anacreontem.

Ἡμέτερος. α. ό. noster.

Ἡμιτέλεια. dimidium penè. Aliquando pro dimidio solum ponitur. Lucian. ἡμιτέλειαν κακῶν ἐπέδιδον, Dimidiũ malorum remittebatur.

Ἡμι, & ἥμος. quando, aliquando. Et ἠμί, φημί.

Ἡμιαμφόριον. α. τὸ. amphoræ dimidium.

Ἡμίανδρος. α. ό. semiuir.

Ἡμιάνωρ. ορος ὁ. idem.

Ἡμιασράγαλος. ὁ. apud Aristotelem, à Gaza uertitur semitalus.

Ἡμίβρωτος. α ὁ. semesus.

Ἡμιγένειος. α. ὁ. semibarbatus.

Ἡμιγυμνος. α. ὁ. seminudus.

Ἡμίγυνος. α. semimulier, semiuir, semimarẽ Politian. uertit.

Ἡμιδλακὴς. ἐος. ὁ. ἡ. semiustus. Item semicomestus in Epigrammat.

Ἡμιδλαῖκος semimortuus.

Ἡμιδαμὴς. ἐος. ὁ ἡ. securi domitus.

Ἡμιδλαπὴς. dimidiatus, ἡμιτελὴς.

Ἡμιδλὴς, ἐος. ὁ ἡ. semiuacuus.

Ἡμιδιπλοΐδιον. τὸ. muliebre pallium.

Ἡμίεκτον α. τὸ. & ἡμιεκτέον. Aristoph. dimidius sextarius medimni, continetq; quatuor chœnicas, quæ pars est duodecima medimni.

Ἡμίεργος. α. ὁ. ἡ semiperfectus.

Ἡμίετος. anni dimidium.

Ἡμιθανὴς. ἐος. ὁ. ἡ. semimortuus.

Ἡμίθεος. α ὁ. semideus.

Ἡμιθνὴς. ῆτος. ὁ. ἡ. semimortuus. Differt ab eo ἡμίθνητος, quod ex una parte mortalem, ex alia immortalem significat, quales dioscuri fingũtur.

Ἡμικάδιον α. τὸ. dimidium cadi.

Ἡμίκαυς. α. ὁ. semiustus.

Ἡμικοτύλιον. heminæ dimidium, ut Gaza uertit apud Aristotelem.

Ἡμίκραινα. ας. ἡ. morbus quo medium, id est, altera pars capitis infestatur, medium capitis.

Ἡμίκρανα. ας. ἡ. dimidia capitis pars, apud Arist.

Ἡμικρανία. ας ἡ. idem. ἑτεροκρανία.

Ἡμίκρανον. α. τὸ. medium capitis.

Ἡμικρανικοί. qui hemicrania laborant.

Ἡμικύκλιον α. τὸ. semirotundum.

Ἡμίκυπρον, α. τὸ. semimodius.

Ἡμιλεπιδὸν. τὸ. media ex parte excorticatũ. Stra.

Ἡμίλυκος. semialbus.

Ἡμίλιτρον. α. τὸ. semilibra.

Ἡμιλοχία. ἡ. dimidia turma, cuius præfectus ἡμιλοχίτης dicitur. uide δημοιρία in Appendice de uocab. milit. & ἡμιλοχίτης, ibidem.

Ἡμιμάλλοντες. Mænades nymphæ, Bacchę.

Ἡμιμόχθηρος. α. ὁ. semiprauus. qui fucat & prætextu quodam bonitatis uestit delictum.

Ἡμίνα. ης. ἡ. hemina, dimidium sextarij.

Ἡμίξεσον. dimidium sextarij.

Ἡμιοβολαῖον. τὸ. quod semiobolo taxatur.

Ἡμιοβόλιον. ν. τὸ. semiobolus, teruncium. accipitur pro re uilissima.

Ἡμιοβολιαῖα. dicuntur quæ ad pretium nõ ascendunt, id est nullius momenti sunt.

Ἡμιολία. ας. ἡ. &

Ἡμιόλιον. nauis biremis, quæ à puppi ad malum usq; binis remis, à malo ad prorã unico tantũ agitatur. Huiusmodi fustas uulgo uocãt. Bayf. Item dimidium summæ siue sortis, quod caput dicunt Latini.

Ἡμιόλιος. ν. ὁ. hemiolius, numerus continens totum suum minorẽ, & dimidiam insuper eius partem, Latine sesqui dicitur.

Ἡμιολίς. ίδος. idem quod ἡμιολία.

Ἡμιολισμός. αὐτὴ τὴ τὸ ἡμιόλιον δίδναι, multa, ubi tota summa, & amplius quoq; dimidia penditur.

Ἡμιονέιν. muli stercus.

Ἡμιόνειος. α. ὁ. mulinus.

Ἡμιόνιον. herba, quam nostri linguam ceruinam uocant.

Ἡμίονος. ν. ὁ. ἡ. mulus, mula. uide Aelianũ, est & herbæ nomen.

Ἡμίοπος αὐλός. tibia imperfecta.

Ἡμίοπτος. semicoctus.

Ἡμιπελέκυς. εος. ὁ. securus uno tantum latere scindens.

Ἡμιπλίνθιον. semilateritium.

Ἡμιπλοΐδιον. ν. τὸ. genus uestis muliebris.

Ἡμίπολον. dimidia cœli pars.

Ἡμιῤῥαγής. ἐος. ὁ. ἡ. semifractus, semilacerus.

Ἡμίσεια. ας. ἡ. medietas.

Ἡμισέλπιδος. ν. ὁ. semisperans. (ano

Ἡμισδυελπίς. ίδος. ἡ. nõnulla efficiẽdi spes. Luci.

Ἡμισδύω. μ. δύσω. π. ευκα. dimidio. Accus.

Ἡμίσασος. ν. ὁ. semiauulsus.

Ἡμιστίχιον. ν. τὸ. hemistichium, dimidium uersus

Ἡμισυ. ος. τὸ. dimidium.

Ἡμισυς. εος. dimidius. ab ἅμα & ἶσος, quasi ἅμισος. οἱ ἡμίσεις, pro dimidia parte hominũ. Xenoph. πελὸς δὲ χειλὸν ἀμφὶ τοῦ ἡμίσεις. Idem, καὶ τοῖς πέρσαις διέπεμπον τ ἄρτων, ἑκάστοις τοῦ ἡμίσεις, Singulis dimidiatũ panem. Interdum per neutrum loquuntur, ut τὰ ἡμίσεα τ ἄρτων. Bud. Com. & ἥμισυς ἀνὴρ, pro homine molli & effœminato, parumq; uirili.

Ἡμισφαίριον. ν. τὸ. hemisphæriũ, dimidia sphæra, hoc est cœli dimidium.

Ἡμιτάλαντον τέταρτον, duo talẽta cum dimidio.

Ἡμιτέλεσον. τὸ. imperfectum.

Ἡμιτελής. ές. semiperfectus, dimidiatus, imperfectus. ἡμιτελὴς δόμος orba sobole domus, & Strab. ἡμιτελὴ βίον exponit χῆρον.

Ἡμιτόμης. ν. ὁ. & ἡμιτομίας. ν. ὁ. semicastratus.

Ἡμίτομον. ν. ὁ. semisectus, diuersis coloribus.

Ἡμίτραυλος. ν. ὁ. semibalbutiens.

Ἡμιτριταῖος. de febre dicitur, quam tertianam quidem uocant, cæterum imperfectam & accedentem ad quotidianã, quòd citius recurrat, quàm uera tertiana. Vide Galen. de differẽtijs febrium, & 2. de Crisibus.

Ἡμιτυμβίον. ν. τὸ. indumẽtum lineũ, utrinq; fimbriatum, peplum, sudarium. Poll.

Ἡμιτύμβιον. ν. τὸ. paruum sepulchrũ, ἡμιτύβιον. Cæl. lib. 3. cap. 2. Item ἡ κεφαλὴ apud Aristoph. ἡμιτύμβιον uocatur διὰ τὸ ἐοικέναι τύμβῳ. & ἡμιτύμβιον, τὸ ἐξ ἡμισείας τὴν κεφαλὴν καλύπτον.

Ἡμιφλεγής, & ἡμίφλεκτος. ν. ὁ. semiustus.

Ἡμιφώσιον. τὸ. reijculamentũ panni linei cõcerpti.

Ἡμίχα. semisextarius.

Ἡμίχον. semisextarium.

Ἡμιωβέλια. τὰ. uascula parui ponderis.

Ἡμιωβόλιον. dimidium oboli.

Ἡμιωνῖς. herba foliis similis dracunculi.

Ἡμώριον. horæ dimidium.

Ἧμος. quando, Iliad. α. Item pro τῆμος Doricè.

Ἡμοσύνη. ης. ἡ. iaculatio.

Ἡμύω. μ. ύσω. flecto, inclino, cado, ἀμύω, ingruo, nuto, μύω, quod Hesiod. par α dixit ἀμύω.

Ἡμοιδυμύος, & ἡμοιεμύος, ὁ γνιδιδυμύος. Bud. Com.

Ἡμωδία. pro ἀμωδία, dentium stupor. Atticum authore Thom. Mag.

Ἡμωδῶ. ἀμωδῶ.

Ἡμων. ον. ὁ. iaculator, penacuitur. Cyrill.

Ἡμῶν. nostrum, genitiuus pluralis circumflexus.

Ἦν. inquã, ecce, fui. Accipitur pro ὀῆν. Item pro licebat. Aesch. ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν. Vt audire unusquisq; poterat. Aristot. identidẽ τὸ τι ἦν εἶναι, usurpat p τί ὀῆν. Bud. Cõ. & ἦν δ' ἐγὼ αὐτὴ τ ἔφην, & ἦν δ' ὅς in tertia persona p ἔφη.

Ἤ. si, an, ut.

Ἤ κᾶ. quanquàm.

Ἤ. quam, accusatiuus ab ἥ, articulo præposit. fœminini gener. Item hanc, suam, apud Homerum pro ἑῆν.

Ἤνασεν. imperauit.

Ἤνεγκα, & ἤνεικα. tuli. ἀπὸ τὴ φέρω, ἠνείκω.

Ἠνέπαπε. increpauit.

Ἠνέχοντο. p ἀνέχοντο, ab ἀνέχομαι, & est pret. imperf. augmento duplicato, ut ἠβάλοντο, ἠθέλον.

Ἠνεκὲς. diu multumq; ἐπιπολὺ. Nicand.

Ἠνεμόεις. ὀφντος. ὁ. altus, uentosus.

Ἠνεμώδης. uentosus.

Ἠνεχέθλω. sustinui. αὐτὴ τὴ ἀνεχήθω συσολῆκ ἐκπόσε, secundum Atticos. Etym.

Ἠνεω-

Ἐφλω, κ. ἐ. ἐ. ἐ

Ἡνεωγώς.οτος.ὁ.patulus.
Ἡνί.Doricè.ecce.
Ἡ νιγμῶνα.ænigmata quæ comprobantur.
Ἡ νιδε.ecce.
Ἡ νίκα.quando,tum.
Ἡνίον.ο.τὸ.habena,frænum,potestas. Dicitur autem id quod est in medio πολχαλινῶ.hoc est,lora quæ inter equitandum manibus tenemus.
Ἡνιοποιεῖον.officina fabri frænorum.
Ἡνῖος.ο.ὁ.bonus,matutinus.
Ἡ νιοφοφέω.guberno equos,habenas tracto.apd
Ἡ νιοχεία.ας.ἡ.moderamẽ,aurigatio. (Lycoph.
Ἡνιοχεῖσθαι.frænari.
Ἡ νιοχδύς.ὑος.ὁ.idem quod ἡνίοχος.
Ἡνιοχέω.aurigo, guberno more aurigæ.Accus.
Ἡ νιόχησις.ιος.ἡ moderamen.
Ἡ νίοχος.ο.ὁ.auriga.scribit Dionys.ab Atheniensibus ditissimos uocari ἡνιόχους & ἁρματοπροφῶντας,id est curules equos alentes, eumq; ordinem fuisse ἀξιόλογον,id est plurimæ authoritatis. Est & sideris nomen apud Proclum de sphæra.
Ἡνίπαπε.increpauit.pro ἤνιπεν,ab ἐνίπτω.
Ἡνις.ιος.ὁ.iuuencus,iuuenis,perfectus, bos anniculus.
Ἡνισα τὴν ὁδὸν ἁπλῶς αὐτὴ τὴν ἐπλήρωσα.
Ἡ νίσσε.significabat,indicabat.
Ἡ νον.perficiebant,ab ἀνῶ & ἀνύω.
Ἡ νορέα.ας.ἡ.fortitudo,strenuitas,robur.
Ἡ νοψ οπος.ὁ.uocalis,splendidus.
Ἡ νῶ.sedebant.
Ἡ νυστρον.ο.τὸ.abomasum, ut Gaza uertit apud Aristoteiem. Sic dicitur quidam sinus seu uenter, qui iungitur quasi in uentre post reticulũ. Supra scribitur, ὑνυστρον.
Ἡ νώγεα.impetraui.
Ἡ νώγε.iussit.
Ἡ νωμῶνως.coniunctim cuius contrarium διηνεμῶνως diuisim ac seiunctim.
Ἡνωχλε pro ὠνώχλει,ab ὀνοχλέω.turbabat.
Ἡ οίλω.à mane usq; ad meridiem.
Ἡ ὄμεν.ibamus.

Ἡ παυάω,& ἠπαυέω.indigeo,dubito.
Ἡ παυία.ας.ἡ.indigentia,inopia.
Ἡ πᾶρ.αῖρος.τὸ.iecur,hepar. πᾶρ ἀὸ τὸ ἐπῆρθαι καὶ κεκυρτῶσθαι.uide Etym.
Ἡ παπίαι iecinoris fibræ.
Ἡ παπίζειν.in medum iecinoris concrescere.
Ἡ παλικοί.οῖ.qui laborant ex iecinore,hepatici, iecinorosi,
Ἡ πάλιον.ο.τὸ.iecusculum.Athenæus.
Ἡ παπίτης.ιδος.ἡ.iecoraria uena,ut Gaza reddit ex Aristotele.
Ἡ πάρ.ὁ.hepatus piscis apud Aelianum, & Aristotelem. Gaza uertit Iecorinum. Piscis fellis expers esse dicitur ab Eubulo,Iocorinum uoces licebit.Athenæus lib.3
Ἡπαρεσκοπία.extispicium, haruspicina.
Ἡ παφε.decepit,seduxit.
Ἡπεδλαυός.οῦ.ὁ.pro ἀπεδλαυὸς,debilis, claudus, mutilus,stultus,quasi humi pedem figere non ualens.
Ἡ πεδλαυόω.μ.ώσω.π.ωκα.debilito.Accus.
Ἡ πεδίζειν.planum reddere,solo æquare.
Ἡ πειγμῶνως festinanter.
Ἤπειρος.ο.ἡ.continens,id est terra firma, Epirus. ab α & πεῖρας finis.
Ἡ πειρώτης.ο.ὁ.Epirota,& continentis habitator.
Ἡ πῆ.aduerb.comparandi,quàm,ὥς πῆ.
Ἡ πῆ πδύς.ὑος.ὁ.deceptor,mendax.
Ἡ πῆ πδύσις.ιος.ἡ.impostura.
Ἡ πῆ πδυτής.ῆ.ὁ.deceptor.
Ἡ πῆ πδύω.μ.ύσω.π.ύκα.decipio
Ἡ πυτήριον.τὸ.acicula.
Ἡπκτής.ῆ.ὁ.sutor.
Ἡ πήρια ἡ.acus.
Ἡ πιάλης.ητος.ὁ.incubus,Sophron. ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων.Eust. Il.ε.ex Herodi. Gram.
Ἡ πίαλον.ο.τὸ.algor qui febrim præcedit.
Ἡ πίαλος.ο.ὁ.febris cum rigore algida. quasi ἠπέως ἀλεαίνῃ leniter enim ac lente calere dicitur. Hæc febris mansuetius tractat hominem, & leuius calefacit. Medici lentã uocant & phlegmaticam: πυρετὸς contra, quę uehemẽter inflãmat. Itẽ incubus,qui & Ephialtes.Ety.& Eu. Il.ε.
Ἡ πιάω.μ.άσω.π.ακα.mitigo.Et ἠπίθη,ἐπαφνώθη.Accus.
Ἡ πιόδωρος.ο.ὁ.ἡ.mitis,mitia donans.
Ἡπιόλης.&
Ἡ πίολος.ο.ὁ.idem quod ἠπίαλος.cognatione enim uocum facile confundi solent. ἠπίαλος uero denso spiritu pro papilione legitur, qui lucernarum luminibus aduolat,apud Aristotelem. sed per ο, non per α. & Gaza epiolum uocem Græcam relinquit.
Ἡ πιος.ο.ὁ.blandus,paruulus,suauis, quietus,lenis,mansuetus,beneuolus.
Ἡ πίως.leniter.
Ἡ πιώτατος.ο.ὁ.abiectissimus.
Ἡ πο.utrũ,nonne?Lucian.ἦ δν ποτε dixit,ecquãdo autem.ἤπο etiã significat nimirum,utique, multo magis,quod etiam ἤπογε dicitur. Subiungitur autem ἤπο τῶ ὅπο aliquando, quod significat quandoquidem. Bud.Com.
Ἡ πο ὀλίγε.multo minus, nullatenus.
Ἡ πο, πῆ ὀξύνονο.idem significat quod ἤδη,uel.
Ἡ πο.aduerb.similitud.quemadmodum.
Ἡπυάτης.ο.ὁ.resonans.&

Ἡπύτα.

Ἠπύτα. uocalis, resonans. Vocatiuus pro nominatiuo poëticè.
Ἤπυλον. τὸ. Thraciæ mons apud Eust. Iliad. κ.
Ἠπύω. sono, uoco.
Ἠπῶ, ῥάπτω.

HP. ρος. τὸ. uer, pro ἔαρ.
Ἥρα, ας. ἡ. Iuno, ὁ ἀήρ. ὅλι ἡ αὐτὴ τῷ ἀέρι ἐστίν. significat & gratiam & auxilium. uide Etym. ἄρας hymnus est apud Orpheum.
Ἧρα, pro ἤραυα. grata, ἐκ τοῦ ἐρῶ τὸ ὠιθυμῶ.
Ἡραῖα. τὰ. Iunonis festa.
Ἡραία. ας. promontorium ê regione Calcedonis.
Ἡραίνω. deliro.
Ἡραῖον. τ. τὸ. Iunonis templum.
Ἡραῖον τεῖχος. locus in Thracia.
Ἡραῖος. τ. ὁ. Iunonius, penanflexum, sed ἥραιος proparoxytonum, uiri proprium nomen est. Cyrillus.
Ἡρακλεῖα. τὰ. festa Herculis.
Ἡράκλεια. ἡ. nomen mulieris & urbis, antepenacuitur: ἡρακλέια uero penacutum, fœmininũ est ab ἡρακλεῖος. id est, Herculeus. Cyrill.
Ἡράκλειος. τ. Heraclius. Cyrill.
Ἡρακλῆς. τ. ὁ. Herculeus. Cyrill.
Ἡράκλεις. aduerb. admirandi, hercule, dij boni. Est & aduerbium abominantis, quòd Hercules soleat in malis opitulari. Vnde & ἀποτρόπαιον eum uocant. Porrò quemadmodum uiri dicunt ἡρακλῆς, ita fœminæ dicunt ὦ φίλη ἀφροδίτη.
Ἡρακλεωτικὴ. ἡ. nux auellana.
Ἡρακλεωτικοί. οἱ. Heracleotici, genus cancrorum.
Ἡρακλῆς. ἐος. ὁ. Hercules. Hoc nomine dictus est ex oraculo ad ipsum. ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων ἐλεός ἄφθιτον ἕξεις. Herculis hymnus est apud Orpheum. Vide etiam in Chiliad. Erasmi, prouerbia ab Hercule sumpta.
Ἡραυίων. auxilians, gratificans.
Ἥραυος. ὁ. rex, & auxiliator.
Ἥρεν. congruit. dixit, ligauit. Ab ἄρω, med. præt. ἦρα, Attice ἄρηρα, & metathesi ἄραρα.
Ἤρατο. cepit.
Ἠρᾶτο. precatus est, execratus est.
Ἠρέθην. Megi. aorist. ab αἱρέομαι.
Ἠρέθομαι. pendeo, crinibus traho.
Ἠρέμα. sensim, paulatim, aliquantulum.
Ἡρεμαῖος. submissus, tacitus, ut ἡρεμαῖα φωνὴ, submissa uox. Lucian.
Ἡρεμαίως. lente.
Ἡρεμνός. ὁ electus.
Ἡρεμέστερος. τ. ὁ. quietior.
Ἡρεμέω. μ. ήσω. ω. ηκα. quiesco. Neut. absol.
Ἠρέμης. ὁ quietus.
Ἡρεμήσις. placatio, sedatio, & quies Aristoteli.
Ἡρεμία. ας. ἡ. quies.
Ἥρεμον. τ. τὸ. quietum, mansuetum, placidum.
Ἱρεσίδες. αἱ. sacerdotes Iunonis Argiuæ.
Ἡρέρεισο inhæserat.
Ἠρεῖ. aduerb. mane.
Ἡριαὶ πύλαι. porta Athenis per quam efferebantur funera.
Ἠριγένεια. ας. ἡ. mane genita, diem proferens. Epitheton auroræ.
Ἠριγενής. mane genitus.
Ἠριγέρων. ὁ. senecio. Item herba eius nominis ex
Ἠριγόνη. ης. ἡ. Erigone. (olerũ genere.
Ἠριδανός. τ. ὁ. Eridanus.
Ἠριδρυής. ὁ. spoliator sepulchrorum.
Ἠρίδυς. ὁ. mortuus.
Ἠρίκον. diuidebant, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω.
Ἠρίνεος. ὁ. laneus. (dis.
Ἠρινός. οῦ. ὁ. uernus. Vnde ἠρινολόγοι. pro cica-
Ἠρίον. τ. τὸ. sepulchrum. παρὰ τὴ ὠιχομένοις ζοῖς νεκροῖς ὁρᾶν.
Ἤριον, pro ἔριον. τ. τὸ. accentu in prima, lana.
Ἠριπόλη. ης. ἡ. aurora, dies, ut in epigram. φέγγος ἰσλᾶν ἐθέλω χρύσεον ἠριπόλης. Hesych. legit. ἠριπότλω, ἡμέραν ὀξ ἡμέρας.
Ἠρίπον. cecidi. ἐκ τοῦ ἐρείπω.
Ἤρκεσε amouit, Iliad. ζ.
Ἠρμένος. τ. ὁ. sublatus.
Ἡρμόσθαι. fulcire, stabiliter collocare Hipp.
Ἡροσάνθεα. τὰ. florum uernorum collectio, festũ celebre in Peloponneso Verno tempore.
Ἤρος. τ. ὁ amicabilis, placidus, gratus, uernus, interuallũ temporis Ponitur & pro ἔαρος genit.
Ἠρύγγιος. ης. ἡ. &
Ἠρυγγίον. τ. τὸ. uel ἤρυγγος. eryngium herba ex aculeatarum genere.
Ἠρυγγίτης. herba quædam, & genus panis.
Ἠρύγω. mugio.
Ἠρυθροδαωμαχός. rubricatus.
Ἠρυλλος. ου. ὁ. diminutiuum ab ἡρακλῆς, id est, Hercules.
Ἤρυον. hauriebant.
Ἡρωῖον. τ. τὸ. carmen heroicum.
Ἡρώιον. ἡρῶον.
Ἡρωελεγεῖον. mixtum cum elegiaco heroicum.
Ἡρωϊκός. τ. ὁ. heroicus, magnanimus.
Ἡρώϊσσα. heroina.
Ἡρῶναι. pro ἡρώναι, apud Aristoph. Nebul.
Ἡρῷον. τ. τὸ. heroum, hoc est monumentũ quod solet erigi uiro alicui insigni, propter eximiam uirtutem, μνημεῖον, & carmen heroicum.
Ἡρώπτω. cauillor, σκώπτω.
Ἥρως. ωος. ὁ. heros, ἥρωες dicũtur homines cum sint, rebus tamen gestis eam opinionem apud uulgus emeruerunt, ut inter diuos relati credantur

dātur. Proinde ἡρωσύνη quauis arte & scientia dici possunt, qui in ea plurimum excelluerūt. Gaza putat deductum esse ab ἔρως, ἤγαν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος ἐπαινετοῦ, καὶ ἐς κάλλος θεῖον ὁρῶντος, καὶ ἀπατφυομένου τὸ εἰς τὸ ἄκρον ἐφικέσθαι, ὅθεν καὶ ἡμίθεοι ὠνομάζοντο. Plures autem ab ἥρα, id est, Iunone. huius uocis accusandi casum. Attici ἥρω non ἥρωα formāt, quemadmodum & in numero multitudinis ἥρως non ἥρωας. Zenon (apud Laërtium lib. 7.) heroas uocabat solutas corporibus sapientum animas. & Pythagoras apud eundem, totum aëra censet plenum esse animis, eosque & dæmones & heroës existimari. &c. Vide in Chiliadib. Erasmi, Heroum filij noxæ. &, Tanquam heros in clypeo excip.

Ἡρῶς. potenter, fortiter, graulter, generosè.

Ἡρώσσα. heroina, ἡρῴνισσα, uel ἡρωΐνη.

Ἡρώτα interrogabat, ἤνχε.

Ἧς, pro ἦν. erat, Theocr.

Ἧς βάλῃ. quamuis.

Ἧς καὶ ἥδε, accipitur pro ὑπῆρχον. Bud. Com. Vide Ammonium.

Ἧς. cuius, uel sui, suæ ἧς πόνος, ἢ ἰδίας.

Ἡσαν. ibant.

Ἡσει. mittet, emittet.

Ἡσελγημένα τὰ. dicuntur iniuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ.

Ἧδε. fuisti, sedisti. Nam optimi quiq; authores de præterito significationem huic uoci tribuunt. Vide ἧς in Ammonio.

Ἥδιν. gauisus sum, delectatus sum. ab ἥδομαι.

Ἦσι, pro ἦν. fuerit.

Ἡσίν, pro φησίν. inquit.

Ἡσίοδος. nomen poëtæ, uide Etym.

Ἡσις. uoluptas, τέρψις.

Ἤσκει, Ionice pro ἤσκει. exercebat, parabat.

Ἡσπάζοντο. complectebantur.

Ἧσσα. ας. ἡ. calamitas, strages.

Ἥσσον. nequaquam.

Ἧσται. sedit, induit.

Ἤστην. pro ἦστον. duali imperfecti ab εἰμι, per pleonasmum.

Ἡστο. stetit, ἐκ τοῦ ἕω, ἢ ἕζω.

Ἡσύ. ὑ. ὸν. iucundum, suaue, ἡδυφραντόν. ab ἥδω, ἥμαι, σαι. σαι.

Ἡσυχάζω. μ. άσω. π. ακα. quiesco, taceo, in otio sum, quietus sum, quietem ago. Neut.

Ἡσυχαίτερος. ρα. ὸν. quietior, Thucyd. μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς εἴδεσι διήλαγμένα.

Ἡσυχῇ. quietè. silenter, tacitè, paululū, nonnihil.

Ἡσυχία. ας. ἡ. otium, quies, silentium, σιωπή, ἐπιείκεια. Ammonius.

Ἥσυχος. & ἡσύχιος. ρα. ὸν. quietus.

Ἡσύχως. quietè.

Ἡσχύνε. deturbabat. ab αἰσχύνω.

Ἥσω. mittam, sinam, iaculabor.

Ἤτε, & Atticè ἦτε. eratis.

Ἠτέον, & ἰτητέον. eundum est.

Ἤτοι. interdum aduerbium est διαζευκτικόν, pro uidelicet, id est ἤγαν. Interdum coniunctio συμπλεκτική, quidem, sanè, & ferè idē quod μὴ, nisi quòd μὴ subiungitur, ἤτοι uerò præponitur. Respondet autem τῷ ἤτοι, τὸ αὐτὰς, & ἀτὰς, perinde atq; δὲ, τῷ μὴ. Apud Atticos uerò coniunctio est διαζευκτική pro ἤ, ut τοι sit expletiua, quemadmodum γε in ἔγωγε. Illud tamen obseruandum ἤτοι semper initio poni, ἤ uero subiungi: semel tamen Pindarus metri necessitate coactus contra fecit.

Ἤτορ. ορος. τὸ. cor, animus. ab ἄω, quod est πνέω.

Ἡτρεμῶ. quiesco.

Ἤτριον. ου. τὸ. stamen, & genus panni. Item iecur teste Nicand. schol. ἡτρίου ἱππείου.

Ἧτρον. ου. τὸ. uentriculus, uesica, uenter ab umbilico ad pubem usque. Gaza abdomen, sumen, seu imum uentrem interpretatur apud Aristotelem. Nicandri interpres intelligit geniculū, ut umbilicum in ferula. Sed propriè ἧτρον est (inquit) post umbilicum locus.

Ἥττα ης. ἡ. cōflictus, calamitas, clades, Sed passiue accipi debet, quando quis uincitur.

Ἡττάομαι. uincor. ἡττᾶσθαι τοῦ χάριτος, equare gratiam non posse, gratiæ cedere. ἡττωμένος. superatus. Herodian. γ. ὅτω χρημάτων ἡττήθη, usque adeo pecuniæ fuit studiosus & deditus.

Ἡττάω. μ. ήσω. π. ηκα. uinco, minuo.

Ἥττημα. ατος. τὸ. diminutio, delictum.

Ἥττημαι. inferior sum uincor. Genit.

Ἥττον. ονος. τὸ. minus. accipitur etiam aduerbialiter.

Ἡττηνεῦς. τέος. superatos.

Ἥττων. ονος. ὁ. ἡ. καὶ τὸ ἧττον. minor, inferior, qui uidelicet uictus est ab alio. Vnde ἥττων ὀργῆς ἢ ὄρωτος, qui ab ira uel amore uincitur, qui sibi non potest imperare. Bud. Com. sed ἡττῶν, circunflexum, participium est ab ἡττάω.

Ἥττων κέρδεος. auarus, lucrio, qui præter quæstū nil spectat, & apud Philostratum lib. 1. γαστρὸς ἥττων ἢν καὶ ἀφροδισίων, ueneri uentriq; deditus, apud Herodian. 8. ὀργῆς δὲ ἥττων ὢν φύσει, natura iracundus, & in Heroicis Philost. de Paride, ἥττων τῆς κοσμήσεως, comendi se studio mu liebriter operam dans, & uelut succumbens.

Ἥτω. sit. αὐτὴ τοῦ ἴτω ἢ ἰέτω. uide Etym.

Ἤυ. bonum. Item uelut.

Ἠυγμένος. ου. ὁ. pro εὐγμένος. probè & multum barbatus.

Ἤυδα. dixit.

Ἡ ὑκομος. ον. ὁ. ἡ. habens pulchros crines.
Ἡ ὑς. ὁ. bonus, magnus, fortis, generosus. παρὰ τὸ ἐω τὸ ἐπάρχω. ἢ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, ἵν' ἦ δηλονότι. Etym.
Ἡ ὑτι. ueluti & similia.

Η Φαιστεῖον. ον. τὸ. templum Vulcani.
Ἡ φαιστία. Minerua, & ciuitas Lemni.
Ἡ φάιστος. ον. ὁ. Vulcanius.
Ἡ φαιστόδαμον. τὸ. ambustum, igne superatum.
Ἡφαιστος. ον. ὁ. Vulcanus. accipitur etiam pro igni. γίνεται παρὰ τὸ ἅπτω, ὅτι αὐτῷ οὐκ ἔστιν ἅψεσθαι. uide Etym. ἡφαίστου hymnus est apud Orpheum.
Ἡ φέτλω. ab ἀφίεμαι. descendit. σωεχωρήθλω.
Ἡ φηγέομαι. ὁδηγέομαι, uiam doceo.
Ἡ φλυσμός. ὁ. spuma.

Η Χαύω. inopem uitam ago.
Ἡ χεῖα. ας. ἡ. sonituum discrimen.
Ἡ χέτης. ον. ὁ. sonans, cicada.
Ἡ χεῖκός. ὁ. ὁ. sonorus.
Ἡ χέω μ. ήσω. π. ηκα. resono, sono. Neut.
Ἡ χη. ης. ἡ. fama, sonitus, crepitus. Cyrill.
Ἡ χήεις. ήεσσα. ἡ. resonans.
Ἡ χλῶδν. inops.
Ἡ χηταί. οἱ. praecones.
Ἡχι. ubi, quà penanflexum. Cyrillus.
Ἦχος. ον sonus. παρὰ τὸ χέω, ἢ ἰωνικὸν α, ἄχος καὶ ἦχος. Etym. reijcit tamẽ hanc uocẽ Thom. Mag. & ἠχὴ agnoscit.
Ἡ χώ. ὁος. ἡ. sonus, Echo.
Ἡ χώδης. ες. ὁ ἡ. sonorus.

Η Ὦθρν. mane, ἕωθρν. ὄρθρον.
Ἡ ὦθι. in aurora. differt ab ἡμέρα.
Ἡ ὠκοιδος. matutinus somnus.
Ἡ ὠρ. locus maritimus.
Ἡ ὠος. ον. ὁ. eous, matutinus.
Ἡ ωρῆσθαι. attolli, suspendi.
Ἡ ὡς. ὁος. ἡ. παρὰ τὸ αὔω καὶ ἐκβολῇ ἄως, καὶ τροπῇ ἠώς. aurora, dies, antemeridianum tempus, crepusculum. Etym. Vide ἡμέρα apud Ammonium. hymnus eius est apud Orpheum.

Θ Α.

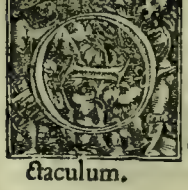

Ἀάσθν. considebam. παρὰ τὸ θαάζω, θαάσθω, καὶ προστῇ θαάσσω. Etym.
Θαβώρ. &
Θαβώριον. nomen montis.
Θαῆμα. Doricè pro θέαμα. spectaculum.
Θαίβω. impello.
Θαιρός. ον. ὁ. cardo ostij. στρόφιγξ: apud Sophocl. axis. Eust. Iliad. μ.
Θαιμός. domus, plantatio, satio.
Θακεύω. μ. εύσω. π. εύκα. &
Θακέω. μ. ήσω. π. ηκα. sedeo. Neut.
Θάκος. ον. ὁ. sedes, sella, consessus. θῶκος poëticè.
Θαλάμαι. αἱ. foramina, cauitates narium. Item cubicula, stabula apud Aristot. de cauernis piscium. Itẽ lustra ferarum, Cyrill. Sed θαλαμαὶ ὀξυτόνως, Castoris & Pollucis templum. Cyril. & Ammonius.
Θαλάμαξ. uide θαλαμίτης.
Θαλαμεύτρια. ας. ἡ. mulier quae curat ea quae ad thalamum & nuptias pertinent.
Θαλαμεύομαι. &
Θαλαμεύω. in thalamo plurimũ uersor. Bud. Cõ.
Θαλάμη. ης. ἡ. thalamus.
Θαλαμηγῶ. nauis Cleopatrae nomen, Sueton.
Θαλαμηπόλος. ον. ὁ. ἡ. cubicularius, thori custos.
Θαλαμιὰ ᾶς. ἡ. foramen triremis, per quod remus inseritur, apud Herodotum.
Θαλαμίας. ὁ. idem quod θαλάμιος. Bayf.
Θαλαμίδοι ἐλάται. remi lentè nauigantes.
Θαλάμιος. ον. ὁ. & θαλαμίτης. remulcus, qui in infima parte triremis remigat θαλάμαξ apud Aristoph. pro eodem accipitur. Sunt autem tres in triremi ordines remigum: θαλαμῖται infimi, qui prorã occupant. θρανῖται, supremi in puppi sedes habentes, & ζευγῖται inter utrosque medij.
Θάλαμος. ον. ὁ. thalamus, accipitur etiam pro gynecao, γυναικωνίτης. Locus in quo cõfectis nuptijs diuersantur spõsus & sponsa. Item lectus in quo recumbunt, & lustrum serpentis etiam θαλάμος uocatur. Et θάλαμοι, penates.
Θαλασσα. ης. ἡ. mare, pro aqua marina. Hymnum eius cecinit Orpheus.
Θαλασσεύς. piscator.
Θαλασσιος. ον. ὁ. marinus.
Θαλασσάομαι. marina aqua conficio, condio, inficio.
Θαλασσονόμος. ον. in mari degens apd Empedoc.
Θαλασσόπλαγκτος. per mare errans.
Θαλασσεύω. μ. εύσω. π. εύκα. eo per mare, in mari plurimum uersor. Neut. Bud. Com.
Θαλασσοκοπέω. tumultuor. Suid. turbas cieo.
Θαλασσοκρατῶ. maris imperium obtineo.
Θαλασσοκράτωρ. maris dominus.
Θαλασσοπορῆσαι. nauigare per mare, transfretare.
Θαλασσεργός. piscator.
Θαλασσεργῶ. piscor, negotior, aut uictum quaero, in mari.
Θαλέθω. uiresco, germino.
Θάλεια. ας. ἡ. Thalia, una ex Musis, celebritas ex iuuenibus, uiriditas, corona, festiuitas, lætitia, Vnde illud Homer. ἐν θαλίῃς θάλεια, Iliad. γ. de cõuiuio intelligendum omnibus rebus abundante, lauto, & ueluti florido, hoc est lato,

Athenæ

Athenæ. lib. 2. Cyrillus distinguit inter θάλφα & θαλία.

Θαλερός. ῶ. ὸν. iuuenis, uirescens, udus, δίυγρος καὶ θαλερὸς πόσις, ὁ ἐκ πᾶθφίας αὐτῆς.

Θαλέω. θάλλω.

Θαλία. ας. ἡ. θάλεια, & θαλίαι. πανηγύρεις, τρυφαὶ. Aristoph.

Θαλιοποιοί. οἱ. qui scrinia ex corio fabricant.

Θαλλία. suumus colliculus in noua germinatione in olea.

Θαλλός. ου. ὁ. ramus lauri uel oliuæ semper uirescens.

Θαλλοφόροι. οἱ. qui Athenis in Panathenæis oleæ ramos gestabant. Erant ij ut plurimum senes, unde per iocum θαλλοφόροι uocantur illi, uelut inutiles ad alia munera obeunda.

Θάλλω. μ. αλῶ. ω. αλκα. uirescо, germino, pullulo, floreo. Propriè de arboribus, sicut αὐξῶ de floribus. Neutrum.

Θάλος. ἐος. τὸ. surculus, propago, germen. Vide θαλλός per duo λλ.

Θαλός. ὄ. ὁ. germen quod raditur pascendis hœdis, aut bobus germen oliuæ, κατ' ἐξοχὴν.

Θαλδῶ. in fuliginem euaporare. ut thus, & alia odoramenta quædam.

Θαλπιόων. calefaciens.

Θάλπις. iris uocatur, à θάλπω, quod calefacere & fouere significat, quod primũ præcipuumq; iris habet.

Θαλπνός. splendidus.

Θάλπος. ε Θ. τὸ. calor, æstus.

Θαλπήριον. tegumentum, fomentum.

Θάλπω. μ. ψω. ω. φα. calefacio, foueo, sicut gallinæ oua, applaudo, floreo, uideo. Accus.

Θαλπωρή. ῆς. ἡ. solamen, lætitia, uoluptas.

Θαλυκρός. callidus, improb. ignitus, proteruus, uiridis, λαμπρός, feruidus θάπυρος.

Θαλύομαι. uror.

Θαλύω. foueo, calefacio.

Θαλύσια. τὰ. festiuitas, primitiæ frugum, cerealia: dicta à θάλλειν, quoniam ut denuò reuirescerent omnia, fruges comportabant, & dijs consecrabant, unde & συγκομιστήρια etiam appellantur.

Θαλύσιος ἄρτος. panis qui ex nouis frugibus conficitur primum.

Θαλυσσόμενος. accensus, ardens.

Θαλύψαι. fouere, ignire, accendere.

Θαμά. frequenter, perpetuò.

Θαμάκις. crebrò, frequenter.

Θαμάλωπδι. carbones semiusti.

Θαματοχεῖν. inquietum esse.

Θαμβαλέον. formidabile, admirabile.

Θαμβέω. μ. ήσω. π. ηκα. stupeo, obstupeo, pauco, propriè ad dei conspectum.

Θάμβησαν. obstupuerunt.

Θάμβος. ος. τὸ. pauor, stupor, admiratio.

Θαμβὸς. ὄν. ὁ. attonitus. Cyrillus.

Θαμειός. ὄν. ὁ. frequens, πυκνός, ἀλλεπάλληλος.

Θαμίζω. μ. ίσω. π. ικα. frequento, sum assiduus in custodia nauium. Accus.

Θαμινά. frequenter, crebro. Aristoph. Pluto. ἀλλ' εἰά τέκεα θάμιν' αὐαβοῶντες.

Θαμινός. ὄν. ὁ. &

Θαμνής. ἐος. ὁ. ἡ θάμνος, frequens.

Θάμιξ. uulpes, ἀλώπηξ.

Θάμνος. ου. ὁ. minutarum arborũ densitas, cespes, arbustum, lucus, frutex.

Θαμυρίζω. congrego.

Θάμυρις. ἡ. congregatio, cõciliabulũ cõuẽticulũ. Est & θάμυρις cytharædi nomen apud Homer. qui cum Musis de artificij gloria certans, oculis fuit orbatus.

Θαμυρὸς. ου. ὁ. frequens, θαμυρὴ ὁδὸς, uia publica, quasi multum frequentata.

Θανάσιμος. ου. ὁ. lætalis, mortalis.

Θανατάω. θανατόω. cupio mori, mortẽ appeto.

Θανατηφόρον. lætiferum, funestum.

Θανατικός. ὄν. ὁ. capitalis.

Θάνατος. ου. ὁ. mors, θανατος γὰρ ἔστι, καὶ ὧν τὰ θνητὰ ἑαυτὸν ἀπατέινει. Hymnus eius extat apud Orpheum.

Θανατόσια. τὰ. festum atque agon apud inferos, cuius meminit Lucian. de Veris nar.

Θανατόω. μ. ώσω. π. ωκα. interficio, neco, morte multo, mori cupio, præbeo me morti, rei capitalis damno absentem, despondeo animum. Accus. Bud. Com.

Θανατώδης. ες. ὁ. ἡ. mortis auidus.

Θάνῃς. mortuus fueris.

Θάπτω. μ. ψω. ἀόρ. α. ἔθαψα. π. αφα. ἀόρ. β. παθ. ικὸς ἐτάφην. sepelio, defodio. Accus.

Θάρανδος. ὁ. tharandrus animal. Aelianus.

Θαργήλια. τὰ. festum in Apollinis honorem.

Θαργηλιών. ὢν. ὁ. Februarius, uel (ut alij tradunt) Maius, Cæl. lib. 9. cap. 55. dictus est ab eo quod terrã calefaciat, Græcis auspicatissimus. Huius mensis die sexto Athenienses lustrant ciuitatem, Dianamq; natam Delij tradũt. Laërtius lib. 2. in Socrate.

Θάργηλος. olla dicta est, in qua peoquerẽtur fructuũ primitiæ Apollinis honori, qui apparerẽt.

Θαρνύω. insero, planto, ἐπαίρω, ὀχνύω.

Θάρνυμαι. concipio fætum, κυίσκομαι.

Θαρραλέος. ου. ὁ. audens, confidens. Accipitur in bonam partem, sicut θρασὺς in malam.

Θαρραλεότης. ητος. ἡ. audentia.

Θαρραλεώτερος. animosior.

Θαῤῥέω.μ.ήσω.π.ηκα.confido,præsumo,audaciam sumo. Neutrum cum datiuo,& aliquando cum accusatiuo,pro non uereri.ut ὁ τεθαῤῥηκότων μάχλω τ γναντίων, hoc est (ut Tacitus inquit) non ausis aciem hostibus. Bud. Com. Attici per duo ρρ non autem θαρσῶ dicunt.

Θάῤῥος.ης.ἡ.&

Θαῤῥοῦ.audacia,confidentia.

Θαῤῥύνω.audaciorem facio. Plutarch.θαῤῥύνων τοὺς ἀπρότους. Animum addens inuulneratis.

Θαρσαλέος.ᾶ.ὸν.audens.facilis.

Θάρσει.confide.

Θαρσέω.μ.ήσω.π.ηκα.confido. Xenof. 28.

Θάρσος.ε.ου.τὸ.audentia,cõfidentia,audacia. Vide θράσος apud Ammonium.

Θάρσων.confidens.

Θαρσύς.pro θρασύς.

Θαρσύνω.μ.υνῶ.υ.νκα.hortor,audentiam inijcio,audeo, audax sum.

Θᾶσαι.pro θέασαι.uide.

Θάσια.τὰ.amygdalæ.ob præcocitatẽ, ἀπὸ τοῦ θᾶσσον τὸν καρπὸν προϊέναι.

Θάσιον γένος.Thasium uinum miscuisti. Vide in Chiliad Erasmi.

Θᾶσσον ἢ βάλλω.æquo citius.

Θάσσος ἀγαθῶν.Thassus bonorũ. Vide in Chiliad.Erasmi.

Θάσσω.μ.ξω.π.ξα.curro uelocius,sedeo.

Θάσσον.uelocior.

Θασία genus quoddam raphani, intinctum, uel muria,cui opsonia assa intingebant.

Θατέρα.τὰ.pro τὰ ἕτερα, id est altera, alterutra, Accipitur etiam pro altero. ἢ θάτερα μέν,uel ἢ θάτερα δέ,pro citra,& ultra. κατὰ θάτερα. in altera parte.Bud.Com.

Θατέρ'ω,θάτερ'ω,θάτερον. obliqui sunt ab ἕτερος. quod Atticè dicitur ἄτερος. ἢ θάτερον,in diuersum,in diuersam partem.

Θᾶττον.citius.

Θάττων.θάσσων.

Θαυλακίζω.cum clamore aliquid poscere.

Θαυλία.cauda.οὐρά,κέρκος.

Θαῦμα.ατος.τὸ.miraculum.

Θαυμάζομαι.admirationi sum,suspicio.

Θαυμάζω.μ.άσω.π.ασα.admiror,suspicio, stupore quodã afficior. Item laudo θαυμάζω ἐκ τῆς σοφίας uel διὰ τὴν σοφίαν. Item θαυμάζει τις ἀρετὴν,hoc est,ἀγαπᾶ ἐργάζεσθαι dum quis uirtutem ita diligit ut eam reipsa nitatur exprimere, & θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τ ἀγαπᾶ κέκραται λόγοις.Accus.&pro οὐκ ἀποδέχομαι,improbo,detestor,cum genitiuo,ut θαυμάζω σ' ἔγωγε τῆς τόλμης σωφρονοῦντος.Isoc.Et Xenoph. ὑμῶν μέντοι ἔφη θαυμάζω.Vel etiam cum genitiuo & accusatiuo.Demosth.καί μου πῶς δοκεῖ καὶ θεῶν μισεῖς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάζειν. Bud. Com.& Ammonius.

Θαυμαίνω.uideo,admiror.

Θαυμαστέον.ὸν.stupendum.

Θαυμαστὸν.semiustus.ignitus.

Θαυμαστικός.ᾶ.ὸν.admirabilis.

Θαυμασμός.ᾶ.ὸν.admiratio.

Θαυμαστής.admirans,laudator.

Θαυμαστικός.&

Θαυμαστός.ᾶ.ὸν.admirabilis,nobilis,egregius, præclarus.

Θαυμαστὸν ἡλίκον,καὶ θαυμαστὸν ὅσον.mirũ quantum,mirum in modum.Bud. Com.

Θαυμαστόω.μ.ώσω.ω.ωκα.mirifico.Accus.

Θαυμαστωθεὶς.ἐνος.ὸν.summa admiratiõe habitus.

Θαυμαστῶς.sapienter,notanter.

Θαυματίζομαι.in stuporem præ admiratione redigor.

Θαυματοποιία.ας.ἡ.præstigium,admiratio.

Θαυματοποιός.ᾶ.ὸν.præstigiator, prodigiorum author.

Θαυματουργῶ.miracula edo.

Θαφθεὶς,ἐνος.ὸν.sepultus,pro ταφεὶς. Herodot. θαφεῖσι dixit pro ταφεῖσι.

Θαψία.ἡ.ferula sylueſtris,aut ferulago.

Θαψός.ᾶ.ὸν.frutex pallidus,& lignũ quo lanæ & capilli flaui fiunt.thapsus Lat. est & Lybicæ ciuitas apud Stephanum.

Θέα.ᾶς.ἡ.dea.oxytonum.

Θέα.ας.ἡ.spectaculum,uisio, aspectus. paroxyt.item locus ipse in quo sedent spectantes quæ in theatro peraguntur.

Θεαγγελεῖς.qui deorũ solennitates promulgant præcones.

Θέαινα.ης.ἡ.nomen gentile. παρὰ τὸ θεῶν. quasi diuina.Etym.

Θέαμα.ατος.τὸ.spectaculum.

Θεάμων.ονος.ὁ.spectator.

Θεανὼ.Pythagorica mulier Lyrica, cuius extant epistolæ Græcæ.

Θεάομαι.μ.άσομαι.ω.αμαι.uideo,uiso. Depon. accus.Differt à βλέπω.Ammon.

Θεαρχία.diuinum & æternũ principium rerum omnium à numine.

Θεαρχικώτατος.supremum numen & principiũ.

Θεατρεῖον.theatrum.

Θεατής.ᾶ.ὸν.spectator.Vide θεωρὸς apud Ammõ.

Θεατός.spectandus.

Θεάτρια.ας.ἡ.spectatrix.

Θεατρίζω.in theatro & cum pompa deduco. Vnde θεατρίζομαι, id est in theatrum producor, ut omnibus sim spectaculo.Paul.Hebr.

Θεατρικῶς.fastose.

Θέατρον.τ.τὸ.ſpectaculũ,theatrum.
Θεατρώνης ὁ τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ ὠνούμενος ἀφ' οὗ παραβαλὼν ἔχοι ἂν θεωρεῖν. Qui locum ſibi comparauit in ſpectaculis publicis.
Θεάριον.τὸ.&
Θεάφος.ἡ.& θεάφου.τὸ.ſulphur uiuum, θεῖον ἄπυρον.Euſt Odyſſ.
Θεῖον.diuinũ numen. Item ſulphur, thymiama quoddam ad expiationes.
Θεῶ.admiror.
Θεῶσαι.&
Θεῴωσκῳ.fumum uel uaporem facio.
Θεέω καὶ θεόμαι.admiror.
Θεέσκω.curro
Θέα.Lunæ & Apollinis mater.θέα,λαβέα.
Θεηγόροι οἱ theologi.
Θεήλατος.τ.ὁ.impulſus à Deo.dicitur ferè de rebus aduerſis & calamitoſis.
Θεομαχία.pugna hominis contra Deum. differt à θεομαχία.Ammonius.
Θεοτόκος.τ.ἡ.pro θεοτόκος.quæ deum genuit.
Θεία.ας.ἡ.amita,matertera.
Θιάσειν.numine afflari,non compotem eſſe ſui, eſſe fanaticum.
Θιασμός.τ.ὁ.afflatus,diuinatio,conuiuiũ,enthuſiaſmus
Θιαστὸς.admirandus.
Θειῶς.τ.ὁ.diuinus.
Θιλόπεδον.τ.τὸ.locus expoſitus ad calorem ubi aliqd ſiccatur,apricus locus,quaſi εἴλης πέδον.
Θιμωνιαὶ.manipulorum cumuli.
Θεῖναι.facere,currere,interficere,principia ponere,& ſupponere.Bud.Com.
Θείνω.uerbero,pulſo,τύπτω.Hom.
Θεοσλάμης.ἡς.ἡ.deos ſubiugans & domans.
Θεῖον.τ.τὸ.numen. Item ſulphur, τὸ κεραύνιον πῦρ.ὀσμὴν γὰρ ἔχει κεραυνὸς θεῖον.
Θεῖος.τ.ὁ.diuinus.θείᾳ πομπῇ, numine diuino. Item patruus, auunculus. Vide θεῖος αὐτὴρ, in Chiliad.Eraſmi.
Θειότης.τος.ἡ.numen,diuinitas.
Θειόω.ſuffio,adoleo,θυμιάω.
Θέω.pro θεῶ.curro.
Θειώδης.ες.ὁ.ἡ.ſulphureus.
Θέως.diuinitus.
Θέλεος.admirabilis.
Θέλγητρον.mulcimentum,incitamentum.
Θελγῖνες.telchines,uenefici,præſtigiatores.
Θέλγμα.ατος.τὸ.admiratio.
Θέλγω.μ.ἔλξω.τ.χα.demulceo,decipio,afficio aliquem ut moueri nequeat. Aliquando ponitur pro luſtrare.Accuſat.apud.Homerum ſignificat & tenebras offundo, luminibus obſtruo,obcæco.
Θέλεμνον.radicitus.
Θέλεμον.τ.τὸ.miſerabile,quietum.
Θελέμως.quietè,miſerabiliter.
Θέλημα.ατος.τὸ.&
Θέλησις.ιος.ἡ.uoluntas.
Θελήμων.uolens,promptus.
Θελητήριον,& θέλγητρον.τ.τὸ.mulcimẽtum,oblectamentum.
Θελητήριος.ον.ὁ.blandus, habens uim perſuadendi.
Θελητός.placitus.
Θέλημος.fœcundus,ferax,γόνιμος.
Θελκτήριον.&
Θήλγητρον.τ.τὸ.mulcimẽtum, oblectamentũ & cantilæne uocãtur θελκτήρια quòd his auſcultantes demulceantur.
Θελκτήριος.τ.ὁ.blandus,habẽs uim perſuadendi.
Θεοθρησκεία.ας.ἡ.ſuperſtitio.
Θεοκακέω.de induſtria ignauiter ago.
Θεξινία.ἡ.Iunonis cognomẽtũ ac Atheniẽſibus cultæ.
Θελξινόη.ἡ.mentem pellacia demulcens, Sirenum una.
Θέλξις.ιος.ἡ.uoluptas,pellacia,illecebra.Plutar.
Θέλυμνα.τὰ.arbores quæ ramos habent inter ſe connexos.Vnde προθέλυμνα,radicitus.
Θέλω.μ.ήσω.π.κα.ἀόρ.α.ἐθέλησα.ſimiliter ab ἐθέλω,fit ἐθελήσω,ἐθέλησα.uolo, peto. Item poſſum,Atticè.Neutrum,accuſ.Vide βούλεσθαι apud Ammonium,& θέλῃ καὶ βούλεσθαι coniunctim.
Θέμα.ατος.τὸ.thema,poſitio, regio, religio. Significat etiã genituram, ſiue ſidus natalitium, & horoſcopum,hoc eſt id, quod Mathematici notant,quomodo cœlum ſit affectum,compoſitaq; ſidera, cum homines & animãtes oriuntur. Hac uoce utitur Tranquillus in Auguſto. Bud.Com.
Θέματα.τὰ.depoſita.
Θεμαπίζω.depono.guberno.
Θεμαλικαὶ αὐτωνυμίαι.αἱ.,pnomina demõſtratiua dicũtur, ut αὐτὸς,ἐκεῖνος, quoniã quælibet uox ſui ſit thema.
Θεμαλισμός.τ.ὁ.ſtatio.
Θεμεθλον.&
Θεμέλιον.τ.τὸ.&
Θεμέλιος.τ.τὸ.fundamentũ, extrema pars fundamenti.ἐκθεμελίων, funditus. Neutro genere uſitatius Atticis.
Θεμελιόω.μ.ώσω.π.ωκα.fundo. as. Accuſ.
Θεμελίωσις.ιος.ἡ.fundamentum.
Θεμελιωτής.τ.ὁ.fundator.
Θέμεθρος.pro ποδιθέμεθρος.indutus.
Θέμερον.ſtabile, uenerandum.
Θέμις.ιστος.ἡ.ius,uas, munus,ſuſtẽtaculum. Dea fingitur honeſtatis, quæ præcipit hominibus id pete-

id petere, quod fas est. Bud. in Annot. Hymnũ eius cecinit Orpheus.

Θεμίσω. θεμιστύω. iudico, leges condo

Θεμιστὺν. uaticinia, oracula, cõsilia, consultaq;, & lege sancita, teste Eustathio.

Θεμιστύω. uaticinor, oracula do, leges fero, iura reddo. Odys. η.

Θέμιστος. ν. ὁ. iustus.

Θεμιστύς. ύος. dea iustitiæ.

Θέμιστωρ. iustus, prudens.

Θεμιτὸν. fas.

Θεμιτός. ὁ. licitus.

Θέμωσεν. fecit, coëgit, persuasit, appropinquauit.

Θήν. particula, aliquando abundans, aliquando motum à loco significans.

Θήαρ. ρος. uola, palma, ut Gaza uertit in Aristotele. Pindarus θέναρ βωμὸν appellat τὸ πλάτος, latum saxum quod aræ insternitur, in quo uictimæ collocantur.

Θηαρίζω & θήω. percutio.

Θεοβλαβεία. ας. ἡ. læsio deorum, impietas.

Θεοβλαβής, ές. ὁ. ἡ. temerarius.

Θεογάμια. τὰ. festa. Proserpinæ.

Θεογνωσία. baptismus.

Θεογνωσία. cognitio dei.

Θεογονία. deorum proles & origo.

Θεοδίδακτος. ν. ὁ. diuinitus edoctus.

Θεοδήλητος. ν. ὁ. ἡ. deo manifestatus, uel à deo perpetratus, δηλέω enim noceo significat.

Θεόδμητος. ν. ὁ. à Deo ædificatus, uel paratus.

Θεόδωροι. οἱ. cynædi Comico scommate dicũtur à Theodoro quodam prostitutæ pudicitiæ homine.

Θεοδόκος. ὁ. ἡ. &

Θεοείκελος. ν. Deo similis, pulcher.

Θεοεπής, ές. ὁ. ἡ. à deo æditus dictusue.

Θεόθεν. diuinitus.

Θεόθυτα. τὰ. carnes uictimarum.

Θεοίνια. τὰ. bacchanalia, nam Bacchum θεοῖνον uocabant.

Θεοίνιον. ν. τὸ. templum Bacchi.

Θεοκάπηλοι. hæretici qui aliena ueræ religioni miscent, & syncero dogmati sua somnia cõfundũt, uelut caupones fecem puro uino contur bantes.

Θεοκλυτεῖν. Deum audire, aut Deum inuocare & inclamare in discrimine. ἀποτ᾽ τὸν θεὸν ὦν καλεῖσθαι. Plutarch. Θεοκλυτεῖν ἀυρῖνον.

Θεοκλύμενος. à Deo uocatus.

Θεόκολος. sacerdos.

Θεοκρόνος. ὁ. auis quædam, in Oppiani Ixeuticis.

Θεόκλεσα. τὰ. quæ sunt diuinitus.

Θεολάβεια. ας. ἡ. stoliditas. lego θεοβλάβεια.

Θεολαβής. ές. ὁ. ἡ. cui Deus abstulit mentẽ, lego θεοβλαβής.

Θεόληπτος. ν. ὁ. ἡ. numine afflatus.

Θεολήψία. ας. ἡ. numinis afflatus.

Θεολογεῖν. disserere de rebus diuinis & speculari, theologicè explicare & disputare. Dionys. ἀληθῶς θεολογοῦντος τὸν ἰησοῦν, Verè de Christo differentes. Accipitur & pro philosophicè cõmentari, Aristot. Bud. Com.

Θεολογεῖον. ν. τὸ. locus supra scenam, in quo dij conspiciebantur.

Θεολογική. prima philosophia, quæ speculatur τὴν χωριστὴν οὐσίαν, ἡ ἀκίνητον. Bud. Com.

Θεομαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. Deo repugno. Neutrũ

Θεομαχία. ας. ἡ. deorum pugna inter se. Ammonius distinguit à θεημαχία.

Θεόμαχος. ν ὁ. Deo repugnans.

Θεομνία. legitur apud Suidam pro expositione uocis δυσημία, ego malim θεομηνία.

Θεομηνία. ας. ἡ. ira diuina.

Θεόμητις. diuina sapiens.

Θεομίσης. ές. ὁ. ἡ. deorum osor.

Θεομῖσής. ές. ὁ. ἡ. Deo inuisus.

Θεόμορος. prudens.

Θεοξενία. τὰ. festum solenne omnium deorum.

Θεοπεμπέω. numine afflor.

Θεόπνευστος. ὁ. à Deo inspiratus.

Θεοπλάστης. ν. ὁ. &

Θεοποιός. ὁ. sculptor, statuarius.

Θεοπρεπής. maiestatis quiddam præ se ferens.

Θεοπροτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. uaticinor. Neutrum.

Θεοπροπία. ας. ἡ. &

Θεοπρόπιον. ν. τὸ. uaticinatio ex deo. πρότιον enim uaticinium est.

Θεόπροπος. ν. ὁ. uates, sacerdos, oraculorum consultor. ὁ δὲ εὐλαβεῖαν πεμπόμενος εἰς τὸ μαντεῖον. Aeschyl. in Prometh. ἔς τε πυθὼ καπὶ δωδώνης συχνὸς θεοπρόπος ἔαλε.

Θεοπτία. ἡ. uisio diuina.

Θεοργόν. ν. τὸ. quod fit à deo.

Θεορκωμοσύνη. ἡ. diuina institutio.

Θεόρρυτον. à Deo profectum.

Θεός. ν. deus. Philosophi θεὸς, numina uulgi opinione consecrata intelligebant, θεὸν uerò appellatione unum intelligi, supremumq; numẽ dignum esse censebant, cum imperio & potestate omnia administrarentur. Inuenitur & in fœmineo sexu, ἡ θεός. Quãquam Attice masculinum duntaxat uidetur, ut apparet ex dicto Stilponis apud Laertium lib. 2.

Θεοσέβεια. ας. ἡ. pietas, cultus dei.

Θεοσεβής. ές. ὁ. ἡ. pius, religiosus.

Θεοσεβῶς. piè.

Θεόσεπτος. ον. ὁ. uenerabilis, diuinus, diuinitus immissus.

Θεοσέπτων. ὁ. pius.

Θεοσημεία. diuinatio, dei uaticinium.

Θεοσκωεῖν. deos colere.
Θεοσυγής. ές Θ. ὁ. ἡ. deo osibilis, dei osor.
Θεοσυγία. ας. ἡ. impietas, impuritas, odium dei.
Θεοσυλής. ὁ. sacrilegus.
Θεόσδυκτον. à deo factum.
Θεότης. numen, prouidentia diuina.
Θεοτόκος. ὁ. ἡ. deum pariens. Cyrill.
Θεόγενης. ὁ. ἡ. ex deo natus. Cyrill.
Θεοδής, pro θεοφιλής. pius, iustus, deum colens, uenerans, placens deo, speciosus, diuina forma præditus.
Θεοργία opus seruatoris, quod diuinitatem eius significat, ut contra naturæ leges, & supra uim eius editum. Bud. Com.
Θεοργικὴ ὁμοίωσις, ἡ θεοργικὴ ὥστε ἡμῶν. à Dion. dicitur, ἣ θεὸς ἀπεργαζομένη. Bud. ibidem.
Θεοργός. ὁ. ὁ. qui in sacris operatur.
Θεοφάνεον. τὸ. &
Θεοφανία. ας. ἡ. apparitio dei.
Θεοφάντωρ. theologus.
Θεοφατίζω. uaticinor, multa loquor.
Θεοφιλής. ές Θ. ὁ. ἡ. pius, amans deorum, dijs charus.
Θεόφιν. diuinitus, pro θεῖς θεοῖς apud Hom. θεόφιν μήσως ἀπάλαντον.
Θεόφοβος. ὁ. ὁ. pius, religiosus, θεοσεβής.
Θεοφορέομαι. numine afflatus sum.
Θεοφόρητος. ὁ. ἡ. numine afflatus, diuinitate raptus, & deam ferens apud Lucianum.
Θεοφορία. ας. ἡ. afflatio numinis, ἐνθουσιασμός.
Θεοφορούμενος. fanaticus, diuino spiritu plenus.
Θεοφροσύνη. religio, pietas.
Θεόω. μ. ώσω. π. ωκα. deifico, θεότητος μεταδίδωμι. Accus.
Θεοφυτήριον. τὸ. cauea.
Θεράπαινα. ης. ἡ. &
Θεραπαινίς. ίδος. ἡ. ancilla. Vide παιδίσκη apud Ammonium.
Θεραπεία. ας. ἡ. medela, cultura, reuerẽtia, obsequium, cura, famulitium, seruorũ turba, clientela. Bud. Com.
Θεράπδν. familiares.
Θεράπευμα. ατος. τὸ. cultus.
Θεραπευσία. ας. ἡ. cura, supplicatio.
Θεραπεύσιμος. ὁ. ὁ. sanabilis.
Θεραπευτής. ὁ. ὁ. minister.
Θεραπευτρίς. ίδος. ἡ. cultrix.
Θεραπεύω. μ. εύσω. π. ευκα. medeor pharmacis. Vnde Galen. librum suum de morborũ remedijs, θεραπευτικῶν appellauit. Item seruio, ueneror, obsequor, capto obsequijs, cõcilio, insinuo me in alicuius gratiam, in pretio habeo. Accus. Bud. Com.
Θεράπη. pro θεραπεία.
Θεραπίς. ίδος. ἡ. cultrix.
Θεράπνη. ης. ἡ. locus in Lacedæmone, Helenæ ciuitate celebris. Hinc Therapnei fratres, Castor & Pollux. Nicand θεράπναις dixit pro θεραπαίναις, ancillis.
Θεραπνίδιον. ὁ. τὸ. ancillula.
Θεράπων. οντος. & θεράψ. αποος. ὁ. seruus, famulus. Ammonius distinguit ab οἰκέτης.
Θέρμα. ας. ἡ. æstas, tempus æstatis.
Θερέβεον. τὸ. pascuum in quo æstiuo etiam tempore pascunt armenta, τόπος ἔχων καὶ γὰ θέρεα νομὰς Eust. Iliad. β.
Θερειλεχής. ές. ὁ. ἡ. umbrosus, platani epitheton quasi æstate torum præbentis, apud Nicand.
Θερμόπολις. Lycoph. dicitur Aegyptus, qd æstiuo tẽpore à Nilo ripas supergresso irrigetur.
Θεραπευτικός. ὁ. qui facile curatur, curabilis, remediabilis interprete Macrob. inest, inqt, Aristot. æri uis quædam remediabilis & siccifica.
Θερέστατος. calidissimus.
Θέρετρον. τὸ. locus æstiuationi accõmodus, statio æstiua. Hipp. sunt qui θῶβρον legunt & scribũt.
Θερήγανον. τὸ. currus quo messis inuehitur.
Θερίζω. μ. ήσω. π. ικα. meto, messem colligo, & æstiuo, Ammon. Θερίζοντες, sophistici quidam cauilli sunt apud Laërtium lib. 7. quales etiam Ceratides & Vtides. Zenon dialectico, qui septem dialecticæ species θερίζοντι sermone ei demonstrauerat, ducentum dedit. Idẽ Laërtius. Accus.
Θερικός. ὁ. æstiuus, messorius.
Θερινὴ τροπή. solsticium.
Θερινός. ὁ. ὁ. æstiuus, solsticialis,
Θερισμός. ὁ. ὁ. messis.
Θερισής. ὁ. ὁ. messor.
Θερίστρια. ας. ἡ. mulier quę metit Aristoph.
Θερίστριον. ὁ. τὸ. & θεριστρον. ὁ. τὸ. uestis subtilis & æstiua, uestimentum messoris.
Θέρμα. febris, securitas.
Θέρμανσις, & θερμασία. caliditas.
Θερμαντήρ. ῆρος. ἡ. cacabus, in qua aqua calefit.
Θερμάστρα. caminus.
Θερμαστρίς. ίδος. ἡ. genus saltationis uehementis & præcipuæ agilitatis, & uas quoddam aurificum, cancro simile.
Θερμαίνω. μ. ανῶ. π. ανκα. calefacio, foueo, tepefacio. Accus.
Θερμαντήριον. ahenũ, lebes, in quo aqua calefit.
Θερμερῶπις. ιος. ἡ. apud Aeschylum uerecundiæ epitheton, eò quod uultum igneo quodã rubore tingat.
Θέρμη. ης. ἡ. calor, caliditas: paroxytonum, Cyril.
Θερμή. ῆς. ἡ. calida. oxytonum.
Θέρμινος. ὁ. ὁ. lupinius, è lupino contextus.

Θερμοκύαμοι. οἱ. lupini, ijdem qui θέρμοι. teste Eust. Iliad. ν.

Θερμολουσία. ἡ. calidum lauacrum.

Θερμολουτρόω. &

Θερμολουτῶ. calida perfundor.

Θερμόπλα. ἡ. exungulatio, morbus equinis pedibus accidens.

Θερμοπώλης. qui cibaria calida uendit.

Θερμός. ὁ. calidus. Vnde θερμὸν δοῦγον, facinus audax, præceps. Sic apud Plautum, calidum mendacium pro audaci aut impudenti. Plutarch. Sympos. θερμόν. ait significare quibusdam ζωρότερον. ut Achilles apud Homerum iubens Patroclum miscere ζωρότερον, exegit celeritatem ministerij: Quemadmodum nos, inquit, sæpe iubemus θερμότερον ἀπῆλθε τῆς διακονίας, id est, calidius, atque celerius adire ministerium.

Θερμὸς. ὁ. lupinus, paroxitonum.

Θερμοσπορία. ἡ. calefactio cineris, aut cinis calidus.

Θερμότης. ἡ. caliditas.

Θερμουργός. ὁ. feruidus, ingenio, homo studiosus, animosus, θαρσαλέος.

Θέρμυδρος. portus Rhodiorum.

Θέρμω. ὁ θέρω.

Θερμωλή. ἡ. calor, febris.

Θέρομαι. caleo. Depon. absol.

Θέρος. ὁ. æstas, messis.

Θέρω. calefacio, comburo, Accus.

Θέσθαι. adoptare, ποιεῖν. παῖδα, καὶ εἰσποιεῖν. Bud. Com.

Θέσθαι. depositum accipere, unde fit θέτης. & deposito credere, θησαυρίσασθ. promulgare, κύρῶσαι, constituere. Item postulare, flagitare, & quasi uotis præire.

Θέσις. ἡ. ἡ. situs, positio, adoptio, depositio. Bud. Com.

Θεσκελος. ὁ. deo similis, admirabilis.

Θέσμιον. ὁ. debitũ dei, legitimũ, cõsuetudo.

Θεσμοθετέω. μ. ήσω. π. κα. legi addico.

Θεσμοθεσία. institutum & ritus.

Θεσμοθετῶ. sum tesmothetes

Θεσμοθέται. οἱ. Athenis erãt à legũ latione ita appellati qui ætate & usu docti, domi iura dabãt, querelas, accusationesq; cognoscebãt, deq; cõtrouersijs æquo examine decernebãt, qui circa deos sacra, & circa homines leges seruabant. Hi quotannis leges emendabãt & recognoscebant, & ad congruentiã sensumq; consentaneum reducebant. Bud. in Annot. & Com.

Θεσμόχρον. diuinitus immissum.

Θεσμός. ὁ. lex nõ scripta, mos uet⁹. θεσμοὶ ἱεροί, ritus sacrorũ diuinitus instituti, Dyõ. Bud. Cõ.

Θεσμοφόρεια. τὰ. sacra Cereris, legum latio.

Θεσμοφορτάζω. μ. άσω. π. κα. Cerealia celebro. Neut. absol.

Θεσμοφόρος. ὁ. Ceres, legifer.

Θεσμοφύλακες. οἱ. θεσμοθέται, legum & institutorum custodes.

Θεσπεσιλαής. ὁς. ὁ. ἡ. immensè comburens, diuinus, diuinitus ardens. alibi θεσπεσιλαής.

Θεσπέσιμα. ατος. ὁ. edictũ, decretum diuinum.

Θεσπέσιος. ὁ. ὁ. magnus, diuinus, admirandus, mirabilis.

Θεσπιέπεια. ας. ὁ. ἡ. uaticinatrix.

Θεσπίζω. μ. ίσω. π. κα. uaticinor, diuino. Neut. Accus.

Θέσπιον. ὁ. ὁ. res diuina.

Θεσπις. ιος. ὁ. uates, diuinus.

Θέσπισμα. ατος. ὁ. uaticinatio.

Θεσπιῳδέω. μ. ήσω. π. κα. uaticinor. Neut.

Θεσπιῳδός. ὁ. uaticinator.

Θεσπιῳδός. Carmente nympha, Dionysio interprete.

Θέσπαδ. sedere, petere, quærere, rogare, flagitare

Θέσφατον. ου. ὁ. monitum, uaticinium, responsum, fas.

Θέσφατος. ὁ. ὁ. fatatus, diuinitus missus.

Θεσφατόομαι. uaticinor, multa loquor.

Θετέον. ponendum est.

Θέτης. qui aliquid pro pignore accepit.

Θετικός. ὁ. ὁ. positiuus.

Θετός. ὁ. ὁ. adoptatus, adoptiuus.

Θεσσαλίς. ίδος. ἡ. Thessala mulier, & calceamenti genus.

Θεῦ. huc, curre.

Θεύδας. diminutiuũ à θεόδωρος. Theodorulus.

Θεωμορία. primitiæ, uel portio, quam sacerdotes ab immolatione relictum capiũt, sacrificium.

Θεύσεσθαι. currere.

Θεύσω. curram.

Θέω. curro, ambio.

Θεῶν. ον. ὁ. Deus.

Θεωράω. deum contemplor.

Θεωρεῖον. hippodromus.

Θέωρετρον. ὁ. ὁ. munus quod sponsæ dabatur ante nuptias, quũ se uisendam præberet.

Θεωρέω. μ. ήσω. π. κα. contemplor, speculor, uideo, proprie de mente ac animo dicitur, ὁράω uero de corpore. Accus.

Θεώρημα. ατος. ὁ. speculatio. Et θεωρήματα sunt speculamenta disciplinarũ, & ueluti commentationes: præcepta, inquit Cicero. Significat aliquando quæstionem, hoc est, ζήτησιν.

Θεωρηματικός. ὁ. ὁ. contemplatiuus.

Θεώρησις. ιος. ἡ. contemplatio.

Θεωρικὰ χρήματα. sunt quibus foros nobis & sedilia

ſedilia in ſpectaculis comparamus.

Θεωρητικὴ.ῆς.ἡ dicitur ars qui rerum cognitione & contemplatione cernitur.

Θεωρητικός.ὴ.ὸν.contemplatiuus.

Θεωρητήριον.locus ubi ſpectatur,cauea.

Θεωρία.ας.ἡ.ſpeculatio.meditatio,cõtemplatio, commentatio,anguſtia. Item ludorũ theatralium ſpectaculũ,uacatio in re diuina,Itẽ ſacrificiũ Platoni, & ἡ περὶ τὸν θεὸν σχολὴ καὶ διανοητικὴ αὐτῷ φαντασία. Item frequens cætus aliquãdo θεωρίαι uocatur,id eſt,ἡ πανήγυρις.Ariſtidi.

Θεωρικόν.ὸν. ærarium quoddam apud Athenienſes, ex quo ſumptus bellici principio fiebant, qui poſtea in alios uſus,ac præcipuè ludorum ſpectaculorumq; conuerſi ſunt. unde θεωρικὰ χρήματα Hermogeni.

Θεωρίς.ίδος.ἡ. proprium uatis, cuius fit mentio apud Demoſthenem. Item nauis Athenis,qua Theori quotannis in Delum nauigabant, litatum Apollini. Et Θεωρίδων πέλοθοι,iter per quod ibat illa nauis. uel illi qui ſacrificium facturi uenerant.Aeſchyl.in illa tragœdia quæ ἐπὶ ἐπὶ θήβαις inſcribitur, hac ſimilitudine ductus cymbam Charontis uocat θεωρίδα.

Θεωρός.ὸ.ὁ.ſpectator, qui oraculum conſulit, aut qui alioqui rerum diuinarũ curam gerit. nam ὥρα curam ſignificat apud ueteres.uel θεωρὸς ὁ τὴν θυσίαν ἀπάγων εἰς τὸ ἱερὸν πρὸς τὸ θῦσαι καὶ θεραπεῦσι τὸν θεόν. Theori deuoluti interierunt.Laërtius in Heraclide Pontico.Amm. diſtinguit à θεατής.

Θέωσις.apotheoſis,& unio cum deo.

Θ

Θηβαγωγεῖς.οῖ.Vide.

Θηβᾶοι.apud Ammonium.

Θῆβαι.τὸ νῦν Ἀδραλύπηδον καλούμενον.Ety

Θηβαϊκός.ὴ.ὸν.&

Θηβαῖος.Thebanus.Vide Ammonium.

Θηβαΐς.ίδος.ἡ. Thebais, id eſt ager Thebanus, & poëma de Rebus Thebanorum.

Θῆβαι.ῶν.ἡ.Thebe.

Θῆβος.ſtupor.

Θηγάνη.ης.cos, ἀκόνη.

Θήκη.theca,poſitio,ordo.

Θήγω.μ.ήξω.π.ηχα.acuo.Accuſ.

Θηέτο.admirabatur.

Θηέομαι.admiror,uideo.

Θηεῦντο.admirabantur,pro ἐθηεῦντο.

Θηήσαντο admirati ſunt.

Θηητής.ῆρος.ὁ.admirator.

Θηητόν.admirabile,ualde pulchrum,utile.

Θήιον.ὴ.ὸν.balſamum.

Θήκη.ης.ἡ.theca,uagina,ſepulchrum,loculus.

Θηκίον.entaphium,ſepulchrum,theſaurus.

Θηκτός.ὴ.ὸν.acutus.

Θηλάζομαι.μ.άσομαι.π.ασμαι.&

Θηλάζω.μ.άσω.π.ακα.lacto, lactor, ubera ſugo. Nam dicitur tam de muliere lactante,quàm de puero qui lactatur. Bud. Com. ſuccum herbæ expreſſum ebibo apud Nicand. Item mulgeo.

Θηλαίνω.μ.ανῶ.π.γκα germino.

Θηλακός.ὴ.caliga,fœminale, Ariſtoph, ἀναξυρίς.

Θηλαμινός.lactens,recens genitus.

Θηλαμών.ωνος.ὁ.ὸν.alumnus, nutrix, ἡ τροφὸς ἡ τιθήνη apud Lycoph.

Θηλασμός.ὁ.ὸν.lactatio,nutritio,

Θηλάστρια.ας.ἡ nutrix.

Θήλεα.ῶν.utero.

Θήλεα,uel θήλεια.ας.ἡ.Ionum more qui in huius cemodi uocib. Iota abijciunt. fœmella. Vnde θήλειαι ἵπποι.Homerus,& θήλεια νύξ. ἡ ὑπόμβρος, παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γονᾶν.

Θηλεω,τὸ θηλαίνω.

Θήλυς.nutritus,faciens florere.

Θυλή.ῆς.ἡ. mamma fœminæ, papilla propriè & uberũ apex.Gaza in Ariſtotele papillam uertit,

Θηλομανής.non ſolũ eũ qui mulierũ amore inſanit, ſed etiam inducentem inſaniam erga mulieres:eſtq; epithetora cupidinis.

Θηλοπαιθοῦμαι.in cratibus ad ſolem ſiccare.

Θῆλυ.muliebre. Gaza in Ariſtotele uertit fœminam.

Θηλία.ας.ἡ.fœmina,fœmineus ſexus.

Θηλυγονία.ας.ἡ.ſeries generis fœmininí, & materni.

Θηλύγονον.τὸ.fœminigena herba.

Θηλύγονος.ὁ.ὸν.fœminam fœtificans.

Θηλυδρίας.ὁ.ὸν effœminatus,qui patitur muliebria.Bud.Com.

Θηλυδριώδης.ὁ.ὴ.ὸν.mollis,effœminatus.

Θηλυκός.ὴ.ὸν.fœmininus,fœminalis,uirago,ἀρρενωπός. Gaza θηλυκὸς ἄνδρας in Ariſtotele uiros fœminales uertit.

Θήλυμα.τὸ.farina cum melle ſubacta.

Θηλυμανής.ὁ.ὴ.ὸν.insanus,amator fœminarũ.

Θηλύμιτρος.ὁ.ὸν.effœminatus, muliebri cultu indutus.

Θηλυνῶ.μ.ανῶ.π.γκα.effœmino. Accuſatiuo iungitur.

Θηλύπτερον.τὸ.ſuber arbor,teſte Eratoſthene.

Θηλυπτέρις.ιος.ἡ filicula,filicis genus.

Θῆλυς.υος.ἡ.penanflexum, fœmina. Et adiectiuè effœminatus.fœmineus.

Θηλύς.ύος.ἡ.pupilla,oxytonum.Cyrill.

Θηλύτεραι.αὶ.mulieres.

Θηλύτρος.ὁ.ὸν effœminatior. in Venerem pronior.

Θηλύτης.ἡ. mollities, muliebritas, fœminea natura,Ariſtot.dixit ὥσπερ ἀνάπτειαν εἶναι τῆς θη

λύτητα φυσικὴν, fœmineam naturam ueluti mutilationem esse quandam naturalem.

Θηλυτοκῶ. fœminam parit.

Θηλυτοκοῦσαι. ferentes in utero fœminam.

Θηλυφανής. ές Θ. ὁ. ἡ. similis fœminæ.

Θηλύφρων. ον Θ. ὁ. ἡ. muliebris, imbecillis.

Θηλῶ. nutrix.

Θῆμα. theca, sepulchrum, καὶ αὔθημα.

Θημακεύς. populus est tribus Erichtheidos Themacis. Etym.

Θημών. ῶν Θ. ὁ. & manipulus, fasciculus, & aceruus palearum, frumenti, alterius ue rei.

Θημωνία. ας. ἡ. &

Θιν. νός. cumulus.

Θίν. completiua particula, ὥσπολύ, σίν.

Θίνιον. lac.

Θῆξις. momentum, punctum, celeritas.

Θηπόν. gratum, mirabile.

Θήπω. μ. ήψω. π. ηφα uel

Θήπω. mentior, admiror, stupeo, concupisco.

Θηπῶν. decipiens, adulans, admirans.

Θήρ. ρός. ὁ. fera, leo, ἢ ἀλεξιχλύ.

Θήρα. ας. ἡ. indagio, & uenatorum inquisitio, uenatio.

Θήρᾳρα. ας. ἡ. uenatio, & res quæ in uenatu capitur.

Θήραμα. τὸ. inuentio.

Θηράομαι. μ. άσομαι. π. αμαι. uenor, aucupor, capto. Interdũ passiuè pro captor. Depon. accus.

Θηραρχία. ας. ἡ. constitutio feraria.

Θήραρχος Θ. ὁ. qui præest duobus elephantis.

Θηρατέον. uenandum est.

Θηρατής. ὁ. ὁ. uenator.

Θήραυρον. rete, & artificium aucupium q;, res qua uenatur. Bud. Com.

Θηραυλος Θ. rusticus, sylueſtris.

Θηράω. μ. άσω. π. ακα. uenor, quæro, inuenio, machinor. Neut. accus.

Θήρεμα. ατος Θ. τὸ. &

Θηρατεύομαι. differo, procrastino, ἀναβάλλομαι.

Θήρευμα. ατος Θ. τὸ. uenatio, indago, id est uenatorum inquisitio.

Θήρειον. uarium. ποικίλον.

Θηρεύομαι. &

Θηρεύσιμος Θ. ὁ. &

Θηρευτικὴ. ῆς ἡ. uenatio.

Θηρευτικὸς ὁ. ὁ. uenatorius, ut θηρευτικὴ canes.

Θηρευτής. uenator, κυνηγός.

Θηρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. uenor, capto. Accusat. Bud. Com.

Θήρημα. ατος Θ. τὸ. uenatio.

Θηρευτής. ἡρ Θ. poëticè. uenator.

Θηκτωρ. ορ Θ. ὁ. idem.

Θηρία. ας. ἡ. tibia ex hinnulorum ossibus, forinsecus ære obducta, qua utebantur Thebani.

Θηριακά. τὰ. theriaca, medicamenta uenenatorũ animalium, ἀπὸ τῶν θηρίων, id est à feris, uel quarum uenenis aduersantur, uel quæ in ea compositione admiscentur. Cæl. lib. 3. cap. 30

Θηριάλωτος. ὁ. ὁ. bestialis, à bestia captus.

Θηρίκλειον. uitreum poculum, ab inuentore Thericle dictum. καθαρώτερον δὲ τῶν κεράμων ἐργάσμενον, ἀθηρικλῆς τὰ ἐκπώματα. Cæl. lib. 14. cap. 60. Vide Bayfium.

Θηριομαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. cum bestijs pugno. Neut. absol.

Θηρίον. ὁ. τὸ. bestia, fera: & propriè uenenata bestia, ut uipera. Item hulcus efferum, & curatu difficile, ἄγριον ἕλκος, Hippoc. & lumbricus latus in intestinis sæua inducens tormina.

Θηριόομαι. ferocio, uermiculor, quod fit, cum enatis uermiculis & bestiolis segetes & arbores infestantur.

Θήρι Θ. ὁ. ferinus.

Θηριοτρόφιον. τὸ. uiuarium.

Θηριῶδες. τὸ. tabificum, φθινῶδες: Item lumbricos generans. Hippocr.

Θηριώδης. ες Θ. ὁ. ἡ. ferinus, bestialis, immanis, efferatus. Θηριώδη apud medicos ulcera quæ dã incurabilia uocantur. eadem nimirum quæ θηριώματα.

Θηριωδία. ας. ἡ. feritas.

Θηριωδῶς. bestialiter, fere.

Θηρίωμα τὸ. genus hulceris teterrimi. idem cum carcinomate. Vide Θηριώδης.

Θηροβοῶν. solitudo, quod à feris depascatur.

Θηρόβρωτος Θ. à feris deuoratus.

Θηροζυγοκαμψιμέτωπος. sesquipedali dictione in Epig. Cyclops uocatur, quasi feræ & flexiugæ frontes.

Θηροθῆραι. uenatores.

Θηρολέκτης Θ. uidetur dici is quem Cic. de Orat. uocauit cautum & acutum preconem actionũ, cantorem formularum & aucupem syllabarũ, inde & uerbum θηρολεκτεῖν.

Θηρολέξης. in dicendo affectator.

Θηρονομος Θ. ὁ. ὁ. &

Θηροτρόφος Θ. ὁ. ὁ. ἡ. feras nutriens.

Θηροσώνη. uenatio.

Θηρσολόχος. ὁ. nomen sideris apud Proclum.

Θῆρων. ὁ. Theron uir, penanflexum. Cyrill.

Θηρωτής. uenator.

Θής. θητός. ὁ. debitor, mercenarius, quod datur pro debito in pignus, seruus. Vide Ammonium, & infra θῆτοι.

Θῆσαι. lactare, nutrire.

Θησαυρίζομαι. &

Θησαυρίζω. μ. ίσω. π. ικα. colligo, recondo, repono in

no in depoſito, in theſaurum cõgrego. Accuſ. Bud Com.

Θησαυρισικὰ ἢ τροφῆς. quæ ingenio reconden-di cibi dotata ſunt.

Θησαυρισής. ὁ. ὁ. &

Θησαυρισικός. ὁ. ὁ. &

Θησαυροποιός. ὁ ὁ collector theſauri, auarus.

Θησαυρός. ὁ. ὁ diuitiæ recõditæ in longũ tempus. Gaza. Vide in Chilia. Theſaurus malorũ, Theſaurus cinis, Theſaurus carbones erant.

Θησεῖα. feſta in honorem Theſei, in quibus populo dabatur congiarium.

Θησεῖον. ὁ. τὸ. lucus ſacer Theſeo, & aſylum, quod dicatum erat ad tumulum eius, quod famulis erectum erat aſylũ, nec his modò, ut uult Philochorus, uerum etiam quibuſuis culpam deprecantibus. Etym.

Θησειόπολος. uerſans in templo Theſei. nam erat aſyli loco Θησεῖον,

Θῆσσα. ἡ. ancilla, ſerua: pauperculas mulierculas quæ ſtipis cauſa ſeruiebant Athenienſes Θῆσσας uocabant. Apollonij interp. lib. 2. num. 7. Item anus paupercula apud Atheniẽſes, & muliercula inops Θήσσα uocabatur ἀπὸ τοῦ θηλύνω ἐπὶ μίδω δίᾳ τὸ ἐνδεὲς εἶναι τῶν ἐπὶ τοῦ δείων.

Θῆτα præfigere. Vide in Chil. Erasmi.

Θηταλόν. mirum, non uerisimile.

Θητεία. ας. ἡ. ſeruitus, merces, clientela, cultus.

Θῆτες. inter populi Athenienſis claſſes tertium tenebant ordinem, qui ad magiſtratus non admittebantur quidem, à iudicijs tamen & concionibus non reijciebantur, ut non deeſſet omnino, unde ali poſſent. Vide Θὴς ſuperius.

Θήσσα ſiue θράσσα ἢ θρᾶττα. piſciculꝰ eſt marinus quem Dorotheus Aſcalonites theſſam referente Athenæo uocabat minus caſtigatæ.

Θητεύω. μ. εύσω, π. εύκα. pro mercede ſeruio, mercenariam rem ago, mercenarius ſum & βάναυσος, mercenariam operam loco. Cæl. libro 13. cap. 48.

Θητικόν. τὸ. quarta erat claſſis populi Athenienſis, quæ mercenariorum ordinem complectebatur. hęc à magiſtratibus ſubmouebatur. Bud Com. & uectigal tributũ ſic, quod pendebãt οἱ θῆτες.

Θηλικός. ὁ. ὁ. ſeruilis.

Θῆτα. ας. ἡ. paupercula, & mercenaria, indotata, relicta à patre, cui dos à proximis genere præbetur.

Θητώνιον. τὸ. pretium quod datur mercenarijs.

Θήψ. uermiculus, σκώληξ.

Θ

Ιαγόνες. οἱ. panes quidã dijs offerri ſoliti.

Θιασεύω. pompam celebro.

Θίασμος. ὁ. conuiuium, & examen ſeu caterua fœminarum.

Θίασος. ου. ὁ. conuiuium, ad quod quiſque de ſuo aliquid offert, ὁ ἔρανος. Item multitudo rei diuinæ cauſa collecta. Pompa quoque quæ Dyoniſium comitabatur: quæuis multitudo ſiue ſaltantium, ſiue aliud quiduis agentium, chorus. debuit per diphthongum ſcribi: nam eſt ἀπὸ τοῦ τὰ θεῖα ᾄσαι. ſed traditio ſic habet. quidam dicunt παρὰ τὸ θεῖν originem habere, ut Bacchum celebrantibus accõmodetur. Etym. & Cæl. lib 14. cap. 57.

Θιασῶνες. cœnationes, loci conuiuales.

Θιασώτης. ου. ὁ. ſocius in chorea, conuiua, thiaſis gaudens, Epitheton Bacchi.

Θίβη. ης. fiſcella calathuſue è frondibus arcæ figuram exprimens.

Θιβρὴ. ἡ. pterua, faſtuoſa, ferox, & ignea, adurẽsq;

Θιβρόν. τὸ. molle, delicatum, tenerum. Nicander. ὠτὰ θιβρὰ χιλώνης.

Θίγγανω. attingo.

Θίγμα. tactus, pollutio.

Θίγω. μ. ίξω π. ιχα. tango. Vnde θίγον Doricè p θίγε. tange. Actiu. accuſ.

Θίν. νός. ὁ. littus, cumulus arenæ. aceruus. Vide ἀκταὶ in Ammonio. Accipitur & pro robore corporis. Tradunt Grammatici quòd pro littore acceptum fœminini ſit generis, aliàs maſculini. Θὶς. ὁ. apud Ariſtotelem lib. 8. cap. 13. nomen piſcis, Gaza reddit, lituum.

Θινάς arenæ, cumuli, colles.

Θινόμενος percuſſus.

Θινώδης. ες ὁ ἡ. littoreus, ferus.

Θιξίς. ιος. ἡ. tactus, ἐπαφή.

Θὶς ἰνος. ὁ. θίν littus, παρὰ τὸ θείνειν, quod à fluctibus marinis pulſetur.

Θισίτης. conuiua.

Θ

Λᾶθαι. contundi, infringi.

Θλασίας. ου. ὁ thlaſias, qui habet teſticulos attritos, eunuchus, legitur & θλαδίας.

Θλῶσις. ιος. ἡ. contuſio, aurium morbus quidã, fractura. ab Ariſt. in Meteorolog. uocatur impreſſio quędã, cum inquit, θλῶσις ἐστὶν, ἐπιπτώσις κατὰ μέρος εἰς βάθος μεταστάσεις ὥστε ἢ πληγῇ, τὸ δὲ ὅλον ἀφῇ. id eſt, impreſſio eſt ſummæ partis tranſitus in imã per partes uel pulſu uel percuſſione, ex quo quid θλαστόν. id eſt impreſſibile, quale æs uel cera, quid item ἄθλαστον nõ impreſſibile, ut fictile & aqua, facile intelligi poteſt.

Θλάσμα. idem quod θλάσις.

Θλάσπη. ης. ἡ. ſinapi Perſicum, pes gallinaceus.

Θλασπὶς. ιος. ἡ thlapſis herba.

Θλάω. μ. άσω. π. ασα. frango. Actiu. accuſ.

Θλιβίας. eunuchus, θλασίας, ἀποδίλων.

Θλίβω. μ. ίψω. π. ιψα. tribulo, frãgo, premo, ſtringo, in anguſtum redigo, opprimo. παρὰ τὸ θεῶ, ἢ θλῶ.

ἠθλῶ. Etym. Actiu. accusatiuo.

Θλίψις. ιος. ἡ. tribulatio, anxietas.

Θνησίδια κρέα. τὰ. morticina, quæ & κενέβια, quasi cassa uitæ.

Θνησιμαῖον. ου. τὸ. morticinium.

Θνῆσις. mors, corruptio.

Θνήσκω. μ. ἥξομαι. uel θανοῦμαι. ω. τέθνηκα. & τέθνα. ἀόρ. β. ἔθανον. In optatiuo τεθναίην. infinitiuus, τεθνάναι. morior. Et de re inanima ta, pro perijt. Neut. absol.

Θνητός. ή. ό. mortalis. πῶς αὐπιδίασολλὼ τοῦ θεός γέγονε. Etym.

Θοάζω. curro, festino, erro, insanio, numine afflatus sum, lætor, tripudio, choreas duco, terreo, interficio, finio, absoluo, more figuli fingo, sedeo, sedere facio, compono in sede, colloco, Sophoc. πίνας πόδ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε.

Θοκρός. ή. ό. conturbatus.

Θοάω. μ. άσω. π. ακα. incito, sedeo, moueor.

Θεία. ας. ἡ. iugum mulorum.

Θιμάζον, pro ἱμάζον. uestis.

Θοινάω. μ. ήσω. π. ηκα. conuiuor, comedo, cibo. Neut accus.

Θοίνη. ης. ἡ. cõuiuium, dapes, epulæ, cœna. A θεός & οἶνος, quòd in deorum festis largius soleant uino indulgere.

Θοινητήριον. idem.

Θοινητόν. ad comedendum.

Θοινήτωρ. ορος. ὁ. comestor.

Θοινᾶμαι. conuiuor.

Θολερόν. ὸν. calidum, è sole feruens, πηὰ ὸν θέρεϊ, ὸν θερμαίνεϊ ἀκὴ ἥλιος. Gal. gl.

Θολερός. ά. ό. turbidus. Item seminalis, genitalis, σπορίμος, apud Nicand.

Θολερόφρων. magnus.

Θολέω. μ. ήσω. π. ηκα. turbo, Actiu. accus.

Θολία. ας. ἡ. petasus, pileus ad arcendum solem. ἀκὴ τοῦ θόλω ἐοικῶν, pileus fastigiatus in metam assurgens.

Θόλος. ου. ὁ. tholus, testudo templi, umbilicus testudinis, ubi munera dicata suspenduntur. Itẽ locus ubi seruabantur scripturæ publicæ Athenis, & ubi ij qui ex Prytaneo essent, cœnare solebant. Cæl. lib. 7. cap. 53. Cyrillus

Θολός. ή. ό. turbidus Cyrill. & nigrum sepiæ atramentum, Cæl. ibidem. Gaza in Aristotele uertit atramentum, uide ὀλός.

Θολόω. μ. ώσω. π. ωκα. turbo. Actiu. accus.

Θολώδης. ες. ἡ. obturbatus.

Θοός. οῦ. ὁ. uelox, fortis, magnus, immobilis, firmus, tenebrosus. πηὰ ὸν θέω. uide Etym. Item acutus, ὀξὺς, unde θοῶσαι.

Θοραῖος. α. feminalis. Nicand.

Θορδυτής. ά. ό. qui facit uiam, præuius.

Θορέω. μ. ήσω. π. ηκα. salio, terreor aliquo rumore, curro, impetu insilio. Item ὀχεύω, coeo.

Θορή. semen, γονή, σπέρμα.

Θορικὸς πόρος. ὁ. meatus genitalis apud Athenęũ.

Θόρισμα. τος. τὸ. esca piscium.

Θόριξ. merum, uinum. Et θοριχθῶσαι, inebriari.

Θορνύομαι. libidine agitor, coeo.

Θορός. ά. ό. semen genitale, propriè piscium quod lac conuertit. Gaza apud Aristotelem.

Θορυβέω. μ. ήσω. π. ηκα. tumultuor, tumultum decerno, concitoq;. Item laudor, predicor, Synes. in Dione. βάλλοιῶ γὰρ ἄν ὁ διδάσκαλος ἀνὴρ γνώριμον ἐν τοῖς μαθηταῖς, καὶ θορυβῶν ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ τὰ παιδάρια. Neutr. absol. uel cum accusatiuo.

Θορυβοποιέω. tumultus cieo, panicis moueor.

Θορυβοποιός. ά. ό. seditiosus.

Θόρυβος. ου. ὁ. tumultus, nec solum de turba sed etiã de magna laude dicitur Aristid. νέων πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι.

Θορυβᾶμαι. tumultuor.

Θορυβώδης. ες. ὁ. ἡ. tumultuosus.

Θορυβωδῶς. tumultuosè, raptim, indiscrete.

Θορυνά. τὰ. cõceptacula seminis genitalis. Gaza.

Θορύμενοι. οῖ. in Venerem concitati.

Θόρυξις. uini potus.

Θόρω. θορέω.

Θαλκόπαλον. ponderosum, grauissimum.

Θρὰ. ἡ. salax, libidinosa.

Θραῖος. α. potens, audax.

Θρία. ας. ἡ. locus in Sicilia, optimos uates creãs. unde θριομάντις.

Θρικός. ή. ό. impetuosus, potens, agilis, uiolentus, furiosus, strenuus.

Θρίος. ία. bellicosus. Epitheton Martis. Item uehemens & impetuosus, ὁ ὁρμητικός. Thurium lema, uide in Chiliad. Erasmi. Iulian. in Epist. Herodotũ θούριον uocata ob enthusiasticũ scribẽdi feruorem, uel qui apud Thurios uixerit.

Θρίς. ίδος. ἡ. strenua, impetuosa, ἀθύρω. Eust. Il. λ. sic θῆρις ἀστὶς. Hom. Iliad. λ. clypeus insultorius & tractabilis in hostem.

Θρός. ά. ό. impetuosus, exiliens, libidinosus.

Θόωκος. ά. ό. pro θῶκος. solium, sedes, consessus.

Θοῶσαι. acuere, nitidum reddere, ignire.

Θραυδύεϊν extẽdi. nam θραῦον ligni genus est, in quo pelles extenduntur. Aristop. Equitib. ἡ βύρσα σε θραυδύσεται.

Θρανίδιον. ὸν. sella, solium.

Θρανίον. ου. ὸν. scabellum, transtrum, subsellium.

Θρανίτης. ου. ὁ. remex, sessor, qui in puppi triremis sedet, & supremum locũ inter remigantes habet. Vide Bayf. (νος. Hipp.

Θρᾶνος. ους. ὸν. sedes, scãnum, ὁ ἀφοδιδυτικὸς θρό-

Θρᾶξ. nomen auis apud Oppianum in Ixeuticis.
Θράξαι. molestare, perturbare, pro ταράξαι apud Aeschylum.
Θραπίς. carduelis auis. aliàs θραυπίς.
Θράττω. turbo.
Θρᾳτέως. audacter.
Θρασκίας. ᾱ. ὁ. Thrascias uentus, Cæcias.
Θράσος. εος. τὸ. temeritas, audacia, ferocitas. Ammonius discernit à θάρσος.
Θράσσω. pungo, stimulo, unde θράττω.
Θρασυκάρδιος. ᾱ ὁ duri cordis.
Θρασυμέμνων. ωνος. ὁ. promptus, audax.
Θρασύνομαι. animo uel animor, audeo, rem aggredior, insolesco.
Θρασύς. έος. ὁ. temerarius, alacris, securus, audax, uehemens, ardens. παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω. Etym.
Θρασύσπλαγχνος. ὁ. ferox, animosus.
Θρασυστομεῖν. audacter & liberè loqui.
Θρασύστομος. ᾱ. ὁ. liberæ & temerariæ linguæ.
Θρασύτης. ῆτος. ἡ. temeritas, rebellio, contumacia, audacia.
Θρασύχειρ. audax, manu promptus.
Θραῦσμαι. pro θραύσμαι. conteror, conscindor, συντρίβομαι.
Θράττω. μ. άξω. π. αχα. turbo, θράττω. Accus. Vide in Chiliad. Erasmi.
Θραυλίζω. murmuro.
Θραυπίς. ίδος. ἡ. carduelis, ut Gaza uertit ex Aristotele. θραπίς.
Θραῦσις. ι. ος. ἡ. fractio, quassatio, ruptura, differt à κάταξις, quod hæc sit εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χώρισις, hoc est diuisio & separatio in partes magnas, θραῦσις uero εἰς τὰ τυχόντα καὶ πλείω διαιρεῖν, id est, in quaslibet & plures omnino duabus. Quid item discriminis sit in θραυσὸν & κατάγκτον docet Aristot. Meteor. lib. 4.
Θραῦσμα. τὸ. fragmentum, frustum.
Θραυστός. ᾱ. fragilis.
Θραύω. μ αύσω. π. αυκα. frango, quasso, uulnero. ταρτοὺς θραύειν uel παρασύρειν, Latini dicunt remos detergere uel defringere. Bayfius.
Θρεκτός. asper, acutus, cursus.
Θρέμμα. ατος. τὸ. pecus, nutrimentum, alumnus.
Θρέξαι. lac cogere aut coagulare.
Θρέξασκον. currebant.
Θρεξέσκω. in circulo curro, tripudio. Item lac coagulo.
Θρεπτήριος πλόκαμος. capillus qui defectus Apollini καροβόφῳ & fluminibus cõsecrabatur, quẽ morẽ primus inuexisse Theseus creditur. Eu.
Θρεπτικός. ᾱ. ὁ. alendi uim habens. (Il. 6.
Θρέπτρια. ας. ἡ. nutrix.
Θρέπτρον, pro θρεπτήριον. ου. τὸ. præmium datum nutriẽti. Inuenitur & sine ρ in posteriore syllaba. Hom. Il. 17. οὐδὲ ἔκειτο θρέπτρα φίλοις ἀπέ-
Θρεσκός. ὁ. superstitiosus. (λωκε.
Θρεττανελώ. uox citharæ, indeclinabile.
Θρέττε. cõfidere. θαῤῥεῖν. Barbara dictio apud Aristophanem.
Θρεφθῆναι. dixit Eurip. pro τραφῆναι, educatum esse, enutriri.
Θρέψας. coagulans. Item augmentans, nutriens.
Θρέω. lugeo.
Θρήκη. ης. ἡ. Thrace.
Θρήκηθεν. ex Thracia.
Θρηνέω. μ. ήσω. π. ηκα. lamentor, lugeo. Matth. 10. ἐθρηνήσαμεν, lugubria cecinimus.
Θρῆνος. ᾱ. ὁ. lamentatio, fletus. Vide ὠιμωκή. in Ammonio.
Θρήνυς. υος. ἡ. transtrum, scabellum.
Θρηνώδης. ες. ὁ. ἡ. flebilis, lamentabilis.
Θρηνῳδία. ας. ἡ. cantus lugubris.
Θρησκεία. ας. ἡ. religio, ceremoniæ, obseruantia, ueneratio, celebritas, funebre carmen.
Θρησκεύω. μ. εύσω. π. ευκα. celebro, seruio Deo. Accusat.
Θρῆσκος. ᾱ. ὁ. religiosus, generosus.
Θρήττανον. currus pars, cui onera imponuntur.
Θρία. τὰ. ficulna folia. Cælius lib. 2. cap. 23. & lib. 10. capite 9.
Θρία. ας. ἡ. tribus apud Athenienses, unde θριάσι ας & θριασιὺς in Epigr. tribulis ex ea tribu.
Θριάζω. folia fici arboris colligo, numine afflor.
Θριαί. ῶν. calculi quos sortilegi in urnam mittũt diuinantes, unde θριᾶδα pro uaticinari dicitur.
Θριαμβευτής. ᾱ. ὁ. triumphator.
Θριαμβεύομαι. uulgo.
Θριαμβεύω. μ. εύσω. π. ευκα. triumpho, δημοσιεύω, θορυβῶ, βοάω. Accus.
Θριαμβικος. ᾱ. ὁ. insignis triumpho.
Θρίαμβος. ᾱ. ὁ. triumphus.
Θρίσιον. locus seu cãpus erat in Attica sic uocatus ab iniectis à Minerua thrijs, hoc est, calculis uaticinatorijs.
Θριασαῖοι. ficuum cultores, aliquando pro uinitore dicitur.
Θρίγκος. ᾱ. ὁ. στεφάνη, περίφραγμα, circuitus.
Θριγκίον. idem, & ædium fastigium. In Lucian. scribitur per κ θριγκίον.
Θριγκός. sepimentũ, uallum, uertex, eminentia.
Θριγκῶ. obstruo, circumunio περιφράττω.
Θρίγκωσις. ἡ. loricatio.
Θριδάκη. ης. ἡ. &
Θριδακίνη. ης. ἡ. lactuca, θρίδαξ.
Θριδακώδης. ες. ὁ. ἡ. naturam lactucæ imitans.
Θρινάκη. ης. ἡ. &

Θρίναξ.

Θρίναξ. ἄκος. ὁ. uentilabrum, tridens.

Θρίξ. τὸ τριχός. ταῖς τριξί. ἡ. capillus, pilus, uillus: nam his tribus uocabulis à Gaza redditur apud Aristotelem.

Θριοβόλος. ὁ. ὁ. qui thrias in urnã diuinam iacit, sortilegus. Vide in Chiliad. Erasmi.

Θρίον. ὁ. ὁ. folium ficus, & sortes uel calculi diuinorum, & genus edulij apud Athenienseis, ex lacte & adipe suillo & semidalide & uitello oui quod in fici folijs coquebatur, Aristophan. Achar, θρίον παρίχες οἷσι σαπρὸν σίδυρόμοι. uocabatur & aliud quoddam condimentum θρίον, cerebellum cum garo caseoq; ficulnis inuolutum frondibus, atq; ita assatũ. Vide in Chiliad. prouerbium; Thriorum cõplurium strepitum audiui.

Θριπωθέσαζον. ὁ. ὁ. corruptum, erosum, exesum, propriè à teredinibus. Bud. Com.

Θριπώθεσον. idẽ, ut θριπώθεσοι ῥίζαι, Theophr. radices à uermibus exesæ.

Θριπόβρωτος. idem.

Θριπτός. fortis, audax.

Θρίσσα. ης. ἡ. alosa piscis, Theodoro interprete, à apud Aristotelem. Aelianus quoq; meminit.

Θρίσσος. clupea pisciculus marinꝰ spinosioris generis munitissimis squamis contectus, dorso cæruleo, cætero colore argenteo, Hæc Massarius ad nonum lib. Plinij.

Θρίσσω. animo delinquo, extra me sum, insanio.

Θρίχιασις. ις. eruptio pilorum præter naturam in ordine palpebræ ex reumate procedens.

Θρίψ. ἰπός. ὁ. uermiculus qui lignis innascitur, teredo. Vide Thripes in Chiliad. Eras. & ἴπδι apud Ammonium.

Θρόεω. μ. ήσω. π. ηκα. turbo, dico, accino, edo, sono, Actiu. accus.

Θρουθέις. ήντος. ὁ. externatus, θορυβηθέις.

Θρομβεῖσθαι. in grumos concrescere.

Θρόμβος. ὁ. ὁ. gutta. Strabo lib. θ. ἐν θρόμβοις ἔχων ὕδωρ ῥᾷν. Item grumus. Herod. α. ἅμα δὲ ὕδατι θρόμβοις ἀσφάλτου ἀναδίδωσι πολλούς. Item fragmentum. Quin & concreti sanguinis partes θρόμβοι appellantur. Cæl. li. 8. cap. 12.

Θρομβώδης. ες. ὁ. ἡ. turbulentus.

Θρόνον. ὁ. ὁ. pigmentum, uenenum, φάρμακον. Theocr. θέσυλι νῦν λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα τοῦθ' ὑπὸ μαξον. Item flos uel rosa, Homer. παρὰ δ' ἄνθ θεαὶ ἐκ θρόνα γῆς. Cyprij uocant θρόνα uestes floridas & uariegatas insigniter. Thessali animalia uarietate distincta maculosaque. Cæl. li. 9. cap. 9.

Θρονοποίκιλα. τὰ. pigmenta uaria.

Θρόνος. ου. ὁ. solium, sedes, sella. Bayfius de Re nauali.

Θρόος. ὁ. ὁ. rumor, ἄσημος φωνή.

Θρυαλίζω. susurro.

Θρυαλλίς. ίδος. ἡ. herba ex qua fiunt papyri lucernarum, uel funalium: uel ea ipsa papyrus, ellychnium, focus, radius, fauilla, lucerna.

Θρύϊνος. ὁ. ὁ. iunceus.

Θρυλέω, & θρυλλέω. μ. ήσω. π. ηκα. diuulgo, turbo, per rumorem iacto, opto. Actiu. accusatiu. Bud. Com.

Θρύλλημα. rumor, murmur.

Θρύλλιγμα. τος. ὁ. laniatio, discerptio, Lycoph.

Θρυλλίζω. tero, θρύπτω, συντρίβω. cõminuo, lacero.

Θρύλλος. ὁ. ὁ. θρύλλημα.

Θρυλούμενον. ὁ. celebratum uulgoq; iactatum.

Θρύμμα. frustum.

Θρυμνοῦσθαι. superbire.

Θρύον. ὁ. ὁ. iuncus, ulua, & urbs Elidis.

Θρύος. ὁ. uesicariæ herbæ species.

Θρυπτικός. ὁ. ὁ. delicatus.

Θρυπτικῶς. malliter, χαύνως, βλακικῶς.

Θρύπτομαι. μ. ύψομαι. τ. υμμαι. καλλωπίζομαι. delicior, delicias facio, nugis ago. Construitur interdum cum accusatiuo mediante πῶς, interdum cum datiuo.

Θρύπτω. μ. ύψω. τ. υφα. in minutas partes seco, frango, mollio, facio delicatum, illudo, ludo. Accus.

Θρύσκα. agrestia olera.

Θρυσίαι. portæ quæ nunc δίπυλον nominantur, Plutarch. in Pericle.

Θρυψικός. mollis, delicatus.

Θρύψις. ικος. ἡ. deliciæ.

Θρυψίχρως. mollis.

Θρώσκω. salio, curro, cado, facio ferre uterum, gigno, produco.

Θρωσμός. ὁ. ὁ. locus eminẽs, erat & proprium nomen æditioris loci ad Ilium, ubi castrametabantur Troiani quoties ex urbe mouerẽt.

Θρώσσω. genero, timeo.

Θύα. arbor. alio nomine trogete uocata. ἐφ' ἧς τὰ θύα, ὅ ἐστι τὰ θυμιάματα. Etym. Plinius lib. 13. cap. 16.

Θύα. τὰ. odoramenta, aromata, ἀρτύματα, Eupolis pro bellarijs siue pemmatibus posuit.

Θύαμα. thymiama, incensum.

Θυάρπαξ. ὁ. sacrilegus, sacrorum depeculator.

Θυάς. άδος. ἡ. Thyas, sacrificula Bacchi. Cæl. lib. 3. capite 49.

Θυάζω. consecro, orgia celebro, sacra facio.

Θύβη. ἡ. repositorium, in quo lanx cum opsonio reponitur, apud Athenæum. Bayf.

Θυγάτηρ. ορος. ἡ. filia. παρὰ τὸ θύειν, id est, ὁρμᾶν κατὰ γαστρός. nam fœmellæ in utero celeriter mouentur. Refertur ad bruta quoq;, Aristotel. Histor. animal. lib. 6.

Θυγατριδή. ῆς. ἡ. neptis ex filia.

Θυγατριδοῦς. ὁ. nepos ex filia.
Θυγάτριον. τὸ. filiola.
Θύϊα ας. ἡ. mortarium.
Θυείδιον. τὸ. mortariolum.
Θύελλα. ης. ἡ. turbo, procella, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ. Vide ἄελλα apud Ammonium.
Θύεσον. aromaticum, θυσὸν πόσον dixit Herodotus, ex aromatum conditura potionem
Θυήεις. ήεντος. ὁ. sacratus, εὔοσμος.
Θυηκός. sacerdos.
Θύκος. ὁ. thuribulum.
Θυηλάζεσθαι. sacrificare.
Θυηλή. ῆς. ἡ. sacrificium, primitia, arcula in qua odoramenta recōduntur, & uaticinium quod è uictimis succensis initur, ἡ ἀπὸ θυσιῶν μαντεία. Eustath.
Θύματα. τὰ. farra ad sacrificium pertinentia.
Θυπολέω. μ. ήσω. π. ηκα. placo per sacrificium.
Θυπολία. ας. ἡ. operatio in sacris.
Θυπόλιον. τὸ. sacrificium.
Θυπόλος. sacerdos qui circa sacrificiū uersatur.
Θυϊάδες, siue θυΐαι, ἀ θυία. sunt dictæ, quæ prima Lib. patris innata sit Orgijs, authore Paus. Plutarchus in Claris, θυϊάδες εἰσί, ἀπὸ τὸν θόνυζον γυναῖκες.
Θυΐδιον. θυείδιον.
Θυΐτης. ὁ. lapis.
Θυλάκιον. &
Θυλακίσκος. loculus.
Θυλακίς. ἡ. montana nardus.
Θύλακος. ὁ. uas ad panem ferendum, culeus. Zeno (apud Laertium lib. 7.) interrogatus quomodo Dionysius amicis uteretur. Vt thylacis ait, dum pleni sunt, suspendit, & abijcit uacuos. Interpres simpliciter uascula reddit. Vide in Chiliad. Vtres thylaci: & Thylaco non serendum: &. Ne maior thylaco accessio.
Θυλακοπρώξ. mus, aut locusta.
Θυλακώδης. ες. ὁ. habens formam folliculi.
Θύλαξ. ακος. ὁ. sacculus, capsa, arca, puluinar, προσκεφάλαιον. καὶ θυλακίον. Ν.Σ. Φιλοσοφίας
Θυλήματα. τὰ. farinæ uino & oleo mixtæ in sacrificium.
Θῦμα. ατος. τὸ. sacrificium, uictima.
Θυμαίνω. μ. ανῶ. irascor. Neut. absol.
Θυμάλη. ἡ. ara, & far quod suprà immolatur.
Θυμάλγεα ἔπεα. uerba molesta, animum perstringentia.
Θυμάλωψ. οπος. ὁ. scintilla, carbo, titio.
Θυμαρής. ές. ὁ. ἡ. placitus, gratus.
Θυμαρμόν. gratum.
Θύματα. τὰ. ludibria, sacrificia.
Θυμάλιον. paruum & uile sacrificium.
Θύμβρα. ας. ἡ. satureia herba, de qua prouerbia sunt. E thymbra non sit lancea, & Thymbra uictitare, in Chiliad.
Θυμβραία. ἡ thymbra herba. Hippocrat. est & in Ilio locus Homer. ubi θυμβραίου Ἀπόλλωνος insigne fanum.
Θυμβρεπίδιπνος. ὁ. ἡ. sordidus, & inemptis herbulis uictitans. Eustath. Item frugalis, facilis in uictu. Aristoph. Nebul.
Θυμβροφάγος. ὁ. idem, ut qui thymbra uictitet, qui paruo contentus. latè & securè ultam agat, Eras. in Chiliad.
Θυμέλαια. ας. ἡ. thymelæa frutex.
Θυμέλη. ης. ἡ. pulpitū in scena, ara. Cel. lib. 5. cap. 8 mensa erat æditior, in qua stabant qui rudi adhuc Tragœdia nec dū exculta, in agris canebāt
Θυμελικός. ὁ. citharœdus, citharista, lyrista, tibicen, thymelicus. Cæl. ibidem.
Θυμέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. irascor. Depon.
Θυμηγερέων. animo collecto, spiritus resumens.
Θυμηδία. ας. ἡ. animę uoluptas, animi delectatio.
Θυμῶδης. ὁ. iratus.
Θυμήρης. ες. ὁ. ἡ placidus, gratus.
Θυμήπον. τὸ. uile sacrificium, parua uictima.
Θυμίαμα. ατος. τὸ. uaporatio, incensum, suffitus, suffimentum.
Θυμιατήριον. τὸ. thuribulum, acerra, & nomen sideris in sphæra Procli.
Θυμιάω. μ. άσω. π. ακα euaporo, adoleo, suffio.
Θυμικόν. οῦ. τὸ. animæ pars. id est, animositas, ὀργίλον.
Θυμικός. ὁ. θυμοειδής. iracundus. Bud. Com
Θυμίτης οἶνος. ex thymo uinum confectum.
Θυμοβαρής. animum degrauans.
Θυμοβορος. ὁ. ὁ. animum uorans.
Θυμοδακής. molestus, mordax.
Θυμοειδής. ὁ. ἡ. fortis, animosus, Plat. de Rep. 3. Item iracundus, acri iracundia præditus, turbidus. Bud. Com.
Θυμολέων. ουτος. ὁ animū leonis habens, uirilis.
Θυμόμαντις. uates, futura prospiciens.
Θυμομαχέω. animosè & ad internecionē usq; dimico. Item animo bellum agito. Bud. Com.
Θύμον. τὸ. cunila herba. Gaza ex Aristotele uertens relinquit Græcam uocem.
Θυμόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. irascor. Depon.
Θυμοραιστής. ὁ. ὁ. animum destruens. ἀπὸ τοῦ ῥαίειν τὸ φθείρειν, ἢ ῥήξαι.
Θύμος. ὁ. ὁ. cepa agrestis. Cyrill. porrum; penacuitur. Est & piscis apud Aelianum: & carnosa in cole aut glande excrescētia apud medicos, uel genus uerrucæ, Aegyptiæ fabæ magnitudine, accedens ad colorem thymi.
Θυμός. ὁ. ὁ. animi præfidentia, confidentiaq;, animus uehemens, quos animos Latini uocant.

Porrò

Porrò significat absolutè irã, sed perturbationem illam, quando sanguis circa cor incipit ebullire: κότ Θ uero est magis iam adulta ὀργὴ, quæ iam cupit erumpere in uindictam. Dicitur autem à θύω. Furor, ira, desiderium. oxytonum est. Ammonius distinguit ab ὀργή. Est & apud medicos quod glandium uocant Latini in corpore humano.

Θυμόδοφος. sapiẽs, ἀφ' ἑαυτοῦ δυφυής. industrius.

Θυμόσοφον θηρίον. animal humanæ intelligentiæ partem habens.

ΘυμοφθόρΘ. ά. ὁ. pernitiosus.

Θυμώδης. ές Θ. ὁ. animosus.

Θύμωσις. ι Θ. ἡ. excandescentia.

Θυνάδες. salsamenta muriæ, frusta thinni muria conditi.

Θυνάσαι. dissecare, largè frui, furere.

Θυνάζειν. &

Θυνίζειν. pungere, imponere, lancinare, configere. Vide Thunnissare, in Chiliad. Eras.

Θυνεῖον. ου. τὸ. sacrum quo piscatores Neptuno thynnum immolabant, in spem felicioris capturæ. Cæl. lib. 15. cap. 7.

Θυνίς. ἡ. piscis apud Aristotelem, fœmininum à θύννΘ. Gaza uertit thunnam.

Θύνος. ά. ὁ. thynnus, nomen piscis prægrandis: ἀπὸ τοῦ θύειν τῇ ὁρμῇ, Athen. lib. 7. Gaza in Aristotele thunnum reddit, meminit & Aelianus. Vide in Chiliad. Thynni more.

Θυννοσκοπία. accipitur pro accentu & inconniuenti obseruatione.

Θυννοσκοπῶ. thynnos capto, obseruo. Aristoph. ἱππόδυσι, κἀπὸ τῶν πέτρων ἄνωθεν ζοὺς φόρους θυννοσκοπῶν, Peruigili speculatione obseruans.

Θυννῶδες γθυμήμα. thunnicum enthymema. uide Thunnissare in Chiliad. Erasmi.

Θῦνος. bellum, impetus, cursus.

Θύνω. μ. υνῶ. ὁρμάω. propero, curro, propello. Neutr. absol.

Θυοδόκον. τὸ. uas ad recondendum odoramenta.

Θυόδς. όφντΘ. ὁ. odorifer.

Θύομαι. δυθύνω, δυφραίνομαι. Item ἱεροσκοπούμαι. de sacrificantibus scilicet, ut aruspices consulant. Bud. Com. Vide in Ammonio θύεσθαι & θύεσι. θυόμενος pro θύων, sacrificans, apud Athenæũ ἀθηναίοις inquit, θυομένοις ἐν δύλῳ τῆ χερνίβα βάψας ὁ παῖς προσήνεγκε κ.

Θύον. ά. τὸ. herba odorifera, sacrificium.

ΘύΘ. εος. τὸ. sacrificium, uictima, thymiama.

Θυοσκόοι. οἱ. qui ex hostijs igni impositis futurorum euentum præsciunt, qui & ἐμπυροσκόποι, à κοέω, τὸ νοέω. Eust. Iliad. ultimo.

ΘυοσκόπΘ. ου. ὁ. aruspex, uates qui futura prædicit ex inspectione extorum, aut ex sacris accensis.

Θυόω. μ. ώσω. π. ωκα. facio odorem, adoleo.

Θύρα. ας. ἡ. ianua. hoc est, tabulæ quæ claduntur ac aperiuntur. Item earundem interuallũ. Ammonius distinguit à θύραι & à θυραία.

Θυράγματα. excrementa.

Θύραξε. foras.

Θύραθεν. è foris.

Θύραι. αἱ. fores. id est ipsa apertura. Ammon. & Cyrillus.

Θυραία ας. ἡ. externa, & ianua inter duas ædes. uide Ammonium.

ΘυραῖΘ. ά. ὁ. externus, extraneus, absens.

Θυράξαι foris agere.

Θυραυλῶν. domum custodire, ostiatim canere, in castris & statiuis permanere, urbem non ingredi, nec sub tecto esse. Licet autem αὐλίζεσθαι uoce passiua dicatur, tamen θυραυλῶν actiua uoce effertur. Bud. Com.

Θυραυλία. ας. ἡ. uita agrestis.

Θυραυλικός. ή. ὸν ἀέρι Θ, ut θυραυλικὸν ὄρνον dicitur quod sub dio fit.

Θύραυλοι. τῶν ποιμένων οἱ ἀπόκοιτοι, qui foris aut sub dio manent.

Θυραυλῶν. excubare.

Θυραυνάω. iudico.

Θύρεθρον. ostium.

Θυρεοειδής. ές. à medicis cartilago scutiformis, quę & ἀσπιδοειδής dicitur, legitur & θυροειδής.

Θυρεός. ᾶ. ὁ. scutum, à ianuæ similitudine.

ΘυρεοφόρΘ. ά. ὁ. scutifer. Vide ὁ πλῖτα in Appendice de uocab. militar.

Θυρεπανοίκτης. ου. ὁ. qui in quasuis ædes impunè ingreditur, quo nomine uocabatur Crates Thebanus, ὅθεν τὸ ἐπεισιγάω εἰς πάντα ὃν ἐβούλΘο οἶκον, ut scribit Laërtius.

Θύρετρον. ά. τὸ. porta, uestibulum.

Θυρηβόλιον. stabulum.

Θύρηθι. foris, foras.

Θυρίον. ά. τὸ. portula, parua ianua.

Θυρίς. ίδος. ἡ. fenestram significat, & cauum illud hians, θυρίδες. uerò ipsas fores. Poll.

Θυροκόπτης. &

ΘυροκόπΘ. ά. ὁ. qui ianuam pulsat, ὁ τῶν θύραν κόπτων.

Θυροκρουσῶν. ὁ. fores pulsitans. Heraclides.

Θυροπηγία. ας. ἡ. ianuarum fabrica.

Θυροπλῆγες. insani in Bacchi orgijs.

ΘύρσΘ. ά. ὁ. hasta frondibus uestita, quo utebantur in sacris Bacchi. θύρσος uerò corona, nuptiale sertum, στέμμα γαμικόν. sic Eustathius Iliad. ζ. & ex eo Cælius lib. decimoquinto cap. 24. Cyrill. cum propriũ nomen est, penacui, eũ

thyrsum significat, acui scribit, nescio quàm recte. Vide in Latinis dictionarijs. Erasmus in prouerbio, Multi thyrsigeri, pauci Bacchi, thyrsum exponit hastam uiteam, pro Græco autem ναρθηκοφόροι thyrsigeros reddit.

Θυρώματα. τὰ fores.

Θυρώμ. ῶνος. ὁ. uestibulum, ualua.

Θυρωρεῖον. τὸ. locus inter duas partes.

Θυρωρός. ὁ. ἡ. ianitor.

Θυρώτας. qui fabricauit portas.

Θύσαι. αἱ. Bacchæ, famaticæ mulieres Bacchi sacris initiatæ, Lycophr.

Θυσανοειδής. ὁ γνῶς. ὁ. fimbriatus.

Θύσανος. τὸ. ὁ. uel θύσανος. ὁ. fimbria, ala. Cęlius lib. 9. cap. 11. infulam Latinis uocari puto. Eust. Ilia. ε. σκίσματα dicit esse θυσάνος, unde ἀρεῖθυσάνοι apud Aeschylum.

Θυσανωτός. τὸ. ὁ. fimbriatus.

Θύλλα. τὰ. Cæl. lib. 15. cap. 24. libamẽta quedam sacrorum fusilia & liquida, uel uirgulæ quædam, inter quas ferula, Bacchi gestamẽ numeratur, aut rami qdã, quales Dionysiaci thyrsi. Eustath. Iliad. ζ.

Θυσία. ας. ἡ. sacrificium, hostia, uictima. Cæl. lib. 7. capite primo.

Θυσιάς. Baccha, & uox bacchantium.

Θυσιαστήριον. τὸ. altare.

Θύσιμος. τὸ. ὁ. sacrificabilis.

Θύσκη. scapha, in qua thymiamata siue pigmenta conduntur.

Θυσκόος. τὸ. ὁ. sacerdos, uates.

Θύστω. extendo.

Θυτήριον. τὸ. Libanotidi similis herba, quam iuraturi manu comprehendebant, plura Thom. Com. in Aratum.

Θύτης. τὸ. ὁ. sacerdos, uates, sacrificus. Vnde & fures dicti sunt θύται, à sacrifico usu.

Θυλκή. ἡς. ἡ. aruspicina.

Θύφαι. succendisse, inflasse.

Θύω. μ. ύσω. π. υκα. sacrifico, macto, immolo, occido. Construitur autem cum accusatiuo causam sacrificij significante. ut θύειν γάμον, id est, διὰ τὸν γάμον, propter nuptias sacrificare. Sic Plutarch. ὁ δὲ στεφανοῦται τὴν θύει γάμους, nuptias festas sacrificijs agit. Ponitur & pro festinare, excitare, impetũ facere, ὁρμᾷν. Il. α ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. Vnde θυμός. Bud. Com. est & mellificum dictio, qui θύσαι dicunt pro fumigare, & fumo coërcere apes, & uites à pruinę iniuria perustæ γὐτεθυμμένοι dicuntur. Ammonius distinguit inter θύειν, & σφάττειν, item θύουσι & θύονται. Vide σφάξαι apud eundem distinctũ à θύσαι.

Θυώδης. ες. ὁ. ἡ. &.

Θυώεις. εσσα. ὁ odoratus, bene olens. ἀπὸ τοῦ θύω τὸ θυμιῶ.

Θύωμα. ατος. τὸ. odoramentum, suffitus Aristidi (& Libanio.

Θυώνη. ἡ. Semele.

Θυωρεῖσθαι. comessari.

Θυωρίτης. τὸ. ὁ. mensarius, argentarius.

Θυωρός. τὸ. ὁ. mẽsa, propriè sacris usibus dedicata. ab ὠρεῖν τὰ θύη τῶν θεῶν. Pherecydes dicebat deos mensam θρωρόν uocare Laërtius lib. 1. in (Pherecyde.

Θυῶτα. ἡ. præ libidine gestiens.

Θ

Ὦ. à θέω. paro, facio, nutrio, lacto, sedeo, pono, fruor, deijcio, multo, curro, uideo, conuiuor, colloco in sedili.

Θωή. ῆς. ἡ. ζημία. iactura, damnum, multa, supplicium, pœna inobedientiæ, unde ἀθῶος.

Θώθ. September apud Aegyptios.

Θωΐσσω. μ. ίξω. σω. ιχα. lacero, impetum facio.

Θωκέω. sedeo, conuersor.

Θῶκος. ἡ. locus, sedes, concio.

Θώμιγξ. γος. ὁ funiculus.

Θωμίζω, uel θωΐσσω. uincio funiculis, uinculis coërceo, pungo, flagris scuticaùe incito.

Θωμός. τὸ. ὁ cumulus aristarum.

Θῶμον. Atticè, pro τὸ ἥμισυ. dimidium.

Θώνη. ης. ἡ. ῥέκος. cingulum.

Θώνιος. τὸ. Aegyptius, à Thono Aegypti rege, apud Nicand.

Θῶος. τὸ. ὁ. sons.

Θωπεία. ας. ἡ. adulatio, blanditiæ.

Θώπθυμα. ατος. τὸ. idem.

Θωπθυμάλιον. τὸ. τὸ. assentiuncula.

Θωπεύω. μ. εύσω. π. εύκα. colo, adulor, assentior, morem gero. Accus. Vide in Chiliad. Eras.

Θωπικός. ἡ. ὁ. assentatorius.

Θώπτω. cauillor, adulor, inseruio.

Θωρακίζω, armo, thoracem induo.

Θωράκιον. τὸ. propugnaculum. Vide Bayfium. Item uelum quoddã quadrangulum quod maximi ueli charchesijs incumbit. Eust. ex Athenæo citat. Itẽ summa pars mali, quæ & καρχήσιον. Pollux.

Θωρακόμαχος. τὸ. ὁ. penula militaris.

Θωρακοποιός. ου. ὁ. armorum faber, qui thoraces parat.

Θωρακοφόρος. τὸ. ὁ. thorace armatus.

Θώραξ. ακος. ὁ. pectus (ut Gaza uertit in Aristotele, idem quod στῆθος, aliquando Græcam uocem relinquit) thorax. Est autem ea pars corporis quæ complectitur humeros, pectus & scapulas usq; ad præcordia. ἀπὸ τοῦ θορεῖν, hoc est salio, ob cordis motum, uel παρὰ τὸ θεῖον ὠρεῖν, scilicet quod mentem diuinam nostri partem cõtineat & seruet. Capitur pro ueste quæ illas parteis tegit & munit, & ,p lorica aut ferrea pectoris armatura. Etym. Thoracibus lineis anti quos

quos pugnasse testis est Homerus. Est etiam mons prope Atheneum urbem, uicinam Libybus Hesperijs, in planicie sitam, in quo fama est, Daphitō Grāmaticum cruci affixum, quòd maledico carmine reges incessiuisset, unde illud apud Græcos notum, φύλαττε τὸν θώρακα Caue thoracē. Strabo lib. 14. Cic. de Fato. Val. Max. & Eras. Chil.

Θωρεῶδη. dicunt Iones pro ἐυωχεῶσθαι.

Θωρηκτής. ὁ. armatus.

Θώρηξις. ιος. ἡ. uini potio, quòd pectus armare uideatur, & calefacere, ἀκρατοποσία, διὰ τὸ μαχιμον τ ἐνθυόντων.

Θωρήσσεσθη. inebriari. Nicand. Aristoph. πρὸς τ συμπότας θωραξόμαι.

Θωρήσσω. μ. ήξω. π. ηχα. armo. Actiu. accus.

Θὼς ὠός. λυκοπάνθηρ. genus lupi, animal mor, dax, Theodorus apud Aristotelem uertit, lupum ceruarium. Plin. lib. 8. cap. 34. Cæl. lib. 12. cap. 59. ἀπὸ τοῦ θέω. uide Etym. aliàs θώων scribitur. Vide Oppianum lib. 3. de Venatione.

Θῶδαι. Doricè. conuiuari.

Θωτάζω. pro τωθάζω.

Θωυκτήρ. ῆρος. ὁ. latrator canis.

Θωύσσω. latro, uociferor, & ad canes pertinet, συρίζω, trisyllabum est.

Θώψ. ωπός. ὁ. adulator, assentator.

Θώων. θῶς.

Ι Α.

Ἀ ας. ἡ. uox, clamor, una, uiolæ, tela missilia. Cyrillus distinguit sicut oxytonum, unam significet; paroxytonū, uocem.

Ἰάδω. dormio.

Ἰαθμός. ὁ. ὁ. cubile, stabulum, somnus. Nonnulli αὐθμός.

Ἰαίνετο. calefiebat, intepescebat, ἰαίνετο ὕδωρ.

Ἰαίνομαι, lętitia perfundor, τήκομαι, ἥδομαι, διὰ χέομαι, μαλάσσομαι.

Ἰαίνω. μ. ανῶ. lętifico, exhilaro, floreo.

Ἰαιφόνος. homicida.

Ἰακχαγωγός. ὁ. ὁ. Bacchi mysterijs initiatus.

Ἰακχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. clamo. Neut. absol.

Ἴακχος. ὁ. ὁ. Iacchus. Bacchus, & hymnus in eundem, aut ipsum festum. πᾶσα τὸν ἰακχὸν, πλεονασμῶ τοῦ κ. Etym.

Ἰακωλῖνος. Isquilinus mons.

Ἰαλεμίσαι. &

Ἰαλεμίζειν. complorare, lamentari, lugere, Ialemū canere, hoc est cantionem frigidissimam.

Ἰάλεμος. denso spiritu, carmen est Apollini cani solitum: tenui uerò spiritu, genus lamentabilis cantionis. Item frigidus ac attonitus, hoc est, ψυχρὸς καὶ ἔκπληκτος ἄνθρωπος. Scribunt quoque ἰαλέμου Calliopes fuisse filium, in carmine ineptissimum, & frigidum de quo Erasm. prouerb. Ialemo frigidior & Cæl lib. 3. cap. 11.

Ἰαλεμώδης. τὸ. frigida, & nullius momenti.

Ἴαλλος. ὁ. ὁ. dicterium, scomma.

Ἰάλλω. mitto, extendo.

Ἰάλυσος. ὁ. Rhodi uicus fuit, quem Demetrius rex incendere uoluit, quòd in eo tabulas Protogenis haberi nouerat. Hermol. in Plin.

Ἴαμα τὸ. medicamentum.

Ἰαμβαυλεῖν. iambis canere.

Ἰάμβη. secundum quosdam Panis & Echus filia, quę tristē Cererem lusu gesticulationibusq; ad risum concitasse dicitur.

Ἰαμβίζω. ὑβρίζω. proscindo, conuiciari, maledicere, Eras. Chil. Vnde

Ἴαμβος. ου. ὁ. iambus, & urbis nomen iuxta Troiam.

Ἰαμβύκαι. organa sunt musica triangula quibus iambica canebant. alij σαμβύκας uocant.

Ἰαμγή. locus humidus, fruticosus, & gramineus. ἀπὸ τοῦ αὐιγάω τῶν ὕλων.

Ἴαμνος. ὁ. ὁ. locus densus fruticibus. Item ramus κλάδος.

Ἰᾶν. indignantis aduerbium.

Ἰάνθη. floruit. lætatus est.

Ἰάνθινος. ὁ. ὁ. uiolaceus. unde Violantillam suam Papinius uocat ἰανθίδα. De ianthina ueste uide Bayfium.

Ἴανθος. flos.

Ἰάνικλον. ὁ. ὀ. Ianiculum.

Ἰανοκρίδεμνος. ὁ. sertum uiolaceum, siue ex floribus quibuscunq; gestans.

Ἰαξάρτης. ὁ. ὁ. fluuius per deserta Scythiæ fluens in Mæotin paludem.

Ἰαολκός. ὁ. ὁ. Iaolcus urbs Thessaliæ.

Ἰάομαι. μ. άσομαι. π. αμαι medeor, sano, morbū profligo. Depon. Accus.

Ἰάονες. Græci.

Ἰαπετός. ὁ. ὁ. Iapetus.

Ἰάπτω. μ. άψω. π. αψα. maledico, incesso, conuicior, mitto cum detrimento, lædo. Accus.

Ἰαπυγία. ας. ἡ. Apulia.

Ἰάπυξ. υγος. ὁ. Iapyx uentus.

Ἰαροπότης. ὁ. ὁ. cruorem portans, pro ἱεροπότης. sanguipota.

Ἰαρόχρης. purificatus.

Ἴας. άδος. ἡ. lingua Ionica.

Ἴασι, καὶ μετίασι, ab ἵημι καὶ μέτειμι. eunt.

Ἴασι. Ionicè pro ἴασιν, ab ἵημι. mittunt.

Ἰάσιμος. ὁ. ὁ. ἡ. sanabilis, medicabilis.

Ἴασις. ιος. ἡ. sanitas, medela, θεραπεία.

Ἴαβος. Argos, siue Peloponnesus, sic dicta ab Iaso.
Ἰαίνω. irasci, mordere.
Ἰασί. Ionicè.
Ἰαπετοί. heu, exclamatio apud Aristophanē cuiusdam, qui à ciuibus exagitabatur.
Ἰαί, ἰαταί, & ἰαπετοίαξ. Latinis Comicis receptū est at at.
Ἰατός. ή. ό. curabilis.
Ἰατραλείπται. reunctores medicorum.
Ἰατρεία. ας. ἡ. medicatio, præmia quæ dantur medico.
Ἰατρίνα. ας. ἡ. medica mulier, quæ medendi artē profitetur, quæ & ἰατρίνη. ἡ. sed uoce minus Attica, ut annotat Eust.
Ἰατρεῖον. ή. τὸ. officina medicorum, & præmium quod datur medico.
Ἰατροδύομαι. μ. δύσομαι. π. δυμαι. medicus sum. Deponens.
Ἰατροδύω. medeor, curo, adhibeo curatione.
Ἰατρία. ας. ἡ. medicina.
Ἰατρική. ῆς. ἡ. ars medendi.
Ἰατρικός. ή. ό. medicinalis.
Ἰατροκώπατος. excellentissimus in medicina.
Ἰατρόν. ή. τὸ. ἰατρεῖον.
Ἰατρός. ή. ό. medicus. Ponitur & pro digito medio, quem medicum quoq; uocant. Aelius Dionys. etiam ἰατρὸν γυναῖκα dixit.
Ἰατροτέχνης. medicus.
Ἰαῦ. uox est lugubris.
Ἰαυέσκω. quiesco.
Ἰαυθμός. ή. ό. quietis locus, somnus, stabulum.
Ἰαυός. ή. ό. cubile.
Ἰαύω. μ. αύσω. π. αὔηκα. uigilo, pernocto, dormio, quiesco, fruor quietè, percipio, διάγω, id est, transigo, aliqua in re uersor.
Ἰαφέτης. ή. correptor.
Ἴαχε. resonabat, clamabat, strepebat.
Ἰαχή. ῆς. ἡ. clamor.
Ἰάχημα. τὸ. uociferatio Dionysiacorum.
Ἰάχω. resono. Neut. absol.

Ἰβάν. cadus, urna.
Ἴβιν. ἡ. paxillus in imo solo nauis, quo educto aquæ ibi collectæ uis profluit, dicitur & χεμαιῤῥοῦς ab Hesiodo dictus est. Eust. Iliad. ε.
Ἴβυ. ἡ. δυφημία.
Ἴβηρ. ηρος. Iberus fluuius Hispaniæ.
Ἰβηρία. ας. ἡ. Iberia, Hispania.
Ἰβηρίς. nasturtium.
Ἴβις. ιδος. ἡ. ibis, auis quæ serpentibus uescitur. Aelian. & Aristot.
Ἴβυκος. ή. ό. Ibycus, unus ex nouem Lyricis.
Ἰβύγχα. ης. ἡ. grauitas, seueritas morum.
Ἴβυξ. ιδος ὀρνέου κρακικοῦ. Etym.
Ἰβύω. uerbero, clamo.

Ἰγγρος. cerebrum, ἰγκρὸς melius apud Hesych.
Ἴγδις. ἡ. ὅλμις, id est pila, mortariū θυέια. παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, ἀπεβολῇ τοῦ μ. Etym.
Ἰγδίον. ή. τὸ. θυείδιον.
Ἴγδισμα. τὸ. flexus quidam inter tripudium quo cochleari insidentes corpus raptim circumagebant.
Ἰγδίσματα. εἶδος ὀρχήσεως, ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ἐμφερῶς τῷ λοιδίνκι. Etym.
Ἴγμαι dicitur per augmentationem pro ἔρχομαι.
Ἰγμαλέος. humidus. malim ἰκμαλέος.
Ἰγμλύος. qui uenit, ὁ ἐλθών.
Ἰγμὴ. ἡ. clamor, βοή.
Ἰγνύα. ας. ἡ. &
Ἰγνύς. ύος. ὁ. poples, ut Gaza uertit, utraq; uox legitur apud Aristotelem.

Ἰδυναγής. ό. uates.
Ἴδαι, αἱ. loca densa arboribus.
Ἰδαῖος. ή. ό. frigidus. Et Iupiter ἰδαῖος, ἀπὸ ἴδης τοῦ ὄρους τροωκῆς. Et proprium nomen preconis Troiani.
Ἰδάλιμος. ου. ό. humidus, sudare faciens. Hesiodus. καύματος ἰδαλίμου, quod sudorem extundat æstus, uel ἰδάλιμος, id est, sudus & purus, ab ἰδεῖν, id est, uidere. est & aliis species.
Ἰδάλλεται. apparet, uidetur.
Ἰδανός. pulcher, iucundus, decorus.
Ἰδὲ. &, ut. oxytonum, poëticum.
Ἴδε. uide, uidit, paroxytonum.
Ἰδέα. ας. ἡ. idea, id est originalis rerum species, hoc est, οἱ τύποι τῶν οὐσιῶν, figura, forma, aspectus. ἐν πολλαῖς ἰδέαις πολέμων, In uario genere bellorum. Sunt item ἰδέαι apud Rhetores dicendi characteres & dictionis formæ, id est, αἱ τῶν λόγων μορφαὶ καὶ ποιότητες, quales ab Hermogene recensentur δεινότης, γλυκύτης δυκρίνεια, & alia, ἰδέαι etiam uiæ & modi alicuius rei dicuntur.
Ἰδέειν. laborare, sudare.
Ἴδεν. uidit.
Ἰδέσκω, aspicio.
Ἰδεχθής. uel ἀδεχθής. deformis, imbecillis.
Ἴδη. ης. ἡ. Ida mōs. & herbæ nomē apud Philost. τῷ φῦ ἴδης αὔθει βαίνεται.
Ἴδηθεν. ab Ida.
Ἴδημα. uisio.
Ἰδήμων. peritus.
Ἰδήρατος. pulcher.
Ἴδια. priuatim, secretò, diuisim, separatim, clàm, singulatim, sine, ἄνευ. Genitiuo.
Ἰδιάζοντα, τὰ. peculiaria.
Ἰδιάζω. separor. cum aliquo solo conuersor.
Ἰδιάτερον. secretius. Thom. Mag. ἰδιάτατον superlatiuum duntaxat agnoscit.

ἰδιασής. ᾶ. ὁ. qui agit uitam priuatam.
ἰδίζω. μ. ίσω. π. ικα. exudo. Aristot. ἔδισαν ἱδρῶντα αἱματώδη. Exudarunt sudore cruento.
ἰδικῶς. seorsim.
ἰδιοβουλεύω. innitor meo consilio.
ἰδιογνώμων. idem ferè quod αὐτογνώμων. Bud. Comment.
ἴδιον. pro sudaui, laboraui apud Hom. Odyss. υ.
ἴδιον. τὸ. Proprium, proprietas. Vide Aristot. in Topicis, & Porphyrij quinq; uoces.
ἰδιοξενία. ας. ἡ. priuatum hospitium.
ἰδιόξενος. ον. ὁ. peculiaris hospes, amici peregrini. ὁ. μὴ δημοσίᾳ προκείμενος πόλει τινὶ ἀλλὰ ἰδίᾳ τινὶ τῶν τῆς πόλεως.
Vide πρόξενος in Ammonio.
ἰδιοποιούμενος. sibi uendicans, sibi faciens.
ἰδιοπραγεῖν. res suas agere, quiescere, non nisi suam rem familiarem constituendam curare.
ἴδιος. ια. ὁ. proprius, priuatus.
ἰδιόσολος. ου. ὁ. habens ,ppriam classem. Bud. Cō
ἰδιόσυς. ια priuata classis.
ἰδιοσυγκρισίαι. propria temperamenta.
ἰδιοσύστατος. ου. ὁ. propriam qui habet hypostasin. Cyrillo.
ἰδιοτεύω. μ. εύσω. σ. ευκα. ago uitam priuatam Neut. absol.
ἰδιοτεύων. rusticus, paganus.
ἰδιότης. ητος. ἡ. proprietas, homo priuatus, imperitus, expers imperij & principatus, ὁ μὴ μετέχων τῆς ἀρχῆς.
ἰδιότροφα. quæ cibis sui generis utuntur.
ἰδιόω. μ. ώσω. π. ωκα. approprio.
ἱδρόω. sudo, laboro.
ἰδίωμα. ατος. τὸ. idioma, proprietas linguæ.
ἰδίως. solitariè, seorsim, priuatim.
ἰδιώτης. ου. ὁ. priuatus, inscius, plebeius, rudis, gregarius, qui nō fungitur aliquo officio publico.
ἰδιωτικός. ῆ. ὁ. priuatus, uulgaris. ἰδιωτικαὶ δίκαι, causæ in quibus de pecunia tantum actio, & multa fit.
ἰδιῶτις. ιδος. ἡ. priuata.
ἴδμεν. scio, noui.
ἴδμεν. ab εἴδω, pro ἴδαμεν. scimus.
ἴδμεναι. scire.
ἰδμοσύνη. ης. ἡ. scientia.
ἴδμων. prudens, peritus.
ἰδνόω. μ. ώσω. π. ωκα. reuoluo, torqueo, flecto. Actiu. Accus. ἀφ' τοῦ τὸ ἰνίον δυνηθῆναι. Eust. Iliad. β. uel ut in ν. rhapsodia. Idem annotat, ab ἕλω, ut ἀ πέλω, πιλνῶ, sic ab ἕλω, ἕδω, & ἰδνῶ consideo, collabor, συνιζάνω συστέλλομαι.
ἱδρώς. æstus, sudor.
ἰδού. ecce. Et ἰδοῦ, uide, θέασαι. Cyrillus.
ἰδυθοί. οῖ genus tibiæ.

ἰδουμαῖοι. οἱ. Idumæi, quos Ammonius ab Iudæis distinguit.
ἱδρεία. ας. ἡ. peritia.
ἵδρις. ιος. ὁ. sciens. Genit. Sophoc. sic formica apud Hesiod. dicitur, ὅτε τ' ἵδρις σωφρὸν ἀμᾶτρ.
ἱδρίω, &
ἱδρόω. μ. ώσω. π. ωκα. sudo. Neut. absol.
ἵδρυμα. ατος. τὸ. statua.
ἵδρυμαι, uel
ἵδρυμι, &
ἱδρύω, uel
ἱδρύομαι, &
ἱδρύω. sto, maneo, sedeo, in seriē recipior, quiesco. Itē castrametor, ad manendū hortor, sisto, ut, ἄλλος ἱδρυε λαὸς, Iliad. ε. Item statuo, firmo, impono, colloco, quodcunq; sacrum ædificio. Herod. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο, Libertatis imaginem collocauit. ἱδρύμενος sedens, proparoxyt. sed ἱδρυμένος paroxytonum, firmatus. Cyrill. Et quamuis dicatur ἱδρύνω, solus tamen aoristus ἱδρύθη non ἱδρύνθη in usu est. Thucyd. καὶ αὐτὸ συλλενεὶς ἱδρύθη, & iterū τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακόν.
ἵδρυσις. ιος. ἡ. cōstitutio statuæ, dedicatio.
ἱδρῶτα. τὰ morbus ex sudore.
ἱδρώς. ῶτος. ὁ. sudor. Vnde ἱδρῶ, pro ἱδρῶτα. Homerus, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, Sudorem abstergebant. Interdum & pro ἱδρῶτι.
ἰδώς pro εἰδώς.
ἰεῖαι. uel ἰεῖοι, testes, & qui causas capitales iudicant, quasi ἴδμονες. Eust. Iliad. Σ.

IE. uade.
ἵε. mittebat.
ἵεζε. sedebas.
ἵεμαι. cupio, uolo, contendo, glisco, festio, & festino, fereq;. Tradunt Grammatici, cum πορεύομαι significet, ψιλωτέον εἶν, aliàs δασυντέον. Legitur etiam uoce actiua pro εἶμι. Bud. Com.
ἱέμενοι. cupientes.
ἱέναι. ire. & ἴεναι perspirat, mittere Aristoph.
ἱέομαι. rubigine inficior.
ἱερά. τὰ, exta. Bud. Com. ambitus templorum, uictimæ mactatæ, ossa quædam in corpore humano, quæ cum sphondylo iacent, aut Hyperide, statuæ & imagines. Sic Theapom.
ἱερά. ᾶς. ἡ. epilepsia, lepra, maior anchora tutiorque, extremum nauis subsidium, sacer serpēs, ut Gaza in Aristotele uertit. ἱερὰ ὁδός, uia sacra, quæ Eleusinam ducebat.
ἱεραγγελοι. qui deorum panegyres nunciant.
ἱεραὶ τριήρεις quatuor erant apud Athenienses, πάραλος, σαλαμινία, ἀντιγονίς, δημητριάς, hę dimitte-

dimittebantur ad exercitus duces.

ἱερακίσκος. ου. ὁ. paruus accipiter.

ἱεράμοιβοι. uates deorum.

ἱερὰ νόσος. morbus Comitialis, falsa opinione, ut censuit Gal. eorum qui diuini aliquid morbis inesse existimant, uel ut ἰχθῦς.

ἱεραξ. ακος. ὁ. accipiter, ἀπὸ τοῦ ἱεᾶσθαι ῥάου, ἤγουν φέρεσθαι. Etym. Aliqui miluum reddunt quod non placet. De hierace. id est, accipitre (ut Gaza uertit in Aristotele) scribũt Aelianus & Oppianus de Aucupio. meminit etiã hieracis marini, siue piscis hoc nomine, Aelianus.

ἱεραρχέομαι. sacro imperio fungor. sacroq; magistratu & præfectura Genit. Bud. Com.

ἱεραρχία. quid sit docet Diony. in li. de Ecclesiast. Hierach. ὡς γὰρ ἱεραρχίαν ὁ φήσας ἁπάντων ὁμῶ συλλήβδην ἔφυτῶν ἱερῶν τὴν διακόσμησιν, ὅτως ἱεράρχην ὁ λέγων δούλοῖ τὸν ἔνθεον τε καὶ θεῖον αὔδρα, τ τάσης ἱερᾶς ἐπιστήμονα γνώσεως.

ἱεράζω. sacra facere.

ἱερατεία. ας. ἡ. &

ἱεράτειον. ου. τὸ. &

ἱερατεῖον. α. τὸ. sacerdotium. ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἀθεμέλεια, authore Aristotele.

ἱερατεύομαι. &

ἱερατεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. fungor sacerdotio. Neut. datiuo.

ἱεραλικός. ή. ὁ. sacratus.

ἱέρεα. ας. ἡ. sacerdos.

ἱερεῖον. ου. τὸ uictima, hostia, auis. Ammonius distinguit à χρηστήριον.

ἱερεῖσι χαρέσαι. uictimis placere θύμασι θυφαυθεῖσαι. Aristoph.

ἱερέυς. ὁ. sacerdos.

ἱερεύς. ἐος. ὁ. sacerdos, augur uertitur à Plutarch.

ἱερεύω. sacrifico, sacris operam do, sacris operor, macto, Homer. Item consecro, dico, Pausan. Bud. Com. Ammonius distinguit ab ἱερόω.

ἱερήϊον, pro ἱερεῖον. τὸ. uictima.

ἱρίς. ίδος. cognomen Iridis apud ueteres Græcos. unde & Romani consecratricẽ uocauerũt.

ἱεροβοτάνη. uerbenaca herba.

ἱεογλυφικά. sacra quædam monumenta apud Aegyptios, non literis uocabula, sed sculptis rerũ animaliumq; figuris significantia. Bud. de

ἱεροδιδάσκαλος. ου. ὁ. qui sacra profitetur. (Asse.

ἱερόδουλος. ου. ὁ. æditus.

ἱεροκήρυξ. sacer præco, qui fauere linguis iubet, dum sacra peraguntur, aut qui aliud quippiam inter rem sacram edicit. Bud. Com.

ἱεροκόμας. æditus, qui sacrorum curam gerit.

ἱερόλυπτος. ου. ὁ. fanaticus.

ἱερολογέω. sacra uerba pronuncio, de rebus sacris loquor. Bud. Com.

ἱερολογία. ea quæ in ecclesia recitantur, quasi sacri sermones. θεία λειτουργία, ἡ ψαλμωδία.

ἱερομηνία. ας. ἡ. Calendę, sacra primę diei mensis siue nouilunij, Theod. de Mensibus.

ἱερομνήμων. ονος. ὁ. sacrator, sacrificulus, sacrorum præsul. Item ἱερομνήμονες, & πυλαγόραι dicebantur, qui ex urbibus Græciæ ad commune concilium Amphitryonicum mittebantur augures. Diogenes Cynicus, cum uidisset ali, quando magistratus, qui ἱερομνήμονες dicebãtur, quendam ex ærario phialam furatum adducentes. magni (inquit) fures paruũ ducunt. Laërtius lib. 6. (fectus.

ἱερομύστης. qui sacros ritus inducit, sacrorũ præ-

ἱερὸν ἦμαρ. matutinũ diei tẽp⁹ dicebatur, quo tẽpore dijs superis sacra factitabãt, ab ἱερεύω, nã à meridie inferis sacrificare mos erat. Eust. Ili. θ

ἱερονίκαι. sacrorum certaminum uictores.

ἱερόνομοι. sacræ disciplinæ & institutionis magistri, & exactores. Bud. de Asse.

ἱερὸν ὀστῦν. apd medicos sacrũ dicitur os spinę extremũ, quod Menãd. ἀκρὰν ὀσφῦν dixit.

ἱεροποιέω. consecro, dico. Bud. Com.

ἱεροποιός. magistratus Athenis, qui sacra faciebãt Eumenidib. præsidibus Areopagi. Bud. ib. erãt ij numero decẽ ut ex Dinarcho liquet καὶ τὰς σεμνὰς θεὰς ἃς ἐκεῖνος ἱεροποιὸς καθεστὰς δέ-

ἱεροπρεπής. ές. ὁ. sacer, diuinus. (καθὸς αὐτός.

ἱερόν. ου. τὸ. sacrificium, sacellum, templum. Vide ὅσιον apud Ammonium distinguentem: qui etiam circuitus templorum, & ossa hominum ἱερὰ dici testatur. Vide infra, ἱερῶν.

ἱερός. ή. ὁ. sacer, magnus, diuinus, locus sacer absolute. Etym. Apuleius morbum comitialem ait à Græcis ἱερὸν uocari, quòd in eo pars rationalis animæ tentatur, ac de statu perturbatur.

ἱεροσαλπιγκτὴς, uel diuisim ἱερὸς σαλπιγκτής. tibicen in sacris.

ἱεροσκόπος. ου. ὁ. auruspex. Et ἱεροσκοπεῖν, ἱεροσκάδαι.

ἱεροσόλοι. sunt, qui sacram diuinorum rationem ab omni expurgati superstitione ac nimia uacantiq; sedulitate in anima gestant, perinde ac in capsula quadam.

ἱερὸς ὄφις. est exiguus hoc nomine serpẽs, q̃ grandioribus omnibus est formidini. Eust. Iliad. π.

ἱερὸς στρατὸς. ab Hom. Græcorũ exercitus ob fortitudinẽ dicitur, qui toto decẽnio militiæ pdu- (rauit.

ἱεροσυλέω. sacrilegio spolio.

ἱεροσυλία. ας. ἡ. sacrilegium, peculatus.

ἱερόσυλος. ου. ὁ. sacrilegus.

ἱεροστωία. ας. ἡ. sacerdotium, sacrificium.

ἱεροτελεστής. ὁ. ἱεροφαντήσας, ὁ τελεάρχης, quibus nominibus Dionysius seruatorem nostrũ nuncupat.

nuncupat. Bud. Com.

Ἱερουργέω. μ. ήσω. π. κα. sacra celebro, administro sacris operã do, sacrifico, sacris operor, & fungor administratione sacrorum. Herodian. τὰ ἱερουργηθέντα uictimas cæsas uocat. Item sacro, dico, sicut ἱερεύω. Neut. absolutum, Bud. Comment

Ἱερουργία. ας. ἡ. sacrificium.

Ἱεροφάντης. ου. ὁ. ædituus, rerum sacrarum custodiæ præfectus. Inde dictus, quòd sacra ostenderet, uel quod ipse sacris uesceretur cibis. Accipitur tamen pro sacrifico. Apud Laertium lib. 2. in Aristippo hierophanta dicitur qui sacra enarrat alijs, & docet initiandos.

Ἱεροφαντίαι. sacrorum ceremoniæ.

Ἱεροφαντικός. sacerdotalis.

Ἱεροφαντικῶς. more sacerdotum.

Ἱεροφαντῶ. sacra doceo, mysteria perago, sacrifici munus obeo.

Ἱεροφόρος. is dicitur qui uiam & rationem inquirit qua ab omni superstitione ac impietate eluat atque expiet animam.

Ἱερόφων Θ. magnam & claram uocem habens. Præconis epitheton.

Ἱεροφυλακεῖον. ου. τὸ. sacrarium.

Ἱεροφύλαξ. ακος. ὁ. sacrarum rerum custos.

Ἱερῶ. sacro, dico, καθιερόω καὶ ἀνατίθημι, ἱερατεύω. Herodianus, τῷ θεῷ ἱερώμενον pro sacerdote dixit, & pro eo quod Deo sacrum est. Budæus Com. Ammonius distinguit ab ἱερεύσαι.

Ἱερωμα. diuinum sacrificium.

Ἱερῶμαι sacerdos fio, sacerdotio fungor. Genit.

Ἱερῶν τῆς ὁσίων μετεῖναι. omnia iura ciuitatis habere. Bud. Com.

Ἱέρων. ὁ paroxytonum, proprium uiri.

Ἱεῶς. μεγάλως.

Ἱερώσυνα. excellentia aliqua, quæ sacerdotibus dabantur.

Ἰζάνη. ης. ἡ. uestis ex caprarum pellibus, qua utebantur Satyrici actores.

Ἱζάνω. sedeo, assideo, adsum, sido, pessum eo, subsido. Bud. Com.

Ἰζέλος. ὁ. marinus scorpius.

Ἰζεν. conside. αὐτί τοῦ ἵζε, ἀλωρικῶς Etym.

Ἵζομαι. idem, unde ἵζεο, sedebas, sede.

Ἵζω. μ. σω. π. κα uel. ἱζῶ. μ. ἱζήσω. facio sedere, constituo, ἱζάνω. Accus. Bud. Com.

Ἰή. io, uox modo lætitiam, modo dolorem significans, aut contemptum.

Ἰή. una, sola.

Ἴη. Ionice pro ἴᾳ uel ἔλθοι.

Ἰήλωμ. ἡ. lætitia, uoluptas, desyderium.

Ἴη παιὼν, uel ἴη παιάν. acclamatio est prouerbialis, qua consueuimus uti re gnauiter & fœliciter gesta. Eras. prouerb. Iõ. Pæan.

Ἰήθεος. ephebus, innuptus.

Ἰήϊος βόα luctuosus clamor, & ἰήϊον μέλος lugubre carmen, ab ἰώ Tragœdiarum.

Ἰήϊος. cũ aspiratione, iaculator, epitheton Apollinis. παρὰ τὸ ἵημι. Etym.

Ἰήϊος. ου. ὁ. medicabilis. Apollinis epitheton.

Ἰήϊος. cum tenui in luctu dicitur. Sophocl. ἰήϊον καμάτων pro lamentabilibus & tristibus.

Ἴηλα. ligaui, inflexi, inclusi. uide Etym.

Ἰήλλω τὸ ἐπιβάλλω, immitto.

Ἴήλυσος. ου. ὁ urbs Rhodi.

Ἵημα. iaculum.

Ἵημι. denso spiritu. μ. ήσω. σ. ἧκα. mitto, iaculor, cupio, sedeo, induo. Sed ἵημι tenui spiritu, uado.

Ἴηος. ου. ὁ. lamentabilis. unde apud Sophoclem, οὐδὲ ἰήων καμάτων αὐέχουσι γυναῖκες. Nam sic appellant uoces quas præ dolore parturientes emittunt.

ΙΗΣΟΥΣ. ου. ὁ. Iesus, quasi seruator. αὐτὸς γὰρ (inquit Matth.) σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. ipse enim seruabit populum suum.

Ἰητήρ. ῆρος. ὁ. medicus. ἰατρός. à peccatis eorum.

Ἰητρία medicina.

Ἰήτης, &

Ἰήτωρ. ορος. ὁ. iaculator.

Ἰθαγενής. ές. ὁ. ἡ. natiuus, ingenuus, legitimæ natus, inquilinus, indigena. Etym.

Ἰθαίνειν. beneuolum esse, calefacere.

Ἰθάκη. ης Ithaca insula, & urbs Syriæ.

Ἰθακήσιος. ου. ὁ. Ithacensis.

Ἴθακος. nomen proprium Etym,

Ἰθαρός. celer, hilaris, pulcher, purus, albus, leuis.

Ἰθεῖα. recta, mirabilis, ἐπ' εὐθείας. Vnde ἐκ τῆς ἰθείας, ingenuè, ex professo, apertè.

Ἰθέως. rectè.

Ἴθι. ἐλθέ. uade, dicitur de præteritis. Inuenitur tamẽ pro ἔρχου, hoc est ueni & præsentis uim habere apud Platon. primo de repub. Itẽ age adueb.

Ἴθμα. τὸ. motus, gressus, passus.

Ἰθμαίνω. anhelo.

Ἴθρος. ὁ. uox adhortantis clamore, & incitantis. Ex ἴθι & ὀρεῖν, id est incitare. Eras. Chil.

Ἴθυς. eunuchus.

Ἰθύ. obuiam, statim, rectè, rectà.

Ἰθύβολος. ου. ὁ. directus.

Ἰθυδίκης. ου. ὁ. rectus iudex, rectã exercens iusticiam, apud Hesiod.

Ἰθυθήριον. ου. τὸ. hæderam uocant.

Ἰθυκτίων. ωνος. ὁ. ἡ. fibras habens rectas, à κτίονες, quæ fibræ sunt lignorum. Eust. Iliad. φ.

Ἰθυμαχία. ας. ἡ legitima pugna.

Ἴθυμβοι. οἱ. genus carminis & saltationis ridiculæ in hono-

Iæ in honorem Liberi patris.

ἰθώτατος.α.ὸν.rectissimus.

ἰθώτειρα.ας.ἡ.rectrix.

ἰθωτήρ.ῆρος.gubernator,clauus,ductor,habena.

ἰθωτήριον.τὸ.sceptrum è lauro,quod uates manibus gestabant.

ἰθυντωρ.ορος.ὁ.rector.

ἰθύνω.μ.ωῶ.π.υνα.guberno,regno.Accus.

ἰθυπετέω.rectà uolare.

ἰθυπτίων.ωνος.ὁ.ἡ.rectè uolans,fraxini epithet. apud Hom.

ἰθύρ.ρος.ferrũ axis quod atteritur à rota.

ἰθύς.υος.ἡ.impetus,rectitudo.

ἰθύς.ε.ος.ὁ.rectus,aduersus.

ἰθύς,& ἰθύ.aduerb.rectà in,siue rectà ad.

ἴθυσεν.perrexit.

ἰθυτής.οῦ.ὁ rectificator.

ἰθύφαλλοι.οἱ. qui in sacris Bacchi Phallũ sequebãtur induti muliebri ueste, ac Phallicum seu Ithyphallicum carmen cũ tripudijs canebant. Cæl.lib.4.ca.16. & Eras. in Chil. Item coriacea pudẽda intenta, quæ in sacris Bacchi circũfere bant.

ἰθύω.ἰθύνω.interdum recta aggredior.

ἰθῶ.βάλλομαι.

ἰθώμ.ciuitas Thessaliæ. Item intestinum, nates, podex.

Ικανοδοσία.ας.ἡ.satisdatio.

ἱκανός.οῦ.ὁ multus, sufficiens, satis idoneus, appositus,accommodus.ἐξ ἱκανοῦ,multo iã tempore.

ἱκανότης.ητος.ἡ.sufficientia.

ἱκανόω.μ.ώσω.π.ωκα.idoneum facio.Paul.Col. τοῦ πάτρι τοῦ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα.

ἱκάνω.peruenio,assumo,accedo.Item apprehendo,contingo,supplico.Etym.

ἱκανῶς.affatim,satis potenter,sufficienter.

ἵκαρ.omnino,propè.

ἰκάριος. uocatus est Bacchus ab insula Icarica in qua colebatur, uel ut alijs placet ab Icaro quẽ Bacchus primum docuit uini culturam.

ἵκαν,uel εἴκατι,εἴκοσιν.

ἴκελος.α.ὸν.similis.

ἰκελόω.assimilo,Epigram.

ἴκελ.οἱ.uermiculi quidam:nimirum à singulari ἴξ, quod tamen nusquam legimus. Vide ἴκελ in Ammonio.

ἱκέδλω.uenerunt.

ἱκέσιος.supplex. Item cognomentum Iouis apud Euripidem,quod & ἱκετήσιος.

ἱκεσία.ας.ἡ.&

ἱκετεια.supplicatio.

ἱκέτευμα.τος.τὸ. idem quod ἱκεσία. Thucyd. μέγιστον ἦν ἱκέτευματος.

ἱκέτευκα.ἡ.supplex.

ἱκετευκός.precarius,& ἱκετευκῶς aduerbiũ, precario.

ἱκετεύω.μ.εύσω.π.εύκα.supplicò, obtestor, παρακαλῶ.Neut.datiuo.

ἱκετηρία.ας.ἡ.supplicatio, forma supplicandi, manus supplices,ramus oleæ lana obuolutus, quem supplicantes in manibus ferebant. Vnde ἱκετηρίαν ἔχοντα. Aristophan. pro κλάδον ἱκετικὴν κρατοῦντα.

ἱκετήριος.& per syncopen ἱκτήριος.α.ὸν.supplex.

ἱκέτης.α.ὸν.supplicator, supplex,qui rogat, & qui rogatur.πᾶσα τὸ ἱκετεύειν.Etym.

ἱκετήσιος.α.ὸν.deprecabilis.Hoc nomine appellabatur Iupiter, quem offendi putabant, si quis supplicem reijceret.

ἱκέτις.ιδος.ἡ.supplicatrix.

ἱκετώσια. supplicationes, lustrationes,expiationes.

ἱκμάζω.humecto,mollio,stillo,fluo.

ἱκμᾶς.ᾶντος.ὁ.pluuius,humens, Iouis hoc nomine fanum in Co insula extabat, ob immissum uentorum flatum.Apoll.interp.

ἱκμάλεος.α.ὸν.humidus,uiridis.

ἱκμάς.άδος.ἡ.humor,lachryma, uapor apud Homerum.

ἱκμασία.ros,humiditas.

ἴκμυος.α.ὸν. faciens ire,cõcitans, ἴκμυος ὄρος uentus ferens proprie Latinè dicitur.

ἱκμοβώλος.gleba humecta.

ἱκνέομαι.μ.ἵξομαι.π.ἵγμαι.ab ἵκομαι.ἀόρ.β.μέσ. ἱκόμην.καθάπτομαι,νοσῶ,δέομαι.ἱκετεύω,peruenio.Depon genit.Ammonius ἱκέσθαι distinguit ab ἀφικέσθαι.

ἱκνούμενον μέγεθος.τὸ.iusta magnitudo. Sic dicimus ἱκνουμένην ἕξιν, id est, iustam habitudinẽ, quam Plutarchus athleticam uocat. Budæus in Annot.

ἱκνύς.ἡ.poples.malim ἰγνύς,ut suprà.

ἰκόνιον.α.Iconion,urbs Phrygiæ.

ἵκοντο.uenerunt.

ἴκριον.α.τὸ.lignum oblongum nauis,tabulatum instrumentum quo cruciabantur martyres, pa tibulum.Itẽ pars quædam mali,antennæ.

ἱκριοπηγοί.qui circa forum tabulata cõpinguut.

ἱκριόω.μ.tabulatis.

ἱκτᾶ.uenit.

ἵκταρ.propè,ut οὐδ' ἵκταρ βάλλω apud Plat.pro longè à scopo iaculari, muliebre pudendum. Hipp.est & piscis nomẽ apud Athenæum.Prouerbiali quadã figura dicitur de ijs q minime uoti compotes fiunt, propositaq; spe frustrantur sumpta metaphora à sagittarijs.

ἰκτεριᾶν.laborare ictero morbo, quem Varro regium, Celsus auruginem uocat.

ἰκτερικός. ὴ. ὸν. arquatus.

ἰκτερός. ου. ὁ. galbula auis. Icteri auis meminit Oppianus in Ixeuticis. Item morbus ex fel le, regius morbus, arquatus, aurigo, suffusio fellis.

ἰκτήρ. &

ἰκτήριος, pro ἰκετήριος per syncopen.

ἴκτης. mendicus, aduena.

ἰκτίν. ἶνος. ὁ. &

ἴκτινος. ὁ. miluus. De ictino, id est, miluo scribũt Aristoteles, Aelianus, & Oppianus in Ixeuticis. Est & lupi species apud Oppianum de Venatione. malim autem ἰκτῖνος, penanflexum, quàm proparoxytonum.

ἰκτίς. ίδος. ἡ. uiuerra, mustela, scilicet rustica, ut Gaza uertit apud Aristotelem.

ἴκκω, & Atticè ἥκω. uenio.

Ἰλαδόν. omnino, uniuersaliter, turmatim, uniuersim, gregatim, cateruatim, quasi κατ' ἴλας.

ἵλαθι. propitius esto.

ἴλαι. αἱ. turmæ.

ἵλαος. ὁ. ὁ. beneuolus, hilaris,

ἴλαρ. custodia, munimentum.

ἱλάρεια. dies erat festus apud Assyrios, qua lętitiæ exordium celebrabatur ad octauum Calend. Aprileis, quo die primum sol diem longiorem nocte protendit.

ἱλαρός. hilaris.

ἱλαρότης. ητος. ἡ. hilaritas.

ἱλαρύνω. μ. υνῶ. ῶ. γκα. exhilaro, lætifico. Accus.

ἱλάρχαι. οἱ. qui octo elephantis præfecti sunt, hoc est, turmæ principes.

ἱλάρχης. ου. ὁ. turmarius.

ἱλαρχία. ἡ. turmæ præfectura.

ἱλαρῳδός. ὁ. ὁ. mimorum genus quoddã castius. Polluci & Athenæo.

ἴλας. armentum, grex, ordo, acies. Sed ἱλὰς, funiculus, uinculum.

ἱλάσκομαι. μ. άσομαι. μέτος. ἀόρ. α. ἱλασάμην.

ἱλάσκω. deos benignos facio, placo, lito.

ἱλασμός. οῦ. ὁ. propitiatio, mansuetudo, beneuolentia.

ἱλαστήριον. ου. τὸ. propitiatorium, coopertorium arcæ testamenti. ἱλάω, ἱλημι, propitius fum.

ἱλαστήριος. ου. ὁ. propitiator.

ἱλέδαναι. οἱ. nodi, uincula.

ἱλένω. oculos torqueo.

ἴλεον. gracile intestinum.

ἴλεος. uoluulus, intestini gracilioris morbus ἀπὸ τοῦ ἱλεῖν, id est, uertendo. Item latibulum serpentum, φωλεός, ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἱλεῖσθαι. & turbulentus rerum status, ὁ πραγμάτων ταραχή.

ἵλεος. ὁ. ὁ. &

ἵλεως. ω. propitius.

ἱλεῶ. placo, propitius sum.

ἱλεωτήριον. τὸ ἱλαστήριον.

ἴλη. ης. ἡ. ala, turma sexaginta quatuor equitum, ut legitur in Appẽdice lexici de uocabulis militaribus.

ἵληθι. propitiare.

ἱλήκοις. propitius esto, in Epigr. legitur.

ἰλιάς. ἡ. iliacus, ut Gaza uertit ex Aristotele. auis est ex turdorum genere.

ἰλιγγιάζω. μ. άσω. π. ακα. clamo.

ἰλιγγιᾶν. uertigine uexari, uertigine laborare & affectum esse, & quod Cicero æstuare dicit. Budæus in Comment.

ἰλιγγίφθογγος. ὁ. dulcisonus, ἡδύφωνος.

ἴλιγγος. ὁ. ὁ. uertigo oculorum.

ἴλιγξ. γγος. ὁ. uertigo oculorum, uortex.

ἰλιόθι. Ilij.

ἴλιον. Ilium, & impubium mulieris, apud Coos mundus muliebris.

ἱλιποδᾶσθαι. humi uolutari & serpere, de uermibus & anguibus effertur.

ἱλλαίνω, uel ἱλκαίνω. torue inspicio, strabo sum.

ἱλλάς. άδος. ἡ. uinculum, funiculus. Item genus turdi, corpore minimo, aliacus. Plin. libro 16. cap. 46. Eust. Iliad. ν. etiam τύλας ex authoritate quorundam uocatur idem turdus.

ἱλλίζειν. oculis innuere.

ἴλλομαι. prohibeo, spolio. Eras. prouerb. Magis mutus quàm pisces.

ἱλλοπῶ. strabo sum, cæcutio.

ἱλλός. ὴ. ὸν. strabus, uel cæcus, retortus.

ἴλλος. ου. ὁ. Ionicè oculus. Vnde ἱλλαίνω, strabus sum: & σιλλαίνω oculos ridendo subinde moueo, subsanno. unde & σίλλοι maledicum poẽmatis genus.

ἴλλω. contineo, συστυγνόω, & confundo, συγχέω. Nicand. interp.

ἴλλων. ὁ. uadens. Nicand.

ἱλλώπτω. conniuere, hallucinari.

ἱλλώττω. cæcutire, lippire.

ἱλός. ἰλύς.

ἱλύα. cauerna, latibulum.

ἱλυόεις. όεντος. limosus.

ἰλύς. ύος. & ἴλυος. apud Herodian. ἡ. limus, fex, cœnum, lutum. Dicitur propriè de fluminibus non autem rectè uini fęcem ἰλυσιά dixeris, sed τρύγα.

ἱλυσπάομαι. inuoluor more anguillæ.

ἱλυσπώμενος. per limum tractu inuolutus: apud Aristotelem.

ἱλύω. abscõdo, dormio, cubo, sono, uersor. ἰλύει πόδι καὶ λύπῃ, ἐρύπῃ.

ἰλυώδης. ες. ὁ. ἡ. limosus.

Ιμα. ατος. τὸ. lorum.

ἴμαθος. ὁ. genus carminis.

ἱμάζω. loro uerbero.

ἱμᾶς. ὁ. hauſtor. Vnde ἱμᾶον, carmen quod cantitabant aquarum hauſtores. Cælius libro tertio, capite undecimo. Item cantio quæ à molam agentibus in piſtrino canebatur, uocatur & carmen ὑδλατήγων, eorum qui aquam ſitulis ductario fune demiſſis hauriebant.

ἱμαλία. ἡ. additamentum farinæ, reiectamentum palearum, πόδιοσία.

ἱμάλιος. ὁ. fœcundus, ferax, frugifer, νόσιμος.

ἱμαλὶς. ἡ. reditus, ὠδὶνοκαρπία, δύναμις, primitiæ fructuum.

ἱμαντάριον. ὁ. τὸ. ſitula nautica.

ἱμαντελιγμός. ὁ. luſus genus, nimirum δὶπλῆ ἱμάντος σκολία ἕως ἑλληξός. Euſt. Iliad. ξ.

ἱμαντελικτοῖοι, Democrito dicuntur, qui ſcrupos nodosq; texunt, perplexi.

ἱμαντίδιον. ὁ. τὸ. corrigiola.

ἱμαντίον. uua morbus.

ἱμαντώδης. ες. ὁ. ἡ. flexibilis in modum corrigiæ ſiue lori.

ἱμάντωσις. colligatio, coniunctio.

ἱμαοιδὸς. ὁ. qui alterutrum carmen & in piſtrino & in exantlando concinit.

ἱμάς. άντος. ὁ. lorum, corrigia, funis nauticꝰ, ferramentum, rotæ, funis ductarius.

ἱμάδλη. ης. ἡ. ſcutica.

ἱμάοσω. loro uerbero, flagris cædo, quouis modo euerbero.

ἱματίδιον. ὁ. τὸ. palliolum.

ἱμαλιοκάπηλος. ὁ. ὁ. ueſtiarius.

ἱμάτιον. ου. τὸ. pallium, hoc eſt, τριβώνιον, quod ſupra tunicam induitur. Lyſ. ἱμάλια γυναικεῖα, ueſtem muliebrẽ dixit Plutarch. pro toga Romana utitur. Accipitur pro ſtragulo, ſicut ueſtis à Cicer. in Verrem: Plurimam ueſtem ſtragulam, multam Deliacam ſuppellectilem Siracuſis exportaſſe. Bud. Com. & Laz. Bayf.

ἱμαλιοφυλάκιον. ὁ. τὸ. ueſtiarium.

ἱμαλιοφύλαξ. ακος ὁ. ἡ. cuſtos ueſtium.

ἱμαλισμένος. ueſtitus, indutus.

ἱματισμός. ὁ. ὁ. ueſtimentum, ueſtitus & cultus, ueſtiarium.

ἱματόργος. textor, qui ueſtem texit.

ἱμάω & ἱμέω haurio, fune attraho, impleo.

ἴμβρασος. Sami fluuius.

ἴμβρος. ὁ. Aeolica inſula, non procul à Lemno, unde ἴμβριοι dicebantur, qui iudicij diem ſubterfugiebant, ſimulantes in Imbro abfuiſſe ſe, ut ex Aelio Dionyſ. annotat Euſtath. Iliad. φ.

ἱμείρομαι. & ἱμείρω. deſidero, cupio, amo. Genit.

ἴμεν. ire, imus, ibimus, & ibamus.

ἴμεναι. idem.

ἴμορα. τὰ. flores & coronamenta, quæ ad expiationes luſtrationesq; adhibebantur.

ἱμοραῖος. ὁ. ὁ. deſiderabilis.

ἱμόρος. ὁ. ὁ. ſuauis, dulcis, amabilis.

ἱμείρομαι. induco ad deſiderium. Item coëo, αὐδὶ μίγνυμαι. Hipp.

ἵμορος. ὁ. ὁ. deſiderium, uide ἔρως in Ammonio.

ἱμορτὴς. ὁ. ὁ. ὁ. deſideratus.

ἱμορτὸς. ὁ. ὁ. deſiderabilis, liquidus.

ἱμέω. μ. ἡσω. π. κκα. haurio.

ἱμετὸς. ὁ. ὁ. hauſtus.

ἱμονία. ας. ἡ. funis ductarius, quo aqua hauritur.

ἱμονιᾷν. pro μακρὰ χέζειν, id eſt, temporis multum in cacando abſumere. Cælius libro tertio, capite undecimo.

ἱμονιᾷν ἀποπατεῖν. idem Ariſtoph.

ἱμονιοφόρος. ὁ. hauſtor, abiectus, qui ductarium funem torquet in haurienda aqua.

ἵμψιος. ὁ. Neptunus ὁ ζύγιος, ab ἵμψαι quod Theſſalorum lingua iungere ſignificat

IN, ἰνός. ὁ. genus menſuræ. Euſtath Iliad. χ. putat ἡμίναν eſſe τὸ ἥμισυ τοῦ ἶν, cuius uſus eſt in eo, πλέον ἢ τὸ ἶν. Item uena, neruus uenis uicinis. Gaza in Ariſtotele, pro ἶν uel ἶς fibram exponit. Alij ἶνας quiſquilias interpretantur.

ἶν. eam, eum. μὶν.

ἵνα. ut, ubi, illic. Etym. Conſtruitur interdũ cum præterito indicatiui, ſiue ſit παρατατικός, ſiue ἀόριστος, ſiue παρακείμενος. Aratus uſus eſt pro quò. Bud. Com.

ἵνα. ης. ἡ. occaſus, ſpiritu tenui. Cyrill.

ἵν' αὖ ὀπτὰ. Ariſtoph.

ἱνᾶθαι. purgari, exinanire, apud Aelium Dionyſ. unde ἰνάδεινος, nimium extenuatus.

ἱνάοσω. uires exero, extendo, ἰσχὺν πᾶν ἔχω.

ἱνατί. quare.

ἰνδαλμα. ατος. τὸ. ſimulachrum.

ἰνδάλλομαι. uideor, aſſimilor, appareo in phantaſia, & in forma phantaſmatis. Datiuo.

ἰνδολέτης. ὁ. Indiæ ſubactor. Epitheton Bacchi.

ἴνδος. fluuius Indiæ paroxyt. ſed ἰνδὸς gentile, oxytonum, Cyrillus.

ἴνδρος. ὁ. talpa.

ἱνεύω. tendo.

ἱνέω. euacuo, inanio, κενόω. Hipp.

ἴνθμος. ὁ. euacuatio, κένωσις.

ἰνίον. ου. τὸ. fibra, neruus ceruicis. Gaza in Ariſtotele uertit Occiput. Eſt (inquit Euſtat. Iliad. β.) ἰνίον capitis poſterior pars, qua concidente ad inferiora contractaq; ad humores, ἰνᾶθαι dicitur, hoc

tur, hoc est, incuruari, qui patitur. Vel (ut alij) ὁ ἡδίλου τοῦ τρόνου. Suidas, ἀπὸ τῆς ἐγκεφαλοβάσεως ὡς τὰ πλατέα νοῦρα, ἃ δὴ τὰς ἰσχύας ἡμῶν ἔχει δυκεῖ. Ponitur & pro mensura.

Ἴνις. filius, infans, posterior filius, nepos. παρὰ τὸ ἴς. δαμάσαις γὰρ εἰσὶ τῶν πατέρων οἱ υἱοί. Etymol.

Ἰννός. mannus, equus pumilus.

Ἰννύομαι. fleo, orno.

Ἰνοῦδα. uide ἰνίον.

Ἰνώδης. ἐος. ὁ. ἡ. fibrosus.

Ἰνωπός. nomen fluuij. Etym.

Ἰξ. κός. ὁ. uermis uitium. Alcman. καὶ ποικίλον ἴκα τ' ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἰξάλη. ης. ἡ. pellis capræ adultæ, τελέα αἰγὸς δ' ὁρμά Hipp.

Ἴξαλος. iens in altum, saltatorius, impetuosus, integer. Etym. Et salax, κήλων, ὀχευτικός Eustath. Iliad. α.

Ἰξαίσκω. cedo.

Ἴξεσθαι ἀμφοῖν. conuenire utriq;.

Ἰξευτρεία. ἡ. uiscatrix. ἰξευτικεία τύχη. fortuna uiscata, Plutarch. Problem.

Ἰξευτήριον. τὸ. aucupium.

Ἰξευτής. τοῦ. ὁ. auceps.

Ἰξεύω. μ. εύσω. π. εύκα. aucupor. Neutr.

Ἰξεωτρίας. quæ tanquam uiscum procul existentia detinet.

Ἰξία, blattę genus colore nigrum Nicand. interp. γνῴ τ' σίλφης.

Ἰξιαι αἱ. uarices, ut Gaza uertit in Aristotel. alicubi tamen ὀξῶα legitur, quod non probo.

Ἰξίας. ueneni genus ex chamæleonte nigro. De ixia ueneno uide etiam Nicandrum in Alexipharmacis.

Ἰξιάς. τ. Chamęleon albus apud Hipp.

Ἰξιβόρος. uiscum uorans, & turdi species.

Ἰξιόφς. uiscosus, & letalis.

Ἴξις. aduentus, præsentia, supplicatio. Item uiscũ odorem habens similem ocimo. Etym.

Ἴξις. ιος. ἡ. Gal. libro tertio de fracturis, ὀυθυείαν, hoc est, rectum tramitem & ductum interpretatur, interdum uero φορὰν: κατ' ἴξιν passim, κατ' ὀυθὺ, à directo.

Ἴξον. iuerunt, uenerunt, αὐτὰ τ' ἴκον βοιωτικῶς.

Ἰξός. τοῦ. ὁ. uiscum, ut Gaza uertit in Aristot. & parcus, sordidus.

Ἰξοφάγος. ἡ. turdi genus, qui maximus est & uisco uescitur, magnitudine picæ, ut ex Athenęo discas: reliqua duo genera turdorũ (tria enim sunt) numerantur τριχὰς, & ἰλλάς. ἰξοφόρος δρυῦς, quercus uiscum producens.

Ἰξιφαγος. idem quod ἰξιβόρος.

Ἰξύς. ύος. ἡ. lumbus, ile.

Ἰξώδης. uiscosus.

Ἰόβακχος. τ. ὁ. Bacchus

Ἰοβόλος. τ. ὁ. pestifer, uenenosus, uenenatus, quasi uenenum eiaculans.

Ἰοβλέφαροι. pulchris palpebris.

Ἰοβόρος. iracundus, inimicus.

Ἰογλῆναι. αἱ. nigras habentes pupillas.

Ἰοδινεφής. ἐος. ὁ. ἡ. tinctus colore uiolæ.

Ἰοδόκος. τ. ὁ. sagittifera.

Ἰοδόχη. ης. ἡ pharetra.

Ἰοδίας. ἐος. ὁ. ἡ. niger, uiolaceus. Maris epitheton.

Ἰόφς. idem. ferrugineus Lat.

Ἰόμορος. ου. ὁ. trucidatus, telo interemptus, bellicosus.

Ἰόμωρος. male occupatus circa arcus & iacula, infelix iaculator, malo fato iaculator, per ω scribit Etym. Vel acuta spicula habentes, quoniam μόρον Cyprijs acutum dicatur: uel quasi τῶν ἰῶν ὤραν, hoc est, φροντίδα ἔχων. Eustathius Iliad ξ.

Ἴον. ου. τὸ. uiola, flos, solum. hinc deduci uolunt iaspidem. & ἰονιὰ, uioletum, ὁ τῶν ἴων λόμων.

Ἰόν. ὀνός. ὀξ. iens, participium oxyton.

Ἰονθάς. ἀδος. ἡ. uelox, lanuginosa, hirsuta, iuuenis, idem quod ἴξαλος.

Ἴονθος. uarus. uide ἴνθος.

Ἴορνοι. οἱ. de genere caprearum sunt. Oppianus libro 2. de Venatione.

Ἰός. οῦ. ὁ. sagitta, uenenum, rubigo, fibra, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, uel τ' ἰδ. φαρμάκοις γὰρ ἀκίδας ἐχρίοντο, & adiectiuè, solus. Etym. & tener, ἁπαλός. Euphorioni. & ἰῶ ἡμαλ uno die apud Homer.

Ἰοστέφανος. τ. ὁ. ἡ. ornatus, uiola redimitus.

Ἰότης. ἡ. consilium, uoluntas.

Ἰοτυπής. sagittator, uel passiuè, telo percussus & ἰοτυπὴς. ἐος. ὁ sagitta, ictus. Epigr. (ictus.

Ἰό. heu, indignantis est, οἴμοι, φεῦ. At ubi gaudij signum est, circumflectitur, ἰό.

Ἰουδαϊκός. τ. ὁ. Iudaicus.

Ἰουδαῖοι. οἱ. Iudæi. Vide Idumæi apud Ammonium distinguentem.

Ἰουλίδες. iuliæ pisces saxatiles. Gaza apud Aristotelem uertit Iulias, meminit & Aelianus.

Ἰουλόπεζος. epitheton nauis, à remorum copia. Iulus enim uermis est multipes, Lycoph. uide. Apol. interp.

Ἴουλος. τ. ὁ. à similitudine huius uermis lanugo, id est, prima barba. παρὰ τὸ ἰόειν οὖλον καὶ τονικνόν. Gaza in Aristotele Græcam uocem relinquit, meminit etiam Nicander. uillus nucis florentis. Etym. ἴουλος etiam uocant intestina terræ, & manipulorum in agro uincula. Ἴουλος Eratosthenes in hymno Mercurij uidetur protulisse, pro cãtillatione lanificarum puellarum

quæ pensum ducũt: Didymus id negat, aitque esse hymnum in Cereris laudem scriptum: cui subscribit & Theodoretus: ἴουλος item animalculũ multipes, scolopendræ instar, sub hydrijs nascens, quod & ὄνισκος alio nomine. est & ἴουλος in auellana, compactili callo.

ἰουλοφύω pubesco.

ἰουλώ. nomen Cereris.

ἰουλώδης. species iulorum.

ἴουθος. uel ἴουθος. est lanugo prima, siue pilus primum prodiens, pubes. ab ἰγύαι, & οὐθεῖν. Sunt item, ἴουθοι uari, hoc est, calli, siue tumores duri ex pustula relicti. Sic dicti, uel quòd ætatis flore protuberent: uel ab onthos, quæ res fimũ significat, quia faciei sint dehonestamento, quod ὀνθιλεύειν dicitur. à quo uanos mendacesq; eodem nomine Siculi appellarũt, quia id genus homines per ea naturæ indicia planè significarentur. Cæl. lib. 11. cap. 26.

ἰουπκέλλουρον. ὀ. iuniperum.

ἰοχέαιρα. ας. ἡ. sagittis gaudẽs. Epitheton Dianæ.

ἰοῶ. μ. ώσω. π. ωκα. ærugino. Neut. absol.

Ιπνια. τὰ. purgamenta furni, fuligo, τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ligna arida. Pro stercore apud Callimach. σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄφρεν.

ἰπνολεβήλιον. τὸ. ahenũ aquæ calefaciendæ aptũ. Vide Bayfium de uasculis.

ἰπνολεβήλα. τὰ. uasa in quibus aqua calefit in furno.

ἰπνοποιός. furnifex.

ἰπνός. ὁ. laterna, furnus, casa furnaria, caminum. Item coquina. item pars quædam nauis. Etym. Et apud Aristophan. pro sterquilinio. Cyrillus cum oxytonum est, furnam exponit: cum paroxytonum, laternam.

ἰπός. laqueus muriũ, muscipula, παρὰ τὸ ἵπτω τὸ βλάπτω. καὶ γὰρ τοῦ φθαρτικόν ὄντα τὰ μυῶν. Ety. & ἰπούς, τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.

ἰπόω premi, cogi.

ἰποῶ. noceo, lædo, apud Aeschylũ, & Aristoph. ἰπώμενοι τὰς εἰσφοράς.

ἴππα. ἡ. nomẽ deæ cuiusdam, cuius hymnus est apud Orpheum.

ἱππαγρέται. ἀ. uide in ἱππεῖς.

ἱππαγροι. οἱ equi sylueſtres. Oppianus de Venatione. lib. 3.

ἱππαγωγαί. hippagines, siue (ut Liu.) hippagogę, naues transportandis equis destinatæ. Bayf.

ἱππαγωνισαί. οἱ. Vide ὁπλῖται in Appendice Lexici de uocabulis militaribus.

ἱππαδίας. ου. ὁ genus lusus puerilis, qui alio nomine κυβηστίνδας appellatur.

ἱππαδίδν. ἀὰ. sacrificia quæ equites Athenis peragebant. Cæl. lib. 7. cap. 1.

ἱππαίζομαι. &

ἱππαίζω. μ. ίσω. π. ικα. equito. Neutr. absol.

ἱππάκη. ης. ἡ. id quod lacte equino sidit, postquã iam agitatum est, coagulum equinum, caseus equinus.

ἱππάκης. edilium Scythicum è lacte equino confectum, teste Aelio Dionys.

ἱππακοντισαί. οἱ. uide ὁπλῖται in Appendice Lexici de uocab. militaribus.

ἱππαλεκτρυών marinum quoddam animal.

ἱππάρδιον. ου. τὸ. hippardium fera, ab equo nomen sortita.

ἱππάριον. ου. τὸ. paruus equus. Item auis species, uulpanseri similis.

ἱππαρχία. præfectura & quasi magisterium equitum. Quidam accipiunt pro ala, sexaginta & duorum equitum, quam duæ Tarentinæ constituunt. In Appendice Lexici de uocab. milit. exponitur pro turma equitum quingentorum & duodecim.

ἱππαρχικός. qui hipparchi munere bene utitur. de cuius officio Xenophon librum edidit Hipparchicon inscriptum.

ἱππαρχος. ὁ. magister equitum.

ἱππαρχῶ. hipparchia fungor. Genit. Bud Com.

ἱππάς. σολὴ ἱππικὴ. equitum census, hoc est, annuus sumptus in homine & equo alendis.

ἱππαδάς. γνος. equitandi artem edoctus.

ἱππασία. ας. ἡ. equitatio, aurigandi munus.

ἱππάσιμος. ου. ὁ. equitabilis.

ἱππαστής. ου. ὁ. equitator.

ἱππαστί, καὶ ἱππικῶν, equitantium modo diuaricatis cruribus. Vnde ἱππαστὶ καθίζειν, est humeris insidere, ut pueri.

ἱππατρός. ου. ὁ. mulomedicus Iulio Firmico: Varroni ueterinarius dicitur, aliàs & κτηνιατρός.

ἱππεία. ας. ἡ. equitatio, aurigandi munus. poëticum, sicut & ἱππόσυνη. καὶ ἱππεία, ἡ ἀθηνᾶ, ἡ ἵππος. ὡ πόξω νεῦρα ἐκ ἱππείων τριχῶν.

ἵππος. ου. ὁ. equinus, equester.

ἱππεῖς. οἱ. apud Lacones uocabantur adolescentes, qui iustos adolescẽtiæ annos attigerãt, νεανίαι, teste Eust. Iliad. θ. qui his præerant ἱππαγρέται apud eosdem dicebantur.

ἱππέλαφος. equiceruus, ut Gaza uertit in Arist.

ἵππαρος. equorum studiosus, Aristoph. amor equorum. ἱππερῶν με κατέχει τῶν χρημάτων, hoc est, ἱππικὴν ἐπιθυμίαν, ἔρωτα ἱππικόν.

ἵππόδυμα. ατος. τὸ. iter equestre. Aristoph. ὡς μακρὸν ἱππόδυμα δεῦκής.

ἱππόδυς. εος. ὁ. eques, & cancri genus apud Aristotel. & Aelianum. Vide ὁπλῖται in Appendice Lexici de equitib. Et cometes quidam iubas equinas in orbẽ circa se eũtes imitãs Plin. teste.

ἱππεῖς

ἱππῶς etiã erant apud Athenien. magistratus qui equos domi alere possent, & tempore belli ἱππάσια persoluere, hoc est, quantum homini & equo in annum alendo sat esset.

ἱππόω. μ. ούσω. π. ούκα. equito. Neut. absol.

ἱππηγέτης. ου. ὁ. Neptunus lingua Deliorum.

ἱππηγοί. idem quod ἱππαγωγοὶ suprà.

ἱππηλασία. ὁδὸς. uia qua currus agi potest, aut iumenta. Iure consulti actum appellabant.

ἱππηλάτης. ου. ὁ. equitator.

ἱππήλατον. τὸ. spatiosum, amplum, planum, agendis equis accommodum.

ἱππήμολγοι. genus Scythię equino lacte uictitãs.

ἱππιάσιδες. statuæ equestres mulierum.

ἱππίδιον. piscis quidam.

ἱππικήτης. ἡ. ars equitandi, facultas equestris. Itẽ herba quędam quæ equos sitire non patitur.

ἱππικόν. ὁ. τὸ. equitatus mensuræ nomen. interuallum quatuor stadiorum. Vide ὁπλῖτα in Appendice de uocab. milit.

ἱππικός. ὁ. ὁ. equestris. ἱππικὸν θέατρον. circus. Plutarch. ἐν ἱππικοῖς θεάτροις ἃ ῥωμαῖοι κίρκους καλοῦσιν.

ἵππιος. cognomentũ Neptuni, quòd primus ille equos inuenerit. Mineruæ etiã epithetõ est, quòd prima illa currum instruxerat. Præterea est epitheton Martis & Iunonis. Est & ἵππιος in carmine pes, qui alio nomine ἐπῳβιός.

ἱππιοχάιτης. ου. ὁ. ex setis equinis.

ἱππιοχάρμης. ου. ὁ. qui ex equo pugnat, & q̃ equis gaudet. Etym.

ἱππίσκος. ornatus muliebris, rulla, ἐπίθεμα κεφαλῆς.

ἱππόβατης. eques.

ἱππόβινος. ου. ὁ. libidinosus, qui meretricio amore debacchatur, & inexplebiliter uenerea consectatur.

ἱππόβουκολος. ὁ. bubulcus.

ἱππόβοτος. ου. ὁ. pastor equorũ, locuples, hoc est, multa loca possidens, quib. pascere equos possit. ἵππος βόσκειν δυνάμενος, μεγαλόβοτος καὶ δύγιος. ἵππος enim ἀντὶ τοῦ μεγάλου ponitur. Hesych.

ἱππόβρωτος. ου. ὁ. ab equis deuoratus.

ἱππογλώσσιον. ου. hippoglossum, lauræ genus.

ἱππογνώμων. qui equas grauidas ab alijs internoscit. Item μεγαλογνώμων. unde θύμον ἱππογνώμονα. ἵππος enim & βοῦς in cõpositione τὸ μέγα significat, ut ἱπποσέλινος. Bud. Com.

ἱππόδαμος. ου. ὁ. bellicosus, equorum domitor.

ἱππόδασυς. εος. ὁ. densus ex crinibus equinis.

ἱππόδεσος. ου. ligans equum.

ἱππόδιτης. ὁ. Hercules hoc nomine Thebis colebatur.

ἱππόδιώκτας. auriga.

ἱππόδρομία. ludi circẽses, ubi equis cõcurritur.

ἱππόδρομος. ου. ὁ. hippodromus, certamen erat Athenis in Thesei honorẽ. Vnde pro loco ponitur, ubi equorum cursu certatur, siue in quo de pernicie certatur citra simulachrum pugnę. κατάδρομος, est stadiũ in quo equites decurrere solebant imaginario prælio.

ἱππόζωνη. equorum nutrix.

ἱππόθηλαι οἱ. equimulgi, ut Gaza uertit ex Aristotele, pulli asinorũ equab. suppositi. à θηλάζω.

ἱππόθοος. auriga.

ἱππόθυτέω. equum immolo apud Strabon.

ἱππόθορος νόμος. cantio quæ equis in Venerem concitatis ad tibiam accini solet, ὃς ἐπαυλεῖται ἵπποις μιγνυμένοις, Plutarchus libro septimo, Sympos.

ἱππόκαμπαι. equi marini, à flexura, quasi effigie in caudas piscium desinentes. Aelian. scribitur ut plurimũ ἱππόκαμπος in masculino genere.

ἱπποκέλευθος. ου. ὁ. faciens uiam equo.

ἱππονομέω. μ. σω. ω. κα. curo equos. Neut. absol.

ἱππονόμος. ου. ὁ. equiso, id est, equorum curator, & equorum curæ præfectus. & cassis quæ conũ è setis equinis præfert.

ἱππονυπσαί. οἱ. equi iaculatores.

ἱππονυρυσής. ου. ὁ galeatus, habens conum ex cauda equina, bellicosus, ex equo pugnans.

ἱππονικία. ας. ἡ. Consualia, equestris uictoria.

ἱππονικᾶμαι. equitatu uincor.

ἱππονικῶ. equitatu uinco, equestribus copijs obtineo uictoriam. Bud. Com.

ἱππόκροτος. ου. ὁ. equisonans. (ronem.

ἱππόκυων. equi catellus, nomẽ Satyræ apud Var

ἱππολάπαθον. ου. τὸ. lapathũ maius in paludibus

ἱππολούτρα. piscina lauandis equis. (nascens.

ἱππομανεῖν. equire, ut Gaza uertit ex Aristotele. insanire, ac furere in Venerem, quales mulieres uirosæ appellantur à Latinis. Significat etiã equis uehemẽter delectari. Vide Chilad. Eras.

ἱππομανὲς. ἐος. τὸ. hippomanes, frõti pullorum innascitur nigri quippiam rotundum, latum, quod mater continuo deuorat. Gaza in Aristotele Græcam uocem relinquit.

ἱππομανής. ualde insanus, studio equestri flagrans. Apud Sophoclem prati epitheton est floridi, & luxuriantis pascuis.

ἱππομανία. insanum studium equorum.

ἱππομάραθρον. ου. τὸ. fœniculum erraticum.

ἱππομαχία. ας. ἡ. pugna equestris.

ἱππόμολγος. ου. ὁ. mulgens equam.

ἱππονέω. animum ad equos adijcio, Xenoph.

ἱππόνομος. ου. ὁ. pastor equorum. Et ἱππόνομα, merces ex equis uel mulis.

ἱππονοία. ας. ἡ. studium emendorum equorum.

ἱππονώμας. regens equos.

ἱπομύρμηκος. formicæ quę equites appellãtur, ut Gaza uertit ex Aristotele.

ἱπποπείρης. ὁ. equi moderator, quasi equum fodiens, aut equorum experiens.

ἱπποπόλοι. οἱ. bellaces.

ἱπποπόρνος. immane scortũ, strenuus scortator.

ἱπποποσφόδιδρ. ῶνος. ὁ Neptunus Consus.

ἱπποπόταμος. ὁ animal, equus fluuialis apud Aelianum & Aristot. quanquã hic duabus uocib. habeat, ἵππος ποτάμιος.

ἱπποπώλης equorum uẽditor, auriga equestris.

ἵππος. ὁ. ἡ. equus. Et ἵππος. ἡ. equa. sub quo genere & pro equitatu ponitur. Vnde χιλίαι ἵπποι, pro mille equitibus, quasi millenarium equitatum. Et μυρίαι ἵπποι, αἱ τὰ μυρίοις ἵπποις. Hæc dictio in compositione sæpe significata uocabulorum intendit, significatque grande, amplum & uehemens, siue præponatur siue postponatur. Bud. Com. ἵππος apud Aristotelem lib. 9. historiæ animalium, nomen est auis, & à Gaza transfertur pipo. Est etiam ἵππος syderis nomen Proclo de sphæra. De terrestribus equis uide Aristot. Aelianum, & Oppianum libro 1. de Venatione. Item membrum pudendũ: Athenæus ἵππους pullos gallinaceos quoq; dici testatur, qua ratione pullastros Itali.

ἱπποστίλβον. ὁ. ἡ. olus atrum.

ἱπποστασία. &

ἱπποστάσιον. ὁ. ἡ. &

ἱπποστάσεις. stabulum equi, stationes equorum in stabulis. Bud. Com.

ἱπποσύνη. ης. ἡ. equitatus, ars equitandi.

ἱππότης. ὁ. eques.

ἱπποτοξότης. ὁ. ἡ. ex equo sagittarius. Vide ὁπλίτου in Appendice de uocab. milit. Item accipiter, Aristoph.

ἱπποτροφεῖν. alere equos. Dicebatur etiam de ijs, qui in sacris certaminibus uincere cupiebant. Bud. Com.

ἱπποτροφία. ας. ἡ equorum educatio.

ἱπποτυφία. ας. ἡ. inanis gloria, equi ferocitas.

ἱππότροφος. ὁ. ἡ. equos alens, hoc nomine quondam uocabatur Thessalia.

ἵππουρις. ιδος. ἡ. conus ex cauda equina, & herba mulieribus ad uasorum mundiciem quæsita, equisetum Latinis dicta, & equiselis Plinio.

ἵππουρος. à Gaza in Aristotele uertitur equiselis.

ἵππος. ὁ. ἡ. & ἱπποειδής. ος. ὁ piscis genus à caudæ equæ similitudine, qui frequenter in altum exilit, unde & ἀερνοῦτην eum uocant quidã, ut ex Athenæo refert Eust. Iliad. ω.

ἱππόφαος. lappago, lappula minor.

ἱππόφαιστον. ὁ hippophæstum herba.

ἱπποφόρβιον. ὁ. ἡ. capistrum, grex equorum, & locus ubi pascuntur.

ἱπποφορβός. ὁ. ἡ. pastor equorum.

ἱπποφορβός. ὁ. ἡ. gradarius.

ἱπποχαίρμης. ὁ. ἡ. gaudens equis, pugnans equis.

ἱππῶν. ῶνος. ὁ. stabulum equorum.

ἵππων. ωνος. Hippon, nomen uiri.

ἱππώναξ. κτος ὁ Hipponax, poëta iambographus

ἵπταμαι. &

ἵπτημι. ἀόρ. β. ἐπτίλω. uolo. as. μέσ. ἀόρ. α. ἐπτάμην, ἵπτω, ἵπτατο.

ἵπτω. μ. ἐψω. ω. ἔφα. noceo.

ἰωύω. sono, clamo. malim ἠωύω, ut suprà.

Ἱρά. ᾶς. ἡ. sacra, sacrificia, admiranda.

ἱραί. conciones, ecclesiæ. Etym.

ἱρεῖν. dicere. εἴρειν.

ἱρεῖον, pro ἱερεῖον. τὸ. sacrificium.

ἱρεύς. pro ἱερεύς.

ἱρηξ. κος. ὁ. pro ἱέραξ.

ἱρήτρα. ας. ἡ. sacerdos, θύλις, ἱέρα.

ἱρηγοῦ. arteriæ, Hipp.

ἶρις. ιδος. ἡ. iris arcus cœlestis. Iris (apud Laertium in Zenone li. 7. sunt reflexi ab humidis nubibus radij. siue, ut ait Possidonius in Mateorologica, declaratio scissuræ solis seu lunæ in nube roscida concaua atq; continua, ad imaginationem, ueluti in speculo imaginata magni orbis circumferentia. Idem libro 10. in Epicuro: Iris fit dum sol aquosum aëra sua luce perstringit, & cætera. Est & nomen herbæ aromaticæ. Cyrillus distinguit accentu, ut cum herbam significat penacuatur: cum deam, penanflectatur, & placentæ genus. Item auis species, nuncia, fama, ἶρις, circulus in oculo circa pupillam, lapis crystallinus. Etym. & fluuij nomen apud Apollon.

ἱρμός. εἱρμός. series, consequentia.

ἱρμοφύλαξ. carceris præfectus.

ἱρός. ὁ. ἡ. sacer, pro ἱερός. Cyrillus.

ἶρος. pauper, mendicus. & proprij nomen apud Homerum. Etym.

Ἰς. ἰός. ἡ. uis, uiolentia, neruus. & nomen fluuij, prope Babylonem apud Herodot.

ἴσα. æqualiter, κατ' ἴσον.

ἰσαγγελία. ας. ἡ. nuncium conforme.

ἰσάγγελος. ὁ. ἡ. æqualis nuncius.

ἰσάζω. μ. ἄσω. ω. ασα. adæquo, Accus. & aliquando absolutè. Aristot. Polit. 5. ἰσάζει ἀλλήλοις, hoc est, cum numerus utrinque adæquat, & æqualis est. Ponitur etiam pro ἰσοσθενοῦμαι, ut idem de pollice manus, ἵνα ἰσάζει εἰς ὢν πολλοῖς. ἰσάζεται, siue ἴσαι ψῆφοι, ἰσαζόμεναι, cum iudices adæquant, aut eorum sententiæ. ἰσάζοντα ζυγά, æquilibrium, Arist. Bud. Com.

ἰσάτατος

ἰσάτατος. superlatiuus ab ἴσος, ut μεσάτατος καὶ ὑφάτατος, non autem ἰσότατος.
ἰσάκις. æqualiter.
ἰσάλη. diphthera, pellis.
ἰσάμιλλα. ex æquo.
ἴαν. syncopa. pro ἴασαν, ibant, sciebant.
ἴασιν, pro ἴασιν. sciunt.
ἰσάριθμοι. totidem, numeri pares, Cicer. interprete, & τὰ ἰσάριθμα. quæ pari numero respondent.
ἴαρος. ὁ. dracuntia magna, herbæ genus.
ἴασι. sciunt.
ἰατίς. ἡ. ruta.
ἴαται. statuit, assimilatus est.
ἰαχῶς. tot modis.
ἴσιον. sacrarium Isidis.
ἰσηνύσσα. ας. ἡ. æqualis, mediæ ætatis, μεσήλιξ.
ἰσέω. ad æquo, ἰσάζω. (Hipp.
ἴσα. scies.
ἰσηγορέω. ex æquo loquor.
ἰσηγορία. ας. ἡ. æqualitas dicendi, ex æquo locutio, cum ex æquo omnibus dicendi præbetur
ἰσήλιξ. κος. ὁ. coætaneus. (copia.
ἰσημερία. ας. ἡ. æquinoctium.
ἰσημερινός. ὁ. æquidialis.
ἴσημι cognosco.
ἰσμοίρα. bona pars.
ἰσήμορτος. ὁ. æqualis, pari pondere, ἰσόζυγος, Nicand.
ἴδι. scias, esto. Vnde εὖ ἴδι, de quo antea. Vide Ammonium.
ἰδμαίνω. anxius sum, anhelo. malim ἀδμαίνω.
ἴδμια τὰ. ludi qui celebrabantur in Peloponneso in honorem Neptuni.
ἰδμιαδίας ἀσυνδίας. appellat Thucydides, fœdera quæ tantisper durarent, dum Isthmiorum ludorum celebritas esset exacta.
ἰδμιάζειν. parum commodè parumq; salubriter uiuere, quòd Isthmiorum ludorum tempus morbis esset obnoxium, ob frequentem populi conuentum. Vide in Chiliad Erasmi.
ἴδμιον. ὁ. τὸ. collo adhærēs ornamentū, monile, ornatus colli. ab ἰδμός. Et poculi Cyprij genus. Porrò uolunt esse discrimen inter ὅρμον & ἴδμιον, quorum utrunque collare ornamentum est, sed hoc contiguum collo, & περιχόμενον: illud uero de collo pendulum. Eust.
ἰδμοδίνη. Hipp. spongiosa foramina fistulosaq;, per quæ muccus colatur.
ἰδμοειδῆς. translatè pro summis ossium angustijs ponitur.
ἰδμός. οῦ. Isthmus, id est, terra angusta inter duo maria. Ammonius. Galenus translatè accipit pro illa parte, quæ os & gulam interiacet. inde παρίδμια tonsillæ, quæ contingunt in illis locis, quæ uocantur μῆλα. Apud Aristotelem ἰδμός à Gaza redditur Colum, sed legendum est ἠθμός, non ἰδμός. capitur & pro intersepto narium.
ἰδμώδης. ὁ. ἡ. isthmos habens, aut Isthmi in modum angustum.
ἰσιακός. ὁ. ἡ. Isiacus, id est, indutus more corū, qui Isidis templum uidebant.
ἰσίδωρος. nomen proprium. Etym.
ἴσις. ιδος. ἡ. Isis. παρὰ τὸ ἴσον. ἡ αὐτὴ γὰρ δεῖν τῇ γῇ. uide Etym.
ἴσκλη. ἡ. turdus, κίχλη.
ἴσκος. ὁ. fur.
ἰσκύω. possum, ualeo.
ἴσκω. scio, dico, comparo, decipio, subduco, furor. παρὰ τὸ εἴσκω. Etym. unde ἴσκος, fur.
ἴσμα. ατος. τὸ ἵδρυμα. fundatio, κτίσμα, opus. apud Lycophr. ab ἵζω.
ἴσμεν. scimus.
ἰσαίνομαι. olere, odorari, respirare,
ἰσμήνιος. uocabatur Apollo, eo quòd omnia sciret.
ἴσμη. prætextus, prudentia.
ἰσόβολος. æquali ponderè.
ἰσογώνιον. ὁ. τὸ. rectangulum.
ἰσοδιαίτης. ὁ. peregrini dei nomen apud Hipp. cui mulierculorum parum probatæ famæ uulgus initiabatur.
ἰσοδίαιτα, idem uictus, æquabilitas uitæ.
ἰσοδιαίτης. Luciano, qui symposijs præficitur, ut ex æquo omnibus conuiuis partiatur.
ἰσοδίαιτος. uictus particeps.
ἰσόδιον. xeniū aduentitiū, quod dabatur ingredienti quanq; urbē magistratui, ut hodie principibus. Latini honorarium appellant.
ἰσόδομον. ὁ. τὸ. ædificiū in quo omnia coria sunt æqua latitudine structa. Plinius libro 36. interpretatur, structuræ genus quando silice æquo construuntur parietes.
ἰσοδρομεῖν. pariter & unà ferri. Bud. Com.
ἰσοδρομήσαντες. pari concursu currentes.
ἰσόδρομοι. οἱ. quorum cursus pariles sunt.
ἰσοδυναμία. ἡ. æqui pollentia, uocabulum dialecticum.
ἰσοδυναμοῦντα. æqualia.
ἰσόθεος. ὁ. ἡ. æqualis deo.
ἴσοι. totidem, cui præcedunt ὅσοι & πόσοι. Bud. in Comment.
ἰσοκατάληξα. æqualiter desinentia, iuxta mensuram scilicet & numerum syllabarum eorum uerborum, quæ membra orationis claudunt, Ab ἴσος. æqualis, & καταλήγω desino. Dicuntur & ὁμοιοτέλευτα.

ἰσόκειμ. ἕως. αὖ. donec, pro εἰσόκειμ.

ἰσοκλινής. æquè propensus, ὁ ἰσόῤῥοπος, ad æquilibrium quoquo uersus tendens. Bud. Com.

ἰσόκορυφοι. οἱ. æquè eminentes.

ἰσοκρατής. ὁ ἰσοδύναμος.

ἰσοκρατία. æqualis potentia.

ἰσόκωλον. ν. ὀ. color rhetoricꝰ, similiter desinẽs. Isocolon (inquit Rhom. Aquila) exæquatum membris, fit aũt quoties nõ pugnantibus inter se, sed paribus tantummodo uerbis, duo uel etiam plura membra, quæ κῶλα dicimus, explicantur: ut, Classem speciosissimam instruxit, exercitum pulcherrimum & fortissimum elegit (addere etiam licet) sociorum maximam & fidelissimam manum comparauit (& longius eodẽ modo progredi, dum ne in fastidiũ incurrat. Vide alia exempla apud Rutil. Lup. qui hoc schema duabus aut pluribus sententijs breuibus, & inter se paribus exigi scribit.

ἰσολογία. similis ratio, & honor.

ἰσόμαχοι. οἱ. æquales in pugna.

ἰσομέτρητος. æquam mensuram habens.

ἰσομήκης. pares corporis proceritate.

ἰσομοιρεῖν. æquas partes ferre, hoc est, μὴ πλεονεκτεῖν. Demosth. pro ex æquis partibus hæredes esse posuit, genitiuoq; iungitur. Bud. Com.

ἰσομοιρία. æquilibrium, æquabilitas, æquapartitio.

ἰσόμοιρος. ν. ὁ. æquam portionem habens, æquis partibus hæres sum.

ἰσομυθεῖν. exquisitè uerba facere.

ἰσονία. æqualitas, ἰσοτίμημα.

ἰσονομέομαι. pari iure sum.

ἰσονομία. ας ἡ. æquabilitas, æquabilis bonorum honorumq; distributio, cum omnia omnibus paria, & dimensa respondent.

ἰσονομικός. ν. ὁ. æqualiter uiuens.

ἰσονόμος. ὁ. æqualiter distributus.

ἴσοντες. ibunt.

ἴσος. piscis quidam cetaceus.

ἰσοπαλής. ές. ὁ. ἡ. æqualis in pugna, ἴσος ἐν κλήρῳ. nam πάλος sors est.

ἰσόπεδον. ν. ὀ. planities terræ.

ἰσόπεδος. ν. ὁ. planus.

ἰσοπέλεθρον. æquale, magnum.

ἰσόπηχυς. ος. ὁ. cubitalis.

ἰσόπλευρον. ν. ὀ. æquilaterum, æquis lateribus.

ἰσοπολίτης. ciues æquales.

ἰσοπολιτεία. ας. æqualitas Reipub.

ἰσόπυρον. ν. Isopyrum herba, Plin.

ἰσοῤῥοπέω. μ. ήσω. π. ηκα. æquiualeo, æquipondero, sum æqualis momenti, æquilibrium facio, nec supero, nec superor, Aristot. Est etiam in neutram partem uergo, ut Iudex æquus facit. Neutr. absol. Bud. Com.

ἰσοῤῥοπία. æquilibrium, æquiualentia, ut ἰσοῤῥοπία γῆς apud Platon. de terra in æquilibrio stante. Bud ibidem.

ἰσόῤῥοπος. ου. ὁ. ἡ. æquiualens, æquiponderans, æquilibris, æquè ualens, eadem existimatione, eiusdem ponderis, ἰσοβαρής, ἰσοστάσιος.

ἴσος. ν. ὁ. æqualis, ὅμοιος. Vnde ἴσον τὸ τάχος, æquè uelociter. Et ἴσον ἴσῳ ἀποφέρειν, uel φέρειν τοῖς ἴσοις, ἀμείβεσθαι, par pari referre, paria facere. Vide in Chil. Erasmi, ἴσον ἴσῳ. Ammonius distinguit inter ἴσοι & κοινοί. Est & nomen filij Priami, sed ἰσὸς fluuius est.

ἰσοδυνής. æquè pollens.

ἰσοσκελής. ές. ὁ. ἡ. æqualia habens latera.

ἰσοστάσιον. æqualitas.

ἰσοστάσιος. ὁ ἰσόζυγος, καὶ ἰσοβαρής, & qui tãtidem æstimatur. Athen. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν πρὸς ἄργυρον, argento rependebatur. Bud. Cõ.

ἰσοτάλαντος. ν. ὁ. ἰσόῤῥοπος. æquilibris.

ἰσοταχής. ές. æqualis celeritatis.

ἰσοτέλεια. ας. ἡ. æqualitas in soluendo tributo cũ ciuibus.

ἰσοτελής. ές. ὁ. ἡ. qui ijsdẽ legibus cum ciuibus uiuit, non ciuis, non μέτοικος, sed ciuili iure inhabitans, quiq; omnibus ciuilib. functionibus & magistratibus præterq; summo non secus ac ciuis fungebatur. Sunt qui populum fundum interpretãtur. Bud. Com. Vide μέτοικος in Ammonio & ἰσοτελής apud eundem.

ἰσότης. τος ἡ. æqualitas, amicitia. ἰσότης κτήσεως, æquatio bonorum.

ἰσοτιμία. ας. ἡ. æqualitas bonorum.

ἰσότιμος. qui ciuili æquitate gaudet in honoribus gerendis æquabilis parq; cæteris.

ἰσότονος. æqualis tonia.

ἰσοτύραννος ἀρχή. est ueluti Romę dictatura, quę instar habet regij imperij. Bud. Com.

ἰσοῦψής. æqualiter altus.

ἰσοφαρίζω. μ. ήσω. π. ηκα. ad æquo.

ἰσοφόρος. par & æquale ferens, siue ex æquo trahens, æquifer.

ἰσοχειλής. ές. ὁ. ἡ. pertendens, siue plenus usque ad labra.

ἰσόχνοον. æquum lanugine, epitheton mali seu pomi struthij apud Antiphilum Epigr. lib. 1.

ἰσοχρονεῖν. æquali tempore uiuere, eodem spatio temporis uigere. Heraclitus Hermodoro, ἰσοχρονήσω πόλεσι καὶ χώραις δίχα παιδείας, οὐδέποτε σιγώμενος, Nulla ætas silebit nomen meum, tandiu uiuit nomen dicti Heracliti, quandiu regionis nomen & urbis ipsius Ephesi. Bud. Com.

ἰσόχρονος. ν. ὁ. ἡ. æqualis in tempore.

ἰσοψηφία. par suffragium.
ἰσόψηφοι. partes in suffragijs.
ἰσόψυχος. ὁ. ἡ. unanimis.
ἰσόω. μ. ώσω. π. ωκα. æquo. Accus.
ἴσσω. sequor.
ἴσσων. uide in Cyrillo, & in Appendice Lexici.
ἴστος. tranquillitas, γαλήνη, at ἰστός urbs Ciliciæ.
ἴστω. acclamatio in eos qui ζ pronunciare non possunt.
ἵσταμαι. sto, insto. Vnde ἱστάδια fabula, id est, stare dicitur, dum populo placet, quemadmodum ἐκπίπτειν, cum displicet. ἵσταται μίαν ὁδόν dicitur apud poëtas, qui semper per unã eademq; uiam incedit. Vide μετρῶδῆ in Ammonio, & σταθῆναι apud eundem quod à σῆναι distinguit.
ἱστάμενος, μήν. mensis usq; ad uigesimum diem, uide Macrob. lib. 1. satur.
ἱστάνω. fœnerare.
ἵστασο. pro ἵστασθι. sta, siste.
ἱστάω. μ. ήσω. π. ηκα pondero. Accus.
ἵστι. syncope, pro ἴστε. scitote.
ἱστέον. sciendum est.
ἵστη. pro ἵστασθι. Atticè, tertia psona imperfecti pro imperatiuo.
ἵστημι. μ. ήσω π. ἔστηκα, uel ἔστα. sto, sisto, subsisto, firmo, erigo, ut ἱστάναι προπάλον. & Aristot. de inhorrescẽtibus, διὸ συμβαίνει ἱστάδια τὰς τρίχας. Item instituo, id est, παιδεύω. Est etiam appendo & pondero, ζυγοστατῶ. Vnde ζυγοστάτης, ὁ ζυγόστάθμιον, pro libra & ponderibus. Et ἕνεκεν pro ὅτι aliquando. Χορεὺς ἱστάναι pro instaurare, apud Sophocl. Accus. Bud. Com.
ἵστα. Doricè & Ionicè pro ἑστία, uesta dea, focus & domus.
ἱστατόριον. ὁ. τὸ. cœnaculum.
ἱστοβαμεῖν. nauis dicitur quæ uento fertur & expansis uelis. Bud. Com.
ἱστοπόκη. ης. ἡ. nauigatio quæ fit uelo & remige.
ἱστίον. ὁ. τὸ. uelum nauis. Bayfius.
ἱστοῤῥάφος. ὁ. ὁ uelorum sutor, astutus.
ἱστοδούς. ός. ὁ. &
ἱστόδουν. ους. ἡ. lignum longius aratri, quod est inter utrunq; bouem.
ἱστοδόκη. ης. ἡ. locus qui continet malum, foramẽ nauis ubi malus imponitur, lignum in puppi eminens, ad quod malus reclinatur. uide Ammonium.
ἱστοκεραία. ας. ἡ antemna, apud Artemidorum.
ἱστοπεδίη. ης. ἡ. in medio nauis lignum altum, cui alligatur malus. ὁ ἐν μέσῳ τῇ νεὼς ξυλῶν τόπος ἐς ὃν ὁ ἱστὸς ἐμπίπτεται, ὅν λινίδια καλοῦσιν. Vide ἱστοδόκη apud Ammon.
ἱστόπους. nauis actuaria.

ἱστορέω. μ. ήσω. π. ηκα. inquiro, interrogo, quæro, disco, διέρχομαι, καταμανθάνω τόπους, καὶ τοῖς ἄλλοις παραδίδωμι διηγούμενος, sicut Strabo fecit. Item uiso, inspicio, & cognosco. Plutarch. βελόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν. Et oculis subijcio. Idẽ in Cicer. σύνεσιν ἱστορῆσαι. Vnde καθ' ἱστορίαν ἰέναι, uisendi gratia ire. Item memoriæ prodo, commemoro, ut τὰς βίους ἱστορῆσαι, Theophrast. Vnde τὰ ἱστορούμενα. Plutarcho pro rebus memoriæ proditis. Item amo Aeschyl. Prometh. ἱστόρει τί σοι φίλον. Thõ. Mag & Bud. in Commen.
ἱστορία. ας. ἡ. historia, narratio, cognitio, disciplina, oculata rerum inspectio propriè, καθ' ἱστορίαν ἰέναι, uisendi gratia ire.
ἱστορικώτατος. præstantissimus in historijs enarrandis.
ἱστοριογράφος. ὁ. ὁ. historiographus. Ammonius distinguit à συγγραφεύς.
ἱστός. ὁ. ὁ. tela, malus nauis. Bayfius.
ἱστουργέω. μ. ήσω. π. ηκα. texo. Neutr.
ἱστουργία. ας. ἡ textura.
ἱστουργικός. ὁ. ὁ textorius.
ἱστουργός. ὁ. ὁ. textor.
ἱστοφόρια. ων. τὰ. Scythicæ stolæ, & apud Athenienses opercula quibus sacra canistra uelabantur.
ἴστρος. ὁ. ὁ. Ister, id est, Danubius.
ἱστυάζω irascor.
ἴσω. sciat, testis sit. Bud. Com.
ἴσωρ. ορος. ὁ. sciens, testis, præses, prudens, expertus, peritus.
ἰσφαίνω. anxiè & solicitè cogito.
ἰσχάδιον. ου. caricula.
ἰσχαδοπώλις. ιος. ἡ. caricarum uenditrix.
ἴσχαιμον. ου. τὸ. sanguinem sedans seu attenuans.
ἰσχαίνω. macero, attenuo.
ἰσχάλεον. ου. τὸ. tenue, aridum, morbidum.
ἰσχάλειν. à uia declinare.
ἴσχανάα. cupit, ὥς θυμὸν ἐκῶς ἀνίσχεν. Iliad. ρ.
ἰσχανάω. &
ἰσχανόω. &
ἰσχάνω. detineo, cupio, expecto.
ἰσχάς. άδος. ἡ. carica, nux, ficus arida. ἰσχάδας uno nomine bellaria siue tragemata omnia uocabant: dicebantur & drupæ oliuæ ἰσχάδες, quæ & γοργυρεῖμοι, Eustath. Item anchora, apud Sophoclem, παρὰ τὸ ἴσχειν τὴν ναῦν. Athenæus.
ἰσχάσκω. ἰσχάνω.
ἴσχεο. contine.
ἴσχεσθαι. dehiscere.
ἰσχιάδιον. dolores coxendicum.

ἰσχιαδικός.ή.ό.dolens coxendicibus.
ἰσχιάζω. inter eundum in utranque partem declinare.
ἰσχιάς arthritidis ſpecies apud Aeginetam, id eſt, articularis morbi in coxa, uulgò ſciatica: Latinis etiam, ut ipſe locus, coxendix dicitur.
ἰσχίον.ου.τὸ.uertebrum coxarum, coxendix, & nerauus ille, qui coxendicem femori committit. à Gaza apud Ariſtotelē uertitur, nates, coxa, clunis, canis in talis, pars tali.
ἰσχιδεις.ῶντος.ὁ.diuulſus, diuiſus. malim χιδείς.
ἰσχαίνω.μ.ανῶ.τ.νήσω. attenuo, arefacio. Accuſatiuo.
ἰσχανικός.ή.ό.extenuans.
ἰσχύειν.ὑφαίνειν.θηλάσαι.
ἰσχνόειν.extenuare.
ἰσχνομυθία.arguta de rebus minimis diſputatio.
ἰσχνός.ή.ό.macer, gracilis, exilis.
ἰσχότης.ητος.ἡ.macies, gracilitas.
ἰσχνοφωνία.hæſitantia linguæ.
ἰσχνόφωνος.ὁ.qui gracilem habet uocem, aut uocem amiſit, cui uox ſupprimitur & ſiſtitur inter loquendum. Bud. Com.
ἰσχόμαχος.ὁ. apud Cratinum ſordidus, & auarus, qui pugnaciter & mordicus ſua ſeruat, Athenæus interpretatur γλίσχρον.
ἴσχος.ή.ό.ramus.
ἰσχεία.ας.ἡ.urinæ ſuppreſſio uel retentio.
ἰσχυείζομαι. ui utor, contendo, confidenter loquor, nitor, innitor. Vnde ἰσχυείζομαι ἐπὶ νόμῳ, uel ἐπὶ ψηφίσματι, in hoc fiduciam cauſæ colloco, in eo cardinem cauſæ pono & facio. idem eſt enim quod πιστόω.
ἰσχυείζω.μ.ίσω.ω.ικα.roboro. affirmo, aſſeuero. Actiu. accuſ.
ἰσχυογνώμων.peruicax, tenaxq; propoſiti.
ἰσχυοποιῶ.fortiorem facio.
ἰσχυρός.ή.ό.fortis, grauis, potēs. ad uires refertur, non ad magnitudinem, ut annotat Eraſ.
ἰσχυρῶς.ualenter, ualde, fortiter.
ἰσχύς.ύος.ἡ.fortitudo, robur, potentia, uis, uires, uirtus. Vide δύναμις apud Ammonium.
ἰσχύω.μ.ύσω.ω.υκα.poſſum, ualeo, rerum potior. Neutr. abſol. Significat nonnunquā alium confirmo & fortē reddo, iungiturq; accuſ. Ariſtid. in Leucticis. οὓς αὐτοὶ καθ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἰσχύσατε.
ἴσχω.habeo, teneo, ſcaturio, emergo.
ἰσωνία.ας.ἡ.æquale precium, ἰσοδυνάμεια. ἴση πρᾶξις. Euſtath.
ἴσως.&
ἴσωσον.fortaſſe, æqualiter.

ΙΤαλιώτης.arrogās, impudicus. Et Italiotæ, Græci Italiā incolētes. Vide ἰταλοὶ apud Amm.

ἰταλός.priſca lingua bouē ſonat. hinc Italos quidam nominatos exiſtimant. Vide Ammoniū.
ἰταμός.οῦ.ὁ.imprudens, improbus, temerarius, impudicus. παρὰ τὸ ἔθνος τὸ ὁρμᾷν. πεῖθοι δὲ οἱ αὐαιδεῖς. Etymol. Proteruus Politiano uertitur.
ἰταμότης.ητος.ἡ.uiolentia.
ἰταμῶς.temerè.
ἴτας.iuſiurandum.
ἴτε.ite.
ἰτέα.ας.ἡ.ſalix. παρὰ τὸ ἰγᾶν. ταχέως γὰρ αὔξεται. Etym. Eſt etiam urbis nomen. Item clypeus, quoniā è ſalicum materia antiquitus clypei parabantur.
ἰτέινος.ή.ό.ſalignus.
ἰτέον.ἐπίρρημα.eundum. Etym.
ἰτεών.ῶνος.ὁ.ſalictum.
ἴτη.ſibilus.
ἴτηλον.conſtans, durabile, non euanidum, ἔμμονον, opponitur τῷ ἐξιτήλῳ.
ἴτης.ή.ό.impetuoſus.
ἰτητέον.eundum eſt.
ἰτικός.ή.ὸν.ἴτης.impetuoſus.
ἴτριον.ου.τὸ.genius placentæ pertenuis ex melle & ſeſamo, bellarium.
ἴτρον.abdomen.
ἴτυγα.τά.horribilia, ἐκπληκτικά.
ἴτυλος.orphanus, ſolus, puer, tener.
ἴτυς.υος.ὁ.rōtæ circunferentia, in qua radij infiguntur & axis agitatur, umbo. & Terei Thracū regis & Procnes filius, de quo uide Ouidium.
ἴτω.cat.
ἰτώνη, & ἰτωνία.ἡ. & ἰτωνίς. Diana, Minerua, apud Theſſalos ab Itone ciuitate.

ΙΥγή.ῆς.ἡ uox, ſibilus, clamor.
ἰυγμός.ὁ.ὁ.clamor, pulſus. συρίγμός. fiſtulæ cātus.
ἰυγκτής.clamans, uocalis, λιγύφωνος.
ἴυγξ.γος.ἡ.motacilla, auicula caudam aſſiduè quatiens, qua ueneficæ ad amores utuntur, ut eſt apud Theocr. in Pharm. fingiturq; Echus filia Iouis ardor philtris accommoda. Vnde & pro illecebroſo illectamento, ſiue illecebra ponitur, & pro ipſo amore. Itē uox, clamor. item fiſtula ex unico calamo cōpacta, cantus. γίνεται παρὰ τὸ ἰὰ ἐπίρρημα. Etym. Iynx, auis apud Ariſtotelem, à Theodoro uertitur, turbo, torquilla, aut Græca uox relinquitur. Meminit iyngū. Oppianus etiam in Ixeuticis. Vide in Chiliad. Eraſmi, Iyuge trahor.
ἰύζω.μ.ύσω.ω.υκα.fiſtula cano, agreſti uoce profero. Item clamo ut mulieres. Etym.
ἰυχμός.clamor.

ΙΦθυμος.ή.ό.potens. Ab ἰῷ & θυμός.
ἰῷ.fortiter, potenter.
ἰῳιγενής.Diana.

ἰφικλος. quasi ἰφίκωλος, à pedum celeritate. nam κῶλον pedem significat. Etym.

ἰφικρατίδη. &

ἰφικρατίδη. calceamenta Attica, quorum meminit Athenæus.

ἴφιθ. ν. ὁ. pinguis, bene nutritus, uegetus, potens, aut imbecillis, non uegetus. Etym.

ἴφις. pulcher, uelox. Est etiam proprium nomē. uide Etym.

ἴφλημα. ἄτος. τὸ. uulnus.

ἰφύς. ύθ. ὁ, supercilium.

Ἰχθυάω. uenatur pisces, ἰχθυᾷ, cupit piscari.

ἰχθυάσκον. piscabantur.

ἰχθυβόλος. ν. ὁ. piscator.

ἰχθύδιον. ν. τὸ piscículus.

ἰχθύη. ἡ. asperæ cutis marini piscis aridum tegmen. Item ferreus unguis, qui in extrahendo excindendoq; fœtu mortuo usui est, nomē habens à similitudine quæ illi est cum piscium squamis Gal. in glossis.

ἰχθύημα. τος. τὸ rasura & scobs apud Hippocrat. Gal. interpretatur λέπισμα φλοιῶν, corticum præsegmen.

ἰχθύήματα. squamæ, λεπίσματα φλοιῶν.

ἰχθυκερός. ὰ. ὁ. aptus ad pisces.

ἰχθύκεντρον. fuscina, τρίαινα, qua in capiendis grandioribus piscibus utebātur, Eust. Iliad. π.

ἰχθυοβολεύς, & ἰχθυοβολικός. piscator.

ἰχθυόεις. όεντος. ὁ. pisculentus.

ἰχθυοθήρειον. ν. aliqui uocant rapum terræ.

ἰχθυοκόλλα. gluten ex pisce.

ἰχθυολικός. ὰ. ὁ. piscator.

ἰχθυολύμης. ν. ὁ. piscium helluo, & quasi pernicies & calamitas, apud Aristoph. piscíperdam dicere licebit, ut frugiperdam Plinius.

ἰχθυοπωλεῖον. ν. τὸ. locus ubi ueneunt pisces.

ἰχθυοπώλης. qui uendit piscis, ichthyopola.

ἰχθυοτροφεῖον. ν. τὸ. piscina, piscium uiuarium.

ἰχθυοφάγος. ν. ὁ ex piscibus uiuens, piscedulus.

ἰχθύς. ύος. τὸν ἰχθῦν. piscis. παρὰ τὸ ἰχθύειν τὸ ὁρμᾶν. ἐπιφυθέσει τοῦ χ. Etym. Est & syderis nomen australis, apud Proclū de sphæra. Ἴχθυς paroxytonum, uiri nomē est. Cyrill. De piscibus multa in genere scribunt Aristoteles & Aelianus.

ἰχθυώδης. ε. ὁ. ἡ. piscosus, pisceus.

ἰχθυωμιώνη. κύνα. τὴ. pisces infectantē, aut piscis more natantem, Lycophr.

ἴχλα. turdus. ἰίχλη.

ἰχνάιη. ης. ἡ. uocatur Nemesis seu Adrastia, quod hominum uestigia pscrutetur, ut de insolētib. pœnā sumeret, quasi dixeris uestigiaria dea.

ἰχνάομαι. uestigo, ἰχνοσκοπῶ.

ἰχνεύμων. ονος. ὁ. bellua, ichneumon. Meminerunt eius Aristoteles, Aelianus, Oppianus lib. 3. de Venatione, Nicander in Theriacis de aspide scribens. Est etiam uespæ species apud Aristotelem.

ἴχνευμα. ατος. τὸ. &

ἴχνευσις. ιος. ἡ. indagatio.

ἰχνευτής. ὰ. ὁ. indagator, uestigator.

ἰχνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. &

ἰχνηλατέω. μ. ήσω. π. ηκα. inuestigo, scrutor, propero, contendo.

ἰχνηλασία. ας. ἡ. inuestigatio, indages, uel indago.

ἴχνιον. ν. τὸ uestigium, calceus, signum. παρὰ τὸ ἴχνεσθαι. Etym.

ἰχνογραφία. est descriptio operis futuri, quæ à Cicerone forma dicitur. Cælius lib 5. cap. 8. Bud. in Annot.

ἴχνος. ος τὸ uestigium. παρὰ τὸ ἴχνη, ὃ δεῖν σωὴ χειν ὅλην τὸν πόδα. Etym. Item pes, & incessus, diciturq; per metaphoram ἴχνη etiam de alijs rebus, ut de manibus ἴχνη χειρῶν, & ἴχνη ἀνθρώπων & ἀγαλμάτων, & ἴχνη παλαιᾶς ἀπίας dicitur Sophocli, hoc est, signum inueteratæ causæ.

ἰχνοσκοπία. ἡ. indagatio canum cum feram per uestigia scrutantur. Plutarchus de causis natural.

ἰχνότης. ἡ. exilitas, angustia, oris uitium. Vide ἰσχνότης.

ἰχνοτέτης. &

ἰχνόφωνος. huiusmodi uitio laborans.

ἰχώρ. ῶρος. ὁ. tabo, sanies, cruor, propriè deorum. secūdum Aristot. est sanguis crudus, uel quod nondum sit concoctus, uel quod in serum degenerauit. Item serosus humor corporis, qui sero lactis respondet, κοχλίων ἰχώρ. Aëtio cochlearum muccus dicitur, quem Gal. libro secūdo de articul. μύξαν τὸν κοχλίον dixit, apud Dioscoridem ὁ τῶν χλωρῶν φύλλων καιομένων ἰχώρ, dicitur sanies illa siue liquor qui è uirentibus frondibus torrendo exudat. Gaza in Aristotele uertit, saniem.

ἰχωρῤῥοοῦντες. οῦ. saniem emanantes.

Ἰω. πος. uermis, cornibus & uitibus infestus. Homer. μὴ λίπρα ἴπος ἔδοιεν. ἴψαι enim est lædere. Etym. Vide ἴπος in Ammonio, & in Chiliad. Eras. Mali thripes, mali ipes.

Ἰω. eo, πορεύομαι.

ἰώ heu, io, uox bacchantium. φωνὴ indignantis est. ἐκ τοῦ ἰωὴ, ἡ συγκοπὴ. Etym.

ἰῶ ἐμῶ. meo telo.

ἰώγα. Bœoticè ego.

ἰωγή. ῆς. ἡ. tectura, protectio, quies, clamor, propriè flatus uentorum fractio & impedimentū, ab ἰωὴ flatus, & ἄγνυμι rumpo. ἡ τῶν πνευμάτων κλάσις. Porphyrius.

Ἰώδης. ες. ὁ. ἡ. uenenosus, æruginosus apud Medicos.

Ἰωή. ῆς. ἡ. uentus, flatus, splendor, fumus, clamor. παρὰ τὸ ἴημι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω. ἢ παρὰ τὸ ἰω τὸ δλικνῦμαι. Etym.

Ἰωκή. aphæresi pro δλωκή. ῆς. ἡ. clamor, minæ, insecutio. Etym.

Ἰωλκός. ὁ. ὁ. Iolcus, urbs Thessaliæ.

Ἴωλον. ν. τὸ. nigrum.

Ἰῶμαι. curo, medeor.

Ἴωμεν. eamus.

Ἰών. tria tempora significat, præsens, præteritum, & futurum. Bud. Com.

Ἰῶν. plenus ueneno, circumflexum. Cyrill.

Ἴων. proprium nomen, & gentile. paroxytonum Cyrillus.

Ἰωνιά. ᾶς. ἡ. locus cõsitus uiolis, uiolarium, uioletum, oxytonum. paroxytonum autem, regionem Ioniam designat. Cyrill.

Ἰωνία. Regio Græciæ in qua & Smirna & Epehsus, cuius accuratam descriptionẽ pete à Strabone & Ptolemæo.

Ἰωνικίζω. Ionum more aliquid ago.

Ἰωνικῶς. aduerb. Ionicè. Item ab Ionum mollicie, ponitur pro delicate, molliter, Aristoph. Et ἰωνικός, pro molli, & delicato.

Ἰωνίς. ἡ. Ionia regio.

Ἰωνίτης. sinapi Persicum.

Ἰωνός. piscis quidam.

Ἰώξ. ωκός. ὁ. ἰωκή.

Ἴωξις. ιος. ἡ. insecutio.

Ἴωρος. ὁ. uestibulum, & uestibuli custos, mons, locus in monte.

Ἰωτακισμός. ῦ. ὁ. uitium oris est, ubi plurimum dissonat, ut si dicas: Iunio Iuno Iouis mirè irascitur. Capel. lib. 5.

Ἰωφμός. &

Ἰωχμός. pro δλωχμός, aphæresi τοῦ δ'. persecutio, tumultus bellicus, perturbatio, uociferatio.

Ἴωψ. piscis nomen.

Κάβαιος. uel κάβαισος. inexplebilis. ἀπὸ τοῦ κάβα, quod mẽsurę frumẽtaceę genus est.

Κάβαξ πανοῦργος. uersutus, ueterator.

Κάβαρνοι. Cereris sunt apud Parios sacerdotes.

Κάβασος. ὁ. edax, inexplebilis, κάβαισος. Iul. Pollux.

Καββαλικός. ῆ. ὁ. prosternendo aptus.

Κάβειρα. τὰ. loci nomen.

Κάβειροι. dij Samothracum, & montes Phrygiæ.

Κάβη. cibus, βοφή.

Κάβηξ. ηκος. ἡ. larus auis, propter edacitatem.

Κάβηος. Hellesponti ciuitas, seu in Thracia iuxta Hæmum montem Eust. Iliad. ν.

Κάβος. ὁ. frumenti mensura, lagena. Iul. Pollux.

Καγκαίνω. calefacio, exicco.

Κάγκανα. τὰ. ligna arida, ad id præcisa, ut cõburantur, à καίω & καίνω, quod est, scindo Eustathius Iliad. φ.

Καγκής. ές. ὁ. ἡ. aridus.

Καγχάζω. μ. άσω. π. ακα. &

Καγχαλόω. μ. ώσω. π. ωκα. cachinnor, præ gaudio deficio, lætor. Neut. absol.

Καγχασμός. ῦ. ὁ. cachinnus, risus solutus, ut ha ha he, apud Comicos.

Καγχάω. μ. άσω. π. ακα. cachinnor. Neut.

Καγχλάζω. infeliciter ago, laboro, tristor.

Καγχραμίς. granum, siue acinus fici, uel potius λεγχραμίς.

Κάγχρυ. ου. ὁ. semen libanotidis herbæ, rosmarinus.

Κάγχρυς. hordeum, hordei farina. Vnde καγχρυδίας ἄρτος, panis hordeaceus.

Καγχῦσαι. fruges testas cõminuere, quod Verg. dixit, Et torrere parant flammis & frãgere saxo. Eust. in Odys. ε. ex Paus.

Καδ' δλώαμιν, pro τῷ δλώαμιν: sicut καδ' δὲ. pro τῷ δὲ. pro uirili.

Καδίσκος. ῦ. ὁ. urna suffragiorum. Duplex autem erat, altera θανάτου, siue καταδικαζομένων, & λύσιον appellabant: altera ἐλέου, siue ἀπολυόντων, ἄκυρος. Bud. Com. Vide κάδος in Ammonio.

Κάδιχος. ὁ. cadalis, mensuram cadi cõtinens, sic legitur panes qui dijs offerebantur, fuisse καδιχός, hoc est, cadales.

Καδμεία. arx hoc nomine uocabatur Thebis à Cadmo ciuitatis conditore, καδμεία νίκη, Cadmęa uictoria, prouerbialiter dicebatur de infeliciter uincentibus, de qua uide Constant. Ranensem in Hecatost. & Eras. Chiliad.

Κάδος. ῦ. ὁ. cadus. Ammonius distinguit à καδίσκος. Sunt qui per geminũ δδ scribant. Vas per quod dimittebãtur suffragia in duas urnas pro bandi uel improbandi.

Κάθδισον. sede, κάθισον.

Καδύω. demergo.

Κάδρα. ας. ἡ. Caira, id est, mulier ex Caria.

Κάζω. μ. άσω. π. ακα. orno. Actiu. accus. iung.

Καθαίρω. μ. αρῶ. π. αρκα. ἀόρ. α. ἐκάθηρα, purgo, lustro.

Καθ' ἅπαν, &

Καθ' ἅπαξ. ubiq;, omnino, funditus.

Καθ' ἅπερ. quemadmodum, ut.

Καθ' αὑτόν. solus, ipse secũ, καθ' ἀπόμονος γενόμενος apud Herod. solo absq; arbitris, οἱ καθ' αὑτόν, suæ ætatis

ætatis homines, Herodian.

Καθ' αὐτὸ τάξεως. suo ordine.

Καθ' ἕν. in uno & in aliquo. Demosth. ὃν δὲ ἕν χρῆσιμον τῇ πόλει, id est, καθ' ἕν, καθ' ἕν τι. Vide ἕν.

Καθά. Atticè pro καθώς. ueluti, sicut, tanquam, quemadmodum.

Καθαγιάζω. μ. άσω. π. ακα. sacrifico. Neut accus.

Καθαγιζομαι. soluo iusta, perago exequias, offero mortuo sacrificium, aut epulum super sepulchro.

Καθαγισμός. ὁ. parentalia, id quod adolebatur in modum sacrificij in gratiam mortuorum.

Καθαζόυξαι. castra ponere.

Καθαιμαζόω. cruento, cruore perfundo.

Καθαιμακτός. ὁ. cruentus.

Καθαιμάξας. qui cruentauit.

Καθαιμάσσω. μ. άξω. π. ακα. καθαιμαζόω.

Καθαίρεσις. εως. ἡ. subuersio, dissolutio, demolitio, cædes. καθαίρεσις ἢ φθορά. imminutio, tabes, extenuatio, Bud. Com.

Καθαιρέτης. ου. ὁ. deuastator, interēptor, carnifex.

Καθαιρετικός. ου. ὁ. ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα, dicunur τὰ καταπαλτικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων, quæ ad modum naturalem salubremq; reducunt.

Καθαιρέω. μ. αρῶ. π. αρκα. assumo, purgo, lustro, deleo, depono, destruo, subuerto, deuinco, demolior, aufero, detraho, sustollo, minuo, extenuo. Itē deijcio, depello, de gradu existimationis deturbo & abijcio. Antiph. & Plutarch. in Demet. τὸ δὲ ὑψὸ τὸ φρόνημα καθελεῖν. Spiritus minuere, & inhibere, uel elatos cōprimere, καταστέλλειν. Ponitur & pro peragere, siue uincere certamē susceptū. Plutarch. τὸν πανταχοῦ καθελόντος ἀγῶνας. Itē detraho, deduco. Aristoph. καθέλκειν νύκτωρ τὴν σκελίδα. Item pro κατάγω, id est, naues è mari in terram subduco, sicut ἐπαίρειν pro ἀνάγειν. Bud. Com. ἀόρ. β. καθεῖλον à καθέλω inusitato.

Καθάλαθαι. desilire, καταπηδᾶν.

Καθαλλόμενοι οἱ. demittentes.

Καθαλμὺς. ύος. ὁ. ἡ. salsuginosus, ὑφάλμυρος. Nic.

Κάθαλον. τὸ. salitum, muria conditum, ἁλίπασον. Eust. Iliad. ν.

Κάθαμμα. τὸ. nodus. Suid. habet κάθαρμα.

Καθάπαν. aduerb. &

Καθάπαξ, pro καθ' ἅπαν uel καθ' ἅπαξ. omnino, profusus, semel.

Καθάπερ, pro καθ' ἅπερ. quemadmodum.

Καθάπτομαι. attingo, tango, pungo, mordeo, reprehēdo, obiurgo, incesso, lacesso, impeto, manus inijcio, ἐπιλαμβάνομαι. Depon. genit.

Καθαπτόμενος. perstringens, respondens.

Κάθαπτος. ον. ὁ. indutus, amictus. Aristoph. Ranis, θύρσοισι κὴ νεβρῶν δορᾶς καθαπτός.

Καθαρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. purgo, purus sum, in puritate dego.

Καθαρεύων. ουσα. ὁ. purus. Et καθαρεύων κακίας, talis est, qualem Cicero innocentem non habere Græcum negat. Bud. Com.

Καθαρθεὶς. θεῖσα. ὁ. expiatus.

Καθαρίζω. μ. ίσω. π. ικα. mundo. Accus.

Καθαρός. ὰ. ὁ. mundus, purus.

Καθαριότης. ητος. ἡ. munditia, puritas, elegantia.

Καθαρισμός. ὁ. purificatio.

Κάθαρμα. ατος. τὸ. piaculum, quales erāt homines, qui peste expianda alio ue morbo immolabātur dijs: aut porcellus, quo domum lustrabant. Significat etiam sordes quæ expiatione peracta solent abijci. Accipitur & pro ipso scelere & commisso, propter quod expiatio debetur. Aliquando etiam pro ipso scelesto, quemadmodum scelus Latinis. Eras. nunc sterquilinium, nunc sacrilegium interpretatur. Vide καθάρσια in Ammonio.

Καθαρμός. purgatio.

Καθαροποιῶ. purifico.

Καθαρός. ά. ὁ. purus, syncerus. Antiquis dicebatur, qui ob cædem perpetratam impias manus habere non censebatur, ἁγνὸς, ὅσιος. Antiph. καθαρὸν παντὸς τῶν ἐγκλημάτων dixit, qui nulli iniuriam intulit. Bud. Com. καθαρὸν ἱμάτιον, candida uestis, ut Bayfius interpretatur ex Plutarcho.

Καθαρότης. ητος. ἡ. puritas.

Καθάρσιον. ου. τὸ. purificatorium poculum. Et καθάρσια, sacra quædam & porcelli, quibus Athenis conciones & theatra lustrabantur. Lucianus Cronosolones, Lupercalia Plutarchus uocat. Vide Ammonium.

Καθάρσιος. ου. ὁ. expiator.

Κάθαρσις. εως. ἡ. purgatio.

Καθαρτής. ρος. ὁ. purgator.

Καθαρτήριος. ου. ὁ. purgatiuus.

Καθαρτής. ου. ὁ. purgator.

Καθαρῶς. pure, manifestè, planè.

Καθ' αὑτὸν. sua sponte, seorsum, per seipsum, separatim.

Καθ' ἑαυτὸν πέρας. mensis December apud Macedonas, teste Gal. lib. 1. Epidem.

Καθεδεῖται κὴ καθεῖται. elegantius & melius dici quàm καθίσει. testatur Thom. Magist.

Καθεδεῖμαι. pro καθεσόμαι. præs. pro fut. sessurus. Aristoph.

Καθέδρα. ας. ἡ. ἐπέρεισις. cathedra, dilatio.

Καθέζομαι. μ. καθεδεῖμαι. sedeo. Item perseueranter fruor, & bene habeo, delicior, relaxor.

Item

Item castra pono.

Καθεζόμενος. ὁ. accumbens.

Καθεῖμαι. sedeo.

Καθειργνύω. &

Καθείργω. μ. εἴρξω. ω. εἷρκα. detineo, prohibeo, includo, & tanquam in carcere cohibeo. Actiuũ accusatiuo.

Καθεῖρξις. conclusio, coërcitio,

Καθεῖς singulatim.

Καθέκαστα. τὰ. res singulæ, quas Aristoteles sæpe uocat τὰ κατὰ μέρος.

Καθεκάστω quotidie.

Καθεκτέον. retinendum est.

Καθεκτικός. ὴ. ὸν. cohibens.

Καθεκτός. ὴ. ὸν. detentibilis.

Καθεκτῶς. continenter.

Καθελκύζω. uulnero.

Καθελκυσθεὶς. ῶσα. ὸν. uulneratus.

Καθελκύω. traho deorsum. Accus.

Καθέλοιμι. ἀφελόω.

Καθέλω. demolior, destruo, profligo, καθαιρέω. Accusatiuo.

Κάθεμα. monile ad pectus demissum.

Καθένα singulatim, unusquisq;.

Καθενόπλιον. τὸ. idem uidetur quod ὁπλιον, de quo suprà. Ausonius in epistola ad Paulum, post nominata carminum aliquot genera subiungit. Nobiscum inuenies καθενόπλια, si libet uti.

Καθεξῆς. deinceps.

Κάθεξις. εως ἡ. possessio, obtentio. Thucyd. πολλῷ ξυμφορώτερον ἡγεῖσθαι τὴν κάθεξιν τῆς ἀρχῆς, hoc est, κατάσχεσιν. cõducibilius multo ad principatum obtinendum.

Καθερπύζω. serpo. Ioseph, lib. 2. καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τείχων, ἧξαν εἰς αὐτὴν ῥωμαίους.

Κάθεσις. dimitte.

Κάθεσις. diuersorium, habitatio.

Καθεστηκότως. animo composito & moderato. καθέστηκε τὸ φρόνημα, sana mente est.

Καθεστήκω. διαμένω, συμμένω, persto, quiesco, ἡρεμῶ.

Καθεστηκώς. ῶς. ὸς. passiuam habet significationẽ, constitutus Hipp. uocatur, qui media est ætate inter iuuentam & senium, ita quod ab ætate quidem uigente recedat, nondum tamen sensum habeat senectæ manifestum, sic Thucyd. dixit quosdam ἐν ἡλικίᾳ καθεστηκέναι. at Theodoretus καθεστηκότα βίον placidum & cõpositum uitæ genus uocat. Et τῶν καθεστηκότων μεταβολή, rerum nouarum molitio.

Καθεστῶτα. τὰ. leges, decreta, statuta. & καθεστῶτων νόμων Aristophon. pro ἐνεστηκότων, πολιτευομένων

Καθέτη. ης. ἡ. retis genus.

Καθετήρ. ῆρος. ὁ. genus monilis muliebris, quod & καθεμα dicitur, & προσπίς. Est & instrumentum chirurgicum, quo urina elicitur. Cæl. lib. 4. cap. 26. pro linamento intorto apud Hipp. capitur. Gal. in glossis.

Κάθετος. ὸν. ἡ. perpendiculum. Hamus qui ad modum perpendiculi è funiculo setaceo in mare demittitur, hinc in Epigram. τριχίνης ἐκ καθέτου, quod quidam male uertit, ex aspero reti.

Καθεύδω. μ καθεύδήσω. dormio.

Καθέω. μ. ήσω. π. ηκα. decipio. Accusatiuo.

Καθέω. decurro, accedo, apud Aristoph.

Κάθη. pro κάθησαι. Bud. Com.

Καθηγεμών. όνος. suasor, author. Propriè autem dux, præitator, qui cœco uiam præit.

Καθηγητής. ὴ. ὸν. magister, præceptor, institutor.

Καθηγεῖσθαι. præeo, præceptor sum. Plato, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τὸν λόγον, id est, rectè, atq; ordine uidere disputationem instituisse. hoc est, disputandi nobis rationem rectam præstituisse Bud. Com.

Καθηδυθέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum in uoluptatibus, abligurio, per luxum & uoluptatem consumo & contero. Genitiuo.

Καθηδυπάθεια. libido.

Καθηδυπαθῶ. per luxum & uoluptatem consumo & contero. Bud. Com.

Καθῆκον. οντος. τὸ. officium, quod conuenit. ab καθήκω pro προσήκω. Laërtius in Zenone Citico libro septimo. Aiunt illum primum καθῆκον, id est, officium uocasse, librumque de illo scripsisse. Et rursus eodem libro post aliquot folia per multa de huius uocabuli significatione diuisioneque disserit, iuxta Zenonis sententiam.

Καθηκόντως. &

Καθηκότως. decenter, ritè.

Καθήκω. pertineo, pertingo, portendor, porrigor, παρήκω: ut, καθήκει δὲ ὁ τῶν κορινθίων ἰσθμὸς ἐς τὴν ἠπειρωτικὴν κεγχρέας, Pausan. Item conuenio, consentaneus sum, προσήκω, Synes. Vnde καθήκει μοι, decet, conuenit, fas est, officij mei est, & muneris, Polyb. Item accido, emano, ut τὸ καθῆκον ἐκ τοῦ θεοῦ, quod diuinitus accidit, Paus. Item deuenio. Aeschin. καὶ καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, Partes loquendi ad nos deuenerunt. Bud. Com. Item demitto, καθῆκε κόμας, nutriuit, promisit cæsariem.

Καθηλόω. μ. ώσω. π. ωκα. configo clauis. Accus. iungitur.

Καθήλωσις. ιος. ἡ. confixio.

Καθηλωτής. ὴ. ὸν. confixor.

Κάθημαι. μ. ήσομαι. sedeo. ut κάθημαι τῶν δὲ τῶν καθεῖραν

καθέδραν. κάθηβον per η, sede. per iota autem, fac alium sedere. Ammon.

Καθήμαξδυμγός. tritus, exercitatus.

Καθήμενον. τὸ κοῖλον καὶ ὁμαλὸν χωρίον, καὶ πεδίον. ut οἱ δὲ ῥωμαῖοι ἐς καθήμενον πεδίον ἔτρα ποτε δύοντο, in planitiem & campum planum.

Καθημένον. τὸ. demissum, longum, καθημένον γένειον. barba promissa.

Καθημέραν. quotidie.

Καθημερινός. &

Καθημέριος. α. ὁ. quotidianus, diurnus.

Καθημεροβίοι. οἱ. qui in diem uiuunt, atque ad extempore. Eras. Chiliad.

Καθῆτο. &

Καθῆτο. sedebat, collocatus est. Bud. Com.

Καθῆτο sedebant.

Καθῆσι. uide καθίασι.

Καθιγμός. uolens, proueniens.

Καθιγνίσαι. mortuis immolare. Malim καθαγνίσαι, uel καθαγίσαι, ut suprà.

Καθιδρύομαι. ædifico, collocor.

Καθιερύω. immolo. Ammonius in ἱερύσαι.

Καθιερόω. consecro, sacris initio. Vide ἱερύσαι in Ammonio.

Καθιέρωσις. ιος. ἡ. consecratio, dedicatio.

Καθιζάνω. &

Καθίζω. καθίζομαι, ex ἵζω, ἵζομαι. μ. ίσω. π. ικα. uel καθιζήσω, καθιζήσομαι, ex ἱζῶ circunflexè. sedeo, insideo, decumbo, desideo. Item colloco, id est, sedere facio. Καθίζω δικαστήριον αὐτοῖς θεῶν, id est, iudices illi deos fero, & eum apud deos accuso, Liban. Bud. Com. κάθηβον per η, sede: per iota autem, fac alium sedere Ammon.

Καθίημι. μ. ήσω. π. ηκα. demitto, summitto. καθίεμαι quoque uoce passiua idem significat, ut καθειμένος τὸν τώγωνα, pro καθεικώς. & καθειμένος βοστρύχους, Luciano. & καθεῖτο τῶν ὑπήνων, pro μακρὰν εἶχεν, apud eundem. Sic Latinis submittere barbam & capillum. Plin. Epist. Quia reis moris est submittere capillum, id est, demittere. Et Verg. Aeneid. 3. Respicio, dira illuuies, immissaque barba. Xenophonti in Hipparch. est, pro sese demittere desiliendo, & deorsum librare sine casus adiectione, καὶ (inquit) ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Refertur & ad insidias, ut καθιέναι λόχον, insidias collocare, Synesio. Idem, τὸν σφαγέα δὲ καθεῖς τῶν σαυτοῦ λοχιτῶν τὸν ὠμότατον. Latinè dicitur summittere percussorem, uel sicarium. Bud. Com.

Καθικετεύω. μ. εύσω. π. ευκα. supplico. Neutrum absol. & aliquando cum accusatiuo.

Καθίκνομαι. μ. ίξομαι. attingo. Depon. genit. ut Aristotel. de Histor. animal. libro 9, πῶς σάρκα ὀδενὸς καθίξει, Carnem nullius animalis tangunt. de apibus. uel (ut Plinius) nulla cadauera attingunt.

Καθιμάω. μ. άσω. π. κα. demitto, χαλῶ. Aristoph. Fucis, ἀλλὰ καθιμᾷ αὐτὸν δήλας. Propriè per funem demitto.

Καθιμονεύω. idem.

Καθιππάζομαι. incurso equitatu.

Καθίππευσις. ιος. ἡ. adequitatio.

Καθιππεύω. contra aliquem equito.

Καθιπποκρατῶ. τὸ καθιππομαχῶ. Bud. Com.

Καθιπποτροφῶ. in alendis equis consumo. Bud. Comment.

Καθίπτημι. μ. κατεπτήσω. π. ηκα. ἀόρ. β. κατέπτην. deuolo. Neutr. absol.

Καθιστάω. uel uocali breui in suam longam mutata, & ω in μι, καθίστημι. μ. ήσω. π. ηκα. constituo. Sed uarie aliquando enim est efficio, afficio, redigo, ἀποτελῶ, ἀποργάζομαι, παρασκευάζομαι. Et id cum præpositione ἐς uel εἰς ut ἐς φόβον, uel εἰς τὸν φόβον καθιστάναι, timore afficere, in timorem conijcere. Et sine præpositione, ut ἀνέλπιστον κατεστῆσαι, ad desperationem redigere, Thucyd. Aliquando creo, ut καθιστάναι τὰς ἀρχάς. Aristotel. Polit. 4. & καταστήσεις τὰς ἀρχῶν, apud eundem. Et creo, ut Latinis creare litem, periculum, ut καθιστῶ σε εἰς κίνδυνον, id est, κατηγορῶ, & εἰς δικαστήριον εἰσάγω. Huc pertinet quoque καθίσταμαι passiua uoce, pro fieri & esse positum, ut καθίσταμαι ἄρχων, id est, γίνομαι. Xenoph. καὶ τοὺς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ τῶν κυάμων καθίστασθαι. Aliquando instituo, ut τὴν δημοκρατίαν κατεστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια, Aristot. Sic quoque καθίστασθαι passiua uoce pro moderari, regere, οἰκονομεῖν, ut καθίστασθαι τῶν ἀρχῶν, Thucyd. & ὀλιγαρχίαν κατεστήσασθαι, Lys. tueri, confirmare, stabilire, restituere. Gregor. ὁ δὲ καὶ τὸ μοῖς καὶ θυσίας καθιστᾷ τὰ βασίλεια. Et ad personam apud Luc. Act. 17. refertur, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν παῦλον. de ijs qui Paulum comitatu suo confirmabant, securitatem ei præstantes. Vnde καθίσταται, & κατέστηκεν, & κατέστη pro νέμομαι, in more positum est, moribus receptum est. Paus. καὶ ὅσοις καθέστηκε θεοὺς ἄλλους σέβειν, Apud quos moris est deos alios colere. Idem, οὐ μόνον ἢ καθεστήκεν, Non solum qua parte legitimum est, & bonis moribus conuenit. Item κατεστηκός, constitutum, institutum, statum, fixum: ut σέβειν τὰ καθεστηκότα, non studere rebus nouis; & τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ rerum nouarum molitio. Et παρὰ τὸ καθεστηκός, indecore, illicite. Et καθεστηκυῖα ἀμὴ, legitimum & iustum pretium, Demosthen. Et

τὰ ἁρμόζοντα ἑκάστοτε καὶ πρέποντα. Sunt qui pro χρείας interpretentur. Euripid. Oreſt. ἀλλ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμέ. Δῆλος καιρῷ, ſeruiens rerũ ſtatui. Ἀπὸ καιρῷ, intempeſtiuũ. Κατὰ καιρόν, tempeſtiue, ac certis tẽporibus.

Καῖρος. ου. ὁ. filum, καίρωμα.

Καιροσής. bene textus.

Καιροσρίς. ίδος. ἡ. textrix, & καιρωσρίς.

Καιροφυλακτέω. μ. ήσω. ω. ηκα. occaſionem capio. id eſt, obſeruo tempus. Neutr. abſol.

Καίρωμα. ατος. τὸ. &

Καίρωσις. ιος. ἡ. connexio ſtaminis, fili.

Καῖσαρ. nomen proprium Romanum, quod tamen poſtea captũ eſt tribui omnibus principibus, de cui⁹ Etymologia eõſule Suet. Trãquil.

Καίω. Ἑ. κάω. μ. αύσω. ω. κέκαυκα. accẽdo, aduro, adoleo. hinc cauterium inſtrumentum, quo uitia inſanabilia exurũtur in corpore. Acti. accuſ.

Κάκαβος. ου. ὁ. cacabus. Melius forte per duplex κάππα, ut habet Bayfius.

Κακαγγελία. κακοῤῥημοσύνη, κακολογία.

Κακαλίς. ίδος. ἡ. Narciſſus.

Κάκαλα. τὰ. mœnia, τείχη.

Κακαυδρία. δειλία, ἡ ὦν κακὰ δαίμαμις, ignauia, imbellia, Macrob. authore.

Κακίους. peiores.

Κακέμφατον. τὸ. Schema ſeu uitium potius quod alio nomine αἰσχρολογία dicitur. Fit enim cum ſermo in obſcœnum intellectum corrupta conſuetudine, detorquetur. Quale illud Terentianum, Arrige aures Pamphile. Nam ar rectio non eſt aurium propria, ſed alterius potius membri.

Κακοηθεία. malitia, improbitas.

Κακοήθης. improbus, improbe uerſutus, ad fallendumq; ſolers, Euſtathio authore. Bud. Cõ.

Κακοργέτης. ου. ὁ. maleficus.

Κακέσχατος. ὁ. ἡ. extreme malus.

Κακία. ας. ἡ. uitiũ, malitia. Vnde κακηγορίας δίκη, actio iniuriarũ ob maledictum, uitioſitas, Cicerone interprete. Item ſcelus & maleficiũ. Interdum miſeriam ſignificat.

Κακιζίτεχνος. ου. ὁ. ἀπὸ τοῦ κακίζειν τὴν τέχνην, dictus eſt Callimachus.

Κακιζόμενος. ου. ὁ. timens.

Κακίζω. μ. ίσω. ω. ικα. aggrauo, improbo, detraho, maledico, humilio. Actiu. accuſ.

Κακίθος. multa affectus, male affectus. Etym.

Κακίμβος. infelix, aduerſa luna natus.

Κακίνω. malefacio, maledico.

Κακισμός. ου. ὁ. probrum, detractio.

Κάκιστος. ου. ὁ. ſuperlatiuũ. peſsimus, facinoroſiſsimus.

Κακίων. ονος. ὁ. ἡ. comparatiu. peior.

Κακκαβη. ης. ἡ. perdix, eſt & ahen ſeuũ caccabus, σκεῦος τι χαλκοῦ, teſte Euſtat. citatq; illud ὦ κακκάβη ζεόσης. Euſt. Iliad. ψ.

Κακκαβίζειν. perdicum uox, caccabare, ut Gaza uertit apud Ariſtotelem, glocitare.

Κακκάζειν. idem.

Κάκκαβος. ὁ. caccabus, uas culinariũ apud Athenæũ. Bayf. Superius p ſimplex cappa ſcribitur.

Κακκείοντες. dormituri, dormiturientes. magis enim ſomni cupiditas, quàm tempus ſignificatur, quòd uerbis iſtis in εω penè familiare eſt, ſicut πολεμιεῖω, bellaturio. Deducitur autem ex antiquo uerbo κίω, κεῖμαι, & poëtice κακκείω, κακκείων. οντος.

Κάκκη. ης. ἡ. fœtor, merda. Ariſtoph. Pace, ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων.

Κακόβας. infauſte pubeſcens.

Κακόβιος. ὁ. ἡ. mali uictus, id eſt durã uitam agens.

Κακοβουλία. ας. ἡ. peruerſitas, malum conſilium.

Κακογάμιος. ου. ὁ. malus maritus.

Κακοδαιμονάω. μ. ήσω. ω. ηκα. inſanio, malo dæmone uexor, malo genio ducor, ſum fanaticus & malo dæmone percitus. Neutr. abſol.

Κακοδαιμονέω. idem, malus & contumax ſum. Thom. Mag. reijcit hanc uocem quantumuis dicatur εὐδαιμονεῖν.

Κακοδαιμονία. ας. ἡ. infelicitas,

Κακοδαίμων. ονος. ὁ. ἡ. infelix, malus genius. Budæus. Comment. Deo inuiſus, animã habens incitatam. Etym.

Κακοδεκτεύω. male accipio.

Κακοδοξία. ας. ἡ. infamia.

Κακοδοξῶν. habens malam exiſtimationem.

Κακοείμων. miſerè ueſtitus.

Κακοέπεια. ας. ἡ. blaſphemia, obtrectatio, ſermo uitioſus.

Κακοεργός. maleficus, iniurius.

Κακοζηλία. ας. ἡ. cacozelia, mala affectatio, peruerſa imitatio, quoties inſcitè affectãtes uirtutem aliquam, in uitiũ labimur. Veluti ſi quis male affectãs atticiſmum, ieiunus euadat & aridus: ſi quis copiam, in futilem incidat loquacitatem.

Κακόζηλον. τὸ. uitium in oratione, mala affectatio. idem quod κακοζηλία. quoties ingenium iudicio caret, & ſpecie boni fallitur.

Κακόζηλος. ου. ὁ. &

Κακοζήλως. cacozelus, id eſt, imitator ineptus.

Κακοήθεια. ας. ἡ. malignitas, mala conſuetudo, moroſitas, peruerſitas. Ammonius diſtinguit à κακοτροπία.

Κακόηθες. τὸ. mala & inueterata consuetudo. Vnde Iuuen. Saty. 7. Laqueo tenet ambitiosi Consuetudo mali, tenet insanabile multos Scribendi cacoëthes, & ægro in corde senescit.

Κακοήθυμα. ατος. τὸ. nequitia.

Κακοήθη. ἡ. genus carcinomatis, ut scribit Calsus. ulcera maligna, quæ & si omnia decenter & recte feceris, non tamen curantur. Nam in loco ulcus patiente malignitas adest, Gal. teste.

Κακοήθης. εος. ὁ. ἡ. malignus, morosus, homo parum bene moratus.

Κακοηθηστέον. deprauandum est.

Κακοθλωεῖν. infelicem esse.

Κακόθρους. ὁ. maledicus.

Κακοθυμία. ας. ἡ. malignitas animi.

Κακοΐλιον. infelix Ilium.

Κακοιμισής. ὁ. ὁ. cubicularius.

Κακόκνημος. macilentus ob uictus tenuitatem.

Κακοκόπτερος. uolatu debilis, inualens pennis.

Κακολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. maledico.

Κακολογία. ας. ἡ. maledictio, procacitas.

Κακολογικόν. uituperatiuum genus.

Κακόλογος. ὁ. ὁ. maledicus.

Κακομαχέω. improbè pugno, ac subdolè & tergiuersabundè.

Κακόμυτις, mali consilij.

Κακομήχανος. idem.

Κακόνοια. ἡ. maleuolentia.

Κακόνομος. ὁ. prauis moribus.

Κακόνους. ὁ. ὁ. maleuolus, controuersiosus.

Κακόξενος ὁ. ὁ. qui neminem hospitio excipit.

Κακοξυίστος. ὁ. ὁ. male sentiens.

Κακοπάθεια. labor, calamitas.

Κακοπαθεῖν. ferre afflictiones, affligi, obdurare in aduersis, uexari. Κακοπαθοῦντα κώλεια Galen. appellat loca affecta & uitiata.

Κακοπινέστατος. corruptissimus, malignissimus.

Κακορυπαρώτατος. sordidissimus.

Κακοπινής. malus, temulentus.

Κακοποιία. ἡ. uersutia.

Κακοποιός. qui male agit, nocens.

Κακόποτμος. infelix.

Κακόπους. ὁ. ὁ. apes, pedibus degenerans. à Gaza apud Aristotel. uertitur depes. Hunc Sueton. in uita Othonis male pedatum uocat cum inquit: fuisse enim traditur & modica staturæ & male pedatus.

Κακοπραγεῖν. male ac infeliciter affici, Κακοτυχεῖν.

Κακοπραγία. ας. ἡ. iactura, res aduersa.

Κακοπραγής. &

Κακοπράγμων. ονος. ὁ. maleficus, dolosus.

Κακοῤῥαφεῖν. dolos consuere, technis agere.

Κακοῤῥαφία. ας. ἡ. malum consilium.

Κακοῤῥήμων. ον. ὁ. maledicus.

Κακοῤῥοθέω. maledico, cõuicijs infector. Aristoph. Thesm. ἐγώ, τίς ἢ γραῦς ἢ κακοῤῥοθοῦσα;

Κακός. ὁ. ὁ. timidus, malus, uitiosus, ingratus, ignauus, degener. πρὸς τὸ χαίρω τὸ φεύγω. Anceps dictio est, & ad afflictionẽ & improbitatẽ. τὸ κακόν, maleuolẽtia. Ammõ. distinguit à πονηρός.

Κάκος. ὁ. Cacus nobilis Italię latro, cum tono in (penul.

Κακόσινος. noxius.

Κακοσοφιστής. improbe & torue inspiciens.

Κακόσιτος. fastidiens cibos.

Κακόσπλαγχνος. ὁ. ὁ. degener, uecors. Aeschylus.

Κακοστόμαχος. stomachum lædens.

Κακοσυμέω. μ. ήσω. τ. ηκα. conficior, maledico. Neutrum datiuo.

Κακοσυνθεσία. ας. ἡ. malum fœdus.

Κακοσύνθετον. τὸ. male compositũ, figura quædã aut uitium potius sermonis, ubi quid in oratione suum non habet locũ, apud Grammaticos.

Κακοσχολία. inutile otium. (Despaut.

Κακόσχολος. ὁ. ὁ. malis artibus deditus, otio male

Κακοτεχνέω. adultero, dolose & fraudulenter uersor circa aliquam rem. Accus. (utens.

Κακοτεχνία. ars ad perniciem hominũ inuenta, maleficium. Bud. Com.

Κακότεχνος. ὁ. ὁ. ἡ. maleficus, malignus.

Κακοτεχνοῦντες, & Κακομήχανοι sunt, qui uetitis & noxijs artibus utuntur. (flictio.

Κακότης. ητος. ἡ. uitium, formido, malignitas, af-

Κακοτροπία. ας. ἡ. improbitas morum, facinus nefarium. Vide Κακοηθία apud Ammonium.

Κακότροπος. ὁ. ὁ. improbus.

Κακοτροφοῦμαι. &

Κακοτροφῶ. male nutrior, parũ alimẽti accipio.

Κακοτυχέω. aduersa fortuna utor.

Κακουργέω. μ. ήσω. τ. ηκα. malo afficio, deprauo, malum quid committo, dolosè in meo munere uersor. Plato. Gorgia Κακουργεῖς γὰ τοῖς λόγοις. Veteratorem te in disputando præbes. Actiu. accus. Bud. Com.

Κακούργημα. dolus malus, cũ quis dolosè in suo munere uersatur, Demosth. licet etiam omne scelus significet.

Κακουργία. ας. ἡ. conatus malus, subdolum & meticulosum maleficium, sicut ὕβρις apertum & improbum. Bud. Com.

Κακοῦργος. ὁ. ὁ. maleficus, facinorosus, perditus, λυσιτελὴς, γνεοφθόρος.

Κακοχέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. laboro, tristor in diæta, ærumnas patior.

Κακοχία. imbecillitas, neglectus.

Κακοχύμενος. afflictus.

Κακόφατον. ὁ. τὸ. male sonans, uitium sermonis apud Grammaticos. Despaut.

Κακόφημον. omne infaustum.

Κακοφυΐα. mala indoles, ingenij & naturæ cor-
Κακοχαρτ⊖. ν. ὁ. ἡ. malis gaudens, & (ruptio.
id quo mali gaudent.
Κακοχάσμων. improbus, difficilis, δύσροπος.
Κακοχροΐω. malo colore sum.
Κακοχροία. decoloratio, malus color corporis.
Κακόχρο⊖. ν. ὁ. colore ignobilis.
Κακοχυμία. ας. prauus corporis habitus.
Κακόχυμ⊖. ν. malos humores gignens.
Κακόω. μ. ώσω. ω. ωκα. uexo, malo afficio, affligo.
Accusatiuo.
Κακώομαι. malus euado, κακὸς γίνομαι, ἀμετά-
Κακχάζω cachinnor. (βαθυ.
Κάκχαρτ⊖. lætabundus.
Κακχύω, pro καταχύω. destruo, confundo.
Κακῶς. malè, uitiosè, miserè. Aliquando pro uix,
ægrè, cum difficultate.
Κάκωσις. ιος. ἡ. uexatio, afflictio, & actio quædam
forensis, quæ dabatur puellis orbis & egentib.
contra nuptas uel parentibus cõtra liberos uel
pupillis contra tutores & administratores.
Κακωλικός. ν. ὁ. infestus.
Καλαβρίζω. irrideo.
Καλάβρωψ. οπ⊖. ἡ. pedum, uirga pastoralis, κα-
λαύρωψ. ῥόπαλον.
Καλαβώτης. piscis quidam, & lacerta.
Καλαθίς. ίδος. ἡ. &
Καλαθίσκ⊖. ν. ὁ. calathiscus, quasillus, & genus
Καλαθοειδής. ες. ὁ. ἡ. qui figu- (saltationis.
ram calathi habet. metæ figuram habens.
Κάλαθος. ν. ὁ calathus. Propriè sportula, ubi κάλλη,
id est tinctas lanas reponebãt, sed ad tritici,
uuarum & lactis uasa translatum est.
Καλαμάγρωστις. ἡ. arundinaceum gramen.
Καλαμαία. ας. ἡ. genus locustæ in stipulis nascen-
tis, quæ & μάντις appellatur.
Καλαμᾶδῆ. colligere spicas post messores.
Καλαμαύλης. ου. ὁ. qui stipula seu calamo canit.
Cæl. lib. 5. cap. 26. Eust. Iliad. φ. μόναυλος etiam
uocatur, & ῥαπαύλης.
Καλαμοδυτής. messor. Itẽ piscator, q ad piscandũ
utitur calamo & hamo: Archiæ Epigr. lib. 1.
καλάμη. ης. ἡ. stipula, culmus, arista Straboni.
Καλαμηδὸν ῥήγνυσθαι. os dicitur stipulæ instar
frangi, quãdo frangitur aliquotenus recta fissu-
ra, at iuxta finẽ lunari modo, id quod & ἐς ὄνυ-
χα factum dicitur, Paulus lib. 5.
Καλαμηπάσαι. τὸ. καλαμᾶδῆ.
Καλαμηδμία. ας ἡ messis, spicarum incisio.
Καλαμήτρις. ίδος. ἡ. spicilega.
Καλαμίδες. acus quibus mulieres in componen
do capillo utebantur, quia olim ex arundine
fieri consueuerunt. Latini calamistra uocant.
Καλαμίνθη, uel καλαμίθη. ης. ἡ. nepita herba.

Καλάμιν⊖. ν. ὁ. arundineus.
Καλαμίς. calamistrum, fistula, monile, theca gra-
phiaria, calathus lactis, arundo piscatoria. Item
Καλαμίσκ⊖. ν. ὁ. parua arundo. (ulna. Etym.
Καλαμοβόας. uide in Chiliad. Erasmi.
Καλαμογλυφέω. arundines sculpo. Etym.
Καλαμόγλυφος. arundinum sculptor. Etym.
Καλαμοφθέγγης. arundine canens, Panis epith.
Κάλαμος. ν. ὁ. arundo. πᾶν τὸ καλῶς ἀμᾶδῆ. Ety-
κάλαμον uolunt nõnulli propriè dici de ijs qui
apti sunt, tum ad scribendum, tum ad cõficien
das fistulas. δύνακα uero de tibijs & fistulis dun
Καλαμώδη τὰ. arundineta. (taxat.
Καλαμῶμαι. spicas lego.
Καλάσιρις. uestis linea ad talos demissa, sacrifi-
cijs Aegyptijs & Persis in usu. λινοῦς χιτὼν ἱερα
τικός, ut Eust. Iliad. γ.
Καλαωρέω. delicior, τρυφῶ, ἐμπίμπλαμαι.
Καλαύρωψ. uirga pastoralis in summo repanda,
pedum βουκολικὴ ῥάβδος, τυτέστι ξύλον, κατὰ
τὸ ἕτερον μέρος ῥοπὴν ἔχον, ὅ ἐστι βάρος. Hom.
Καλεέσκω. & (Iliad. 23.
Καλέω. μ. καλέσω. ω. κέκληκα. uoco. Interdum
postulo, peto. Interdũ inuoco & imploro, He-
rodian. lib. 5. Accus.
Καλήμερος, qui felicem & faustum diem sortitus
est. uide καχήμερος.
Καλιά. ᾶς. ἡ. nidus, cauea, Translatè domus.
Καλίας. ασος. τὸ. tugurium.
Καλίδρις. calidris auis apud Aristotel. Gaza Græ
cam uocem relinquit.
Καλίζω. μ. ίσω. ω. ικα. καλέω.
Κάλινα. τὰ. lignea.
Καλινδέομαι. μ. ήσομαι. ω. ησμαι. uerto, uersor,
assiduus sum.
Καλινδέω. μ. ήσω. ω. ηκα. uoluto. Accus.
Καλίνδησις. εως. ἡ. circũuolutio περικαλίνδη-
Καλιός. ὁ. casa, cauea. (σις.
Καλιπόλεμος. ν. ὁ. bellicosus, strenue pugnans.
Καλίς. securis.
Κάλλαιον. τὸ. crista, ut Gaza uertit apud Aristotel.
galli gallinacei barba, licebit à similitudine uo
care palearia Latinè, ob purpureum colorem &
floridum, sic dicta uox. Ammonius.
Καλλέριον. ν. τὸ. lilium, à pulchritudine sic dictũ.
Κάλλια. τὰ. de gallis gallinaceis dicitur κάλλη
uero de floribus.
Κάλλη. τὰ. flores, uestes purpureæ tincturæ colo-
ris. Aeschyl. ἐν ποικίλοις γὰρ θηνοῦν ὄντα κάλλε-
σιν uarijs coloribus. Ammonius.
Καλλιβλέφαρον. ν. τὸ. medicamentum quo fucan
tur, ornanturq; palpebræ.
Καλλιγραφία. ἡ. sermonis lepor, dicẽdi lautitia,
uenustus stylus, elegantia, eloquentia.

Καλλιγράφος.ο.ὁ.librarius.
Καλλιγραφῶ. pulchrè ſcribo & eleganter.
Καλλιγυναικα.τῶν. pulchras habentē mulieres.
Καλλίδρομος.ο.ὁ.uia cum recto tramite,cacumi nis nomen apud Plutarchum.
Καλλιέλαιον.ο.ὁ. frugifera olea.
Καλλιέπεια. uerborum ornatus & ſplendor.
Καλλιεπέω.μ.ήσω.π.ηκα.ornatè,eleganter & cōpoſitè dico. Neutr. abſol.
Καλλίεργος.affabrè factum.
Καλλιεργῶ. uenuſtè & affabrè facio.
Καλλιερέομαι. &
Καλλιερέω.μ.ήσω.π.ηκα.lito,ſacra facio. Datiuo.
Καλλιέρεια.ας.ἡ. uictima, conſecratio.
Καλλικαρπῶ.καλῶς καρπῶμαι.
Καλλικαρπώτατος. fructu belliſsimus.
Καλλικέλαδος. concinnus.
Καλλικολώνη.tumulus quidam ad Troiam amœniſsimus, quē præterlabitur Simois quina ſtadia in longum porrectus. Euſt. Iliad. υ.
Καλλικρήδεμνος.ο.ὁ. habens pulchras uittas.
Καλλικύρειοι.οἱ. exulum ſerui Syracuſis dicebantur,agricolationem exercentes. Vide in Chiliadibus Eraſmi,& inferius κιλικύρειοι.
Καλλιλογεῖν ἡ καλλιεπεῖν.
Κάλλιμος.ο.ὁ. pulcherrimus.
Καλλίνικος.ο. uictor egregius. Sic dictus eſt Hercules ob illuſtres uictorias.
Καλλιπάρηος.ο.ὁ. Bœoticè, pro καλλιπάρειος. pulcher genas.
Κάλλιπε.pro καπάλιπε.
Καλλιππίδης.ο.ὁ. Callipides tragœdiarū hiſtrio.
Καλλιπλόκαμος.ο.ὁ. habens pulchrum crinem.
Καλλίπνοος.ſuauiter ſpirans.
Καλλίπρωρον. pulchra facie.
Καλλίπυγος.ὁ. uide in Chiliad Eraſmi.
Καλλίπυργος.ο.ὁ pulchrè turritus.
Καλλιρέεθρος.ο.ὁ.pulchrifluus.
Καλλιρημοσύνη.magniloquētia,iactantia,uenuſta oratio.
Καλλιρόη.ης.ἡ. fons fuit Athenis,qui etiā γνωριμάκρανος eſt dictus.
Καλλίῤῥοος.ο.ὁ. pulchrè fluens.
Καλλισθένης.εος.ὁ. Calliſthenes. paroxytonū.Cyrill.
Καλλισθένης.ους.ὁ.ἡ.potēs,oxyton.Cyrill.
Κάλλιστα. optimè.
Καλλιστεῖα.τὰ. certamen erat Lesbi de formæ muliebris præſtantia, in templo Iunonis.
Καλλιστεῖον. ἡ ἀριστεῖον, hoc eſt,præmium optimi & pulcherrimi uel honeſtiſsimi.Bud. Com.
Καλλιστεῖς.οἱ. panes quidam turbinati in acumen faſtigiati,apud Aegyptios. Pollux.
Καλλιστεύω dicitur,ut ἀριστεύω,genitiuoq; iungitur. Et καλλιστεύουσα, quæ præſtantiſsima forma prædita eſt.
Κάλλιστος.ο.ὁ. optimus.

Καλλίσφυρος.ο.ὁ.ἡ. pulcher calcanea.
Καλλιτεχνήσας. qui excoluit, optimè fabricauit.
Καλλιτεχνία.ας.ἡ. pulchritudo artis.
Καλλίτριχος.ο.ὁ. reddens capillos pulchros.
Καλλιφθεγγής.eloquens,ſplendidus.
Καλλίφυτον.τὸ.adianthum herba quæ & callitrichum. Hipp.
Καλλιχέλωνος.ὁ. obulus in quo teſtudinis ſpecies erat excuſa.
Καλλίχοιροι.ſcrophę,fœcundæ prolis laudabiles.
Καλλίων.ονος.ὁ.ἡ.pulchrior.
Καλλιωνυσί.proſperioris augurij.
Καλλιώνυμος.pulcher nomine, piſcis quidam apud Aelianum & Ariſtot. Gaza uertit pulchrū piſcem,& membrum pudendum.
Καλλοῖς.Appollinaris minor.
Καλλονή.ῆς.ἡ. ſpecies,id eſt pulchritudo,
Κάλλος.εος.τὸ. pulchritudo, unguentum,ueſtis purpurea,lana tincta,flos. Vide κάλυξ. κάλλος ſignificat & barbam è gallinacei mento dependulam. Euſt.teſte.
Καλλύομαι. nitidè & eleganter me habeo. decore conſpicuus ſum, efferor pulchritudine, καλλωπίζομαι. Bud. Com.
Καλλωτής.ornator, tonſor.
Κάλλωθρον. redimiculum,ſcopa,& omne inſtrumentum comptorium,ut ſi dicas, κτενίον κάλλωτρόν ὅτι τῶν τριχῶν. Bud.Com.
Καλλύω. uerro, como, honeſto, uenuſto. Bud. ibidem. καλλύνω τ' ἀργύριον,argenti defecandi munere fungor. Gaza.
Καλλυώνυμος.ο.ὁ. καλλιώνυμος.
Καλλωπίζομαι. efferor, glorior,mihi placeo, Xenoph. σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, αὐτείνει ἄνω τὼ ὀρνὶ, ὅταν καλλωπίζηται, de equo feroci. Item plauſum & gloriā capto atq; aucupor. Plutar. Ponitur & pro φιλέκνυμι, id eſt artem oſtēto. Plato in Probl. In Sympoſ.Platonis pro ornor & excolor.Datiuo iung.Bud.Com.
Καλλωπίζω.μ.ίσω.π.ικα.accuratè orno,honeſto, iacto. Actiuum accuſ.
Καλλώπισμα.ατος.τὸ.&
Καλλωπισμός.ο.ὁ. ornamentū, cultus, elegantia.
Καλλωπιστής.ὁ.ὁ. laſciuè ſe ornans, cultus & elegantiæ in ueſtitu nimium ſtudioſus.
Καλλωπίστρια.ας.ἡ.comptrix.
Καλοκαγαθία.ας.ἡ. probitas,honeſtas.
Καλοκαγαθός.ὁ.ὁ.probus.
Καλοκοπῆσαι. ligna ſcindere,ſcenas ſtruere.
Κάλυμ.ο.τὸ.lignum,paroxyt.Cyrill.
Καλοπόδιον.ο.τὸ. calceamentū ligneum,ſoccus.
Καλοποδιώτης.οἱ.antiquitus pederaſtę dicebātur.
Καλόποιέω.μ.ήσω.π.ηκα.bonum facio,adorno. Neutrum abſol.

Καλόπους οδος ὁ ἐυόφθαλμος, forma pedis, pes lignеus, calceamentum, Gal. ἐνὶ καλόποδι πάντας ὑποδεῖσι. Cæl. lib. 6. cap. 38.

Καλός. ή. ό. honestus, pulcher, bonus, egregius. Cæl. lib. 13. cap. 7. & τὰ καλὰ præclara uocantur à Cicerone.

Καλὸς κἀγαθός. probus, integer. Dionysio Thrax apud Photiũ contendit, hoc ordine usurpatũ, nam contrario, hoc est, ἀγαθὸς ⊂ καλός, nemo præstantium autorũ unquam dixit.

Καλοτύπος. ὁ. picus martius, qui & δρυοκολάπτης, quod arbores rostro tundendo excauet.

Κάλυμ, pro ἐκάλυμ. uocabant.

Καλπάζειν. &

Καλπᾶν. equum ad ingressum exultantẽ urgere. Vulgò callopare, de quo Bud. Com. Item sum mis pedibus, & molliter incedere.

Κάλπη. ης. ἡ. &

Κάλπις. ιδος. ἡ. urna aquaria, peluis. Est quoq; qd callopum Galli uocant. κάλπη apud Proclum de sphæra, nomen est syderis.

Κάλπη. genus poculi.

Καλπίκιον. ου. ὁ. calceolus, caliga.

Κάλτον. ου. ὁ. genus calceamenti quo equitando utebantur.

Καλύβη. ης. ἡ. tuguriũ. καλύβη καλεῖτ' πᾶν ἀγροικικὸν οἴκοδόμημα. tugurij appellatione omne ædificium, quod rei rusticæ magis custodiendę conuenit quam quod urbanis ædibus, significatur. Ἐκ τῶν νόμων.

Καλυβοποιέω. tuguria condo, ategias struo, apud Strabonem.

Καλυβός. thalamus, ex uelorum obductione facta (scena.

Καλυκίζω. floreo.

Καλυκίον. parua rosa.

Κάλυμμα. ατος. τὸ. tegmen, & genus retis.

Καλωτήρια. festum Athenis.

Καλύξ. κος. ὁ. bacca rosæ, id est rosa clausa, & omne putamen in quo aliquid includitur, follicu lus qui florem & semen includit. Item inauris (& torques.

Κάλυξις. ornatus quidam è rosis.

Καλύπτρα. ας. ἡ. muliebre capitis tegmen, flameũ sponsæ. Cæl. lib. 15. cap. 24.

Καλύπτω. μ. ύψω. π. υφα. & aliquando καλύσσω. tego, colo, id est orno. νῦν μοῖρ' ἐκάλυψε, fato functus est, apud Platonem. Actiuum accus.

Καλχαίνω. purpuro, turbo, misceo omnia cogitando, curo.

Κάλχη. ης. ἡ. purpura, & herba qua intingitur purpura. unde καλχαίνω.

Καλώδιον. ου. τὸ. funiculus.

Κάλως. ω. τὸ. funis, rudẽs, quo uelũ cõtrahitur uel demittitur. ἀπὸ τοῦ χαλᾶν. paroxyt. Moschopul. & Thom. Mag. masculinã hanc uocẽ censent.

Καλῶς. benè, honestè, sanctè, humaniter. Ammonius distinguit ab εὖ. Καλῶς ποιῶν, meritò, Demost. & Gregor. Sic καλῶς ἔχει sequente infinitiuo pro decet, cõuenit: ut καλῶς ἔχει καλεῖσθαι, meritò uocatur. Bud. Com.

Καλωτροφόν. ου. ὁ. restio.

Κάμα. ατος. τὸ. labor.

Καμανίς. ornatus, mulierum crinibus continendis comparatus: alij fistulam exponunt.

Κάμαξ. ακος. ἡ. pertica, tibicen, fossa, palus, sudes & pedamentum uitis.

Καμάρα. ας. fornix, zona militaris.

Καμαρύω. cumulo, cum labore quippiam prosequor, congrego, uexor.

Καμαρίνα. ἡ. uide in Chiliad. Erasmi.

Καμάριον. ου. τὸ. cerebri pars supra cõmunem meatum, formicis modo super inducta quæ & ψαλλοειδὴς. Gal. de usu part.

Καμαρίς. muliebris ornatus.

Καμάρωσις. εως. ἡ. uide καμοίρωσις, ut paulo inferius scribitur, perperam ut iudico. uocatur in ossium fractura diuisio ob quã ossa in testudinis formam, & quasi camerata uidentur.

Καμασῆναι. dicuntur ab Empedocle communi notione pisces. Cæl. lib. 14. cap. 55.

Καμάσσειν. concutere, uibrare.

Καματηρός. ή. ό. laboriosus, fessus.

Κάματος. ου. labor, defatigatio, morbus.

Καματώδης. ες. ὁ. ἡ. laboriosus, νοσώδης.

Καματῶν. laborans.

Καμβαίνω & κάμβω. cesso.

Κάμειρος. ου. ὁ. Camirus urbs Lesbi.

Καμηλασία. camelorum productio huiusmodi munus institutum erat impedimentis exercitus agendis & comportandis in expeditionibus publicis.

Καμηλήλατης. camelorum agitator & ductor.

Καμηλαύκιον. ου. τὸ. camelaucium, galerus. Cæl. libro 4. cap. 18.

Καμηλίται. camelarij, qui insidebant camelis in acie, ut est apud Herodianum 4.

Καμηλοπάρδαλις. ἡ. camelopardalis, fera apud Aelium & Oppianum de Venatione.

Κάμηλος. ου. ὁ. ἡ. camelus, iumentum. Item funis nauticus, & crassus, cui anchoram alligabant. A similitudine cameli animãtis tortuosi. Cæl. lib. 4. cap. 18. & Theophylact. in Matth. De animali camelo uide Aristot. & Aelianum.

Καμηλωτή. ἡ. pellis cameli.

Κάμιλος. ου. ὁ. pro κάμηλος cum pro fune nautico accipitur. Suidas.

Καμινευθείς. εύντος. ὁ. ἡ. igne excoctum in fornace, apud Strabo. 13.

Καμινευτής. circa fornacem laborans.

Κάμινος

Κάμινος. ὁ. ὁ. uel ἡ. fornax, caminus, pars quædam nauis, bos ualidus.

Καμινώ. ὁς. ἡ. unde apud Hom. Odyss. ρ. dandi cafus καμινοῖ anus foco asidens ob nigrorem, quasi fuligine oppleta: uel secundũ Aristarchũ quæ ad focũ frigit torretq; horreũ, quo facilius in pila frangatur, uel uiribus neruisq; defecta, à κάμνω καὶ ἶνες. Eust. Odyss.

Κάμματα. τὰ. &

Καμματίδες. αἱ. folia lauri in quibus placentas inuoluebant, & bellaria, Cæl. lib. 27. cap. 25.

Καμμέρθ. caligo.

Καμμονία. ας. ἡ. uictoria quæ ad solam partem uadit. Plutarch. dicit esse apud Aeoles νίκην τὴν ἀξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.

Κάμμορθ. pro κακόμορος. ὁ. ὁ. infortunatus, pœna affectus, cruciatus.

Καμμύω. pro καταμύω. claudo oculos.

Κάμνω & κάμω. ἀόρ. β. ἔκαμον. π. κέκμηκα. ἀπὸ τοῦ κμῶ. κμήσω. fabrico, laboro, ægroto, patior, iraſcor, defatigatus sum, morior. κάμνω γὼ τοῦ δὲ, Malè mecum agitur hanc ob rem.

Καμοίρωσις. quasi testudinatio, caluæ ictus est, in quo osis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calua separata. Lege καμάρωσις.

Καμόντες. mortui, defuncti uita. Hom. Odyss. λ. βροτῶν εἴδωλα καμόντων dixit mortuorũ spectra, in hac significatione reperitur etiam Epigram. lib. 3.

Κάμπτθ. flexuosus.

Καμπεσίγυνθ. Erinnys, quia peccantiũ genua flectat & deprimat.

Καμπεσόγυον. τὸ. ingeniculans, genua flectens.

Καμπή. ῆς. ἡ. flexura, curuamen, poples, id est flexura post genu, Item meta, quod circum eam cursum frangebant flectebantq; cursores. oxyton. à Gaza. in Aristotele uertitur suffrago, poples, nodus.

Κάμπη. ης. ἡ. bruchus. Cyrill. Est autem insectum uillosum, quod hirsutam Columella appellat, Plin. erucã. Græcis à flexura nomen habet, quia in arcum arrependo curuatur. paroyt. Gaza ex Aristotele uertit erucam. meminit & Aelianus campæ uermiculi.

Καμπηλότης. ητος. ἡ. inflexio, curuitas.

Κάμπθ. ὁ. ὁ. obliquus.

Καμπῆρ. ῆρος. ὁ. flexus, item meta circa quam uertuntur.

Καμπτός. ὁ. ὁ. flexibilis, τῶν σωμάτων καμπτὰ καὶ εὐθυωτὰ οἷον κάλαμος καὶ λύγος. τὰ δ' ἄκαμπτα τῶν σωμάτων, οἷον κέραμος καὶ λίθος. Corpora alia flexibilia, directiliaq; sunt, ut arundo & uimen. alia rigida ut fictile & silex, & τὸ καμπτὸν ἐστὶ τὸ εἰς εὐθύτητα ἢ περιφέρειαν μεθιστάδε. Aristot. hoc est, flecti nihil aliud est quàm uel in rectitudine uel in orbe consistere. & καμπτὰ dicuntur eidem ὅσων σωμάτων δύναται τὸ μῆκος ἀξ εὐθύτητος εἰς περιφέρειαν μεταβάλλειν. Illa sunt flexibilia quorum longitudo in complexum è rectitudine mutari potest.

Κάμπτω. μ. ἄμψω. τ. αφα. flecto. Accus.

Καμπύλη. ης. ἡ. baculus retortus, quo uenatores utuntur.

Καμπυλιάζειν. τὸ. κάμπτειν, στρέφειν, flectere.

Καμπυλόγραμμον. ὁ. τὸ. quod curuis lineis informatur.

Κάμπυλον. τὸ. sagitta, curuum.

Καμπυλόῤῥιν. ινος. ὁ. aduncum habens nasum.

Καμπύλος. ὁ. ὁ. flexibilis, retortus.

Κάμψα theca, γλωσσοκομεῖον.

Καμψάκης. ὁ. ὁ. uas olearium.

Καμψικίζω. barbarizo.

Καμψιδάκτυλος χείρ, apud Pindar. manus uolubilis, & percurrens citharæ chordas, à κάμπτω & & δάκτυλος composita dictione.

Κάμψις. ιος. ἡ. curuatura.

Καμψός. incuruus.

Κάμωνος. ὁ, scammonij apud Nican. ellipse τοῦ. σ.

Κἄν. quamuis, & construitur cum optatiuo. Neque necesse est sermonem de præterito esse, sicut in αἄν, sed etiam si, tanquam de præsenti sit. Ab aliquibus αὖτ scribitur μετὰ σφοδρὸν τόνον, & tunc significat, atq; adeò, uel etiam, construiturq; cũ optatiuo & indicatiuo, apud Aristoph. κἂν δὲῶμε ἀποθανεῖν. Cum uerò significat καὶ ἐὰν, quòd si, uel sin, uel etsi, subiũctiuũ poscit. Significat etiam saltem. Interdum potentialis particula est. Et quando sæpe geminatur in oratione, pro siue ponitur. Bud. Com.

Κἂν εἰ. indicatiuo iungitur, aliquando optatiuo.

Κἂν εἰ μή. etsi, tametsi, si non.

Κἂν εἰ ἔλοιτο ἕτερον. & si quid simile.

Κἂν, pro καὶ γὰρ.

Κανῶ. calathi.

Κάναβοι. οἱ. fontes riuo multiplici sparsi.

Κάναβος. ὁ. exile lignũ in quo pileus aut galerus è centonib. stirpis ue cõtexitur. Pollucẽ cõsule.

Κάνασρα. currus uiminibus connexus.

Κανάξας. perturbans.

Κανάστρα. promoutorium Pallenæ.

Κανασραῖα. τὰ. uasa quædam concaua,

Κάνασρον. canistrum, testa, cochlear.

Καναχέω. μ. ήσω. π. ηκα. resono ἀπὸ τοῦ κανόν ἀχεῖν. Neutrum absol.

Κανάχη. ῆς. ἡ. crepitus, strepitus, clamor.

Κανάχησις. & Κανάχησιν. aduerbium, cum strepitu, resonanter, crepitanter.

Κανάχητοποδος. ἡ. pedibus sonans, aper silue-

ſtris, Gaza interprete.

Καναχίζω. μ. ίσω. π. ικα. reſono, ſtrepo, clamo, ploro.

Καγγὲν. ſaltem.

Καυσλάλας. Mercurius, aut Hercules.

Καυδαυλος. edulium Lydis peculiare, à Candaule rege nomen habens, quod concinnabant ex pane friato, carne elixa, caſeo Phrygio, anetho, & pingui elixarum carnium iure, ex Athenæo citat Euſt. Iliad. σ. extat apud Athenæ. lib. 12.

Καυσλάων. ὁ. Mars, à καίειν καὶ σλάειν, quæ uoces idem ſignificant, nimirum urere. Euſt. Iliad. δ. extat apud Lycophr.

Καυσφόρος. atrata ueſte utens.

Καυσλύλη. &

Καυσλυλάνη. arca reponendis pretioſis ueſtibus.

Καύσλος. ὁ. edulium ex lacte & melle confectum. Cæl. lib. 14. cap. 56. Vel καύθαυλος (ut alij ſcribunt) cibus ex elixa carne, & pane caſeoq; &c. Vide ſupra καύσλαυλος. Cæl. libro undecimo, cap. 14.

Καύσλυς. υος. ὁ candys, indumentum Perſicum. Cæl. lib. 14. cap. 56.

Καύσλωλος. ὁ. uerſutus, latro.

Καύτον. τὸ. caniſtrũ, lanx. Legitur apud Dionyſ. καυέσι, caniſtris, in quinta declinatione.

Καυέω. occido, deſtruo.

Καύης. ηος. ὁ. ſtorea, calathus.

Καυηφόρος. ὁ ἡ. gerens, caniſtrum, id quod facere puellæ nubiles conſueuerant, hoc ipſo Dianæ fidem facientes ſe uirginitatis pertæſas, cupientes exauthorari.

Καυθαρίζειν. tremere, apud Atticos. Ammonius.

Καυθαρίς. ίδος. ἡ. cãtharis uermis uiridis, in ſummitate ramorum fraxini & oliuę naſcens: cuius ſuccus in uenas ingreſſus aut uentrem interimit. Vnde apud Ciceronem Epiſt. famil. lib. 9. accipitur pro uenenata potione: Caius, inquit, cantharidas ſumpſiſſe uidetur. Bud. in Annot. poſt. Aliqui ſcarabeũ pilulariũ uertunt. in quo ſenſu malim κάνθαρος Græcè legere, utrunq; inuenitur apud Ariſtotelem, ubi Gaza pilularium uertit. Cantharidum mentionem habes in Alexipharmacis Nicandri. καυθαρὶς etiam ſcarabæus paruus, frumenta erodens, ut Plin.

Καυθαρόλεθρος. ὁ. locus eſt Thraciæ ſcarabęorum generi exitioſus.

Κάνθαρος. ὁ. uinariũ poculũ Libero patri ſacratum. Dicitur quoq; de ſcarabęo. Cæl. li. 5. cap. 5. & lib. 14. cap. 60. Gaza in Ariſtot. aliàs ſcarabæũ reddit, aliàs Græcã uocem relinquit. Eſt & piſcis apud eundem, qui Latinè etiam cantharus à Gaza redditur. Aelianus item canthari marini mentionẽ facit. Itẽ nauigij genus ꝓpd' Menand. & ornamentũ quoddam muliebre Athenæo.

Καυθήλια. τὰ. munimenta quæ equorum oculis circumponuntur. aliqui clitellas interpretantur. Apud Strabonem καυθήλιον ciſtam ſignificare uidetur.

Καυθήλιος. ὁ. ὁ. curuus, hebes, tardus, aſinus præ grandis. Cæl. lib. 4. cap. 26.

Καυθία. ſporta.

Κάνθις. aſinus, aſina.

Καυθός. ὁ. ferrum quo rotæ circumferentia muniitur quod & ἐπίσωτρον. Item circulus, hoc eſt angulus oculi, qui duplex eſt, quorũ alter qui nares ſpectat, ῥαυτὴρ, qd' lachrymis irrigetur: alter παρώπιον, quod uerſus aures porrigatur, dictus eſt. Nicand. interp. Item καυθός in funibulum, & ſartago in qua milium frigitur, apud Siculos. canthus, Galen. Cæl. lib. 2. cap. 3. Item pruriginoſam quandam palbebrarum ſcabiem Gal. appellat κάνθυς κυνσμώδης. oxytonũ Cyrillo. Gaza in Ariſtotele uertit, angulum oculi.

Καυθος. ὁ. ὁ. Canthus, uiri nomen. Cyrillus.

Κάνθων. ωνος. ὁ. aſinus. Ariſtoph. diminutiue dixit pro ſcarabæo. Lycoph. pro aſino.

Κάννα. ης. ἡ. canna, ſtorea.

Κάνναβος. ὁ. ὁ. cannabus lini genus, & lignum ad quod imaginum figuli ceram concinnant, formantq;. unde graciles & macilenti, κάνναβοι uocantur.

Κάνναθρον. τὸ. crates ſtoreæ inſtar intexta quæ onus ferre poteſt currui imponi ſolita, quę & πέριθα, Euſt. Iliad. ω. ex Xenoph. citat.

Καννονίας. erectus & uentre contracto.

Κανονίζω. μ. ίσω. σ. ικα. regulo, ad regulam examino. Accuſ.

Κανονία. τὰ. ligna quibus in cataphractis nauibus tabulæ incumbunt, quæ & σταθμίδες dicuntur Polluce teſte.

Κανονικός. ὁ. ὁ. regularis. Et κανονικοὶ uocantur à Pythagoreis harmonici, qui primas in iudicando parteis, longeq; ratas maximè rationi aſcribunt. Cæl. lib. 3. cap. 11.

Κανόνιον. libellus.

Κανὸν. ὁ. ὁ. καυέων.

Κάνωβος. ὁ. nomen ſideris, lucidũ ſidus in ſummo Argus nauis gubernaculo, apud Proclum & Aegypti ciuitas ad Nili oſtiũ, à Canopo Menelai nauclero ibi extincto nomen habens in eius memoriam condita, κανώβου gubernatoris meminit & Nicander.

Κανὼν. ὀνος. ὁ. regula, canon, lorũ ſcuti, in quod brachium committitur, corrector, uirgula ſupra lancem æquilibrium iudicans.

Κανωνίς. pingendi inſtrumentum.

Καπαλαί. caupones, præſepia.

Καπαλίζω. combino, subiugum ago iumenta, ζευγηλατέω.

Καπάνη. ἡς. ἡ. currus, & uirga quædam in curru. Cæl. libro 5. cap. 41. galerus è pilis confectus, τριχίνη κυνῆ.

Καπάνιον. τὸ plaga uenatoria, ἀρπεδόνη.

Καπεδόν ποτε. post ubi, hic ubi.

Κάπετη. ἡ. fossa, torcular, ληνὸς ἢ τάφρος ἐπὶ ἀσφαλείᾳ πέριξ ὀρωρυγμένη τῆ ἀμπέλῳ. Eustat. Iliad. σ.

Κάπη. ος. ἡ. fossa, conditorium, sepulchrum.

Κάπη. ης. ἡ. præsepium.

Κάπηλα. ἡ. forum carnarium, apud Tarentinos.

Καπηλεῖον. ου. τὸ. caupona, id est taberna.

Καπηλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. cauponam exerceo, ad quæstum abutor re quapiã, cauponor. Neutrum absol.

Καπήλη ἡ. locus ubi gubernator cõsidet, clauus cui obligantur funes, & repositorium in puppi in quod nautæ reponenda conijciunt.

Καπηλία. mercatio.

Καπηλική. ῆς. ἡ. mercatura quæ uilius emit quædam ut deinde carius uendat.

Καπηλικός. ὴ. ὸ. cauponarius, deceptorius, fraudulentus.

Καπηλικῶς. fraudulenter, dolosè, per imposturã.

Καπηλίς. ίδος. ἡ. caupona, id est mulier.

Καπηλοπώλης. ου. ὁ. tabernarius, qui cauponam subinde ingreditur.

Κάπηλος. sincerum, ac dolo fraudeq; uitiatũ. à cauponibus omnia quæstu metientibus, & uitiata pro synceris uendentibus. Vnde Aeschylus κάπηλα τεχνήματα cauponias & ludicras artes uocauit.

Κάπηλος. ὴ. ὸ caupo, institor, tabernarius. παρὰ τὸ καπηλεύειν τὴν τιμήν, id est à corrũpendo uino. Κάπηλος (inquit Bud. Com.) dicitur ὁ ἀπὸ τῆ αὐθεντίας ἀγοράζων καὶ πωλῶν εἰς τὴν χώρα.

Καπήρεια, placenta species, quæ etiã καπύρεια.

Κάπης. κτος. ἡ. κάπη.

Καπίθη. ης. ἡ. genus mensuræ duo semodia Attica capiens.

Καπίστριον. capistrum.

Καπιτολινός. ὴ. ὸ. Capitolinus.

Κάπνη. ης. ἡ. caminus, infunibulum.

Καπνία. ας. ἡ. fuligo.

Καπνίας. ου. ὁ. fumosus.

Καπνίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. fumigo.

Καπνίζω. conuiuij gratia ignem succendo, & camino utor luculento. Cæl. lib. 14. cap. 21. τὸ ὦῶν ἐν ωχία πῦρ ἀνάπτω. Eust. Iliad. 9.

Καπνιον. fumulus.

Καπνισύς. ὴ. ὸ. infumatus, fumigatus: ut τὰ κρέα καπνισά, Athenæo.

Καπνοδόχη. ης. ἡ. caminus, infunibulum. Christo dulus probat magis κ in ultima syllaba, ut καπνοδόκη scribatur. Lucianus Icaromenippo. ὠνειδιστά σοι ὦῶν καπνοδόκης.

Κάπνομαι. suffumigor.

Καπνομαντία. ἡ. magia quæ ex fumo futura præuidet.

Καπνός. ὴ. ὸ. herba fumaria, fumus. παρὰ τὸ καίω, καὶ τὸ πνοή. Nam καπνὸς propriè fit à lignis, ἀτμὸς ab aqua, ἀθάλη à lapidibus, λιγνὺς ab oleo uel cera, λινίσκα à carnibus. Καπνὸς pro uano pollicitatore, qui multa pollicetur, nihil præstat, uide in Chiliad. Erasmi.

Καπνοσφραντής. ὴ ὸ sordidus ac parcus, quasi fumi olfactor. Eust. Iliad. 9.

Καπνώδης. εος. ὴ. ὸ. fumosus, fumidus.

Κάπος spiritus, anhelitus. Item cortex palmæ in quo fructus latet, & primum germen.

Κάππα, nomen literæ apud Græcos, prouerbia, Cappa duplex: &, Tria cappa pessima, uide in Chiliad. Erasmi.

Καππεδίον. per campum κατὰ τὸ πεδίον.

Κάπραινα γύνη. pruriginosa mulier. Eustat. à καπρᾶν.

Καπράω. μ. ώσω. π. ωκα. concito ad luxuriam, apto siue excito ad coitum. Et propriè dicitur de porca aprum appetente, sicut ταυρᾶν de boue appetente taurum.

Κάπρεια. sunt in mentula cameli prominentes carnes.

Καπρία subantium scropharum uirus, apria, quę scrophis exciditur cum castrãtur. uirus suũm, quale equorum hippomanes. Vtroque modo Gaza uertit apud Aristot.

Καπρίζω. de suibus cõcitatis in Venerem, subare. Gaza in Aristotele transfert, subare.

Κάπριος. ου. ὁ. rostratus aper.

Καπρίσκος. piscis quidam.

Κάπρος. aper, membrum genitale uiri. Item piscis species Acheloo fluuio peculiaris, apud Aristotelem. De apro syluestri, uide apud eundẽ, & Oppianum lib. 3. de Venatione. Est & morbus quidam apum.

Καπρῶν. subare, lasciuire, hircissare.

Καπρῶσα γύνη. fœmina in libidinem concitata.

Κάπτω. μ. ψω. π. αφα. auidè uoro, comedo, suscipio, καταπίπτω. Neutrum accus.

Καπύη. ης. ἡ. Capua.

Καπυρίδια. τὰ. panes quidã in furnis cocti apud Athenæum, quos & πρόκτα dici innuit.

Καπυρός. ὴ. ὸ. feruens, æstuans, exustus, ἐκπνέων, rigidus Gazæ. Eust. Iliad. α. conflatam esse dictionem ait à καίειν & πυρῶν.

Κάπυς. υος. ὁ. Capys uir Troianus.

Καπφωθείς. ὁ. uastatus.

Κάρ. ρος. Car, hoc est aliquis è Caria, & seruus, quòd hæc gens, proposita mercede, non dubitarit quiduis pati. Item locusta magna.

56. Κάρα. ας. ἡ. Atticè, uel κάρη Ionicè, &

Κάρα. ατος. τὸ. caput. Apocope aũt est, pro κάρανον

Καράβιον. ι. τὸ. nauicula, ponto, ἐπακτίς.

Κάραβος. ι. ὁ carabus piscis, Gaza uertit locustam: è genere crustaceorũ est, ut cancri. eius meminit Aelianus quoq;. Est item infectum quoddam Aristoteli, quod Gaza aliàs fullonem, aliàs scarabeum taurum interpretatur.

Καραβώδη. τὰ. quæ sunt locustacei generis, locu-

Καραδοκέω. μ. ήσω. π. ηκα. expecto, obser- (sta.

uo scopum negotij, specto caput alicuius rei. à κάρα. Accus.

Καρατομέω. μ. ήσω. π. ηκα. caput amputo. Accus.

Καράτομος. ι. ὁ. capite truncatus.

Καρβατίνη. ης. ἡ. calcei genus rustici. Vnde apud Catullum crepidæ carbatinæ.

Καρβάζω. &

Καρβαΐζω. uel καρβανίζω, & καρίζω. καρικῶς loquor & barbarè. Eras. Chil.

Καρβᾶνες. οἱ. Βάρβαροι οἱ ἔχοντες καρὸς βοὴν, Lycophr. κάρβανον ὄχλον dixit, Barbaram turbã.

Κάρδακες. οἱ. qui rapto uiuunt, & mercede conducti barbari milites, Paus. Item impij, Dionysius, Cæl. lib. 10. cap. 1.

Καρδαλύμη. ἡ. urbis nomen apud Hom. & genus quoddam mazæ. Eust. Odyss.

Κάρδαμίζω. nasturtior, sapio, acri sum ingenio, Aristoph. Eras. Chiliad.

Καρδαμίς. ίδος. ἡ. species nasturtij.

Καρδαμογλύφος. uide Eras. Prou. Cumini sector.

Καρδάμου. ι. τὸ. nasturtiũ, quasi καρήδαμον. nam calore & acrimonia sua caput tentat. Κάρδαμα βλέπειν, acutum cernere.

Καρδαμύσσειν. conniuere.

Κάρδαξ. uide κόρδαξ apud Ammonium.

Καρδία. ας. ἡ. cor, ostiũ stomachi, siue stomachus ipse. καρδία δενδρου, interior arboris pars seu meditulliũ dicitur, est & καρδία Thraciæ ciuitas, ex facie loci nomine sumpto, ut inquit Plinius cui cognominis est sinus Thracij, ab alijs καρδιανὸς dictus, & priscis pariter ac recentioribus καρδία quoq; appellatus, qui & apud Comicum ioco nomẽ dedit aduersus Cleonem, καὶ ὅτω μὴν καρδία μεμέρισται. Eust. Bœot.

Καρδιαλγία. ἡ. idem quod καρδιωγμός.

Καρδιακός. morbus in ore uentris est.

Καρδιαλγία. ἡ. mentis tristitia, dolor cordis, & oris uentriculi quem καρδίαν ueteres dicebãt.

Καρδιαβολεῖσθαι. tristari.

Καρδιογνώστης. ι. ὁ. cognitor cordis.

Καρδιόλκω. cor reuello.

Καρδιοφύλαξ. ακος. ὁ. thorax æreus, corditius, Polybeo Lascare interprete.

Καρδιωγμός. ῶ. ὁ. dolor stomachi, erosio stomachi, fames, oris uentriculi morsicatio.

Καρδιώσσω. nauseare, stomacho morderi, famescere. καρδία enim stomachũ quoq; significat.

Καρδοπεῖον. τὸ. machina rotunda circa ceruicem, quæ seruis in pistrino laborantibus addebatur, ne manum ori liceret admouere ad deuorandam farinam. hæc & φαυσικάπη dicebatur. Erasmus in Prouerbio, Bos apud aceruum.

Κάρδοπος. ῶ. ὁ. arca panaria, uas magnum, in quo panis pinsitur, quod etiam μάκτρα dicitur. Et mortarium. Nicand.

Καρηβαρῆν. uertiginẽ capitis pati ob magnos clamores aut strepitus.

Καρηβαρέω. ex ebrietate capite grauor, laboro uertigine. Eras. Chil. (ebrietas.

Καρηβαρία. ας. ἡ. grauitas capitis ex repletione,

Καρηβαρικάω. μ. ήσω. τ. ηκα. καρηβαρέω.

Καρηκομάω. μ. ήσω. π. ηκα. capite crinito sum. Homer. Græcos hoc nomine uocat, quasi τὰς κεφαλὰς κομῶντας αὐθρόας χάειν, ἢ τριφοβεῖν.

Κρανίον, uel κάρανον. ι. τὸ. caput, uertex, summi-

Καρυφαρίτης. uappa, hoc est uinũ ab- (tas.

iectum, ac nihil redolens.

Καρθμός. motus, pes.

Καριατίδες. αἱ. genᵒ saltatiõis in honorẽ Dianæ.

Καρίδιον. ι. τὸ. squilla parua, hoc est cancellus, diminutiuum à καρίς, apud Aristot.

Καριδῶ. turbino, rotũdo, σφαιρῶ, tametsi apud Eust. Iliad. φ. in manu scripto ἀφαιρῶ legatur.

Καρίζω. uel καρικάζω. Caricè loquor. Erasmus in Chil. uide καρβάζω.

Καρικόν. uile, exiguum. Item edulium quoddam apud Hipp. cuius compositionem edocet lib. de hulceribus. (Bœot.

Καρικόν. τὸ. ansa clypei, τὸ ὄχανον τῆς ἀσπίδος. Eust.

Καρίναι. αἱ. præficæ, quæ funus prosequebantur.

Καρύνη. ης. ἡ. nux, arbor.

Καρῖνος. ὁ. Carinus piscis fluuiatilis, cuius mẽtionem facit Aristoteles lib. 4. Historiæ animal. capite ultimo. Vide λύπρινος.

Καρίς. ίδος. ἡ. cãcri marini genᵒ, squilla, uel squillus, ut Gaza uertit in Aristot. meminit etiã Aelianus.

Καρισί. aduerb. Caricè, Carica lingua.

Κάριτης. eques, pirata, Car.

Κάρηαρ. καρήατος. τὸ. caput, ex quo fortasse per syncopen τοῦ κάρηα apud Nonnum in Dionysiacis, εὖ εἰδὼς πόνου ἄλμον ὑπὸ σὺν κόρυν κάρηα.

Κάρκαιρε. commouebatur.

Καρκαίρω. sono, strepo.

Κάρκαρον. τὸ. furfur, Simonidi. Item mandra.

Καρκίνιον

Καρκίνιον. τὸ. cācellus, apud Aristot. de animalib.
Καρκῖνοι. οἱ. ossa iugalia, apud Pollucem, quæ & ζυγώματα.
Καρκῖνος. ὁ. ὁ. cancer animal, cuius meminerunt Aristot. & Aelianus: & morbus, uide καρκίνωμα. & forceps fabri. Vide Carcini strobili in Chiliad. Erasmi.
Καρκίνωμα ατος. τὸ. tumor aspectu teterrimus in corpore humano cum dolore uehemētissimo, cancer morbus. Carcinoma dixit Suet. in Aug. & Corn. Celsus distinguit cancrum à carcino mate, nam illū oriri & serpere dicit ab his quæ extrinsecus incidunt, hoc uero corrupta interius aliqua parte innasci.
Κάρμηλος. ὁ. ὁ. Carmelus mons, Heliæ prophetæ conuersatione insignis.
Κάρνεα. τὰ. festa Apollinis instituta propter interfectū Carnū quēdam uatem. Cæl. lib. 5. cap. 27.
Καρνεῖος ὁ. ὁ Apollinis epitheton.
Καρνόπαις. παιδος. ὁ. adultus puer.
Κάρνος. pediculus, pecus, ouis.
Καρόομαι. μ. ώσομαι. τ. ωμαι. ebrior, aggrauor, capite sum attonitus, emo.
Καρβόθεν. à præstātiore siue potiore. καρβός enim τὸ κρεῖττον, ἰσχυρόν.
Κάρη. grauis sors, sopor, crapula, capitis grauedo, à κάρη caput.
Καρόω. μ. ώσω. π. ωκα. perturbo. Accus,
Καρπαῖα. ludi genus.
Καρπάλιμος. ὁ. ὁ. uelox.
Καρπαλίμως. subitò.
Καρπάλιον. καρπωμα.
Καρπαδλῶαι. dispergi.
Καρπδύω. μ. δύσω. π. δυκα. colligo, possideo. Accus. Halicar lib. 6. πολλὰς πράξεις καρπδύσειν γνόν.
Καρπήσιον. τὸ. Gal. exiguus & exilis frutex, ramulis cinnamomi nō absimilis quod falsò Cubebas interpretantur Auicennæ sequaces.
Καρπίζεδαι. τὸ καρπδῶδαι, ἢ εἰς καρπὸς ἀφορέπιεδαι, προδιδδύσεδαι. Bud. Com. Vnde καρπιζόμενα appellat Theophrastus ea femina, quæ terram exhauriunt & extenuant, quæ etiam defrugare terram à Latinis dicuntur.
Καρπίζω. irrigo, fœcundū reddo, fructus colligo, fruor.
Κάρπιμος. ὁ. ὁ. fructifer.
Καρπνὰ. τὰ. arbores fructiferæ.
Καρπογονία. ας. ἡ. fertilitas, fructificatio.
Καρπόγονος. ὁ. ὁ. fœcundus.
Καρπογονῶ. &
Καρποδοκῶ. fructū fero & profero. Bud. Com.
Καρποδλέσμιον. pedis articulus.
Καρποί. οἱ. brachialia. (Bud. Cō.
Καρπολογῶ. τὸ. καρπδμαι. fructū lego & decerpo.
Καρπομανής. satietate luxurians.
Καρπόομαι. μ. ώσομαι. τ. ωμαι. capio fructum, fructu abundo, assequor, utor, fruor, ut ἐδδμήνου πάμνας καρπώσεδαι, Demost. Est etiā exhaurio, & consumo fructū alicuius prædij & reditum. Demosth. ἢ καρπωμένη τὰς τ χρωμένας οἰκίας, de matre Aesch. & Lucian. τὰ τῶν τῶν ἄλλων πονόμενα καρπδῦ, ab alijs summo labore parata uorat ac intercipit. Item fructum elicio, fructuosum facio, ut καρπδῦδαι ἐνιαυτόν, fructū in annū elicere, Theophr. Vnde & καρπδμαι τὴν σχολὴν, fruor otio, Synes. Bud. Cō.
Καρπός. ὁ. ὁ. fructus. Vnde καρπὸ δίκη, actio aduersus eum, qui fructibus noxā intulisset Item iunctura manuū. quidam manum & cauū manus interpretantur. significat nōnunquam semen Nam hac uoce etiā in herbis utūtur Græci, & ἢ ἀρετὴ καρπὸν dicūt fructū, qui ex uirtute percipitur.
Καρποτόκος. ὁ. ὁ. frugifer, seu fructum pariens.
Καρποφάγα. τὰ. quæ frugibus uescuntur.
Καρποφορέω. μ. ήσω. π. ηκα. fructifero, fruor, lucrum facio.
Καρποφόρος. ὁ. ὁ. ἡ. fructifer, fertilis, ferax, frugifer.
Καρπόω καρπώμαι.
Κάρπωμα ατος. τὸ. oblatio, sacrificium, lucrum, genus, semen, munus.
Κάρτωσις. ιος. ἡ. idem.
Κάρρα. urbs Arabiæ.
Κάρρονδ. οἱ. meliores, fortes, præstantiores.
Καρρῆδν. pro ἢ ῥόον. alibi καρρόον.
Καρσία. ας. ἡ. obliquitas.
Καρσίως. obliquè, dolosè.
Κάρτα. plusquam satis, plusquam ualde, pro λίαν. Sophocles, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον βροτοῖς. ἢ κάρτα, maximè, modus est affirmādi.
Καρταίνω. ualeo. uinco.
Κάρταλλος. ὁ. ὁ. cartallus, canistrum.
Καρτερέω. μ. ήσω. tolero, sum temperatus.
Καρτερία ας. ἡ. tolerantia, constantia, tēperantia.
Καρτερικός. ὁ. ὁ. tolerans.
Καρτερός. ὁ. ὁ. potens, præualidus, pro κρατερός.
Καρτερόνυχος, uel καρτερόνυξ. ὁ. qui robustos habet ungues.
Κάρτη. genus uestis, bos apd Cretēses & famulus.
Κάρτιστον. τὸ. cōparatiue dixit Orpheus, ἀλλ' ὁ δὴ κάρτιστον ἀρετήτερόν τι ἡρακλῆος αὔκλεος ὀίομαι, Nihil esse Hercule uiribus præstātius persuasū habeo.
Καρτίστος. ὁ. ὁ. pro κράτιστος.
Καρτομιστής. ὁ. ὁ. derisor, χλευαστής.
Κάρτος, pro κράτος. εος. τὸ. ἰσχύς.
Καρτός. tonsus.
Καρτύω, pro κρατύω. μ. υῶ. fortifico, ἀσφαλίζω. Actiuum accus.

Καρύα.ας.ἡ. nux arbor, castanea.
Καρυβαρδῆς. capitis dolore grauati.
Καρυβαρῶν. grauatus capite.
Καρυβαῖν. præ sonitu & clamore dolere capite, & uertigine laborare.
Καρυκλόν. fractura quæ in multas, & eas quidam tenues partes fit.
Καρυκλὸν ἀγνύδι. nucis modo frangi aliquid dicitur apud medicos, quod multifariter frangitur, teste Aegineta, quod & ἀλφιτυδλόν.
Καρυκάζω. turbo.
Καρύκαι. αἱ. fici propriè ficci.
Καρυκεία.ας.ἡ. &
Καρύκευμα.ατος.τὸ. cibus cum aromatibus conditus, cõdimentum, iucunda comestio, aromata & condimenta ciborum, iuris condimentum, Cæl. lib. 14. cap. 56.
Καρυκεύω.μ.εύσω.π.εύκα. facio & tracto gulosa, condio. Neutrum absol. Item cõturbo & cõmisceo, συνταράττω. Suidas.
Καρύκη.ης. ius quoddã cõditũ, sicut καρύκευμα. Lucian. καρύκης τὸ γλύφον αὐαπλέως. id est (inquit Cælius) suffertum habens barbitiũ caryca. Dicitur & uenter. Legitur & καρυκέ pro condimento edulium Lydiũ uarie conditũ è sanguine confectũ, malè καρύκλη apud Athenæum.
Καρύκκινος.ν.ὁ. caryccinus color, spadix color, quem castaneaceum uocant hodie.
Καρυκοποιεῖν. transfertur ad orationẽ à cõuiuio, sermonẽ uarijs modis exornare, scita uerborũ uarietate orationẽ excolere. Cæl. lib. 14. cap. 56.
Καρυκοποιοί. dicũtur Delphi, quòd uictimas circuncidentes, coquorũ fungi officio uidebantur. Bud. ibidem,
Καρυοβαφὴς.ἐος.ὁ.ἡ. rubido colore aut spadiceo
Καρύοπος.ν.ὁ. succus nucis. (tinctus.
Κάρυον.ν.τὸ. nux fructus. Κάρυα ποντικά, uel λεπτοκάρυα, nuces sunt auellanæ Latinis nuncupatæ. Κάρυα βασιλικά, uel πέρσικα, nuces sunt quos Latini iuglandes uocãt. Theophr. κάρυον dixit pro persici osiculo.
Καρύστιος. lapidis nomen. uide Bayfium.
Καρυτίζομαι. lætor, εὐφραίνομαι.
Καρυχρὸς.ὁ. rubidus, καρυοβαφὴς.
Καρύων. placenta è nucibus.
Καρφαλέος.ν.ὁ aridus, resonans.
Κάρφη.ης.ἡ. stramen, siue fœnum, siue palea.
Κάρφις. idem.
Καρφίτης.ν.ὁ. paleaceus, stramineus, Epigr.
Καρφολογία.ας.ἡ. festucarum collectio, Recenset Galenus inter signa phreneseos.
Κάρφος, ἐος.τὸ. festuca, stipula, assula, ξυρὸν ξυλήφιον, & apud Nicand. mali punici grana κάρφη dicũtur. Item siccũ arefactum ac fissum lignũ.

Καρφώω. &
Καρφω.μ.ψω.π.φα. sicco. Actiuum accus.
Καρφύη. nidus, dumetus. & κάρφυροι, pulli, pi- (piones.
Καρχαλέος.ν.ὁ. siccus. τρόγυλος, detentus siti, apud Homer. squallidus.
Καρχαρέος. asper. Etym.
Καρχαρίας. canis marinus, & genus piscis.
Καρχαρόδους.οντος.ὁ. dens asper, uel dentes habẽs asperos, rotũdos, acutos, & alteratim ut leones, pantheræ, canes, & quicunq; piscũ carniuori sunt. πρὸς κεχαραγμένας ἔχειν τοὺς ὀδόντας καθὰ αὐαδιπλασιασμόν. Etym. Gaza apud Aristotel. κεκαρχαροδόντα uertit dentib. serratis animalia.
Κάρχαρος.ν.ὁ. asper, acutus.
Καρχηδόνιος.ν.ὁ. Carthaginensis.
Καρχηδὼν.ῶνος.ἡ. Carthago.
Κάρκημα. mulcimentum, θέλγητρον.
Καρκησίοι.οἱ. rudentus qui summo malo alligantur contendunturq;.
Καρκήσιον.ν.τὸ. poculũ æditũ, in medio leniter compressum, fundo tenus ansatũ, de quo uide Macrobiũ in Satur. Est & æditior mali nauticæ pars, ut πέρνα infima, media uero τράχηλος. Eust. ex Athenęo, & Pollux lib. 1. sic usus est Pindarus Nem. ἀνὰ δ' ἱσία τεῖνον πρὸς ζυγὸν κεκρχησίου.
Κάρχος. genus leguminis.
Καρχώδης. asper.
Κάρως. stupor, & quædam priuatio sensus.
Κάρωσις.ι.ἡ. sopor, nimia ebrietas.
Καρωτικός.ν.ὁ. nociuus capiti, obdormitatiuus. Et καρωτικαὶ φλέβες in collo sunt, quòd in illis fiat amplius cõpressus, κάρως. Cæl. li. 2. cap. 45.
Καταλβάζειν. cõuiciari. Aristoph. Equitib. καταλβάζω σὺ φὴ πύλω τραγῳδός, à morib. scortorũ.
Καταλβὰς.άδος.ἡ. scortũ. Eust. II. 9. annotat etiam κασαιβὰς à nonnullis scribi, πρὸς τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν τὰς ἐρασάς.
Κατάλβιον, seu κασαύριον. lupanar.
Κάζας.ν.ὁ. amicus, habitatio.
Κασαύρα. scortum, κασωρίς, πόρνη.
Κασαύριον. lupanar.
Κασαυριτ.ὁ. scortator.
Κασία.ας.ἡ. casia, species aromatis, quam Hebræi etiam catzia appellant. Psal. 44.
Κασιγνήτη.ης.ἡ. soror.
Κάσις.ιος.ὁ. &
Κασίγνητ.ν.ὁ. frater, patruelis, coætaneus.
Κασκαλίζω. ad risum moueo.
Κασκός. paruus digitus.
Κασπία.ἡ. Caspia auis. Aelianus.
Κατσαλβάσω. conuicijs incessam, obiurgabo. Vide καταλβάζειν per simplex σ.
Κατσανδίκιον.τὸ. miluus, ἰκτῖνος.
Κατσιέπια.ἡ καλλονή. Nomen syderis apd Procl.

Καστιτερινός. ὁ. stanneus.
Καστιτερός. ὁ. ὁ. stannum.
Κάστυμα. τὸ. pellis, corium.
Καστωρίς. scortum, libidinosa. inferius per simplex σ scribitur, quod placet.
Καταλία. ας. ἡ. fons apud Delphos. unde Musæ καταλίδες nominatæ.
Κάστανα. castanea nux, à Castano oppido.
Καστανία. Magnesiæ urbs.
Καστορίαι. αἱ. genus canum sic appellatum. ὅπ κάστωρ ἠδεὶς ᾖν ἔργῳ μάλιστα αὐτὰς διεφύλαξεν Xenoph. in. Ven.
Καστορίδες. αἱ. castorides aues apud Aelianum.
Κάστειον. μέλος. Laconicum erat quo utebantur in prælijs, ut fortiter & audenter agerent, mortemq; contemnerent.
Κάστειον. genus coloris & tinctura ex conchylio seu purpura.
Κάστωρ. ορος. ὁ. castor animal, id est fiber ut Gaza uertit ex Aristotel. meminit eius & Aelianus. πᾶσα τὸ γαστήρ. nihil enim ferè præter uentrem id animal est.
Καστωρεῖον. ἔ. τὸ. prostibulum.
Καστωρίς. ίδος. ἡ. meretrix. quod formã fuco conciliet, πᾶσα τὸ κάσαι τὴν ὥραν. superius scribitur per duplex σσ.
Καστωρίτην. dixit Antiphanes, legitur & καστωρίς.
Κατ' ἄμφω. utrinq;, utrobiq;. (πις, ιος.
Κατ' αὔδην. uiritim.
Κατ' ἀρχῆς. initio.
Κατ' αὐτὸ. eodem tempore.
Κατ' ἐκεῖνο καιρῶ. eo tempore.
Κατ' ἐξοχήν. per excellentiam.
Κατ' ἐμὲ, ἡ τὸν ἐμόν. quantũ in me est, pro uirili.
Κατ' ἰδίαν. seorsum, secretò, priuatim, semotis arbitris.
Κατ' οἶκον. domesticatim, per singulas domus.
Κατ' ὀλίγον. paulatim, sensim, penè, minutatim.
Κατ' ὀλίγους. seorsim, alij ab alijs.
Κατ' ὄρεσιν. in montibus.
Κατ' ὀρᾶν. postremò, à tergo.
Κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν. dicere in conspectu, & in faciem.
Κατὰ. præpositio genitiuo iuncta significat In, aduersus, contra. καὶ κόρρης πατάξῃ, καὶ κεφαλῆς ἔχων, καὶ ἀεχίνου λόγου. Item super, καὶ γῆς κάθημαι. In laudem utitur Aeschines. πολὺς δὲ ἐπαινος καὶ καὶ μητρᾶς πόλεως. Apud Dialecticos ualet De, τὸ ζῶον λέγεται καὶ ἀνθρώπου. Item per, & est iuramenti nota. οἱ δὲ καὶ κυνῶν, καὶ χιονῶν, καὶ πλαταάνων ἐπόμνυσιν, Lucian. Nonnunquam ἀπὸ, id est ab, apud poëtas. Homerus, κατ' ὀλυμπίοιο κορυφῶν. Accusatiuo iuncta significat secundũ, κατὰ μαθάσιον ὀλαγγέλιον. Aliquando tempus, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο. nostris temporibus fuit. κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν. Item per, κατὰ νῆας ἀχαιῶν. Item ad, circa, in, κατὰ φορᾶν. Et uoluntatem, κατὰ δαίμονα, è uoluntate dei. Apud Atticos hæc præpositio nonnunquam subaudiri solet: ut, ἐμὴν γνώμην, pro κατὰ γνώμην ἐμήν. In compositione habitudinem affert, ut καταβολὴ, καταδρομή. Interdum maiorem significantiam, καταπίνω, καθεύδω. Nonnunquam in malam partem accipitur, καταφρονῶ. Cum postponitur mutat accentum, ut πάρεστιν κάτα, sicut & aliæ præpositiones dissyllabæ, præter δίχα, ne accusatiuus à ζεὺς esse uideatur. καθ' αὑτὸ, per se, usurpatum dialecticis. Aristot. in posteriorib. explicat quot modis dicatur. καθ' αὑτὸν uide superius.
Κᾶτα. deinde, pro καὶ εἶτα.
Κατ' αὐτὸ τοῦτο. ob eam causam.
Κατὰ βραχύ. paulatim, sensim.
Κατὰ γένος, & κατὰ διαθήκας. ex propinquitate, & ex testamento uel tabulis petere. Bud. Com.
Κατὰ γνώμην. propria sponte.
Κατάδε. in hunc modum.
Κατὰ θεῖον. subitò, ex insperato, diuinitus.
Κατὰ κάθετον. ad perpendiculum.
Κατὰ καιρόν. opportunè, commodum.
Κατὰ τὸν θεόν. pro deo. Bud. Com.
Κατὰ κεφαλῆς. in capite.
Κατὰ κρατος εἶλκε. funditus excidit.
Κατὰ κώμας. uicatim, pagatim.
Κατὰ λέξιν. ad uerbum.
Κατὰ μέρος. partim.
Κατὰ μικρόν. paulatim, paulisper, leniter, sensim, aliquantulum.
Κατὰ μοῖραν. naturæ sponte concedere, secundum fatum, siue (ut Vergil.) ut decuit ritè.
Κατὰ νῶτα. à tergo.
Κατὰ παντὸς εἰπεῖν. in uniuersum dicere.
Κατὰ πόλιν. oppidatim.
Κατὰ πόδας. pedetentim, per uestigia.
Κατὰ πρόσωπον. in faciem, palàm, in conspectu omnium.
Κατ' ἀρετὴν. uirtuti consentanea.
Κατὰ σπουδάν. celeriter, festinanter.
Κατὰ σύμα. translatè pro in initio.
Κατὰ συμβεβηκός. accidentariè.
Κατὰ σφαγίων. per immolationes.
Κατὰ αὐτά. eodem modo.
Κατὰ ταῦτα. pariter.
Κατὰ τάχος. confestim.
Κατὰ τὴν ἐμήν. mea sententia, meo iudicio.
Κατὰ τὸ ἑξῆς. deinceps.
Κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν. patrũ nostrorũ memoria

Κατὰ τρόπον. commodè, probè.
Κατὰ φυλάς. tributim.
Κατὰ φύσιν. à natura, natura elargita est, dedit, tribuit natura.
Κατὰ χεῖρα. ad manum faciliter.
Κατὰ χειρὸς ὕδωρ. eam manuum lotionem uocabant, quæ ante cœnam fiebat, sicut post cœnam νίψασθαι, & ἀπονίψασθαι. Vide Erasmum in Chiliadibus.
Κατάβα, pro καταβῆθι. Bud. Com.
Καταβαθμός. ὁ. descensus.
Καταβαίνω. descendo. Neutr. absol.
Καταβαλεῖς. q multorũ in se telorũ iactus excepit.
Καταβάλλομαι. fundamẽta iacio, primordia constituo, ut ναυπηγὸς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος, Plat Et translatè Greg. ἡ μεγάλη θεὸ βουλὴ καὶ προγνωσις πόῤῥωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις, Materiã & argumenta rerum præstruit, & quasi fundamenta iacit. Vnde & pro ordiri, & præmoliri, auspicari; ponitur Theophr. de Caus. 1. Bud. Com.
Καταβάλλω. destruo, diruo, deijcio, abijcio, negligo, καθαιρῶ. Vnde καταβεβλημένος, abiectus, despectui habitus, neglectus, humi stratus, afflictus, demissus, hoc est sese deijciens & submittens, & mœstus: ut καταβεβλημένον φρόνημα, spiritus abiecti & demissi. Est etiam καταβάλλω, telis peto & obruo, Xenoph. Item demitto. Plutarch. καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν πεῦμελημένων. Καταβάλλω σπέρμα, iacio semen. Est etiam soluo & pendo, ἐκτίνω, κατατίθημι, ut καταβάλλειν τὰς καταβολὰς, menstruas pensiones uectigalium soluere. Demosthen. Bud. Com.
Καταβαπτίζω. μ. ίσω. π. ικα. & καταβάπτω. demergo. Actiu. accus.
Καταβαρέω. degrauo.
Καταβὰς. άντος. ὁ. descendens.
Κατάβασις. ιος. ἡ. descensus.
Καταβάτης. descensor.
Καταβεβλακυμένως. segniter, dissolutè. Bud.
Καταβεβρωμένος. comestus, absumptus. (Cõ.
Καταβελεῖς. οῖ. saucij.
Καταβιάζομαι. supero. Depon. accus.
Καταβιβάζω. μ. άσω. π. ακα. deduco, deprimo, reuoco, subdiuido. Actiu. accus.
Καταβίωσις. ιος. ἡ. tenuis uictus, repressio uitæ
Καταβλακύω. μ. ύσω. π. ύκα. torpeo, inutilis sum, expono malignè, contemno. Neut. absol.
Καταβλάπτω. lædo. Actiu. accus.
Καταβλέθω. deuoro.
Καταβλέπω. despicio.
Καταβλήματα. τά. aulæa in scena, quibus fabulæ argumentum depictum proponebatur.
Καταβλητέον χρέος. restituendum est debitum.
Καταβλώσκω. oborior, peruenio.
Καταβοή. ῆς. ἡ. &
Καταβόησις. ιος. ἡ. clamor, clamatio, querela.
Καταβολάς. ramus.
Καταβολή. ῆς. ἡ. cõstitutio, successio, solutio. Itẽ fundamentũ & molitio à καταβάλλομαι. Vnde apd Ioan. 17. & Paul. ad Ephes. cap. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου, id est ante iacta fundamenta mundi, ante mundi molitionem. Præterea accessio & impetus febris à καταβάλλω pro pendo. Metaphora sumpta ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntib. certas summas pecuniarũ dependere solenne est, ut sunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων. Bud. Com. Ammonius distinguit καταβολὴ ab εἰσβολή.
Καταβόσκομαι. depasco.
Καταβόστρυχος. ὁ. nurriens capillos, crinibus tectus, crinitus.
Καταβοῶμαι. clamore uincor, & defatigor clamando.
Καταβρακολδ. irrideo.
Καταβραβεύειν. in capiendo brauio aliquem circumuenire, & quasi contrà præmiare, & in tuã iniuriam in alium transferre brauium, intercipere præmium, præmio defraudare.
Καταβραχύ. paulatim, minutatim, haud ita multo
Καταβρέχω. μ. ἕξω. π. εχα. irrigo. Accus. (post.
Καταβρίθω. μ. ίσω. π. ικα. degrauo. Accus.
Καταβροτόω. cruento, inquino.
Καταβροχθίζω. deuoro, deglutio, τὸ καταπίνω καὶ χανδὸν ἐκφορῶ. nam βρόχθος guttur est.
Καταβροχίζω. μ. ίσω. π. ίκα. præcipito. Accus.
Καταβρώσκω. depasco. Neut. accus.
Καταβυθίζω. demergo.
Κατάγαιος, siue καταγήιος. ὁ. subterraneus.
Καταγαύζω. illustro. Actiu. accus.
Καταγγελεύς. έως. ὁ. annunciator.
Καταγγελία. accusatio, conuicium.
Καταγγέλλω. annũcio, ut καταγγέλλειν πόλεμον, indicere bellũ. unde κατάγγελος. Item accuso.
Καταγέλαστος. ὁ. ridiculus, deridiculus.
Καταγελάω. derideo. Actiu genit.
Κατάγελως. ὁ. ridiculus, risus perfusus.
Καταγέμω. sum plenus. Neut.
Καταγέομαι. aboleo, irritum facio.
Καταγυδεής. τῇ γύσει νικηθείς.
Καταγεώτης. pollinctor.
Καταγηράσκω. senesco. Neut. absol.
Καταγιγαρτήσαι. conterere acinos. item coire, Aristoph.
Καταγίνομαι. uersor, ut Cic. Nobiscum uersari iam diu non potes.
Καταγίζω. adoleo. Depon. absol
Καταγινώσκομαι. sum comprehensibilis.

Καταγινώσκω. cognosco, intelligo, percipio, certus sum, Xenoph. Item arguo, damno, condemno. Construitur autem cum genitiuo & accusatiuo, ut καταγινώσκω σε θανάτου, multo te morte. καταγινώσκω σε ῥαθυμίας, contemno te ut socordem: καταγινώσκω σε πόλει, Hoc de te iudico, & æstimo: uel conuersa constructione, καταγινώσκω σε φόνου, sicut Ouid. Parce tuum uatem sceleris damnare Cupido. Κατέγνωσαί σε θάνατος, rei capitalis damnatus es, & ultimo supplicio, Καταγινώσκει ἑαυτοῦ is dicitur, quem facti sui pœnitet, qui factum ipse suum improbat. Bud. Com.

Καταγλωττίζειν. suauiari. Aliquando conuiciari. Aristoph. Acharn. Ψεύδεσι κατεγλώττισέ μου, Mendacia in me deblaterauit. Item, ὥστε νυνὶ ἐπό σε μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾷν, id est loquacitate tua personātem plenamq; tacere, & uerbositate tua attonitam & perturbatam. Græcorius τὸν κατεγλωττισμένον appellat disputationem uerba exornata fundentem, uerbis nō ueritate nitentem, linguæ Atticæ ueneres consectantem. Bud. Com.

Καταγλώττισμα. ατος. τὸ. &

Καταγλωττισμός. ου. ὁ. inlinguatio, obtundens loquacitas, Vnde Synes. ἀπεικῶν καταγλωττισμάτων dixit in Dione. lasciuius suauiū. Aristoph. Nebulis.

Καταγμά. ατος. τὸ. fractio, ruptio membri, os fractū, fractura ossiū, quæ in carne uocatur ῥῆγμα, hoc est ruptio absq; uulneratione uel θλᾶσμα si sit contusio uel collisio. In neruo σπᾶσμα, hoc est conuulsio, &c. Item κάταγμα quanquam significet quamuis ossium fracturam, solet tamen plerunq; à medicis accipi pro fractura cranij. Vide κάταμμα in Ammonio.

Καταγνύω. frango. Actiu. accus.

Κατάγνωσις. damnatio, condemnatio, uituperatio, contemptus.

Καταγοητεύω. μ. εύω. σ. εύκα. præstigijs decipio, & demento.

Κατάγομαι. deorsum ducor, diuersor, hospitor, hospitio suscipior. κατάγεσθαι dicimus nauem cum ex mari in terrā adducimus, hoc est, καταίρει, à quo per metaphorā dicitur de uiatoribus & proficiscentibus cum ad hospitiū & diuersorium se cōferunt. Item de exulibus ad patriam quasi postliminio redeuntibus.

Καταγόμενοι. οἱ. radices.

Καταγορεύω. id quod occultum est detego, secreta indico, καταλαλῶ, κακολαλῶ.

Κατάγραπτος. η. ον. descriptus, depictus, uariegatus. ποικίλος.

Καταγραφή. ῆς. ἡ. descriptio, designatio, lineamentum futuræ picturæ, delineatio, forma, figura. Est etiam centuriatio. Bud. Com.

Κατάγραφος. pictura, colorum fucus.

Καταγράφω. describo, delineo, depingo. Est etiā in decurias distinguo, & conscribo, ut καταγραφέντες στρατιῶται, conscripti & centuriati milites. Bud. Com.

Καταγρεῖ. comprehendit, destruit.

Καταγυιόω. eneruo, imbecillem reddo, quasi dearturo, & pedes succido. Hipp.

Κατάγχω. suffoco, prohibeo.

Κατάγω. μ. ξω. σ. χα. deduco, uoluo, filum nendo deduco. Lucian. Item de mari ad portum nauigo, applico. Item in patriam reduco, unde καταγόμενοι reduces. inde fit, ut significet deducere à capite ad finem, Plutarch. in Numa. Item frango, Plat. Actiu. accus. Bud. Com.

Καταγωγή. ῆς. ἡ. diuersio, applicatio, reditus, ἡ ξενία, κατάπλους, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. Item sedes, σταθμός, mansio, Herodoto. Item sustentaculū, cui innitimur ascensuri. Herodo. μεσόντος δὲ τῆς αὐαβάσεως ἐς τὴν καταγωγὴν κατὰ θῶκοι αὐασήμοι.

Καταγώγιον. ου. τὸ. deductio, habitaculum, hospitium, πανδοχεῖον, σταθμός. gymnasium, ludus.

Καταγωγίς. ίδος. ἡ. indumētū muliebre, fimbria.

Καταγωνίζομαι. in luctu & prælio uinco, expugno, deuinco, νικῶ. Accus.

Κατασλακτυλικός. libidinosus, Aristoph.

Κατασθάπτομαι. consumo, lacero, & καταστιγματίζω, deuoro.

Κατασταρθάνω. dormio. Neut. absol. Inferius κατασφαθάνειν scribitur.

Κατασταρθόντες. οἱ. consopiti.

Κατασταδῆναι. deuorari, discerpi, depasci, Lucian. in Demonactis uita.

Κατασθενής. ές. ὁ. ἡ. inferior, egenus, tenuis.

Κατασθείδω. metuo, terreo.

Κατασθεκνύω. ostendo. Actiu, accus.

Κατασθελιάω. μ. άσω. σ. ασα. timeo. accus.

Κατάσθενδρος. η. ὁ. ἡ. plenus & consitus arborib.

Καταστέομαι. rogo, egeo. Depon. genit.

Κατασθεσμός. ου. ὁ. uinculum.

Καταστέχεσθαι. ferre, pati.

Καταστέχομαι. excepto.

Κατασθέω. colligo, obligo, annecto.

Κατάσθικτον. manifestē.

Κατάσθικτος. η. ὁ. ἡ. manifestus.

Κατασθημαγωγέομαι. &

Καταστημαγωγέω. μ. ήσω. σ. ηκα. blandē, aut populariter loquor, homines demulceo, multitudinis gratiam mereor. Accus. ut τούτου ὁ Περικλῆς καταστημαγωγούμενος, Hos Pericles superans populari gratia, Plutarch. Bud. Com.

Καταδημοβορέω. absumo, quæ sunt Reip. deuoro.

Καταδημομερίσαι. in populum distribuere.

Καταδηῶν. uastari, deprædari.

Καταδηρόομαι. certo.

Καταδιαιρέω. diuido. Actiu. accus.

Καταδικάω. μ. ήσω. ω. ηκα. condemno. Dicitur ὡς arbitro. καταδικάω autem de iudice, & καταγινώσκω.

Καταδικαιτώμενος. ὁ. νικήσας τῷ δικαίῳ, uel (ut inquit Pollux) ἐν τῇ δίκῃ κρατήσας. Bud. Comment.

Καταδικαιτῶν. arbiter.

Καταδιελέσθαι. diuisisse, καταμερίσασθαι.

Καταδιήγησις. εως. ἡ. uocatur à Rhetoribus cum sola narratione materia continetur, quæ in his controuersijs collocatur in quibus tota oratio narratiua est. Autor Consult. Chirius.

Καταδίεσμαι. separo.

Καταδικάζω. μ. άσω. ω. ακα. condemno, damno, καταγινώσκω. Porrò iudex dicitur καταδικάζειν, sed καταδικάζεται ὁ νικήσας τὸ ἔγκλημα, & καταδικασθῶναί τινα ποιήσας. Bud. Com.

Καταδικαζόντων. accusati in foro.

Καταδίκη. ης. ἡ. condemnatio, multa, accusatio, iudicatum Cicero uocat.

Κατάδικος. α. ὁ. ærarius, damnatus iudicio, obnoxius è re iudicata, iudicatus.

Καταδιψάω. sitio.

Καταδιώκω. persequor. Actiu. accus.

Καταδοκέομαι. existimor, & suspicione opprimor. Bud. Com.

Καταδοκέω. μ. ήσω. ω. ηκα. expecto, existimo.

Κατάδομαι. cantoribus comitatus sum.

Καταδοξάζω. opinor, suspicor.

Καταδουλόω. μ. ώσω. ω. ωκα. uel καταδουλῶμαι pass. reduco in seruitutem. Plutarch. καταδουλοῦν τῷ γνώμῳ αὐτῶν, frangebat spiritus eorum, & ad seruilem animi submissionem eos deijciebat. Bud. Com.

Κατάδουπα. τὰ. cataractæ Nili.

Καταδουπέω. cum sonitu cado.

Κατάδουπος. strepitus, locus abruptus & præceps fluctibus.

Καταδραθάνειν. obdormire. Malim

Καταδαρθάνειν, ut supra.

Καταδρεπανηφόρα. falcati currus.

Καταδρομέω. μ. ήσω. π. ηκα. contrà curro. Neutr. (absol.

Καταδρομή. ῆς. ἡ. discursio excursio.

Κατάδρομος. stadium in quo equites decurrere solebant imaginario prælio. Latinè decursoriũ dici potest. Bud. in Annot.

Καταδυφάσσω. μ. ἄξω. ω. αχα. munio. Accus.

Καταδωασδύομαι. tyrannide & potentia cuiuspiam opprimor.

Καταδωασδύομενος. pressus à potentioribus.

Καταδωασδύω. μ. δύσω. π. δυκα. opprimo, βιάζω. Accus.

Καταδύω. immergo, abscondo, subeo.

Καταδύομαι. mergo, occultor. Item confundor, ἐρυθριῶ. Depon. absol. & passiu.

Κατάδυς. absconditus, rectus.

Κατάδυσις. ιος. ἡ. lustrum ferarum.

Καταδυσωπῶ. pudefio, Lucian. flecto, persuadeo, exoro. Sumptum ex moribus eorum, qui pudore impediuntur quo minus negent quod rogantur. Bud. Com.

Καταδύω. μ. ύσω. ω. υκα. ἀόρ. β. κατέδυν. demergo. Accus. Bayf.

Κατάδω, uel καταδέω. occino, cantu obstrepo. Item incanto, carminibus afficio & demulceo, Herodo. Polym. Bud. Com.

Καταδωροδοκεῖσθαι. largitione & muneribus corrumpi & succumbere.

Κατάειμενος. tectus, densus ab ἕω, induo.

Κατάεννυον. tegebant, ab ἕω.

Καταζώγνυμι. castrametor, iacio uallum.

Καταζευγοτροφῶ. in alendis equis consumo.

Κατάζωξις. castrametatio.

Καταζωννύω. circuncingo. Accus.

Κατάζων. ὁ. quadrupes, fera apud Aelianum.

Καταζῶσαι. lora quibus ephippia & alia equis alligantur.

Καταθαμβέομαι. perhorresco.

Καταθαμβέω. ad stuporem usq; miror.

Καταθάπτω. defodio.

Καταθαρρεῖ. audet, quasi contra aliquem. nam κατὰ contrarietatem hic significat.

Καταθεάομαι. μ. άσομαι. π. αμαι. conspicor, aspicio deorsum. Depon. accus.

Καταθεῖς μηδὲν αὐτῶν, id est μηδὲν ὑπὲρ τούτων ἐκτίσας. Bud. Com.

Καταθέλγω. mulceo, decipio.

Καταθίδεμαι χάριν, refero gratiam.

Κατάθεσις. ιος. ἡ. propagatio, dilatio.

Καταθέω. discurro, καταρρέω καὶ κατέρχομαι. Aristid.

Καταθήγω. acuo.

Κατάθιξις. ιος. ἡ. titillatio.

Καταθλάω. μ. άσω. π. ακα. confringo. Accus.

Καταθλῆσαι. uincere.

Καταθρασύνομαι. audax sum. Depon. absol.

Καταθραύω. μ. αύσω. π. αυκα. frango, accus.

Καταθρέξαι. percurrere.

Καταθρώσκειν. desilire.

Καταθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. consydero. Item animo concido & labasco. accus. Bud. Com.

Καταθύμιος. ον. ὁ. animo placens, suauis, qui ex animi sententia est, hoc est iucundus & gratissimus.

mus. Et καταθύμια, quæ placent & probantur, quæ lubent. Significat etiam quod animo uersatur, ut Iliad. κ. θάρσει, μηδέ τοι θάνατον καταθύμιον ἔσω, Noli terreri mortis reputatione. Bud. ibidem.

Καταθυμίως. libenter.

Καταθυμοβορέω. cor edo, animum curis conficio, Pythag.

Καταθύω. μ. ύσω. π. υκα. excanto, κατα γοητεύω. Item immolo, Herodi. Accuſ.

Καταϊάπτω. μ. άψω. π. αφα. deſtruo, demitto cũ pernicie. Accuſ.

Καταιβασίαι. αἱ. ſigna cœlitus ad terram dimiſſa.

Καταιβάτης. τ. ὁ. cognomẽtum Iouis, ἀπὸ τοῦ καταιβάζειν τοὺς κεραυνούς. Et genus fulminis, quorum alia ψολόεντες, alia ἀρρῆτοι uocãtur.

Καταίβατος, pro κατάβατος. peruius, acceſſibilis.

Καταιγίζω. impetuoſe flare.

Καταιγίς. ίδος. ἡ. procella, tempeſtas, impetus uentorum.

Καταιδέομαι. uereor. Depon. accuſ.

Καταιθαλόω. comburo, ardeo. καταιθαλωμένα, inquit Heſych. κατεφλεγμένα.

Καταίθυξ. urens.

Καταικίζομαι, & καταικίζω. uerbero, corrũpo, damno afficio. unde κατήκισαι.

Καταινέσας. ασος. ὁ. approbans.

Καταίνεσις. ἡ. ſpõſio.

Καταινῶ. ualde laudo & probo Thucyd. Ἀριστόδημος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατήνει.

Καταίξ. κος. ἡ. turbo, procella. unde καταιγίζω.

Καταιονέω. aſpergo, καταυτλάω. Accuſ.

Καταίρεσις. diuerſorium, appulſio.

Καταίρω. deſcendo, delabor. Item accedo, applico, annauigo. Item ſoluo, abnauigo, ab ἄειρω, moueo.

Καταισχύνομαι. μ. ῦμαι. erubeſco, confundor. Depon. abſol. καταισχύνομαι αὐτὸν Lucian. decori ſum illi, pudori ſum illi.

Καταισχύνω. μ. υνῶ. π. υκα. cõfundo, id eſt dedecore afficio, dedecoro, dehoneſto, pudori & decori ſum, uitium uel ſtuprum offero. Actiu. accuſat.

Καταιτίωμαι. incuſo.

Καταῖτυξ. ἡ. genus galeæ humilis, & ſine criſta. παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι. caſſis, Valla interprete.

Καταιφνίζω. μ. ίσω. π. ικα. &

Καταφνίνω. occido, percutio. Accuſ.

Καταιφέριον. periculoſum, lætale.

Καταιφύω. μ. ύσω. π. υκα. comburo. Accuſ.

Καταιαλέω. deuoco, allicio, accerſo. Thucyd. ἐκ τῆς μητροπόλεως καταιαληθείς. Καταιαλοῦμαι τὸν θεόν. inuoco deum.

Καταιαλλύω. orno.

Καταιάλυμμα. ατος. τὸ. uelamen.

Καταιαλύπτω. obtego.

Καταιάνιον. τ. τὸ. res ad amorem inducens, amatorium poculum, uis amoris.

Καταιάρα. in caput, ſecundum caput. ſic enim dicunt Attici pro eo, quod eſt κατὰ κεφαλήν.

Καταίκαρπος. τ. ὁ. diues.

Καταιαφρόω. demolior, corrumpo, marceſco, ſicco.

Καταιάλα. libidinoſa à κάλον, quod uirile ſemen ſignificat. unde καταίγυητος.

Καταιάσαι. αἱ. infelices, quæ ob flagitiũ domi manent, ignis ſupplicio dignæ.

Καταιαυμα. τος. τὸ. ambuſtio.

Καταιείμαι. iaceo, accumbo, diſcumbo. Lucian. εἴτις τῶν ἑταίρων καταιείται νοσῶν, Siquis ſodaliũ morbo decumbat. Ex quo καταιείαται iacent, poſita ſunt, ſidunt. Vide, αὐτοκεῖται. apud Ammonium.

Καταιείρω. detondeo.

Καταιειαυμένη. regio quædam eſt, quam poſſident Lydi & Myſi, exuſta arboribus, præter uitem. Illinc uinũ affertur uirtute præſtans, qui καταιαυμενίτης οἶνος dicitur. Quidã hinc iocoſe Bacchum πυριγενῆ uocant. Cæl. libro 4. capite 14.

Καταιείνισμαι. pruritu libidinis uexor.

Καταιειλεῖτο. κατειοσμεῖτο.

Καταιειλυσμός. τ. ὁ. ſpecies cantus quo in Pythicis ludis uti ſolebant, Polluci.

Καταιείλυε. ſilentium impera.

Καταιεντῶ. pungo, uulnero.

Καταιέρασις. ιος. ἡ. temperatio, dilutio.

Καταιερματίζω. μ. ίσω. π. ικα. in minutas partes diuido, & redigo in nummos. Item cum totum in partes, aut genus in ſpecies diuiditur, uſus eſt hac uoce Plato in Menone & Sophiſta & alibi, κέρματα enim Græci minutiorẽ pecuniam uocant. Accuſ.

Καταιορτομέω. μ. ήσω. τ. ηκα. illudo, nugor, cõuicior.

Καταιορχνεῖσθαι. aſperum fieri.

Καταιηλέω. demulceo, perſuadeo.

Καταιηρόω. incero, cera oblino.

Καταιηρώμενος. τ. ὁ. inceratus.

Καταιηίσασθαι. ſimulare.

Καταιλαήσιλιω. συλλήβδιλιω. comprehenſim.

Καταιλάζω. μ. άσω. π. ακα. frango, diſtorqueo, Lucian. Actiu. accuſ.

Καταιλαίω. deploro, lugeo.

Καταιλάω. idem quod καταιλάζω.

Καταιλής. ήδος. ἡ. pars colli, iugulum. Item καταιλεῖδιν etiam quæcunque iunctura, & fori, tranſtra.

Κατακλῃστός. ὁ. clausus, abstrusus.

Κατακλείω. μ. είσω. σω. εικα concludo, contineo. Interdum pro perorare. Actiu. accus.

Κατάκλησις. ιος. ἡ. inuocatio. Vide ἐκκλησία apud Ammonium.

Κατακλίνομαι &

Κατακλίνω. eo cubitum, accumbo, reclino, discumbere iubeo.

Κατακλινής. ὁ. ualetudinarius, decumbens in lecto.

Κατακλίνοντες. οἱ. qui sunt thori authores.

Κατάκλισις. discubitus, accubitus, accubatio, συντριβή.

Κατάκλιζον. lectus, solium.

Κατακλύζω. μ. υσω. σ. υκα demergo, inundo, irrigo. Actiu accus.

Κατάκλυσις. ιος. ἡ. &

Κατακλυσμός. ὁ. ὁ. diluuiũ, eluuium, laberium, abluuium, inundatio.

Κατάκλωθες. accumulationes Parcarum, siue cõgesta stamina parcarum.

Κατακλώθη. ης. fatum.

Κατανάω. in tenues partes attero.

Κατανιττόω. pungo, scarifico, καταξύω.

Κατανύθομαι. μ. ήσομαι. σ. ησομαι. patior titillationem.

Κατανυῆσις. τυροκνῆσις.

Κατακοιμάζω. sopio, mulceo.

Καταποιμάομαι. μ. ήσομαι. σ. ησομαι. dormio, edormio, sopitus sum. Depon.

Κατακοιμαστής. cubicularius.

Κατακοιμάω. μ. ήσω. σ. ηκα sopio. Accus.

Κατακοιμίζω. μ. ίσω. σ. ικα. ministro in thalamo, sum cubicularius.

Κατακολουθέω. subsequor.

Κατακολπίζω. in sinum deflecti. Thucyd. ναῦς κατακολπίσαι ἐς αἰγινον.

Κατακολυμβάω. aquis ingurgito me, urinor.

Κατακολυμβητής. ὁ. ὁ. urinator.

Κατακομβόομαι. aspero.

Κατακομίζομαι. domum redeo.

Κατακομίζω. defero, deporto, domum reporto.

Κατάκομος. ον. ὁ. densus.

Κατακόνα. destructio.

Κατακονά. ἡ. differentia, dissidium, διαφορά. Eustath. Iliad. γ.

Κατακονᾶν. acuere, καταθηγεῖν. Eust. Iliad. γ.

Κατακονδυλίζω. pugnis obtundo & concido.

Κατακοντίζω. iaculis conficio, uel confodio.

Κατάκοπος. ον. ὁ ἡ. furiosus, insanus. Item defessus, labore confectus, Plutarchus in Syl. Diodo. κατάκοπους appellat defessos pugnando, quibus ἀκέραιοι integri substituuntur. Budęus in Comment.

Καταποπτάω. μ. ὀψω. π. οφα. obtruncо, trucido, cõtrucido, cædo, cõcido, contundo, cum res aut homo minutatim discerpitur aut uulneratur. Vnde δύο μοίρας κατέκοψα. duas acies fudit. Herodot. pro nummũ percutio accipit. Apud Theophrastum arbores præcido, & materiam eluxuriantem reseco, significat.

Κατακορία. πά. meræ bilis excrementa, Hippoc. & κατακορία πάθεα, bilioso humore referta, alij hirsuta exponunt. & δίψα κατακορής, uehemens sitis, & intensa.

Κατακορῆ. τά. crebra.

Κατακορής. ές. ὁ. satur, molestus.

Κατακορμίσαι. scindere, comminuere, in minuta frusta secare.

Κατάκορος. ον. ὁ. satur.

Κατακόρρης. in faciem, in malam.

Κατακόρως. satis affatim, ad satietatem usq;.

Κατακοσμέω. cõpono, orno, apto, digero, & constituo in ordinem.

Κατακόσμησις. ordo & digestio rerum, & apta compositio.

Κατακύρη. nouaculæ sectio.

Κατακῦρ. οἱ. uide Plutarch. in Problem.

Κατακῦω. exaudio. Actiu. accus.

Κατακράζω. reclamo.

Κατάκρας. in totum, à summo, à capite. αὐτὸ τοῦ κατὰ κρατὸς. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκὴ ὀξύτης, ἄκρα πλεονασμῷ. Etym.

Κατάκρασις. ἡ. temperantia.

Κατακρατόομαι. ά. superuincor.

Κατακρατῶν. occupare, uincere.

Κατακράτως. pro uiribus, omnino.

Κατακρεουργῶ. lanij more concido, dilanio.

Κατακρημνᾶσθαι. dependere.

Κατακρημνίζω. μ. ίσω. π. ικα. præcipito, κατακρημνῶ. Actiu. accus. iung.

Κατάκρης. κατάκρας.

Κατακριβέω. delitesco.

Κατακριττόω. contradicere, irridere. à cicadis.

Κατάκριμα. ατος. τὸ. damnatio.

Κατακρίνομαι. damnor. Accus. ut κατακρίνομαι θανάτῳ. Bud. Com.

Κατακρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. decerno, damno, condemno. Accus. cum genit. Bud. ibidem.

Κατάκρισις. ἡ. condemnatio, sanctio. Cicero ad Atticum.

Κατάκριτος. ὁ. ὁ. condemnatus.

Κατακροτέω. ualde laudo, celebro, applaudo.

Κατακρυνίζω. defluo, cadito, καταράπτω. Actiuè, & absolutè ponitur. Galen. καὶ οἷον κατακρυνίζοντες, in salientis modũ fundentes. Verbum ἀπὸ τῶν κρυνῶν, id est, à salientibus deductum. Bud. Com.

Κατακρεύω. discindo.

Κατακτείνω. μ. γνῶ. π. κκα. & imperati. κατάκτανε interficio. Accus. uel genit.

Κατακτενοκόμη. pexis capillis.

Κατακτός. ή. ό. ruptilis.

Κατακυβεύεσθαι. in alea consumi & dissipari, ut καθυβλυπαθεῖσθ, Lys. item in ludo alea superari & facultatibus euerti, Eust. Bud. Com.

Κατακυβεύω. alea rem perdo.

Κατακυκλόω. circuncludo.

Κατακυλινδέω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Κατακυλίω. μ. ήσω. π. ικα deuoluo. Accus.

Κατακύπτω. μ. ύψω. π. υφα. declino, demergor, immergo. Bud. Com.

Κατακυριεύω. μ. εύσω. π. εύκα. dominor. Neutrum genit.

Κατακυρωθείς. damnatus.

Κατακωλύω. prohibeo.

Κατακωμῷ. deridet.

Κατακωχή. ῆς. ἡ. detentio, afflatus, instinctus.

Κατακώχιμος. ὸν. quod parit, obsequitur, & quasi cedit.

Καταλαγνεύω. effœmino.

Κατακώχιμος. αὐτὴ τοῦ ἁλωτός. Bud. Com.

Καταλαζονεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύμαι. superbio arrogans sum. Depon. absol.

Καταλακλιπώτερος. facilior, laboriosior.

Καταλαλέω. μ. ήσω. π. ηκα. detraho, obtrecto, uitupero, obsequor. Quoties rebus iũgitur animatis, genit. habet, ut καθ' ἡμῶν ἢ ἀδελφοῦ σου καταλαλῇς. Inanimatis additum, construitur cum accus. ut μὴ καταλαλῇ τὴν γλῶσσαν. Suid, Sed καταλαλιᾷν, significat καταλυνεσθαι, λυπεῖσθαι.

Καταλαλία. ας. ἡ. detractio.

Κατάλαλος. ου. ὁ. detractor.

Καταλαμβάνομαι. occupo, occupor, uinco & uincor celeritate.

Καταλαμβάνω. anteuerto, anticipo, occupo Diod. & Plat. Item offendo, deprehendo. Xenoph. in persona Socratis, οὐκ ἴσθ' ὅτι ὄψοσι κατέλαβέ με ὀρχούμενον; Itẽ assequor, nanciscor, comperio, id est compertum habeo, intelligo. Item complector, περιλαμβάνω. Theophra. de Plant. 5. ὅπου δὲ φυσικῆς κάταλαμβάνει τὸς ὄζους, id est contegit, obducit. Est etiam re ũ perago. ut δίκαιον καταλαμβάνειν, Antiph. Item opprimo, & affligo, inuado: & hoc in malã partem, ut de peste, fame, morte, &c. Κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα τοῦτο, mihi contigit, mihi accidit. Et impersonaliter apud Herodot. κατέλαβε ἀποθανεῖν. Item aduenio. Herodian. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αὐτὴν θέας ἡμέραι. Bud. Com.

Καταλαμπτέον. comprehendendum est.

Καταλάμπω. μ. ψω. π. φα. collustro, illumino.

Καταλαμφθείς. ῆτος. ὁ. comprehensus, pro καταληφθείς. Herodoto.

Καταλγύνεσθαι. dolere, tristari.

Καταλειαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. deleo, explano, contero. Actiu. accus.

Καταλειαίνων. repurgans.

Καταλέγομαι. recenseo, enumero, Xenoph. & Athen. Vnde κατάλογος, enumeratio, recenseo. Item mortuum deploro. Bud. Com.

Καταλέγω. μ. ξω. π. εχα. deligo, conscribo, centurioq; , καταστήσω, Lys. Vnde καταλεγεὶς, cõscriptus, delectus. Est etiam, allegere & ascribere. Plutarch. καταλεγομένους εἰς συγκλητον ἀπελυθέρους ἐξέβαλεν. Vnde κατάλογος, delectio, allectio. de quo Bud. Cõ. Significat etiam ordine dico, & quasi deduco deputoq; dicẽdo

Καταλείβομαι. μ. ίψομαι. π. ίμμαι. deliquor, resoluor in humorem, distillor, Depon. absol.

Κατάλειμμα. reliquiæ.

Καταλείπεται. restat.

Καταλείπω. μ. ίψω. π. ίφα. relinquo, priuo. Vnde καταλιπεῖν τὴν δίκαιαν, κυρίαν, δίκην, p deserere uadimonium. Actiu. accus.

Καταλεπτύνω. extenuo.

Καταλιθύσιμος. ὁ. dignus qui lapidetur.

Καταλιθύω. lapidibus obruo, lapido.

Καταλέχομαι. μ. ξομαι. π. εγμαι. dormio.

Καταλέω. maturefacio.

Καταλήγοντα. τὰ. fines, confinia.

Καταλήγοντες. sapientes, quiescentes.

Καταλήγω. μ. ήξω. π. ηχα. termino, desino. Neutr.

Καταλικίζομαι. discerpo, diripio.

Καταληκτικόν. carmen cui ad perfectionẽ syllaba deest.

Κατάληξις. ιος. ὁ. terminatio.

Καταληπτικῶς. cum fiducia & asseueratione.

Κατάληψις. ὸν. comprehensio. Cic. ad Atticum.

Καταληπτός. ή. ό. comprehensibilis, cognitus, cõprehensus, perceptus.

Καταλήψιμος. ου. ὁ. damnatus.

Κατάληψις. ιος. ἡ. occupatio, deprehensio, cognitio, perceptio, seu comprehensio Cicerone interprete, quæ propinqua est scientiæ, quæq; fit quasi digitis in pugnum cõtractis. De eo Bud. Com. Musici etiam comprehensionem, pulsationemq; chordarum κατάληψιν appellant, quando concentũ explorant. Aristoph. Neph. ἢ πρίλεξιν, ἢ ἐρώσιν, καὶ κατάληψιν. Est etiam catalepsis morbus, aliqui congelationem uertunt siue deprehensionẽ cum sensuum priuatione, qui & κάρος secundum Paulum, Aurelianus oppressionem appellat.

Καταλιθάζω. μ. άσω. π. ακα. &

Καταλιθόω. lapido. metaphoricè dictum est illud μήλοις ἕνα καταλιθῶσι.

Καταλιμπάνω. relinquo. Actiu. accuſ.

Καταλιπαίνω. impinguo.

Κατάλυψ. media pars domus, uel nauis, uel inter columnas.

Καταλλάσσω. mutuo, uiciſſim, è conuerſo.

Καταλλαγή. ῆς ἡ. conciliatio, reconciliatio.

Καταλλάττομαι. mutuo, id eſt, comparo, cõcilio, ut καταλλάξασθαι τὴν χάριν, Dinarcho. Ponitur & pro addico, uendoq;, & à me alieno, Herodiano. Bud. Com.

Καταλλάττω. μ. άξω. π. αχα. concilio. Ponitur & pro ad concordiam & contubernium adduco, ἀπὸ καταλλάσσω. Actiu. accuſ. iung.

Καταλλυσιμος. ον. dignus qui lapidetur.

Καταλλύω. μ. ύσω. π. ύκα. lapido. Accuſ.

Καταλληλον. cum unum pro altero ponitur, mutuum, habile, conueniens.

Καταλληγότορος. ον. ὁ. proportionabilior.

Καταλληλος. modo hoc, modo illud agendo uel addendo.

Καταλοάω. μ. άσω. π. ακα. frango, impingo. Actiu. accuſ.

Καταλογάσσω. proſaicè.

Καταλογέομαι. delectum habeo, numero.

Καταλογεύς. έος. ὁ. hiſtoricus, qui deſcribit & recenſet nominatim.

Καταλογίζομαι. damno, decipio.

Καταλογισμός. numerus.

Κατάλογος. ον. ὁ. τάγμα. cohors. legio. Latini etiã numeros uocãt. Vide καταλέγομαι, & Bud. in Annot. poſt. Prouerbium eſt in Chilad. 1. raſm. Vltra catalogum. Catalogus eſt ſermo rerũ ordinem & numerum oſtendens enumeratio.

Καταλοιπά quæ relicta ſunt.

Καταλούω. in balneas cõſumo, ut aquã profundo

Καταλοφύρομαι. gemo, doleo, illachrymor.

Καταλοχῆσαι. &

Καταλοχίσαι. inſtruere aciem, in multitudinem & claſſem cõtribuere, & in decurias diſtinguere, & in numerum aliquem centuriare. Bud. in Epiſt. Vide in Appẽdice de uocab. militaribus.

Καταλοχισμός. ὁ. ὁ. inſtructio aciei.

Καταλυγίζεσθαι. uinciri, torqueri.

Καταλυκοργίζω. Lycurgi leges cito & uſurpo cõtra aliquam rem, Genit. Bud. Com.

Κατάλυμα. ατος. τὸ. refectio, diuerſoriũ, habitatio

Καταλυμαίνομαι. noceo, incommodo, deſtruo.

Καταλύομαι. μ. ύσομαι. π. υμαι. definio bellum in concilio, καταλύω, διαλύομαι. Pauſa. in Attic. καταλύοντες δὲ οὗτοι τὸν πόλεμον, & Thucyd. lib. 6. τὸν ἐκεῖ πόλεμον μήπω βεβαίως καταλελυμένος. Significat etiam euertor, πτῶ λύομαι. Gregor. Item demigro. Herodianus poſuit pro fato fungor & morior. Bud. Com.

Καταλυόμενον. quicquid iam non uiget, ſed ceſſat. à καταλύω, id eſt, euerto.

Κατάλυσις. ιος. ἡ. diſſolutio, contemptum diuerſorium, manſio. Bud. in Annot.

Καταλυτήριον. ου. τὸ. κατάλυμα. refectio

Καταλύτης. ου. ὁ. hoſpes qui diuerſatur & hoſpitio ſuſcipitur, à καταλύω, id eſt, hoſpitor, Sapien. ὡς μνείαν καταλύτου μονοημέρου παρῴχηκεν Tanquam memoria hoſpitis diurni præterijt.

Κατάλυτος. idem ſignificat.

Καταλύω. μ. ύσω. π. υκα. diſſoluo, derogo, peſſũdo, deſtruo, euerto, ut καταλύειν τὴν δημοκρατίαν, euertere democratiam, Demoſth. & καταλύσαι οὐδαιμονίαν, euertere bonis. Lyſ. καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος Luciano, tyrannide eiectus & abdicatus, & καθελύτησαν amiſerunt, Politiano interp. Eſt etiã habito, diuerto, id eſt hoſpitor, καταγόμαι, ὥστε καθαμιλλῶν. Item deſino, ut πλεῖν καταλελυκα, nauigare deſij, Demoſt. & Xenop. ὥστε ὃ πρότερον πάσχοντες, περὶ ἃ ἠσθένουν τοῦτο τῶν ἀσκήσεσιν καταλύωσι. Cicer. eodem modo dixit, Libenter mehercule artem deſinerẽ. Sic καταλύειν τὸν λόγον, id eſt, finire ſermonem. & καταλύειν τὸν βίον, uitam finire. Bud. Com.

Καταμαίνω. furore contemno, contrà inſanio.

Καταμαλακίζω. μ. ίσω. π. ικα. demollio. Accuſ.

Καταμαλάττω. μ. άξω. π. αχα. mollio. Accuſ.

Καταμαλθάσσω. idem, καταπραΰνω.

Καταμανθάνω. perdiſco. Accuſ.

Καταμάομαι. accumulo, attraho, haurio.

Καταμαραίνομαι. &

Καταμαραίνω. emarceſco, emarceſcere fino.

Καταμαρτυρέομαι. teſtimonijs conuincor & percellor. Et καταμαρτυρῶ σε, premo te meo teſtimonio & conuinco.

Καταμάρψαι. comprehendere.

Καταμασεύω. inquiro.

Καταμάχομαι. depugno, pugnando ſupero,

Καταμβλύνω. μ. ύσω. π. υνκα. obtũdo. Actiu. accu.

Καταμεθύω. inebrio.

Καταμειδιᾶν. deridere, ludibrio habere, quemadmodum hodie ferè clerici multandi, mithillati in ſcalario ſuggeſtu ridendi propinantur.

Καταμειλίσσω. demulceo.

Καταμελέω. μ. ήσω. π. ηκα. negligo, contemno, non curo. Accuſ.

Καταμελής. ές. ὁ. ſaucius.

Καταμέμφομαι. μ. έμψομαι. π. εμμαι. increpo. Actiu. genit.

Καταμέμψις. ιος. ἡ. querimonia, uituperatio, criminatio, accuſatio, ſuccenſio.

Καταμένω. μ. νῶ. π. νκα. remaneo. Neutr.

Καταμερίζω. μ. σω. π. κα. διαιρῶ, διανέμω. Et καταμερίζομαι, partior, id eſt legitimã partem recipio. Bud. Com.

Καταμετρεῖν. dimetiri.

Καταμέτρησις. ιος. ἡ. dimensio.

Καταμηλόω. lanam inficio, pannum tingendum immergo & deprimo baculo, & melam in uulnus infero, uel aliò explorãdi gratia. Translate proinuestigare ponitur.

Καταμήνιον. τὸ. mensis, id est menstrua purgatio. ut Gaza uertit ex Aristotele, frequẽtius autem usurpatur in plurali, τὰ καταμήνια.

Καταμηνιῶν. ὁ. menstruus.

Καταμηνύω. indico, id est defero & ostendo, prodo, significo. Est etiam exprobro, hoc est obijcio culpam non uerbis, sed re & aliquo facto. sic Plinius: Nam mala emptio semper ingrata, eo quòd exprobrare stultitiam domino uidetur. Genit. iung.

Καταμιαίνομαι. defœdor.

Καταμιαίνω. defœdo, conspurco.

Καταμίγνυμι. μ. ίξω. π. ιχα. &

Καταμιγνύω. immisceo, Actiu. accus.

Καταμιεῖν. deuorare.

Καταμισθοστέω. largitione emo.

Καταμισθοφορῶ. in alendis militibus consumo, & expendo.

Κάταμμα. τὸ. uide Ammonium.

Καταμόνας. singulatim, singulariter, solitariè, per solitudinem, solus, sine adminiculo.

Καταμονομαχέω. singulari certamine deuinco.

Καταμυσσῶσαι. numeris & modis exornare, & uenustius reddere. Accus. Bud. Com.

Καταμπέχω. cooperio.

Καταμύσσομαι. consaucio.

Καταμύσσω. μ. ύξω. π. υχα. lacero, Accus.

Καταμύω. μ. ύσω. π. υκα. inclino, occludo, claudo, conniueo. Accus.

Καταμφωδοί. tibiarum genus.

Καταμωκάομαι. derideo. Genit. ut καταμωκησόμενός σου, qui deridebit te, Arriano.

Καταμώλας. inquirens.

Καταναγκάζω. μ. άσω. π. ακα. cogo, subigo.

Κατανάγκη. filicula, Iouis radius, herbæ genus amatoriæ. Plin. lib. 27. cap. 8.

Κατανάθεμα. maledictum, execratio, excommunicatio.

Κατανασιμῶ. &

Κατανελίσκω. consumo. Accus.

Κατανελόω. consumo, extenuo, oblinio, circuncido, exhaurio, accido: sicut Liuius, Quanquã accisas res eorum satis constabat.

Κατανάξαντες. retro cedentes, tergiuersati.

Κατανεκέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum onerosus, meo torpore & otio alijs molestus sum Genit. Paul. Corinth. 9. εἰ ἄλλοις οὐ κατενάρκησα.

Κατανάλα. scortum, libidinosa.

Κατανωμαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. expugno nauali prælio. actiu. accus.

Κατανοσφίζομαι. oppugno.

Κατανεανιεύομαι. roboro, uideo, iuueniliter glorior.

Κατανέμομαι. possidere & frui, in album referri, in numerum aliquorum centuriari & in decuras distingui. Bud. Com.

Κατανέμω. μ. νεμῶ. π. νεμα. distribuo, largior, præbeo, actiu. accus.

Κατάνευται. perficitur.

Κατανεύω. μ. εύσω. π. ευα. polliceor, annuo.

Κατανθρακέω. μ. ήσω. μ. ηκα. comburo. accus.

Κατανίπης. aut est cognomen alicuius: aut est sacrificium Athenis Mineruę, cum peplum eius infra sordidatum aliquis abluit. Etym.

Κατανίφεσθαι. niue obrui, perire.

Κατανυίζω. diffundo, transfundo.

Κατανοέω. μ. ήσω. π. ηκα, cõsidero, animaduerto, perpendo, cogito, cognosco, contẽplor. accus.

Κατανόησις. ιος. ἡ. cognitio, cogitatio.

Κατανόομαι. absumor.

Κατανομίζω. μ. ίσω. π. ίκα. diuido. accus.

Κατανοθετῶ. instituo, moderor, tempero præceptis. accus.

Κατανταῶ. μ. ήσω. π. ηκα. occurro.

Κάταντες. è regione.

Κατάντης. ες. ὁ. ἡ. accliuis, procliuis, decliuis, pronus.

Καταυλιβολέω. μ. ήσω. π. ηκα. precor. accus.

Καταυλικῆ. è contrario, è regione Genit.

Καταυλιπέρας. contrà, è regione. Genit.

Καταντίον. ex aduerso.

Καταντλάω. exhaurio, perfundo, foueo, sed cũ infusione. Vnde καταντλούμενα, fomenta. Bud. Com.

Κατάντλημα. fomentũ, quod cum infusione fit.

Κατανυγῶ. taceo, quiesco, doleo, pœnitet me, pungo, punio.

Κατάνυξις. ιος. ἡ. cõpunctio, dolor, quies. dicitur cum quis pungitur dolore mordeturq;.

Κατανύσσω. μ. ύξω. π. υχα. compungo.

Κατανύω. μ. ύσω. π. υκα. expedio. accus.

Κατανωτίζομαι. dorso fero.

Καταξαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. lacero, excorio. Actiu. accus.

Καταξανέω. contero, punio.

Καταξηραίνω. exicco.

Κατάξηρος. ον. ὁ. aridus.

Κάταξις. εως. ἡ. fractio, huius descriptionem & quid differt à θραῦσις superius ex Aristotele annotauimus in uoce θραύσεως.

Καταξιόω. dignor, uolo, dignum puto.

Καταξυσμός. ὁ. scalptura.

Καταπαίζω. illudo.
Καταπάω. flagello, multo, ferio.
Κατάπακτος. ὁ. compactus.
Καταπαλάω. μ. άσω. π. κα. supero in lucta. accuſ.
Καταπάλμενος. deſiliens.
Κατάπαλτης. catapulta, telum.
Κατάπαξ. prorſus.
Καταπηδᾶν. oppedere, contemnere.
Καταπάσσω. μ. άξω. π. αχα. ſpargo. Accuſ.
Καταπαστός. ὁ. ὁ. ex pluribus compoſitus, plenus, uarius.
Καταπατεῖσθαι. abiectum eſſe.
Καταπατέω. μ. ήσω. π. ηκα. conculco. Accuſ.
Κατάπαυσις. ιος. ἡ. requies.
Καταπαύω. μ. αύσω. π. αυκα. ſedo. accuſ.
Καταφθής. ές. obaudiens.
Καταπείθω. adhortor. Datiuo iungitur.
Καταπεφρατηρία. inſtrumentũ nauticum, quo altitudinem maris explorant, βολίς.
Καταπεφρακτήρ. idem.
Καταπελτάζω. oppugno, incurſo, iaculor.
Καταπελταφέτης. catapultarum iaculator.
Καταπέλτης. ὁ. ὁ. catapulta, & ſupplicij genus.
Καταπελτικός. ὁ. ὁ. miſſus ex catapulta.
Καταπέμπω. demittere, ſubditis edicta mittere.
Καταπεπηγῶναι. ſuffixas eſſe.
Καταπεπλασμένον. τὸ cantus tibiarum, quæ pręcluſis, quibus clareſcunt, foraminibus, recto modo exitu grauiotẽ ſpiritum reddunt. Quintilian. lib. 1. cap. 19.
Καταπέπληκται. abſorduit, aut neglecta eſt res.
Καταπέποιθα. confuſus ſum.
Καταπεπληκώς. exterritus.
Καταπέπτω. decoquo, deuoro.
Καταπεπτωκώς ὑπὸ λιμοῦ. tabefactus fame.
Καταποδεῖν. oppedere, Ariſtoph.
Καταποδονοῦντες. transfigentes.
Καταποροῦμαι. τὸ. χαριεντίζομαι. adulor. Nã πέρπερος dicitur homo proteruus, leuis, inconſtans, ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος, ὁ λάλος καὶ προπετὴς καὶ μηδὲν μετὰ λογισμοῦ ποιῶν.
Καταπετάννυμι. μ. άσω. τ. ακα. tego. Accuſ.
Κατάπετασμα. ατος. τὸ. uelũ, obtentũ aliquod atq; obiectum, quod arceat aſpectum.
Καταπετρόω. μ. ώσω. π. ωκα. lapido. Accuſ.
Καταπέτω. contundo, deijcio.
Καταπήγνυμαι. gelo. Ariſto. de Hiſt. animal. li. 6. ὑπὸ ψύχους καταπηγνύντα.
Καταπήγνυμι. μ. ύσω. π. υκα. & καταπηγνύω defigo. Ariſtot. de Hiſtor. an. lib. 2. εἰς τὴν γῆν καταπήξασαι τὸν αὐλόν, in terra figere cauliculum.
Καταπηδάω. μ. ήσω. π. ηκα. deſilio. Neut.
Καταπηλεύω. μ. εύσω. τ. ευκα. adultero, uitio. Accuſat.
Καταπημαίνω. lædo.
Καταπήξ. palus in aquam defixus.
Καταπήγνυμι. defigo.
Καταπίνοι. οἱ. peſſuli.
Καταπιέζω. μ. ίσω. π. ικα. deprimo. accuſ.
Καταπίμελος. ὁ. ὁ. pinguis.
Καταπιμπλάομαι. opplebo.
Καταπίμπρημι. μ. ήσω. π. ηκα. comburo.
Καταπίνω. deglutio, abſorbeo, deuoro, helluor, hoc eſt per luxuriam conſumo. Eraſ. prouerb. Gallorum incuſare uentres.
Καταπίπτω. decido, ſterno, Neut. abſol.
Καταπιστεύω. committo, trado.
Καταπιστόω. fidem facio aut præſto.
Καταπίστωσις. fiduciæ eſt & ſecuritatis cõtractus, ut fit inter eos quibus incomperta eſt utrinque fides alterius.
Κατακπίσσω. pico, pice punio, comburo.
Καταπίων. pinguis.
Καταπλαγία. ας. ἡ. conſternatio, metus immodicus.
Καταπλάκων. exterrens, aberrans.
Κατάπλασμα. ατος. τὸ. malagma, emplaſtrum.
Καταπλάσσειν. emplaſtri modo in ponere.
Καταπλασός. ὁ. ὁ. maceratus in emplaſtrum.
Καταπλάσσω. catapſaſmate curo, & medeor.
Καταπλέκω. complico, necto.
Κατάπλεος. ὁ. ὁ. ἡ. plenus, expletus.
Καταπλέω. cum ad portũ nauigans redeo, quaſi deorſũ nauigo, ut ἀναπλέω, contrariũ deſluo.
Καταπλήθη. confertim.
Καταπληκτικός. ὁ. ἡ. deterrens, horribilis.
Καταπλήξ. ἧγος. ὁ. ſtolidus, ſtupefactus, ſemper attonitus, consternatus, ὁ κατεπηχὼς καὶ φόβῳ καταχθεὶς.
Κατάπληξις. ιος. ὁ. ſtupor, terrefactio.
Καταπλήσσω. μ. ήξω. π. ηκα. perterreo. Accuſ.
Κατάπλοος. annauigatio, portus ad quem appli-
Καταπλουτέω. & (camus.
Καταπλουτίζω, diuitem reddo, locupleto.
Καταπλύνω. expurgo, perluo.
Καταπλύω. μ. ύσω. τ. υκα. perflo. Accuſ.
Καταπνίγω. ſuffocare.
Καταπνιζόμενος. fumo perfuſus.
Καταπνίζω. μ. ίσω. τ. ικα. fumigo.
Καταπολαύω. nimiũ & pluſquàm par eſt fruor.
Καταποθὲν. abſorptum, conſumptum. à uerbo καταπίνω.
Καταπολεμέω. μ. ήσω. τ. ηκα. expugno, uinco. Actiu. accuſ.
Καταπολιτεύομαι. urbibus extrudo.
Καταπονέω. μ. ήσω. τ. ηκα. ſupero, in lucta obtineo, opprimo, labore conficio, & domo ſuperoq;. actiu. accuſat.

Κατάπονος. ὁ. ὁ. delassus, defessus.

Καταπονοῦμαι. labore, ærumnaq; conficior, & fatisco, langueo, deficio, uiribus deficior.

Καταπονούμενος. interdum pro exercitato.

Καταπονίζομαι. &

Καταπονίζω. μ. ίσω. π. ικα. demergo in mare, in uoluo undis marinis. Accus.

Καταπονισμός. ὁ. ὁ. demersio.

Καταπονιστής. ὁ. ὁ. pirata, qui post prædam etiam in mare mergit.

Καταποντόω. καταποντίζω.

Καταποτέρδω. oppedo econtrà. Neut.

Καταπορεύομαι. redeo.

Καταπορνεύω. μ. ήσω. π. ηκα. scortor. Neut. Herodotus etiam utitur pro prostituo, & ad quæstũ Venereum eloco, εἰς πορνείαν ἐπιδίδωμι. τά, inquiens, θήλεα τέκνα καταπορνεύουσι.

Καταπορνοκοπέω. μ. ήσω. ω. ηκα. scortando exhaurio substantiam.

Καταπορσύω. μ. ύσω. π. υκα. præbeo.

Κατάποσις. ιος. deuoratio.

Καταπότ. sæpius.

Καταπότης. guttur, gula.

Καταπότιον. ὁ. τὸ. catapotium, medicamentum, quod sumitur deglutiendo. Item pilulæ. Celso.

Καταπραγματευτής. de ijs qui annonæ precium intendentes, ex fame & penuria uulgi lucrum captant, & inde locupletantur. Bud. Com.

Καταπρανής. decliuis, κατωφερής, pronus.

Καταπράττομαι. &

Καταπράττω. μ. αξω. π. αχα. gero, id est facio, perficio, transfigo, perago, pertracto. Item uendo, καταπιπράσκω. Halicar. lib. 6. καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, comparans securitatem.

Καταπραΰνσις. εως. ἡ. mitigatio.

Καταπραΰνω. mitigo, lenio.

Κατάπρεμνος. κατάκλασις.

Καταπρήθω. comburo.

Καταπρηνίζω. μ. ίξω. π. ιχα. præcipito.

Καταπρηνής. ὁ. ἡ. pronus, decliuis.

Καταπρίω. disseco.

Καταπροΐεται. prodere.

Καταπροδίδωμι. prodo, dilapido.

Καταπροΐεται τῶν δίκλω, ἢ τῆς καταγωγείας. præuaricari. Bud. Com.

Καταπροΐζεται, uel καταπροΐζεται sine diæresi. impune aliquid agere, contemnere, deserere, impune irridere, κατάλινος προαχθῶμαι. nã πρῖνα interdum pœnam significat. Herodotus, οὐ γὰρ δὴ ἐμέγε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, Non gratis me ludibrio habuerit, non impune feret, non impune me luserit. Sunt qui ab ἱκνέομαι deducunt, alij ab ἴοσω. Bud. ibidem. Item progredi longius aut effugere. Herodot.

Καταπτήσσω. μ. ήξω. π. ηχα. terreo. Accus.

Κατάπτομαι. deorsum uolo, as.

Κατάπτυστος. ὁ. despuendus, execrandus, uilis, detestandus.

Καταπτύω. despuo, contemno, execror.

Κατάπτωμα. ατος. τὸ. ruina.

Καταπτώσσοντες. trepidantes.

Καταπτώσσω. timeo, trepido.

Καταπτωχεύομαι. inops sum.

Καταπύγων. ου. ὁ. cinædus. & κατάπυγος, ος. & medius digitus.

Καταπυγοσύνη. ης. ἡ. flagitium abominandum libidinis, fœda uoluptas.

Καταπυγῶ. libidinosus sum.

Καταπύγων. ον. ὁ. πόρνος. cinædus, draucus, obscœnus, scortum. Et apud Atticos medius digitus, qui & καταπυγὼν appellatur.

Καταπύθομαι. marcesco, putresco.

Καταπυκνόω. μ. ώσω. π. ωκα. denso. Accus.

Καταπύω. impleo, humecto.

Κατάρα. ας. ἡ. maledictio, execratio, deuotio, detestatio.

Καταρακτής. ὁ. ὁ. genus auis maritimę, cuius meminit Oppianus in Ixeuticis li. 4. & alibi. item Aristoteles, apud quem hæc uox aliàs simplici, aliàs duplici rhô scribitur. Gaza Græcam uocẽ relinquit. Item cataracta (quo nomine & Liuius utitur) locus est abruptus, & præceps in flumine, unde aqua ruit potius quàm fluit, ut cataractes Nili apud Strab. lib. ultimo. Bud. Com.

Καταράξαι. frangere, deijcere.

Καταράομαι. μ. άσομαι. π. αμαι. maledico, execror, deuoueo, dijs uoueo. Dat. uo & accus.

Καταράστωρ. ὁ. præceps.

Κατάρατος. ὁ. ὁ. maledictus, execratus, execrandus, sceleratus, scelestus, scelus.

Καταράττω. μ. αξω. π. αχα. uel καταῤῥάσσω. percutio fortiter, collido, frango, rumpo. Herodi. 5. καταῤῥαχθείσης δὲ ἐπ' αὐτῆς ἐδόκεον. Itẽ erum po Demosth. & Diodo. Est etiã præcipito, cum impetu decido, καταῤῥήγνυμι. Aristo. de Mun. νέφη τε σωιίσαντα, καὶ ὄμβροι καταῤῥάσσουσι, χιόνος τε καὶ χάλαζα. Item defluo, casito. Gal. Method. 8. καταράττει τὴν ἀγγείου, pro ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Bud. Com.

Κατάρβηλος. chlæna talaris.

Καταργέω. μ. ήσω. π. ηκα. euacuo, soluo, irritum facio, prætermitto, ἀργόν ποιῶ, cesso in opere, inutili opere onero. Paul. Timoth. καταργήσαν τοῦ τὸν θάνατον.

Κάταργμα. ατος. τὸ. initiatio, primitiæ.

Καταρδίω. irrigo. Accus.

Καταρέζω. peragere, manibus tractare.

Κατάρη. ἡ. turbo, procella, τὸ συνεστραμμένον

πνεῦμα τῆ καταράκτου ἄνεμον, ἀλλὰ τὸ καταφερῆ ὁρμὴν ἔχειν. Eust. Il. ε. ex Aristoph. grammatico.

Καταριθμέω. &

Καταριθμοῦμαι. numero recenſere.

Καταῤῥάκτης. καταράκτης.

Καταῤῥάπτω. conſuo, inſero.

Κατῤῥαφος. pannoſus.

Καταῤῥεψωλῶν. nugari.

Καταῤῥέομαι ἱδρῶτι. ſudore perfundor.

Καταῤῥεπής. in alteram partem uergens.

Καταῤῥέπω. deorſum uergo.

Καταῤῥέω. defluo, reſoluor. Neut. abſol.

Καταῤῥήγνυμαι. decido, delabor, ruo, cum impetu fluo. κατεῤῥηγνύμενα, abrupta.

Καταῤῥήγνυμι. μ. ήξω. π. ηχα. diſcindo, decidere cum impetu facio, deijcio. κατεῤῥωγὼς, abruptus, ſalebroſus. Actiu. accuſ.

Κατάῤῥησις. ἡ. condemnatio.

Καταῤῥήσσω. conſtrepere, inſonare.

Καταῤῥητορεύομαι. eloquentiæ torrente rapior, eloquentiæ dulcedine ita afficior, ut liberum iudicium non habeam. Bud. Com.

Καταῤῥητορεύω. ui eloquētiæ demulceo & afficio.

Καταῤῥιπτάζω. diſijcio.

Καταῤῥίπτω. μ. ίψω. π. ιφα. proijcio. Accuſ.

Καταῤῥοίζομαι. deſtillationibus laboro, fluxus patior.

Κατάῤῥοος. ὁ. defluxus, catarrus, deſtillatio faucibus impacta.

Κατάῤῥοπος. deorſum uergens.

Κατάῤῥους. idem quod κατάῤῥοος πᾶσα τὸ κάτω ῥεῖν τὸ συνεντόριον. Etym.

Καταῤῥοφέω. μ. ήσω. π. ηκα. ſorbillo.

Καταῤῥυθμέω. quadrare facio, concilio.

Κατάῤῥυτος. locus in quē humor influit, id eſt irriguus. Accipitur pro pleno & copioſo, ſicut affluens apud Latinos. Bud. Com.

Καταῤῥώξ. ῶγος. ſcopulus, rupes hians & terræmotu diſrupta, apud Sophc. Euſt.

Κάταρσις. ιος. ἡ. applicatio.

Καταρτάω. μ. ήσω. π. ηκα. apto, reſtituo. Accuſ.

Κατάρτησις. ιος. ἡ. aptatio.

Καταρτίζω. μ. ίσω. π. ικα. perficio, præparo, coagmento componoq;. Sed uarius eius eſt uſus. eſt enim luxata membra in artus repono Aeginetæ. unde καταρτισμός. Item commotum & perturbatū cōpono, quaſiq; mentem emotam, luxatamq; in locum ſuum reſtituo. Plut. in Catone. Item ex multis unum compono, ut τὰ καταρτισμένα τῶν ἐνδυμάτων pro edulijs ex multis rebus concinnatis, Dioſcor. Vnde & pro ad concordiam & unitatem reduco, καταλλάττω, Herodo. in Terpſich. Et Paul. ad Gal. ult. ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον, Vos qui ſpirituales eſtis, componite huiuſmodi hominem, offenſum in ſpiritu clementiæ. Eſt etiam omnibus numeris, partibusq; abſoluo, & abſolutè compono, ut Lucæ 6. κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quod tamen quidam ad animum referunt, & πᾶς pro ὅλος accipiūt, ut ſit, Compoſitus autem totus erit, ut præceptor eius. Bud. Com.

Καταρτιστήρ. ῆρος. ὁ. qui conatur componere contentiones.

Καταρτύω. condo, diſpono.

Καταρυλῶμαι. defluere.

Καταρυθμίζω. diſpono.

Καταρχάς. in initio.

Καταρχή. ῆς. ἡ. oblatio dæmonum, exordium,

Καταρχῆς. ab initio.

Κατάρχομαι. μ. άρξομαι. π. ομαι. initio, ſacrifico dæmonibus, hoſtiam & ſacrificium libo, uictimam ferio. Item incipio, auſpicor, aggredior. Vnde κατάρχειν τῆς μάχης, prælium committere & incipere. Bud. Com.

Κατάρχω. laceſſo, id eſt, prior aliquid facio, prouoco & author ſum, exemplum præbeo. Athenæ. καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. Ponitur & pro ἄρχομαι cœpi. Plato, Ἀλλὰ τύχη ἀγαθῇ καταρχέτω φαῦλος, Sed quod bonum fauſtumq; ſit, Phædrus primas dicendi partes habeat. Accipitur etiam pro ἡγεμονεύειν, præeſſe, cum genitiuo, ut σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου, Plat. Ariſtotel. pro ἐξ ἀρχῆς uſus eſt. Bud. Com.

Κατάρχων. præſultor, præcentor, χορεσώτης.

Καταρώγης. terra uitibus apta.

Καταζαρκέω. μ. ήσω. π. ηκα. incarno, carnē facio.

Κατάζαρκος. ὁ. corpulentus, obeſus.

Κατασβέννυμι, & κατασβεννύω. ſedo, compeſco, reprimo, ſepelio, reſtinguo. Accuſ.

Κατασείομαι. μ. είσομαι. π. ίσμαι. decido.

Κατασείω. μ. είσω. π. εικα concutio, decutio, haſtam concutio. Item non uoce, ſed manu ſilentium indico, uel indico, uel aliud ſignifico, ſignum do. Xenoph. τῇ τοῦ γαστέρος κατέσεισεν. Et Luc. Act. 19. ὁ δὲ ἀλεξάνδρος κατασείσας τῇ χειρὶ. Idem, κατασείσας τῇ χειρὶ σιγᾶν.

Κατασημήνασθαι, & κατασημαίνεσθαι. inſignire, id eſt aliquid imprimere, ſigno obſignare.

Κατασήπομαι. marceſco. Depon. abſol.

Κατασήπω. marceſcere facio, ſitu carieq; putreſcere cogo.

Κατασιγάζω. fauere linguis iubeo, ſilentium impero, ſilere impero. Bud. Com.

Κατασιγῶ. conticeſco.

Κατασίνεσθαι. lædere.

Κατασιοπάω. μ. ήσω. π. ησα. κατασιγάζω.

Κατασιγέομαι. μ. ήσομαι. τω. ημαι. edo Accuſ.

Κατασκάζω. procũbo, procũbere facio, cõcido.

Κατασκάπτω. μ. ψω. π. ψα. effodio, euerto, diruo, demolior, ſolo æquo. accuſ.

Κατασκαρίφάω. uellico, fodio, pungo.

Κατασκαφή. ῆς. ἡ. defoſſio.

Κατασκαφής. defoſſus.

Κατασκάφιλος. qui amicis dedecori eſt.

Κατασκιδάζω. μ. άσω. π. ασα. diſpergo, inſpergo, reſpergo, diſſipo. Accuſ.

Κατασκιλτόω, attenuor.

Κατασκέπτομαι. μ. ψομαι. τω. ημαι. ſpeculor. Depon. accuſ.

Κατασκευάζομαι. inſtruo, exorno, armo q., κατασκευάζω: ἵππον πολεμήσασι κατασκευάζεσθαι. Xenoph. Item cõpono, cõficio, fabricor: ut ὁ φαυλίας κατασκευαζόμενος τὴν ἀθηναῖον, Ariſtot. Propriè autem κατασκευάζειν artificis eſt, κατασκευάζεσθαι uero locatoris, qui opus impendijs ſuis faciundũ locat. Eſt & conficio, perficio, abſoluo, ἀπεργάζομαι, ἀπαρτελέω. Κατασκευαζόμενος τὴν βασιλείαν, regnum appetens, & occupare uolens. Bud. Com.

Κατασκευάζω. μ. άσω. τω. ασα. ædifico, extruo: ut οἰκοδόμημα παρασκευάσαι, Pauſan. Item inſtruo, paro, apparo, adorno, ut Latinis inſtruere domum, agrum, hortum, nauem rebus neceſſarijs. Strabo, βασίλειον κατεσκεύασε, Regiam inſtrumento regio adornauit. Item probo, confirmo, aſtruo, cõſtituo, apud rhetores cuius cõtrarium ἀνασκευάζω infirmo. Refertur aliquãdo ad fraudes & dolos, & ſignificat cõtechnor, contexo. Demoſth. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει τοῦτο, id eſt ſtruxit, molitus. Vergil. Dolis inſtructus & arte Pelaſga. Bud. ibidem.

Κατασκεύασμα. ατος. τὸ. ædificium, tabernaculũ, fabrica. Item fraus, cõmentum, molimentum ſubdolũ, actus cõmentitius & falſus, Demoſth. ἡ ἄρις. Accipitur & in bonam partem. Ariſtot. Ἐπὶ τὰ διοῦσα κατασκευάσματα χρῆσιμα πρὸς τὴν δημιουργίαν τὴν διαύτου, quod ipſe alibi κατάνυγμα dixit, & σόφισμα, hoc eſt remedium excogitatum. Bud. ibidem.

Κατασκευασμός. ὁ. fraus, ſicut κατασκεύασμα.

Κατασκευαστής. opifex & molitor, ut mundi deus molitor.

Κατασκευαστός. ὴ. ὸν. fabrilis, fabricatus, cõpactus, ſubornatus, appoſitus, alligatus, adornatus, ſummiſſus.

Κατασκευή. ῆς. ἡ. ſtructura, opificium. κατασκευὰς, καὶ οἰκοδομὰς ἐκδιδόναι, locare ſarta tecta tuẽda. Et translate pro artificioſa orationis compoſitione & ſtructura, Lyſ. & Baſil. Vnde etiam κατασκευὴ ποτηρίου. Athenæo pro opifico & opere, Ciceroni molitio rei dicitur. Item κατασκευὴ τοῦ σώματος, conſtitutio corporis, Galeno, & κατασκευὴ τῆς ψυχῆς pro conſtitutione animi, Platoni. Itẽ ſuppellex, uaſa, & inſtrumenta domus uel fundi, Strabo. Item apparatus & copiæ, ſine quibus aliquid commode adminiſtrare nequit, Iſocrati in Paneg. Eſt & probatio, aſtructio, demonſtratio, Philopono. Bud. Com.

Κατασκιρτόομαι. μ. ήσομαι. τω. ωμαι. firmo tẽtoria.

Κατασκιρτόω. μ. ώσω. τω. ωκα. in tabernaculo maneo. Neutr. abſol.

Κατασκίρωσις. εως. ἡ. obumbraculum, receptaculum, diuerſorium.

Κατασκήπτω. μ. ψω. ψα. immitto, καταπτέρω. Item cum impetu exorior, graſſor, hoc eſt, ſæuio, & in perniciem noxamq; progredior, ut peſtis quę cũ ingẽti clade hominum inualeſcit.

Κατασκιάζω. adumbro, compagino.

Κατασκίδναμαι. diſpergor.

Κατάσκιος. ὁ. ὸν. umbroſus, opacus.

Κατασκλέω dirigeo, exareo, exiccor, & κατεσκληκὼς. contabeſcens ſiccitate Luciano.

Κατασκοπέω. μ. ήσω. π. ηκα. exploro, inſpicio.

Κατασκοπή. ἡ. exploratio, nec ſolum artis militaris & rei bellicæ uocabulum, ſed dicitur etiam de alia quauis inueſtigatione, & conſideratione: unde Thucyd. ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων dixit.

Κατασκόπια, uel κατασκοπικὰ τὰ. naues explorators & ſpeculatorias Cæſar & Liui. appellant. Vide Bayfium.

Κατάσκοπος. ὁ. ὸν. explorator, ſpeculator.

Κατασμικρολογῶ. paruipendo, hoc eſt σμικρὸν ὑπόλογον ποιοῦμαί τινος. Vel potius parcum & illiberalem iudico & exiſtimo, exiguè de aliquo ſentio & malignè, hoc eſt illiberaliter, accuſ.

Κατασμικρύνω. diminuere.

Κατασμύχω. comburo, corrumpo.

Καταδιώκω. perſequor, arceo.

Καταδοξάζομαι. decipio.

Κατασπαθάω. ῶ. luxu conſumo, prodigo.

Κατασπαράττω. μ. ξω. τω. αχα. dilanio. Accuſ.

Κατασπαταλᾶν. deliciari.

Καταστάω detraho, diuello, diſſoluo.

Κατασπείρω. ſpargo, diſſemino. Genit.

Κατασπονδόω. imbuo, libo.

Κατασπεύδομαι. urgeor.

Κατάσπουδος ἀκοῆ. auditu ferox.

Κατασπεύδω. feſtino.

Κατασπεύδω. accelero, urgeo, præcipito.

Κατασπιλάζω. inquino.

Κατασπουδάζω. impellere.

Κατασπουδάζω. ingenti ſtudio, & cum ambitione quadam

quadam aliquid facio.

Καταστοχαστικῶς. bona fide, citra figmentum.

Καταστοχάζομαι. de industria, feriò.

Καταστάζω. μ. ώσω. π. αξα. instillo.

Κατεσταθείς. ός. ον. constitutus.

Κατεστάθμιον. in rectum, iuxta perpendiculum.

Κατεσταθμισμός. ὁ. singulorum pondus.

Καταστολικά. pharmaca cohibentia, supprimentia, αὐξεστολικά, Galeno. à κατεστέλλω.

Κατεστόνδυ. οῦ. congressio.

Καταστασιάζομαι. circunuenire, id est inuidia conflata & factione opprimere.

Κατεστασιάζομαι factionibus uincor.

Κατάστασις. εως. ἡ. tranquillitas, status, conditio, ordo, ἦθος. Itē execratio. aliquando instauratio & exordij constitutio apud Rhetores, & καταστήσεσθαι principio constituere. Accipitur non nunquam κατάστασις pro pecunia quæ exhibebatur equitibus loco aliorum constitutis.

Κατεστάτης. dispositor.

Κατάστεγα. τά. subtegulanea.

Κατεστεγάζω. cooperio.

Κατεστέγασμα. ατος. τὸ. tectum, lacunar.

Κατάστεγος. ὁ. consopitus. constipatusq; undiq; tectus, opertus.

Καταστέλλω. μ. αλῶ. π. αλκα. ad modestiā reuoco, & in officio contineo. Plutar. Item supprimo tumentia uel excrescentia, & reprimo, sedo, cōtraho. Dioscor. actiu. accus.

Κατεστένω. μ. νῶ. π. γκα. ingemo, suspiro. Neutr. absolutum.

Κατεστερίζω. μ. ίσω. π. ικα. stellifico, inter astra collocō.

Κατάστρος. ον. ὁ. stellatus, sidereus.

Κατάστημα. ατος. τὸ. habitus, status.

Κατεστηματικῶς. ὁ. ὁ. placido ac placato animo.

Κατεστῆρδυ. amuleta.

Καταστίζω. confirmo, βεβαιῶ. Item condemno κατα ψηφίζω, dispungo, deleo.

Καταστικτος. ον. ὁ. ἡ. interstinctus, maculosus. Vnde & pro tunica ponitur, animaliū figuris, aut floribus intexta. belluata dici solet.

Κατεστίλβω. reluceo.

Κατεστολή. ῆς. ἡ. amictus, habitus.

Κατεστομίζω. tacere facio.

Κατεστομίς. tibiæ pars quædam, τὸ φύλλιον.

Κατεστρέω. μ. ήσω. π. ηκα. sterno. accus.

Κατεστόρνυμι. complano.

Κατεστοχάζεσθαι. &

Κατεστοχῶν. collineare, collimare, id est τὸν στοχασμὸν κατορθοῦν. hoc est linearum uisualium cōtentionem ita regere, ut à scopo proposito nō aberremus, cum sagittā arcu uel scorpione mittimus, Vulgo album figere dicunt.

Κατεστοχή. amictus, lego κατεστολή. ut suprà

Κατεστράπτω. fulgore uel splendore obruo.

Καταστρατηγέω. μ. ήσω. π. ηκα. bellice, uel bellica astutia decipio & uinco, arte imperatoria, & stratagemate supero.

Κατεστρατοπεδεύω. castra metiri.

Κατεστρεβλόω. præstringo.

Κατεστρεβλωμένος. ον. ὁ. deprauatus.

Κατεστρεβλωθείς. contortus.

Καταστρέφεσθαι. in potestatē redigere, subigere, in seruitutem redigere. uerbum est medium. dicimusque non solum καταστρέφομαι τῇ ἄλλου, uerum etiā cum accusatiuo. Herod. lib. 1. ἀτειδὴ μίνωτε κατεστραμμένος γῆν πολλὴν.

Καταστρέφω. μ. ψω. π. ψα. finem impono, do exitum & finem rei, & rem inclino conuertoq; ad extremum, desino: ut τῷ γήρατος καταστρέφοντος. exacto anno, Plutarch. & Pausa. κατέστρεψεν εἰς τέλος, hunc exitum habuit. Item morior, ut καταστρέφω τὸν βίον, finio uitam Præterea conuerto, diruo, inuerto, subuerto. Bud. Com.

Κατεστρωμαλίζω. &

Κατεστρωμάω. μ. ώσω. π. ακα. luxurior, delicior, lasciuio. Genit. ut καταστρωμάσωσι τοῦ Χριστοῦ, apud Apostolum.

Καταστροφή. ῆς. ἡ. subuersio, deuastatio, Item exitus rei. unde pro extrema parte fabulæ & pro morte. Vide in Chiliad. Erasmi.

Κατάστρωμα. ατος. superius pauimentum nauis, siue fori potius, id est, tabulata nauium, quæ nautas ferunt & sustinent currentes. Vulgo garides. Vide Bayf.

Καταστρώμνυμι, & καταστρωμνύω. μ. στρώσω. π. ωσα. prosterno. actiu. accus.

Καταστρωσις. εως. ἡ. explicatio, explanatio.

Κατεσθῆξαι. detrahere, colligere, odisse.

Κατάσυφλον. τὸ. aridum.

Κατασύρω. μ. υρῶ. π. υρκα. detraho, euerto.

Κατασφαλίζομαι. confirmo, roboro.

Κατασφύκωνται. καθέλωνται.

Κατασχάζω. sacrifico, lancino, seco.

Κατασχαίρειν. insultare.

Κατασχεδιάζω. μ. άσω. π. ασα. fingo. Accus.

Κατάσχεσις. εως. ἡ. obtentio, detentio, possessio.

Κατασχετλιάζω. exaggero rem, indigne fero.

Κατάσχετος. ον. ὁ. detentiuus.

Κατασχέω. detineo, occupo, inhabito.

Κατασχηματίζομαι. simulor.

Κατασχηματίζω. μ. ίσω. π. ισα. conformo.

Κατασχίζω. diffringo.

Κατάσχομαι. tegor, uelor, περικαλύπτομαι.

Κατάσχω. detineo, occupo.

Κατασωρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. accumulo.

Κατασωτδύω. μ. δύσω. π. δυκα. cõsumo, dilapido.

Κατασώχω, attero, contero.

Καταστάξαι. statuere, centuriare & decuriare, in album referre, quod & καταγράφω dicitur & καταινέμω. Bud. Com.

Καταστάξαδις. est quod Iurisconsulti uocant pecuniam constituere. Vnde constitutum, pro pecunia assignata. Significat etiam centuriari, & in album referri. Bud. ibidem.

Κατάταξις. decuriatio, & centuriatio.

Καταταχῶ. præuenio.

Καταταχῶμαι. celeritate uincor & opprimor.

Καταπεθήπω. admiror, timeo, obstupesco.

Κατατείνω. cõtendere, scilicet dicendo, διεξέρχεσθαι, latius differere, explicare. ut διὸ κατατείνας ἐρῶ, Quare latius cõmemorabo. Plat. Vel contendere ire, ut κατατείνω τὸν δρόμον, contendo cursum, Synes. Sic Cæsar de bel. Gal. 1. Maturat ab urbe proficisci, & quàm maximis itineribus in Galliam ulteriorẽ contendit. Itẽ sternere, deijcere, premere, atterere, rumpere, frangere, cõficere, ut κατατείνομενος ὑπὸ τῆ πολάγρας, Athen. & ὑπὸ τῆ βασάνου, Demosth. & κατατείνεσθαι πόνοις, Chrisost. Itẽ punire, uerberare, unde illud τὸτὸ μὲν ἐπήνει σφόδρα, τὸτὸ δὲ κατέτεινε πᾶσι πολάσεσιν. Bud. Com.

Κατατειχογράφω. in pariete pingo aut scribo, apud Strab. lib. 14.

Κατατέλεια. τὰ. sumptus, pecunia quæ in ordinẽ uel tribũ pẽdenda est, cõsessus magistratus.

Κατατέμνω. contundo. Accus.

Κατάτιθω. enumero, inscribo, in ordinem refero.

Κατατεχνολογεῖν. in artem redigere, artis præceptis alligare & astringere, sub artis necessitatem redigere.

Κατατεχνικῶς. artificiosè.

Κατάτεχνος. ν. ὁ. artificiosus, industrius. Callimachi epitheton ab Atheniẽsibus propter elegantiam & artis subtilitatem.

Κατατήκω. liquefacio, diffluo, consumo.

Κατατίθεμαι. uoce passiua significationem habet actiuam, depono, ut κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, sicut latinis deponere magistratum, præfecturam: & depono onus, siue excutio, ut κατάθου θοιμάτιον, id est ἀπόφορτίζου, Aristoph. Aliquando est collocare gratiam, beneficium conferre, gratiam inire, ut τὴν χάριν καταθέσθαι, uel εἰς τὸν ἄνθρωπον χάριν κατάθεσθαι. Demosth. Lucas Acto. 24. θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς ἰουδαίοις, Volens gratiam inire à Iudæis. Vnde κατατίθεσθαι τιμὴν uel ἀποδόσιν, est deferre honorem uel studium in aliquo ornando: κατατίθεσθαι μαρτυρίαν. deferre testimonium, Synes. Bud. Com.

Κατατίθημι. deponere similiter est, ut de suo passiuo diximus. Vnde pro reponere ponitur, siue singula suo loco condere, Xenoph. Oecon. Item pro beneficiũ aliquod in alium ponere, ut ταύτην τοι τὴν χάριν κατέθηκα. sicut Plaut. Quid dona cessant mihi conferre omnes gratulantes? Et frequens usus est huius uerbi Luciano, pro repẽdere gratiam, siue facere paria. Ponitur aliquãdo pro soluere, rependere, id est καταβάλλω, ἐκτίνω: ut κατατίθημι τὸν μισθόν, & τὴν τιμὴν καταθεὶς. Plat. In ea significatione iũgitur quoq; cum datiuo & genitiuo, de quo Bud ibidem.

Καταλιπαρώσκω. prosterno, saucio, uulnero.

Καταλυμαίνω. conspurco; commaculo, concaco.

Καταλιναθεῖν. retinere.

Καταβοκιζομαι. fœnore obruor & exhaurior.

Καταβολμῶ. audeo Genit Bud. Com.

Καταβομή. ῆς. ἡ. sectio, concisio.

Καταβεξύω. sagittis cõficio, eiaculor.

Καταβρεῖω. corruo.

Καταβραματίζω. uulnero.

Καταπρέπομαι. fundo, fugo.

Καταπρέχω. discurro, decurro, prædor, populor, incursionem facio, incursionibus uasto, per grassor & percurro Latinè etiam dicitur. Cum de animato dicitur, genitiuum ferè habet, sed cum de inanimato, accusatiuum.

Κατάπρησις. ἡ. excesio.

Καταπρίβω. attero, tero, consumo. καταπρίψαι τὴν ἡμέραν, diem eximere, cunctari.

Καταβρίχιος. ὁ. tenuis, capillamẽtorũ instar, λεπτός.

Κατάπροπον. κάταντον, accliue.

Καταπροχάζω. μ. ὀσω. π. ακα. roto. accus.

Καταπρυφάω. μ. ήσω. τ. ηκα. delector, delicior, eluxurior in aliqua re. Genit. Greg. ἵνα καὶ αὐτὸς καταβρυφήσω τοῖς λόγοις, Vt ipse quoque eluxuriante stylo utar. Item derideo & ludifico per lasciuiam & delicias. Idẽ, ἄτοιν φάτνη μόχθου καταβρυφῶντ ἐν μεμιγμένῳ δυηθείας. Bud. Com.

Καταβρυφή. libido, luxuria.

Καταβρυφῶ. luxurior.

Καταβύχω. μ. ύξω. τ. υχα. dogo, domo, supprimo. Accus.

Κατατυχεῖν. assequi, successum habere. Genit.

Κατατυχών. ονος. ὁ. uoti compos.

Καταυαίνω. sicco, splendidum reddo.

Καταυγαζόμενος. ν. ὁ. illustratus.

Καταυγασμός. ῶ. ὁ. lucidatio.

Καταυλέω. μ. ήσω. τ. ηκα. sono, id est modulor, exploro concentum, tibiarum modulis oblector. Neutrum absol. Vnde.

Καταύλησις. Theophrast. καὶ καταυλήσεως βραχείας

χέας δεῖσθαι, Non multæ inspirationis indigere in auspicãdo cãtu: uel antequàm in theatrum afferatur ludicræ & lenitoriæ exercitationis: de tibicinali calamo. Bud. Com.

Καταυλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. castrametor.

Κάταυλος. extensus, apertus.

Καταυλοῦμαι. cantibus oblector.

Καταυτής urinator.

Καταφαγής. ῆ. ὁ. uorax, helluo.

Καταφάγω. deuoro.

Καταφαίνομαι. uideor, id est appareo. Deponens absolutum.

Καταφανής. ές. ὁ. ἡ. manifestus, apertus, perspicuus.

Καταφάναι. affirmare.

Καταφανεία. ας. ἡ. luciditas, perspicuitas.

Καταφαντόν. affirmatum.

Καταφανῶς. manifestè.

Καταφαρμακεύω. μ. εύσω. π. εύκα. uenenis inficio, excanto. Actiuum. accus.

Καταφαρμάσσω λόγω. delinio oratione.

Κατάφασις. ιος. ἡ. affirmatio apud Aristot. de Interpretat. intentio, uerbum quo crimen intenditur, intentio uerbis facta autore Chirio Fortunat. & τὰς καταφάσεις. Cic. uocat aientia.

Καταφάσκω. affirmo.

Καταφατίζω. μ. ίσω. π. ικα. dico contra aliquem, protestor, polliceor, confiteor.

Καταφατικός. ῆ. ὁ. affirmatiuus.

Κατάφατος. ῆ. ὁ. recens.

Καταφέρεια. procliuitas.

Καταφέρεσθαι. fidere, mergi, pessum ire, ut Aristot. de testudinibus, καταφέρεσθαι γὰρ, inquit, πάλιν ἐ δεῖ ὀνῶνται. Item delabor, decido. Greg. καὶ καταφερεχθεῖσαι εἰς θάνατον. Et Hippocrat. εἰς τὸ παθος κατεφέχθη, in morbum delapsus est. Item ruere, ut πόλεις καταφερεχθεῖσαι, urbes euersæ, Gregor. καταφέρομαι τοῦ ἐχθροῦ, ruo, & impetum in hostem facio. Est & obdormiscere uehementius, & alto sommo. Lucæ Act. 20. ὑπνῷ βαθεῖ κατεφερεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, altiore somno obdormiscens. Significat etiam deferor & appello in portum. Bud. Com.

Καταφορής. pronus, procliuis.

Καταφέρω. deijcio, deturbo. Gregor. Item deorsum fero, cui ἀναφέρω opponitur. Item allido, impingo, incutio, adigo. Lucia. Est etiam sopio, in somnum sterno. Alexander Probl. 1. θελγομένη ἢ ἐς ὕπνον αὐτὰ καταφέρει. Bud. Comment.

Καταφύγη. ης. ἡ. securitas quæ datur iureiurando.

Καταφύγω. refugio, confugio, exulo. Neutrum absolutum.

Κατάφημι. affirmo. Accus.

Καταφημίζω. diuulgo.

Καταφήλας. tristatus.

Καταφθίνω. pereo, marcesco.

Καταφθορά. ᾶς. ἡ. corruptio.

Καταφθορός. ῆ. ὁ. exitiosus, corrumpens.

Καταφιλέω. μ. ήσω. π. ηκα. osculor. Accus.

Καταφιλοσοφέω. per silentium uinco.

Καταφιλοσοφοῦμαι. patientia & moderatione uincor.

Καταφλᾶσαι. discindere, contundere.

Καταφλέγω. comburo. Accus.

Καταφλεξίπολις. ciuitas cõbustrix & incẽdiaria sonat, hoc Epithetõ Meleager Epigr. lib. 7. tribuit Stenelaidi meretrici, quòd huius scilicet amore ciuitas uniuersa quasi flagraret.

Κατάφλεξις. combustio.

Καταφλυαρῶ. nugor, mentior.

Κατάφοβος. ῆ. ὁ. formidolosus.

Καταφοιτάω. accedo.

Καταφορά. ᾶς. ἡ. impetus, allisio uehemens, ὁρμὴ Polyb. Item soporis uehementis impetus, inclinatio in somnium, principiũ infirmitatis, marcor, torpor, sopor, degrauatio, depressio. Est & sua oratoribus καταφορά, hoc est, inter accusandum longior spiritus productio, Bud. Com. Veternus, quasi in somnum delatio.

Καταφοράω. dormio, deprehẽdo, intelligo. accus.

Καταφορέω. idem.

Καταφορής. ές. ὁ. ἡ. pronus.

Καταφορικός. ῆ. ὁ. uehemens, impetuosus, impetu incurrẽs, somnolentus. Vnde καταφορικὸς ὕπνος, somnus uehementius incubans.

Κατάφορος. ῆ. ὁ. pronus, iudicatu pronus, planus, perspicuus. Galen. κατάφορον γίνεται σαφῶς, id est iudicatu pronum, siue planum & perspicuum. Id tamen rectius κατάφωρον cum ω legeretur. Bud. authore.

Καταφορτικός. ὁ oneros us, uehemens.

Καταφρά ζεσθαι. animaduertere.

Κατάφρακτος. ῆ. ἡ. cataphractus, equus opertus & undiq; munitus armis. κατάφρακτα πλοῖα, naues constratæ, & quæ κατάστρωματα habebant. actuarias Liuius appellat. Bayfius. κατάφρακτοι ψυχαὶ, animæ obtenebratæ, neq; prœuidentes futura.

Καταφρονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. despicio, nihili pendo, pro nihili duco. Actiu. accus. Vide φρονέω in Ammonio.

Καταφρόνημα. ατος. τὸ. confidentia.

Καταφρόνησις. contemptus, despectus, insipientia Thucyd. ὑποφρόνησις, κατὰ intensiue acceptum.

Καταφρονητέον. dispiciendum.

Καταφρονητής. ῆ. ὁ. contemptor.

Καταφρόνησις. ὁ. despectus.
Καταφρονητικός. contemptiuus.
Καταφρονίζω, expendo in studijs literarum.
Καταφρύγω. penitus uro, exicco. Accus.
Καταφρύγω. idem.
Καταφυγή. ῆς. ἡ. refugium.
Καταφύγιον. subsidium.
Κατάφυτος. locus arboribus consitus.
Καταφυλαλόν. per gentes, uel tribus.
Καταφυγή. genitum.
Καταφωνῶ. resonare facio. κατάσω.
Κατάφωρος. ὁ. ὁ. manifestarius, manifestus, clarus, deprehensus, ἐπαυτόφωρος. Et quicunq; reus conuictus, per metaphoram dicitur κατάφωρος ἐπαυτοφώρῳ ἄνδρος, & ἐπαυτοφώρῳ ἑαλωκώς, ut adulter deprehensus.
Καταφωρῶ. manifestarium facio, in furto prodo.
Κατάχαλκος. æratus.
Καταχαρίζομαι. gratificari, id est, condonare, largiri, donare, præuaricari gratiose, eblandiri, effugere. Aeschines. ὁ πολιτικὸς ὑμᾶς, ὁ δὲ νῦν ἐγὼ νικᾶν καταχαρισόμενος.
Κατάχασμα. ατος. τὸ. hiatus, sectio profundior.
Καταχασμός. ὁ. ὁ. scarificatio, medicorum uocabulum.
Καταχειροτονέω. dissentio, contra nitor, condemno. Etym.
Καταχειροτονία. condemnatio, contrarium suffragium.
Καταχεῖσις. τὸ καταχεῖν.
Καταχέω. profundo, infundo, effundo. Accus.
Καταχή. irrisio.
Καταχήνη. ης. ἡ. hiatus, κατάγελως. Aristophan. Eccles. δημοτικὴ γνώμη καταχλῶν τῶν σεμνοτέρων ἔσαι.
Καταχθῶναι. frangi.
Καταχθόνιος. ὁ. ὁ. infernalis, subterraneus.
Κατάχθονος. pinguis.
Καταχλευάζω. irrideo.
Κατάχλοος. ὁ. ὁ. uiridis admodum. Hipp.
Κατάχυσις. εως. ἡ. obtenebratio, offusio caliginis & tenebrarum. Vnde καταχυσάνδρος, id est obscurissimos libros cõposuisse imitando Antimachum. Hermol. in Plinium.
Καταχορδεύω. rescindo.
Καταχορεία. εως. ἡ. species cantus, quo in Pythijs ludis representabatur Apollo iam ouans.
Καταχορηγέω. largior, suppeto. Genit.
Καταχόω. μόσω. ωσα. ωκα. obruo, exaggero. Accus.
Καταχράομαι. μήσομαι. ωσμαι. abutor, id est re aliqua male utor, uel supra modum utor. Est etiam male accipere, uerberibus uel morte afficere. Aesch. ἀλλ' ἀν καταχρήσαιδ' ἐμοὶ εἰ δικαιοῦ τοιοῦδε ἔστιν. Accipitur & passiue interdum. Bud. Cõ. καταχρήσασθαι ἑαυτόν. necem sibi consciscere, transuerberare se.
Κατάχρεως. debito & usuræ implicitus. Vnde κατάχρεω, siue κατάχρεα bona dicuntur oppignorata, bona prædia & obærata, sponsione & fideiussione affecta. Et debitores ipsi ære alieno oppressi, κατάχρεω, & κατάχρεοι, ὑπόχρεω dicuntur Bud. Com.
Κατάχρησις. εως. ἡ. abusio. Item cum nomẽ à primo suo ac proprio significato ad rem nomine proprio carentem transfertur, ut oculus uitis.
Καταχρηστικός. ὁ. ὁ. abusiuus.
Καταχρίζω. illino.
Καταχριόμενος. ὁ. ὁ. illitus.
Καταχρυσῶσαι. inaurare.
Καταχῶσαι τὴν κόμην. tingere capillum, fucare.
Κατάχυμα. ατος. τὸ. aqua balnei, qua perfunduntur balneo exeuntes. Vide Ammonium.
Κατάχυσις. ἡ. aër.
Καταχύσματα. τὰ. res siue bellaria quæ effundebantur super caput serui nuper empti, cum domum heri ingrediebatur, sicut supra caput uxoris nuper nuptæ, ius. Significat etiam iuris condimentum. Vsus est Aristophan. Pluto. ἔστ' ἀχὶ δίεξιν ταῦτα τὰ καταχύσματα. Item Demosth. Oratione. κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν: ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δεῖπνον γῆμαι, ἃ τὰ καταχύσματα αὐτῷ καταχεῦν τότε ὁπότ' ἐωνήθη. Cæl. lib. 14. ca. 6. Ammonius distinguit à καταχύματα.
Καταχῶμαι. obrutus sum.
Καταχώννυμαι. obruor, id est nimium implicor, & occupor.
Καταχωννύω. μύσω. π. υκα. facio aggerem, occulo terra. Accus.
Καταχωρίζω. μίσω. π. ικα. diuido, semoueo, facio reuerti, sepono, dispono.
Καταψάω. mulceo, palpo.
Καταψαίρω. moueo, festino.
Καταψάλλομαι. tibijs citharisq; personо, ac oblector.
Καταψευδομαρτυρησάμενος. ου. ὁ. qui adhibuit falsos testes.
Καταψευδομαρτύρομαι. falsis testibus opprimor.
Καταψηφῶν. obscurare. nã ψηφὸς tenebras significat, obscuritatẽ dictis addere: Item φροντίζειν.
Καταψηφίζομαι. μίσομαι. ωσμαι. cõtra iudico, condẽno, faciendũ cẽseo, pnuncio. Bud. Com
Καταψήχω. demulceo, adulor, leniter contrecto.
Καταψιλοῦν. tenuem uel glabrum reddere.
Καταψυκτικός. ὁ. refrigeratorius.
Κατάψυκτος. ὁ. refrigeratus.
Κατάψυξις. εως. ἡ. refrigeratio.
Καταψύχομαι. refrigeror. (accus.
Καταψύχω. μύξω. ωκα. refrigero, sicco, Actiu.

Καταψῶσαν. τὴν. demulcientem.

Κατέαγατῆς κεφαλῆς. dicũt Attici pro eo quod est κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐσλιξάμην. Sic Lucian. Timone κατέαγα τὸν κρανίον.

Κατεάγω fractus sum. Ab ἄγω, med. præt. ἔαγα, & per dissolutionem ἔαγα, κατεάγην. Vnde & κατεαγώς. ότος. ὁ. & κατεαγῖα. ἡ. participiũ, fractus. Et interdum fluxus, mollis, effœminatus, sicut fractus Latinis.

Κατεάσας. sopitus.

Κατεάχθη. fractus, deiectus, uel positus est.

Κατεβήσετο. descendit.

Κατεβλακευμένος. supinus, iners.

Κατεγγυᾶν. tradere, ut κατεγγυῶ τὴν κόρην, trado desponsam. Item uadimonio uel sponsione, uel satis datione obstringere quempiam. Et apud Demost. κατεγγυᾶν τοὺς παῖδας, & τὴν ναῦν, est pueros & nauem pro credito pignorari, & manum prædibus bonis inijcere, quæ bona satis accepto habebat obnoxia. Budæus in Commentarijs.

Κατεγγυᾶσθαι τὸ δεγγυᾶσθαι καὶ ἐγγυᾶσθαι.

Κατεγκονεῖν. festinare.

Κατεγνυπωμένος. dissolutum, & infirmum esse, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πίπτειν.

Κατεγνωσμένος. η. ὁ. damnatus, reprehensus.

Κατεδαφίζω. subuerto, solo æquo.

Κατέδυν. occidit, submersus est.

Κατέδω. consumo, deuoro.

Κατεθήπει. obstupuit.

Κατέβομαι. μ. ένομαι. π. ῥύμαι. instillo, defluo, corrumpo.

Κατεῖδον. uidi.

Κατείδωλος. η. ὁ. idololatriæ deditus.

Κατεῖν præteritum med. ab εἶω descenderat.

Κατεικής. concedens, moriger, æquus.

Κατείλεα. penetralia domus.

Κατελεῖν. in orbem globari & colligi in arctum.

Κατελημμένος. αὐτὶ τοῦ κατεληφώς.

Κατέλοχε. recensuit.

Κατειλίσσω. obligo.

Κατελυσπᾶδον. instar serpentiũ corpus trahere.

Κατελωτισμένος. in seruitutem redactus.

Κατέμεν. indutus. Etym.

Κάτειμι. descendo.

Κατενύω. contego, occulto. Etym.

Κατεπεῖν. reprehendere, contradicere, occultè accusare, deferre, occultum detegere, secreta reuelare & prodere aliquem, Aristoph. Pluto.

Κατεργασμένη γῆ. terra culta & subacta.

Κατέργω. subigo, compello, adigo, ut τὸν ἅλα κατωτέρω κατέργεσθαι. Thucyd. Item ueto & arceo, ut ναυσὶν ἐκ θαλάσσης κατέργειν, liberum commeatum adimere, Pausa. & apud eundem στρατιὰν κατέργειν, intra fines continere, exitumq; adimere. Bud. Com.

Κατέιρα. scutum, pelta.

Κατέρρηκεν. discidit, Accus. iung.

Κατέρρω. calumnior, detraho.

Κατειρωνεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσομαι. cauillor, assimilo, per dissimulationem deludo, Genit.

Κατεῖχε. obtinebat.

Κατεκεύθειν. obdormiuit.

Κατέκηα. combussi.

Κατεκκλησία. ας. ἡ. congregatio uniuersorum, & publica quædam concio.

Κατεκλάδης pro κατεκλείδης. apud Theod.

Κατέκταθεν. occisi sunt. παρὰ τὸ κτείνω, καὶ ἐκτάνθην. uide Etym.

Κατέλαβεν. impersonale, necesse fuit, necessitas coegit, Pausan. Bud. Com.

Κατελάσαι. coire.

Κατελέγχω. redarguo. dedecoro.

Κατελεέω. μ. ήσω. π. ηκα. misereor. Neutr. accus.

Κατελεέων. ὁ. miserans.

Κατελίσσομαι. circumuoluor.

Κατέλω. eligo.

Κατέναντι. è regione, è diuerso.

Κατενδεής indigus, qui caret.

Κατενεχυράζω. oppignoro, pignora capio.

Κατενόπλιον. τὸ. genus modulationis ad quã saltabãt arma concutientes. εἶδος ῥύθμοῦ ὃ ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα ἔνι δὲ ὁ γὴ ἡμιολίω.

Κατεντευκτής. incidens, accusator.

Κατενώπιον. in conspectum.

Κατεξανίσταμαι. contrà resurgo.

Κατεξανιστάμενος. η. imminens.

Κατεξουσιάζω. potestatem exerceo. Matth. μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Κατεπαγγέλλομαι. spõdeo, liberaliter polliceor.

Κατεπάγω. inuito, induco,

Κατεπάδω. μ. άσω. π. ασα. incanto. Accus.

Κατεπάλμενος. insiliens.

Κατεπείγω. μ. έξω. π. ξα. urgeo, & sic cũ accusatiuo construitur, pro festino uerò absolutũ est.

Κατεπέτασεν. περιεκάλυψεν, ἐσκέπασεν.

Κατέπεφνα. occidi.

Κατεπεφρόνεκα. in philosophos insumpsi.

Κατεπόντωσαν. fabricauerunt.

Κατεπρήνιξεν. pronũ præcipitauit. apud Nican.

Κατεπτηχέναι. perterreri, πτοεῖσθαι.

Κατέπτηχος. η. ὁ. latitans, pauidus.

Κατεπόθη. potu haustus est, demersus est. Etym

Κατεράσαι. de uno uase in aliud transfundere, quod elutriare dicunt Latini.

Κατεργάζομαι. μ. άσομαι. π. εργασμαι. operor, præparo. Item perficio, id est, destruo, conficio & cõcoquo, Theophr. de Caus. 4. Et conficio, id est,

cio, id est occido. Xenoph. ὁ δ' ἂν ἐμὸς πᾶς ἂν θις τυχὼν κατεργάσαιτο τε τὸν λέοντα. Item supero, uinco. Herod. κατεργάζεσθαι δυνάμει κρείσσονι.

Κατεργασία ἡ γῆς. cultus & subactio. Et κατεργασία τροφῆς, id est πέψις. Bud. Com.

Κατέργαστος. ὀ. occultus, operosus.

Κάτεργος. ὁ. κατεργασμένος, προτοιαμένος, ut κάτεργος χώρα, Theoph. cui ἄργος opponitur

Κατεργός. antiquatus. (Bud. Com.

Καταγνω. uasto.

Κατεῤῥέζω. μ. ἔξω. ω. εχα. demulceo, sedo, καθέζομαι. Actiuum accus.

Κατερεθίζω. incito.

Κατερεῖξαι. contundere.

Κατερέπω. destruo, diruo, labor. Accus.

Κατερεφής. ές. ὀ. ή. munitus, tectus.

Κατερέφω. tego.

Κατερέω. accuso.

Καταρκτύω. comprimo. Accus.

Κατέῤῥαξας. ad pauimentum impegisti.

Καταῤῥινημένον. limatum, expolitum, à ῥίνω.

Καταῤῥωγος. ὀ. rimosus.

Καταρυθραίνω. erubeo, tingo colore rubro.

Κατερύκω. detineo, prohibeo. Accus. (aorist.

Καταρύω. traho, & καταήρυσεν traxit, tertia persona

Κατάρχομαι. descendo, aggredior, deuenio. Dicitur & de eo, qui post exilium quasi postliminio redit in patriam & reuertitur. Depon.

Κατεσάπη. putridus intabuit.

Καταδίω, uel κατέδω. deuoro Accus.

Κατεσκελετευμένος. ὀ. ὁ. attonitus, attenuatus.

Κατεσκευάζω. paro, gero, ædifico.

Κατεσκεύασμα. τὸ. ædificium.

Κατέσκληκα. morbo uel fame contabui, macrui, strigosus, & aridus euasi, macie confectus fui.

Καταστευσμένος. ὀ. ὁ. accuratus.

Καταστεσλασμένον. ambitiosum, ingenti studio factum, enixum & affectatum.

Κατέστυβ impulit.

Καταστεναζόμεναι χάεσιν. dona cum suspirio data. Bud. Com.

Κατέστλω εἰς λόγους σοί, collocutus sum tecũ, καταστλω εἰς ἀπολογίαν, defensionẽ dixi. Bud. Cõ.

Κατεστιγμένα. punctis distincta, ποικιλμένα.

Κατεστραμμένος. aduerse.

Κατεστράφησαν. prostrati sunt.

Κατέστυξαν. timuerunt, oderunt.

Κατεσμιλμένος. garrulus, ineruditus.

Κάτεχεν. compescuit.

Κατέχομαι. id est κάτοχος εἰμι. uerbum peculiare ijs, qui tanquã alieno feruntur arbitrio, ut qui in dei alicuius redacti sunt potestatẽ, qui illos pro sua potestate moderatur possidetq; & agit quocunq; lũbet. Datiuo iungitur, ut αὐτῷ θεῷ κατέχομαι. Luciano.

Κατεχαρωμύθος. antiquatus.

Κατέως. quotannis.

Κάτευγμα. ατος. τὸ. imprecatio dirã.

Κατευδαιμονίζω. fortunatum dico, & beatum puto. Accus.

Κατευθικτεῖν. tangere.

Κατευθύνω. dirigo, administro.

Κατευλογέω. prædico, extollo.

Κατευμαρίζειν. uerbis aliquid leuare.

Κατευλογοῦντες. laudantes, prædicantes.

Κατευμεγεθεῖν. superare, dominari. Genit.

Κατευνάζομαι. μ. άσομαι. ω. ασμαι. accumbo, placo. Deponens absol.

Κατευνασής. ὀ. ὁ. cubicularius, qui sponsam ducit dormitum.

Κατεννέω. μ. ήσω. ω. ηκα. facio dormire.

Κατευξάμενος. ὁ. qui peregit preces.

Κατεύχεσθαι. precibus interpellasse.

Κατευοδόομαι. μ. ώσομαι. ω. ωμαι. prosperor. Deponens absol.

Κατευρεκίσαντες. οί. probi.

Κατευρύνομαι. dilator.

Κατευσοχέω. μ. ήσω. ω. ηκα. bene coniecto.

Κατευφημέω. fauore præsto.

Κατευφημομένοι. οί. laudati.

Κατεύχομαι. deprecor, imprecor, moueo, τὸ καταρᾶσθαι. execror, κατηρᾶσθαι. maledico, significat etiam Herodoto idem quod difficulter & ægre ac quadam cum molestia peto & precor πᾶσι πέρσησι κατεύχετο εὐγένεσθη.

Κατευωχέομαι. epulor.

Κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν. corrupti mente.

Κατεφίλουν. osculabantur.

Κατεφίστημι. insurgo, aduersum sto. Lucas in Act. καταφέστηκαν τοῦ πατρός.

Κατεχθραίνω. odio prosequor.

Κατεχμάζας occupans.

Κατέχων φονεύων.

Κατεχόρευσεν. occidit. (Bud. Com.

Κατέχομαι. τὸ ἔθος εἰμί, θεοφορεῦμαι, κατέχομαι.

Κατέχω. occupo, id est possideo, magnopere aliquid teneo, retineo. Item incumbo, decumbo, & sido, hoc est ἐφιζάνω, ἐφίσαμαι. Theoph. de Caus. 1. & 6. Bud. ibidem. Actiuũ accus. uel etiam genitiuo, κατέχειν λόγους. tenere memoria.

Κατεψηφισμένος. qui damnauit, uel qui damnatus est.

Κατηγορέομαι. accusor, & aliquando accuso.

Καταβολή. morbi circuitus, pro καταβολή.

Κατηγορέω. μ. ήσω. π. ηκα. damno, ut τὴν γνώσιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου, dãnare mundum & inte-

ritus Philoni. Vel potius pro prædicare, quod est palam cōmemorare, παρεισάνω. Hoc enim κατηγορῶν significat, & indicare, siue exprobrare: ut illud Plinij, Mala emptio semper ingrata, eo quòd exprobrare domino stultitiam uidetur. Et Verg. Degeneres animos timor arguit. Est etiam κατηγορεῖν indicare, & significare nomine & appellatione. Galen. Ther. 14. κατηγορείσθω δὲ ὧδε, Appellatione ipsa significetur & prædicetur. Item præ me fero. Lucian. πολλῶν κατηγορούντων ἀπειροκαλίαν, id est, ineptiam multā præ se ferentes. Id Cicero clamitare dixit, pro Q. Rab. Supercilia illa olere maliciam, & clamitare calliditatem uidentur. Bud. Com. κατηγορούμενον, id est, prædicatū. Aristot. distinguit à subiecto in lib. de Interp.

Κατηγορία. ας. ἡ. accusatio, crimen: ut κατηγορίας ἔχω, accusor. Item prædicamentum, uox generalissima.

Κατηγόρ Θ. ορ. ὁ accusator, actor, petitor.

Κατήειν. descendebam.

Κατηθλημένο Θ. exercitatus.

Κατήκο Θ. ορ. ὁ. obediens, dicto audiens, morem gerens.

Κατήκω. liquefacio.

Κατηλείφειν. curare.

Κατηλέτης. ὁ. propitius, audibilis.

Κατηλίς. ίδος. ἡ. κάθοδος. descensus.

Κατήλιψ. πος. uel φ Θ. ἡ. scala, tabulatum, trabs tectum sustinens.

Κατηλόγησε. neglexit, prætermisit.

Κατηλόησαν. iugularunt.

Κατηλυσίη. ης. ἡ. &

Κατήλυσις. ι Θ. ἡ. accessus, descensus.

Κατημαξευμένα. uulgaria, trita, conculcata.

Κατῆμαρ. quotidie.

Κατημελής. ὁ obediens, obsecundans.

Κατηωρεισμένα. occisa, perdita, spoliata.

Κατηπείγοντο. raptim, festinanter. Heliodorus.

Κατηπιόωντο. mitigati sunt.

Κατήρασε. Strabo lib. 17. pro deglutijt κατέπιεν posuit, εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε.

Κατηρεγμένο Θ. lapsus, flexus.

Κατηρεμέω. μ. ήσω. π. ηκα. sedo. Accus.

Κατηρεφής. ές. ὁ. ἡ. rectus, altus, adumbratus.

Κατήρης. sublimis, pendens.

Κατήρξατο. increpauit, castigauit.

Κατηρτισμένο Θ. perfectus.

Κατήρυσθε ἄμπελοι. uites uuis grauatæ, & demittentes sese.

Κατηφαμισάμην. roborabam.

Κατηφέω, uel κατηφάω. μ. ήσω. π. ηκα. tristor, mœsto uultu & demisso cogito.

Κατήφεια. ας. ἡ. λύπη. mœror, tristitia cū uultus dimissione, caligo, mœstitia. Plutarch. ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν ἀναιδείαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀνιβλέπειν τοῖς οἰκείοις ὑπείκουσαν, σεμνοπρέπειαν ὠνόμασαν.

Κατηφής. ές Θ. ὁ. ἡ. subtristis, præ uerecundia supercilia & uultū demittens, solicitus, mœstus.

Κατηφόνδε. ignaui, morte digni.

Κατήφον Θ. ον. ὁ. morte dignus.

Κατηχέω. μ. ήσω. σ. ηκα. audio, erudio, quasi instruo, doceo uoce. ab ἠχῶ. Nam olim qui baptismatis essent candidati ijs tradebantur fidei Christianæ mysteria sine scriptis uiua uoce, quemadmodum priscis theologis mos erat apud Aegyptios, ut mysteria uoce dūtaxat ac ueluti per manus posteris relinquerent, non scriptis, id erat initiari mysterijs, quod Paul. & Lucas uocant κατηχῶν, quasi dicas sono ac uoce instruere.

Κατηχής. ές Θ. ὁ. ἡ. resonans.

Κατήχησις. ιος. ἡ. instructio.

Κατηχητικός. ὁ. instructiuus.

Κατήχητο Θ. &

Κατηχημένος. &

Κατηχούμενο Θ. ὁ. catechumenus, hoc est, nondū initiatus, sed qui adhuc imbuitur elemētis religionis, nondum ad facta spectanda introductus mysteria fidei, uiuæ uocis ministerio concredebantur. Bud. in Epist.

Κατηχίζω. instituo, admoneo.

Κατηχιστής. ορ. ὁ. susceptor, uulgò compater.

Κάθανεν, mortuus est, pro κατέθανεν.

Καλαλλόμενα. colligatæ.

Κατίασι. descendunt, καταίρουσι, à κάτειμι. Secundum ἀθῶσι, remittuut χαμῶσι, à καθίημι.

Κατιδεῖν. perspicere.

Κατιεμένη. demissa.

Κατικτηρία. sacrificium ob reditum.

Καλλαίνειν. &

Κατιλλώπειν. despicere, subsannare.

Κατιλύω. μ. ύσω. σ. υκα. infesto. Accus.

Κάτινο Θ. oleaster.

Καλόν. adhuc.

Κατιόντες. οἱ. descendentes.

Καλόομαι. μ. ώσομαι. σ. ωμαι. ærugino.

Κατίσχειν. ferire, iacere.

Κατίσχειν. coërcere.

Καλοχναίνω. extenuo, desicco & κατισχνώθη ἐξηράνθη, ἐλεπτύνθη.

Κατίσχνο Θ. ον. ὁ. qui est tenui ualetudine,

Καλοχνόω. exicco, attenuo.

Καλοχυαίνοιτο. οἱ. lautitijs furentes.

Κατισχύομαι. uincor, cedo, opprimor, repello,

Καλοχύω. roboro, præualeo, uinco. Genitiuo uel accus. Bud. Com.

Καθιπρώσκομαι. uulnero.
Καθιώμενος. rubigine obsitus.
Καθολύρομαι. deploro.
Κατοιβωμένον. sordidum.
Κατοικέω. μ. ήσω. π. κκα. colloco, transfero in alias sedes, habito, incolo. Neutrum accus. uel datiuo cum præpositione ἐν.
Κατοίκησις. habitatio, domicilium. Ammonius distinguit à κατοίκισις.
Καθοικητήριον. ο. ὁ. habitaculum.
Κατοικία. domus.
Κατοικίδιος. ο. ὁ. qui nunquam domo discedit.
Κατοικίζω. μ. ίσω. π. ικα. habitare facio, cõstituo, reduco in suas sedes. inde
Κατοίκισις. ἡ. collocatio, deductio ad habitandum. Ammonius.
Καθοικισμός. ὁ. habitatio.
Κατοικτείρω. misereor. Neutrum accus.
Κατοικτίζεσθαι, misericordiam implorare.
Κατοίκτισις. ιος. ἡ. misericordia, commiseratio.
Κατοιμώζω. lugeo.
Κατοινόομαι. uino obruor, Plato.
Κάτοινος. ο. ὁ. uinosus.
Κατοινύσαι. abscondere.
Καθιόμενος. de se arroganter sentiens, insolens.
Κάτοδια. nosti.
Κατοίχομαι. morior. Deponens.
Κατοιχόμενοι. οἱ. manes, mortui.
Κατοκνέω. torpeo, pigresco. Neut. absol.
Κατολιθαίνω. delabor.
Καθολοφύρομαι. defleo, gemo, doleo, illachrymo, deploro. Depon. accus.
Κατομή. ῆς. ἡ. secta.
Κατονειδίζω uitupero, exprobo. Accus.
Κατοπάζω. sequor, subsequor.
Κατόπιν. post, retrò, à tergo, ponè, quasi post faciem. Genitiuo.
Κάτοπτα. τὰ. conspicua, θεατά. Estq; hæc usitata bonis scriptoribus, cum huius simplex ὀπτὰ uix sit in usu.
Κατοπτάω. exuro.
Κατοπτεύω. aspicio, intueor.
Κατόπτης. ο. ὁ. aspectator, explorator, speculum.
Κάτοπτον. manifestum, è conspectu, è regione.
Καθοπτος. ο. ὁ. retorridus.
Καθοπτρίζομαι. ueluti speculo exprimo ac referò.
Κατοπτρικός. ὁ. ὁ. perspicax.
Κατοπτρικῶς. contemplatiuè, speculanter.
Καθοπτρον. ο. τὸ. speculum.
Κατοργᾶν. florere, uigere, τρυφᾶν, ἀκμάζειν.
Καθεγιάζω τὴν ψυχήν. ad sacra suscipienda præparo mentem, ad sacrorum cultum expio, & idoneam reddo. κατωεγιασμένος, initiatus, deuotus, consecratus. Bud. Com.

Καθορθόω. μ. ώσω. π. ωκα. egregiè & cum uirtute aliquid facio, prosperè aliquid gero, exequor, rectè attingo, assequor. Herodia. pro prosperũ successũ habere posuit, ὠνήθη δὲ ἐν μέγα τι δρᾶσας καθορθῶσαι. diciturq; de reb. bellicis. accu.
Κατόρθωμα. ατος. τὸ. opus uirtutis, id est, rectum officium & perfectum, rectè factum, id est actio per se repetenda. Cic. lib. 1. de offic. & 3. de fin. Est etiã præclarum facinus prosperè & egregiè factum & gestum, successus, res bene gesta.
Κατόρθωσις. ι. ἡ. correctio, recta affectio. Cicerone interprete.
Καθορθωτικός. ὁ. ὁ. qui strenuè confecit negocia.
Κάτορρα. ara in uia.
Κατορρωδήσας. αντος. ὁ. territus.
Κατορρωδῶ. trepido, metuo.
Κατορύττω. defodio. Accus.
Κατορυχή. defossio, thesaurus.
Κατορχεῖσθαι. saltationibus demulceo & mitigo, salto. Greg. Et κατορχούμενος passiuè, id est, per saltatorum spectacula elatus, apud eũdem. Bud. Com.
Κατοσλαῖος. subterraneus.
Κατοτλάς αδος. ἡ. nox obscura.
Κατοτλέω. ad cicatricem perduco, inde κατοτλωθεῖσα participiũ fœmin. aoristi passiui Epig. li. 1. usus est Philip. de cane uenatica & prægnãte.
Καθυβρίζω. superbio, supercilium erigo, superbè alloquor. Genitiuo. Bud. Com.
Καθοχά. terebri pars quæ manu tenetur, manubrium.
Κατοχή. ῆς. ἡ detentio, possessio. Est etiam affectio animi τῶν ἐνθουσιώντων. à κατέχομαι. Item morbus ueternosus. Vigilantem soporem uocant recentiores. Bud. Com
Κατόχιμος. ο. ὁ. fanaticus, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐξεστηκώς, uel ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, θεοφορούμενος. Bud. ibidem.
Κάτοχος. ο. ὁ. detentiuus, numine afflatus. Vnde apud Plutarch. ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἐνθεος: & κάτοχος μνημονικός, hoc est, eorum quæ apprehendit tenax, apud eundem. Bud. ibidem, Est & κάτοχος siue κατοχή, detentio occupatioq; & mẽtis & corporis sensu motuq; priuati, in ea corporis figura permanente ægro, qua fuerit correptus, siue sedeat siue decumbat.
Κατοψοφαγέσι. opsonijs, exquisitisque ferculis reficiuntur.
Κατρεύς. ὁ. auis nomen, apud Aelianum.
Καθροπον. accliue.
Καθάδε. Dorice, quemadmodum, in hunc modum. pro κατὰ τάδε.
Καθῆς. ο. ἡ. feles.

Καῆνμαῖα. τὰ. coria duriora quę calceis munien dis subduntur, soleæ, imposturæ, sutelæ, doli. Veteris calceamenti corium, παλαιῶν ὑποδημάτων σέρμα, ueteramentum Latinè dicitur.

Καῆνς. corij rasura.

Καῆνω. consarcino, assuo, imposturas & fraudes contexo & comminiscor.

Κάτω. infra, deorsum, pessum.

Κατώβλεψ. qui capite est in terram demisso. ἀὴρ βλέπω. animal uenenatum apud Aelianum.

Κατώγαιος. ὁ. ἡ. subterraneus.

Κατώγειον. ω. τὸ. diuersorium.

Κατώδυνος. ον. ὁ. ἡ. tristis.

Κάτωθεν. ab imo.

Κατωθέω. deijcio, depello.

Κατωκάρα. aduerbium, in caput, præceps.

Κατώκησεν. commigrauit.

Κατωμαδίν. aduerbium, in humeris.

Κατωμοτικός. ὴ. ὁ. adiuratiuus.

Κατωμίσης. equus sessorē ab humeris excutiens.

Κατώμοσον. τὸ. iuramenti genus.

Κατωνάκη. ης. ἡ. &

Κατωνάκης. ὴ. ὁ. uestis seruilis & breuis, quæ ultra genua non pertingebat, & in inferiori parte limbum subsutum habebat pelliceum, unde & nomen habet. A κάτω & νάκος. quod diphtheram significat.

Κατωνωμένος. uino obrutus.

Κατωτιάω. caput in terram demitto.

Κατωπός. κατωβλεψ. Et κατωποὶ ὀφθαλμοί, οἱ ἀμβλύωποι. Bud. Com.

Κατωπὴν ἐδροδιασόλη.

Κατώπιον. ἥρος. ὁ. instrumentū quod sedi, hoc est anui inijcitur, dicitur & ἐδροδιασολεὺς. Hipp.

Κατωραΐζομαι. Ionicum est, pro καθωραΐζομαι per θ, glorior, ornor.

Κατωρὴς pronus, deorsum uergens.

Κατώρυχον. ὴ. τὸ. ὑπόγαιον. infernum, quod sub terram inuenitur.

Κατώτατος. ὴ. ὁ. infimus, extremus.

Κατωτικὸν φάρμακον. apud Hippocr. quod per aluum deducit.

Κατώτερος. ὴ. ὁ. inferior.

Κατωφαγᾶς. genus auis, lurco.

Κατωφερὴς. ὁ. πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκόλαστος, κατὰ πρόωνς, ὁ ὑπερέρεπτης, pronus, procliuis.

Κατώφορος. ὁ καθτω φερόμενος.

Κατωχαΐνης. manubrium terebri.

Καυαλίζω. claudico.

Καυαλέον. flos, exustum, aridum, calidum.

Καυαλός. morio, fatuus.

Καύαξ. larus auis, καύληξ.

Καυαρός. malus, improbus.

Καῦδμός. uredo.

Καυκαλίς. ίδος. ἡ. caucalis herba, quæ & pes gallinaceus. Dioscor.

Καυλεῖον. ὴ. τὸ. calamus, uirgula, κάλαμος. Nican.

Καυλίον. ὴ. τὸ. cauliculus, caulium herba, quam Dioscorides καύκαλιν uocat. uulgò pedē galli. Gaza apud Aristotel. uertit cautium.

Καυλικὸν κατηγμένον ὀστῦν. apud medicos caulis in modum fractum os dicitur, quod obliquè per crassitudinem frangitur, dicitur & ῥαφανικόν. Aegineta lib. 5.

Καυλίσκος. ὴ. ὁ. μικρὸς καυλός.

Καυλός. ου. ὁ. ceruix uesicæ & caulis in pennis. utroq; modo Gaza uertit apud Aristotelem. pars hastę quæ terræ infigitur, ferrum iaculi, hasta, hastile, thyrsus, id est uirga cuiuscunq; plantæ. Item uirga uirilis, penis, coles.

Καυλωνία. iactantia, in utrāq; partē capitur.

Καῦμα. ατος. τὸ. calor.

Καυμασία. pileus latus ad æstum solis arcēdum.

Καυματίζομαι. æstuo.

Καυματώδης. ὴς. ὁ. æstuosus.

Καυνάδιον. ὴ. τὸ. stramentum, stratum.

Καυνιάσαι. sortiri.

Καυνός. malus, amarus.

Καῦρος. ὴ. ὁ. mente surdus, stolidus, uel potius γαῦρος, quod superbum significat.

Καυρόω. μ. ώσω. ω. ωκα. sicco. Accus.

Καύσαλις. febris.

Καυσμὸς. ὁ. uredo, arborum quarundā morbus.

Καυσία. ας. ἡ. καυμασία. Vide Bayfium. Item regium ornamētum capitis apud Macedonas Herodiano teste de Antigono scribente.

Καυσία. ἡ. galerus ad arcendum æstum factus, Antipater Thessalonicensis in Epigr. καυσίη ἦν τὸ πάροιθε μακεδόσιν ὄγκολον ὅπλον καὶ σκέπας ἠνιφετῶ καὶ κόρυς ἠν πολέμω.

Καύσιμος. ὴ. ὁ. cōbustiuus, ut καύσιμα ξύλα. Bayf.

Καῦσις. ιος. ἡ. combustio.

Καῦσος febris cum maximo ardore, febris ardēs, flauæbilis unà cum sanguine in uenis efferuescentia.

Καυστερός. ὴ. ὁ. ardens. pugnæ epitheton.

Καυστριάζω. μ. άσω. π. ακα. contamino, cauterio inficio. Paulus ad Timoth. κεκαυστριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν.

Καυστικός. ὴ. ὁ. ardens.

Καῦσις. messis, spicarum uegetatio.

Καυτόν. ὴ. τὸν. quod exuri potest.

Καυτός. ὴ. ὁ. cremabilis.

Καύσων. ονος. ὁ. æstus, ardor, febris æstuās. Descendit à participio, & τ in obliquis amittit: itaq; ω seruat ob naturalem productionem.

Καυτήριον. instrumentū quo putridæ carnes aduruntur, inustorium, cauterium.

Καυτόν. sacrificium quoddam, focus.
Καυχάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. glorior. Depon.
Καύχημα. ατος. το. gloria.
Καυχηματίας. gloriosus & iactator.
Καύχησις. ιος. ἡ. exultatio. ἔχω καύχησιν, habeo unde glorier.
Καφάζω. ridere, cachinnari.
Καφέω. ήσω. π. κα. spiro.
Καφηρεύς. έως. Caphereus Eubœę promontoriū Et appellatiuè locus asper, tempestuosus, scopulosus, difficilis descensu, παρὰ τὸ κάφος, καὶ καταπνεῖσθαι αὐτὸν αὐενδότως. Etym.
Κάφως. spiritus. Vnde κῆπος, ὁ περιπνεόμενος
Καυχαλίς. ίδος. ἡ. pustula, φλύκταινα. (τόπος.
Καχεκτέω. ualetudinarius sum.
Καχέκτης. ου. ὁ. deprauatus habitu uitiorum.
Κάχεκτος. ου. ὁ. male habitus, cui corpus macie cōfectum est.
Καχεξία. ας. ἡ. mala corporis habitudo, ex quo omne alimentum corrumpitur, infima corporis affectio, uel constitutio, principiū hydropis
Καχήμερος. ου. ὁ. qui malum & inauspicatum diē sortitus est, quemadmodum qui uel occursu boni amici uel fausto alio quodam signo, felicem & auspicatum diem sortitus est καλήμερος uocatur, ab Epigrammatographo lib. primo.
Καχλάζω. strepo, immodestè rideo. à fluctibus
Καχλαίνω. turbo. (sumptum.
Κάχλασμα. τος. το. ebullitio, βράσμα, ζέσις. Eust. Iliad. ψ.
Κάχληξ. ηκος. ὁ. testudo, lapillus qui ab aqua agitatur.
Κάχλος. καὶ καχλοῦς. apud Comicos ridiculus, stupidus, à χαίνω, quod stultorum est, semper ore hianti esse.
Καχρυδίας. ου. ὁ. panis ex hordeo.
Κάχρυς. υος. hordeū tostum, & abusiue omnia tōsta, Itē rorismarini fructus. Est etiam piceæ germinatio dicuntur & tritica quædam. Etym.
Καχυποτοπεῖσθαι. mali quippiam suspicari.
Κάψα. capsa. à καπτω.
Καψιδρώλιον. ου. το. sudariolum.
Καψις. morsus.
Καψός. murus, paries.
Καω. μ. καύσω. π. κέκαυκα. calefacio. Accus.

Κε, uel κεν. apud poëtas idem quod in prosa oratione ἄν.

Κεάδλης. filius uel nepos Ceæ. patronymicum. Etymologus.
Κεάζω. μ. άσω. π. κα. diuido, scindo, frango. Accusat. ligna seco, propriè dicitur teste Eust. Iliad. φ.
Κέαυται. iacent, laborant. Accus.
Κέαρ, & crasi κῆρ. ρος. το. cor, animus distractus.
Κέαρνον. securis, ferramentū fabrile, aut sutoriū,
Κέας. α. ὁ. nomen proprium. Etym.
Κεάς. άδος. ὁ. locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios, ut Athenis in barathrū.
Κέασμα. fractura.
Κέαται. pro κεῖνται. iacent, aut iacet.
Κεβαλή. caput, calix.
Κεβλή. caput. ἐκ τοῦ κεφαλή. apud Callimach.
Κεβληγένος. ὁ. ἡ. in capite semen gerens, papaueris epithethon. Nicand.
Κεβλήπυρις. genus auis.
Κέβλος. cynocephalus c, ete.
Κέγλης. auis quædam marina.
Κεγχαμίς. fici & oliuarum acinus, ficarium grānum, à Plinio frumentum quoq; dictum.
Κεγχιάδιον. το. mica, minutulum, quasi dicas miliare.
Κεγχία. ας. ἡ. genus hulceris siue herpetis à similitudine quā habet cū milio dictum, nā in hulcere admodum exiguas pustulas facit.
Κεγχίας. ου. ὁ. &
Κεγχιδίας. ου. ὁ. panis ex milio.
Κεγχίνης. puls è milio, serpens, hydrus. πᾶσα τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ κέγχρου. ἢ ὅλως τὸ ποικίλον εἶναι, ὡς κέγχρον. Etym. De cēchrine serpente uide Nicand. in Theriacis, & Aelian.
Κεγχρίς. ἡ. tinnunculus auis, ut Gaza interpretatur apud Aristotel. De aucupio κεγχρίτων auium, uide Oppianum in Ixeuticis.
Κέγχρος. ου. ὁ. milium, serpentis genus, cenchros.
Κεδάζω. μ. ασω. π. κα. frango, dissipo, dispergo.
Κεδάω. idem. (Accus.
Κέδματα. τά. diuturni dolores in membris, aut genitalibus. Hipp. uocat fluxiones quæ in crura decumbunt, præcipuè uero in coxendicē.
Κεδνός. ή. ὁ. curiosus, gloriosus, solicitus, bonus, inclytus, sedulus, prudēs, sapiens, preciosus. à κήδω per systolen. Etym. (nat.
Κεδρελάτη. ἡ. cedrus magna, è qua cedri pix ma-
Κεδρέλαιον. ου. το. oleum cedrinum, è malis cedri, ut Plinius ait.
Κεδρία. ας. ἡ. cedri resina, cruda cedri lachryma.
Κεδρίδιον. ου. baccæ cedri.
Κεδρινος. ου. ὁ. cedrinus.
Κέδριον. odoratum. Itē succus cedri è teda eius concisa furnis, qui primus aquæ modo fluxit
Κεδρόμηλα. τά. citria mala. (in canali.
Κεδροπα. legumina.
Κεδρόπολις. pars Thraciæ.
Κέδρος. ου. ἡ. cedrus arbor. Etym.
Κέδρος. εος. το. cedri arboris fructus. Etym. Apud Cyrillum pro fructu masculinū est, κέδρος. ου. ὁ. pro arbore fœmininum: item apud Ammon.
Κεδρωτός. ή. ὁ. ex cedro fabricatus.

Κεῖμαι, & ſynær. κεῖμαι. iaceo, cubo. Item cado quemadmodum & Latinè dicimus iacentem animum, pro deiecto. Accipitur etiam aliquando pro concedo. κεῖσθαι, ſitum eſſe, uide in Prædicamentis Ariſtot.

Κεὶς ὁ. Ceas, nomen proprium. Etym.

Κεῖα. incendi, uſſi.

Κείαζ. ἔκειντο.

Κεῖθι. illic.

Κείμενα. τὰ. uulgò ſituata.

Κείμενος. ὁ. inhærens.

Κειμήλια. τὰ. theſauri, opes, pecuniæ repoſitæ, inſtrumenta pretioſa, aurea uaſa, uulgò clinodia, res pretioſæ & charæ ſepoſitæ. à κεῖμαι.

Κειμηλιάρχιον. locus in quo res pretioſæ, & in delitijs habitæ reconduntur.

Κειμηλιαρχος. theſaurarius.

Κεῖνος, pro ἐκεῖνος. ὁ. ille, poëticum, paroxyt.

Κεῖνος, pro κενός. ὁ. uacuus, oxytonum.

Κεῖο. iaceres.

Κεῖον. ure.

Κεῖρα. ας. ἡ. peſtis, infœlicitas, generatio, ſtatura.

Κείριαι αἱ. inſtita, lũbrici lati & oblongi, uincula ſepulchralia, δεσμὸς κλίνης, ut interp. Eu. Il. 6.

Κεῖρις. fauus, & auis quædam, halcyon, accipiter.

Κειρονόμης. ὁ. raſus, tonſus.

Κειρομένης χώρας. uaſtata regione.

Κείρω. μ. ειρῶ. ἀόρ. α. ἔκειρα. τὸ κέκαρκα. tondeo, de uoro, ſcindo, tõdeo comã, à κέρας quod capillum notat, teſte Plutarcho.

Κεῖσε. illuc.

Κιστεῦμαι. iacebo.

Κεῖθαι ὀνόματα. imponere nomina, ἐπιθεῖναι.

Κεισιβδηλοδυμός. iners, piger.

Κέω. uro, accendo.

Κεῶσμος. odoratus.

Κεῶν. τος. ὁ. dormiturus.

Κεκαδήσομαι. mox fut. à κήδω. curabo.

Κεκαδήσω. priuabo, diſſipabo.

Κεκάδοντες, pro ἐκκάδοντες, à χάζω. ceſſerũt, priuarũt

Κεκαδών. priuans, curans, ſeparans, parcens.

Κεκαλυμμένος. contectus.

Κεκάμω, pro κάμω. ſubiunctiuo ἀόρ. β. à καμνω. defeſſus ſim, fatiger.

Κέκαρκα. præt. à κείρω. totondi.

Κεκαρμένος. tonſus ac ornatus.

Κεκαρωμένος. qui honoribus nimijs mente externatur ac ſtupet.

Κεκαυτηριασμένος. ὁ. inuſtus, notatus.

Κεκαφηώς. ſpirans, expirans.

Κεκεῶν. ῶνος. ὁ. potio ex uarijs compoſita. Ody. κ. & Epigram. lib. 2.

Κέκιλος. ὁ. gracilem habens uocem.

Κέκκαλος. acinus, uel nucleus pineæ nucis, granum gnidium. malim κόκκαλος.

Κεκλαμμένον. furto ſubreptum.

Κεκλάγξω. latrabo.

Κεκλασμένα μέλη. τὰ. perfracta, mollia, languida (cantica.

Κεκληγότες. pro κεκληγότες. οἱ, clamantes.

Κεκληγώς. ότος. ὁ. reſonans. à κλάγγω.

Κεκληρωμένος. ὁ. λαχών. ſorte electus.

Κεκλιμένος. ὁ. περιεχόμενος. clauſus.

Κέκλομαι. iubeo.

Κέκλυθι, pro κλῦθι, audi.

Κέκλυτε, pro κλῦτε audite.

Κεκλῶ. uoco, iubeo.

Κεκλωσμένον. fatatum.

Κεκολοβωμένοι πόδες. muniti pedes.

Κεκομισμένος. ὁ γενικῶν καὶ γενεθείς, pro importante & importato.

Κεκορυθμένος. ὁ. armatus, acutus.

Κεκραγμός. ὁ. ὁ. clamor, uociferatio.

Κεκράγω. clamo, à medio præterito κέκραγα.

Κέκραθι. uociferare.

Κέκρακα. miſcui, temperaui.

Κεκράκτης. ὁ. ὁ. clamator, clamoſus.

Κεκραμένος. tonſus, robuſtus.

Κεκραμένως. concinnè.

Κέκραται. temperie præditus eſt.

Κεκράτης. clamoſus, clamator.

Κεκριγότες. incerte loquentes. nam κριγμός dentium ſtrepitus in morientibus dicitur.

Κεκριμένος. qui cauſam dixit, qui accuſatus fuit, electus. κεκριμένον πρᾶγμα, res iudicata.

Κεκροπίδαι. οἱ. Athenienſes à Cecrope rege ant.

Κεκροπίδες. αἱ. hirundines in Epig. dicuntur.

Κεκρύφαλος. pro κροκόδειλος. κατ' ἐνάλλαγὴν crocodilus.

Κεκρύφαλος. ὁ. ὁ. reticulum, uitta, diſcriminale, flammeum. Bud. Com. παρὰ τὸ κρυπτεσθαι. Gaza in Ariſtotel. uertit reticulum, & aliàs, ſi rectè legitur, arſineſi. Nicand. ſchol. in ruminantibus animalibus κεκρύφαλον aluſi uentriculi expo nit, cui à uittæ ſimilitudine nomen datum fuit, & Germanica lingua uittã uocat etiamnum in bubus. Xenoph. libello de re equeſtri uſus eſt pro retinaculo quod equorum capitibus in ijcitur, ut commodius frenum admittant, uide Hom. Iliad. χ.

Κεκτημένος. dominus, ut qui poſſideat ſeruum. & κεκτημένη. ἡ. hera, domina.

Κέκυφος. cortex.

Κέκω. curo, doleo.

Κεκωμῶδες. alto ſopore opprimi.

Κελαδεινός. ὁ. ὁ. clamoſus, tumultuoſus. Et κελαδεινὴ, Diana, uel quòd Enceladũ occiderit, uel ob uenatorios ſtrepitus, uel qd lunę mutationes aëris tumultus ſequatur, uentorũq; tempeſtas

Κελαδέω. μ. ήσω. τω. ηκα. clamo, resono. propriè de aquarum strepitu. Neutr. absol.

Κελάδημα. ατος. τὸ. &

Κέλαδος. ὁ. strepitus, clamor.

Κελαδῶν. οντος. ὁ. resonans, clamans. Venti, maris, & fluuij epitheton est.

Κελαιναί. locus inter Athenienſium & Bœotorũ fines ſitus, & urbs Phrygiæ.

Κελαινεφής. ές. ὁ. ἡ. habens nigras nubeis, niger, denigrans nubeis.

Κελαινιόων. nigricans.

Κελαινιπάθιος. ὁ. obſcurus, doloſus.

Κελαινός. ὁ. niger.

Κελαινότης. ητος. ἡ. nigredo.

Κελαινοφαής. niger, obſcurus.

Κελαρύζα ης. ἡ garrula, crocitans. epitheton cornicis.

Κελαρύζω. μ ύσω. σω. υκα. resono, consono. De aqua dicitur molliter inter fluendum ſibilante

Κελάρυξις. ſtrepitus.

Κελέβη. ης. ἡ. poculum ligneum, peluis. παρὰ τὸ χέειν καὶ λείβειν.

Κελεής. ἡ. ſecuris.

Κελέοντες. ἡ. naues actuariæ: perticæ. Ael. Dyon.

Κελεός ὁ galgulus auis. uide κολιός.

Κελευπίζω. equito. uide κελητίζω. (ptum.

Κέλευθρον. inſtrumentum piſcibus capiendis a-

Κελεύη. κελέβη.

Κελευθιόων. cupiens iter facere.

Κέλευθος. ου. ὁ. & pluraliter τὰ κέλευθα. uia ἐκ τοῦ ἐλεύθω.

Κέλευθρον. ο. τὸ. idem.

Κελευόμενον. τὸ. imperium.

Κελεύσα, uel κέλευστρα. currus mulorum.

Κέλευσμα, uel κέλευμα. ατος. τὸ. admonitio nautarum. Cani autẽ remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſeruos olim ſolitum erat, & per aſſam uocem, id eſt ore prolatam, & (ut in Argonaui) interdum per citharam, authore Pædiano. Vnde & Martialis lib. 3. Quorum per uada tarda nauigantes Lentos figitis ad celeuma remos. Bud. in Annot.

Κελευστής. ὁ. ὁ. iuſſor, proreta, qui imperata excipiens ad alios defert. Item qui in claſſe aut triremib. milites tubicine ad uigilias excitabat, aut quando ab ijſdem deſiſtendum indicabat.

Κελεύω. μ. εύσω. π. ευκα. & Κελεύω. μ. εύσω. π. ευκα. iubeo. unde τὰ κελευόμενα ποιεῖν, imperata facere. Eſt etiam hortor, & permitto uoce actiua. Lyſ. ἐκέλευον ὁ τι βούλομαι, Sinebat me aliud de ſe ſtatuere. Bud. Com. Item ſimpliciter prædico accipitur apud Libaniũ: αὐτήν τε ταύτην ἐβρήνησα τὴν πόλιν πελευόντων αὐαγινώσκειν.

Κελευμοσύνη. iuſſio.

Κέλης. ητος. ἡ. equus celes, qui ab uno ſeſſore agitatur & regitur. Eos Centauri primum excogitarunt condocefacere, in ijsque ſedere, id quod antea neſciebant, & curribus ſolum utebantur. Hinc translatione ſumpta ponitur pro nauigio actuario, quòd uno remo, & non binis aut ternis per ſedilia ageretur, cum tamen plures remiges haberet. Celocem Latini interpretantur, authore Gellio. Vnde & κελήτιον paruulus celox, Thucydidi. Bayfius de Re nau. Ammonius exponit τὴν κελάλιον τὴν μικρόν, & diſtinguit ab ἐπακροκέλης.

Κελητίζω. μ. ίσω. π. ικα. equito, uehor curru, rego equum deſultorium. Superius κελευπίζω ſcribitur.

Κελήτιον. τὸ. paruus celox, diminutiuum à κέλης. Bayfius.

Κέλητος. ὁ. aper.

Κελλίον. ο. τὸ. cenſus domus.

Κελλός. obliquus.

Κέλλω. τὸ. προσεγγίζω, & κινέω, καὶ τὸ τέμνω. Euſt. Iliad. φ. diuido, ſeco, figo nauem, appello.

Κέλμις. puer, lecythus, & unus ex ideis dactylis.

Κέλομαι. poët. iubeo. Depon.

Κελόνιον. inſtrumẽtum quo ex puteo hauritur aqua.

Κέλορον. ο. τὸ. intonſa ouis.

Κελός. niger.

Κέλσα. appuli, ad portum ueni, aſſumpſi.

Κελτοί. Galli, à Celto Herculis filio.

Κελύφαυον. ο. τὸ. filiqua, cortex. Vide κέλυφος in Ammonio.

Κέλυφος. ος. τὸ. cortex exterior, teſta. Gaza in Ariſtotele putamen uertit, uide Ammonium.

Κέλω. iubeo.

Κέλως. ωρος. uox, eques, ſpado, filius.

Κελός. uſtiuus.

Κεμάς. άδος. ἡ cerua, hinnulus, quaſi κοιμᾶς, ἡ ἐξ κοιμωμένη γὰρ τῷ καταλάω. & κεμμας, per reduplicationẽ τοῦ. μ. in Epigr. Plut. in cõmentario de cauſ. natural. ferarũ pullos ſeu catulos uocat κέμματα, quæ lectio ſi recta non ἄδος ſed ατος erit deſinens patrij caſus. Vide Aelianum.

Κεμπός. leuis, agilis.

Κέμφας. ἡ. cerua, pro κέμμας.

Κέμων. ὁ. unoculus.

Κέμφος. ὁ. fulica auis, quæ & κέπφος. Theodor. Gaza,

Κεν. uide κέ.

Κενεαγεῖν. Hippocrat. pro ἀσιτεῖν li. 3. de articulis dixit, quamuis κενεαγέειν pro euacuatione ſimpliciter alibi ponat.

Κεναγία. ας. ἡ. uaſorum inanitas, pro inedia accipitur.

Κναγορία ας. ἡ. uaniloquium.
Κνάφος ὁ. uir uanus, & futilis.
Κνιαυχής. uana iactans.
Κνίδυλα ἡ. scalprũ excauandis lintribus aptum παρὰ τὸ κενεῦν τὴν ὕλην, ut equidem existimo, in Epigram. Græco.
Κνίδρια τὰ. morticina, carnes præmortuæ. apd Pollucẽ. lib. 6. legitur κνέβια, & rectius, quasi uita orbatæ.
Κνιμβατέω. μ. ήσω. π. ηκα. per uacua uado, uana conor. Neut. absol.
Κενεός, pro κενός ὁ ὁ. uacuus.
Κενδυχής. ὁ ἡ. uana iactans.
Κενεών. ῶνος. ὁ λαγών. uenter, pars quæ est inter latera, quasi κενὸς ὀστέων. ilia Gal. κενεῶνας esse dicit ieiunũ intestinũ, mesenterium & gracilia intestina.
Κενήριον. ὁ. τὸ. uacuum monumentum.
Κενοδοξία. ας. ἡ. inanis gloria.
Κενόδοξος. gloriosus, gloriæ auidus, inanem de se persuasionem habens.
Κενός. ὁ. ὁ. uacuus, desertus, uanus. κενὸς χαρίζω χάριτας leuem inis gratiam.
Κενοσπουδία ας. ἡ. inane studium, curiositas circa res nihili.
Κενόσπουδος. ὁ. curiosus, leuicularum rerum studiosus, inanium studiorum plenus.
Κενοσπούδως. frustra.
Κενοτάφιον. imaginarium sepulchrum, quale describit Vergil. lib. 3. Aeneid. Suetonius honorarium tumulum appellat. Sic uocari possunt hodie quas repræsentationes in anniuersarijs exequijs uocamus. Bud. in Annot.
Κενοτάφος. de indocto dicitur.
Κενότης. τος. ἡ. uacuitas.
Κενοτομία. ας. ἡ. rerum inuocatio, nouarum rerum studium.
Κενοῦχος. crumena.
Κενοφωνία. ας. ἡ. uocum inanitas, uaniloquium.
Κενόω. μ. ώσω. π. ωκα. euacuo, excauo. Accus.
Κέσαι. stimula, iube, crea.
Κενταυρίδιον. ἀ. genus ornamenti muliebris.
Κενταυρικῶς. centauricè, immaniter, inciuiliter.
Κενταυρίσκος. agrestis.
Κενταυρομαχία ας. ἡ. immanis pugna.
Κένταυροι. latrones. Κένταυρος, centaurus nauis apud Bayfium, & nomen sideris Proclo.
Κεντέομαι. stimulor.
Κεντέω, uel κεντέω. μ. ήσω. π. ηκα. stimulo, pũgo. prius tamẽ dũtaxat in usu esse cõtendit Thom Mag. exempla ex Sophocl. & Liban. adducens.
Κέντημα. damnum.
Κεντητήριον. ὁ. τὸ. suilla.
Κεντηλικός. ὁ. ὁ. pungens, aculeatus.
Κεντητός. ὁ. ὁ. pungebundus.
Κεντίζω. μ. ίσω. π. ικα. κεντέω.
Κεντρήεις. εντος. ὁ. ἡ. aculeatus, asper.
Κεντριωτικός. ός. ὁ. ἡ. uelox, tanquam stimulo percussus, equus centro obediens.
Κεντρίνα. ας. ἡ. dipsas serpẽs, δίψας. Nicander interpres.
Κεντρίνης. animal quoddam cum aculeo.
Κέντριον. ὁ. τὸ. boum stimulus.
Κεντρίς. ίδος. ἡ. genus serpentis, dipsas.
Κέντρον. ὁ. τὸ. stimulus, tormentum. Gaza in Aristotele uertit aculeum, centrum, hoc est, punctũ in medio circuli. Astrologi cœli cuspides, cardines & angelos κέντρα uocant.
Κεντρόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. habeo stimulum.
Κεντροτυπος. ος. ὁ. nequam, uafer, stimulator. auriga, uerbero, μαστιγίας.
Κέντρων. ονος. ὁ cento, uestis uersicoloribus pannis consuta. Vnde & pro uersuto ponitur.
Κεντρωνοί κηφῆνες. οἱ. aculeati fuci, ut Gaza uertit in Aristotele.
Κέντωρ. stimulator, actor.
Κένωμα. ατος. τὸ. euacuatio.
Κενῶν. κενεῶν.
Κένωσις. εως. ἡ. uaniloquium, euacuatio.
Κέοντα, pro κεῖνται. & κέοιτο, ὑπάρχοι.
Κέπφος. ὁ. ὁ. fulica, larus, auis leuis quæ facilè à uento impellitur. & translatè pro stulto ponitur. Gaza ex Aristotele fulicam conuertit. Vide prouerbium apud Eras. Cepphus parturit uel potius ea auis quam ardeam Latini uocant.
Κέρα. cornua, crines, arcus.
Κεραβάτης. locos excelsos, & uertices montium scandens.
Κὲρ ἀγλαός. Paris Homero dicitur crinibus superbiens, uel ut Aristot. exposuit, ὁ αἰδοῖα σεμνυνόμενος, nam & Archilochus κέρας pro pudendo exposuit. Eust.
Κεραία ας. ἡ. apex, nauis quam Synes. Epist. etiam τὸ κέρας appellauit. Item punctum, uirgula minuta. Vide Bayfium. Gaza in Aristotele uertit antennas, id est partem in talis superiorem.
Κεραία. ας. ἡ. direptio, euersio, apud Aristot.
Κεραίζω. μ. ίσω. π. ικα. scindo, trucido, populor, diripio, φθείρω, κόπτω. ἀπὸ τοῦ ζώων βλαπτόντων τοῖς κέρασιν. actiu. accus.
Κεραίνω. & Κεράιρω. misceo.
Κεραΐς. ouis.
Κεραϊσκός. cornutus, comatus, & genus serpẽtis. est & locus Mileti ubi Apollo cornua hirci cuiusdam fixerat. Etym.
Κεραΐτης. ἡ. fœnum Græcum.
Κεραμεικός. ὁ. ὁ. Ceramicus locus Athenis, in quo sepeliebantur qui in bello perierant. Erat & alter in

ter in quo diuersabantur meretrices. Item in quo certamina peragebantur.

Κεραμεῖον. ν. τὸ. figulina, uas testaceum.

Κεράμεος. figulinus.

Κεραμεύς. έως. ὁ. figulus.

Κεραμεύω. male mereor de Republica, κατεργάζομαι. Item figulinum exerceo apud Lucianũ, & uascula compingo.

Κεραμέια. omnia fictilia.

Κεραμικὴ μάσιξ. periphrasis est ostracismi.

Κεράμιον. ν. τὸ. uas fictile, amphora, id est mẽsura octo & quadraginta sextariorũ, authore Bud. de Asse. futem uertit Gaza.

Κέραμος. ου ὁ. tegula, dolium, urceus, carcer lingua Cypriorum. Est & Cariæ urbis proprium.

Κεραμωταὶ στέγαι. αἱ. tecta tegulis instrata operta. Strab. 13.

Κεραυίξαι. urinari, κολυμβῆσαι.

Κεράννυμι. μ. κεράσω, uel κεράσω. π. κέκρακα. &

Κεραννύω. misceo, tempero.

Κέρας. capillus, arcus, membrum pudendum.

Κεραοξόος. ν. ὁ. poliens cornua, faber arcuarius.

Κεραός. ᾶ. ὁ. cornutus.

Κεράρχης. ν. ὁ. alæ præfectus.

Κεραρχία. ας. ἡ. cornu præfectura, quæ triginta duobus imperauit. Vide in Appendice de uocab. militarib. in dictionibus, φαλαγγαρχία, & διφαλαγγία. Erratum autem uidetur in numeris, & hic & illic: qui uolet facile computabit ex præcedentibus illic: ubi etiã, cum Phalangarchiã author incertus interpretatur duas cerarchias, aut tetrarchias legendũ est, aut præcedens locus corruptus est, aut cerarchia & tetrarchia idem significabunt. Capit autẽ tetrarchia uiros bis mille quadraginta octo. Sed in his etiam ipsi authores Græci uariant.

Κέρας. ατος. τὸ. cornu, capillus, ut apud Hom. κὲρ ἀγλαΐ, cum Paridem à capillo laudaret. Vnde ὀρθόκερως φρίκη, apud Sophocl. quæ capillum surrigit. Item poculum. nam ueteres cornibus pro poculis utebãtur, quare Bacchum cornutum fingebant. Refertur quoque ad rem bellicam. unde εἰς κέρας καὶ ὦμὶ κέρως ἄγειν, cornua instruere. Et ὦμὶ κέρως προβάλλεσθαι, cum cornua protenduntur exercitu precedente. Vide in κεραρχία. Sunt & uuluę partes quę Aristoteli κέρατα uocantur, Gaza transfert cornua. Item κέρας fluuius quilibet in Oceanũ excurrens, quod eius sit ueluti cornu, unde & cornigeri amnes. Archilocho pudendũ etiam significat. Item syllogismus quidã perplexus & indissolubilis, cornutum uocant.

Κερασβόλος. ν. præfractus, intractabilis: à feminibus, quę prius quã in terrã cadant, si in cornua boum inciderint, auriora nascũtur. Eras. Chil.

Κέρασμα. ατος. τὸ. mixtura.

Κεράσω. infundo.

Κεράστης. ν. ὁ. cornutus, & nomen serpentis apud Nicandrum & Aelianum.

Κερασφόρος. ν. ὁ. corniger.

Κεράχειλοι. labris incuruis.

Κερταύλης. cornicen, cornu canens.

Κερατέα ἡ. siliquastrum.

Κεραίας. ν. ὁ. cometæ genus, cornus speciẽ habẽs

Κερατίζω. μ. ίσω. π. ικα. cornu uentilo, cornu peto, obarieto.

Κερατινός. ου. ὁ. corneus, cornutus. Et κερατινὰ, καὶ κεραστίς. ἡ. oratio ambigua. Sunt tamen qui κερατινὸν, syllogismum cornutum intepretantur. Laërtius in Zenone, numerat κερατίδας inter sophisticos syllogismos: meminit & Politian. in Miscel.

Κεράτιον. ν. τὸ. siliqua.

Κεραστίς. ἡ. Vide in κεραλινός.

Κεραλίστης. ᾶ. cornupeta.

Κερατόγλυφος. qui cornu expolit, excolitq; artifici ingenio ac sculpit.

Κεραοειδὴς χιτών. oculi tunica cornea. Gal.

Κερατεργός. idem.

Κερατωνία. siliqua, aut ficus Aegyptia.

Κεραύλης. ν. ὁ ἡ. cornicen, tibicen.

Κεραυνόω. μ. ίσω. π. ικα. fulmino. Accus.

Κεραύνια. τὰ. Ceraunia, montes Epiri.

Κεραύνιος. ν. ὁ. fulmine ictus.

Κεραύνιος. Iupiter, attonitus, & uestis quædam. Iouis Ceraunij hymnus ast apud Orpheum.

Κεραυνοβολεῖ. fulmen intorquet.

Κεραυνοβολία. ας. ἡ. fulminum iactus,

Κεραυνός. ᾶ. ὁ. fulmen. παρὰ τὸ κεραίζειν, & αὔειν, ἤγουν φθείρειν καὶ καίειν. Fuit & cognomen Ptolemæi cuiusdã ex prõptitudine, audaciaq;. κεραυνὸς φολόεις dicitur fumidũ & ardens fulmẽ ac densius Hom. quod huc illuc peruagari solet.

Κεραυνοσκόπιον. alta machina in scena instar speculæ, ex qua fulminum iactus exhibebant.

Κεραυνόω. μ. ώσω. κ. ωκα. fulmino, fulmine percutio. Accus.

Κεράω. misceo, uinum infundo. Ab antiquo usu cornuum pro poculis.

Κέρβερος. ᾶ. ὁ. Cerberus.

Κερβέριοι. Cimerij, imbecilles.

Κερβολῶ. conuicior, maledico, decipio.

Κερδαίνω. μ. ανδ. π. γκα. lucror. παρὰ τὸ κέαρ ἰαίνειν, ὁ ἐστὶν εὐφραίνειν. Neutr.

Κερδαλέη. ης. ἡ. uulpes.

Κερδαλέος. ν. ὁ. astutus, utilis, fraudulentus.

Κερδαλεόφρων. ον. ος. ὁ. ἡ. auarus.

Κερδάλη. uulpes.

Κέρδια τὰ. astutiæ uulpinæ.

Κερδία. uafrities.

Κέρδιον. utilius, lucrosius, melius.

Κέρδιστος. η. ὸν. utilissimus, astutissimus, prudentissimus, locupletissimus.

Κερδογαμεῖν. lucri causa uxorem ducere.

Κέρδιον. herba lanaria.

Κέρδος. εος. τὸ. lucrum astutia uulpina. σύνεσις, unde νικεροῖς βουλῇ pro consilio imprudente legitur.

Κερδοσύνη. ης. ἡ. astutia, decipiens astutia, & maximè fallens, uaframentum, astus.

Κερδύλιον. η. τὸ. lucellum.

Κερδώ. οῦς. ὁ. uulpes, forma diminuti. à κερδαλῆ.

Κερδῶος. ὁ. Mercurij nomen, tanquam lucri authoris, & cõpendiarij. Ad uerbum esset lucrosus, quæstorius, quæstuarius.

Κέρεα. exequiæ. forte legendum κτέρεα, ut infra.

Κεραμίδαι. οἱ. uocabantur Rhodij à Cercapho, eam insulam occupante.

Κέρβιος. ὁ. auis quædam Aristoteli, Gaza reddit certhiam.

Κεραξ. ακος. accipiter.

Κερκέτης. ὁ. machina ferrea quæ de antemna suspendebatur, cuius in nauali prælio usus erat, ad demergendas hostileis naues, alio nomine σελῆνις. Eust. ex Pausaniæ Lexico. Iliad φ. Item mõs est in Samo Ioniæ insula, apud Nicãd. est & gubernaculũ nauis exiguũ, μικρὸν πηδάλιον.

Κερκίδιον. η. τὸ. radiolus.

Κερκιδοποιϊκή. ῆς. ἡ. ars conficiendi radios textorios. Aristot. lib. 1. Polit.

Κερκίζω. μ. ίσω. π. ικα. texo cum radio. Neut.

Κερκιθαλλίς. erodius auis.

Κερκίς. ίδος. ἡ. radius textoris, & os minus brachij, nos etiam radium dicimus.

Κερκίων. ὁ. auis quædam Aeliano.

Κέρκνος. accipiter, aut gallus.

Κερκοπίθηκος. η. ὁ. cercopithecus, simia caudata. Vide Aelianum.

Κέρκος. ου. ὁ. uasis genus, sicuti est tripus, ianua ænea, annulus ostij. Ponitur & pro cuiuslibet animalis cauda, παρὰ τὸ σκαίρειν καὶ ἕρπειν hoc est à saliendo obrependoque. Aristophan. ἰδὺ δ' ἔχου κέρκου λαγῶ, Ecce (inquit) leporis caudam excipe. Quia uerò mollior, delicatiorque est animalis eius pilus, spongiæ loco utebãtur, purgandis præsertim, detergendisq; lippitudinibus. Inde fortassis natum est adagiũ in eum, qui nimis astutè subblanditur, ut nuncupetur cercus. Vnde Cic. ad Attic. li. 8. Domitius (inquit) ut audio, in Cosano est quidem, ut aiunt paratus ad nauigandum. Si in Hispaniam, non probo. si ad Cn. laudo. Quouis potius certe, quàm ut cercum uideat. Vbi Cæsarem intelligunt, qui mira uafritie grassabatur, ut omnino arriperet principatum, arridebatq; omnibus, & præterquàm etiam dictaret ingenium, clementiam præferebat, iniurias aut dissimulabat, aut lenissimè castigabat. Plura Cæl. lib. 16. cap. 59. Gaza κέρκον ex Aristotele uertit caudam, & addit fœmininum articulum.

Κέρκουρος. genus nauis breuioris, lembus. Vide Bayfium.

Κερκοφόρα. quæ caudam habent.

Κερκώπη. ης. ἡ. cicadæ genus minimæ omnium, & mutæ, quæ & καλαμαῖος, teste Eust. Iliad. γ. Cæl. lib. 9. cap. 31.

Κερκωπίζω. lasciuio, adulor, χλευάζω, μωκίζω. Translatione à brutis ducta caudam motitanbus. Cæl. lib. 11. cap. 33. & Eras. Chil.

Κέρκωσις. ιος. ἡ. morbus muliebrium locorum, quũ scilicet caro adnascẽs totum pudendũ implet, & ad exteriora instar caudæ (unde etiã nomen habet) prominet.

Κέρκωψ. οπος. astutus, caudatus, & simiarum genus. Cyclopes quoq; Cercopes appellabantur. Vide adagium, Cercopum cœtus.

Κέρμα. ατος. τὸ. stips, moneta, frusta minuta, minutiæ æris, λεπτοτατόν τι.

Κερματίζω. μ. ίσω. π. ικα. incido in frusta minutissima, trucido. actiu. accus. iung.

Κερμάτιον. η. τὸ. frustum, pecuniola.

Κερματιστής. ῆ. ὁ. numularius, qui maiores numos pro minutilis commutat.

Κέρνος. uas figulinum, sacrificium Cybeles, σφαυίς, & κέρνα, securis. Item mysticus crater cui lychnus imponunt. Nicand. schol. Pollux ἐσχαρίδια interpretatur.

Κερνοφόρον. saltationis genus, quod crateras manib. gerentes peragebant. Pollux & κερνοφόρον sacerdotem matris deorum mysticos crateres gestantem exponit Nicand. scholiast.

Κεροβάτης. η. ὁ. epitheton Panos, quòd cornua gestare fingatur.

Κεράεις, pro κερατόεις. cornutus, συμπλεκτικός.

Κροσπλάστης. ου. ὁ. pro eo qui exornat capillum, λεπτουργός.

Κεραλκής. ές. ὁ. cornibus trahens, & funis quidam nauticus, ὁ ἀπόλλων.

Κερουτίας. iactator superbus, quasi elatis cornibus, γαυρίας.

Κεραχίς. ίδος. ἡ. cornigera.

Κόρυχος. η. ὁ. cornutus, ceruchus.

Κεράωνος. miscebant.

Κορυμίω. μ. ήσω. π. ηκα. conuicior, σκώπτω, ὑβρίζω, ἐρεθίζω, χλευάζω.

Κερυμία. ας. ἡ. probrũ, conuiciũ, irritatio, irrisio.

Κερδμίας.ᾶ.ὁ.&

Κερτόμιος.ᾶ.ὁ.mordax,irritatiuus.ὑβριστικός, ὀνειδιστικός,μεμπτικός,εἰρωνευτικός.

Κερδμος.ου.ὁ.iocabundus, mordax, ὁ λεὰρ τεμνων,θυμοειδακής.

Κεχναλέα.aſperitas gutturis,καὶ ὁ γὰρ ἐξ πνεύμονι ψόφος.

Κεχναλέος.ᾶ.ὁ.aſper,aridus,ſiticuloſus,ſcaber, aſperitatem gutturis inducens.

Κεχνασμός.ὁ.faucium exaſperatio.

Κεχνέω.aſperum facio,ſculpo,cælo.

Κεχνεὶς.ίδος ἡ. auis genus.

Κεχνὸν.ὸ.apud Ionas milium dicitur pro κεγχρὸν.Item gutturis aſpredo.

Κεχνώδεα βρώματα.τὰ.cibi qui exaſperãdo fauces tuſſim commouent,à κεχνὸν.

Κέχνωμα.ατος.ὸ.aſperitas, cælatura, λύκλωμα, γαλισμός, ὁ πολὺ τὰς ἴντυς τῶν ἀστέρων κόσμος,ποτήριον ἐπίχρυσον.

Κεχνωτός.ᾶ.ὁ.ſignis aſper,cælatus,tornatus,uariegatus.πολύπαστος.

Κεχώδης.οῖ.abſq;.ν.Hipp. dicũtur qui aſperam & obſcurã habẽt uocẽ,ex diuturno uitio natorum in pulmonibus crudorum tuberculorũ: uoce deducta à κεχῶν, quod rurſus trahitur à ſibilo,qui accidit quoties aut anguſtia quapiam reſpiratorijs meatib. aut humorum uis fuerit coacta.Gal.lib.3. de articul.

Κέωκε.iacebat. Κθνκίον.ſtuppa.

Κεωοχίτων.ὁ.legitur apud Orpheum in libro de gemmis,in lapide proximo ante iaſpidem. forte legendum eſt λεωοχίτων.

Κεώς.ᾶ.ὁ.acu pictus,ceſtus,hoc eſt cingulum Veneris,efficax ad illectamentum gratiarum,& amorum, quo illa dicitur Martem conciliare. Eraſ.prouerb.Ceſtum habet Veneris.

Κέρρα.ας.ἡ.ſtimulus,ſiue ſtylus,telum,defenſorium,malleus.Cæl.lib.14.cap.37.

Κέρρον.uinculum.genus teli.Cæl.ibid.

Κεφαλὶς.ίδος.ὁ. mugil piſcis. Cæl. ibid. Gaza in Ariſtotele uertit mugilem.Vide in prouerbio apud Eraſmum. Ceſtreus ieiunat.meminit huius piſcis etiam Aelianus.

Κέφιν.Larinus bos.Cæl.lib.3.cap.21.

Κέφος.aſperitas linguæ,telum,prima ſeminum germinatio.

Κεφωτόν.lignum graue,acutum & præuſtum.

Κθθαίνω.uado.Neut.abſol.

Κθθμόν.ῶνος.ὁ.latebra,latibulum,penetrale.

Κθθομαι.uado.

Κθθος.ᾶ.ὁ.profunditas.

Κθθω.μ.θύσω.π.εκκὰ.occulto.

Κεφαλαία.ἡ.cephalæa,diu durans dolor capitis & uehemens.

Κεφαλαὶ.ῶν.tribus Atticæ,cuius in auibus meminit Ariſtoph.

Κεφάλαιον.ου.ὸ.caput. Transfertur autem uariè,quemadmodum apud Latinos. Aliquando enim ponitur pro ſumma,hoc eſt pro eo quod rem continet, ut κεφάλαιον τῶν εἰρημένων, ſumma ſupradictorum hæc eſt. Iſocrati, unde γὰρ κεφαλαίῳ,uel ἑνὶ κεφαλαίῳ,uel κεφαλαίῳ, pro in ſumma, ad ſummam, ſummatim. Eraſ. in Chiliad.Item pro ſumma,id eſt ſorte uſurarũ.Aeſchin.ἕως ὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Quo ad ſummam ſoluerunt & ſortem, id eſt ὸ ἀρχαῖον.Aliquando pro firmamẽto & capite cauſæ ponitur,Gregor. Aliquando pro capite & uertice rerum,apud eundem, de quo Budæus Com.Accipitur etiam aliquando pro parte diuiſa,& initio, aut loco ſeparato, ſiue libri, ſiue epiſtolæ,ſiue id genus rei ſimilis, quod uulgò capitulum uocant.

Κεφαλαιοῦσθαι.in ſummam ſubduci,& colligi.Et actiuè pro in ſumma colligere. Plat. κεφαλαιωσόμεθα δίνων,ſummatim igitur definiamus. Bud.Com.

Κεφαλαιόω.μ.ώσω.ω.ωκα.facio ſummam,offendo ſiue impingo in caput,in ſummam ſubduco & colligo.Bud.ibi.

Κεφαλαιώδης.ες.ὁ.ἡ.ſummarius,capitalis.

Κεφαλαιωδῶς.ſummatim.

Κεφαλάωμα.ὸ.κεφάλαιον.

Κεφαλαλγός,ſiue κεφαλαλγόν.ὸ. faciens dolere caput.

Κεφαλαλγία.Atticè pro κεφαλαργία.ας.ἡ. capitis dolor.

Κεφαλαλγοῦσι.τοῖς.dolentibus caput.

Κεφαλὴ.ῆς.ἡ.caput,ſtatura corporis,tribus Acamantidis.Κεφαλὴ φάλαγγος,uide δηχοτομία in Appendice de uocab.milit.

Κεφαλῆται.οἱ.lapides angulares.

Κεφαλικός.ᾶ.ὁ.capitalis,& κεφαλικὰ uocantur à Græcis medicis, quæcunq; capitis affectibus ſunt utilia, ac etiam præſertim ea quæ uehementi illi capitis dolori cephaleæa uocato conferre ſolent.

Κεφαλίνη. dicitur in lingua ea pars,cui guſtus potentia ineſt.

Κεφαλίς.ίδος.ὁ.caput.

Κεφαλισμός.apud Ariſtotel.dicitur ſimplicium numerorum uſq; ad decẽ multiplicatio. Vulgò menſam Pythagoræ uocant.

Κεφαλοβάρης.quid ſit,uide Ariſtotelem de Diuturnitate.

Κεφαλοδέσμιον.ᾶ.&

Κεφαλόδεσμος.ᾶ.frontale, ἄμπυξ.

Κεφαλοκρᾶνης.ᾶ.ὁ. phalangij genus, quod &

κρανοκολάπτης, apud Nicand. scholiasten.
Κεφαλόμακτρον. τ. ὸ. sudarium.
Κέφαλος. τ. ὁ. cephalus piscis è mugilum genere, Capito Theodoro interprete apud Aristotelem, quamuis pro cephalo interdum mugilē reddat apud eundem. Vide & Aelianum diuersus est à cephalino pisce, quē blapsiam uocant.
Κεφαλοῦμαι. decollare, καραβοῦμαι.
Κέφυλος. ου. ὸ. κέλυφος.
Κέχανσκα. sum capax.
Κεχαρακώμενος. uallo munitus.
Κεχαριτωμένος. ὁ. gratiosus, aut unicè charus, quem gratuitò animi quodam fauore complectimur. Vnde Homerus Achillem sic loquentem facit adamato suo Patroclo, ἐμῷ κεχαριτωμένε θυμῷ.
Κεχήλομαι. uinctus sum.
Κεχλιός. ὸ. hiatus.
Κεχλιότες. stulti, hiantes.
Κεχμάζω. facio florere, floreo.
Κεχρημένος. τ. ὁ. mutuatus, indigens.
Κεχωρίσλαται. discrepant.
Κέων. οντος. ὁ. dormiturus.
Κεώσλας. locus profundus apud Athenienseis, in quem conijci solebant noxij, & extremo supplicio afficiendi, barathrum. Vide κάκσλας.
Κεώδης. redolens, odoratus.
Κέως. Cos insula.

K

Κήας. αντος. ὁ. comburens.
Κῆβος. cebus, ut Gaza reddit in Aristotele, aliàs κῆπος, uide infrà.
Κησλάζω. purgo.
Κησλαίνω. curo, solicitus sum.
Κήδαρ. luctus. Significat & tenebras, tenebrosū σκοτεινόν. Etym.
Κησλεία. ας. ἡ. funus, affinitas, nuptiæ.
Κησλεῖος. τ. ὁ. adultus matrimonio, sapiētia plenus
Κησλεμονικός. ὴ. ὁ. curiosus, salutaris, castigator.
Κησλεμών. ῶνος. ὁ. curator, procurator, affinis, cognatus, beneficus.
Κησλεός. ὴ. ὁ. curandus, sepultura dignus.
Κησλέσκω. destruo. Accus.
Κησλέσης. Cedestes nomen proprium. Etym.
Κησλεσής. ὴ. ὁ. affinis, socer, gener. propriè dicitur pater nouæ nuptæ, & ipse sponsus, hoc est, cognatus, beneficus. apud Euripidem accipitur p fratre spōsæ, cum ita in Hecuba ait τοῦτον ἐμ φρῶν ὄντα κησλεσὴν σέθεν. Nam dicit hoc de Polydoro fratre Cassandræ quam Agamemnō alloquitur.
Κήδεύμα. ατος. ὸ. affinitas.
Κησλεύομαι. μ. εύσομαι. ω. εύσαμαι. sepelior, passiuè.
Κησλεύόμενος. funeratus.
Κησλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. iusta facio, id est funus curo, affinis sum, ad funus eo, præsum magistratui.
Κησλέω. tristor, angor.
Κήδιος. τ. ὁ. ἡ. funeralis, κηδιαφόρος apd Aeschyl.
Κήδιος. τ. ὁ. γνήσιος. cura dignus, charissimus, ἀναγκαιότατος, familiarissimus. Etym.
Κήδομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. curo, anxiè satago, adiuuo, magnifico, tristor, curam de re aliqua capio, suscipióue. Depon. genit.
Κῆδος. ου. ὸ. cura, dolor, affinitas, cognatio ex nuptijs. Etym.
Κηδόσυνος. τ. ὁ. diligens.
Κηδωλός. ὴ. anxius, curiosus.
Κήδω. μ. ήσω. π. ηκα. tristifico, curo, torqueo, noceo. Actiu. accus.
Κηθάριον. cophinus, urna, in quam calculi conijciebantur.
Κηθεῖν. auxiliari, concurrere.
Κήθιον. ὸ. καθάριον. catinus, oxybaphū, fritillus.
Κηθός. ὴ. ὁ. auxiliator.
Κηκή. acies, acumen, ὀξύτης.
Κηκαγέω. conuicior, subsanno.
Κηκάς. ὴ. ὁ cōuiciator, uulpes. Item malicios, prauus, maleficus. Etym.
Κηκάς. ἡ. conuicium, maledicentia. Etym.
Κηκασμός. conuicium.
Κηκείδης. τ. ὁ. quidam dithyramborum poēta uetustissimus.
Κηκάζω. conuicior.
Κήκιε. fluebat, saltabat, sudabat, descendebat. ἐκ τοῦ κίω. Etym.
Κηκίς. ίδος. ἡ. galla, id est fructus quercus.
Κηλῶ. τὰ. per sineresim à κήλημα τὰ θέλγματα.
Κηλάς. ἡ. nubes sicca, dies hybernus, capra fronte calloso signo notata, uulpes.
Κηλάστρα. scapha, uas pastorale, celastrus arbor.
Κηλαίνω. demulceo, ægroto.
Κηλαῖος. & Κηλεῖος. τ. ὁ. nocuus, causticus.
Κήλεος. τ. ὁ. combustiuus, calidus, clarus, habens uim & naturam absumendi.
Κηλέτης. τ. deceptor, seductor.
Κηλούς. idem.
Κηλαίνω. &
Κηλέω. μ. ήσω. π. ηκα. mulceo, delinio, afficio quauis re, persuadeo, tabefacio. Accus.
Κήλη. ης. ἡ. cele, hernia, omnis in scroto tumor κήλη dicitur, teste Galeno, Latinè ramex. Iuuenal. Iacet exiguus cum ramice neruus. Aelian. autem celam describit.
Κηληθμός. ὴ. ὁ. oblectatio per quietem, uoluptas.
Κήληθμος. τ. ὁ. &
Κηληκτής. τ. ὁ. demulsor.
Κήλημα. ατος. ὸ. error, seductio.

Κηλημός, ὁ. ὁ. lætitia, uoluptas.
Κήλησις. ιος. ἡ. mulcimentum.
Κηλητήριος. α. ον. oblectatiuus.
Κηλητής. ὁ. ὁ. herniosus.
Κηλήτωρ. demulsor.
Κήλητρον. oblectamentum, solamen.
Κήλιον. ου. τὸ. mentula.
Κηλιδωτός. ὁ. ὁ. sordidatus.
Κηλίς. ίδος ἡ. macula, probrum, nota, squalor, ulcus, cicatrix.
Κῆλον. ου. τὸ. lignum, sagitta.
Κηλόνειον. lignũ, sursum & deorsum uergens. Vitruuio grus, ligneꝰ cyathus, lignea urna. Etym.
Κηλόω. μ. ώσω. π. ωκα. comburo, εὐχομαιθεῶ. Itẽ decipio, noceo, item subagito, futuo. Accus.
Κήλων. præceps in libidinem, Etymol. etiam pudendum interpretatur.
Κηλώνιον. ου. τὸ. celonium, id est grus, instrumentum quo aqua hauritur è puteis.
Κηλωτόν. ὁ. τὸ. lupanar apud Lycophronem.
Κημός. ὁ. ὁ. camus, fræni genus, cadus iudicialis, sagena. Aeschyl. allegorice pro uinculo posuit. Est & ornamentum muliebre, & annuli genus, & Thracum lingua legumen quoddam. Item leuius reticuli genus in modũ Xenoph. de re equestri. Χρὴ τὸν ἱππονόμον τὴν τὸν κημὸν περί τιθέναι. & uerbum κημῶν frenum inijcere. Idẽ τὴν ἀφ' ἑστοῖ εὖ ἀχαλίνωτον ἄγοι, κημῶν δὲ. ὁ γὰρ κημὸς αὐαπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ.
Κημῶσαι. concludere, conniuere. apud medicos τὸ ὀφθαλμὸν μῦσαι.
Κήν. etsi, καὶ ἐάν.
Κήνυγμα. inanitas corporis, umbra, idolum.
Κήξ. κηκός. auis marina similis hirundini, fulica, darus.
Κηπία. cultus horti.
Κηπευτός. ὁ. ὁ hortensis.
Κηπεύω. μ. εύσω. π. ευκα. excolo. Neut. absol.
Κήπιον. α. τὸ. κῆπος. apud Thucyd. tõsura quædã capillitij, κειρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν, sic Eust. Erant autem duo tonsuræ genera σκάφιον & κῆπος autore Suida.
Κηποκόμας. α. ὁ. apud Comicos dicitur qui cæsariem habet certo modo attonsam. Eust.
Κῆπος. animal apud Aegyptios facie Satyro simile, cætera media inter canem & ursum forma. Strabo. Itẽ ciuitatis nomẽ apud Aeschynẽ prope Bosphorum.
Κῆπος. ὁ. ὁ. hortus. Item tondendi genus ad frontis ornamentum. Est & animal Aeliano, & Aristoteli, quod aliàs κῆβος. significat & figurate τὸ ἐπίσθιον, hoc est, pudendum muliebre, teste Eust. Iliad. ε. unde μανικόκηπος pruriginosa mulier. Aelius Dionys. κῆπον etiam interpretatur καλλωπισμόν τῆς κόμης.
Κηποτύραννος. ὁ. cognomen Apollodori philosophi apud Laërtium lib. 10.
Κῆρ. fulmen malim σκηπτός.
Κηπευικός. ὁ. ὁ. hortulani res.
Κηπουρός. ὁ. ὁ. hortulanus.
Κηπωρός. ὁ. idem.
Κήρ. ρός. ἡ oxyt. parca, mors, fors. Cyrill.
Κῆρ, pro καρδία. ρός. τὸ. circũflex. cor, anima. Cyril.
Κηραίνω. μ. ανῶ. π. νκα. morior, curo, corrumpo, grauiter irascor. Neut. absol.
Κηρᾶμύντης. α. ὁ. apud Lycoph. uindex & propulsor mortis, composita dictione ἀπὸ τοῦ κῆρας ἀμύνειν. ἀλεξίμορος. Eust.
Κηροσιφόρητος. ὁ. ὁ. à parca agitatus.
Κηρέσιος. fatalis, calamitosus.
Κηριάζειν. fauare, id est fauos conficere, ut Gaza uertit in Aristot.
Κηρεῖαι. fasciæ sepulchrales, exequiæ.
Κήρινθος. ἡ. cerago siue cereis, ut Gaza uertit in Aristotele, mellificium, ulcus.
Κηρίνη. flagellum quoddam.
Κήρινος. α. ὁ cereus.
Κηρίον. α. τὸ. fauus apud Aristot. candela cerea, placẽta. Est etiã genus ulceris, à faui similitudine, quod caput potissimum infestat simile achori nisi quod in hoc ex angustioribus foraminib. manat sanies tenax minimeq; aquosa nec crassa ut mel. in κηρίῳ uero sanies melli similis & laxioribus foraminibus continetur. (Il. ε.
Κήριον δέος. exanimis pauor, ἀψυχοποιόν. Eust.
Κηριοποιία. τὰ. fauos conficientia.
Κηριᾶσθαι. terreri.
Κηρίπλω. fulcio. (Hesiod.
Κηρίτρεφης. ἐος. ὁ. ἡ. fato destinatꝰ, mortalis, apud
Κηρίφατος. fato decedens, morbo defunctus.
Κηριωθῶσαι. uertigine capi.
Κηρόθι. ex animo, κηρόθεν.
Κηροπήγιον. α. τὸ. candelabrum.
Κηροπλάστης. α. ὁ. qui cerã tractat. Itẽ comę studiosus, καλλωπιστής, apud Archilochum, teste Plutarch. à κέρας quod comam notat.
Κῆρος. ὁ. ὁ. fluuius Armeniæ, penanflexum. Cyril.
Κηρός. ὁ. ὁ. cera, candela, oxyton.
Κηρτλής. ad fatum id est, mortem pertrahens.
Κηρύβια. τα. reijculamẽta fabarum, τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων.
Κήρυγμα. ατος. τὸ. præconium, prædicatio.
Κηρύκεια. ας. ἡ. legatio, præmium quod datur præconi, aut quippiã nũtianti, aut uendenti. Bud. in Annot. Est quoq; κηρύκειον nomẽ proprium collis Ephesi. ex quo Hercules ad populũ retulit Dianæ ortum.
Κηρυκεῖον. τὸ. caduceus.

Κηρυκεύω. μ. εύσω. π. εύκα. officium præconis exerceo,

Κηρυκίνη. κηρυκεῖον.

Κήρυλος. ὁ. ὁ. halcyonum masculus, auis carulus, ut Gaza uertit in Aristot. meminit & Aelianus.

Κήρυξ. κος. ὁ. caduceator, fœcialis, præco, buccinæ species. ἐκ τοῦ γαρύειν ἤτοι φωνεῖν. Item testa, intectorium, Gaza in Aristotele uertit buccinam, & est ex genere intectorium testa. Nazianzenus. τὰ κύματα τοῖς γέιτοσι πέτραις προσπίπτοντα καὶ ἀποκρούομενα. εἰς ἄχνην ἀφρώδη καὶ ὑψηλὴν ἐσκορπίζετο ἐνθα κάλληκες μὲν καὶ φυκία καὶ κύρηκες καὶ τὸν ὀστρέων τὰ ἐλαφρότατα ἐρωθεῖτο.

Κηρύσσω. &

Κηρύττω. μ. ύξω. π. υχα. predico, declaro, id est pronuncio. Et est (inquit Eras.) propriè preconũ, & publicitus apud populum sua uoce aliquid promulgantium. Item precibus collaudo, inuoco, imploro. Κηρύττω τὰ ὄντα, auctionẽ bonorum facio, auctionor, proscribo auctionem bonorũ, sub præcone uendo. Bud. Com. Ammon. distinguit ab ἀπεκηρύξαι, & ἐπικηρύξαι.

Κήρωμα. ατος. τὸ. tabula cerata in quam antiqui scribebant. Item oleum quo sese perungunt athletæ, adhibito quodam terræ genere, ad robur adijciendum membris, quod & Latini ceroma uocant. Plinius pro loco usurpauit, in quo certabatur. est autem unguentum siccum, ut ὑγρόμυρον, liquidum.

Κήρωσις. cera.

Κήρωτον. τὸ. cerotum seu ceratũ, emplastri genus.

Κήτα. nepita.

Κήτειον. ι τὸ. herba quædam, recens cæpa.

Κητύνη. ἡ. nauigium grande, uel à forma ceti, uel à magnitudine dictum.

Κήλος. &.

Κητώεις. ὁ ῶσα. ὁ. immensus, cetaceus.

Κῆτος. εος. τὸ. cetus, id est balena, apud Aristotel. & Aelianuũ. Itẽ sideris nomen Proclo de sphæra.

Κητώδης. ε Ο. ὁ. ἡ. magnus.

Κητώεσσα. Lacedæmonis epitheton, uel ob magnitudinem, uel quod uicinum mare plurima cete nutriat, alij καιετάεσσα legunt.

ΚητῶΟ. ου. ὁ. cetaceus. deductum à κῆτος, id est, cetus.

Κῆφα. Dorice pro καὶ ἔφη, & dixit.

Κηφεύς. ὁ. nomen propriũ, & sidus apud Proclũ.

Κηφήν. ῆνος. ὁ. fucus qui inter apes degit. id est, uespa sterilis, Aelian. & Aristotel. qui & κέντρω τοὺς κηφῆνας. id est, aculeatos fucos quosdam nominat.

Κηφώδης. inflatus, sedatus.

Κηφός. argentum.

Κῆχες, pro πῆ. ubi.

Κηχάω. fœnero.

Κηώδης. ε Ο. ὁ. ἡ. redolens.

Κηώς. ώεντΟ. ὁ. uaporatus, odoratus.

Κία. ἡ. ebrietas.

Κιαθίς. ἡ. meretrix, ebriosa. (tym.

Κιαυνίς. ager Cij urbis, terra proxima Cio. Et-

Κιανός. Cianus, nomen gentile. Etym.

Κίβαλος. prædo, latro.

Κιβδηλεύμα. ατΟ. τὸ. fucatio.

Κιβδηλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. corrũpo, fuco imposturam facio. Eras. in Chiliad.

Κιβδηλία. ας. ἡ. insynceritas, corruptela, impostura, fucus. Eras. in Chiliad.

Κιβδηλιᾷν. pallere uitio morbi, aut sceleris alicuius conscientia,

Κίβδηλις. ιος. ἡ. rubigo in metallis, excrementa metallorum, quod σκωρίαν uocant.

Κίβδηλος. ου. ὁ. adulteratus, subæratus, adulterinus, propriè de numis. Eras. Chil.

Κίβδης. improbus, lutum.

Κίβιξ. κος. ὁ. auarus.

Κίβισις. arca, siue pera.

ΚιβΟ. τῶ. capsula, stultus, cibus.

ΚιβΟ. ε. ὁ. latro.

Κιβώριον. ι. τὸ. planta quæ producit fabam quam uocant Aegyptiam, & radicem Colocasiam, è cuius frondibus poculum fiebat. Eust. Ilia. ν. apud Strab. poculi genus est.

Κιβωτός. arca, cista. Vnde κιβώριον diminutiuũ. Ammonius distinguit à κίστη. propriè ex asseribus & tabulis, κίστη uero ex uiminibus cõtexta.

Κιγκλίζειν. τὸ κινεῖν τῇ ὀσφύϊ. commouere & obstrepere. à κίγκλος. Eras. Chil. ut enim à γνῶ γίγνω ita à κλῶ fit κίκλω & κιγκλίζω inquit Corin.

Κιγκλίς. ίδΟ. ἡ. carcer, cancelli fori, quibus à iudice populus arcebatur. Cancellotam uocant. Cæl. lib. 15. cap. 10. Ponitur & pro ualua, sera, siue clauis foramine. (Hipp.

Κιγκλισμός. tumultus, breuis sed assiduus motus.

Κίγκλος. ὁ. ὁ. cingulus, auis, cuius cauda cõtinuò mouetur, adeo infirma, ut ne nidum quidẽ sibi parare possit, sed in alieno pariat. Vnde

Κιγκλός. ὁ. ὁ. mendicus. Eras Chiliad. Cincli auis meminit Aelianus, & Aristoteles, quanquam apud hunc κίγχλος legatur per χ non per κ, & Gaza reddit cinchlum.

Κιγχάνω. assequor.

Κιγχλισμός. ὁ. ὁ. cachinnus, immodestus risus.

Κίγχλος. uide κόγκλος.

Κίδαρις. Corybantum ligamen capitis, indumentum capitis Persicum, pileus regius apud Persas. uide Bayfium. aliàs κίταρις.

Κιδαφεύειν. decipere. Inferius legitur etiam κιναφεύειν

νεφεύω. nescio quàm rectè.

Κιδάφιος, uel κίδαφος. improbus, dolosus. uulpes, κίνασδος.

Κίδνημι. dispergo.

Κίδνη. hordeum tostum.

Κιδνός. imbecillis.

Κίδος. οῦ. caries, & frugum uermes. uide κίς.

Κιθάρα. ας. cithara. Vide Ammonium.

Κιθαραιοδότατος. citharæ peritissimus.

Κιθαρίζομαι. ὁ ἀκροῶμαι κιθαρίζοντας. Bud. Cō.

Κιθαρίζω. μ. ίσω. π. ικα. cithara cano. Neutr.

Κίθαρις. ιος. ὁ. Citharea Venus, lyra. Ammonius distinguit à κιθάρα.

Κιθαρισήριοι. tibiæ quædam.

Κιθαριστής. οῦ. ὁ. citharista. λυρωδός. lege κίθαρις in Ammonio. Aeschin. κατὰ τιμάρ. περὶ αὐτοῦ ἔιχε κιθαριστὰς ἢ κιθαρωδούς. Moschop. dicit κιθαριστὰς uocari qui citharam pulsant tātum, κιθαρωδοὺς uero qui & pulsant simul & cantāt.

Κίθαρος. fidicula piscis ut Gaza uertit in Aristotele. meminit & Aelian, pectus, latus, thorax. Item fruticis genus apud Dioscor, qui alio nomine κίδος.

Κιθαρῳδός. οῦ. ὁ. citharœdus. Vide κίθαρις in Ammonio.

Κίθευρις. ἡ. κίθαρις.

Κίθων, ῶνος. ὁ. tunica pro χίτων, ut κύθρα pro χύτρα Ionice. Eust. ex Herodoto.

Κίκιννος. ν. ὁ. cincinnus, capillorum cirrus.

Κίκις. ιος. ἡ. potentia.

Κικκαβᾶν. noctuarum uox, & κικκαβᾶ, noctua.

Κικλήσκω. uoco. accus.

Κικλησμός. οῦ. ὁ. risus lego κιγκλισμός.

Κικυμώτημι. cæcutire.

Κίκυς. ὁ firmus, potens, uis. δύναμις.

Κικύω. accelero.

Κιλικίζεσθαι. improbū esse, à Cilicibus populis, de quibus etiam prouerbium extat, Cilix haud facile uerum dicit.

Κιλίκιος. ὁ. acerbus, hirsutus: ut κιλίκιοι τράγοι, hirci denso uellere & frequentibus pilis. Hinc κιλίκια dicuntur quæcunque ex pilis cōfecta constant, cilicia.

Κιλικισμός. οῦ. ὁ. cædes

Κίλλα. soror Hecubæ. oppidulum Troadis.

Κιλλακτής. &

Κιλλαπτής. Dorice, agaso, κωμικός, Eras. Chil, sed apud Eras. legitur per iota in penultima: mihi magis placet per alpha uel ἄτα, ut ab ἄγω deducatur: nam & κίλλος Dorice asinum significat, & Dores ἄτα in alpha mutant.

Κιλλίβας. basis mensę, mensa tripes. Itē καλλίβαντες. instrumēta trium pedum, quibus in bello scuta imponebant fatigati. Cæl. lib. 5. cap. 15.

Κιλλικύριοι, uel καλλικύριοι. οἱ. exulum seruì, qui cum agros colerent, mox in tantam multitudinem excreuerunt, ut dominos suos eiecerint. Cæl. lib. 13. cap. 48. Vide supra καλλικύριοι.

Κίλιξ. urna, bos alterū cornu cōtortum habens.

Κίλλος. Doricè. asinus. hinc κιλλαπτής. & cicada apud Cyprios.

Κιμβαίζω. milito, στρατεύομαι.

Κιμβεύω. eo, iter facio.

Κιμβικία. fraudulentia.

Κιμβία. ας. ἡ. auaritia.

Κίμβικα. uespa, aluearia.

Κίμβικον. ὸ. parsimonia, apicula. Eras. prouerb. Cumini sector. Vnde

Κίμβιξ. ικος. ὁ. nimis parcus, sordidus, ῥυπαρός. ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου. Cæl. li. 8. cap. 46. Bud. Cō.

Κιμερίς. ἡ. species glandiferæ arboris.

Κιμμέριοι. οἱ. populi. Vide in Chiliad. Erasmi.

Κιμμερίς. ἡ. Cybele mater Deorum.

Κιμιλισμός. breuis & continuus motus.

Κιμωλία. ας. ἡ. alba creta, qua fullones utuntur.

Κινάβαρι. ιος. ὸ. cinabary, coloris genus.

Κινάβευμα. ατος. ὸ. exemplar ad quod imago effingitur.

Κίναβρα. cibus caninus, cinabra: hoc est, fœtor caprarum siue hircorum, odor sub alis uirosus.

Κινάβρας. hircissans. Luciano.

Κίνασδος. ν. ὁ. uulpes, bellua astutissima, uafer. Cæl. lib. 10. cap. 41. κίδαφος. Sophoclis schol.

Κινάθυσμα. ὸ. fragor & strepitus multitudinis, κινάθυσμα ὀιωνῶν apud Aeschilū, motus strepitusq; auium confertim uolantium.

Κιναιδία. impudicitia.

Κιναίδιον. ὸ. motacilla auicula, à perpetua caudæ succussatione dicta. (ρέμων.

Κιναιδολόγος. ν. turpiloquus κυσολέσχης. αἰσχρο-

Κίναιδος. ν. ὁ. cinædus ὁ ἀστεῖος καὶ μίμος καὶ ὀρχηστὴς ἀναιδέστατος. quod Nonius Marc. quoque confirmat cum inquit: Cinædi dicti sunt apud ueteres saltatores & mimi, dicitur enim κίναιδος ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. κίνασδος. ὸ. neutr. gen. dicitur inuerecundum & impudens. Demosth. περὶ στεφάν. τὸ δὲ κἀφύσει κίνασδος τἀνθρώπιον ὄν. Vide in Chil. Erasmi. Cinædo mollior, apud Gal. est auiculæ genus, quæ alio nomine σφοσπυγίς, & motacilla Latinè. Itē piscis genus luteo colore,

Κινάμωμον. ν. ὸ. cinamomum.

Κινάμωμος. ὁ. cinamomus, auis in Arabia Aeliano & Aristoteli.

Κινάνδρα. ἡ. uulpes.

Κινάρα. ας. ἡ. cinara, carduus qui in pappos abit.

Κιναρύζομαι. ploro, cum singultu moueo. malim κινυρίζομαι.

Κινάρα.

Κιναύρα.ας.ἡ. cinabra, hoc est, hircorum fœtor, frigus matutinum.

Κιναυρόω.fœteo.Neut.absol.

Κιναφδύω.decipio, πανουργεύομαι.malim. κιδάφδύω, ut suprà.

Κίνδα.ἡ.meretrix, turpitudo.

Κιδαλισμός.ludi genus.Polluci.lib.8.& Cæl.li. 15.cap.10.

Κινδαλοπαίκτης.ὁ.qui ludit paxillo.

Κίνδαλος.ὁ.paxillus.unde κινδαλισμός.

Κίνδαξ.agilis, facile mobilis.

Κινδάφη.uulpes.

Κινδαψός.ὁ.musici instrumenti genus, ὄργανον κιθαρῳδικόν.

Κινδύνευμα.τὸ.periculum.

Κινδυνεύω.μ.εύσω.π.ευκα.periclitor, experior Datiuo, ut κινδυνεύω τοῦτο τῷ πράγματι, hac re periclitor. Item possum probare ex præcedentibus, id est, necessariò sequitur, uel cōcluditur, proximè & ferè facio. Est etiam ἐγγίζω & uideor. Synes. καὶ κινδυνεύουσι πείθειν γνῶσις, Iam prope in eo est, ut quosdam in opinionē adduxerint. Vnde & κινδυνεύει impersonaliter ponitur pro eo, quod est, propemodum dixerim. Plato, κινδυνεύει ἡμῖν δεῖσθαι, &c. id est fortasse autem. Significat etiam reus sum, in reatu sum & sordibus, causam dico. Quemadmodum Latinis quoq; periculū reatus & sordes dicuntur. Quin & κινδυνεύομαι dicitur, ut κινδυνεύω, non tamen eadem significatione Demosth. Ἐν οἷς τ' ὅλῳ τὰ κινδυνεύεται τῇ πόλει, Cum ab aliquo periculum impendet, quæ ad summam rerum pertinent. Dicitur etiam quod cum periculo probatur aut suscipitur. Thucyd. οἷς ἡ γνωτία μεταβολὴ γὰρ δεῖ τὰ κινδυνεύεται ἢν πράσσωσι, Quos manet in contrarium mutatio, quibus imminet mutationis periculum. Bud. Com.

Κίνδυνος.ὁ.periculum, ut κίνδυνον ποιοῦμαι, periclitor, cum periculo tēto & aggredior. παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ὀδυνῶν κίνδυνος. dicitur. Etym.

Κινδυνώδης.ες.ὁ.ἡ.periculosus.

Κινέω.μ.ήσω.π.ηκα.moueo, κινεῖν τ' ἄλλο affere motum alicui Cic. interp. & κινεῖσθαι, ἔξωθεν pulsu uel motu agitari externo. actiu. accus.

Κινηθμός.ὁ.ὁ.&

Κίνημα.ατος.τὸ.motus.

Κινήματα.τὰ.uibramenta.

Κινησίας.ὁ.ὁ.pyrrichius pes apud grāmat. dictus à citatione, fertur enim breuibus syllabis. Item poētę dithyrābici nomē, qui pyrrichię cōditor fuit, unde & pedē illum ab eo cognominatum putant nonnulli.

Κίνησις.εως.ἡ. motus, commotio, mutatio loci, Ammonius. uide Aristotelem statim post Prædicamenta, & in Physicis.

Κινητήριον.ὁ.τὸ.incitamentum.

Κινητής.ὁ.ὁ. motor.

Κινηλικός.ὁ.ὁ.excitatiuus.

Κινητός.ὁ.ὁ.mobilis.

Κινηθρόν.τὸ.tinctorum baculus quo pannum tingendum immergunt apud Pollucem.

Κινιφος.ὁ.ὁ.uariegatus.

Κινοδαρις.cinabaris herba, color coccinus. inferius scribitur per y psilon in prima syllaba, quod non placet.

Κινάβρευμα.purgamentum fœtens.

Κιννάβαρι.τὸ.minij genus cinnabari. Eust. Bœot.

Κίνναβος.imago & exemplum quod pictores sibi proponunt.

Κινόρης.equus improbus.

Κίνυγμα.idolum.

Κίνυμι.moueo, agito. Actiu. accus.

Κινύρα.ας.ἡ. instrumentum musicum, cithara. ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Κινύρεσθαι.conqueri, cantillare.

Κινυρός.ὁ.ὁ. querulus.

Κινώπιον.ὁ.τὸ.ὄρνιον.

Κινώπετα.τὰ.reptilia, culices, quasi γὰρ τῷ πέδῳ κινούμενα. (cand.

Κινωπισαὶ.οἱ.reptilia omnis generis, angues. Ni

Κιονίς.ίδος.ἡ.uua, morbus in gutture, colūnella.

Κιονόκρανον.τὸ.summitas columnæ.

Κιξαλης.ὁ.ὁ fur, ἀλαλάζων.κίξιος.ὁ.cicada,

Κίος.ἡ.urbs Mysiæ, à Cio duce dicta. uide Etym.

Κίρκος.ὁ.ὁ.circus, genus accipitris, apud Aristot. Gaza Græcam uocem relinquit omne incuruū. Est & species lupi Oppiano de Venatione.

Κιρκόω.ferreo annulo, aut uinculo quopiam in orbē circundo & adstringo. Aeschylus Prom. σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κιρνάω.μ.ήσω.π.ηκα.misceo, tempero, infundo uinum. Actiu. accus. hinc. Cirnea apud Plautū in Amph. uas uinariū, à temperādo in eo uino.

Κίρνων.miscebant.

Κίῤῥα.ας.ἡ.Cirrha urbs, paroxyt. Cyrill.

Κιῤῥά.ᾶς.ἡ.ignea, oxyton. Cyrill.

Κιῤῥός.ὁ. giluus, citrinus, fuluus. Marcel. Virgil. contendit potius uermiculum significare, quō consule lib. 5. Dioscor.

Κιρσοειδής. uarici similis circumuolutio in qua sanguis generando spermati idoneus & spiritus generatur, κιρσοφλεῖς παρασάται, qui à testiculis explantātur & ἀδενοφλεῖς Heroph. dicuntur οἱ παρασάται πόροι.

Κιρσοκήλη.ἡ.uaricosus ramex.

Κιρσός.ὁ.ὁ. uarices & tumor pedum, qui & κιρίξος dicitur, dilatatio uenarū, circa tempora aut uentris

uentris imam partem ac nonnunquam circa testes, uocaturq; ἐξία secundum alios.

Κίρων. ineptus ad Venerem.

Κισθός. ὁ. cisthus herba.

Κίς. ιος. ὁ. uermis q in ligno & frumẽto nascitur. Vide κίες supra & κιστηρίς, & ἴπτες in Ammon.

Κίσσα. ης. ἡ. pica auis. uide κίττα Atticum.

Κισσαμις. κῶς. nomen uiri, uide in Chiliad. Eras.

Κισσάνθεμον. ου. ὁ. herba quam uocant rapum terræ.

Κίσσαρος. idem quod κισσός. hedera.

Κισσάω. μ. ήσω. ω. ηκα. desidero, concupio, lasciuius concupisco. Accus. Vnde illud in Psal. Ἐν ᾧ ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Κισσηρὶς. ίδος. ἡ. pumex, lapis fistulosus quasi foraminibus multis perforatus, sic dictus græcè à similitudine uermis quę κίς dicitur. Sic enim hordeo & tritico cum reserbuerunt nascentes, semina illa cuspide sua exiguis foraminibus terebrare solet.

Κισσηρώδης. ες. ὁ. ἡ. pumicosus.

Κισσινοβαφής. ες. ὁ. ἡ. hederaceo colore tinctus.

Κισσινός. ᾶ. ὁ. hederaceus.

Κισσοκόμης. ου. ὁ. hedera redimitus. Hom.

Κισσός. ᾶ. ὁ. hedera.

Κισσοστέφανος. hedera coronatus, habens caput hedera redimitum, epitheton. Bacchi.

Κισσοφόρος. hederam gerens. Dionys.

Κισσύβιον. ου. τὸ. uas pastorale, quod & κιβίσιον dicitur, fortè, ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, hoc est ab hedera, ex qua fiunt pocula.

Κίστη. ης. ἡ. & κιστίς. ίδος. ἡ. cista, arca, scrinium. Vide κιβωτὸς in Ammonio.

Κίστος. cistus, nomen fruticis.

Κισσοφόροι. οἱ. numismatis genus, in quo imago cuiusdam cistam ferentis procudebatur.

Κίταρις. ιος. ὁ. citaris, ornatus capitis, κίδαρις.

Κίτριον. ου. τὸ. cedrus, citrus. (Bayfius.

Κίττα. ης. ἡ. pica, morbus mulierum prægnantiũ, uarius & absurdus ciborum appetitus, ubi canum more aut nihil omnino, aut malos appetunt cibos, id quod cõtingere solent secundo aut tertio à cõceptu mense, quòd organum appetentis sit læsum, id est, os uentriculi: infanti non suppetente ui ad alimenti consumptionẽ. Dicitur & κίττισις. Cælius lib. 3. cap. 15. & lib. 14. cap. 1. De pica aue lege Aristotel. Aelianum, & Oppinianum in Ixeuticis.

Κιττάβιζειν. picarum uoce sonare.

Κιττᾶν. picare, ut Gaza uertit ex Aristotele. Item uehementer desidero & appeto Aristoph. Vespis, ὅτω κιττῶ σφᾶς τῶν σανίδων. Item expeto tanquam bonum. Idem in pace. οἱ κιττῶντες εἰρήνης.

Κίττασα. τὰ. nucamenta, callo squamatim compactilia. uide λύτταρος per υ. sic enim scribendum est.

Κίτταρις. diadema capitis. malim per simplex τ. uel δι. ut superius.

Κίτταρος. apud Aristot. Gaza uertit nucamẽtum, cuiusmodi in nucibus pineis spectatur. Rufinus panniculum interpretatur.

Κιττοφόρος. picam ferens ad mysteria Bacchi peragenda, uidelicet, quòd infirmi facere solent. Hinc dictum inuenitur in hominem utilẽ & despicatum, ut de Aeschine ait Demosth.

Κιττοφοροῦντες. οἱ. libidines complectentes, à κιττοφορέω.

Κιχάνω, &

Κιχέω, &

Κιχέω. μ. ήσω. ω. ηκα. inuenio, peruenio, accedo, consequor, offendo, deprehendo. Actiu. accus.

Κίχλα. ας. ἡ. turdus auis, Dorice, & Syracusana lingua, secundum Athenæum.

Κίχλα. aliàs κίχλη. ης. ἡ. turdus auis, & piscis apud Aristotelem, uertente Gaza. Alij turdellam reddunt: errant qui sturnum transferunt. Aucupium turdorum Oppian. In Ixeuticis describit.

Κιχλίζω. μ. ίσω. π. ικα. turdos aut coturnices edo coturnisso, immodestè & lasciuiter rideo. Accipitur generaliter pro gulæ indulgere, & delicate uiuere. Neutr. absol. Eras. Chil.

Κιχλισμός. ᾶ. ὁ. cachinnus, risus mollis & impudicus. Eras. ibidem.

Κιχόριον. intubum erraticum.

Κίχραμαι. utendum accipio, utendum rogo.

Κίχρημι, à κιχράω. commodo, utendum do. Bud. Comment.

Κιχῶναι. αἱ. intercrura.

Κίω. uado, accedo.

Κιώνιον. ου. τὸ. apud Dioscor. lib. 2. pars in buccino atq; purpura media secũdum quã filicei operimẽti clauicula est, Hermol. Barb. interprete, est & uasculi genus.

Κίων. ονος. ὁ. uel ἡ. paroxyt. columna, columella gutturis. Gaza in Aristotele columellã uertit, quæ est excrescens caro in faucibus uocem impediens, ad similitudinẽ columellæ, quòd fluctionem à capite suscipiens longa ac tenuis fiat, quæ si in parte inferiore crassa & orbicularis fuerit iã σαφυλὴ, hoc est, uua uocatur. Et κίων Hipp. triticum uorans, & ipsarum bestiolarum

Κιών. όντος. oxytonum, iens. (congregatio,

Κλαγγάζειν, clãgere, ppriè de gruib. dicitur.

Κλαγγή. ῆς. ἡ. clangor, propriè gruum, latratus, Xenoph. παρὰ τὸ κλάζω. Etym.

Κλαγγηδόν. resonanter.

Κλάγγω. μ. ξω. ω. κέκλαγκα. aliàs κέκληγα.

ἀόρ.α.ἔκλαγξα.clango,resono.Neutr.absol.

Κλασλαρόμματος.ὁ. mobilis oculis, instabilcis habens oculos.

Κλασλαρός.ᾶ.ὁ uibratilis.

Κλᾶσλας pro κλεῖσλας. dicunt Dorienses accusati uum multitudinis à κλείς claues.

Κλασλάω.pampino,quatio.

Κλαστλεσι,pro κλάστλοις.ramis.

Κλάστλευσις.ιος.ἡ.putatio.

Κλαστλυτήρ.ῆρος.ὁ.putator.

Κλαστλευτήριον.ου.τὸ.falx putatoria.

Κλαστλύω.μ.ύσω.ω.ύκα.puto uites.Neutrum accus.Thom. Mag.magis probat κλαστλᾷν quã κλαστλύειν.

Κλαστλέω.quatio,moueo,conuicior,loquor.

Κλάστλσκοι.ramalia.

Κλαστλος.ου.ὁ.ramus.

Κλαστλώστλης.ους.ὁ.ἡ.ramosus.

Κλάστλωνες.ἄι.Bacchæ antiquitus dictæ,fortassis à thyrsorum gestatione.

Κλαστλών.όνος.ramus.

Κλαυζω.μ.άσω.π.ακα.frango,resono,clamo. De telis,arcu,grue,suibus, & alijs dicitur. Actiuũ, accusatiuo.

Κλαῖτρον.ου.τὸ. operimentum, claustrum, κλεῖθρον apud Pindar.Pythijs.

Κλαίω.μ.αύσω.ω. αυκα. fleo, ploro. Neutrum, accusatiuo.

Κλᾶκον.lugebant,flebant.

Κλαμαρός.fluxus,infirmus.

Κλᾶξ.Doricè claus.

Κλαπάζω.duro longo tempore,moror.

Κλαραγέω leniter dormio.

Κλάριον.monile.

Κλαρῶται.Vide in dictione εἴλωτοι.

Κλασιβώλαξ.glebas terens.

Κλαστις.ιος.ἡ.fractio.

Κλᾶσμα.ατος.τὸ.fragmentum.

Κλασᾷν.conculcare, clamare,subijcere,turbare, mouere,perdere.

Κλαστήριον.falx ad uites putandas, putatoria falx, & uineatica Lat.

Κλαστης.pampinator,uinitor.

Κλαυθμός.ᾶ.ὁ.fletus.

Κλαυθμυρίζομαι.eiulor:puerorũ est quando flendo aliquid petunt.

Κλαυθμυριζόμενοι.οἱ plorantes.

Κλαυθμυρισμός.ᾶ.ὁ.eiulatus.

Κλαύμα.ατος.τὸ.ploratus.

Κλαυσαυχενύομαι.blesas emitto uoceis.

Κλαυσιᾷν.sonare ultrò,de foribus dicitur.

Κλαυσίγελως.flens & ridens simul,σλαπρύσφ γελάσσα inquit Homer. & Xenoph. Ἑλληνικῶν lib.5. θεάσασθαι παρῆν ἐπὶ τῆς σωτηρίας. πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γιγνώσκω κλαυσιγελῶς εἶχεν.Cæl.lib.8.cap. 15.

Κλαύω.μ.αύσω.π.ακα.frango.Actiu.accus.

Κλαῦω.μ.αύσω.π.αυκα.pro κλαίω.Atticè fleo.

Κλέα,pro κλέεα,κλέεν.uide κλέος.

Κλεαινός.ᾶ.ὁ.celebris,illustris.

Κλέζω.uoco,sono,loquor.

Κλεηδών,pro κληδών.fama,augurium.

Κλέθος.κληδών.

Κλειδία.iuguli, thinni, clides, siue clidia dicuntur etiam à Plinio lib.9.cap.15.

Κλειδίον.ου.τὸ.clauicula.

Κλειδοῦχος.ᾶ.ὁ.clauiger.

Κλειδών.ὑπερβολῇ.furtim.

Κλεΐζω.celebro.

Κλειθριά.ἡ.rima.

Κλεῖθρον.τὸ.claustrum,retentaculum,uectis.

Κλειμαζω.decipio,luctor.

Κλειμακτήρ.gradus,scala.

Κλείμαξ,ἡ κλειματισμός.certamen quoddam.

Κλείνιος.celebris.

Κλεινός.ᾶ.ὁ inclytus,nominatus,clarus.

Κλείομαι.inuoco.

Κλείς.ειδός.τῶν κλεῶν.τὰς κλεῖς. clauis Dicitur & pars quæ diuidit pectus à ceruice,hoc est os latum in summo costarum, quod brachij motu paulum cum lato osse mouetur, quod & κλείδιον dicitur. Latini iugulum uocant. Gaza in Aristotele uertit clauiculam uel humerum, & τὰς κλεῖδας os iugale.

Κλεισιάς.ειδος.ἡ.clausura.

Κλείσιον.locus in quo boues stant.

Κλεῖσις.scena.

Κλεισμός.ὁ.sedes.

Κλειτοπῶλος.circa equos insignis.

Κλειτοριαζειν. impudentius contrectare mulierbria. Vide in Erasmi Chil.

Κλειτορίς.ἡ.uide κλιτορίς.

Κλειτός.ᾶ.ὁ.gloriosus,oxytonum. Nam penanflexum,nomen proprium est.Cyrillus.

Κλειτύς.aquæ delapsus,τὸ τῶν ὑδάτων κατωφερές.eminenttia montis. Vide infra κλιτύς.

Κλειώ.ούος.ἡ.Clio,una ex Musis.oxytonum.

Κλείω.μ.έσω.ω.εκα.laudo, claudo, celebro. Actiu.accus.

Κλέμμα.ατος.τὸ. furtum, fraus,φῶραμα. Neque modo peculatum & pecuniã interuersam, sed etiam obreptionem significat & circumscriptionem,Bud.Com.

Κλεμμαδόν.furtim.

Κλέμμις.sella.

Κλεμμύς.testudo.

Κλεμμύω.prædico,declaro.

Κλέομαι.uoueo,inuoco.

Κλέος. ἔος. τὸ. gloria, fama. Vide δόξα in Amm.

Κλέπτης. ου. ὁ. ἀπὸ τοῦ καλύπτειν. qui clàm res alienas aufert, fur.

Κλεπτίστατος. ου. ὁ. furacissimus, prudentissimus. Aristoph. Pluto. τῶν ἐμῶν οἰκετῶν πιστότατος ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.

Κλέπτον. instar furis, pro κλεπτικόν.

Κλεπτοσύνης. ἡ. furtum.

Κλεπτεία. ας. ἡ. fur.

Κλέπτω. μ. ψω. ψα. ψα, furor, quasi καλύπτω, tego. Vnde pro decipio ponitur, & falsis rationibus circunuenio, ut μὴ σ' οὕτως κλέπτε νόῳ. Non me falles, Ne fallere te posse me speres, Iliad. α. Transfertur & ad forum, ut κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, est occulere & supprimere crimina, & aliorsum transferre, ὑποσύρειν, Lys. & Xenoph. Et κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, pro fallere aures iudicum, & artificio dicendi obrepere iudicibus, Aeschin. Vnde κλέπτεσθαι dicitur qui celatur, & hoc modo fallitur: & quem res, quæ agitur, latet, Gregor. Et simpliciter decipi & circumueniri. Bud. Com.

Κλέπτω. δημόσια χρήματα. Latinè propriè dicitur depeculor. Cicer. Ciuitates, regna, domus, omnium depeculatus es.

Κλεψιγαμεῖν. furtiua uenere frui. Eust. Iliad. π.

Κλεψιποτῶ. parce poto, impono compotori.

Κλεψύδρα. ας. ἡ. clepsydra. Cæl. libro 10. cap. 39. Vide in Chiliad. Erasmi. Ad clepsydram: &, Circa clepsydram animus.

Κλέω. pro κλέω. dico, celebro, cano.

Κλῆδην. uocatim, nomine.

Κλῆδες. sepes.

Κληδονίζομαι. uaticinor.

Κλειδοῦχος. clauiger.

Κλήδων. nomine uocans.

Κληδών. ὄνος. ὁ. diuinatio, fama, sors, uaticinij genus.

Κληδωνίζω. diuinaculos consulo. 4. Reg.

Κληδωνισμός. οῦ. ὁ. uaticinij genus.

Κλήζω. μ. ήσω. σα. κα. appello, nomino, claudo. Actiu. accus.

Κλήθρα. ας. ἡ. nomen arboris, alnus, uectis.

Κλῆθρον. ου. τὸ. planta.

Κλῆθρος. κλήθρα.

Κλείζω. μ. ίσω. σα. κα. uoco, famam spargo, celebro. Actiu. accus.

Κλεῖθρον. locus in gula sub tonsillis.

Κλεῖς. ίδος. ἡ. transtrũ, sedes, coniunctura. Vnde & pro κλεὶς ponitur, hoc est, ea parte corporis, qua humerus iũgitur ceruici. πρὸς τὸ κλεῖειν καὶ συνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον, ut ait Eust. Iliad. ε. Homer. in Odys. κλεῖδα dixit repagulum & obicem forium, ut Eust. annot. Iliad. ω.

Κλειθρον. τὸ. clauicula iuxta iugulum. Hipp.

Κλῆμα. ατος. τὸ. species uitis, ut ait Ammon. palmes, pampinus, sarmentum. Plutarch. in Gal. κλῆμα ἑκατοντάρχου, id est, uitem centurionalem uocat, quòd milites à centurionibus uite olim cederentur. Vnde & Spartianus in Hadriano, uitem pro centurionatu accepit. Est & genus calceamenti.

Κλιμακώδης. asper, rectus, accliuis.

Κλιματίας. οῦ. ὁ. terræ motus est species, in latum uibrantis, apud Heraclid.

Κλιμάκιον. uiticula, ueluti ramulus in herbis.

Κλιματίς. ίδος. ἡ. malleolus, sarmentum. Item clematis herba, quam centunculum uocant. Vide in Chiliad. Eras. Clematis Aegyptia.

Κλιματίδες. quasi sarmentaria, species aristolochiæ radicis.

Κληροδοσία. ας. ἡ. distributio.

Κληροδοτέω. μ. ήσω. σα. κα. diuino per sortem Actiu. accus.

Κληροθεσμοθετοῦσι. thesmotheta sortitò creari solent.

Κληρονομοῦς. captans hæreditates.

Κληρονομέω. μ. ήσω. σα. κα. hæredito, id est, hæres sum. Genit. & accus.

Κληρονομηθείς. hæres inscriptus.

Κληρονομία. ας. ἡ. hæreditas, εἰς ὁλόκληρον διαδοχὴν τὸ δίκαιον ὅπερ ὁ διαθέμενος εἶχεν. Ἐκ τῶν νόμων.

Κληρονόμος. ου. ὁ. hæres.

Κληρόομαι. Vide κληροῦμαι.

Κλῆρος. ου. ὁ. penanflexum, περιουσία, sors, quæ est fortuitus alicuius rei euentus, conditio, fortuna, casus, alea, fatum, munus. Interdum accipitur pro mensura terræ, puta iugero, aut certe pro horto: sicuti Latini hæredium pro prædio. & hærediolum simile quiddam intelligunt, propterea quòd huiusmodi res hæredem sequantur. οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, sunt arbitri qui non electione litigantium, sed sortitò arbitrandi potestatem habebant, & ij erant annui magistratus, ταῖς ὀνόμασι γενόμενοι. Bud. Com. Item clerus apud Aristotelem (Gaza Græcam uocem relinquit) uermiculus infestans apum aluearia, qui & pyrausta dicitur.

Κληρός. οῦ. ὁ. sorte datus, electus, diaconus. Cyrill.

Κληροτήριον. ου. τὸ. locus ubi magistratus per sortem creantur.

Κληροῦμαι. sortior, hoc est, sorte accipio, sorteis in urnam mitto, sortitò aliquid facio, sorte eligor. Vnde κληρούμενοι, competitores ambientes, & ἐκκληρωμένοι, sorte electi, λαχόντες. Budæus in Commentarijs. Vide λαγχάνειν apud Ammonium.

Κληρωχῶδες. idem.

Κληρυχία. ας. ἡ. gens aliquò sorte habitatũ missa, & tellus ei data, diuisio quæ per sortem fit.

Κληρυχικός. sorte datus.

Κληρῦχος. ὁ. ὁ. gubernator urbis, & distribuens agros per sortem coloniæ, habens aliquid sorte quasi colonus, id est, sortitus ad habitandum alicubi. De tota hac consuetudine consule Libanij argumentum ad orationem Demosthenis πρὸς τοὺς ἐν χερρονήσῳ.

Κληρόω. μ. ώσω. π. ωκα. sortior, hoc est, sorte lego, sortibus ductis renuntio, diuido. Actiu. accus.

Κληρωτήριον. ου. τὸ. locus ubi magistratus per sortem creantur.

Κληρωτός. ὄ. ὁ. qui sorte factus est.

Κλῆσαι. lauare, diciturq; propriè de poculis ac alijs uasis. νίψαι de facie ac manibus, πλύναι de uestibus.

Κλησιάς, ianua scenæ.

Κλησιάζω. congrego.

Κλῆσις. εως. ἡ. uocabulum. Item uocatio, inuitatio, accessio, uocatio ad quodlibet tribunal. πρόκλησις uero de Ariopago tantũ inquit Moschop. sed authores nonnunquã confundunt. Vide Ammonium.

Κλητέος. α. ὁ. uocandus.

Κλητεύειν, καλεῖν εἰς δικαστήριον, μαρτυρεῖν, diem dicere, in ius uocare, denũciare testimonium, uadari, uel antestari, ut Horatius dixit: Et quo tu (inquit) turpissime? magna exclamat uoce. & licet antestari? ego uero oppono auriculam, rapit in ius. Bud. in Annot. post. & Com.

Κλητήρ. ῆρος. ὁ. curator, testis, antestatus, qui homines in ius uocat. Latini uiatorem, apparitorem, & statorem uocant. Bud. Com.

Κλητικός. ὄ. ὁ. uocatiuus. Et κλητικοὶ ὕμνοι, qui deorum haberent aduocationes, quibus opponebantur ἀκροπεμπτικοί.

Κλιτοειδέζειν. κλιτοειδέζειν, uide suprà.

Κλιτοείς. ιδος. ἡ. pudenda mulieris. Hesychius habet κλεοείς per ε, & interpretatur partem uicinam naturæ muliebri. Eras.

Κλυτός. ὄ. ὁ. uocatus, exoptatus, celebris.

Κλῦτος. multitudo, gloria.

Κλύτωρ. ορος. ὁ. qui mittitur ad accersendum aliquem, κλητήρ.

Κλυτώριον. gloria, mensura regia, pudendum muliebre, κλυτοείς.

Κλιβανίτης, & κριβανίτης, panis in clibano coctus, testaceus Latinis.

Κλίβανος. α. ὁ. clibanus. furnus. Vide in Chiliad. Eras. E clibano boues, & pectoris concauitas, per quam spiritus ultro citroq; commeat. Cæl. lib. 8. cap. 38. propriè est testus Catoni & Plinio dictus, sub quo calido coquebantur panes.

Κλίμα. ατος. τὸ. clima, regio, pars mundi, Ammonius. Torturæ genus apud Aristoph.

Κλιμακεῖον. lignum transuersum in scalis, alij κλιμάκιον sine ι scribunt.

Κλιμακίδες. ὰς. graduli. Cæl. lib. 11. cap. 33.

Κλιμαζειν, &

Κλιμαπίζειν. peruertere, torquere, supplantare, à genere certaminis gymnici, quod κλιμακισμὸς dicitur.

Κλιμακώδης. ες. ὁ. altus, scalatus.

Κλιμακτῆρες. οἱ gradus scalæ.

Κλιμακτηρικός. ὄ. ὁ. scalaris.

Κλίμαξ. κος. ἡ. scala. Climax est (inquit Iul. Rufinianus de schematis lexeos) eum ex re in rem gradum tibi sententiæ faciunt, ut: Torua leæna lupum sequitur, lupus ipse capellam, Florentem cytisum sequitur lasciua capella. Latinè hæc figura dicitur gradatus. Climax (inquit Rhoman. Aquila) quod Græci uocant, ascensus nominetur à nobis. Malo enim ascensus, quam scalam aut gradiculos, ut quidam, dicere. Est autem figura perquàm decora & à Demosthene commendata, in qua postremum quodque uerbum in priore membro aut parte aliqua elocutionis positum, in superiorem cursum assumpta inijcitur, atque ita uelut gradibus quibusdam connectitur oratio. Sic Tullius pro Milone: Neque uero se populo solum, sed etiam senatui commisit: nec senatui modo, sed etiam publicis præsidijs & armis: neque his tantum, sed etiam eius potestati, cui senatus totam rẽpublicam commisit. & cætera.

Κλιμαχίς. scala nauium.

Κλινοειδές. ὲς. ὁ. lectulus.

Κλίνη. ης. ἡ. lectus, lectica, mensa.

Κλινήρης. ægrotus, decumbens in lecto.

Κλινίδιον. ου. τὸ. lectulus.

Κλινίς. locus in curru, quo sponsa sedet.

Κλινοπετής. ές. ὁ. ἡ. pronus ad lecticam, ægrotus, decumbens in lecto.

Κλιντήρ. ῆρος. ὁ. lectus, lectica, currus clausus, sella.

Κλιντήριον. ου. τὸ. lectulus.

Κλίνω. μ. ινῶ. ω. ικα. inclino, declino. Accus.

Κλισία. ας. ἡ. conuiuium, tentorium, diuersorium, casa, cortina, pars caulæ ubi pecora dormiunt.

Κλισιάς. άδος. ἡ. repagulum, &

Κλισιάδες. ὰς. fores duplices, ualuæ. Cælius libro 13. cap. 54.

Κλίσιον. ου. τὸ. κλισία. Cæl ibidem. Dion ouile interpretatur.

Κλίσις. εως. ἡ. inclinatio, declinatio, umbra, sedes, nominatio. ὡὶ δύεν κλίσις, & ἐφ' ἡνίαν, &

ἐπ' ἀκατίδα κλίσις. uerba sunt castrēsia. Bud. in Commentarijs. Vide in Appendice Lexici de uocab. milit. Cyrillus distinguit inter κλίσις, ἕως. & κλίσις. ιος. nescio quam recte.

Κλισμός. ὁ. ὁ. sedes, lectica genus.

Κλίτη. τὰ. colles, tubera terræ. Lycoph. σύφλα νάοντα κλίτη, hoc est, asperas locorum tractus.

Κλιτικός. ὁ. ὁ. declinatiuus.

Κλιτύς. ὑος. ἡ. decliuitas montis. uide κλειτύς. ego malim κλιτύς. ύος. ut infrà.

Κλιτῶν. porticus.

Κλιτώριον. τὸ. κλιτῶριον.

Κλιτός. ὁ. ὁ. declinabilis, decliuis.

Κλιτος. ος. τὸ. angulus, pars obliqua.

Κλιτύς. ύος. ἡ. decliuitas montis, uallis, eminentia, promontorium. superius scribitur κλιτύς & κλειτύς, neutrum probo, nisi fortè hoc per ει poëticum sit.

Κλοιός. ὁ. ὁ. κύφων. genus supplicij, & truncus ad quē aliquid alligatur, & ligamē ceruicis, κλεὶς. πᾶς ἀκὸ κλείειν. item pars nauis.

Κλοιωτός. uinculis comprehensus.

Κλονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. moueo, quatio, turbo, corrumpo, κλονεῖται, ἔρχεται. Accus.

Κλόνιον. &

Κλόνις. ιος. ἡ. spina dorsi.

Κλόνος. ου. ἡ. turbatio, pugna, turba, uiolentia, quassatio.

Κλονόεις. tumultuosus.

Κλοπαῖος. ὁ. ὁ. furtiuus.

Κλοπεύς. έος. ὁ. fur, apud Sophocl.

Κλοπεύω. μ. εύσω. ω. ευκα. &

Κλοπέω. μ. ήσω. ω. ηκα. Accus.

Κλοπή. ῆς. &

Κλοπία. ας. furtum.

Κλοπιμαῖος. ὁ. ὁ. furtiuus.

Κλοποπεύω. decipio.

Κλύβαλις. ἡ. helxine herba apud Nicand.

Κλυδών. ῶνος. ὁ. fluctuatio, tempestas maris.

Κλυδονίζομαι. μ. ίσομαι. ω. ισμαι. fluctuo, περάτομαι, πεπεκρόσομαι. Depon. absol.

Κλυδώνιον. ὁ. τὸ. unda, turbatio. Propriè unda quæ quamuis tranquillo mari in extremum littus infringitur.

Κλυζεσκω. inundo. κλύζεσκον, inundabant.

Κλύζω. μ. ύσω. ω. υκα. alluo, diluo, inundo, demergo, clystere curo. Accus. κλύσαι ποτήριον, Vide Ammonium.

Κλύμενος. ου. ὁ. cognomen Plutonis. Sic dictus. ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτόν, quod ad se accersat omnes, uel ὑπὸ πάντων ἀκούμενος. quem audiunt omnes. Item herba quædam uolubilis dicta Antimacho hedera: est & apud Aristoph. medici indocti nomen.

Κλῦμι. ἀ κλύω. audio, unde κλῦθι. pro κλύε poëticè.

Κλυσμός. ὁ. ὁ. purgatio, lotio.

Κλυστήρ. ῆρος. ὁ. clyster, lauamen, instrumentum medicum.

Κλυστήριον. idem.

Κλυσιμωγής. exaudiens luctum.

Κλυτόπαις. ιδος. ὁ. ἡ. inclytus filijs.

Κλυτός. ὁ. ὁ. uocalis, clamore & strepitu turbulentus. Apud Sophoclem in Aiace epitheton est caprarum. Ibycus item diluculum appellat κλυτόν, quòd eo tēpore κλύειν. hoc est, audire iam, & loqui liceat. Accipitur etiam pro celebris, & inclytus, clarus, gloriosus.

Κλυτόπωλος. inclytus equis, Plutonis cognomen, uel cuius aduentus facile auditur ob mortuorum luctus.

Κλυτοτέχνης. ου, ὁ. artifex celebris, & Vulcani nomen.

Κλυτόξος. ὁ. ὁ. arte sagittandi celebris.

Κλύω. audio, sentio, auscultо. Genit.

Κλωγμός. ὁ. ὁ. exibilatio, sonitus lingua ad palatum allisa.

Κλώδωνες. αἱ. Macedonica lingua Menades dicebantur, eo quòd furiatæ κλώζουσι & murmurant.

Κλώζειν. sonum quendam excitare in ore, qualis auditur in pronunciatione uerbi istius primæ syllabæ, Explodere. Vnde pro eijcere è theatro ponitur, repudiare.

Κλῶθες. αἱ. parcæ.

Κλωθώ. ὁ. ὁ. ἡ. oxytonum, Clotho, ex Themide & Ioue prognata, una ex tribus Parcis, αἵτινες δίδοασι θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἀγαθόν τε κακόν τε, id est, Quæ mortalibus hominibus dant & bonum & malum. Sunt qui euocationem interpretentur, quòd hominis naturam euocet.

Κλώθω. μ. ώσω. ω. ωκα. circumuolo, neo, destruo Actiu. Accus.

Κλωκυλάκαθίζειν. in utrisq; pedibus sedere.

Κλωμακώδης. ὁ. ὁ. ἡ. asper, montanus, præruptus locus altus, scopulosus, munitus, rupes.

Κλώμαξ. κος. ὁ. asperitas, salebrosus & insolens locus. Lycophr.

Κλών. ῶνος. ὁ. ramus, summitas rami, sublimitas, altitudo, surculus.

Κλώναξ. ακος. idem.

Κλωνάριον. ὁ. τὸ. diminutiuum ramulus.

Κλωός. κλοιός.

Κλωπάομαι. clàm taciteq; facio aliquid, loquor, incedo, furor.

Κλωπεία. saltationis fuit species, cuius meminit Iubas Theatric. 4. Item rapina.

Κλωπτόω.&
Κλωπιτόω.furor.
Κλωπικός.ὴ.ὸ furtiuus.
Κλώσκω.neo,κλώθω.
Κλωσμός.ὴ.ὸ.uox gallinacea.
Κλωσήρ.ῆρος.ὁ.filum,nexus,fusus.
Κλωστός.ὴ.ὸ.connexus.
Κλώψ.ωπός.ὁ.fur.

K Μέλεθρα.τά.trabes,apud Pāphilum.Etym.
Κμυγός.factus,elaboratus.

K Νασθάλλω.prurio,κνήθομαι.
Κνάζω.iuuo.
Κνάιω.eo.
Κναίω.tristifico.
Κνακός.ὁ albus,rufus ξανθός,πυῤῥός,cneci semi nis colore.
Κνάκων.ονος.ὁ.idem. Capri nomen apud Theo critum.
Κνάμπτω.flecto,polio,καταξαίνω.uellicando ex polio.
Κνάπτομαι.conficio,derado.
Κνάπτω.μ.ψω.τ.φα.flecto,lanio,cogo linguā continere.Actiu.accuf.
Κνάφαλον.ὴ.τὸ.τύλη floccus.
Κναφεῖον.ου.τὸ.uel γναφεῖον.Atticè officina Fullonis.
Κναφεύς,uel γναφεύς.έως.ὁ.suppeditatio,suffi cientia,fullo.παρὰ τὸ κνάπτω.Etym.
Κναφεύω,uel γναφεύω.μ.εύσω.τ.εύκα.fullonariam exerceo.
Κναφικός.ὴ.ὸ.ad fullonem spectans.
Κνάφος.cardo herba, carduus quo pectuntur & raduntur panni, instrumentum undiq; stimulos habens,quo fontes tortos occidunt.
Κνάω.μ.ήσω.τ.ηκα.scalpo,incido,leniter frico, scabo.Actiu.accuf.iung.
Κνέφας.ὴ.ὸ galerus.
Κνεφαῖος.obscurus,inuisibilis,matutinus.
Κνέφας.αος.τὸ crepusculum,tenebræ.
Κνέφαλον.τὸ.callus.
Κνέφος.εος.τὸ.obscuritas, umbra, quasi λεγόμ φάος.Etym.
Κνέωρον.planta quædā,& muliebre pudendum.
Κνεωρόν.τὸ carduus quo fullones utuntur ad elu tandos pannos:sunt qui genus esse casiæ aiunt: alij frutices qui in Cerealibus substernebantur humi, cuiusmodi est conyza apud scholiasten Theocriti:Item muliebre pudendum.
Κνῆ,pro ἔκνη,ἀ λνῆμι.percussit.
Κνησλᾶν.mordere,urere ut urtica.
Κνήσλη.ης.ἡ.urtica.
Κνήθομαι.μ.ήσομαι.τ.ησμαι.prurio.Depon.
Κνηθμός.ὴ.ὸ pruritus.
Κνήθω.μ.ήσω.τ.ηκα.scalpo.Accuf.

Κνηκῆος.ὁ.niger, epithetō aquilæ,apud Lycoph.
Κνηκίας.ὴ.ὸ.lupus.
Κνηκίς.ίδος.ἡ.parua nebula, μελανία,& ἀέρος λεπτή.Item ceruus.
Κνῆκος.cnecus herba,uulgares cartamū uocant. Item croceus,albus,triticum.
Κνῆμα.τος.τὸ.ramentum,ξύσμα.Hipp.
Κνήματα.τὰ.rasuræ,& κνῆσαι radere.
Κνήμη.ας.ἡ.tibia hominum,sura & radius rotæ. παρὰ τὸ λνᾶσθαι. Item palustris.uide Etym.Gaza in Aristotele uertit tibiam.
Κνημία.perditio.
Κνημίς.ίδος.ἡ.tibiale,ocrea,tibia.
Κνημός.ὴ.ὸ.collis,saltus,locus inuius, densus arbustis,asper,radix montis.
Κνημόω.destruo,obstruo,obturo, frango,uenio.
Κνησάω prurio.
Κνησμός.ὴ.ὸ.prurigo,pruritus,refertur & ad Ve nerem.
Κνησήρ.ῆρος.ὁ homicida,occisor,mactator.
Κνησιάω.κνησάω.Galeno.
Κνησίδες.flaminulæ.
Κνῆσις.ιος.ἡ.gladius,quo coqui caseum terunt.
Κνῆστρον.τὸ. carduus quo confricantur panni. Item gladiolꝰ quo radi solet caseus.τυροκνίστη. Hippocr. Item instrumentum scalptorium.
Κνήφη.κνησμός.
Κνισλάω.mordeo.
Κνίδη.urtica.
Κνίδυντες.οἱ.urticis flagellantes.
Κνίδωσις.κνήφη. pruritus qui excitatur urticarum contactu.Hipp.
Κνίδιον.ὴ.τὸ.atriplex herba,& gnidium granum.
Κνίζομαι σὺ λέγομεν ὅταν λνος ἐρωλικῶς ἐχόμεθα.
Κνίζω.μ.ίσω.τ.ικα.uellico,frico,pungo,incido, tristor.κνίζω ἄλλον, ἤγουν ἐρωλικῶς λυπῶ. Actiu.accuf.
Κνίκος.semen croci hortensis.
Κνίξ.culex.
Κνιπεῖν.mouere,polire.
Κνιπολόγος.ὁ.culicilega auis, ut Gaza uertit in Aristotele.
Κνιπός.ὴ.ὸ parcus,tenuiter uiuens.
Κνιπότης.κνίσλωσις.uellicatio. Sunt qui oculorum ariditatem interpretantur.
Κνισάλεος.pruriens.
Κνίζρ.ὁ.nouacula.
Κνίσμα.αος.τὸ.uellicatio.
Κνισμός.οῦ.ὁ.genus saltationis, pruritus, κνιπότης.
Κνισολοιχός.gulosus.
Κνίσσα,uel κνίζα.ης.ἡ. nidor, uaporatio, res incitās appetitum, fumus ex sacrificio,& carnib. assis aut alio modo coctis,aruina,pinguedo.

Κνίσσαι. perdere, molestare.
Κνισσάριον. κνίσσα.
Κνισσᾶσαι. adurere.
Κνισσήεις. φῶς. ὁ. plenus odore.
Κνισσότερος. ὁ. apud Athenæum gulosior, delicatior, nidoris appetentior, ab ὁ κνισσος, ut annotat Eustath.
Κνισσῶ. nidore perfundo. Lucianus: ὅπως ἔχοιεν κνισσᾷν ἀγῦας.
Κνισσώδης. φῶς. ὁ. pinguis, nidorulentus.
Κνίφος. urtica.
Κνιψ. πός. ὁ. culex, qui mulio dicitur, ut Gaza uertit in Aristotele. animalculum exedens ligna. aliàs σκνίψ. Vide in Chiliadibus Erasmi. Cnips in loco.
Κνοή. &
Κνῶς. strepitus axis rotæ, uel pedum.
Κνύζα, syncopa pro κόνυζα. ἡς. ἡ. plantæ genus arcens Venerem.
Κνυζάω, uel κνυζέω. μ. ήσω. π. ηκα. gannio, & de cane dicitur, cum adblandiens, uocem aliquã præ gaudio emittit. inarticulatè, & incertè loquor.
Κνυζημα. ατος. τὸ. uagitus, circulatorium dicterium.
Κνυζηθμός. ploratus, latratus. Inferius scribitur κνυζυθμός cum duobus y psilõ, sine ν, quod non placet.
Κνύζομαι. laboro, affligor aduersis, fleo, obscuror.
Κνυζός. nebulosus, uentosus, oculis dolens.
Κνυζόω. μ. ώσω. ω. ωκα. deturpo. Accus.
Κνυθός. ὁ. ὁ. parua spina.
Κνῦμα. pruritus, strepitus.
Κνύος. corruptio.
Κνύω. prurio, rado, ferio.
Κνῶδα. caput papaueris.
Κνώδακες. follium utres.
Κνώδαλον. ὁ. τὸ. fera tam terrestris, quàm aquatica & aëria, πᾶν ἀπὸ κινεῖσθ ἐν ἅλι, propriè marinæ belluæ dictæ: Nicand. serpentes.
Κνώδαξ. centrum, axis, gnomon, frenum, ferrũ torni, ad quod affixum lignum tornandũ circumagitur, organum fusorium.
Κνώδων. ὁ. mucro, gladius, securis, & omne in acutum desinens.
Κνώζει. clamat. pro κρώζει.
Κνῶπες. feræ terrestres.
Κνῶπος. ὁ. Ismenus Bœotiæ fluuius, à Cnopo quodam Apollinis filio.
Κνῶζα. titillans.
Κνώσω. μ. ώξω. ω. ωχα. dormio, pigrescò. Neutr. absol.
Κνώψ. πός. ὁ. cœcus.

Κοᾶ. audit, persuadetur.
Κοάλεμος. ὁ. stolidus, fatuus, inanis. (μα.
Κόβακρον. ὁ. τὸ. assentatio, uersutia, πανοῦργη
Κοβαλεία. ἡ. delusio. ἡ προσαπόιητος μετὰ ἀπάτης παιδιά.
Κοβαλεύω. prædor, decipio, aliena paulatim precio ad me conuerto.
Κοβαλίκευμα. assentatio.
Κόβαλος. ὁ. dicax, illiberalis, uersutus, ὁ βωμολόχος, qui lusu assimulato fallit. Aristoteles de Animalibus, ὠὸν scribit esse κόβαλον & imitãdi studio teneri, atque ita saltantem capi. Plin. parasiticum interpretatur: Theodorus blateronem, hallucinatoremque. Sunt qui prædonem aut sicarium interpretentur, à genere gladij, quem λοπίδα uocant. Κοβάλους præterea appellabant dæmones quosdam Dionysiacos, asperos & immites. Inferius scribitur κώβαλος per ω.
Κόβειρος. ου. ὁ. risum mouens, derisor, cauillator, conuiciator.
Κόγγρος. ὁ. conger. Meminit eius Aristot.
Κόγχη. ης. ἡ. concha, ostreum. Vide in Chiliad. Erasmi, Concha dignus, & Conchas legere. Vide Aelianum quoq; de conchis.
Κόγχος. ὁ. ὁ. idem. quo nomine & caua oculorũ significantur. Item calua capitis. Lycophron, τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον ἀυθέτῳ μέζον.
Κογχύλη. ης. κόγχη. purpura.
Κογχυλίας. ὁ. ὁ. conchylias, genus lapidis.
Κογχυλιεύτης. ὁ. ὁ. conchyliarius, conchyta. Sic Plaut. in Rud. Saluete fures maritimi, conchytæ atq; hamitæ.
Κογχύλιον. ὁ. τὸ. conchylium, cõchula, purpura. Vide in Chiliad. Erasmi, Tanquã conchylium discerpere. uide & Bayfium.
Κοδιαλεύομαι. otior, intus latito.
Κοδιμεία. ας. ἡ. siccatio hordei in furno, aut alio quopiam uase.
Κοδιμεῖον. τὸ. frixorium, sartago in qua frigitur far. Pollux.
Κοδιμεύς. έος. ὁ. frictor, hoc est, qui fruges frigit & torret.
Κοδιμεύτρια. ας. ἡ. mulier quæ frigit farra. Pollux lib. 6.
Κοδιμεύω. in furno sicco, torreo.
Κοδραύτης. ὁ. ὁ. quadrans.
Κοδύμαλον. τὸ. malum struthiũ siue Cydoniũ.
Κοεῖν, pro νοεῖν. intelligere.
Κοθέω. intelligo, sentio.
Κόθημα. τὸ. uerenda.
Κόθορνος. ὁ. ὁ. cothurnus. Vide in Chiliad. Erasmi, Cothurnus, & Cothurno uersatilior.
Κοθῶρις. uulpes.

Κόβερος. ὁ epitheton fuci, quòd aculeum non exerat ut apes reliquę. παρὰ τὸ κεύθειν τὴν ἐρᾶν. ubi ἐρὰ aculeum in cauda latentem indicat.

Κοθωνίς. ίδος. ἡ. edax.

Κοιάομαι. dedico.

Κοιάζω. oppignoro.

Κοΐζειν. grunnire. à κοῖ, quę est uox, quam sues edere solent.

Κοίελος. ὁ. animalculum fabis innascens.

Κοίημα. τὸ. stirps, fœtus, γέννημα.

Κοίης. ὁ sacrificus Cabirorum qui expiat homicidia, qui & κοῦρος.

Κοῖκις. palmularum species, & quasi è foliis arboris contexti.

Κοικύλλω. circunspicio, à κύλειν τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, obuersor circunquaq; oculos circunferens: Item inuideo.

Κοιλαίνω. μ. ανῶ. ω. γκα. cauo. Accus.

Κοιλάς. άδος. ἡ. uallis, conuallis.

Κοιλέμβολον. modus quidam aciei uocatur, cum duplicis phalangis posteriora cornua coniuncta sunt, sed anteriora disiuncta.

Κοιλία ας. ἡ. uenter, γαστὴρ, uentriculus, aluus. Sũt tamen qui τὴν ἄνω κοιλίαν uentrem, τὴν κάτω κοιλίαν aluum appellent. Item domus lignea. Gaza apud Aristot. uertit aluum, sinum, &c. alibi aũt apud eundẽ τῇ κάτω κοιλίᾳ uertit aluũ.

Κοιλίαι γῆς. cuniculi subterranei.

Κοιλιακοί. qui ex uentriculi infirmitate diutinis alui fluoribus uexantur, morbus in pyloro cõsistit, & morbus ipse uocatur κοιλιακή. ἡ. uentris fluxus, nõ tamen quiuis sed cum lenia, cruda, liquidaq; egeruntur, uentre præ imbecillitate cibos conquere non ualente. Corn. Cels. diuersum tradere uidetur, cum in cœliaca passione dicat uentrem indurari doloribusq; premi, aluum uero ipsam nihil reddere ac ne spiritum quidem transmittere.

Κοιλιδιᾶν. caua oculorum parte intumescere.

Κοιλιέμβολον. τὸ. figura quædam instructę phalangis, uide in Appendice Lexici de uocab. milit.

Κοιλιόδουλος. ὁ. uentri deditus.

Κοιλιολυσία ας. ἡ. solutio uentris.

Κοιλίς. ίδος. ἡ palpebra superior.

Κοῖλος. ὁ. concauus, βαθύς. Videtur etiam pro curuo accipi interdũ apud authores, nã quod curuum est concauitatem quandã desiderat, & κοῖλος cælatus, fabrefactus. Ita Luciano χρυσὸς ὁ κοῖλος dicitur aurũ fabrefactum, & uasa argentea. Vnde κοῖλα. τὰ. caua oculorum pars.

Κοιλοσυμία. dicitur, cum uox uelut è cauo specu, eq; recessu oris resonat, uitiũ scilicet pronunciationis.

Κοιλοσυρία ας. ἡ. pars Syriæ, quæ quòd sita est inter duo flumina Euphratem & Tygrim, Mesopotamia appellata est.

Κοιλοσύρτος. ὁ. claudus.

Κοιλότης. ητος. ἡ. κοίλωμα.

Κοιλοφθαλμία. ας. ἡ. oculorum concauitas.

Κοιλόφθαλμος. ὁ. qui concauis est oculis, cuius in recessu cauo oculi sunt. Contra ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus.

Κοιλώμα. ατος. τὸ. concauitas. Item uleus latius, minus tamen profundum in ea oculi tunica, quæ cornea dicitur. Item antrum specus.

Κοιλοῦπις. profundè prudens.

Κοιμάομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. &

Κοιμάω. μ. ήσω. π. ηκα. sopio, dormio, obdormio Actiu. accus.

Κοιμηθῶμαι. sopiri.

Κοίμησις. ιος. ἡ. dormitio.

Κοιμητήριον. ὁ. τὸ. cœmeterium. Athenæus scribit domum in qua hospites dormiebant hoc nomine fuisse appellatam.

Κοιμίζω. μ. ίσω. ω. ικα. sedo, comprimo, mulceo, sopio. Actiu. accus.

Κοῖμος. compositus, ornatus.

Κοινεῶν lupanar.

Κοινεῦν. cauponari, scortari, inquinare.

Κοινῇ cõmuniter, publicè, generaliter, in summa

Κοινόβιον. cœnobiũ, contuberniũ, consortium, uitæ fortunarumq; communitas. Gel. lib. 1. cap. 9. & Eras. prouerb. Amicorũ omnia cõmunia.

Κοινοβόλαι. senatores.

Κοινοδημεί. publicè, uulgò.

Κοινοδήμιον. τὸ. quod publicè omnium est, quo communiter omnes participant.

Κοινολέκτως. uulgariter, lingua communi

Κοινολεχής. ἐος. ὁ. ἡ. adulter, id est, habens lectum communem.

Κοινολογέομαι. colloquor, communico.

Κοινολογία. communis lingua, dialectus qua uulgò utuntur omnes.

Κοινόν. τὸ. commune, id est, Respub. Sicut Cic. in Ver. Quis tibi molestus esset, aut quis appellare auderet, cum uideret statuas ab negociatoribus, ab aratoribus, à communi Siciliæ.

Κοινὸν γραμματεῖον. uocabatur publica tabula in quam referebãtur illi qui liberos professi sunt, aut inter tribulos & cognatos asciti.

Κοινόπλοος. ὁ. ὁ. simul nauigans.

Κοινοποιεῖν. renouare.

Κοινόπτης. ου. ὁ comes uiæ.

Κοινοπραγεῖν. communitati inseruire.

Κοινοπρεπής. innouatio.

Κοινός. ὄν. ὁ. communis, uulgaris, expositus, fœdatus. Etym. Hebræi κοινὸν uocabãt immundum & nefastũ. unde in Act. Apost. ὀλίγοπτε ἐφαγον πᾶν

πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον. τὰ κοινά, respub. Vide ἴδιοι apud Ammon. quod distinguit à ἰδιωτικοί.

Κοινός. Cœnus rex Macedonum, apud Marsyam. Vide Etym.

Κοινόπατος. omnibus expositus, accommodus.

Κοινότης. ητος. ἡ. communitas. Est q; nomen figuræ sententiarũ, cum ab uno uerbo omnes sententiæ incipiunt, & in uno nouissime acquiescunt. Habet enim hoc schema cõiunctionem quandam cum ἀθροίσει & ἀθροφορᾷ, exemplum pete à Rutilio Lupo.

Κοινόβιος. ὁ. frater, id est, communiter natus.

Κοινόω. μ. ώσω. ω. ωκα. cõmunico, publico. Chrysost. καὶ κοινωσάμενος πολὺ τούτων. Ponitur & pro inquo in sacris literis, quòd Iudæi animalia immunda, à quorũ esu abstinebãt, cõmunia uocarent, ut in Actis, ἃ ὁ θεὸς ἐκάθαρισε, σὺ μὴ κοίνου. Ne communia feceris aut existimaueris.

Κοινῶν. ῶνος. ὁ. socius, familiaris.

Κοινωνέω. μ. ήσω. ω. ηκα. κοινόω. communico, impartior, consuetudinem habeo: & id aliquãdo in bonam, aliquãdo in malam partem. Lucian. ἀλλ' οὐ κοινωνήσει ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. Genit. uel datiuo, sed dum significat μετέχω, genitiuum duntaxat habet.

Κοινώνημα. ατος. τὸ &

Κοινωνία. ας. ἡ. communicatio, societas, collatio, mysteriorum Christi participatio, & loci uicinia in membris ac coniunctio, quã & θέσιν uocat Galen. lib. 1. de locis affect. & 13. Ther.

Κοινωνικός. ὴ. libenter communicans, mitis, familiaris.

Κοινωνός. ὴ. ὁ. particeps, socius, communicator, conscius.

Κοινῶς. pariliter.

Κοινωφελής. omnibus utilis.

Κόιξ. ικος. coix planta, uas farinarium ex arborũ corticibus cõtextum, quod Dores κοῖν uocant.

Κοῖον. pignus.

Κοῖος. Aeolicè pro ποῖος. qualis. Item Latonæ pater. Item prudens, à κοεῖν, id est, νοεῖν.

Κοιόσημος φάλαγξ. Vide in Appendice Lexici de uocab. milit.

Κοιοφόρος. grauida.

Κοιρανέω. μ. ήσω. ω. ηκα. impero, administro Rẽpub. Neut. genit.

Κοίραν. ος. ὁ. dominus. Sicut autem ab ἀθρεῖν dicitur ὀθρὺς mons, mutatione α in ο, sic à κοιρός, κοίραν, commutatione α in ο. & est ὁ γὰρ ὡρῶν καιρῷ ἄρχων, hoc est, qui opportunè imperat, & absq; suorum iniuria. Vide βασιλεὺς in Ammonio.

Κοισυρεῖδαι. supbire, μέγα φρονεῖν, apud Eretrienses, à Cæsyra Eretriensi ciue, quæ se & genere & opibus summe uenditabat.

Κοιτάζω. μ. άσω. ω. ακα. colloco. Vide φωλεός apud Ammonium.

Κοίτη. ης. ἡ. cubile, lustrum ferarũ. Vide φωλεός apud Ammonium.

Κοιτίον. ου. τὸ. dormitorium.

Κοίτις ἡ arcula, qua muliebris mundus recondi tur. Item cunæ, ut γὰ κοιτίδι βαβάζειν, Gaza: in cunis uagire, Ciceroni.

Κοῖτος. ου. ὁ somnus, sopor, cubile.

Κοιτών. ῶνος. ὁ. cubiculum.

Κοιτωνίς. ίδος. ἡ. lectulus.

Κόκκαλος. nux pinea Hipp. sed Gal. contendit antiquis parum usitatum uocẽ: magis probat κῶνον, uel à recentioribus usurpatam uocem σπόριλον, Dioscor. Cnidium coccum diminutiue uocat.

Κόκκινος. ου. ὁ. ruber, coccinus, tinctus ex eo, qd uulgò grana uocant.

Κοκκάλοι. οἱ. nuclei pinei qui & σπόριλοι, apud Hipp. sunt qui coccũ gnidium intelligũt Gal.

Κόκκος. ου. ὁ. coccus, quo tinguntur rubra quædã, quòd lucem addat colori. Vulgò granum uocant. Plin. lib. 9 cap. 41. Vide Bayfium.

Κόκκοι τῶν ῥοῶν acini punici mali.

Κοκκοποιόν. cocco tinctum.

Κόκκυγες. οἱ. caprifici grossi dicuntur à Nicand. q illius grossi cum cuculis simul uerno tẽpore pdeant.

Κόκκυ. celeriter, parum.

Κοκκύαι. αἱ. auiæ, progenitrices, maiores.

Κοκκύζω. uerbum fictitium ad gallos & cuculos, territo, Gaza in Aristotele hanc uocem gallinacei generis cucurrire uertit. Vide in prouerb. Erasmi, Cum Nibas coccysauerit.

Κοκκύμηλον. ου. τὸ. prunum. Item armeniacum malum, bericoccum uocat Italia.

Κοκκύμηλος. ου. ὁ. prunus arbor.

Κόκκυξ. υγος. ὁ. cuculus auis & piscis, apud Aristotel. De aue cuculo uide etiam Aelianum, & Oppianum in Ixeuticis, & Erasmum in prouerbio, Coccyce astutior. Item appendix illa ossi sacro adnata, uide Gal. lib. de ossibus. Suid. Ψω

Κόκκυς, collis.

Κοκκὺς. ου. ὁ. progenitor, auus. Epigr lib. 1. κοκκαὶ uocãtur quercus quòd priscis mortalib. quercus nutrices extiterint. Antiquitus enim homines glandibus uescebantur.

Κόλα. uenter, κοιλία.

Κολαβέω. ήσω. buccellam deuoro, deglutio, absumo unde ἐνεκολάβησεν apud Aristoph.

Κόλαβοι. οἱ. Lyricorũ poëtarũ genus, q ἐκ τῶν κολάβων quæ sunt citharæ uerticilla aptandis fidibus inserta, sic dicti fuêre.

Κολαβόν. ὴ. τὸ. truncũ quod summas sui partes amisit, curtum, diminutum.

Κόλαβος. offula, paruum frustum.
Κολαβείζω. resilio, despicio, disrūpo, irrideo, ex-(tendo.
Κολαβισμός. ὁ. genus saltationis Thraciæ armatæ, Pollux 4.
Κόλαβος. ὁ. procellus.
Κολάζομαι. pœnas luo. Bud. Com.
Κολάζω. μ. άσω. σ. ακα. punio, pœnas de aliquo sumo, supplicio afficio, torqueo, crucio, animaduerto in aliquē, coërceo, cōpenso, emēdo, corrigo, castigo, erudio, tēpero. Sic medici dū per admistionem alterius rei aliqd redundans emendant dicunt κολάσαι, hoc est, καθελῶν & ταπεινῶσαι. Item modum excedo in aliqua re. Vnde κόλασος. Actiu. accus.
Κολαινίς. Mineruæ cognomen à quodā Colæno, qui tēplum ei cōstruxit: aut ἀπὸ τοῦ ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ κόλον. Suid. Est & auis nomen.
Κολακεύομαι. adulationibus inducor & capior.
Κολακευτικός. prōptus in adulationes, assentandi
Κολακευτικῶς. assentatorie. (peritus.
Κολακεύω. μ. εύσω. σ. ευκα. assentor, adulor, obsequiosè colo, alicui me uendito, & eum obseruo. Bud. Com.
Κολακία. ας. ἡ. assentatio, blanditiæ.
Κολακίδιον. άς. assentatriculæ.
Κολακρῖται. dicebantur qui pecuniæ præessent, quæ ad res diuinas erogabātur. Custodiebāt & hi pecuniā, quæ iudicibus cōtribuebatur, ut annotat Aristoph. Grāmaticus. Et omnino ciuilium pecuniarū quæstores erāt. Cæl. lib. 5. cap. 9.
Κόλαξ. ακος. ὁ. adulator. à κόλος, ὅ ἐστι ταπεινός, καὶ μὴ ὁλόκληρος. Vel ἀπὸ τοῦ κολλᾶσθαι. Cæl. libro 11. cap. 33.
Κολαπήρ. ῆρος. ὁ. genus instrumenti.
Κολάπτω. μ. ψω. σ. αφα. cudo, sculpo, rado. Actiu. accus.
Κόλαρις. ὁ. auis quædam apud Aristotelem. Gaza Græcam uocem relinquit.
Κόλασις. ιος. ἡ. propriè dicitur punitio quædam, hoc est, castigatio ac cohibitio quędam appetitionis, nō aūt ultio & uindicta inquit Eustrat. Nicænus lib. 1. de Moribus.
Κόλασμα. ατος. τὸ. punitio, supplicium. à κολάζω,
Κολασμός. ὁ. ὁ. adulatio. Itē reprehēsio, castigatio,
Κολαστέον. puniendum est. (Plutarch.
Κολαστήριον. τὸ. carcer locus ubi quis punitur, tor
Κολαστής. ὁ. ὁ. tortor. (mentum.
Κολαφίζω. μ. ίσω. σ. ικα. colaphizo.
Κόλαφος. ὁ. ὁ. colaphus, κόνδυλος.
Κολάω. μ. ήσω. σ. ηκα. conglutino. Actiu. accus.
Κολεκτάριος. ὁ. numularius, argentarius.
Κολεόπτερα. τὰ. uagipennes, quorum pennis superuenit crusta. Vide κολεόπτερα.
Κολεός. ὁ. ὁ. uagina, capsula, culeus, testiculus, galgulus auis. Vide κολιός.
Κολφαί. ών. glabræ.
Κολετρῶν. nates percutio aut uentrē, calcibus impeto. Aristoph. Neph. ὅταν τὸν πλείστον κολετρῶσιν ἀεί. id est, ἡνίκ' κώλοις τύπτουσι: uel (ut ait Hesych.) καταπατοῦσι. ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων, ὁ δὴ λέγουσι κολέβραν.
Κολίκ. ας. ἡ. instrumentum ad fodiendum, genus choreæ.
Κολίας. monedula piscis, apud Aristot. inferius scribitur κολία.
Κολιάω. contendo, ingratus sum.
Κολιός. ὁ. galgulus, sed κολοιός per οι. monedula. Auis galguli (ut interpretes uertunt) Aristot. & Aelian. meminere. apud Aristot. tamen alibi κολεός, alibi κολεὸς legitur, ubi Gaza uertit galgu(lum.
Κόλλα. gluten & fragmentum coriorū, ex quibus excoquitur colla, pellis dorsi in boue.
Κολλαβίζω. impingo, προσκρούω. Aristoph.
Κόλλαβοι. fidium ὠδῶνία, id est, clauiculi in cithara, qbus intenduntur & remittuntur fides. Dicuntur item κόλλοπες, à quorum similitudine panes quidam dicti sunt κόλλαβοι, teste Suida. Alij speciem placentæ quadrangulæ, aut minutì panis intelligunt ἀπὸ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολλοῦδες. Cæl. lib. 16. cap. 46.
Κολλάομαι. μ. ήσομαι. σ. ημαι. adhæreo, agglutino, adiungo.
Κολλήσας. ήσαντος. ὁ. coniunctus,
Κόλλησις. conglutinatio. Hermog. Methodo δεινότητος ubi quęrit quot modis usus carminum esse possit in soluta oratione ita inquit: κόλλησις μὲν οὖν, ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔτος οὐφοῦς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ἔστι συμφωνεῖν δεκαῖν. cuius exemplū adducit ex Aeschine cōtra Timarch.
Κολλήτης. ου. ὁ. glutinator, concinnator.
Κολλητός. ὁ. ὁ. conglutinatus.
Κολλιάς. locus in Attica, ubi fictilia fiebant, tugurium.
Κόλλιξ, uel κόλιξ. κος. ὁ. species panis rotūdi, subcineritius panis, intestina.
Κολλοπίζειν. intendere, καθέλκειν.
Κολλούρια. quæ mutilatas caudas habent.
Κολλύριον. τὸ. collyrium, oculare medicamentū, q̄ fluxū oculorū sistat, quasi τὸ κωλύον τὸ ῥεῦμα.
Κόλλοψ. οπος. sinus, gremium. Item uerticillum citharæ, quo fides intenditur, κόλλαβος. Proprie autem eo nomine durissimū id genus in boum ceruicibus corium significatur, ex quo gluten fieri solet. Vnde exoleti & callosi pueri κόλλοπες dicebantur, ut Aristoph. οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι, cum Aeschyli duritiam ostendere uellet. Bud. Com.
Κολλυβιστής. nummularius.

Κόλλυβος. ὁ. quod nummulario datur pro commutanda pecunia, cambium.

Κολλύρα. ας. ἡ. genus placentæ minutæ, quæ pueris dabatur.

Κολλυρίδες. ὰς. collyridæ tortæ panis.

Κολλυρίειν. in sartagine torrere siue coquere.

Κολλυρίων. ὁ. collyrio auis apud Aristotelem, à Gaza redditur collurio.

Κόλλυς. capillus uerticis dicitur quem relinquebant indetonsum dijs consecrandum. Etym.

Κολλύχνιον. cortex nucis.

Κολλώδης. ες. ὁ ἡ. lubricus.

Κολοβόπους. οδος. ὁ. truncatus pedes.

Κολοβός. ὁ. mutilus, minutus, blateronem uertit Gaza apud Aristot.

Κολοβόστακυς. ὁ. ἡ. breuem ferens spicam Discor.

Κολοβόω. μ. ώσω. ω. ωκα. breuio, mutilo, trunco, Actiu. accus. iung.

Κολοβώματα. τὰ. aurium morbi cum aliqua earũ pars deest Corn. Cels. uocat carta.

Κολοβώτης. ου. ὁ. decurtator, qui malè pronunciat, qui syllabas extremas audiri non sinit, uerum eas quodammodo deuorat, deglutitque, quod pueri facere solent metu, ne deprehendantur inemendatè loqui.

Κολοιβάζω. inordinatè comedo.

Κολοίδορον. lignum uel truncus, qui pugnãtibus, ut diuellantur, interijcitur.

Κολοιοπτόρα. κολεόπτορα.

Κολοιός. ου. ὁ. graculus, uel ut Gaza transfert, monedula auis, de qua Aristotel. Aelianus & Oppianus in Ixeut.

Κολοιώδιδον. τὸ. graculeum, graculatim.

Κολοκασία. ας. ἡ. uel κολοκάσιον. radix fabæ Aegyptiæ. Fuit item apud Sicyonem κολοκασίας παλλάδιον templum.

Κολόκυμα ῶς. τὸ. κωφὸν κῦμα. Eust.

Κολοκύθη, uel κολοκύτη. Atticè. ης. ἡ. cucurbita

Κολοός. tumulus, collis. κολωνὸς forte melius scribitur.

Κόλος. ου. ὁ mutilus, ut κόλος βοῦς, bos cornibus mutilatus. Item cibus. unde κόλαξ.

Κολοσσία. statuæ umbra, erectio in altum.

Κολοσσικώτερα. grandiora, uastiora, colossi instar habentia, Vitruuio.

Κολοσσός. οῦ. colossus, statua uisendæ magnitudinis ac turris instar procera. Vide in Chiliad. Eras. Colossi magnitudo.

Κολοσυρτὸς. οῦ. ὁ. tumultus, ἀναφορὰ, strepitus. Propriè stipularum uel fascium lignorum dum trahuntur excitato puluere.

Κολόσομαι. disturbo, destruo.

Κολόραια πέτρα. caua, gibbosa, flexibilis, Callimacho.

Κολλόεισσ. ου. τὸ. mutilatum cauda. Item panis genus & pharmaci, quod Latini collyrium uocant Apocalyps. cap. 3. καὶ κολλούριον ἐγχρίσον τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, ἵνα βλέπῃς.

Κόλορος. ου. ὁ. κολοβὸς τῆς ὀρᾶς, imperfectus. Hinc coluri circuli, ut Proclus uocat in sphæra, ob imperfectã conuersionem. Vide Boëtium lib. 2. Arithmetices, & Macrob in Som. Scip.

Κολύω. μ. ύσω. ω. κα. turbo, impedio, tumultuor, compesco, arceo. Item ἐλαττῶ, minuo uel imminuo. Aristotel. Pol. 2. καὶ τὴν ἐν ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν ἐξῃρέθη τῆς ἐκόλυσε τὴν πολιτικῆς.

Κολόφορα. τὰ. armenta, ut boues, muli apud Theophr. dicuntur, Callimach. reptilia ita dixit, Nicand. interpr.

Κολοφὼν. νος. ὁ. altum promontorium, uertex. Vnde κολοφῶνα ἐπιτιθέναι. ultimam manum, & ueluti fastigium imponere & addere. Erasm. Chiliad. & Bud. Com.

Κολοφωνία. ας. ἡ. picis genus.

Κόλπωμα. sinuosum loculamentum, sinus.

Κόλπος. ου. ὁ. κόλλοψ. sinus, & laxa uberis regio quæ lac continet, & nomen ulceris, quo cutis & caro summa laxa sinuosaq; redditur. dicitur etiã affectus, ubi cutis à subiectis partibus multum diducta est & soluta. Gal. lib. 2. ad Glauc.

Κόλπωμα ατος. ἡ. uestis sinuosa, qua in tragœdijs reges utebantur.

Κόλπωσις. remigium, uelificatio.

Κόλυβα. frumentum coctum.

Κολυβιστὴς ῆς. ὁ. numularius.

Κόλυβος. ου. ὁ. proijciens se in caput.

Κόλυθρον. ου. τὸ. ficus matura, σῦκον πέπον Athenæus lib. 3.

Κολυμβᾶς ἐλαία. olea conditanea in muria innatans.

Κολυμβάω, uel κολυμβέω. μ. ήσω. ω. ηκα. nato. Neut. absol.

Κολυμβήθρα. ας. ἡ. piscina, lauacrum, natatorium.

Κολυμβητὴς. οῦ. ὁ. natator, urinator.

Κολυμβίς. ἡ. urinatrix, & auis quædam anatis genus, quod & κολυμβὸν apud Aristot. Gaza urinatricẽ uertit Oppian. candẽ puto κόλυμβον nominat.

Κόλυμβος. genus numismatis.

Κολύμβων. numismatis genus.

Κολύφανον. τὸ. cortex, putamen pro κελύφανον.

Κολυφρὸς. ὁ. leuis, agilis, ἐλαφρός.

Κολχικὸν. οῦ. ὁ. herba uenenata, Nicandro in Alexipharmacis, & Dioscoridi.

Κολωάω. μ. ήσω. ω. ηκα. crocito, effutio, turbidè & tumultuosè loquor. Neut. absol.

Κολώνη. ης. ἡ. &

Κολωνήτης. ου. ὁ. mercenarius colonus, Athenis duo erant κολωνοί, alter ad quem confugerat Oedipus, qui etiam Hippus dicebatur, alter uero in

foro, iuxta Eurisaceum ad quē confluebāt qui mercede operā suam alijs locarent. unde κολωνίται uocantur mercenarij & baiuli Pollux.

Κολωνός. ὁ. ὁ. iugum, locus altus.

Κολωός. ὁ. ὁ. turbatio, strepitus.

Κόμαιθος. ὁ. flauam habens cæsariem ξανθότριξ, apud Lycoph. auricomus.

Κόμαρθος. ὁ. ὁ. arbutus, & unedo, uel mori genus. Plin. lib. 16.

Κομάω. efferor, fœto, nutrio comam, superbio. Neut. absol. Am. distinguit à λογιάω. (λέγω.

Κομβακόδυομαι. magnificè iacto, & crepo, κόμπος

Κομβέω. ornare, decorare formā corporis, come

Κόμβη. ἡ. Curetum mater. (re, κομέω.

Κόμβος. ὁ. ὁ. nodus. Item locus æditus, ὑψηλὸς τόπος. Item dens molaris, γόμφιος ὀδόντος.

Κόμβυμα. τὸ. καλλώπισμα. ornatus, uestitus.

Κόμβωμα. idem.

Κομέω. curo, curā gero, unde κομέεσκεν curabat, apud Homer. Odys. & γηροκομεῖν senij curā ha

Κόμη. ης. ἡ. coma, & folium arboris. Item (bere. herba quæ alio nomine τραγοπώγων.

Κόμης. princeps, dux.

Κομηστικός. uectorius.

Κομήτης. ὁ. ὁ. crinitus, cometa, & κομήτης λόφος in Tragœdia dicitur pratū lęto gramine uestitū

Κομητός. gloriosus.

Κομιδῇ. circunflexum, ualde, diligēter, omnino, ut κομιδῇ νέοι. adolescentuli admodum. Herodiano τωυτελῶς. Ammonius.

Κομιδή. ῆς. ἡ. uectura, portatio propriè frugū ad ciuitatem, cura, commeatus, receptio debiti. Bud. Com. Ammonius.

Κομίζομαι. μ. ίσομαι. τ. ισμαι. habeo, capio, accipio, recipio: ut κομίζεσθαι τὴν ὑδριστολίν, Synes. Item colligo, recupero, adipiscor. Et ad sese recipere, domum deducere: ut κομίζεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν, id est, ἀναχωρεῖν, Andoc. & Isoc. Item eo, me domū recipio, ut κομίζεσθαι ἐπ' οἶκον, Thucyd. Depon. Bud. Com. κομίζεσθαι τὰς χάριτας. accipere beneficium. Item curam habeo, ἐπιμελοῦμαι. Eust. Iliad. α.

Κομίζω. μ. ίσω. τ. ικα. fero, porto, curo, perfero, reporto, recipioq;, deduco, transporto. Item effero mortuum. Accus. Bud. ibidem.

Κομιστή. cibus.

Κομιστῆρες. οἱ. baiuli, naues.

Κομιστής. curator.

Κομιστικός. ὁ. ad portandum apricus, & κομιστικὰ πλοῖα ab Hyperide uocabantur illa nauigia quibus tyranni prædā ab hoste capta spolia deportabant.

Κομίστρια. nutrix, curatrix, comptrix.

Κόμιστρον. τὸ. præmiū qd datur ferenti quippiā.

Κόμμα. ατος. τὸ. pars, fragmentum, incisum: quę aliquando pars est periodi. Cæsum (inquit Rhom. Aquila) quod Græci appellant κόμμα, est pars orationis, nondum ex duobus aut ex pluribus uerbis quicquam absoluti significās, hoc modo: Etsi uereor iudices ne turpe sit. Nonnunquam tamen cæsam dicimus orationem, quotiens non efficiuntur uerba ex connexione membrorum, sed singulas quamuis significantia proferantur, ad istum modum. Quis est iste Lollius armiger, Catilinæ stipator, tui corporis cōcitator, tabernariorum percussor, latitator fori, depopulator curiæ? Accipitur & κόμμα, p moneta. Aristoph. Pluto, ἔοικε δὴ ἐν πονηρὸν κόμμαθος. Quin & κόμματα, aquarum emissaria & incilia, ad hoc inuenta & structa, ut aquæ aut in campos arualeis admitti possent, aut intra alueum contineri. Harpocr. ait κόμματα εἶναι, μέρη τινὰ τῆς κοιλάμης, ἢ τῶν πόρι τὸν σιτὸν αὐτὸν ἐν τῷ πάχυ γινομένων ἢ τῶν αὐθεείκων.

Κομμαρδύω. uenor, laboro.

Κομμάτιον. ὁ. particula, duos uel tres uersus complectitur, nunquam plures.

Κομμεῖν. ornare.

Κόμμι. τὸ. gummi.

Κομμός. ὁ, superuacaneus, ornatus.

Κομμοῦσθαι. cōptum esse, præter decorum ornari.

Κομμωνιτήριον. τὸ. epistola, quæ cum mandatis in regiones emittitur ab imperatore.

Κόμμωσις. ιος. gummitio, ἡ τῶν σμίλων διάχρισις. Colum. lib. ult. est uelut excrementum purgamentumq; ceræ.

Κομμωτής. ὁ. ὁ. comptor.

Κομμωτίζω. curiosius orno, cerusa utor.

Κομμωτικόν. illitum. Item medicinæ pars ea quæ cultui corporis tribuitur.

Κομμώτρια. ας. ἡ. comptrix.

Κομμώτριον. ὁ. τὸ. instrumentum muliebre.

Κομοτροφέω. comam nutrio apud Strab.

Κομπάζω. μ. άσω. τ. άκα. iactor, glorior, res uanas effero. Neut. absol.

Κομπαστής. iactator, mendax.

Κομπαστικῶς. iactabundè.

Κομπέω. μ. ήσω. τ. ηκα. resono, superbio. Neutrū absol.

Κομπολακέω. futilia glorior.

Κομποῤῥήμων. iactabundus.

Κόμπος. ὁ. ὁ. paroxyt. stridor, elatio Cyril. arrogantia, insolentia, dens molaris.

Κομπός. ὁ. ὁ. superbus, oxytonum. Cyrill.

Κομποῦμαι. iactanter aliquid dico. Thucyd lib. 6. ὅσοι πόρρω κομποῦνται, hoc est, κομπαστικῶς λέγουσι

Κομποφακελοῤῥήμων. grauibus & duris uerbis utens

utent. nam φακέλοι graues sunt lignorum fasces, & colligati.

Κομπώδης. ες. ὁ. ἡ. superbus in uerbis.

Κομψεία. argutia.

Κόμψυμα. scitamentum.

Κομψύομαι. μ. ύσομαι. π. ύμαι. superbus sum, adulor, ueneror, persuadeo. Depon absol.

Κομψυεπῶς. uersutè, nequiter.

Κομψεύω. μ. ήσω. π. κα. iocor, uenustè dico uel se uerè, πολυλαλῶ. Neut. absol.

Κόμψος. ον. ὁ. scitus, industrius, facundus, bellus, eloquens, fictus, subornatus, uersutus, bene se habens, egregius, cum lepore decipiens, rotundus. fastus.

Κομψότης. ητος. ἡ. tumor.

Κομψότροφος. ον. ὁ. nasutior.

Κομῶ. nauo operam, curo, ὠμιλῶμαι, θεραπεύω curam adhibeo.

Κομώτης. ου. ὁ qui nutrit capillos, alipilus.

Κομώτρια. ας. ἡ. fœmina perita nutriendorum capillorum.

Κοναβέω. μ. ήσω. π. κα. &

Κοναβίζω. μ. ίσω. π. κα. resono, strepo. Neutr. absol.

Κόναβος. ου. ὁ strepitus, plausus.

Κοναρός. pinguis, efficax.

Κόνδυ. calix, Cymbrici poculi genus. Hesych.

Κόνδυλος. ου. ὁ. pugnus, talitrum, Gaza in Aristote le uertit nodum uel articulum. Est & ostrei genus apud Paul. Aegi. unde uillimi esse reor apud Eust. ubi inquit, κόνδυλος μέντοι εἶδος ὀστέου, legendumq; ὀστρέου, quæ uerba & Phauorinus in suum Lexicon transtulit.

Κονδυλίζω. pugno, uerbero, uel nodo digiti. Socrates inter loquendũ agẽte id orationis uehementia, sæpe solebat κονδυλίζειν. Laërt. lib. 2. ubi interpres non benè uertit, iactare digitos.

Κονδυλιόν. ου. τὸ. operculum siue testa conchylij, quod & ὄνυξ appellatur, Paul. Aegineta.

Κονδυλοῦσθαι. intumescere.

Κονδυλώδης. tuberosus, præ se ferens formam in digitis articulorum, nodosus.

Κονδύλωμα. excrescẽtia carnis circa anum, & tubercula quædam in locis muliebribus sanguinem fundentia, sic dicta à similitudine extremorum in quatuor digitis pugno clauso nodorum.

Κονέω. μ. ήσω. π. κα. operor. Neut.

Κονήτης. minister.

Κονία. ας. ἡ. calx, puluis, lixiuium, opus tectoriũ. Interdũ certamen. à κονίζειν, id est, certare, siue se comparare ad pugnandum.

Κονία σακτή, & ἐλθημένη. lixiuium liquidũ & excolatum eadem significatione dicitur.

Κονία πρωτόσακτος. teste Paulo, lixiuium è miscela cinerum calcisq; comparatum.

Κονίαμα. tectorium.

Κονιάτης. ου. ὁ. incrustator parietum, tector.

Κονιατός. ή. όν. calceatus, calce illitus.

Κονιάω. μ. άσω. π. κα. festino. Item pingo, calce illino, id est, puluere impleo, dealbo, opere tectorio induco, quod induco Latinis dicitur. Vnde in Act. Apostolorũ, τοῖχος κεκονιαμένος, paries albario opere uel tectorio illitus. Et Mathæi 23. τάφοι κεκονιαμένοι, sepulchra albario illita. Actiu. accus. Bud. in Annot. & Com.

Κόνιδλον. ἄ. lendes. Vide κόνις in Amm. & infrà.

Κονίζω. μ. ίσω. π. κα. exerceo, de athletis propriè qui lucta se exercentes, puluerem excitabant: uel quia manus cõspuentes puluere illinebãt, ut fortius apprehenderent. Actiu. accus.

Κονιορτός. ου. ὁ. puluis. πῦρ ἀπὸ ὄρους κινέω.

Κονιορτόω. puluerem inijcio.

Κονιορτώδης. ες. ὁ. ἡ. puluerulentus.

Κονίπορος. ου. calceamentum lacerum, non co operiens totum pedem, præterea angustum. Hesych. scribit κονίποδλον, id est, ὑποδήματα μοιχικά.

Κονιστήρ. ου. ὁ. qui uersatur in ludo, ut scholasticus.

Κονίποδλον. apud Epidaurios plebei & uulgares dicebãtur, utpote qui in agris habitarent, & pedes puluerulentos haberent.

Κονιορτόποδλον. agrestes, operarij, κονίποδλον.

Κονίπω. μ. ίψω. π. ψα. facio puluerem, impleo puluere. Actiu. accus.

Κόνις. ιος. (Cyril. superius tamen κόνιδλον scribitur) paroxyt. ἡ. lens, lendis. è pediculorum coitu nascitur. Ammon. Cyrillus exponit lendes aut furfures capitis.

Κονισάλεος. puluerulentus.

Κονίς. ίδος. ἡ oxytonum, cinis, puluis, calx. Itẽ omne id quo leuigari asperitas & obstrui raritas potest. &

Κονίσαλος. ου. ὁ. puluis. Homerus, ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλής, Sub pedibus excitabatur puluis procellosus. Et cœnum ceromati mixtum, cui sudor accesserit, ut author est Gal. Item dæmonis nomen apud Athenienses. Cælius lib. 4. cap. 26.

Κονισήριον. τὸ. locus in xystis, inungẽdis gymnasijs priuatim dicatus.

Κονισικὸς ὄρνις. apud Aristot. pulueratrix, quæ se se in puluere uolutat. Gaza.

Κονίστρα. harena seu puluis in quo exercemur aut uolutamur, palæstra.

Κόνιτρον. puluis, sordes.

Κονίω. lino, ungo, puluerem excito.

Κόννα. cinis.

Κοννῶμ

Κοννεῖν. intelligere, scire.

Κόννις. erro, mendicus.

Κόννος. barba.

Κόντος. ὁ. ὁ. contus, remus.

Κονταυβερνάλιος. ὁ. ὁ. cõmilito, contubernalis.

Κοντοφόροι. οἱ. uide ὁπλῖται in Appendice lexici de uocab. militaribus.

Κοντωτά. τὰ. genera quædã nauium, dicta quod contis propellerentur, ut Bayfius citat ex Appiano.

Κόνυζα. ης. ἡ. policaria herba, uel pulicaris Theodo. quòd pulicis necat. Vel cunilago Plin.

Κόξα. ης. ἡ. coxa, poples. Τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος.

Κοπάζω. μ. ασω. σ. ακα. cesso, requiesco. Neut.

Κοπάς. arbor incisa.

Κοπετός. ὁ. ὁ. planctus, luctus, eiulatus.

Κοπτός. ὁ. ὁ. genus cœli.

Κοπιάω. μ. άσω. σ. ακα. &

Κοπιάω. laboro, molesto, negotium facesso, in lassitudinem duco, tumultuor. Neut. absol.

Κοπίζειν. ψεύδεσθαι. mentiri. Cæl. lib. 14. cap. 58.

Κοπίς. ίδος. ἡ. mucro, falx, bipennis, gladij genus. κόπις (scribit Suid.) λάλος, ῥήτωρ. Et κοπίδου cœnæ, Athenæus libro 2. & 4. Celius libro 14. capite 58.

Κόπος. ὁ. ὁ. labor, molestia, & lassitudo sponte ueniens teste Gal.

Κοπατίας. ὁ. ὁ. equus κ litera notatus. Cælius libro 4. cap. 31.

Κοπρέω, uel κοπρεύω. stercoro, planto.

Κοπρία. ας. ἡ. stercus, sterquiliniũ, κηλός, puluis à ceromate expressus.

Κοπρίζω. μ. ίσω. σ. ικα. stercoro. Neut. accus.

Κοπρινός. ὁ. ὁ. stercoreus.

Κόπριος αὐλής. plebeius homo, κοπρός, qui fœda & uilia loquitur.

Κοπριῶνες. οἱ. scarabæi, quod stercoreas pilas pro uoluant, apud Hipp.

Κόπρος. ὁ. ὁ. fimus, stercus, merda, propriè tamen equinus fimus. In catalogo nominum quæ Gaza ex Aristotele transtulit, ponitur cum fœmini no articulo. Item excrementum quod ab edulijs in ipsis intestinis continetur, mandra.

Κοπροφορεῖν. inquinare, κόπρον πλεκειν.

Κοπρών. ῶνος. ὁ. sterquilinium, latrina.

Κοπτής. ὁ. placentæ genus.

Κοπτάριον. ὁ. τὸ. id quod contusum est, sicut herba iam contusa, placentula.

Κόπτομαι. μ. ψομαι. σ. ομαι. Depon. &

Κόπτω. μ. ψω. σ. οφα. cædo, percutio, incido, pulso, dirigo, contundo, frango, dilanio, plango, præ doloris impatientia meum ipsius corpus cædo & lacero. Accipitur aliquando in significatione impudica, quẽadmodum Latinis præcidere. Aristoph. Ran. κἀκόπη τ' ἐγκεκυφώς, præciditur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Næuole ploras. Actiu. accus. Ammon. distinguit à ψοφεῖν.

Κοπώδης. ες. ὁ. ἡ. operosus, qui facilè fatigatur.

Κοπωθέντες. οἱ. defatigati.

Κοραγεῖν. puellam abducere.

Κορακεύομαι. κορακίζω.

Κορακίας. ὁ. niger. Apud Aristotelem auis est è genere monedularum, Gaza uertit graculum.

Κοράκινος. ὁ. ὁ. coruinus.

Κορακῖνος. ὁ. ὁ. coracinus piscis. παρὰ τὸ κορέν, τὸ μέλαν. Cæl. lib. 7. cap. 5. Gaza in Aristot. uertit graculum.

Κορακώδεις. αἱ. quæ sunt coruini generis.

Κοραλλίζω. corallium imitor, rubesco.

Κοράλλιον. corallium. ἐκ τοῦ κείρεσθαι ὑπὸ τῆς ἁλί. uide κεραλλιον. infrà scribitur per ω mega.

Κοράμβη. Atticè pro κεράμβη. brassica, quòd pupillas hebetet. παρὰ τὸ τὰς κόρας ἀμβλύνειν.

Κόραξ. ακος. ὁ. coruus, κορώνη. à κόρον, nigrum: uel ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰς κόρας, ab assiduo pupillæ motu. Cæl. lib. 7. cap. 5. Est etiam locus supplicij in Thessalia, unde Prouerbium, εἰς κόρακας, ad coruos, de quo Eras. Chil. Item τὸ ῥόπτρον, quo fores pulsantur. Κόραξ apud Appianum nominatur cum ferreis manibus inter instrumenta pugnæ naualis. Est & sidus Corax Proclo de sphæra. De coruo aue uide Aristot. Aelianum, & Oppianum. Est & machina nautica cuius in naumachia usus, apud Polyb. qui apposite eã depingit. Fuit etiam hoc nomine Syracusanus quidã Rhetor q primus Rhetoricẽ docere cœpit, de quo & eius discipulo Tisia dictũ est pro uerb. κακὸς κόρακος κακὸν ὠόν. Vide Aul. Gel.

Κοράξαι. suppliciter obsecrare.

Κοράσιον. ὁ. τό. puella.

Κορασιώδης. ες. ὁ. ἡ. puellaris.

Κοράσθαι. obstrepere, improbè & pertinaciter quippiam flagitare.

Κορδακίζειν. inconditè & lasciuè saltare.

Κορδακισμός. ὁ. ὁ. &

Κόρδαξ. ακος. ὁ. lasciua saltatio, genus ridiculę saltationis ac rusticanæ in comœdijs, ad quã Terẽtius allusit in Adelph. Tu inter eas restim ductitãs saltabis: id est, κορδακισμὸν agens. Vide Lucian. περὶ ὀρχήσεως, & Pollucẽ lib. 4. & Athenæum lib. 14. & Ammonium in Appendice.

Κορδιστά. οἱ. Cordistæ, gens quædam Galatarum, apud Athenæum libro 6. meminit Erasmus in Prouerbio, Canis in præsepi.

Κορδύλη. cordula.

Κορδύλη. ης. ἡ. παρὰ τὸν ὦμον δεδεμένος, ligula, clauua, omne

ua, omne eminens & contortum, & genus uilissimi piscículi. Cæl. libro 13. capite 58. Fœtus Thynnorum, qui in pelamidem abit, exactoq; anno Thynni nomen assumit. Aristot.

Κόρδυλος. ὁ. animalculum aquaticum. Gaza in Aristotele alias cordulã alias cordulum uertit.

Κορέα. saturitas, pulchritudo, uirginitas. Proserpinæ sacrificium.

Κορεγνύμι. μ. ἐσω. σω. ενκα. &

Κορεγνύω. &

Κορεύω. ῶ. saturo, orno, purgo, uerro. Actiu. accus.

Κορεσθεὶς ὁ saturatus, repletus.

Κόρη. ης. ἡ. puella decenti forma, conspicua apud Molossorum gentem. Vnde & Ades rex eorũ filiam suam appellauit κόρλω. Sic item Proserpina aliquando uocatur. Accipitur etiam pro uirgine, ut annotauit Eustathius. Vnde forma diminutiua fit κοράσιον. Laërtius in Pythagora. Thimæus quoque in decimo historiarum ait dixisse illum, quæ cum uiris habitarent, eas deorum nomine censeri κόρας & nymphas, & deinceps matres appellari. Lycoph. hoc nomine uocauit naues πρωῤῥόας, id est, primũ in aquam coniectas. Item pupilla in oculo: ut Gaza uertit in Aristotele. unde Plutarchus scribit oratorem quendam dixisse de impudente, quòd in oculis haberet non κόρας, sed πόρνας. Item impedimentum sistens profluuium, & numi species.

Κόρηθρον. δ. τὸ. scopa, ἀπὸ τοῦ κορεῖν.

Κόρημα idem, κόσμητρον, σάρωμα, & scopæ quibus uerrimus, & uas Polluci, & id quod domũ uerrendo abijcitur.

Κόρθυς υος. cumulus.

Κορθύω. accumulo in uerticulo, κορυφόω, eleuo, augeo, efferuesco.

Κορίαννον. δ. τὸ. annulus qui in indice digito ferebatur, teste Polluce lib. 2. Coriandrum herba, de qua Nicãder in Alexipharmacis. & Dioscor. ornatus muliebris. uide κορύμνιον.

Κορίδιος. α. ὁ. qui uirgo ducit uxorem.

Κορίζομαι. blandior, blandè appellor. Bud. Com.

Κορισθαλής. laurus.

Κορίκιον. τὸ. res ad uirginem spectans.

Κορικὸν. uirginale.

Κοριακῶς. muliebriter, puellarum more.

Κορινναῖοι. οἱ. qui ex clancularío concubitu nati sunt.

Κορινθιάζειν, & κορινθιάζεσθαι. scortari, lenonem agere, Corinthiari. uide in Chil. Eras.

Κορινθιουργὲς. Corinthio opificio factũ. Bud. Cõ.

Κορίννυω. puluerem concito, malim κονίω.

Κοριόδης. puellæ similis.

Κορίον. α. τὸ. &

Κορίσκιον. α. τὸ. puella. & κόριον, coriandrum.

Κόρις. ἡ. cimex, ut Gaza uertit ex Aristotele. uide κόρυς.

Κόρις. οἱ. cimices Epigr.

Κορίφωδιν. hæc dictio legitur in libro Orphei de Gemmis.

Κορίωδης. puellaris.

Κόρκορος. olus agreste & contẽptum, piscis quidã.

Κορκορυγέω. de intestinis murmurantib. dicitur.

Κορκορυγὴ. ῆς. ἡ. &

Κορκορυγμός. ὁ. ὁ. intestinorum latratus, strepitus uentris tumultusq;. Propriè de equis.

Κορμός. ὁ. ὁ. truncus, stipes. ἀπὸ τοῦ κεκορμᾶσθαι. τὸ σωστετμῆσθαι.

Κορυνοπίων. cognomentum Herculis à fugatis lo-

Κορυνώπης. ἡ. & (custis.

Κόρυνωψ. οπος. locusta.

Κόροιβος. ὁ. Coræbus, uiri nomen. Ponitur & pro stulto.

Κορσῖλος. ἡ. uulpes.

Κόροιφος. ὁ. ὁ. uirginum corruptor.

Κοροκόσμιον. τὸ. uirginum ornatus.

Κοροπλάθος. ὁ. uel κοροπλάθος. potius teste Christodulo, figulus, propriè pupparum, & huiusmodi imaguncularum quorumcunq; animalium. ὁ ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ ἢ τινὸς ζειώτης ὕλης πλάττων κόρας ἢ κόρους. Vsus est & inter alios hac uoce Isoc. in oratione πρὸς τὴν ἀνδίδοτεως.

Κόρος. ὁ. ὁ. filius, puer, satietas, nouellum germen, ramus. Item corus mensuræ genus.

Κόρρη. ης. ἡ. caput cum collo Cyril. gena, maxilla.

Κορσοῦς. ὁ. ὁ. tonsor.

Κόρση. ης. ἡ. tempus, pars capitis, pro κόρρη. Interdum capillus, πρὸς τὸ κείρεσθαι. accipitur & pro capite. Nonnus in Dionys. ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ, de Ioue Mineruã è capite parturiente loquens.

Κόρσης. cognominatus est, qui barbam sibi abrasit primus. Κόρσαι item, quidam qui erant in Ionicis ædium sacrarum foribus.

Κορσὶς. culum.

Κόρυζος. libidinosus, prolixa cæsarie.

Κορσοῦς. κορμός.

Κορσύειν. radere.

Κορσύρη. idem quod κρώβυλον.

Κορσωτήρ. ῆρος. ὁ. tonsor.

Κορσωτήριον. α. τὸ. tonstrina. (κόρση.

Κόρυφος. ὁ. tempus, pars capitis, pro κρόταφος, ἀ

Κόρυν. ἡ. apud Persas prætexta uirilis.

Κόρυς. ὁ. ὁ. ricinus canes infestans, κρότων.

Κόρυς. Arcadię ciuitas, unde κορυνῖται Arcades di

Κορύβαντες. οἱ. corybantes sacerdo- (cuntur.

tes. eorum hymnus erat apud Orpheum.

Κορυβαντιάω. μ. ᾶσω. π. ᾶκα. insanio more Corybantum,

bantũ, exerceo sacerdotium Corybantum, numine aspiror, furijs agitor, iacto caput. de hoc Eras. Chil. Corybantiari, & κορυβαντιᾶς. Est etiã patentibus oculis dormire, ut lepores, & multi hominum, Plin. lib. 11. cap 37.

Κορυβαντισμός. lustratio, purgatio.

Κόρυδαλός. ὁ. galerita, siue alauda, auicula in uertice cristam habẽs in modum pauonis. Dicitur & κόρυδος, corydalus, Plutarcho, quam uocem ut magis Atticam probat, Thom. Mag. Vide κόρυς, & Erasmi prouerb. Corydalis omnibus inesse cristam oportet. Vide Ammonium. Κορυδαλίδων aucupiũ Oppianus describit. Vide in Chiliad. Eras. Corydi iuuenta: &, Corydus etiam inter indoctos sonat.

Κορύδαλις. ἡ. piscis salsamẽtarius, quem cordyllã appellant, Numenius in Halieuticis. γλαύκην κορύδαλιν dixit.

Κόρυζα. ης. ἡ. humoris à capite fluxio, grauedo, pituita aut humor per nares, defluxus ad nares, muccus narium, quod malũ ab Hipp. dicitur μύξα, ut μετὸς κορύζης τῶν ῥῖνα, habens nares mucco oppletas, Luciano. Ponitur aliquando pro superbia. Item herba pulicaria.

Κορυζάω. μ. ήσω. τ. ηκα. mucco plenus sum. Neutrum absol.

Κορυζέω. lacero, uanus fio.

Κορυθάιξ. impetuosus, uiolentus. ἀπὸ τοῦ κόρυθος, καὶ τοῦ ἀΐδω τὸ ὁρμῶ.

Κορυθαίολος. ον. ornatam habens galeam: & strenuitatem potius uiri quàm galeæ ornatum significat. indicat enim uirum minimè segnem, alacritate summa belligerantem & studio, ut cuius galea assiduo agitetur in capite, nimirum ipso nusquam cessante.

Κόρυθρον. scopa. nam κορεῖν uerrere est.

Κορυκός. pera, sacculus. malim κώρυκος, ut infrà genus pilæ ex pelle factæ uentoq; inflatæ, cuius apud Italos frequens est usus Latinè follis, Martial. Folle decet pueros ludere, folle senes. Plautus pugillatorium follem uocat.

Κορύμβηθρα. ας. ἡ. hedera.

Κόρυμβον. ον. τὸ. rostrum nauis.

Κόρυμβος. ον. ὁ quoduis summũ, cacumẽ, ora. Herodo. οἴχονται φεύγοντες ὡς ὄρεος τὸν κόρυμβον. Itẽ corymbus hederę racemus. Vide in Chil. Eras. Meos corymbos necto. Itẽ coles asparagi.

Κορύμνιον. monile. superius etiam κορίαννον pro ornatu muliebri exponitur.

Κορυνά. ὑψηλά.

Κορύνη. ης. ἡ. claua, uirga capitata, gladius. Ponitur pro asini ueretro, apud Nicand. uide βρωμήεις apud Theophr.

Κορυνήτης. ου. ὁ. &

Κορυνηφόρος. ον. ὁ. clauiger. uide εἴλωτες.

Κορωνώδης. ramosus.

Κόρυξ. iuuenis.

Κορυπτόλος, uel κορυπτόλης. ου. ὁ. cornupeta.

Κορυπτάω, uel κορύπτω. μ. ύψω. τ. υφα. caput iacto saltando, cornu peto, κοραπίζω. Neut. absol.

Κόρυς. υθος. uel υος. ἡ. galea. Cyrill. ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεται. Est quoq; κόρυς. δος. corys auicula, eadem corydo uel corydalo, de quo suprà. sic enim habetur in catalogo nominum, quæ Gaza ex Aristotele uertit. Quæ autem à Latinis galerita dicitur Græco nomine proprio carere uidetur, ut quæ λόφον solum ἔχουσα periphrasi Aristotel. dicatur.

Κόρυς. υος. ὁ. cimex. Cyrillus. ego malim per iota κόρις, ut suprà, idq; fœminino genere.

Κορύσσω. μ. ύξω. τ. υχα. armo, turbo, concito. Actiu. accus.

Κορυστής. οῦ ὁ armatus, bonus miles.

Κορύστοι. οἱ. γοργοῦνοι, armati.

Κορυτός. plenus.

Κορύφαινα. piscis quidam.

Κορυφαῖος. α. ὁ. cuiusq; ordinis caput et princeps, ἀπὸ τοῦ ἄρχω, ut in choreis præsultor erat, præcẽtor excelsus, in uertice positus. Bud. Com.

Κορυφάς. άδος. ἡ. orarũ contractio ad umbilicũ.

Κορυφή. ῆς. ἡ. uertex (ut Gaza transfert in Aristo.) id est, pars capitis, quæ inter sinciput & occiput interiacet. Transferturad montium cacumina & cæterarum rerum extremitates, ut κορυφὴ τοῦ λόγου. Plut. idem κολοφῶν Gregorio. Eras. prouerb. Colophonem addidit. &

Κορυφόομαι. μ. ώσομαι. τ. ωσμαι. attollo, tumeo, impleo ad summum ab ore.

Κορύω. idem.

Κόρχορος. uel κόρκορος. ου. ὁ. oleris genus uilissimi, & agrestis. uide in Chil. Erasmi, Corchorus inter olera. κόρλορος. ἐν λαχάνοις. de ijs qui aliquo se honore dignos haberi uolunt cum sint putridi, & sordidi. Nõnulli piscem interpretantur, & ferculum uile, siue hippurum.

Κορῶ. exorno, κοσέω.

Κορωνάω. glorior, iacto.

Κόρων. improbus, cornibus rectis, καὶ τὸ ὠκυκέρεμ μόνον τοῦ ῥυμοῦ.

Κορώνη. ἡ. & κορωνός. ὁ. exortus, siue processus rotundus in ulna.

Κορώνη. ης. ἡ. auis, quam alij cornicem, alij coruum, alij fulicam, alij mergum interpretantur. Gaza in Aristotele recte cornicem uertit, cuius & Aelianus, & Oppianus in Ixeuticis meminerunt. Item annulus ostij quo pulsatur, uel ob figuram, uel ob garrulitatem sic dictus, κολικός, ῥόπτρον. Dicimus etiam κορώνιον in arcu, hoc est, summum cornu, & incisionem ubi neruus

neruus ſedet, crenam uocãt. Vnde (inquit Euſtath. Iliad. Α.) bonum rerum finem ſignificantes, χρυσῶ κορώνῳ πᾶν θεῖναι prouerbio dicere ſolemus. Significat etiam ſummam partem penis, quæ glans Latinis dicitur. Item apex ligni inter utrunq; bouem in aratro protenſi. Cæl. libro 8. cap. 41. Eſt etiam incuruum illud & inflexum quod in nauis puppi uiſitur, unde κορωνίδες naues Homer. Theon. in Aratum. Appollonio annulum iugi ſignificare uidetur. Item textilis coronæ genus teſte Euſtath.

Κορωνιδεύς. cornicis pullus.

Κορωνίς. inflexus, lunatus: ut βοῦς κορώνις, bos lunatis cornibus, id eſt, μηνοειδῆ ἔχων κέρατα. Cæl. ibidem.

Κορωνίς. ίδος ἡ. diminutiuum à κορώνη. ſummitas ſeu apex alicuius rei, ueluti montis aut ſtructuræ alicuius. Significat & id ſignum, quod in fine libri apponi ſolebat, lineam breuem ſcilicet, ſed ab inferiori parte flexam, tali ferè figura υ. Vnde prouerbiali ſchemate pro quocũq; fine & ultima rei alicui impoſita manu ponitur. Vide in Chil. Eraſmi, Ad coronidem. Plutarch. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος πᾶν ἐγράψω, Ab initio uſq; ad coronidem circumſcripſit. Significat & nauis puppim, quòd ſit in eius apice curuatum roſtrum, ut σὺν νηυσὶ κορωνίσι, Hom. id eſt, cum nauibus flexas habentibus ſummitates, καμπυλοπρύμνοις quanquã alij nigras intelligere malunt, ad differentiam earum quæ μιλτοπάρῃοι uocantur, id eſt, minio rubentes. Cæl. ibidem. roſtratas dixeris nõ male. Eſt & nota corniculatę lunę figurã exprimẽs, in fine librorum pingi ſolita, ut Ariſtoph. ſcholia exponunt.

Κορωνοποδής. ὁ. cornicis pedi ſimile, quale ficus folium tradit Hipp. (buſdã.

Κορωνόπους. quaſi cornicis pes. Sanguinaria à qui-

Κορωνός. ὁ. oxyton. taurus dicitur ὀρθόκερως. Itẽ elatus, iactabundus, ferox. Cyrillus exponit angulũ, paroxyt. autem montis nomen eſſe dicit.

Κόλαθος. poculum. forte idem quod κόπαθος.

Κοσκυλμάλιον. inutile & abiectum corium, καπυμάλιον πρεπῆον.

Κοσκινηδόν. aduerb. inſtar cribri.

Κοσκινίζω. μ. ίσω. π. ικα. cribro. Neutr. accuſatiuo iung.

Κοσκινόμαντις. ΐος. uates cribro diuinans.

Κόσκινον. τὸ. apud Pſellum eſt figura quæ collectione numerorũ pficitur, eò quod uelut p incerniculũ quoddã dilabãtur primi qlibet numeri.

Κόσκινον. ου. τὸ. uel κόσκινος. ὁ. cribrum.

Κοσκυλμάλια. τὰ. coriorũ minuta præſegmina.

Κοσμάω. contendo, ingratus ſum, ſicut κολιάω.

Κοσμέω. μήσω. ω. ηκα. orno, pono, ordino, impero, rego. Actiu. accuſ.

Κόσμημα. ατος. τὸ. ornamentum.

Κοσμητής. οῦ. ὁ. continens.

Κοσμήτωρ. ορος. ὁ. ornator, princeps, dux, quaſi multitudini ordinem præfigens. Cælius libro 1. cap 5.

Κοσμικός. ὁ. ὁ. mundanus.

Κόσμιον. τὸ. æquitas, dignitas, modeſtia, honeſtas, honeſti cultus. Κόσμια ſρατηγικά, prætura insignia, id eſt, geſtamina & insignia.

Κόσμιος. ου. ὁ. ornatus, honeſtus, σώφρων, modeſtus, moderatus, æquus. Cæl. lib. 1. cap. 5.

Κοσμιότης. ητος. ἡ. uenuſtas.

Κοσμίως. modeſtè.

Κοσμοκράτωρ. ορος. ὁ. rector mundi.

Κοσμολογία. ſermo uel ratio de mundo.

Κοσμοποιεῖν, & κοσμοποιός. de Deo mundi opifice dicuntur à Philone.

Κοσμοποιία. liber Empedoclis, cuius meminit Ariſtot φυσικῶν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά.

Κόσμος. ου. ὁ. ornatus, ornamentũ. Vnde & mundus, id eſt, orbis, hoc nomine appellatur, à perfecta abſolutaq; elegantia, ut ſcribit Plin. Cæl. lib. 1. cap. 5. Et κόσμος γυναικεῖος, mundus muliebris, qua matrona (ut inquit Vlpianus) mũdior fit, id eſt, comptior & ornatior. Eſt etiã magiſtratus apud Cretenſes, qui ephorus apud Lacedæmonios dicitur, à quo κοσμεῖν dicti ſunt, qui eum magiſtratũ gerebant. Bud. Com. Ammonius diſtinguit ab εἱκαμόνη. Item ordo, ratio. Herodot. κόσμον πόνδε κατεσκεύαζε, hanc rationem inſtituit.

Κόσταβος, uel κόπαβος maxilla. uide κόπαβος.

Κόστος. alapa.

Κόσυφος. uide κόπυφος.

Κόσυς. ηος. ἡ. κριθή. hordeum.

Κοσύμβη. ης. ἡ. &

Κόσυμβος. ου. ὁ nodus capillorũ, ſuccinctorium, uestis fimbriata.

Κόσαρ. breuis, acutus.

Κοτεδάμων. iratus.

Κοτέω. μ. ήσω. ω. ηκα. iraſcor. Neutr. dat.

Κοτήεις. ήεντος. ὁ. iracundus.

Κοτέω. inuideo, æmulor.

Κοτίλλω. cuello, πίλλω. & κοτίλλιον, membrum uirile.

Κοτινάς. άδος. ἡ. inſerta olea in oleaſtrum.

Κότινος. ου. oleaſter, oliua ſterilis.

Κοτινοτράγος. κοτίνου ἐδίων. oleaſtrum rodens.

Κοτός. ίδος. ἡ. occiput, cunabulum, ira, inimicitia, neruus ceruicis, cerebellum.

Κόθος. τὸ. uel κόθος. ὁ. acerbitatem ſignificat & amarulentiam, καὶ θυμὸν ἠλόν· χόλος uero indignationis furorem, ut eſt in Homerico illo, εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆς μαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ

μετόπισθεν

μετόπιθεν ἔχει λόβον ὄφρα τελέσῃ.

Κόπαβος. ænea phiala, quam post conuiuium imponere solebant uino plenam, deinde in minora pocula ab alto miscentes sonum edere, qui si elisu maior ederetur, ab amasijs diligi se augurabantur. Accipi potest quoq; pro eo ipso sono. Vnde κοπαβίζειν uerbum, pro huiusmodi sonum elidere. Et κοπάβισις ipse ludus. Et λοπάβια, præmia uincenti eo ludo data, quæ (ut Athenæ. scribit) fuerunt pyramuntes hoc est, triticeæ placentulæ & sesaminæ. Et qui ita ludebant, μεθυσοκόπαβοι appellabantur, ut est apud Aristoph. quòd iam uino madentes id agerent. Plura Cælius libro 15. cap. 5 Vide λόλαφος, & κόσκαφος, & μεθυσοκόπαβοι in Chil. Eras. & Barbarus in corollario.

Κόπαβος, & κόπαβις. ἡ. uasarium, iocularis in conuiuio iactus conceptaculum, propositis uictori præmijs, quę κοπάβια uocabãtur, id quod ciaculabantur, liquida erat materia, hoc est, id q̃ in poculo reliquũ obmanserat λαπαγὴ, & λάπαξ appellatum. In eo uase pars quæ sonitum reddebat percussa casu, latagis, πλάσιγξ nominabatur, sinistro cubito innixos, dextra molliter & per gyrum iacere legitimum erat. Hactenus Barbarus κόπαβος etiam dicitur præmiũ quod uictori in tali potationis certamine proponebatur. Eust. teste.

Κόπανον. parua ficus.

Κοπέω. uerbero, lancea configo.

Κοπέοσαθαι irasci.

Κοπή. ἧς. ἡ. &

Κοπίς. ίδος caput. Vnde λοποὶ gallinacei dicti sunt, ob cristam quam in capite ferunt, & προκόπια. genus tonsuræ, cum sinciput capillis uestitur tantum.

Κοπύδη. fungo simile quiddam nascens.

Κόπυφος. ὁ. merula piscis, & auis apud Aristotelem, uertente Gaza. De aue merula uide etiam Aelianum, & Oppianum de Aucupio.

Κοτύ. celeriter.

Κοτύλη. ης. ἡ. omne cauum hoc nomine significatur. Vnde pro uasis concaui genere ponitur, manuum item & pedum cõcauitate, quam uolam Latini nuncupant, κοτύλη etiam effertur. ὦλ πολῶν πολύποδος, unde κοτυληδόνες, ut annotat Eustath. Iliad. χ. Est etiam mensuræ genus, id est, (ut Pollux scribit) τὸ τρίτον τῆς χοίνικος. Athenæus heminam quoq; dici tradit. Et Fannius, At cotylas, quas si placeat dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus. Continet autem cotyle cyathos sex, alio nomine & τρύβλιον & ἡμίξεστον. Effertur etiam eam de humidis quàm aridis sic κοτύλῳ ὕδατος & δύο κοτύλας κριθῶν Thucyd. dixit, & Aristoph. ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς, κοτύλας δεκάτας. Aeschyl. κοτύλας, cymbala appellat, quum ait, χαλκοδέκτοις κοτύλαις ὀπηδεῖ. Eustath. Iliad. χ. Simon in Synony. pondus nouem unciarum. Eum interim ludum significat, in quo aliquis reductas in tergum manus coniungebat stringebatque, rursus alter impositis in eas genibus tollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. Ad hunc igitur modum gestatus, ὁ κοτύλη gestari dicebatur, cuius meminit Erasmus in Chiliad. Item sinus in quo caput fœmoris uertitur, imò quiuis succus ossium altius descendens, qui alterius ossis caput excepit κοτύλη medicis dicitur.

Κοτυλικαῖον. ὀ. cotylæ mensura.

Κοτυληδόνες. αἱ. polypodium capillamenta, αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις τῶν πολυπόδων ὠδηχύσεις. sic Eustath. Iliad. χ. acetabula, ora uenarum in matricem peruenientium. Cæl. lib. 7. cap. 53.

Κοτυληδὼν. ὁ. coxa uel acetabulum, ut Gaza uertit ex Aristotele. Item herbæ genus quod umbilicum Veneris uocant Latini.

Κοτυλήρρυτον. ὀ. multum, ὥστε λοτύλη ἀρύσαιτο. Hesych. Eust. uero Iliad. χ. interpretatur, quantum quis utraque manus uola haurire potest, ὁ αὔλιος κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν χεροῖν.

Κοτυλίς. ίδος. uertebri in coxa concauitas & ijs locis quæ coxæ adiuncta sunt.

Κοτυλίσκος. ὁ. poculi genus quo in sacris utebantur, ποτήριον μόνον λατρείῳ θεικός, sic Eustath. Iliad. χ.

Κοτύλια. τὰ. festum quoddam erat apud Siculos. Vide in Chil. Eras. Rapina Cotytijs.

Κοτυτώ. ὁος. Cotyto dea, turpitudinis præses, quæ & λότυς dicta est, cuius sacra mirè exagitauit Eupolis in Baptis comœdia, & meminit Iuuenalis. libro 7.

Κοτώεις. iracundus.

Καβαλλίδες. αἱ. Dioscoridi uocantur, qui alio nomine ὄνισκοι, multipedę, siue aselli, animalculum sub aquarijs uasis frequens.

Κόθορος. Vide κόθορος.

Κακκύμιον. ὀ. τὸ. cucuma, uasis genus.

Καλεός. ὁ. ὁ. uagina.

Καλεόπτερα. τὰ. uaginipennia, quibus pẽnarum tutelæ crusta superuenit, ut scarabeis. Superius scribitur κολεόπτερα.

Κόνικλος. ὁ. cuniculus, Athenæus & Aelian.

Κορυφ. ῆς. ἡ. cæsaries, tonsura, criniũ præsegmen.

Κοραλιζειν. ad coralli uergere colorem.

Κοράλιον. τὸ. corallium, apud Orpheum de gemmis supra scribitur λοράλλιον.

Κορύς. υθος. ἡ. inscriptio, uel tabula in summo

tecto, ὁ γραπτὸς πίναξ, & ὀροφή.

Κυρεῖα. Proserpinalia.

Κυρεῖον. τ. τὸ. tonstrina. Cyril.

Κυρεῶ. tonderi cupio.

Κυρεικόν. τ. τὸ. genus dulcis moduli & carminis, à Curetibus dictum.

Κυρεύς. έος. ὁ. tonsor.

Κυρευτρία. ας. ἡ. tonstrix.

Κυρέω. curo.

Κυρεώτης. ὁ. tonsor.

Κυρεῶις. ἡ. dies tertius Apaturiorum, quo pueros trienneis quadriennes ue in classes tributim diuidebant eodemq; die pueri ut quisque ingenio pollebat, poëmata canebant, alter alterum superare contendentes qui plura recitare posset. Proclus in Timæum Plat. Comment. 1.

Κύρη. ης. ἡ. pro κόρη. puella. Item tonsura seu rasura quæ nouacula instituitur, Hipp.

Κυρῆτες. Salij interpretantur à Dionysio, erantq; uates & oraculorum interpretes unde prouerbialiter κυρήτων σόμα, hoc est, θεσπιωδῶν σόμα. Curetum hymnus est apud Orpheum.

Κυρηλασμός. τ. Saliorum sacerdotum festum.

Κουρεῶν. abundare coma, & squalere. nam ut in κομῶν uerbo intelligimus ornatum & elegantiam, sic in κουρεῶν horrorem & deformitatem. Ammonius.

Κυρίας. τ. ὁ. horrido & prolixo capillitio.

Κυρειδία. ας. ἡ. quę uirgo nupsit, & iuuenis adhuc,

Κυριδιος. τ. ὁ. qui uirgo uxorem ducit.

Κουρίζεσθαι. nubere.

Κυρίζω. adolesco, iuuenesco, sum iuuenis. Item succido, trunco, apud Theoph. κουριζομένη ἐλάτη, abies succisa, τεμνομένη, ἐκκοπτομένη.

Κουρικός. οῦ. ὁ. tonsorius oxytonum, Cyrill. uas ligneum.

Κύριος. emporium. Cyrillus. proparoxyt.

Κυρίξ. iuueniliter, Aristarch. ἐρύειν κυρίξ, pro crinibus aliquem corripere. Odyss. χ. Eustat.

Κύριον. τ. τὸ. lignum, & urbs Cypri. Cyrill.

Κυρίς. ίδος. ἡ. nouacula.

Κύρμι. potus quidam ex hordeo, similis Zytho, siue ceruisiæ.

Κυροθάλεια δάφνη. ramis florens laurus. κόρυς enim ramus est. Vel quoniã Apollini sacra sit, qui κουροτρόφος dictus, ob uim solis cuncta uegetantem.

Κυροπλάθος. uide superius κοροπλάθος.

Κοῦρος. τ. ὁ. filius, puer, iuuenis.

Κυρόσωμον. sacrificiũ pro tonsa cæsarie oblatum.

Κυρότροι. iuniores, iuuenes. Comparatiuus pro positiuo.

Κυροτρόφος. ου. ὁ. ἡ. nutriens filios, iuuenum nutrix. Solis & fluuij epitheton est.

Κυρσωτήρ. tonsor.

Κυσωδία. uox Latina Græcis usurpata, cuius & Suidas meminit.

Κουφίζω. μ. ίσω. σω. ικα. leuo, id est leuem facio, alleuo, eleuo, subleuo, sublimo.

Κούφισις. ιος. ἡ. &

Κουφισμός. τ. ὁ. leuatio.

Κουφολογία. nugacitas.

Κοῦφος. τ. ὁ. leuis, celer, expeditus, opportunus. & κοῦφα σικύαι apud medicos cucurbitulæ dicuntur quæ sine scarificatu cutim laxant, relicto ferri usu.

Κουφόσκευος. armiger.

Κουφότης. ητος. ἡ. leuitas.

Κοῦφως. celeriter, ocyus, leuiter.

Κόφινος. τ. ὁ. cophinus, corbis, sporta, ut δώδεκα κοφίνους πλήρεις, Matth. Item mensuræ genus, Polluci.

Κοχλάδες. αἱ. lapides attriti perpetua in aquis uolutatione, glareæ.

Κοχλάζω. μ. άσω. σω. ικα. ebullio. Neut. absol.

Κοχλία. ἡ. monedula piscis, ut Gaza uertit apud Aristot. superius scribitur κολίας.

Κοχλιάριον. τ. τὸ. cochleare, mensuræ genus.

Κοχλίας. ου. ὁ. limax, cochlea. Gaza in Aristotele reddit limacem umbilicum, uide Aelian.

Κοχλίδιον. diminutiuum à κοχλίας.

Κοχλιωδῶς. clauiculatiuè, aut cuniculatim, Plinio interprete.

Κοχλιώδης. ους. ὁ. ἡ. tortilis, tortuosus.

Κόχλος. τ. ὁ. testa, cochlea, testudo, umbilicus, concha tortilis & turbinata. Gaza in Aristot. uertit (cochleam.

Κόχλω. gyro.

Κοχύ. abundanter, cum strepitu.

Κοχύεσκω. impetuosè fluo. Theoc. Idyl. β. ἐῤῥωὶ δὲ κοχύεσκε. Vnde κόχος impetuosus fluxus.

Κοχώνη. ης. ἡ. pars infra pudenda quæ coxis interiacet, iunctura coxendicis: uulgò uocant μεσόσκελον. locus ubi coxẽdix cũ sede cõiungitur. Item omnis locus circa sedẽ κοχώνη appellatur.

Κύλα. urna, hydria.

Κύλινον. τὸ. smyrniũ herba, quæ uulgo leuisticũ, Nicand. Com.

Κυλία. olla.

Κύλικος. ὁ. κύοσυφος, Eust.

Κύλινος. auis genus, quam & κύοσυφον appellari merulam esse exponunt.

Κύω dormio. Neutr. absol. sed κοδ, scio, intelligo.

Κράας. τὸ. caput.

Κράββατος. τ. ὁ. grabbatus, lecti genus aut lecticæ potius, παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, à suspendendo pedes. Apud Latinos primam corripit, apud Græcos producit, & duplici ββ scribitur. Vergil. Morph. Membra leuat

ſenſim uili demiſſa grabato. Idem fit in λάκκος, lacus, πῆλοσάνη, ptiſana, & alijs multis.

Κράγγη, crango. κράγγονες in plurali. genus ſquillæ apud Ariſtotelem. Gaza uertit, crangines.

Κράδλα, uel κράδλη ης. ἡ. ramus ficulnus, coliculus caprificorum. Nicand. pro ipſo fico poſuit. ſummum ficorum germen quod plantari conſueuit. Item hamus, uel pegma ex quo aliquid ſuſpenditur. Aliquando ea pegmatum ſpecies, quæ in ſcenis ad ficulneæ arboris imaginē produci ſolebant. Item ἣ ἀγκυρίς, ἀφ' ἧς ὑποκρεμᾶται φ' ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ὀξαρτῶνται θεὸν μιμούμενοι ἐπιφάνειαν ζωσῆρι καὶ ταινίαις κατεῤῥημένοι. Autor Zenodotus.

Κράδλαιον. ν. τὸ. fici arboris filium.

Κραδλάνω. &

Κραδλάω. libro, uibro, quatio. γέγονε ἀπὸ τοῦ κάρα καρδλάω, καὶ συγκοπῇ. Etym. Actiu. accuſ.

Κραδλέμενον, pro κρήδλεμνον.

Κραδλύω. quatio.

Κραδλοσίτης. ueneficus, quod ramis ficulnis petebatur.

Κραδία, pro καρδία. ας ἡ. cor.

Κραδφάγος. συκοφάγος. uide in Chiliadibus Eraſ. Paroemiacè ſordidus homo & ruſticus.

Κράζω. μ. ἄξω. τ. αχα. μέζος. π. κέκραγα. ἀόρ. β. ἔκραγον. clamo, uociferor. Neut. abſol.

Κράνω. μ. ανῶ. τ. νκα. perficio, adſum, impleo, impero.

Κραιπαλέω, uel κραιπάλάω. μ. ήσω. π. ηκα. crapulor, exaturo. Neut. abſol.

Κραιπάλη. ης. ἡ. crapula, hoc eſt capitis lucta fluctuſq; & agitatio, quando ex uinolentia caput tremit. Galenus in Aphoriſ. ſcribit omnem noxam ex uino factam, à Græcis κραιπάλλω nominari. ἀπὸ τοῦ κάρηνον, caput ſcilicet, καὶ τὸ πάλλεσθαι, concuti. Thom. Mag. putat κραιπάλην proprie dici ebrietatem ex pridiano die ſeu heſterno, μέθην uero ex præſenti. Dicuntur item κραιπάλαι medicamenta, quibus uini leuitas excitatur. Ἀκραίπαλα, medicamenta ebrietatem prohibentia. Ammon. diſtinguit à μέθη.

Κραιπαλίζω. μ. ίσω. τ. ικα. crapulor. Neut.

Κραιπαλόκωμος. ὁ. ἡ. μέθῃ γεγόμενος ὕμνος, ebrietatis laus.

Κραιπνά. uelociter.

Κραιπνός. ὁ. ὁ. uelox.

Κραιπνόσυτος. ν. ὁ. uelociter concitatus, celer apud Aeſchyl.

Κραιπνοφόρος. ν. ὁ. uelox, citus. Aeſchyl.

Κρᾶρα caput, propriè erectum.

Κρακτικός. clamoſus.

Κράμα ατος. τὸ. temperatura, mixtura, uinum copioſiore aqua dilutū, ut plus aquæ ſit quàm uini. Plutarch. in libello de Cōnubialibus Præceptorib. ὥσπερ τὸ κρᾶμα τοῖς ὑδαῖς μετίχειν πλείονος οἴνου καλοῦμεν, ὅτω, &c.

Κράμβη. ης. ἡ. braſsica. Plin. inter braſsicæ ſpecies tertiò loco refert. Ariſtoteles raphanū eo nomine uocari ſcribit. Attici κοράμβη pro κράμβη dicunt, quoniam pupillam & uiſum hebetet. Vide in Chiliad. Eraſmi, Crambe bis poſita mors, & Per cramben.

Κραμβόδλον. ν. raphanus.

Κραμβοτάτη. ἡ. dulciſsima, aridiſsima.

Κράνα. caput.

Κρανάινω. curo, cupio.

Κρανάος. ν. ὁ. ſterilis, aſper. Athenarū epitheton, à Cranao rege, ἢ δία τὸ τραχὺ καὶ λεπρόγειον.

Κράνεια. ας. ἡ. cornus.

Κρανέϊνος. ν. ὁ corneus, id eſt ex cornu.

Κρανέω. perficio.

Κράνιον. ν. τὸ. cranium, id eſt caluaria. Gaza in Ariſtotele uertit, caluam. Item poculi genus, & ciuitatis nomen Cephaleniæ. Thucyd. pluraliter dixit, καὶ κατῴκισαν αὐτοὺς ἐν κρανίοις τῇ νῦν φαλλωίας. quo loco Valla uertices falſò interpretatur. Cranium erat gymnaſium ante Corinthum. Laërtius lib. 3.

Κρανοκολάπτης. ν. ὁ. & κρανοκόλαπτον. τὸ. genus Phalangij beſtiolæ lucernis obuolutanti non diſsimile. apud Nicandrum in Theriacis.

Κράνος. ου. τὸ. galea.

Κραντῆρες. οἱ. dentes qui genuini dicuntur, ut Gaza uertit apud Ariſtot. dentes poſtremi, qui & σωφρονιστῆρες.

Κραντήριος. imperans, perficiens.

Κράντορες. οἱ. duces, optimates.

Κράπαθος. methatheſi pro Carpatho urbe.

Κρᾶς. ατός. τὸ caput & κρᾶας, hinc illud, σῷ κρᾶτι πίσυς, tuo capite dependes.

Κρᾶσις. ιος. tēperamentū, id eſt cōplexio, mixtio.

Κρᾶσπεδον. ν. τὸ. margo, ὁ πρόπους ὄρους, τὸ κρεμάμενον εἰς πέδον. Item limbus, ora ueſtimenti, fimbria.

Κράσσω. uinco, impero.

Κρασπέδιον. ν. τὸ. compago à quatuor lignis, unde iumenta pabulum depaſcūtur apud Pollucem.

Κράσις. ιος. herba, ſemiaridū fœnū, farrago Gazæ.

Κρασίζειν. fœno ſemiudo paſci.

Κρατάγονον. ου. herba folia habens ſimilia melampyro.

Κρατιγάλος. roborans membra, ualidos artus habens.

Κρατεῖον. ν. τὸ. conſuetum ſcripturæ, aut picturæ firmamentum.

Κρατεός. ν. ὁ. fortis.

Κραταιόω. μ. ώσω. τ. ωκα. cōfirmo, cōforto. accu.

Κρατάιπεδον. ν. τὸ. uia lapibus strata, solũ durum.
Κρατάιωμα. ατος. τὸ. firmamentum.
Κρατάιπους. ualidos pedes habens.
Κρατάνιον. poculi genus apud Pollucem.
Κρατερός, pro κρατερός. ν. ὁ. fortis, minax.
Κρατερόφρων. ονος. ὁ. fortis, prudens, truculentus, magnanimus.
Κρατέρωμα. æris & stanni commixtio.
Κρατέρωνυξ. χος ὁ. fortis unguibus.
Κρατέυται. αἱ. lapides quibus imponitur ueru cum carnes assantur.
Κρατέω. μ. ήσω. π. ηκα. teneo, capio, apprehendo, edomo, uinco, potens sum rerũ. Ponitur aliquando pro maneo, abscondo. Vis autẽ quædam inesse huic uerbo uidetur, construiturq; cum genitiuo, ut κρατεῖν τῶν θηρίων, νικηφόρος τοῦ νέου, ad amorem sui impulit iuuenem. Et interdum cum accusatiuo, ut μάχας κρατήσας ἐκ ὀλίγας. Admonet Moschopul. κρατεῖν, ἢ ἅπτεσθαι construi cum accusatiuo: Cum autem significat νικᾶν genitiuo & accusatiuo iungitur. Interdum absolute, ut κρατεῖ φάσις, fama obtinet. Accipitur pro præstare & antecellere.
Κρατήρ. ῆρος. ὁ. &
Κρατηρία. crater, poculi genus quo utebantur antiqui cum uinum aqua diluerẽt ac ex eo biberent. Vide in Chiliad. Erasmi, Crater Philotesius, & Crater litium, & Velut in Cratere. Est & nomen sideris apud Proclum.
Κρατῆρες πλοῖον. τὸ apud Herodotum, nauigium instructum. Bayfius.
Κρατηρίδιον, καὶ
Κρατήριον. ν. τὸ. parua cratera apud Pollucem, sic etiam docet uocari receptaculum illud fœni quod solet supra præsepe ædificari.
Κρατηρίζειν. uinum infundere, libare.
Κράτιστα. optimè.
Κραταιόω. μ. ώσω. π. ώκα. præsto, optimus sum. Neutrum absol.
Κράτιστος. ν. ὁ. optimus, plurimum pollens, potentissimus, supremus.
Κρατίων. fortior.
Κραταιικός. ν. imperiosus.
Κράτος. ους. τὸ. potentia, robor, imperium.
Κρατύνομαι. firmo.
Κρατυντήρ. uictor.
Κρατυντικός. ὁ. firmans.
Κρατύνω. μ. υνῶ. τ. υνα. fortifico, munio. Actiuum, accus.
Κρατύς. fortis. à κράτος, sicut à πλάτος πλατύς.
Κραυγάζομαι. uagio.
Κραυγάζω. μ. άσω. τ. ακα. clamo, uoco. Neut.
Κραυγίς. ficcus, picus Martius.
Κραυγή. ῆς. ἡ. clamor. παρὰ τὸ κράζω, κέκραγα, πλεονασμῷ τοῦ υ. Etym.
Κραυγίας ἵππος. equus, qui clamore & strepitu terretur.
Κραῦγος. picus martius, auis.
Κραῦρα. ας. ἡ. struma, morbus sues præcipuè infestans.
Κραῦρος. ὁ. siccus, friabilis. Gaza in Aristotele struma uertit, ubi loquitur de morbis suũ. Opponitur γλίσχρῳ, teste Eust.
Κρεάγρα. ας. ἡ. coquinarium instrumentũ, quod alio nomine ἁρπάγη & λύκος dicitur, teste Pollucе. fuscinam nõ male cum Hieronymo dixeris. Plato. Timæo. τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ χρόος πάχος τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαιρεθὲν καὶ κρεωγόρον ξυλλάβοντες, κέραμον ἐπωνομάκαμεν.
Κρέα. dicitur quicquid in anteriore tibiæ parte tenue & carnis est expers.
Κρεάδιον. ν. τὸ. caruncula.
Κρεαίνω. desino, finio.
Κρέας. ατος. τὸ. caro. παρὰ τὸ κέαρ ὅ ἐστι τὴν ψυχήν, ὑποθέσει. πᾶν γὰρ κρέας ἐμψυχόν ἐστι. uide Etym. Genitiuus huius uocis ferè semper est κρέως Atticè. 27
Κρεββάτιον. grabbatũ, lecti uel lecticæ genus. παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις. Etym.
Κρεγμός. pulsatio, sonitus.
Κρεγμῷ. aduerb. cum pulsu, Apollonio. Etym.
Κρεῖον. ν. τὸ. ahenum, uas ad recondendas, carnes, παρὰ τὸ κρέας. Secũdum aliquos placenta est, ex seuo animantis confecta. Euphorion eo nomine carnes intelligere maluit, ut scribunt Appion & Herodotus. Pausanias putat esse canistrum uel lancem, uel quid eiusmodi, in quo concidatur caro. uide Etym.
Κρείττα. βασιλίσσα. imperatrix, regina. Etym.
Κρέισσων. melior, potentior. παρὰ τὸ κρατύς. uide Etym.
Κρείττων. ον. melior, potentior, superior, potior, ut κρείττονες ὄντες ἢ ἁλῶναι, ualidiores quàm ut uincerentur uel uinci possent. κρείττους δὲ παιδείας uocat Aristoteles, quos doctrina emendare non potest, quasi ualidiores & superiores doctrina. Et κρείττος χρημάτων, præstantiores pecunijs, id est liberaliores, Isoc. Bud. Com.
Κρέιω. pro κρέω. impero.
Κρέιων. ὁ. princeps.
Κρέκα capillum, τρίχα. à recto κρέξ.
Κρέκη. sonus odiosus, Hipp.
Κρεκίδιελος. ἀπὸ τοῦ κρεκίδιελος, γαλλαγῆ. Etym.
Κρέκω. μ. ἔξω. π. εκα. resono, citharam pulso. Neutrum absol.
Κρεμάζω. uel κρεμάω. ῶ. μ. άσω. τ. ακα. pendeo,

appendo. Actiu. accuſ.

Κρεμάθρα.ας.ἡ. uas penſile, quali ruſtici utuntur ad exiccandum caſeum, per quod ſerum ſtillat & abſumitur: & in promptuarijs domeſticis ſuſpendi ſolet è fune; uas utile ad aſſeruanda eſculenta, ne à muribus non erodantur. In ſumma quodcunq; conceptaculum penſile ſignificat. Theophraſtus, τὰ δὲ αὔθη τῶφυκεῖ ἀπὸ μιᾶς κρεμάθρας ἢ ἄκρων. Bud. Com.

Κρέμαμαι pendeo.

Κρεμαστῆρδν.οῖ.cremaſteres, id eſt nerui, à quibus teſticuli pendent.

Κρεμαστήριον.τ.τὸ. ſera.

Κρεμαστός.ὴ.ὸ. penſilis.

Κρεμάω.ῶ.κρεμάζω.μ.άσω.ſuſpendo.

Κρεμβαλιαστὴς.τ.ὁ. qui complosis conchylijs oſsibusq; grato quodam ſono inter ſaltandum perſtrepit, apud Hom. in Hym,

Κρεμβαλίζειν. crembalo, hoc eſt muſico organo ſonare, conchilijs oſsibusq; colliſis inter ſaltandum perſonare.

Κρέμβαλον.τ.τὸ. inſtrumentum muſicũ. Et κρέμβολον, cui tramam inuoluere ſolent.

Κρέμβολον.τὸ. radius in quo namam agglomerãt fœminæ.

Κρέμεω.μ.ήσω.π.ηκα.ſuſpendo. Accuſ.

Κρεμόω. idem.

Κρέξ.κός.ἡ. capillus. Eſt & auis præacuti roſtri, inauſpicata nubentibus, ibidi ſimilis, eius memini Ariſtot Gaza Græcam uocem relinquit.

Κρεοπάκκαβος. apud Athenæum carnes quæ minutim conſciſſæ cum ſanguine & aruina ex dulci iure conditaneo concinnantur.

Κρεουργηδὸν. fruſtillatim, in fruſta, & more lanionio, Herodo. Bud. Com.

Κρεουργία. laniatio, conciſio carnium, Gregor.

Κρεουργός. lanius.

Κρεουργῶ. lanij modo concido, lanio. Bud. ibid.

Κρεπάλη.ης.ἡ. ebrietas ex heſterna potione. μέθη (ex hodierna.

Κρεσμός.ὁ.ὁ.pulſus citharæ.

Κρέω. impero, regno.

Κρεωδαίτης.ὁ.ὁ.carnium diuiſor.

Κρεωδαισία.ας.ἡ. carnium diuiſio.

Κρεώδης.ες.ὁ.ἡ. carnoſus.

Κρεωδόχον ἀγγεῖον. κρεῖον.

Κρεωπώλης.ὁ.ὁ.maellarius.

Κρεωπώλιον.τ.τὸ.macellum.

Κρεωφάγος.ὁ.ὁ. carnedulus.

Κρήγυον. uerum, bonum, placitum, idoneum. Iliad. α. ὅ τῶ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Et Plato Alci. α. ὅδε κρήγυοι διδάσκαλοι εἰσὶ τούτων, Neq; idonei doctores ſunt. hoc eſt, Vere dicere nequeunt. Tradunt autem grammatici hanc dictionem componi ex κῆρ & ἐνὶ κηρήδυον, & ſyncopa κρήδυον, mutatoq; δ in γ, κρήγυον, quaſi τὸ τῶ ψυχῶ ἡδύον. Etym.

Κρήδεμνον.τ.τὸ. uitta, corona. ponitur & pro mœnijs & turrium propugnaculis translatè. οἷον τε καρήδεμνον. Etym.

Κρηλώατε. perficite.

Κρήλωον, pro κρῶον, à κραίνω. perfice.

Κρῆθεν. ex capite, ἢ κεφαλῆς, uel ex Creta.

Κρήϊον. κρεῖον, κρεοθήκη.

Κρήμνημι, &

Κρημνηβάτης.τ.ὁ.funambulus ἀκροβάτης.

Κρημνίζω.μ.ίσω.σ.ικα. præcipito. Accuſ.

Κρημνοκομπεῖν. gloriari, iactare ſe, magnificè de ſe prædicare.

Κρημνοποιός.ὁ. grandiloquus, ut Aeſchylus apud Ariſtoph.

Κρημνός.ὁ.ὁ.præcipitium, locus eminens, labrum ulceris. Item labrum pudendi muliebris apud Hipp. quod περύγωμα uocat Pollux.

Κρημνώδης.ες.ὁ.ἡ.præceps, præruptus.

Κρηνᾶος.τ.ὁ. fontanus, ut κρηνᾶον ὕδωρ, fontana aqua.

Κρήνη.ης.ἡ. fons. In poëmate Epigonis pro uaſe aquario, ſicut & apud Plautum in Curcul. fons, p uaſe aquario capaciſsimo. πῆ ἀπὸ τὸ κρῶ, ἐκ τοῦ κεράω τὸ ἐκχέω. Etym.

Κρηωιάω. capite doleo, καρηβαρῶ.

Κρηωφυλακία. fontium cuſtodia atq; tutela, ne uidelicet obturentur aut inficiantur.

Κρηπιδοπώλης.ὁ. calcearius, calceorum uenditor apud Syneſ.

Κρηπιδόω. crepidas induo.

Κρηπίς.ίδος.ἡ. crepida, calceus, fundamentum, principium, baſis.

Κρῆς.ητός.ὁ. Cres, id eſt Cretenſis. Cyrill.

Κρῆς, Dorice pro κρέας.τὸ. caro. circumflexum. Cyrill.

Κρηπέρα operculum, amictus, tegmen quoddam capitis. ſignificat & defluxum potionis ex multis herbis, uel melle & uino. Bud. Com. Sacculus lineus & euolatio triticæ farinæ Hipp.

Κρῆσσα.ης.ἡ. Creſſa, id eſt Cretenſis mulier.

Κρυσφύγετον.τὸ. latebra, aſylum. παρὰ τὸ τῶν νησιωτῶν Μίνωα φεύγοντων κρυπτοῦ εἶναι κρῆτα. uide Etym.

Κρήτη.ης.ἡ. Creta. παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν πόρον αὐτοῦ ἀέρα. Etym.

Κρητήρ. crater, guttur.

Κρητήριον. mixtio, infuſio.

Κρητίζειν. mentiri, cretizare: ſumptum à Cretenſium uanitate. Eraſ. Chil. aſtu mendacijsq; aliquid agere.

Κρηπηδὸν. ueſtis quædam tenuis & breuis, & ſaltationis genus. κρηπικὸς ὀρχηστικός. uide in Appendice

pendice de uocab. milit.

Κρηλικός.οῦ.ὁ. Cretensis, Creticus. ita & uocatur ἀμφίμακρος pes, cuius inuentio ad Curetas re-

Κρηλισμός.ὁ.mos Creticus. (fertur.

Κρητός.ὁ.ὁ. mons Cretæ.

Κρηφαγεῖν.carnes edere.

Κρῖ pro κριθή. apud Homerum in neutro genere ponitur, licet κριθὴ sit fœminini: nisi à κριμνὸν deflecti malumus.

Κριβανίτης.ὁ.ὁ.clibanarius, panis in clibano coctus. panis testaceus, nõ furnaceus, qui ἰπνίτης.

Κρίβανος.ὁ.ὁ.clibanus, caminum, testum uocant, operculum fictile sub quo calefacto panes aut placentæ, subiecto igne coquebantur, Atticè pro κλίβανος.

Κριγή.ῆς.ἡ ſtridor: κρίγη δὲ, σλαίμονες, εἴσλωλα.

Κριγμός. dentium ſtridor.

Κρίδιον.diminutiuum à κριός.

Κριερός.ὁ.ὁ. terribilis.

Κρίζω.μ.ίσω.π.ικα. clamo, παρὰ τὸ κράζω, tibia cano accutiſsimè, ſtrido. & ſic eſt factitiũ. Ety.

Κριθή.ἡ. hordeum. παρὰ τὸ προκριθῶσι præferre hordeum glandibus. ἢ παρὰ κρίνειν δι' διαχωρίζειν τὰ αὐτῶν ἐκ τῶν ἀχύρων ὑπὸ τῶν ἀνέμων. uide Etym. antequam enim cognoſcerent & dijudicarent fruges, glande ueſcebantur. Item tuberculum in palpebra naſcens, hordeolum uulgò appellant, quod oblongum ſit ſimileq; grano hordei.

Κριθίδιον. idem quod μύρμηξ, caruncula in pudendo muliebri prominula ab hordei ſimilitu

Κριθίας.ὁ.hordeatio, morbus equo- (dine.

rum, ut Gaza uertit apud Ariſtot. κριθίασις.

Κριθινος.ὁ ὁ.hordeaceus.

Κριθολόγοι.οἱ.magiſtratus apud Opuntios, qui ſacris & colligendis primitijs præerãt: quaſi hordeolegi, à uetuſtiſsimo ſacrificiorum ritu, quo hordeo uti ſolebãt, ut eſt apud Plut. in Quæſt.

Κρικάομαι.annulo traiectus ſum. Strabo 12. ὁπλίζεσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλέιστοι κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τῶν σιμαῖς χαλκῷ κρίκῳ.

Κρίκε. ſtridebat. ἀόρ. β. παρὰ τὸ κρίζω. Etym. Factitium eſt, ad imitationem currentis, ſiue ſtridentis.

Κρίκος.ὁ.ὁ. circulus, circus, annulus oſtij, uel catenæ, quales ſunt, quibus ſphæra compingitur, & κορώνη, ῥόπτρον. Cæl. lib. 5. cap. 13.

Κρικωτός.ὁ.ὁ. annulatus, ut lorica. Vnde Ptolemæus κρικωτὸν uocat, quam alij annularem rationem, quæ fortè non alia eſt, quàm quæ Latinè decuſſatio dicitur. Cæl. ibidem.

Κρίμα.ατος.τὸ. iudicium, retributio, calculus iudicis, condemnatio. Item ſermo dei exquiſitus. Etym.

Κρίμνος.ὁ. farina craſsiuſcula.

Κριμνώδης.cremoris inſtar craſſus, Hipp. ὑπόστασις κριμνώδης, urinæ ſubſidentia parti farinæ craſsiori ſimilis.

Κρίνει. elegit.

Κρίνεσι, pro κρίνοις.lilijs.

Κρίνιον.ὁ.τὸ. aridum, ſiccum, dicitur de paupere & mortuo. Eſt etiam genus ſaltationis.

Κρίνομαι.μ.ῦμαι.π.ιμαι. uocor ad iudicium, accuſor, iudicor, condemnor, cauſam dico. Item decerno prælio, ut κρίνεσθαι ἄρηϊ, Homer. tanquam Marte iudice pugnam aggredi. Et κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, de ſumma rerum prælio decernere, Polyb. Bud. Com.

Κρινόμενος.ὁ. accuſatus, cum quo agitur in iudicio. Et κρινόμενον. τὸ. controuerſia, & quod uulgo dicunt, de quo nunc quæſtio eſt, id eſt, quod maximè iudicandum eſt, quod potiſsimũ nũc in cauſa hac uerſatur, ſumma quæſtio.

Κρίνον.ὁ.τὸ.lilium flos, interdum cucurbitæ flos.

Κρῖνον.τὸ. ſpecies ſaltationis in pulpito ſcænaue Chori. Euſt. ex Athen.

Κρίνω.μ.ινῶ.π.ικα accuſo, diem dico, reum ago, defero. Item iudico, damno. Aliquando interpretor, Hom. Item ſecerno, numero. Vnde τὸ κεκριμένον, quod cum iudicio factum eſt, iudicium diſcretum. Eſt etiam idem quod ἐξετάζω, δοκιμάζω, καὶ βασανίζω, quæſtionem de aliquo habeo, & exerceo. Ab hoc uerbo τὸ κριθὲν Demoſtheni dicitur res iudicata: & τὰ κριθέντα ἔσω λύεια, ſermo erat, quo ſe ad aliud maius iudicium prouocare nolle ſignificabant. Bud. Com. Ammon. diſtinguit à διακρίνειν.

Κρινών.ῶνος.ὁ.oxytonum, Cyrill. &

Κρινωνιά.ᾶς.ἡ. liliarium.

Κριοδόκη.ης.ἡ arietaria machina.

Κριοκοπεῖν. arietibus oppugnare, & impetere.

Κριομύξους ἄνδρας. Cercidas Poëta uocauit inſulſos & Veruccum in patria (ut ille inquit) natos, quaſi qui arietino mucco ſcateant.

Κρίον. κριεῖον.

Κριός.ὁ.ὁ.oxytonum aries. παρὰ τὸ κικρίσκειν τὰς πρίχας. Eſt etiam inſtrumentum bellicũ ad demolitiones accommodum, & genus nauigij, & genus erebynthi. uide Etym. De ariete pecude ſcribit Ariſtot. & Aelianus, apud quem marini quoq; arietis mentio fit. Videtur & naues quædam κριοὶ dictæ, quòd arietem haberẽt inſigne. Bayfius. cicer arietinum Plinio à capitis arietini ſimilitudine.

Κρῖος.ὁ.ὁ Crius uiri nomen, penanflexũ. Cyrill.

Κριοφάγος.deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur.

Κρίπτω.μ.ίψω.π.ιφα.ſordido. Accuſ.

Κρίσιμος ἡμέρα. decretorius dies, qui etiam criticus dicitur.

Κρίσις.ιος.ἡ. iudicium, sententia, causæ dictio, & accusatio. Dicitur etiam cum pugna decernitur. Plut. κρατεῖν δὲ τῶν μάχην κρίσιν τὸ λαβεῖν. Alias quando condemnatio, id est, κατάκρισις, consequentia.

Κρισμός.ὁ. stridor dentium.

Κρισσός. scissura, tuberculum in quercubus per quod uiscus effluit, & in corpore humano extuberatio dura ac fœtida.

Κριτήριον.τὸ. sensus, & pars animi rerum æstimatrix & arbitra, Plat. & Plut. Item forum, id est locus iudicij.

Κριτής.ὁ. iudex, arbitrator, æstimator.

Κριτικός.ὁ. iudicialis. Et κριτικοί, poëmatum iudices ac censores aliorum operum olim dicti sunt, quales Aristarchus, & Aristophanes grammatici fuerunt, dicti ἀπὸ τῶν κριτῶν, id est iudicibus, qui musicis agonib. id est scenicis præerant.

Κριτός.ὁ. secretus.

Κροαίνω.μ.ανῶ.π.γκα. petulo, pulso, lasciuè salto. παρὰ τὸ κροτῶ κροτοαίνω, καὶ ἀπὸβολῆ. Etym. Neutr. absol.

Κρόβαλος. indicium naturæ in pueris, pili qui in loco obscœno nascuntur.

Κροβύζω. idem quod κρόζω. Etym.

Κροιός. morbosus, infirmus.

Κροκάλη.ης.ἡ. & κρόκαλος.ὁ. καὶ κρόκαλον.τὸ. littus, calculus. Etym. littoralis arena.

Κρόκη.ης.ἡ. trama, filum, subtegmen, chordula, item littus, arena. Et κρόκαι, Aristoteli calculi frequenti motu in maris littore rotundati, quos Cic. de Orato. 2. umbilicos appellat. Cæl. lib. 8. cap. 42.

Κροκία.ας.ἡ. gemma, à croci dicta colore.

Κροκίδες. αἱ. flocci & pili in uestibus.

Κροκιδίζειν. floccos & festucas ex uestibus colligere. Ponitur pro adulari, quòd adulatores subblandiẽdo floccos pilosq; ex uestibus legere soleant. Cæl. lib. 11. cap. 33.

Κροκιδισμός. ὁ. collectio floccorum, quod est assentatorum, uel etiam phreneticorum, Galeno authore.

Κροκίζω.μ.ίσω.σω.κα. neo, texo, croco illino, ad luteũ uel croceũ colorem uergo. Neut. accus.

Κροκοβαφής.ές.ὁ.ἡ. croco tinctus.

Κροκοδείλιον. herba nigra chamæleonti similis, aut crocodilo.

Κροκόδιλος.ὁ. crocodilus. παρὰ τὸ δειλαίνεσθαι τὰς κρόκας, ἤγουν αἰγιαλάς, οἷονεὶ ὁ πορὶ τῇ γῇ δῆλος ἢ παρὰ τὸν κρόκον, καὶ δῆλος. φοβεῖται γὰρ αὐτόν. uide Etym. Vide Aristotelem, Aelianum, & Erasmum in Chiliad.

Κροκοδειλῆς. quæstio sophistarum ludicra.

Κροκόειμων.ον.ὁ. indutus croceis.

Κροκόμαγμα.τος.τὸ. fex & recrementũ olei crocini, fit ab expressis unguẽti crocini odoramentis. Dioscor.

Κρόκος.ὁ.τὸ. uel κρόκος.ὁ. sicut Latinis crocum, uel crocus.

Κροκοπέπλος.ὁ.ἡ. croceam habens uestem. Auroræ epitheton, quòd id genus coloris tunc imitetur, cum scilicet multum adhuc noctis & parum diei est: paulò pòst enim superante die ῥοδοδάκτυλος proprie dicitur.

Κροκύς.ύος. stuppa, & herbæ genus, tomentum.

Κροκύφαλος. quod per subtegmen texendo immittitur, summitas galeæ. Etym.

Κρόκωλος.ὁ.τὸ. trama.

Κροκωτός.ὁ. croceus. Dicebatur & crocota uestis rotũda & fimbriata, diuitioribus matronis in usu. Vnde κροκώτιον, id est crocotula, diminut. Vide Bayfium, & in Chil. Erasmi, Feli crocoton: &, Leonis exuuium super crocoton.

Κροκωτοφόρος.ὁ. qui crocoto uestitur.

Κρολιάζω. appropero, ocyus accelero, appropinquo, adiungo me citius.

Κρόμβος. nodus uel articulus digiti, κόνδυλος, καρπυρός.

Κρόμμυον.ὁ.τὸ. cepa. παρὰ τὸ κόρας μύειν τοῖς ἐσθιόντων. Bias apud Laërtium lib. 1. Alyæten flere iubet ac cepas comedere: quod prouerbialiter, p extremo contemptu dicitur.

Κρομμυοξυρεγμία. pro cruditate ponitur, siue fœtido anhelitu ac ructu. Cõposita dictio est ἀπὸ τοῦ κρομμύων, καὶ τοῦ ὀξύτητος, καὶ τοῦ ἐρευγῆς. Suid.

Κρόνια.τὰ. Saturnalia. Item uetustate prærãcida, & insipida, prorsumq; fatua. à Cronijs, id est Saturnalibus festo perantiquo.

Κρονίη ἅλς. Adriaticum mare, quod illic Saturnus habitauerit. Cæl. lib. 7. cap. 6.

Κρονικός. delirus, ætate desipiens.

Κρόνιος.ὁ. Saturnius, priscus, mensis Iunius, idem qui ἑκατομβαιών teste Plutarch.

Κρόνιππος. uehementer delirus, calumniator, uoluptuarius, ab ἵππος particula intensiua.

Κρονίων. antiquus homo.

Κρονόληρος.ὁ. κρονικός. Eras. Chil.

Κρόνος.ὁ. Saturnus. παρὰ τὸ κρᾶν καὶ κιρνᾶν ἅπαντα τῶν γενεθλιωμάτων. Vide Etym. Hymnus in eum extat apud Orpheum.

Κροσός. idem quod κροστός. Etym.

Κροσόω, fimbriam circumpono, assuo. Etym.

Κροτοπεζία.ἡ. ligneum calciamentũ, quod & calopodium, à strepitu quem inter eundum ædidit, Pollux.

Κρόσσα.ης.ἡ. pinnæ murorum, scala, gradus, fimbria &

bria & propugnaculũ. Etym. unde πρόκροσσος, & naues πρόκροσσαι apud Herod. quæ inuicem oppositæ stant inferis rostris.

Κροσσός. ὁ. fimbria, κρόσσωτον.

Κροσσωτός. ὁ. fimbriatus.

Κρόσφος. ὁ. & per γ. γρόσφος, cuspis ferrea, qua extrema hasta præpilatur, aliàs σαυρωτὴρ, σύραξ, & ὀρίαχος, Eust. Iliad. 9.

Κροσωτός. idem quod κροσσωτός. Etym.

Κροταλίζομαι. plausu excipior, plaudor. Bud. Cõ.

Κροταλίζω. μ. ίσω. σω. ικα. strepo, plaudo, risu effuso excipio. παρὰ τὸ κροτεῖν. Neutr. absol. Bud. ibidem.

Κρόταλον. ου. τὸ. crepitaculum, crotalum, quod est calamus scissus, ex testa, ligno, ære concinnatus, ut efficere sonũ queat, si quis uerset manibus. Alij instrumentum musicum intelligunt, quo in deorũ ceremonijs utebantur Aegyptij, à uerbo κρότω, quod est pulso. Alij pro plaustro resonãti accipiunt. Quidam annulum ferreum interpretãtur, qui ferreo quatiatur baculo. Cælius libro 10. cap. 44. & Bud. Com. Vtrunq; ista uarie è Græcis Lexicis sint excerpta aut transcripta, accedo tamen Massarij doctissimi hominis sententiæ, qui bene, meo quidem iudicio, intelligere uidetur, instrumentũ illud quòd uegetis instar è circulo ligneo rotundatũ, cum laminis æreis intra spatiola quædam inclusis, sonum reddit ex concussu: cuius in sacris Aegyptiorũ olim erat usus, nunc etiã Italiæ & Gallijs familiare.

Κρόταλος. qui lingua est expeditiore ac uoce sonanti, & propè tinnnla, homo loquax, & in foro obstrepens, uerba immodicè fundens, & uoce exaudibili. Methaphora sumpta ἐκ τοῦ κροτάλου. Cæl. & Bud. ibidem.

Κροταφῖται μῦες. musculi temporales. Gal.

Κρόταφος. ου. ὁ. tempus, pars capitis. παρὰ τὸ τοῖς κόρσοις ὁ δοῦ τῆς κεφαλῆς ἅπτεσθαι. uide Etym. Gaza in Aristotele uertit tempora.

Κροτέω. μ. ήσω. π. κκα. plaudo, percutio, excipio plausu, clamo. Neutr. absol.

Κρότημα. plausus dolosus.

Κροτητὸς. ὁ. ὁ. collidens.

Κροῦπαίγνια τὰ. nominantur alicubi ab Ausonio, quæ Latini puto Crepundia & crepitacula

Κρότος. ου. ὁ. plausus, laus, bona fama παρὰ τὸ κρέκεσθαι. Etym. (uocant.

Κροτοῦμαι. plausu excipior, κροταλίζομαι.

Κρότων. ωνος. ὁ. musca canina Cyrillo. uel uermis muscarũ & boũ, ricinus. Orus dicit quoq; herbã esse, unde κρότωνος ῥίζα crotonis radix, quã Aegyptij cicion uocant, & urbis nomen, & nomẽ uiri pro priũ ab Hercule interfecti. Etym. Gaza in Aristole uertit, rediuum. Vide in Chiliad. Eras. Crotone salubrius. Item cartilagineæ concauitates in pulmone uocantur κρότωνες.

Κροτῶν. ῶντος. ὁ. plaudens. (Hipp.

Κρότωνες. οἱ. pulmonũ bronchia cartilaginea apud

Κρύζω. παρὰ τὸ κροβυζω, ἀφαιρέσει τοῦ β. Etym.

Κρῦμα. ατος. τὸ. pulsatio, sonus.

Κρυνηδὸν. torrentis instar.

Κρύνεσμα. τὸ. uortex, torrens.

Κρυνὸς. ὁ. ὁ aquæductus, fons manu factus, scaturigo, & (ut Verg.) rapidus montano flumine torrens.

Κρυνοχυτρολήραιος. nugax, insensatus, ὁ πρεσβυτολόγος, composita dictione à κρήνη, χύτρα & λῆρος. Eras. Chil.

Κρύομαι. inhibeo. Vnde κρύεσθαι πρύμναν est inhibere nauem, nauim appellentem conuertere, ita ut puppis ad littus spectet, ne cum postea soluturi sunt, cõuerso opus habeat. Venetizare dicunt. Bud. Com. & Bayfius.

Κρούμματα. instrumenta musica, quæ neruis intenduntur.

Κρουσιλυμῶ. uoce plebem eludo, ac seduco, κρουσιμετρῶ, καταπαίω τῇ βοῇ, ἢ τὸ δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρούομαι τῇ βοῇ.

Κρουσιμετρεῖν. diminutè mensurare, defraudare in mensura.

Κρουσιμέτρης. ου. ὁ. qui in mensura defraudat.

Κρῦσις. ιος. ἡ. pulsatio.

Κρυστικὸς. aures feriens acrimonia & uehementia dicendi.

Κρύω. μ. ύσω. π. κκα. pulso, cornibus peto proprièd. Neutr. absol.

Κρύβδα, & βρύβδιν. clàm. Demost. ἐὰν γὰρ εἰ κρύβδ δὴν ἐστὶν ὁ ψῆφος.

Κρυβέις. ῆνος. absconditus. ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, uel κρύβομαι.

Κρύβω, antiquè pro κρύπτω. abscondo.

Κρύγκος. uillus ex caprarum mento dependens. Latini aruncum uocant.

Κρυερός. ὁ. ὁ. letalis, frigidus, horridus, odiosus, miserabilis, difficilis.

Κρύμα. ατος. τὸ. inuentum, εὕρημα. Aeschyl.

Κρυμαλέος. ου. ὁ. gelidus, frigidus. Eratosthenes de zonis loquens duabus extremis.

Κρυμός. ὁ. ὁ. algor, frigus intensum.

Κρυμεῖν. frigere.

Κρυμώδης. frigidũm.

Κρυμώδης. εος. ὁ. febris quæ pulmonibus erysipelatæ correptis oboritur.

Κρυμός, & κρυμνός. gelu, glacies.

Κρυμώδης. εος ὁ. ἡ. &

Κρυόεις. όεντος. ὁ. ἡ. frigidus, horridus, gelidus, algidus.

Κρύος.εος.ὸ. frigus, παρὰ τὸ γνομένου τ ὀδόντων κρᾶσιν. Etym.
Κρυπτάδιος, uel κρυπτάλιος.α.ὸ. occultus.
Κρυπτάσκω. cooperio.
Κρυπτόομαι. insidior.
Κρυπτεία ας.ἡ. officium occulta indagans.
Κρύπτη.ης.ἡ. crypta.
Κρυπτος.ὸ.ὁ. occultus.
Κρύπτομαι, &
Κρύπτω.μ.ύψω.τ.υφα. abscondo, tego, in arcano habeo, arcanum teneo. παρὰ τὸ κάρα, οἷον καρύπτω. Actiu. accus. κρυβεὶς καὶ ἐκρύβω, ἀπὸ τοῦ κρύβομαι παλαιοῦ.
Κρυσαίνεται glaciatur, refrigescit, cogitur, πήγνυται, apud Nicand.
Κρυσταλλινος.α.ὸ. crystallinus.
Κρύσταλλος.α.ὸ. glacies, crystallus. ὸ δηλονότι κρύος κατεψυγμένον ὕδωρ. Etym. Vide Orpheum de gemmis, & Bayfium de Vasc.
Κρυσταλλώδης.εος.ὸ.ἡ. glacialis.
Κρύφα. secreto, cum genitiuo, κρύφαιος.
Κρυφαῖος.α.ὸ. latens, abstrusus, clandestinus.
Κρυφάλεια galea apud Poëtas solũ in usu. κρᾶνος
Κρυφαδόν. &
Κρυφῇ. latenter, clam.
Κρυφίνος. κρυψίνος.
Κρύφιος.α.ὸ. & κρύφος. occultus.
Κρυψίνοος, uel κρυψίνος.α.ὸ. dissimulator, mentem suam dolosè celans, astutus.
Κρυψίχολος. qui iram celat & præmit, iram dis-
Κρυώδης.εος.ὸ. algidus, horridus. (simulans.
Κρῶ. pro κερῶ per syncopen, instillo, infundo.
Κρῶβος.ὸ. falx. (Eust. Iliad. ε.
Κρωβύλη.ἡ. retiolum siue reticulum, quo contegitur coma.
Κρώβυλος.ου.ὸ. aureus, uel argenteus corymbus ex capillis pendens, πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον, quod in uiris κρώβυλος, in mulieribus κόρυμβος, in pueris σκορπίος uocabatur. est etiam nomen proprium. Etym.
Κρωγμός.ὸ.ὁ. uociferatio, cornicatio,
Κρώζειν. cornicari, ineptè garrire. Aliquando prædæ inhiare, Aristoph. Eras. prouerb. Domum
Κρωμαηθεὶς.ντος. præceps. (cumfacis.
Κρώμαξ.ηος.ὁ. aceruus lapidum.
Κρώμνα. Paphlagoniæ ciuitas. Etym. Item ditio Corinthiorum.
Κρῶπος ὁ. hydria, uas aquarium.
Κρώσσιον.α.ὸ. urna.
Κρωσσός.οῦ.ὁ. hydria, uas quo aqua seruatur, uas unguentarium. Plut. Cæl. lib. 15. cap. 6. & Bayf. de Vasc. apud Sophoclem crater, poculum: Lycophroni guttus quo aqua funditur.
Κρῶσσος.ὁ. proprium nomen.

Κτάνω. occido, corrumpo.
Κτάομαι.μ.ήσομαι.τ.ησμαι. acquiro, paro mihi & comparo, adipiscor, possideo, uendico mihi. Depon. accus.
Κτασία cædes.
Κτάω. possideo.
Κτέανον.α.ὸ. possessio, Pindaro. κτῆμα & κτῆσις.
Κτέαρ.ατος.ὸ. prædium.
Κτεατίζω.μ.ίσω.τ.ικα possideo. Accus.
Κτείναια interimens, occidens.
Κτείνω.μ.νῶ.τ.ανα occido. Accus.
Κτείς.νός.ὁ. pecten, pudendũ. mare παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὴν ἀξαπλῶσιν. Etym. Et κτένες, tonstrinæ. Item quatuor denteis anteriores. Est & aquaticum animal Aristoteli, Gaza uertit pectinem aut pectunculum.
Κτενίζω.μ.ίσω.τ.ικα pecto.
Κτένιον.α.ὸ. κτείς pectunculus.
Κτεινωτός. textus.
Κτένω.μ.ανῶ. occido. Etym.
Κτορὸς.ὸ. possessio, mortuus.
Κτόρας. κτῆμα. res possessa.
Κτόρες.οἱ. mortui.
Κτορεύω, & κτορίζω.μ.ίσω.τ.ικα. parento, sepelio, præbeo exequias. Neut accus.
Κτόρισμα.ατος.ὸ. &
Κτόρος.εος.ὸ. parentatio, funus, iusta, quicquid in mortuorum honorem fit.
Κτέω. occido.
Κτυλώρ.ὄνος. flosculus qualis lanæ est, pecten ligneus. uenæ & diuisiones in lignis pectinum modo, hoc est, διαφύσεις discriminationes. uide Marcell. Verg. lib. 3. cap. 1. & lib. 1. cap. 110.
Κτῆλος. κτῖλος.
Κτῆμα.ατος.ὸ. possessio. Significatur quoq; hoc nomine ἀνδραπόδια, & ἀιχμάλωτοι, hoc est mancipia, homines in bello capti, & seruituti mancipati, cuius relatiuum est ὁ κεκτημένος, id est herus. Εἰς τὰ κτήματα παρελθεῖν, hæreditatem adire. Λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων, pignora capere. Bud. Com. Vide Ammonium in κτήματα & κτῆσις.
Κτηματικός. opulentus, qui multas habet possessiones.
Κτηνηδόν. bestialiter.
Κτηνίατροι. ueterinarij, iumentorum ueterinorũ curatores & medici, qui idem soleas equis affigunt. Bud. in Annot. post. Mulomedicos uocat Iulius Firmicus.
Κτῆνος.εος.ὸ. iumentũ, pecus, quadrupes, quod mactatur aut immolatur. παρὰ τὸ κτᾶν τὸ φονεύειν. Etym.
Κτηνοτροφία.ἡ. pecorum pabulum.
Κτηνοτρόφος.α.ὁ. qui iumenta pascit.
Κτηνώδης. instar pecorum, irrationalis.

Κτησίδιον. ὁ. τὸ. possessiuncula, curta suppellex, prædiolum.

Κτήσιος. quæstorius. Mercurij cognomen, ut quē lucripetis propitium fingerent, κερδῶος. Vocabatur & Iuppiter κτήσιος apud Hyperidem & Menandrū referente Harpocratione cuius statuam iuxta æratium ponebant.

Κτῆσις. ιος. ἡ. possessio, dominij comparatio possidendiq; ius. Vide Ammon. & in Chil. Erasmi, κτῆσιν ἐν κτήσει.

Κτηλικός. ὁ. ὁ. possessiuus.

Κτητός. ὁ ὁ. comparandus.

Κτήτωρ. ορος. ὁ. possessor.

Κτίδνεος. ου. ὁ. nomen possessiuum ab ἰκτίς, per aphæresin, uel à κτίς.

Κτίδνες. αἱ. fibræ quæ in lignis uisuntur, uide κτίωνες.

Κτίζω. μ. ίσω. ῶ. ικα. condo, creo, fabrico, muro. Actiu. accus.

Κτίλος. ὁ. ὁ. ueruex, aries dux gregis apud Hom. capitur & p cicure mãsueto; ἤμερος, χειροήθης, πίθασος, Hesiod. χὴ πατρὶ κτίλον ἔμμεναι, deducitur à κίω τὸ πορεύομαι, est & κτῖλος proprium nomen apud Porphyrium, quem Iouis nepotem ἀπόγονον fuisse dicit.

Κτιλῶσαι, & Κτιλοῦσθαι, & Κτιλόδθαι. est puellam demulcere, atq; ita demum conciliare, ut uxorem ducas. Accus. Hinc ἐκλελωμένος apud Paus. qui cuipiam familiaris est factus. Vide ἐκλελῶσθαι. Herodt. ἐκλελώκεν τὰς λοιπὰς τῶν ἀμαζόνων, hoc est, ut Eust. Il. γ. exponit, εἰς γυναῖκας ἔχον πραΰνοντες.

Κτίμενος. conditus, habitatus.

Κτεννύω. occido.

Κτίς. ἰκτίς. uiuerra.

Κτίσις. ιος. ἡ, fabricatio.

Κτίσμα. ατος τὸ. κτισθὲν ποίημα, ædificium, creatura, ut in epistola D. Iacobi, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ἀπαρχήν τινα τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, Vt essemus primitiæ quædam creaturarum suarum.

Κτιστός. creatus.

Κτιστὴς. ὁ. ὁ. creator, conditor.

Κτίωνες. αἱ. fibræ quæ ligna per longum percurrunt, αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, quas uulgariter ἴνας uocãt sic Eust. ex Aristarcho libro Il. φ. scribitur & κτίδνες.

Κτόνος. cædes.

Κτυπέω. μ. ήσω. π. ηκα. pulso manu.

Κτυπίω. idem.

Κτύπος. ὁ. ὁ. sonus, fragor. παρὰ τὸ τύπτεσθαι, πλεονασμῷ. Etym.

Κυάθιον. ὁ. τὸ. & Κύαθος. ὁ. ὁ. cyathus, cochleare, uncias duas capit. Vide in Chil. Eras. Cyatho nō emã.

Κυαθίζειν. poculis indulgere. Eras. Chil.

Κυαθίσκος μύλης, apud Gal. specilli concauū, qd Cæl. & Scribonius specillum aduersum. Strab. auriscalpio, inquit, auerso, quam partem κυαθίσκον græci uocant.

Κυαίνει. grauida est.

Κυαμβυτής. ὁ. cōciliator, qui agit cū fabis, sortile gus.

Κυαμβύω. sortior, κυάμω ψηφοφορῶ.

Κυαμιαῖος. α. ὁ. fabali magnitudine.

Κυαμίζειν. catullire, cyamissare. De puella dicitur, quæ ætate iam maturior, uirū appetere incipit. Nam κύαμοι (ut mox dicetur) etiam colei appellantur. Cæl. lib. 15. cap. 24.

Κυάμινον ἄλευρον. ὁ. lomentum fabaceum.

Κυάμοι. οἱ. Asiatica lingua dicebãtur (Gal. teste.) aselli animalcula in hydrijs nata, à fabæ similitudine, qui alio nomine ὄνισκοι, & ἰξλοι.

Κυαμοβώξ. iudex qui uictum habet à suffragijs, in quibus ferendis utebantur κυάμοις. Sic κυάμας τρώγων, pro δικάζων.

Κύαμος. ὁ. ὁ. faba. Significantur item hoc nomine testiculi, quia sint εἰς τὸ κύειν δυνατοί, id est ferendo utero ualidi. Aliquando item prima lactis πῆξις. id est coagulatio, sub circulo illo nigrante, papillam ambiente. Vide in Chil. Eras. Item colocasia Aegyptiorum κύαμος uocatur.

Κυανέαι. αἱ. saxa in mari Euxino, quæ & Latini cyaneas uocant, eadem sunt Symplegades.

Κυάνεος. idem quod κυάνεος. Etym.

Κυανέμβολοι τριήρεις. rostris cæruleis triremes, uel mare secantes. est enim κυάνου, ἁλὸς ὕδωρ.

Κυάνεον. cæruleum colorem uocant, qui fit ex splendido albo adiuncto, & nigredine obfuso. Bayf. Est & cyaneum genus phalangij Nicandro in Theriacis.

Κυανοειδής. nigredinis splendorem habens, ex nigrore splendescens.

Κυανός. ὁ. ὁ. niger, obscurus. παρὰ τὸ κῦμα, ἀκροβολῆ τοῦ μ. Etym.

Κύανος. aqua marina, auis quædam apud Aelianum & Aristotelem. Gaza uertit cæruleum.

Κυανόφρυς. υος. ὁ. ἡ. habens nigrum supercilium.

Κυανοχαίτης. α. ὁ. cui nigrum est capillitium, habens crineis nigros, uel cæruleos potius. Epitheton Neptuni.

Κυανόχρων. purpureo colore.

Κύαρ. foramen acus, pars auris. Item foramen manubrij molæ trusatilis.

Κυάρης. nomen ducis Medorum. Etym.

Κυβαρσία. ας. ἡ. caput galli, galea.

Κυβάσαι. euertere.

Κύβδα. inclinatim, pronē.

Κύβεβις. ὁ. Gallus Cybeles sacerdos, cinædus, faticus.

Κυβεθρόν. apum receptaculum, alueare.

Κυβεία. ας. ἡ. ludus aleæ, nequitia.

Κυβεῖον. locus in quo alea luditur.

Κύβειρος. impudens.

Κύβελον. mons in Phrygia, ubi matris Cybeles templum sacrum est. Etym.

Κύβελης. ἡ. Cybele deorũ mater, quæ & Rhea. Vnde eius sacra dicebantur μητρῶα, & μητριάζειν eadem obire. Dicitur etiam hoc nomine aurium foramen. Cæl. lib. 10. cap. 17.

Κυβερνάω. μ. ήσω. σω. ηκα. guberno. de naui proprie. Actiu. accus.

Κυβέρνησις. ἡ. gubernatio, recta uitæ institutio.

Κυβερνητική. ῆς. ἡ. gubernatio, gubernatoris uel gubernandi ars.

Κυβερνητήρ. ῆρος. ὁ. &

Κυβερνήτης. ου. ὁ. gubernator. παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρρυθμῶν, καὶ πῶς αὐτὰ ἰθύνῃ τῶν νεῶν, τροπῇ τοῦ μ. εἰς β. κυμοβρνήτης γὰρ ἀιολεῖς ἀναλόγως λέγεται. Vide Bayfium.

Κυβερνισμός. ου. ὁ. gubernatio.

Κυβευτής. οῦ. ὁ. aleator, taxillis lusitator.

Κυβευτικός. οῦ. ὁ lusor alearum.

Κυβευτήριον. τὸ. consessus aleatorius, ubi aleam luditur. Plutarch.

Κυβεύω. μ. εύσω. σω. εύκα. ludo taxillis. Ammon. distinguit à πεσσεύειν.

Κύβη. caput. Cæl. lib. 10. cap. 17. & Etym.

Κυβήβειν. ὦν τῇ κεφαλῇ ῥίπτειν, κυβιστᾶν. caput prouolui. Etym.

Κυβήβη. ης. ἡ. κυβέλη Suid. παρὰ τὸ ἐμποιεῖν τοῖς μύσαις φθορασιασμόν. ἢ τὸ κυβήβειν, ὦν τῇ κεφαλῇ ῥίπτειν. Etym.

Κύβηβος. pronus, inclinatus, κατακύψας. Etym. Item Bacchus, qui & Σαβάζιος.

Κυβήκη. ἡ. mater deorum Cybele, & calciamentum apud Arcades.

Κύβηλις. ιος. securis, bipennis. πυρακνῆσις.

Κυβηλίσαι. securi percutere.

Κυβησίνδας. genus lusus puerilis, quod alio nomine ἐγκοτύλη etiam appellatur.

Κύβιον. ου. τὸ. pelamis concisa particulatimq; consecta, ut loquitur Plin.

Κυβιστάω. salto caput demittendo, in caput salto, in caput deferor deuoluorq; à κύβη, quᵈ caput significat. Capitur & pro urinari, & natare. Aliquando & pro taxillis ludere. Bud. in Annotat.

Κυβίστησις. gurges aquarum, συρροφή. Et genus saltationis, aut exercitij, quod κυβίστημα Lucia no dicitur. Simile est ei, quod hodie à petauristis factitari uidemus, cum corpore in spiram contracto in caput prouoluuntur. Bud. ibidẽ.

Κυβιστητήρ. ῆρος. saltator, qui in caput cõuolui manibus pedibusq; cõtractis didicit. Item urinator, hoc est, qui gurgites subit. Bud. ibidem.

Κυβιστητέα. saltatio.

Κυβιστίζω. cubito percutio.

Κύβιτον. ου. τὸ. cubitus. παρὰ τὸ κύψαι Etym. nodus brachij teste Dioscor.

Κυβίτος. idem quod κύβιτον. Etym.

Κύβος. ου. ὁ. taxillus, talus, tessera. propriè tessera quadrangula, qua utimur in alueoli lusu. à κυβιστᾶν. Facillimè enim prouoluitur, semper uelut in caput saliens. Cæl. lib. 10. cap. 17. & figura Geometrica. Etym. Est & ipsa monas quę in tessara extat, unde illud Euripidis βέβληκ' ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τεσσάρα, id est, duos uniones & quaternionem, tribus enim antiquitus in lusu utebantur nõ duobus talis. Item κύβος αὐτὴ ἡ κοιλότης & διαχώρησις τοῦ δέπνος σκευ-

Κύβωλον. ου. τὸ. cubitus. (ος.

Κυγχνίς, ίδος. ἡ. crater magnus. Hipp.

Κύγχραμος. auis quædã apud Aristotelem. Gaza Græcam uocem relinquit.

Κυδάγχη. ης. ἡ conuitium, contentio.

Κυδάγχω. conuicior, λοιδορέω.

Κυδάζω. μ. άσω. σω. ακα. conuicior, territo, maledico, incesso conuicijs.

Κυδαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. glorifico, decoro. as. Actiu. accus.

Κυδάλιμος. ου. ὁ. gloriosus.

Κύδαλος. ου. ὁ. &

Κύδαρον. τὸ. Etym. &

Κύπαρος. ου. ὁ. nauigij genus.

Κυδάσσω, &

Κυδάτω. turbo, conuicior.

Κυδάω, μ. άσω. π. κα. glorior, ueneror, admiror, extollo. Neut. datiuo,

Κύδιος. cura dignus, gloriosus.

Κυδιδοῦσθαι. glorificare.

Κυδιάνειρος. ου. ὁ. faciens uiros gloriosos, & claros uiros cohonestans.

Κύδιμος. ου. ὁ. gloriosus, uenerabilis, illustris, gra-

Κύδιον. melius. magis optandum. (cuis.

Κύδιστος. ου. ὁ. illustrissimus, ἐνδοξότατος.

Κυδιόω. μ. ώσω. σω. ωκα. exulto, glorior, efferor opinione mei. Neut. datiuo.

Κύδνος. cycnus.

Κυδνός. ου. ὁ uenerandus, castus, spectabilis apud

Κυδνός. ου. ὁ. Cydnus flumen Ciliciæ. (Hesiod.

Κυδοιδοπᾶν. uel κυνοιδοπᾶν. confundere. Aristoph. οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλὰ κἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.

Κυδοιμέω. μ. ήσω. π. γκα. turbo. Actiu. accus.

Κυδοιμός. ου. ὁ. tumultus, uel bellum. ἀπὸ τοῦ κύειν τὸ δέος, ἢ δεῖμα. Etym.

Κῦδος. εος. τὸ. gloria, decus. penanflexum.

Κύδος. ου. ὁ. cõuiciũ, obiurgatio, maledictũ. Cyril.

Κυδόπαρος. gloriosissimus, decoratissimus Ety.

Κυδότερος. gloriosior. Etym.

Κυδρός, ά, ὁ, uenerabilis, bonus, preciosus. Etym.

Κύδλωψ

Κύδωρ.ωνος. Cydon urbs in Creta.
Κυδωνάϊον.τὸ. ficus hyberna, Athen.lib.3.
Κυδώνιον.τὸ. malum cotoneum.
Κυέω.μ.ήσω.π.ηκα.& κύω. concipio, fero partũ, uterum fero, osculor, adoro, dicitur & κύειν, ἀπὸ τελεσμαλικῶς τὸ αὐτὸ γεννᾶν ut annotat Eust. Iliad. ζ. Vide φιλεῖν apud Ammonium, qui etiam distinguit inter κύειν & πίπτειν. Vide etiam κύειν in Chiliad. Erasmi.
Κυζηθμός. canum adblandientium immurmuratio. Malim κυνζηθμός, ut suprà.
Κύζομαι.μ.ύσομαι.π.υσμαι. irascor. Depon. dativo iungitur.
Κύημα.ατος.τὸ. fœtus, germen, turio, cauliculus prototomus brasicæ apud Dioscor.
Κύησις.ιος.ἡ. prægnatio, partus, fœtura.
Κυκλικός.ἡ.ὁ. genitalis.
Κυθέρεια.ας.ἡ. Cytherea Venus ἀπὸ τῆς Κυθήρων νῆσου ἔρωτας. Etym. uel ut Hesiod. ἀπὸ τῆς Κυθήρων πόλεως.
Κυθερών.ῶνος.ὁ. Cytheron mons Baccho sacer.
Κύθειν.ἔκρυπτειν, ἐκάλυπτειν.
Κυθηγενής. furtim & ex adulterio natus.
Κυθμώδης, & κυθμώλης, &
Κυθνώδης. perditus, calamitosus, à Cythno una Cycladum insula, quam uastauit Amphitryon.
Κυθνός.ὁ.ἡ.τὸ. &
Κύθος.ὁ. semen ἀπέρμα, semen genitale.
Κύθνος. una ex insulis cycladibus.
Κύθομαι. occulor, abscondor.
Κύθρα.ας.ἡ. γέλως σκωπτικός, risus mordẽs: Item olla, testa, ῥύτρα, Ionicè, teste, Eust. ut βάθρακος pro βάτραχος.
Κυθρίζω.μ.ίσω.τ.ικα.σκώπτω. mordeo, irrideo.
Κύθροι. festum apud Athenienseis erat, in quo seinuicem irridebant. Etym.
Κυθώδης. fœtidus.
Κυθώνυμος. infaustus, innominatus, cuius tacendum est nomen, infamis. (Com.
Κυΐσκομαι, & κυΐσκω. fero partũ, concipio. Bud.
Κυκάω, uel κυκέω.μ.ήσω.π.ηκα. misceo, confundo, turbo, agito, perturbo. Actiu. accus. Cyril. inferius etiam κυκνάω scribitur, & κυκινάω.
Κυκάα.ας.ἡ. confusio, perturbatio.
Κυκάων.ῶνος.ὁ. κυκεών.
Κυκέω. uide κυκάω.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα. Cyril.
Κυκεών.ῶνος.ὁ. potio ex multis herbis, uel melle & uino. mixtura ad sitim sedandam. Etym.
Κυκήθρα.ας.ἡ. συμφορὰ, ταραχή, id est calamitas.
Κύκημα.ατος.τὸ. cõfusio, pturbatio. (strepitus.
Κυκητής.οῦ.ὁ. turbator. Epicurus Heraclitum appellabat κυκητὴν, merobibum, Laërt. lib. 10.
Κυκινάω. misceo, turbo.
Κυκλάζω. gyro, circumeo.
Κυκλαίνω. idem. στρογγυλῶ.
Κυκλάμινον. raptum, siue umbilicus terræ. Vide in Chiliad. Erasmi, κυκλάμινον infodias.
Κυκλάς.άδος.ἡ. cyclas, uestis genus uel limbus.
Κυκλάω, uel κυκλέω.μ.ήσω.τ.ηκα. κυκλόω.
Κύκλβον. poculum in quo fit mixtura.
Κυκλέω. uerso, duco rota, uel plaustro ueho, in orbem ago, στρέφω: at κυκλόω circundo, περιλαμβάνω. sic Sophoc. Schol. Accusatiuo.
Κυκληδὸν. in orbem, undequaq;. καὶ περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος. Eust. Iliad. λ.
Κύκλησις.ιος.ἡ. circuitus.
Κύκλια.τὰ. uocantur quæcunq; eiusdẽ sunt argumenti, ut sunt μέλοι, ὕμνοι, παιᾶνες, πεσσωδαί.
Κυκλιοδιδάσκαλος. dithyrãbicus poeta. (Suid.
Κυκλίσκος, & κυκλισμός, orbiculus, trochiscus,
Κυκλόγαλοι auari, sordidi. (Gal. 5. Therap.
Κυκλοδίωκτος.ὁ. in orbẽ actus. Vtitur hac uoce
Κυκλόδους.οντος.ὁ. rotũdus. (Secũdus Poëta. Epigr.
Κύκλος.ὁ.τὸ. rota orbis, circulus, τριπάτης κύκλα σελήνης, dixit Dionys. ternum circuitũ Lunæ tribus mensibus peractum: ponitur & pro ambitu murorum.
Κυκλοπαίδεια.ας.ἡ. disciplina circularis.
Κύκλος.ὁ. & plur. aliquando κύκλα, orbis, ambitus, & orbis id est discus, quadra, circulus, oculus. Aliquãdo pro eo quod tripodi superimponitur. Et in noua Comœdia, p loco ubi uendebantur mancipia sic dicto, quod in orbem & coronã circũsteterint uendẽtes. Harpocr. & κύκλοι πρόσωπος dicũtur eidẽ malæ. Rhod. Cæl. li. 15. cap. 10. Vide inferius, κύκλῳ. & κύκλῳ περιελήλυθεν in Chil. Eras. κύκλοι (inquit Bayf.) apd Iul. Pollucem sunt quos orbes & quadras dicimus. Et alibi, Quos enim discos uocãt, Pollux censet eos κύκλους ἀργυροῦς orbes argenteos, ἢ χρύματα ἀργύρα, ἢ πίνακας appellandos lib. 6. Est & κύκλος dialecticis idem proponens & cõcludens, licet alijs uerbis circularis argumentatio, quæ in seipsam redit. Hipp. etiam κύκλους uocauit locum sub oculis in mali rotundi speciem extuberantem.
Κυκλόσε. circunquaq;.
Κυκλοτόρνης.ἔος. circularis, aduncus.
Κυκλοῦσθαι. circulari. Xenoph. παιδ. 6. φαιδρότεροί τε οἱ πολλοὶ ἀπὸ τοῦ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε. Id quod Cicero imitatus in Bruto, Videt (inquit) oscitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem. Id est caput in circulo conferentem, quod indicium est animi orationi non aduertentis. Rem circumuenire, & in medio concludere. Idem, ἀλλ' ὅπως αὖ εἰδεῖεν εἰ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν,

At uideant

At uideant illi ne circunuenientes circunueni antur. Bud. Com. (rotor.

Κυκλοφορέομαι. in orbē agitor, uerſor, circūagor,

Κυκλοφορήμαν. τὰ. ea qua circumaguntur. Cic.

Κυκλοφορικός. uerſatilis.

Κυκλοφορῶ. Bud, Com.

Κυκλόω. μ. ώσω. π. ωκα circundo, circunuenio, in medio concludo, uerſo, duco rota, plauſtro ueho. Actiu. accuſ.

Κύκλῳ. circū, in circuitu, in orbem, circulatim. Ἐν κύκλῳ. in uniuerſū, nullo prætermiſſo. Luc.

Κύκλωμα. τος. τὸ. rotæ circumactio, κύκλωμα ἱππίου νος dixit Eurip. βοχὸν κίνησις exponit Euſt. Il. η.

Κύκλωπας. Siciliæ incolas uocatos fuiſſe ſcribit Heſiodus, quod unum oculum orbicularem in fronte haberent. à κύκλος, & ὄψ. Etym. De ijs Hom, in Odyſſ. & Verg. Aeneid. 3. Vide in Chiliad. Eraſmi, Cyclopica uita.

Κυκλώπεφον. mons Libyæ. Etym.

Κυκλώπιον. totum illud quod albicat in oculo, σφενδόνη.

Κύκλωσις. ιος ἡ. circuitus. Et in re bellica eſt, cum extenſis cornibus acies aduerſa in medio inter cipitur, Xenoph. 4. ἑλλω. Bud. Com.

Κύκνειον. melos cygni.

Κύκνεος. ὁ. ὁ. cygneus, olorinus.

Κύκνος. ὁ. ὁ. olor, cygnus. Gaza in Ariſtot. uertit olorem. uide etiā Aelianū, & Oppianū in Ixeuticis. & in Chil. Eraſ. Cygni canēt tacentib. graculis: & Cygneū melos. Eſt etiā genus nauigij, quod in prora cygnos habeat inſculptos. Ety.

Κυκνάω. turbo, territo. Ety. melius κυκάω, ut ſu-

Κύλα. caua ſub oculis pars. (pra.

Κυλέω. μ. ήσω. π. ηκα. κυλινδέομαι.

Κυλικτής. ὁ. uerſator.

Κυλιβλίτη. ης ἡ. ſterilis braſſica.

Κυλίζω. μ. ίσω. π. ικα. uerſor, κυλινδέομαι.

Κυλικεῖον. τὸ. theca poculorum.

Κυλίκιον. ὁ. τὸ. paruus calix.

Κυλίκνη. ἡ. peluis, patina, catinus. Etym.

Κυλικνίδες. pyxides, alij thura, alij uaſa figulina. Etymologus.

Κυλινδέω. μ. ήσω. π. ηκα. uoluo. Accuſ.

Κυλινδήθρα. ας. ἡ. locus in quo uolutāt ſe iumēta.

Κυλινδέομαι. uerſor, aſsiduus ſum, uolutor. Bud. Comment.

Κυλινδροειδής. ές. ὁ. ἡ. cylindro ſimilis.

Κύλινδρος. ὁ. ὁ. cylindrus. Plin. de beryllis loquēs cylindros uocat à figura, qua in proceritatem æqualiter orbiculatā à gemmarijs effinguntur.

Κυλίνδω. uoluo. Actiu. accuſ.

Κυλίνη. ἡ. terra minime frugifera.

Κύλιξ. κος. ἡ. poculum, calix, οἷον κύκλιξ. à rotunditate. ἢ οἷον χύλιξ, παρὰ τὸ χύειν. Etym.

Κυλίομαι. τὸ κυλινδέομαι.

Κύλισμα. ατος. uoluntabrum, uolutatio.

Κυλίσκη. poculi genus, Poll.

Κυλίστενος. urbs Italiæ, quæ prius Parthax uocata erat. διὰ τὸ Ἡρακλέα φευνῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμεγέθη, καὶ κυλινδῶσαι εἰς αὐτόν. Ety.

Κυλίστρα. ας. ἡ. locus in quo uolutant ſe iumēta.

Κυλίχνη. ης. ἡ. catinus.

Κυλίχνιον. ὁ. τὸ. pixidicula, ἔκπωμα.

Κυλίω. μ. ίσω. π. ικα. deuoluo. Actiu. accuſ.

Κυλλαβαρόβιον. ὁ. τὸ. &

Κυλλάβαρις. nomen gymnaſij apud Lacedæmo-

Κυλλάδες. κύλα. oculorū ſinus. (nios.

Κυλλαίνω. iraſcor.

Κύλλαρος. ὁ. ὁ. Cyllarus, propriū nomen equi Caſtoris, uelox. παρὰ τὸ κέλλειν. Etym.

Κυλλήνη. templum in Arcadia Mercurij & Apollinis, & ſub eo urbs eiuſdem nominis Cyllene. Etym.

Κυλλήνιος. qui eſt ex Cyllene mōte Arcadiæ Ety.

Κύλλοβος. ὁ. arida ficus.

Κυλλοπόδης. ὁ. mutilat⁹, mancus. epitheton Vul-

Κυλλός. ὁ. ὁ. debilis, claudus, habens ge- (cani.

nitalia craſſa, mutilatus, uarus, βαυβός, teſte Gal. libro 3. κατ' ἰητρεῖον.

Κυλοιδιάω. μ. άσω. π. ακα, &

Κυλοιδιάω. oculis turgeſco. dictum quaſi κυλεδίας οἰδέω. Sunt enim κυλάδες oculorum ſinus. Theocr. κυλοιδιόωντδι.

Κυλοπῆρα. ας. ἡ. locus ubi templum eſt & fons, ex quo mulieres potāt ut cōcipiāt, & facilè pariāt.

Κῦμα. ατος. τὸ. unda ἀπὸ τὸ κυκᾶν. Interdū fœtus, germen, per craſin p κύημα, ut illud Eurip. γὴ μεγαν κύματος θεοπτόρε, ubi grauidā è Neptuno innuit, hinc ἐγκύμων. Euſt. Iliad. ζ. tener delicatiorque cauliculus braſſicæ caulium uc. Plato pro riſu poſuit, quo loquentes interdum obruuntur, cum quippiam ridiculum eis excidit. Bud. Com. Ab hoc nomine Latini cymatilem, id eſt cœruleū colorē nominant. Bayf. Hic undas imitatur, habet quoq; nomen ab undis.

Κυμάγχη. ἡ. carcer, εἱρκτή.

Κυμαίθα. ας. ἡ. nomen capræ apud Theocr. πρὶν τὸ κόμας ἄιθας ἔχειν, ἢ τ' ἔπιξανθὰς, ἢ ἐγκύμων.

Κυμαίνομαι, &

Κυμαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. redundo, inundo, æſtuo, ut κυμαίνει τὴν θάλασσαν, Lucia. Transfertur & ad alias res commotas & fluctuantes. Bud. in Comment.

Κύμανσις. ιος. ἡ. fluctuatio.

Κυμὰς ἀδος. fœta, grauida, ἔγκυος, ἀπὸ κύω.

Κυματία. ας. ἡ. illuuies. κυμάτων ὀχεία, ὑπερχαία.

Κυματίας. ὁ. ὁ. undoſus, ut κυματίας ποταμός, fluuius undabundus. Herodot.

Κυματί-

Κυματίζεσθαι. undis iactari & fluctuari.
Κυματίζειν, &
Κυμαζόπληξ. ῆγος. undis pulsatus, Epigr.
Κυμαζοφορτίστης. ἡ. conchæ.
Κυμαστὴρ. idem quod κυμαίνων, παράτηρον.
Κυμαστωγή. ῆς. ἡ. procella, unda, littus, summum littoris qd undis euerberatur, crepido littoris.
Κυμβάιον. τὸ. κύμβιον, pro poculo. Cælius lib. 2.
Κυμβαλίζω. cymbala pulso. (cap. 23.
Κύμβαλον. ου. τὸ. cymbalum uide in Chil. Erasmi, Cymbalum mundi, & ἀκρότατα κύμβαλα.
Κυμβαστὴς, auceps.
Κύμβαχος. ου. ὁ. supinus, curuus, qui in caput saliens crura leuat surrecta. nam κύμβη caput dicitur. Accipitur & p suprema parte galeæ. Cæl. lib. 2. cap. 23. item occipitium, cutis. Etym.
Κυμβεῖον. genus poculi simile nauigio. Etym.
Κύμβη. ης. ἡ. cymba, testa, caput.
Κυμβειλάω. in caput præcipitor, deuoluor. Etym.
Κύμβιον. cymbium, poculi genus simile nauigio, quod κύμβιν uocāt. κῦφον ἔκπωμα, διὰ τὸ τοι εἰφρὶς εἶν. Dionys. Samius, Athenæo teste, appelauit κυμβίον idem quod Homer. κυανέοιον dicitq; idem Athen. lib. 11. parua & concaua pocula ita uocari. Ibidem Dorotheus dicit esse genus poculi profundi quod nec fundum nec aures habeat rectas. Significat etiā uertebram seu cubum pedis bouini. Etym. Item oxybaphum, uide κύμβον.
Κύμβον. ου. τὸ. acetabulū, quoniā cubi esset figura quadrāgula scilicet, dicitur & ὀξύβαφον, & κύμβιον, ὀξὶς, & ἐμβάφιον.
Κύμβος. ου. ὁ fundus ollæ fictilis. κοῖλος πτειφιρὴς, κοῖλος μυχὸς, βυθὸς, καὶ κεραμίου πυθμήν. Eras. prouerb. Cumini sector.
Κύμη. urbs Italiæ, Cuma. uide Etym.
Κύμινδις. ιος. ἡ. aquilam, siue accipitrem nocturnum interpretantur, quem & Plin. lib. 10. cymindim uocat, Home. χαλκίδα, quasi nigram, καὶ χαλκίζουσαν τὴν χρόαν.
Κυμινοκίμβιξ. ικος. præparcus, cumini sector, κυμινοπρίστης. Eust. Odyss.
Κύμινον. ου. τὸ. cyminum.
Κυμινοπριστοκαρδαμόλυφος. ὁ. composita dictio apud Aristoph. pro sordido.
Κυμινοπρίστης. ου. ὁ. uenditor cumini, sordidus. Eras. prouerb. Cumini sector. Bud. Com.
Κυμοδόκη. ης. Nympha Nereidum una, à fedandis fluctibus dicta.
Κυμοδόη. ἡ. marina nympha, quòd promoueat naues fluctus secantes.
Κυναβάμινον χρῶμα. rubricæ color. malim per iota in prima syllaba, ut supra.
Κυνάγχη. ας. ἡ. angina (ut Gaza uertit ex Aristo.) cynanche, dum in gutture interiores musculi inflamationē patiūtur hoc est, cum hyeme uereq; fluxio multa & uiscosa ad iugulares defluxerit uenas plurimumq; hæ propter latitudinē traxerint spiritum. Cæl. lib. 2. cap. 33. & lib. 9.
Κυναγωγός. ὁ. canum ductor. (cap. 52.
Κυνάδες. αἱ Dorice pro κυναί, Theocr. Athenæus lib. 10. κυνάδας dicit uocari à Lacedæmonijs ea quibus manus una cum aqua purgātur, qualia erant σμήματα & μαγδαλίαι.
Κυνάδον. aduerb. caninè, canum ritu.
Κύναιθον. impudens.
Κυνάειον. ου. τὸ. catellus.
Κυνάδης. ὁ. illiberalis, sordidus.
Κυνάδρα. fons ex quo bibebant serui, qui manu mittebantur.
Κύναιδος. ου ὁ. ualde impudens, durus.
Κυναλώπηξ. Laconicus canis, uulpe & cane natus. Cæl. lib. 10. cap. 41. & Eras. Chil. apud Aristoph. torquetur in quendam caninam impudentiam cum uulpina uafritie qui cōiunxerat.
Κυνάμυια. ας. ἡ. κυνομυῖα. impudens & temeraria.
Κύναρθον. cynara herba, aut cynos batus.
Κυνᾶς. ᾶδος. rubus caninus, Dores κυνάδας puellas uocant.
Κυνδάλη. ἡ. lusus puerilis qua paxillos paxillis impellunt atq; prosternunt. uide Polluc.
Κυνδαλισμός. ου. idem quod κυμδάλη.
Κύνδαλθον. clauus, paxillus.
Κυνδαλοπλίται οἱ. paxilli, παυσαλίσκοι.
Κυνέη. propriè canis aquatici pellis, sicut πανδαλέη, pardalis pellis. Et ea antiqui uidentur effecisse capitis munimentū loco galeæ. unde pro galea quoq; passim accipitur.
Κύνδος. robustus, εὔζωνος, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, χαλε-
Κυνελφέω. abscondo, κρύπτω. (πός.
Κύνεος. ὁ. caninus, effrons, impudens, Hesiod.
Κυνέω. μ. ήσω. ω. ηκα. osculor, oro. Accus.
Κυνῆς. ῆς. ἡ. biretum, galerus, galea, pileus Lacedæmoniorum: uide Bayf.
Κυνηγεσία. uenatio, quæ fit per canes.
Κυνηγετέω. μ. ήσω. π. ηκα. uenor. Neut. accus.
Κυνηγέτης. ου. ὁ. uenator.
Κυνηγετικός. ὁ. uenatorius.
Κυνηγεσία. ας. ἡ. uenatio.
Κυνηγέσιον. locus aptus uenationi.
Κυνηγέω. μ. ήσω. ω. ηκα. uenor. Neutr. accus.
Κυνηγία. ας. ἡ. uenatio.
Κυνηγός. ὁ. ἡ. uenator, uenatrix.
Κυνηδόν. caninè, more canum.
Κυνθάνω. abscondo, κυνολφέω.
Κύνθιον. ου. τὸ. persona aut larua lignea.
Κύνθος. ου. ὁ. mons Deli, unde Cynthio Apollini nomen.

Κυνίδιον. τ. τὸ. catellus.

Κυνίζειν. cynicam exercere, cynicè uiuere.

Κυνιόω. μ. ώσω. π. κα. canem irito. Neutr. accuſ.

Κυνικὸς. ὴ. ὸν. caninus, mordax, inuerecundus. Vnde Cynici phiſophi dicti ſunt, quòd canum ritu inuerecundi eſſent, & maximè liberè in hoſtinum uitas inueherentur, qualis fuit Menippus apud Lucianum.

Κυνικὸς σπασμός. oris cõuulſio & tortura, dicta forte quòd rictum canis repræſentet.

Κυνίσεις. uelitationes.

Κυνίσκη. ἡ. catella.

Κυνόσκιοι. οἱ. piſces quidam.

Κυνισμός. τ. ὁ. cyniſmus, facta Cynicorũ. Cyniſmum dixere breuem ad uirtutem uiam. Laërtius in Menedemo lib. 6. Idem repetit lib. 7. in Zenone.

Κυνίσφηλος. τ. ὁ. fallax impoſtor, ἀπαΐγλικός.

Κυνίδαι. genus ſacrum Athenis, à Cyno uel Cynide ſic appellatum. Etym.

Κυνοβλῶπες. impudentes, caninè intuentes.

Κυνογλῶσσα. ἡ plãtago minor. & κυνόγλωσσον. τ. τὸ. canis lingua, quod caninã imitetur linguã.

Κυνοδέσμιον. τ. τὸ. uinculum præputij.

Κυνοδηκτά. τὰ. uocantur canum morſus qui ſi rabidi fuerint iam λυσσοδηκτὰ nominãtur inquit Manardus contra Marcel. Virg.

Κυνόδοντες. dentes canini, ut Gaza uertit in Ariſtotele. Sic dicti, quòd acuminati ſunt in formã dentium canis, Plin. lib. 11. cap. 37. Ariſtot. hos eoſdem cum γομφίοις poſuit, interpretari igitur cum Cicerone poterimus non ſolum cani nos ſed & genuinos & intimos.

Κυνοδρομεῖν. cum canibus currere.

Κυνεοειδὴς. ἐς. ὁ. ἡ. canino aſpectu.

Κυνοθαρσὴς. impudens.

Κυνοκάρδαμον. naſturtium.

Κυνόκαυμα. τὸ. æſtus caniculæ.

Κυνόκεντρον. herba quedã quaſi caninus ſtimulus.

Κυνοκεφάλαιον. herba quam nonnulli anemonem uocant.

Κυνοκέφαλος. τ. ὁ. caniceps, ut Gaza reddit ex Ariſtotele, alibi tamen Græcã uocem relinquit. Cynocephali meminit etiam Aelianus.

Κυνοκοπήσω. percutiã, κυνέω δέρμαϊ πάσω.

Κυνοκράμβη. ἡ. canina braſsica.

Κυνοκτόνον. τ. τὸ. aconitũ, quo canes necãtur ſum

Κυνολέχης. τ. ὁ. obſcœnus, ſermone turpi. (pta.

Κυνόλυστος. ὁ. ab Andrea medico Hydrophobus dictus, quod è rabie canina morbus ille cõcipia

Κυνομαχεῖν. cum canibus pugnare. (tur.

Κυνομυῖα. ας. ἡ. muſca canina, quæ & Latinè cynomyia dicitur. Ponitur pro ualde impudente. A cane & muſca, utroq; impudente, compoſita dictione. Cæl. lib. 9. cap. 52.

Κυνομόριον. τὸ. herba orobanch ceruũ iugulans, à ſimilitudine genitalis canini.

Κυνόμωρον. τὸ. rubus canis, apud Rufum Epheſ.

Κυνοπρόσωπος. ὁ. canina facie.

Κυνοραϊσαί. muſcæ caninę, quæ ſanguinem ab animalibus exugũt. πρὸς τὸ ῥαίειν τοὺς κυνάς. Gaza in Ariſtot. ricinũ uertit, fœdum animal & canibus infeſtum. Videtur autẽ non aliquid quàm κρότων, quod rediuum exponit.

Κυνόροδον. τὸ. cynorhodos canina roſa herba. lilij genus hyacintho ſimile.

Κυνόρχιας. iactus aleatorij nomen.

Κυνοσάργης. ους. τὸ. βάθρον. fundamentũ, gymnaſium, & locus Athenis in quo nothi exercebantur. Vnde ὀν κυνόσαργον, prouerbiali cõuicio dicebatur, quemadmodum εἰς κόρακας. Eraſm. Chiliad. & Bud. in Annot.

Κυνόσβατος. τ. ὁ. frutex quidam, ſentes canis, canus rubus.

Κυνοσοῖοι uenatores.

Κυνόσουρα. cynoſura, urſa minor, quaſi canis cauda. Huius primi obſeruatores Phœnices fuere, de quo Aratus.

Κυνόσημα. τὸ. uel κυνὸς σῆμα, tumulus eſt Hecubæ, Euripp. meminit & Plinius.

Κυνόσωρα. nullius precij.

Κυνρία. procella, fluctus.

Κυνοχος. τ. ὁ. pera, lorum quo canis ligatur.

Κυνοφθαλμίζομαι. impudenter aſpicio.

Κυνόρος. τ. ὁ. peior, impudẽtior, moleſtior. Ety.

Κυνόδους ὄρεξις. ἡ. caninus appetitus, apud medicos, quo cibaria corrupta aut alia homini non familiaria appetuntur.

Κυνώπης. τ. ὁ. inuerecundus, qui canino eſt aſpectu. Eraſ. Chil. Cyrill.

Κυνῶπις. ιδος. ἡ. inuerecunda. Cyrill.

Κύξ. ſonus fictitius calculorum, apud Euſt. Il. 9.

Κύος. fœtus, κύημα.

Κυοφορεῖν. ferre uterũ, præguantem eſſe, ἐγκυμονεῖν.

Κυοφορεῖσθαι. in utero geſtor.

Κυπαρίζω. milito.

Κύπαρα. fons Siciliæ Arethuſa,

Κυπρίσσινος. τ. ὁ. cypreſsinus.

Κυπάριος. τ. ὁ. pueri nomen. Cyrill.

Κυπάριος. τ. ἡ. cupreſſus arbor. ἀπὸ τοῦ κύειν παρίστης τοὺς ἀκρεμόνας. Vide in Chiliad. Eraſ. Cyparisſi fructus.

Κύπελλος. uas cauũ & capax, pudendi glans, pinus aut piceæ germen. lego κύπαρος, ut infra.

Κυπάς. ἡ. pallium, lecti ſtragulũ. Lycoph. κρύψει κυπάς τις χερμάδιον ἐπομβρίᾳ. teget eam operculum, ſaxorum imbre: id eſt, ſaxis obruetur.

Κύπασις. ιος. ὁ. genus ornamenti muliebris, aut ueſtis, πρίζωμα, ſupparum, cinctus.

Κύπειρον

Κύπειρον. τ. τὸ. & κύπερος. ὁ cyperus herba, radicem iunci Columella, iuncum quadratum Celsus uocat, nascitur circa loca palustria.

Κύπελλον. τ. τὸ. poculum, ὡς ὁ ποιητὴς, ὃ δεῖπν οἶνος χύεται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτειν. Cæl. lib. 15. cap. 6. & Etym. Athen. lib. 11. ἀπὸ τοῦ λυφοτηδὸς, uel ἀπὸ τοῦ λυφὸν εἶναι. Cretenses uas seu poculum tres habens ansas. Syracusani κύπελλα uocabant massæ panisq; in mensa relicta frusta.

Κυπόρις. ίδος. ἡ. radix angulosi iunci.

Κύπη. foramen.

Κυπριάζω. floreo.

Κυπρίζουσα. ης. ἡ. florens.

Κύπρινος. τ. carinus piscis fluuiatilis apud Arist. alias etiam in Latina uersione Gazę cyprinus legitur, nõ carinus. uide supra καρῖνος. cyprinus carpionem uocant.

Κύπρις. ιδος. ἡ. Venus, pulchritudo, dicta quasi λυσπορίς τις οὖσα, ὡς τὸ λύειν παρέχουσα.

Κυπρογενής. ἡ. & Κυπρογενής. ἐος. ἡ. eadem, ueluti in Cypro nata.

Κύπρον. τ. τὸ. & ἡμίκυπρον, genus mensuræ frumentariæ apud Alcæum.

Κυπρος. ἡ. arbor est Aegypti asi similis ei, quã ligustrũ uocat Italia; quã quidam etiã ligustro eandem esse contendẽre Plinij temporibus, sic ut ferè interpretes omnes eam ligustrum reddãt, quum diuersæ sint, ut rectè censet Massarius.

Κυπτάζω. μ. άσω. π. ακα. κύπτω, prospicio, immineo, insto, incumbo, σφαγιάζομαι, ἀπατηλεύω. Aristoph. Nebul. χωρὶς τὸ κυπτάζεις ἔχων πρὸς τὴν θύραν; Neutr. Ammo. distinguit à κύπτειν.

Κυπτός. flexus, inclinatus, humiliatus, supplex, (Aeschyl.

Κύπτω. μ. ύψω. π. υφα. inclino me. ipsum, inflecto, demitto oculos, ὀνομάζομαι τοῦ σώματος. Ammonius. Interdũ caput erigo, exero, Strabo. Actiu. accus.

Κύρβαντες. dæmones sunt circa Rheam. Etym.

Κυρβασία. ας. ἡ. cassis, galea, tiara, crista, pilei genus in coni speciem educti Hipp. teste Galeno, Bayf. de re Vest.

Κύρβασις. idem.

Κυρβασαί. tabularum custodes, in quibus leges Athenienſium ſcriptæ erant. Etym.

Κύρβεις. οἱ. tabulæ triangulæ, ueluti testatur in 8. onom. Pollux, ut ἄξονες quadræ, in quibus leges apud Athenienses describebantur, & uariæ delinquentium mulctæ, teste Zenodoto. unde cum insigniter peruersos acuitijs obnoxios iudicare uolumus κύρβεις κακῶν dicimus. Sunt enim ita appellatæ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι, quòd rectæ stabãt atq; sublimes, quo omnibus essent conspicuæ. Lucian. ἄξονας appellat. Nominatiuus eius singularis est κύρβις. εος. κοῦ ιος. Etym. Vide ἄξονες apud Ammonium & Cyrbes malorum, in Chiliad. Erasmi.

Κυρεία. ἡ. λυρία.

Κυρέω. μ. κύρσω. γ' τυγχάνω, sum, adipiscor, incido, absoluo, allido, propinquo. 12. §. 2.

Κύρη. Ceres apud Cnidios. παρὰ τὸ λυρίαν εἶναι τῶν ζῶν. sic Orus. Etym.

Κυρήβα. ης. ἡ. Ceres.

Κυρηβασία. pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

Κυρηβάω. μ. άσω. π. ακα. pugno.

Κυρηβάτεω. idem quod λυρηβάω. sic Orus. Etym.

Κυρήβια. furfures cum hordeo, paleæ.

Κυρήλος. τ. ὁ. halcyon masculus.

Κύρημα. ατος. τὸ. sors, quod casu accidit lucrum.

Κυρία. ας. ἡ. hera, domina. Interdum dicitur is locus concionis Athenis, ubi creabantur magistratus. Interdum ad forum refertur, & ponitur pro die legitimo & stato, uel die uadimonij. Etym. Vnde τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, diẽ uadimonij in acta referre: λυρίας φυσώσης, appetente die uadimonij: & λυρίαγνῶσις, rata iudicis cognitio. Interdum extra forum pro alijs diebus statis ponitur, quemadmodum solẽnia, & dies comitiorum Latinis, ut λυρία ἐκκλησία, cõcio, qua magistratus examinarentur, & de agrorum munitione alijsq; id genus rebus ageretur. Eleganter ponitur quoq; à Synesio ad Theophi. pro die fati & mortis uadimonij. Similiter λυρίαι δόξαι propositiones dicuntur & axiomata rata & firma, cuiusmodi erãt quædam Epicuri.

Κυριάζω. appello, ἀπαλῶ. (Bud. Com.

Κυριακός. ἡ. ὁ. authenticus, dominicus.

Κυριβάζεσθαι. pugnare, conuiciari.

Κυριβασία. ας. ἡ. pugna, propriè cum bruta cornibus se mutuò lacessunt. Alij λυρηβασία.

Κυριβάτης. ἡ. ὁ. procax, maledicus.

Κυρίβια. τὰ. furfures, paleæ.

Κυριόω. μ. ώσω. π. ωκα. dominor, reduco in potestatem. Neutr. genit.

Κυριάζειν. &

Κυρίζειν. cornu uerberare siue petere.

Κυριολεκτῶν. propriè ac distinctè loquens.

Κυριολογία. ας. ἡ. propria & sana oratio quam ipsa ueritas & simplicitas exornãt. Hanc uirtutem Fab. Quint. ualde laudat.

Κύριος. τ. ὁ. proprius, ut λύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, suæ iam tutelæ permissus. Item dominus, & qui aliquem habet in potestate, ut tutores aut curatores, ἐπίτροπος. ut λύριός εἰμι τούτου, pro Hoc est muneris & curationis meæ. Ammonius, distinguit à δεσπότης, in λύριος & in δεσπότης. Item authenticus, & qui authoritate aliqua prgualet. Vnde τὰ λύρια τῆς πόλεως, Demost. & Aristot.

Aristot. pro ijs, qui summam reip. tenent. Et κυρίος νόμος, lex rata & non abrogata, ut quæ uim & authoritatem obtineat. Sic etiam κύρια κειθέντα dicebantur, cum ad aliud maius iudiciũ prouocare non licebat. Κύριον quoq; dicitur præcipuum & antiquissimum, id est πλείστης ἀξιόμελείας ἄξιον. Aristid. in Panath. ἢ δὴ πῶς αὐτὰ κύρια τοῦ λόγου τρέψομαι. Vnde τὰ κυριώτατα μόρια Galeno, pro principalib. membris, quæ etiam καίρια dicũtur. Bud. Com. Κύριος etiam dicitur qui iuris dictionẽ habet. Ii quoq; qui puellas aut fœminas nuptui dabãt, quia earum aut tutores aut curatores erant dicebantur κύριοι.

Κύριον ποῆσαι, dare potestatẽ alicui & autoritatẽ.

Κυριός. ᾶ. ὁ. locus in Macedonia, oxyton. Cyrill.

Κυριότης. ητος. ἡ. dominatio, dies in qua quæ statuta fuerant, peraguntur.

Κυριόω. idem quod κυρόω.

Κύρις. Adonis sportula, funiculus.

Κυρίσδω. idem quod κυρίζω.

Κυρίσταρ συλλόγισμος. syllogismus cornutꝰ quasi cornupeta, apud Plutarch.

Κυρίτας τός. Quirites.

Κυρίπολος. ὁ. cornupeta, κερύπτης, πλήκτης.

Κυρίπω. cornu peto, arieto Lat. capto, κυρίζομαι. Bud. Com. Plutarch. εὐθέως οἱ ῥωμαῖοι τὸν κυρίποντα τῶν βοῶν ὑπὲρ τοῦ φυλάττεσθαι τοῖς συγκύρουσι χόρτῳ περιέλιττον τὸ κέρας.

Κυρίως. propriè.

Κυκανάω. tumultuor, moueo, turbo. Etym.

Κυρκάνη. tumultus, turbatio. Etym.

Κυρκανάω. idem quod κυκανάω. Etym.

Κύρμα. ατος. τὸ. adeptio, inuentum, lucrum inspesperatum, præda. Etym.

Κύρνος. ὁ. Corsica. ad hanc insulã olim nõ concedebatur nauigantibus accessus propter continuas prædationes & pyratarum latrocinia, unde in prouerbium abijt κυρνία ἄτη.

Κύρομαι. idem quod κυρέω. Etym.

Κύρος. ους. τὸ. autoritas, dominium, Cyril. firmamentum, rata fides & probatio. Plato in Gorg. καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς σφῶν λόγων ὄντι. Item caput & cardo alicuius rei, quod Plin. indicaturam appellat. Galen. in Therap. ᾧ τοῦτο γὰρ ἐστι κῦρος τῆς σπλασκαλίας. id est præcipuum munus & præuertendum, perfectio. Bud Com.

Κυρτοκήλη. ης. ἡ. uaricosus ramex, morbus testiũ cum uenæ ultra modum expletæ glomerãtur. Vide κιρτοκήλη.

Κῦρος. ὁ. Cyrus.

Κυρῶμαι, &

Κυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. authentico, ratum facio, firmo, constituo, suffragijs comprobo, decerno. Budæus Comment. Accus.

Κυρτανίδες. appellant Lacones adulescentulos, & homines nihili, ἀπὸ τοῦ κύρσου. quod uilissimi cuiusdam oleris species est.

Κυρτᾶς. incidens, πτωσκωπτᾶς.

Κύρτιος. podex. Hipp.

Κυρτειδίες. αἱ. aluearia.

Κυρταυχένα. τὸ. incuruiceruicem.

Κύρτη. ης. ἡ. cauea.

Κυρτίας. α. ὁ. genus clypei.

Κυρτίδιον. α. τὸ. quasillus.

Κυρτίς. ίδος. ἡ. fiscella, qualus, cauea.

Κυρτοκεφάλη. nomen proprium scorti. Etym.

Κύρτος. ὁ. ὁ. uas piscatorium.

Κυρτός. ὄ. ὁ. gibbo deformatus, curuus, rotũdus, altus, pars superior, circunferentia. κυρτὴ φάλαγξ, uide in Appẽdice lexici de uocab. milit.

Κυρτόω. μ. ώσω. π. κα. eleuo, curuo, attollo accus.

Κύρτωμα. τὸ. camera, locus testudinatus & incuruus, quem Latini fornicem appellant. Item tumor, tuberculum Copus gibbum uertit apud Hippocr.

Κύρτωσις. ιος. ἡ. gibbositas, curuitas, spinæ intortio retorsum acta, Gal. lib. 3. de articulis. quæ & κύφωσις.

Κύρω. κυρέω. 15. 5. 2.

Κύρωσις. idem quod κῦρος.

Κυρωτῆρες. principes.

Κυσανίζειν. congredi.

Κυσαρός. α. ὁ. intestinum rectum.

Κύδος. idem quod κύσθος. Etym. apud Comicum idem quod κυσός, podex. Eust.

Κυσθακνία. ας. ἡ. scabies, prurigo.

Κυσλαμπίς. nocticula, cicindela.

Κυσλέσχης. α. ὁ. turpiloquus, αἰσχροῤῥήμων. Eust. Iliad. 9. quem κυνασθλόγον nonnulli appellant.

Κύσθω. da osculũ, osculare. & κῦσε, osculatus est.

Κυσνίπτης. scortator, cynædus.

Κυσός. nates, muliebre pudendum.

Κύσκρις. ἡ. pumex.

Κύσθος. ου. ἡ. &

Κύσθον. τὸ. uesicaria herba, quæ & halycacabus.

Κύστις. ιος. ἡ. μήτρα. uenter usq; ad femora, urinæ receptaculum, uesica, matula, & locus siue corium in quo quippiã includimus. Gaza in Aristotele uertit uesica.

Κύστιγξ. γος. ἡ. parua uesica.

Κύτα. ἡ. urbs Colchidis. Etym.

Κύταια. Cytæa, ut scribit Lycophron. in Alexan. urbs est Colchidis, ueneficis mulierib. plena. Etym. dicit Scythiæ urbem. unde Cytæina carmina Propertio Eleg 1.

Κυταῖς. urbs Europæ, non Scythiæ. Etym.

Κύπνοι. flores mali punici. Gal. & Plin. cytinos uocant, primum partum mali punicæ florere desinentis

desinentis. Celsus capitula malipunici, Diosc. florem appellat.

Κύπιος. cytisus herba. Theocr. ἀ ἄξ τ κύλιος, ὁ λύκος τὰν ἄιγα διώκει. id est, Capra cytisum, lupus capellam sequitur.

Κυπρίδιον. ἀδ. emplastri genus. Lucian.

Κύβος. εος. ὀ. uas profundum, latitudo, cumulus, corium, fundum nauis. Sic etiam uocatur (ut scribit Pollux) os capitis uniuersum. Latinè caluam & caluariam uocant. Aristoteles βιχωτὰν intelligit, id est, quod capillis integitur. κύτος ἅπαν τῆς ψυχῆς, totus animus uertitur à Cic. dicitur, & κεφαλῆς κύτος, caput.

Κυτόω. corio tego.

Κύτρα, Doricè pro χύτρα. olla.

Κύτωρος. ν. ὁ sublimior cœli pars. Aliquando cauitates in fauis, & quibus insident glandes, Gaza in Aristotele uertit cellã apum. Et in piceis pãni, seu pãniculæ, aut nucamenta callo squamatim cõpactili. Theophr. in pinu strobilia primum florẽtia hoc nomine appellat. Cæl. lib. 1. cap. 11. Superius per iota scribitur in prima syllaba, item κύπρος. neutrum probo.

Κυτώνιος. ν. ὁ. Cytoneus.

Κύτωρος. Cytorus mõs Paphlagoniæ buxifer, ut est Iliad. 2. & meminit Verg. 2. Georg.

Κυφαλέος. incuruus.

Κύφελλα. τὰ. nubes.

Κύφελον. poculum. παρὰ τὸ κυφὸν τὸ βαθύ. Etym.

Κῦφι. aromatum compositio apud Aegyptios.

Κυφός. ὄ. ὁ gibbosus, rotundus, profundus, κυρτος.

Κύφαι. ἀδ. apud Aristotelem, genus squillæ. Gaza uertit gibbas.

Κύφος. ν. idem quod κύβος. Etym.

Κῦφος. ν. ἡ. uas concauum exculptum quod dicitur nauicula. Etym. Item urbs Thessaliæ, penanflexum. Cyrill.

Κυφότης. ητος. ἡ. concauum, connexitas.

Κύφωσις. ιος. ἡ. inflexio spinę retrorsum cedens, gibber, quæ & κύφωσις & ὀπισθοκύφωσις. Gal. de artic.

Κύφων. ωνος. ὁ. genus supplicij, catasta, lignum in quo uinciuntur nocẽtes, camera, fornix, locus testudinatus seu incuruus. Etym. παρὰ τὸ κύπτειν. Accipitur aliquando pro furcifero, aut quouis malefico. Est & uestis genus. præterea baculi genus incuruati. Item angina, Psello. κυνάγχη.

Κυφωνισμός. ὄ. ὁ. supplicium.

Κυψέλη. ης. ἡ. alueare, uasis aut mensuræ species, sex medimnos capiens. Cæl. lib. 9. cap. 53. pars aurium interior, & excremẽta aurium, Pollux.

Κυψελίτης. Etym. &

Κυψελίς. ίδος. ἡ. sordes aurium, quas aurium marmorata uocant Latini, alij cerumina. Cæl. ibidem.

Κύψελος. ὁ. cypsellus. hirundinum species. Psellus προωγλυπτὶν uocat. dicũtur & ἀποδίδυ. Cæl. ibidem. Gaza apud Aristot. Græcam uocem relinquit.

Κυψελόδυσον. ν. τὸ. sordibus coopertum.

Κύψελος. filius fuit Eetionis, ac rex Corynthiorum, ciuitate expugnata multisq; in exiliũ pulsis, sic dictus ab alueo in quo latuerat.

Κύω. μ. ύσω. π. υκα. τὸ. κυέω. uide suprà.

Κυῶ. concipio & non pario, unde κύησις.

Κύων. κυνός. ὁ. ἡ. canis, canicula, signum cœli est, canis marinus, membrum uirile, in ferior præputij pars cuti adnata, impudens. παρὰ τὸ κύω. Etym. Item morbus, furia, scintilla ferri attritu orta, iactus quidam tesserarum, qui chius etiã nominatur. De cane quadrupede uide Aristot. Aelianum, & Oppianũ de uenatione. Est & nomen sideris.

Κυῶν. ῶνος. prægnans. Cyrill. circumflex.

Κυώτατος. præpotentissimus.

Κωάζω. impignoro.

Κῶας. αδος. τὸ. pellis ouina.

Κώβαλος. uersutus. πανοῦργος. Visitatius per o micron scribetur, ut suprà.

Κώβαξ, ηος. cicada grandis.

Κωβήλη, acus. Item coitus.

Κωβιός. ὰ. ὁ. gobius, & tithymalli genus apud Dioscor. Gaza in Aristotele gobionem reddit.

Κωβίτης. ὁ. piscis quidam ex apuarum genere, è prauis gobijs in harena uiuentibus nascens. Gaza in Aristotele gobionariam uertit.

Κώδια. ας. ἡ. caput papaueris. Vnde pro capite interdum apud poẽtas ponitur, à similitudine papauerum, significat & orbiculum. est etiam genus herbæ. Etym.

Κώδη. fructus papaueris. Etym.

Κώδιξ. κος. ὁ. codex. χάρτης charta.

Κώδιον. ὰ. τὸ. pellis cũ uillis, super qua cubamus. Etym. Lectulis æstate ψιάθας, hyeme κώδιον superponebant. Laërtius lib. 2. in Menedemo. Interpres pro κώδιον reddit ueruecum pelles.

Κώδων. ωνος. tintinnabulum, crepitaculum, proprie significat τὸ σάλπιγγος πλᾶτυ, Sophoclis interp.

Κωδωνίζω. tinnio, crepitaculum sono. Item exploro, periculum facio: tractum ab equis qui sonitu tintinabulorum explorari solebant, an generosè strepitus bellicos ferre possent, uel à uasis quorum integritatẽ tinnitu probamus.

Κωδωνοφαλαροπώλαι. οἱ qui tintinabula & nolas phaleris equorum adijciunt, apud Aristoph

qui hoc uerbo notat ducum imperatorũq; insolentiam.

Κωδωνοφόροι.οί. tintinnabula gestantes, quos ambulones atratos appellare possumus, & ferales precones, quales Parisijs uicatim tintinnabulo atrati discurrunt funusq; indicant. Bud. in Annot.

Κώθων.ωνος.ὁ. inordinatus potus, ebrietas, poculum fictile, Laconicum & militare poculũ, paruum quidem sed ad usum aptissimũ & portatu facilimum, quippe quod cõmode in pera militari gestabatur Athen. lib. 11. & Eras. Chil. Vsus est & inter alios hac uoce Xenoph. παιδείας Cyrill. lib. 1.

Κωθωνίζειν &

Κωθωνίζεσθαι indecore lasciuire, cothonissare, ebriũ esse, liberaliter potare. Eras. Chil. & Bud. Comment.

Κωθωνισμός. οῦ. ὁ. ebrietas, liberalior potio & plenior. Eras. Chil.

Κώϊον. pignus, uestis.

Κοκάλια. τὰ. cocalia, species è testa intectis, apud Aristotel. Gaza Græcam uocem relinquit. animalia communi nomine dicuntur, quę testa teguntur, ut conchylia, limaces.

Κοκύζω. μ. ύσω. π. υκα. lamentor. Neut. absol.

Κόκυμα. ατος. ὁ. ploratus.

Κοκυτός. ὁ. ὁ. luctus, ululatus. Cocytus fluuius infernalis.

Κοκύω. μ. ύσω. π. υκα. ploro, lugeo, lamentor, & uerbum fictitium ad uocem galli. Neutr absol.

Κολακρέται. quæstores & custodes iudicialis pecuniæ, & sumptuum in deos.

Κολέα. ἡ. fasciculus fœni, ἀγκαλίς, perna.

Κόλεος. ὁ. premium propositum certantibus.

Κολεός. ὁ. & apud Athenæum fœmin. genere perna, suffrago animalium. Eust. Iliad. τ.

Κολή. ἡ. anterior pars uictimæ ac holeris & edulij genus Xenoph. de Venatione κολὴν σαρκώδη, λαγόνας ὑγρὰς.

Κολίων. ίωνος. ἡ. tibia hominum, perna. est etiã uiri nomen proprium. Etym. Gaza in Aristotele uertit pernas aut culinas.

Κόλλοψ. κος. ὁ. os ossis.

Κόλλυψ. πος. ὁ. talus, ἀστράγαλος. Nicand. &

Κολία. poples, sura, coxa, κῶλον.

Κολιάς. άδος. ἡ. Venus, à loco Atticæ ubi illa colebatur. est etiam fluuius Atticæ hoc nomine.

Κολικὴ διάθεσις. ἡ. colicus affectus, coli intestini morbus.

Κολίμβον. ν. ὸ. panis quo utebantur athletæ. ἀπὸ τοῦ κόλου τοῦ μέλους, id est, robore membrorum. utitur Iuuenalis, Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ.

Κῶλον. ν. ὸ. membrum, pes, tibia, os ossis, coxa cum crure, & crassioris intestini pars, aluus. Item orationis pars duobus aut tribus incisis constans. Κῶλον, id est membrũ, inquit Rhom Aquila, est pars orationis ex plurib. uerbis, absolute aliquid significãs, hoc modo: Etsi uereor, iudices, ne turpe sit pro fortissimo uiro dicere incipientem timere. Et κῶλα, cadauera, apud Aristotelẽ κῶλα uertuntur à Gaza ueneres in talis, pars scilicet tali, manus & pedes.

Κῶλος. ὁ. ὁ. culus, podex.

Κολοβόω. μ. ώσω. π. ωκα. membra incido.

Κόλυκον ν. ὸ. sacculus, arca. κόλυκος.

Κόλυμα. τος. ὸ. &

Κολύμη. ης. ἡ. apud Herodianum, &

Κόλυσις. εως. ἡ. impedimentum, obstaculum, ἔρυγμα, φράγμα, obex.

Κολυσίλιπνος. ν. ὁ. quondam dictus fuit qui cũ stantius seriusq; conuiuiũ rogatus accederet, quòd sua mora impedimẽto esset, quo minus cœnaretur, esset & testudinis genus apud Athen. & κολύμη, quærela, inhibitio, impedimẽtum.

Κολυζανέμας ν. ὁ. uentorum cohibitor, uenti flatum inhibẽs, quo nomine dictus est Empedocles, ut scribit Laërtius. Nam cum Agrigentini uento infestarentur uehementiore, illum auertisse Empedocles dicitur, circunpositis urbi pellibus asinorum innumeris.

Κολυσιεργία. ας. ἡ. operis impedimentum & remora. apud Eudoxium.

Κόλυσις. impedimentum.

Κολυτήριον. ὸ. propugnaculum.

Κολύτης. ν. ὁ. prohibitor, uindex.

Κολυτικός. ὁ. ὁ. prohibitiuus.

Κολύω. μ. ύσω. τ. υκα. prohibeo, ueto, infero tristitiam. Actiu. accus.

Κολωτή. ἡ. colota auis apud Aristotelem. Gaza Græcam uocem relinquit.

Κολώτης. ν. ὁ. &

Κολῶτις. Venus, πολιάς.

Κόλωτος. ν. ὁ. stellio, lacertæ genus.

Κῶμα syncopa, pro κοίμημα. ατος. ὸ. somnus, ueterni species etiam letus ipse. Etym. Medici κῶμα interpretantur profundum somnum & diuturnum.

Κωμάζω. μ. άσω. π. ακα. petulans sum, ago petulãter & lasciuè, lasciuis saltationib. & carminib. indulgeo, comessationibus indulgeo, geniali ter & cum luxu uiuo, ad discumbendũ eo, procatum eo, iuuenum amantiũ more cantilenis, saltationibus, musicis instrumentis, caterisq; iuuenilibus nugamentis lasciuio, comessor. Neutr. absol procor.

Κωμαίνω. μ. νῶ π. γκα. νυσέζω. dormiturio, appeto somnũ

to somnum, perturbor & κωμαίνεσθαι, αὐτὶ τοῦ κέφαλθαι.

Κωμάρχης. &

Κώμαρχος. ο. ὁ. uicorũ præfectus, qui urbium imperio præest.

Κωμάσσω, Doricè pro κωμάζω. procatum eo. Theocrit.

Κωμαστής. ὁ. ὁ. ebrius, incontinens, procus, lasciuus, qui nocturnis, aut intempestiuis cõuiuijs indulget, comessator.

Κωμάομαι. κωμάζω, μαγδύω. conuiuor, lasciuio.

Κώμη. ης. ἡ. uilla, castellum, uicus, pagus. ἡ κοιμητηρία καὶ αὐάπαυσις ζώων καὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. Etym.

Κωμηδὸν. uicatim.

Κώμηρος. ὁ. Iouis cognomentum, qui apud Halicarnas. hoc nomine colebatur.

Κωμήτης. ου. ὁ. uicinus γείτων.

Κωμῆτις. ιδος. ἡ. uicina.

Κώμιον. diminutiuum est à κώμη.

Κωμοπόλις, ex κώμη & πόλις. uici maiores, quasi æmuli oppidorum, oppidula rusticana, quæ uel uici, uel oppida uideri possunt. Quidã municipia interpretantur.

Κῶμος. ου. ὁ. deus apud ueteres habitus, comessationũ nocturnarumq; saltationũ præses, in cuius militia authorabantur iuuenes, qui coronati noctu cum facibus musicisq; instrumentis ad amicarũ fores, saltandi cantãdiq; gratia concurrebant, procaciterq; lasciuiebãt, adeò ut fores nõnunquã confringerẽt, atq; irrumperent. Hinc κῶμον huiusmodi iuuenũ cõtubernium procacitatem iuuenilem, ebrietatis & intemperantiæ festũ ἢ μετωνυμίαν appellamus, quale apud nos etiamnum sub ineuntem quadragesimam obseruamus. Comum elegãter depingit Philostratus imagine tertia, πολυείκονων. est etiã genus saltationis & carminis. Item tibia & fistula in comessationibus ac conuiuijs usitata propter ebrietatẽ. Item tempus à cœna usq; dum cubitũ itur, item quicunq; locus ueteribus dicebatur. Ety. Hinc & comessor, & comessatio apud Latinos teste M. Varr. Vnde etiã κραιπαλόκωμος uinolẽtorum hymnus, Aristoph. Ran Menedemus cõsultanti Antigono an κῶμον adiret, hoc illi solum renũciare iussit, Memẽto regis te esse filium. Laërtius lib. 2. Interpres uertit, luxuriosum conuiuium.

Κωμύδριον. uilis quædam herbula.

Κώμυθα. laurus ante fores posita. Itẽ fani fasciculus.

Κώμυρος. ου. ὁ. Iupiter apud Halicarnassum hoc nomine colebatur, extat apud Lycoph.

Κώμυς. υθος. ἡ. θδυμὴ, fasciculus fœni, laurus, quę boni ominis gratia ante fores locabatur.

Κωμῳδέω. μ. ήσω. π. ηκα. reprehendo, obiurgo, mordeo, sugillo, nominatim in comædia perstringo, tragicè pompam ago. Actiu. accus.

Κωμῳδία. ας. ἡ. comœdia, ut κωμῳδίαν διδάσκω comœdiam edo, conscribo & compono.

Κωμῳδοδιδάσκαλοι. poëtæ dicti sunt.

Κωμῳδοποιός. ου. ὁ. qui cauillis lacessit aliquem. uide Ammonium in κωμῳδός.

Κωμῳδός. comœdus. uide Ammonium in κωμῳδός & τραγῳδός.

Κωμῳδούμενος. comœdijs taxatus.

Κωμῴδριον. ου. τὸ. uiculus.

Κωνᾶν. circunuertere, pice inungere.

Κώνδρον. ου. τὸ. frustum, usitatius dicetur χόνδρος.

Κώνειον. ου. τὸ. cicuta, uenenum. τὸ ἀπὸ κωνᾶν, διὰ τὸ γινόμενον ἐλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι. Etym. Vide Nicand. in Alexiphar.

Κωνιάζεσθαι. letale uenenum bibere.

Κωνίας οἶνος. uinum picatum.

Κωνός. hydria, urceolus.

Κωνοειδής. ές. ὁ. cono similis, ut terra, turbinatus.

Κῶνος. ου. ὁ. conus galeæ. Item nux pinea, uel ea pinus quæ pineas nuces profert, figura ex lato basi in acumen desinẽs, meta Lat. dicitur. Ety. Aliquando placentæ genus ex uuis passis & amygdalis. Vide in Chil. Eras. Conos artoyxa.

Κωνοφόρος. ου. ὁ. conifer, thyrsiger, quemadmodum conos & strobilos in Bacchi sacris mulieres gestabant.

Κωνωπεῖον. ου. τὸ. conopeum, uelum ad arcendos culices. Horat. Interq; signa turpe militaria Sol aspicit conopeum.

Κώνωψ. ωπος. ὁ. uel ἡ. culex, ut Gaza uertit in Aristotele.

Κώοι. οἱ. cauernæ. κυιλώματα, Strabo. unde Iliad. α. θηρσὶν ὀρυκώοισιν.

Κῶον. ου. τὸ. pignus, uestis.

Κῶος. εος. τὸ. pellis anguina, stragulum, & iactus tesserarum senarium ualens numerum, unde & ἑξίτης dicebatur, & χῖος πρὸς κῶον dicebatur à Græcis de felici iactu. Nam χῖος unũ κῶος sex (denotabat.

Κῶος. ου. ὁ. Cous, ex insula Co.

Κωπᾶαι. ᾶς. &

Κῶπαι. ᾶς. Bœotiæ urbs.

Κωπαΐς. ιδος. ἡ. anguilla in Bœotia, ut in Sicilia πλῶτα. Bœotij præcipuas τῶν κωπαΐδων dijs immolabant uictimarum ritu coronatas. Est etiam hoc nomine palus in Bœotia in qua ingentes anguillæ nascuntur.

Κώπα. monile.

Κωπεῖα. ᾶς. ligna unde remi parantur.

Κωπεὼς. θρῆνος.

Κώπη. ης. ἡ. à Copis inuẽtoribus, teste Plin. uide

Bayf. Item ansa, manubrium remi & gladij. Itē molæ quasi manubrium Luciano, quòd tanquam remus agitatur in gyrum. Vnde in Asino ait, ὑποζεύγνυσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης.

Κωπᾶς. ἡνῶς. ὁ. capulatus, ansatus. nigricanti manubrio, ferratus, nigras ansas habens. Etym.

Κωπηλατέω. μ. ήσω. π. ηκα. remigo. Lucianus de Ver. Nar. ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν. Neutrum absolutum. Bayfius.

Κωπηλάτης. ου. ὁ remex.

Κωπῆρες πλοῖον. nauigium quod remis agitur actuarium. Bayf. de re Nau.

Κωπήρης. ου. ὁ. scalamus remi.

Κωπία. τὰ. ossa angustiora costarum.

Κῶπος. ου. ὁ. μετ' ἡδονῆς παλμός. monile.

Κωπώδες. οἱ garruli.

Κωπωτήρια. τὰ. locus in naui iuxta remiges, ubi remi asseruantur, Pollux.

Κώρα. iniuria.

Κωράλιον. ου. τὸ. coralium. κοράλλιον, κουράλιον.

Κωραλίσκον. τὸ. adolescentulus.

Κῶρος. pro κοῦρος. ου. ὁ. puer.

Κωρυκαῖος. ου. ὁ. Coricæus, explorator, Eras. prouerb. Corycæus auscultauit.

Κωρυκεῶς. qui est ex Corycio. Etym.

Κωρύκιον. ου. τὸ. crumenula. est etiam locus Lyciæ. & antrum, & promontorium Siciliæ Etym.

Κώρυκος. ου. ὁ pera, canistrum, & mōs Pamphiliæ, suprà scribitur κώλυκον. Vide in Chil. Erasmi, Coryco reluctari.

Κῶς. ὦ. ἡ. Cos insula. Legitur autem uariè, κῶως, κῴως, κέως, κοῴς, κῶς. & apud Corinthios ergastulum quoddam ubi fures & fugitiui includebantur. Etym.

Κῶστος. ου. ὁ. costus.

Κωτίλη. ης. ἡ. hirundo.

Κωτίλλω. μ. ιλῶ. π. ιλκα, multa loquor, garrio. Neutr. absol.

Κώτιλλος. loquax, garrulus.

Κωφόομαι. obmutesco, surdesco, Depon. absol.

Κωφοῦν. decipere, lædere, impedire, mutilare.

Κωφοῦμαι, pro κουφοῦμαι. eleuare, quiescere.

Κωφοῦς. οῦν. ὁ. Cophen fluuius.

Κωφίας. serpentis genus, alio nomine τυφλίας.

Κωφός. ὁ. ὁ. βελαμμένος τῇ ἀκοῇ. id est, pro eo, cui auditus est uitiatus. Olim etiam mutus sic uocabatur, teste Ammonio, propterea fortassis quòd qui natura surdi sunt, ijdem & muti sint oportet. Item stolidus, stupidus, Homerus κῦμα κωφὸν appellat, id est nullū strepitum edens & quietum. Item languidus, inualidus.

Κώφωσις. ι. ἡ. surditas.

Κωχεύω. μ. εύσω. π. ευκα. coëo.

Λ. particula nihil per se significans, sed in compositione dictionibus uehementiam affert.

Λᾶ. λᾶς. ὁ. ἡ. urbis Peloponesi aspero loco sita nomen, apud Lycoph. Vnde nomen sumpsere λακεδαιμόνιοι Dioscuri

Λάας. α. ου. & λάαος, & λᾶς λάος. Theod. 2. & λάας. ου. ὁ. ἡ. ὁ. lapis. Est & proprium nomen uiri, & fluuij, & urbis. Vide Etym.

Λαβδα. nomen literæ apud Græcos, quæ aliàs lamda. Vide in Chiliadib. Erasmi, Labda mihi uideris.

Λαβδακισμός. ου. ὁ. orationis uitium qual crebro repetitur ut sol & luna luce lucere. Capel. lib. 5.

Λαβδοειδὴς ῥαφή. ἡ. futura capitis posterior, litera Λ, figuram exprimens, Gal.

Λαβή. ῆς. ἡ ansa, capulus, Cyrill. prehensio, manubrium, caussa, occasio, accusatio. Etymologus. oxytonum.

Λάβη. ης. ἡ. excusatio, paroxytonum. Cyrill.

Λαβίδιον. forcipicula.

Λαβινιᾶται. οἱ Laurentes populi.

Λάβιον. τὸ. manubrium, diminut. à λαβή.

Λαβίς fibula.

Λαβραγόρας. ου. ὁ. præsumptuosè loquens, intempestiuiter loquens, rabula.

Λαβράζω. procax & temerarius sum. Item panda uoce clamito, uociferor apud Nicand.

Λαβράζων. cōcussu alarū instrepens, apud Lycop

Λάβραξ. ακος. ὁ. lupus piscis, labrax, quo & Plautus utitur. Colum. hunc uarium uidetur appellasse cum duo luporū genera cōmemorasset, alios lanatos alios uarios appellauit, hinc factū ut nonnulli eundem piscem putant esse λάβραξ κα quē uulgus uaridum appellat, Gaza in Aristotele lupum uertit. Meminerūt eius Aelianus, & Erasm. in prouerb. Labrax Milesius.

Λαβρεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαμαι. præsumptuosè, aut turbatè, aut immodestè, & arroganter loquor. Depon. absol.

Λάβρη. ἡ Lydorum lingua securis dicitur. Vnde apud Cares Iouis Λαβραδέως statua est, manu securim tenens.

Λαβρογορῶ λαβρεύομαι.

Λαβρός. ὁ. ὁ. abundans, oxytonum. Cyrill.

Λάβρος. ου. ὁ. immediocris, uehemens, Cyrill. impetuosus, procax, audax, turbatus, insaniens. Item uorax. Etym. paroxyt.

Λαβρόσυλος. ου. ὁ. impetu ruens, cursu cōcitus Aeschyl.

Λαβροσυμία. loquacitas.

Λαβροσύνη. procacitas.

Λαβροφαγοντοι. οἱ. edaces, uoraces.

Λαβρῶς. incontinenter, enixè.

Λαβρωνία. ἡ. poculum Persicum, παρὰ τὴν τῷ πίνειν λαβροτητα. Eust. Iliad. π.

Λαβρώνιον, & λαβρώνιος. poculi species.

Λαβύρινθος. ὁ. Labyrinthus, mons est in Creta habens antrum sinuosum, difficile ingressu, & reditu difficilius. uide Etym. & Chil. Erasmi.

Λαβυρινθώδης. ες. ὁ. ἡ. tortuosus.

Λάγανα. τὰ. lagana, placentæ.

Λαγαρία. urbs Italiæ à Lagaride quodam pastore sic appellata. Etym.

Λαγαρίζομαι, ἐδίω τὰ λάγαρα, ἤγουν τὰ εὔβραυσα καὶ δύθελή ἕνα.

Λαγαρίζω. fodio latera manibus, cubito pungere ilia.

Λαγαρίζω. mulgeo animal pascens siue uescens, ὃν ἀποτρώγοντα θηλάζω.

Λάγαροι. οἱ. uersus in medio breuem syllabam, p lõga habentes, qui & σφηκώδεις. λάγαροι uero dicti, ἐκ τοῦ κατὰ λαγόνας ἀπαχέιας. Eust. Ilia. ζ.

Λαγαρός. ὁ. ὁ. uacuus, gracilis, extenuatus.

Λαγαρδόμαι. tenuor, gracilesco, contrahor. Epig.

Λαγγάζω. pigresco.

Λαγγεύω. fugio, ἀφεδίδρασκω.

Λαγγών. mercator.

Λαγέων. ὁ. locus Alexãdriæ, ubi equorum certamina eduntur, à lago quopiam dictum.

Λαγέτης. dux populi.

Λάγυν. ὁ. ὁ. lagena.

Λαγηρᾶσθαι. congelascere.

Λαγνὴς. libidinosus.

Λάγια. &

Λαγίδες. αἱ. catuli leporum.

Λαγίδια. τὰ. idem.

Λαγίναρχος. uino præfectus.

Λάγνα. τὰ. extrema oris matricis. Hipp.

Λαγνεία. ας. ἡ. luxuria, libido, scortatio, salacitas.

Λάγνευμα. ατος. ὁ. semen.

Λάγνης. ὁ. ἡ. & λάγνιος, uel λάγνος. ὁ. ἡ. mollis, effœminatus, libidinosus, lasciuus. ad procreandum abundans semine λίαν γόνιμος. quod in mulieribus dicitur μαχλὰς.

Λάγυνον. ὁ. mensura continẽs heminas, siue cotylas duodecim, apud Polluc. est & λάγυνος. ου. ὁ. idem quod λαγύνον.

Λάγνος. sunt qui pudendũ fœmineum. interp.

Λάγος. ὁ. ὁ. Lagus Ptolemæi pater, Alexandrinus Aegypti rex. paroxytonũ, nam oxytonum λαγὸς leporem significat Cyrill. in qua significatione nos apud idoneos authores per ω tantum, λαγὼς, & λαγωός.

Λαγὸς. ὁ. ὁ. lepus, hanc enim inflexionem inueniri quoq; ait Eust.

Λαγχάνω. μ. κληρόομαι. ἀ κληρόω. ὁ. ἔ. β. ἔλαχον. ἀ λήχω. ω. μέος. λέλογχα. sortior, ut λαγχάνει βουλεύειν, ἀφελόσθαι. id est, designatur senator, & in curiam coaptatur, Demosthen. Et λαγχάνειν δίκην, pro sortiri iudicium, dictare iudicium, uel etiã subscribere, apud eundem. Sortes autem à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur, à quo more deductum est uerbum. Bud. in Annot. & Com. Ammonius distinguit à κληρώσαι ὅτι. λαγχάνω iuncto uerbo genitiuum ascisci ut λαγχάνω καλῶς τοῦ δικανοῦ. Moschop.

Λαγῶα. τὰ. carnes leporinæ, deliciæ.

Λαγῶβολον. ὁ. τὸ pedum, λαγωβολεῶν. quo lepores capiuntur.

Λαγών. ὁνος. ὁ. ile, latus, uterus, lumbus, scissuras uel hiatus terræ. λαγόνας Gaza in Aristo. uertit ilia.

Λαγώνεια. λαγῶα.

Λαγωνόπονος. ὁ. iliorum dolor.

Λαγῶος. leporinus. Etym.

Λαγωός. ὁ. ὁ. erinacius, lepus terrestris, & marinus. Et λα compositum intensiua particula, & ὦς ὠτός. De lepore terrestri, uide Aelianum, Aristot. & Oppianum tertio & quarto lib. de Venatione Est & marinus lepus, cuius item Aelianus & Nicander meminerunt. Apud Proclum de sphæra est sideris.

Λαγώπους. pes leporinus, nomen herbæ.

Λαγώς. ὁ. λαγωός.

Λαγώφθαλμος. ὁ. apud medicos dicitur, cui palpebræ oculorũ in somno non coeunt, sed apertis oculis dormire uidetur, instar leporis, qd uitium fit cum superior palpebra ita conuellitur ut album oculi non tegat.

Λαγωφόνος. ἀετὸς. aquila leporaria, ut Gaza uertit in Aristotele.

Λάδανον. pinguedo quæ exit ex herba ladone, & adhæret uelleribus caprarum, quod detrahentes in usum medicinæ seruant.

Λάδας ceruus, hinnulus.

Λᾶδος. ὁ. chlamys, Dorice pro λῶδος, Alemã. λᾶδος εἱμάτια καλόν, pulchram induta chlamydẽ. Eust. Iliad. σ.

Λαδίων. μεγάλως ῥέων. ualde fluens, πλεονασμῶ τοῦ δ. Etym.

Λαδωνὶς. ἡ. Veneris cognomẽtũ, quod ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit.

Λάδων. ladõ, fruticis genus, & Arcadiæ fluuius.

Λάε. strepuit, insonuit.

Λάειν. uidere.

Λαέρτης. nomen uiri proprium. Etym.

Λαερτιάδης. filius uel nepos Laërtij. Etym.

Λαέρτιος. idem quod Laërtes. Etym.

Λάζομαι. μ. ἄσομαι. π. ασμαι. &

Λάζυμαι. capio, sumo, teneo.

Λάζω. lasciuio nimia pabuli ubertate, ὑβρίζω, ἀπὸ τοῦ λίαν ζήω, & capio, teste Eurip. schol.

Λαζών. arrogans.

Λαθαργός. ὁ. uermis quidam, & canis latenter mordens, ramentum corij, pellis, membrana, ὑμήν.

Λάθεισμος. ὁ. obliuio.

Λατήθης. ὁ. senex, quasi iuuentę immemor, uel propter obliuionis uitiũ, illi ætati peculiare.

Λαθηπικός. ὁ. latens.

Λαθηκκηδής. ὁ. ἡ. faciens obliuisci curas.

Λαθηνόσος. ὁ. tarde accedẽs, reditũ suũ perastinãs

Λαθήφρων. ονος. ὁ. insensatus, obliuiosus, amens.

Λάθιος. fons circa Oeten. sic dicta, quòd fecerit Herculem obliuisci calamitatum humanarum ubi ex eo bibisset. Etym.

Λαθίπονος. ὁ. abscondens laborem.

Λαθιφθογγος. ὁ. faciens obliuisci uocem.

Λάθος. obliuio, negligentia.

Λάθρα. clàm, κρυφίως, κρύβδα, clanculum, occultè.

Λαθραῖος. ὁ. occultus.

Λαθραίως. λάθρα.

Λαθρηδίως. celeriter.

Λαθρηδόν. λαθραίως.

Λαθρηματίος. ὁ. spurius, illegitimo coitu natus.

Λάθρι. ὁ. clandestinus.

Λαθροδάκνα. οἱ. clanculum mordentes. Epigra.

Λαθρεῖν. lædere.

Λάθυρον. ὁ. & ἡ.

Λάθυρος. ὁ. ἡ. cicercula.

Λάθων. ων. ὁ. paroxyt. nomen fluuij, Cyrillus, oxytonum autem participium est à λανθάνω.

Λαῖα. instrumentũ quo utuntur mulieres in stamine texendo.

Λαΐγγες. calculi fluuiatiles, scrupi, glareæ.

Λαΐγξ. lapillus. Etym.

Λαιδλάριον. τὸ. lacerna, penula, uestis æstiua.

Λαιδλός. sinister.

Λαιδρός. ὁ. ὁ. impetuosus, temerarius, sinister, uolox, impudens, rapax. Nicand. schol.

Λαίθαργος. canis latenter mordens.

Λαιθυράζω. irrideo, χλευάζω.

Λαικάζω. decipio, scortor.

Λαικαστής. ὁ. scortum masculum, cinædus.

Λαικάστρια. ἡ. meretrix, ab indecoro ornatu. nam λα intendit, & κάζειν ornare est.

Λαίλαψ. απος. ὁ. turbo uenti, procella, nimbus. Aristot. dicit esse uentum qui inferne sursum uersus repente conuoluitur, qui & στρόβιλος nũcupatur. Aristot. oratione quarta de rebus Sacris usus est genere fœminino, λαίλαπι ἀγρίᾳ.

Λαίμα. τὸ. αἷμα, ὅρμημα. sacra uictima.

Λαιμάζω. &

Λαιμάω. λαιμάσω. intemperanter & immodicè comedo.

Λαιμαργία. ας. ἡ. ingluuies.

Λαίμαργος. ὁ. ὁ. heluo, gluto, μανιώδης.

Λαιμοπέδη. ης. ἡ. collare canis, millus Lat. dicitur.

Λαιμός. ὁ. ὁ. guttur.

Λαιμοτομέω. iugulo, iugulum discindo. Strab.

Λαιμωδῶ. aufugio.

Λαιμώρη. ἡ. λαιμυρίς.

Λαιμώσω. furio, famesco. Nicand. cõment.

Λαῖνα. læna uestis, id est sagum uillosum, Strabo libro quinto.

Λαῖνος. sinister, durus, terra frumento consita.

Λάϊνος. ὁ. lapideus.

Λάϊξ. γος. ὁ. lapillus, petra, scrupus, glarea.

Λαῖον. seges, pro λήϊον.

Λαίον. τὸ. falx messoria.

Λαιός. ὁ. ὁ. sinister, læuus.

Λάϊος. ὁ. ὁ. Laius.

Λαιοθμεῖν. segetes demetere, à λαῖον, pro λήϊον.

Λαΐς. caper lasciuus. Etym.

Λαΐς. ιος. & per crasim λᾶος. τὸ lapis.

Λαισήϊον. &

Λάσιον. ὁ. τὸ. scutum oblongum, θυρεὸς ἐπιμήκης, clypei genus ad modum ianuæ factum, alij exponunt breue scutum crudo corio obductũ ἀσπιδίσκιον ὠμοβύρσινον. Eust. Iliad. e parmula, telum.

Λαίσιος. ὁ. ἡ. cinædus, meretrix.

Λαίσκαπος. ὁ. lasciuus, petulans.

Λαιστροδίας. qui ad uenerea procliuis est. Et nomen ducis Athenienſis. Aliquãdo pro eo, qui altero pede est putrido, claudus. Aristoph. Auibus. λαιστροδίας ἐν τῇ φύσει.

Λαίτη, uel λαίδη dedecus.

Λαιτός molestus.

Λαῖτρον. uentilabrum.

Λαιστρυγόνες. οἱ. Læstrigones populi Siciliæ immanes.

Λαῖτμα. ατος. τὸ. unda, profunditas, hiatus & fluctus maris, & ipsum mare. Nam cũ uniuersum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαῖον τμῆμα uocabatur ἡ θάλασσα, solis enim poëtis usitata uox est. Etym.

Λαιφάσσω. palpo, contrecto.

Λαίφη. ης. ἡ. &

Λαιφίς. ίδος. ἡ. &

Λαῖφος. ἡ. τὸ. uestis ex licio, uelum.

Λαίφυρος. ὁ. imbecillis, infirmus.

Λαιψηρά, pro ἀιψηρά. celeriter.

Λαιψηροκέλευθος. oblique means.

Λαιψηρός. ὁ. ἡ. celer, leuis.

Λακαίρια. nomen urbis.

Λακεδαίμων. οἷον λαχεδαίμων τὴν οὖσα. ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πρῶοι ἔλαχον τὰς πόλεις, urbs ipsa dicitur,

Λάδη
Λαθε. a. 2. imp. v. 3. sing. a. 2. indic. Jon. — λαδεσθε, 2. plu. a. 2. imp. ver. med. λανθανω, obliuiscor.
Λαδεμεν, Jon. et 2 ep. pro λαθεῖν. a. 2. inf. verb. λανθανω.

citur, uel qui est ex ea oriundus. Etym.

Λακέρυζα. ης. ἡ. latrans, garrula.

Λακρύζω. nugor, inclamo. Etym.

Λακρύζεσθαι. nugari, conuitiari.

Λακέω. increpo, clamo, sono, instrepo.

Λακιστόομαι. lacero, lancino.

Λακίζω. μ. ίσω. π. ικα. rumpo, scindo.

Λακινία. nomen urbis. Etym.

Λακίνιον. mõs Crotonis. à Lacinio Heroë dictus Etym.

Λακίς. ίδος. ἡ. detrimenta uestis, & ipsa uestis lacera detritaq;, ac uetustate dilabens, Aristoph. πᾶ ἀ ὀ λακεῖν καὶ ψωφεῖν. Etym. Item frustula mẽta ac resegmina pãni, & carbasorum fragmina, λακίδες dicuntur, quæ Latinis profecta. Itẽ simpliciter, ruptura, scissura, λακὶς χθόνος terræ hiatus.

Λάκισμα. ατος. τὸ. ruptura, scissura.

Λακκίζω. fodio.

Λακκόπλαστος. ον. ὁ. pro ex fossa locupletato, Plutarch. Eras. Chil.

Λάκκος. ου. ὁ. fossa. cuniculus, puteus canali similis ubi uinum fit, lacus.

Λακόπεδον. ου. τὸ. scrotum, sinus testiculorum.

Λάκος. sonitus.

Λακοχίας. ου. ὁ. apud Atticos is dicebatur cui semper laxus est testiculorum sacculus.

Λακοπατῆσαι, calcibus petere, cõculcare, euerte re.

Λακτίζω. μ. ίσω. π. ικα. calcitro, ut πρὸς τ κέντρον λακτίζειν. cædere calcibus. Neutr. absol.

Λάκτις. stimulus, scutica, & cochleare, tudicula, apud Nican. ἐλατηρίδιον πρῴνου, ζωμηρύσις.

Λακτιστής. calcitro.

Λάκυρος. ου. uinum quod ab expressis racemis colligitur.

Λάκω. resono, clamo, do oraculum ut Phœbus.

Λάκων. ὁ. paroxytonum, Lacon gentil. oxytonũ autem à Byrillo exponitur sortitor, quo sensu per χ potius scribitur,

Λακωνίζω. μ. ίσω. π. ικα. faueo parti Lacedæmoniorum, Laconicè loquor, breuitati studeo. à gentis illius more, qui breuiloquio præ cæteris gaudebant. Neut. absol.

Λακωνικαί. calceamenta uirilia apud Aristophanem in Thesmoph.

Λακωνικῶς. Laconicè, breuiter.

Λακωνισμός. ου. ὁ. Laconismus, breuiloquentia, amicitia in Lacones. Vide in Chil. Erasm.

Λάλαγες, uirides ranæ circa paludes, uel auium genus.

Λαλαγέω. μ. ήσω. π. ηκα. φωνέω, uocem edo. Neutrũ datiuo.

Λαλαγή. ῆς. ἡ. uox.

Λαλαγήτης. nugator.

Λάλαξ, pro λαλαγή. sonus, tumultus.

Λαλέω. μ. ήσω. π. ηκα. loquor. Sæpe in malam partem accipitur, ut sit temerè & inconsideratè citraq; delectum aliquem uerba effutire, utcũq; uerba facere: cui opponitur διαλέγομαι & λέγω. Vnde celebratũ illud Eupolidis apud Gellium, λαλεῖν ἄριστος, ἀδιωατώτατος λέγειν. id est Ad garriendum præcipuus & optimus, uerum ad loquendũ nemo minus idoneus. Apud Latinos similis differentia est inter loquacem & facundum, aut dicere & loqui. Vide Ammonium in λαλεῖν, & in διαλέγεσθαι.

Λάλυθρον. garrulus.

Λαλιά. ᾶς. ἡ. loquela, garrulitas, loquacitas, loquẽtia, ut apud Sallust. Satis loquentiæ, sapientiæ parum. Item genus declamationum quod totum ad uoluptatem & delectãdos auditores cõparatũ est Græci λαλιάν, uel λαλιὰς uocauerũt

Λαλίς. poëticè pro λάλος, εὔγλωσσος.

Λαλίστατος. loquacissimus.

Λάλλη, pro λάλη. sonus, lapillus littoralis, qui à mari agitatur cum strepitu, glarea.

Λάλος. ου. ὁ. loquax, garrulus, futilis, stulta & immodica blatterãs, ac cuius lingua tam prodiga infrænisq; est, ut fluat semper & æstuat colluuione uerborum teterrima.

Λαμβάνομαι cum genitiuo construitur, & significat aliquando præhendo, nanciscor, corripio ut ἐὰν λάβωμαι χολῆς, Si otium nactus fuero. Aliquando ἀντιλαμβάνω, teneo, ut τῶν ἱερῶν λαμβάνομαι Et aram tenui, aræ adhæsi, Andoc. Aliquando reprehendo, increpo. Plato de Legib. 1. ταχὺ γὰρ ἄν σε λάβοιτ' ἀῶπις, Lucian. posuit cum accus. λαμβάνεται με (inquit) ἐκ θ οὐρᾶς. Accipitur etiam pro conuincor, sicut Latinè teneor. Plaut. Manifestè miser teneor, id est, λαμβάνομαι. Bud. Com.

Λαμβάνω. μ. λήψομαι. à uerbo λήβω. π. λέληφα, & Atticè εἴληφα. ἀόρ. β. ἔλαβον. capio, deprehendo, accipio, afficio, oratione detineo. Et accipio, id est patior. Sicut Latinè dicimus, magnũ cepi dolorem, & cepit me dolor, εἴληφε. Significat etiã ἁρῶ καὶ ἁλίσκω, καὶ ἐλέγχω, καὶ καταγινώσκω, conuinco, damno, sicut teneor apud Latinos. Cicero, Neq; solum argumentis, sed etiam certis testibus istius audacia tenebatur, λαβεῖν προκρίνεθα. Aristot. Polit. pro intelligere & institueremus, & λαμβάνειν πίστιν ἢ πίστεις. sumere argumentũ. Est etiam uerbũ dialecticorũ, significãs supponere, & ponere, & quasi suo iure sumere, hoc est tanquã firmũ, uel per se probatũ sumere. Actiu. accus. & pro μετέχω, genit. Imperatiuũ habet λάβε paroxyton. cõmuniter. Atticè uero λαβὲ oxytonum. Ammonius distinguit λαβεῖν à uerbo λέξασθαι.

Λαμία. ας. ἡ. lamia, mulieris nomẽ, Beli & Libyæ filiæ, cuius Horat. in Arte poëtices mẽtionem facit,

facit, & urbis nomē à Lamio Herculis filio ita appellatę & feræ genus, quod habeat magnum guttur. λαμός enim id est. nunc autem scribitur λάμια accētu in antepen. Etym. Λαμία Aristoteli piscis est è cartilagineis, Gaza Græcam uocem relinquit.

Λάκκα τὸ. testes, ὄρχεις, apud Aristoph.

Λαμός. Lastrigonum urbs.

Λαμπάδιον. ου. τὸ. parua lampas, uulnerum deligatio, τὰ ἔμπλαστρα.

Λαμπαδοῦχοι. ferre faces, quod in Prometheis, Vulcanicis, & Panathenaicis solebant.

Λαμπαχία. ας. ἡ. ludicrum.

Λαμπάς. ἀδος. ἡ. falx, funale, splendor. Et λαμπάδιδα, tormētorum genus, Cyril. Vide in Chil. Erasmi, Lampada tradere.

Λαμπετάω. λάμπω. Neutr. absol.

Λαμπετίη. ης. ἡ. Lampetie Solis filia, quæ Solis armenta pauit, ut scribitur Odyss. 12.

Λαμπετόω. idem quod λαμπετάω. poëticè. Ety.

Λαμπετώ, Diogenes libro 5. in Demetrio Phaleureo: Didymus, inquit, ipsum & χαριβελέφαρον & λαμπετὼ à meretrice quadam appellatum, in Symposiacis ait.

Λάμπη. crassior spuma uino innatans.

Λαμπηδών. ῶνος. ἡ. splendor, scintilla.

Λαμπίδη. ης. ἡ. currus regius, lectica.

Λαμπίας. ου. ὁ. pro sole & lumine.

Λαμπόδιον. helleborum nigrum. rectius scribetur μελαμπόδιον.

Λάμπομαι. illustror & illuminor.

Λαμπυρά. ᾶς. ἡ. uulpis genus albicante cauda.

Λαμπυρίς. ίδος. ἡ. nitedula, cicindela. uulpes apud Lycoph. τὴν παντόμορφον λαμπυρίδος.

Λάμπυρος. ου. ὁ. lampurus, canis est nomen apud Theocritū in Daphnide & Menalca, ex ratione albicantis caudæ, ut scribit interpres. Vel à peruigili cura & solerti custodia. παρὰ τὸ λάμπειν καὶ ὁρᾶν. Vel quoniā uulpi sit assimilis, quam λαμπυρον uocant.

Λάμπρα. ας. ἡ. paroxytonū, urbis nomen. Cyril. oxytonum uero fœmininum est à λαμπρός.

Λαμπρέπειν. ον. ὁ. splendidè indutus.

Λαμπροφόρος. splendidè indutus.

Λαμπροπυρσόμορφος. Nazianzeno angeli epitheton, corrusco aspectu fulgurantis.

Λαμπρός. ά. ὁ. clarus, emicans, περιφανής, luculētus, ἐξαίσιος καὶ μέγας, lautus & splendidus, id est elegans, & μεγαλοπρεπής. Item uehemens, σφοδρός. ὑπόφυνς, Synes. Demosth. sæpe pro splendido, largo, & magnifico utitur, ὡς ἂν ἡ φύσις λαμπρὸς καὶ φιλόλογος. Bud. Com.

Λαμπρότης. ητος. ἡ. splendor.

Λαμπροφόρος. ου. ὁ. qui lucernam gerit, λυχνοφόρος, λαμπροφόρος.

Λαμπροφωνία. ας. ἡ. uocalitas.

Λαμπρόφωνος. ου. ὁ. qui uoce est splendida, & sonantiori.

Λαμπρόψυχος. μεγαλόψυχος.

Λαμπρύνεσθαι splendidè & liberaliter uiuere, magnificentiam ostentare, largitionis splendore se illustrare, in alacritatem se componere, magnificè gestire. Bud. Com.

Λαμπρῦον. τὸ. splendor.

Λαμπρύνω. μ. υνῶ. illustro, splendorem affero, clarum reddo. Actiu. accus.

Λαμπρῶς. apertè, splendidè, opiparè, περιφανῶς, supra modum, ἐξαισίως.

Λαμπτήρ. ῆρος. ὁ. facula, pharus, unde datur signū nauigantibus, candelabrum, lignum aridum, fax, lucerna, & illud in quo ligna comburebantur, apud Atticos præbentia lumen. Vide λυχνοῦχος in Ammonio.

Λαμπτηρός. spumosus.

Λαμπυρίζω. splendesco.

Λαμπυρός. loquax, facetus, terribilis, τερπνός. & λαμπυρά, spumosa, splendet enim spuma.

Λαμπυρίς. cicindela, noctiluca, uulpes. Cicindelæ meminit Aelianus.

Λάμπω. μ. ἀμψω. π. αμφα. splendeo.

Λαμυρία. ας. ἡ. audacia, præsumptio, facetia, temeritas, loquacitas. Plutarc. in libello de amico dignoscendo ab adulatore, αὐτίχρισα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. Significat nonnūquā κατάπλεξιν καὶ ἡδύτητα. Itē καθαρότητα hoc purum limpidum & impermistum. Sic Thucyd. dicitur λαμυρὰ πηγὴ hoc est, καθαρὰ καὶ ἡδεῖα.

Λαμυρίζειν. purū esse & splendidum.

Λαμυρός. ά. ὁ. loquax, audax, facetus, iucundū stuporē inducens, multus, copiosus, temerarius, καθαρός, λαμπρός, elegans, facundus, lepidus.

Λάμψακος. nomen urbis, ὅτι ἡ λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, ὅπου ἂν αὐτοῖς λάμψῃ, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. Etym.

Λαμψάνη apium.

Λάμων. ὁ. luscus.

Λᾶν. uidere, aut lapidem.

Λανθάνομαι. μ. λήσομαι. π. λέλησμαι. ἀόρ. β. μέσ. ἐλαθόμην. obliuiscor. Depon. genit.

Λανθανόντως. latenter.

Λανθάνω. μ. λήσομαι, à λήθω. inusitato. μέσος. π. λέληθα. ἀόρ. β. ἔλαθον. καὶ ὁ μέσος, ἐλαθόμην. παθητικός. π. λέλησμαι. lateo, fallor, & imprudēs aliquid facio, uel imprudenti mihi aliqd accidit Plato, λήσει τι διαφθαρέντες, Imprudēter peribitis. Λανθάνω ἐμαυτὸν, fallor, erro, hallucinor Neut. accus.

Λαός. prudens.

Λάξ. aduerb. cum calcibus, propriè pectine pedis unde digiti emicant.

Λαξευτήριον. τ. τὸ. ascia, cœlum instrumentum.

Λαξευτὴς, lapicida quem & λίθων ἐργάτην uocat Lucian.

Λαξευτός. ὁ. ὁ. excisus, exculptus.

Λαξεύω. τὸ ξέω. incido, sculpo, polio, proprie lapides cædo.

Λαξις. diuisio. Herodo. & sæpis constructio. Ety.

Λαβότος. τ. homines alens.

Λαοδυγμαλικῶς. aduerb. è uulgi opinione.

Λαοξόος. lapicida, architectus.

Λαος. ου. τὸ. lapis. Cyrill. masculinum facit tertiæ declinationis, nescio quàm recte.

Λαός. ὁ. ὁ. plebs, populus durus. ἀπὸ τοῦ λάων. ὅ ἐστι λίθων. Etym. oxyton.

Λαοσόος. ὁ. ὁ. populos saluans. Vel ἀπὸ τοῦ λαὸς, καὶ σεύω. τὸ ὁρμῶ, persecutor, uiros ad bellum incitans. Etym.

Λαοτρόφος. qui populũ alit ὀξύτονον. λαότροφος uero προπαροξυτόνως passiuam habet significationem, hoc est, qui à populo nutritur.

Λαοφόρος. ου. ἡ. uitia qua it populus, uia uel porta celebris, λεωφόρος, uia regia, uel militaris, prætoria, aut consularis.

Λαπάζω. euacuo, perdo.

Λαπάθιον. τ. τὸ. herba lapathium, à λαπάζω, uel λάπτω, uentrem enim euacuat.

Λάπαθον. τ. τὸ. &

Λάπαθος. τ. ὁ. lapathum, rumex herba. ἀπὸ τοῦ λαπάζω, quod uacuet uentrem. & fossa ad capiendas feras. Etym.

Λαπάρα. ας. ἡ. ile, abdomẽ, uẽter, à laxitate dictus. Item morbus eam partem infestans, quæ inter thoracis & iliorum ossa subsidit, teste Gal.

Λαπάρας. inanitus, libidinosus.

Λαπτὸς. ὁ. latus, tenuis.

Λαπαχθῆναι. euacuari.

Λαπέρσαι. οἱ. Castor & Pollux Lycophr. dicitur quod Lan urbem asperam exciderunt.

Λάπισλόρχης. habens magnos testiculos.

Λαπίζειν. magnificè & arroganter se gerere, fistulã inflare, συρίζειν. apud Sophocl.

Λαπίθης. ὁ. lapitha. Thessalici hëroes erant Lapithe, centauris inimici. Λαπίθης etiam per iocũ dicitur, gloriosus homo, iactator. αὐχηματίας, παρὰ τὸ λαὸς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστρέφειν, οἷς πείθεται τινα περιαυτολογούμενος. Eust. Il. ε.

Λαπιστὴς. mẽdax, temerarius, nugator, negligẽs, uoluptuosus.

Λαπτω. μ. ψω. π. φα. lambo, canis in morẽ poto, euacuo. παρὰ τὸ λίαν ἅπτω. Etym. Neut. accus.

Λάπω. λαπίζω. deuoro, sorbeo.

Λαρινεύομαι. saginor.

Λαρινὸς. dulcis, tener, & piscis quidam. Et λαρινοὶ σῦς καὶ βοῦς. apud Athenæum saginati porci & boues: uel à loco, uel à pastore quopiã sic dicti.

Λάρνακος. τ. ὁ. uas uimineum quo carbones ferunt, cophinus.

Λάρναξ. κος. ἡ. urna, arca, capsa.

Λάρος. τ. ὁ. paroxytonũ. larus, marina auis, à cuius stupiditate homines laros appellamus. Comici aliquando pro furacissimo usurpãt. Nam auis est uoracis naturæ, rapacisq;. Sunt qui fulicam eo nomine accipiant. Theodo. grauiam interpretatur, in Aristotele. Vide in Eras. Chil. prouerbia aliquot à laro sumpta. Meminit eius & Oppianus in Ixeuticis.

Λαρός. τ. ὁ. dulcis. Itẽ tener. Etym. iucundus, χλιαρὸς, προσηνής. Cyrill.

Λαρυγγίζω. μ. ίσω. σ. ικα. loquor gula præclusa. dicitur de eo qui curiosius loquitur. Item ἐνὶ χωρὶς λέγω teste Christodulo. Neutrum absol. Eras. Chil. πλατύνω φωνήν.

Λαρυγγισμός. ὁ. crocitatio.

Λάρυγξ. γος. guttur, hoc est, prior pars colli siue illius loci qui inter pectus & faciem est. Arist. lib. 1. de animal. αὐχὴν δὲ τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος, καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος λάρυγξ, τὸ δὲ ὀπίσθιον σύριγξ. Iul. Pollux dicit λάρυγγα σωμάχον. Gal. dicit esse summã partem asperæ arteriæ quæ nobis deglutientibus liquido cernitur, quæ in tãtum sublata sursum currit, quantum gula deorsum trahitur.

Λάρυγξ γος. ὁ. guttur, ut Gaza uertit in Aristot.

Λαρύζω. clamo.

Λᾶς. ᾶ. ὁ. per cõcisionem à λάος. lapis. Est etiam nomen fluuij & ciuitatis.

Λάσανον. τ. τὸ. matella, uasculum ad euacuandũ uentrem. Vide Bayfium.

Λασανοφόρος. τ. ὁ. qui domino matulam subijcit, quiq; foricis seu excrementis purgandis præest. Vnde Horatius ad uerbum dixit. Te pueri lasanum portantes, œnophorumq;.

Λάσθαι, & λασθαίνειν. illudere, contemnere, conuitiari.

Λασθένεια. ἡ. proprium mulieris apud Laërtium, uatis, & disciplinæ Platonis.

Λάσθη, insultatio, insolentia.

Λασιαυχήν. ένος. ὁ hirtam habẽs ceruicem. Hom.

Λασῖνος. imprudens, obliuiosus. (in Hym.

Λασιόκορος. τ. ὁ. surdus, hirsutas aureis habens.

Λασιόμαλον. τὸ. languine obductum quadam, de pomo.

Λάσιος. hirsutus, densus, prudens, & λάσιον sindon, linteum. Hipp.

Λασιουργία. textura.

Λασίωνες. arbusta, loca densa, tesqua Lat.

Λασκάζω. nugor, adulor, rumpo.

Λάσκειν. loqui, dicere.

Λάσαυρος. ου. ὁ. lastaurus, salax, insigniter mentulatus. à λαὶ & ταῦρος, quæ pudendorum pars est.

Λασαυροκάκαβον. edulium quoddam operosius ac lautius apud Chrysip.

Λατάλα. ἡ. gladiolus, mucro, culter qui maiori gladio adiungitur.

Λάταξ. γος. & λαταγή. gutta siue stillicidiũ maiusculum. Item λάταξ, animal est in aqua uiuens, sed aërem non humorem recipiens, ut crocodilus, meminit eius Aristoteles, Gaza Græcam uocem relinquit.

Λάτανος genus uestimenti. Etym.

Λαλιαρίωνίοι. Latiali Ioui.

Λαβμέω. μ. ήσω. ω. ηκα. lapides incido.

Λαβμία. ας. ἡ. lapicidina.

Λατόμιον. ου. τὸ. latomium, lapicidina.

Λατομῶ. lapidem scindo & expolio, λίθον ξέω &

Λάβμος. ου. ὁ. & (λαξεύω.

Λάτυπος. ου. ὁ. lapicida.

Λατραλίζειν. barbarizare.

Λατρεία. ας. ἡ. δουλία θεῷ μόνῳ πρέπουσα, seruitus, obsequium, cultus diuinus. idem quod δουλία, teste Valla.

Λατρεύς. Apollo, & Neptunus, à seruitio Laomedonti in extruendis muris impenso.

Λατρευτής. οῦ. ὁ. cultor.

Λατρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. colo, seruio, δουλεύω. Datiuo iungitur.

Λάτρις. ου. ὁ. seruus. μισθῷ δουλεύων, ἢ πᾶν ὁ τι λάν, καὶ τρέφειν τὸ φοβεῖσθαι. uide λάτρις.

Λάτρις. ιος. ἡ. famula, uide Ammon. in Θὴς, ubi etiam λάτρις masculinè ponitur per iota non per η, ut superius.

Λάτρον. τὸ. merces.

Λατυπέω. lateres quadro & saxa, Lycoph. accipit pro muros è saxis extruere.

Λατύπη. ης. ἡ. quod à lapidibus marmorarij abradunt. Friatos lapides quidam uertunt.

Λατύποι. lapicidæ, latomi, scalptores.

Λατύνω. turbo, uerbero, calcitro, nato.

Λατῶος. nomen fluuij, quod Latona apud eum pepererit. Etym.

Λαυκανία. ας. ἡ. guttur, arteria, poëtica dictio ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ ἀπολαύω.

Λαύξω. obtineo, conuiuor, delecto.

Λαύρα. ας. ἡ. uicus latus. πᾶν ὁ τὸ λίαν ἔχει αὖραν, & angiportus, angustũ impurũ sterquilinium, & generaliter sordentia omnia loca.

Λαυρέον. τὸ. Atticæ locus metalla habens.

Λαυρός. ᾶ. ὁ. latus, ut λαῦραι πυλίδες, Herodoto.

Λαυροσομεῖν. plus satis loqui & pleno ore, apud Aeschyl. magna crepare, blaterare, μεθ' ἄγαν

Λαυρῶς. latè, abundè. (λαυροσόμ.

Λαυσής. molestus.

Λαύτρα. sunt munera & xenia quæ legatis extera rum gentium dono mittuntur.

Λαυφθάζω. festino.

Λαυφθάστω. λαύρως ἐσθίω. deuoro.

Λαφυγμός. ᾶ. ὁ. prodigalitas. Interdũ insatiabilis uoracitas, & de canibus & suibus dici solet, inanitio, διαφόρησις.

Λαφύκτης. ου. ὁ. helluo, ὁ ἐπὶ μέθῃ ἀναλίσκων πολλὰ. Eust. Iliad. φ.

Λαφυξ. ὁ. morsus.

Λαφυραγωγῶ. spolio, prædor, deprædor, diripio

Λαφυρον. ου. τὸ. spolia, exuuiæ, præda de uiuente hoste, παρὰ τὸ λαπαζειν. σκῦλα autem mortuorum sunt.

Λαφυροπώλης. ου. ὁ. uenditor prędę & spoliorum, siue captiuorum.

Λαφυροπώλιον. ου. τὸ. forum uendendæ prædæ.

Λαφυροπωλῶ. auctionor, addico, & sub hasta uendo.

Λαφύσιος. helluo, gurges. & Dionysij cognomen à Bœotiæ monte Laphystio. Etym.

Λαφύσσω. μ. ύξω. π. υχα. lanio, deuoro, effundo, helluor Cicero dixit. (accusat.

Λαχαίνω. μ. ανῶ. π. αγκα. fodio, σκάπτω. Neutrũ

Λαχανα. quod è uimine connexum currui ad sedendum imponitur.

Λαχανάριον. τὸ. olusculum.

Λαχανεύεσθαι. idoneum esse esui olerum modo.

Λαχανία. ας. ἡ. locus oleribus consitus.

Λαχανίζεσθαι. olus legere. Vide Lachanissare in Chiliad. Erasmi.

Λαχανισμός. ᾶ. olerum collectio.

Λάχανον. ου. τὸ. olus. ἐκ τοῦ λαχαίνω. ἢ λάχανα.

Λαχανοπωλεῖον. ου. τὸ. locus ubi olera uenduntur

Λαχανοπώλης. ου. ὁ. uenditor olerum.

Λαχανώδης. ες. ὁ. ἡ. oleraceus.

Λάχανα. ας. ἡ. terra breuis, ad fodiẽdum facilis, terra occata, & bene effossa. Est etiam nomen insulæ. Etym.

Λαχεῖν. consequi, sortiri, accusare. Λαχεῖν δίκλω τινὶ περὶ κακηγορίας, actionem iniuriarum intendere. Λαχεῖν ἀποικίαν δίκλω. agere locati actionem. ν. Λαγχάνω.

Λάχεσις. ιος. ἡ. Lachesis parca, fors Latinè, quæ ideo uitę præest, quoniã sorte obtingit, quemadmodum quis uiuere possit, ut scribit Placides.

Λάχη. fors.

Λαχμός. ᾶ. ὁ. densitas pilorum, fors. Antimachus dicit calcitrationem equorum. Etym.

Λάχνη. ης. ἡ. lana, uillus, capillus. ἐκ τοῦ λα, & χνῶς

Λαχνήεις. ωσα. ὁ. lanosus, uillosus, capillosus.

Λάχνος. idem.

Λαχνός. idem quod λαχμός. sic Seleucus. Etym.

Λαχόντα.

Λαχόντα. τὸν. assequentem sorte.

Λάχομ. ου. τὸ. &

Λαχθ. ιος. τὸ. sors, Cyrillus masculinum facit.

Λάχως. quasi, Cyrill.

Λαψάνη. ης. ἡ. napium holeris species, lapsana, cyma sylvestris, ut ait Plinius. Vide in Chil. Erasmi, Lapsana uiuere.

Λαῶ. uolo, uis, uideo.

Λαϊκός. ός. ὁ. ἡ. popularis.

Λέα. lapis qui in uelis nauium suspensus erat. Etym.

Λέαινα. ης. ἡ. leæna, apud Aristot. Vide in Chil. Eras. Leæna non statuar in machæra.

Λεαίνομαι. leuigor.

Λεαίνω. μ. ανῶ. π. νικα. deleo, extenuo, detergo. Actiu. Accus. adæquo, complano. ὁμαλίζω. planum, leue ac æquale facio, τὸ ὁμαλίζω ἀ λεῶν qui leuorem significat.

Λέβοροι. οἱ. nauigia bellica, liburnicæ Lat.

Λεβηρίς. ίδος. ἡ. serpentis exuuium, leberis. Plin. nunc senium, nunc senectutem appellat. Vide in Chil. Erasmi, Leberide cæcior, nudior, scabrosior.

Λεβηρίς ἡ. sunt qui inanem concham exponunt, alij etiam fabæ siliquam corticemũe: Item cuniculus apud Strab. uel potius depilis cuniculi (fœtus.

Λεβηρός. ά. humidus, ὑγρός. Hipp.

Λέβης. ητος. ὁ. lebes, olla, cacabus, apud Hom. in Odyss. 1. etiam malluuium ad manus lauandas comparatum.

Λεβητάριον. τὸ. cacabus in quo calefit aqua.

Λεβήτιον. ά. τὸ. peluis.

Λέγαι γυναῖκες. ab Archilocho dictæ salaces & Venereæ quasi lecti appetentes.

Λεγαίνω. mutatione literæ pro λεχαίνω, τὸ λέχος ἐπιθυμῶν.

Λέγνος. ὁ. panis nec densus, nec solidus.

Λεγνώδης, εος. ὁ. uariegatus, uersicolor.

Λεγατοῦμ. legare.

Λεγεών. ῶνος. ὁ legio. σῖφος τὸ ἐκλεκτόν.

Λέγνη. ης. ἡ. fimbria quæ assuitur extremæ uestis oræ. Et λέγνα, τὰ indumentorum extremitates, à quibus per translationem Hipp. ita uocauit extremitates oris uuluæ.

Λέγω. μ. ξω. π. χα. dico, oratorie loquor, pronuncio, commemoro, concionor, δημηγορῶ. Est etiam discerno, dijudico, censeo. Vnde λόγος. id est λογισμός, ratio. Item iubeo. Aliquando profiteor, fateor. Apud Demosthen. λέγε pro recita & lege. Acti. accus. Vide λαλῶν & διαλέγεσθαι in Ammonio. Item metior, æstimo, expendo, μετρῶ. Itẽ dormio, & curã habeo, cui ἀλέγω opponitur. Item colligo, συλλέγω.

Λεδόνη. ἡ. eminentia calcanei.

Λεδῶμαι. curo, uolo.

Λεηλασία. ας. ἡ. præda, excursio militaris, captiuitas, pugna.

Λεηλατέω. μ. ήσω. π. κα. uehementer populor. depopulor, impetũ facio in hosteis, lędo. ἀ λεὼς pro λαὸς, & ἔτω. noceo, quasi λαολατέω, λυσσόω. ἀχμαλωτίζω. Neut. accus. iung.

Λεῆλα. ας. ἡ. præda, spolium, commeatus. Vide Ammonium.

Λειάδες. prata, loci humidi.

Λειαίνω. μ. ανῶ. π. νικα. leuio, mitigo, polio, explano, pinso. Actiu. accus.

Λείαξ. idem quod λεῶς. Etym.

Λείβω. μ. ψω. π. φα. libo, stillo, fundo, rigo. Actiu. accus.

Λείβηθρον. ά. τὸ. aquæductus, irrigatio. Est & mõs Macedoniæ apud Lycoph. & λείβηθριοι populi apud quos uixisse Orpheus legitur. Eust. Il. φ.

Λειγοτρέω. laboro leuore, siue fluxu intestinorũ.

Λειγοτρία. ας. ἡ. lienteria, morbus cum intestina leuore fluunt, celerrima transmissio, ac tota simul ciborũ cum scilicet tales excernũtur quales ingesti sunt intestinorum leuor, seu leuitas. Vide λυγοτρία.

Λείδῦμαι. conscindo, tero, communiter λεῖδμαι.

Λεῖκνον. ornamentum Bacchicum, uẽtilabrum, canistrum. Vide σεῖπον.

Λεῖμα. limax.

Λείμαξ. ακος. hortulus, λειμών, locus arboribus consitus.

Λεῖμμα ατος. τὸ. residuum, spacium, defectus. Item hemitonium minus in Symphonia uocatur à Platone λεῖμμα.

Λειμαὶς. irriguus & pinguis locus.

Λειμονία. prati uiriditas & ornamentum.

Λειμών. ῶνος. ὁ. pratũ, floridus & iucundus locus, pinguis & humidus. ἀπὸ τοῦ λείβω, λείμμαι. Etym. Aliquando ponitur pro mari, Hesych. Est & locus, teste Strab. trãs Tmolum uersus austrum, ubi delubrũ Caystri Pentesileę filij & Asij herois Lydorũ regis monstratur, iuxtaq; fluens Caystrus fluuius.

Λειμώνιον. herba, uulgus betam sylvestrẽ uocat.

Λειμώνιος. ά. ὁ pratensis.

Λειόβαθρος. locus planus, & piscis genus Aristoteli, Gaza uertit, leuiraiam.

Λειοτρίχος. tenui & molli barba.

Λειοπάρῃος. ά. ὁ. caluus, glaber.

Λειόκαυλος ὁ. ἡ. brassica leuis, cui cõtraria est ἀλό (φυλλος.

Λεῖον. τὸ. leuor.

Λείοποδες. οἱ. quibus cõcauum uel connexum pedis deperditum est. Latini plancos uocant.

Λεῖος. ά. ὁ. planus, leuis uel politus, facilis, contritus.

Λείοτρικα

Λεόστρακα. leues testa.

Λεόστρεα. τὰ. ostrea non scabra, sed leuia.

Λεότης. ητος. ἡ. leuitas, leuor.

Λεοπριβέντες. in farinam terrentes.

Λεσχεγῶ. polio, orno.

Λέσσι. pro λέεσσι. leonibus.

Λεπίφλοια. τὰ. quibus est leuis cortex.

Λεσω. contero, in leuorē redigo, friare Latinè dicitur.

Λεπάζεσθαι. residuum esse.

Λεπανδρεῖν. uirorum penuria laborare.

Λεπανδρία. uirorum penuria.

Λεποβοτανεῖ. caret pabulo.

Λεπογνώμονες. de equis multum annosis, quorum anni dētium ratione mitti in digitos amplius non possunt, qui & ἀγνῶμονες dicuntur Iulio Polluci, A dentibus, quos duali numero γνώμονε uocant.

Λεπόδερμος. ὁ. ἡ. apella, cui deficit cutis coopeperiens glandem genitalis membri.

Λεποδρανεῖν. animo deficere, imbecillem esse.

Λεποθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. animo deficio, λεποψυχῶ. Neutr. absol.

Λεποθυμία. ας. ἡ. defectio animi.

Λεπόκρεως. macilentus, minimè carnosus.

Λέπομαι. μ. λέψομαι. ω. λειμμαι. deficio, inferior sum, ἐλλέπομαι, εἴκω, cedo, ἡττῶμαι. Est etiam superstes sum. Depon. genit.

Λεπομορία. arbor, quæ superioribus mutilata, à radice germinat.

Λέπορ. idem quod λέκνον. canistrum, uentilabrum. Etym.

Λεπουάτης. ὁ. deserens socios nautas.

Λεπόνεως. ω. ὁ. desertor nauis.

Λεποστράτιον. ὁ. τὸ. desertio exercitus.

Λεποστράτος. qui militiam recusat.

Λεποστατέω. μ. ήσω. π. ηκα. exercitum desero. Neutr. absol.

Λεποστάκτης. ὁ. ὁ &

Λεποταξίας ὁ. ὁ. &

Λεποτάξιος. ὁ. ὁ. desertor aciei. Λεποταξίᾳ πεσεκλήθη, dies ei ut desertori dicta est.

Λεποψυχεῖν. deficere animo, animā agere, mori.

Λεποψυχία. ας. ἡ. defectio animi, examinatio.

Λεπυρία. species febris similis epialo cū interiorum uiscera calor, in extremis uero frigus sentitur.

Λέπω. μ. λέψω. π. λεφα. ἀόρ. α. ἔλεψα. ἀόρ. β. ἔλεπον linquo. Accus. Λελεμμένος λόγον, qui nihil audiuit, ad cuius aures sermo non peruenit.

Λεριαι. αἱ canes macræ quæ pilos reiecerunt.

Λεριόεις. ὁ ἡ ὸν. ὁ. floridus, dulcis, suauis, desideratus, concupitus. Etym.

Λέριον. ὁ. τὸ. flos, lilium, narcissus. Lucian. in Hecub. dicit non tantum florem, sed priuatam quandam lilij speciem Vere nascentis.

Λεοφθαλμος. ὁ. ὁ. mitis, mansueto aspectu.

Λεφός. ὁ. ὁ. tenuis, pallidus.

Λέφως. facilè, molestè, uehementer, perfectè, pulchrè.

Λευσός. ὁ. ὁ. prædabilis. λεϊσός.

Λεύτερα. ἡ. hæc sacerdos.

Λευτής. conuiciator.

Λειτουργέω. μ. ήσω. π. ηκα. ministro, publicum munus obeo. Neutr. datiuo.

Λειτουργία. ας. ἡ. ministerium, officium, munus quod uis publicum. λειτουργίας λειτουργεῖν. munera obire.

Λειτουργός. ὁ. ὁ. publicus operator, seu minister. Sunt qui per υ scribant λυτουργός quasi ὁ τὰ λύτα ἔργον ἔχων. λύτα nanq; dicūtur τὰ δημόσια., hoc est, publica.

Λείφαιμεῖν. sanguinem illinere. Vide λιφαιμῶ.

Λεφαῖμαι. οἱ. decolores & pallidi quasi sanguine carentes.

Λείχην. χῆνος. lichen, impetigo, cutis asperitas. aliqui mentagram eius speciem faciūt; musco sa herba roscidis petris innascens, eius meminit Dioscor.

Λέχω. μ. ἔξω. π. λεχα. lingo, μύζω. Actiu. accus.

Λείψανδρία. uirorum defectus.

Λείψανον. ὁ. τὸ. reliquū, reliqua, πορίσμα, κατάλειμμα. τὰ λείψανα utitur Herodianus pro reliquijs diuorum.

Λείψυδρία. ας. ἡ. defectus aquæ.

Λείψύδριον, locus Atticæ. Etymol. Vide in Chil. Erasmi, in Lipsydrio pugnas.

Λεῶν. leuigo, λειαίνω. Apud medicos significat τὸ τῶν εἰδῶν πεῖς λεπτὰ τρίψαι.

Λείωσις. εος. ἡ. planus, læuis. Est etiam nomen proprium. Etym.

Λέωμα. ατος. τὸ. lomentum, propriè quod est tritum significat.

Λέωσις. εος. ἡ. euacuatio, resolutio.

Λεκάνη. ης. ἡ. peluis. πᾶν τὸ λαβὼν τὰ λικόν, καὶ τὸ χάνω. Bayfius.

Λεκάνιον. ὁ. τὸ. diminutiuum, parua peluis, patella, delicatior bolus, lanx referta cibis.

Λεκανίς. ίδος. ἡ. λεκάνη. Bayfius.

Λέκιθος. pisum, guttum olearium siue ampulla, capsacem Latini uocant. Gal. p lente cui detracta sunt putamina apd Hip. interp. Itē putamē.

Λεκίς patina, paropsis, chlæna.

Λεκλεκός. ὁ. ὁ. eloquens.

Λέκτρον. Ideæ promontorium.

Λεκτός. selectus. ἀρίστος, σεμνός.

Λέκτρον. ου. τὸ. lectus, thalamus. λέγω γὰρ κοιμῶμαι.

Λέκυθος. ου. ὁ. Gaza in Aristotele uertit, uitellum oui, pulmentarium è farina leguminum molita

molita, addita pinguedine, ut interptatur Gallomentum optime uertetur. Cornarius negat significare oui testã, aut luteum, aut etiã pisum.

Λεκυθοπώλης, ου. ὁ. qui pulmenta leguminibus elixa conditaque uendit. Cyrillo paroxytonsi.

Λεκυθόπωλις. ιος. ἡ. quæ pulmentaria è lomento condita uenditat. proparoxyt. Cyrillus.

Λελάχω. sortitus fuero.

Λελυθότως. sensim, latenter.

Λέλυκα, αὐτὶ τοῦ λελάλυκα. locutus sum Etym.

Λελυκώς. ὁ. lippiens.

Λελυμμένος. captus, cogitans, ᾧ πνι τὸ λῆμμα ἔχωμ.

Λελῆθος. oblitum esse. Etym.

Λελῆθος. prædatum esse. Etym.

Λελίζω. uerto, quatio. Actiu. accus. iungitur.

Λελϊυμένος. ου. ὁ. calidus, incitatus, cupiens.

Λέλογχα. sortitus sum. à λαγχάνω. uel potius λέχω. & λελογχυῖα, puerpera facta

Λέλογχα. sortitus sum. παρὰ τὸ λέγω τὸ κληρῶ.

Λελογχωμένος. ου. ferratus, hastatus.

Λελυθρωμένος. cruentatus.

Λελυκωμένος. à lupo deuoratus.

Λελουμένος. lotus.

Λέμβαρχοι. in lembo nauigantes.

Λέμβος. ου. ὁ. lembus, paruum nauigium. Bayf. Heraclides Callicianus scripsit orationẽ lembeuticam, unde & Lembus uocabatur. Laërtius circa finem libri 5. Ammonius distinguit à λέμφος.

Λεμβώδης. εος. ὁ. ἡ speciem lembi præbens.

Λέμμα. τὸ. cortex, uagina, putamen à λέπω.

Λέμφος. uanus, stultus, ἀπόπληκτος. Item mucosus, coryza morbus. Vide λέμβος in Amm. Liban. κορύζης, καὶ λέμφα ἐμπλεος.

Λεγίτιον. οἷον λεφάνιον. παρὰ τὸ λεφάνη. Etym.

Λεξείδιον. dictiuncula. Etym.

Λεξικόν. ου. τὸ. uocabularium, dictionarius.

Λέξις. εως. ἡ. dictio, elocutio, & τὰ παρὰ τὴν λέξιν ἐμποιοῦντα φαντασίαν dicuntur ea quæ in uerbis spectantur. Aristot.

Λεξοῦλα. Doricè dicent.

Λεοκόριον. facellum.

Λεοντέη, &

Λεοντή. ῆς. ἡ. pellis leonis.

Λεοντίδες. οἱ. leonum catuli.

Λεοντοκόμος. cui negotiũ datũ est curandi leonis.

Λεοντόμιγες. canes è leonum & canum coitu prognati.

Λεοντοπόδιον. minetuium siue palladium herba.

Λεοντοφόνον. animal quoddam in Syria, leonẽ interficiens.

Λεοντώδης. εος. ὁ. ἡ. leoninus.

Λέπαδνα. τὰ. coria lata circa pectus equorũ, capistra, collaria.

Λέπαργος. ου. ὁ. taurus albi pili. Item asinus apud apud Nicand. παρὰ τὸ λαγόνα ἔχειν λευκήν.

Λέπας. τὸ. promontorium, ὀρφνὴ πραχύτης, καὶ ἀπόπατασμα ὄρους. Cyrillus & Ammonius, qui exponit ὄρους ἀπόπατασμα paroxytonum. Hinc apud Thragicos λεπαία χθὼν pro montuosa sumitur.

Λεπάς. άδος. ἡ. genus ostrei uel piscis. Aristoph. interpres memorat ostrei genus esse qd petris adhæreat, adeò ut difficulter auelli queat, in qua significatione usurpatur etiã ab Hipp. Gaza in Aristotele uertit patellam. oxytonum est. Ammonius: meminit eius & Aelianus. Vide inferius ὄς θαλάσσιον.

Λεπαστή. ῆς. poculi genus maioris aliquando, calix, dolium.

Λεπαστρον. piscatorium uas.

Λεπέω. λέπω. percutio.

Λεπίδιον. ου. τὸ. herba lepidiõ, quæ & gingidium.

Λεπιδωτοὶ πρὸς κολλήματα, & ῥαφαὶ λεπιδωτοῖς, futuræ & cõpages ossium caluariæ quæ utrinq; ad aures adiacent squãmatim Comissæ. Gal.

Λεπιδωτός. ὄν. ὁ. squãmatus, squammis cõsutus.

Λεπίζω. μ. ίσω. π. ικα. decortico, detraho pellem. Neut. accus. Vide in Chiliad. Erasmi.

Λεπίς. ίδος. ἡ. lama. Gaza in Aristotele squãmam uertit: & morbi genus, quem Latini porriginem uocant.

Λέπισμα. ατος. τὸ. cortex, siliqua.

Λέπος. εος. τὸ. idem.

Λεπιστής. mendax.

Λέπρα. ας. ἡ. lepra, quæ & ψώρα Græcis dicitur: ea uero quam hodie lepram dicimus, Græcis est elephantiasis. uarium enim cutis colorẽ sicut in elephante facit, partim album, partim nigriorem, propriè si manifestas squamas facit satisq; profunda sit.

Λεπρός. ά. όν. aspera, alta, alba.

Λεπρικά. τὰ. medicamenta leprarum.

Λεπριῶ. scaber sum. Dioscor. libro 1. λεπριῶντας ὄνυχας dixit.

Λεπρός. ὄν. ὁ. leprosus. ἐκ τοῦ λέπω. τὸ ἐκλέρω. Itẽ asperitas quædam super ungues nascens, hanc Plinius scabrum nocat.

Λεπρόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. lepram patior.

Λεπρύνομαι. scaber fio, πραχύνομαι, uel albesco, λευκαίνομαι apud Nican.

Λεπρώδης. scaber.

Λεπτάλεος. tenuis, gracilis.

Λέπτη. ἡ. paroxytonum, urbs Lepte. oxytonum uero fœmininum est à λεπτός. (eptũ.

Λεπτίς, ίδος ἡ. hordei genus ab exilitate nomẽ ad

Λεπτόγαιος. ου. ὁ. sterilis non pinguis, rara & exoluta terra.

Λεπτογονον. τὸ. sterilitas.

Λεπτογνώμων. ον. ὁ. ἡ. subtilis, acer.

Λεπτοδέρμοι. οἱ. quibus cutis tenuissima est.

Λεπτοθρίον. ν. τὸ. tenuia habens folia Nicand.

Λεπτόϊνος. ν. neruosus, uel potius, qui habet tenues fibras.

Λεπτοκάρυα. auellanæ.

Λεπτόκαρφος. habens ramos tenues.

Λεπτοκοπούμενος. ν. ὁ. minutatim concisus.

Λεπτολεσχεῖς, καὶ λεπτολόγοι, uocat Aristophanes philosophos de minutulis quibusdam rebus disputantes.

Λεπτολεσχίαι. subtilia nugamenta. ἀ λεπτὸς & λέσχη, nugæ.

Λεπτολογεῖν. de rebus tenuib. disceptare, & friuola tractare, minuta & subtilia disputare. Bud. Com. & Eras. in Chil.

Λεπτολογήματα, &

Λεπτολογίαι. subtiles de minimis rebus disputationes.

Λεπτομερεία, ας. ἡ. exilitas.

Λεπτομόρως. Eras. in Chil.

Λεπτόμυτις. prudens consilium, calliditas.

Λεπτόμιτον. subtiliter textum.

Λεπτόν. τὸ. bucca. Item minutia, minutissimum monetæ genus, cuiusmodi teruntiũ, porrò septem λεπτὰ cõficiebãt æreolũ, hoc est, χαλκοῦν.

Λεπτοποιῶ. extenuo.

Λεπτός. ὴ. ὁ. tenuis, minutus, subtilis, macer. κατὰ λεπτά, frustulatim. λεπτὸν νόημα dicitur cõsiliũ & sententia implicatior nec multis exposita & obuia. & λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος dixit Aristides de ijs qui paruam & imbecillam spẽ de re quapiam futura conceperunt, & Libanius λεπτὸν pro expugnatu difficile & quod non facilem habet accessum.

Λεπτοσκελεῖς. crura gracilia habentes.

Λεπτοχισλής. ἐς. ὁ. ἡ. habentes tenues incisuras.

Λεπτότριχα. τὰ. quæ sunt tenuiori pilo.

Λεπτοτριχώτερος. pili tenuioris.

Λεπτουργέω. μ. ήσω. π. ηκα. sculpo in sculptura, & cælatura subtiliore & minutiore operor. Plato posuit pro subtiliter partiri, & distinguere, ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές. Neutr. absol. Bud. Com.

Λεπτουργία. opus tessellatum & uermiculatum, & opus intestinũ elegantis artificij. Bud. Com.

Λεπτουργος. huiusmodi artifex.

Λεπτόφωνος. gracilem & tenuẽ uocem habens.

Λεπτόχειλος. cui labrum tenue.

Λεπτυντικός. ὴ. ὁ. extenuatiuus.

Λέπτυνις. apud Lycophronem, anima, mors, fatũ, Pluto, Proserpina. ἀφ' οὗ λεπτύνει τὰ σώματα τῶν ἀπεθανόντων. Etym.

Λεπτύνω. μ. υνῶ. υν. υκα. attenuo, comminuo, ἰσχναίνω. Actiu. accus.

Λεπτυσμός. imminutio, & cum aliquid de phalangis numero demitur.

Λεπτύχαινα. dicuntur fructus extrinsecus tecti cortice (ticare.

Λεπυριῶσαι. deglubere, glumas excutere, excor-

Λέπυρον. ν. τὸ. testa oui, aut mali punici cortex.

Λεπυρὸν κάχυν dixit Nicander Theria. τὸν λεπυριζόμενον.

Λεπυρός. ὴ. ὁ. testaceus putamini oui inclusus fœtus λεπυρὴ γενέθλη. Nicand. dicitur.

Λέπω. μ. ψω. π. ψα. decortico. Vide in Chiliad Erasmi.

Λέρνη. ἡ. Lerna, lacus in Argiuorum ac Mycenęorum agro communis, quem igni Hercules expurgauit. Zenodotus inquit esse fontem in Argiuorum agro prope quã Hercules cõfecit hydrã ac interanea uictimarũ cum in eodem abluerentur ac purgarentur factũ est, ut aqua corrumperetur stercore & sordibus earum rerum quæ mundebantur, unde etiam natum prouerbium λέρνη κακῶν.

Λεσβιάς. scortum, λαικάστρα. fellatrix.

Λεσβιάζειν. &

Λεσβιεῖν. polluere, conspurcare, fellare. Sumptũ à moribus Lesbiorum. Eras. Chil.

Λεσγίον. paruum scutum.

Λέσσις. magna, aquatica.

Λεσχαίνω. nugor, de nugis differo.

Λεσχαῖος. interpres, congerro. (Etym.

Λεσχέραι. scholæ, solia ad ociandũ ædificia facta.

Λέσχη. ης. ἡ. loquela, confabulatio, nugæ, conuentus, locus cõmunis, æraria fabrica, cœnaculum publicum apud Bœotos. quidã dicunt lignum siccum, & genus cantilenæ. quidam loca calida & æstiua. Etym. uide in Chil. Erasmi, Λέσχας pro nugis.

Λεσχλωεία. contumelia, calumnia,

Λεσχλωβύδη. uide λεσχλωβύδη.

Λεσχλωπτης. ὴ. ὁ. calumniator.

Λεσχηνόριος. ν. ὁ. Apollinis cognomentum apud Cornutum, propter confabulandi interdiu hominum studium, congerronem dixeris.

Λεσχλωῶτται. οἱ. Ionice dicuntur uiolenti & contumeliosi. Laërtius lib. 2. in Anaximene.

Λεσγαλέος. ν. ὁ. perniciosus, tristis, anxius, grauis, difficilis, humidus, imbecillis apud Hom. λεσγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, hoc est, ἀσθενεῖς. sic Eu.

Λεσκαίναι. αἱ. castaneæ nuces, sic dictę à loco Idæ montis, quem λεσκὰς plurali numero appellant. Gal. lib. de euchymia.

Λεσίτης. ὁ. διάκονος. ἡ δὲ τοῦ λεσί.

Λεσκαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. dealbo. λευκαίνομαι τὴν τρίχα

τρίχα. canesco. Accus.

Λευκάνθης. ου. ὁ. canus, ut albus flos.

Λευκανία. ας. ἡ. gula, uentriculus, guttur, stomachus, Etym. Item Lucania regio, dicta sic quòd albicet.

Λευκανόθεν. ex imo gutture.

Λευκανοί. Lucani populi.

Λευκαρίων. pro Deucalione dicitur. Etym.

Λευκασμός. οῦ ὁ. candor.

Λευκάσπις. argyraspis, albo scuto utens.

Λευκαρώδιος. alba ardeola, ut Gaza uertit in Aristotele.

Λεύκη. ης. ἡ. populus alba, arbor, & morbi siue scabiei genus, apud Herodot. paroxyt. Gaza in Aristotele uertit, uitiliginem. albugo. Eschin.

Λευκή. ῆς. ἡ. alba est etiam insulæ nomen in Ponto. Etym. oxytonum.

Λεύκην ἡμέραν διάγειν. est hilariter & iucunde diem transigere, ueluti Sillius dixit, albosq; dies horasq; serenas.

Λευκηπατίας. ου. ὁ. formidolosus. Eras. Chil.

Λεύκιμα. tabula ex gypso facta. Etym.

Λεύκινος. ου. ὁ. populeus.

Λευκίσκος. ου. ὁ. piscis è mugilum genere, paulò tamen candidior & minus capitatus, apud Gal.

Λευκίτης. albus apud Theocr.

Λευκογραφήσας. qui depingit albo colore.

Λευκογραφίς. genus lapidis.

Λευκοθέα. Matuta dea uertitur à Plutarcho in uita Camilli. Leucothea dicta, quòd cum circa Megaridem per campum quēdam albicantem curreret, in furorem inciderit, adeò ut se in mare inijceret. alio nomine etiā Ino dicitur. Ety. Leucotheæ hymnus est apud Orpheum.

Λευκοθέαι. Nereides à Myrsino appellantur. Ety.

Λευκοῖον. ου. τὸ. alba uiola.

Λευκόκρας. ὁ. albus capite, canus.

Λευκοπάρειος. ου. ἡ. qui albis genis est.

Λευκοπάρυφος. ου. ὁ. candidis uestibus indutus. Vnde extat Prouerb. ἔξωθεν λευκοπάρυφός ἐστι, τάδε ὕδωρ ὁλοπόρφυρος. in eum qui uestibus quidem frugi utatur, nec ullo maioris impendij fuco inebriatis, animi uero luxu diffluat. Cæl. lib. 9. cap. 7.

Λευκόπους. ου. ὁ. mollis denotatur & effœminatus, quasi candidis natibus, imbellis, delicijs fractus, timidus. Vide in Chil. Eras. Huic opponitur μελάμπους, uirilis.

Λευκόπωλος. epitheton Solis, quòd duobus eqs albis uehatur.

Λευκόρροδον. alba rosa.

Λευκός. ὴ. albus, candidus. Est & auis albæ nomē ex ardeolarum genere, apud Aristotelem, uel potius epitheton tantum iungendū cum ἐρωδιός, quam & composito nomine λευκερώδιον uocat. Λευκόν. ὸν. candidum, siue albugo oculi, ut Gaza in Aristot. uertit.

Λευκότης. ητος ὁ albedo.

Λευκόχροια. candicantia.

Λευκῶδαι. actiuè accipitur, de quo Bud. Com.

Λευκόφαιος. ὁ fuscus, id est color mixtus ex albo & nigro: utuntur & Latini hac uoce. Thylesius de coloribus.

Λευκοφλεγματίας. ὁ. hydrops, qui & anasarca dicitur, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Λευκόχρως. ὁ. albus corpore.

Λευκόω. albifico. Cyrill.

Λεύκρα. nomen loci proprium, à Leucro incola sic dictum. Etym.

Λευκώλενος. ου. ὁ. ἡ. habens albas ulnas. Epitheton Iunonis propter aëris perspicuitatem.

Λεύκωμα. ατος. τὸ albugo, album oui. Accipitur etiam pro λελευκωμένον γράμματεῖον. id est tabula albo colore inducta, sicut album Latinè. Bud. Com.

Λεύκωμον, &

Λεύκων. ονος. ὁ. nomen uiri, paroxyt. Cyrillus.

Λεύκωσις. idem.

Λευκωπίας. ου. ὁ albus aspectu.

Λευκῶπις. ιδος. ἡ. habens oculos albos.

Λευκωσία. una Sirenum.

Λευμυρία, loquacitas, facetiæ, iucunditas, cōsternatio. Item puritas unde λευμυρὸν ὕδωρ. uel λαμυρόν.

Λεύρα. inuenire.

Λευρός. ὰ. ὁ. latus, plenus, tenuis, perfectus, cauus, humilis.

Λεύσσω. uideo, aspicio.

Λευσήρ. ῆρος. ὁ. dignus qui lapidetur, apud Lycophronem.

Λευστός. uisibilis, lapidatus.

Λευχειμονέω. μ. ήσω. σω. κα. albis induor. Neutrū absolutum.

Λευχειμονοῦσα. niueis induta uestibus.

Λευχείμων. ονος. ὁ. albis indutus, albatus. ut apud Horat. Ille repotia, natales, aliosúe dierum Festos albatus celebrat. Bud. in Annot.

Λεύχεται. dormit.

Λευχωνεύειν. nugari. malim λεχωνεύειν.

Λευχηπατίας. ου. ὁ. timidus, quòd metuentibus hepar albescere credatur.

Λεύω. μ. εύσω. π. ευκα. lapido, uideo. Accus.

Λεχαίνειν. lectum, hoc est concubitum appetere.

Λεχεποίης ου ὁ uel λεχοποῖος. herbosus.

Λέχομαι. μ. ἕξομαι. π. εγμαι. cubo. Depon. absol.

Λέχος. εος. τὸ. lectus, coniugium, uxor, conuictus. Ammonius distinguit ab γυνή.

Λεχώ.

Λέχρι ος. ν. ὁ. obliquus.
Λέχρις. ex obliquo.
Λεχώ. ός ος. ἡ. puerpera.
Λεχῶερ. fruticosum, herbosum.
Λέχω. μ. ἑξω. π. εχα. facio dormire. Neut.
Λεχώϊος. ν. ὁ. puerperio condecens.
Λεωβάτος. uia.
Λεωκόνιτος, λεωλέβρι ος. ἡ λεωκόρυτος, παντελῶς ἐξολορευόμενος.
Λεώλης. perditus.
Λεῶμι perfecero, τέλοιμι.
Λέων. οντος. ὁ. leo πᾶν ὃ λάω τὸ βλέπω, ὀξυδορκέεται γὰρ ὁ λέων. De leone quadrupede fera, uide Aristotelem, & Oppianũ in tertio & quarto libro de Venatione. Est & leo marinus apud Aelianum, & leo serpens Nicandro in Theriacis. Vide superius Λέαινα.
Λεωντηδὸν. terribiliter, leonis instar.
Λεωνόριον. templum Athenis filiarum Leo. Etymologus.
Λεωπέτρα. &
Λεωπετρία. planum saxum.
Λεωργός. ὁ. ὁ. Promethei epitheton apud Aeschylum, παύτολμος, qui pro populo moritur, qui populo operis occasionẽ subministrat, ut Prometheus tradito igni mortalibus. Item πανδεργος αὐδροφόνος.
Λεώς. ὡ. ὁ. Atticè populus, turba.
Λέως, uel λεῶς. aphaeresi pro τελέως. absolutè, perfecte.
Λέως. ω. Leos, filius Orphei. Etym.
Λεωτροφίδης, Λεπτότροφος, ἡ θεμαύλιδος. ἐπὶ τῶν χλωρῶν καὶ λεπτῶν.
Λεωφόρος. ν. ὁ. λαοφόρος. prostitutam fœminã, λεωφόρον dixit Anacreon.

Λ Ἡ. uult.

Ληάζω. λίαν ἀπαδιάζω.
Ληβολία. ας. ἡ. forica, publicum sterquilinium. δημοσία, κοπρία.
Λιβόλος, pro λιθοβόλος. lapides iaciens, uel dignus qui lapidetur.
Λήθω. λαμβάνω. sed est obsoletum. 83. 88.
Λήγω. quiesco, desino, cesso.
Λήδανον. τὸ. ladanum apud Herodot.
Λεδιάριον. &
Λήδιον. tunicula uilis, æstiua, uetus. Etym. obsoleta & detrita plagula. Eust. Iliad. σ. λήδιον ἔνδυμα, indumentum tenue ac laxum.
Λεδιᾶν. fessum esse.
Λῆδον. τὸ. ladanum, fruticis genus apud Dioscor.
Λήθαιος. obliuiosus, uel obliuionem inducens
Ληθάνω. obliuisci facio.
Ληθαργικός. ὁ. ὁ. ueternosus.
Λήθαργος. ου. ὁ, morbus est, quem Latini torporem appellant. inexpugnabilis penè somni necessitas, ut scribit Cels. lib. 3. cap. 20. Dictum ἀπὸ τῆς λήθης, hoc est ab obliuione: nam eo morbo accidit obliuio omnium rerum: à pituita posteriores uentriculos cerebri occupante, in quibus est memoria. Lethargus, ueternus, affectus apud medicos phreniridi contrarius. Item languida & torpescentes ac segnes uocãtur λήθαργοι teste Zenodot.
Ληθεδανόν. obliuionem pariens.
Λιθεδιῶν. ὀν ος. ἡ. obliuio.
Λήθη. ης. ἡ. obliuio, lethe.
Λήθιος. clancularius.
Λιθότης. ητος. ἡ. obliuio.
Λήθω. μ. ήσω. π. ηκα. lateo. Neut. accus.
Ληϊάνδρα. inijciens uiris mulierum amorem. ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας.
Ληϊάς. ἡ. bello capta.
Ληϊβότδρα. ας. ἡ. segetem pascens.
Ληϊβότδρος. ν. ὁ. segetes depascens.
Ληϊβοτής. aper.
Ληϊδιάριον. λυδιάριον.
Ληΐδιον. λήδιον.
Ληΐζομαι. μ. ἴσομαι. π. ισμαι. prædor, uasto segetes, possideo.
Λήϊον. ν. τὸ. seges, fruges, campus segetum. quasi τὸ λαΐον δεόμενον λαΐου. falcem significat,
Ληϊος. ν. mutilus, uilis.
Λεῖς. ίδος. ἡ. præda, possessio ex præda. Vide λεία in Ammonio.
Λεϊσήρ. ῆρος. ὁ. latro.
Λεϊσής. prædator. iumentorum abactor. Etym.
Λεϊσός. bello captus, cum prædis abactus.
Λήϊτις. ιδος. ἡ. Epitheton Mineruæ quia prædæ præest.
Λεϊτίς. bello capta mulier. Etym.
Λήϊζον. locus publicus ubi magistratus conueniunt. Etym.
Λεῖτος. ν. ὁ. populus.
Λιλᾶν, & λικεῖν. clamare, plaudere, percutere, latrare.
Λικυθίζω. pusilla uoce utor.
Λικύθιον. ν. τὸ. parua lecythus. Est & carminis genus, trochaicum heptemimeres quod & ὀνειροπόλειον dicitur alio nomine.
Λικυθισμός. cantillatio, frigillatio.
Λικυθιστής. ὁ. ὁ. qui exilem habet uocem.
Λήκυθος. ὁ. ὁ. uas olearium, & in quo unguenta reconduntur, quod & Latinè lecythus dicitur, penult. corr. Cicero uidetur libro 1. ad Atticum, copiam dicendi uniformem λικύθους appellasse, alludens fortè ad illud Aristophanis, λικύθιον ἀπώλεσε. Vide Bayf. & prouerbia apud Erasmum, Non est oleum in lecytho, Lecytho

cytho pinguior, Lecythum habet in malis.

Λακυθίζω. altius clamare ac strepitum edere.

Λῆμα. ατος. τὸ. superbia, dogma, consilium, constantia, fiducia, & robur animi. Vide in Chiliadibus Eras. Lemathurium: Ammonius distinguit à λήμμα.

Λημαπάω. sum excelso & sublimi animo & intrepido, superbio.

Λημαπίας. ου. ὁ. arrogans, superbus.

Λημάλια. τα. sententiæ, consilia.

Λημάω. lippo, cæcutio, cæcutio lippitudine. Neutrum absolutum.

Λήμη. ης. ἡ. lema, lippitudo, humor in oculis concretus, unde lippitudo nascitur. παρὰ τὸ λεύω βλέπω, καὶ τὸ μή. Vide in Chiliad. Erasmi, Saturniæ lemæ.

Λῆμμα. τὸ. quæstus, lucrum, sumptio, assumptio, sumptio scientifica, & quæ in ratiocinationib⁹ assumitur siue per se siue in subiectis pronunciationibus. Item proloquium postulatum Aristot. Est & alia species λήμματος teste Gal. cui fides cōparatur per experientiæ lumē aliquod, Item captura, captio, spatium, uagina, uis, audacia. Item dignitas. Etym. Vide λῆμα in Amm.

Λημμάζομ. idem.

Λήμνιον βλέπειν. acre obtueri, & micantibus oculis. Eustath. Iliad. α.

Λημνίσκον. corymbus.

Λημνίσκος. ὁ linamentum ad μοτὸ similitudinem oblonga facie fastigiatū apud Aeginetam.

Λῆμνος. insula Thraciæ propinqua, sic etiā urbs in ea dicitur. Etym. & λήμνιον κακὸν dicitur de maximo malo quod mulieres Athenienses uiros in Lemnio occidissent. Qua de re consule Zenodot. & λημνία χοιρὶ pro crudeli & illegitimo.

Λῆμος. animus.

Λήναια. τὰ. Bacchi sacra apud Atheniēses, in quibus concertabāt poētæ ludicris carminibus ad risum comparatis.

Λῆναιος. quod ad torcular pertinet. Etym. Cyrillus proparoxytonum.

Λῆναῖος. Lenæus, penanflexum Cyrillo, cognomen Bacchi. & λήναιον festum eius. Lenæi hymnus est apud Orpheum.

Ληναιών. Ianuarium dici ait Ioannes Grammaticus, quòd Dionysio Lenæo à torcularibus dicto festiuitas eo mense ageretur. quidā Septembrem dicunt.

Ληνὰς. ἀδος. ἡ. pars nauis quæ malum continet, apud Pollucem, quæ & ἰσοδόκη, & λην apud Athenæum.

Λήνις. ιδος. ἡ. mulier Bacchi, & ληνίς. temulētia.

Ληνοβάλης. ου. ὁ. uinitor.

Λῆνος. ὁ. ὁ. torcular. παρὰ τὸ λεαίνω, τὸ λεπτύνω. Item locus concauus in curru in quo reponebātur ab aurigis scuticæ, teste Aelio Dionysio, qui & γρόνη dicitur: & mali nauticæ conceptaculum, quod & ληνὰς.

Λῆνος. ἐος. τὸ. lana, apud Aeschyl. Eumenid. λῆνῳ μεγέσῳ σωφρόνως ἐστεμμένον.

Ληξιαρχικὸν. liber erat, in quem puerorū nomina referebantur, qui iam tutelæ suæ facti erant. ὅθεν τὸ τοῦ νέου τῶν ληξιῶν ἤδη ἄρχειν.

Ληξιπύρετος. ου. ἡ. lexipyretus potius quàm lexipyrata, medicinæ quæ febres fugiunt. de qua Hermol. in Plin.

Λῆξις. ιος. ἡ. quies, desinentia, sors, portio.

Λῆξις. εως. ἡ. Heraclides λήξεως ὄνομα τὴν οἰκουμένην τινὰ territorium hæreditarium λῆξιν appellat.

Λῆον. idem quod λήϊον, συνωνυμῶν. Etym.

Λητέον. sinendum est, explicandum, aggrediendum.

Λητής. capiens.

Λητός. captus.

Ληρέω. μ. ήσω. ω. ησα. nugor. propriè nefariè loquor ex ebrietate, uel senectutis ac ætatis uitio inepta multa effutio, φλυαρέω autem nimium & stulte loquor, desipio. Etym. Ληρεῖς ἔχων, Atticè pro nugaris. Neut. accus.

Λῆρος. ου. ὁ. nugæ, trichæ, stultus, nugator, mendax. Eras. Chiliad.

Ληρῶδιον. nugatorium.

Ληρώδης. ες. ὁ. ἡ. nugator.

Ληρωδής. delira fabula.

Λῆς. uis, ut εἰ λῆς. si uis, Aristoph.

Λῆσις. uoluntas, electio.

Λήθομαι. obliuiscar.

Λῃστάρχης. ου. ὁ. & λῃστάρχος. ficariorum siue latronum princeps.

Λῃστεία. ας. ἡ. latrocinium.

Λῃστεύω. μ. εύσω. ω. εύσα. latrocinor, populor, latrocinio despolio. Neut. absol.

Λῃστής. ου. ὁ. latro, prædo, ficarius.

Λῃστικὸν. σύνταγμα. ου. τὸ. manus piratarum, latrocinium. Thucydid. πότε λῃστικὸν ὡς εἰκὸς καθήρει.

Λῆστις. ιος. ἡ. obliuio.

Λῃστός. ου. ὁ. prædabilis.

Λῃστρικὸν πλοῖον. τὸ. piraticum nauigium, quod & λῃστρίς.

Λῃστρικῶς. prædatiuè, furtiuè, & λῃστρικὸν πλοῖον, uide Bayfium.

Λῃστρίς. ίδος. ἡ. prædatrix, λῃστρίδες νῆες, naues prædatoriæ, siue piraticæ.

Λήτφρα. ἡ. sacerdos.

Λητοΐδης. Latonæ filius, Apollo.

Λητόν. publicum.

Λειτουργεῖν. obire munus publicum. Ammonius & Cyrillus.

Λειτουργός. ά. ὁ uide λῃτουργός.

Λητώ. ὁ Θ. ἡ. Latona. ὕμνη λητοῖκὴ γὰρ κακῶν ἡ θεός. Eius hymnus est apud Orpheum.

Λήγω. μ. ἤξω. τ. ηχα. desino. Neut genit. ἔλησε τοῦ θυμοῦ, stomachari desijt. ν. Λαγχάνω.

Λῆψις. ι Θ. ἡ. captio.

Λιάζω. μ. άσω. π. ακα. separo, fugio, declino. Actiu. accus.

Λιάμαθοι. caprarij pastores. παρὰ τὸ λίαν ἀμαθεῖς εἶναι. Etym.

Λίαν. nimis, ualde. Differt à λέαν. Vide Ammonium.

Λίαν ἐκ παρὰ μόρον. supra modum.

Λιαρός. ά. ὁ. calidus, lepidus, temperatus, suauis, flexibilis. Etym.

Λιαίζω. erro. declino, euito. Etym.

Λιβάδιον. herbosus locus.

Λιβάζω. stillo, defluo, perdo, σοβέω.

Λιβανικός. ή. ὁ. tureus.

Λιβανομάντις. ι Θ. ὁ. qui ex ijs quæ dijs adolentur futura coniectat, dicitur & ἐμπυρεσκόπος. Eustath. Iliad. ω.

Λίβανος. ου. ὁ. tus, arbor turis. Libanus mons Arabiæ. differt à λιβανωτός. Ammonius.

Λιβανώδης. ες Θ. ὁ. ἡ. odoratus.

Λιβανωτίς. ἡ. turea, rosmarinus.

Λιβανωτός. ὁ. ὁ. ἡ. τοῦ λιβάνου καρπός. Ammonius distinguit à λίβανος.

Λιβανοφόρος Θ. ου. ὁ. turifer.

Λιβάς. άδος Θ. ἡ. stillatio, gutta, fons, scaturigo, locus amœnus, & humidus.

Λιβδίομαι. immergor. Etym.

Λιβδύω. separare.

Λίβηθρον. τὸ. incilis fossa, aquę ductus, apud Aelium Dionys. receptius tamen est per ῑ λέβηθρον.

Λιβηρος. humidus.

Λίβος gutta, lachryma, distillatio quædam oculorum fluida.

Λιβρός. ά. ὁ. obscurus, caliginosus, humectus. λιβρὸς inferius exponitur lubricus.

Λιβύη. ης. ἡ. Libya, hydria nigra sepulchro imposita.

Λίβυοι. serpentes quidam Nicandro.

Λιβύηθεν. ex Libya.

Λιβυκός. Libycus.

Λιβυός. ὁ. auis quædam Aristoteli. Gaza Libyum reddit, quanquam alibi lædus legatur.

Λίβυος Θ. του. Aphrici uenti, genitiuus à λίψ in Epigram.

Λιβυείδιοι. αι. naues liburnæ, piraticæ & uelocissimæ, rostris æreis.

Λίβυς. υος Θ. Libys, homo ex Libya. Dicitur etiam tibia à poëtis. Sunt & Libyes serpentes apud Nicandrum.

Λίβυσσα. ης. ἡ. Libyssa.

Λίγα. stridulè, tenuiter, suauiter.

Λιγαίνω. μ. ανῶ. strideo, delecto, canto, flagello, prædico. ὀξέως φωνῶ.

Λίγγω. μ. ίγξω. τ. ιγκα. strideo, resono. Neut.

Λιγδα. cos, lixiuium.

Λιγδίζω. sonum reddo feriendo superficiem.

Λιγδίν. in superficie, strictim.

Λίγδος Θ. ὁ. fornax, lixiuium, unguen, ἀλοιφή, χοάνη, monetæ informatura. Eustath. Iliad. φ. apud Nicandrum pro pila seu mortario accipitur.

Λιγέως. acutè, dulciter, celeriter, uehementer. Vide uersum Homericum in Chiliad. Eras. πῶρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.

Λιγκπελής. ὁ. imbecillum, pro ὀλιγκπελὲς.

Λιγνός. flexibilis, mobilis. Etym.

Λιγνύς. ύος Θ. ἡ. fumus, fumi emissio, propriè fuligo Latinè dicitur, apud Apol. Argonaut. fumus qui ex attritu mutuo lignorum nascitur. Nicander pro flamma accipit.

Λιγνυώδης fuliginosus.

Λίγξε. sonuit, fictitia uox à sono sagittæ, aërem diuerberantis.

Λιγνὺς. fuligo, fumus, atrum illud à flamma concrescens.

Λίγυς Θ. ὁ stridulus.

Λιγύμοχθος Θ. Luscinia epitheton, quòd cantu laboret.

Λιγυρίζω. canto.

Λιγύριον. ου. τὸ. ligurius lapis.

Λιγυρός. ά. ὁ. stridulus, acutus in uoce, suauis, uocalis.

Λιγυρῶς. suauiter, concinnè.

Λίγυς. υος Θ. ὁ. Ligur, paroxyt. Cyril.

Λιγύς. ύος. ὁ. stridulus, canorus in loquendo, facundus, ἡδὺς, λιγυρὸς, ὀξὺς, παχύς. oxytonũ.

Λιγύφθογγος. ὁ. ἡ. &

Λιγύφωνος. canorus, habens uocem stridulam.

Λιέω. capio.

Λίζω. ludo, stillo, βίοσω.

Λιθάζω. μ. άσω. τ. ακα. lapido. accus.

Λίθαξ, & λιθάριον. lapillus.

Λίθαξ. κος. ὁ. locus asper & petricosus, τραχὺς τόπος. Nicand.

Λιθάργυρος. spuma argenti. Vide Nicandrum in Alexipharm.

Λιθάς. άδος. ἡ. lapis.

Λιθεία. sumptuositas.

Λιθεῦω. lapidescere.

Λιθίασις. ιος. ἡ. morbus calcularis in renibus, calculi gene-

culi generatio in uesica per quem urinæ excretio prohibetur, estq; affectus qui distentiones affert uesicæ, distenditur simul & imus uenter, pertenditurq; sæpe distentio ad præputium. Sic etiam uocatur cum in palpebris gignuntur albicantia quædam & aspera lapidis modo, oculumq; perpungentia.

Λιθιάω. calculo laboro.

Λιθίδιον. lapillus.

Λιθιζίμ. lapidis qualitatem potius quàm gemmę referre. Plin. lib. 7. cap. 37. sic λιθιζῶν dicitur carbunculus languidius liuidiusq; lucens.

Λίθινος. η. ον. lapideus.

Λιθίς. ίδος. ἡ. lapillus, λιθίδιον.

Λιθοβολέω. μ. ήσω. σω. κα. lapido, lapides in aliquem iacio, lapidibus obruo. Accus.

Λιθόβολος. η. ον. iaciens lapides.

Λιθόγλυφος. η. ον. sculptor lapidarius.

Λιθοδηγήσιον. τὸ corallium.

Λιθόδομος. η. ον. architectus, faber lapidarius.

Λιθοθλάω. lapide frango.

Λιθοκάρδιος. α. ον. qui est saxeo corde.

Λιθοκόλλα. gluten quo marmora & lapides uniuntur inter se.

Λιθοκολλήτος. ου. ὁ gemmis uel lapillis distinctus ac picturatus.

Λιθολάβος. η. ον. ὁ. lapidatus, lapidator.

Λιθολαβίω. μ. βήσω. σω. βηκα. lapido. Accus.

Λιθολόγημα. κτος. τὸ. strues lapidum, ædificium.

Λιθολόγος. lapides colligens, ædificator. Thucyd. ἔχουσαι λιθολόγους καὶ τέκτονας.

Λιθομότα. qui ad populum concionabãtur, ὡς τοὺς λίθους ὁμνύουσιν.

Λιθοξοϊνόν ἐργαλεῖον. τὸ. bipennis, instrumẽtum scalpendorum lapidum.

Λιθοξόος. η. ὁ lapicida, λατόμος, λάτομος, λιθουργός.

Λιθοξόϊνοι. οἱ. pisces ὀστρακοδερμοι testa obtecti, quasi saxeo tergore muniti apud Empedocl.

Λίθος. η. ὁ lapis, saxum, uel λιθος ἡ gemma, lapis politus, marmor. Capitur & pro anchora, quando ante repertum eius usum graui saxo naues firmabant. Accipitur etiam pro calculo lusorio. Moschop. admonet masculini generis esse cum simpliciter lapidem significat, fœminini uero cum uel lapidẽ preciosum uel expolitũ.

Λιθόσπερμον. η τὸ. herba in cacuminib. iuxta folia lapillos quosdam duritia lapidea in barbulis quibusdam præferens quasi lapideũ semen.

Λιθόστρωτος. ου. ὁ. ἡ. lapidibus stratus. ἀπὸ λίθος & στρωννύω.

Λιθοτομία. ας. ἡ. lapicidina. Est etiam carceris & custodiæ nomen apud Syracusanos, cuius meminit Thucydid. unde arbitror prouerbium natum, Εἰς λιθοτομίας.

Λιθοτόμος. λιθοξόος. lapicida. Cyrillus paroxytonum. Et chirurgus calculum uesicę excindẽs.

Λιθοτόμος. incisus à lapide, proparoxyt. Cyril.

Λιθοτριβική. ars lapides excolentium elaborantiumq; ad operum ornamenta.

Λιθολικῆσαι τὸ σῆσαι ὦν ἡ βάσεως τὸ αὐάθημα.

Λιθολικοί. uectiarij.

Λιθουργήσῃ. in lapidem uertet.

Λιθουργική. ars incidendorum lapidum. Ad eos qui in metallis cædunt pertinere uidetur.

Λιθουργός. ὁ. λιθοξόος. lapidarius. Et λιθουργόν lapidarium ferramentum, apud Thucyd.

Λιθώδεται. in lapidem indurescere & lapidem fieri. Bud. Com.

Λιθοφορέω. lapides fero.

Λιθόω. μ. ώσω. σω. ωκα. lapidesco, lapidem genero. Neut. absol.

Λιθώδης. ες. ὁ. ἡ. lapidosus.

Λίκιγξ. tinnitus aurium, mirmitio: minimus & exilissimus auiculæ sonus, ἡ ἐλαχίστη βοὴ τῶν ὀρνέων. Aristoph. interp.

Λίκλινος. uas testaceum.

Λικμάω. μ. ήσω. σω. ηκα. uentilo, cribro, paleas à frumento separo, ἀλοῶ. trituro, comminuo, lingo.

Λικμητήρ. ῆρος ὁ. uentilator.

Λικμητηρίς. ίδος. ἡ. uentilabrum.

Λικμητήριον. idem.

Λικμητής. α. ὁ. λικμητήρ, διασκορπιστής.

Λικμίζω. uentilo, ἀλοῶ.

Λίκμος. η. ὁ. uentilabrum, uannus.

Λικμοφόρος. uannum ferens, canistrifer, ut olim ad sacra Bacchi ferebatur ab hominibus infimæ sortis. Vnde etiam dictum est de homine abiecto & contempto.

Λικνίτης. Bacchi epitheton, ab incunabilis puerorum, quæ λίκνα dicuntur. Eius hymnus est apud Orpheum.

Λικνοφθής. sordidus.

Λίκνον. η. τὸ. cuna, uannus, cribrum, cista panoria Sophocl.

Λικνοφορος. pro λικμοφόρος. apud Demosthenẽ.

Λικροί. οἱ. rami cornuum ceruorum.

Λικριφῆς. uel λικρυφίς. obliquè.

Λίκτος. η. qui glomerari potest.

Λιβαίομαι. cupio. Depon. genit.

Λιλύβαιον. η. τὸ. Lilybæum.

Λιλῶ. inuideo, cupio. festino.

Λιμαγχεῖν. fame necare, famem imperare, ut medici ægrotis faciunt.

Λιμαγχονεῖν. idem, quasi dicas angina inedię suffocare. Bud. Com.

Λιμακώδης. humidus, herbidus.

Λι Ἰόχαρις. Ν. Saph. f. 48.

Λίμβος. ὁ. uel λιμβός. gulosus, insatiabilis.

Λιμβρός. ᾶ. ὁ. nox, caligo.

Λιμενάρχαι. οἱ. qui locis maritimis præsunt, unde traiectus est ad exteras nationes, λιμενοφύλακες, id est, portus custodes, Aristotel. Bud. in Annotat.

Λιμεναρχία. munus portuum curandorum, λιμενοφυλακία.

Λιμενήρης. portum, littus, sinum habens. Etym.

Λιμενίτης. ᾶ. ὁ. &

Λιμενορμίτης. ᾶ. porticum custodia præfectus. Epigram.

Λιμήν. ένος. ὁ portus, littus, sinus maris.

Λιμήρη. quę ad portũ, aut pratum attinent. Etym.

Λίμνα. ης. ἡ stagnum, mare, Oceanus.

Λιμνάζω. μ. άσω. σ. ακα. stagnum facio, stagno. Neut. absol.

Λιμναῖος. ᾶ. ὁ. lacustris. Gaza in Aristotele λιμναῖα ορ uertit, palustre.

Λιμνακίδες. ών. deæ aquarum.

Λίμνη. palus, stagnum. παρὰ τὸ λίαν ἡ δίδλα μένφ. dicitur & de mari & de Oceano. Etym.

Λιμνῆς. ιδος. ἡ. stagnea.

Λιμνοθάλασσα. lacus maritimus.

Λιμνόστρεα. ostrea, ut Gaza uertit in Aristotele.

Λιμνεργός. ᾶ. lacunas purgans.

Λιμνοῦσθαι. in paludem uel lacum abire & exundare, uel in paludem redundare. Bud. Com.

Λιμνῶσις. τὸ. restagnatio.

Λιμοσιωείς. οἱ. qui fame urgente aliquò demigrant. à Dorensibus qui è Peloponneso fugerãt annonæ inopia, sumpta uox est. Erasmi in Chiliadibus.

Λιμοσιωείω. fame compulsus aliquò demigro.

Λιμοκίμβιξ. κος. ὁ. sordidus & cumini sector. Eustath. ut & κυμινοκίμβιξ.

Λιμοκτονέω. μ. ήσω. σ. κα. fame neco. Acti. accus.

Λιμοκτονία. huiuscemodi inedia à medico imperata, uictus ratio quæ in solis potibus fit.

Λιμός. ᾶ. ὁ. Atticè, uel ἡ, Doricè. fames, sordidum & præparcum λιμόν quoque dici annotat Eustath. Odyss.

Λιμόψωρος. morbus quidam, malus corporis habitus ob famem, nam cum mali succi cibarijs propter inopiam utendum est, scabies & uaria cutis ulcera proueniunt.

Λιμπάνω. relinquo. Actiu. accus.

Λιμφοῦν. decipere.

Λιμφός. sycophanta, parcus.

Λιμώττω. μ. ώξω. σ. ωχα. famesco, esurio. Neutrũ absolutum.

Λῖν. leonem.

Λινᾶος. ᾶ. ὁ. ex lino factus.

Λινάριον. τὸ. filum, funiculus.

Λίνδος. ὁ. aromatis genus, apud Athenæum, & oppidum in Rhodio insula, & proprium nomen, filius Cercaphi & Lysippes, ut testatur Eustath. Iliad. β.

Λίνεος, λινοῦς. lineus.

Λινεὺς. έος. ὁ. mugil piscis.

Λινίσκος. funiculus.

Λιξ. latus, obliquus, lapis.

Λινόδεσμος. σ. ὁ. uinculum lineum.

Λινόδετος. σ. illigatus, funiculo uinctus, apud Comicum.

Λινόζωστις. ἡ. Mercurialis herba.

Λινοθώραξ. κος. ὁ. thorax lineus, lineo thorace indutus. Homerus Iliad. β. de Aiace, ὀλίγος δ' ἔλω λινοθώραξ.

Λινοκαλαμίς. linum agreste.

Λινοκάλαμοι. οἱ. retia & lina uendentes.

Λῖνον. ου. τὸ. linum, uinculum, rete, chorda, filum, lana. Item carbasum, nauis uelum.

Λίνος. ὁ λίνος.

Λινόπληκτα θήρια. τα. feræ retibus implicitę, aut intra casseis obseptæ.

Λινόπτις. ὁ. qui est à retibus, qui retia custodit, & aues incidentes obseruat.

Λίνος. ου ὁ. linus, cantilenæ genus proprium rusticorum. Item funis. Est & hoc nomine Linus qui Herculem musicam docuit apud Theocrit. & alius Linus qui ex uetustissimis Poëtis unus numeratur. Sunt & λίνοι stellæ apud Proclum de sphæra.

Λινόσπορμον. lini semen.

Λινοστρωτοῦσθαι. illaqueati, in casses incidere, de amante extulit Plato.

Λινουργοί. auiculæ in Oppiani Ixeuticis.

Λινέω. intermitto.

Λίπα pro λιπαρόν. pingue, oleum, indeclinabile poëtis. Hom. sæpe utitur hac uoce.

Λιπαίνω. μ. ανῶ. σ. κα. impinguo. Accus. Item pro corrumpo & corrodo apud medicos usurpatur.

Λιπάρα. insulæ nomen, paroxyt. nam oxytonum fœmininum est à λιπαρός.

Λιπαραὶ ἐμπλαστροὶ. lenia emplastra, Celso dicta, alij pinguia malunt sic dicta quod adipum, pinguedinum, oleorumq; mixtura constent.

Λιπαρεῦσι. oriri. Plutarch.

Λιπαρέω. μ. ήσω. σ. κα. obsecro, obtestor, oro, supplico, adulor, promotus sum. Accus.

Λιπαρέως affatim.

Λιπαρής. ές. ὁ. ἡ. magnus, accuratus, diligens, supplex.

Λιπαρία. ας. ἡ. assiduitas, cõstantia, tollerãtia, fortitudo.

Λιπαροκρήδεμνος. σ. ὁ. ἡ. habens pulchras uittas in capite.

Λιπαρός. ᾶ. ὁ. pinguis, cui contrarium λυπρός. Itẽ maturus

maturus, formosus, plenus, mollis.
Λιπῆγέων. pinguem terram habens.
Λιπῆγῶς. abundanter, & λιπῆγῶς γκράσκειν, est beate ac delitiose consenescere, nulla premi egestate.
Λιπασπός. ὁ. ὁ. inunctio.
Λιπαυγὴς. ἐος. ὁ. cœcus, lumine defectus. Epigr.
Λιπελαίω. apocopa p λιπαρῶ ἐλαίῳ pingui oleo
Λιπόρνητις. ιος. ἡ. egena, inops, ut quæ ἐρνέων, hoc est, uirgultis quoque careat, aut abiectior sit, mascul. λιπόρνήτης, egenus, uel ut Aristoxenus, piscator marinus,
Λιπήμερος. qui statuto die non præstò fuit.
Λιπόβιοι. mortui.
Λιπογνώμων. ἀφιπογνώμων.
Λιπόγλος. ὁ. ὁ. pedibus defectus, mancus. Epigr.
Λιποδόρμος. affectus est pelliculæ texentis glandem, adeò ut distrahi iam amplius non possit.
Λιποφρανδίας. animi defectione laborantes, de mulieribus dictum.
Λιπόζυγος. solitarius.
Λιπόνεως. nauis desertor.
Λιπόρρινος. ὁ. ὁ. ἡ. pelle carens, ueluuidam & lubricam habens pellem, Salamandræ epitheton apud Nicandrum.
Λίπος. εος. τὸ. pinguedo.
Λιποστέγνης. εος. ὁ. ἡ. macilentus.
Λιποτάκτης. ὁ. ὁ &
Λιπότακτος. ὁ. desertor acci, transfuga.
Λιποτριχὴς. ἐος. ὁ. depilis.
Λίπτω. cupio, amplector.
Λίεινον. τὸ. oleum ex lilio.
Λιειόφς. suauis, odoratus, splendidus.
Λίειον. flos, narcissus propriè Atticis.
Λιερός. ὁ. ὁ. &
Λιεόφθαλμος. impudens, θρασύς.
Λίς. ιος. ὁ. leo. Cyrill. oxyton.
Λῖς. λίνος. pannus lineus, subtilis. Cyrillo similiter oxytonum est.
Λιστέσκομαι. supplico.
Λίαστις. ὁ. attritus & usu depolitus diminutusq; Sic etiam dicitur, cui nates sunt graciles ac tumore prorsus uacant, cuiusmodi sunt aues. Ἀστράγαλοι λίαστοι dicuntur, qui in medio pertusi sunt, & γλῶσσα λίαστα eadem ratione, ἐκτετριμμένη, καὶ ὀλισθηρά. lubrica.
Λιαστόπυγοι. à comicis appellantur Athenienses, quòd cum magna ex parte nautici essent, ob sedendi assiduitatem depyges reddebantur.
Λίσσομαι. supplico.
Λιστή. insulæ nomen, quæ alio nomine dicitur Area. uide Etym.
Λιστός. leuis, planus, asper, altus, accliuis, præruptus, miser.
Λίστω. λίστομαι.
Λιστός. ὁ. ὁ. supplicabilis.
Λιστράνω. &
Λιστρόω. purgo, fodio, polio, explano. Neutrum accusatiuo.
Λίστρον. ὁ. ὁ. uentilabrum, πῆνον σεσιδηρωμένον, ut exponit Eustath. Iliad. φ. Nicand. interpretatur exponit ξυστῆρα, id est, nouaculam.
Λιστρός. idem quod λίστρον. Etym.
Λιστρωτός. lapidibus stratus, planus, & ueluti rasus, leuigatusq; à λίστρος quod nouaculã notat.
Λίσφοι. οἱ. coxendices. (Nicand.
Λισφόω. minuo, attenuo.
Λίσχρος. ὁ. ὁ. parcus.
Λιτάζομαι. adhortor, saluto, uoueo, supplico.
Λιτανεία. ας. ἡ. supplicatio, litania.
Λιτανεύω. μ. εύσω. σω. εύκα. rogo, uota accipio, & dona lito. Actiuum accus.
Λιταργίζω. curro, festino, salto.
Λιτεργισμός. saltatio.
Λίταργος. uelox.
Λιτάνευτα. supplicatum esse. ὁ τοῦ λόγου τοῦ γνέσσῶς πρὸξεώνεται, ἀλλὰ τοῦ χαρακτῆρος. Etym.
Λιτή. ῆς. ἡ. supplicatio, & Macedoniæ urbs. Litæ apud Homerum deæ sunt. Vide Erasmum in Chiliad. Lite Ate.
Λίτη. ἡ. ianua, ostium. Epigr.
Λιτί. τῆ. subtili stragulo.
Λιτίς. ἡ. squama æris.
Λιτοβόρος. tenuiter nutritus.
Λιτοδιαίτον. τὸ. tenuitas uictus.
Λιτόμαι. λίτομαι.
Λίτον. ου. τὸ. pannus, operimentum tenue, uile tegmen lineum, ὕφασμά τι λεπτόν, οἷον τυχόν λίνεον. Eustath.
Λιτός. ὁ. ὁ. simplex, frugalis, lenis, humilis, exiguus, mendicus, tenuis. λιτὰ δ' ὧρα. Etym.
Λιτότης. τος. ἡ. simplicitas, frugalitas, tenuitas, lenitas. Cicero Epist. lib. 7. Lex sumptuaria quæ uidetur λιτότητα attulisse.
Λιτεργεῖν. τὸ κακὰ λέγειν, Didymo authore, maledicere. Cyril. & Ammonius distinguens à λιτεργεῖν, per ῆτα in prima syllaba.
Λιτεργοὶ δημοσίων. ministri publici.
Λιτέρι. improbus.
Λίτρα. ας. ἡ. libra, obolus, numismatis genus, apud Siculos.
Λιτρίς. urna.
Λίτρον. Atticè pro νίτρον. ὁ. τὸ. nitrum. Aristoph.
Λίπτω. cupio.
Λιτυβίστης. ὁ. ὁ. cantionis genus apud Phrygios, proprium fossorum & agricolarum. Vide in Chiliad. Erasmi.
Λιφαίνω. sanguinem mitto, deficio corpore, exanguis fio, pallesco. uide λιφαιμέν.

Λιχαίζω λίπτω.

Λιχανός. ὁ. digitus index. παρὰ τὸ λίχειν χαίνειν. nam inter hunc & pollicem, magnus hiatus magnumq; interuallum est, est autem hic digitorum ordo, μικρός, παράμεσος, μέσος, λιχανός, αὐτίχειρ.

Λίχας. α. ὁ. Lichas uiri nomen. Item si pollicem explices & indicem, λίχας nominatur mensus is, ἀπόβαθος.

Λιχήν, aut λιχένις. morbus qui quod à mento prius oriebatur, mentagra à Latinis dici cœpta est. Deinde à similitudine cutis, elephantiasis.

Λιχμάζω. μ. άσω. π. ακα. &

Λιχμάω &

Λιχμάομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. lambo, ligurio.

Λιχμιερής. ές. exerens linguam. (Acti. accus.

Λιχνεία. ας. ἡ gulositas, edacitas.

Λιχνεύω. μ. εύσω τ. ευκα glutio. λιμβεύομαι. τα ρὰ τὸ λίειν χαίνειν. Neut accus.

Λιχνοκαία. lucernarum accensio.

Λιχνος. & Λιχνός. ὁ. ὁ gulosus, auidus, cruda uorans, uarijs rebus se immiscens. Etym. Helluo Latinè.

Λιχρεφίς. oblique.

Λίψ βός. uentus, aduersus uulturnum flans, qui Latinè africus dicitur Gel. lib. 2. cap. 22. significat etiam pugnam & guttam. Etym.

Λόβιον pars gibba hepatis.

Λόβοι. οἱ Phaseoli ita dicūtur, teste Gal. lib. de alimen. qd' eorū siliqua sola sitedēdo.

Λοβός. infima auricula. ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν. eam enim prehendimus cum admonemus. Dicitur etiam eodem nomine pars auris superior; & summa omnia λοβοί possunt dici, ut in iecore λοβοί, partes inferiores aut superiores, & fibræ quibus pulmo cordi circundatus est. Dicitur item ciceris aut fabæ uas. Item siliqua interdum, & fibræ uictimarum. Item omnis follicu lus aut siliqua, in quo continetur semen λοβός dicitur, atq; adeò uasculum in quo semen repo nunt agricolæ. λόβος ab Asclepiade rosarum un gues dici annotat Cornarius, Sed quid si capita rosarum, in quibus inter capillamenta semen conditur intellexerit ille, iuxta interpretationem modo redditam.

Λογάδιδον. οἱ. delecti ciues, prudentes, cohortes, copiæ. Nicandro oculi significantur λόβικα τ ὀφθαλμῶν. albugo oculi, qua significatione & λογχάδες scriptum inuenitur.

Λογάδιδον. aduerb. electè, collectim.

Λογάρια. τὰ. sermocinationes.

Λογγάζω. μ. άσω. tardo, moror, inuideo.

Λογγάσια. λογγῶνδν. saxa de quibus naues retinaculis ligatæ stant.

Λογγεύω. tingo.

Λόγγη. ης. ἡ. πάφος.

Λογγών. saxum in portu. Etym. lapis palúsue de quo nauis funes religantur.

Λογγῶνδν. saxa in portu, quibus naues alligantur.

Λογεῖον. τ. τὸ. locus ubi conueniunt cōsulentes, pulpitum ubi recitantur comœdiæ. Cyril. theatri locus. Est etiam genus crateris. Etym.

Λογέμπορος. sophistæ epitheton.

Λογεύς. έος. ὁ. λογογράφος.

Λογία. ας. ἡ. conuentus, collatio, collectio, collecta. Paulus ad Corinth. 1. cap. 16. περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους. nouum apud Apostolum uerbum, à colligendo siue legendo dictum. Apparet enim metaphoram sumpsisse à fœtibus arborum aut terræ, quæ legi dicuntur, unde & legumina.

Λογιατροί. οἱ. uocabantur apud ueteres sophistæ qui cum artem medicam profiterētur, huiusce opera non attingebant, quasi uerbis tenus medici.

Λογίδιον. oratiuncula.

Λογιδύς. έος. ὁ. rhetor.

Λογίζομαι. μ. ίσομαι. τ. ισμαι. computo, considero, existimo, arbitror, reputo, expendo, imputo, cogito, διαλογίζομαι, γνθυμοῦμαι, ἀείθμῶ, ἀναπίθημι, φημίζω.

Λογίζω. idem.

Λογικός. ὁ. ὁ. rationalis, rationi obtemperans, qui ratione quadam & methodo quippiam facit.

Λόγιμη πόλις. insignis urbs.

Λόγιμον. τὸ λόγῳ ἄξιον ἐλλόγιμον: Herodot. lib. 1. ὅλη γὰρ μὴ Ἀθῆναι ἦν ὅθεν ἄλλο πόλισμα λόγιμον ὠσύντως.

Λόγιον. τ. τὸ. oraculum, deorum responsum, uaticinium, rumor. φύτδυμα, respōsum, soluta oratione, sed χρησμός, carmine, λογεῖον.

Λόγιος. ᾱ. ὁ. eloquens, prudens, doctus. Λόγιος apud antiquos dicebatur, qui in unaquaq; patria instituta interpretari & eloqui poterat, hoc est, historiæ & antiquitatis peritus, & in ea re facundus. Λόγιος Mercurius, quasi studiorum & literarum eloquētiæ præses, hoc est, ὁ λόγῳ ἔφορος. Aristid. Rhetoric. lib. 1. καλῶ δὲ ὥστε τῷ βλμήματι καὶ ἑρμῆν λόγιον. Apud posteriores λόγιος etiam dicebatur ὁ διαλεκτικός. Λογιώτατοι apud Plutarchum uaticiniorum interpretes peritissimi.

Λογιότης. ητος. ἡ. eloquentia.

Λογισμός. ὁ. ὁ consideratio, cogitatio. Vnde λογισμὸς κοινός, sensus communis. λογισμὸν ἐαυτῷ διδόναι, secum rem æstimare, secum ratiocinari, sese respicere.

Λογιδύω. enumero, expendo, σκέπτω.

Λογιστήριον. τ. τὸ. locus in quo exercitus recenseretur, &

tur, & ſtipendia militiæ numerantur.

Λογιστής. οῦ. ὁ. computator, curator, æſtimator, expenſor. λογισταὶ etiã erant magiſtratus Athenis. uide Etym.

Λογιστική. ῆς. ἡ. ars ſupputandi, quæ calculatoria dicitur.

Λογιστικόν. ῦ. τὸ. pars animæ quæ ratio dicitur.

Λογιστικός. ῆ. ὸν. computatorius, ſupputandi calculandiq; peritus.

Λογογραφέω. μ. ήσω. τ. ηκα. libros condo, ſcribo hiſtoriã uel orationes forenſes, uel uitam alicuius. Neut. abſol. uel accuſ.

Λογογράφος. eſt orator, & qui oratione proſa ſcribit, accipitur nonnunquam in malam partem atq; ad uituperium pertinet Demoſt. λογογράφος δίνυν καὶ ὁ βεις ἀς ἀρκαλῶν καὶ τοιαῦτα ὑβρίζων. Et Aeſchin. de Demoſthene loquens τῷ λογογράφῳ τῷ δε καὶ σκύθῃ. Ammonius diſtinguit à λογοποιός.

Λογοδιάδιαλος. ῆ. ὸν. ſophiſta, uerborum inanis funditor, qui uenuſtatem uerborum, non ſenſuum acumen inſectatur. Eraſ. Chiliad.

Λογόδιπνον. ου. τὸ. cœna uerbis magis quàm cibis condita.

Λογοδικεία. ας. ἡ. altercatio, uerborum cõtentio, apud Athenæum.

Λογοδία. uitium dicitur in poëmate, quando nihil in ſe doctrinæ ſolidæ habet, aut cultus ſplendoris ue, ſed nugax eſt & futile. Nam λόγοι pro dictis ridiculis contemnendisq; interdũ capitur, etiam apud Terentium & Ciceronem.

Λογομανῶ. uehementer literis & diſciplinis incumbo.

Λογομαχῶ. pugnare uerbis, contendere.

Λογομαχία. ας. ἡ. pugna uerborum, uerborum uelitatio, loquax contentio.

Λογοποιέω. μ. ήσω. τ. ηκα. hiſtoriam ſeu fabulas ſcribo. Neut. abſol.

Λογοποιία. ας. ἡ. maledictum, multiloquium temerarium.

Λογοποιός. ῆ. ὸν. hiſtoricus, author, fabularum ſcriptor. Item falſa ſcribens, ὁ ψεύδη συνθεὶς. Vide λογογράφος in Ammonio.

Λογοπράτης. apud Nazianzen. Iudæ epitheton, quod uerbum, hoc eſt, Chriſtum uendiderit.

Λόγος. ου. ὁ. multiplicis eſt ſignificationis. Aliquando enim eſt ſermo, oratio: ut λόγον διδόναι, uerba facere, & λόγον λαμβάνειν, aures accommodare, Syneſ. Et apud Xenoph. ἑλλ. 5. λόγον διδόναι, eſt cauſam orandi locum dare: uel apud Demoſthen. τῇ ἀμοκρ. dicendi cauſam poteſtatem facere. Vnde λόγου τυχεῖν ij dicuntur, quibus dicendi poteſtas facta eſt, apud eundem. Apud Platonem uero in Protag. ſignificat uices dare loquendi, & percunctandi, & uiciſſim reſpondere percunctanti. Sed λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Demoſthenes ὑπὲρ Σφ. Andoc. πρὸ μυσ. & Plato in Catone, eſt rem ſecum æſtimare & perpendere, uel ratiocinari & coniectura colligere. Διδόναι τῷ λόγῳ, memoriæ prodere, ſcribere, Greg. Εἰς λόγους ἰέναι, ad colloquium uenire, Xenoph. Ἐν λόγοις εἶναι, hominum ſermone celebrari, apud eundem. Interdum tamen ſignificatio fraudis eſt & uanitatis, ut λόγος τοῦτο, Demoſth. id eſt, Verba iſthæc ſunt, ut Terent. uel, Verba ſunt atque ineptiæ, ut Cic. Vnde etiam λόγους λέγειν, pro inaniter uerba fundere, uerba loquaciter facere, Demoſth. & λόγους διαδιδόναι, rumores in uulgus diſſipare, Plato. Huc pertinet cum pro ſermone fabuloſo, ſeu fabula accipitur, ut Euſtath. tradit, unde Aeſopus ille λογοποιός, id eſt, μυθογράφος dicitur. Aliquando pro ratione, id eſt, cura & reſpectu ponitur, ut λόγον ἔχειν, rationem habere, ὑπὲρ λογίζεσθαι, ὑπὲρ λόγον ποιεῖσθαι, de rebus conſulere, proſpicere, res conſiderare, de rebus cogitare, uidere, conſtituere. Quod tamen interdum eſt pro portione habere, hoc eſt, inſtar eſſe, & ἀνάλογον εἶναι. Syneſ. Vnde κατὰ λόγον, id eſt, pro portione, Ariſtotel. Vel pro ratione, id eſt, modo & forma, ut ἔξω λόγου, ab re, extra propoſitum. ὑπὲρ λόγον, ultra modum, ſuprà quàm dici poſſit. Sic etiam λόγου κρεῖττον, pro eo quod maius eſt omni ratione, aut quod nulla ratio comprehendere poteſt. Vel pro ratione, id eſt, cauſa, ut λόγον ὑπέχειν, rationem reddere, & λόγον διδόναι, cauſam dicere, ἀπολογεῖσθαι, κρίνεσθαι, δικάζεσθαι, Andoc. Xenoph. & Demoſth. Huc pertinet quod cum κατὰ πρῶτον λόγον dicunt, primaria ratione & cauſa ſignificant, ſiue per ſe, & κατὰ δεύτερον λόγον, ſecundaria & per accidens. Sic cum ponitur pro ratione ſubſtantiæ, id eſt, finitione, Ariſtot. Aliquando pro fama & exiſtimatione hominum, ut λόγος ἔχει. fama eſt, Athen. Sæpius tamen ſine uerbo. Greg. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut mea eſt opinio, οὐδεὶς λόγος τοῦτο, pro nullo numero habetur. Aliquando λόγοι ſunt ſtudia literarũ & diſciplinæ liberales, Syneſ. ναὶ μὰ τοὺς λόγους. Et Ariſtotel. τοὺς γὰρ λόγοις ὄντας philoſophos appellat, & doctrinarũ ſtudioſos. Aliquando ponitur pro diſceptatione ſeu diſputatione. Theophraſt. πλείων γὰρ ὁ λόγος &c. Idem ἄβοπον δὲ καὶ λόγος δικόμενον. Aliquando pro libro, ut περὶ τὸν ἕβδομον λόγον, lib. 7. Galeno. Poſtremò λόγος dicitur filius Dei, & uirtus (ut ſcribit Cyprian.) ratio item & ſapientia

ſapientia eius,& gloria.Bud.Com. λόγος quid ſit,uide Ariſtotelem Peri hermenias. Ammonius diſtinguit à ποίησις.

Λόγου ἀργός. inertiæ ratio uel ignaua ratio,ita enim appellabant philoſophi genus argumenti quod neceſſitatem nullã cur ita eſſet,afferret.

Λογχαῖος. haſtatus.

Λογχάς.albugo,album in oculis.Etym.ſcribitur & λογὰς.

Λόγχη ης.ἡ lancea,ferrum haſtæ,quies,pars.

Λογχάτης.ου.ὁ.ſatelles.

Λογχίτις.lanceola herba.

Λογχόομαι.μ.ώσομαι.ω.ωμαι.tendo in acutum. Depon.abſol.

Λογχοφόρος.ου.ὁ.lanceam ferens,haſtatus.

Λογχωτός.ὴ.ὸν.longus ut haſta.

Λοεσαλμὼν.ὁ.lotus.

Λόετρον.ου.τὸ.lauacrum.

Λοετροχόος.ὁ.balneator,tripus.

Λοετροχόοι.τρίποδες dicebantur in quibus cale fiebat aqua,qui & ἄιθωνες,& ἐμπνεόβοτοι dicũtur.Euſt.Iliad.9.uide in τρίπους.

Λοέω.μ.ήσω.π.κα.lauo.Actiu.accuſ.

Λοίαξ.fœnum aridum.

Λοιβᾶν libare.

Λοιβάσιον. uas oleo dicatum, & quod oleum in ſe continet.Bud.Com.

Λοιβήιον.ου.τὸ. uas ad ſacrificandũ,uas ex quo dijs oleum libabant,ut σπονδεῖον,è quo merum.

Λοιβή.ῆς.ἡ.libamen,libatio.à λείβω.

Λοιγαία.ἐσθὴς.ἡ.ueſtis lugubris apud Lycoph.

Λοιγός.ου.ὁ.peſtifer,mortem ferens.

Λοιγός.ὁ.ὁ.peſtis,unde βροτολοιγὸς Ἄρης.

Λοιδορέομαι.&

Λοιδορέω.μ.ήσω.ω.κα. obiurgo,cõuicior,mordeo,increpo,maledictis inceſſo,maledicta ingero,inſector,reprehendo. Datiuo uel accuſatiuo.Bud.Com. Λοιδορέομαι uero quanquam eãdem,hoc eſt,actiuam habet ſignificationem, tamen ſemper ſolum datiuum aſciſcit.

Λοιδορημάτιον.ου.conuiciolum.

Λοιδορία.ας.ἡ. conuitium, maledictum,opprobrium,iurgium,obiurgatio,ſales conuitioſi.

Λοιδορισμός. idem. reijcit hanc uocem Thom. Mag.& λοιδορίαν probat

Λοίδορος.ου.ὁ conuitiator, maledicus.

Λοιδορεῖσθαι.τὸ λοιδορέω.datiuo,uel genitiuo cum præpoſitione: ut λοιδορεῖσθαι σοι & λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ.

Λοιμοῦσθαι corrumpo,noceo,peſte inficio,& cõtagione.

Λοιμὴ pernicies.

Λοιμικός.ὴ.ὸν.peſtilentialis.

Λοιμός.οῦ.ὁ.peſtis,contagium,corruptio. Significat etiam uirum peſtiferum & ſceleratum Ariſtides. λοιμικὴ φθόροι πόλεως.

Λοιμώδης.ες.ὁ.ἡ.peſtilens.

Λοιμώξαντες peſte laborantes.

Λοιμώττειν.ſæuire peſtilentia,laborare peſtilentia.

Λοιπάζειν reliquari.

Λοιπάδες.reliquatores.Bud.in Annot.poſt.

Λοίπαθος.ου.ueli pars,Polluci.

Λοιπήν.ſepulchrum.

Λοιπόν.igitur,deinceps,& τὸ λοιπὸν relinquitur

Λοιπός.ὴ.ὸν.reliquus.

Λοισθός.ἡ.ὸν.&

Λοίδιος.ου.ὁ.&

Λοῖδος.ου.ultimus.

Λοίδωρος.libidinoſus,incontinens.

Λοιδωνία.ἡ.audacia,confidentia.

Λοκρὸς ου.ὁ.placidꝰ,mollis,cãdidus,apud Diony.

Λοξόω.μ.ώσω.ω.ώκα. obliquo. Actiuum,accuſatiuo.

Λοξίας.ου.ὁ. Apollo, propter obliqua & tortuoſa reſponſa,quæ reddebant huius uates,quo facilius imponerent conſultoribus. πῦρ ἀπὸ τοῦ λοξοῦ ἔχειν τοῦ ἴαν, ὅ ὅτι φωνεῖν. ἢ πῦρ ἀπὸ τοῦ λοξῶς ἴγναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ.Etym.

Λοξοβάμων.&

Λοξοβάτης.ου.ὁ.obliquè iens

Λοξοποπῶν.tranſuerſus fertur.

Λοξός.ὴ.ὸν.obliquus.λοξὴ φάλαγξ. uide in Appendice lexici de uocab.milit.

Λοξοτόχος.ου.ὁ.ἡ. per ambages obſcurè uerba uoluens de Caſſandra dictum.Epigr.

Λοπάδιον.ου.τὸ.ollula.Bayfius.

Λοπαδοφυσητὴς ου.ὁ.helluo,ὁψοφάγος.

Λοπάς.άδος.ἡ.olla,patina.Bayf.Item ſartago,& urna,ἡ σορὸς loculus apud Comicos.

Λοπάω.uel λεπάω decortico.Vnde λοπῶντα uel λεπῶντα φυτά.Theophr.

Λοπητός. turgor corticis, uel potius tẽpus illud anni,cum cortices arborũ turgeſcunt,& exemptiles fiunt.Bud.Com.

Λόπημα uel λόπιμα.τά. & λόπιμοι Gal. caſtanea. à cortice denſiore ſic appellatæ.

Λόπισμα.τὸ.cortex,putamen,λέπυρον.

Λοπός.ου.ὁ.folium,id eſt, cartilago, tela ſubtilis, cortex,tunica cepæ ſubtilior.

Λορδοί.οῖ.cernui,obſtipi,incuruati,quibus dorſi ſpina flectitur introrſum.

Λορδόω.ſinuo,luxo.

Λόρδωσις.εως.ὁ.uertebrarum luxatio,quæ fit aut ob caſum, aut ob ictum, aut tumorem præter naturam. Item ſpinæ inflectio prorſum concedens,quæ opponitur τῇ κυφώσει. Gal.libro 3. de articul.

Λόταξ.αγος.cannam inflans,ludens in arundine (carmen.

Λοτὸς. ὁ. canna, arundo, λοτὸ κατὰ τὸ νοῦμα τὰ μέλπῃ.

Λοῦμαι. pro λούομαι. λούμενος & λοῦσθαι Atticè λοῦμαι lauare, humectare, sanguinē fcreando eijcere.

Λαμπρός. splendidus.

Λούομαι. μ. ούσομαι. τ. σμαι lauor.

Λοῦσσον. lussum, quiddam in abiete nascens.

Λουτήρ. ῆρος. ὁ. peluis. à quo λουτήριον diminutiuum, Athenæus lib. 11. & Bayfius. hinc

Λουτηρίδιον. labellum.

Λουτρόν. locus balnearum. Etym.

Λουτρόν. ὁ. τὸ. balneum, lauacrum.

Λουτροχόος. ὁ. ὁ. λουτροχόος. balneator.

Λούω. μ. ούσω. τ. σκα. Actiuum. accus. iung.

Λοφάδια. supra collum. ἐπὶ τοῦ αὐχένος.

Λόφαλοι. οἱ. splendida scuta & parua, quæ affigi galeis solent.

Λοφαμισπὸς ὁ colliculus, πορίπισμα.

Λοφεῖον. ὁ. τὸ. uas, theca cristæ quæ est in galea, & (nent seta.

Λοφύω. μ. ύσω. τ. ύσκα. sorbeo, cesso. (speculi.

Λοφέω. μ. ήσω. τ. ήκα. quiesco, desino. Neutrum.

Λόφος. ου. ἡ. summitas.

Λοφιά. seta, iuba equorum & mulorum.

Λοφιά. ἡ. cacumen mōtis, crines q̄ è galea promi.

Λοφιαὶ collum, ceruix.

Λοφίζω. τὸ. λοφέω. exalto. λόφους ἐν ὕψει ποιῶ.

Λοφίλιος. ex alto loco.

Λόφιον. galea & repositorium. Item fungi qui circa uites nascuntur.

Λοφίον. colliculus.

Λοφὶς ίδος. ἡ. galeæ repositorium.

Λοφνίδες faces, tedæ.

Λοφνίς. fax est ex solo ligno, aut ex cortice uitis. Etym. luculēta fax, Lycoph. interpr. quasi λίαν φαίνουσα. Inde per diminut. λοφνίδιον, facula.

Λόφος. ὁ. tumulus, collis, conus, collum, fastigium, galea. Gaza in Aristot. uertit, apex, crista, in equis, mulis & bubus locus ceruicis cui iugum imponitur, unde νῶτος ἔυλοφος apud Sophocl. ὁ. ἔυνικτος teste Eust. Iliad. ψ.

Λοφοπωλεῖν. cristas uendere, annuere.

Λόφυρα. τὰ. iumenta quæ caudā & iubam habēt, teste Eust. Iliad. ψ. ueterina iumēta, ut Gaza red

Λοφυλνός. miser. (dit ex Aristotele.

Λοφυρὸς præclarus, insignis. elatus, insolens.

Λοχαγία. ας. ἡ. turmæ, uel insidiarum præfectura.

Λοχαγός. ὁ. &

Λοχαγωγός. ὁ. manipularis, manipuli ductor uel turmæ. Vide Ἐπιστάτης in Appendice lexicl de uocab. militar. & λοχαγωγός ibidem.

Λοχαίη χῖνος. lētiscus dēsa atq; ædita, sic ut uel locatos sub ea insidias occulere queat, apud Aratum Theon. ἀπὸ τοῦ λοχῆσαι. (tur.

Λοχαῖοι δίφροι. sellę quib. in partu mulieres utun

Λοχαῖος. decumbens, lautius uiuens.

Λοχάω. μ. ήσω. τ. ηκα. insidior, delitesco. Accus. Bud. Com.

Λοχεία. ας. ἡ. curatio partus, puerperium, quando statur in lecto, dolores partus. Et Λοχεία Diana, parturientium fautrix, facilior enim plenilunijs est partus.

Λοχεῖα. τὰ. purgamenta uocat Aristoteles, quibus

Λοχεύω. & (equæ uacant in partu.

Λοχεύομαι. μ. εύσομαι. τ. εύσομαι. fœto, patior dolores partus, pario, gigno, iaceo in lecto ob partū.

Λοχέω. λοχάω.

Λοχηθμεύω. insidiata.

Λόχευσις. insidiæ.

Λοχία. obstetrix, secundæ, relictæ in locis mulieribus à partu. Ponitur & pro insidijs.

Λοχιάδες. ἁι. syluæ quod insidijs collocādis aptissima loca saltus sint.

Λοχίζω. μ. ίσω. τ. ικα. pono insidias, insidior, di-

Λοχισμός. ὁ. ὁ. insidiæ. (stribuo.

Λοχίτης. ὁ. ὁ. manipularis, insidiator.

Λοχμή. ῆς. ἡ. dēsitas arborum, cespes, sylua, lucus, locus arboribus consitus, insidiæ.

Λόχμιος. densus. λασύς. hirsutus in Epigr.

Λοχμός. obliquus.

Λόχος. ὁ. ὁ. insidiæ, agmen, cohors, manipulus, centuria, classis. Vide in Appendice lexici de uocab militarib. in λόχος & in σύχος.

Λόχος. ὁ. ἡ puerpera. λεχώ.

Λόχος. ὁ. apud Macedonas is mensis qui apud Athenien. μαιμακτηριών, Hebræis Sedebath, teste Iosepho.

Λοχῶμαι. insidijs petor, & in insidijs locatus sum, hoc est, λοχίζομαι. conditus sum & lateo.

Λύα. ας. ἡ. seditio, bellū, dissensio. Vide λύη.

Λυάζω. nugor, garrio, seditiones moueo.

Λυβάζω conficior.

Λυαῖος. Bacchus, quòd λύαν, id est, seditionem pariat. ἢ παρὰ τὴν λύσιν τοῦ ῥάμματος. ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τοῦ οἴνου τοὺς μεθυσκομένους. Etym.

Λυάομαι. seditiones moueo.

Λυβίπνα. ἡ. Venus.

Λυγαῖος. ὁ. ὁ. tenebrosus, obscurus ob densitatem uiminum. Item horrendus, φοβερός.

Λύγα. &

Λυγαίως. obscurè.

Λύγδη. populus alba.

Λύγδην. aduerbium, simul.

Λύγδος. ὁ. calculus littoralis, glarea, alij marmoris genus esse uolunt. Epigr.

Λυγγούριον. τὸ. lyncurium, urina lyncis, & gemma quæ ex urina lyncis nascitur.

Λύγη. ἡ. obscuritas, nox.

Λυγίζω. μ. ίσω. π. ικα. uerto, moueo, flecto, incu

uo, uincio, contorqueo. Quod & de luctantibus dicitur, cum nexus alter alterius euadere cupientes corpora contorquent, & flexibus artificiosis utuntur. Bud. Com.

Λύγισμα. ατος. τὸ. stridula uox, ἀισχρὰ φωνὴ, βδελυρὸν ἆσμα, αὐάκλασις τῶν μελῶν, ἐπὶ καμψις. luxatio, contortio, uolubilitas.

Λυγισμός. ὁ. ὁ. tenebrosus, & plantæ nomen, quæ quia contorta est frequẽtibus nodis, fit ut pro inuolucro quoque accipiatur. Item pro membrorum luxatione intortioneq; apud Dioscor. & pro nexu, καὶ λαβὴ τῶν παλαιόντων, qbus luctatores inter se cõprehensantes uinciuntur. Potest dici elusio luctæ, quæ flexu corporis fit, eluctatio. Aristoph. in Ran. metaphoricè usus est. εἰ δὲ inquit, ἀκροώμενοι τῶν αὐλογιδῶν, ἢ λυγισμῶν, καὶ τροφῶν ὑποδρεμάνησαν. Id est, cantuum turpium auditores. Interpres ex Didymo οὐ σωδιέσμας τῶν λόγων intelligit. Bud. Com. Eust innuit turpiculum esse in saltatione inhonesta corporis flexũ, quũ inqt, καὶ οἱ κωμοδιόμενοι γὰρ φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί.

Λυγιστικά. τὰ. uitilia, id est, quæcunq; sic eleuata sunt ut cõmode flecti possint, cuiusmodi sunt uimina, id est, λύγοι, quæ ὑμαντῶδεις dicuntur.

Λυγκαίνω. gemo, singultio condolens, ebullio.

Λυγκεύς. ὁ ὀξυδερκὴς. & animantis species.

Λυγμός. ὁ. ὁ. &

Λυγμός. ὁ. ὁ. singultus, ut Gaza uertit in Aristotele, motio quædam stomachi conuulsionem ciens, quam fieri aiunt propter inanitionem uel expletionem immoderatam, uel erosionẽ ab acrioribus in stomacho humoribus.

Λύγξ. γός. idem.

Λύγξ. κός. ὁ. lynx fera. Vide Aristot. & Oppianum lib. 3. de Venat.

Λυγόδεσμα. ατος. ἡ. Dianę cognomen, quòd in uirgultorum densitate cõperta memoretur, quæ λύγοι uocantur.

Λύγος. ὁ. ὁ. uimẽ. significat etiam tenebras. Etym. salix amerina, quæ & ἄγνος teste Eust.

Λυγόω. inflecto. καὶ δ' ἀνάκης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα. Epigr.

Λυγρός. ὁ. ὁ. perhumidus, quasi λίαν ὑγρός. Item grauis, molestus, difficilis, miserabilis, tristis, malus, lugubris.

Λυγὺς. ὀξύφωνος. unde λιγεῖα φωνὴ & λιγυρὸν μέλος.

Λυγώδης. ες. ὁ. ἡ. flexibilis, lentus.

Λυδιάζειν. intemperanter lasciuire, à Lydis extremè libidinosis. Erasmus prouerb. Lydus cauponatur.

Λυδίζειν. idem.

Λύδιος. Lydius à Lydia regione λυδία λίθος di citur lapis quo aurum probamus λύδιον ἄρμα. uocamus uelocem.

Λυδιστὶ. Lydicè.

Λύζ, pro λυσιτελεῖ. utile est.

Λυζωτερία. ας. ἡ. lyenteria, dissolutio intestinorũ. uide λιζωτερία.

Λύη. λύα. πρὸς τὸ λύειν τὸν ὁ μόνοιαν Etym.

Λύζω. singultio, uoluo. Neut. absol.

Λῦθεν. soluti sunt.

Λυθίραμβος. ὁ. apud Pindarum uocatur Bacchus quod Iupiter illum assuerit femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamauerit, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, id est, solue suturã, solue suturam. Vide suprà διθύραμβος.

Λύθρον. ὁ. τὸ. cruor, puluis mixtus sanguine & sudore, tabes, immundicies.

Λύθρος. idem quod λύθρον. Etym.

Λυθρόω. μ. ώσω. ω. ωκα. cruento. Accus.

Λυκάβας. αντος. ὁ. annus. ἀφ' ἧς λυγαίως βαίνειν, quòd clàm prætereat, uel quòd seriatim dies eius cohæreãt, instar luporum, qui cum flumen tranant, proximus quisq; precedentis caudam mordicus tenet.

Λυκαία. τὰ. Lupercalia.

Λύκαινα. ης. ἡ. lupa.

Λυκαῖος. Iupiter à Lycaone Pelasgi filio primum cognominatus est, illiique Lycæa primus instituit, qui cum ad Lycæi Iouis aram puerum immolasset, & sparsisset cruorem, in lupum creditur deformatus. Cæl. lib. 9. cap. 3. Est etiam λυκαῖος montis nomen, ad sinistram Cereris templi, qui & Olimpus, ἱερὰ κορυφὴ, id est, sacer uertex, ab Iouis inibi educatione dictus est. Illic fons ἄγνω appellatus talis traditur esse naturę, ut re diuina ibi à Lycæi Iouis sacerdote curiosius peracta, & fusis precibus quernoque ramo leuiter commota aqua, mox densior surrigatur uapor, nebulæ assimilis, quæ non multo pòst effecta nubes, aggregatis item alijs, largos demittat imbres. Est ibidem quoq; Lycæi Iouis lucus, quem si quis, lege spreta ingreditur, annum superuiuere nequit: in quo item animalia nullam prorsus umbram iactare fabulæ docent. Cæl. lib. 13. cap. 17.

Λυκανθρωπία. ας. ἡ. melãcholica est affectio, siue insanię genus, quo qui afficiũtur, λυκάνθρωποι dicũtur. Lupos enim imitantur, in quos se conuersos putant, noctu exilientes, & ad diem usq; inter sepulchra diuersantes. Eorũ præpallet facies, καὶ ὁρῶσιν ἀφανῆς, hoc est, oculis arescẽtibus, præcipuè uerò lingua. Sunt præterea διψώδεις, sitibundi, tibijs ex impactione crebra, ἀνιάτως, id est, citra medelam ulcerosis. Hi & λυκαῖνες appellantur. Cæl. lib. 14. cap. 45.

Λυκάς. άδος. ἡ. canis nomen, quem Simonides sub epigrammate nobilitauit.

Λυκαυγές. τό. crepusculum, quod νύκτα ἀμφιλυκίω uocat Homerus.

Λυκάων. uide in λυκανθρωπία.

Λυκάων Arcadiæ rex. Titani ac Terræ filius à Ioue in Lupum conuersus.

Λυκεγενής ἡ &

Λυκέων. ῶν. ὁ. pellis lupina.

Λύκειον. ου. τὸ. Lyceum gymnasium Athenis, in quo docebat Aristoteles, authore Stephano.

Λυκεῖος. lupinus, terribilis.

Λύκη. ης. ἡ. lux matutina, unde λυκόφως, & umbra, σκία, unde ἀμφιλύκη. Eust Iliad. κ.

Λυκηγενής. ές. ὁ. ἡ. lucem generans, uel in Lycia genitus. Apollinis epitheton.

Λυκηθμός. ὁ luporum ululatus.

Λυκήλατος. anguilla.

Λυκία. ας. ἡ. Lycia.

Λυκιδεῖς. catuli luporum.

Λυκίη. ης ἡ pellis lupina.

Λυκιβίζω. pro elucubrare posuit Strab. 13. μικλίειν φιλοσοφεῖν πραγματικῶς, ἀλλὰ θέσεις λυκιβίζειν themata & argumenta fictitia elaborare.

Λύκιον. urbs Thessaliæ, à Lupo qui urbē ingressus in saxum fuit conuersus, denominata.

Λύκιος. ου. ὁ. Lycius gentile, & cognomentū Apollinis, sicut λυκηγενής.

Λυκιουργεῖν. τὰ λυκιουργῆ ποιεῖν. Bud. Com.

Λυκιουργές. Lycio opificio factum. Bud. ibidem.

Λυκίσκος. ὁ. trochlea succulis carens, solum foramen habens.

Λυκοβατίας. sylua in qua lupi morantur.

Λυκόβρωτος. ου. ὁ. à lupo morsus. Plutarch.

Λυκοδόλις. ές. ὁ. dolor fauces infestans.

Λυκοδόλος. ὁ ἀλέκτωρ. matutinus.

Λυκοδρής. ές. ὁ. conficiens lupos.

Λυκοκτόνος. ου. ὁ. lupum occidens ac perimens. Nam huiusmodi βαρύτονα actiuam habent significationem ut tradidit Moschop. ut παροκτόνος, sed προπαροξύτονα passiuorum habent uim ut λυκόκτονας à lupo interemptus, ξιφόκτονος gladio occisus, ξιφοκτόνος uero occidens alium gladio.

Λυκόοργος. ου. ὁ. Lycoorgus pro Lycurgus dixit Homerus Iliad. ς.

Λυκοπάνθηρ. ου. ὁ. animal ex pardo & lupo.

Λυκοκτόνος. ου. ὁ. lupicida, & Apollinis cognomētum, cui lupos immolabant.

Λυκόποδες. οἱ tyrannorū satellites, uegeto corpore, & animo præsigni iuuenes: sic dicti, quia pedes lupino circuntegerent corio, aut quia in clypeis lupi insigne gestarent.

Λυκοῤῥάιστης. ου. ὁ. luporū occisor, qui lupos perdit quocunq; pacto.

Λύκος. ου. ὁ. lupus. De lupis quadrupedibus uide Aristotelem, Aelianum, & Oppianum libro 3. de Venatione. Est & lupus auis apud Aristotelem, ex monedularum genere opinor, & lupus ex insectis aranei species. Aliquando pro lupato ponitur, quod est fræni genus asperrimum: à lupinorum dentium similitudine appellatū, quos esse inæqualeis constat, & ob id nocentissimi. Aliquando pro instrumento coquinario, quod alio nomine (Polluce & Pausania authorib.) harpage & creagra quoq; appellari solet. Cæl. lib. 15. cap. 2. & lib. 16. cap. 27. Est quoq; proprium fluuij in Phœnice apud Strab.

Λυκοπάδες. equi dicūtur, à fræni genere quod λύκον diximus appellari, & lupatum Latinis. quorum indomita natura atq; ferocia iniectio eiusmodi freno frangitur: uel quos à lupis appetitos fuga eripuit, qua occasione animosiores, perniciores q; euadere creduntur. Plura apud Plut. sympos. 2. Sunt qui & λυκοπάδας, uespas, siue apes interpretentur apud Nicand. σκώπτοντες τοὺς ὀνομαζομένους λυκοπάδας ἐξ ἐναντίας.

Λυκοῦργος, pro λυκόοργος. ου. ὁ. Lycurgus.

Λύκος. flores herbæ Iridis dici inuenio, quod labiorum lupi speciem reddant, est & λύκος aranei genus: & ferrum habenæ. Item musca, μῦια Nicand. scholiast.

Λυκοφίλιος. ου ὁ suspectus & latēs, sic recte legitur apud Menand. λυκοφίλιοι μὲν εἰσιν ἀδελφαγαί, id est, Suspecta quidem sunt fœdera.

Λυκόφρων. alta sapiens. Est & poëtæ nomen Chalcidensis, cuius extat Alexandra poëma Platonis (quod aiunt) numeris obscurius.

Λυκόφως. pro tenebroso aut crepusculo ponitur, quòd lupi color cinereus est, nec nigredinem præferens intensiorem, ut ait Eustath.

Λυκόχροος βαφή. color griseus, cinereúsue, cuiusmodi lupinus est, Eust. Iliad. κ.

Λυκόω. μ. ώσω. ω. κα. destruo, corrumpo. Actiu. accusatiuo iung.

Λύκτος. ου. ἡ. Lyctus urbs Cretæ.

Λυκτός. intolerabilis.

Λυκωρεία. urbs Delphidis, in qua colitur Apollo, à Lycoro conditore denominata. Etym.

Λῦμα. ατος. τὸ. sordes, purgamenta, illuuies, ἀπὸ τοῦ λύμαι.

Λύμακες. ἄν. petræ.

Λυμάζω. idem quod λυμαίνω. Etym.

Λυμαίνομαι. μ. ανοῦμαι. uasto, lædo, corrumpo, uitio, perdo, opprimo, deprimo, profligo, inficio, dedecoro, euerto, fugillo, ligurio uertit Gaza. Depon. accus. iungitur. Est aliquando passiuæ significationis, quamuis Attici semper actiuè utantur.

Λυμαίνω. idem quod λυμαίνομαι. Etym.

Λυμαντήρ. ῆρος. ὁ. cœnarum & conuiuiorũ euersor & uastator, uorator, decoctor, qui ex ruderibus esculenta depurgat. Etym.

Λυμάχη. iniuria, dolor.

Λυμεών. ονος. ὁ. corruptor, pernicies & pestis.

Λύμη. ης. ἡ. pernicies, corruptio, immundicies, nocumentum, calamitas, iniuria. παρὰ τὸ λύειν τὸ σῶμα. Etym.

Λύμλω. redimerer.

Λυμνός. ή. ὸν. nudus.

Λύμπη. ης. ἡ. labor.

Λύξ. κός. lux.

Λύομαι. luo, redimo, seruo, & recipio. Item è uita excedo, morior, apud Sophocl.

Λυπέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. tristor. Depon. Datiuo.

Λυπέω. μ. ήσω. ω. ηκα. tristitiam infero, molestia afficio, anxium reddo, ango, dolorem affero, uexo, solicito, iniuria afficio, offendo. Et λύπει, male habet. Actiu. accus.

Λύπη. ης. ἡ. tristitia, labor, pernicies, damnũ, quasi λύσις, hoc est, solutio hominis, teste Chrysippo. ἢ παρὰ τὸ λύειν εἰς ἀκρυα καὶ ὤπας, οἷον λυώπη τις ἄλγα. Etym.

Λυπηρός. ή. ὸν tristis, ἄθυμος, grauis, acerbus.

Λυποθυμία. ας. ἡ. exanimatio, animę deliquium.

Λυπρόγεως. ω. ὁ. terra sterilis.

Λυπρός. ή. ὸν. sterilis, mœstus, infirmus, nudus & aridus locus Hipp. ei opponitur λιπαρός.

Λύρα. ας. ἡ. lyra, quasi λύτρα, ut quæ Apollini tanquam recompensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. Est etiam lyra stella & sidus apud Proclũ de sphæra. Itẽ lyra piscis Aristoteli, Gaza Græcam uocem relinquit.

Λυρικός. ή. ὸν. lyricus.

Λυρίον. ου. τὸ. lyrula.

Λυρίζω. μ. ίσω. ω. ικα. lyra cano. Neutrum absol.

Λυρίτης. ου. animal quoddã quod in quercubus generatur.

Λυρόεργος. ου. ὁ. lyræ inuentor.

Λυροποιός. ή. ὸν. lyræ opifex.

Λυρῳδία. lyræ cantus.

Λυρῳδός. ή. ὸν. lyricen, uide κίθαρις in Ammonio.

Λυσανία. ας. ἡ. insania.

Λυσανίας. ὁ. curas & tristitiam soluens.

Λυσία. furor, impetus, luxatio membrorum, interuallum quo inter se disiuncti sunt articuli.

Λυσίας. ου. ὁ. Lysias, uiri nomen paroxytonum, sed oxytonum per ἀσί, inflexum nomen est mulieris. Cyrillus.

Λυσιέθεα. ας. ἡ. soluta capillos.

Λυσιζώνη. ης. ἡ. epitheton Dianæ, quod parientibus Zonam soluat.

Λυσίζωνος. ή. ὸν. corrupta, ut quæ uirgineã zonam iam soluerit.

Λυσιμέλεια. ας. ἡ. portus Syracusarum.

Λυσιμελής. ές. ὁ. ἡ. mẽbra soluens. Somni epithetõ est, uel quòd μελεδῶνας, id est, curas soluat.

Λύσιος. ή. ὸν. solubilis, Bacchi cognomen quasi liberatoris, quod curas soluat, apud Cornutum ἐν τῷ περὶ ἑλληνικῆς θεολογίας legitur ἀλύσιος male & reclamante ratione, ὁ λύων τὰς μερίμνας. Pausan. ad fabulam refert, quia Thebani captiui ope Bacchi obtruncatis Thracibus in libertatem se uendicarunt. Lysij hymnus extat apud Orpheum.

Λυσιπονέω. timeo.

Λύσις. ιος. ἡ. solutio, ita enim aliquando medicis dicitur κρίσις, non probat hãc uocem Christodulus, sed τὸ λυσιτελὲς ἀντὶ τῆς ὠφελείας. usitatum dicit sed Lysis. idis, nomẽ est uiri: locus apud Cyrillum apparet corruptus.

Λυσιτέλεια. ας. ἡ. utilitas.

Λυσιτελέω. μ. ήσω. ω. ηκα. prosum, συμφέρω. Neutrum datiuo.

Λυσιτελής. ές. ὁ. ἡ. utilis, commodus.

Λυσιφλεβὸς σύριγξ. phlebotomum, quo sanguinem mittimus.

Λυσκάζω. fugio, ἀλυσκάζω.

Λύσσα. furor, λύσσα.

Λύσσα. rabies, furor. παρὰ τὸ λύειν τῶν λογισμῶν. Etym. Vide μανία apud Ammonium. Attice λύσσα.

Λυσσάω. rabio.

Λύσσομαι. insanio, rabio.

Λυσσώδης. ες. ὁ. ἡ. rabiosus.

Λύσωμα. τὸ. Gaza in Aristotele τὸ λύσωμα τῶν τριχῶν uertit, æquamentum uel discrimen capillorum.

Λυτήριον. expiatio, καθάρσιον, porcellus, cuius mactati sanguine manus illiniuntur eius, pro quo expiatio fit. Apollonij interpr. libro 4. numer. 43.

Λυτήριος. ου. ὁ. solutorius.

Λυλίεζας. cantilena erat messorum, teste Apollodoro, uel, ut Theodoretus uidetur uelle, carmen quod Rhæa accinebatur peculiare, ut Pychio Apollini Pæan, ut Cereri Iulius, & Dianæ (Hypæpus.

Λυλικῶς. solutorie

Λυτός. ή. ὸν. solubilis, solutus.

Λύτρον. ου. τὸ. preciũ redẽptionis, præda, σῶστρον, ἄποινον, quod postremũ tamẽ magis poeticũ est.

Λυφός. locus altus.

Λυφόω. μ. ώσω. ω. ωκα. redimo. Actiu. accus.

Λυφῶν. ῶνος. ὁ. secessus.

Λύφωσις. ιος. ἡ. redemptio.

Λυφωτής. ή. ὸν. redemptor.

Λύθα. apud Aristotelem, idem quod λύσσα.
Λυθάω. rabio.
Λυθίω. multa loquor.
Λυθώ. singultio.
Λύτωρ. ορος ὁ. ὁ. solutor.
Λυχναῖος, & λυχνοῦς. gemma quędam pellucida.
Λυχνασία. ας. ἡ. &
Λυχναψία. ubi accenditur lychnus.
Λυχνεία. ἡ. κὰ
Λυχνεῖον. τὸ. ὁ τοῦ λύχνου. τόπος. Vide λυχνοῦχος in Ammonio.
Λυχνίον. ου. τὸ. candelabrum. uide Ammonium.
Λυχνίτης. ου. ὁ. lychnites gemma.
Λυχνοβιοι. οἱ. dicebantur ij qui præposteram uitam agerent, noctu quod interdiu fieri solet facientes, quasi lucernarios dicas. Erasmus in Chiliadibus.
Λυχνοκαυσία, uel λυχνοκαΐα. ubi accenditur lychnus, accensio lucernæ.
Λύχνον, & λύχνος. ου. ὁ. lucerna, lychnus. παρὰ τὸ λύειν τὸ νύχος, ἤγουν σκότος. Vide λυχνίον in Ammonio.
Λυχνοῦχος. ου. ὁ. lampas, facula, aut qui portat lucernam. Vide Ammoniũ in λυχνοῦχος λυχνίον.
Λυχνοφόρος. prælucens, lucernam pręferens.
Λύω. μι. ύσω. σω. υκα. crimen diluo, hoc est, ἀπολογοῦμαι. Item dimitto, Herodianus, Homerus, & Lucian. pro λυτρόω, redimo. Actiuum accus. Bud. Com. 80. 9. 2.
Λυῶδλον. τὸ. ruptorium.

Λῶ. uolo, uis. ὠθέλω. & uideo, βλέπω, fruor, ἀφελαύω.
Λωβάομαι. &
Λωβάω, uel λωβέω. μι. ήσω. σω. ηκα. &
Λωβέομαι. &
Λωβεύω. μι. εύσω. σω. ευκα. mutilo, fugillo, dico cõtumeliam, corrumpo, depraua, contumelia afficio, malè afficio aliquem. Accipitur tamen passiuè pro oblædor & uitior, cõtumeliosè improbor, id est, λωβάζομαι, quo usus est Hippoc. Et λεελωβημένος, deprauatus. Bud. Com.
Λώβη, ης. ἀεχώη. contumelia, nocumentũ, iactura, detrimentum, aduersitas, iniuria, fugillatio.
Λωβήεις. φωβος. damnosus.
Λωβητήρ. ῆρος. ὁ. conuiciator, contumeliator, nocens, qui famam hominum imminuit, & contumelia afficit. Aliquando accipitur pro flagitioso & perdito, ut Iliad. ω. ἔρρετε λωβητῆρες ἐλεγχέες.
Λωβητής. ου. ὁ. idem.
Λωβητός. ου. ὁ. læsus.
Λωβήτωρ. ορος. ὁ, λωβητήρ.
Λωβός. morbus, uitium, mutilatus.
Λώϊον. ον. τὸ. λῷον.
Λοίως. ου. ὁ. Iunius mensis apud Macedon. teste Gal. lib. 1. Epidem. ut in cuius initio solstitium æstiuum dicat esse.
Λῴστος. optimus.
Λωΐτορον. λῷον.
Λωΐων. ον. ὁ. melior.
Λῶμα ατος. τὸ. margo, limes, fimbria ex bysso, purpura & coccino.
Λῷον. ον. τὸ. utile, melius, satius, apud Sophoclem Genit.
Λωός. ὁ. mẽsis qui apud Athenienses βοηδρομιῶν appellatur.
Λωπάδιον. τὸ. uasculum.
Λωπάς. ἀδος. ἡ. uas, crumena, uestis.
Λωπεύειν. mentiri.
Λώπη. ης. ἡ. genus uestis.
Λωπίζω exuo, denudo.
Λώπιον. uestis uilis.
Λωποδυσία. ας. ἡ. expoliatio, furtum.
Λωποδυτέω. μ. ήσω. σω. ηκα. furor, exuo, prædor.
Λωποδύτης. ὁ. spoliator, fur uestium, suppilator uiarũ, ac in urbe uicorum obsessor, qui obuius iniuriæ opportunos spoliat, aut pulsans, aut tentata morte territans. Grassatorem Latini uocant. Accipitur simpliciter pro fure.
Λῶπος. ου. ὁ. indumentum.
Λώπτω. salto.
Λωρον. πικρόν. amarum.
Λωρυμνόν. infimè, profundissimè.
Λῶσα. uolens.
Λῶστος. ου. ὁ. optimus, βέλτιστος, φίλος. πῦ ἀ τὸ λῶ θέλω. Etym. Negat Moschop. in Eclogis λῶστον significare φίλον.
Λώπαξ. latro, uoluptuosus, unguentis delibutus, qui turpiter uitam agit.
Λωτέω. μ. ήσω. σω. ηκα. loto abundo. Neut.
Λωτία. è loto sertum.
Λωτίζω. flores decerpere, perdere.
Λωτίνας ἀκανθίνας. uocauit quidã fistulas tibias ùe quasi fictas è Lybico ligno loto luscinias.
Λῶτος. ου. ὁ. penanflexũ propriũ nomen uini Cyril.
Λωτός. ου. ὁ. oxytonum, lotus herba, trifolium, ut exponit Simon Genuensis. Erant etiam λωτοί tibiarum genus epithalamium, ut illud in epigrammate, λωτοί ἄχουν, καὶ θάλαμον ἐπλατάγουν θύραι, id est, Insonabant loti & thalamorum perstrepebant ianuæ. Sunt tamen qui priorem syllabam corripiant, ut λοτοὶ κοῖλοι πνεύματα μίλπῃ, & esse calamiscum interpretentur, unde dicuntur lotages, qui lotum exercent. Celius lib. 5. cap. 25. Est & nomen arboris, à cuius fructu dicti sunt Lotophagi.
Λωτοφάγοι. οἱ. Lotophagi populi, qui ex loto arbore uictitant. Apud hos Vlyssis socij, degusta ta loto

ta loto herba redire ad nauem noluerunt, nisi uerberibus adacti, Homerus Odyss.lib.9. Est enim hæc arbor tam dulcis ibi cibus, ut nomẽ etiam genti terræq; dederit, nimis hospitali ad uenarum obliuione patriæ. Eras.Prouerb. Lotum gustauit.

Λωτρόν. ὁ. τὸ. ἄλειμμα ἐλλινόν, unctio apud Lacones.

Λωφάω. uel λωφέω. μ. ήσω. σω. ηκα. cesso, recreo. quieti trado, onere leuo. Propriè de bobus, à quarum ceruice deponũtur onera. λόφος enim ceruicem significat. Thucydides lib.9. ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν. Ab ingenti morbo ac bello paululum quiddam laxamenti accepimus.

Λωφήσιον. sedatiuum, καταπαυστικόν.

Λώφησις. quies, cessatio.

Λωφία. idem.

Λώψ. chlamis.

M A.

A. iurandi aduerbium, præsertim ubi per iuramentum aliquid negatur. Latinis idem ualet præpositio per, iungitur que accusatiuo, ut ὄντι μὰ τὸν θεὸν ἔχων, ὅτι τολιτικόν. Inuenitur tamen nõnunquam, licet rarius τῶν συγκαταθέσεως, hoc est, affirmatiue ut uocant, & quadam cum assentione, Liban. in Declamat. Morosi ducentis loquacem mulierem. ἐνέρατα διηγουμένη. πλάθος καπῆνα μὰ τὸν θεόν. Lucian. μὰ δία, ἐκλεύασι σὺ φιλόξενον τὰ ἔπη. Eandem uim habet cum illi præponitur. ναί, ut ναὶ μὰ δία, hic nomen negat, Sanè per Iouem. Interdum subauditur Theocrit. ὄ γᾶν, αὐτὶ τοῦ ὀμὰ τὸν γῶν. Sæpe etiam μὰ τὸν solum inuenitur intelligendo θεόν. Budæus in Comment.

Μαγαδίζειν. Vide Magadari in Chiliadibus Erasmi.

Μαγαδίζειν. magadari in Chiliad. Eras.

Μαγάδιον. asser, qui recipit chordas lyræ, μάγας. Lucian. de Mercurio citharam compingente, καὶ μαγάδιον ὑποθέσι. Bud. in Annot.

Μαγαδίζειν. psallere.

Μαγάλις. psalticum instrumentum, malim Μάγαδις, uide Athenæum, uel Erasmum in prouerbio, Magadari.

Μαγάνευμα. impostura. malim per duplex γγ.

Μάγανον. ὁ. τὸ. machina.

Μάγαρον. ὁ. τὸ. sacellum, humile ædificiũ in quod mystica sacra reponebantur, sic Aelius Dionys. dici, & non μέγαρον testatur.

Μαγάς. ἄδος. ἡ. magas, instrumentum musicum quadrata tabula constans, leuiter conuexa, intentis in ea citharæ fidibus. Dicitur etiam ea pars lyræ, in quam plectrum illiditur, id est, ubi percussio fit chordarum manu dextra: iugum uerò dicitur, ubi sinistra manu chordæ præmuntur. Vnde Gregor. per metaphoram. τίς ὁ διὸς τέθειγι τῶν ὦν σήθος μαγάδα; Quis est, qui cicadæ magadem in pectusculo dedit? Budæus in Annotat. Alij μαγάδις in nominatiuo dicunt, & idem instrumentum esse uolunt cum pactide siue pyctide, quod organum dichordon est. Apollodorus psalterium uocat. Cælius lib. quinto, capite uicesimotertio. Eustath. Iliad. φ. μαγαδίς, siue παλαιομάγαδις, αὐλός τις erat acutũ simul & grauẽ ædens sonũ.

Μαγγάνα. ης. ἡ. uas uinarium ligneum.

Μαγγανεία. ἡ. μαγεία, μαγάνευμα. impostura.

Μαγανεύω. μ. εύσω. σω. ευκα. incanto, liceor, licitôrue. Actiuum, accus.

Μάγγανον. τὸ. inopinatũ, uinarium uas ligneum. Item machinamentum præstigiæ, γοητεύμα, dolus, rete

Μαγγονευτής. ὁ. ὁ. mangonizator, qui uaria inter se miscet & confundit ad faciendum impostura. aliter μαγγανευτής.

Μαγδαλία. ας. ἡ. purgamẽtum manuum, furfur, canum cibus, pingue. ζύμωμά τι ἐν ᾧ ἀπομάττουσι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπκοι παλαιοὶ ἐξῆπτον κυσίν. Eust. Iliad. δ. Vide in Chiliad. Eras. Magdalia canem alens.

Μαγεία. ας. ἡ. incantatio, præstigiatura, γοητεία. Cæl. lib. 5. cap. 42.

Μαγειρεῖον. ο. τὸ. coquina.

Μαγειρεύειν. mactare, quòd coci occidãt coquendas pecudes.

Μαγειρικός. ὁ. ὁ. coquinarius.

Μάγειρος. ου. ὁ coquus, ἀπὸ τοῦ μάττειν, uel ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μαγείρειν. Etym.

Μαγέτας. captans, fascinans.

Μαγεύς purgans, abstergens.

Μαγεύω. μ. εύσω. σω. ευκα. magicã exerceo, capto deos, γοητεύω, θεραπεύω θεούς. Neut absol.

Μαγίζειν, seu μαγαδίζειν. est magade instrumento musico uti.

Μαγίς ίδος. ἡ. coquinarij instrumenti genus, uel mensa tripus. Cælius lib. 5. ca. 45. Quas, inquit, imponimus, ut collibuit, & tollimus mensas, nunc μαγίδας appellant. Est quoq; hoc nomine panis seu offę genus. Vsurpatur à Plinio lib. 33. cap. 11. & à Paulo iurisconsulto, sed ita ut eo nomine tabuleriũ accipiat interpres, aut schacherium. Budæus in Annotat. μαγίδα, τὸ μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χέρσον πλεθῆ μαγδαλίαν, apud Hipp. Gal.

Μάγμα.ατος.τὸ.unguentorum massula atq; pastilli, & quicquid superest crassum ex materia aliqua expressa. Celsus recrementum. Vnguentorum fęces Plinius interpretatur, utpote quæ expressa reliqua liquidiori materia crassiores relinquuntur.

Μαγμός.abstergens,purgans,καθάρσιον.

Μάγνης.tesserarum quidam iactus.

Μαγνῆτις.magnes lapis,qui & sideritis & herculeus.μάγνοιτος εὗρον αὐτὴ τὸν φέρεγραν. Ety. Vide in Chiliad.Eras.Magnetis more.Celebratur Orpheo inter gemmas.

Μαγνεύειν.commiscere.

Μάγος.diuinorum interpres & cultor,recondi tissima quæque diuinorum operum exactissimè speculans promensq; illa in actum scientiæ augustioris profunditatis. Cæl. libro 5.cap.42. Vide Ammonium.

Μαγυδαρεὶς.ἡ.magidaris,silphij succus.

Μαγωδία.mollis saltatio.

Μαγωδὸς.ὁ.mimi genus,in quo magica & pharmacorum facultates proferebantur.

Μαδαγρύφος.ὁ.imberbis.

Μαδαρὸς.ὁ.caluus.

Μαδάρωσις.ἡ.morbus oculorum, cum ex palpebris defluunt pili.

Μαδάω.sum caluus,caluesco,glabresco. Neutrũ absolutum.

Μάδδα.μάζα Megarensibus.

Μάδεγμα,& μάδδυμα.ατος.τὸ.esca,πρόβλημα.

Μαδέλλιον.ὁ.bdellium.

Μαδίζω glabrum reddo & uello.Bud.Com.

Μάδισις.glabratio.

Μαδισκήριον.uolsella. Aegineta τριχολαβίδα,καὶ τριχολάβιον uocat.

Μάδιον.psilothrum.

Μαδρούω punio.

Μαδρώων.ὁ.recaluaster,caluus totus.

Μάζα.massa. Solet autem ex farina, oleo,& aqua confici: aut etiam ex lacte, Secundum Suidam. Aristophanis interpres μάζαν, στρυφνὸν ἄρτον, id est,rigidum panem,exponit. Nonnulli hoc nomine panem nauticum intelligunt: uulgò bis coctum. Ponunt alij inter edulia præstantiora & delicatiora. Vnde ὥσπερ μάζαν adagio in eos dicebatur,qui diffluerent delicijs. Athenæus panem dicit esse offa madefactum, seu libum seu placentam. Cæl.lib.5,cap.31. Vide in Chiliad. Erasmi prouerbia aliquot ab hoc uocabulo sumpta. Gaza ex problemat.Aristot.uertit massam hordeaceam

Μαζᾶν.deliciari,mazas pinsere.

Μάζια.τὰ.pudenda uirilia.

Μαζονομεῖον.Etym.&

Μαζόνομον.ου.τὸ.tabula lignea coquinaria, siue lanx prægrandis qua cibi feruntur in cõuiuia, ut innuit Horat. cũ ait, Mazonomo pueri magno discerpta ferẽtes, Membra gruis.canistrũ. Etym. Vide in Chiliad.Erasmi,Mazonomum cantio.

Μαζὸς.ὁ.papilla,mamma,propriè uiri. Home. Iliad.γυνὴ μὲν μαζῷ πίλασε. Vide μαστὸς in Ammonio.

Μαζοσπάσας.ἡ.mãmæ figurã repræsentãs.Lycoph.

Μαθαλὶς.poculum aut mensura quædam.

Μάθημα.ατος.τὸ.disciplina.

Μαθηματικὸς.disciplinis uacans,docilis,discendi cupidus.

Μάθησις.ιος.ἡ.&

Μαθητεία.ἡ.disciplina.

Μαθητεύω.μ.εύσω.πεύκα.doceo. Actiu. accus. Cum uero absolutè ponitur,significat discipulum esse.

Μαθητὴς.ὁ.ὁ.discipulus.

Μαθητιῶ.discituriò,cupio discere.

Μαθητὸς.ὁ.ὁ.discibilis.

Μαθήτρια.ας.ἡ.discipula,μαθητρὶς,ut αὐλητρὶς, non μαθήτρια probatur à Thom.Mag.

Μάθιαι.maxillæ.

Μαθῶμαι.quæro,ζητῶ.

Μαθὼν.ὄντος.ὁ discens.

Μαῖα.ας.ἡ.Athlantis filia.Hoc item nomine amita,siue patris matrisq; mater intelligitur. Item nutrix ac ea quæ medelę causa parientibus assistit,quæq; umbilicum præcidit, quam ὀμφαλοτόμον etiam nuncupant. Est & πρὸς φώνησις. πρὸς πρεσβύτερον τιμητική,id est, honesta aduersus ætate grandiorem allocutio,utpote qua honoris causa utebantur natu maiores ad nutricem,uel mulieres alioqui maiores natu.

Μαῖαι.αἱ.maximum genus cancrorum apud Aristotelem.Gaza maiam reddit.

Μαιάνδρος.uertex,gyrus.Vide in Chil,Eras.

Μαιευτικὸς.ὁ.nutritius.

Μαιεύω.&

Μαιεύομαι.obstetricor,quæro,inquiro. Depon.

Μαιευτικὴ.obstetrix,& eius officium.

Μαιεία.obstetricatus,μαίευσις.

Μαιεύσασθαι pro abortum conciliare dixit Philostrat.1.ἱκανὴ δὲ πᾶσα ἔμπληξις μαιεύσασθαι καὶ πρὸ τῆς ὥρας,terror quilibet satis esse potest abigendo ante tempus fatui.

Μαιεύρια.ας.ἡ.μαιευτική.

Μαιβαῦ.eheu,οἴμοι.

Μαιβόλης.ὁ.ὁ.insanus.

Μαιμάω.&

Μαιμάζω.salio,consumo, strepo,fluctuo,tumultuor,cupio.

Μαιμακτηριών. ῶνος. ὁ. September, teste Gaza, & Gal. lib. ὑγιεινῶν, & in hoc mense Arcturum ex oriri testatur Harpocrat.

Μαιμάκτης. ου. ὁ. furore percitus.

Μαιμᾶν. ruere.

Μαίμαξ. μαιμάκτης.

Μαιμάσσω. μ. άξω. ω. αχα. pinso, abstergo, supero, sum promptus.

Μαιμάω. cupio, desidero.

Μαιμώσα. insana, uehementer incita, sanguinis auida: quasi αἱμώσα, τ μ πλεονάζοντος.

Μαιμώσσω. quæro. Nicand. Themoph. ὄρια μαιμώσσων ὠϊνίσσεται.

Μαινάς. άδος. ἡ. Mænas.

Μαινίδια. τὰ. haleculæ, ut uertit Gaza apud Arist.

Μαινίς. ίδος. ἡ. mæna piscis, halec, uel halecula, Theod. interprete apud Aristot.

Μαινόλης. insanus.

Μαίνομαι. μ. μανοῦμαι, uel μανήσομαι. prius tamẽ usitatius, &

Μαίνω. μέσος. ω. μέμηνα. furiose moueor, insanio, irascor. Accipitur aliquãdo in bonam partem, ut sit, præ gaudio insanio. Item μαίνομαι aliquando idem quod desipio & stulte aliquid ago, μωραίνω.

Μαίομαι. inquiro, concurro, concitor. ω. μέμαα. ἀπὸ τ μάω μέσος.

Μαιόμενοι. αἱ. obstetricantes.

Μαῖρα. canicula, summus æstus, luna.

Μαίρω. luceo.

Μαίσων. coquina, uorax.

Μαιώτις. ιδος. ἡ. Mæotis, palus est.

Μαίωτρα. obstetricationis præmia.

Μάκαιρα. ας. ἡ. beata.

Μάκαιρος. beatus. Etym.

Μάκαρ. ρος. ὁ. beatus.

Μακαρία. ας. ἡ. beata, & per ὑφημισμὸν pernicies. Aristophan. ἅπαν ὀν μακαρίαν ἐκποδῶν. Fingunt & apud inferos locum esse hoc nomine, de quo Eras. prouerb. In beatam. Est & hoc nomine Herculis filia quę pro salute ciuium se ipsam mactãdam obtulit, obsessis ab Euristheo Athenienſibus.

Μακαρίζω. μ. ίσω. ω. ικα. beatifico, beatum dico, beatum iudico. Actiu. accus. 119. 9. 2.

Μακάριος. α. ὁ. beatus. οἷον ὁ μὴ κυεῖ, τουτέστι φθορᾶ ὑποκείμενος. Etym.

Μακαριότης. ητος. ἡ. beatitudo.

Μακαρίς. ἡ. beata, locus apud inferos.

Μακαρισμός. ὁ. beatitudo, beatificatio. Vide ζῆλος in Ammonio.

Μακαριότης. beatitudo, diuinitas.

Μακαρίτης & μακαρίτις. in fœminino genere, dici solet, cum nominamus defunctos uita, quasi beatos, quemadmodum nunc uulgatissimum est, felicis memoriæ, siue recordationis, idque ominandi gratia quasi uitæ miserijs defunctos. Bud. Com.

Μάκαρ. ρος. ὁ. felix.

Μάκαρς. idem. Etym.

Μακάρατος. α. ὁ. beatissimus.

Μακελλινός. ὁ. excelsus, eminens.

Μακεδονίζω. faueo Macedonibus. μακεδὼν ὀξέλεγμος. uide in Append. de uocab. militarib.

Μάκελλα. ης. ἡ. ligo. nis. παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖν, ἢ τέμνειν μονόθεν. ἡ γὰρ δίκελλα διχόθεν κέλλει.

Μακέλλω. moueo.

Μάκερ. ρος. cortex Indicus, qui Macis in officinis uocatur.

Μακεσίκερως. epitheton upupæ, à capitis crista.

Μακίσκη. ὁ. telum, βέλος.

Μάκιστος. longissimus.

Μακκάειν. delirare, proprium senum.

Μακκοάω. decipio, simulo me nõ audire. Aristop. τὸ τοιοῦδε πρόσωπον μακκοᾷ. à μακκώ, quadã eius ingenij muliere. ἢ παρὰ τὸ μὴ κοᾷν. Etym.

Μάκορ. ρος. ligo, instrumentum rusticum.

Μακτόνιον. τὸ. retis genus, quod turdis tenditur, quod νεφέλη à quibusdam.

Μακρά. τὰ. putei aut laci profundi, Hom. aduer. significat μεγάλως. uide Etym.

Μακρὰ. ἡ apud Gal. labrum siue lauacrum oblongius, & apud Artemidorũ panarius alueolus, seu arca, ut adnotat Cornarius, nisi fortè μάκτρα contra fidem exemplaris legendum sit.

Μαίρα δρομώτατοι. οἱ. qui longissimè currunt.

Μακραίων. ων. ὁ. πολυχρόνιος. diuturnus.

Μακρὰν. longè, diu, procul. μαίρ ἀν χαίρειν dicebant longum gaudere prouerbij uice, de ijs rebus quibus nuncium mittebant.

Μακραύχην. ὁ. cui est collum prælongum.

Μακραίων. ων. ὁ. longæuus, diuturnus.

Μακρέτης. idem.

Μακρηγορέω. μ. ήσω. ω. ηκα. multa loquor, longũ sermonem habeo. Neut. absol.

Μακρίς. Euboea insula.

Μακρόβιος. α. ὁ. ἡ. longæuus.

Μακροβιότης. ητος. ἡ. longæuitas.

Μακροβιώτερος. uiuacior, apud Aristot.

Μακροδάκτυλοι. quibus prælongi digiti.

Μακρόθεν. procul, à longe, eminus.

Μακροθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum patiens & longanimis, sum leni animo. Neut. absol.

Μακροθυμία. ας. ἡ. longanimitas, lenitas animi.

Μακρόθυμος. α. ὁ. longanimus.

Μακροκατάληκτος. α. ὁ. ἡ. dictio in longam desinens.

Μακρόκαυλος. habens longas caules.

Μακρόκορκος. cui est cauda porrecta.

Μακρόκολα. τὰ. maiores & lõgiores chartæ quas Catullus regias uocat, quæ eodem modo πρωτόκολα nominantur.

Μακρόκωλος. ὁ. longimembris.

Μακρολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. multa loquor. Neutr. absolutum.

Μακρολογία. ἡ. sermo nimium prolixus.

Μακρολόγος. multiloquus. impendio loquax. Ammonius distinguit à πολυλόγος.

Μάκρον. promontorium Siciliæ. Cyril. paroxyt.

Μακρόν. procul, μακρᾶν, longum.

Μακρονοσία. ας. ἡ. longitudo morbi.

Μακροπαροίνιος. ὁ. ἡ. longe contumeliosissimus & lasciuissimus.

Μακρόπτερος. longas alas habens.

Μακροπώγων. ωνος. ὁ. cui est promissa barba.

Μακρός. ὁ. longus, multus, magnus.

Μακροσκελῆς. οἱ. longipedes.

Μακρότης. ητος. ἡ. longitudo.

Μακροθυμεῖν μέρη. ἀμπελουργεῖν, Theop. ἀ τέμνω.

Μακροφλυαρίτης. ὁ. prolixus nugator.

Μακρόχειρ. ειρος. ὁ. longimanus.

Μακροχρόνιος. ὁ. ἡ. diuturnus.

Μακρύνω. μ. υνῶ. π. κα. elongo. Actiu. accus.

Μακτύρ. mactra, diphthera, saltationis genus.

Μακρῷ. multo.

Μάκτις. qui mazas pinsit.

Μάκτρα. ας. ἡ. mactra, uas in quo pinsitur farina, arca panaria, colum seu mortarium Nicandro.

Μακύνω. magnifico, rectifico, elongo.

Μακύρ. uociferans, in longitudinem extensus.

Μάλα. ας. ἡ. μάλυ.

Μάλα. aduerb. ualde, decenter, propriè.

Μαλάγας. saccus, uter.

Μαλάγμα. ατος. τὸ. malagma, fomentum.

Μαλακία. τὰ. appellantur pisces qui spinam non habẽt, ut Polypus, sepia, urtica. Hi etiam & sanguine & intestinis carent.

Μαλακία. ας. ἡ. ἀπὸ τοῦ μαλακός, Plinio est mollities quædam prægnantiũ & defectio. cum languentes modo hoc, modo illud appetũt, adeò ut terram quoq; uorare appetant, nõnullæ carbones etiam extinctos, aut cimoliam: quæ res κίσσηρα appellãtur. Prouenit incommodum id à conceptu mense potissimum tertio. nequeunte fœtu interim delata in uuluam omnia, ratione alimenti, absumere, insita imbecilitate, & in stomacho multorum facta redundantia. ex qua absurdorum sese promit appetentia, nomenq; διὰ τὸ ποικίλον τοῦ ζῴου φύσει κίσσηρος. id est, ex auis uarietate traxit. Est & in stomacho μαλακία, hoc est debilitas, languor, ignauia. Apud Cæsarem li. 3. belli Gall. μαλακία maris dicitur, pro tranquillitate, ac uelut mollitie. Cæl. li. 3. ca. 15.

Μαλακιᾶν. mollem esse, & mollitie laborare.

Μαλακίας. ὁ. μαλακός.

Μαλακιεῖς. frigoris causa dolentes & contracti.

Μαλακίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. mollesco, pigresco. Propriè est mulierum prægnantium, interdum de uiris. πονηρῶς aut κακῶς ἔχειν, ἀθυμεῖν. Depon. datiuo, ut μὴ ἐθελῆσαι μαλακιζωμεν ἀπαλῇ καὶ πολυῤῥεύσει, Gregor.

Μαλάκιον, muliebris ornatus. Arist. μαλάκια uocat aquatilia quædã ossibus & sanguine uacua ut sunt polypus, sepia, &c. Gaza reddit mollia.

Μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας. torpescentes naribus.

Μαλακογνώμων. ονος. ὁ. ἡ. placabilis, mitis corde. Aeschylo.

Μαλακόδερμα. ὦν. quæ molli cute integuntur, ut in piscibus.

Μαλακοκραυβής. ὁ. molliceps. auis Aristot. uertente Gaza.

Μαλακοπύρινος. ὁ. molli ligno aut nucleo.

Μαλακός. ὁ. mollis. Μαλακὸν φιδόδοναι, remittere apud Herodo. Ἐν μάλακῳ sanum, apud Quintil. nihil aliud significat, quàm in carnis mollitie & raritate summam intelligi mentis sanitatem, id est, prudentiam & perspicatiam, quoniam ita affectis facile quicquid est redundantis copiæ, ac retrimentitiæ, digeritur, & euaporat, nec phantasticũ, aut rationalis potentia, perinde sylueſtri tumultu obturbatur. Quod ita esse id quoq; indicio est, quia fatuos ac rudes, παχυδέρμους, quasi crassipelles Græci uocant. Cæl. lib. 3. cap. 15.

Μάλακος. ὁ. accentu in antepen. proprium historici nomen, apud Athenæum.

Μαλακόστρακοι ἰχθύδες. molli testa tecti pisces. Gaza in Aristot. μαλακόστρακα uertit crustata, quibus crusta pro tegmine est, ut omne genus cancrorũ, hęc aũt non rectè pisces uocantur. proinde à sciolo quodã ἰχθύδες hic appositum reor.

Μαλακότης. ητος. ἡ. mollities.

Μαλακτικός. ὁ. ὁ. mollificatiuus.

Μαλακώνομαι. μ. ὤμαι. π. μαι. molliorẽ me præsto, emollior. Depon. absol.

Μαλακύνω. μ. ύνῶ. π. υνα. mollio. Actiu. accus.

Μαλακῶς ἔχειν. incommoda esse ualetudine, ægrotare, μαλακίζομαι.

Μαλακτήρ. ῆρος. ὁ. mollificator.

Μαλακτός. ὁ. ὁ. emollibilis. μαλακτὰ δ' ὄντα inquit Aristot. τῶν πεπηγότων ὅσα μὴ ἐξ ὑδατος. οἷον κρύσταλλος. &c In concretis emollibilia sũt quæ aqua nõ cõponũtur ut glacies, uide Meteo. li. 4.

Μαλαξάσαι. uel μαλάξαι. mitigare, mulcere.

Μάλαος. collum, ceruix.

Μαλάττομαι. mitesco.

Μαλάσσω. μ. αξω. σσ. αχα. mollio, ſubigo, χαυνόω. ἁπαλύνω, καὶ μαλακτῶ, ἁμωσθῶ. Actiuum accuſ. iung

Μαλάχη. ης. ἡ. malua. Vulgo pappelen.

Μαλακία τὰ aquatilia quæcunq; oſſibus carent & ſanguine, inteſtinisq;, ut ſepia, polypus. Quidam cum ϕ ſcribunt μαλάχϕα, & μαλάκια.

Μάλϕα ας. ἡ. Malea promontoriũ Laconię, quod & ſine dipthongo ſcribitur: nam anceps tam eſt apud Græcos quàm Latinos.

Μαλῶν. augere, creſcere.

Μαλερός. ὰ. ὸν. perniciosus, uſtiuus, feruidus, imbecillis, ſplendidus, robuſtus, acutus, ſiccus, acris, uehemens. Item corruptibilis, σύφθαρτος, μαραντικός τῶν ἁπαλῶν σωμάτων, durus, σκληρός Euſt. Iliad. κ.

Μάλη. ης. ἡ. ala, μασχάλη. Vnde prouerb. τοῦ μάλης, Sub alis, in adulatores, de quo Eraſ. Chil. Exiſtimat Thom. Mag huius uocis rectũ caſũ non eſſe in uſu, ſed ſolum patrium, ut τοῦ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσαφείας apud Syneſ. lib. de Prouident.

Μαλθακεννία. ας. ἡ lectorum mollities.

Μαλθακία ας. ἡ mollities.

Μαλθακίζω. μ. ίσω. σ. ικα. mollio. accuſ.

Μαλθακός. ὴ. ὸν. mollis, delicatus, effœminatus, diſſolutus.

Μάλθαξις. ιος. ἡ. remollitio, fomẽtũ apud Hipp.

Μάλθη. ης. ἡ. cera mollita, qua utuntur ad tabularum ferruminationem.

Μαλθώδης. emollitus, cereus, molliens, μάλθη enim cera dicitur, & maxime mollita.

Μάλθων. ὸν. muliebris, diſſolutus, & tyranni proprium.

Μαλιασμός. aſinorum morbus κόρυζα, καὶ βρόφος πολὺ τοῦ μυκτῆρας.

Μάλιστα. maximè, ſuper omnia, maiorem in modum. Thucyd pro exactè poſuit. πολλῷ μάλιστα, multo maximè, modus loquendi Latinis quoq; in uſu. Cicero pro L. Manil. Multo maxima parte dignitatis atq; imperij caruit. Capitur & p ferè, plus minus, circiter, quodammodo, ut plurimũ, de cuius uſu uide Gal li. 2. de arti.

Μαλκῶν, μαλιῶν. frigore contrahi & torpore.

Μάλκη. ης. ἡ. contractio ex frigore, manuum pedũq; è frigore tumor & inflatio, quẽ pernionẽ dicimus, ſic Theon in Arat. Item ſtupor, νάρκη. Nicand. etiã pro frigore ſimpliciter utitur ψύχος, torpor ex nimio frigore. Nican. cõmẽt.

Μάλκιος. ὰ. ὸν. frigidus, imbecillis, mollis.

Μᾶλλον. magis. ἐκ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, ex maiore & minore. Interdũ apponitur comparatiuo. Iſæus, πολὺ μᾶλλον εὐθυμότερον, multo promptius. Sic etiam apud poëtas licet reperire Aeſchyl. καλῶς τεθνᾶναι κάλλιον ἄν μᾶλλον ἢ σῶν σῶσῃ & Ariſtoph. τόσῳ ἄν γένοιτο μᾶλλον ὀλβιώτερον. Verum apud oratores non eſt ita ferẽdum. Abſurdum enim cõparatiuo addere aliũ cõparatiuũ, aut ſuperlatiuo alium ſuperlatiuũ, ut teſtatur Thom. Mag. Accipitur etiam pro uel potius. Bud. Com.

Μαλλονδὲ. &

Μαλλομενῦν. imò.

Μαλλοντί. magis, μᾶλλον.

Μαλλός. uellis, lana, coma demiſſa.

Μαλλοφόρος. ον. ὁ ἡ. laniger. Cereris cognomen, in Megaride, quod ab ijs uidetur impositũ, q mortaliũ primi oues cõnutrire cœperint, nam μαλλὸν Græci lanam dicunt. Cæl. lib. 13. cap. 31.

Μαλλωτή. lanata pellis. Græci Idẽ μαλλωτὴν uocarunt, ueluti πολυπρόβατον, id eſt ouibus abundãtem.

Μαλλωτός. ὴ. ὸν. uilloſus.

Μαλλοπάρηος. ὸ. ἡ. teneras habens & molliculas genas apud Theocrit.

Μαλός. ὴ. ὸν tener, ἁπαλός, & exitioſus, ἀφανιστικός, idem quod ἀμαλός, unde ἀμαλδύνω. Euſt. Il. 9. & ἄρνα μαλὴν per duas ſyllabas in Odyſſ. legunt quidã, non ἄρν' ἀμαλὴν. Euſt. ibidem.

Μαλυρός. caudam albam habens.

Μαμάκυθαι οἱ. mamacuthæ, uide μαμμακυθῶν. & prouerbium in Chil. Eraſ. Stultior Melitide.

Μαμμάκυθων. proprium cuiuſdam nomen, ſola illuſtris fatuitate, ſicuti & Melitides, qui adeò, uecors fuiſſe traditur, ut uix toto ingenij captu, quinq; numerare diſceret. Vnde apud Ariſtoph. κεχλιωτοὶ μαμμάκυθοι dicũtur, id eſt hi antes mãmacuthi. Hinc factũ opinor, ut homines id genus quandoq; mãmalucos dicamus. Cal. lib. 9. cap. 29. Alij propriũ fabulæ uolunt, quã Platonis putant eſſe. Vide μαμάκυθαι.

Μαμμᾶν. balbutientium puerorum uox.

Μαμμη. ης. ἡ. auia, mater, & μάμμιον diminutiue aut blandientis modo.

Μαμμόθρεπτος. ὴ. ὸν nutricius, à nutricè educatus.

Μαμῶ. cupio, πεθυμῶ μαι.

Μαν. quidem.

Μανάκις. raro, σπανίως.

Μάνδαρις. ἡ. ſemen ſilphij, teſte Pollu. lib. 6.

Μανδλωτός. ὴ. ὸν. ſuauium laſciuius, labella cum labellis, ut inquit Plaut.

Μάνδρα. ας. ἡ. ſpelunca, cubile. Item domus ſiue locus in quo torcularia ſũt, & uuę exprimũtur

Μανδράγορα. è genere liquamentorum eſt, uel ſuccorum quæ Aegineta li. 5. ὀπίσματα uocat. Vel potius herba quadã, à qua ſuccus exprimitur. Vitibus adnaſci ſolet, & eſt fructus ὑπνοποιός, quaſi ſomni conciliator. nis enim eius eſt ψυχική, id eſt frigefaciens; & frigiditate fit ſomnus.

mnus. Cæl. lib. 9. cap. 49. Vide in Chil. Erasmi. Mandragoram bibe.

Μαύλιον. ου. τὸ. caula.

Μαυλίων. ωνος. ἡ. penulæ genus, quod loricæ loco solebat esse. μαυλίων (scribit Poll.) ὁμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ. Vulgo manteau Gallice. Biyf.

Μαυέρως. ὁ genus agrestis cantionis, dicta à Manero quodam Aegyptio, eius carminis & agricolationis repertore.

Μαυὴ σάρξ. soluta caro.

Μαυηκόκκιπος. ον. libidinosa fœmina, coitus appetētior, ἡ πολὺ μίξεως μεμανῆα, à κέκιπος quod hic impubium significat. Eust. Iliad. ε.

Μάυης. apud ueteres fuit seruile nomen, à furore inclinatum, unde ad æneam statuam (quod Eustath. παικιλικὸν χαλκοῦν πρόσωπον dixit) translatum uocabulū est quam cottaborum lusui adhibebant, Cæl. lib. 13. cap. 54. uasis genus, & in cottabo pars extantior ac prominula. Hermol. Barb. Est quoq; μάυης tessarij iactus nomen apud Eubolum in aleatoribus.

Μαυθάνω. μ. μαυθάνομαι à μαθέω inusitato. π. μεμάθηκα. ἀόρ. β. ἔμαθον. ἀ. μήθω. disco, intelligo, doceo. Actiu. accus.

Μανία furor, insania, quę est mentis ægrotatio & morbus, id est, insanitas & ægritudo animi ut cū mēs trāquillitate & cōstantia uacua est, propterea quòd in perturbato animo, sicut in corpore, sanitas esse non possit. Cic. Tusc. 3. Vide Ammonium qui distinguit à λύσσα & οἶστρος.

Μανιάκης. ου. ὁ. torques.

Μανιαὶς. res insana.

Μανικά. τὰ. apud Phryges magna & insignia admirandaq; facta dicebantur, à Mane quodam rege suo incredibilis uirtutis & potentiæ uiro.

Μανικός. ὁ. ὁ. insanus, furiosus. Interdū diuinus, ac numine afflatus. Aristid. oratione in Iouem ὅτε μανικὸν γενέσθαι τὸν λόγον.

Μανίφυλλον. folijs tenuibus.

Μανιώδης. ες. ὁ. ἡ. furiosus. Itē desipiens ac stultus. Thucyd. lib. 4. κάτωτερ μανιώδης ὅσα ἡ ὑπόχεσις ἀπέβη.

Μάννα manna, μάννα λιβάνου, māna thuris, Plin. concussu elisas thuris micas dicit, unde & ὑπόσφυμα interp. Gal. lib. 2. de articul. & Therap. lib. 1. & Leonicenus.

Μάνυος. ου. ὁ. genus ornamenti collaris, quod & μανιάκης dicitur. unde μανυοφόρος, qui eo utitur. πόδιτραχήλια habens.

Μανός. ὁ. ὁ. rarus, insanus.

Μανόστημος. tenui stamine contextus.

Μανότατα. τὰ. incertissima.

Μανότης. ου. ὁ. insanus, raritas. (Bud. Cō.

Μανοῦσθαι. insanescere (ut sic dicā) insanum fieri.

Μανόφυλλος. ον. raris folijs.

Μαντεία. ας. ἡ. &

Μάντευμα. ατος. τὸ. diuinatio, uaticinium. Vide μανικὴ in Ammonio.

Μαντεῖον. ου. τὸ. locus uaticinandi, uaticinium, oraculum.

Μαντεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαι. uaticinor, oraculum peto. χρᾷν, & χρᾶσθαι. Depon. accus. Bud. Comment.

Μαντευτικός. uates, arte diuinandi præditus.

Μάντης. ου. ὁ. uel μάντις. uates, augur, uel haruspex. Hippocr.

Μαντία. μαντεία.

Μαντική. ῆς. ἡ. diuinatio, præscientia futuri, diuinandi ars. Ammon. præsensio & sciētia rerū futurārū. Cic.

Μαντικός. ὁ. ὁ. uaticus.

Μάνυς. υος. ἡ. locustæ genus est, quæ in stipulis enascitur, uirens colore, corpore prælongo, pedibus itē prælongis, quos & assiduè agitat. Vnde Theoc. Idyl. κ. præmacrā ac pertenuē significauit puellā. inquiens, Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. ἔχῃς πάλαι ὧν ἐπεθύμης. μάνυς τοι τὸν νύκτα χροΐζετ' ἀκαλαμαῖα. Noxij hoc animantiū genus molestiq; aspectus est. unde adagiū, Mātis te uidit. in eos dicitur quibus fascinator oculus mali quippiam obiecit. Nicand. brassicam, quæ sacra sit, μάνυν appellauit. Itē idem quod μάντης Hom. Il. ἀλλάγε δίνυνα μάνυν ἐφείομεν ἠὲ ἱερῆα, ἠὲ κὴ ὀνειροπόλον &c. est itaq; μάνυς οἰωνιστὴς, id est, augur, aruspex, hinc etiam illud μάνυς ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Μανυχώρας. ου. animal quoddam apud Aristot. &

Μανωσύνη. ης. ἡ uaticinium. (Aelianū.

Μανύω. indico, declaro, expono, communiter, μηνύω per η.

Μανώδης. ες. ὁ. ἡ. laxus, rarus. μανός.

Μάωσις. raritas.

Μάραγοι loci prærupti.

Μαραγμός. tabes.

Μάραθρον. ου. τὸ. marathrum, fœniculus sylueſtris grandior.

Μάραι. αῖ. manus, χεῖρες, unde ὀλιγαρὲς, τὸ ὀλιγόχειρες & μάρναθαι, manu digladiari. Eust. Il. ο.

Μάραινα. uirga, flagellum.

Μαραίνομαι. μ. ανοῦμαι. π. ασμαι. marcesco, flaccesco, tabesco, tabefio, extinguor, arescо. Aristot. ὅσις μὴ γὰρ μαραινομένου. Quibus cor circa præcordia marcescit, & exolescit. Idē, τὸ πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ μαραίνεται, id est, Ignis, nisi quis eum moueat, marcescit. Homer. φλὸξ ἐμαράνθη, id est flamma considit & uanescit, exolescit. Passiu. Bud. Com.

Μαραίνω. μ. ανῶ. π. νκα. tabefacio, obscuro, ut τὸν γῆρας μαραίνει τὸν θερμόν. Aristot. Bud. ibidem.

Μαραίπους. cui pedes marcuerunt.

Μάρανσις &

Μαρασμός. ὁ. ὁ. marcor, flacciditas, tabes, defectio Eo nomine senium in homine significari scribit Galenus, nimirum cum caloris sit tabes, id quod in stirpibus est ἀνανσις. Bud. Com.

Μαρασμώδης tabidus, & species febris de qua uide supra in ἐκλακή.

Μαράσσω. splendeo. hinc σμάραγδος. smaragdus.

Μαραυγεῖν perstringi lumina.

Μαργαω. &

Μαργαίνω. μ. ανῶ. π. ανα. ago nimium festinãter, insanio, facio insanire.

Μαργαριτης. τ. ὁ. margarita, unio. Vide de conchis aquatilibus apud Aelianum.

Μαργάς uinculum.

Μαργη. iniuria, stultitia, furor.

Μαργήδς.

Μάργος. ὁ. μάργ Θ.

Μαργιτης. ου. ὁ stolidus. à Margite quodã insigni fatuo, qui ultra quinq; numerare non posset, & cum uirginem duceret, eam nõ ausus est attingere, ne illa matri eius rem indicaret. Eras. in Chiliad.

Μάργ Θ. edax, ignauus, insanus, stolidus.

Μάρη manus.

Μάρης ὁ. seu μάρις. mẽsuræ genus sex cotylarum capacis. Cæl. lib. 14. cap. 16.

Μαρίλη. θος. ἡ. cinis, fauilla, languidus ignis. Item puluis carbonũ tenuissima. unde illud, Faber fumo oppletus & marila. Cæl ibidem.

Μαριλλωσι οἱ carbones.

Μαριλοποιης. ου. cineripota, Vulcani epithet & fabrorum esse potest, qui fauillam sæpius hauriunt Epigrammat.

Μαρίνοι. οἱ pisces quidam Aristoteli. Gaza Græcã uocem relinquit.

Μαρμαίρω μ. αρῶ π. αρκα. resplẽdeo. Neut. absol.

Μαρμαρε Θ. ε. ὁ splendidus.

Μαρμαρινγδι. αι. incerti & discurrentes lucis splendores.

Μαρμάρινο Θ. ε. ὁ. marmoreus.

Μαρμάριον. ὁ. nomẽ scorti apud Laërtium in 8.

Μαρμαρον ε. ὁ. luciditas marmoris, rubia tinctũ.

Μάρμαρ Θ ε. ὁ. marmor.

Μαρμαρυγή. ῆς ἡ. splendor, lucis splendor incertus & discurrens, qui plerunq; dum uel frigidus uel glutinosus humor cerebrũ occupauit.

Μάρναμαι. μ. μαχήΘμαι. pugno, à negatiua particula μὴ, & ἄρνω, quod est concilio. Depon. datiuo.

Μάρυ ης ἡ. manus.

Μαρπήσσα. ἡ. Halcyone, & proprium nomen à re inditum, quod eius mater omnia planctu cõmiscuerit, halcyonis instar. Hom. Eust. Iliad. ζ.

Μάρπτω. μ. ἀρψω. π. αρφα. capio. Actiu. accus.

Μαρρόν. instrumentum ferreum.

Μαρσύας. ε. ὁ. Marsya.

Μαρσύπιον. ε. ὸ. &

Μάρσυπ Θ. ε. ὁ. marsupium, sacculus, crumena

Μάρτυς. υρ Θ. ὁ. testis.

Μαρτυρέω. μ. ήσω. π. ηκα testor, testimonio sum.

Μαρτυρία. ας. ἡ. testimonium. Vide ἐκμαρτυρία & μαρτυρία apud Ammonium, diciturque proprie de præsentibus, ἐκμαρτυρία de absentibus. Ἐμβάλλεσθαι μαρτυριαν, proferre testimonium.

Μαρτύριον. ε. ὸ. idem.

Μαρτύρομαι. testor, testem adduco, attestor.

Μάρτυρ Θ. ε. ὁ poëticè pro μάρτυς. testis.

Μάρτυς. υ Θ. ὁ. idem. diciturq; in bonam & malam partem. Ammonius distinguit ab ἔλεγχος, quod in malam duntaxat. (Eu. Il. π.

Μαρυανδύνοι, οἱ satellites, qui regũ latera stipant

Μαρύεται. nexum est, πέπλεκται, communiter μηρύεται.

Μαρυκᾶται. ruminat, communiter μηρυκᾶται.

Μάρων ον Θ ὁ. Maro rex Thraciæ.

Μαρώνεια. ας. ἡ. urbs Thraciæ.

Μᾶσαι. Aeolicè pro relegare, destinare.

Μάσθλη ἡ. & μάσθλης, calor. Hippocr.

Μάσθλης. ε ὁ. lorum maceratũ & emollitum, corium, puniceum calceamentum, habena Item uerbero, homo futilis & nullius frugis, qui nil firmum, nil stabile meditatur, unumq; dicit & mox aliud facit πᾶσα τὸ ἱμάσσω. uel μάσσω τὸ μαλάσσω. Cæl. li. 6 ca 29. ex Aristop. interp. in Neb

Μασδός. ε. ὁ. idem quod μασός. Quanquã sint qui utroq; modo differentiæ causa scribant, ut alterum sit uiri, alterum mulieris. Dicitur autem μασδός, teste Suid. ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω: uel quasi ὁ μὴ ἐδιόμενος ut refert Thom. Mag. μασός uerò, ἀπὸ τὸ μεσὸς ἐπὶ γάλακτος. Vide Ammoniũ.

Μάσκη ligo, σκελλα.

Μάσπετα prima silphij folia, uel caulis liquor.

Μάσσαι. quærere, purgare, commiscere.

Μασσᾶσθαι. mandere, tractare, capere, tangere, percutere, cogere.

Μασσῶ Aeolicè lingua uincire, ligare. Eust.

Μασητῆρες. οἱ musculi oris, qui dum cibus manditur, mouentur.

Μᾶσσον. ὸ longius, maius.

Μάσσω, uel μάττω μ. ἄξω. τ. αχα. pinso, abstergo, premo, mollio, subigo, cõspergo. Actiu. accus.

Μάσσων. ον Θ ὁ. ἡ. lõgior, maior, amplior. Xenop. ἂν μὴ πολὺ μάλλον ὁδὸς εἴη.

Μάσαξ ακ Θ. ἡ. esca, os oris. Interdum genus locustæ quod bruchum uocant.

Μασαρύζω

Μασαρύζω. labra cõtraho, à lactẽtibus pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt.

Μασδύω. μ. δύσω. π. δυκα. inquiro, peto, requiro, opto. Actiu. accuſ.

Μαστήρ. quæſitor.

Μάσι. pro μάσιγι. per apocopen.

Μασιγίας. ου. ὁ. maſtigia, uerbero.

Μασιγιάω. flagello indigeo.

Μασιγονόμος. ου. ὁ. deſignator, βραβευτὴς. ἐαβ. (ὀλίγος, &

Μασιγοφόρος. flagellifer, qui agonothetas in ſacris certaminibus comitabatur ad ſubmouendam turbam, & cohibendas ſeditiones. Bud. in Annot.

Μασιγόω. μ. ώσω. π. ωκα. pulſo, uerbero, flagello loro, increpo, caſtigo. Actiu. accuſ.

Μασιγώσιμος. dignus qui flagelletur.

Μασίζω. μ. ίξω. π. ιχα. μασιγόω.

Μάσιμ, pro μάσιγα.

Μάσιξ. γος. flagellum, flagrũ quo cædũtur man- (cipia.

Μάσις. ἡ. poëticè, idem.

Μασίχη. ης. ἡ. maſtiche, reſina lentiſci.

Μασίω, pro μασίζω. poëticè.

Μασοί. οἱ. terrarum ſupercilia, durities.

Μάσορις. οἱ. magiſtratus erat de rebus publicis inquirendis. Latini quæſitores uocant.

Μαστός. ὁ. ὁ. mamilla, proprie mulierum. Gaza in Ariſtotele uertit mammam, uide μαζός. Significat item montis cacumen, & poculi genus Athen. lib. 11.

Μαστρίλιον. ὁ. τὸ. locus ubi uerſantur lenones, pſtibulum, uide ματρύλιον.

Μαστροπεία. ας. ἡ. lenocinium.

Μαστροπεύω. μ. εύσω. π. ευκα. lenocinor.

Μαστροπός. ὁ. ὁ. leno, lena, ſeductor, lena. quaſi quę uocẽ maternam mentitur, ſuauibus uerbis: ἡ ματήρ. ὅπα σωφιζομένη ἐν τῷ ἄμυλα κωπίλλῃ, quaſi ματεροπός. Euſt. Iliad. γ.

Μαστροφός. ὁ. ὁ. idem.

Μασύς. inquiſitio.

Μασώτης. paraſitus.

Μαχαλη. ης. ἡ. ala, axilla. Transfertur quoque ad herbas, hoc eſt, cauum illum inter caulem & ramulos anfractum, unde ſinuatim noua proles egreditur, quem Latini ſimiliter alas uel ſinus appellant, Ruellio authore. Item palmæ arboris terones & pars proræ quæ continet τερθρὸν ſiue artemonem, quod ueli genus eſſe uolunt, teſte Heſychio; quo reſpexiſſe putatur Verg. quum inquit. Et uelorũ pandimus alas Sunt qui pro grue, hoc eſt, machina deponendis in naues ſarcinis eximẽdisq; apta interpretantur. Vide in Chil. Eraſ. μαχάλω tollere.

Μαχαλήτης. ἡρ. ὁ. lorum ad alligandum equos currui. apud Strabonem μαχαλιστὴς pro eodẽ legitur in σ.

Μαχαλήτω. in ſinu, uel ſub axillis gero.

Μαχαλίζω. μ. ίσω. π. ικα. obtrunco per ignominiã extremas partes corporis, per alas ſuſpẽdo.

Μαχάλιον. ſportula, caniſtrum, è palmæ uirgulis contextum.

Μαχαλίς. ίδος. ὁ. μαχαλητής.

Μαχάλισμα. τὸ. obtruncatio extremarũ partium corporis, quæ à latronibus fieri ſolet, ut cognoſcatur iugulati cadauer.

Ματάζω. μ. άσω. π. αχα. ſtulte facio, μωραὰ φρονῶ, nugas ſomnio, de uanis rebus cogito. Neu.

Ματαιᾶν. morari, διατριβέειν, χρονίζειν.

Ματαΐζω. μ. ίσω. π. ικα. uana iacto.

Ματαιολογία. ας. ἡ. uaniloquium, de rebus uanis diſceptatio.

Ματαιολόγος. uaniloquus, qui de rebus nihili curioſius diſputat.

Ματαιολοιχός. ὁ. ὁ. qui friuolas res inueſtigat & conſulit, uel parcus, & qui ex appenſione lucrũ colligit. ueluti menſurã lingens, & ὁ πόδι τὰ μικρὰ σινάμωρος ἢ παν ἔργος. Euſt. Iliad. ε.

Ματαιόομαι. μ. ώθομαι. π. ωμαι. fruſtror.

Ματαιοπονῶν. fruſtra conari & nihil perficere.

Ματαιοπονία. inanis labor, inane ſtudium.

Μάταιος. ου. ὁ. uanus, demens, ſtultus, ineptus, miſer, & qui ob dementiam uel imprudẽtiam cõmiſeratione dignus eſt, inquit Eraſm.

Ματαιοσπουδία. inane ſtudium.

Ματαιοτεχνία. eſt inanis & ſuperuacua artis imitatio, quę nihil nec boni nec mali affert, ſed inanem tantum laborem: qualis fuit, qui ciceris grana ex ſpatio ſatis longo in acum ſine fruſtratione iaciendo infigebat. Cæl. lib. 9 cap. 56.

Ματαιοτέχνοι. οἱ. inanium artium ſtudioſi, qui laboris inſumunt plurimũ operæpretio nullo.

Ματαιότης. ητος. ὁ. uanitas.

Ματαιόφρονες. uanæ mentis homines.

Ματαΐοσθαι. deſpicere, μωραίνεσθαι, ματαΐζεσθαι.

Ματᾶν. torpeſcere, ἀκινητίζειν. Item aberrare à ſcopo. Euſt. Illiad. ε.

Μάταρος. ὁ. ſertum quod emarcuit.

Ματᾶσθαι. &

Ματεῖσθαι. inquirere. Hipp.

Ματεύω. μ. εύσω. π. ευκα. μασδύω. quæro.

Ματέω. μ. ήσω. π. ηκα. ἁμαρτάνω. inſanio, ineffi- cax ſum, ignauus ſum, fruſtra facio, negligo. Item aberro à ſcopo, nõ collino, teſte Eu. Il. ε.

Μάτην. fruſtra, gratis.

Ματής. inquiſitor.

Ματηρεύω. uanè uiuo, inquiro.

Ματίζω. quæro.

Ματίη. uanitas. Item ſocordia, ματαιοπραγία.

Μαζολοιχός. ὁ. ὁ. matiolœchus, qui parce comedit, aut qui è minimis rebus seu mensuris captat lucrũ. ἀπὸ τοῦ μαστίου & λείχω quod est lambo, Cæl. lib 14 cap. 21. Vide Chil. Eras.

Μαστίου. τὸ. mensuræ genus, & id quod minimum est Cæl. ibidem. Item mica, exiguũ fru-Eulamentum.

Μαστιος. frustra deliberans, parcus, deceptor.

Ματιόδαι. quærere.

Μαστὸς. ὁ. inquisitio.

Μητρόξενος. spurius, matre prognatus.

Μαστροπος. ἡ Doricè, ἡ μητρὸς ὄπα ἔχουσα. & pleonasmo μαστροπος. Eust. Iliad. Σ.

Μητρύλλα. ας. ἡ. lena, μαστροπὸς. Eust.

Μητρυλλεῖον. τὸ. idẽ, sic enim scribit Eu. Il. γ. &.

Μητρύλλιον. prostibulum.

Μάτρως. ωος. ὁ. pro μήτρως, frater matris, Pindar. μάτρωας uocat parẽtes matris, sic Eust. Bœot.

Μαπαβέω. circunspicio, grauiter fero, mœreo.

Μάπαβος. ὁ. stultus.

Μάπουτοι. οἱ. uorantes.

Μαπρυλλεῖον. locum esse aiunt in quo uersantes uetulæ commessaturas aut se mutuò inebriaturas suscipiunt.

Μαπύη. ης. ἡ. cibi genus delicatissimi. παῦ τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα, id est, omnia pretiosa edulia significari hoc nomine scribit Athen. lib. 14.

Μαπυάζειν. τὸ πρασκευάζειν αὐτὰ, εἴτε ἰχθῦς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε μύπιον. opipare & suauiter uiuere. Eras. Chil.

Μάπω. multa comedo, placẽtis uescor, τῶν ἐκ τῶν ἀλφίτων μάζαν πρασκευάζω. Athen. ibidem. Eustath. Iliad. σ. etiam pro fermentare & subigere panes, exponit.

Μαυλίς. ίδος. ἡ. gladius. Ther. μαυλίδι χαλκέῳ.

Μαυρός. ὁ. ὁ. stultus, obscurus, imbecillis.

Μαυρούσιοι. Numidæ.

Μαυρόω. μ. ώσω. π. ωκα ἀφανίζω, perdo, obscuro, deleo. Actiu. accus.

Μαυσώλειον. τὸ. mausoleum.

Μαχαιρα. ας. ἡ. gladius. Vide in Chiliad. Erasmi. Ficulna machęra, & Si tibi machęra est, & Leęna non statuar in machæra. Ammonius distinguit

Μαχαιρέσιον. τὸ. gladiolus. (ἀ μαχαιρίς.

Μαχαίριον. τὸ. cultellus.

Μαχαιρίς. ίδος. ἡ. nouacula, culter tonsorius, phlebotomus, qui & μαχαιρὶς ὀξυβελὴς dictus ab Hipp. Vide μάχαιρα in Ammonio.

Μαχαιροποιοί. gladiarij & telorum artifices. Bud. in Annot.

Μαχαιροπώλειον. officina gladiatoria.

Μαχαιροφόρος. ὁ. ὁ. ensifer.

Μαχαιρωτὸς πρίων. serra quæ polit & leuigat melius, quã ὀδοντωτὸς, quæ in incidendo altiora crenularũ uestigia relinquit, apũd Gal. est utraq; dictio.

Μαχάων. pugnam desydero.

Μαχάων. ονος. ὁ. Machaon Aesculapij filius.

Μαχέω. μαχάω.

Μάχη. ης. ἡ. pugna. Ammonius distinguit ἀ πόλεμος.

Μαχήμων. ονος. ὁ. pugnans.

Μαχητής. ὁ. ὁ. pugil.

Μαχιμος. ὁ. ἡ. bellator, bellicosus, pugnax. Bayf.

Μαχλὰς. ἀδος. ἡ. meretrix. Luciano non μαχλὰς sed μάχλη dicitur, ὑπὸ μαχλῆς γυναικὸς ἐπιβεβλημένος.

Μαχλάω. scortor.

Μάχλος. ὁ. ὁ. μάχλος.

Μαχλὶς. ίδος. ἡ. meretrix.

Μάχλος. ὁ. ὁ. πόρνος. adulter, intemperans, impius, perditus, ἄσωτος.

Μαχλοσύνη. ης. ἡ. adulterium, impudicitia, scortatio.

Μάχομαι. μ. μαχέσομαι. ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. μέσος ἀόρ. ἐμαχεσάμην. π. μεμάχεσμαι. pugno. Deponentiuo.

Μαχόμενον. contrarium, inconsequens.

Μαψ. &

Μαψιδίως. incassum.

Μαψαῦραι. uenti leues.

Μαψίδιον. ὁ. ὁ. uanũ, immodicũ, acerbũ, graue.

Μαψιλάκας. ὁ qui frustra nugas effutit.

Μαψίφων. idem.

Μαψυλάκτης. ὁ. ὁ. ἡ. futilis, garrulus, πεφυλαχθαι γλώσσαν μαψυλάκταν, Plutarch. ex poëta quopiam citat.

M

Μέ. me.

Μεγάδης. filius uel nepos Megæ. Etym.

Μέγα. ualde, magnopere, multũ, longũ. (Etym.

Μέγα. τὸ. magnum.

Μέγα πνέειν, & φρονεῖν. uide in Chil. Eras.

Μέγα φέρει. magni refert, πολὺ διαφέρει. Bud. Cõ

Μέγας. est proprium nomẽ. significat & latum & magnum. Etym.

Μεγαφρονέω. insolesco, insolens sum, mihi placeo, efferor.

Μεγαβύζος. magnificus, à Megabyzo Persarum duce.

Μεγαδίκος. ὁ. ὁ. qui in magnis iniuriatur.

Μεγαθυμος. magnanimus.

Μέγαιρα. ας. ἡ. Megæra, una ex tribus furijs.

Μεγαίρω. odi, inuideo, æmulor, priuo.

Μεγακήτης. εος. ὁ. ἡ. ingens, magna ceta habens, aut magnus simpliciter.

Μεγάλα. ualde.

Μεγάλαις κωθωνίζειν ἢ πωπίνειν, præbibere largiter, & magnis poculis certare: Attica est βραχυλογία. Bud. Com.

Μεγάλανδροι

Μεγάλανδροι. uiri magni, aut fortes.

Μεγαλαλκής. robustus.

Μεγαλαυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. & μεγαλαυχόομαι. iacto, glorior. Neut. absol. Bud. Com.

Μεγαλαυχία. ας. ἡ. iactantia.

Μεγάλαυχος. ου. ὁ. iactator, magnanimus.

Μεγαλαυχόμενος. audacia tumidus.

Μεγαλεῖον. τὸ. magnificentia. Est etiam unguentum à Megalo Siculo primum inuentum, apud Aristophanē Orus annotat. Etym. aut ut alij, à magnitudine uirium & gloriæ dictum, quod ex oleo balanino, balsamo, calamo, iūcoq; odorato fiebat, teste Plinio,

Μεγαλεῖος. ου. ὁ. magnus, uenerandus, sublimis, in primis æstimandus.

Μεγαλειότης. ητος. ἡ. maiestas, magnificentia.

Μεγαλείως. magnifice.

Μεγαλέμπορος. magnarum rerum negotiator.

Μεγαλεπήβολος. qui quod suscipit, quamlibet magnum, ad exitum persequitur. Bud. Com.

Μεγάλη. ης. ἡ. magna. μεγάλη βουλὴ. summū consilium, Gaza interprete.

Μεγαληγορέω. μ. ήσω. π. ηκα. magnifico, extollo, magna iacto, magna loquor, iactito, magno strepitu fastuq; uiuo. Neut. absol.

Μεγαληγορία. ας. ἡ. μεγαλαυχία.

Μεγαλήγορος. iactabundus.

Μεγαλήτωρ. ορος. ὁ. magnanimus, superbus.

Μεγαλίζομαι. μ. ίσομαι. magnifacio, superbio.

Μεγαλινοί. unguentum ob præstantiam id nominis adeptum.

Μεγάλλον. unguenti genus, à Megallo Siculo inuentum, apud Aristoph. Orus annotat. Etym.

Μεγαλόβυζοι. sacerdotes Ephesiæ Dianæ. Strabo.

Μεγαλογνωμοσύνη. ης. ἡ. celsitudo animi & liberalitas.

Μεγαλογνώμων. ονος. ὁ. magno animo & excelso, liberalis. Bud. Com.

Μεγαλόδοτος. uocarunt Græci uias publicas, quas Latini prætorias appellabant.

Μεγαλοδωρία. magna largitio, munificentia.

Μεγαλόδωρον. splendidum & magnificum munus, apud Herodian.

Μεγαλόδωρος. ου. ὁ. qui magna donat.

Μεγάλοιτος. ου. ὁ. ἡ. ualde infelix.

Μεγαλόμισθοι. οἱ. quorum opera magna mercede conducta est.

Μεγαλοκέφαλοι. οἱ. capitones.

Μεγαλοκίνδυνος. qui in magnis aggrediendis uitæ non metuit. Bud. Com.

Μεγαλόκωλος. sine crassioribus cruribus, prælongis membris.

Μεγαλομήτορ. auia.

Μεγαλομυκήτης. ου. ὁ. magnū rudens, asini epith.

Μεγαλόνοια. ας. ἡ. superbia, prudentia, magnanimitas.

Μεγαλόνωρ. ορος. magnitudo animi.

Μεγαλόνους. animo magnifico præditus, & mētis præstantia, μεγαλοφυής. Bud. Com.

Μεγαλοπραγμοσύνη. ἡ. magnificentia.

Μεγαλοπράγμων. ονος. ὁ. factiosus.

Μεγαλοπρέπεια. ας. ἡ. μεγαλοπραγμοσύνη.

Μεγαλοπρεπής. ές. ὁ. ἡ. magnificus, clarus.

Μεγαλοπρεπῶς. munificè, magnificè.

Μεγαλοπόνηρος. qui in magnis improbus est, & immani improbitate præditus, qui etiam ὑβριστὴς dicitur. Bud. Com.

Μεγαλορρημονέω. μ. ήσω. π. ηκα. magna loquor, iacto, μεγαληγορῶ. Neutr. absol.

Μεγαλορρημοσύνη. ης. ἡ. magniloquentia.

Μεγαλόρρημων. ὁ. ἡ. magniloquus.

Μεγαλορρήντων. ostentantes sese. Vtitur hoc uocabulo Lucianus de dijs loquens, quòd fastu quodam uiuant. Dictum ἀπὸ τοῦ μεγάλου καὶ ῥήσεως, quòd omnia magna loquātur, & nihil plebeium, qui dicendo intumescunt & ampullas ac sesquipedalia uerba proijciunt.

Μεγαλοσύνη. ης. ἡ. maiestas, μεγαλοψυχία.

Μεγαλότεχνος. præstans in magnitudine artificij uel artis. Bud. Com.

Μεγαλότολμοι. immani audacia præditi.

Μεγαλουργές. τὸ. grandium rerum conatus.

Μεγαλουργία. ας. ἡ. magnificentia.

Μεγαλοφρονέομαι. &

Μεγαλοφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. superbio, glorior. Neutr. dativo.

Μεγαλοφρονής. ές. ὁ. ἡ. superbus.

Μεγαλοφρόνως. magnificè, largiter.

Μεγαλοφροσύνη. ης. ἡ. animi magnitudo, arrogantia.

Μεγαλόφρων. ονος. ὁ. ἡ. magna sapiens, magnanimus, magnificus.

Μεγαλοφυής. ὁ. μεγαλόνους.

Μεγαλοφωνία. ας. ἡ. magnitudo & excellentia uocis.

Μεγαλόφωνον. ου. magniuocum.

Μεγαλοψυχία. ας. ἡ. magnanimitas, quæ etiam μεγαλόνια, καὶ μεγαλοφυία dicitur.

Μεγαλόψυχος. ου. ὁ. magnanimus.

Μεγαλύομαι. superbio.

Μεγαλύω. μ. ύσω. π. υγκα. magnifico, magnum facio, magnum dico, Actiu. accus.

Μεγαλώνυμον. celebre, magni nominis.

Μεγαλωσί. magnificè, pro μεγάλως, ζ particula redundante.

Μεγάμυκος. altè mugiens, asinus epitheto dicitur.

Μεγαυήτης. ου. ὁ. magnus.

Μεγαύωρ. epithetō diuitiarum apud Pindarum, ut quæ fastum & animum addant.

Μεγάρα.ας.ἡ. Megara, Creontis filia, Herculis uxor.

Μεγαλίζω. famesco, magna loquor.

Μεγαροῖ. aduerbium, Megarè.

Μέγαρον. τὸ. ,pprièdomus ampla, sed impropriè quæcunq; domus. πᾶν τὸ μεγάλο, τὰ γὰρ μεγάλα φθονοῦντ᾽. Etym. uide βωμός in Ammonio.

Μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μέγαρι, ὦ μέγαν. ὁ. magnus.

Μέγας δακτυλος. pollex, qui dicitur etiam αὐτίχειρ.

Μεγαδυνής. ualde potens. Vbi sciendum, quòd quæ ex δυνός & γηρός componuntur, si sunt propria nomina baritona esse, aliàs oxytona.

Μεγαφρονῶ. iacto, superbio, magnificè de me sentio.

Μέγεθος. εος. τὸ. magnitudo, proceritas.

Μεγάφρων. ualde stultus. ἢ μεγαλόφρων.

Μεγήρατος. ου. ὁ. multũ amabilis, delectabilis, cum quo nemo possit cõtendere, elatus, preciosus.

Μεγήρης. idem.

Μεγιστᾶνες. οἱ. quasi μέγα δυνάμενοι. primates, megistanes, quo & Suetonius utitur in Caligula, & Cæsare.

Μέγιστος. η. ὁ. maximus, amplissimus.

Μέδεια. τὰ. μέζεα, μήδεα.

Μέδεω. μέδω. rego, curo.

Μέδιμνος. ου. ὁ. mensura est, scribit Suid. aridorum, ut tritici uel hordei, capiens quinos modios Sicula mensura, uel senos Attica aut Romana. Bud. de Asse lib. 5. Admonet Thom. Mag. hanc uocem ab Atticis παροξυτόνως efferri μέδιμνος.

Μέδω. impero, curo Genit.

Μέδων. ονος. ὁ. rex, imperator.

Μέζεα. τὰ. genitalia, pudēda, Ionicè. ὅτι μέζα εἰσὶ τῶν ἀρρένων μέσα ὄντα Etym.

Μετ᾽ ὀλίγον. paulò post, aliquanto post.

Μεταρμόζω. μ ώσω π. ωκα. cõglutino permutãdo id est transponẽdo adapto. Est etiã id quod Latinis constituo dicitur, id est ἐπανορθοῦμαι.

Μεταρμόττομαι. accommodor.

Μεθεῖω. dimitto, negligo. μεθείῃ, dimitteret.

Μεθεκτός. communicabilis.

Μεθέλεσκε accipiebat.

Μεθέλκω. traduco, distrahor. Philo. μεθέλκουσι τοὺς ἡδονῶν ὃν τὸ νοῦν.

Μέθεξις. εος. ἡ. participatio, κοινωνία.

Μεθέπομαι assequor. Datiuo.

Μεθέπω. quæro, adsum, δίωκω, ἀκολουθῶ.

Μεθορμιζούω. trãsduco, ut μεθορμίζω δυμβόλα τῇ λέξει, ad uerbum translata. Plut. Bud. Com.

Μεθεστῶτες. οἱ. qui demigrarunt è uita.

Μέθυος ἡ. ebrietas, temulentia. Vide κραιπάλη in Ammonio. Plutarch. περὶ ἀδολεσχίας. οἰνώσεως καὶ μέθης διαφορὰν ταύτην εἴρηκεν οἰνώσεως μὲν ἄντειν, μέθης δὲ φλυαρίαν. In uinositate quidẽ exhilarationem & relaxationem, in ebrietate uero futilẽ & importunã loquacitatẽ posuit.

Μεθῆκα. proiecit.

Μεθήκω. traduco, transeo.

Μεθ᾽ ἡμέραν. interdiu.

Μεθημερινός. ή. ὁ. diurnus, ut μεθημεριναὶ κυβείαι Plutarch.

Μεθημοσύνη. ης. ἡ. negligentia.

Μεθήμων. ονος. ὁ. ἡ. dimittens, parcens alteri, negligens, remissus, torpidus, socors.

Μεθιεμαι. &

Μεθίημι. μ ήσω. π. κα. negligo, prætermitto, concedo, omitto, desero, dimitto. Vnde μεθιᾶσι ῥᾳθυμᾶσι καὶ συγχωροῦσι. μετίασι uero τὸ δίωκασι καὶ ζητοῦσι, id est, ulciscuntur, uestigant, indagant, Genit. Bud. Com.

Μεθίστημι. μ μετάστησω. π. στη. transmuto, luxo, ut cruribus luxatis fit, loco moueo aliquẽ, ablego, transfero, transmitto, migro, transmigro, & secedo, id est, procul ab hominum frequentia recedo. Bud. Com.

Μεθό. postquam.

Μεθοδεία. ας. ἡ. insidiæ.

Μεθοδεύω. μ. εύσω. π. ευκα. decipio, astutè ago, pertranseo, aliquem ex insidijs adorior.

Μεθοδικός. qui rationem artis, & discendi compendia sequitur.

Μεθόδιον. uiaticum.

Μέθοδος. ου. ὁ. uia, id est docendarũ rerum ratio, ars, uel breue dicendi compendium, Quintiliano interprete: quasi breuis uia, qua quàm celerrime ad peritiam euadimus. Bud. in Annot. De tribus Methodis, definitiua, compositiua, & resolutiua, uide Gale. ab initio Artis paruæ.

Μεθορίζω. participo.

Μεθόριον. ου. τὸ. finis, confinium.

Μεθορμίζομαι. muto, transfero, μετόρχομαῖ, μετπέμπομαι.

Μέθος. ἡ. commentum, ars.

Μέθυ. τὸ. uinum. ἀπὸ τοῦ μεθέναι καὶ ἀμελεῖν τοὺς πίνοντας.

Μεθυμναῖος. Bacchus.

Μεθύομαι. μ. ύσομαι. π. υσμαι. &

Μεθύω. ebria pro μεθύουσα Atticè. Aristoph. Nebul. γραῦς μεθύουσ᾽ τοῦ κόρακος εἵνεκα.

Μεθύσκομαι. ebrior, ebrius sum.

Μεθύσκω. inebrio. Plato trãslatè posuit, καὶ παῦσε ὅλα δὶ ἡδονῆς αὖ μεθύσκουσα, id est, inebriantia uoluptate. Bud. Com.

Μέθυσμα. ατος. τὸ. ebrietas.

Μεθυσκόπαιδοι. οἱ. uide in Chil. Erasmi.

Μέθυσος. η. ὁ. ἡ. ebrius, temulẽtus. μεθύων. Liban. in Declamat loquacis mulieris semel usus est hac uoce, sed genere fœminino, ἐγὼ δὲ εἰμὶ ἡ γυνὴ μοι μέθυσος, mascul. genere magis in usu est, μεθύων

est, μεθύων et μεθυσικός. Philost. ἑωρα δὲ ἀυτὸν μεθυσικὸν, καὶ ἀνόητως ἐρῶντα. fœminino genere μεθύουσα & μεθύση.

Μεθυσικός. uinosus.

Μεθύω. μ. ύσω. ω. υκα. inebrio, sicut μεθύσκω. Accipitur & pro ebrius sum. Dicitur autem μεθύειν. quòd ebrij fierent μετὰ τὸ θύειν, id est post sacrificium. Nam se inuitare largius rei diuinæ causa, fas credebatur. Cæl. lib. 7. cap. 2. Transfertur nonunquam ad alias res, non solum de uino ac potu dicitur, unde Demosth. de Philippo loquens.

Μειαγωγέω. pondero, pendo, munera fero, posteriores partes habeo.

Μειδίας. nomen uiri proprium. Etym.

Μειδιάω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Μειδιάζω. μ. άσω. π. ακα. &

Μειδιόω. &

Μειδιόω. poëticè, rideo, subrideo, placide rideo, arrideo, renideo. Neut absol.

Μειδίαμα. ατος. τὸ. risus.

Μείδυλος. pater Bacchylidæ. Etym.

Μείεκτῶ. posteriores partes fero.

Μείεκτημα. τὸ partes inferiores, deterior cõditio.

Μειζόνως. magnificentius.

Μεῖζον ονος. τὸ. maius. Interdum magis ac ualde, Aristid. Panathenaico μεῖζον φόβος πρᾶγμα uocauit rem supra modum terrorem ac metũ incutiens, cum inquit, καὶ ὀκνηπέλικε μὲν ὅτως ἀνήθη καὶ ὑπερόρια, καὶ φόβος μείζω. Dicimus etiã πρόσωπον φόβος μεῖζον, uultum imperterritum, et in quo metus indicia non licet facile deprehẽdere, hoc est, ἄφοβον καὶ μὴ ὑποπίπτον φόβῳ.

Μέιζον. ονος. ὁ. ἡ. maior. Et neut. genit. μεῖζον. ονος. maius, ut μεῖζον λόγος ἔργου, Facinꝰ maius q̃ ut uerbis explicari possit. Aliquando aduerb. magis. μέιζον φόβος, imperculsus, interritus, impauidus.

Μειλαξ. ακος. pratum, paradisus.

Μειλᾶν. placere.

Μείλιγμα. ατος. τὸ. laceratio, donarium, munus, dos, placamen. Etym.

Μειλικτήριον. ου. τὸ. placatio.

Μειλικτήριος. ου. ὁ. blandus, θυμοκηλικός.

Μείλικτος. ου. ὁ. idem, suauis.

Μειλινόεις. εντος. ὁ. melinus color, subflauicans, μείλινος. Nicand.

Μείλινος. ου. ὁ. fraxineus. αὐτὴ τοῦ μέλινος, πλεονασμῶ. Etym. Et melinus color, seu pallidꝰ, χλωρὸς, cuiusmodi est mellis.

Μείλιον. ου. τὸ. munus demulcens, dotale. Etym.

Μειλίσσομαι. μ. ίξομαι. π. ιγμαι. &

Μειλίσσω. μ. ίξω. π. ιχα. palpo, adulor, assentior, mitigo, demulceo, in beneuolentiam reduco,

Μειλιχία. ας. ἡ. mansuetudo, iucunditas.

Μειλίχιος. ου. ὁ. &

Μείλιχος. suauis, tranquillus, blandus, indulgẽs, clemẽs, Iouis epith. Est & nomen urbis. Etym.

Μειλιχόμυθος. ὁ. ἡ. mansueti ingenij & suauis.

Μέινως. quidam scribunt pro μίνως. Etym.

Μεῖον. ονος. τὸ. minus. & herbæ nomen. Dioscor.

Μειονέκτημα. ατος. τὸ. &

Μειονεξία. ας. ἡ. diminutio, defraudatio, conditio deterior, μειέκτημα.

Μειονεκτέω. μ. ήσω. π. ηκα. minus habeo, μειονεκτῶ. opponitur τῷ πλεονεκτῶ.

Μειοείζειν. minoribus terminis finire.

Μέιροι. οἱ. & μειρίζοντες. dicuntur mutili & q̃si truncati, sic ut pulsus secũdus paulo sit minor primo, tertius identidẽ secundo, pari ratione quartus tertio, & sic deinceps. Gal. li. de pulsib.

Μειρός. τὸς. mancos.

Μειόφρων. mente diminutus, leuis, stultus.

Μειόω. μ. ώσω. π. ωκα. minuo. Actiu. accus.

Μειρακιόομαι. &

Μειρακιόομαι. adolescо, pueriliter ago, adolescẽtis more lasciuio & exalto. Bud. Com.

Μειρακίλλιον. ου. τὸ.

Μειράκιον. ου. τὸ. adolescẽtulus. Vide in Ammon.

Μειρακιῶμαι. μειρακιόομαι.

Μειράκισκη. ης. ἡ. adolescentula.

Μειράκισκος. ου. ὁ adolescentulus. Vide Ammon. Thom. Mag. tamen hanc uocem non probat, sed μειράκιον potius.

Μειρακιώδης. ες. ὁ. ἡ. iuuenilis, puerilis.

Μείραξ. ακος. ὁ. adolescens, & puella Luciano. Ab εἴρω (ut quidam tradũt) quasi εἴραξ., ut sit puer, qui iã loqui possit. uide Ammon. Rarissimus huius usus est in mascul. gen. fœminino uero Aristoph. Pluto σὺν' ἄπιθι χαίρων, συλλαβῶν τὴς μείρακα.

Μείρομαι. diuido, sortior & cupio, αὐτὴ τοῦ ἱμείρομαι. Etym.

Μείρω. μ. ειρῶ. π. μέμορκα. ἀόρ. α. ἔμορα. & ἔμμορα. diuido.

Μείς. ὁ. μηνός. τοῦ. Aeolicè & Doricè pro μήν. mensis, fic scribitur apud Homerum.

Μεῖσον. τὸ. minimum.

Μείωμα. ατος. τὸ μείωσις.

Μείων. minor, paroxyt.

Μειῶν. minuens, à μείω. (minutio.

Μείωσις. ιος. ἡ. diminutio, decessio, aliquãdo im

Μείωψ. οπος. ὁ. lusciosus. rectius per. υ. μύωψ.

Μελάγγειον. ου. τὸ. uel μελάγγαιος. Herod. nigrum solum, pulla terra.

Μελαγκόρυφος. ὁ. atricapilla auis, ut Gaza uertit in Aristo. Sic dicebantur & adulteri qui alienis liberis operam dabant procreandis: sunt qui eandem asse auem cum ficedula putant.

Μελαγχαίτης. qui nigro est capillitio.

Μελάγχιμα. τὰ. lustra ferarum, loca quæ hyeme ob concauitatem niue non teguntur.

Μελαγχίτων. ωνος. ὁ. ἡ. pullatus, mœstus, sic tropicè μελαγχίτων φρὴν apud Aeschyl. dicitur animus mœstus & uelut atratus.

Μελάγχλωρος. ὁ. ἡ. pallidus & niger.

Μελαγχολάω. μ. ήσω. τ. ηκα. insanio, atra bile stomachor. Neut. absol.

Μελαγχολία. ας. ἡ. atra bilis, furor: atræ bilis agitatio, cum mentis quasi alienatione & furore, ut medici definiunt: apud quos & species quædã huius affectionis hypochõdriaca nominatur.

Μελαγχολικός. ὁ. ὁ. insanus, qui atra bile abũdat, melancholicus.

Μελαγχρής. ἀντὶ τοῦ μελαγχροής. ater colore, Atticè dicitur, sic Menander μελαγχρὲς μφράκιον.

Μελαγχροής. nigri coloris.

Μελαγχρόες. qui sunt atro colore.

Μελάγχρως. ῶτος, nigri coloris. Eurip. Oreste. μελαγχρῶτες ἐυμενίδες.

Μέλαθρον. ὁ. τὸ. atrium, palatium. Propriè trabs in medio tecti fumo denigrata ἀπὸ τοῦ μελαίνειν ἀεθομένου πυρὸς καπνῷ. quidam accipiunt pro tecto aut domo ipsa. Etym. Dionys. in Perieg. pro templo posuit.

Μελαισθῶος, ἡ μελεσθωνός. uide inferius, procurator, præfectus domus, custos, μεριμνητής.

Μέλαινα. ης. ἡ. nigra, tenebrosa, profunda. Etym. Morbum qui ex atra bile prouenit μέλαιναν, simpliciter medici dicunt.

Μελαιναετός. aquila fulua, seu pulla, Gaza interprete apud Aristot.

Μελαῖνις. capra uacca.

Μελαίνομαι nigreo. Depon. accus.

Μέλαιος. ὁ. ὁ. miser, uanus, μέλεος.

Μέλαις. idem quod μέλας. Etym.

Μελαμβαφὲς. τὸ. quod nigrum ex tinctura est.

Μελάμβιος. obscuræ uitæ.

Μελάμβωλος terra nigris glebis, pinguis, fertilis.

Μελαμπέταλος. ὁ. nigris folijs.

Μελαμπόδιον. ὁ. τὸ. melampodium herba.

Μελάμπυγος. cui niger est podex, ἀνδρεῖος. Cognomen Herculis, ut minimè effœminati, aut mollis. nam talem λευκόπυγον nominant. Vide in Chiliad. Eras. Melampygon ne incidas.

Μελάμπυρον. nigrum triticum quod inter reijcu lamenta recenseturà Gal. lib. de alimentis, è de generante tritico.

Μελαναιγὶς. ίδος. ὁ. ἡ. atro nimbo horrens, pręturbulentia & honore nigricans apud Plutarch.

Μέλαν. ανος. τὸ. nigrum id quod pupillã ambit: ut Gaza uertit ex Aristotele: atramentum.

Μελάνδετον. densum, longum, nigrum habens capulum ferro ligatum.

Μελανδρύα. τὰ. pulpamenta thynnorũ conditanea, quernis scandulis assuliſſue similia, ut ait Plinius.

Μελανδμονεῖν. &

Μελανδμονέω. μ. ήσω. π. ηκα. induo nigram uestem. Neut. absol.

Μελανείμων. ονος. ὁ. ἡ. pullatus, uestibus lugubribus indutus.

Μελανθεία. atriuisa.

Μελάνθιον. τὸ. τὸ. papauer nigrum, μελάνσπερμα Vulgo git.

Μελάνθιος. ὁ ὁ. Melanthius uiri nomen.

Μέλανθος. ὁ. ὁ. Neptunus. παρὰ τὸ μέλαν, καὶ τὸ ἄνθος τὸ λευκόν, ut & πέλαγος, à contrarijs composita significationib. Eust. Iliad. τ.

Μελανία. ας. ἡ. nigredo.

Μελανίζειν. nigricare.

Μελάνιον. ὁ. uiola nigra.

Μελανόγραμμος. melanurus. à. linearum nigredine, quibus interstinguitur.

Μελανοδυχεῖον. ὁ. τὸ. atramentarium.

Μελανοκάρδιος. ὁ. rusticus homo & crudelis, sic μελανοκάρδιον πέτραν dixit Aristoph. asperã.

Μελανοκόμης. habens capillitium nigrum.

Μελάνουρον. nigram habens caudam, ut in illo Pythagorico μὴ γεύεσθαι μελανούρων. Est etiam hoc nomine piscis quem caudatã uocant, qui atramentũ fert in cauda, quod effundere solet ubi captandus est. Latini sepiam appellant.

Μελανουρος. piscis, quem oculatam Gaza appellat, & serpentis genus, in Libya & Arabia præcipuè nascens, & est uipera magnitudine minor, ad inferendam perniciem celerior multo Quos mordicus appræhenderit, siti inardescũt uehementius, ad potumq; efferuescũt, acinde incessanter haurientes dissiliũt mox. Cauda lineis duabus nigrisq; distinguitur (unde & nomen accipit quasi nigræ caudæ) corpore albicante reliquo. Appellatur quoq; σίφας, πρηστὴρ, καύσων, κνιπρός. Cæl. lib. 14. cap. 63. Apud Aelianum & Aristotelem piscis nomen est.

Μελανοφθαλμός. habens nigros oculos.

Μελανόφρυς. υος. ὁ. ἡ. nigri aut densi supercilij.

Μελανοχροής. ὁ. ὁ. nigricolor.

Μελανόχρως. ωτος. ὁ. habens nigrum corpus.

Μελάνιστος. ὁ. ὁ. nigerrimus.

Μελάντερος. ὁ. ὁ. nigrior.

Μελαντηρία. atramentum sutorium, Luciano.

Μελάνυδρος. ου. ὁ. ἡ. habens aquam nigram, & profundam.

Μέλας. τοῦ μέλανος. ὁ. niger. item cœcus. Etym.

Μέλασμα. ατος. τὸ. &

Μελασμός. ὁ. ὁ. denigratio, liuor, atror. Hippoc.

Μελάχιμον.

Μελάχιμον. τὸ. nigrum, μελάχιμα συκαμίνα, & μόρα, pro nigris apud Euſt. Iliad. χ. & apud Aeſchyl. φάρεα μελάχμα, pullæ ueſtes.

Μέλδομαι. liquefio.

Μέλδω. propriè eſt membra exerere & abſumere talis. πᾶν ἀπὸ τοῦ μέλη ἕλκειν. Etym. Item elixo, macero, corrumpo. Neutr. accuſ.

Μελεαγρίς. ἡ. oxyt. auis Numidica apud Ariſtot. & Aelianum, Gaza Græcam uocem relinquit. Gallinas mauras uocamus.

Μελεδαίνω. curo.

Μελέδημα. ατος. τὸ. cura, ærumna. πᾶν ἀπὸ τοῦ μέλη ἕλκειν.

Μελεδών. ῶνος. ὁ. &

Μελεδώνη. ης. ἡ. cura, μελέδημα.

Μελεδωνός. ᾱ. ὁ. procurator, φροντιστής, ἐπίτροπος, ὠμελητής, curator. Superius ſcribitur μελαιδωνός, quod non placet.

Μέλει. curæ eſt, ut μέλει μοι τοῦτο, uel μέλει μοι περὶ τούτου, uel μέλει μοι τοῦ. Bud. Com. hinc à μελε & μελήσει.

Μελέφηβος. ον. ὁ. qui iam grandior pueris præeſt, atq; leges præſcribit.

Μελεϊδί. membratim, κατὰ μέλος.

Μέλεον. incaſſum.

Μέλεος. ᾱ. ὁν. tardus, otioſus, uanus, infelix, miſer.

Μέλετα. curæ eſt, pro μέλει.

Μελετάω. μ. ήσω. π. ηκα. meditor (unde & Latinis id uerbũ deducitur) excogito, exerceo, æſtimo, omnes neruos totũq; conatũ in re aliqua intẽdo. Acti. accuſ.

Μελέτη. ης. ἡ. meditatio, exercitatio, cura, declamatio, inſtitutum.

Μελέτημα. ατος. τὸ. meditatio.

Μελετηρός. ᾱ. ὁν. meditatiuus.

Μελετής. ὁ. tardus.

Μελετητήριον. ᾱ. locus exercitationis, σχολεῖον.

Μελετηλικός. ᾱ. ὁν. declamatorius, meditatiuus.

Μελέτω. curæ ſit.

Μελετῶν. exercitij domus, μελετητήριον.

Μελέω. differo, cunctor.

Μελέτωρ. procurator.

Μέλη. ης. ἡ. poculi figulini ſpecies.

Μέλη. τὰ. membra, carnes, uaſa, carmina.

Μελιδί. aduerb, membratim, μελεϊδί.

Μελιδών. cantus, cura.

Μέλημα. ατος. τὸ. &

Μέλησις. ιος. ἡ. cura, cunctatio.

Μελισμός. ᾱ. ὁν. idem.

Μέλι. ιτος. τὸ. mel.

Μελία. ας. ἡ. fraxinus, haſta, apis, eſt & hominum epitheton quaſi ex arborib. ſatorum, apud Heſiodum in Theogonia. Itẽ nymphæ è Cæli deſectis uirilibus prognatæ μελίαι dictæ Heſiod.

Μελίγλυκον. potio ex ſolo melle cõfecta cum aqua & herba quadam iniecta. Etym.

Μελίγηρυς. υ. ὁ. ἡ. uocalis, ſuauiter canens.

Μελίγυα. arborum fructus.

Μελίγλυκος. dulcis aſpectu.

Μελιγουνίς. ſic Lypara inſula uocatur, eſt & una filiarum Veneris hoc nomine.

Μελίγυον. τὸ. Scythicus potus, ſolo melle & aqua adiecta herba quapiam, ſcribitur & μελύγδον.

Μελίδδον. τὸ. fauus.

Μελίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. &

Μελίζω. μ. ίσω. π. ικα. cano, mellitũ facio, trunco καταπόπτω, πραΰνω, πτηνορῶ. Accuſ.

Μελίζωρον. melicratũ ſeu muſum uocat. Nicãd.

Μελίκ. lancea, apes.

Μελιγδής. ές. melleus, dulcis, iucũdus.

Μελίκηρα. ἡ. apud Ariſtotelem. à Gaza redditur fauago purpurarum.

Μελικηρίς. ίδος. ἡ. fauus. Item tuberculũ mellis craſſitudine in cubitis & genibus, uel etiã alijs partibus. Dictũ à melle & cera. Apud medicos capitis hulcus, ex quo melli pſimilis humor, ſi ue ſanies quædã ſtrigmẽtitiæ craſſitudinis emanat.

Μελικτής. ᾱ. ὁ. cantor, poẽta.

Μελίκταινα. ἡ. praſſiũ herba, quæ & μελίφυλλον. Nicand.

Μελίλωτον. ᾱ. τὸ. melilotũ arbor, ſertula campana.

Μελίμηλον. ᾱ. τὸ. genus mali à dulcedine mellis, γλυκύμηλον.

Μελίνη. ης. ἡ. panicum leguminis genus.

Μέλιν. ᾱ. ὁν. luteus.

Μελίπικτον. ᾱ placenta ex melle.

Μελίπνος. ᾱ. ὁν. ἡ. ſuauiter ſpirans.

Μελιποιῶ. mellifico.

Μελίῤῥυτος. ᾱ. ὁν. mellifluus.

Μέλισμα. cantus, ᾆσμα.

Μελισμός. membrorum diuiſio. à μελίζω.

Μέλισσα. ης. ἡ. apes. πᾶν ἀπὸ τοῦ μέλι οἰκονομικὸν γὰρ ζῶον καὶ ὠμελές. Etym. Ponitur aliquãdo pro obulo. De apibus uide Ariſtot. & Aelianum.

Μελισσαῖος. cognomen Iouis.

Μελίσσια. τὰ. alucaria.

Μελίσσιος. ᾱ. ὁν. melleus.

Μελίσσον. apum examen, fauus.

Μελισσής. ένος. locus heliconis, à Meliſſeo rege dictus, apud Nicand.

Μελισσόβοτος. paſtor apum.

Μελισσοκόμος. apiarius.

Μελισσόφυλλον. apiaſtrum herba.

Μελίσσω. μελίζω.

Μελισσῶν. ῶνος. ὁ. apiarium.

Μελισταγής. ές. ὁ. ἡ. mellifluus, melle ſtillãs. Epig.

Μελιστί. membratim.

Μελιτᾶος. ᾱ. ὁν. Melitæus, à Melite inſula: ut μελιτᾶον κωνίδιον, de catellis qui in delicijs & ad luſum

ad lusum habentur: & μελιταῖα ὀθόνια, Melitęa lintea. De quo uide Eras. Chil.

Μελίτφα. ας. ἡ. herba, quam alij μελίτταναν, alij μελισσόφυλλον uocant.

Μελιτήμερον. suaue, iucundum.

Μελιτηρός. ὰ. ὸ. μελιταῖος.

Μελιτίνη. ἡ. paroxyt. Melitina mulier. oxytonũ autem, gentile nomen est. Cyrlll.

Μελίτιον. ὰ. ὸ. melliculũ, fauus, potus Scythicus, cum melle, aqua, & herba quadam coctus.

Μελιτίτης. ὰ. ὸ. melitites gemma. uide Bayf.

Μελιτόεσσα. placẽtæ genus melle conditæ.

Μελιτόω. μ. ώσω. π. ωκα. mellitum facio.

Μελιτοφόριον. ὰ. ὸ. apiarium, mellarium.

Μέλιττα, pro μέλισσα. apis, uide supra.

Μελιττοτριβεῖν. strepitum facere pulsando ne aduolent apes.

Μελιττουργεῖον. ὰ. ὸ. locus ubi fit mel.

Μελιττουργός. ὰ. ὸ. pastor apum, minister.

Μελιττῶν. ῶνος. ὸ. locus ubi asseruatur mel, cella mellaria.

Μελίτωμα. ατος. τὸ. mellita confectio ex melle, dulciarium dicunt Latini.

Μελίφρων. ονος. ὸ. dulcia sapiens, mitis.

Μελίφυλλον. herba, quę alio nomine μελισσόφυλλον aut πράσιον dicitur.

Μελίχλωρος. instar mellis flauus. epitheton Iouis. Etym.

Μελίχρων. uinum cum melle mistum.

Μελλέτιος. homo rudis, nihil intelligens, semimortuus.

Μέλλει. apparet, uidetur, permanet.

Μέλλησις. cunctatio. ὑστέρησις.

Μέλλησμός. idem.

Μέλλισμός. ὸ. cũctatio, διαβιβή, mora apd Alciph.

Μελλιζάν. cunctari. μέλλειν.

Μελλόγαμος. ὸ ἡ uirgo nuptura. aut sponsus uxorem ducturus.

Μελλόγαμος, μελλονύμφιος. (manet.

Μελλοθάνατος. capularis, quem mors proxima

Μελλονικιᾶν. tardare, differre, protelare, procrastinare. à Nicia quodam Nicerati filio. Eras. Chil.

Μελλονύμφη. ης. ἡ. futura spõsa, desponsata uirgo.

Μελλονύμφιος. ὰ. ὸ. &

Μελλόποσις. ιος. ὸ. futurus sponsus, qui nondum duxit uxorem, mox ducturus. Cæl. lib. 15. ca. 24 & Bud. in Annot. post.

Μέλλω. debeo, futurus sum, tardo, studeo, mitto. indignor. item appareo, deceo. Etym. Gaudet enim hoc uerbum collocari cũ infinitiuo præsentis aut futuri non autẽ pręteriti nisi postponatur ἄν, ut μέλλω ποιεῖν ἢ ποιήσειν, non autem μέλλω ποιήσαι, sed μέλλω ποιήσαι ἄν. Plato tamen in Socratis Apologia dixit, εἰ δ' ἐπὶ πολλάκις μέλλω τεθνάναι. Sed hanc lectionem. Thom. Mag. suspicatur mendosam ac adijciendum ἄν, ut legatur πολλάκις ἄν μέλλω τεθνάναι.

Μέλλων. οντος. ὸ. futurus. περὶ τῶν μελλόντων, de euentu. Et μέλλοντες, designati magistratus. Bud. in Annot. post.

Μελοκοπία. ας. ἡ. membrorum amputatio.

Μέλομαι. curo, ὦ μελεῖ μοι.

Μελόντων. curæ sunt.

Μελοποιία. ας. ἡ. cantatio.

Μέλος. ους. τὸ. cantus, carmen, cantilena, Gaza in Aristotele uertit membrum. πρὸς τὸ μέλος. importunè, ineptè, dissentaneè. Bud. Com. & Erasmus in Chil.

Μελουρίς. ἡ. locusta frumentum rodens, ἡ σιτοφάγος ἀκρίς.

Μέλπηθρον. ὰ. τὸ. ludus, uoluptas.

Μέλπομαι. canto.

Μελπομένη. ης. ἡ. Melpomene, una ex nouem Musis.

Μελπόμενος. cognomen Dionysij.

Μέλπω. μ. ήλψω. π. ελφα. canto, celebro, salto, ludo. Actiu. accus.

Μελπωδός. cantor.

Μελῳδίον. ὰ. τὸ. cantiuncula.

Μέλω. μ. ήσω. π. μέμηλα. curo. unde μέλει μοι τῶν πραγμάτων. curæ sunt mihi res, de quo dictũ est superius.

Μελῳδέω. μ. ήσω. π. ηκα. dulce cano, μετ' ὠδῆς ὑμνῶ. Neutr. absol.

Μελῳδία. cantus dulcis, siue melleus.

Μέμαα, ἀπὸ τοῦ μαίω, uel ἀπὸ τοῦ μαίω. propensus fui, prõptus sum uel furẽs. Il. α ἀλξέμεναι μεμαῶτα.

Μεμάασιν. cupierunt, πεθυμοῦντες.

Μεμακυῖα. mulgens, uociferans. pro μεμηκυῖα. μήκη autem est uox caprarum.

Μεμάομαι. promptus sum.

Μεμαυῖα. ας. ἡ. prompta, deliberata, cupiens.

Μεμαώς. ότος. ὸ promptus. Est participium Ionicum, à μέμηκα, μέμαα, μεμαώς.

Μεμβλάσαι. uincire.

Μέμβλομαι. &

Μέμβλω. π. κα. curo, adsum, assideo alicui rei cura & diligentia.

Μέμβλωκε, pro μεμόλικε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, καὶ προσῳδῇ ὑ εἰς ω. transiuit, παρῆλθε.

Μεμάρυλον. τὸ κόμαρον, arbutus, unedo. malim μιμάικυλον ut infra.

Μεμελημένως. diligenter, elaboratè.

Μέμηκε. clamat, mugit, μέμυκε.

Μεμήκυλον. τὸ. fructꝰ arbuti, Gal. nõ uno in loco.

Μεμήλω. curo. Vnde μέμηλε, curæ est, & μεμήλει. curæ erat.

Μεμηλώς. ότος. ὁ. αὐτὶ τοῦ μεμελημένος, συγκοπῆ τῆς ἐπεκτάσι. Etym. curans, φροντιστικός. Etym.

Μέμηνα. insaniui.

Μεμηχανημένος. λόγος. oratio subdolè atq; artifici solertia composita ad fallendum. à μηχάνομαι. Bud. Com.

Μεμιασμένος. fœdatum Hom. & Hipp.

Μεμιγμένος. permistus, promiscuus.

Μεμιμημένος. imitatione factus & effectus. Bud. Cō.

Μεμναίατο. αὐτὶ τοῦ μεμνέοιτο. Doricè apud Pindarum Etym.

Μεμνέωτο. αὐτὶ τοῦ μεμνέοιτο. promptus fuisset apud Homerum, Etym.

Μεμνῆτο. αὐτὶ τοῦ μεμνήκοιτο. secundum analogiam. Etymol.

Μεμνοῖτο, αὐτὶ τοῦ μεμνέοιτο. apud Cratem. Etym.

Μέμνημαι. à μνάομαι. ἡ ὅμαι. ὑποδοσωτελικός, ἐμεμνήμην ἀόρ. α. ἐμνήσθην. μ. α. μνησθήσομαι. uel μέμνημαι. μ. ήσω. memini, reminiscor, Vnde μέμνη pro ἐμέμνησο, meminerat. μεμνῆτο uero maneret. Genit. Præter uulgarem significationem, pro curam gero, etiā sumitur, sic Vlysses ad Troiā soluturus. Penelopæ mādat, μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς. curā adhibere, καὶ ἀδῖν μελέσθαι. Eust. Iliad. 9. uide & in μνάομαι.

Μέμνονες. οἱ aues sunt apud Aelianum, & Oppianum de aucupio.

Μένω. maneo, duro. 214. P. 318. C.

Μεμνῶτο. αὐτὶ τοῦ μεμνέοιτο. apud Xenophontem. Etymol.

Μεμολυσμένος, refrigeratus, induratus, lapideus.

Μένος. cupio, promptus sum.

Μενοινωμένος. pro μόνος γεγενημένος. apud Herodotum.

Μενοινῶς. cupiens, promptus.

Μεμορημένον. factum, paratum.

Μέμορται. sorte, aut fato euenit.

Μέμορται. idem.

Μεμόσωται. resonat.

Μεμπτός. ὄ. ὁ. lamentabilis, incusabilis, malus.

Μέμυκε. sonuit, concidit. medium præteritum à μυκέομαι. quando uero significat clausum est, uel constrictum est, uel glutinatum est, uel abditum est, tunc à μύομαι est. uide Etym.

Μεμύκεκεν. conuoluit, à lanis quæ nentur.

Μεμῳβολῆν. conqueri, accusare.

Μέμφομαι. μ. μέμψομαι. τὸ ἐμμαι. conqueror, accuso, reprehendo, incuso, indignor, abijcio, uitio uerto. Depon. datiuo & accus. Vide Ammonium.

Μέμφω. prehendo, capio.

Μεμφωλή. accusatio, conquestio.

Μεμψιμοιρία. ἡ. querela, querimonia.

Μεμψίμοιρος. ον. ὁ. querulus. Propriè de eo, qui putat se deteriorem partem accepisse.

Μέμψις. ιος. ἡ accusatio, questus. Vide Ammon

Μεμωρωμένα. carentia sensu. Hippoc.

Μέν. quidem, tamen.

Μὲν γὰρ. enim.

Μενοῦνγε. atqui, quinimò, uere. Hæc coniunctio neq; negat neque reijcit quod dictum est, sed quod certius est, infert.

Μέντοιγε. atqui, idcirco.

Μέντοι καὶ. & tum.

Μενοάνω. & (cupio.

Μενεαίνω. irascor, animo deficio, promptus sum,

Μένδης. hircus Aegyptijs. Etym. hoc nomine & Pan uocatur apud Aegyptios.

Μενδήσιον. ὄ. ὀ. unguenti genus Aegypto peculiare. Dictum à hirco qui ea Aegypti parte, ubi primum repertū est unguentum istud, coli solitus est.

Μενεδήϊος. ὄ. ὁ. &

Μενεκτύπος. bellicosus, durans in prælio.

Μενέλας. αὐτὶ τοῦ μενέλαος, συγκοπῆ ἢ κράσει. Etym.

Μενεπτόλεμος. ὄ. ὁ. belli patiens, bellicosus, nihil metuens tumultus.

Μενέσθης. proprium nomen uiri. Etym.

Μενετός. ὁ. ἡ. ὀνόμαν. μένος. Thucyd. τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ ὁ μενετοί.

Μενεχαίρμης. ὄ. &

Μενέχαρμος. ὄ. ὁ. promptus in bello.

Μενθῆραι. αἱ. curæ, φροντίδες. quasi μενεοθῆραι, quod uires & neruos omnes corporis pariter & animi depascant.

Μενθήκη. cura, οἷον νεὶ μένος, ὅ ἐστι τὴν ψυχὴν θηρῶν

Μενί pro μένος. (μένος. Etym.

Μεννέας. proprium nomen uiri, Etym.

Μενοικής. ἐος. ὁ. ἡ. placabilis, demulcens, facile cedens. Cyrillus distinguit pro diuersitate accentus, nescio quàm recte.

Μενοινάω. &

Μενοινέω. μ. ήσω. π. ηκα. promptus sum in bello, cogito, promoueo.

Μενοινή. ἡ. sententia, cura, cupiditas.

Μένος. εος. τὸ. uis, promptitudo, animi potētia, animus, anima, bellū. Etym. furor, territorium: ira, robur, bellum.

Μενοῦνγε. uere. Etym.

Μέντοι. nempe. Bud. Com.

Μέρα ὡσολή.

Μέν ἄν, ex μέν & ἄν cōponitur, significat atq.

Μέν. sane, uero, & assentientis est, quemadmodum illa Latinis, Xenoph. δεῖσθαι μέν σοι ἔφη ἐγώ, Te uero inquam oportebit. Sic Terentius Heus laudas qui heros fallunt? Chre. in loco ego uerò. Interdum ornatus causa magis, quàm significationis ponitur, uel explendę orationis gratia.

gratia. Idem in Sympo. νῦν δὲ ἔφη ὁ Σωκράτης ἀνεχέσθω μέντοι, Patiatur uero ipse quidem inquit Socrat. Est & aduersatiua cōiunctio, ut uerum. Xenoph. οὐκ μέντοι ἐδίδου. Aristot. μὴ μέντοι, non tamē. Cic. Ea sunt omnia non à natura, uerum à magistro. Aliquando ponitur p αὖθις Ciceuersa & rursus. Aristoph. πολιγένεσθαι αὖ τοῦ μηθενὸς, μὴ μέντοι μήδ' ὧν πλέκειν. Quanquam & pro etiam intelligi potest. Dicitur etiā μέντοι-τε, καὶ μέντοιγε, nimirum, tamen. Bud. Com.

214 P. Μένω. μ. νῶ. τ. μεμένηκα. ἀόρ. α. ἔμεινα. maneo, duro μέμνω sepe p futuro suo accipitur. Neut.

Μέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. delibero, consulo.

Μοραρχία. exercitus duo millia uirorum & quadraginta octo continens, πέλ. Dux eorum μεραρχης dicitur.

Μέρδω uideo, oculos undequaq; obuerto, obtueor. Eust.

Μορθεία priuata, ἀμορθεία.

Μερίζομαι. partior, id est uirilem partem uel legitimam recipio, particeps fio. Genit.

Μερίζω. μ. ίσω. π. ικα. diuido in partes. Acti. accus.

Μερικός. ή. όν. particularis.

Μερικῶς. particulariter.

Μέριμνα. ης. ἡ. ærumna, cura, cogitatio. Solicitudinem propriè esse dicit Valla, nō ærumnam, quòd ærumna grauior sit. παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν. ἢ ὡς μέριδινα προπῆ τῆδε εἰς μ. Etym.

Μεριμνάω. μ. ήσω. π. ηκα. curo, anxiè & solicitè cogito, solicitus sum.

Μερίς. ίδος. ἡ particula, κληρονομία.

Μερισμός. ὁ. partitio. Schema est (inquit P. Rutil. Lupus) quod singulas res separatim disponēdo, & suum cuiq; proprium tribuendo, magnā efficere utilitatem & illustrē consueuit. Lycurg. Cuius omnes corporis partes ad nequitiam sunt appositissimæ: oculi ad petulantē lasciuiā, manus ad rapinā, uenter ad auiditatē &c

Μεριστής. ὁ. partitor.

Μερίτης. particeps.

Μορκιδίνος. ὁ. intercalatio.

Μορμαίρω. curo, irascor.

Μορμερίζω. μ. ίσω. π. ικα. cogito, consulto, delibero, in diuersas partes consulo, solicitè cogito. Neut absol. animo uerso, Virg. exprimere uoluit in eo, Animū nunc huc, nūc diuidit illuc.

Μέρμερος. curo, φροντίς. Nicand.

Μέρμορος. ὁ curiosus.

Μέρμηρα. ἡ. cura. Itē somnus leuis qui sub aurorā occupat hominē, ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ τὴν ἑῴαν.

Μερμήρω. curo.

Μορμηρίζω. ὁ μορμερίζω. à μερίζω. prima syllaba duplicata, & ε in η conuerso.

Μέρμηραι. αἱ. curæ, consilia, solicitudines.

Μέρμις. ινθος. ὁ. funiculus, filum. παρὰ τὸ εἴρω, πλεονασμῷ τοῦ μ. Etym.

Μεροπίς. ἡ. insula, postea Cos dicta.

Μέρος. ους. ὁ. pars. Item principium. Grego. οἷς μέρος ἔστι δεξιᾶς. Sic Vergil. Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyrāni. Multiplicis autem usus est hæc dictio, ut μέρος ἐστί, pro unus est è numero. Τὸ σὸν μέρος, quantū in te fuit, pro parte uirili, quod etiam τὸ μέρος dicitur. Τὸ ἐπ' αὐτὸν ἥκον μέρος, quod ad eum attinet. Παρὰ μέρος, partim, alternis, Theoph. Τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψηφῶν λαμβάνει, quintū quēque calculū ferre. Τὰ κῶλ μέρεσ, uel τὰ κῶλ μέρεσ, particularia, τὰ καθ' ἕκαστον, Philoni. Sic. Cic. ad Attic. Singulares sunt boni uiri, id est, τῶν καθ' ἕκαστον ἕνεκα. Accipitur etiam κῶ μέρει, pro uicissim, & sigillatim, & deinceps, κῶ μέρος, ut πολιτεύεσθαι κῶ μέρει Aristoph. id est sigillatim. Lucian. διδόντας λόγους καὶ διεξιόντας κῶ μέρει. Aristid. κῶ μέρει ἐπεῖν, sigillatim & deinceps cōmemorare. Aliter Plato Polit. 1. εἰ κῶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν. Si iniuriā partā esse uirtutis putas. Et Demosth. ἐγὼ τίθημι κῶ ἀδικήματος μέρει, non sceleris loco duco. Sic Cic. Philip. 11. Mors in beneficij parte numeretur. Bud. Com.

Μέροψ. οπος. hominū epitheton, quòd habeant uocē diuisam, id est, quòd hic alia, ille alia lingua loquatur: uel diuisam, id est, articulatam, quod soli homini datum est inter animantia. à μερίζω, & ὄψ. Etym. Sunt qui θνητὸν significare dicant. Cæl. lib. 2. cap. 32. Est & merops auis Aeliano & Aristotel. Gaza uertit apiastrum, apiaria uocāt quidam siue ripariam. Coi Meropes dicuntur à Merope Triope filio, & Meropis insula quæ postea Cos appellata est. Laertius in Thalete Milesio lib. 1. μέροπες gentile facit in carmine quodam.

Μορύομαι τὸ χρονίον σωπάω.

Μορύτης. ὁ. imprudens.

Μέσα. pudenda Siculi & Tarētini uocant. Etym

Μεσάβοιον. τὸ. & poëticè μέσαβον, Pollux dicit esse locum quo boues iugo alligantur.

Μέσαβον. τὸ. lignū inter boues iunctos medium, ἢ τὸ ζυγὸν γλυφή. Vnde uerbum μεσαβᾶν, boues iungere.

Μεσάγκυλα τὰ amentata iacula. Instrumenta autem erant, quibus Persę utebātur eo loco, quo Macedones iaculis.

Μεσαιπόλιος. ὁ. mediæ cuiusdam canitiei, non dum senex.

Μεσαίτατος. ὁ. medius, κῶ μεσαιτάτῃ τῆ αὐλῆς, in aulæ meditullio.

Μεσαίχμιον. τὸ. μεταίχμιον. omne inter aliquid medium

mediū, pars media haſtæ, & ſpacium inter duos exercitus.

Μεσαρᾶιον. τὸ. mēbrana à uenis arterijs neruisq; contexta, per cuius uaſa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è uentriculo in hepar di (ſtribuitur.

Μέζαπιον. panis,

Μέζεχον. unum inteſtinorū Græci uocāt, quod & μεσεντέριον aliàs dicitur. Omnes enim uenas quęad ipſum ex hepate feruntur, unà cū ad iacētibus arterijs circunquaq; ambit & cōple-

Μέσατος. poēticè. ς. ὁ. medius. (ctitur.

Μεσαύλιον. (ſcribit Suid.) propriè ſignificare medianā ianuam, uel etiam in aulæ meditullio locum, ſic Cæl. interpretatur. Apud Homer ſeruus quidam eſt, Odyſſ. 14. οἷος δ' ἐν μεσαύλῳ ἔνδον. Mediaſtinum forte huiuſmodi Latinè recte dixeris, quæ dictio pro uilliſſimis quibuſcunque mancipijs ponitur, cuiuſmodi ſunt hodie in principum domibus lignarij & bacularij: quorum una illa functio eſt, ut omnibus pareant, nec ullius imperiū detrectent, in medio ſemper & propatulo ad omnium nutus excubent. Cæl. lib. 13. cap. 50. eſt & κρεμάστη μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλόμενον.

Μέσαυλος. ς. ut Aelius, Dionyſ. ianua media inter duas aulas, quā & μέταυλον uocat, Attici uero mediū ingreſſum inter gyneceū & Andronē, μέσαυλον appellāt, Hom. eſt tuguriolum &

Μεσαύχενες media ceruice ligati. (caula.

Μεσεγγυάομαι. μ. ώσομαι. τω. ημαι. fideiuſſionem capio, apud ſequeſtrem pecuniam deponendā ſtipulor uel contendo. Bud. Com.

Μεσεγγύημα. depoſitum apud ſequeſtrem.

Μεσέγγυος. ς. ὁ. mediator, interuentor, ſequeſter

Μεσεντέριον. inteſtinorum genus eſt, quo lactes inuoluuntur, ne cōtactu ſpinæ duro lædantur. Iul. Pollux pelliculam ſcribit eſſe ex uenarum neruorumq; complexu, renibus & uentri proximam, alimentū in hepar emittentē. Theod. pro lactibus accepit apud Ariſtotel. Dicitur autem μεσεντέριον, quòd in medio inteſtinorū ſit collocatum: item & μέζεχον (de quo iam antea) Latine medianam dixeris.

Μεσέω, & μεσόω. medio. as.

Μεσότης. ἡ. media, medietas.

Μεσογαῖος. ς. ὁ. mediterraneus.

Μεσογύς. aduerb καταμέζον, in medio.

Μεσήρης. ἡρες. ὁ. mediocris, medius.

Μεσήλιξ. ικος. ὁ. ἡ. qui eſt in ætate media.

Μεσημβρία. ας. ἡ. meridies.

Μεσημβριάζω, & μεσημβρίζω. meridianor. Plato.

Μεσημβρινός. ὁ. ὁ. meridianus. pro μεσημβρινός. μεσημβρινοὶ κύκλοι, circuli ſunt in ſphera apud

Μεσημέρι. idem. (Proclum.

Μεσηρεύω. ſū mediator, nulli parti fero præſidiū.

Μεσιβόπω. conſiſto, uel incedo in medio.

Μεσιτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. medius ſum inter partes, id eſt, interpono me.

Μεσίτης. ς. ὁ mediator, μεσάζων. factor pacis, ſe-

Μέσιτος. ς. ὁ. idem. (queſtor.

Μέσκος. pellis.

Μέσμα. urbs à Locris condita, cuiuſmodi nominis eſt & fluuius præterlabens. ſic Orus. Etym.

Μεσβασίλεια. ας. ἡ. &

Μεσβασίλειον. ς. τὸ. interregnum.

Μεσγάσωρ. qui eſt in media parte nauis, uel medio uentris cinctus, ut ſit expeditior ad obeundā nautica miniſteria.

Μεσόγειος. ς. ὁ. mediterraneus, & μεσόγεια. ἡ. mediterranea.

Μεσόγραφος. ς. ſemiſcriptus.

Μεσδίκης. ου. ὁ. diſceptator qui alteram partem præponderantem ad æquilibrium aut æquitatem reducit ac reuocat.

Μεσόδικος. iudex. Ariſtot. quoniam qui mediū conſequi potuerunt, ij ius ſuum obtinere uidentur. Bud in Annot.

Μεσόδμη. ης. ἡ. fori nauis, colūna in medio poſita, foramē cui malus inſeritur. ingēs trabs quæ ab uno pariete in alterū traijcitur, teſte Gal. uel trabs ſeparās domū in duas partes, ſuppoſitum

Μεσόζευγμα. figura à Grāmat. ita appel- (tectū lata, cū in medio clauſularū uerbum aliquod poſitum & præcedentia nectit & ſequentia.

Μεσόκωλον. ς. τὸ. Hippoc Epig. lib. 6. meſenteriū uocat, quod craſſa inteſtina (quæ κῶλα uocantur) ſeparet. (Orpheo.

Μεσόκρανον. ς. τὸ. uertex capitis, & μεζοκεφάλιον.

Μεζαβίω. μ. ώσω. π. ηκα. intercipio. μεζαβεβηθεὶς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης, in medio fortunæ curſu fato præreptus. Diodor. Sicul.

Μεσόλευκος. ς. ἡ. albo diſtinctus.

Μεζμήριον. quod coxas interiacet.

Μεζμφάλιον. ς. τὸ. umbilicus clypei.

Μεσόμφαλοι. οἱ. genus quoddam placentarum.

Μεσόμφαλος. ς. ὁ. res poſita in medio.

Μέσον. τὸ. mediocritas, decorum, modus τοῦ μέσου τυγχάνειν, tenere modum. Cic.

Μεζναῦται. de compari in nauibus ſeruitij genere, Vlpiano dicuntur, ſicut in aulis μεσαύλιοι.

Μεσόνεοι. οἱ. remiges qui media in naui ſunt.

Μεζνύκτιον. ς. τὸ. nox intempeſta.

Μεζπαγές. uſq; ad medium terræ infixum.

Μεζπαλές. uibratum uſque ad medietatem.

Μεζπερσικὰ. τὰ. calceamenta muliebria, ad Perſicorū calceorū formā (ut uidetur) accedentia.

Μεζπολιός. ς. ὁ. ſemicanus, ſenectui uicinus.

Μεσόπυκνοι.

Μεσόπυκνοι. qui media possident.

Μεσοπύργιον ν. murus interiectus inter turres.

Μεσοπωρᾶν. esse in media maturitate.

Μέσος. ου. ὁ. medius. Accipitur pro eo qui neutrarum est partium. Lucian. ἐκεῖνος δὲ μέσον ἔαυτὸν ἐφύλαττον. Neutrum se & ancipitem seruabat. id est, neutri plus altero auxiliabatur. Dicimus autem μέσον παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quod eius partes æquales sint. ἢ παρὰ τὸν μερισόν, κατὰ συγκοπήν. Etym. significat quoque μέσον interuallum, discrimen, Chrysost. Quid sit in syllogismis τὸ μέσον, & μέσος ὅρος uide in Prioribus Aristotelis.

Μεσότης. ητος. ἡ. medietas, medium Cic. qui μεσότητας δύο uertit ex Platone bina media.

Μεσοτοιχον. τὸ. interstitium parietum, & paries ipse qui domum à domo dirimit, paries integerimus.

Μεσοδεῖπνα. media cœna iam peracta.

Μεσοδρίαι. αἱ. funes quibus subducitur uelum.

Μεσοδράνιον. medium cœli.

Μεσόδριον. paruus limes medius. Dionys.

Μεσόφρυνον. ν. τὸ. medium superciliorum.

Μεσόχθονες. οἱ. mediterranei.

Μεσοχύς. τὸ μεσυγύς. in medio.

Μεσογεώς. mediæ ætatis.

Μεσός. ῆ. ὁ. plenus.

Μεσόω. μ ώσω. π. ωκα. impleo. Genit.

Μεσυγύς. aduerbium in medio, per medium, μεταξύ.

Μέσφα. donec, usq; ad.

Μετά. præpositio est quæ constructa cum genitiuo significat cum: accusatiuo autem, post. Ponitur aliquando pro ἐν, & aduerbialiter pro μέτεσι, postquam.

Μετάχειρας. præ manibus.

Μεταβαίνω. transeo, accedo, digredior, deflecto. Neutrum accus.

Μεταβάλλομαι. &

Μεταβάλλω. muto & mutor, ut ταύτας ἀεὶ δὴ μεταβάλλῃ, Aristot. de Part. &, θεωρῶν ὡς μεταβάλλῃ οὐ πίνοντας, id est mutat, apud eundem in Probl. Idem Polit. 5. ἀλλὰ μετέβαλλεν ἡ πόλις, id est, mutata est. Significat etiam migro, id est, ἐκποιέω, sedem muto, & in aliam regionem cõmeo, stationẽ muto. Aristot. de Hist. 8. μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν σκυθικῶν εἰς τὰ ἑλληνικὰ αὐτῶν αἰγυπτίου. Item transeo, id est, sum transfuga. Plut. in Apoph. ὁ τῶν θρακῶν βασιλεὺς ἀεὶ αὐτόνιος μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Præterea μετανοῶ καὶ μεταβουλεύομαι. Xenoph. ἑλλιν 2. ἐγὼ δὲ πιστεύσω, εὐθὺς μεταβάλλεσθαι. Est etiam transeo, & degenero de una specie in aliã, Galen. μεταβάλλω τὰ νῶτα terga uerto. Bud. Com. Vide Ammonium qui distinguit μεταβάλλεσθαι, μεταμορφοῦσθαι, ἀλλοιοῦσθαι, & ἐτεροιοῦσθαι.

Μετάβασις. ιος. ἡ. transitus. Metabasis (inquit P. Rutilius Lupus ab initio secundi lib.) duobus modis fieri solet. Ex quibus unum genus est eiusmodi cum ab ea sententia quam proposuimus, cõuertimus ad aliquã personam, aut rem aut fortunam, & tanquam præsentem appellamus. Alterum genus est, id (fortè legendũ præter id) quod demonstrare instituimus, cum ad aliam rem & actionem atq; orationem nostrã reuocamus. De priori genere uide etiam in μετάστασις infrà.

Μεταβατικός. ῆ. ὁ. transitiuus.

Μεταβιβάζω. μ άσω. π. ασα. transfero, transmuto. Actiu. accus.

Μεταβλητική. ῆς. ἡ. ars seu ratio rerum contrahendarum Aristot. Polit. lib. 1.

Μεταβλητικός. ὁ. mutabilis. Theoph. 6. de Caus. τὸ δ' ἄλμυρον ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον. Item qui mutationem facit. Aristoteles μετὰ τὰ φυσικὰ, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Bud. Com.

Μεταβοθρύω. transplanto, μετασκάπτω.

Μεταβολεύς. ὁ. ἡ. κοτύλλω πωλῶν, propola.

Μεταβολή. ῆς. ἡ. mutatio de sede in sedem, & de regione in regionem migratio. Vsurpatur etiam de cõuersione aciei. uide in Appendice de uocab. militar. duobus in locis.

Μεταβολικός. ῆ. ὁ. mutabilis.

Μετάβολος. negotiator, qui merces mercibus commutat, μεταπράτης. Christodulo magis probatur μεταβολεύς.

Μέταβος. filius Alibantis. Etym.

Μεταβουλεύομαι. mutare consilium.

Μεταγγέλλομαι. promitto. Genitiuo uel accus.

Μετάγγελος. nuntius, præpositio abundat.

Μεταγγίζειν. elutriare, hoc est, de uase in uas transferre.

Μεταγγίζων. decapulans, diffundẽs.

Μεταγγισμῶς. ν. ὁ. elutriatio, uini de uase in uas effusio.

Μεταγειτνιών, ῶνος. ὁ. secũdus mensis Atheniensium, Latinis Maius. Imo Iulius testibus Harpocrat. & Theodor. Gaza, nam in hoc mense Apollini Meganimo sacrificium exhibebãt.

Μεταγενέστερος. ρα. ον. iunior, posterior.

Μεταγινόμενον. ν. τὸ. aliter factum.

Μεταγινώσκω. pœniteo, resipisco.

Μεταγνώσθη. de sententia mutatus est, μετανοήθη.

Μετάγκλα. ας. ἡ. uallis.

Μετάγνωσις. pœnitentia, μετάμελα.

Μεταγραφή. exemplum libri & descriptio, τὸ αὐτόγραφον.

Μεταγράφω. corrigo, muto scribendo id quod scriptum erat. Xenoph. ἑλλη. 6 ἐκέλευον μεταγράφειν αὐτὰ θηβαίων βοιωτοὺς ἐμωμοκότας. Sic etiam μεταγράφω τὸν νόμον, Dinar. abrogo. refigo. Item transcribo. Pausan. τὰς μιλτιάδου καὶ θεμιστοκλέους εἰκόνας εἰς ξωμαῖον οὐδρα καὶ θρᾶκα μετέγραψεν. Sic Vergilius, Et tua Dardanis transcribi sceptra colonis, id est, μεταπέμψαι. Et trãscribere nomina, Liuius, de quo Budæus in Annot. Demosth. καὶ σὺ ἄρχοντας μεταγράφειν. Isæ. καὶ τ' αὐαντιάτας τὸ πθνεώς διαθήκας μεταγραφῶσι. Contrarium testamento uero scribi. Est etiam τὸ ἀντιγράφω, exscribo, describo. Sicut Cicero ad Attic. Librum ad te mittam, si descripserint librarij. Budæus.

Μετάγω. traduco, deduco, remoueo, persequor, transmuto, transfero, uindico. Actiuum accus. iungitur.

Μεταγωγή. transitus.

Μεταδαίομαι. conuiuor, participes sum.

Μεταδιδογνώμων. ονος. ὁ. qui est mutata opinione & consilio.

Μεταδήμιος. in populo, præsens.

Μεταδιαιτέω. μ. ήσω. ω. ηκα. transmuto uiuendi modum, muto solum.

Μεταδιδάσκω. dediscens priora, noua disco.

Μεταδίδωμι. μ. ώσω. ω. ωκα. distribuo, partior, trado, participem facio, elargior, permitto. Genit.

Μεταδιώκτος. ον. ὁ qui retrahitur.

Μεταδιώκω. μ. ώξω. ω ωχα. insequor, impartio. Accus.

Μεταδοκεῖν. est cum mutatur consiliũ. Demosth. πρὸς λεπτ. καὶ μηδὲ αὖ μεταδόξειν, Si pœnituerit capti consilij. Bud. Com.

Μεταδοξάζω. opinionem muto. Bud. ibidem.

Μεταδόξας. qui mutauit consilium.

Μεταδόρπιος. qui conuiuio interest cœnæ hora.

Μεταδορπίσματα. τὰ. mensæ secundæ. Vide μεταδόρπια apud Bayf.

Μετάδοσις. ιος. ἡ. collatio, participatio.

Μεταδοτικός. ὁ. uide ἀδιδοτικός apud Ammoniũ.

Μεταδρομάδιν cursim, currendo.

Μεταδρομαὶ. ἁι. transcursus.

Μεθάδρομος. ὁ. punitor, cursor.

Μετάθεσις. ιος. ἡ. transpositio literarum, ut κραδία pro καρδία, translatio, mutatio. Bud. Cõ. & Tryphon in Appendice. Metathesis est (inquit Iul. Rufian.) cum quod ante dictũ est postponitur: & quod post dictum est, anteponitur, ut, Eripis ut perdas, perdis ut eripias. Hæc figura uidetur & αὐλὴ μεταβολὴ aliàs dici.

Μεταθέω. transcurro.

Μεταίγδιν. impetuosè.

Μεταίζω. considere.

Μεταίξας. insecutus.

Μεταίρω. μ. ἀρῶ. π. ῆρκα. transfero. Accus.

Μεταιτέω. μ. ήσω. π. ηκα. repeto.

Μεταίτης. ου. ὁ. mendicus.

Μεταίτιος. ον. causa similis cum alio.

Μεταίφνιος. repentinus.

Μεταίχμιον. ου. τὸ. campus inter utrasque acies, & simpliciter quodcunque inter duo aliqua medium.

Μετακαθίζω. transfero.

Μετακαλέω. μ. ήσω. π. ηκα. accerso. Actiuum.

Μετακάρπιον. ου. τὸ. pars manus à iunctura usque ad digitorum fissuram.

Μετακέρας. aqua temperata, aut tepida.

Μετακήρας. lactea cõmistio.

Μετακιαθε transierat.

Μετακιάθω. insequor, accedo.

Μετακινέω. μ. ήσω. π. ηκα. labefacio, moueo, transpono. Actiu. accus.

Μετάκλησις. ιος. ἡ. accersio per alium.

Μετάκλισις. inclinatio.

Μετακλίνω. μ. ινῶ. π. ικα. declino.

Μετακοίνων. ονος. particeps.

Μετακομίζω. μ. ίσω. ω. ικα. traijcio, transfero. Actiuum accus.

Μετακοσμέω. μ. ήσω. π. ηκα. transmuto ornatum. Accipitur p mutare & nouare transformareq; simpliciter.

Μετακτίζω. μ. ίσω. π. ικα. trãsformo. Actiuum.

Μετακύμιον. fluctuum interuallum.

Μεταλαγχάνω. tardo, serò ad muneris functionem accedo.

Μεταλαμβάνω. muto, induo, post alium sumo, inuicem sumo, cooperio. Cum accusat. Item participo, particeps sum, cum genitiuo.

Μεταλδύω. traduco.

Μετάλημψις. ιος. ἡ. transumptio. Figura hæc fit cum gradatim itur ad id quod ostenditur, ac ab eo quod procedit id quod sequitur insinuatur. Vergil. Aeneid. 1. Speluncis abdidit atris. Nam intelliguntur nigræ ex nigris tenebrosæ ac per hoc in præceps pfunde. Apud Tryphonem in Appẽdice metalepsis est elementi mutatio, ut ἀπεδανὸς pro ἀπεδλανός. Est & tropus hoc nomine affinis metaphoræ.

Μεταλλαγή. mutatio.

Μετάλλαξις. idem.

Μεταλλάττω. μ. ξω. π. χα. transmuto, discedo, μεταβαίνω ἀπό τινος εἴς τι, ut μεταλλάττω τὸν βίον. morior & migro, Herod. Sed subinde subaudiunt τὸν βίον. unde μετηλλαχὼς, defunctus.

Apud Platonem est inuerso ordine aut immutatis uicibus aliquid facio, & cum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat, quæ enim sic fiunt μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur. Bud. Com.

Μεταλλάω. scrutor, inquiro, curiosus sum, multis rebus me immisceo. Etym. Actiu. accus.

Μετάλλεια. ας. ἡ. scrutatio metalli, cuniculus, animal.

Μετάλλειον. unguentum à Metallo Siculo inuentore nuncupatum. Etym.

Μεταλλεύς. qui circa metalla & fodinas uersatur. Lysias. οἱ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζοντες.

Μεταλλεύω. quæro, fodio, effodio. μεταφέρω, ἐρευνῶ, πολυπραγμονῶ, transfiguro.

Μεταλλικὸς. ὁ. metallicus.

Μέταλλον. ου. τὸ. metallũ, & locus in quo aurum nascitur. Etym.

Μεταλλουργὸς. ου. ὁ. qui in terræ uisceribus metalla scrutatur. Theophylac.

Μεταμάζιον. quod mediũ est inter utrasq; mammas. Etym.

Μεταμαθάνω. transfero me ad discendum, muto sententiam, & μεταμάθοις Aristoph. pro καταλείψας τὸν ἕτερον μάθοις.

Μεταμείβω. muto, transmuto, μεταλλάττω. Actiuum accus.

Μεταμέλεια. ας. ἡ. pœnitentia, μετάνοια. Dicitur propriè cum socordes in re peragẽda serò incipimus esse attenti, iam admoniti nostris malis.

Μεταμελέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. &

Μεταμελέω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Μεταμέλομαι pœniteo. Deponẽs, genitiuo cum datiuo. μεταμέλει μοι τοῦδε τοῦ πράγματος. pœnitet me huius rei.

Μετάμελος. pœnitens & pœnitentia.

Μεταμέμβλομαι. μεταμέλομαι, pœnitudine du-

Μεταμήθεια. pœnitentia, μεταμέλεια. (cor.

Μεταμίξ. mixtim.

Μεταμορφόω. μ. ώσω. π. ωκα. transformo. Actiuũ accus. Vide μεταβάλλεσθαι in Ammonio.

Μεταμόρφωσις. εως. ἡ. transformatio.

Μεταμπίχομαι. transmuto habitum.

Μεταμφιάσαι muto uestes.

Μεταμφιέζουσι. promouent.

Μεταμφίημι. commuto.

Μεταμώλιος. ου. ὁ. uentosus, uanus.

Μεταμώνιος. uanus, nullius frugis.

Μεταναίστω. exulo, pulsus sum patria. Etym.

Μεταναστεύω. &

Μεταναστεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαι. transmigro, exilij causa solũ uerto. Bud. in Annot. post.

Μετανάστης. ὁ. exul, pulsus patria.

Μετάνιπτρον. τὸ. poculũ quod lotis manibus affertur.

Μετανίζω. refundo in aliud uas.

Μετανίπτομαι. transeo.

Μετανοέω. μ. ήσω. π. ηκα. pœnitentiam ago, resipisco, ad mentem redeo. Significat aliquando sententiam muto & diuersum ab eo quod prius existimabã sentio. Xenop. statim in principio primi παιδείας cum dixisset facilius homini imperiũ habere in quoduis belluarũ genus quã ipsos homines, subiungit de Cyri præstantia loquens ἐκ τούτου δὴ ἠναγκάζομεθα μεταγνοῦν μηδέτι τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῷ χαλεπῶν ἔργων ἢ τὸ ἄρχειν ἀνθρώπων, ἡμῖν ἐπιτιμῶντες τοῦτο πράττειν. Neutr. absol.

Μετάνοια. ας. ἡ pœnitentia, inconstantia, resipiscentia, cum post factum sapimus. Metanœa schema est (inquit P. Rutil. Lup. li. 1.) cum ipse se, qui loquitur reprehendit, & id quod prius dixit, posteriori sententia commutat.

Μέταξα. ας. ἡ. sericum.

Μεταξηλογία. ας. ἡ. oratio quæ leuiter & quasi aliud agendo habetur.

Μεταξύ. inter, interim, subinde, interim dum, interdum. Genit. ut Μεταξὺ δὲ λέγοντος, inter dicendum, μεταξὺ λόγων, interim dum loquimur. Et cum nominatiuo, μεταξὺ λούμενος, interea dum lauaretur. Et cum accusatiuo, μεταξὺ ὀπτώμενα inter assandum.

Μεταξωτὸν. τὸ. sericũ cõmuni lingua uocant Græci, quod & σηρικὸν, & πίνην, & μέταξαν. Itali setam, quæ à uermiculis netur scilicet.

Μεταπαύεσθαι. quiescere, alternis quiescere.

Μεταπαυσωλή. quies, respiratio.

Μεταπείθειν. dissuadere, deducere, dimouere à sententia, &

Μεταπείθεσθαι. dimoueri, deduci à sententia.

Μεταπεθόμενον. ου. mutatio sententiæ.

Μεταπέμπομαι. μ. έμψομαι. π. έμμαι. accerso.

Μεταπεμπτος. ου. ὁ. accersibilis.

Μεταπέμπω. μ. έμψω. π. έμφα. accerso, aduoco, accommodatò accipio, afferri iubeo. Actiuum accusatiuo.

Μεταπεπτύω. muto. Bud. Com.

Μεταπηδάω. μ. ήσω. π. κα. transilio. Neutr.

Μεταπίπτω. transeo, & degenero de una specie in aliam, hoc est, μεταβάλλομαι apud Galenum, μεταῤῥέω. Item transeo ad aliam uitæ conditionem, Antiph. ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πράξαι μεταπεσεῖν τελευτήσαντα. Item mutor. Plato, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, Si tres sententiæ ex damnatorijs in absolutorias mutatæ essent. Item spe excido, Aesch εἰδὲ μιᾶς μόνον ψήφου μετέπεσεν, id est ἀφήμαρτον. Apud Isocratem in Euag. pro mutari in meliorẽ uoluntatem

tatem & laudabiliorem: & apud eundem πρὸς φίλιπ. in deteriorem partem mutari, hoc est, labi & euerti affligiq; Bud. Com.

Μεταπίσις. fide interposita.

Μεταπλασμός. figura cũ ultima dictionis syllaba sed in eodem casu mutatur, ut ἀλκί pro ἀλκῆ. Vocatur & in genere metaplasmus, cum quouis modo aliquid in dictione mutatur poëtica licentia præter communem usum.

Μεταποιέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. uendico, curo, studeo. Genit.

Μεταποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. transmuto, corrigo. Actiu. accus.

Μεταποίησις. ιος. ἡ. mutatio in melius.

Μεταπόντιος. Italiæ urbs, à quodã Metaponto sic nuncupata Etym.

Μεταπροσποιία. ἡ. commutatio status pororum siue corporis meatuum, quod μεταχηματισμὸν τῶν πόρων dixit Plutarch.

Μεταπρᾶσις. ἀι. demolitiones ædium, & quasi refectiones, Strab. lib. 5. sic interpretatur, ἡ γὰρ ἀι μεταπρᾶσις, ἐκόσιοί τινες συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων, πρὸς τὰς ὠμὸν θυμίας ἑτεραὶ ἐξ ἑτέρων, id est, inuoluntaria est deiectio ædificiorum, dum pro libito ea diruuntur & in aliam faciem commutata reædificantur. Horat. uim uerbi expressit. Diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis.

Μεταπρέπω. διαπρέπω. ἐκπρέπω. excello.

Μετάπτωσις. mutatio in utranq; partem, & degeneratio mutatioq; à specie in speciem, Galeno. Bud. Com.

Μεταπύργιον. τ. ὸ. spatium inter turres. τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ὠμῶν τοῦ τείχους πύργων μετὰ πύργιον ἐλέγοιτο, qua in significatione sæpe licet reperire apud Thucyd.

Μεταῤῥέω. μ. θύσω. π. θυκα. meo, τὸ μεταπίπτω. Neut. absol.

Μεταῤῥυθμίζω. μ. ίσω. π. ίκα. adapto. Actiuum.

Μεταῤῥύθμισις. ιος. ἡ adaptatio.

Μεταρσιολεσχεῖν. de rebus futilibus & nihili anxie disquirere, ueluti de fumi umbra, apud Ari

Μεταρσιολεσχία. ας. ἡ. loquela, sublime (stoph. genus disputandi.

Μεταρσιος. τ. ὁ. sublimis.

Μεταρσιωθὲς ὁ sublimatus, in aërem elatus.

Μετασκευάζω. μ. άσω. π. κα. transmuto, mutando formo. Actiu. accus.

Μέτασται. ἀι. mediæ.

Μετασῶμενος. persequens, insectans, attrahens.

Μετάστασις. ιος. ἡ. trãsmutatio, trãsitus. Metastasis inqt Rho. Aqla trãsmutationẽ quidã inter figuras nominauit, cũ rem à nobis aliò transmouemus in aliqua parte orationis, nõ ita ut ibi causam cõstituamus: alioqui iam non figura erit, sed species quædam eius status, quem qualitatis aut ex accedenti appellant, secundum Hermagoram. Metastasis est, uel metabasis (inquit Iul. Rufinian.) cum à persona ad personam trãsitum faciamus, ratione aliqua uel affectu. Hæc figura dicitur uariatio aut transitus. Vide etiã in μετάβασις supra.

Μετασατέον. migrandum est.

Μετασέλλομαι. μ. ῶμαι. π. αλμαι. accerso accus.

Μετασφῶ. μ. ενῶ. π. κα. suspiro.

Μετασοιχῇ. in ordine. ἀθῖ σοῖχον, καὶ τάξιν ἰόν.

Μετασοιχῇῶ. transformo, reformo.

Μετασραῶτιδύομαι. μ. δύσωμαι. π. δυμαι. castrametor, castra pono. Deponens absol.

Μετασρέφω. μ. έψω. π. αφα. conuerto, reuerto. Actiu. accus.

Μετασύγκρισις. ἡ Celsus euocationẽ humorũ uocat. Methodicæ sectæ medicorũ dictio, q̃ exclusionẽ repulsũq; ex alto materiei indicabãt.

Μετασυγκριτικὸν φάρμακον. pharmacũ quod ex alto euocat humores, extrahit, atq; aliò transfert. cuius uim Dios. declarat, inqens, ὅπερ δεῖ τὴν ἐκ βάθους ἑλκύσαι, ἢ μεταποροποιήσαι.

Μεταχεῖν. apprehendere, participem esse.

Μεταχηματίζω. trãsfiguro, in aliã figurã traduco.

Μετατάπομαι. μ. ᾰξομαι. π. αγμαι. &

Μετατάπω. ordinẽ muto, transcribo, μεταγράφω. Bud. in Annot.

Μετατοῦτα. posthac, postea, demum, & μετατοῦτα ὡς, posteaquàm.

Μεταπίθεμαι. &

Μεταπίθημι. μ. ήσω. π. ηκα. transeo. Item muto sententiã & retracto, μετανοῶ, μεταβουλεύομαι. Xenoph. ἀλλὰ μεταπίθεμαι τὰ εἰρημένα, εἰπὼν ἔφεσι. Et muto, transfero, unum pro altero pono uel dico. Demosth. ξενίαν καὶ φιλίαν τῇ μισθαρνίᾳ μεταλαθεῖν τὰ ὀνόματα. Itẽ transfero ab uno ad alium, ut μεταθεῖναι τὴν βασιλείαν. Bud. Com.

Μεταπρέπομαι. μ. έψομαι. π. εμμαι. &

Μεταπρέπω. μ. έψω. π. αφα. curo, aduerto. ὠπρέφομαι, φροντίζω. Genit.

Μετάῤῥοπον. τὸ. curatorium, sedulum, Hesiodus μετάτροπα ἔργα τελεῦσι.

Μετατύπωσις. ἡ. dicitur apud ueteres, quando diuersa nomina pro cõposito capiũtur, ut apd Theoc. δρυὸς ἄκρα, p ἀκροδρυα, & Sophocl. dixit τέλη λύῃ φρονεῖν, pro λυσιτελεῖ, uocatur & alio nomine διάλυσις.)linis.

Μέταυλος. loc⁹ sordidior, pro uolucribus & gal-

Μέταυλος. medianum ostiũ inter binas aulas, teste Aelio Dionys. quod & μέσαυλος.

Μεταύριον. perendie.

Μεταφέρω. μ. μεταφέρω. π. μεταφέρω. transfero. Actiu. accuſ.

Μεταφορὰ. ᾶς. ἡ. translatio, tropus quo rem aliquã non proprio ſed alieno uocabulo propter ſimilitudinem uocamus.

Μεταφράζω. μ. άσω. π. ασα. interpretor, transferõ, peruerto ſententiam. Actiuum. Bud. Com.

Μετάφρασις. translatio, interpretatio.

Μετάφρενον. ν. τὸ. dorſum, ſcapula. Eſt autẽ pars illa à collo ad cinctũ protenſa, aut uerius quod à tergo præcordijs obiectum eſt. Nam in auerſa corporis parte hic ſitus eſt τῶν φρενῶν, quæ quidem hepati iuxta Homerum adhærent.

Μεταφυῶμαι. transformari.

Μεταφυτεύω, μ. εύσω. π. ευκα. tranſplãto. Neut. accuſ. μεταφυτεύω χώραν. repaſtino.

Μεταφωνέω. μ. ήσω. π. ησα. uociferor. Neut. abſol.

Μεταχειρίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. impello, tracto. Vnde pro adminiſtro ponitur, & rego, gero, Plutar. ἡ πόρ ἦν σὺ νῦν ἀθλωνσι μεταχειρίζῃ ἢ ὀξ ἀρέα πάγα βελῆς ὠνισασίαν. Itẽ pro manu attrecto, uulnus tracto, manu medicor, Lyſ. Plato μεταχειρίζεσθαι τὸν ἀδικοῦντα, dixit, p in eũ animaduertere. Μεταχειρίζεσθαι τὸ σῶμα, uerbũ eſt funebre Iſæo. accuſ. uel datiuo. Bud. Com.

Μεταχειρίζω. μ. ίσω. π. ισα. idem, tracto, οἰκονομῶ.

Μετάχοιροι. οἱ. ſues ſerotini, ſerò naſcentes, uitiatus in utero partus ſuillus. Gaza in Ariſtotele μετάχοιρον. τὸ. trãsfert poſthumum, alibi apor cellum, id eſt, læſus ſuis fœtum.

Μετάχωρῶ. tranſeo. μεθίσαμαι.

Μεταχρωννύω. transfigurare. aliter colorare.

Μετάχωρησις. ſeceſſio.

Μεταψαίρων. transferens.

Μετέφη. inter aliquos dixit.

Μέτειμι. aggredior, accedo, aduenio, inquiro. ἔξεστί τέλω καὶ ἀνακρίνω. Aliquando idem quod ulciſcor, ut μέτεισι ἀθηναίοις ὑπὲρ τῶν ἀθέσμων φόνων ἢ δίκη.

Μετέω. idem.

Μετεκβαίνω. tranſcendo, migro.

Μετεκδύομαι. recipio.

Μετεκδύομαι. exuo.

Μετεμβαίνω. conſcendo. Plutarch. μετεμβὰς εἰς μυοπῆρόνα.

Μετεμψύχωσις. animæ ex alio in aliud corpus tranſmigratio, quam aſſerit Pythagoras.

Μετεξανίσταμι. transfero ſubinde.

Μετεξέτεροι quidam. Herodia. οἱ δὲ μὲ τεξέτεροι αὐτῶν οἱ μὲν πῶς κύβος, οἱ δὲ πῶς ὑπνοφέτρα.

Μετέπειτα. poſtea. μετὰ ταῦτα. (πονῶ.

Μετέπεσε. decidit. à μεταπίπτω.

Μετοβάλλας. αῦσ. τὸ. elutrians.

Μέτριος, pro μέτριος. Aeol. moderatus. Etym.

Μετόρχομαι. prætereo, tento, appeto, exerceo aliquam artem, narro, appeto magiſtratũ, accerſo. accedo, adduco, traduco, ſuppliciũ de aliquo ſumo. Depon. accuſ.

Μετέπαυμαι. aſſecutus ſum.

Μέτεστι, à μέτειμι. intereſt, adeſt, eſt mihi copia uel ius, μέτεστί μοι τοῦδε ἢ πόλει. & μέτεστι οὖν καὶ ὁσίου καὶ ἱερῶν, Hic omnia iura ciuitatis habet, Demoſth. Bud. Com.

Μετέχω. cum aliquo habeo, particeps ſum, participo, Neut genit. μετέχειν τῆς ζωῆς, ſignificat præditum uitæ eſſe, & beneficio uitæ uti.

Μετεώρακρον. τὸ. faſtigium.

Μετεωρίζω. μ. ίσω. π. ισα. eleuo, attollo, in ſublime traho, in ſublime ſuſtollo, iacto. Ponitur interdum abſolutè. αὐτὴ μετεώρως φέρομαι, & ſublime peto, Bud. Com.

Μετεωρισμός. ῶ. ὁ. ſublimitas.

Μετεωροβῆται ex accipitrũ ſunt genere, qui prædam in ſublimi petunt. Bud. Com.

Μετεωροκοπεῖν. latiori parte remi fruſtra aquam percutere.

Μετεωρολέσχης. qui de rebus ſublimibus & cœleſtibus nugatur, philoſophus faſtu præditus, & uerborũ inſolẽtia utens, Luciano. Bud. Com.

Μετεωρολογέω. π. ήσω. π. ησα. conſidero, cõmentor & ſcribo de ſublimibus. Neutr. abſol.

Μετεωρολογία. ας. ἡ. ſermo de rebus ſublimibus. olim in bonam partem accipiebatur, ut ἀσβλεχία, licet poſtea in loquacitatis & uanitatis ſignificationem uenerit.

Μετεωροπολῶ. cœleſtia contemplor.

Μετέωρος. ρ. ὁ. ἀπὸ τοῦ αἴρω, quod eſt eleuo, ſuſpendo, ad multa refertur. μέτεωροι enim aliquãdo ſunt, qui in alto naui gãt, ut μέτεωρος πλεῖν, Syneſ. pro littora non legere, ſed in altũ prouehi, ut Cicero: aut, Velis in altũ datis, ut Liuius. Hinc translatione ſumpta Plut. de Græcia commota & perturbata, καὶ σάλον, inquit, δύβυς ἡ ἑλλὰς ἔχει, καὶ μετέωρος ἐλῶ. Aliquando idem quod Latinis incertũ, ſuſpenſum. Demoſth. ἐπὶ γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετέωρων. Vnde μετέωρος δίκη, cuius iudicium adhuc eſt ſuſpenſum, lis pendens. Aliquando pro erecto & intento. Lucian. σὺ δὲ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων εἰ ἐγείρα γὰρ σοι δὲ ἄγνωστα πάντα. Aliquando ὑδιπόλαιον ſignificat, Theoph. aliquando leuis. Item ſerus, poſt tempus, non in tempore aduenien s, μεταχρόνιος. Etym. Μετέωρα etiam ſunt, quæ fiunt circa locum aſtris uicinũ, de quo Ariſtotelis μετεωρολογικά. Bud. Com.

Μετεωροσκοπική. pars eſt aſtrologiæ, quæ eleuationum differẽtias aſtrorumq; exquirit diſtantia, nec non multa uariaq; ad aſtrologiæ inſpectionem

ctionem tendentia perdocet.

Μετεωρόσκοπος. ὁ. ὁ. stolidus, qui sublimia respicit, curiosus, & sublimiũ rerum contemplator, inutilisq; rebus agendis.

Μετεωροφώνακες. οἱ. qui argutijs siue de rebus sublimibus disputãdo fucum faciunt, & auditores fallunt, Aristoph. φενακίζειν enim est imposturam facere.

Μετέη. descendebat.

Μετῆκε, præterijt.

Μετηλλαχώς. defunctus. ἀ μεταλλάττω.

Μέτλω. mediam.

Μετόρος. ὁ. ὁ. pro μετέωρος poëticè.

Μεταδέω. contemnere, despicere.

Μετέιμαι. adeò, aggredior, μέτειμι.

Μετίημι. ambio, peto honorem, prosequor, exerceo, expono, persequor, abijcio. Accus.

Μετίω idem.

Μετοικεσία. ας. ἡ. transmigratio, ἀλχμαλωσία.

Μετοικέσιον. ὁ. τὸ. idem.

Μετοικέω. μ. ήσω. τ. ηκα. transmigro, apud exteros exulo, & ius ciuitatis nõ habeo, Isocr. in Panegyr. Μετοικοῦντες etiam dicuntur qui patria pulsi, aut aliàs migrãtes aliò se cõtulerunt, Paus. Sed Alicarn. de Lysia, ἐγεννήθη δὲ ἀθήνησι, inquit, μετοικοῦντος τοῦ πατρός, id est, patre incola Athenarum. Bud. Com.

Μετοικίζεσθαι. idem, τὸ μεταναστεύειν.

Μετοικίζω. μ. ίσω. τ. ικα. demigro, sedem muto, habitationem muto, τὸ μετοικῶ. Neut. absol.

Μέτοικον. ὁ. τὸ. locus Athenis, ubi carcer est. Itẽ summa duodecim drachmarũ, quã quotannis soluere cogebantur inquilini, authore Harpocratio. Isæus scribit uiros quidem duodecim drachmas cõferre cõsueuisse, mulieres aũt sex, id qui non cõtulissent, adducebantur ad ciues, conuictiq; uenum ibant. Cæl. lib. 9. cap. 34.

Μετοικισμός. ὁ. habitatio apud exteras gentes.

Μέτοικος. ὁ ὁ inquilinus, nouus habitator, aduẽtitius, qui in alienam emigrat ciuitatẽ manendi proposito, non ad exiguum spatium sed ut ibidem habitet, & sedes locet ac firmet. Harpocrat. Bud. Com. Vide ἰσοτέλης apud Ammonium, & μέτοικος.

Μέτοιχομαι. accedo.

Μετοιωνίζεσθαι auertere malum augurium, & denuò augurari.

Μετοκλάζω. μ. άσω. τ. ακα. claudico. παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπειν τὰ γόνατα. Neut. absol.

Μετόν. τὸ ὄφελον. cum liceat, πεῦ πάρεχον.

Μετονομάζειν. transmutare nomen.

Μετόπιν. à tergo, postea.

Μετόπισθε. idem.

Μετοπωρινός. ὁ ὁ. autumnalis.

Μετόπωρον. ὁ. τὸ. autumnus & tempus.

Μετόρχιον. ὁ. τὸ. spatium inter plantatas arbores, quarum ordo ὄρχος dicitur.

Μετουσία. ἡ. κοινωνία. communicatio.

Μετουσῶ. circunspicio, aspicio.

Μετοχετεύω. trãsfero, de loco moueo, quod. Cic. in Philipp. & Verrinis deriuare dixit. Et partẽ aliquam in Asiam & Syriã deriuare curæ & cogitationis tuæ. Itẽ. Quod potuit aliò respõsionem suam deriuauit.

Μετοχή. ῆς. ἡ participium, participatio.

Μετοχικός. ὁ. ὁ. participialis.

Μέτοχος. ὁ. ὁ. particeps, socius.

Μετρέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. τὸ. μέτρῳ λαμβάνω, ad mensum accipio, appendendum & admetiendum peto, ad certum modum accipio, mutuor. Vnde illud Hesiodi, εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι. Est etiam uocabulum militare pro σιτομετρεῖσθαι. Plut. Inde illud Gregor. ὁ γὰρ μετρεῖται παρὰ θεοῦ θεός, Non enim filius ad certum modum à patre accipit, cui scilicet filius æqualis est. Budæus Comment. Ammonius distinguit ab ἴσαθαι.

Μετρέω. μ. ήσω. τ. κα. metiri, id est norma dirigere, uel regula ponderare & definire, ut σιτοῦ τοῦτο, hoc admetientes annonarium frumentum facere solebant. Translate ponitur pro, estimare, expẽdere, ut τὴν γαστρὶ μετρεῖν δουλαμονίαν, Demosth. Inde etiam μετρεῖν τοῦ ἴσου, pro uices rependere, & paria uel beneficia, uel maleficia facere, δαυείζειν. Aliquando pro moderari. Bud. ibidem.

Μέτρημα. τὸ. σιτομέτριον.

Μέτρησις. ιος. ἡ. mensuratio.

Μετρητή. ῆς. metreta.

Μετρητής. ὁ. ὁ. metator.

Μετρητός. ὁ. ὁ. mensurabilis.

Μετριαζω. μ. άσω. τ. ακα. modestè fero, modestus sum, adiuuo per medium, modestè de me sentio, modestè ago. Menander posuit pro ἀδφνῶ.

Μετρική. ῆς. ἡ. ars metrica.

Μετριοπαθεῖν. cõdolere, nõ grauiter succensere, moderate ferre, modice affici. Bud. Com.

Μετριοπαθής. ὁ. qui modice perturbatur.

Μετριοπαθία. ας. ἡ. moderata perturbatio, modica affectio. Virtus est à dogmate peripatetico inducta.

Μέτριος. ου. ὁ. modestus, mediocris, opportunus, moderatus, æquus, commodus, humilis. τὰ μέτρια. honesta, & οἱ μέτριοι τὰ ἤθη uocãtur homines qui commodis sunt moribus. Etym.

Μετριότης ητος. ἡ. moderatio, mediocritas.
Μετριοφρονέω. modestus sum.
Μετρίως. modestè, mediocriter, moderate, leuiter, haud magnopere, & μεβίως pro ἱκανῶς. Aristoph.
Μέτρον. σ. τὸ. mensura, mediocritas, modus. πᾶσα τὸ μέτρον τὸ μεβίζω. Etym.
Μεβονόμοι. οἱ. magistratus Athenis quindecim uirorum, qui mensurarum & ponderum æquitatem curabant, quorum decem in Pyreo, quinque in ciuitate.
Μεβωνομάζω. μ. άσω. π. ακα. trāsnomino act. acc.
Μεβωνυμία. ας. ἡ. transnominatio: tropus cum inuentor pro re inuenta ponitur, ut: Sine Cerere & Baccho friget Venus. &c.
Μετωπηδόν. frontatim, præ oculis. Etym.
Μετωπίας. ου. ὁ. cui frons est magna & lata.
Μετώπιον. ου. τὸ. unguenti genus Aegyptij, quod ex oleo & amaris nuciibus concinnabant secundum Atheniei historiam, & lignum ex quo fit galbanum. Est quoque idem quod
Μέτωπον. ου. τὸ. frōs tis. hoc est spaciū illud, quod interiacet oculis, ut Gaza interpretatur apud Aristotel. ἔστιν γὰ τῶν πρόθεσις αὐτὶ τοῦ θέσει ὡς ἐστίν ὑπέρωπον, τὸ ὑπὲρ τοῦ ὤπας ὄν. Etym. Transfertur quoq;, ut ὦμι μετώπου ἰέναι, de agmine exporrecta fronte procedēte. (Vide φάλαγξ μῆκος in appēdice de uocab. militar.) Sic cum accipitur pro contignationibus lignorum & asserum.
Μετωπόσκοπος. qui hominis ingeniū dijudicat ex fronte, indeq; futura auguratur.
Μέχρι. usque, usq; ad. Genit. ut μέχρι βωμῶν φίλος εἰμί. Aliquādo addunt πῶς, ut μέχρι πῶς τοῦ οὐρανοῦ.
Μέχρι γῦν τοῦτο. hactenus.
Μέχρι ἕως. usque dum.
Μέχρι ζωῆς. ἐμῆς βίου. quoad uiuam.
Μέχρι νῦν. hactenus, adhuc.
Μέχρι οὗ. donec, usque quo.
Μέχρι οὗ ἄν. quoad, quousque.
Μέχρι πόρρω οὗ ἄν. idem.
Μέχρι παντός. sine præfinitione temporis, τὸ ἐμοῦ.
Μέχρι πολλοῦ. diu. aliquando refertur ad tempus, aliquando ad loci distantiam.
Μέχρι πόρρω, diu.
Μέχρι πόσου. quandiu.
Μέχρι τοῦ. quousque.
Μέχρι πρώην. nuper.
Μέχρι τίνος. aliquādiu, aliquātisper, quadātenus, quousque.
Μέχρι τοῦ. aliquo usque.
Μέχρι τοῦδε. hactenus.
Μέχρι τοῦ λόγου. uerbis tenus.

Μή. ne aduerbium autem est ἀπαγορευτικόν, id est, prohibendi, & cōstruitur cū optatiuo uel subiūctiuo. Pausan. μὴ ὁ χρόνος λυμήνῃ τοῦ, Ne situs ea uitiet. Xenoph. μὴ τύχῃ τοῦ πεπόνθοτος, Ne sauciet. id est, ἵνα μὴ, quemadmodum ut, Latinis. Terent. At uide, ut satis modo contemplata sis. id est, Caue ne non satis. Et interdum cum indicatiuo præsentis aut præteriti pro optatiuo uel subiunctiuo. Demosthen. δέδοικα μὴ λελήθαμεν. Vereor ne non intelligamus. Plato, ἀλλ' ὅρα, μὴ παίζων ἔλεγε. Sed uide, ne non serio dixerit. Cum rem præsentem significat, iungitur Imperatiuo, Nam cum alijs modis uerborum, tempus uel præteritum, uel futurum uel indefinitum significat. Interdum sine aliquo modo. Dinarch. μὴ, ὦ ἀθλιώτατοι, μὴ δεινὸν καὶ αἰσχρόν. id est, οὐδαμῶς. Accipitur etiam pro nisi: ἐμὴ, ὅτι μή. Aristotel. Oecon. 1. ὡς ἀδυνάτου, μὴ τῶν μελέτας δεσποτῶν τῶν μελεῖς εἶν τοῦ ἐφεστῶτας, Quasi fieri non possit, ut diligentes sint uicarij nisi diligentia dominorum. Idem, καὶ τοῦ πράττειν ἀκουσίως μὴ μεθύοντος ἢ παίζοντος. Gregor. πῶς γὰρ ἄν καὶ ἐπέσω τόδε ἢ σωθέω, μὴ θεὸς τὰ πάντα καὶ ἀσώζοντος καὶ σωθέχοντος; Item pro nō, Demosth. ἐπείθόμε μὴ πέθοιεν, Cum mihi non persuaderent. Item pro μήποτε. Aristot. Polit. 4. Μὴ γὰρ οὐ τῶν ἀδυνάτων ἦ. Nescio enim an impossibile sit. Vbi interpres habet, Impossibile est enim. Aliquando ἐρωτήσεως est, id est interrogationis, & nunquid significat, & an. Vnde ἀλλὰ μή; μὴ τίς; nunquis? Sic Cicero, Tamen ne arbitraris id te posse obtinere? Ex his significationibus ij qui sequuntur manant loquendi modi, de quibus Bud. Com.
Μὴ γὰρ δή. non enim certè.
Μὴ γὰρ ὅτι non solum enim.
Μὴ γένοιτο. absit, deus auertat.
Μήδ' ἄν εἷς. οὐδ' εἷς ἄν.
Μήδ' ἄν ἐπὶ γένοιτο. nullo pacto.
Μὴ δίκαια. absit ut facias, caue facias, nequaquam.
Μηδαμῶν. non aliquo modo, nihil penitus, nullo pacto.
Μηδ' ὀλίγου. μηδείς.
Μηκάζω. balo, μηκῶμαι. Nicand.
Μηκωνίς. ίδος. ἡ. apud Plin. & Gal. atræ lactucæ & amaræ genus, à lactis soporiferi copia nomen habens, est etiam μήκων papauer,
Μηλάτων. ων. pecorum, genitiuus à μῆλον. teste Eust. μηλάτων ἀπάρχματα primitiæ pecorū.
Μὴ μέντοι. non tamen.
Μὴ ὅτι. nedum, non solum, non modo non.
Μὴ ὅτιγε. &
Μὴ ὅτι δή. idem.
Μήτε, &
Μηχί. uel diuisim μὴ ἐχί, & μὴ οὔ, non, quo minus, negatiuè. & id Atticè, una negatione pro duabus

duabus negationibus. Interdum significat quin, uel nisi, cum participio iunctum, ut μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς, Nisi prius, Luciano. Sic aliquãdo Cicero: Vtnõ, pro quin, ponere solet, quale est illud pro Pomp. Ruere illa non possunt, ut hæc non eodem labefactata motu concidant. Interdum & cum indicatiuo pro nequaquam, minimè. ut μὴ γὰρ ὀμάτλω, &c. minime temerarium est. Aristot. Polit. 2. Et pro non etiam, cum infinitiuo & cõiunctione καὶ ut μὴ δ' καὶ πάχειν, Plato. Apud Sophocl. pro quo minus, cum infinitiuo.

Μὴ δὲ. aliquando significat etiã Latinorũ more.

Μήποτε. nequãdo, ne forte, ne. Item nunquã Demosth. καὶ δοκεῖς μήποτε εὕρει. id est, δοκεῖς δοκεῖ ποτε. Item nunquando, interrogantis. Theophrast. ἀλλὰ μήποτε δ' ἔστιν ἢ τὸ ἄλλοιον; An non potius nõ hæc causa est? Et addubitantis, siue addubitanter decernentis. Idem, μήποτε ἄγαν δύνηθεν ἦν, Haud scio an stultũ sit. Athen. μήποτε δὲ δεῖ γὰρ ἀφῆν, Fortasse scribendũ est. Idem, μήποτε δὲ ἄν ἴσως πλοῦτῳ, Ac nescio an in Pluto. &c.

Μήπου. necubi.

Μήπω. nondum.

Μήπουγε. ne forte.

Μήπως. ne, ut non.

Μήπου. ne quid.

Μήτε. neque, ne. Item aut, Politiano interprete in Herod. quod fit quando bis ponitur in oratione.

Μήν. nequid, nunquid, nedum, non solum.

Μήν γε. quanto magis, nedum.

Μήν γε δὴ. &

Μήν δὴ. nedum, non solum, non.

Μήποι καὶ μήποιγε, sunt ἀπαγορευτικὰ καὶ εὐκτικὰ, id est deprecantis & abominantis, sicut de μὴ & μήποτε dictum est. Xenoph. μὰ δία, ἔφη, μήθοιγε, Minimè uerò, inquit, minimè inquã. Vbi μὰ δία per se quidem negat, sed μήποιγε conduplicatio est. Significat etiam, nequaquam saltem: & certè quidem nequaquam. Plato Rep. 3. εἰ δ' ὄν θεός, μήθοι τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν, &c. Quod si deos hoc modo lamentantes facturus est, ne saltem deorum maximum. Accipitur & pro nedum.

Μηδαμῆ. nusquam & nequaquam, absit.

Μηδαμινός. οῦ. ὁ. inhonoratus, uilis, nihili. Etymologus.

Μηδαμός. nemo, nullus. ἀπὸ τοῦ μὴ, καὶ δαμός τοῦ τὶς.

Μηδαμόσε. nullatenus.

Μηδαμῶς. nequaquam.

Μηδείς. nullus, οὐδείς.

Μηδεὶν ἄλλα. pro tantum, duntaxat.

Μηδὲν ταῦτα πίθεται. nihili hæc facio. παρ' οὐδὲν πίθεται.

Μηδὲν ὅλ. nihil nisi.

Μηδέποτε. nunquam.

Μηδέπω. nondum.

Μηδεπώποτε. nunquam.

Μηδ' ἕτερος. neq; unus.

Μηδέλυες. nec ulli.

Μηδέτερ. non alicuius.

Μήδεα. τὰ. genitalia, pudenda, μέδεα, μέζεα.

Μυδεγνες. homines nullius momenti.

Μηδήπτα. nequaquam.

Μηδία. ας. ἡ. Media.

Μηδίζω. μ. ίσω. σ. ικα. lingua Medica loquor, Medis faueo.

Μηδίκη. ἡ. herba Medica, primo exortu trifolio similis, paroxyt. Cyril. quam Strab. lib. 11. impinguandis equis conferre testatur.

Μηδική. Medorum regio, oxyton. Cyril.

Μήδιον. ν. τὸ. herba folijs similis iridi.

Μήδιος. ν. ὁ. mollis.

Μηδισμός. ὁ. proditio, metaphoricõs.

Μήδομαι. curo, operor, uolo, uis.

Μῆδος. ὁ. ὁ. Medus.

Μῆδος. εος. τὸ. cura, consilium, deliberatio.

Μηδόλως. nihil quicquam, nullo pacto.

Μήδω. suadeo.

Μηθεγὲν. pro μηδεγὲ.

Μήθομαι. &

Μήθω. disco.

Μηκάς. άδος. ἡ. mugiens, propriè de capris.

Μηκασμός. ὁ. ὁ caprarum balatus.

Μηκάω. balo, caprizo. Neutrum absol. μηκᾶδε, uide φωνεῖν in Ammonio.

Μηκός. τὸ. diuturnitas.

Μηκέτι. non amplius, non adhuc, iam non.

Μηκήνη. ἡ. uox caprarum, sicut βληχὴ ouium.

Μηκύς. εος. ὁ. ἡ. prolixus.

Μήκιστος. ν. ὁ. ἡ. longissimus, grauissimus.

Μηκοποιήσας. qui produxit.

Μῆκος. εος. τὸ. prolixitas, longitudo, longum. μῆκος φάλαγγος uide in Append. de uocab. milit.

Μηκύω. μ. υσω. σ. ύκα. traho, produco, augeo. Actiu accus.

Μήκων. ωνος. ὁ. papauer. παρὰ τὸ μῆκος. Etymol. uide Nicandrũ in Alexipharmacis. uide μύλος.

Μηκώνη. insula sic dicta, quod ibi primum papaueris fructum Ceres inuenerit. Etym.

Μηκώνιον. τὸ. meconium, succus expressus ex papauere. Apud Aristotelẽ lib. 7. historiæ animal. significat excrementum quod primum à pueris emittitur. Gaza uertit papauerculum.

Μηλάνθη. ης. ἡ. maliflora, galerita. ζῶον μέζον σφηκὸς ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῆς μηλέας γεννώμενον ἢ ἀεροχομένας ἀνθῶσι προσιπτάμενον. Eust. Il. ψ.

Μηλάτης. pastor.
Μηλάβιον. ouis.
Μηλέα. ης. ἡ. malus arbor.
Μηλίνος. ἡ. ὁ. ouinus.
Μήλη. ης. ἡ. specillum, instrumentũ medicũ, quo immisso interdum hulcus exploramus, locaq; affecta pertentamus, in eodem subiungimus, à uulgo medicorum, tenta & spatula uocatur.
Μηλιάδες. Meliades nymphæ.
Μήλιαι. astragali.
Μηλιαυθμός. ὁ. ὁ. caula. apud Lycop. πᾶσα ὁ μῆλον ἐν ἰαύεσθαι, dormire, cubare. Ety. & μηλιαθμός.
Μηλιάς. ἀδος. ἡ. cruda chalcitis è Melo deportata, aut alumen, apud Hipp.
Μηλίζειν. colore luteo esse, siue malũ referente. Plinius liuidum interpretatur.
Μήλινος. asparagus flauo colore. &
Μήλινον ἔλαιον. melinum oleum, oleum ex malis uidelicet cotoneis. à quibus color etiam dicitur μηλίνος. melinus, luteus.
Μηλίς. ίδος. ἡ. pomus, coloris genus, medicum instrumentum.
Μηλόβιος. nomen proprium atq; unus ex triginta qui Athenis tyrannidem exercuerunt.
Μηλοειδής. ές. flauus, κιτρός, pomaceo colore præditus.
Μηλόβοιος. Nymphę nomen ab ouibus pascẽdis.
Μηλοβολεῖν. malis petere, ad amorẽ illicere. Nam malum Veneri sacrum est.
Μηλοβοτήρ. ῆρος. ὁ. pastor ouium.
Μηλοβοτέω. oues pasco.
Μηλόβοτον. ου. τὸ. terra quam oues pascuntur, id est deserta uastitas, solitudo.
Μηλόβοτος. ου. ὁ. ἡ. uastus, desertus, Herodot. μηλόβοτον καὶ ἔρημον χώραν κατα λείπω.
Μήλοθρον. coloris infectio. Vide μήλωθρον per ω. in medio, quod magis probo.
Μηλολόνθη. ἡ. infectum, quod Gaza in Aristot. uertit scarabeum, gallerucam.
Μῆλον. ου. ouis, quadrupes omne. Item pomum & fructus propriè mali arboris, & omnis arbor apud Homerum. Etym. apud Medicos, locus sub oculis modicè in rotundi pomi speciem extuberans, μῆλον quoq; dicitur. Hippoc. κύκλος uocauit.
Μηλόνθα. ἡ. galeruca, quæ & μηλάνθη, & Atticè μηλόνθος, & tetrasyllabicè μηλολόνθη in Antigraphis Comici Aristoph. Eust. Iliad. ψ.
Μηλονόη. ἡ. dea quædam cuius hymnus extat apd Orpheum.
Μηλονομεύς. pastor caprarius, opilio. Item genus bruchi apud Maximum Tyrium.
Μήλοπα καρπόν. frumentum eò quod pumacei sit coloris & flauũ, dixit quidã ueterũ poëtarũ.
Μηλοπλακοῦς. οῦντος. placenta è malis cydonijs.
Μηλοτή. ῆς. ἡ. melota, id est pellis ouina, aut cuiusuis quadrupedis. melius per ω in medio ut infra.
Μηλοφαγέω. μ. ήσω. π. γκα. iugulo oues.
Μηλοσόη. ἡ. uia per quã agũtur pecudes, apd Rhodios,
Μηλοσφαγία. ouis uictima.
Μηλοφόροι. numerabantur inter se satellites regis Persarũ, sic dicti quòd malũ præferrẽt in hastis.
Μηλοφόρος. ου. ὁ. Ceres.
Μηλόω. medico instrumento tento, coniecto in certa.
Μήλωθρον. tinctura purpuræ: supra per o micron in medio scribitur.
Μήλων. Hercules hoc nomine erat apud Melitenses, quem pomis solis absq; uictimarum oblatione placabant.
Μηλῶσαι. specillo demisso explorare uulnus. Itẽ lanas tinctiles in cortina tinguo atq; deprimo.
Μηλωτή. ouina aut caprina pellis. superius per o micron in medio scribitur, quod nõ probo. Vide δίφθερα in Ammonio.
Μηλωτής. pastor.
Μηλωτρίς. &
Μηλωτίς. ίδος. auriculariũ, specillũ, auriscalpium.
Μήν, pro μὴ apud Lucian. Aliquando pro igitur.
Μήν. ηνός. ὁ. mensis, dicitur & μὰν Doricè, & μὴν Ionicè.
Μηναγύρτης. qui plebem quotidie conuocat, & mendacia componit. Vide μητραγύρτης, & μηθραγύρτης.
Μήνη. ης. ἡ. luna.
Μηνιάω. irascor.
Μηνιγγοφύλαξ. κος. instrumentum chirurgicum apud Gal. lib. κατ' ἰατρεῖον.
Μήνιγμα. ira, μῆνις.
Μήνιγξ. γος. ὁ. membrana, cerebri custos, ut Gaza uertit in Aristotele, meninga, pellicula gemina ambiẽs. cerebrũ neruis & arterijs plena: Itẽ sub sedentia uini in dolio priusquã efflorescat atq; ebulliat. Est & Aphricæ insula haud procul à Syrtibus, quam Lothophagorũ insulam putẽt, apud Strab. & Ptolem. Eust. Iliad. β.
Μηνίζω. μ. ίσω. π. κα. succenseo, irascor, comminor, infensus sum. Datiuo. μηνίω.
Μηνιθμός. ὁ. ὁ. ira.
Μήνιμα. ατος. τὸ. ira diuina.
Μῆνις. ιδος. ἡ. iracundia, ira permanens, & diuturna inuidia, bilis Latinè.
Μηνίσκοι. umbellæ, quæ in statuarum capitibus solent poni, ne ab auibus cõspurcentur, membranæ tenues, monilia & ornamenta in collo foliata, ferramenta temonis. Tertullianus lunulas uocauit, fibulæ erãt in lunæ effigiẽ ductę.
Μηνίω. μ. ίσω. π. κα. μηνίζω. duco, plico uelũ nauis, irascor, edo, mando. is. it. Hippoc.

Μηνοειδής. ές. ὁ. ἡ. falcatus, lunæ similis, in lunæ speciem recuruus.

Μηνοειδὴς σελήνη. Luna dicitur triduana, quãdo etiamnum exilia ostentat cornua: Semi plena διχότομος nũcupatur: ἀμφίκυρτος quando ad dichotonum accedit cõnexitas, ac plus quàm media circuli pars illuminatur plena, πανσέλη νος & διχόμηνος uocatur: ubi rursus decrescit, ad ἀμφικυρῆσαι redit. secundo loco διχότομον, tertio ad μηνοειδὲς: deinceps quãdo à solaribus radijs offuscata euanescit. ἀστραγιμαῖα uocitatur: postremo συνοδικὴ, quum in coitu est, eo dẽq; in signo easdẽ cũ sole regiones occupat. Hæc cõpendio hausimus ex Theone in Aratũ.

Μῆν. μῆνις. Μήνυμα. ατος. τὸ. &

Μήνυσις. ἡ. signum, indicium.

Μηνυτής. οῦ. ὁ. delator, nunciator: Colebatur & hoc nomine Hercules Athenis.

Μηνύτωρ, ορος. ὁ. index, nuncius. Epigr.

Μήνυτρον. ου. τὸ. &

Μήνυτρον. ου. τὸ. præmium indicij, aut ipsum indicium. Bud. in Annot.

Μηνύω. μ. ύσω. π. υκα. significo, certiorem facio, nuntio, quæro. Est etiã eius facinoris cuius ipse cõscius es latebras prodere, impunitate proposita, quod Latinis indicare dicitur. Datiuo.

Μηονία. Lydia. Etym.

Μηονίς. ίδος. ἡ. mulier ex Meonia.

Μηότιγε. nedum, Laërtius. ἀεὶ ὧν μηότιγε φιλοσόφων ἀλλὰ καὶ γίνοιτο ἀνὴρ ἤρξε.

Μήρεσθαι. filare.

Μήριγξ. spina quæ adhæret uillis ouium.

Μήριδος. funis, laqueus. Ety. corruptè pro μήριν

Μήριν θος. ὁ. funis. laqueus, uinculum. (θος.

Μήριον. τὸ. crus, inguen, coxa.

Μηριόνης. Moli filius. Etym.

Μηρόν. τὸ. apud Hom. pro μηρὸς femur, μηρὸ ἑκάτη.

Μηρός. ὁ. crus, inguen, coxa, femur. Et mons Indiæ Libero patri sacer, teste Eust. in Bœot. & τόπος ἀμπέλου, & τὸ καλάμης κῶλον.

Μηροβαμεῖν. femur cædere.

Μηροτυπές, ὲς. ὸν. femur cedens & offendens. Epitheton stimuli apud Philippũ Epigr. lib. 1.

Μηροτυπής. ὲς. inguina fodiens, stimuli aut calcaris epitheton. Epigr.

Μηρυκίζειν, & μηρυκᾶσθαι. ruminare.

Μηρυκισμός. ὁ. ὁ. ruminatio.

Μηρύκω. ex profundo haurio seu traho, & in minutas partes scindo. Etym.

Μήρυμα ατος. τὸ. cumulus, ramentũ, filum, pensi seu lanę carptus.

Μήρυξ. κος. ruminalis piscis, ut Gaza uertit in Aristotele. à ruminando dictus.

Μηρύομαι. &

Μηρύω. μ. ύσω. π. υκα. deduco filum, filo, texo, rẽ lego, colligo.

Μήσεσθαι. facere, deliberare.

Μήσωρ ορος. uel ωρος. ὁ. bellicosus. μαχήτης.

Μήτειρα. mater, prudens.

Μήτηρ. ἐρος. ἡ. mater. (pud Orphyum.

Μήτρος θεῶν. id est matris deorum, hymnus est à-

Μηχάω. μ. άσω. consulo, delibero.

Μηχήτης. ου. ὁ. cõsiliarius, cõsiliator, prudens, sapiens. Ponitur quoq; apud Poëtas uocatiuus μηχήτα, p nominatiuo μηχήτης, ut ὁ μηχήτα.

Μήτιζομαι. μ. ίσομαι. ω. ισμαι. consilium capio.

Μήχαμα. & (sapientia.

Μῆτις. ιος. ἡ. consilium, prudentia, intelligentia,

Μητίοχος, ενος. Iupiter dicitur consilij autor, idem qui μητάτα Ζεὺς ab Hom.

Μητιόεντα φάρμακα, sunt κατὰ τὸν θεωρηθέν τα ἐν ὀλκῷ ἀσμένα, ut inquit Plutarch. que malorum omnium inducebant obliuionem, quale nepenthes apud Homerum. Bud. in Annotat posterioribus.

Μητίω μηχάω. Μῆτος. μῆτις.

Μήτρα ας. ἡ. uulua uterus, Gaza in Aristotele matricem uertit. Sunt & μῆτραι in uesparum genere, ueluti duces, apud Aristot. Gaza matrices uertit. (interanea.

Μῆτρα. ας. uespę genus: Itẽ cor seu medulla ligni

Μητραγύρτης. ου. ἡ. qui Phrygiæ deæ sacris initiatus est hic stipẽ cogebat matri deorũ tympana gestans, quales hodie cęcos uidemus uestibulatim tympana pulsantes, & canentes. Bud. Cõ. Superius scribitur μηραγύρτης. Vide in Chil. Eras. Mythragirtes, dicitur aliquando diuisim μητρὸς ἀγύρτης, hoc est matris deorũ Cybelis sacerdos siue præstigator: Hom. cum propriũ erat omnia præstigijs agere, quod ipsum utinã ad nostros etiam sacerdotes non manasset.

Μητραγυρτῶ. hoc pacto stipem cogo.

Μητράδελφοι. οί. uterini.

Μητράδελφος. auunculus ex matre.

Μητραλοίας. ου. ὁ. matrem necans, uel uerberans.

Μητρεγχύτης. ου. ὁ. specillum infundendo in uterum liquori commodum.

Μήτρη. tegmen, & tãquã inuolucrum quoddam, uocaturq; alio nomine ἐπισλυδυμίς.

Μητριάζειν. Idæ deæ sacra peragere.

Μητριώδης. ες. ὁ. ἡ. nouercalis.

Μητροδίδακτος. ου. ὁ. à matre eruditus.

Μητρόθεν. ex parte matris.

Μητροκασιγνήτη, ης. ἡ. matertera.

Μητροκτονέω. μ. ήσω. π. ηκα. matrẽ occido. Neutr.

Μητροκτόνος. ου. ὁ. matricida. (absol.

Μητροκωμία. sic inter uicos est, ut metropolis inter urbes, à suisq; colonis agnoscitur.

Μητρομήτωρ.ορος ὁ. ἡ. auia.

Μητροπάτωρ.ορος ὁ. ἡ. auus maternus.

Μητρόπολις. ἡ. metropolis, matrix urbs, ex qua coloniæ deductę. Dicitur autem ἀπὸ τῆς μήτρας καὶ πόλις, non autem à mensura, uti Gratianus & Isidorus interpretantur. Vide in Chil. Eras.

Μητροπολίτης. ου ὁ. metropolitanus, qui prouincię alicui pręest, aliosq; subiectos habet episcopos.

Μητροῤῥαίστης. ου ὁ. qui matrem uiolat.

Μητροφθορος. ου ὁ. qui propriã nouercã interfecit.

Μήτρωας, ὄχι ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς dixit Pindarus: Eust. Bœot. Idem Iliad. π. annotat recentiores μήτρωα uocare, ὅ τι ἀπὸ μητρὸς θείου, ἀλλὰ τὸ πρὸς μητρὸς πάππου.

Μητρώας. ου ὁ. &

Μητρῶν. ου ὁ. &

Μητρῶον. ου τὸ. apud Athenienses Phrygiæ deæ sacrum.

Μήτρως. ου ὁ. auunculus maternus.

Μητρυιά. ᾶς. ἡ. nouerca.

Μητρυιός. οῦ ὁ. uitricus.

Μηχανάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. excogito, comminiscor, machinor, struo. Item cieo & moueo. Depon. accus. Bud. Com.

Μηχανύω. idem.

Μηχανή. ῆς. ἡ. conatus, machinatio, excogitatio, inuentũ, machina. τίς μηχανή; Quid causæ est? Qui fieri potest? οὐδεμία μηχανὴ μὴ, Nullo pacto fieri potest, Nihil causæ est. Bud. Com. Vide in Chil. Eras. Deus ex machina, & Machinas post bellum.

Μηχάνημα. ατος τὸ. idem.

Μηχανικός. ὴ. ὸν. mechanicus, opifex eorum operum, quæ ingenio simul & manu fiunt, μηχανῆ (λικός.

Μηχανοποιός. ὸν ὁ. machinarum faber.

Μηχαναῤῥαφία. fraudis excogitatio.

Μηχανοῤῥάφος. ου ὁ. machinator, fraudum consutor. Euripid. ψυδῶν ἀνάκτων, μηχανοῤῥάφοι λακῶν.

Μῆχαρ. τος τὸ. conamen, μηχάνημα, apud Lycop. Item machina.

Μῆχος. εος τὸ. μηχανὴ, ἐπίνοια, τρόπος, Eust. ait esse indeclinabile, ut et τὸ ἦθος μηχάνημα, ea forma ut πάθος, πάθημα.

Μία ας. ἡ. una.

Μιαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. tingo, fœdo, contamino, cõspurco, polluo, impio. Actiu. accus.

Μιαιφονέω. μ. ήσω. π. γκα. cæde me contamino. sum homicida, occido.

Μιαιφονία. ας. ἡ. homicidium, cædes.

Μιαιφόνος. ου ὁ. homicida cruẽtus. Martis epith.

Μίαμμα. ατος τὸ. βάμμα. tinctura.

Μιαρία. iniquitas, scelus.

Μιαρός. ὰ. ὸν. scelestus, fœdatus, nocens, impurus. Dictum uolunt, quasi dignus qui ab omnibus solus relinquatur. Etym.

Μιὰς. &

Μίασμα. ατος τὸ. immundities, piaculum, impiamentum apud Cyprianum.

Μιασμός. ὰ. ὸν idem, βδελυρία.

Μιάστωρ. ορος ὁ. fœdus, spurcus, impurus, scelestus homo, malus dæmon, sanguine fœdatus et homicida, Martis epitheton.

Μίαχος. impietas, impuritas, piaculum.

Μίγα. simul.

Μιγάζω. μ. άσω. π. ακα. misceo. Actiu. accus.

Μιγάς. άδος. miscella, alijs mixtus, & congregatio ex multis gentibus, colluuio hominum.

Μίγδα. &

Μιγδαλοί. οῖ. mixti.

Μίγδιν. simul, unà, mixtim.

Μιγδηράζω. contumelia afficio.

Μιγήμεναι, pro μιγῆναι, misceri. Actiuum accusatiuo.

Μῖγμα. ατος τὸ. coitus, mistio.

Μίγνυμι. μ. ίξω. π. ιχα. &

Μιγνύω. misceo. Actiu. accus. hinc μιγῆναι misceri, conuenire, alloqui.

Μίγω. μιγνύω.

Μίδας. iactus uocabulum in ludo tesserarum fortunatissimi, & uermiculus qui fabis innascitur.

Μιγέω. comedo.

Μιδφόνος. ὁ. cruentus, sanguine imbutus, à μιαίνω tingo et φόνος cruor, apud Archilochum.

Μίθακος. ὁ. celer.

Μιθραγύρτης. uide in Chil. Eras. & superius ματραγύρτης.

Μίθρης. ου ὁ. sol apud Persas, cuius simulachrũ leonis rictum præferebat cum tiara, manu utraque bubula premente cornua. Hinc μιθριακὰ sacra appellantur, quæ in antro obijsse moris erat, educto ex eo cornib. boue, quẽ mox ut soli uictimam per hymnorum modulatos concentus, immolarent. Cæl. lib. 13. cap. 17.

Μίκαι. oleris genus.

Μίκκυλος ὁ pusillus, μικκύλα χερύδρια, Cupidinis tenellas manus dixit Moschus in Bucol.

Μίκλη ης. ἡ. capra.

Μικκός, Doricè pro μικρός. Theocrit. ἰὼ ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον.

Μικραίλος. de minutis rebus conquerens.

Μίκραξιφίδια. sicæ, Iosepho interprete.

Μικραδικκλικός. ὰ. ὸν. qui in paruis iniuriatur.

Μικρόβιος. ὁ. qui breuis est uitæ.

Μικροθυμία. ἡ. languidus animus.

Μικροποίλιος. qui est paruo uentriculo.

Μικρολογέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. de re pusilla uerba facio.

ba facio: id quod est sordidorum, & parcorũ, quos minima quæque mouent, uilibus uaco, res minutas plurimi facio, circa minutula curiosus & anxius sum, anxiè & scrupulosè circa uilia & spernenda occupor, de aspernabilibus laboro, uel accuratè disputo uel certo. Est etiã ὀγλισχρύομαι, id est sordidè & perparcè rationem ineo, uel tribuo. Plut. in Probl. ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς οὐθεός. Ne ultra præparcè agas & sordidè cum dijs: pareens scilicet turi in sacrificando. Dicitur & σμικρολογοῦμαι pro eodem, addito σ. Bud. Com. Vide μικρολογεῖν in Chil. Erasmi.

Μικρολογητέον. sordidè aut parcè erit agendum.

Μικρολογία. ας. ἡ. diligentia, & anxia cura circa minutula, sedulitas quouis modo acquirendi, humilitas, cura rerum uilium, sordities, cũ magnificamus quod nihili pendendum est. (μαι.

Μικρολογίζομαι. μ. ἡσομαι. π. ισμαι. ὁ μικρολογοῦ-

Μικρολόγος. ου. ὁ. qui paruũ magni facit, id est parcus, φειδωλός.

Μικρόλυπος. ου. ὁ. pronus ad tristitiam, qui parua de causa tristatur, uel irascitur, animus minutulis rebus sufferuefactus, qui frenum nunquã mordeat, & in fermento ferè semper sit.

Μικροπολῖται. οἱ. qui sunt ex oppidulo.

Μικροπόνηρος. qui in paruis improbus est. opponitur τοῖς μεγαλοπονήροις. Bud. Com.

Μικροπρεπφία. ας. ἡ. pusillanimitas, ignauia.

Μικροπρεπής. ές. ὁ. ἡ. abiecti animi, illiberalis.

Μικρόῤῥαξ. αγος. ὁ. habens acinos paruos.

Μικρός. ά. ὁ paruus, exiguus, humilis. μικρὰ φρονεῖν, humilẽ esse, & summissè se gerere: cui opponitur μέγα φρονεῖν. πρὰ μικρόν, ὁ πάνυ μικρόν, id est perparum. Isocr. ὁ γὰρ πρὰ μικρόν ἐπόιησαν, Nõ enim perparũ profecerunt. Idem χρὴ δὲ πρὰ μικρόν ἡγεῖσθαι, Non hoc floccipendere oportet, & paruũ esse ducere. Bud. Com. Ammonius ὀλίγον distinguit à μικρόν.

Μικρόστομος. ου. qui est angusti oris.

Μικρόσφυκτος. ου. ὁ. &

Μικρόσφυκτυς. υος. ὁ. cui uenæ tenuiter mouentur, debilis, qui pusillis uenarum pulsibus est.

Μικρότης. ητος. ἡ. paruitas.

Μικροτραπέζης. Autiphanes uocabat eos, qui in deliciarum chaos sese dimisissent. nimium scilicet in epularum apparatu curiosi.

Μικρὸν. ferè. μικρὸν δεῖν. parum abest, fermè.

Μικροφροσύνη. ης. ἡ. pusillanimitas.

Μικροφωνία. exilitas uocis.

Μικροψυχία. ας. ἡ. pusillanimitas, uel animi demissio & abiectio potius ac latinius.

Μικρόψυχος. ου. ὁ. timidus, demissus, angustus & paruus animus, abiectus & pusillis animus.

Μικτός. ὴ. ὁ. mistus.

Μίλαξ, & σμίλαξ. κος. ὁ. genus hederæ, qua poëtæ coronabantur.

Μιλήσιος. Mileti urbs incola, ciuis. Etym.

Μιλησιουργὲς. Milesico opificio factum.

Μίλητος. nomen urbis à Mileto Apollinis filio sic dictum. Etym.

Μιλιάριον. ου. uas quo aqua hyeme calefiebat.

Μίλιγμα. quod superest mensæ, reliquiæ. uel farina qua manus abstergebant propter pinguedinem. Etym.

Μιλίπνος. ὁ. melliteus.

Μίλιον. ου. τὸ. milium, hoc est spatium continens octo stadia.

Μιλλός. ὴ. ὁ. mollis, tardus.

Μιλτυλεφής, &

Μιλτοπάρης. ου. ὁ. ἡ. minio fucatus genas, minio coloratus, rubrica delibutus, miniatus. Homer. Iliad. β. τοῖσ δ' ἅμα νῆες ἑπονθ' ἁλυσκάνον μιλτοπάρηοι, hoc est naues rubricatis proris.

Μιλτόομαι. μ. ῶμαι. minio inficior.

Μιλτόπρεπος. ὁ. ruber, ἐρυθρός. Eust. Iliad. χ.

Μίλτος. ου. ὁ. color ruber fucatorius, apud Dioscoridem, μίλτος σινωπικὴ. minium, interprete Plinio. μίλτος quoq; dicitur rubigo quæ segetẽ conficit, teste Pausania & Eust. in Bœot.

Μιλτόω. tingo, minio inficio, lauo.

Μιλτώδης. ες. ὁ. ἡ. ruber minio.

Μιλτωρυχία. ας. ἡ. locus ubi minium effoditur.

Μίλφωσις. εος. ἡ. defluuium palpebrarum. μίλφαι. idem dicuntur.

Μιμάκυλον. arbuti fructus, sorbum, prunum, unedo. (tur.

Μιμαλλόνες. ὧν. apud Macedones Bacchæ uocan-

Μιμαλῶνες. mulieres bellatrices apud Macedonas. πρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἀνδρας. Etym.

Μίμαντος. urbs & regio Thraciæ. Etym.

Μίμαρις, &

Μιμάρκις, &

Μιμάρκυς. farcimen quoddã ex intestinis & sanguine leporino confectum Pollux. lib. 6.

Μίμας. mons Thraciæ, apud Ammonium Etym.

Μιμαυλεῖν. fingere, simulare, imitari tibiarũ cantum.

Μιμέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. imitor quouis modo uel gestu corporis, uel uerborum figura pingo. actiuè & passiuè accipitur.

Μιμηλόν. ad exemplar factum.

Μιμηλαίζω. imitor.

Μιμηλόν, imitatorium.

Μίμημα. ατος. τὸ. &

Μίμησις. εος. ἡ. imitatio, & figura rhetorica.

Μιμητής. ὴ. ὁ imitator.

Μιμητικός. ὴ. ὁ. ad imitandum aptus.

Μιμηλικώτατος. imitantissimus.
Μιμιχμός. ὁ. hinnitus.
Μιμνάζω. μ. άσω. π. ακα. maneo. Neut. absol.
Μίμνησις. reminiscentia.
Μιμνήσω. μ. ήσω. π. ηκα. commemoro, id est facio recordari, in memoriam reuoco.
Μίμνω. maneo, expecto. Neut. absol.
Μιμογράφος. ὁ. poëta qui mimos scriptitat. Laërtius.
Μίμοι. uocantur uersus scenici, & ipsi qui μίμους scribunt, & histriones qui pronunciant.
Μίν. ipsum, ipsam, indeclinabile pronomen est.
Μίνα. ficus paruæ.
Μίνδαξ. odoramenti genus.
Μίνθη. ης. ἡ. mentha herbæ nomen, & nymphæ, Cocyti filiæ, quę cum audisset Proserpinam amari à Plutone, indignata constanter se illi prę ponere ausa est, dictitans, si inferos peteret, hostiliter infestaturam. Quo tumore commotior Ceres facta, cum Mintham dolo circunuenisset, in hortensem mentham deformauit. Hæc herba grati odoris est, sed ante coitum mulieri apposita, inhibet conceptionem, & ea re Oppiani interpres κακλὼ βοτάνιον appellauit.
Μίνθος. stercus humanum, siue flos ille in sterqui linijs enascens, quo mirè afficiuntur hirci. Alij caprarum retrimenta hoc nomine significare uolunt, quibus frigentium hircorum nares pastores illinunt, et ita commoto sternutamento curant.
Μινθόω. μ. ώσω. π. ωκα. stercoro. Aristoph. μινθώσομεν θ' ὥσπερ τράγοι τὼ ῥῖνα, Stercore linemus nares, perinde ac hirci.
Μίνιον. unguentum quoddam.
Μινύθω. minuo. Actiu accus.
Μινύρομαι. uel μινυρόομαι. cano, imploro, lamentor, clara uoce loquor. Vide μινυρίζω. apud Ammonium.
Μίνυθα. paululum.
Μινυθάδιος. ὁ. breuis temporis, id est parum durans, μικρόβιος apud Homerũ. Vide in Chil. Erasmi.
Μινυρίζω. μ. ίσω. π. ικα. discanto, parua uoce cano, uibrisso, benedico, musicor. Plato de re pub. lib. 3. μινυρίζων τὴν γεγαννωμένην ὑπὸ τῆς ὠδῆς. Itẽ doleo, uagio metaphoricè. Neut. absol. Vide Ammõ. Inferius scribitur ὀνυρίζομαι.
Μινύρισμα. ατος. τὸ. sibilus.
Μινυρόομαι. ploro, fleo, lamentor. Depon.
Μινυρός. ὁ. ὁ. querulus, pusilla & gracili uoce cantillans. Item μινυροί, pipiones, & fœtus auium reliquarum.
Μινυώριος. breuis tẽporis, inutilis, μινυθάδιος. indignus longa uita.
Μινύωρον. paululum.
Μίνως, τοῦ μίνωος, uel μίνω Atticè. ὁ. Minos.
Μιξέλληνες. οἱ. qui altero parẽte Græci sunt, quẽadmodum Hibridæ apud Romanos.
Μίξις. ιος. ἡ. coitus, mistio, temperamentum.
Μιξοβάρβαρος. ὁ. semibarbarus.
Μιξοδίη. triuium, & apud Homerum locus inter Scyllam & Charybdim.
Μίξοδος. uia quæ à se in alteram uiam declinat.
Μιξοιφία. ας. ἡ. coitus. μίξις. ab οἰφέειν id est, congredi.
Μιξόφρυς. υος. ὁ. ἡ. qui supercilia habet cõiuncta.
Μιξώδης. ες. ὁ. ἡ. mucori similis.
Μίξων. nomen proprium uiri. Etym.
Μιξωνίδης. filius uel nepos Mixonis. Etym.
Μιαρὸς. sordidus, improbus.
Μιάρινον. τὸ. gula.
Μισαγαθία. ας. ἡ. odium circa bonos.
Μισαλληλία. ας. ἡ. odium mutuum.
Μισάλληλοι. inter se odibiles.
Μισανθρωπεῖν. inhumanũ esse, homines odisse.
Μισανθρωπία. ας. ἡ. inhumanitas, odium erga homines.
Μισάνθρωπος. ὁ. ὁ. osor hominum, qualis Timõ apud Lucian.
Μισγάγκεια. ας. ἡ. locus in ualle cauus, in quẽ utrinque è montibus deferuntur aquæ, ac ueluti miscentur, qui & τὸ ἄγκος à Xenophonte uidetur, appellari cum inquit: ἐφέπετο δὲ ἀεὶ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ στρατεύματος εἰς τὰς κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσι τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων.
Μισγαστύω. coëo. Neutr. absol.
Μισγοδίη. ubi plures uiæ conueniunt ac ueluti se miscent.
Μίσγομαι. misceor, consuetudinem habeo. De re uenerea sæpe apud Homerũ, sicut Vergilius, Mixta deo mulier.
Μισγονόμος. ubi publica pascua sunt.
Μίσγω. misceo. Actiu. accus.
Μισέλληνες. odiens Græcos.
Μισέω. μ. ήσω. π. ηκα. odi, odio prosequor. Actiu. accusat. ut μισῶ σε τὴν ἀναιδείας, pro κατὰ τὴν ἀναιδείας.
Μίσυ. ἡ. dea quædam, cuius hymnus extat apud Orpheum.
Μισυθείς. inuisus.
Μισλωός. ὁ. ὁ. Misenus portus Neapolis.
Μισυτεία. ας. ἡ. coitus.
Μισυπίας. ὁ. ὁ. salax, κατωφερής.
Μισήτης. ης. ἡ. libidinosa, quasi μισγήτης. Cratinus. μισῆται δὲ γυναῖκες, ἤγεμ πορνεύας μίξεως. Aristoph. paroxyt. Cyrill. & Ammõ.
Μισητὴ. odibilis, oxyton. Cyrill. & Ammon.
Μισητίζω. odi.
Μισητὸς. ὁ. ὁ. odibilis, inexplebilis.

Μίσητρον. causa odij.

Μισθαρνέω. μ. ήσω. ω. ηκα. quæstum facio, capio mercedē, facio aliquid mercede, operā meam loco. Bud. Com.

Μισθαρνής. ές. ὁ. ἡ. mercenarius, mercede condu (ctus.

Μισθαρνία. ας. ἡ. opera mercenaria, & quæstuaria, locatio operę suę, fit enim hęc uox ab ἄρνυμαι, hoc est, κομίζομαι καὶ λαμβάνω.

Μίσθαρνος. ὁ. μισθαρνής.

Μισθαχίδης. ου. ὁ. qui in magistratu mercedem accipit. neq; enim carebant stipēdijs magistratus.

Μίσθιος. ὁ. μισθαρνὴς, μισθωτός.

Μισθοδοσία. ας. ἡ. mercedis retributio.

Μισθοδοτέω. μ. ήσω. π. ηκα. do mercedem, stipendio & mercede auctoro. Accus.

Μισθοδότης. ου. ὁ. dator mercedis.

Μισθοδοτοῦμαι. μισθοφορέω.

Μισθόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. cōduco, id est, mercede conduco.

Μισθός. οῦ. ὁ. merces, stipendium. Ammonius distinguit à μίσθωμα.

Μισθοφορά. ᾶς. ἡ. idem.

Μισθοφορέω. μ. ήσω. π. ηκα. stipēdia mereo, æra mereo, facio aliquid pro mercede. Neut. absol.

Μισθοφορία. ας. ἡ. μισθοφορά.

Μισθοφόρος. ου. ὁ. famulus, stipendiarius miles, mercenarius.

Μισθόω. μ. ώσω. π. ωκα. opus uel fundum loco, id est do faciendum mercede cōstituta, ἀκρμισθῶ. Demosth. ἐμίσθωσε πασίῳ μὲν τράπεζαν τούτῳ, Mensam huic Pasion locauit. Sic μισθοῦμαι ἔργον, conduco opus faciendum, ut redemptores operum solent. Idem, ἢ ὀπῶραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῦντο ἐκθερίσαι, Aut poma legenda redimeret, aut messem demetendam cōduceret. Bud. in Annot.

Μίσθωμα. ατος. τὸ. merces, & propriè scorti. Ammonius distinguit à μισθός.

Μίσθωσις. ἡ. conductio.

Μισθωτικός. ὁ. ὁ. mercenarius.

Μισθωτός. ὁ. ὁ. mercenarius, cōductitius, baiulus.

Μισθώτρια. mulieres mercenariæ, baiulæ.

Μίσκῃ. incipit. (cadunt.

Μίσκοι. frusta & reiectamenta, quæ sub mensam

Μίσκελος. sordidus, parcus, ob id quod frusta & fragmenta colligeret.

Μισογύναιος. ὁ. &

Μισογυνής. ὲς. ὴ. μισογύνης. ου. ὁ. osor mulierum, auersus à nuptijs.

Μισογυνία. ας. ἡ. odium mulierum.

Μισόδημος. ου. ὁ. hostis plebis, minimè popularis.

Μισόδικος. ὁ. ἀπράγμων, καὶ φιλήσυχος, qui negocia facessere alijs non solet, sibiq; exhiberi metuit & ægrè fert.

Μισόκαλος. osor honesti.

Μισολάμαχος. bellum exosus, apud Aristophan. à Lamacho.

Μισολογία. odium literarum.

Μισόλογος. ου. ὁ. osor rationis, ἀμαθής.

Μισολογῶ. τὸ ἀμαθαίνω, καὶ ἀνοηταίνω.

Μισόξενος. inhospitalis.

Μισόπαις. αιδος. ὁ. osor liberorum.

Μισόπολις. ιδος. ὁ. ciuitatis osor.

Μισοπονεῖν. non contendere, nec eniti, nec stu- (dere.

Μισοπονηρεῖν. malos detestari.

Μισοπονηρία. ας. ἡ. sceleratorum odium.

Μισοπόνηρος. qui malos auersatur.

Μισοπολεμακιστής. belli osor. à πόλεμαξ, quod annulum aut lorum significat quo scutum tenetur.

Μισοπράγμων. quietis studiosus, q negocijs curandis abstinet.

Μῖσος. ους. τὸ. odium, auersatio. Cum uero penultimam breuem habet, & acuitur, significat scelus, impuritatem.

Μισόσοφος. philosophiæ osor.

Μισοτεκνία. ας. ἡ. filiorum odium.

Μισόφιλος. amicis inimicus. (ste Eu. Il. ω.

Μισύλη. ης. ἡ. mēsurę genus, quod etiā μύσρος, te-

Μισυλλέω. μ. ήσω. π. ηκα. iure & pulmentario uescor. μισύλλω. Neut. accus.

Μισύλλη. panis excauatus pro iure hauriendo.

Μισύλλον. frustum panis canibus obiectum.

Μισύλλω. μ. υλῶ. minutatim seco. Neut. accus.

Μισυοί. qui dimidiato corpore nigri, dimidiato uerò albi sunt.

Μιτρίδιον. redimiculū, uitta, pileus, lanarū glomus.

Μισώδης. ες. ὁ. ἡ. odibilis.

Μιλτοῤῥίζω. eiulor, strideo. μινυρίζω.

Μίτος. ου. ὁ. filum, licium. Vnde prouerbium ἀκρὲ λεπτὸς μίτος τὸ ῥῆμ' ἠρτῆσθαι. Philostratus etiam fides cytharæ μίτους dixit.

Μίτρα. ας. ἡ. mitra, balteus, diadema capitis aureum, zona, ornatus capillorū, fascia muliebris, qua caput obligatur Sunt qui dicant μίτρας esse ex fascijs, horarijsq; cōcinnatas corollas. Dicitur autē à μίτος, quod filum significat. Apollonius μίτραν incorruptam dicit, ubi constat adhuc pudicitia uirginitasq;. μίτραν enim seu ζώνην soluere narrantur primum parientes, eamq; dicare Dianæ. Vide Bayfium.

Μίτρη. ἡ. operculum siue inuolucrum, quod alio nomine ἐπιδιδυμίς, est autē uaricosa moles testibus in summo adiacens.

Μιτροχίτων. ωνος. ὁ. delicatus, mitris præcinctus. Sybaritarum cognomen, ab accolis μιτροχίτωνοι dicebantur propter nimiam mollitiem, in quam collapsi, uel ipsis Sybaritis nō cederent. gestabant enim floridas tunicas, quas μίτροις etiam,

etiam, hoc est cingulis pretiosis & magni impendij præcingebant. Homerus ἀμιτροχίτωνας distinctos appellat.

Μιτύλος. ου. ὁ. mutilus, carens cornibus.

Μίτυς. ὅθεν δὲ δεῖ μέλαν ἱκανῶς ὥσπερ ἀπόκαθαρμα τοῦ κηροῦ. commosis, excremẽtum quoddam ceræ, ut Gaza uertit ex Aristot. quasi fex & purgamentum ceræ, quæ & κόμμωσις dicitur.

Μιχωκέω. sono.

MNᾶ. ἡ. mna, siue, mina, centũ drachmæ. Hermolaus annotat μνᾶν, λίτραν, & ὁλκιαῖον, pro eodem accipi Græcis, quemadmodũ Latinis minam, librã & pondo, quod tamen nõ usquequaq; uerum esse ait Bud. Plin. lib. 21. ait μνᾶν pendere libras Atticas centum.

Μνάα. pete uxorem.

Μνάκης. ἀδος. capra quæ mulgetur.

Μνᾶον. quod est pretij unius minæ.

Μναᾶος. minę pondus habens, sic Xenoph. λίθος μναάιος dixit.

Μνᾶμων. ονος. qui sacrificiorum admonet. Erant etiam μνάμονες (Plutarcho authore) sympos iorum præfecti apud Doras in Sicilia, quos Latini modiperatores uocant, quòd bibendi modum alijs imperarẽt. Vide in Chil. Eras. Et simpliciter memor, & curiosus, ἐπιμελητὴς sic illud μισῶ μνᾶμονα συμπότην, negant quidam intelligi debere de eo qui memor sit pridiani delicti in sympos io commissi, sed de nimium curioso imperioso q; : ut notet τὸν ἄγαν ἐπιμελητὴν τοῦ συμποσίου: μισοῦμεν γὰρ τοὺς φιλοτίμους ἐπιμελούμενον καὶ ἐπιτάττοντα. Eust. Iliad. ε.

Μνάομαι. μνῶμαι. μ. ήσομαι. τοῦ. ημαι. reminiscor, indago, & idem quod μνησθῶ.

Μναρός. ὁ. ὁ. mollis, dulcis.

Μνασίων. mẽsuræ genus cõtinens duos modios.

Μνεία. ας. ἡ. memoria. uide μνημεῖα & μνήμη apud Ammonium.

Μνεῖς. bos Osiridi sacer quem in Heliopili alebant Aegyptij.

Μνέω. μ. ήσω. π. ηκα. facio reminisci, id est, suggero.

Μνῆμα. ατος. τὸ. monumentum, id est recordatio, sepulchrum. Vide μνημεῖα apud Ammon.

Μνημεῖον. ου. τὸ. memoriale, monumentum. Vide Ammonium.

Μνήμη. ης. ἡ. memoria. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter dicere & commemorare, quod Cicero à memoria exponere dixit. Vide Ammonium in μνήμη & in μνημεῖα.

Μνήμης ἀπόλεια. memoriæ iactura, quod genus mali uocatur λεθαργικὴ alio nomine.

Μνημία. ἡ. memoria.

Μνημόνευμα. ατος. τὸ. ad memoriam aptatio.

Μνημόνευτα. τά. quorum memoria replicari potest.

Μνημονεύω. μ. εύσω. π. εύκα. memoriam facio, in memoriã reduco, memini, recordor, memor sum. Neut. accus. & datiuo.

Μνημονικόν. τὸ. memoriæ uis & dexteritas.

Μνημονικός. ὁ. ὁ. qui ualet memoria.

Μνημονικῶς. aduerb. memoria.

Μνημοσύνη. ης. ἡ. memoria. Dicitur etiã Mnemosyne Musarum mater, secundum Hesiodum, patre Ioue, quòd ad procinctum in literaria palæstra tendentem oportet νοητικόν esse & μνημονικόν, id est intelligendi, & retinendi potestate præditum. Iupiter autem τὸ νοητικὸν credebatur cõtribuere, & Mnemosyne μνημονικόν. Confingitur & φῆ μνημοσύνης fontẽ apud Trophonij specũ fuisse, quòd hausta inde aqua, omnium quę uidissent, recordarentur. Mnemosynes hymnus extat apud Orpheum.

Μνημόσυνον. ου. τὸ. memoria, memoriale, pignus, aut simile quippiam relictum apud amicum, quod illum nostri commonefaciat, monumẽtum. Marci 14. καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

Μνημύω. tristis incedo & demisso uultu.

Μνήμων. ονος. ὁ. ἡ. memor, tabularius auctuarius, munere fungens in tabulas publicas referendi quæ opus est memoriæ mandari.

Μνήσανθο. meminerunt.

Μνησίθεος. ου. ὁ. pius, ἀρκεθεὶς.

Μνησικακέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum memor malorũ, reminiscor iniuriæ, & inimicitiarum præteritarum, post inimicitiam mala recordor. Vide in Chil. Erasmi.

Μνησικακία. ας. ἡ. iniuriarum memoria.

Μνησικακός. ου. ὁ. memor iniuriarum.

Μνησιχάρη. uoluptas.

Μνηστεία. ας. ἡ. memoria, desponsatio, μνήμη καὶ ἐπαγγελία τῶν μελλόντων γάμων. ἐκ τῶν νόμων.

Μνηστεύομαι. &

Μνηστεύω. μ. εύσω. π. εύκα. desponeo, trado sponsam. Item proco, uxorem posco, uxorem accipio, nubo. Quanquam (ut quidam tradunt) ille qui alteri stipulatur, μνηστεύεσθαι passiua uoce propriè dicatur, quod tamen (inquit Bud.) cõfirmare nolim. Item ambio, magistratum appeto, honores affecto, aucupor. Item concilio, comparo, ut κέρδη μνηστεύει Synes. Bud. Com.

Μνηστή. ῆς. ἡ. sponsa, μεμνηστευμένη.

Μνηστήρ. ῆρος. ὁ. qui puellę nuptias ambit, procus.

Μνηστηροφονία. ας. ἡ. cædes procorum.

Μνῆσις. ιος. ἡ. memoria, μνεία.

Μνηστός. ὁ. ὁ. nuptus, desponsatus.

Μνήστρια.

Μνήστρια. ας. ἡ. pronuba.
Μνῆστρον. τ. τὸ. arrhabo futurarum nuptiarum.
Μνηστύς. ύος. ἡ. postulatio in uxorem.
Μνήστωρ. procus, sponsus, & qui nuptiarum arrha bonem dedit. Item prudens, peritus.
Μνήτρα. nuptiarum donum.
Μνιαρός. muscosus. Oppianus lib. 2. καὶ μὴν τὰς μνιαροῖσιν ὑπὸ πλαταμῶσι νοήσας.
Μνιόεις. idem, σύμφυτος.
Μνίον, & additione κ, ἀμνίον. τ. τὸ. muscus, alga, βρύον, φῦκος.
Μνίω comedo.
Μνοῦς. pilus, tenuissima pluma, propriè cygnorũ, lana tenerrima, cum qua nascuntur agni. Eust. pullorum & agnorum pruni.
Μνωΐτη. uide εἴλωτες.
Μνώομαι. poëticè pro μνάομαι. reminiscor.

Μογερός. ὰ. ὸν. laboriosus.
Μογέω. μ. ήσω. π. ηκα. laboro, patior.
Μογηρός. μογερός.
Μογιλαλία. ας. ἡ. hæsitantia in uerbis, cum ira, pudor, aliusue affectus impedit, quo minus eloqui aliquid debitè possimus.
Μογιλάλος. ὰ. ὸν. balbus, impeditæ linguæ, bardus.
Μόγις. uix.
Μόγος. ὰ. ὸ. labor, afflictio.
Μογοστόκος. ὰ. ὸ. ἡ. faciens laborem in pariendo, laborem in partu adferens.
Μόδιος. ὰ. ὸ. modius.
Μόδιυχνον. διοτάλεον.
Μοδαξ. seruulus, qui cum filijs coæqualibus enu tritur.
Μοθύω detestor, calumnior, odi. Hesychius legit μοδύω.
Μόθος. ὰ. ὸ. labor, bellum, tumultus, pugna.
Μοθόρα. ας. ἡ. capulus & manubrium remorum.
Μόθων. terrificus, terribilis, turbator, molestus, uilis & nullo in honore habitus. Item genus saltationis cuiusdam turpis & parum liberalis. sic etiam uocant Lacedæmonij uernam, seruũ domi natum. Etym. uide μώθων per duplex ω. Itẽ fœda & seruilis quędam saltatio.
Μοθωνία. ας. ἡ. superbia.
Μοθωνικός. superbus Plutarc. in uita Periclis. ὁ δὲ ποιητὴς ἴων, μοθωνικὴν φησὶ τὴν ὁμιλίαν καὶ ὑπέρφορον ἐν τῷ περικλέους.
Μοιδίζω. in aliqua lingua perperam loqui. à Mœdorum lingua sumptum, quæ impura est & corrupta. lego μικδίζω per κ. ut supra.
Μοιμνυᾶν. &
Μοιμύλλειν labra inuicem coniungere, surgere.
Μοῖος. tristis, demisso uultu incedens.
Μοῖρα. ας. ἡ. parca, fatum, fors, deus ipse ita appellatus est à partitione rerum Aristot. de Mundo. mors, pars, decens, officiũ, acies, tribus. Item fœlicitas, bona fortuna. Etym. μοιρῶν hymnus est apud Orpheum.
Μοιραγέτης. fatorum ductor.
Μοιράομαι. sum fatatus, sortior, λαγχάνω.
Μοιράω. fato, diuido.
Μοιρηγενής. ὲς. ὸν. ἡ fortunatus.
Μοιροδοκέω. particeps sum.
Μοιρολαχεῖν diuidere, partiri.
Μοιρῶ. ὸς ἡ Lyrica quędam mulier quę hymnum in Neptuni laudem conscripsit. Eust.
Μοιχάγρια. τὰ. adulterij deprehensio, pœna deprehensi in adulterio.
Μοιχάζω. mœchor, fornicor. Genit.
Μοιχαλίς. ίδος. ἡ. adultera, scortũ.
Μοιχάομαι. μοιχάζω, μοιχεύω.
Μοιχεία. ας. ἡ. adulterium. λέγεται μὲν καὶ ἡ πρὸς παθένον καὶ χήραν φθορά: κυρίως δὲ ἡ τῆς ὑπανδρου φθορά δὲ ἡ τῆς παθένου καὶ χήρας. ἐκ τῶν νόμων.
Μοιχεύτρια. ας. ἡ. μοιχαλίς.
Μοιχευθεῖα. ἡ. adulterata.
Μοιχεύω. μ. εύσω. π. εύκα. adultero, stupro, stuprũ infero, constupro. Actiu. accus.
Μοιχίδιος. ὰ. ὸν spurius.
Μοιχικός. ὴ. ὸν. adulterinus.
Μοιχός. ὰ. ὸ. adulter, mœchus. Est & μοιχὸς indecora prorsus ac cinædica tondendi ratio, qua infamatur in comœdijs poëta Cratinus.
Μοιχοτύπη. scortum.
Μολγός. ὰ. ὸ. tardus, cæcus, pauper, μοχθηρός, uter ex bubulo corio. Comici item μόλγους & ἀμόλγους uocant depeculatores. à mulgendo, id est, ἀμέλγειν.
Μολέω. eo, pficiscor, uenio, redeo, moueo, curro.
Μολιβδυχρώς. ῶτος. color plumbeus, luridus, qui & πελιδνός. apud Gal. in arte medicinali.
Μόλιβος. plumbum.
Μόλις. uix, μόγις, βραδέως.
Μολίων. ονος. ὁ pugnator, grassator, latro, uerecundus.
Μολοβρός. ὰ. ὸν. ægrè auctilis, humilis, pumilus, τα πάνυς. Nicanitus, medicus, causa cœnę sumendæ adueniens.
Μολόβρος. ὁ. herba perpetuò uirens, sunt qui asphodelũ interpretantur, apud Nicand.
Μολορός. impudẽs, tristis. λυπηρός, ἀκδίκης. uide μολυρός.
Μόλος. μόθος. labor, pugna, fremitus.
Μολοσσίδια. spicarum nodi, siue geniculę.
Μολοσσὶς. ίδος. ἡ. hasta mutilata, ueretrum. Item ægrè reddens lotiũ, Item animal quoddã locustæ simile. Nicand. frumẽtum depopulans, qui fortasse gurgulio Virg. dicitur.
Μόλουροι. οἱ. apud Nicand. in Theriacis inter serpentes nominantur, sed non describuntur: dicti uidentur ab eo quòd cauda ingrediantur.

Μολόχιον. τὸ. armilla, ornamentum muliebre.

Μολπάζω. celebro, canto.

Μολπή. ῆς ἡ cantus, hymnus, ludus, lusus. Etym.

Μολύβδαινα. ας. ἡ. μολυβδίς. metallū quoddam, Gaza in Aristotele uertit galenam, hoc est, plūbaginē, & scribitur illic per iota in antepenultima, & plumbum quod reti appenditur.

Μολύβδινος. η. ον. plumbeus.

Μολυβδίς. ίδος. ἡ. lamina plumbea, & pōdus septē librarū. quod alij μολβίς dicunt teste Hesych.

Μόλυβδος. ου ὁ plumbum.

Μόλυβδος κεκαυμένος, Celsus plumbum combustum appellat.

Μολύβδης σκωρία. idem, plumbi recrementum uel excrementum: πεπλυμένος uerò illotum, ut stannum.

Μολυβδουργός. plumbarius.

Μολύβδωσις. ἡ. plumbatura, ferruminatio, & quæcunq; coniunctura.

Μολύζα. ἡ. coma allij cum capite solo. Hippoc.

Μολωπίν. pars illa corporis, quæ se perpetuò coinquinat, podex.

Μόλυνσις. εως. ἡ. leuis quędam coctio ac propemodū cruditas quædam. Aristot. Meteor. 4. statuit hanc elixationi contrariā, non tamen cuiuis sed ei quæ est concoctio indefiniti humoris in elixando corpore propter defectum caloris in humore complectente uersantis, inquit enim μόλυνσις δὲ ἀπεψία μὲν, ἐναντία δὲ ἑψήσει ἐν δὲ ἀμ ἐναντία ἡ πρώτη λεχθεῖσα ἀπεψία τοῦ γὰρ τῷ σώματι ἀόρισον δὲ ἐνδέχεται τῆς γὰρ τῷ ὑγρῷ τῷ περιεξ θερμότητος.

Μολύνω. μ. υνῶ. π. υγκα. inquino. Actiu. accus.

Μολυρίς. ίδος. ἡ. locusta.

Μολυρός. tardus, ingratus, modestus, iniucūdus. uide μοθρός.

Μολυσμός. ῶ. ὁ. inquinatio, litura.

Μολύω. furculos demico & excindo.

Μόλω. μολέω. accedo.

Μόλων. ωνος. ὁ. proprium uiri, qui breuitate staturæ ansam prouerbio dedit. Eras. Chil.

Μομφή. ῆς. ἡ. quærela, condemnatio.

Μοναδικόν. ῶ. τὸ. singulare.

Μοναδικός. ῶ. unicus.

Μοναδίν. solitariè.

Μονάζω. μ. άσω. π. ακα. solus dego, soliuagor, solitudines capto. Neutr. absol.

Μονάζωνοι. monachi appellantur peculiari habitu sese distinguentes.

Μονακλής. excellens, robustus.

Μοναυλοῦν. uni uiro cohabitare.

Μοναρχέω. μ. ήσω. π. ηκα. solus imperō, monarchico imperio potior. Neut. genitiuo.

Μονάρχης. ου ὁ. princeps, monarcha, tyrannus.

Μοναρχία. ας. ἡ. principatus, monarchia. Suetonius interpretatur arbitrium orbis terrarum, Eutropius summam rerum potestatem.

Μοναρχικόν. τὸ. quod peculiare ac proprium est eius imperij cui unus præest.

Μόναρχος. η. ον. monarcha, apud Aeschylum pro μοναρχης.

Μονάς. άδος. ἡ. unitas, monas, unio, tesserarum iactus qui & ὄνος, id est, asinus & cubus dicitur.

Μονασήριον. η. τὸ. solitudo, monasterium.

Μονασής. ῆς. ὁ. monasta, solitarius.

Μονασικός. ῆ. ὁ. solitarius.

Μόναυλος. ου. ὁ. genus tibiæ quam inuenerunt Aegyptij, quasi singularis tibijs, quæ unicum & simplicem (ut opinor) reddebat concentum, cui opponitur πολυφόνος ab Eust. Illiad. φ.

Μοναχῇ. unicè.

Μοναχός. ῆ. ὁ. monachus, solitarius.

Μοναχῇ. solummodo.

Μοναχῶς. simpliciter, uno modo.

Μονή. ῆς. ἡ. manſio, oxytonum.

Μόνη. ης. ἡ. sola, occasio, paroxyt.

Μονῳμέριον. η. τὸ. ludi aut spectaculum unius diei Epigrammat.

Μονηρήθιον. uita solitaria, monachismus.

Μονήρης. εος. ὁ. ἡ. solus, solitarius. μονήρης ναῦς. Vide Bayf.

Μονίας. sobrius, νήφων. ebrios enim φίλοπότας. uocabant.

Μονιός. ῆ. ὁ. &

Μόνιμος. η. ον. stabilis. μόνιμοι λόγοι οἱ ἀμετάπτωτοι, rationes immobiles neq; refutabiles, cognatæ scilicet earum rerum quarum sunt interpretes. Bud. Com.

Μονιός. ῆ. ὁ. porcus sylueſtris, qui singularis Latinè dicitur. Cæl. lib. 2. cap. 30. Cyrillus asinum interpretatur. Item torques.

Μονοβάλας. fur, quòd solus & clanculum eat.

Μόνιππος. uno equo certans, κελητίζων.

Μονογνώμονες. οἱ. consentientes, ab una dependentes sententia.

Μονογενής. ές. ὁ. ἡ. unigenitus, unicus.

Μονόγραμμος. η. ον. quasi deliniatus tantum, non additis reliquis, quæ iustam picturā absoluunt. Dicitur de macilento & extenuato deformiq;, ut apud Ciceronem dij monogrammi ab Epicuro dicuntur. Cæl. lib. 5. cap. 19. & Eras. Chil.

Μονοφόνης. τὸ. uniforme. Ita rhetores appellabant genus dicendi statim satietatem parturiens, cū nunquā uel in magnis rebus assurgeret, uel in humilibus demitteretur quasi dixeris unius aspectus & formæ semper apparentē orationē.

Μονοφόλης. ές. ὁ. ἡ. æqualis, solus, uniformis.

Μονοείμων. unica ueste utens.

Μονόζοος. ν ὁ. qui unum & ſimplicem uenarũ curſum habet. Sic Theophr. in 5. li. uocat arbores.

Μονοζοῦς & διζόους & τετρατόους, hoc eſt ſimplices bipartitas & quadripartitas, quibus ſcilicet in utranq; partem medullæ uel ſimplices uel bini uenarũ curſus naturæ contrariæ perpendunt.

Μονόζωνοι. excellẽtes bello, & qui cingulo eximio à cæteris differunt. Suid.

Μονόθυρος. ν. uniforis, úniualuus.

Μονόκαμπτοι. οἱ. omnes pedum digiti, hoc eſt flexi unus.

Μονόκρως. ωτος. unicornis. Animal cuius meminit Aelianus.

Μονόκρηπις. uno calceamẽto indutus. Mercurij epitheton, qui calceum alterum Perſeo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Μονόκωιλος. ν. unum habens uentrem.

Μονοκώνδυλος. ν. ὁ. qui uno modo inflectitur.

Μονοκότυλος. ὁ. ſimplicem acetabulorum ordinem habens.

Μονόκροτος νεῶς. uide in Bayf.

Μονόκωλος. ν. ὁ. unimembris.

Μονολεχής. ῆς. ἡ. matrona uno contenta.

Μονολήμματοι συλλογισμοί. οἱ. enthymemata, ſyllogiſmi qui una propoſitione conſtant.

Μονόλεπα. τά. ſimplici cortice producte arbores.

Μονόλωπα. τὸ. unius pellis, unius ueſtis, uel qui ſolidam habet pellem.

Μονομαχεῖν. ſingulari certamine pugnare, ut gladiatores & prouocatores.

Μονομαχία. ας. ἡ. duellum, ſingulare certamen duorum.

Μονόμαχος. ν. ὁ. gladiator.

Μονομερής. ές. ὁ. ἡ. unius partis.

Μονομίτος. gen. ueſtis quaſi uniliciũ, ralla à Plauto uocatum.

Μονόμορφος. uniformis, ſimplex.

Μόνον. ſolum, tantum.

Μονονί. μόνον ἰ. &

Μονονυχί. quaſi, propè, fermè, tantum non.

Μονόξυλον. ν. τὸ. monoxylon, id eſt nauigiũ ex ligno integro. Vide in Bayf. monoxylæ lintres.

Μονοούσιον. τὸ μὴ ἔχον ἕτερον ἐν αὐτῇ οὐσίας ὅμοιον. quod ſolũ eſt in ſuo genere, & nihil ſuæ ſubſtantiæ ſimile habet: ut ſol, luna, cœlum.

Μονοπέδιλος. ν ὁ. unico calceo indutus.

Μονοπόδιον. τὸ. apud Plinium, menſa quæ uno tantum pede ſuſtinetur. Bayf.

Μονοπροσώπως. ſub una perſona.

Μονοπρόσωπος ἀντωνυμία. pronomen demonſtratiuum, ut ἐκεῖνος, ſic dictũ, quod prima perſona careat. Etym.

Μονοπωλεῖν. dicuntur ij, q ſoli quippiã uendunt, ut ij qui ius monopolij impetrauerũt à quo fit.

Μονοπωλία. &

Μονοπώλιον. huiuſmodi uenditio. Bud. Com. apud Hyperidẽ circus æditiorũe locus, in quo uenum exponebantur mancipia, quem & τράπεζαν noua Comœdia nominat.

Μονόρηξ. auulſus.

Μόνος. ν. ὁ. ſolus.

Μονοσιτέω. μ. ήσω. π. ηκα. ſemel comedo in die Neutr. abſol. Bud. Com.

Μονοσιτία. cum ſemel in die comedimus.

Μονοσέλεχα. τά. quæ habent à radice caudicem unum.

Μονοσόλος. ſolus miſſus.

Μονοσύλλαβος. ὁ. uide in Chiliad. Eraſmi.

Μονότοκος. ὁ. uniparus.

Μονοτόκος. ν. ἡ. unipara.

Μονοζωνία. ας. ἡ. peruicacia.

Μονοτόνος. ν. ὁ. peruicax.

Μονότροπος. ν. ὁ. ſolitarius, unius moris, ſolus nutritus, cœlebs, ſtabilis, conſtans, peruicax. τὸν τρόπον μεταχειρίζεσθαι χωρίς.

Μονόαλος. ſtella Lucida in corde Leonis apud Aſtronomos.

Μονυχία. ας. ἡ. cœlibatus.

Μονοφαγία. ας. ἡ. uictus ex una re.

Μονόφαγοι. apud Athenæum dicebãtur quòd ſeorſum ferè ueteres pranderent, more diuerſo à Romanis, qui ſimul cum amicis decumbebãt. unde cœna ab eis dicta, ἀπὸ τῆς κοινωνίας. Cæl. lib. 14. cap. 57. & Eraſmus in Chil.

Μονόφαντος. ν. ὁ. ἡ. ſolus apparens.

Μονόφθαλμος. ν ὁ. luſcus. Vide ἑτερόφθαλμος unoculus in Ammonio

Μονόφορος. ν. ſolus paſcens.

Μονοφυὲς. τὸ. unigenitum.

Μονοφυής. ές. ὁ. ἡ. ſimplex.

Μονόχειρ. unimanus dicit Liuius Aretij puerum natum unimanum.

Μονόχθυρος. firmus, improbus.

Μονοχιτῶ. habeo unam tantummodo tunicam.

Μονοχιτών. ονος. ὁ. ἡ. amictus prima ueſte, interula. Bayfius exponit tunicatũ, uel ſola tunica amictum.

Μονοχρώματος. ν ὁ. unius coloris. & μονοχρώματα. ſingulis coloribus depicta.

Μονοψάλης. priuatus.

Μονῳδεῖν. lugere.

Μονῳδία. ας. ἡ. breuis laus defuncti, cantus lugubris, cuiuſmodi ſunt in tragœdijs. Et eſt propriè quãdo unus aliquis ab ſcena cantum profert, & non chorus ſimul. Cæl. lib. 4. cap. 4.

Μονῳδοί. uocantur poëtæ qui ſub una tãtum perſona argumentum explicant, hoc eſt μονοπρόσωπος ἀφηγοῦνται. Et poëma huiuſmodi dicitur μονῳδικόν, cuiuſmodi in Alexandria concinnauit Lycophron.

Μονωθείς. ῶντος. ὁ. solus derelictus.
Μονωθῶσα. ἡ. uacans.
Μονωνία. ας. ἡ. superbia.
Μόνως solum aduerb.
Μόνωσις. ἡ. singularitas.
Μονώτης. solitarius & ὁ μονώτην βίον ζῶν, uitam ici solitudine agens.
Μονωτί. clàm, solitariè.
Μόνωτος. ὁ. ἡ. uniauris.
Μόρα. ordo est militaris apud Lacedæmonios, dictus παρὰ τὸ μέρος, de parte turbarũ. Est autem acies ex quingẽtis aut septingentis, aut triginta uiris. Etym. Xenoph. in Lacedæm. Repub. dicit unamquamq; ex ciuilib. partibus, id est, ἑκάστην τῶν πολιτικῶν μόρων continere unum πολέμαρχον, hoc est, belli ducem, quatuor λοχαγοὺς siue manipulares ac turmæ ductores, octo πεντηκοστύας, id est, quinquaginta uirorum turmas, ἐννομοτάρχας sedecim. Attestatur etiã Aristot. Lacedæmonios μόρα quasi μοίρας appellasse ac totã gentẽ in μόρα siue μοίρας distributã.
Μορυῖ. ῆς. ἡ. mensum terræ ita apud agricolas uocabatur, μόρυιον Hesych. πλέθρον, iugerum.
Μορυία. intemperantia, gulositas.
Μόρυος. sepes, uehiculorũ sepimentũ quibus paleæ deuehuntur. Itẽ coriacea armatura.
Μορυνύω. μ. μόρξω. abstergo.
Μορυυλλέω. procrastino, diem diffindo.
Μορέα. ας. ἡ. morus arbor.
Μορέω laboro, abrado, tumulo. Etym.
Μόρημα. cumulus, ramentum. Etym.
Μορία. ας. ἡ. olea Mineruę sacrata in arce Athenis. Cęl. lib. 6. cap. 19. omnem oliuã quidam sic dicunt, quidam uero tantum Deo sacras.
Μόριμος. ὁ. fatalis, μόρσιμος.
Μόριον. ὁ. τὸ. particula, membrum, pudenda.
Μόριος. partialis, insatiabilis.
Μόρις. uates, particeps, partiarius.
Μορίον. tenebrosum, obscurum.
Μορμολύκειον. ὁ. τὸ. larua, persona, terriculum. Est etiam factitia uox, aut caprorum facies dicuntur. Etym. Tragicorum & mimorum personæ quas Dorienses γόργια uocant.
Μορμολυκεῖον. in antepenultima circumflexum, idem quod μορμολύκειον. Etym
Μορμολύττομαι. μ. ύξομαι. π. υγμαι. terreo. μορμολυττομένους τὸν θανατον, mortẽ formidantes atq; extimescentes. apud Aeschinem in Axiocho.
Μόρμος. molestus, terribilis.
Μορμύλος. uide μόρμυρος.
Μορμυρὴν murmur aquarum.
Μορμυρίζω. μορμύρω.
Μόρμυρος. ου. mormur piscis marinus, ut Gaza uertit apud Aristot. Aelianus μορμύλον uocat.
Μορμύρω. murmuro, feruesco. uerbum fictum à fluuiorum strepitu. Neut. absol. inferius μυρμύρω scribitur.
Μορμυρωπός. ὁ. ὁ. solis epitheton, ubi ex defectu subobscurus est, aut sanguineus.
Μορμώ. ὁος. ἡ. mulier facie monstrosa, & benè ferina, lamia, strix. Vnde & pro larua ponitur, ut est in uita Aesopi. Aristoph. uolẽs horribilitatem uocis & feritatem ostendere, μορμὼ τὸν θεάσασθαι extulit, quasi dixisset, ὦ τὸν θεάσασθαι, O audaciam ut annotat Eust. Iliad. φ.
Μορμών. ῶνος larua, & personarũ terriculamentũ Xenoph. Commẽt. lib. 4. οἱ μὲν δὴ λακεδαιμόνιοι ἐπισκώπτοντες τὸν πόλεμον ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῦντες τὰς πελτασάς, ὥσπερ μορμῶνας παιδιᾶς.
Μοροδοκῆσαι. αὐτὸ τὸ μέρος μεταλαβεῖν χρια. Antiphonti, teste Harpocrat.
Μορόεις. όεντος. laboratus. μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένος. Item lætalis, κακοποιός, ὁ μόρον ἄγων, apud Nicand.
Μόρον. ου. τὸ. morum fructus. Eust. Il. ξ. μόρον Cyprii orum lingua acutum τὸ ὀξὺ significare.
Μοροπονεῖν. angi, uehementer laborare.
Μοροπονὲς. τὸ. male affectum.
Μόρος. ου. ὁ. labor, morbus, dea fatalis uitæ, interitus, mors, fatum.
Μόροπον. è corticibus quippiam textum, quo se mutuo in Cerealibus percutiebant, sportula.
Μόροχθος. ου. galaxia lapis.
Μόρσιμον. ου. τὸ. fatum, necessitas ineuitabilis.
Μόρσιμος. ου. ὁ. fortunatus, fatatus, fatalis.
Μορτός. mortalis, niger, fuscus.
Μορύξαι. contaminare, polluere, fœdare.
Μόρυχος. ου. ὁ. morychus cognomẽ Bacchi apud Siculos, quòd in uindemia eius facies musto & uirentibus ficis oblini consueuit. Eras. prouerb. Morycho stultior.
Μορφάζω. nuto, annuo.
Μορφασμός. ὁ. ὁ genus saltationis qua repræsentabantur diuersorum animalium gestus.
Μορφὴ. ῆς. ἡ. forma, aspectus. Vide apud Aristot. in Prædicamento qualitatis.
Μορφίζω. formã mẽtior, & cõcilio arte formam.
Μορφνός. ὁ. niger, obscurus παρὰ τὸ ὀρφνὸν, ἤγουν νύκτα, uel rapax, ὁ συλληπτικὸς τοῦ διωκομένου, ἀ μάρπτω. Item lętifer. Vnde & pro tertio aquilarum genere ponitur, quas Homer. πέρκνους uocat, ut ait Plin. lib. 10. cap. 3. ἐκ τοῦ μόρου, καὶ φόνου ὠλεθρίου τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις. Eust. Il. ω. Theodorus næuiam dici posse scribit apud Aristot.
Μορφόω. μ. ώσω. π. ωκα. Actiu. accus.
Μορφώω. orno.
Μορφώ. ους. ἡ. Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram & pedicas habentis.

Μόρφωμα. τὸ. figura, figuratio, formatio.
Μόρφωσις. ι Θ. ἡ. formatio.
Μόσσοι. dij Babylonij, quib. mense Maio in Ephso uictimæ cædebantur.
Μόσυν. ωος. ὁ. turris, domus, lignea, ξυλόκαθρον, ξύλινον τεῖχος.
Μοσυνοῦν. de turribus pugnare.
Μοσυνοῖκοι, οἱ. gēs Ponti quæ in turribus habitat.
Μοσχάριον. ν. ὁ. uitulus.
Μοσχέον. ης. ἡ. pellis uitulina.
Μοσχεῖον. plantarū uel tenuium olerum, seu etiam plantarum insitiones. Etym.
Μοσχεύματα. τὰ. stolones, plantæ teneræ, & nouelli rami, malleoli uitiū, uiuiradices, ꝓpagines.
Μοσχεύω. μ. εύσω. π. εύκα. emitto stolones, uiuiradices efficio. Theophrastus de palma loquens, πᾶς γὰρ φάβδλας φασί μοσχεύειν πολὺ βαβυλῶνα πᾶς ἀπαλωτάτας, καὶ ὅταν ἐμβιώσωσι μεταφυτεύσειν. id est, uirgas enim tenerrimas Babylonios uiuiradices efficere aiunt adultasque transferre.
Μοσχευτὶ. aduerb. uituli in morem.
Μοσχίας. ὁ. aries triennis, πρωτάς κριός. Eust.
Μοσχίτον. ficus tenera & primum enata, stolo, surculus, turio, asparagus.
Μοσχιναῖος. lasciuus, saltatorius, σκιρτηλικός, exiliens, uitulinus.
Μοσχίον. τὸ. stolo, & uitulus nouellus, uasculum semen ceparum continens.
Μόσχος. ν. ὁ ἡ. stolo, uitulus, iuuenca, item aromaticus. Etym Item calendę mensis, siue νεμηνία, μόσχος ab Orpheo dicuntur.
Μόσχος φύλλον. pediculus foliorum.
Μοσχεύομαι. nutrior. Etym.
Μοτέω. μ. ήσω. π. ηκα. medeor, curo uulnus ut citò claudatur. Neutr.
Μοτή. ης. ἡ. peniculus uulnerarius, idem qui μοτός Q. Calaber, ἐφύπερθε μοτέων εἴρια σουδλεύ
Μοθγένεος. ὁ. rarā habens barbam. (σαυτεύ.
Μοτὸς πλατύς: linamentū est concerptum, quod uulneribus ad exiccandam saniem, & purulentias extrahēdas inditur, hoc est, penicillus uulnerarius, Legitur quoq; in plurali τὰ μοτὰ pro eodem, quæ & πριαπισκῶτας appellant medici à genitalis humani forma, & σρεπτὰ, ξυσὰ, ἐλλυχνιωτὰ à torquendo, radendo, ac lucernarum funiculis, Vide Isagogen Galeno adscriptum. Vnde μοτάριον diminut. ἀπὸ τοῦ μοτοῦ Bud. Com. μοτὸς quintuplex est, σρεπτὸς, tortilis: ξυσὸς, rasilis, quod derasa linteolorum materia formaretur, ἑλκτὸς, concerptilis, à concerptu uellicatuq; materiæ: ἐλλυχνιωτὸς, qd ex ellychnio conflaretur: & πριαπισκωτὸς, quod ad speciem uereri siue mentulæ fastigiaretur.

Μότοσις. idem quod μότος.
Μοτόω. uulnero, turbo.
Μότυς. dissolutus, mollis.
Μοτῶσαι. immisso peniculo linamētoste curare.
Μοῦ. mei.
Μυῖαι. uermes qui in carne putrida gignuntur.
Μυκίζω. labijs compressis iram ostendo.
Μυκηρόβατος. ὁ. apud Lacones dicebatur qui amygdala frangit. μυκήρας enim illi amygdala uocitabant, refert ex Pamphilo Athenæus.
Μύναξ. tamen.
Μόνας. solitariè, καταμόνας.
Μονολέων. solitarius leo.
Μόνος. ν. ὁ. solus, pro μόνος.
Μουνυχία. ας. ἡ. luna. & Munychia portus Atheniensis. & templum Dianæ, quæ inde Munychia appellatur apud Laërtiū lib. 1. in Epimenide.
Μουνυχιών. ῶνος. ὁ. Ianuarius, mēsis uernus, Theodorus Martium esse uult, & rectè, ut in quo uernum fit æquinoctium, autorum testimonio. Et Harpocrat. decimū apud Atheniēses mensem hoc nomine dicit appellari.
Μοῦσα. ης. ἡ. Musa, cantus. Orpheus in hymnis μοῦσας per concisionem quasi μελοῦσας dici putat, ut nihil sint nisi μέλος ἁρμονικόν. Alij quasi ὁμοιοῦσας, quòd uno nexu disciplinæ omnes teneantur, atq; ita fiat ἐγκυκλοπαιδία. Alij. πᾶσα τὸ μαίομαι τὸ ζητῶ, ἢ ἀπὸ τοῦ μέμαα τὸ πεθυμοῦμαι καὶ ἐπίεμαι ζητητικὴ γὰρ ἡ μοῦσα καὶ ἡγνῶσις. καὶ ἀπὸ τῆς ζητήσεως καὶ πεθυμίας γίνετο. Eusebius autem ἀπὸ τοῦ μυεῖν μοῦσαν dictum esse tradidit, quod διδάσκειν significat τὴν παιδείαν. Cæl. lib. 11. cap. 10. & Bud. Com. Musarum hymnus extat apud Orpheum.
Μουσαγέτης. ν. ὁ. sol uocatur ab Orpheo, quòd omnium orbium temperet harmoniam, ut annotat Domitius Chal.
Μουσάλεπτος. ν. ὁ. à Musis raptus.
Μοῦξα. rabula, qui clamore nutritur.
Μουσεῖον. ν. τὸ. museū, locus Musis & studijs consecratus, in quo de disciplinis honestis agitur. Philostratus in uita Thyanei μουσεῖον uocat, ubi Musæ colebantur & responsa reddebant, quod & Pollux affirmat. Stephanus locum esse tradit apud Olympū in Macedonia ex autoritate Polybij.
Μουσηγετῶν. citharam pulsans.
Μουσίζω. μ. ίσω. π. ικα. cantu contendo. Neut. dat.
Μουσικοῦεθαι. τὸ μουσηγεῖν.
Μουσική. dicebatur à priscis humanitas literarū, in qua ingenuos homines docebant otiū conterere, animumq; recreare. Recentiores uerò ad numerorum modulationem hoc uocabulum transtulerunt, quia musica uelut ludus animi à

mi à curis uexati est requies: ex quo factum est, ut μουσικὴ ὁ μόνον τῶν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ τῶν παιδιᾶν. significet. Bud. Com.

Μουσικός. ὁ. ἡ. &

Μουσίκτας. ου. ὁ. cantor, musicus, canorus.

Μουσοκραπίδων. qui carmina musica, aut melica canebant. ea ferè lugubria erant.

Μουσόλυκος. ου. musica illecebra.

Μουσόμανῆς. iactabundus.

Μουσομανῶ. insanio per Musas, uel studio Musarum.

Μουσοπάτραγοι. οἱ. obstreperi uersificatores, uel recitatores suorum carminum cum iactatione & strepitu. Vide in Chil. Erasmi.

Μουσοπόλος. ου. ὁ. poëta.

Μουσουργός. ὁ. ἡ. cantor, cantrix, citharista, tibicen, qui musica ratione temperat cãtica & modulatur.

Μουσουργῶν. musica arte componere, uel musicis modis implere, personare, musica facere, fidibus aut tibia canere, modulari, Accusat. iung. Bud. Com.

Μουσῖν, pro ἐμοὶ δοῦν, Atticè.

Μουσωθῆναι à Musis erudiri.

Μόσχοποιὸς. cocis præfecti, τεχνῖτης.

Μουσῶσαι. numeris & modis exornare, uenustius reddere.

Μοχθέω. μ. ήσω. π. ηκα. laboro, affligor aduersis, κακοπαθῶ.

Μοχθηρία. ας. ἡ. nequitia. Aristophan, ὀνόματι πόθεν πέπεισται μοχθηρίαν. & κατὰ μοχθηρίαν ζῶν Aristot. dicitur ex uitio uiuere.

Μοχθηρός. ου. ὁ. agricola, laboriosus, ἐπίπονος. Ammonius, Cyrill.

Μοχθηρός. ὁ. ὁ. flagitiosus, nequam, πονηρός, Ammonius, Cyrill.

Μοχθίζω poëticè pro μοχθῶ.

Μοχθισμός. ὁ. ὁ. labor.

Μοχθοιικῶ. laboriosè.

Μόχθος. ὁ. ὁ. labor.

Μοχλεία commotio cum uecte, obfirmatio.

Μοχλευτής ὁ motor, concussor. Epitheton Neptuni, qui non solum terram, sed mare etiam motitare dicitur.

Μοχλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. &

Μοχλέω. μ. ήσω. π. ηκα. moueo, cum sera moueo, obfirmo uecte siue repagulo, ἀναλύω. Acti. acc.

Μοχλία. ας. ἡ. tralatio ossis in locũ suum, siue ex eo, quod præter naturam in id, quod ex natura uectis, Cæl lib. 11. cap. 29.

Μόχλιον. ου. ὁ. &

Μοχλός. ὁ. ὁ. & in plurali μοχλὰ. τὰ. uectis, quo utuntur plerunq; parietum perfossores, repagulum, sera quæ adhibetur ad aliquid mouendum. Cælius ibidem.

Μοχλόω. idem quod μοχλεύω.

MŶ. facere, & μῦ sortitus es, uide in Chiliadibus Erasmi.

Μυάγρα ας. ἡ. muscipula.

Μυάγρος. ου. ὁ. muscarum deus, apud Nicandum serpentis genus est.

Μυαξ. κος. mitilus, conchæ species, murex.

Μυᾶν. conniuere, irridere, τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα σωάγειν.

Μυγάλη ης. ἡ. mus araneus, uide Aelianum & Nicandrum.

Μύγις. uix, pro μόγις.

Μύγμα. ramentum, laceratio.

Μυγμὴ ῆς. ἡ. sonus narium, irrisioni plerunq; dicatus, reprehensio. Vnde qui citra reprehensionis morsum agit, ἀμύγμων dicitur, Cæl. lib. 2. capite 30.

Μυγμός. ὁ. ὁ. stridor muris.

Μυδαίνω. putrefacio, stillo.

Μυδαλέος. ου. ὁ. humidus, fœtidus, putridus.

Μυδάω. μ. ήσω. π. κα. distillo, humecto, putresco, fœteo, labefacio, inflor, tumeo.

Μύδες. testudines lutariæ, siue mures aquatiles.

Μύδησις distillatio, humectatio, putrefactio. Et dicitur de omnibus putrefactione enectis corporibus. Est etiam palpebrarũ affectio tumentium & manantium assiduè.

Μύδος. mutus.

Μυδρίασις. ιος. ἡ. uitium oculorum ubi pupilla iusto latior efficitur colore, nihil prorsum mutato: qua fit, ut uisa minora appareant quàm sint. cuius causa est πολυπλωμαλικὴ ὑγρότης, id est, redundans humectatio. Cæl. lib. 7. cap. 5.

Μυδροκτύπος. faber ærarius,

Μύδρος. ου. ὁ. ferrum ignitum, massa candefacta. aurum sic dicitur apud Lycophronem. Etym. Anaxagoras dixerat Solem esse ignitũ seu candentem mydron, interpres reddit laminam, non rectè Laërtius lib. 2.

Μυδρών. genus putridi ulceris.

Μυελόεις. οεντος. ὁ. medulla plenus.

Μυελός. ὁ. ὁ medulla, ut Gaza uertit in Aristot. Ponitur pro cerebro, quod Sophocles λευκὸν μυελὸν appellauit. Itẽ pro alimẽto, cibo. Odyss. β. ἄλφιτα μυελὸν αὐδρῶν.

Μυελόω. μ. ώσω. π. κα. medulla impleo. Neu. accusat.

Μυέομαι. doceor in sacris. Etym.

Μυέω. μ. ήσω. π. ήκα. instruo in sacris, sacris initio Actiu. accus.

Μυζέω. uel μύζω. musso, fugo, labijs occlusis naribus uocem reddo. Aristophan. Thes. τί μύζεις; Quid mussitas? Cæl. lib. 2. ca. 30. & Eras. in Chil.

Μύζων. uide μύξων.

Μύησις.ιος.ἡ.purgatio,initiatio,μυσαγωγία,mysterium.Etym.

Μύθευμα.fabula.

Μυθεύομαι.μ.εύσομαι.π.ευμαι.fabulor. Depon. absolutum.

Μυθέω.μ.ήσω.π.ηκα.loquor.Actiu.accus.

Μυθήσατο.dixit.

Μυθητήρ.seditiosus,σασιαστής.

Μυθήτης.ου.ὁ.orator,susurro,σασιαστής.Eu.Odyss.

Μυθιητής.ὁ.seditiosus,turbator.Etym.

Μυθιστορία.fabulosa historia.

Μυθόγραφος.fabularum scriptor.

Μυθολογέω.μ.ήσω.π.ηκα.fabulor.Neutr.

Μυθολόγημα.ατος.τὸ.&

Μυθολογία.ας.ἡ.ratiocinatio fabularum.

Μυθολογεῦμαι.sum in fabula.

Μυθοποιός.ου.ὁ.fabulator.

Μῦθος.ου.ὁ.fabula,uerbum, oratio. Nam qui soluta oratione scripserunt potius λόγους quã μύθους,appellauerunt,unde & Aesopum ipsum λογοποιόν, & Plato in Phædone nunc μῦθον nũc λόγον usurpauit,nec mirum si μῦθος significationem λόγου aliquando obtineat,cum ueteres μυθεῦειν dicerent pro λέγειν. hoc est, narrare. Dicitur etiam μῦθος seditio. Cœlius libro 8. cap.47.item seditio.Etym.Ammonius distinguit ab historia.σάσις apud Hom.Odyss.φ.unde Anacreon μυθιτάς factiosos homines appellat,teste Eust.ibidem.

Μυθώδης.ες.ὁ.ἡ.fabulosus.

Μῦια.ας.ἡ.musca,ut Gaza uertit in Aristotele. uide Aelianum de muscis.

Μυῖαχαλκῆ.lusus genus, quo pueri obductis oculis, protentisq; manibus tantisper obambulat,dum aliquem prehendat,dicitur & μυίνδα

Μυάγρος.&

Μυίνδα.lusus genus,de quo in μυῖαχαλκῆ.

Μυοθήρας.ὁ.muscas capiens.

Μυοκέφαλον.τὸ.uitium in oculi tunica, quæ ῥαγοειδὴς dicitur,idq; minutum ac muscæ capiti persimile.

Μυοσόβαι.uide in Chil.Eras.

Μυοσόβυ.ἡ.muscarium è setis ad arcendas muscas comparatum.

Μύιωψ.ὁ.Gaza in Aristot.uertit tabanũ:meminit & Nicand.uide μύωψ per y psilon simplex.

Μυῖς.ἡ.pes gallinaceus.

Μυῶν.musculus, lacertus, crassum & carnosum crurum & lacertorum,à neruis constricta pars, pulpa cruris,sura. Etym. Vide infrà μυών. torus propriè Latinis dicitur.

Μυκάλη.nomen urbis.Etym.

Μυκαλησός.Mycalesus nomen urbis Bœotiæ.sic dictæ,quod ibi mugerit bos præcedens Cadmum ad ædificationem Thebarum, iuxtà oraculum Apollinis. Etym.

Μυκάομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι. mugio,rudo,rugio, asinorum & camelorum, & boum est. Depon. absol.Vide φωνεῦν apud Ammonium.

Μυκαρὶς.ἡ.uespertilio.

Μύκης.ης.ἡ.theca gladij,uagina, præclusio, μύκτις. Hippocrati.

Μυκηθμός.ὁ.ὁ.&

Μύκημα.ατος.τὸ.mugitus.

Μυκῆναι.αἱ.Mycenę,urbs Peloponnesi in qua regnauit Agamemnon. Dicitur autem à μύκης, quod ibi à Perseo sint conditæ Mercurij præcepto,ubi excidit ensis manubrium.Etym.

Μύκηρος.ὁ.amygdala,Laconum lingua, apud Athenæum.scribitur & μάκηρος.

Μύκης.ου.ὁ.&

Μύκης.ητος.ὁ.fungus,qui è terra erumpit, mentula,manubrium gladij. Item scintillula.Etym. De fungis uide Nicand.in Alexiphar. Item lucernarum fungus, qui circa μύξαν concrescit, teste Eust.Bœot.Itẽ pileus,& clauus qui in olea excrescit apd Theoph. qui & ἥλος,& puluinus coriaceus.

Μυκηπίαι.uocantur Aristot.de Mundo illi terræmotus,qui ueluti mugitu quatiunt.

Μυκηπίας.ου.ὁ.sonorus,obstreperus.

Μυκητός.ὁ.ὁ.mugibilis.

Μῦκλος.ου.ceruix & conduplicatio in ceruice & collo asinorum.ita dicitur etiã procus propter gulositatẽ, & pronum esse ad libidinem. dicitur ita etiam mulier ad libidinem præceps, à tibicine quodam ob effœminatam molliciẽ insigni. Vtitur uocabulo Lycophr. in Alexan. μύκλοις γυναικόκλωψιν.

Μύκομαι.aperior.

Μυκός.mutus,improbus,superbus.

Μυκτὴρ.ῆρος.ὁ.nasus,à Gaza in Aristotele reddit,nares,promuscis etiam in elephante.Vide ῥὶς apud Ammonium.

Μυκτηρίζω.μ.ίσω.π.ικα.subsanno, naso suspendo,irrideo,quòd nasus olim subdolæ irrisioni dicatus esset. Actiu. accus. Vide in Chil. Eras.

Μυκτηρισμός.ὁ.ὁ.subsannatio.

Μύκω.τὸ μυκόομαι.item apertus & patulus sum. Etymol.

Μύκων.ονος.aceruus palearum,& pars auris.

Μυλαβρὶς.& μυλακρὶς.ίδος.ὁ.animal quod in mola nascitur,farina uescens,magnitudine cicadæ.

Μύλακροι.claui molares, qui tanquam dẽtes molam uertendo subigunt. Item dentes gemini & intimi,hoc est,γόμφιοι.

Μύλαξ.κος.ὁ.molaris,id est lapis magnus.

Μυλέα. idem.

Μυλαύτειοι θεοί. dij molarum præsides, qui & ἐπιμύλιοι.

Μυλάς. scortum. inferius per duplex λ scribitur. uide μύλλω. Est & hoc nomine Telchinũ unus qui molariũ deorum fanum cõstruxit primus.

Μύ. ἀμ. ὸ. μύζω.

Μύλη ης. ἡ. mola (ut Gaza uertit in Aristot.) sed inferior, nam superior ὄνος dicitur. dẽs molaris. Item ἐπιγονατίς, patella quæ genu operit. Itẽ tumor induratus, aliquãdo in uuluæ ostiolo, aliquãdo in uniuerso prominẽs utero.

Μυλήκορον. scopæ. Etym.

Μυλήφατος. ὁ. ὁ. molitus, pinsitus.

Μυλία. ὸ. μύλαξ.

Μυλιας λίθος. ὁ. molaris lapis.

Μυλιάω. &

Μύλιον. instrumentum quoddam ligneum quo utuntur fabri, sunt qui terebram uocant.

Μυλιόω. dentes concutio præ frigore, frendeo, strido dentibus.

Μυλίτλω. τλῶ. molarem.

Μυλικός. molaris.

Μυλιτρίς. ίδος. ἡ. fœmina quæ molit.

Μυλλάς. άδος. ἡ. meretrix. superius per simplex λ scribitur. uide μύλλω.

Μύλλον. ὸ. incuruum, obliquus, intortum.

Μύλλος. paroxyton. placentę genus apud Syracusios ex sesamo & melle subactæ. Est etiam nomen piscis, quem Oppianus plastacum & plata cum appellat, si sit maiusculus: cum pusillus gnothidia. à Græcis uulgò mylocopion uocatur, mollus. Est etiam proprium uiri Cyrillo.

Μυλλός. ὁ. ὁ. oxyton. strabo Cyrill. Item de eo dicitur, qui cum audit, audire tamen dissimulat. Vide Erasmum in Chiliad. μῶλος per simplex λ scribitur. & μύλλον exponitur curuum, obliquum, distortum. Est & proprium nomẽ actoris uetusti, qui primus miniatis personis usus fuisse putatur.

Μύλλω σωωσιάζω. appropinquo, applico, molo, ἀλήθω, ἐλαύνω, coëo apud Theoc. quo modo & permolere Latinis sumitur & subigere.

Μυλοφόλης. ὁ. ὁ. rotundus.

Μυλοθρίς. ίος. ἡ. molitrix, in pistrino agẽs mulier.

Μυλοθρός. ὁ. molitor, qui pistrino præest.

Μύλοι. οἱ. dentes molares, quos & γομφίους uocamus, cibum cõminuentes.

Μυλωνός. ὁ. ὁ. qui molam purgat & custodit.

Μύλον. ὸ. molendinum, pistrinum.

Μύλος. ὁ. ὁ. μύλη. paroxyt. mola.

Μύλος. ὁ. ὁ. pugnus, γρόνθος, apud Lycoph.

Μύλος. ὁ. ὁ. uide μυλλός.

Μυλόσαρξ. ὁ. ὁ. mola matricis, informis caro, quã utero gestant quæ se grauidas suspicantur.

Μυλωθρικόν. ὸ. ὸ. &

Μυλών. ωνος. ὁ. pistrinum. Cæl. lib. 13. cap. 4.

Μυλωθρός. pistrinum possidens, molitor.

Μυλωθρός ὠδίν. cãtio seruorũ qui molã trusatilẽ agebant, aut molitorũ quæ & ἐπιλύλιος. Eust.

Μυμαρίζω irrideo, γελοιάζω, ridiculè loquor, aut facio.

Μῦμαρ. dedecus, metus, uituperium.

Μύματα. τὰ. opsonij genus preciosi, ex cruore & carne, coniectis insuper alijs condimentis plu ribus.

Μυμόω. μ. ώσω. π. ωκα. reprehendo. Actiu. accusa tiuo iungitur.

Μυμών. reprehensibilis.

Μυσός. ὁ. ὁ. mutus, numine afflatus. Est & ciuitas Asiæ, & piscis quidam.

Μυσάμβλωος. ὁ. causam pretexẽs, opiẽs, expectabũ- (dus.

Μύσυ. prætextus, excusatio, accusatio.

Μύσυ ης. ἡ. mora, dilatio, Aeolica mutatione τ σ in υ apd Hom. Odys. φ. prætextus, causificatio.

Μύξα ης. ἡ. humor ex naribus fluens, mucus, pituita, atq; ex capite descendens qui rei causa frigus est, mucus, Scribit Pollux Athenienſib. idẽ esse κόρυζαν apud Hipp. μύξα. Item μύξαι, nares apud Sophoclem, unde lucerna δίμυξος, & πολύμυξος ab ellychniorum numero dicta est. Est & muccus siue sanies, cuiusmodi in ostreis & ex testudinibus uisitur, sic μύξαν κοχλίου dixit Galen. & Oppian. μύξαν γλαγόνος αν, lacteũ muccum. Vide Eust. Il. δ. à μύξα quod hic ellychnium significat.

Μυξαίβρια dicitur Hippoc. hyems in qua quandoq; pluuiæ quandoq; serenitas apparet.

Μύξῃς. lugebis.

Μυξία murium latebra.

Μυξῖνος. ὁ. ὁ. genus minuti mugilis siue capitonis piscis Eust. Iliad. ν.

Μυξώδης. ὁ. ὁ. ἡ. &

Μύξων. ωνος. ὁ. mucosus & muco piscis è mugilum genere, ut Gaza uertit apud Aristot. quamuis aliàs legatur μύζων, per ζ.

Μυξωτήρ. ῆρος. ὁ. μυκτήρ.

Μυογάλη. mus araneus.

Μυοδόκος. ὁ. murium receptaculum, apd Nicãd.

Μυοδοκέπανον. lapidis genus preciosi.

Μυόθηραι uenatores murium.

Μυοκόπρος. ου. ὁ. muscerda, muris stercus.

Μυοκτόνον. ὸ. τὸ. aconitum quod gustantes eam herbam mures enecet, apud Nicand.

Μύοξος. ὁ. ὁ. bufo. Vide Aelianum & Oppianum de myoxis.

Μυοπάζω. manu uiam tento.

Μυοπάρων. ωνος. ὁ. myoparo, nauigij genus. Vide μυω-

de μυωπάρων per ω. in antepenultima, quod magis placet.

Μυόρτοχος. ον. muris auricula herba, ab alijs μυὸς ὦτα, uel μύρτοστολίων appellata.

Μῦς. ος. ὁ. scelus.

Μυοσόβη. muscas abigens. Epitheton barbæ longæ, atq; aptæ ad muscas abigendas Ammonio Epigram. lib. 2.

Μυελίζοντες, & μύελοι dicuntur pulsus quidam apud medicos; trāslato nomine de figurarum ratione, quæ in acutum desinunt.

Μύελος. ον. ὁ. uersus postremo pede claudicans.

Μυόχοδος. ὁ. muscerda.

Μυόχοδος. inutilis, nullius rei æstimatione dign⁹.

Μύρα. myrrha. μύῤῥα, Ionicè.

Μύραινα. ης. ἡ. muræna piscis, ut Gaza uertit ex Aristot. & torques mulierum, quæ etiam Latinis murænulæ dicuntur. Murænæ piscis meminit etiam Nicander & Aelianus.

Μυραλφία. ας. ἡ. pigmentorum usus.

Μυρεψικός. ὴ. ὁ. aromatarius, unguentarius, unde μυρεψικὸς κάλαμος. Hippoc.

Μυρεψός. ὴ. ὁ. unguentarius, unguenta & odoramenta conficiens.

Μυρέω. fluo, stillo, lugeo, fleo, lamentor.

Μύρια. τὰ & in mascul. μύριοι decem milia: paroxytonum autē infinita, uel infinitos significat. Ammon. & Cyrill.

Μύρια. τὰ. musculi seu exigui mures apud Plutar. in Symposiacis.

Μυριαγωγὸς ναῦς. dicebantur nauis decies mille agens, & μυριοφόρος quasi decies mille portās.

Μυριάκις. decies millies.

Μυριάνδρον. ὁ. numerus cōtinens decem millia hominum.

Μυριάρχης. ὁ. ὁ. &

Μυριάρχος. qui præest decem millibus.

Μυριάς. άδος. ἡ. numerus cōtinens decem milia.

Μυριαφόρος. ὁ. ἡ. decem millia hominū ferēs.

Μυριέλικτος infinitis modis cōuolutus, uersutus multis uoluminib. intortus, serpētis epithetō.

Μυρίζω. μ. ίσω. π. ικα. redoleo, odoramentis unguo. Neutr.

Μυρικᾶς. mutus.

Μυρίκη. ης. ἡ. myrica. Cæl. lib. 4. cap. 29. tamarix.

Μυρίκινος. ὁ. ὁ. myricinus.

Μυρίνη. ης. ἡ. myrtus.

Μυρίννα. urbs Lemni. Etym. & urbecula Troadis dicta à Myrinna Amazone ibi defuncta, in cuius honorem fuit condita urbs. Eust. Iliad. β.

Μύρινος. ὁ piscis murinus, ut Gaza uertit in Arist.

Μυρίον πλῆθος. tam μυριάδα significat, quàm magnam & uelut innumeram multitudinem.

Μυριοπλάσιος. ὁ. ὁ. infinitè multiplicatus.

Μυρίος. ὁ. ὁ. ἡ. magnus, infinitus. differunt μύριοι & μυρίοι accentu & sensu, uide μύρια. Interdū pro eo qui dignus est luctu. πᾶν ἀν μύριος ἦν.

Μυριοστὴς. ἡς. numerus continens decem millia.

Μυριοστημόριον. ὁ. decies millena pars.

Μυριαφόρος. νεῶς. uide Bayfium.

Μυριόφορος. infiniti ponderis, infinita ferens pondera.

Μυριόφυλλον. ὁ. ὁ. herba millefolium, seu Veneris supercilium.

Μυρίπνοος. ὁ. ἡ. unguento spirans.

Μυρισικός. ὴ. ὁ. odorus.

Μύρκος. mutus.

Μυρκόνυμος. Epitheton Isidis uel Lunæ Plutar. quasi innumeris insignita nominibus.

Μυρμηκία. ας. ἡ. uerruca siue tumor in uultu, qui Festo cossus dicitur. Cutis excrescentia callosa, quæ latiore basi fit, ac quodammodo sessilis est, interq; scalpendum & fricationem, mor dentis formicæ sensum efficit, quare non defuerunt qui hoc genus mali formicam appellarent. Item cauerna formicarū, formicatio. Vide in Chil. Eras. Myrmecia bonorū. Item schola & συμφοίτησις, hoc est, conuerticulum.

Μυρμηδών. agmen formicarum.

Μυρμηκιάω. uerrucis laboro.

Μυρμήκιον. ὁ. myrmecium, genus phalangij in Theriacis Nicandri.

Μυρμηκίτης. ὁ. ὁ. lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.

Μυρμηκώδης. ὁ. ὁ. ἡ. formicinus.

Μύρμηξ. ηκος. ἡ. formica.

Μυρμοι. οἱ. μύρμηκες.

Μυρμύρω. turbo, strepitum edo. Dicitur de fluminibus uehementer currentibus. malim μορμύρω ut suprà.

Μυροβάλανοι. Aegyptiæ palmulæ, facto nomine ex unguento & glande, Plin. myrobalanū glandem appellauit. Vide Mar. Virg. lib. 1. ad. Dios.

Μυροβάλανος. ὁ. glans unguentaria qui & βάλανος μυρεψική.

Μυροθήκιον. ὁ. pigmentarium.

Μυρόμαι. lugeo, humecto, fluo. Depon. absol.

Μύρομαι. ὁ. ὁ. timor.

Μύρον. ου. ὁ. uirgultum odoriferū, unguentum. Legitur & in mascul. pro eodem.

Μυροπόλος. unguentarius, circa unguenta occupatus. Etym.

Μυροπώλος. ὁ. ὁ. unguentorū uenditor, pigmentarius. Gaza interprete.

Μύρος. ὁ. ὁ. muræna piscis mas. Gaza in Aristotele murum uertit. Item unguentum.

Μύῤῥα. ας. ἡ. myrrha.

Μυῤῥίνη, uel μυρσίνη. ης. ἡ. myrtus, potus quidā artificialis.

Μύῤῥις. myrrha, uel mirrhis, herba quã quidem conilen uocant.

Μύρσος. genus uasis ex uiminibus contextum, cophinus auritus.

Μύρτα. τά. baccæ myrti.

Μύρτανον propugnaculum fuit in Thracia ita appellatũ.

Μυρτάα. & (

Μυρτίδανον, siue μυρτίς. cõcretum quiddam est, & adhærens in myrto, ἡ πέπος apud Hipp.

Μυρτινη. ἡς. oleæ genus, & apud Nicand. arboris piri genus.

Μύρτον. ὀ. ὸ. pars pudendi membri muliebris, hoc est caro subsultans, quæ interiacet rimæ, teste Polluce. & myrti fructus.

Μύρτος. ὁ. ἡ. myrtus arbor. Vide in Chil. Erasmi, Myrteam coronam amb.

Μυρτοχλίς. ίδος. ἡ. μύρτον.

Μυρω. stillo, fluo.

Μυρωδᾶν. lugubrè canere.

Μύρων. ωνος. ὁ. paroxyt. propriũ uiri. Sed μυρῶν, δυτος. redolens, circunflectitur. Cyrill.

Μῦς. υός. ὁ. mus. & nomen gentile. Etym. mus terrestris & aquatilis, ut Gaza reddit in Aristotele. sed pro aquatili ἐμὺς etiam & ὠμὺς scribitur. Alibi idem Gaza in Aristot. mitilũ interpretatur è testa intectis. Vide Aelianũ de terrestribus, & alibi de marinis. Quos Arist. uocat μῦας ἀγραύλους Gaza uertit sorices. Meminit & pontici muris Aristot.

Μῦσαι. conniuere, inquinare.

Μυσάλμης. ὁ. famelicus & uorax.

Μυσάρ. abominabile, impurum.

Μυσαρός. ὁ. ὸ. abominabilis, sceleratus, impurus.

Μυσάττομαι. μ. ἀξομαι. π. αγμαι. abominor, detestor, aspernor.

Μυσαχθής. abominabilis, detestandus. Etym.

Μυσάχνη. ης. ἡ. scortum impurum, à uilitate marinæ algæ. Eust.

Μυσαχνός. ὁ. ὸ. impurus, spurcus, odiosus.

Μυσία. urbis & regionis nomen. Etym.

Μυσιᾶν. respirare.

Μυσιαρός. dure & sicce. Vide in Chil. Eras. apd Cratinum pro siccè & quasi hiabundè aliquid facere, hoc est, oscitanter, uide Eras. Chil.

Μύσις. ιος. ἡ. præclusio, suffocatio, propriè genitalium muliebrium.

Μυσκέλφοδρον. τὸ μυόχοδρον. Legitur & μυσκέλεθρον pro eodem.

Μυσκελός. pedibus obtortis.

Μύσκος. paruus mus, musculus.

Μῦσος. ὁ. ὸ. abominandus, exosus, sceleratus.

Μῦσος. εος. τὸ. scelus, abominatio.

Μύσταλα. muscipula.

Μυστολᾶν. clàm indagare, in cauernam subire, instar cursus muris leuis sum.

Μύσταρ. concluſi sunt.

Μύστω. comminuo, in frusta seco.

Μυσταγωγέω. μ. ήσω. π. ήκα. duco ad sacra. Actiu. accusat.

Μυσταγωγητός. instructus orationibus.

Μυσταγωγία. ας. ἡ. disciplina sacrorũ, initiatio in sacris, initia uidetur Cic. appellasse de Legib. cum inquit: Nam mihi cum multa eximia diuinaq; uidentur Athenæ tuæ peperisse, atq; in uitam hominum attulisse tum nihil melius illis misterijs, quibus ex agresti uita exsculpti ad humanitatẽ mitigati sumus, initiaq; ut appellãtur ita reuera principia uitæ cognouimus.

Μυσταγωγός. ὁ. ὸ. princeps sacrorum.

Μυσάλμης. ὁ. sordidus, auarus, quasi uictitans è diuisione salsamentorum. Eust. Odyss.

Μύσταξ. ακος. ἡ. labrum, barba in superiori labro, illic enim destillat nasus, quẽ μυκτῆρα uocant.

Μυστήριον. τὸ. τὸ. arcanum, sub quo arcani aliquid latet, quodq; non perficitur, nisi occulta aliqua sacrorũ ratione, res arcana occultaq;, quæq; nefas est uulgo efferre. Erant autem mysteria duplicia apud Eleusinem terræ Atticæ magna scilicet, Cereri sacra: & parua, Proserpinæ, in quibus quæ agebantur, sacerdotes summo silẽtio occultabant. De hoc Cæl. lib. 9. cap. 9. Dicta aũt uolunt, quòd ea δεῖ μύσαντας τηρεῖν σῶθον, hoc est, occludere oportet intus, intus custodire, nec cuiquam prophano explicare, uel ἀπὸ τοῦ μυεῖν τὸ σόμα, hoc est, os obsignare. uide in Chiliad. Erasm. Ante mysteria discedere, & Asinus mysteria portans. V. Suid. Μεμυσταγωγημένον

Μύστης. ου. ὁ. sacra discens, mysteriorum peritus, discipulus, initiatus sacris alicuius nominis. Et συμμύσαι qui ijsdẽ sacris sunt initiati. Cæl. lib. 9. cap. 9.

Μυσίκνος. ὁ. musculus piscis, ut Gaza uertit in Aristotele.

Μυστικός. ὁ. ὸ. mysticus, arcanus.

Μυσιλᾶν. sorbere ex cauato pane, καταπροώγειν.

Μυσίλη. ης. ἡ. panis cauus quo ius sorbetur, panis qui canibus obijcitur Latini, teste Pompeio, canicas uocãt huiusmodi panes. Cæl. lib. 9. cap. 9.

Μυσίλλω incido.

Μύσις. Etym.

Μυσίς. ίδος. ἡ. mystica, arcanorũ perita. Laertius, δικὸς μυσίδος ὢν πρόπολος.

Μύσλον, uel μύσον. τὸ. τὸ. cauum. Sumptũ à marino mure, qui ubi libido occeperit, μύεται καὶ συγκλείεται, id est obliteſcit occluditurq;. Μύστρα quoq; cyathos Ruellius interpretatur, mystra Marcel. Cæl. lib. 9. cap. 9.

Μυσοδόκος. qui sacra aut ecclesiasticos recipit.

Μυσοπόλος. ὁ. ὁ. sacra uersans, sacrificus.
Μυσοφόρος. ferens mysteria.
Μύστρα. cyathi Ruellio. mystra Marc. Virg.
Μύστρος. ὁ. mystrum, mensurę certæ modus, Athenæus δυθένταν μύστρων χρυσᾶ. hinc diminutiuũ μυστρίον. Eust. Il. ω.
Μυστρόφορον. muscipula.
Μύχλης. ὁ. mola.
Μῦχον. pudenda.
Μύτης. mutus, ineptus ad Venerẽ, & piscis fœmina, quę sine mare compare nõ natat neq; pascitur. Hesychio in Venerem solutior. Item impendio taciturnus.
Μυλκίζω. punio.
Μυτίς. ίδος. ἡ. locus est armatus à tergo, nasus in marinis piscibus. Aristot. de sæpia loquens, ait eã ἐν τῇ μυτίδι habere τὸ θόλον, hoc est, genitale semen: μύτιν hãc postea idem uocat μυκτῆρα, Eust. Il. N. additq; non absurde τὴν ῥῖνα, μύτιν uocari posse. Item papauer turbinum è cõchyliorum genere, quod quasi superflua materies retrimentumq; habetur. Aristot.
Μύτις. ἡ. mutis apud Aristotel. ex uersione Gazæ quæ & μήκων, id est papauer appellatur.
Μυῆς. sæpiæ atramentũ, quod in ore continens cum uult excernit, malim μύπς.
Μυῆμαίζω. gemere, dolere.
Μυῆτοτύω. μ. ύσω. τ. ύκα. concido edulium.
Μυῆτότον. τὸ. reliquiæ, & genus edulij ex allijs & uarijs condimentis concinnatũ, caseo, ouo, oleo, porro, intritũ alliorum uel ceparum Diosc. Dictũ quasi μυστὸν. παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, contemptum uidelicet esculentum, Gal. interpretatur ὑπόπριμμα σκορόδων ἢ κρομμύων.
Μυῆτότς. allium.
Μυχαίτατος, & μυχοίτατος, pro μυχώτατος. intimus, intus semotus, ἐσώτατος. Bud. Com.
Μυχή. μυχός.
Μυχθίζω. subsanno, suspiro, hinc ἀναμυχθίζω apud Aeschy. ingemisco.
Μυχθισμός. suspirium, subsannatio, gemitus.
Μυχιαῖος. ὁ. ὁ. abditus, ex penetralibus, unde μυχιαῖος σεναγμός. ὁ. ἐκ βάθους ἀναπεμπόμενος: καὶ ἅπαν τοιοῦτον μυχιαῖον ἑπομένως λέγοιτο.
Μυχλός. otiosus, libidinosus, intemperãs, peruersus, lasciuus, mollis, adulter, asinum admissarium, ita uocat Phocidenses.
Μυχμός. ὁ. ὁ. strepitus per nares.
Μύχων. ωνος. palearum aceruus, lingua Dorica.
Μυχός. ὁ. ὁ. secessus, conclaue, locus intimus domus, penetrale, locus abditus, sinus,
Μύω. μ. ύσω. π. υκα. claudo, abscõdo, occulto. Cyrill. Acti. accus. aliud est μυῶ à μυέω, uide supra.
Μυών. ῶνος. ὁ. pulpa brachiorum & coxarum, suura, γαστροκνημία, musculus, superius scribitur μυιών, quod non placet.
Μυωνία. ας. ἡ. mulier prodigiosæ libidinis apud Aelian. à murium salacitate immodica, quæ dicitur μῦς. Cæl. lib. 8. cap. 8.
Μυωξία. μυωπία. muris cauerna, oratio contumeliosa. Cæl. ibidem.
Μυωπάζω. μ. άσω. π. ακα. manu tento. Metaphora ducta à muribus, qui parietem, aut tabulam, aut si quid aliud obuiũ fuerit, sequi solent, donec cauum nacti fuerint. Vide quoq; in μύωψ.
Μυωπάρων. myoparo genus nauigij, uide Bayfium. superius per ο micron in antepenultima scribitur.
Μυωτία. ας. ἡ. cauerna murium.
Μυωπίας. ὁ. ὁ. lusciosus, uide μύωψ.
Μυωπίασις. εως. ἡ. affectus oculorum, cum remota non cernimus, uide μύωψ. lusciositas, atq; oculorum uitium, quo fit ut minuta non nisi propius admota uideamus, remota uero quãtumuis magna non uideantur.
Μυωπίομαι. μ. ίδμαι. τ. ισμαι. insano, furo. ἄκροις δῖς ὀφθαλμοῖς πωσέχω. Depon. absol.
Μυωπίζω. luscios sum, stimulo, διεγείρω, πόρνίζω.
Μυωὸς genus uestis certæ, Armenijs peculiaris teste Polluce quasi soricina uel murma uestis, & herba quæ uocatur auricula muris.
Μύωψ. ωπος. ὁ. insecti genus est, quo maximè boues infectantur. Sunt qui crabronem interpretantur. (melius uidetur scribi per υι ut suprà, cum insectum significat: aliàs uero per ypsilon simplex) Significat etiã flagellum equi, calcar, minimũ digitũ ita quoq; dici inuenio, qui & ὠτίτης. Μίωπες quoq; dicuntur q à primo ortu ppius admota oculis uidẽt, remota uerò non: quod genus homines res intuendas oculis ferè contingere solet, & limis etiam secluisq; oculis aspicere, cui cõtrarium senibus accidit. Aut (ut alij) qui interdiu exiliter uidẽt, & uesperi iustam aciem habent. Sic dicti cõniuentibus oculis. Vnde Μυωπάζειν uerbũ cõtractis ita palpebris uidere. Latini lusciosos, luscitiosos, & nuscitiosos uocãt. Bud. in Annot. Μυωπάζειν (inquit Aristot.) λέγονται οἱ ἐκγενετῆς τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξάπος σάσεως οὐχ ὁρῶντες.

Μά. quæro. unde μάω, quæro.
Μαλέω. loquor, cano.
Μάλη. flamma, pustula.
Μάλυξ. imperitus, ἀπαίδευτος.
Μαλύω. euaneo, θάλπω, desipio.
Μάθων. ωνος. ὁ. saltatiõis genus seruilis, ac tumultuosæ. Lacedæmonij uernas, hoc est seruos domi natos μάθωνας appellant, aut eos qui inge-

nuorũ filios instituunt. Vnde prouerb. Aufer τὸν μώθωνα à remo, quo monemur nõ esse obstrependum ijs qui rebus serijs sunt occupati. Eras. Chil. & Cæl. lib. 14. ca. 32. Vide μόθων superius, & in Chil. Eras. Mothonem à remo aufer.

Μωκάομαι. τὸ. μυκάομαι. mugio.

Μωκόω. accuso.

Μωκία. ας. ἡ. irrisio, irridendi studium, conuiciũ.

Μωκιᾶσθαι. irridere, quo etiã Galli & Angli utuntur in lingua uernacula.

Μωκίζω. adulor, κορκωπίζω.

Μῶκος. subsannator, fatuus, amens, cauillator, irrisor, stultus.

Μωκός. idem quod μῶκος. Etym.

Μῶλα. τὰ. labia, ossa genuum.

Μώλαξ. uini genus quod in fœderibus sanciẽdis libabãt, fortè ἀπὸ τοῦ μώλου, hoc est, bello dictũ.

Μωλέω. pugno.

Μωλονάφιος. tumultus, bellum, pugna.

Μῶλος. ου. ὁ. pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis. Item strages in bellis, pugna diuturna. παρὰ τὸ μὴ λύεσθαι.

Μῶλυ. υος. τὸ. moly herba. παρὰ τὸ μαλυνεμτὰς νόσους, id est, à mitigandis sedandisque morbis. Eam Mercurius Vlyssi tradidit in remedium carminũ Circes. Odys. κ. μῶλυ δ' ἐμιν καλέουσι θεοί, quod interpretans Ouidius ait, Moly uocant superi, nigra radice tenetur.

Μόλυζα. ἡ. allij caput, apud Psellum medicum, legitur & μόλυζα apud Hippoc.

Μωλαίνω. hebeto, ueto. Etym.

Μῶλυς. imperitus, inqnatus, dissolutus, hebes, segnis, tardus, inualidus, ignauus, grauis. Nicã.

Μωλύτερος. hebetior, imbecillior, adhuc florem habens. Etym.

Μωλύω. ἀφανίζω. lenio, sedo, hebeto, impedio. paulatim extabesco.

Μώλωψ. οπος. ὁ. flagellum ex boue, uibex, cicatrix.

Μωλωπί. cicatricosus, κατάσικτος.

Μωμάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. uitupero, reprehẽdo, subsanno.

Μῶμαρ. ὁ. μῶμος. stultus, pugna, dedecus, opprobrium, uituperium.

Μωμήματα. τὰ. segmenta, ramenta.

Μωμίσκος. ου. ὁ. dens molaris, uel ea pars dentium molarium, quæ gingiuæ affidet.

Μωμητός. ὁ. ὁ uituperabilis.

Μῶμος. ου. ὁ. uituperium, macula, deus conuicij, omnia reprehendens, reprehensio.

Μωμοσκόπος. qui curiosè obseruat quę reprehẽdenda sunt.

Μῶν. an, num, ἄρα. Est autẽ μυσμαλικῶς ἀκρφαλικόν, & ponitur pro μὴ δῆ, ἢ κράσυν. Suidas σωωδόν μόν esse scribit ἰωνικόν, τὸ γὰρ (inquit) μῶ δοκάζυτῶν. Vnde μῶν μὴ; pro nonne? apud Plat. Bud. Com.

Μωνία. contemptus, despectus.

Μωνίον. uanum, inutile.

Μόνυξ. υχος. ὁ pro μονόνυξ. habens ungulam integram, solungulus, unicam habens ungulam.

Μόνυχον. ου. ὁ. solipes, ut Gaza uertit in Aristot.

Μωπόω. conqueror.

Μωραίνω. μ. νῶ. παρακόπτω, desipio, stupidè & fatuè aliquid ago. Neut. absol.

Μωρία. stultitia.

Μώριον. herba quedam qua ad amatoria medicamenta utuntur.

Μωροκλέπται. oi. uide in Chil. Eras.

Μωρολογεῖν. insulsè blatterare, garrire, inepta loq.

Μωρολογία. ας. ἡ. inepta loquacitas, fatua & insulsa. Cæl. lib. 12. cap. 17.

Μωρολόγιον. ου. stultiloquium.

Μῶρον. ου. τὸ. morum.

Μωρός. οῦ. ὁ. fatuus, morus, stolidus, hianti ore, qui & μαμμακουθος nuncupatur. Vnde & morari prima producta, pro insanire apud Tranquillum.

Μωρωσός. omnino mente alienatus est.

Μωρόσοφος. ου. ὁ. stultè sapiens, qui desipienter sapit.

Μωρότης. ητος. ἡ. fatuitas.

Μώρωσις. ιος. ἡ. uitium propriè est memoriæ, & mentis simul fatuitas. Nam si solius memoriæ iactura fit iam ληθαργικὴ dicitur, si mentis solum τυφωνία, si utriusq; μώρωσις.

Μωρωσός. stultus, demens.

Μωσής. ἑος. ὁ. &

Μωϋσής. ἑος. Moyses, à μωῦ Aegyptia, seu potius Chaldæa uoce.

Μῶσθαι. τὸ λαυθάνειν. negotiosius esse, inquirere, dichten. Vnde μῶσαι appellatæ sunt.

Ν Α.

Ναβλάς. citharista, peritus ludendi cithara. Cælius lib. 5. cap. 23.

Νάβλα. &

Νάβλιον. ου. τὸ. nablium instrumentum musicum, psalterium, nabel corrupto uocabulo.

Νάγμα. ατος. τὸ. pilus, uillus.

Ναέτης. incola.

Ναέτωρ. fluens.

Νάθμος. saxum latens in mari, & herba marina ut alga.

Ναί. aduerbiũ affirmantis, & concedentis, ut sunt ita & etiam Latinè. Interdum seruit anthypophoris, ut νὴ δία. Demosth. ναί φησιν, at enim inquit.

inquit. Ponitur & pro nempe uel utique. Gregori. ὡς ἐν κρυὰς καὶ πάλας.

Ναὶ μὰ. affirmat. Ναὶ μὰ δία, certe. Iliad. α. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, id est, νὴ τοῦτο τὸ σκῆπτρον.

Ναϊάδες. & ναΐδες. nymphę fontiũ, & ipsi fontes.

Ναΐδιον. sacellũ, ædicula, id est ædis sacræ appendix. & ναΐδος sine diœresi dicitur sanctus, saliuis lingua phœnicum Meleagro Epigr. lib. 3.

Ναυεπάσκω. &

Ναυεπάω. habito. Actiu. accus.

Ναύτης. habitator nouus, aduena. Etym.

Ναυθρός. hinnulus.

Ναυκιοτάρφς. οἱ. simulatores, qui assentiri uidentur, nec tamen assentiuntur.

Ναυκιοτορβύφμ. Vide in Chil Erasmi.

Ναυκιοτορεύοντες. οἱ. qui appositè obiecta eludũt, & extenuant factum.

Ναυμλώ. insuper, uerè, sanè.

Ναύομαι. eo. πορεύομαι.

Νᾶρον. τ. τὸ. nærum.

Ναίχι. certè.

Ναίω. habito, fluo.

Νάκη. ης. ἡ. &

Νᾶκος. ε. τὸ. pellis caprina, uellus.

Νακοτίλλαι. οἱ. qui pelles excoriant.

Νᾶμα. ατος. τὸ. latex, fluxus, fluentum, unda, riuus, fluens, fons.

Ναύνακος. ὁ. Nannacus rex antiquissimus, uide in Chil. Erasmi.

Ναυναρὶς. ε. ὁ. pulcher, mollis. (rę.

Ναυνοφυὴς. ε. ὁ. pumilio, homũcio exiguæ statu-

Ναῦος. τ. ὁ. uel duplici νν ναῦνος. pumilio, ut Gaza uertit in Aristotele, nanus. Gel. lib. 19. cap. 13. & Cæl. lib. 2. cap. 38. simia, non crescens. πᾶν τὸ νη negotium & αὔω augeo. Etym.

Ναυῶδης ε. ὁ. ἡ. breuis, in nani morem.

Νάξαι. sacrificare.

Νάξος. Bacchi cognomen.

Ναξιουργὲς. naxio opificio factum.

Ναοποιός. ὁ. ὁ. templi custos Trapezuntio interp.

Ναός. οῦ. ὁ. templum. ναὸς deorum est, σηκὸς uero heroum. Ammonius.

Ναοφύλακες, quibus tutela & sarta tecta ædium sacrarum commissa sunt.

Νάπη. ης. ἡ. &

Νάπος. εος. τὸ. saltus, locus syluosus, mons, uallis, rupes. Item muliebre pudendum.

Νάπυν. τὸ. synapium.

Ναρδίζω. nardum redoleo, ac æmulor.

Νάρδος. nardus, & oleum nardinum.

Ναρθηκία. ἡ. ferulago.

Ναρθήκιον. τ. τὸ. narthecium, theca in qua medicamenta reponũtur. Cicero de Finib. Medicamenta illa tanquam de narthecio promant. Vide in Chil. Erasmi, Tanquam de narthecio.

Ναρθηκοφόρος. τ. ὁ. ferulam ferens. Cælius lib. 4. cap. 13.

Νάρθηξ. κος. ὁ ferula, thyrsus, uirgula, & medicũ instrumentum ex ferula proprie fabrefactum, & insula quædam iuxta Samon.

Ναρκέω. μ. ήσω. π. ηκα. negligo, obstupefacio, facio torpere. Actiu. accus.

Νάρκη. ης. ἡ. dissolutio membrorũ, stupor, torpedo, & piscis, qui solo contactu stuporem membris conciliat, ut Gaza uertit in Aristotele. meminit eius & Aelianus. νάρκος.

Νάρκημα. ατος. τὸ. uel

Νάρκησις. ιος. ἡ. idem quod νάρκη, stupor.

Νάρκισος. τ. ὁ. Narcissus, pueri nomen.

Νάρκισσος. τ. ὁ. narcissus flos. apud Cyrillum falso exponitur pro arbore.

Νάρκος. τ. ὁ. torpedo piscis. νάρκη.

Ναρκώδης. εος. ὁ. stupidus, segnis.

Νάρκωσις. εως. ἡ. idem quod νάρκη. (νηρός.

Ναρός. humidum, liquidum. & ναρός. custos uide

Νάρω. abscondo, quæro, mulgeo.

Νάδω. habitauit, ut πατὴρ ἐμὸς ἄρχει νάδων.

Νασμός. ὁ. ὁ. imber, latex, diluuium, ῥεῦμα, fluor.

Νασμώδης. humidus.

Νάστα. habitaui.

Νάσταο. habitauit.

Νάστω. adæquo, premo.

Νάστης. habitator.

Νάστος. τ. ὁ. planus, deustus, solidus panis melle & uuis passis, & alijs aromatis confectus. Sunt tamen qui recentem & calentem panem intelligant, dictumq; uolunt, quia densior sit, constipatioríq;, nil prorsum leuitatis habens aut inanitatis. ἀκρὸν νάστοιο ἀρτύμασι. Lycoph. νάστον simpliciter panẽ uocat. Est & hoc nomine urbs Thraciæ.

Νάστος. genus arundinis ex qua sagitta fieri solet.

Ναυαγέω. μ. ήσω. π. ηκα. naufragor, nauẽ frango, naufragium facio. Cõstruitur cum accusatiuo, & interdum absolutè.

Ναυαγία. ἡ. naufragium, uide Ammonium, cum scilicet uniuersa perit nauis, sed

Ναυάγιον. τ. τὸ. pars nauis fractæ, naufragium. Vide Ammonium.

Ναυαγός. τ. ὁ. naufragus.

Ναύαιθος. Italiæ fluuius, ab incensis in eo nauibus nomen sortitus. Etym. (datiuo.

Ναυαρχέω. μ. ήσω. π. ηκα. naui præsum. Genit. aut

Ναυαρχίς. ίδος. ἡ. nauis prætoria, uel in qua prator est. πρατηγίς aliquando Diodo. uulgo capitanea. Bayfius.

Ναυαρχίαι. οἱ. classium duces.

Ναύαρχος. ο. ὁ. nauarchus, præfectus uel classis ductor, κυβερνήτης.

Ναυάτης. ο. ὁ. νεὼς ἐπιβάτης, nauta, Lycoph. τῇ δὲ ναυάται κρόκαισι παρχύσσουσιν.

Ναυβάτης. ο. ὁ. nauta qui naue uehitur.

Ναυκγία. ναυάγιον.

Ναυκγός. ὁ. ὁ ναυαγός.

Ναυαγῶ. ὦ ναυαγῶ. Bud. Com.

Ναυκαρίαι. uocabantur Athenis qui belli tempore duos equites & unã nauem suis sumptibus dare ad finem usq; belli nomine reipub. debebant: erantq; numero centum & uiginti.

Ναύκαροι. quæstores Athenis, qui publicam pecuniam exigebant: & ναυκαρεῖον, ærarium publicum. Apud Ammoniũ in uoce Ναύκληροι. legitur ναύκραροι.

Ναυκλάροι, uel ναυκράροι, dicebãtur Athenis qui in diarijs eorũ scribebant nomina qui reipub. quippiam debebant, & populum cum opus esset ad leges accipiendas congregabant, & ναυκράρους antiquitus uocabant τοὺς ἄρχοντας. Aristot. in Athenien. Repub. referente Harpoc. κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντες ἐπιμέλειαν, τοῖς προτέρου ναυκράροις, δημίοις αὐτὶ τῶν ναυκράρων ἐποίησαν. uide Aristoph. interpretem & in δήμαρχος.

Ναυκληρέω. nauem guberno.

Ναυκληρία. ἡ. nauiũ gubernatio. Plutar. ναυκληρίαν ποιησάμενος, nauis administrationẽ sortitus.

Ναύκληρος. ο. ὁ. nauclerus, nauis gubernator, nauis dominus, meritorias naues habens, quem patronum appellamus. Nauicularius dicitur à Tacito, & nauiculator à Cicerone. Item paterfamilias, teste Polluce lib. 1. & ναυκλήρους dici τοὺς μισθωτοὺς τῶν συνοικιῶν annotat Ammon.

Ναυκραρικά. uel ναυκρατικά. τά, res tribuum. uide Harpocrat. & uocem ναυκλάρος.

Ναύκραροι. οἱ. uide ναύκαροι.

Ναυκράτις. ἡ mercatus erat in Aegypto.

Ναυκρατῶ. nauali pugna uinco, præsto nauibus.

Ναυκρατεῖν τῆς θαλάσσης. occupãtes mare classe. Bud. Com.

Ναυκράτωρ. gubernator nauis.

Ναῦλα. ῶν. ἡ. genus musici instrumenti, quod idẽ esse cum psalterio quidam tradunt, & si Quintil. & Cic. de Arusp. Resp. aliter sentire uideantur. Sophocl. ὁ ναῦλα κωκυτοῖσι, ὁ λύρα φίλα. Cæl. lib. 5. cap. 23. Huius diminutiuum est ναυλίον apud Ouid. lib. 3. de Arte, Disce etiam duplici genialia naulia palma Vertere, conueniunt dulcibus illa modis.

Ναῦλον. ο. ὁ. naulũ, portorium, uiaticũ, uectura, paruũ nomisma in os mortuorũ inditũ. Etym. Legitur etiam in masculino genere pro eodẽ, ὁ ναῦλος, Aristoph. ἀπόδοῦ τὸν ναῦλον.

Ναῦλος. ὁ. portitor, πορθμεύς.

Ναυλοχέω. μ. ήσω. π. ηκα. maneo in portu, insidior cum nauibus, locum nauibus capto.

Ναύλοχον. ο. ὁ. nauale, portus nauium.

Ναύλοχος. ο. naues continens, ναύλοχοι λιμένες.

Ναυμαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. naualẽ pugnam gero. Neut. datiuo, ut ναυμαχεῖν κορινθίοις, nauibus pugnare cum Corinthijs, Thucyd.

Ναυμαχησείω. cupio nauali prælio decertare.

Ναυματαστέα. aprica. Arrianus lib. 8.

Ναυμαχία. ας. ἡ. nauale prælium.

Ναυμαχίον. pœna in eum, qui naualẽ militiã refugisset.

Ναύμαχος. ον. ὁ. aptus nauali prælio. Et ναύμαχα δόρατα, hastæ longæ.

Ναύπακτος. urbis nomen. Etym.

Ναυπηγέομαι. &

Ναυπηγέω. μ. ήσω. π. ηκα. nauem fabrico. Neutr. absol. Bud. Com.

Ναυπηγική. ars fabricandi naues.

Ναυπηγήσιμος. ο. ὁ. aptus fabricandis nauibus.

Ναυπηγήσιμος πόλις. quæ cõmoda habet ad nauium ædificia.

Ναυπηγός. ὁ. ὁ. fabricator nauium, naupegus, aut naupagus Chalcidio interprete.

Ναυπλία ἡ ager terræ Argiuæ.

Ναυρίζω. irridere, καταμωκᾶσθαι.

Ναῦς, ἡ νεώς, uel νεὼς. τοῦ ναῦς. τὰς ναῦς. nauis. Bayfius. aliàs νῆυς, uide νῆσυ in Ammonio.

Ναυσθλώζεσθαι. nauem conducere. Item nauem conscendere, Lycophr. ἐκναυσθλώσεται, dixit pro nauigio exponetur.

Ναυσιάω. nauseo.

Ναυσίβιος. ο. ὁ. nauicularius, in naui uitam degẽs. Alciphron.

Ναυσικάα. ας. ἡ. Nausicaa Alcinoi filia.

Ναυσίκλυτος. ο. ὁ. nauibus inclytus.

Ναυσίπορος. ὁ. nauigabilis, nauibus meabilis.

Ναυσιπόρος. nauigans.

Ναυσιώσεις. Hippocrat. libro de fracturis euacuationes & eruptiones humorũ, sumpto à nausea, qua ad uomendum proritamur, uocabulo, quando uenæ oneratæ nimium, exponunt à se sanguinem ac ueluti euomunt, ναυσίαν enim τὴν ναυτίαν uocant Iones.

Ναύσταθμος. ο. ὁ nauale ad maiores naues recipiendas, turma nauium, nauium statio. Bayf. Item classis, & Aphricæ promontorium.

Ναυστής. magnus, terribilis, habitator.

Ναυτολέω. naui duco, ναυτίλλομαι. Accus. Bud. Comment.

Ναυτολία. ἡ. πλοῦς.

Ναυτολιῶ. nauigo.

Ναύτης. ου. ὁ. nauta.

Ναυτία. ης. ἡ. &

Ναυτίασις. nauſea, abominatio, irritus ad uomitiones conatus.

Ναυπιάω. μ. ήσω. π. ησα. nauſeo, euomere conor & adnitor. A nauibus & nauigatione Græci nomen fecerunt, quod nauigantibus præſertim in mare nauſea oboriri ſoleat. Neutr.

Ναυλικόν. ου. τὸ. claſſis. Veneti armatam uocant.

Ναυλικός. ή. ὁ. nauticus. (Bayfius.

Ναυπηλία. ας. ἡ. nauigatio, id eſt ars nauigandi, nauigium.

Ναυτίλλομαι. μ. οῦμαι. πτιλμαι. nauigo. Depon. abſol.

Ναυτίλος. ου. ὁ. nauta, & piſcis qui nautilus dicitur, quòd nauis ſpeciē præferat. Eſt autem Polypi ſpecies. Gaza in Ariſtotele uertit nautam. uide Aelianum quoq; & Bayfium.

Ναυλιώδης. faſtidioſus.

Ναυτοδίκαι. οἱ. magiſtratus qui nauclerorum litigia componebat apud Athenienſes.

Ναῦς. μν. nauibus.

Ναύφρακτον. ου. τὸ. claſſis ad bellum inſtructa, nauium ſtatio.

Ναυφθορία. ας. ἡ. naufragium Epigr.

Ναύω. ſupplico, fluo.

Νάφθα. ης. ἡ. picis genus aut plantæ.

Νάφθας. ου. ὁ. naphtha, bituminis genus apud Perſas, ad quòd è longinquo etiam flāma tranſit. Dioſcor. lib. 1. cap. 99.

Νάω fluo. Neutr. abſol.

NE. particula non niſi in cōpoſitione dictionum ponitur, priuationem ſignificans.

Νέα. noualis ager, qui alternis annis ſeritur. ἐνέας, à iuuentute.

Νειαρά. extrema pars uentris, ſumen, abdomen. ἢ ἀπὸ τοῦ νέου τοῦ προσθέσει εἰς αὐτὴν τὰ ἐσθιόμενα. (Etym.

Νεακής. &

Νεακόντος. ου. ὁ. nuper acutus.

Νεαλής. τὸ. recens muria ſaleſie conditum. Euſt.

Νεαλής. ἐος. ὁ. ἡ. nouus in omni officio, uel ὁ νεωστὶ ἐκλεκτὸς. translatione à piſcibus ſumpta. Vide νεαρὸν in Ammonio.

Νεαλίς. ίδος. ὁ. piſcis proprie nuper captus, uel qui ad aliquod opus nuper apponitur, nouus nuntius.

Νεάλωτος. recens captus.

Νέανθος. nomen uiri proprium. Etym.

Νεανία. ſuperbia.

Νεανίας. ου. ὁ adoleſcēs, audax, qui ſtrenuo eſt ſpiritu & acri.

Νεανίδυμα. ατος. τὸ. iactantia, ſtrenuitas, interdum ſtrenuum facinus, audax factum, ὁ αὐθεσμὸς κόμπασμα καὶ καινὸν τόλμημα. Bud. Cō.

Νεάζω. Bud. Com. &

Νεανιδύω. &

Νεανιαλίζω. &

Νεανίζω. μ. ίσω. π. ισα. &

Νεανιδύομαι. Bud. Com. &

Νεανιδύω. μ. δύσω. π. δυκα. &

Νεανίω. ſum iuuenis, uel iuuenor (ut Horatius dixit) iuuentutem tranſigo. Aliquando pro in conſiderate aliquid & iactāter more iuuenum facio. Aliquando terram innouo. Aliquando floreo, uigeo, ut ſi orationem floridam & phaleratam νεανίζειν dixeris, & id genus. Eraſ. prouerb. Iuuenari.

Νεανικός. ή. ὁ. temerarius, incōſideratus, ratione carens: quod ea ætas ſtultis affectibus ſæpius, quàm uera ratione duci ſolet, ferox, fortis, ualidus, audax, uehemens, dirus, animoſus, ſtrenuus. Νεανικοὶ πόροι, inſignes, meatus, νεανικὴ διαφορά, permagna diſſectio. Et νεανικὸν κρέας. Ariſtoph. dicitur adoleſcentiam ducens κἀν τὸ ἀρχῆν νεανία εἰς τὸ χορτάσαι αὐτόν.

Νεανικῶς. iuueniliter, ſtrenuè, fortiter, ut ſolent iuuenes, ualidè. id quod Latini quoq; imitantur. Ouid. Metamorph. 10. Iecit ab obliquo nitidum iuueniliter aurum.

Νεανίς. ίδος. ἡ. puella, iuuencula.

Νεανίσκευμα. ατος. τὸ. ſuperbia, incontinentia.

Νεανίσκος. ου. ὁ. adoleſcentulus.

Νεανόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι, iuueneſco, pubeſco. Depon. abſol.

Νέαξ. ακος. ὁ. iuuenis.

Νεαρός. ά. ὁ. nouus, recēs, iuuenilis. Vide Ammonium.

Νεαρώτεροι. nouitij recentiores.

Νέασις. ιος. ἡ. noualis ager. uide νεᾶλή.

Νέασι. habitantur, pro νεῶνται, ſitæ ſunt. uide Etymol.

Νεάτη. & νίτη, ης. ἡ. chorda acuti ſoni.

Νεατή. noualis, Varro: Ager qui intermittitur nec quotannis reſeritur, à nouando noualis dicitur. Noualis, inquit Paul. Iureconſ. eſt terra proſciſſa quæ anno ceſſat quā Græci νεᾶλῆν uocant. Pandectę Græcæ uocant νέασιν. Nā ita habēt: νεᾶλῆ γῆ ἐστίν ἡ προσμηθεῖσα, ἣ ἀπὸ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα ἣν οἱ γραικοὶ νέασιν καλοῦσιν.

Νέατος. ου. ὁ. nouiſſimus, id eſt ultimus, poſtremus. Item ἡ γῆ νεωστὶ ἀροτριαμένος, terra recens aratro proſciſſa, & ad ſementem exculta, νεός, νέωμα, Latinè dicitur noualis uel nouale, ueruactū, & aliquando ſeges. Xenophon βαρυτόνως poſuit, καὶ γὰρ (inquit) νεατος, καὶ ἀστόρος, καὶ φυτεία, καὶ νομή. Sed hic pro ipſo tempore arandi potius ponitur, quàm pro ueruacto aut ſegete. Hæc Bud in Annot. poſt. Quanquam in Com. ſcribat, cum tempus arandi ſignificet, ὀξυνεῖν ſolere:

ϑῆ solere: cum autem segetes & terram aratam, βαρυτονεῖσθαι. quare τῶν διπολογουμένων uidetur esse.

Νεάω habito, item nouo, hoc est, noualia facio. Actiu. accus.

Νεβρίδες. αἱ. nebrides, pelles ceruinæ, quales Bacchus gestasse fertur. unde νεβρίδια φέρειν dicitur eleganter, qui timidior est, aut uinolētus.

Νεβριδοπέπλος. pellibus ceruinis siue nebridibus uestitus. Bacchi epitheton.

Νεβρίζω. pelle ceruina cingo.

Νεβρός. ὁ. ὁ. uel ἡ. hinnulus, ut Gaza uertit in Aristotele, meminit & Aelianus. παρὰ τὸ νεωστὶ βοᾶν φυσιχεῖν, id est, alimentum admittere. Vnde Anacreon νεβρὸν uocat, νεοθηλεαγαλακτικόν. id est, nuper lactantem.

Νεβρόφονος. hinnularia aquila uocatur à Plin. & νεβροφόνος. hinnulos occidens.

Νεβρώδης. ες. ὁ. multas habens nebridas, unum hoc ex epithetis Bacchi,

Νέδα. ης. ἡ. fluuius, cuius fontes scaturiunt ex Lycæo monte, & urbs Arcadiæ, & Strab. Peloponnesi.

Νεδουσία. ἡ. Mineruæ cognomen à Nedone fluuio & loco Laconiæ.

Νεῖω. nato.

Νέκαι, pro νέη. Ionice. eas, πορευθῆ, ἐπαν ἔλθῃς.

Νεογνής. ές. ὁ. ἡ. nuper genitus.

Νεήκης. ες. ὁ. ἡ. &

Νεηκονής. nuper acutus.

Νεηλατής. gubernator nauis.

Νεήλαστος. ὁ. nouiter factus. Et νεήλατα, nuper sub actæ & conspersæ farinæ. subaudiendum enim τὰ ἄλφιτα. item placentę & esculenta ex melle & farina facta. Demosth. contra Aeschil. μιδῶν λαμβανόντων τῶν πρωτοῦς νῦν νεήλατα. Dicuntur enim quasi τὰ νεωστὶ ἀλληλισμένα. hoc est, iam recens molita siue in mola trita, quibus in melle subactis & uuas passas & uirides ciceres addebant comiscebantq;, ac sacra operantibus distribuebantur, uocabatur enim hæc cōmistio à nō nullis ἀμβροσία, ab alijs μακαρία.

Νέηλυς. υδος. ὁ. nuper aduenies. παρὰ τὸ νέον ἐλθεῖν. Etym.

Νεηνίης, pro νεανίας. adolescens, iuuenis.

Νεῆα. ligna fabricandis nauibus apta: sed νεᾶ, draconis lustrum.

Νεῖαι. radices.

Νειάρη. ἡ. κύστις. intestinū crassum, pars extrema uentris, uenter inferior apud Homer.

Νειατος. ον. ὁ. &

Νείατος, ultimus, postremus, infimus.

Νεικέσκω. &

Νείκεω. μ. ήσω. π. ηκα. contendo, obiurgo, laudo, canto. Neutr. datiuo.

Νείκιω. idem.

Νείκη. ης. ἡ. &

Νεῖκος. εος. τὸ. cōtentio. παρὰ τὸ οἷς νέοις ἐοικέναι. οἷς νεαροῖς γὰρ ἀεμόεν. Etym.

Νεῖλος. ου. ὁ. Nilus Aegypti fluuius. Seruius dictum existimat quasi νέον ἰλύν, id est, nouum trahentē lutum, quo oblimet, hoc est limo oppleat Aegyptum. ἢ οἷον νεῖλος, νέος γὰρ κατ' ἔτος γίνεται. Etym.

Νεῖμα. ατος. τὸ. filum.

Νεῖν. natare, proprie de hominibus.

Νέωθεν ab imo.

Νεῶν. nuper nouum.

Νεώς. ὁ. ἡ. nouale.

Νεώτατος. infimus.

Νεοποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. nouam tellurem facio. ueruactum facio Xenoph. Oeconom. ἐπειδὰν δὲ ἔλθωμεν εἰς ἄρουρα, ἤντε μοι φυτεύοντες τυγχάνωσιν, ἤν τε νεοποιοῦντες, ἤντε ἀπείροντες. ἤντε καρπὸν προσκομίζοντες. φ. Neutrum absolutum.

Νερός. uehemens, extremus, cauus. Et νερή, uenter imus.

Νεσόμενος. ον. ὁ. rediturus.

Νέομαι. eo, redeo.

Νεῖται. redit.

Νέωθε. ex imo.

Νεκάς. ἀδος. ὁ. aceruus cadauerum.

Νεκραγωγεῖν. mortuos ducere, & de Mercurio dicitur. Sic Vergilius, Hac animas ille euocat Orco. Bud. Com.

Νεκρικά. τά. res mortuorum.

Νεκροδέγμων. ονος. ὁ. infernus, quod manes mortuorum excipiat. apud Aeschyl.

Νεκροκορίνθιοι. Corinthiorum defuncti. Sic in historia uocabantur uasa fictilia, quæ Corintho euersa Romam impleuere, quòd ex reclusis sepulchris eam excerpsissent prædam. Cæl. li. 11. capite 60.

Νεκροπέρνας. ὁ. mortuos pretio uendens, sic à Lycoph. uocatur Achylles, qui Hectorem mortuū magno auri pondere Troianis uendiderit à πέρνημι.

Νεκροπομπός. Mercurius qui animabus ad inferos ducendis præest. Neut. absol.

Νεκρός. ὁ. ὁ. uel νεκρόν. τὸ. mortuus, cadauer. ἀπὸ τοῦ σφρηγικοῦ, καὶ κῆρ ἡ ψυχή. Defunctus dicitur Plinio, Quam tandem portionem defunctus eius obtineat: id est, cadauer. Ciceroni sepultura, Illam insepultam sepulturā. In sacris literis mortuale, & morticinium transfertur. Cæl. lib. 11. cap. 60. Νεκρὸν ζῶν, uide in Chil. Eras.

Νεκροσολῶ. mortuos deduco.

Νεκροσυλία. ας. ἡ. prædatio mortuorum, grassatio sicariorum.

Νεκροφόρος. ο. ὁ. capulus, feretrum. defunctifer, uespillo, libitinarius, sandapilarius, pollinctor. Bud. in Annot.

Νεκρόω. μ. ώσω. π. ωκα. mortifico. Actiu. accus.

Νεκρώδης. εος. ὁ. ἡ. mortifer. Vnde νεκρῶδες ὦψ φέρει, faciem cadauerosam præ se ferre.

Νέκρωσις. ι. ος. ἡ. mortificatio.

Νέκταρ. αρ. ος. τὸ. nectar, cibus deorum. Significat autem immortalitatem, à νε, quod priuationem significat, & κτένω. Potum deorum quidam interpretãtur: uerum Anaxandrides & Alcman cibum intelligunt. Cæl. libro 4. cap. 13. Erat item uini nomen in Lydiæ olympo ex fauis permixtis, & floribus odoratis cõcinnati. Vide in Chil. Eras. Nectaris flos.

Νεκτάρεος. Etym. &

Νεκτάρεος. α. ὁ. nectareus, diuinus, immortalis.

Νεκύδαλλος. genus insecti, inualidũ Theodorus interpretatur in Aristotele.

Νεκυκγός. ο. ὁ. mortuor & umbrarũ ductor. Charontis epithet. Epigr. lib. 3. νεκυοσύλος.

Νεκύια. ας. ἡ. funus, res mortui, mortuorum festum.

Νεκυομαντεία. ας. ἡ. uaticiniũ ex mortuis, uaticinatio quæ fit ab inferis euocatis manibus.

Νεκυοσύλος. ὁ. qui mortuos trãsmittit, atq; transportat. Charontis epitheton apud Lucian.

Νεκύσια. τὰ. funeralia.

Νέκυς. υος. ὁ. mortuus. νεκρός. ἐκ τοῦ νεσφηλικός, καὶ κέκυς ἡ δύναμις.

Νεμέα. locus in Argo. Etym.

Νεμέθω, pasco, depascor, καταβόσκω, νέμω. Nicã.

Νεμεαῖον. mons Peloponnesi.

Νεμεαῖος. qui est ex Nemea. Etym.

Νεμεσάω. μ. ήσω. π. ηκα. succẽseo, indignũ puto, uitio uerto, iuste accuso, inuideo. τὸ ἐμποδιῶν ἴσασθαι τοῖς πραττομένοις κατὰ γνώμην. καὶ τὸ μέμφεσθαι. Item timeo, reuereor. Neutr. datiuo.

Νεμέσια. τὰ. festa dicebãtur, quibus uita functis iusta fiebant. Cæl. lib. 6. cap. 41. & νεμασία.

Νεμέσημα. res indigna. Vnde νεμέσημα παθεῖν, numinis iram perpeti.

Νεμεσητός. ή. ὁ. reprehendendus, inuidiosus, odibilis. Item uenerandus, & antiqua significatione, Pro eo, qui cuiq; quod suum est tribuit.

Νεμεσηλικός. qui facile indignatur, lamentabilis, incusabilis. Differt tamen à φθονερᾷ teste Aristot. Top. lib. 2. quod ὁ μὲν φθονερὸς ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις λυπεῖται, νεμεσιλικὸς δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν κακῶν εὐπραγίαις.

Νέμεσις. ι. ος. ἡ. accusatio, inuidia, superborum ultrix ira deorũ, indignatio ex improborum prosperiore successu, id est ἀδικίας ἐπὶ τοῖς αὐξήσεσι εὐπραττουσι, ut inquit Aristot. Idem mediã esse ait inter inuidiã & ἀδικαιοκακίαν. Sunt qui à distributione bonorum malorumq; dictam esse uolunt. Cæl. lib. 6. cap. 41. & Eras. Chil. Nemesios hymnus extat apud Orpheum.

Νεμεσίζομαι, &

Νεμεσίζω. μ. ίσω. π. ικα. τὸ νεμεσάω.

Νεμέω. μ. ήσω. π. ηκα. τὸ νέμω.

Νέμος. εος. τὸ. nemus. Iliad. λ. ἐν νέμει σκιερῷ. Item oculorũ cauitas, pascuũ Nicã. παρὰ τὴν νομὴν. νέμος ἐπάκτιον. τὸ ἄλσος ἢ τὸ ὄρος τὸ παραλίον.

Νέμομαι. depascor, ut pecus depascitur, ut ulcus serpens, Dioscor. Item fruor & uictito, ut νέμεται ὑγρὰ καὶ ἕλη καὶ λίμνας. &c. id est uiuit, pascitur, καρπεῦται, Aristo. de Histor. 9. Ponitur & in Pand. pro possidere. unde νομὴ possessio, κάρπωσις. Quod Cic. imitari uolens, Depasci (inquit) ueterem possessionẽ Academiæ ab hoc acuto homine non sinemus. Significat & partior, ut νέμεσθαι τὴν πατρὸς οὐσίαν, partiri hæreditatem. Bud. Com.

Νέμω. μ. νεμῶ. π. νενέμηκα. ἀόρ. α. ἔνειμα. distribuo diuido, tribuo, reddo: ut νεμόμενα δίκαια, iure à iudice reddita iusta, Aristot. Ethic. 5. Est etiam tribuo, id est sum studiosus alicuius rei, honorem habeo, & magni pendo, honoro. Aristot. Probl. νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῷ. Νέμω τὸ χωρίον, utor agro pro pascuo. ut ὅσην ἀγαθὰ νέμει, Xenoph. Et νέμω, pasco pecus. Lucian. Εἰ νέμει τὴν δίαιταν. Est etiam τὸ διοικῶ, administro, gero. Vnde Herodia. εὖ σύγκλητον βουλὴν νέμοντας, pro senatu dixit. Bud ibidẽ. Est etiam lego, moderor, dirigo. Etym.

Νενάκει. implebatur.

Νενεκρωμένος. mortuus.

Νενυμμένος, &

Νενισμένος. ὁ. accumulatus, plenus.

Νεήνιος. cæcus, stupidus, stolidus, stultus.

Νενάζω. maledico.

Νένος. poëticè auus maternus. Cæl. lib. 8. cap. 45. Eust. Il. ζ. θεῖον ἤγουν τὸν πατρὸς ἀδελφόν. interpretatur.

Νενομισμένα τὰ. instituta.

Νεοαρδής. ἐος. ὁ. nuper irrigatus, potans. Etym.

Νεόβραλλος. ο. ὁ. recens coagulatus aut mulctus.

Νεόβοτος. ο. ὁ. nuper primò comestus.

Νεοβόρος. recens pastus.

Νεοβρῶς, ῶτος. ὁ. modo pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit Hipp.

Νεόγαμος. ο. ὁ. ἡ. nouus nuptus.

Νεογνής. ἐος. ὁ. βρέφος.

Νεογιλός. ή. ὁ. infans, iuuenis.

Νεόγονον. ο. τὸ. &

Νεογιλές. ἐς. τὸ &
Νεογιλαῖος. α. ον. infantulus.
Νεογνός. ὸν. ὁ. ἡ. nuper genitus.
Νεογάμος. ὲς. ὁ. ἡ. nouus maritus.
Νεοδαμώδης. ὲς. ὁ. nuper in ciuitatem aſcriptus, ex captiuis libertate donatus, libertinus apud Lacedæmonios, ut ij, qui ex helotis manumiſ-
Νεόδμητος. iuuenis, nuper domitus. (ſi erant.
Νεόδρεπτος. α. ὁ nuper decerptus.
Νεοδδής. ὲς. ὁ. σκληρός. qui facie iuuenis uidetur, cum ſit annoſior.
Νεοδρής. nuper factus.
Νεοθανής. nuper mortuus.
Νεοθαλής. & (rè ξίφος.
Νεοθυτές. recens exacuatus gladius intelligitur fe
Νεοθηλής. ὲς. ὁ. ἡ. nuper uireſcens.
Νεοθλιβής. ὲς. ὁ. ἡ. recens expreſſus, apd Heracli.
Νεόθρεπτος τυρός. nuper coagulatus caſeus.
Νεόθροος. α. recenter auctus, qui nuper erupit.
Νεόθυτος. α. nuper immolatus.
Νεοί τὰς ψυχὰς. rudi, nouellaq; memoria.
Νεοίη. ἡ. ſtultitia, iuuenilis mens.
Νεοκατάστατος. α. nouus colonus.
Νεοκατάχρις. recenter illitus.
Νεόκλωστος. α. ὁ. nuper filatus.
Νεόκμητος. recens fabricatũ, & νεοκμητί. recenter.
Νεοκόρος. æditus.
Νεόκτιστος. α. ὁ nuper factus.
Νεολαία. ας. ἡ. conuentus iuuenum, conuẽtum.
Νεόλεκτος. miles nuper delectus.
Νεολκία. nauale.
Νεόλουτος. ὁ. recens latus, apud Homer. in hymn.
Νέομαι. uado, reuertor, abeo, nato, unde νεόμενος natans, aduenien s. Hipp. ab eo quod eſt νέεσθαι hoc eſt, uenire. Neut. abſol.
Νεομηνία. ας. ἡ. noua luna, prima dies lunæ, uel menſis. Nam Græci menſes non à Calendis, ſicut Romani, ſed à lunæ initio auſpicantur.
Νεόμυκτος. α. ὁ. ἡ. nuper terſus.
Νέον. nuper, uer. ἢ τὸ ἔαρ, ἄρτι.
Νεοπαγής. ὲς. ὁ. ἡ. &
Νεοπαθές. τὸ. res noua, hactenus inaudita.
Νεόπηκτος. α. ὁ. ἡ. nuper fabricatus, compactus.
Νεοπλεκής. ὲς. ὁ. ἡ. recenter contextus.
Νεόπλουτος. α. ὁ. nuper ditatus, repentè diues fa-
Νεόπλυτος. α. ὁ. ἡ. nuper lotus. (ctus.
Νεοπολίτης. α. ὁ. nuper ciuitate donatus.
Νεοπρεπής. ὲς. ὁ. ἡ. ſumptuoſus, iuuenili decore inſignis.
Νεόπραι filij, aut filiæ.
Νεοργής. recens factus.
Νεόῤῥαντος. α. ὁ nuper aſperſus.
Νεοῤῥύτος. α. ὁ. nuper fuſus.
Νέος. iuuenis, nouus, τί δ' ὅτι νέος τοῦ? quid no

ui? Sophocl.
Νέος. α. ὁ paroxyt. nouus, iuuenis. πρὸς τὸ νέεσθαι. Etym. Propriè reſpondet ſenio, & competitijs quæ ſentiũt ætatem: καινός uerò opponitur uetuſtati. Item mollis, tener, tenellus, iuuenilis adiectiuè.
Νεός. ὸν. ἡ. nouale, campus. Cyrill. oxyt. uide νέατος. Xenoph. ἐκεῖν τῷ ἀστέρῳ νεὸν δεῖ ὑποφεργάζεσθαι: ὁ αὖτος ἀγαθὸν τῷ ἀστέρῳ τὴν νεὸν πρόσερ γάζεσθαι.
Νεόσμηκτος. α. ὁ. nuper terſus. (γάζεσθαι.
Νεόοικος. α. ὁ. nauale, ubi fiunt naues.
Νεοσπαστής. nuper faſcijs puerilibus inuolutus.
Νεοσός. ὸν. ὁ pullus auium, auis. πρὸς τὸ νεοσσεῖν ὅσσεσθαι, ὅ ὅτι βλέπομεν, ἢ σοῦ εἶδες ἤγουν κινεῖσθαι.
Νεοσαθὴς δῆμος. recens inſtitutus populus.
Νεοσάλυξ. nuper lachrymatus.
Νεόστροφος. α. ὁ. nuper tortus, uanus.
Νεοσύλλεκτος. α. ὁ nuper collectus.
Νεοσύσται. dicuntur à Ioſepho qui recens profeſſi erant ſectam Phariſæorum.
Νεοσφαγής. ὲς. ὁ. ἡ. &
Νεοφαγός. ὸν. &
Νεοσφάκτος. α. recens occiſus.
Νεοπάγωμον. ον. ὁ. ἡ. nuper factus.
Νεοτελής. ὲς. ὁ. ἡ. nuper abſolutus.
Νεοτόρισμός. innouatio
Νεοτοροποιεῖν. innouare.
Νεότευκτος. &
Νεοτευχής. ὲς. ὁ. ἡ. nuper fabricatus.
Νεότης. iuuentus.
Νεότμητος. α. ὁ. nuper cæſus, ſiue ſectus.
Νεοτροφῶ. in iuuentute alo. Translatio eſt ab animalibus.
Νεόπρωτα. τὰ. recentia uulnera.
Νεότρωτος. recens uulneratus. Etym.
Νεότρωστος. α. ὁ. nuper uulneratus. (σις.
Νεοσσία. ας. ἡ. pullatio, excluſio pullorũ, ἐκλέπε-
Νεοσσεύω. μ. εύσω. π. εύκα. nidifico. Neutr. abſol.
Νεοσσία. ας. ἡ. nidus, ut Gaza uertit in Ariſtot. aliàs νεοσσία.
Νεοσσίς. ίδος. iuuenca, nouella (ut Gaza reddit in Ariſtot. ut, ἀλεκτορίδων ἀνεοσσίδες, gallinæ iuuencæ.) puella.
Νεοσσόν. τὸ. uitellus, teſta oui.
Νεοσσός. Atticè pro νεοσός. pullus.
Νεοεργός. ὸν. ὁ. ἡ. nuper factus.
Νεόστατος. recens uulneratus.
Νεόφαστος. α. ὁ nuper mortuus.
Νεόφθιτος. ὁ. ἡ. nuper defunctus, & iam primum uitiata uirgo.
Νεοφθόκτος. ὁ nuper corruptus.
Νεόφυτον. α. τὸ. nouella, planta.
Νεόφυτος. in ſacris literis, q nuper ad fidẽ acceſſit, quaſi nuper inſitus. à νέον nuper, & φύω plãto.

Νεοχάρακτος. ὁ. ἡ. nuper sculptus.
Νεοχμᾶν. innouare, interpolare.
Νεοχμία. nouatio, commotio.
Νεοχμίζω. res nouas molior.
Νεοχμόειν. noua moliri, studere rebus nouandis.
Νεοχμός. ὁ. recens, uires habens non fractas sed integras, indefessus, inexpertus. Etym. & νεοχμόν, τὸ ἀρλιφανὲς καὶ τὸ νεως ἰκλιθὲν.
Νεοχμόω. innouo. Etym.
Νεόχμωσις. ιος. ἡ. studium rerum nouandarum.
Νεόω. μ. ώσω. ῶ. ωκα. nouo, ut νεᾶν τὴν γῆν, nouale facere, aut ueruactum, nouare terram.
Νέποδες. οἱ. pedibus carentes, paruos pedes habentes, depedes Latinē recte dixeris. diciturq; plerunq; de piscibus quāquam etiam alijs animantibus quibusdam conueniat. Item paruos pedes habentes.
Νέπος. ὀδος. Eust. in Odyss. annotat νέποδα lingua quadā τὸν ἀπόγονον, hoc est, sobolem τέκνον significare.
Νέπος. nomen montis sicci & non irrigui. Ety.
Νέρθε, & νέρθεν. subter, infra. pro ὑνέρθεν.
Νέρτατε. ultimo, ἔσχατε.
Νέρτερος. α. ὁ. inferior, κατα χθόνιος, quasi ὑνέρτερος. id est ὁ ὑν τῇ ἔρᾳ ὤν. Vnde & pro inferis ponitur.
Νέστος. α. ὁ. Nessus Centauri nomen.
Νεστόρφον. τὸ. &
Νέστρις. ἡ. poculi genus, Athen. lib. 11.
Νεστάζω. habito.
Νεῦμα. ατος. τὸ. nutus, assensus.
Νεῦμαι. ibo, redibo.
Νευρά. ᾶς. ἡ. τὸ. νεῦρον.
Νευρῶμι, pro νευρῶ neruo. ἐκ τῆ νευρᾶς τ' τόξε.
Νευρίς. ίδος. ἡ. τὸ. νεῦρον.
Νευῖτις. describitur inter gēmas apud Orpheū.
Νευρόβατος. ου. ὁ. neruis se mouens, in funibus ambulans.
Νευρόκαυλα. ἡ. neruicaulia herba, quæ neruosos habet caules, fœniculum.
Νευρολάλος. neuiloquus chordæ epitheton.
Νεῦρον. α. τὸ. neruus, & neruus in arcu, funis. Vnde νεῦρα ἔχειν, pro ualidum & robustum esse, neruos habere. Penis quoque νεῦρον uocatur apud Aristoph. Auibus. quū Iuuenal. eum neruum appellat, Capitur & metaphorice pro robore, sic νεῦρα πολέμε τὰ χρήματα dixit Demosth. ut Cicero, neruos reipub. uectigalia.
Νευρομήτρα. ας. ἡ. pars corporis circa lumbos.
Νευροῤῥαφέω. μ. ήσω. ῶ. ηκα. suo cum neruis.
Νευρόῤῥαφος. α. ὁ. neruis consutus.
Νευροστάλης ἄτρακτος. sagitta neruo intenso emissa. apud Sophocl.
Νευρόστατα. imaguncula quę neruis quibusdam & fidiculis occultis mouētur, perinde ac si uiuerent. Aristot. in libello de Mundo.
Νευροστάται. huiuscemodi præstigiatores & circulatores.
Νευρῶ, τὸ. γνιαχύω. uires & neruos addo.
Νευρώδης. ες. ὁ. ἡ. neruosus.
Νεῦσις. ιος. ἡ. natatio (ut Gaza uertit in Aristotele) natatus, nauigatio.
Νευστάζω. μ. άσω. ῶ. ακα. nuto, quatio, nutu admoneo.
Νευστικόν. ὁ. τὸ. natatile. ut Gaza uertit in Aristot.
Νευστικός. ὁ. ὁ. &
Νευτής. natator.
Νέω. μ. νεύσω. π. ευκα. annuo, redeo, fugio, uergo, nato. Neutr. absol.
Νεφέλαι. αἱ. nubes, & nomē comœdiæ Aristoph. Est & instrumentū aucupum apud Pollucem.
Νεφέλη. ης. ἡ. τὸ. νέφος. Νεφελῶν hymnus est apud Orpheum. Est & retis genus tenue quo auibus obtenditur capiundis, nebula.
Νεφελαγερέτης. α. ὁ. nubes congregans, ab ἀγείρω compositum, & νεφέλη. uel nubes excitans, ab ἐγείρω. Est autem Iouis epitheton, cuius uocatiuus νεφελαγερέτα sæpe pro nominatiuo νεφελαγερέτης usurpatur à poëtis, ut νεφελαγερέτα Ζεύς, Hom. frequens.
Νεφέλιον. nubecula, ulcus oculorum, albugo tenuis in summa oculi parte.
Νεφελογενής. ές. ὁ. ἡ. nubigena.
Νεφελοειδής. ές. ὁ. ἡ. nubilus, nebulis obscurus.
Νέφος. ους. τὸ. nubilum, nebula, coactus aër. à νε priuandi particula & φάος. est enim constipatior aëris pars. ἢ πρὸ τὸ νείφειν τὸ βρέχειν. Etym. Item rete aucupatorium, qua significatione accipi apd Hom. Odyss. χ posse annotat ibi Eust.
Νεφρίδιος. δημός. pingue circa renes, ὁ ὠλὸς νεφροῖς.
Νεφρῖτις. ιδος. ἡ. nephritis, dolor renum. Cæl. lib. 2. ca. 36. inde νεφριτικοί q laborāt ex renib.
Νεφρός. ὁ. ὁ. ren, ut Gaza uertit in Aristotele. à νέφειν, quod mingere & pluere significat.
Νεφώδης. ες. ὁ. ἡ. nebulosus.
Νήω. μ. ήσω. π. ηκα. neo, nato, abluo, uado. Et νέω. μ. νεύσω, pro νεύω, nuo.
Νεώδορτος. & νεώδροος. ὁ. nuper consumptus.
Νεωκορέω. μ. ήσω. π. ηκα. administro, uel tractores sacras.
Νεωκόρος. α. ὁ. ædituus, qui res sacras tractat atq; custodit, ornatq; à νεὼς templum, & κορῶ purgo siue uerro. Item nauta purgandæ nauis curam habens, in Epigr.
Νεωλκέω. μ. ήσω. π. κα. nauem traho. Neut. absol.
Νεωλκία. ας. ἡ. attractio nauis uento deficiente, remigatio,

Νεώμα. ατος. τὸ. nauale, uide νέατος.

Νεώρ, ῶνος. ὁ. nauale. Item littus in quo stant naues Ionice, teste Aelio Dionys.

Νεώνητος. ν. ὁ. nuper emptus, nouitius, nouus minister, quasi nuper emptum mancipium. à νεόν nuper, & ὠνέομαι emo.

Νεωποιός ὁ. ὁ. faber naues construens.

Νεωπός. iuuenis, nuper uidens.

Νεωρεῖν. templum custodire, aut naues.

Νεωρής. ὁ. ἡ. nouellus.

Νεώριον. ν. τὸ. nauale, id est ubi fabricantur naues, quale est Venetijs, quod arsenale uocant. Bayf.

Νεωρυχής. ἐος. ὁ. ἡ. recenter effossus. Nicand.

Νεώς. ῶ. ὁ. templum, oraculum, nauis. Atticum autem est pro ναός. Omnia enim nomina in αος lingua communi desinentia, lingua Attica in εως, per ω μέγα desinunt, ut μελιέλαος μελιέλεως, ναός νεώς.

Νεωσοῖκοι. porticus sunt ad mare ædificatæ ad deductionem nauium, naualia, & tecta nauiũ de quibus Bayfius & Etym. Apud Harpocr. παραξυτόνως legitur νεώσοικοι.

Νεωστί nuper, pauloantè.

Νέωτα. addito εἰς, ut εἰς νέωτα, in proximum annum significat, in futurum. Interdum ponitur pro nuper.

Νεώτατος. ultimus, iunior.

Νεωτερίζω. μ. ίσω. ω. ικα. noua facio, designo, & nouas res facio, καινοποιῶ, καινουργῶ. Verbum actiuum, non absolutũ. Alicar. lib. 5. μή τις ἑτέρα νεωτερίσθῃ πράξις.

Νεωτεριστής. iuuenilis, inconsiderans, stultus, & ratione carens: quòd ea ætas stultis affectibus sæpius quàm uera ratione duci solet.

Νεωτεριστής. ὁ. ὁ. qui rebus nouandis studet, πολυπράγμων, factiosus.

Νεωτερισμός. ὁ. ὁ. νεωτεροποιία, renouatio rei, designatio, studium nouarum rerum, seditio.

Νεωτεροποιός. rerum nouarum studiosus.

Νεωτεροποιῶ. τὸ καινοποιῶ καὶ νεωτερίζω.

Νεώτερος. iunior, recentior, minor natu. aliquoties contemptum potius significat quam ætatem νέος.

Νεωφύλαξ. ακος. ὁ. ædituus, hoc est, qui ædes tuetur & seruat.

Νεώχρομος. terra nuper arata.

Νεωχμόω. μ. ώσω. π. ωκα. noua facio. Neut. absol.

NH priuatiua est particula, & aliquãdo intensiua. Est quoq; aduerbium iurandi, ut νὴ δία, etiã, quod affirmantis est & annuentis. Et quemadmodum in negationibus dicimus μὰ δία, ita in affirmationibus νὴ δία. Aliquando ironiæ seruit, sicut credo, nempè, scilicet, Latinis. Demost πρὶ σεφ. μνησικακήσειν νὴ δία, &c. Et πῶς λεπτ. ὅτι νὴ δία ἠσάν λινες. Aliquando accõmodatur anthypophoris, ita ut responsioni congruat. Demosth. πρὶ σεφ. νὴ δὶ οὔδαι μόν γε, Et quidem etiã fortunatum, uel utiq; Νὴ δὶ ἀλλὰ, at, at enim, at hercule, ut Liu. αὐθυποφορικῶς, Demosth. Et apud Isæum sine ἀλλὰ pro codẽ, ἴσως γὰρ νὴ δία πάροργον. At fortasse nihil ad rem pertinebat. Bud. Com.

Νὴ τὼ θεώ. per gemellos, Iusiurandum fœminarum proprium.

Νὴ τὼ σοιώ. per geminos.

Νῆα. τῶν. nauem.

Νήαιθος. ν. ὁ fluuius Crotoniensis, à nauibus incensis sic dictus.

Νηγάτιος. ν. ὁ ἡ. pulcher, nuper factus. παρὰ τὸ νὴ καὶ γένεσθαι. Etym.

Νήγρος. dulciter.

Νηγρός. ν. ὁ. ἡ. difficulter expergiscibilis, &.

Νηδυμος. dulcis, profundus, inexhauribilis. de somno ferè dicitur quasi qui penitus intrauerit hominẽ, à νὴ quod aliquando auget, & δύω ingredior: aut à quo ueluti ex humiditate profundiore, emersio facile nõ est, ἢ δ' ὀκέσιν αὖτε δυώσαι τῶν ὑγρότητος. Hom. ἐμὲ δ' ὄκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Somnus unde quis uix potest expergeferi.

Νηδύπους. discalceatus.

Νηδύια. intestina.

Νηδύς. ύος. ὁ uenter, uterus, ineuitabilis.

Νηέω. μ. ήσω. π. ηκα. congrego, communiter. Dicitur autem νέω, uel νήω. Actiu. accus.

Νήθω. μ. ήσω. π. ηκα. neo. Neut. accus.

Νηΐα. τὰ. rudentes, funes nautici.

Νήϊον. ν. τὸ. Neium mons Atticæ, seu (ut alij) Ithacæ. unde νηϊάδες nimphæ dicuntur. Item lignum ad nauium constructionem accommodum, Etymol. apud Apoll. Argon. ea pars nauis quæ radit æquor.

Νήϊος. ν. naualis, id est aptus nauibus.

Νῆϊς. ιδος. ὁ. inscius, timidus, infirmus. à priuatiua particula νη. & εἴδω εἴσω.

Νηΐς. ίδος. ὁ. Nais. παρὰ τὸ νάω, τὸ ῥέω.

Νήϊστος. infimus, extremus, naualis.

Νηΐτης. naualis. Vnde Thucyd. νηΐτιν στρατιὰν uocat, quod alibi τὸ ναυτικὸν, hoc est classem, quasi dicas naualem exercitum.

Νηϊτός. naualis.

Νηκερδής. ἐος. ὁ. ἡ. inutilis, nõ ferens lucrum, impudens, à κέρδος quod prudentiã interdum notat.

Νήκερος. ν. ὁ. ἡ. cornibus carens.

Νήκεστος. incurabilis.

Νηκουστέω. μ. ήσω. π. ηκα. obaudio, non audio, negligo. Neut. absol.

Νηκτικός. natatilis.

Νηκτός. ὁ. ὁ. nabilis, natatilis, & natrix Gazæ.

Νηλεής. miser, ἀθρίμυνος, φρονιστής, θρηνητής.

Νηλεής. ές. ὁ. in accuſ. νηλέα, α longo, ſæuus, immi
Νήλεος. ον. ὁ. ἡ. & (ſericors.
Νηλής. ές. ὁ. ſæuus, ἀνοικτος, immiſericors.
Νηλέα. ἡ. unedo.
Νήλυτος. ον. ὁ. inuiſibilis, immortalis.
Νηλυΐς. ιδος. ἡ. ſacrificium quod fiebat Dianæ a-
pud Mileſios.
Νήλιπος. qui nudis pedibus incedit, & qui unicã
tunicã indutus eſt, incalceatus apud Lycophr.
Νηλίπους. ὁ. qui nudis pedibus incedit.
Νηλιτής. ἐος. ὁ. peccator. παρὰ τὸ νη ἀλιταλικόν, καὶ
τὸ ἁλιτεῖν τὸ ἁμαρτάνειν. Odyſ. τ. οἵ τέ μ' ἀλαμάζουσι, καὶ οἱ νηλιτέες εἰσι, Aliquando innoxius,
non peccans ἀναμάρτητος. παρὰ τὸ μὴ ἁλιτεῖν.
Etymol.
Νηλίπης. ιδος. ſimiliter pro nõ peccante ponitur.
Νηλιφὴς. ἐος. & ἀνηλιφής, nauis pice nõ peruncta.
Νήλωπος. ὁ. ueſte carens, ἀ λῶπος quod amictum
ſignificat.
Νῆμα. ατος. τὸ. filum. ἀπὸ τοῦ νήθω. & aquæ latex.
Νηματώδης. netilis, aptusq; duci inſtar lanæ lini.
Νημερτής. ἐος. ὁ. ἡ. uerus, uera, inerrabilis. (ſic.
Νηνεμία. ἡ. tranquillitas uentorũ. Nam ut γαλήνη de mare, ita de aëre proprie dicitur νηνεμία.
Attici νηνεμίας abſolutè utuntur pro νηνεμίας
Νηνέμος. ον. uento carens. (ὄσης.
Νηνεμόμηνον. ſerenum, tranquillum.
Νηνεύω. μ. ήσω. π. ηκα. congrego. Actiu. accuſ.
Νηνηρίζω. lugeo, loquor.
Νῆξις. ιος. ἡ. natatus, natatio.
Νηξίπτολις. οῦ. νέπολις.
Νηοκόρος. ον. æditiuus, & nauta nauim ferẽs. Epigr.
Νηός. ὁ. templum.
Νηνόχος. cuſtos nauis.
Νηπεκτής. ἐος. ὁ. ἡ. impexus.
Νηπέλη. nequit, ἀδυνατεῖ, apud Hipp.
Νηπενθὲς. ἐος. τὸ. herba, cuius ſuccus uino immiſtus triſtitiam diſcutit, ut Galenus tradit: ac malorum omnium obliuionem inducit, hoc eſt τὸ λήθη ποιοῦν, ut Theoph. inquit. Quidã eandem cum buglofſa uolunt eſſe. Dicitur autem ἀ νὴ priu. & πένθος, quaſi ἄλυπον. Cæl. lib. 10. cap. 43. & Bud. in Annot. poſt.
Νηπενθὴς. non triſte, ſine triſtitia, magnum, & magnopere triſte, & recens triſtitia affectuũ, Etym.
Νηπιάας. pro νηπίας. infantias.
Νηπιάζω. puerum ago, paruulus ſum.
Νηπιάρος. ον. ὁ. puerilis, infans.
Νηπιάχω. ſtultè ago, νηπιάζω.
Νηπιέη. ης. ἡ. infantia.
Νήπιος. ον. ὁ. ſtolidus.
Νήπιον. ον. ὁ. puſio, infans.
Νήπιος. ον. ὁ. quando ad ætatem refertur, infantem ſignificat, παρὰ τὸ ἔπος, qui adhuc fari nequit: quando uero ad animũ, ſignificat ſtultum atq; ætatis uitio imprudentem, parum eruditum ac uſurerum callentem. Ἐκ νηπίου, abincunabulis.
Νηποινά, &
Νηποινί. aduerb. impunè ſignificãs. Xenoph. πολλὰ τῶν πόλεων μόνος τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι νηπεινὶ ἀποκτείνειν. σύλλονόν τι διαπαῦσαι ὅτι λυμαντῆρας αὐτοὺς νομίζουσι. τοῦ γυναικῶν φιλίας πῶς τοὺς αὐδρας εἶναι.
Νήποινος. ὁ. ὁ. impunis.
Νηφαλιος. ſobrietatem faciens.
Νηπυδὲς. indefinens, ἄπαυστος, quaſi ſine fundo.
Νηπύτιος. ον. ὁ. ſtolidus. παρὰ τὸ νη ἡ πινυτὸς, συνετός. cui opponitur apud Comicũ ὁ τριβών.
Νηρεΐδες. ἀε. poëticè Νηρηΐδες. Nereides nymphæ, uide Ammonium. hymnus earum extat apud Orpheum.
Νηρεύς. ἐος. ὁ. Nereus deus marinus. παρὰ τὸ νὴ ῥεῖν, οἱονεὶ νηχόμενος θεός. Νηρέως θυγατέρες, uide Νηρεΐδες in Ammonio. Nerei hymnus eſt apud Orpheum.
Νηρῆς. ῆδος. ἀπὸ τοῦ νηρηΐς. Etym.
Νήριθμος. ον. ὁ. innumerabilis, innumerus. Νη enim hoc loco negandi uim habet.
Νηρίον. herba aliqui uocant rododaphnen.
Νηρίς. cauum ſaxum.
Νηρίται. οῖ. natices.
Νηρίτης. ου. ὁ. conchæ genus quod nauis inſtar per mare nauigat, à Theodoro in Ariſtotele uertitur natex. meminit & Aelianus.
Νήριτος. ον. ὁ. magnus, multus, innumerabilis. Eſt etiam montis nomen Ithacæ, Neritus.
Νηρός. recẽs, humilis, cauus, humidus. uide ναρός.
Νῆσαι, pro νῆσαι. cumulare.
Νησιάρχης. ου. præfectus inſulæ.
Νησιὰς. άδος. ἡ. inſula, exigua inſula apd Heracl.
Νησίδιον. ου. τὸ. &
Νησίς. inſula parua.
Νῆσις. accumulatio, filum.
Νησιωτέων αὐτὴ νησιωτ, Ionicè, Herodot. Κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλάτεον, Per initia inſulanarum maximè locupletabantur.
Νήθομαι. implebor.
Νῆθος. ου. ἡ. inſula. παρὰ τὸ νῶ κολυμβῶ, & in futuro νήσω. Etym.
Νῆσσα. ης. ἡ. anas, ut Gaza uertit in Ariſtot. apud quem legitur νῆττα. uide etiam Aelianũ de Aucupio. & propriũ nomen, & parua inſula, νησάριον.
Νησάριον. ὑποκορισικῶς. anaticula. (ειον.
Νηστεία. ας. ἡ. ieiunium.
Νηστεύω. μ. εύσω. π. εύκα. ieiuno. Neutrum abſol. & aliquando accuſ. iungitur.
Νήστης. ου. ὁ. ἡ. ieiunus.
Νήστιμος. dies ieiunij.

Νῆσις.ιος. ieiunium, & inteſtinum pyloro annexum, ieiunum dictum, quoniam minus impli citi nunquā quod accipit cōtinet, ſed ad inferiora protinus tranſmittit. Latini hilam & hirā vocāt. Gaza in Ariſtot. uertit inteſtinū ieiunū. item ieiunus, ἄπασος, ἄκμυνος, tria enim iſta idem ſignificare teſtatur Euſt. Iliad. τ. addit & deū quandā apud Siculos hoc nomine extare.

Νησύδριον.τ.τὸ. inſulula.

Νησώτης.τ.ὁ. inſulanus.

Νήτη ης.ἡ. fidis acuti ſonus, lyræ chorda, dicta à muſicis πρὸς αὐλιδιαστολὴν τῆ ὑπάτης καὶ μέσης.

Νήτυς. imperfectus.

Νήτιω. fruſtra.

Νῆος.τ.ὁ. poſtremus, multus, accumulatus.

Νηρικός.ἐ.ὁ.ἡ. uerus, uera.

Νηρικῶς. uerè.

Νῆπα. anas. παρὰ τὸ νήχεσθαι.

Νῆπον plenum.

Νηποφόνος ἀετός. aquila anataria, quæ & planca & morphna & nauia dicitur, ut Gaza uertit in Ariſtot.

Νήυγμος. Etym. &

Νῆυγμος. uoce, ſiue ſpiritu carens.

Νῆυς, pro ναῦς. nauis. Vide νῆσι apud Ammon.

Νηφάλιος, uel νηφάλιος.τ.ὁ. ſobrius, prudens, & uigilans, diligens, attentus.

Νηφαλίειν. uide in Chil. Eraſmi.

Νηφάλια. τὰ. feſta quæ ſine uino celebrantur, & ligna nephalia quæ non ſunt de uite, fico, aut moro. Eraſ. Chil.

Νηφαλίζειν. aqua ſacrificare.

Νηφαλισμός. ſobrietas, προσοχή.

Νηφαυλικός.ὁ.ὁ. ſobrium faciens.

Νήφω.μ.ήψω.π.ηφα.φρονέω, caſtus dego, modeſtus & ſobrius ſum. Accipitur pro uigilo, & diligens ſum & attentus. Neut. abſol.

Νήφων. ſobrius.

Νήχομαι.μ.ήξομαι.π.νηγμαι. nato. Depon. abſol.

Νηχοτάλαυροι. loca & urbes iuxta mare.

Νήχυτος. multifluus, πολύχυτος. à νὴ intenſiua particula.

Νῆψις.ιος.ἡ. ſobrietas, νηφαλισμός.

Νήω.νήσω. congruo, conſtruo.

Νίβα. niuem, fontem.

Νιβάδες. capræ in iugis montium.

Νίβας ὁ. nomen uici in Theſſalonica. uide in Chil. Eraſmi, Niba coccyſſante.

Νιβάπισμος. genus ſaltationis Barbaricæ.

Νίγλαροι.οἱ. genus muſici modulaminis. Cælius lib. 3. cap. 11.

Νίζω.μ.ίψω.π.νιφα. lauo, tergo. Actiu. accuſ.

Νικαθρον. uictoriæ præmium, νίκητρον.

Νικάτορες.οἱ. uictores, νικατῆρες, præſtantiſsimi in acie.

Νικάω.μ.ήσω.π.νικα. uinco, & uinco iudicio, cū genitiuo & accuſatiuo. Demoſth. καὶ νικήσας τοῦ κλήρου τοὺς ἀμφισβητοῦντας αὐτῆ πάντας. & uicit iudicio hæreditatem ab omnibus qui cum ipſa ambigere inſtiterunt. Aliquando conſtruitur cum duobus accuſatiuis. Dinarch. ὑπὲρ Δημ. Δημοθέου τοῦ νικήσαντος ναυμαχίαν νικήσαντα τοὺς λακεδαιμονίους. Bud. Com.

Νίκητρον præmium uictoriæ, νικαθρον.

Νίκη.ης.ἡ uictoria. παρὰ τὸ μὴ ἐκφυγεῖν, id eſt à non cedendo. Hymnus in eam extat apud Orpheum.

Νίκη Ἀθηνᾶ. ſtatua erat Athenis in honorem Palladis erecta, dextra manu tenens malum punicam, ſiniſtra uero robur & imperium oſtentās.

Νίκημα.ατος.τὸ. idem

Νικηκώπαβος.τ. artificium cōſequendi uictorias.

Νικητήριον.τ.τὸ. uictoria, præmium uictoriæ, feſtum pro uictoria, niceterium, ὠνίκια. Bud. (in Annot.

Νικητής.τ.ὁ. uictor.

Νικηλικός.τ.ὁ. &

Νικηφόρος.τ.ὁ. uictorioſus, uictor.

Νικίας. proprium uiri nomen. Etym.

Νικομηδίς ἡ. genus nauis apud Bayfium.

Νῖκος.τ.τὸ. uictoria.

Νίκων.ωνος.ὁ. machina maxima. Ioſeph. lib. 6. Bell. νικῶνι τῆ τείχει χρῆσθαι. αὐτοῖ γὰρ τοῦτο ἐπιδαίοις τῶν μεγίστων ἐπάλεσεν ῥωμαίων ἐλέπολιν ἀπὸ τοῦ παύτα νικᾶν. eſt etiam nomen uiri proprium. Etym. Cyrill.

Νίμμα.τὸ. lauacrum.

Νίν. ipſum. Nec habet alios caſus hoc pronomen, & ponitur pro maſculino, fœminino, & neutro: & pro αὐτὰ apud Sophocl.

Νίομαι. eo. Depon. abſol.

Νιπτῆρ.ῆρος.ὁ. peluis.

Νίπτω.μ.ίψω.π.ιφα. lauo. Actiu. accuſ. uide λλῦσαι in Ammonio.

Νιρεύς.έος. ὁ. Nireus, pulcherrimus omniū qui ad Troiam nauigarunt præter Achillem.

Νίρμος, & νίρυος. pediculus.

Νιρος. magnus.

Νισσομαι. eo, uerſor, uertor. Etym.

Νῖσσα, uel νίσα.ἡ. Niſſa urbs.

Νίσσω, uel νίσσομαι. eo, στρέφομαι.

Νίσυρος. inſula una Cycladum, Strabo eam in ora Cariæ locat, quę & πορφυρὶς à copia muricum dicitur.

Νίτρον.τ.τὸ. nitrum. παρὰ τὸ νίζειν. Etym. uel potius à loco nomen habet. Naſcitur enim in oppido uel regione Aegypti Nitria. Et ferè in uniuerſis locis Germaniæ.

Νιτρώδης.ες.ὁ.ἡ nitroſus.

Νίφα. αὐτὸ τοῦ νιφάδα. Etym. (κασμῶδος.

Νίφαργος.τ.ὁ. candidus inſtar niuis, νιφάδλλο-

Νιφάς. ἀδος. ἡ. &

Νιφοβόλυτος. ἐος. ὁ. ἡ. niuosus, niuibus tectus, Epigram.

Νιφετός. ὁ. ὁ. niuis defluxus, imber niualis, nix minutim descendens.

Νιφοβλῆτες. niue obrutæ uel consparsæ, epithethon maximorum montium.

Νιφοβόλον. τὸ. sublimè.

Νιφοστιβής. ἐος. ὁ. ἡ. niue calcatus, niuosus.

Νιφόεις. ὄντος. ὁ. niualis, altus, candidus, ut νιφόεσσα ἐλάφη, pro niuea apud Ionem comicum.

Νίφομαι. niue obruor, ut κατανιφομένοις ὄρεσιν, obrutis niue montib. Xenoph. ἐν τῇ ὑπόβαλα. οἷόν τε νιφόμενοι ἀπῆλθον. Vergil. Ventos perpessus & imbres. Vnde κατανιφόμενα ὄρη, montes niuosi, ut Silius dixit.

Νίφω. μ. ίψω. ψ. ιφα. ningo. Neutr. absol.

Νοερός. ὁ. ὁ. intelligens, liber, particeps intelligentiæ. Vnde νοεραὶ φύσεις, Dionys. & Gregor. naturæ intellectuales dicuntur, siue intelligentiæ abstractæ, ut sunt nuntij cœlestes, id est angeli. Abstracta aũt & separata dicuntur, quæ non sunt materiæ immixta, formæ scilicet à materia seiunctæ, & figuræ mathematicę, ut docet Themist. de Anim. 3. Aristot. τὰ δὲ ἀφαιρέσεως uocat, & χωριστά.

Νόες. idem est quod νοεραὶ φύσεις. Bud. de Cont.

Νοέω, uel νόημι. μ. ήσω. π, ηκα. intelligo, consydero. Actiu. accus. (rer. fort.

Νόημα. ατος. τὸ. intellectus, cogitatio, consilium.

Νοήμων, ον Ος. ὁ. Intelligens.

Νόησις. ιος. ἡ. intelligentia.

Νοητά. τὰ. quæ animo cernuntur & ratione intelliguntur. Cic. interp.

Νοητικός. ὁ. ὁ. rationalis.

Νοητός. ὁ. ὁ. intelligibilis.

Νοθεία. ας. ἡ. degeneratio.

Νοθεῖα. τὰ. res quę dantur illegitimè natis à parente. cõcedebatur enim ut ad mille drachmas usque liceret maioribus ac parentibus in nothos conferre. Harpocrat. Bud. in Annot.

Νοθεύομαι. μ. εύσομαι. π. μαι. degenero. Depon.

Νοθεύω. μ. εύσω. π. εύκα. abalieno, decipio, corrumpo, adulor, adulterinus sum, non germanus. Actiu. accus.

Νοθογένης. ὁ. ἡ. nothus quicũq;, siue scorto siue

Νοθοῖ. ει. terret, exasperat, monet. (serua natus.

Νόθος. ὁ. ὁ. nothus, spurius, illegitimus, & qui ex muliere externa natus est, autore Pollluce. Huic opponitur γνήσιος. Bud. in Annot.

Νοθρεύω. langueo, segniter ago.

Νοΐδιον. sententiola.

Νοϊμύλειν. labra coniungere.

Νομαδικός. pascuis uiuens.

Νομαδιόεχοι. à pascuis redeuntes.

Νόμαια. τὰ. leges, ritus, mores, instituta. Cyril. νόμαιον proparox. interpretatur legitimũ: penan flexum autem pascuale.

Νομάδοια. cœtus uirorum pastoritius.

Νομάρχαι. οἱ. legumlatores, prouinciarũ præfecti.

Νομαρχίαι. αἱ. νομαί.

Νομάς. άδος. ἡ. in pascuis degens inter armenta.

Νομάδες πέριστεραί. gregales columbæ: νόμαδες quoq; significat gens quædam. Scythica, uaga, quæ plaustris inuecta, passim pabula sequitur, (ut Solinus ait.

Νομᾶς. ᾶ. ὁ. Numa.

Νομικός. ὁ. pastoralis.

Νομεύς. έος. ὁ. pastor, legum conditor, tributor.

Νομεύω. μ. εύσω. ψ. εύκα. pasco, id est pastor sum.

Νομή. ῆς. ἡ. consuetudo. Item distributio, pars, stipendium, præda, congiariũ, possessio, κάρπωσις. Item pabulum, pabulatio, pastura. Item ulcus depascens & serpens, Dioscor. Item νομαὶ præfecturæ prouinciarum, regiunculæ, Plinio. Item ulcera depascentia apud medicos.

Νόμημα. δικάωμα.

Νομηδικά. τὰ. altilia.

Νομίζομαι. pasiuè æstimor, hoc est clara opinione & æstimatione præditus sum, censor, δοκῶ, πιστεύομαι, εὐδοκιμῶ, gratia polleo. Plato in Gorg. εἰ δὲ νομίζεσθ' ἔμοι γε δοκεῖν. Aliquando νομίζεται uel νενόμισται, pro solenne est, legitimum est, moris est, in more positum est. Vnde νομιζόμενον, solenne, decens, legitimum, rituale, iustum, in ius receptum, approbatum, lege sancitum. Et νομιζόμενα, siue νενομισμένα, quæ Cicero iusta exequiarum uocat, ut τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iusta mortuis facere, & parentari, hoc est τὰ κατὰ τοὺς νόμους ὀφειλόμενα: &, τῶν νομιζομένων τυχεῖν, funerari. Bud. Com.

Νομιζόμενος. ον. habitus.

Νομίζω. μ. ίσω. π. ικα. puto, ὑπολαμβάνω, δοξάζω. Item consuesco, legitima facio, legem impono, dico, lege sancio, moribus instituo. Herodian. ὡς νομίζουσι Ῥωμαῖοι, ut Romanis mos est, ut Romanorũ moribus institutũ est. Bud. ibid.

Νομικόν. ον. legale genus Quintil. interprete.

Νομικὸν δίκαιον. ius legitimum.

Νομικός. ὁ. ὁ. legisperitus, qui in negotijs legalibus uersatur, liberalis.

Νόμιμον. ον. consuetum, legitimum, ius. Vnde νομίμου μαντικοῦ ἐπιστήμη, iuris augurandi scientia. Et νομίμων ἐξηγηταί, Iurisconsulti. Et νόμιμος ἐκκλησία apud Athenienses legitima concio dicebatur, & fixa & stata, quæ ter in mense habebatur. Contrà σύγκλητος ἐκκλησία, id est conuocata & indicta, quæ repente noua aliqua de causa fiebat. Bud. in Annot.

Νομίως. legitimè.

Νόμος. ου. ὁ. iustus, pastoralis, & Apollinis epithe-
Νόμισμα. ατος. τὸ. numisma, institutio. (ton.

Νομιζόω. iustè & legitimè administro.

Νομοδιδάκτης. ου. ὁ. legem docens.

Νομοδιδάσκαλος. ου. ὁ. legis doctor.

Νομοθεσία. ας. ἡ. legislatio. (accus.

Νομοθετέω. μ. ήσω. π. ηκα. facio, legē pono. Actiu.

Νομοθέτης. ου. ὁ. legislator. Ex iudicibus autem delegebantur, quorum munus erat leges rogatio nesue tribus concionibus à populo probatas, diligentius examinare, atq; ut hi eas uel probarent, uel improbarent, ita proferebantur antiquabantur ue. Bud. in Annot.

Νομοθέτημα. τὸ. constitutio.

Νομοθετικός. legum ferendarum peritus.

Νομοίσωρ. legisperitus.

Νομοποιός. νομοθέτης.

Νόμος. ου. ἡ. paroxyt. lex, institutum, θεσμός. ἀπὸ τοῦ νέμειν, id est à tribuendo, quòd unicuique tribuat quod suū est. Budeus in Annotat. & Com. Hymnus in Νόμον extat apud Orpheum. Item numisma lingua Dorica, unde nummus Latinis, & regio ac prouincia, & simpliciter consuetudo, & mensura terræ, & bonum nuncium. Masculino gen. significat qui omnibus æquum distribuit, & apud Aegyptios diuisor agrorum. Item consuetudo loquendi. In carmine ac cantilena νόμος, qualitatē uocis ac moderationem significat, qua uel acutiore, uel remissiore utimur. Cuius rationem esse tradunt, quòd ueteres priusquam literas scirent, leges cantarēt, ne eas obliuioni mandarent. Vnde Terpandri νόμος, modulata cantilena, sic numeros dicūt Latini, & modos. Cæl. lib. 5. cap. 27. & Etym. Item pratum seu pascuum rectè νόμος uocatur à νέμω. Item territoriū, & certa terræ portio. Eust. Iliad. υ. regio, ditio, χῇ χερσὶν νόμω, cōsertis manibus, in conflictum apud Herodot.

Νόμος πολλὰ περιέχων. dicitur lex Satyria Iureconsult. hoc est, teste Festo. Pomp. lex multis alijs conferta legibus, à satyra cibi genere ex uarijs rebus conditum.

Νομός. ου. oxytonū. idem quod νομή. præfectura. Cyrillus interpretatur pascuum, regio, plaga.

Νομοφύλακες. οἱ. legum præsides & custodes. Cic. de legib. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur, nec ij literas (nam id quidem etiam apud maiores nostros erat) sed qui etiā hominū facta, obseruabāt, & ad leges reuocabant. Erant hi numero xij. Athenis, tales ferè quales triumuiri Romæ. Bud. in Annot.

Νομοφυλακία. ας. ἡ. legū morumq; regimen & tu-
Νομοφυλάκιον. τὸ tutela legū, iuris custo (tela.

dia. loc⁹ ubi undecim νομοφύλακες iudicabāt.

Νομωδός. ου. ὁ. legum interpres, Strab.

Νοοῦντες. οἱ. animati.

Νόος. ου. ὁ. σκοπός. mens, sensus, cogitatio. Vnde νόον οἶσει, sapiet, ut in hemistichio prouerbiali, ἁλιεὺς πληγεὶς νόον οἶσει, Piscator percussus
Νορύειν. fodere. (sapiet.

Νοσακέρος. morbosus, mollis, delicatus.

Νοσερός. ά. ὸν. morbosus, morbidus, insalubris.

Νοσέω. μ. ήσω. π. ηκα. ægroto. Refertur ad animū pro non sanè sapere. Neut. absol. Vide ἀῤῥωστεῖν in Ammonio.

Νοσηλεία. ας. ἡ. ægrotatio, languor, ἀσθένεια. νοσήλεια uerò φάρμακα, τὰ θεραπευτικά.

Νοσηλεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαι. ægroto. νοσῶν καὶ ἐπαχθῶς, Depon. absol.

Νοσηλεύω. ægrotos curo.

Νοσημάτιον. ου. τὸ. ægrotatiuncula.

Νοσημματικός. ή. ὸν. ualetudinarius, ualetudini obnoxius, pestifer, morbidus.

Νοσηρός. ά. ὸν. νοσερός.

Νοσιά. ας. ἡ. nidus, mansiuncula. νοσσιά, pro νεοσσιά.

Νόσιμος. ου. ὁ. ægrotus.

Νόσσιον. ου. τὸ. pullus auium.

Νοσογνωμονική. Plato medicinæ speciem uocat, quæ ex celeri morborum discretione succurrit ægris. Laërt lib. 3.

Νοσοκομεῖον. ου. τὸ. locus in quo ægrotantes curantur, infirmarium uulgò dicitur.

Νοσοκομέω. infirmos curo.

Νοσοκόμος. ου. ὁ. eius loci præfectus, & curator.

Νοσοποιεῖν. mobos excitare.

Νοσοποιός. ά. ὸν. seditiosus.

Νόσος. ου. ἡ. morb. Ἀληθές ὅτι τὸ νόσον εἶν τὴν πρὸς καιρὸν τοῦ σώματος ἀσθένειαν. πάθος δὲ ὅτι δεινὴ κὴς σώματος ἐμπόδιον νόσος δὲ ἀληθεία ὅτιν ἡ ἑκάστω πράγματι λυμαινομένη. Ἐκ τοῦ νόμων.

Νόσος μεγάλη. morbus Comitialis dicitur.

Νοσόω. seditionem moueo.

Νοσσεύειν. nidulari. Vide φωλεός in Ammo. νεοσσεύω, pro νεοσσεύω. fœtifico, γεννῶ. (σεύειν.

Νοσσοί. pulli auiū. Vide φωλεός in Ammonio.

Νοστέω. μ. ήσω. π. ηκα. redeo, abeo. Neut. absol.

Νόστιμος. ον. τὸ. dulcedo. nō tamen simpliciter omnē dulcedinem significat, sed quam animo magis quàm palato sentimus. Translata est uox ab his qui ex lōga nauigatione militia ue, & exilio in patriā reuersi, omnia ibi grata, iucunda, ac dulcia inueniunt. νόστος enim reditum significat: ex eo deinde paulatim ad omnia dulcia & sensibus grata detorta est uox. Marc. Virg. lib. 5. sic νόστιμον βρῶμα dulciariorū genus quoddā apud
Νόστιμος. ου. ὁ. rediens, matu- (Eust. legitur.
rus. νόστιμον ἦμαρ, apud Homer, dies reditus.

Νοσιμώτατον. τὸ. maturissimum, florentissimum, in quo potissima salus atq; spes sita est.

Νόστος. ὁ. ἡ. reditus, uia, suauitas, dulcedo, iucunditas, ἡδυτὴς δίχα τὸ ἡδὺ τοῦ ὁμηρικοῦ νόστου. Ety.

Νόσφι, uel νόσφιν, aduerb. sine Genit.

Νοσφίδιος. furtiuus, clancularius.

Νοσφίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. recedo, priuor, interuerto, furor, suffuror, Depon. absol.

Νοσφίζω. μ. ίσω. τ. ικα. alieno, separo, defraudo, priuo proprio, lateo, repudeo. Actiu. accus.

Νοσφισμός. ὁ. ὁ. fraudatio, separatio.

Νοσώδης. ες Θ. ὁ. ἡ. morbosus.

Νοτερός. ὁ. ὁ. humidus.

Νοτέω. humidus sum Nicand.

Νοτία. ας. ἡ. humiditas.

Νοτίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. humefacio, & νοτίζω.

Νοτινός. ὁ. ὁ. &

Νότος. ὁ. ὁ. auster, notus. Hymnus eius apd Orph.

Νουνεκῶν. mente plenũ. βῦσαι γὰρ τὸ πληρῶσαι.

Νουνεκῶς. prudenter, νουνεχῶς.

Νουθεσία. ας ἡ. admonitio.

Νουθετέω. μ. ήσω. π. κα. admoneo. Actiu. dati. & accus. νουθετῶ μετὰ ὧν πλήξεως, castigo.

Νουθέτημα. ατος. τὸ. admonitio.

Νουθέτησις. εως. ἡ. idem.

Νουθετικός. ὁ. ὁ. admonitorius.

Νουθετούμενος. reprehensus.

Νουθετῶν. consulens.

Νουμηνία. ας. ἡ neomenia, primus dies mensis.

Νουμῆνις. trychilus, auis quędam attageni similis.

Νουνεχής. ὁ. ἡ. prudens, mentis compos, cordatus.

Νουνέχω. sapio.

Νουνεχῶς prudenter πεφρονισμένως.

Νοῦς. ὁ. mens, animus, sensus rationalis & purissima animæ pars quæ entia uniuersa contemplatur. Vnde νοῦν ἔχων soluta cõpositione pro νουνεχής sicut Latinè, animi magnitudinem, pro magnanimitate dicimus. Bud. Com. Vide Ammon. Anaxagoras νοῦς cognominatus est, quia primus materiæ mentem adiecit, quæ res confusas digesserit Laërtius li. 2. & νοῦς cognomẽto fuit dictus Anaxagoras, quòd mentem mundo insedisse dixerit, atq; hanc elemẽta ordine constituisse, ut testatur Theodoretus.

Νοῦχθης. ες. ὁ. ἡ. morbo grauatus, æger. Oppian.

Νοῦς. Ionicè pro νόος. ὁ. morbus.

Νοχαλός. iners, futilis. malim νωχελὴς ut infra.

NY dictio & adiectio syllabica, cõiunctio expletiua, enclitica.

Νυγμή. nota.

Νυγμός. ὁ. ὁ. punctura, stimulus.

Νυθός, mutus, tenebrosus.

Νυκτάλος. somnolentus, noctem amans.

Νυκταλωπία. nocturna cæcitudo, Popilio Aurelio interp.

Νυκτάλωψ. ωπος. ὁ. qui interdiu clarius cernit, aduentante uerò nocte oculis est hebetioribus, παρὰ τὸ ὑπὸ τῇ νυκτὶ ἀλᾶσθαι, ὅ ὅτι πλανᾶσθαι. Bud. in Annot. Nocturna cæcitudo Plinio, qua affecti lusciosi dicuntur.

Νύκταρον. τ. nucumenta uertit Theod. in Theophastro: & si potius principia & quasi uascula quædam nucũ dicenda fuerint. Significat etiã fauorum foramina, & nidos uesparum & etiam pinorũ picearũ, ceu præcurrentes & flores præformantes nuces, Legendũ λύτταρος, ut suprà.

Νυκτελέω. noctu perficio, aut celebro.

Νυκτέλιος. ὁ. ὁ. Nyctelius, id est Bacchus, quoniã sacra eius nocte celebrantur.

Νυκτοβύω. μ. βύσω. π. βυκα. pnocto. Neu. absol.

Νυκτοβινός. ὁ. ὁ. nocturnus, obscurus noctis instar, apud Plutarch. οἶνος νυκτοβινός, uinũ crassius ac proinde non pellucidum.

Νυκτοβινὰ φαντασμάτα. laruæ nocturnæ terificationes imaginũ nocturnę lemures teste Nonio. (Marc.

Νύκτοβλακός. ὁ ὁ. nocturnus.

Νυκτοβίς. ίδος. ἡ. uespertilio, ut Gaza. uertit in Aristotele. Itẽ piscis genus, cui inde nomen, quod interdiu quietem agat, noctu grassans satiandi uentris studio, ut docet ἁλιβλακῶν β. Oppian. quã ob causã ἡμεροκοίτα quoq; nomẽ inuenit.

Νυκτερέβια. τὰ quæ nocte uagãtur, ut uespertilio.

Νυκτερός. ὁ ὁ. nocturnus.

Νυκτίβιος. qui noctu æquè ac interdiu agit.

Νυκτικόραξ. κος. ὁ. coruus nocturnus, bubo. Gaza in Aristotele uertit, cicumam.

Νυκτλόχοι. latrones, nocturni insidiatores.

Νυκτμυία. ἡ noctua.

Νυκτίνομος. auis quę noctu pascitur & uagatur, ut ulula.

Νυκτιπόλος. noctiuagus latro.

Νυκτογραφεῖν. lucubrare.

Νυκτογραφία. lucubratio & opus elucubratum.

Νυκτομαχεῖν, de nocte pugnare.

Νυκτομαχία. nocturna pugna, uel quæ punctim non cæsim fit.

Νυκτοπορεύω. μ. εύσω. π. εύκα. nocte eo. Neutr.

Νυκτοπορία. ας. ἡ. nocturnum iter.

Νυκτὸς. aduerbialiter. noctu.

Νυκτοφυλακέω. μ. ήσω. π. ηκα. nocte asseruo. Neu. absol.

Νυκτοφυλακήσεις. excubiæ.

Νύκτως. aduerb. nocte, noctu, de nocte, νυκτός.

Νυκχάζω. pungo.

Νυμφαγωγεῖν. ducere sponsam, nuptias conglutinare & coagmentare. Bud. Com.

Νυμφαγωγός. ὁ. ὁ. dux sponsæ, qui domo paterna nuptiam nuptã deducit, ὁ μετάρχόμενος καὶ μνώμενός τινι νύμφιν. Appellatur & hoc nomine ἡ προμνηστρία, hoc est matrimonij contrahendi amica interpres & conglutinatrix. Bud. ibid.

Νυμφευθεῖσα. quæ nupsit.

Νυμφεύομαι. nubo.

Νυμφεύτρια. ας. ἡ. pronuba, administratrix eorũ quæ ad nuptias pertinent.

Νυμφεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. sponso. Neutr. accus.

Νυμφεών. nympharum sacrum, aut templum.

Νύμφη. ης. ἡ. sponsa, nurus. Dicitur autem οἱονεὶ νεόμφη, τουτέστι νέον φαινομένην. αὕτη γὰρ πρότερον θαλαμευομένη, νῦν φαίνεται, ut inquit Eusthat. Item δαιμόνιά τινα γυναικωχαρῆ καὶ λωμαπικώτερα, à priscis νύμφαι dictæ sunt: quo uocabulo significantur uires insitæ terræ stirpibus, & natura inditæ riguis & fluentis, per quas fructuum nouorum eduntur & promuntur scaturigines nouo uere, quemadmodum & fructus nuptarum suo uere editur, cum lanugo & pubes erumpit & efflorescit. Vnde in nympharum numero censentur αἱ νηΐδες, καὶ ἅμα δουάδες, καὶ ὀρεσιάδες, καὶ λειμωνιάδες, quæ etiam dictæ sunt Liberi patris nutrices, de quo Cæl. lib. 1. cap. 27. & Bud. Com. Νύμφη etiã est in inferiori labio concauitas. Est etiam subsultans caruncula, quæ rimæ interiacet in membro pudendo fœminarum. Significat quoq; calicem rosarum paululum se aperientem, & formicã alatã, siue uermem in apũ fauis. Nympharum hymnus est apud Orpheũ. Vide suprà in (νύμφη.

Νυμφηγενέτη. nympharum nupta.

Νύμφια τά. sponsalia.

Νυμφίδες. calceamenta sunt muliebria, & sponsa (lia.

Νυμφικός. ὁ. ὁ. sponsalis.

Νυμφίον. thalamus.

Νυμφίος. ὁ. ὁ. sponsus, paroxyt. Cyrillus.

Νύμφιος. sponsalis, proparoxyt. Cyrill. & domus sponsi. Etym.

Νυμφοκόμος. ὁ. ὁ. ἡ pronuba, nuptam adornans, νυμφεποιός.

Νυμφόλαπτος. ου. ὁ. lymphatus, fanaticus, quasi nymparum spiritu correptus.

Νυμφοπόνος. pronuba.

Νυμφοστόλος. ὁ. νυμφαγωγός, quasi auspex idem propè qui πρόνυμφος. & νυμφευτής & παράνυμφος. Hoc uocabulo etiam nuptiarũ instructor, exornatorq; aut exornatrix significatur: sicut νυμφαγωγός quoq; de utroq; genere dici solet. Bud. Com.

Νυμφοστολέω. nuptam deduco, sponsam orno.

Νυμφών. ῶνος. ὁ. sponsus, thalamus sponsalis.

Νῦν. nunc, sanè, modò, in præsentia. Coniungitur autem cum omnibus temporibus, excepto plusquamperfecto. In νῦν δὴ, δὴ πρὸ παπληρωμαπικὸν est. Bud. Com. Vide Ammonium.

Νυνί. Atticè, nunc, & solo præsenti construitur. Etym. Cyrill. Ammonius.

Νύξ. νυκτός. ἡ nox, ut νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte in tempesta. νυκτὸς ἤδη πολὺ προϊούσης, multa iam nocte. νυκτῶν μέσων, media nocte. Significat & mortem. Etymol. Hymnũ in Noctem scripsit (Orpheus.

Νυός. ὁ. ἡ. nurus, sponsa, νύμφη.

Νυρίζω. pugno, polio.

Νύρω. idem.

Νυσήϊον. campus Thraciæ. Etym.

Νυσήϊος. Bacchi cognomen à monte Indiæ Nyse deductum. Etym.

Νῦζος. lingua Syracusiorũ claudus, Nonnus lib. 9. Dionysiacorum. Νῦζος ὅπ γλώσσῃ συρακωσίδι χωλὸς ἀκούει.

Νύσσα. mons Thraciæ. Etym. Et oppidũ Bœotiæ, & urbs felicis Arabiæ

Νύσσα. ης. ἡ. ἀφετηρία, λαμπτήρ. repagulum, carceres unde cursores mouentur. à νύσσω. quoniã equi calcaribus urgentur. Item meta à νεύω, inclino, eo quòd cum metam attigerint, inclinentur & flectantur.

Νύσσω. νύπτω. unde νυσσόμενοι, percussi, cæsi.

Νυσταγμός. ὁ. ὁ. dormitatio.

Νυστάζω. μ. άξω. π. αχα. dormito, somnum appeto, ad somnum deferor, cõniueo, capite nuto. Neutrum absol.

Νυσταλέος. α. ὁ. somnolentus.

Νυσταλογερόντων. ubi senes dormitant. Etym.

Νυσταλωπεῖν. dormitare.

Νύσσω. μ. ύξω. τ. υχα. aperio, pungo, uello, stimulo, uulnero, incito, iacio. Actiu. accus.

Νύχα. noctu.

Νυχεύω. pernocto, occulto.

Νυχθήμερον. aduerb. nocte dieq;, ut in Epist. ad Corinth. 2. νυχθήμερον γὸ βέβω. πεποίηκα Dicimus & νυχθήμερος nominaliter.

Νυχία. pernoctatio.

Νύχιος. ὁ. ὁ. nocturnus.

Νυχοβόρος. α. ὁ. in nocte uorans, muris epitheton. apud Nicandrum.

Νύχος. nox, tenebræ.

Νώ. apocopa τοῦ ι pro νῶϊ. nominatiuus est dual. numeri pronominis ἐγώ. Ponitur quoq; νώ (ut tradit Suid.) ρ αὐτὸν apud Aristoph. βλέψαι ποιῆσαι. νώ. id est αὐτὸν, uel δεῖ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι.

Νώ. accumulo, fluo, nato, neo.

Νώγαλα. τὰ. trisyllabicè, &
Νωγαλεύματα. τὰ. opipara fercula & dapes apud Athenæum lib. 2.
Νωγαλέον. splendidum.
Νωγαλίζω. apud Alexin delicior, opiparè uictito.
Νωδογέρων. οντος. ὁ. senex, edentulus, auditu & sermone carens.
Νωδός. ὁ. ὁ. idem, à νω priuata particula, edentulus.
Νωθεία. ας. ἡ. indolentia, doloris leuatio. Theocrit. ἐκτ' ἄρα πάντων νωθειαν ἐκτέχευσεμι
Νωθεω Θ. ω. ῶ. uacans dolore. (λῶν.
Νωθεία. ας. ἡ. segnities.
Νωθής. ἐος. ὁ. ἡ. νωθρός. à νω priuat. & θῶν quod est currere. νωθὴς. ὁδὸς, prolixum iter. Ammon. distinguit νωθέστερος à νωχελέστερος.
Νωθητός. idem.
Νωθρεύω, &
Νωθειάω. μ. ήσω. ω. ηκα. torpeo, segnis sum.
Νώθρηξ. uia longa.
Νωθροκάρδιος. ω. uecors, socors, minime industrius, tardus ingenio.
Νωθρόν. τὸ. languor.
Νωθρός. ὁ. ὁ. segnis, imbellis, piger, languidus, ἄλογος, tardus, lentus, ignauus.
Νωθρότης. ητος. ἡ segnities, ueternum.
Νώθρος. ὁ. Comicum uocabulum quo significatur, tardus in Venerem & languidus.
Νῶϊ. nos duo, uel nos duos. Nominatiuus enim est & accus. dual. num. pronominis ἐγώ, sicut νῶιν genit. & dat. eodem numero, id est nostrũ duorum, uel nobis duobus.
Νῶϊτερος. ω. ὁ. noster, possess. ab νῶϊ dualis num.
Νῶκαρ. inuidia, cogitatio improba, segnities. à priuat. νω & σκαίρω, salto. Etym.
Νῶκαρ. inuidia, cogitatio improba, segnities. à priuat. νω, & σκαίρω, salto. Etym.
Νῶκαρ. ρος. exanimus, ἀψυχοποιός, νεκροποιός, ex priuatione κῆρος, hoc est, ψυχῆς. Eust. Iliad. ε. citra doloris sensum enecans, τὸ χωρὶς ἀλγημάτων ἀναιρῶν, exponit Nicaud. interp. Idem & caron & grauem, soporem interpretatur, quasi
Νωλεμές, & (τῶν νῶν κάρωσιν.
Νωλεμέως. indesinenter, fortiter, confertim, celeriter. Eust.
Νωλεμής. ἐος ὁ. ἡ. indesinens, fortiter consistens.
Νῶμα. cogitatio, sententia.
Νωμάω μ. ήσω. ω. ηκα. diuido, cõsydero, moueo, præfero, porto. Etym. Actiuum accus.
Νώμαῖα pecora, notæ pecorum.
Νώμησις. ιος. ἡ. consyderatio, motus.
Νῶν, pro νῶιν.
Νωνυμία. obscuritas nominis.
Νώνυμος. ω. ὁ. ἡ. ignobilis. Vbi sciendum quòd ὄνομα in compositione primum ο uertit in ω, alterum in υ. Hinc compositũ ex priuatiuo α, & consonante ν propter hiatum inserta, ἀνώνυμος, & contractè νώνυμος.

Νώρεμνος. magnus, multus, postremus, latus, depressus, imbecillis.
Νωρέω. efficaciter ago.
Νώροψ. οπος. ὁ. ἡ. splendidus, κατὰ τὴν ἔρεσιν τοῦ ὀρέγω, sic dictum. Hom. Iliad. β. νώροπα χαλκόν uocauit. splendor enim ferri & armorũ uisum
Νωσίχολος. negligens. (solet offuscare.
Νωτῶς. muli aut asini clitellarij.
Νωτιαῖος. ω. dorsualis.
Νωτιαῖος. μύελος, medulla spinalis, quæ & ῥαχίτης & διαυχένιος. Gal.
Νωτίζω. μ. ίσω. π. ικα. tergiuersor, obuerto tergũ, fugio, à tergo aliquid relinquo, insequor. Neutrum absol.
Νῶτον. ω. ὸ. dorsum, ut Gaza uertit in Aristotele. terga, scapula. Vnde νῶτα δίδναι, sicuti Latini Terga dare pro fugere.
Νωτοπλήξ. ῆγος. uerbero, mastigia, cui tergum sæpe uapulat.
Νῶτος. ω. ὁ. & plural. τὰ νῶτα. humerus.
Νωτοφόρον. ω. ὸ. iumentum tergo ferens.
Νωφαῖον. obscurum.
Νωχελέστερος. lãguidior. Vide νωθέστερος in Amo.
Νωχελής. ἐος. ὁ. ἡ. tardus, imbecillis, ignauus. superius scribitur νοχαλός.
Νωχελίζω. tardo, tergiuersor.
Νωχελία. ας. ἡ. ἀδυγία. tarditas, imbecillitas.
Νῶχμα. opprobrium.
Νώψ. ωπος. lusciosus, imbecillũ habens uisum.

Ξ Α.

Ξαίρομαι Θ. cæsus, percussus.
Ξαίνω. μ. ανῶ. π. αγκα. διαλύω μασίζω, percutio, cædo, tondeo, lacero, diuido, texo, neo. Actiuum. accus.
Ξάνθαρος. boui simile animal, quod iuxta Atlanticum mare nascitur.
Ξάνθη. ἡ. paroxyt. nomen mulieris. Cyrill.
Ξανθίαι. οἱ. serui Comicorũ à flauis, quibus ferè sunt præditi, capillis, qui & πυῤῥίαι. Eust. Il. γ.
Ξανθίζομαι. flauesco.
Ξανθίζω. μ. ίσω. ω. ικα. rufo, rufum facio, flauum reddo.
Ξανθικὰ. τὰ. festum apud Macedones, Xanthico mense agitari solitũ, pro lustratione exercitus.
Ξανθικός. ὁ. ὁ. Aprilis, apud Macedones mensis, qui Hebræis Nisan, & Aegyptijs Pharmuthi.
Ξάνθιον. ὸ. ὸ. lappa.
Ξανθόθριξ. ιχος. ὁ. habens crinem flauum.
Ξανθοκάρηνος. flauicomus, epith. Bacchi.
Ξανθοκόμης. idem.

Ξαυθός. ὁ. ὁ. flauus, oxyton.

Ξάνθος. ὁ. ὁ. fluuius Troiæ, quòd oues reddat flauas, ut scribit Aristot. de Hist. 3. & Vitruu. lib. 8. & Plin. lib. 2, cap. 10. dicit ruffas oues iuxta Iliũ Xanthim efficere. Scamãder appellatur alio nomine, & uiri nomen. Cyrillus.

Ξαυθάνω. flauescit.

Ξάνιον. pecten, λατγίον, pectinis genus ad discriminandas lanas.

Ξανικὴ τέχνη. ars pectendi discriminandiq; lanas. Pollux.

Ξαιῶ. laboro, fatigor è labore lanificij λοπῶ.

ξένιον. ὁ. τὸ. munus hospitij datũ. Et ξενικὰ. communes pecuniæ.

Ξενίζω. μ. ίσω. σ. ικα. hospitio suscipio, Actiuum.

Ξένοδόκος. ὁ. ὁ hospes qui accipit.

Ξένος. ὁ ὁ. pro ξένος. hospes qui recipit, & qui recipitur. Ponitur & pro mercenario apud Hom.

Ξενοσύνη. hospitium, hospitalitas, ius hospitij. Homer. Odyss.

Ξεναγία. ας. ἡ genus est ordinis militaris, de quo Aelian. Duæ, inquit, centuriæ manipulum reddunt, decuriarum 16. hominum 256. cui manipularis præest. Sunt qui hoc genus ordinis 256. xenagian à mercenario milite uocent, eiusq; principem uagum. Vide in Appendice lexici de uocab. militaribus in Σύνταγμα, & bis in ξεναγία, ubi numerus xenagiæ definitur milites quingenti & duodecim, aliàs bis tantum.

Ξεναγός. &

Ξεναγωγός. ὁ. ὁ. dicitur qui extaneis militibus imperat mercede conductis, manipularis.

Ξεναγῶ, excipio hospites, prehensa manu duco, ut facere solent qui possessiones suas externis ostentant.

Ξεναλίζω. congrego, militem peregrinũ colligo.

Ξεναλόγος qui peregrinum exercitus cogit.

Ξεναπάτη. ης. ἡ. deceptio hospitis.

Ξενδύω. peregrinus & ignarus sum.

Ξενηλασία. ας. ἡ. expulsio hospitum. Refertur tamen & ad cæterarum rerum eiectionem, ut ξενηλασία τεχνῶν περιοσῶν, expulsio artium superfluarũ, Plut. & ξενηλασίαν παιδευμάτων ἐποιοῦντο, disciplinas expellebant, non admittebant, apud eundem.

Ξενηλατῶν. abigere externos & eijcere, ut alienos abigere. Bud. Com.

Ξενία. ας. ἡ. hospitalitas, hospitij cõsuetudo, amicitia externorum, externitas, peregrinitas.

Ξενίζω. μ. ίσω. σ. ικα. hospitio suscipio, ἑστιῶ. unde ξενιζόντες, lautè excepti, quasi peregrinis appositis ferculis. Sed hoc aliquando transfertur, ut ξενίζει τοῖς λόγοις, quasi peregrina fercula nobis apposuit, id est ξένα τινὰ πῶς ἡμας φθέγγεται. Item numero. unde ξενίζεσθαι passiuè. id est τὰ ξένα διέχεσθαι καὶ λαμβάνειν, Item peregrina uoce aut moribus utor, noua peregrinaq; instituo & inaudita, id est τὰ ξένα φρονῶ, ἢ φθέγγομαι. hoc est, τὸ ξένη χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ξενικοῖς ὀνόμασι. Lucian. ὅσῳ δ' αὖ ξενίζοιμι. Quo magis noua & peregrina inauditaq; instituerem. Sic in Act. cap. 17. ξενίζοντα γὰρ τινα εἰς φέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Vnde ξενιζόμενον, peregrinũ, insolens. Bud. Com. Itẽ admiror. Etym. Ammon.

Ξενικόν. ὁ. τὸ. hospitium. Item externorũ militũ exercitus, siue conductitiorum, Demosthen. & Aristoph. μιθοφορικὸν στράτευμα. Item ξενικόν, priscum, & nomen ueneni apud Aristotel. de mirabilibus narrationibus.

Ξενικός. ὁ. ὁ. externus, peregrinus, Aristot. uitam philosophorum appellat in Politicis ξενικὴν quòd quasi peregrini ac hospites in rebus publicis atq; adeo in mundo uersentur.

Ξένιον. ὁ. τὸ. xenium, dona hospitibus dari solita. Vnde ξενίων τυχὼν, hospitio susceptus. Accipitur pro quocunq; munere.

Ξένιος. ὁ. ὁ. hospitalis, hoc nomine Iupiter (ut Dionys. scribit) colitur, quia hospitem non negligere, & hominem alienum inuitare amicitiæ est, de quo intellexit Vergilius, Iupiter, hospitibus nam te dare iura loquuntur. Bud. in Annotat.

Ξένισις. εως. ἡ. conuiualitas.

Ξενισμός. ὁ. ὁ. nouitas cibi, & pabuli nouitas. Itẽ hospitalitas ac benignitas in conuiuio.

Ξενισμὸς ὑδάτων. mutatio aquarum.

Ξενιτεύομαι. &

Ξενιτεύω. μ. εύσω. σ. ευκα. extra patriam maneo & dego, uagabundam uitam ago, ξενόω. Item μιθοφορῶ, stipendio mereo. Neutrum absol.

Ξενοδόκειον. ου. τὸ. xenodochium, hospitium, locus ubi hospites recipiuntur per κ & per χ scribi potest.

Ξενοδοκέω, uel ξενοδοχέω. μ. ήσω. σ. ηκα. recipio hospites, ξενῶ. item testor.

Ξενοδόκος. hospes, testis, apud Simonidem & Pind. Etym.

Ξενοδόχος. ὁ. ὁ. caupo.

Ξενοκτονία. ας. ἡ. occisio hospitum.

Ξενοκτόνος. ὁ ὁ. occisor hospitum.

Ξενοκτονῶ. hospites macto.

Ξενολασία. hospitum expulsio, ξενηλασία.

Ξενολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. colligo externos milites.

Ξενολόγιον. τὸ. ξενικόν.

Ξενολόγος. ὁ. ὁ conductor aut collector externorum militum.

Ξενομανῶν. rebus exoticis supra modum gaudere, rebus externis & mercibus peregrinis supra modum

modum delectari. & ξενομανὴς γυνὴ, ἡ ξένους προσεταιριζομένη.

Ξενομανία. ας. ἡ. rerum exoticarũ amor insanus, externorum admiratio, nimium & inconsultum externorum studium. Budæus de Asse.

Ξενοπαθέω. μ. ήσω. π. ηκα. pessundo hospitem. Vnde ξενοπαθοῦντες, dicũtur qui tacent, & stupidi fiũt ad ingressum externorũ, qui non tam liberaliter agunt cum cæteris ac suis. Neutrum absolutum.

Ξενοπαθοῦμεν. hospites nobis esse uidemur.

Ξενοτροφέω. alere hospites.

Ξενοτρόφος. ου. ὁ. hospitum nutritor.

Ξένος. ου. ὁ. peregrinus, hospes qui recipit & recipitur, amicus, admirandus. Ξένοι etiam dicuntur milites externi, conductitijque, & non in ipsa urbe descripti. Herodotus scribit ξένους à Laconibus peculiariter barbaros intelligi.

Ξενοφόνος. ου. ὁ. ξενοκτόνος.

Ξενοῦν. peregre agere, peregrinari. Significat etiã hospitio cõiungi, & hospitio suscipi. Budæus Comment.

Ξενόω. hospitio accipio, ξενίζω.

Ξενύλλιον. ου. peregrinellus.

Ξενών. ῶνος. ὁ. hospitium, locus hospitum, cœnaculum, paroxytonum uero proprium est uiri. Cyrill. Item nosocomiũ in quo ualetudinarij curantur.

Ξηρᾶν. euomere.

Ξηρός. ᾶ. ὁ. siccus, pro ξυρός.

Ξέσμα. ατος. ramentum, scobs.

Ξεσμός. ᾶ. ὁ. genus instrumenti quo raditur.

Ξεστός. sextarios.

Ξέστης. sextarius.

Ξεστός. ᾶ. ὁ. politus, ligneus, urceus.

Ξεστεγία. ας. ἡ. ars poliendi lapides.

Ξέστρον. ου. τὸ. rasura.

Ξεῦγμα. τὸ. pons.

Ξέω. μ. έσω. τ. εκα. polio, frico, rado, incido, scuido, scalpo. Actiu. accus.

Ξηβωλικοί. οί. terrestres.

Ξιλός. truncus, stipes, λοχμός.

Ξηρά. ἡ. arida substantiuè, hoc est terra: sicut ὑγρά. pro mari, ut πολλὰ ἐφ' ὑγρά.

Ξηραίνομαι. μ. ανθμαι. π. αμαι. areo, Depon. absolutum.

Ξηραίνω. μ. ανῶ. τ. αγκα. sicco. Actiuum accus.

Ξηραλοιφέω. μ. ήσω. τ. ηκα. unguo, insicco, ἀνθυλαπτὸν ἀλείφω. λατὰ πιμάρχου. Actiu. accus.

Ξηραλοιφία. inunctio citra lotionem facta.

Ξηραμπέλινος. ὁ. color est uitibus arefactis similimus. Vsurpant hãc uocem Latini. certũ enim uitis genus adulto iam autumno pampinis rubet uelut cruentatis. Thylef. de coloribus.

Ξηρασία. siccitas.

Ξήρια τὰ. emplastra arida.

Ξηρόρυγος. fluuius perennis.

Ξηροκόλλα. aurifabrorum gluten, ferruminatura.

Ξηρός. ᾶ. ὁ. aridus, mancus, durus, siccus. Vnde ξηρὸς ἱδρώς, aridus sudor, qui non balnei prouenit ui, sed exercitatione aut labore.

Ξηρότης. ητος. ἡ. ariditas.

Ξηροφαγεῖν. arida epulari, comedere quæ uim habent siccandi.

Ξηροφθαλμία. ας. ἡ. arida lippitudo, & scabies, cũ in oculorum angulis asperitates & prurigines & ueluti ulcera fiant, pruritus oculorum sine reumate, à siccitate dicta.

Ξίμβαι. αἱ. mala punica prægrandia.

Ξίρις. species plantæ aromaticæ, iris sylue-
Ξιφλοῦν. & (stris.

Ξιφήρης. εος. ὁ. ἡ. ensifer, gladium ferens, ὁ πρόκοπον ἔχων τὸ ξίφος, manu tenens pugionem, & stringendi expectans occasionem, siccarius, à ξίφος & αἴρω. Bud. Com.

Ξιφηφόρος. ὁ. idem, stipator, est & cometa, de quo uide in Πωγωνία.

Ξιφηφορῶ. stipo, ensem fero.

Ξιφίας. ὁ. piscis marinus. Theodorus gladium interpretatur ex Aristotele, Strabo galeotan appellat: meminit eius & Aelianus. Est & cometæ genus in mucronem fastigiati, apud Plin. qui ξιφηφόρος à Theone dictus.

Ξιφίδιον. ου. τὸ. gladiolus, pugio.

Ξιφίζω. protenta manu saltito.

Ξίφισμα. &

Ξιφισμός. ᾶ. ὁ. saltatio quædam cum ensibus, σχῆμα ἐμμελείας ἢ τραγικῆς ὀρχήσεως. Eust.

Ξιφίον. ου. τὸ. herba gladiola, siue genitalis.

Ξιφισὺς. υος. pugna gladiatoria, μαχαιρομαχία.

Ξιφοειδὲς. τὸ. os pectoris, quod alio nomine χόνδρος dicitur, mucronata cartilago à medicis redditur.

Ξιφοθήκη. ης. ἡ. uagina ensis.

Ξιφοκτονέω. occido gladio.

Ξιφόκτονος. ου. ὁ. ense necatus, sed ξιφοκτόνος, necãs.

Ξίφος. εος. τὸ. ensis, gladius minus latus, & ad ictus punctim inferendos magis idoneus. μαχαίρα uero & λόγχη, latior ensis ad plagam cæsim faciendã opportunus. Xenoph. de re equestri. Gaza in Aristotele uertit gladiolum, qui loliginum corpore continetur.

Ξιφολκία. districtio gladij.

Ξιφολκός. ου. ὁ. qui gladium exerit.

Ὁ ἄνθρωπος. ου. τὸ. statua, signum, ac propriè quæ
heroibus erigitur statua, quemadmodũ
quæ dijs εἴδωλον, quæ regibus ἀνδριάς.
Vide Ammonium.

Ξανθός. ᾶ. ὁ. flauus, mollis, tener, humidus, translucidus, formosus, tenuis, celer, acutus, uarius.

Ξάνθος. uiri nomen. (Suid.

Ξυάλη

Ξαλη. ξυλη.

Ξυγγένεται. conuenit.

Ξυγγενὲς. cognatio.

Ξυγνώμων. ονος. ὁ. ἡ. concors.

Ξύγκλυδες. commilitones, auxiliarij. Etym.

Ξύλη. ης. ἡ. dolabrum, lima, genus gladij Laconici, quod quidam ξύνη cum ι scribunt.

Ξυηρός. ὁ. læuigatus.

Ξυλάριον, uel ξυλήριον. τὸ. furculus, paruũ lignũ.

Ξυλεία. ας. ἡ. lignatio, lignorum collectio.

Ξυλεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαι. lingua incido, uel colligo. Deponens absol.

Ξυλεύς. lignator.

Ξυλεβόρος. ὁ. & ξυλοβόρος. ὁ. lignũ erodẽs uermis.

Ξυληγεῖν. ligna ferre & cõuehere, baiulare. Pol. significat nonnunquam quælibet onera portare.

Ξυληγοί. οἱ. qui mercedis gratia ligna portant.

Ξυληγὸς. ὁ. lignarius, baiulus.

Ξυλίδιον. τὸ. τὸ. assula, tabula, tabella. Infra scribitur per y psilon in antepenultima.

Ξυλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. ligna incido, uel cõgrego. Deponens absol.

Ξυλίνη. γεφύρα. sublitius pons.

Ξύλινος. ὁ. ὁ. ligneus, fructus arborum.

Ξυλισμὸς. ὁ. ὁ. lignatio.

Ξυλίτης. piscis quidam. (uare.

Ξυλλαβεῖν. hostiliter arripere & occupare, adiu-

Ξυλλαμβάνω. corripio, comprehendo, accusat. auxilior, opem fero, Datiuo. Isoc. ὁρῶ δὲ τοὺς τύχης ἡμῖν ξυλλαμβάνοντας.

Ξυλλεκτὸν. collectum.

Ξυλοβάλσαμον. ὁ. τὸ. xylobalsamum, id est arbor balsamum gignens.

Ξυλοδωνία. remigatio, gubernatio, cõpactio na-

Ξυλοειδὲς. τὸ ξυλῶδες. (uium.

Ξυλοθήκη. locus in naui, ut ὑδροθήκη.

Ξυλόκολλα. glutinum.

Ξυλοκοπεῖν. fustibus cædere.

Ξυλοκοπία. ας. ἡ. cæsio fustis.

Ξυλόκοπος. ὁ. ὁ. lignator, lignipeta.

Ξυλοκύμβη. ἡ. scommate uocatur mulier in qua nec renidet forma, nec respondet corporis magnitudo, autore. Eust. Iliad. ε.

Ξυλομανεῖν. sylueſcere. de uitibus & arboribus dicitur, quando propter ramorum, foliorumq; copiam luxuriant.

Ξύλον. τὸ. liguum, tigillum, uinculũ, quo pedes includebantur. ποδοδράβη.

Ξυλουργέω. fabrilem artem exerceo.

Ξυλουργικά. τὰ. lignaria opera.

Ξυλοῦσθαι. lignum fieri, in lignum mutari.

Ξυλοφάγος. cossus, uermis obesus, è lignorũ carie enascens. Plinius teredinem uocat, quòd denticulis exterat materiam, capite ad corporis reliqui portionem grauissimo.

Ξυλοφθόρος. ὁ. ὁ. ξυλοφάγος. uermis à corrũpendis lignis sic dictus. Gaza in Aristotele ligniperdam interpretari posse ait.

Ξυλοφόρια. ὁ. ὁ. dies festus Iudæorum.

Ξυλόφρακτος. ὁ. ὁ. lignis compactus.

Ξύλοχος. ὁ. ὁ. locus arboribus cõsitus. eclipsis aũt est, pro ξύλος ὕλη.

Ξυλώδιον. ξυλήριον. supra ξυλήδιον. per ι in ante (penultima.

Ξυλώδης. ης. ὁ. ἡ. lignosus.

Ξύλωσις. ιος. ἡ. contignatio. Cal. lib. 13. cap. 48.

Ξυμβάλλει. concidit, inuadit.

Ξυμβασεύω. affecto conuentionem.

Ξύμβασις. ιος. ἡ. pactum. unde ξύμβασιν ποιοῦσθαι (μένοι, pacificati.

Ξυμβατικὸς λόγος, & Ξυμβαλικὸς pactionis & conuentionis sermo.

Ξύμβλητο. congressus est.

Ξύμβολον. omen, auspicium.

Ξυμβουλευτικὸς. ὁ. ὁ. consultandus.

Ξύμη. pruritus.

Ξυμποδίζας. σωδήζας τὸς πόδας. Aristoph.

Ξυμπροθυμέω σοι. studeo tibi.

Ξυμφέρομαι. assentior.

Ξυμφορά. ᾶς. ἡ. calamitas, euentus, in bonã aut in

Ξυμφυγάδευ. unà exules. (malã partem.

Ξύμφυτον. coniunctum naturæ Ciceroni.

Ξώ. pro σώ. Attici dicunt. Vnde innumeræ dictiones quæ lingua cõmuni cum σώ componuntur, apud Athenienses per ξώ proferuntur, ut ξωθεινος, &c.

Ξωάγγεια uel ξωάγκεια. locus cauus, conuallis.

Ξώαθρος. uxor, ἡ συμβιοῦσα.

Ξωαυλία. ἡ. quando bini tibicines idem canũt, uel ubi cythara & tibia pariter insonant.

Ξυναίπια. τὰ. adiuuantia causarum.

Ξωαίπιος. ὁ. ὁ. conscius.

Ξωαλίζεσθαι. congregari, & simul edere. Etym.

Ξυνάορος. uxor, nupta, frater, soror, maritus.

Ξωαχαλλάω. cõpatior, misereor tui: τίς ὁ ξωαχαλᾶς apud Aschyl. ubi malè in Aldino legitur ξωασκαλᾶ.

Ξυνάωρος. ὁ. ἡ. coniunx, collectanea.

Ξυνάρασθαι. coniungere, componere.

Ξυνέηκε. intellexit, συνέβαλε. Atticum est pro συνέηκε, συνῆκε, ab ἵκω.

Ξυνεκμεγοί. οἱ. coaceruati.

Ξώσθαι. intellige, audi.

Ξώεσις. ιος. ἡ. confluens fluuiorum, apud Hom. Strabo συμβολὴν dixit.

Ξυνεστικὸς. ὁ. constans, cõpactus, Hipp. excremẽta alui cõpactiora, non liquida ξυνεστικότα dixit.

Ξυνέχει γὰρ ἀγῶνι τὰ πράγματα. uersantur in discrimine res.

Ξυνήθιος. conuictor, coætaneus.

Ξυνίω

Ξυνήϊος. ον. ὁ. ξυνός communis.

Ξυνήκοος. ον. ὁ condiscipulus, coauditor.

Ξυνήλυσις. ιος. ἡ. coitio, congressus.

Ξύνθακος. ὁ. eadem in sede considens.

Ξυνίζω. τὸ. ξυνίζω.

Ξυνίημι. μ. ήσω. ἄσ. ῆκα. & ξυνέκα. intelligo. συνίημι.

Ξύνιον. audiebant, intelligebant.

Ξυνιστάναι. efficere. Cic.

Ξυνίστωρ. ὁ. conscius. συμπράκτωρ, ξυνάιδιος.

Ξυνέφελος. ον. nubilus.

Ξυνοικίαι. αἱ domus contiguæ.

Ξυνίω. audio. Homero.

Ξυσμάμων. ονος. ὁ. ἡ. consanguineus apud Aeschylum.

Ξυνωμόται. οἱ. coniurati, qui sacramento mutuã fidem obstrinxere.

Ξυνός. ὁ. ὁ. communis, indiscretus.

Ξυοχή. ῆς. ἡ. angustia uiarum, locus angustus. & ostium fluuij apud Apollonium.

Ξυοχὴν ἅλος. Apollon. Argon. uocauit fretum, hoc est angustias maris siue os ubi arctatur.

Ξυντυχία. ας. ἡ. societas.

Ξυνώμνυον. Aristoph. simul iurate, fidem inuicem ac mutuo date, & ξυνωμοτῶν ξυωμοσίαν ποιημένον.

Ξυωρεικδύεσθαι. biga uehi.

Ξυωρίς. ίδος. ἡ. καὶ συωρίς. ὀκ ἀπὸ τῶν ὀρέων (ut quidam putant) compositum est, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἀείρω τὸ συωρίρω. uel ἀπὸ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, & significat bigas tam equestres quàm mulareis. δικλοῖ γὰρ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκδιδοῖν μόνον ἵππον συωρίδος. Greg. ξυωρίδα par amicorum appellat, hoc est ζεῦγος φιλικόν. Sync. τὴν ξυωρίδα τῶν ἀδελφῶν, concordiam amicorum dixit Bud. Com.

Ξυωρός. ὁ. communis.

Ξυόεις. politus.

Ξυράω, &

Ξυρόω. μ. ύσω. π. ύκα. &

Ξυρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. rado, derado, rasito. Actiu. accusatiuum.

Ξυρέσιμος. ον. rasilis, radi aptus. Eust. Iliad. ν.

Ξυρήκης. εος ὁ. ἡ pubescens, aptus qui radatur, ἐν ἡλικίᾳ, Aelius Dionys. apud Eust. Iliad. ν.

Ξυρίας. ου. ὁ. qui ad cutem tonsus est.

Ξύρον. ου. τὸ. nouacula.

Ξυρίς. herba gladiolus, uel iris agrestis.

Ξυροδήκη. ης. ἡ. &

Ξυροθήκη. ης. ἡ. theca nouacularum.

Ξυρός. ὁ ὁ. nouacula. ἀπὸ τὸ ξύειν ῥᾶον.

Ξύσμα. ατος. τὸ. &

Ξυσμός. ὁ ὁ. rasura, ramentum, scobs.

Ξύσματα. τὰ. etiã literæ dicuntur & characteres.

Ξυστάδες ἄμπελοι uites confertæ, densæ, uel non ordine plantatæ.

Ξυστὸν μάχην stataria pugna.

Ξύστασιν πᾶσαν, seriem omnem, Chalcidio interprete.

Ξυστήρ. ηρος. ὁ. ξυρός.

Ξυστοί. οἱ. qui xysto, id est hastili, uel spiculo utuntur, qui in xysto exercentur. Cæl. libro 11. capite 52.

Ξυσίς. ίδος. ἡ. uestis subtilis athletarum, à ξύω, quod puluerem radat. Quidam dicunt esse talarem mulierum, alij tragicum indumentum. Est etiam δρόμος, cursus. Aristoph. interpres scribit antepenultimam in obliquis acui ξύσις ξύσιδος, εἶδος ἱμαλὸ πορφυρὸ ὃ κοσμούμενοι οἱ ἀλθῆται, διὰ μέσης δὴ πόλεως ἐπομπεύουν ὃν καὶ οἱ βασιλεῖς χρῶνται, ἢ τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον ὃ οἱ ἡνίοχοι φορεῦσι πομπεύοντες. Harpocr. uero ὀξυτόνως ξυσὶς scribit.

Ξυσβόλος. ον ὁ. hasta iaculans.

Ξυστός. ὁ ὁ. hasta, iaculum. Item arena athletarum. porticus ampla latitudine, in qua per hyberna tempora athletæ exercẽtur, teste Vitruuio. Cel. lib. 11. cap. 52. Ponitur & adiectiuè pro rasilis, politus est. Est etiam tunica muliebris, & Tragicum uestimentum. Etym. Ammon.

Ξυστοφόρος. ου. ὁ spiculator. uide ὁπλίτης in Appendice de uocab. milit.

Ξύστρα. ας. ἡ. lecythus, strigil.

Ξυστρολήκυθος. idem.

Ξύω μ. ύσω. π. υκα. rado, polio, attero, lacero. Actiuum accus.

Ο.

Cum δασεῖαν, id est aspirationem solam habuerit, articulus ius præpositiuus est nominatiui casus, generis masculini, numeri singularis, qui aliquando pro postpositiuo ὅς ponitur. Aliquando cum μὲν & δὲ diuisionibus ponitur, ut ὁ μὲν hic quidem, ὁ δὲ ille uerò. Bud. Com. ὁ articulus in propositione apud dialecticos instar signi uniuersalis est. Proclus.

Ὁ spiritu denso & graui accẽtu, quod relatiuum, quod coniunctio, propterea. Vnde καθ' ὅ non modò καθ' ὅν, sed etiam secundum quod, & cuius causa, uel ob quid significat, ἐφ' ὅ ῥ ἐφῷ, & ὡς ὅ. Παρ' ὅ, pro παρ' ὅν, quoniam, propter quod, quocirca. Significat etiam contra quàm. Cic. extraquàm dixit. Dicitur & præterquàm quòd, ut πτέρει μὲν ὁ λαγὼς ὑπὲρ φύσιν ἀρκυΐσκῃ δὲ ὁ αὐτὸς πρὸ ὁ πέφυκε, hoc est ἔξω οὗ πέφυκε. Est enim præterquàm quòd, nisi quòd, nisi quatenus, & cum eo quòd, licet diuersa significat. Bud. ibidem.

OA sorbus arbor & diphthera, quæ aliàs ὠῖα ὠῖα. τὰ sorba fructus, uel οὖα. (dicitur.
ὠῖαξις. regiuncula Cretæ alta. Etym.
ὠαρίων. ωνος. Orion, apud Pindarum pro ὠρίων.
ὅδε. τοῦ δε. τῷ δε, &c. hic demonstratiuè. Sic ὅγε. τοῦ declinantur δε & γε nõ mutatis, quemadmodum apud Latinos, magister equitum, magistri equitum, &c.
ὅδε λέγεται. quod dici solet.
ὁδεποτθν. alicubi.
ὅδε φασι. quod aiunt.
ὅ μὴ δόξειε τοῖς θεοῖς. quod dij auertant, quod ominari nolint.
ὅαρ. αρος. uxor. οἷον ὁμόαρ. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι τῷ γάμῳ. Etym.
ὁαρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. loquor, propriè cum mulieribus, muliebriter garrio. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι τῷ γάμῳ καὶ συμπαιμόδται. Neut. absol.
ὁαρισμός. οῦ. ὁ. &
ὁαρισή. σης. ἡ. cõuersatio, colloquium, nugatoria
ὁαρισος. idem. (narratio.
ὁαρισύς. ύος ὁ. ὁμιλία. consuetudo, colloquium.
ὅαρος. ου. ἡ. fœmina.
Oβελω. aduerbium. Etym.
ὀβελιαῖα ῥαφή. futura capitis media inter coronalẽ labdoidẽ, sagittalis à quibusdã dicta, uel quòd ueru instar in utranq; exeat.
ὀβελίας ἄρτος. panis ueruassatus, ὁ ὢν ὀβελοῖς ὀπτώμενος, uel ut alij, qui pretio oboli emebatur, annotat Eust. Iliad. ν.
ὀβελίζω. μ. ίσω. τ. ικα. oblitero, uerubus cõfigo, ac quasi iugulo ac damno. Cic. Epist. lib. 9. Nisi fortè scire uis, me inter Niciam nostrum, & Vidium iudicem esse. Profert alter (ut opinor) duobus uersiculis expensum Niciæ: alter Aristarchus hos ὀβελίζει, Expungere Latini dicunt, hoc est, tollere, aut tollendum & delendum designare. Eras. in Chil.
ὀβελισκολύχνιον. instrumentum fabrile ex ueru & lucerna cõpositum, cuius meminit Aristot. de Part. animalium 4. Eras. in Chiliad.
ὀβελίσκος. diminutiua forma ab ὀβελός. obeliscus, ueruculum, ut apud Plinium lib. 33. cap. 6. Omnis aut fit excocta sua materia, ex superiori catino defluens in inferiorem, & ex eo sublata ueruculis ferreis, atq; in ipsa flamma conuoluta ueruculo, ut sit modici ponderis. Vide Bayfium, & in Chiliad. Erasmi, Obelisco dignus.
ὀβελισμός. mensio, μέτρησις.
ὀβελός. & ὀβολός, apud Homerum (quod ex Eustathio constat manifestè) pro eodem accipi uidentur, & esse instrumentum coquinarium, quod in summo sit exacuminatum, & sagittæ modo, quæ βέλος dicitur, inferre plagam ualeat. Sunt qui fabulas interpretentur, alij ueru. Phocion tradit ὀβελὸν inde nuncupatũ, quòd uetus Athenienſium numus obelisci imaginẽ præferret. nã ὀβολός genus numismatis est minimi, sicut as Latinis. Est etiam ὀβελός uirgula rectè iacens instar ueru significans dictionem redundare, & genus gladij figura ueru. Obelus perieſtigmenus ad superflua quæq; iugulanda præponitur. Laertius lib. 3. loquens de notis in libris Platonis. Item colũna lapidea: Herodot. lib. 2. ἀνέθηκε ὀβελοὺς δύο λιθίνους. Cæl. lib. 6. cap. 2. Vide in Chil. Eras. Ammonius distinguit. ὀβελός & ὀβολός.
ὀβολισικὴ. ῆς. ἡ. ars fœneratoria Arist. Polit. lib. 1.
ὀβολός. uide ὀβελός. & in Chil. Erasmi, Obolo dignus, & Obolis quatuor non emam.
ὀβολοστάτης. ου. ὁ. fœnerator, minutulus fœnerator, Cæl. lib. 6. cap. 2.
ὀβολοστατεῖν. fœnerari, usuras colligere.
ὄβρια, &
ὀβρίκια. τὰ. catuli histricum, & similium.
ὀβρίκαλα. τὰ. leunculi, leonum catuli apud Aeschyl. Agamen. sed ualidi & speciosi. Dicuntur. & ὄβρια. Sunt qui luporum catulos eodem sub nomine comprehendi putant. Eust.
ὄβριζον. ὄβρυζον.
ὀβριμόγειος. ὁ. ualidus, immanis, Ceti epithet. apud Oppian.
ὀβριμοεργός. ου. ὁ. ἡ. grauia operans.
ὀβριμόπατρος. ου. ὁ. ἡ. fortem patrẽ habens. Palladis epitheton quòd patrem habuerit Iouem.
ὄβριμος. ου. ὁ. potens, βριμός. Est enim βρι intensiua particula. fortis, generosus, minax. Etym.
ὀβρισάγχλιν. ceruicem grauans.
ὄβρυζον. ου. τὸ. obryzũ. Sic enim & Latinè dicitur, & est aurum quod in coctione non minuitur, aut quod multipliciter excoctum, purgatissimum iam sit, qua ratione & Suetonio pustulatum argentum dicitur. Dictum (teste Hiero.) quasi ophirisum. nam ex Ophir insula laudatissimum aurum euehebatur.
Oγδοὰς. άδος. ἡ. numerus octonarius, ogdoas. Plutarch. in Theo. ὀγδοὰς ὅτι κύβος ἀπαρτίσι πρῶτος.
ὀγδόαῖος. ου. ὁ. &
ὄγδοος. ου. ὁ. octauus.
ὀγδοηκονταέτης. ου. ὁ. octogenarius.
ὀγδώκοντα. octoginta, pro ὀγδοήκοντα.
ὄγε. ille. uide in ὅδε. δεῦρο, (hîc esse.
ὀγυπόνος. ου. ὁ. agricola. ὁ uidetur tantũ articulus
ὄγκαι. uicus Bœotiæ. unde Oncæa Minerua dicitur à templo, quod ibi Cadmus condidit in honorẽ eius, ut scribit Lycophronis interpres.
ὄγκαιον, ὄγκιον. ου. τὸ. pharetra, ἡ τοῦ ὄγκου θήκη.
ὀγκάομαι

ὀγκάομαι. μ. ήσωμαι. π. ημαι. rudo, clamo. Depo
ὀγκηθμός. δ. ὁ ruditus. (nens. absol.
ὄγκινον. aduncum.
ὄγκιον. pharetra, uel aliud uas in quo quid repo. nitur. Etym. sportula reponendo ferro, ut apud Hom. Vlysis securibus, destinata, aut alicui alteri rei. Pollux lib. 10. σιδηροθήκην ἢ βελονοθήκην. Hom. esse annotat. Eust. Iliad. δ.
ὀγκίς. ὄγκος.
ὀγκισός. δ. ὁ. asinus.
ὀγκοῖ τὰς φλέβας. tumefacit.
ὀγκολογῆσαι. cum fastu dicere.
ὄγκος. ου. ὁ. aceruus, aggestus, moles, pondus, fastus, tumor, corpulentia, concrementum, amplitudo, magnitudo, grauitas orationis. Itē acu lei, pinnula extrema, cuspis, spiculū, & angulus.
ὀγκᾶσθαι. extuberare.
ὀγκύλλεσθαι. intumescere, fastuosum esse, ceruicem intendere, iactare, superbire.
ὄγκυλος. fastuosus, iactator.
ὀγκωδέστερος. ὁ. latior corpore.
ὀγκώδης. ες. ὁ. tumidus, tuberosus.
ὄγκωσις. εως. ἡ. tumor.
ὀγκωσόμεθα. superbimus, contemnimus ac insolenter iactāterq; nos gerimus. Aristoph. Ranis.
ὀγκώτος. ου. ὁ. intumefactus, eleuatus.
ὀγμεύω. ordine meto.
ὄγμιος. Hercules.
ὄγμος. ου. ordo sulcorum & messorum cum segetem secant. propriè dicitur rectus aratri ductus & sulcus, & in quincuncem digestio plantarum, Eust. Iliad. σ. apud Nicand. simpliciter pro uia capitur. Item ὁδὲξοδος, transitus, τέρμα, ἀρχή. Eust. Iliad σ.
ὀγχηστός. δ. ὁ. onchestus, nemus sacrū Neptuno, unde Homer. ὀγχηστόνδ' ἱερὸν ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. Est & urbs Bœotiæ.
ὄγχνη. pirum. παρὰ τὸ ἄγχειν, hoc est à suffocādo. nam acerbitate sua uehementer astringunt pira
ὀγκῶον. uiaticum, uenale. (syluestria.
ὀδαῖος. iniucundus, malus.
ὀδάξ. mordicus. ἀντὶ τοῦ ὀδόντι. Etym.
ὀδάξασθαι. fricari, scalpi.
ὀδάξειν. corrodere, δάκνειν.
ὀδαξισμός. δ. ὁ. gingiuarū pruritus cum dentes enascantur, dentium stridor, Pruritus qui contingit iam intra gingiuas dentibus & erumpere festinantibus sentitur, quo solēt infantes insertis in os digitis crebro hos ipsos mordere, ac gingiuas suas confricare.
ὀδέ. hic. Ammonius distinguit ab ὁδί.
ὀδέκα. profectio, iter.
ὀδελός. δ. ὁ. obolus, Doricè, apud Nicand. in
ὀδέομαι, & (Theocr.
ὀδεύω. μ. εύσω. π. ευκα. iter facio, eo. Neu. absol.
ὀδέω. uendo.
ὀδηγέω. μ. ήσω. τ. ηκα. deduco, id est dux sum itineris, uiam commonstro. Neut. accus.
ὀδηγία. ας. ἡ. deductio, ducatus.
ὀδηγός. δ. ὁ. dux, id est dux uiæ.
ὀδηγμός. pruritus.
ὀδί. hic. Ammonius distinguit ab ὀδέ.
ὀδία. Proserpina.
ὀδίοπορος. dux uiæ, gubernator. uide ὁδόπορος.
ὀδίος. nomen uiri proprium. Etym.
ὄδιος. faustus, auspicatus ad iter.
ὀδίσκω. intumesco.
ὀδίτης. ου. ὁ. uiator.
ὀδμή. ὁ odor. ἀπὸ τοῦ ἀφορᾶ τὸ ὄζω. Etym.
ὄδμιος. πολύοσμος, εὔοσμος, odorifer.
ὀδιδύκος. ου. ὁ. latro, id est uiarum obsessor, hodœdocus, ut ait Festus Pomp.
ὀδιδυκέω. uias obseruo, obsideo.
ὀδιποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. uiam facio, uiā munio, transitum præstruo, transitū aperio. Neutrum datiuo.
ὀδιπορέω. μ. ήσω. τ. ηκα. ὁδεύω.
ὀδιπορία. ας. ἡ. iter, uia, compendium.
ὀδοιποιεικόν. δ. τὸ. hodœporicum, id est liber alī quod iter describens, opus conscriptum de ijs quæ in uia accidunt.
ὀδιποικός. ὁ. itinerarius, ut ὁδοιποικὴ ἐδής, uestis itineraria. Bayfius.
ὀδιπόριον. ου. τὸ. conuiuium quod datur pro itinere confecto.
ὀδιπόρος. uiator, ὁδίτης.
ὀδίτης. uiæ dux.
ὀδοντάγρα. ας. ἡ. instrumentum medicorum.
ὀδονταλγία. ας. ἡ. dolor dentium.
ὀδοντεξέσις. ου. ὁ. ὀδοντάγρα.
ὀδυλιάζειν. ὀδυδφυεῖν.
ὀδυπίασις. εως. ἡ. dentitio.
ὀδυλισμός. δ. ὁ. modus quidam canēdi tibijs, ὅτε ἡ γλῶσσα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα.
ὀδυνομάχαι. dentibus pugnantes, aprorum epitheton.
ὀδυνοβρίμαστα. τὰ. dentifricia.
ὀδονδφυεῖν. dentire, producere dentes.
ὀδονδφυής. ές. dentes producens.
ὀδονδφυία. ας. ἡ. dolor quem infantes percipiūt dentientes, dentitio, cum è gingiuis prorumpunt dentes.
ὀδοντωμένον. dentatum ut serra.
ὀδοντωτὸς πρίων. serra quæ scabritiem asperitatemq; maiorem excitat, quàm μαχαίρωδες, leuigationi aptior. Gal.
ὀδοποιεῖν. uiam sternere. Bud. Com.
ὀδοποίησις. εως. ἡ. uiæ præparatio.

ὀδοποιη-

ὁδοποιητικός.ή.ό. uiã muniens ratione ad aliquid efficiendum, unde Aristot. in libris de Morib. uocat ἕξιν ὁδοποιητικὴν μετὰ λόγου. habitum animi ratione uiam muniens.

ὁδοποιός.ὁ. ὁ. faciens uiam, qui uiam munit exercitui, uiator, & nomen magistratus apud Athenienses.

ὁδός.ὁ.ἡ. uia. Accipitur pro uita, scopo. ἐν ὁδῷ ἐστί, in opere, uita ac fide. καθ' ὁδόν, recte atque ordine. Est etiam ὁδὸς θυρῶν, καὶ ὁδὸς ἡν βαδίζουσι uide Aristot. Rhet ubi de ambiguis nominibus loquitur, & ἐν ὁδῷ καθελών. Demosth. κατ' ἀριστοκράτ. pro ἐν λόγῳ καὶ ἐνέδρα ὁδοῦ παρόδιον, ex itinere, obiter. Cicero ad Attic. Nam ὁδὸν παρέργον uolo te scire. id est, Vt interim à proposito digrediar, nolim te hoc ignorare quod sequitur. Eras. in Chiliad. ὁδὸς σκληρὰ ardua & selebrosa uia δύσβατος καὶ πετρώδης & quam Thucyd. ἀπόκρημνον uocat.

ὁδός.ἐος.τὸ. pro ὁδός. Suid.

ὁδοστρωσία.ας.ἡ. munus sternendæ uiæ, uiarum stratio.

ὁδόρυκτος.ὁ. uiarum insidiator, latro.

ὁδέρω. idem, uiam præparans. Interp. Pindari uult in frequentiore usu esse quam superius.

ὁδεύειν præcedere, uel primum esse, καθ' ὁδὸν πορεύεσθαι.

ὀδόντες.ὁ dens quasi ἐδόντες, ab ἔδω, sicut à λέγω λόγος. Et Aeolicè ἐδόντας per ε pro ὀδόντας dicunt, ὀδόντες γόμφοι, Gaza in Aristotele uertit dentes maxillares. ita uocatur etiã ab Hipp. secundus spinæ spondylus, quem πυρηνοειδῆ quoq; appellãt medici: cochlearia pistillum'ue quibus comminuitur in pila quippiam, à Nicandro ὀδόντες dicuntur.

ὁδώ.μ.ώσω. duco, præeo, Aeschyl. prom. δυσὶν μαρτυρεῖν ἐσέχνην ὡδωσα θνητοῖς & ὅστος ὁδώσῃ τῆ πρίγωνοι εἰς χθόνα.

ὀδωδάομαι, &

ὀδωδάω. dolore affligor, irascor, doleo. Neutrũ absolutum.

ὀδύνη.ης ἡ dolor, λύπη, πόνος.

ὀδυνηρά.τὰ. doloris efficientia, λυπηρά.

ὀδυρός.ὰ.ὁ. dolorosus, ἐπίπονος.

ὀδυνήφατος.ον ὁ. pellens dolorem, mitigatorius.

ὀδυνολύων.οντος. Echeneis, seu remora piscis, qui busdã appellatur, à ui qua grauidis in partu opitulari putatur.

ὀδύομαι, & ὀδύνω, idem quod ὀδωδάομαι, & ὀδύρεο. luge. (ὀδωδάω.

ὀδυρμός ὁ luctus, lamentatio, fletus, quærela.

ὀδύρομαι.μ.ὄμαι.π.υρμαι. lugeo, lamentor, doleo, conqueror. Depon. accusatiuo & genitiuo. Helic. lib. 8. αὐδρα τὸ τύχης ὀδύροντο, Viri fortunam deflebant.

ὀδυρλικός. querulus.

ὀδυσάμενος. lugens, iratus, odio habens.

ὀδυσσεία.ας.ἡ. Odyssea, Homeri opus de Vlyssis erroribus uigintiquatuor libris absolutũ, deriuata dictione ab ὀδυσσεύς.

ὀδυσεύς.ὰ.ὁ. Vlysseus, πανοῦργος.

ὀδυσσεύς.έος.ὁ. Vlysses.

ὀῶδα. præteritum perfect. Att. ab ὄζω. olui.

ὀδωδέναι. olere.

ὀδωδή.ὀσμή. odor.

ὀδωδώς.ὄζων. olfaciens.

ὀδών. dens.

ὀῶν. pelles ouinæ. inferius οἶαι.

Ozai. pelles onagrorum. Suidas.

ὀζαίνα.ας.ἡ. ozæna piscis ex genere polyporum. Item graueolentia, ulcera nariũ, profunda & putrida è quibus fœtor redditur, nam à graueolentia sic appellata uidentur. fuit enim hæc ulcera cõfluentibus acerrimis ad nares humoribus & acrimonia sua exedentibus teste Paul. Aeg.

ὀζαινικά. olfactoria uidentur esse apud Diosc.

ὀζόλαι. Ozolę socij Aiacis Telamonij, ab ὄζω, quasi mali odoris, quoniam iuxta paludem habitarunt male olentem. uide Seruium Aeneid. 3.

ὀζολις. ὁ. ossole polypi species (ut Gaza uertit in Aristotele) sicut ὀζαίνα, bolitæna.

ὄζος.ου. ὁ. ramus, uirgultum à trunco auulsum, stirps, ramulus, nodus, è quo ramus prorũpit, præsertim in arboribus & uirgultis maioribus. Nam in minoribus & annuis plantis ut harundine & graminis radice geniculum uocamus.

ὀζυγες.οἱ.ὁμόζυγες.

ὀζώδης.olens, fœtidus.

ὄζω. & ὀσδέω Doricè. μ. ὄσω uel ὀζήσω. Aristoph. ab ὀζῶ circunflexo. μέσ. παρακ. ὤδα, & Atticè ὄδωδα. oleo. In bonam autem & in malam partem accipitur. ut apud Latinos oleo. Genitiuo uel accus. Aristoph. ὄζειν τε φῦ χρόας ἡδύμου dixit pro mittere suauem odorem è corpore.

ὀή.ἡ. forbus, interprerprete Theodoro.

Oogv. quare, quocirca: & hoc infinite. nam interrogatiue πόθεν dicimus. Accipitur & pro unde, id est ὅθ' οὗ, ex quo loco. Aristot. ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται ὅθεν αὖλις τοῦ πράγματος κινηθέν πρῶτον. Sic Terrent. Addebat è prædonibus, unde eam emerat, se audisse abreptam è Sunio. Bud. Com.

ὅθεν δή. itaq;, ex quo.

ὁθενδήποτε. ex qua parte.

ὁθενδήν. undecuuq;.

ὁθενπόρ. unde.

ὀθόνη ἄγω, φροντίζω. curo.

ὀθ.ης ἡ. cura.
ὀθνεῖον. ὑστεραῖον.
ὀθι. ubi, infinitè: sicut πόθι interrogatiuè.
ὀθνεῖος. α. ὁ ξένος. externus, alienus, alienigena, extraneus: quasi νοθεῖος, καθ' ὑπερβολὴν.
ὀθολίκα. ας. ἡ. linteolum.
ὀθομαι. curo, aduerto, ὠθρίφομαι, turbor, moueor.
ὀθόνη. ης ἡ. uelum nauticum, ἱστίον. Lucian. ὁ αὐτὸς ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ. Item uelamen omne & amiculũ subtile, siue laneum fuerit, siue linteum: quanquam Pollux scribat magis ex lana quàm ex lino fuisse. Vnde ὀθόνια lintea dicuntur, ut apud Ioan. Euang. 19. καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, id est (ut Matth. scribit) σινδόνι καθαρᾷ. Bayfius.
ὀθονοποιός. ὁ. ὁ lintearius.
ὀθόνα. succus herbæ chelidoniæ. Apud Dioscoridem scribitur ὀθόννα.
ὀθρέω. ago, ἄγω.
ὀθροος. consentiens, ὁμόφωνος. nam θροῦς loqui est.
ὀθρυάδης. α. ὁ. Othryades nomen uiri.
ὀθρυόεις. asper, syluosus, densus, præruptus.
ὄθρυς. υος. ὁ. Othrys mons Thessaliæ.
ὀθω. ὠθροφλῶ ποιοῦμαι. Suidas.
ὀθώνιον. α. τὸ. obligamentum lineum ad obligandas uulnera, ἐπίδεσμον exponit Pollux. Itẽ linteũ quo medicamentũ excipitur, apud Aegin.
ὀθῶς. ταχέως. statim, citò.

O ἡ. aduerbium, hei.

ὀι. spiritu denso. hi, articulariter positum. Item sibi in datiuo singulari ab ὅς. ὅ.
ὄι. spiritu denso & accentu graui, qui.
οἶ. circumflexè. ubi, infinite positum, ut in Psal. οἴ ὀκ ὄν φόβος. Et pro quò, cum genitiuo, ut οἴ τῶν κακῶν με ἤγαγον, οἴ γῆς; quò gentium? quam in partem Rhodol. Agric. interpretatur. εἰδέναι; idem.
ὀι. ἀμφί, & οἱ πολὺ, cum accusatiuo significãt rem singularẽ & unam, ut οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, Plato. οἱ πολὺ τὸν δημοσθένη, Demosthenes. οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους. literati. Bud. Com.
ὀι ἀπὸ ξένης. peregrini.
ὄι ἡ. qui cum.
ὀι ἐγγύς. propinqui, parentes.
ὀι γὲ αἷμα. consanguinei,
ὀι γὲ τέλη. proceres, principes.
ὀι γὲ ὥρα. qui in uigore ætatis sunt constituti.
ὀι ἔξω. externi uocãtur scriptores, nõ Christiani.
ὀι ἐπὶ μέρους. partim, id est, uiritim.
ὀι ἐπὶ οἰωνοῖς. ἱερεῖς. auspices, augures.
ὀι ἐπὶ συζυγίαν μεμερισμένοι. partitiones cõiugatæ.
ὀι καθ' ἡμᾶς. familiares, contemporanei.

ὀι παρὰ αὐτὸν. cognati, quasi dicas, qui ad illum pertinent.
ὀι περὶ αὐτὸν. amici eius.
ὀι περὶ τοὺς λόγους τεχνικοί. rhetores.
ὀι περίξ. circunstantes.
ὀι πρὸς αἷματος. οἱ γὲ αἷμα.
ὀι ὑπὸ χεῖρα. subditi. οἷς ὑπὸ χεῖρα, subditis.
οἷα. tanquam, qualiter, utpote, quemadmodum, quippe, nimirũ, cuiusmodi, prout, sic, ad eundem modum, adeò.
οἷα δὴ. tanquam, sic, quasi.
οἷά περ. αὐτὶ τοῦ καθάς.
ὄιαι. ἁι. pelles, melotæ. ὀδν. suprà, & inferiꝰ ὀίαι.
οἷαν περ. qualem.
ὄιαγρος. α. ὁ. Oeagrus uir, siue fluuius, Orphei pater, ut ipse in Argon. testatur, ὀρφεὺς καλλιόπης τε καὶ οἰάγρου φίλε κόρε.
ὄιακοι. οἱ λεγόμενοι φήλικες. καὶ ταῦτα τὰ μὴ τέτμερα ἀκρόδρυα. Suidæ.
ὀιακίζω. μ. ίσω. ω. ικα. gubernaculum nauis rego, clypeum guberno. Homer. οἵ περ ἐώθασαν ἀστῖσι χρέεσθαι πελαμῶσι σκιτίνοισι οἰακίζοντες. Neut. absol.
ὀιακιστής. gubernator.
ὀιακοστρόφος. α. ὁ. qui gubernaculum euertit. Aeschyl. τίς δ' ἀνάγκης ἔστιν οἰακοστρόφος; quis fatum mutare queat?
ὄιαξ. κος. gubernaculum, clauus nauis, & annulus uehiculi iugum continens. Vide οἴηκες.
ὄιαξις. Cretæ regiuncula alta. Etym.
οἷατε. tanquam.
ὀιάτειον. κρέας. ouilla caro.
ὀιατής. cometes, stella crinita: οἷαι γὰρ αἱ κόμαι.
ὄιβαλος. α. ὁ. Oebalus Tyndarei pater, unde Oebalidæ Castor & Pollux.
ὀιγνύω. μ. οἴξω. ω ἔωγα. &
ὄιγω. poëticè pro ἀνοίγω. aperio. Actiu. accus.
οἶδα. ας. scio, nam & si uox præteriti sit, tamen pro præsenti etiam utimur. εὖ οἶδ' ὅτι plerunq; τῷ πρωτεύοντι est. Bud. Com.
οἶδ' ὅπως. nescio qua parte.
ὀιδαλέον. τὸ ὑγρόν. humidum, tumidũ. Galen.
ὀιδαίνω. μ. ανῶ. &
ὀιδέω. μ. ήσω. ω. ηκα. tumeo, irascor, superbio, fundatus sum, αὐξάνω, ψύχω, θρασύνω. Etym.
ὄιδημα. ατος. τὸ. tumor est laxior & mollis doloreq; uacans. Latini etiam œdema uocãt. Gal. dicit. Hipp. omnes tumores qui contra naturã fiunt uocare οἰδήματα.
ὄιδησις. tumor, inflatio.
ὀιδιπόδης. α. ὁ. Oedipodes, idem qui & οἰδίπους dictus est, id est, Oedipus. & οἰδίπος, id est, Oedipus. Dicitur autem Oedipus ἀπὸ τοῦ οἰδεῖν τοὺς πόδας. id est, à tumore pedum, Euripide

authore & Seneca, qui sic scribit, Forata ferro gesseras uestigia, tumore nactus nomen ac uitio pedum. Huius uocis accusatiuum Christodul. uult οἰδίπαν, non οἰδίποδα, quemadmodum & ὀξύπαν & ὠμύπαν, & αὐτίπαν, quantumuis dicamus πόδα, non πᾶν.

οἰδιακόμενον. ὸ. quod intumuit, inflatum Gal.

οἴδημα ατος. ὸ. tumor, unda intumescens, æstus, κῦμα, οἴδημα.

οἴδηνα. τὰ οἰδήματα ἐνὰ γῆς, terræ tumores, tuberæ, quæ & ὕδηνα dicuntur.

οἰδάλια. τὰ. funes.

οἴεται pro οἴει. per dialysin. existimas.

οἰέτης ὁ. ὁ. coætaneus.

οἰζύω. οἰζύω.

οἰζυρός. ᾶ. ὁ. ærumnosus, difficilis.

οἰζύς. ύος. ἡ. ærumna, mendicitas, miseria.

οἰζύω. μύσω. ω. υκα. in ærumna sum. Neutrum absolutum.

οἴκ. populus Atticè, unde οἰκόθεν.

οἴη. una, sola.

οἰηθῶμαι. existimare, putare.

οἰήϊον. ὁ. ὸ. gubernaculum.

οἴκος. οἱ. annuli quidam ferrei qui iugum currus sustinēt, aut per quos frena mulos regentia immittuntur: apud Homerum Iliad. ω. ἐῦ οἰήκεσιν ἀρηρός, quod quidam ineptè reddidit, bene ceruicibus aptum. Item gubernacula. sic Eustath. Iliad. ω.

οἰκκίζω. ὸ. οἰακίζω.

οἴκημα. elatio & arrogantia, & τῦφος.

οἰκματίας. ὁ. ὁ. ἐπηρμένος. superbus & insolens.

οἴκησις. ιος. ἡ. opinio, sententia, existimatio, apud Platonem. Item ἔπαρσις, & elatio apud Dionysium, & stulta arrogansq; existimatio sui, οἴημα. Bud. Com.

οἰκτής. οἰατής.

οἰάα. ouinæ pelles, οἴαι suprà.

οἴκαδε. aduerbium, ad domum, ad propria, pro quo Dores οἰκάδδε dicunt, & οἴκονδε poëtæ. Vide Ammonium.

οἰκαιός. οἰκεῖος.

οἰκάδιον pars domus post gynæcium.

οἰκεία. ἡ patria.

οἰκεῖος. οἰκεῖος.

οἰκεῖλαι. domo eijci.

οἰκοπραγεῖν. priuatam rem agere, non publicā, opponitur τοῦ πολυπραγμονεῖν.

οἰκεῖον. ὸ. accommodatum ad naturam. Cicer. interpr. Item conueniens, congruum Galen. quod cuique proprium & præcipuum est. Aristot. & οἰκειότερον φιλίας. quod amicitia dignius est.

οἰκεῖος. ὁ. ὁ. domesticus, familiaris, amicus, proprius, propinquus, affinis, ἐπίγαμος. Vide ἀγχιστεῖς & οἰκῆδε apud Ammoniū. Cyrillus quoque distinguit. οἰκεῖος σοφίας, doctus philosophus. οἰκεῖω μέτρῳ, suo modulo.

οἰκεῖος πρὸς πρᾶξις. tractādis rebus serijs appositus. Sic Plutar. & οἰκείως. ἔχειν πρὸς ἅπαντας, cunctis familiarem se præbere & obuium.

οἰκειότης. ητος. ἡ familiaritas, affinitas, cognatio.

οἰκειοῦμαι. &

οἰκειόω. μ. ώσω. ω. ωκα. domesticum & familiarem facio, concilio, mansuefacio, amicum mihi & peculiarem reddo, priuatim familiarem mihi facio, trado me clientelæ, concilio beneuolentiam, familiarem me reddo, adiungo mihi aliquem. Herodian. pro authorare & sibi ob æratum reddere, ære dato obligare, sæpe utitur. Actiu. accus.

οἰκείως propriè, amicè, conuenienter, & οἰκείως ἔχειν familiariter esse affectum Aristot.

οἰκεπικός ὁ. οἰκεῖος.

οἰκετεία. ας. ἡ. familia.

οἰκετεύομαι. cohabito.

οἰκέτης. ου. ὁ. famulus, tam bonus quàm malus, quiuis domesticus. Vide in Ammonio θεράποντες, & δοῦλοι, & οἰκόβριψ.

οἰκεύς. εος. ὁ. idem. Vide οἰκῆδε.

οἰκέω. μ. ήσω. ω. ηκα. habito, incolo, mansionem habeo, mansito. Actiu. accus.

οἰκῆδε. apud Ammon. & Cyrillū distinguuntur ab οἰκεῖοι. & lupanar siue prostibulū Aeschyn.

οἴκημα. ατος. τὸ. domicilium, ædificium, tabernaculum & carcer.

οἰκημάδιον ὁ. τὸ cubiculum.

οἰκήσιμος. habitabilis.

οἴκησις. domus. Et οἰκήσεις, penates.

οἰκητήριον. ὁ. τὸ. habitaculum, domicilium.

οἰκητής. ᾶ. ὁ. οἰκήτωρ.

οἰκηλικά. τὰ. quæ domicilia sibi faciunt.

οἰκητόρια. uasa domestica & utensilia.

οἰκήτωρ. ορος. ὁ. habitator, incola, colonus.

οἰκία. ας. ἡ. domus, familia. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, patria pulsus. Item nidus, domicilium auium. Vide οἶκος in Ammonio.

οἰκιακός. ὁ. ὁ. qui in domo est, οἰκεῖος.

οἰκίδιον. domuncula, οἰκίσκη.

οἰκιδιός. domesticus, priuatus.

οἰκίζω. μ. ίσω. ω. ικα. habito, habitare facio, in sedem restituo. ὤκισται, situm est, sedem habet. Actiu. accus. Ammon. distinguit à συνοικίζειν.

οἰκίον. ὁ. τὸ. domus.

οἰκίσκη. area ædificij futuri.

οἰκίσκος. ου. ὁ. cellula, cubiculum, domuncula, propriè auiū cauea. ἐκάλουν δὲ οἱ ἀρχαῖοι τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, οἰκίσκον inquit Harpocrat.

Harpocrat. Vide οἰκνῶς. in Ammonio.

Οἰκισμός. ὁ ἀδificatio, habitatio.

Οἰκιστής. ὁ. qui facit habitare, ductor coloniæ.

Οἴκιστον. οἴκπιστον, ἐλεφάντινον. uel οἶκον docet Hesyc.

Οἰκογενής. ὁ. ἡ. famulus, propinquus, domi nostræ natus.

Οἰκοδεσποινία. ας. ἡ. matrona.

Οἰκοδεσποτεῖν. familiam administrare, domui præesse, domus tenere imperium.

Οἰκοδεσπότης. ου. ὁ. paterfamilias, apud Genethliacos genituræ dominus, quem domicilij præsidem uocant.

Οἰκοδεσποτικά. τὰ. patris familias officia.

Οἰκοδομέω. μ. ήσω. ω. ηκα. ædifico. Tradunt ita, ut οἰκοδομεῖται dicatur ὅλη ἑτέρα οἰκοδομῶν. καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς, οἰκοδομεῖ uero οἰκοδόμος.

Οἰκοδομή. ῆς. ἡ. &

Οἰκοδόμημα. ατος. τὸ. ædificium, substructio, structura. Prius, hoc est, οἰκοδομή, non usurpatur ab Atticis.

Οἰκοδομία. ας. ἡ. structura, fabrica.

Οἰκοδομική. ἡ. ars structoria ædificiorum.

Οἰκοδομική. ῆς. ἡ. architectura.

Οἰκοδομικός. ὁ. ὁ architectus.

Οἰκοδόμοι. ædium opifices. Christodul. hanc uocem reijcit, dicendumq; potius οἴκων ἐργάτας ἢ τέκτονας asserit.

Οἴκοθεν. aduerb. de loco, domo, de domo in domum, domatim, familiatim, ut ita dicam.

Οἴκοθι. aduerb. loci & de loco, domi, à domo.

Οἴκοι. idem

Οἰκόθυρος. canis domesticus.

Οἴκονδε. aduerbium ad locum, domum.

Οἰκονομέω. μ. ήσω. ω. ηκα. guberno, dispenso. Actiu. accus.

Οἰκονομία. ας. ἡ. dispensatio domestica, prudentia domestica Cicer. & res familiaris, ratio rei familiaris, rei gubernãdę dispensatio: & in qualitate orationis, ordo, elocutio, pronunciatio appellatur.

Οἰκονομιάς. ής. ὁ. gubernator.

Οἰκονομική ἀρχή, & οἰκονομικόν appellatur ab Aristot. potestas illa, qua uir uxori, liberis & omni familiæ præest.

Οἰκονομικόν, quod pro rei domesticæ utilitate aut salute fit.

Οἰκονομικός. οῦ. ὁ. gubernandæ familiæ peritus, frugi.

Οἰκονόμος. ου. ὁ. dispẽsator rei familiaris, uillicus, œconomus, moderator domus. Hic non tantum frugum, sed omnium quæ dominus possidet, gubernator est, ab οἶκος & νέμω, guberno, dispenso.

Οἰκόπεδον. ου. τὸ. locus circa domum, οἰκίδιον. οἰκίσκη. ædificium. Eust. Iliad. α. ait esse solum domus dirutæ, quod & ὀρέπτον, cuiusmodi ferè apud Catonem rudetum uocatur.

Οἰκοπορεία. τὰ. uasa domestica.

Οἶκος. ου. ὁ. familia, domus, facultates, census. Vide Ammonii. Εἰς οἶκον. uide οἴκαδε apud eundem distingui.

Οἰκόστρος. ου. ὁ. qui alitur domi, qui domi cibum capit, nec lucratur expensas, qui ex suo uiuit. Dicitur etiam qui citra ullam mercedem ciuitati operam præstat.

Οἰκοτροφός. uerna, domi nutritus, οἰκογενής.

Οἰκοτριβέων. ου. τὸ. &

Οἰκοτρίβης. &

Οἰκότριβος. ου. ὁ. &

Οἰκότριψ. de eo qui natus est seruis parentibus, ipse etiam seruus, ὁ ἐκ γονέων δοῦλος. Vel uerna potius, id est, seruus domi natus, οἰκογενής. Item frequentator domus, uel magister ingenuorum liberorum, qui & μάθων, de quo suprà dicebatur. Vide Ammonium, & Erasmum in Chiliad.

Οἰκοτρύβλιον. idem, seruus natus è seruo.

Οἰκουμένη. ης. ἡ. orbis terrarum, terra habitabilis, insula. Vide κόσμος in Ammonio.

Οἰκουρέω. μ. ήσω. ω. ηκα. domi me cõtineo, sto, dispenso res domesticas, domum custodio.

Οἰκουρία. ας. ἡ. domus custodia, cellularium officium, ignauia. Eras. in Chiliad.

Οἰκουρία. τὰ. res ioculares & ludicræ, quas pueris matres donare solent. Crepundia dicunt Latini, apud Sophocl. præmia quæ pro rei familiaris custodia soluuntur, οἱ ὑπὲρ τῆς οἰκουρίας μισθοί. Eust. Iliad. ε. merces quæ promis, condis datur.

Οἰκουρός. ὁ. ὁ. quasi dicas domi custos, quales Paulus matronas uult esse. Ponitur & pro ignauo, qui domi perpetuò desidere gaudeat.

Οἰκοφθορεῖν. absumere, perdere rem familiarem.

Οἰκοφθορία. calamitas, rei domesticæ iactura.

Οἰκοφθόρος. ου. ὁ. perniciosus in domos, adulter.

Οἰκοφυλακέω. μ. ήσω. ω. ηκα. domum custodio.

Οἰκτείρημα. miseratio. (Neut. absol.

Οἰκτείρω. μ. ήρω. ω. ηρκα. misereor, lugeo.

Οἰκτῆς. οῖ. pectines.

Οἰκτῴδ. pectunculi.

Οἰκτίζω. οἰκτείρω.

Οἰκτιρμός. ου. ὁ. miseratio.

Οἰκτίρμων. ονος. ὁ. misericors.

Οἰκτισμός. ὁ. miseratio. Vide οἰκτος. in Amm.

Οἴκτιστα. aduerbium, miserrimè.

Οἴκτιστος. ου. ὁ. miserrimus.

Οἶκτος. luctus in morte alicuius. Etym. uide Ammonium.

Οἰκτός. ὁ. ὁ. misericordia.

οἰκτρολογία.ας.ἡ. oratio ad misericordiam commouendam.

οἰκτρός.ᾱ.ὁ. miserabilis.

οἰκτροχεῶν. miserabilia uerba fundere, ut rei deprecantes.

οἰκτροχρωῶτες.οἱ. plorantes, quasi miserias fundentes.

οἰκωφέλεια.ας.ἡ. domestica utilitas & priuata.

οἰκωφελής.ές.ὁ.ἡ. domesticus.

οἶμα.ατος.τὸ. impetus, syncopa est pro οἴμημα. οἰμᾶν enim significat impetum facere.

οἶμαι syncopa ab οἴομαι. μ. οἰήσομαι. τ. ὤμμαι. puto, ni fallor, arbitror, suspicor. Thom. Mag. in Eclog. dicit οἶμαι usurpari à præstantissimis authoribus in re manifesta & cognita: οἴομαι uero in dubia & obscura. Interdum ironicum est. Demosth. Ἀλλ' οἶμαι πρείττοσαν οὔτοί μοι, At credo isti præstantiores se, quàm ipse me præbui. Interdum παρέλκει, & ponitur pro utiq; nimirum. Demosth. ἡ τὰ τοιαῦτα ζηλωτὰ ὄντ' οἶμαι καὶ λαμπρά. Sic οἴει apud Platonem, & credo apud Cicer. Bud. Com.

οἰμέω. μ. ήσω. τ. ηκα. cōcito, impetum facio. Vrban. Bell. scribit cum aspiratione οἱμῶ τὸ ὁρμῶ.

οἶμη.ης.ἡ. cantilena. Cyrillus, & Ammon. unde προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, Cæl. Lucius. & uia, Lycoph. ὁίμας τυλίσσων.

οἴμοι. hei, hei mihi, & interdum ponitur sine casu, interdum nominatiuo aut genitiuo. Bud. Com. Aristoph. nō solum ὦ Λύκης, sed etiam ὦ δυφροσύνης posuit, ut ὄιμ' ὡς ἥδομαι. & οἴμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης, dicitur idemq; nonnunquā ὤμοι.

οἰμονοπεῖραι. inertes, unipetæ.

οἶμος.τ.ὁ. uia & uirga. πᾶσα τὸ οἰμᾶν ὁ δεῖν ὁρμᾶν εἰς δυθύ. Etym. Cyril. & Ammon. ductus.

οἰμωγή.ῆς.ἡ gemitus, ululatus, fletus. Etym.

οἰμώζω. μ. ώξω. τ. ωχα. ὀόρ. α. ὤμωξα. ploro, lugeo ingemo. Est etiam pœnas pendo, supplicio afficior, me pœnitet facti. Apud Aristoph. οἰμώξῃ, hoc est, nō impunè feres. Diogen. Διογένης τοῖς καλουμένοις. Ἕλληνιν οἰμώζειν, quod male precantis est, αὐτὶ τοῦ λιμωξεῖσθαι. Bud. Com.

οἰμωκτί. cum luctu.

οἰμώττω. οἰμώζω.

οἶνα. pampini, uitis folia.

οἶν, pro ὄιν. ouem.

οἰναύθη.ης.ἡ. labruscæ fructus cum floret. Est & nomen auis Aristoteli, Gaza uitifloram uertit. Vide οἴνη apud Ammonium.

οἰναείδες pampini uitium, palmiter.

οἰναείζειν pampinos detrahere uitibus, quod fieri solet maturescentibus uuis, pampinare.

οἰνάριον.τ.τὸ. uillum. diminutiuum ab οἶνος. uitis Hipp.

οἰναεὶς palmes, ἑλικματίς.

οἴναρον.τ.τὸ pampinus. Xenoph. Oeconom. ἄμπελος περιπεταυνύσα τὰ οἴναρα ὅταν ἔχῃ τι δλῴδρον πλησίον, δδδάσκει ἴσᾶναι αὐτήν.

οἴναρος.ὁ unedo.

οἰνάς.άδος.ἡ. oxyton. uinago auis, ut Gaza uertit ex Aristotele. uitibus consitus locus, columba sylueſtris, aut corui genus.

οἰναχθής ebrius.

οἰνάω. solitarius sum, οἰνίζω, μονήρης εἰμί.

οἰνέλαιον.τ.τὸ. uinum oleo mixtum.

οἴνη.ης uitis apud antiquos, apud iuniores ἄμπελος dicitur, & iactus tesserarum. Ammonius distinguit ab οἰνάνθη.

οἰνηΐς. una est ex decem tribubus Athenienſiū. Suidas.

οἰνηρὰ. τὰ pampini, uitis frondes.

οἰνηρός.ᾱ.ὁ. uinarius.

οἰνήρυσις.ἡ. poculum aut uas uinarium, unde uinum hauritur, cotula, hemina.

οἰνιστηρία.ας.ἡ. lagena uinaria, μέγα πιτήριον (inquit Athen.) quod Athenis iam pubescētibus, priusquam τὸν μαλλὸν, id est, demissiorem præciderent comam, uini plenum in Herculis templum importabant, & prolibantes potum conuenientibus exhibebant. Cæl. lib. 7. cap. 32.

οἰνία. οἴαξ. clauus, temo.

οἰνίζειν. uinum resipere apud Dioscoridem, μονάζειν.

οἰνίζομαι. μ. ίσομαι. τ. ισμαι. uinum emo, uinor, Depon. absol.

οἰνίον. οἰνία.

οἰνοβαρέω. temulentus sum.

οἰνοβαρής.ές.ὁ.ἡ. ebrius.

οἰνόζωνος.τ.ὁ. solus, expeditus.

οἰνοκάγχλαυος. temulentus, uino gaudens.

οἰνόλοπος.τ. temulentus.

οἰνομέλι.ιτος.τὸ. mulsum. Bayfius.

οἶνον. οἴναρον.

οἰνοπέδιον.τὸ. uiniferum solum.

οἰνοπέπαυστι. βότρυδι.

οἰνοπέπαυστος. uinosus, niger, uini colore.

οἰνοπίπας. uinolentus, temulētus. à πιπίζειν sugere. Aristophan. τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιτας, τὰς λάλους. Quo loco quidā codices οἰνοπόλιδας habent pro οἰνοπίπας.

οἰνοποιός. uini factor.

οἰνοποσία.ας.ἡ. potatio uini.

οἰνοποτάζειν. uinum potare.

οἰνοποτάζω. μ. άσω. τ. ακα. uinum bibo, præbeo bibendum, conuiuor. Neut. absol.

οἰνοπότης.τ.ὁ. uini potator, uinibibulus.

οἰνόπται. οἱ. exploratores & inspectatores cœnarum, qui

rum, qui modum imperabãt ne quis in sympo sio aut plus satis biberet, aut parum ab alijs, sed utæqualiter biberent conuiuæ, uocati sunt etiam ὀφθαλμοί, hoc est, oculi teste Athenęo. Eras. in Chiliad.

ὁ ἰνοπωλεῖν. uendere uinum.

ὁ ἰνοπώλης. caupo.

ὁ ἰνοπώλιον. locus ubi uinũ uenale est, caupona.

οἶνος. ου ὁ. uinum. Dictum ἀπὸ τῆς ὀνήσεως, id est, emolumento, iuxta illud Homeri, ὀνήσεαι αἴκε πίῃσθα, Iuuamen senties, si biberis. Vel ἀπὸ τοῦ οἰήσεως τὸν νοῦν ἐμπιπλᾷν, quod existimatione ac opinionum uanitate mentem oppleat. Vel ἀπὸ τῆς οἴνης, quam ueteres uitem appellabant.

ὁ ἰνοσπλούσαντοῦ. οῦ. qui uinum administrarũt.

ὁ ἰνόσπονδοι θυσίαι. sacra in quibus uinum immolatur. His opponuntur νηφάλιαι.

ὁ ἰνόπηξ. placenta uino subacta & melle, & herba quædam, qua gustata corui inebriantur.

ὁ ἰνοφερής. uinosus.

ὁ ἰνοφλυγία ας. ἡ. ebrietas, uinolentia.

ὁ ἰνοφλυγῶ inebrior, immodicè uino utor.

ὁ ἰνόφλυξ υγος. ὁ. ebrius, uinosus, uini helluo & ingurgitator. παρὰ τὸ φλύειν, ὁρμῶ πρός τι ἔχειν. Etym.

ὁ ἰνοφόρον. ου τὸ. idem quod οἰνόχημα.

ὁ ἰνοφόρος. ου ὁ ἡ. uinifer.

ὁ ἰνόφυτον. τὸ. uinetum.

ὁ ἰνόχημα. ατος. τὸ. omne uas uinarium, cupa, brochus.

ὁ ἰνοχοεύω. μ. εύσω. π. εύκα. &

ὁ ἰνοχοέω. μ. ήσω. π. ηκα uinũ fundo, potum ministro, quod munus eorũ est qui à cyathis uocantur. Neutrũ absol. Homerus tamen Iliad. 3. accusatiuo iunxit, νέκταρ ἐωνοχόει. Ipsi autem conuiuæ οἰνοχοεῦσι dicuntur. Bud. Com.

ὁ ἰνοχόη. ης. ἡ. cyathus, trulla.

ὁ ἰνοχόος. ου. ὁ. pocillator, qui potus ministerio præficitur, pincerna. ab οἶνος & χέω fundo.

ὁ ἴνοψ. οπος. ὁ. niger, uini colore.

ὁ ἰνόω. μ. ώσω. π. ωκα. ebrio. Actiu. accus.

ὁ ἰνόπα. ης. ἡ. placenta ex uino & melle.

ὁ ἰνώδης. ες. ὁ ἡ. uinosus.

ὁ ἰνών. ῶνος. ὁ. cella uinaria.

ὁ ἰνώμενοι. οῖ. uino pleni.

ὁ ἰνώνη. ης. ἡ. Oenone mulier à Paride dilecta, de qua Ouid. Heroid. epist. 5.

ὁ ἰνωπὴ. πῆς. ἡ. mali punici genus apud Nicand.

ὁ ἴνωσις. ι. ἡ. ebrietas, temulentia.

ὁ ἴνωτρος. palus, pedamentum uitis.

ὁ ἴνωψ. οπος. ὁ. custos uini, Bacchus, & habens uini colorem, niger.

οἷ. sui, proprij, pro οὗ.

ὁ ἰόβιος. solitarius. μονόβιος.

ὁ ἰοβότης. oberrans seorsum, propriè de pecudibus oberrantibus & seorsum ab alijs pascentibus. ab οἶος & βοῦς.

ὁ ἰόζωνος. unica ueste indutus.

ὁ ἰόθεν. singulariter, solus, solitariè.

ὁ ἰόλυκος. uide in Chiliad. Erasmi.

οἴομαι, & οἰόμεθα, οἴεσθε, οἴεται. μ. οἴσομαι. π. ῶμαι. ἀόρ. α. ὠήθην. puto, uideor, ὑπολαμβάνω, νομίζω. Accipitur apud Herodianum pro suspecto & suspectum habeo. Depon. absol.

οἷον. qualiter, sicut, uelut, tanquam, quasi, uidelicet. Aduerbium autem est explicandi & declarandi, & interdum admirandi, nonnunquã commiserationis, ut οἷον ἔπαθον. Significat interdum quomodo πῶς.

οἷόν τε. possibile est, δυνατόν. Et οἷόν τε cum negatione, ut οὐχ οἷόν τε ἦν Aristot. non liceret negatum est.

ὁ οἷόν τε εἰπεῖν. si fas est dicere, si licet dicere.

ὁ ἰονεί. fermè, sicut, quasi, tanquam.

ὁ ἰονεῖς. existimabis, uidebitur tibi.

ὁ ἰοπέδιλος. ου. ὁ. habens unum calceum.

ὁ ἰοπολεῖν. solitarie uagari, per montes errabũde discurrere.

ὁ ἰοπόλος. ου. ὁ. desertus, solitarius, quòd in huiusmodi locis uersentur oues, statio pecudum, pascuis aptus. ab οἶς & πολέω.

ὁ ἰός, & οἴη. tribus Atticè, unde οἴηθεν, è tribu illa, ut θήβηθεν. Eust. Iliad. λ.

ὁ ἴος. ου. ὁ. solus.

ὁ ἵος. ου. ὁ. qualis. Varius huius dictionis usus est. Plato, Τοῖοι μὴ ἀδικεῖν, Tales qui iniuriã inferre nolint. Idem οἷα χαλεπώτατα καὶ βαρύτατα, Vt quæ acerbissimę. Synes. οἷα δὴ τὰ θαλάττης, Vt sunt res maritimæ discrimiuis plenæ. Accipitur etiam αὐτὶ τοῦ ἕτοιμος, pronus, paratus, promptus, strenuus. Xenoph. ἀπομ. 3. οὐ γὰρ οἶός εἰμι ἀεὶ πανὸς μορφαίνειν. Aliquando pro κωλύον. Demosth. ὁ νόμος γὰρ οἷον ἀλλάττειν αὐτοῦ τὸν νόμον, Nihil enim uetat, quo minus audiatur lex ipsa. Sic enim apud Gregor. δὲν δὲ οἷον καὶ ἡδυσμάτι προσθεῖναι, Nihil uetat quo minus addamus. Potest etiam significare βέλτιον, ut nihil melius quã uerba legis audire. Itẽ pro ὅμοιος. Xenoph. οὐχ ὁρᾶς ὅτι ἡδίον ὅτι χαμαιζόμενον οἷοι αὐθρώπω. Idem, ἡμεῖς δὲ ἐγνωμεν τοῖς οἵοις τε ἡμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν. Item δυνατόν, id est, possibile, maximè apud poëtas. Vtuntur etiam pro ἥλικος, Gaza in Cicer. οἷος μὲν γὰρ λόγος αὐτοῦ.

ὁ ἵος πορ. &

οἷός τε. idem, potens, possibilis. Item procliuis, paratus, promptus.

ὀιοφάγος. oues deuorans, aut occidens.
ὀιοχίτων. ωνος. ὁ. unica uestе indutus. δίχα ἱμάτιος, ἢ μονοχίτων, ἢ προβαβοχίτων. Hesych.
ὀιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. desolo, solum facio, μονόω, ἐρημῶ. Actiu accus.
ὀιπορεῖν. miscere uinum, infundere.
ὀίπηωρ. ατος. τὸ. excrementum ouis.
ὄις. dissyllabū, ὄϊος. ouis. Apud poëtas & Atticos per synæresim οῖς ὀιός declinatur, ut apud Theocritum, φοινικέων οἰὸς ἀώτω. Etym. οἷς μονοσυλλάβως putat Thom. Mag. ad fœmininum genus duntaxat pertinere. De ouino pecore uide Aelianū, qui & marinę ouis mentionē facit. Oppian. lib. 2. de Venat. oues flauas describit.
οἶα. τὰ. retinacula nauiū, funes nautici, pro quo Ionice οὖα dixit Lycoph. annotat Isacius.
οἶδα, αὐτὶ τοῦ οἴδηδα, ἀπὸ τοῦ οἴδημι. scis, nosti. Etym.
ὀισία. ας. ἡ. salix, sycomorus, uimē. malim ὀισύα, (ut infrà.
ὄϊσμα. elatio.
ὀισόκαρπος. ὁ. Eust. interpretatur ἀγνόκολικος. salicis fructus, abeisus, quę & λύτρος & ἄγνος dicitur.
ὀισοφάγος. ὁ. gula, stomachus. Aristot. de Animal. ἐν τοῖς δὲ τοῦ αὐχένος, ὅτι οἰσοφάγος καλοῦμεν ὅσον ἔχομεν τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος &c. Idem de partibus animal. ὅθεν οἰσοφάγος ἐστὶ διὰ ὃ ἡ τροφὴ πορεύεται εἰς τὴν κοιλίαν ὧδ' ὅλα μὴ ἔχει αὐχένα, διὸ οἰσοφάγον ἔχουσι πάντες. Gaza uertit gulam ubiq; licet aliquot locis Aristot. à gula nō uideatur di (stinguere.
ὀιστάτης. ης. ἡ. sordes lanarū, & ungularum, œsypus, ungula ouis. Etym.
ὄϊστος. idem, sordidarū pecudū lana. Herodot.
ὀιστρον. ου. τὸ. genus monilis.
ὀιστώτης. ungula ouis, sordes lanę & ungulę. Ety.
ὀιόσαμαι. existimatus.
ὀιόσατο. existimauit.
ὀιστέον. ferendum.
ὀιστεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. sagitto. Actiu.
ὀιστός. ὁ. sagitta, iaculum, & nomē syderis apud Proclum de sphæra.
ὀιστός tolerabilis, εὐκόμιστος.
ὀιστρᾶν. infestè stimulare.
ὀιστρέω. μ. ήσω. ω. ηκα. insanio & irrito. Etymol.
ὀιστρηθεὶς. ὁ. furiosus. (Neut. absol.
ὀιστρηλατέομαι. μ. ήσομαι. stimulor, stimulis, agi-
ὀιστρηλατούμενος. furibundus. (tor.
ὀιστρηλατῶ. insanio.
ὄιστρημα. ατος. τὸ. &
ὄιστρησις. ιος. ἡ. punctum, stimulatio.
ὀιστρον. τὸ. uermiculum sub pinna.
ὀιστροπλῆγος. ὁ. uide οἰστροπλήξ.
οἶστρος. ὁ. œstrum, insecti genus est horrisono strepitu, quod uulgò tabanum appellant & asilum. Hoc addito Iuno uaccā Ino in furorem egit. Vnde poëtæ diuino correpti furore, œstro conciti dicuntur. Eras. Chiliad. De œstro uide Ammonium in μανία uoce, Virgiliū in Geor. Aelianum, & Nicandrū. Est & aquatilis οἶστρος, uermiculus sub pinna thynni, opinor, apud Aristotelem Gaza uertit asilum.
ὀιστροπλήξ ῆγος uel οἰστροπλῆγος. ὁ. insanus, œstro concitatus Eras. in Chiliad.
ὀιστροφάγος. βρόγχος, uel βρόχος.
ὀιστρώδης. ης. ὁ. ἡ. rabidus, incitatiuus, stimulās, pronus, qui œstri in morem fert atq; agitat. Plato Timæo, οἷον ζῶον αὐπτήκοον τῷ λόγῳ, δι' ὧν θυμίας οἰστρώδεις ὠχετεύεται.
ὀισύα. uimen, salix, uitex, ἄγνος. salix amerina.
ὀισύϊνος. ὁ. uimineus, craticeus.
ὀισυοπλόκος. ὁ. qui uimina cōtexit. Pollux crates textus.
ὀισυεργός. ὁ. idem apud Eupolim. Pollux.
ὀισυπηρός. sordidus, succidus. de lana sordida di (citur.
ὀισύπη. ης. ἡ. &
ὀισυπὶς. ίδος. ἡ. &
ὄισυπος. lana succida & sordida, iam primum ab ouibus detonsa, nondum mūdata, sed quæ adhuc cum sudore est & sordibus. Item collecta pinguedo in lana succida.
ὀισύς. ύος. ὁ. οἰσία.
ὀισυσὶς. ίδος. sordes lanarum Hipp. (Etym.
οἶχος. palmes uuas ferens generosas & suaues.
ὀιχοφορία. uitis, palmes circū se habēs uuas. Ety.
ὀιταῖος. ὁ. Oetæus, possessiuum.
ὄιτη. ης. ἡ. Oeta mons Thessaliæ.
οἶτος. ὁ. pernicies, mors, fletus, passio, malorum sors, calamitas apud Hom. Eust.
ὀιφάω, & οἰφέω, οἰφῶ. ago uirum. Est etiam oiφέειν coire. τὸ σωματοποιεῖν. Vnde illud Theocr. εὖγε ἄνθρωπε φιλοῖφα, Age homo libidinose.
ὀιφαλής. ής. ὁ. ἡ. castus, cōtinens. Itē libidinosus,
ὀιχαλία. ίδος. ἡ. Oechalia, urbs Bœotiæ, (salix. in qua Eurytus regnauit.
ὀιχαλιεύς. έος. ὁ Oechaliensis.
ὀιχαλίηθεν. aduerbium, de Oechalia.
ὀιχμή. famula.
ὀιχνέομαι. peruenio, uado. Neut. absol.
ὀιχνέω. μ. ήσω. ω. ηκα. recedo, ago uitam, duco uitam, eo, ago, uersor.
ὄιχομαι. perij.
ὄιχομαι. μ. οἰχήσομαι. ω. ὤχημαι. μέλος ἀόρ. β. ὠχόμην. abeo, discedo, pereo. Herodian. οἴχετο τοῦ δήμου ῥωμαίων. Actum est de populo Romano, Et ἀπῴχετο, mortuus est. οἴχεται γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ἐφθάρκε καὶ τέθνηκεν, & οἴχεται, pro euanescit usurparūt Cicer. Attico scribens. Depon. absol.

ὀιχόμενος. ὁ. mortuus.
ὀιχός. ὁ palmes racemos habẽs. alij legũt οἰχός.
ὀίω. μ. οἴσω. puto, fero & suscipio. Etym. poeticũ est. Actiu. accus.
ὀιωή. ῆς. ἡ. impetus.
ὀιωνίζομαι. μ. ίσομαι. ω. ισμαι. auguror. Depon.
ὀιωνική. ῆς ἡ. augurum disciplina. (accus.
ὀιώνισμα. ατος. τὸ. &
ὀιωνισμός. ὁ. augurium.
ὀιωνιστήριον. locus augurandi.
ὀιωνιστής. ὁ. augur.
ὀιωνιστική. ῆς. ἡ. οἰωνοσκοπική. augurãdi scientia.
ὀιωνιστικός. ὁ. οἰωνοσκοπικός.
ὀιωνόβρωτος. auibus deuoratus.
ὀιωνοθέτης. ὁ. augur apud Sophoclem.
ὀιωνομάντις. ὁ. οἰωνοσκόπος.
ὀιωνομαντική. ἡ. οἰωνοσκοπική.
ὀιωνοπόλος. poeticè. auspex, uates, augur.
ὀιωνός. ὁ. auis, augurium. unde Iliad. μ. εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Sic etiam auis & ales pro augurio apud Latinos. Propriè autẽ οἰωνοὶ γῦπες dicuntur & carniuoræ aues, quasi οἰωνοὶ ab οἶος solus, & ὠὸν: quod soli sine concubitu aëre concipiant.
ὀιωνοσκοπεῖον. auspicij locus.
ὀιωνοσκοπέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. auguror. Depon. accus.
ὀιωνοσκοπία. ας. ἡ. augurium.
ὀιωνοσκοπική. ἡ. ars augurandi, auguratio.
ὀιωνοσκοπικός. ὁ. ὁ. auguralis.
ὀιωνοσκόπος. ὁ. ὁ. augur.
ὀιωτός lanea uestis.

Ὀκέλλω. μ. ελῶ. ω. ελκα applico, allido, frango, appello nauem. Hinc ἐξ ὀκέλλω, ut ὡς τοσοῦν δὲ ἐξ ὠκειλε πρόοινίας, eò dementiæ deuenit, seu prouectus est, apud Herodianum. Et προσοκέλλω idem quòd ὀκέλλω.
ὄκκα. Doricè pro ὁπλωίκα quando.
ὀκλασία. ας. ἡ. ὄκλασις.
ὀκλασιᾶν. τὸ ὀκλάζειν.
ὀκλασίας. sella, σελλίον.
ὀκλασίας. ὁ. ὁ fractus, claudus, fractus & collapsus currus. Aristoph. Equitibus ἔχε νῦν τοιοῦτον ὀκλασίας. sellas complicatiles uocat Athenæus lib. 12.
ὀκλασμός. ὀκλάξ.
ὀκλάζω. μ. άσω. ω. ακα. flecto genua ad terrã, geniculo, labefacto, labor, claudico. Neut. absol.
ὀκλάξ. geniculatim, ὡὶ τὰ γόνατα, ὡὶ κεκαμμένων.
ὄκλασις. ὁ. ἡ. geniculatio.
ὄκλασμα. ατος. τὸ. genus saltationis Persicę, quod in Thesmophorijs exerceri consueuit.
ὀκλάζαζα. ingeniculans.
ὀκλασί. genu flexo, ut ranæ cum saltant.
ὀκνέω, & ὀκνέω. μ. ήσω. ω. ηκα. pigresco, timeo, contor, detrecto, pigritor, ignauus sum, grauatim & ægrè aliquid facio: ut ὀκνῶ λέγειν, omitto dicere, pudet dicere. Significat etiã iusta de causa aliquid differo, & differendo extraho. Itẽ induro. Neut. absol.
ὀκνηρός. ὁ. ὁ. ὀκνός.
ὀκνία. ας. ἡ. pigritia, timor, negligentia.
ὄκνος. ὁ. ὁ. (oxyton. Cyrill.) piger, timidus, contumax, propriè qui grauatim aliquid facit, opponitur τῷ θρασύς.
ὀκνός. οῦ. ὁ. (oxytonum, Cyrill.) cunctatio, desidia, pigritia, timor. Thucydides, ἡ ἀμαθία μὲν θρασύς, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.
ὀκνώδης. ὁ. ἡ. piger, segnis.
ὀκόθεν. unde.
ὀκοῖος. ὁποῖος, sicut ὅκως pro ὅπως Ionicè.
ὀκόσα. quot, ὁπόσα.
ὄκυ ubi.
ὀκρία. petra, saxum. Etym.
ὀκριάζω. asperor, τραχύνομαι.
ὀκρίβας. αντος. ὁ. pulpitũ. παρὰ τὸ ἄκρον τῆς βαίνειν.
ὀκριόεις. lapis asper. Etym.
ὀκρίς. asperitas. Etym. extantia magna, eminentia. oblonga.
ὀκρυόεις. ὁ. ὁ. asper, molestus, odiosus, difficilis.
ὀκρύοντες. litigant, asperè congressi sunt.
ὀκρυόω. aspero, asperum reddo. Etym.
ὀκτάβλωμος. octo buccellarum.
ὀκτάεδρον. octonorum sessuum corporis.
ὀκτάετηρίδες. octemini.
ὀκτάημερος. ὁ. ὁ ἡ octaui diei, ut πρὸ τριῶν ὀκτάημερος. Paul. Philip.
ὀκτάκνημος. ὁ. ὁ habens octo radios, rotæ epitheton est.
ὀκταμηνιαῖος. ὁ octimestris.
ὀκτάμηνος. qui agit octauum annũ ætatis suæ.
ὀκτάπους. οἱ. apud Scythas dicti sunt, qui duos boues, & unum currum possiderent.
ὀκτάπους. ὁ. ὁ. octipes, cancer fluuiatilis, apud Nicand.
ὀκτάπους. ποδος. ὁ. octipes, Polyb. epitheton posito numero finito pro incerto.
ὀκτάστυλος. ὁ. habens octo columnas.
ὀκτάρυμος. octoiuges equi.
ὀκτέω fero, habito.
ὀκτήρης. ἡ. octiremis nauis, Bayf.
ὀκτώ octo.
ὀκτώβριος. ὁ. ὁ. October.
ὀκτωκαιδεκάπηχυς. octodecim cubitorum.
ὀκτωκαιδεκέτης. natus annos octodecim.
ὀκτώπους. ὁ. octipes, scorpius.
ὀκχέω. exhaurio, exantlo, subeo, Pindar. ἀπροσόρατον ὀκχέοντες πόνον, immensum exhauriunt laborem. Demetrius Triclinius. (culus.
ὀκχή. fulcimentũ, quies, sustentaculũ, scipio, ba-

ὄχος. τ. ὁ. uehiculum, ὄχημα. Pindar. ἐκ δὲ τῶν καθαρᾷ βάζομεν ὄχον.

ὅκως, pro ὅπως. ut, Ionicè.

ὀκωχδύω. contineo, habeo.

Ὁλαμβύς feminum collector. Etym.

ὁλαιτός. αὐτομολόγος. femina colligens. Etym.

ὁλάχνιον. τ. τὸ. canistrum in quo malę salsæ repo nebantur, quasi τὸ ὁλὰς ἔχον.

ὁλβάχνιον. τὸ. idem Syracusiorũ lingua qui pleo nasmo Ψ, β, frequenter utuntur.

ὀλβιάζω. μ. ίσω. ω. ικα. beo, beatifico. Acti. acc.

ὀλβίζομαι. μ. ίσομαι. ω. ισμαι beatus sum. Depo nens absol.

ὀλβίζω. μ. ίσω. ω. ικα ὀλβιάζω.

ὀλβιοδαίμων. ον. ὁ. fortunatus.

ὄλβιος. τ. ὁ. felix. ὁ τελείαν τὴν δυσδαιμονίαν ἔχων: quasi ὁλόβιος, μακάριος. Vide ὄλβιος & πλούσιος in Ammonio.

ὀλβοδότης. præbens diuitias, ὀλβιοδότης.

ὄλβος. τ. ὁ. beatitudo, diuitiæ, opulentia.

ὄλεθε. perijt.

ὀλέθριος. ου. ὁ. ἡ. perniciosus, perditus usque ad mortem.

ὄλεθρος. τ. ὁ. striges, cædes, perniciosus, iactura, βαθύς, pernicies, clades, exitium, calamitas.

ὀλεός pernicioſus. Etym.

ὀλέκομαι perdo, pereo.

ὄλεκον. perierunt, perdebant.

ὀλέκρανον. cubitus, siue ipsum os cubiti, gibber. malim per ω mega in prima syllaba, ut infrà.

ὀλέκω. pereo, φονεύω. Neut absol.

ὀλοβόν. fœtidum, nigrum, turbatum, male olens, nigrum à sepiarum atramento.

ὀλοβοκράνον. ὀλέκρανον.

ὀλετήρα. ας. ἡ. perditrix, perniciosa.

ὀλετήρ occisor, perditor.

ὀλέω. μ. έσω. perdo, amitto.

ὀλή. ης. ἡ. hordeum sale mixtum.

ὀλιβρός lubricus, superius λιβρός exponitur humidus.

ὀλίγα paululum.

ὀλιγαιμία sanguinis inopia.

ὀλίγαιμος. qui non multo sanguine abundat.

ὀλιγάκις. paucies, raro.

ὀλιγανδρεῖν. hominum penuria laborare, opponitur τῷ ὀλιγανδρεῖν. Bud. Com.

ὀλιγανθρωπία. ας. ἡ. hominum penuria, infrequentia hominum. Bud. ibidem.

ὀλιγαρκεία. ας. ἡ. prandium præparcum.

ὀλιγαρκής. ές. ὁ. frugalis, quasi paucis contentus, ab ἀρκῶ.

ὀλιγαρκία. ας. ἡ. frugalitas.

ὀλιγαρτία. ας. ἡ. penuria cibi.

ὀλιγαρχεῖσθαι. imperio paucorum regi & parêre.

ὀλιγαρχούμενοι. qui imperio paucorum degunt. Bud. Com.

ὀλιγαρχίς. frugalitas.

ὀλιγαρχία. ας. ἡ. status reipublicæ à paucis administratæ.

ὀλιγαρχικόν. τὸ. quod est proprium eius imperij cui pauci præsunt. &

ὀλιγαρχικός paucorum statu gaudens, qui dignitatẽ partim in censu & facultatibus ponit, partim in generis nobilitate.

ὀλιγαρχικός. τ. ὁ. ad oligarchiæ naturam spectans.

ὀλιγαύλαξ. ακος. ἡ. exigua regio, quasi paucos sulcos habens.

ὀλιγαχόθεν. aliquantulum.

ὀλιγέω. μ. ήσω. ω. ηκα. diminuo. Actiu.

ὀλιγοπτελέω. μ. ήσω. ω. ηκα. ad paruum redactus sum, animo deficio. Neut. absol.

ὀλιγηρασία. tenuis, inops.

ὀλίγιστος. minimus.

ὀλιγμός tactus, ductus.

ὀλιγογνώμων. negligens.

ὀλιγόγονα. τὰ. quæ parcius generant.

ὀλιγοδεής. ές. ὁ. paucis egens.

ὀλιγοδεία paucarum rerum indigentia.

ὀλιγοδίαιτος. τ. ὁ modico contentus uictu.

ὀλιγοδραυέω. μ. ήσω. ω. ηκα. parum possum, languco, modicè & ægrè spiro, diciturq; ppriè de animam agentibus & uix iam spiritum trahentibus, Homer. τὸν δ' ὀλιγοδραυέων προσέφας πατροκλῆς ἱππεύων. & idem alibi de Hectore exspirante. Neut absol.

ὀλιγοδραυής. ές. ὁ. ἡ. &

ὀλιγοδραύος. τ. ὁ parum potens, imbecillis.

ὀλιγοετής. ές. ὁ. ἡ paucorum annorum puer.

ὀλιγόθερμος parum caloris habens.

ὀλιγόμισθος. ὁ. parui pretij.

ὀλιγοετία. ας. ἡ. paucitas annorum.

ὀλιγομαθής. ές. ὁ. ἡ. indoctus.

ὀλίγον. minimum, nihil prorsus, & ἐπ' ὀλίγον, leuiter, mediocriter, modicè. Ammonius distinguit à μικρόν.

ὀλίγον ὅσον. paulum admodum.

ὀλιγοπελέω. ὀλιγοπτελέω.

ὀλιγοπελία. imminutio, imbecillitas, pusillanimitas.

ὀλιγόπιστος. malè certus in fide, parum fidens, seu cui parum fidendum, actiuè & passiuè: in sacris tamen literis frequentius actiuè accipitur.

ὀλιγοποτεῖν parum bibere.

ὀλιγόποτος parum bibens.

ὀλιγόπτερα. quibus penna parcius data est.

ὀλίγος. τ. ὁ. paucus. πρὸ ὀλίγου ἔστιν, parũ abesse. opponitur τῷ πρὸ πολύ. πρὸ ὀλίγου ποιεῖσθαι, contemptu

cõtemptui habere, paruipendere. Vnde ὀλίγου, καὶ ὀλίγου δεῖν, pro ferè, propè, parum abesse.
ὀλίγα χρόνου, breui. ὀλίγῳ ὕστερον, paulò post. Bud. Com. refertur & ad magnitudinem in Odyss. ὀλίγος καὶ ἀδύνατος, pro statuta exilis. Eust. Iliad. σ.
ὀλιγοσιτεῖν. exiguo pastu esse contentum.
ὀλιγοσιτία. ἡ. cibi parcitas, tenuitas, & continentia in uictu.
ὀλιγόσπερμος. parum seminis emittens.
ὀλιγόστιχος. paucos uersus continens.
ὀλιγοστὸν. τὸ. paruum admodum.
ὀλιγοστός. οῦ. ὁ. paucissimus, paucis comitatus, unus è paucis.
ὀλιγότης. ητος. ἡ paucitas.
ὀλιγοτόκια. ἡ. deplora.
ὀλιγοτοκία. parcus partus.
ὀλιγοτόκος. ὁ. parcissime generans.
ὀλιγότριχος. ὁ. paucicapillus, qui paucis integitur pilis.
ὀλιγοφιλία. ἡ. amicorum inopia.
ὀλιγοφόρος. οἶνος. uinum quod non multæ aquæ ferendæ est, quod aqueum uocant.
ὀλιγόφρων. ὁ. sine cura, oscitabundũ, epitheton ebrietatis Plutarch.
ὀλιγόφρων. pusillanimis.
ὀλιγόχος. & ὀλιγόχους. minus fertilis.
ὀλιγοχορδία. paucitas fidium.
ὀλιγοχύσφοι. minus copiosi genitura.
ὀλιγοχρόνιος. ὁ. momentaneus, paruo tempore durans, iamiam periturus. Vnde ὀλιγοχρόνιον μανίαν uocauerũt medici & physici insaniam, uatum & poëtarum ἐνθουσιασμῷ similem, quæ leui de causa exorta statim euanescit, qua quidẽ obnoxij phanatici à Iureconsulris appellãtur.
ὀλιγόω. μ. ώσω. σ. ωκα. diminuo. Actiu. accus.
ὀλιγωρέω. μ. ήσω. σ. ηκα. paruipendo, omitto, negligo, ἀμελῶ, ἀφροντίζω. ἀπὸ τοῦ ὠρᾶν, curare, uel quasi ὀλίγῳ τῷ ὥρᾳ ἔχειν. ὥρα enim cura dicitur. Actiu genit.
ὀλιγωρητέος. ὁ. contemnendus.
ὀλιγωρία. ας. ἡ negligentia, indiligentia, contemptus, paruipensio. Aristot.
ὀλίγωρος. ὁ. negligens, incuriosus.
ὀλιγωρόταλος. ὁ πρόπονος. contẽptor honestatis.
ὀλιγώρως. negligenter.
ὀλίζον, pro ὀλίγον dixit Lycophr.
ὀλιζότου. μειότου.
ὀλιζων. exiguus, uilis.
ὀλιζών. ονος. oppidum Thessaliæ, quæ & Meliboea. Eust. & Strab.
ὀλίθερμος. ὁ. paucum calorem habens.
ὀλικός. ὁ. ὁ. uniuersalis.
ὀλιμπονικος. uictoriatus.
ὀλινοῖ. manipulorum uincula.
ὀλίος. ὀλίγος. sic Tarentini. Etym.
ὀλίσαρον. ὁ. τὸ. olisatrum, petroselinum.
ὀλισβος. pudendum coriaceum, apud Aristoph.
ὀλισθαίνω. μ. ήσω. σ. ηκα. ἀός. β. ὤλισθον. &
ὀλισθανέω. μ. ήσω. σ. ηκα. &
ὀλισθέω. labor, cado. Neut. absol.
ὀλίσθημα. ατος. τὸ. lapsus, ruina.
ὀλισθηρός. ὁ. ὁ. lubricus, inconstans.
ὀλισθος. ου. ὁ. lubricus, lapsus, lubricitas. παρὰ τὸ ὅλως θέειν, ἢ ἕρπειν.
ὀλισθάσων. ονος. ὁ. labens.
ὀλκάδιον. ὁ. nauicula oneraria.
ὀλκαία. ας. ἡ. cauda, ppriè leonis, παρὰ τὸ ἕλκειν.
ὀλκεῖον peluis, crater. Bayfius scribit ὀλκεῖον & λεβήκιον esse id, quod uulgò Galli raniot appellant, id est, uas in quo pocula lauantur.
ὀλκάζω. traho. χαλιναγωγῶ.
ὀλκάς. άδος. ἡ. nauis oneraria, nauis onusta mercibus ac magna, graue nauigium Cæsaris, ab ἕλκω, quòd trahi debeat, aut quòd grauis & ponderosa sit. Nam hoc quoque significat ἕλκω, ut ἕλκει τρία τάλαντα, appendet tribus talentis. Accipitur etiam simpliciter pro quacunq; naui. Bayfius.
ὀλκεῖον. genus uasis unguentarij. Bayfius ex Athenæo.
ὀλκεῖς. qui retia attrahunt.
ὀλκίω. traho nauem onerariam.
ὀλκή. ἡ. attractio, ἐπαγωγή. Plato. Tim. Item pondus, ut ὀλκὴ τῶν δεκατυλίων, Luciano in Demonacte. ὀλκὴ τριωβόλου. Dioscor. Quanquã apud eundẽ frequenter pro drachma reperiatur. Simon Genuensis scribit ὀλκεῖον pondus esse trium scrupulorum. Item cõuersio, reuolutio, usurpatio. Plato Crotylo, γλίσχρα ἐστὶν ἡ ὁμοιότης.
ὀλκήιον. carina nauis. Item lignum naui affixũ, quo ea protrahitur.
ὀλκιον. ου. τὸ. uas æreum, peluis, ὀλκεῖον.
ὀλκός. ὁ. τὸ. allium.
ὀλκός, & ἑλιγμός. οῦ. ὁ. aquæductus, & machina qua naues trahuntur. Ponitur & pro araneo, sicut λύκος. Est τὸ ἐπίσυρμα, hoc est, uestigiũ corporis totius tractim sese agentis, & (ut ita dicã) repentis. Bud. Com. Est etiam uia, tractus, & ductor. Etym. Item tractus & discursus stellæ per æthera, & sulcus, apud Apollon.
ὄλλυμι. μ. ύσω. σ. υλα. &
ὀλλύω. μ. ὀλέσω. σ. ὀλώλεκα. ἀός. ὤλεσα. &
ὄλλω. pereo, perdo.
ὀλμειός. οῦ. ὁ. Olmeus fluuius ex Helicone descendens.
ὀλμός. ὁ. orbicularis lapis ad quem legumina cæ-

duntur, & alia quædam.

ὁλμίσκοι. οἱ. cõcauitates dentium molarium ueluti mortariola.

ὅλμος. ὁ. pila, id est, mortarium. παρὰ τὸ ὄλλυμι καὶ μειοῦν τὰ γὼ αὐτοῦ πιεσόμενα. Item pars humani corporis, quæ & thorax uocatur, à collo ad pudenda. λοιμὸς σώματος. Inuenitur pro tripode Apollinis, aut pro uate, hinc ὁλμος cognomẽtum Apollinis. Apud Athenæum est poculi genus instar cornu formatum. πότηριον (inquit) λοξὸν τρόπον ἐξεσκευασμένον, ὕψος ὡς τὸ τῶν γωνιαῖον. Vide in Chiliad. Erasmi, ὅλμος ἄπολμος. & Hólmus erit mihi cubile. Ammonius distinguit ab ὅμος.

ὁλογραφεῖν. integras dictiones scribere. Bud. Cõ.

ὁλοεργός. maleficus, κακοῦργος.

ὁλοίχινος. uide ὁλόχοινος.

ὁλοθύραι. αἱ τὴθυα. τὰ. uertibula, calli, tubera, ut Gaza uertit in Aristotele.

ὁλοθρευτής. οῦ. ὁ. exterminator.

ὁλοθρεύω. τῶ. εύσω. τῶ. εύκα. extermino, prædo. Actiu. accus.

ὁλοιτρόχος. ὁ. ὁ. obliquus, τροχηλός. οἷον ὅλος τροχοφόρος. Etym.

ὁλόκαπος. ὁ. ὁ. penitus contusus.

ὁλόκαυστον. uictima, quasi ὅλον καυστόν, hoc est, totum combustum, aut totum igne consumptũ. nam olim in sacrificijs deorum exta aræ superimposita flammis adolebant

ὁλοκαυτόω. μ. ώσω. τῶ. ωκα. sacrifico.

ὁλοκαύτωμα. ατος. τὸ. &

ὁλοκαύτωσις. εως ἡ. idem quod ὁλόκαυστον, quod genus sacrificij à consummatione chalil appellant Hebræi.

ὁλοκληρία. ας. ἡ. integritas hæreditatis.

ὁλοκλήρωμα. ὁ. &

ὁλόκληρος. ὁ. ὁ. integer, id est, omnibus suis partibus constans, incolumis, totus, perfectus. Accipitur autem & in bonam, & in malam partem. εἰς ὁλόκληρον. in solidum.

ὁλοκωνίτης. herba quędam, sylueſtre olus.

ὁλολυγή. ῆς. ἡ. ἡ τῶν γυναικῶν βοὴ. Eust. Iliad. ζ. supplicia muliebria dixit Salust.

ὁλολυγμός. οῦ. ὁ. eiulatus muliebris, uociferatio. Iliad. ζ. αἱ δὲ ὁλολυγῇ πᾶσαι ἀθλίῃ αὐέχον.

ὁλολυγόνος. ὁ. genus eiulatus quẽ emittũt maris ranæ, cum fœminas ad coitum uocant, quem etiam ololyginẽ Latini uocant: & Gaza in Aristotele Græcam uocem relinquit.

ὁλολυγών. ὁνος. auis solitariæ genus apud Aratũ, quam Cicero acredulam uocauit.

ὁλολύζω. μ. ύξω. τῶ. υξα. cum clamore ploro, eiulo, μετὰ λιγυῆς βοῶμαι. Neut. absol.

ὁλομελής. ὲς. ὁ. ἡ. omnibus suis partibus perfectus, integer.

ὅλον. nigrum seu atramentum sepiæ piscis.

ὅλονθος. ὁ. cum spiritu tenui, ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς. Eustath. Iliad. ψ.

ὅλονθος. ὁ. ἡ. scatens fimo, unde ὅλονθον γραθῶν. os maledicum conuitiatoris & spurcum amarulentumq; dixit quidam, quasi ὅλην ὄνθον, ἤτοι γέμοντα τοικείας. Eust. Iliad. ψ.

ὄλοντο. perierunt.

ὁλοοίτροχος. ὁ. ὁ. rotũdus instar rotæ, perniciosus in curando, parum currens.

ὁλοός. ὁ. ὁ. perniciosus.

ὁλοόφρων. ον. ὁ multa sciens.

ὁλοπόρφυρος. totus purpureus.

ὁλόπτορκα. τὰ. totipẽnia, ut Gaza uertit in Aristot.

ὁλόπτω. excorio, euello.

ὅλος. ὁ. ὁ. paroxyt. totus, integer, solidus: οὐ ὅλω quid sit explicatur apud Aristotelem ante syllogismos.

ὁλός. ὁ. ὁ. atramentum sepiæ, oxytonum. Cyrill. malim θολός, ut suprà.

ὁλοσκαλοκάλαμος. ineptus in sonando tibia, scomma in indoctum tibicinem, teste Eust. Iliad. σ.

ὁλόστεον. herba quasi tota ossea, cũ tamẽ per mollis sit, ac omni prorsus duritia carens. Dioscor.

ὁλοσφύραλον. Plin. lib. 33. cap. 4. statuam auro solidam à Græcis uocari scribit.

ὁλοχερής. ὲς. ὁ. ἡ. planissimus, fœcundus.

ὁλοχερῶς. planè.

ὁλόχοι. οἱ. ceruices pomorum è quibus pendẽt. Nicand. gemmas καὶ ἐξανθήσεις malorum puni corum ὁλόχους uocauit.

ὁλόχοινος. ὁ. ὁ. genus iunci apud Dioscoridem & Theophrastum. Vsurpatur prouerbialiter de duro & procaci sermone, quo uelut os alicui percellimus. quanquam Lexicographi, ut Erasmus scribit in Chiliadibus. ὁλοίχινον habeant pro ὁλόχοινον.

ὁλοτελής. ὲς. ὁ. ἡ. totus, consummatus, integer, cui nulla sui pars deest.

ὁλότης. τος. integritas.

ὁλοῤῥοχος. ὁ. ὁ. curribilis, lapis rotundus.

ὁλόφυρμα. uellere, auerruncare, Zizaniam è satis extirpare, Atticè.

ὁλοφλυκτίδες. morbi genus. φλυκτένας. pustulæ quæ subito erumpunt.

ὁλοφυγδών. ὀνος. ἡ. pustula, inflatio cutis, ἡ φλυκτώδης φύσκα: sunt qui interpretãtur tuberculum in naso enatum.

ὁλοφυκτής. ίδος. ἡ. idem, sed lingua Attica.

ὁλοφυδνός. ὁ. ὁ. luctus, luctuosus, lugubris.

ὁλοφυής. ὲς. ὁ. ἡ. confusius exortus.

ὁλόφυλος. integer, ὁλόκληρος.

ὁλοφυρμός. οῦ. ὁ. luctus, ploratus, propriè questus cum

cum crinium euulsione.
ὀλοφύρομαι. μ. οῦμαι lugeo, lamentor, deploro, Depon. absol.
ὀλοφύρσις fletus.
ὀλοφυρτικός. ὁ. lamentatorius.
ὀλόφυρον. τ. sinapi Persicum.
ὀλοφώϊα. τὰ. astutia, pestifera pernicies, molesta consultatio.
ὀλοφώϊος. ὁ uersutus, perniciosus.
ὀλοψύχως. toto animo.
ὄλπη ης. ἡ. lecythus, id est, uas olearium.
ὄλπα. mōtes diuidentes Italiā & Celticā. Etym.
ὄλπις. ιος ὁ. idem. Est & propriū piscatoris apud Theocr. Idyl. 3. ὁ ἁλιεὺς ὁ τὰς λεπιδωτὰς ἰχθῦς ἀγρεύων, ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς καὶ ὑποσ θέσ τοῦ ε ἐλπίς, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς β βραχέος ε εἰς β βραχύ, ὄλπις. Corinth.
ὀλύκω. perdo, occido, obsideo.
ὀλύμπια. τὰ. olympia certamina, quæ quinto quoq; anno celebrabantur in honorem Iouis, ita tamē ut singulis Olympi ædib quaternos annos tribuamus, testibus Euseb. Solino, Suid. Accipitur sæpe aduerbialiter pro in olympijs.
ὀλυμπία. in Elide locus Etym.
ὀλυμπιακός. ὄν. ὁ. Olympiacus. Sunt qui hanc uocem non recipiant, ut à bonis authoribus usurpatam, sed ὀλυμπικὸς πεντασυλλάβως agnoscunt.
ὀλυμπιάς. άδος ἡ qnqueniū, olympias, lustrū.
ὀλυμπιάσι aduerb ad olympia, in olympijs.
ὀλυμπιαδικός. ὄν. ὁ. &
ὀλυμπικός. ὄν. ὁ. olympicus.
ὀλυμπιονίκης. ου. ὁ uictor in olympijs, olympionices.
ὀλύμπιος. ου. ὁ cœlestis, admirandus.
ὀλυμπόνδε. ad cœlum.
ὄλυμπος ου ὁ. Olympus mons Thessaliæ, & p cœlo ponitur, quasi ὁλολαμπὴς, id est, totus lucēs.
ὄλυνθος. ου ficus domestica immatura, grossus. Gaza apud Theophrast etiā caprificū reddidit. Est & nomē urbis in Thracia, à qua Demosthenis orationes tres Olynthiacæ inscribuntur.
ὄλυνος ramentum, purgamentum.
ὄλυρα ας. ἡ. ἀρτὸς ἡ, legumē nigrum eruo minus, quod hodieq; apud maritimos Lyciæ maioris nomen seruat. Siligo interprete Theodoro. Laurent. nunc auenam, nunc far interpretatur. Herodotus, ἀρτοφαγέουσι δὲ, ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιοῦντοι ἄρτους. Idē alibi scribit panem olyra confici, appellariq; ζεάμ.
ὀλώδης. turbidus, niger.
ὅλως. omnino, omnib. modis, in summa, semel, uno uerbo, ἑνὶ λόγῳ, uno nomine.
ὅλως δ' ἐπεῖν. in uniuersum aūt, omnino autē.

Ο Μαθροίζω. congrego.
ὁμαδόν. summatim.
ὅμαδος. ου. ὁ. conuentus, congregatio, strepitus, uox ex multis, quasi ὁμαυλος, turba.
ὅμαιμος. ου. ὁ. ἡ &
ὁμαίμων. ονος. ὁ. ἡ. frater, consanguineus, soror, συγγενὴς, consanguinitate & affinitate coniunctus.
ὁμαχμία. ας. ἡ. συμμαχία. cōfœderatio, societas, mutuumq; auxilium in conflictu. Herodot.
ὅμαχμοι. οἱ confœderati, commilitones.
ὁμαλής. idē quod ὁμαλός, ὁμαλὴ δίαιτα, æqualitas ciuilis, cui opponitur πλεονεξία. Bud. Cō.
ὁμαλῆ aduerb. simul, ὁμοῦ.
ὁμαλίζω. μ. ίσω. σω. ικα. explano, demulceo, æqua biliter aliquid facio, uel fio, & procedo. æquū momentum & æquum numerum facio, quod adæquo Latinè dicitur. Actiu. accus. Bud. Cō.
ὁμαλός. ὄν. ὁ planus, leuis, æqualis.
ὁμαλότης ητος. ἡ. planities, æqualitas, æquabilitas, æquatio. ὁμαλότητα τῆς ἰσότητος, καὶ ὁσιῶν Aristot. uocat, quod Cicero bonorum æquationem. Bud. Com.
ὁμαλύω. μ. υνῶ. σω. υκα explano, ad æqualitatē redigo. ὁμαλύνῃ, demulcet, & ὁμαλυνθήσῃ mitigatis. Cicer. ex Platone. Actiu. accus.
ὁμαλύων. æquans solo.
ὁμαλῶς. æqualiter.
ὁμαρῆ simul.
ὁμαρξαι. absterge.
ὁμαρτέω. μ. ήσω. σω. ηκα. sequor, ὁμοτυγχάνω. Neut. datiuo iung.
ὁμαρτῇ. simul, collectim, unum post alium.
ὁμάς. άδος ἡ. uniuersitas.
ὅμαυλος. ου ὁ concinnus, consonans, cohabitans.
ὁμβρέω. μ ήσω. σω. κα. pluo. πρὸς τὸ ὄμβρῳ, πλεονασμῷ τοῦ β. Neut. accus. & interdum absolutè.
ὄμβρημα ατος. τὸ. imber.
ὁμβρίαι. &
ὁμβρίκια. τὰ. catuli ferarum.
ὁμβρίζω. ὀμβρέω.
ὁμβριμοεργός. οῦ. ὁ. grauificus, qui res magnas peragit.
ὁμβριμοπάτρης. ου ὁ habens patrem potentem.
ὄμβριμος. ου. ὁ. grauis, impetuosus.
ὄμβριος. ου. ὁ. pluuialis.
ὁμβροβλυτῶν. pluuiam fundens.
ὄμβρος. ου. ὁ. imber. πρὸς τὸ ὄμβρῳ.
ὁμβροφόρος. ου. ὁ ἡ pluuialis.
ὁμιλούμενοι. affectu propensi, cupientes.
ὁμήσιος. cohabitans, domesticus.
ὁμοδυνήτης. ου. ὁ. concubinus.
ὁμοδυνήτις. ιδος. ἡ. concubina.
ὁμή. similis.

ὁμηγερέως. simul, cõfertim, aduerbium. Etym.
ὁμηγερής, & ὁμηγυρής. ἐος. ὁ. ἡ. simul cõgregans.
ὁμηγύρων. simul, aut similiter dicens.
ὁμηγυρίζω. congrego.
ὁμήγυρις. ιδος. ἡ. coitus, cœtus, concilium, multitudo. Etym.
ὁμήθης. familiaris.
ὁμηλαδόν. cum multitudine.
ὁμηλικία. ας. ἡ. coætaneorum cœtus, coæuitas, ætatis æqualitas.
ὁμήλιξ. ικος. ὁ. coætaneus, coæquæuus.
ὁμηρεία. ας. ἡ. uadimonium.
ὁμηρῳδία. rapsodia.
ὁμήρδυμα. ατος. τὸ. pignus, obses.
ὁμηρδύω. υ. δύσω. υσα. δυκα. sum obses. Neut.
ὁμηρέω. idem. & lingua Acheorũ uetusta, Comitor, ut Theopomp. annotat.
ὁμηρίδης. ου. ὁ. Homeri imitator, & eius dogma sequens.
ὁμηρίζω. τὸ ῥαψῳδεῖν. Bud. Com.
ὁμηρικός. ὁ. Homericus.
ὁμηριστής. ὁ ῥαψῳδός. & qui Homeri uersus subinde in ore habet.
ὁμηρομάστιξ. γος. ὁ. Homeromastix, id est, Homeri flagellum, cognomẽtum est Zoili cuiusdam, qui Homeri oblocutor fuit.
ὁμηρος. ου. τὸ. obses, pignus.
ὁμηροκέντρωνες. οἱ. Homerocentrones, genus carminis ex Homericorum uersuum fragmentis, & uelut pannis consarcinatum.
ὁμηρος. ου. confinis, uades, obses, ὁμηρεῖν, inquit Theopomp. Harpocratione referente, dici à Græcis ἀκολουθεῖν, hoc est, sequi, indeq; factum ut τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων δεδομένους ὁμήρους uocarẽt, quod scilicet in obsides dati, sequerentur. Dicitur item cœcus. unde & Homerus quemadmodũ de seipso scribit, τυφλὸς εἰμί, οἰκεῖ δὲ χίῳ νῦν παιπαλόεσσῃ. Dicitur autem ὁμηρος παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν, Thucydidi.
ὁμικλῶ. minor, poëticum est.
ὁμιλαδόν. simul, turmatim, uno concursu.
ὁμιλέω. μ. ήσω. κα. conuersor, concionor, cõuiuo, congredior, consuetudinẽ habeo & familiaritatẽ cum aliquo, ὁμιλέω βιβλίῳ pro εἰς λόγους ἔρχομαι, & ὁμιλεῖ συμφοραῖς pro γνῶται καὶ συγκιρνᾶται. Dicitur & de re uenerea, εἰς γάμους ἔρχομαι, apud Sophoclem, sicut cõsuesco, congredior, & consuetudinem habeo apud Latinos. Lucian. ἐγὼ ἢ ὤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί, Qui consueuerint mecum.
ὁμιλητής. τ. ὁ. discipulus.
ὁμιλητικός. τ. ὁ. conuersatiuus, affabilis, ad consuetudinem facilis ac aptus. Philostratus uita Apollon. νόμον τοῦτον οἱ ὁμιλητικοὶ ἔχοντες καὶ ἐπίμωμον αὐτὸν ὡς ἐκ δίδος ἥκοντα, comis, facilis Isocrati.
ὁμιλία. ας. ἡ. colloquium, confabulatio, cœtus, comitatꝰ, ὁμιλίαι οἱ κέμβιοι λόγοι εἰς τὸ γνῶτυγχάνειν αὐτοῖς τινάς. Dicitur & de re uenerea, sicut apud nos consuetudo, conuersatio.
ὅμιλος. ου. ὁ. cœtus, turma, turba. παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.
ὁμιχεῖν. meiere.
ὁμίχησις. ἡ. mictus.
ὁμίχλη. ἡ. nebula, σκότος.
ὁμιλώδης. ε. ὁ. ἡ. nebulosus.
ὄμιχμα. ατος. τὸ. urinæ respersio.
ὄμμα. ατος. τὸ. oculus. ab ὄπτω.
ὀμματίδιον. τ. τὸ. ocellus.
ὀμματῶσαι. oculatum reddere & uigilem.
ὄμνυμι. μ. όσω, & ὀμοῦμαι. σ. ωσα. & ὀμώμοκα. Atticè, &
ὀμνύω. iuro. Vnde τοὺς παίδων ὀμνύναι, in capita liberorum iurare, id quod fiebat tacto eius capite in quem iurabãt: ita se sacrare caput eius dijs inferis, deuouereq; significantes, si peierarent. Bud. Com.
ὁμοαχμία. societas & auxilium in pugna, ὁμομαχία.
ὁμοάριθμος. eiusdem numeri.
ὁμοβός. ὁμοφάγος.
ὁμόβωμος. &
ὁμοβώμιος. ὁ. eiusdem aræ, eiusdẽ cultus, de dijs effertur communem habentes aram.
ὁμογάλακτος. τ. ὁ. collactaneus, ἀδελφός.
ὁμόγαμβροι. οἱ. generi inter se, hoc est, qui duas sorores duxerunt.
ὁμογάστριος. τ. ὁ. ἡ. &
ὁμογάστωρ. ορος. ὁ. uterinus, id est, eadem matre natus.
ὁμογενῆ μόρια. τὰ. partes corporis similares & simpliciores. Gal.
ὁμογενής. ές. ὁ. ἡ. consanguineus, eiusdem generis, congenitus, unigena, συγγενής. Galenus ὁμογενῆ uocat febrem, quæ alio nomine dicitur σωνεχής.
ὁμογενῶς. eiusdem generis.
ὁμόγλωσσος. τ. ὁ. ἡ. cognatus, frater.
ὁμόγνιος. frater. Etym.
ὁμόγνιος Ζεύς. Iupiter gentilitius, quasi ὁ τὰ τῶν γνήσιων ἐφορῶν δίκαια. Sic autem inuocabãt eum gentiles, id est, cognati.
ὁμογνωμονέω. μ. ήσω. κα. consentio, eadem sentio, concordiã facio. Et construitur cum dativo, ut ὁμογνωμονῶ σοι ὧδε, αὐτίκα συγκατατίθεμαί σοι τῷδε τῷ τρόπῳ. Et ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, est sibi constare, ut uir cõstans, & philosophus sibi

sibi constans. cui opponitur. τὸ ἑαυτῷ διαφέρεσθαι. Bud Com.

ὁμογνώμων. consentiens, ὁμόφρων.

ὁμόγονα. τά. quæ sunt eiusdem generis.

ὁμοδελφός. frater. nam δελφὺς uterum sonat. unde & ἀδελφοί.

ὁμοδέμνιος. ὁ ἡ. coniunx.

ὁμοδημεῖν. popularem esse, se unum de cœtu ciuium haberi studere.

ὁμόδημος. ὁ popularis, gentilis.

ὁμοδίαιτος. ὁ. contubernalis, eiusdē uictus. ὁμοδίαιτος ἄπασι dicitur Luciano, is qui uulgari cōmuniq; uita contentus est, omnium uitæ se accommodans, qui cōmuni cum alijs uiuendi ratione utitur.

ὁμοδοξεῖν. eiusdem esse opinionis.

ὁμοδοξία. ας. ἡ. ἰσοδαμία.

ὁμόδοξος. ὁ. ἡ. ἰσόπιμος. eiusdem opinionis.

ὁμόδουλος. ὁ conseruus.

ὁμοδρομῶ concurro, competo.

ὁμοεθνής. ὲς. ὁ. ἡ. gentilis, id est, eiusdem generis: gentilitatis iure quodā ac societate cōiunctus.

ὁμοειδής. ὲς. ὁ. ἡ. eiusdem specici, uniformis.

ὁμοδρυής. ὲς. ὁ. ἡ. qui ijsdē parietibus detinetur.

ὁμοζυγέω. simul cum alio iugum duco.

ὁμόζυγος. ὁ ἡ. coniunx.

ὁμόζυξ. alter equus in iugo, similis, & eiusdem notæ.

ὁμόηθης. ὁ. ὁμότροπος. eiusdem ingenij, eorundē morum, conterraneus, similis moribus, cuius moribus & naturæ alter congruat.

ὁμόθεν. simul ex propinquo.

ὁμοθυμαδόν. unanimiter.

ὁμόθυμος. ὁ. ὁ. unanimis.

ὁμοῖος. omnibus æque molestus & grauis. Ponitur & pro ὅμοιος.

ὁμοιοδίοτος. &

ὁμοιόβιος. ὁ. similis in uictu.

ὁμοιογένεια. ἡ genitura.

ὁμοιογενής. cognatus.

ὁμοιομερεία. ἡ. æqualitas particularum.

ὁμοιομερείαι similaritates.

ὁμοιομερῆ. τά. partes similares, Galen. & ἀιδιοτὰ στοιχεῖα, elementa sensibilia, & ἁπλᾶ μόρια, & ἀσωθέτα pro eodem posuit.

ὁμοιομερής. ὲς. ὁ. ἡ. similaris (ut Gaza uertit in Aristotele) cuius pars eandem rationem, atque idem nomen cum toto obtinet.

ὁμοιον. τὸ. Homæon (inquit Iul. Rufinianus) figura fit, cum ex partibus aliqua similitudo colligitur, ut Vergilius: Sic oculos, sic ille manus, sic ora tenebat. fit etiam in actu, ut idem: Non alter quā si immissis ruat hostibus, omnis Carthago, aut antiqua Tyros.

ὁμοίον. ὡς. perinde atq;. & ὅμοια τοῖς πολλοῖς Luciano. perinde ut uulgus, quemadmodum uulgus.

ὁμοιοπάθεια figura est uel uirtus oratoria, à similitudine affectuū ducta: ut, Fuit & tibi talis Anchises genitor. Macrob. lib. 4. cap. 6.

ὁμοιοπαθεῖν. similiter affici.

ὁμοιοπαθής. ὲς. ὁ. ἡ. similiter affectus, similibus affectibus obnoxius, qui eisdem cum aliquo tenetur studijs, & in quo eædem sunt uoluntates.

ὁμοιοπροσωπῶ. sum eiusdem personæ.

ὁμοιόπτερα. uolatilibus similia.

ὁμοιόπτωτον. homœoptoton, simile in casibus: figura est quādo multi casus similiter desinunt. ab ὅμοιος & πτῶσις. Hoc in duobus uerbis (inquit Rutilius Lupus) eisdem habet casum, aut eandem nouissimam syllabam, ut: In rebus aduersis cui præsto est consilium, non potest deesse auxilium. Rhomanus Aquila homœoptoton definit quando membra siue cola in eosdem casus cadunt.

ὁμοῖος. ὁ. ὁ similis. Attici ὁμοῖος dicunt penult. circunflexa, ut illud Homeri, ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquali conditione, æquis cōditionibus. Dicimus autem ὅμοιος πρόσωπον, uel ὅμοιος τὴν ὄψιν. Bud. Com.

ὁμοιος ἐῶν ἔχουσα. habere uidebatur.

ὁμοιόσημος. ὁ. ὁ. eiusdem significationis.

ὁμοιοχήμονες οἱ. conformes.

ὁμοιόχημονῶ. eundem habitum seruo.

ὁμοιόσκευος. eodem cultu utens & habitu.

ὁμοιόστομος. ὁ phalanx à similitudine oris seu frontis nominata, quam similicipitem uocat Gaza in Aeliano.

ὁμοιοστοιχία. eiusdem constructionis.

ὁμοιοτάξαι. eodem uel simili ordine strui.

ὁμοιοτάττω. coordino, cōstruo, similiter ordino.

ὁμοιοτέλευτον. τὸ. homœoteleuton, id est, simile determinatione: figura quædam, quando multæ dictiones diuersorum casuum similiter finiūt, fit enim in quibusq; dictionibus: homœoptoton uero in casibus tantum similibus. Rhom. Aquila. Vide plura in Pub. Rutilio.

ὁμοιότης. ητος. ἡ. similitudo, & ὁμοιότητα ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, dicuntur finitima.

ὁμοιότροπα. τά. moribus similia, quæ modis & facultatibus conueniunt, & in nullo cōtrouersiæ sunt.

ὁμοιοτροπία. ας. ἡ. similitudo morum.

ὁμοιόω. μ. ώσω. τ. ωκα. assimilo. Actiu. accus.

ὅμοιος. par.

ὁμοίως. similiter, item, similis ratio est, uel quod idem.

ὁμοίως. τοῖς. μάλιστα. ut qui maximè. Budæus in Comment.

ὁ μοίωμα. ατος. τὸ. &

ὁ μοίωσις. ι Θ. ἡ. similitudo, μίμημα. figura quæ per similitudinem res præstantur: cuius species sunt paradigma, & parabolę. Rufinianus.

ὁ μόκαπνοι. οἱ. uocabantur ab Epimenide, referente Aristotel. Pol. 1. contubernales, quòd ad eundem fumum degant, quo tamen loco malunt alij ὁμοκάπνους legere, ut infrà.

ὁ μοκάπνους. Epimenides uocauit contubernales, quasi ex eodem præsepi simul uiuentes, apud Aristot. lib. 1. Polit.

ὁ μοκλάω, uel ὁμοκλέω. μ. ήσω. ω. ηκα. minor, simul uoco, gemo, simul abeo. Neutrum datiuo iungitur.

ὁ μοκλή. ῆς. ἡ. uociferatio, minæ.

ὁ μοκλίω. uno clamore.

ὁ μοκλητήρ. ῆρ Θ. ὁ. minator, iussor importunus.

ὁ μόλεκτροι. οἱ. maritus & uxor, qui eodem lecto utuntur.

ὁ μολοβρός. turpis, impudens.

ὁ μολογέομαι. μ. ήσομαι. ω. ησομαι. confiteor. Et ὁμολογεῖται, consentaneum est, conuenit, congruit. Depon.

ὁ μολογέω. μ. ήσω. ω. ηκα. spondeo, id est, roganti promitto, & auctor fio, cõfiteor, assentior, permitto, concedo, profiteor, paciscor; ut ὁμολογεῖν μισθόν, paciscì mercedem. Bud. Com.

ὁ μολόγημα. Platoni est quod inter differentes conuenit.

ὁ πολογία. ας. ἡ. confessio, pactum, assensus, conuenientia, cõditio, teste Cicer. de finib. Bon. & Mal.

ὁ μόλογ Θ. ον ὁ. ἡ. consentiens Gal. μίαν ὁμόλογον κράσιν ἔχουσι, unam cõsentientem temperiem habent, proportionalem uocat uulgus medicorum.

ὁ μολογούμενον. certum, indubitatum, cõfessum, legitimũ: huic opponitur ἀμφισβητούμενον.

ὁ μολογουμένως. indubiè, sine cõtrouersia, planè.

ὁ μολόγως. concorditer, conuenienter uel cõgruenter, ut ὁμολόγως νῶῖν congruenter uel conuenienter naturæ uiuere. Cicer.

ὁ μολος. ον. pacificus, concors, Aeolica lingua.

ὁ μολωΐδες. portæ Thebarum, ab Homoloide filia Niobes dictæ sunt. Est & ὁμολώϊος ζεὺς apud Thebanos Bœotiosq; & Thessalos.

ὁ μολωΐ Θ. ον. Iouis cognomentum apud Thebanos, à pacis concordięq; studio.

ὁ μομαστιγίας. ον. ὁ. conseruus, ijsdem uerberibus subiectus.

ὁ μομήτριος. ον. ὁ. &

ὁ μομήτωρ. ορος Θ. eadem matre natus.

ὁ μόν. in eodem, simile, unà.

ὁ μόνεκρος. paris conditionis cum mortuis.

ὁ μονίδιος. uterinus frater.

ὁ μονοέω. μ. ήσω. ω. ηκα. consentio, concordo. Neut. datiuo iung.

ὁ μονοηλικός. ὁ. ὁ. concors.

ὁ μόνοια. ας. ἡ. concordia, consensus.

ὁ μόνομον. ijsdem pascuis utens.

ὁ μόνους. ους Θ. ὁ. concors, consentaneus, ab ὁμός, & νοῦς.

ὁ μονοῦται pacatæ, concordes.

ὁ μούσι Θ. ον. consubstantialis, eiusdem essentiæ, ab ὁμός & οὐσία.

ὁ μόπαγοι. οἱ. qui sunt eiusdem pagi.

ὁ μοπαθής. ές. ὁ. ἡ. simul patiens.

ὁ μόπαις. αιδος. ὁ. gemellus.

ὁ μοπατρίας. ον. &

ὁ μοπάτριος Θ. ον. ὁ. ἡ. &

ὁ μοπάτωρ. ορος Θ. ὁ. eodem patre genitus, consanguineus frater. Latini germanum uocant.

ὁ μόπλοια. ἡ. societas nauigandi.

ὁ μόπολις. qui eiusdem urbis.

ὁ μόπτερος Θ. eiusdem coloris atque ætatis, quasi dicas earundem pennarum, coæuus, æqualis.

ὁ μοπήτωρ. eiusdem casus.

ὁ μορβεῖν. iter facere, sequi.

ὁ μοργα. ατος. τὸ. macula, labes.

ὁ μόργυνμι. μ. ξω. ω. οχα. abstergo. Actiu. accus.

ὁ μορέω. μ. ήσω. ω. ηκα. conterminus sum. Neutr. datiuo iungitur.

ὁ μορίτης. ἄρτ Θ. panis è frumento dissecto factus.

ὁ μορος. ον. ὁ. ἡ. conterminus, confinis, sibijpsi particeps, finitimus. ab ὁμῶ & ὅρος.

ὁ μορρόη. confluuium.

ὁ μορρόθω. simul remigo, auxilior, idem sentio.

ὁ μόρροια. confluxus, congregatio.

ὁ μορρόμιος. contubernalis, tecti eiusdem cohabitator.

ὁ μός. ὁ. ὁ. unus, similis.

ὁ μόσε. simul, propè, contrà, eodem loco. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ δι' φωνῆς, σφοδρῶς βρασέως. & metaphoricè ὁμόσε, πᾶς λόγχαις ἴεναι. pro δι' φωνῆς εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, & μὴ τρέφεσθαι, μὴ δὲ φεύγειν.

ὁ μόσε φέρεσθαι. aggredi, manum conferere, grassari in aliquem.

ὁ μοσιπύοι, Charondas apud Aristotelem ita eos uocat qui simul uictitant, quasi ex una arca panaria.

ὁ μόσιτος. ὁ. ὁ. conuictor, simul educatus, contubernalis, qui unà uescitur.

ὁ μόσκβυος. ον. similis genere armorum.

ὁ μοσκλωία. ας. ἡ. contubernium.

ὁμόσκηνος. contubernalis sum in militia.
ὁμόσπορος. ὁ. simul seminatus & natus.
ὁμόσπονδος. ὁ. amicus, sodalis, eiusdem sacri & fœderis.
ὁμόστεγοι οἱ contubernales, sub eodem tecto.
ὁμοστιχάω. μ. ήσω. ω. ηκα simul procedo. Neutr. absol.
ὁμόστοιχος. comes. Plutarch. μανία γὰρ, ὁμόστοιχος μὴν ἡ ὀργή.
ὁμόστολος simul missus, eiusdem uiæ, cõueniens.
ὁμόσφυρος. comes itineris, frater.
ὁμοταγεῖς. οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι.
ὁμοταγῶς eodem ordine.
ὁμοτελεῖς οἱ qui idem tributum pendunt.
ὁμότεχνος ὁ ἡ. eiusdem artis opifex, artificij socius. Eras. in Chiliad.
ὁμοτεχνῶ. eiusdem artis professor sum.
ὁμότιμος. ὁ. paris honoris, eiusdem conditionis & sortis.
ὁμότιτθος. ὁ. qui eadem usus est cum altero nutrice.
ὁμοτόνοι ἡ. febres continuę in eodem uigore perseuerantes ad finem usq; æquabiles, quæ & ἀκμαστικοί. Gal. lib. de Febrib.
ὁμοτράπεζος. ὁ. commensalis, conuictor.
ὁμότριχος. eiusdem pili, eiusdem coloris.
ὁμότροφος. simul educatus.
ὁμότροπος. ὁ. ἡ. eiusdem moris.
ὁμοῦ. simul, unà cum, pro ὁμοίως apud Euripidem & Atticè pro ἐγγύς, prope. Demosthen. contra Aristogito. Vide ἅμα in Ammonio.
ὁμοῦπνοι. domestici, familiares, ac cõtubernales quasi unà somnum capientes. Ita enim eos appellat Charõdas apud Aristot. Polit. lib. 1.
ὁμοῦπόστατος. &
ὁμόσιος. ὁ. eiusdem essentiæ. malim ὁμοούσιος, ut suprà.
ὁμοῦ. fermè, simul.
ὁμοφρονέω. μ. ήσω. ω. ηκα ὁμονοέω. eiusdem sum sententiæ, conspiro. Neut. datiuo iungitur.
ὁμοφροσύνη. ης. ἡ concordia, amor legitimus.
ὁμόφρων. ον. ὁ. ἡ. eiusdem animi & sententiæ.
ὁμοφυής. ὁ. ἡ. simul natus.
ὁμόφυλος. ὁ. ἡ. eiusdem generis & tribus, eiusdem generis homo.
ὁμοφωνέω. μ. ήσω. ω. ηκα. concordo in uerbis. Neutr. absol.
ὁμόφωνος. ὁ. ἡ. concors, eiusdem linguæ.
ὁμοχοινικοὶ. accipitur pro ijs qui eidem assident mensæ.
ὁμόχροια cõloris similitudo.
ὁμόχρονος. coætaneus.
ὁμόχρος. ὁ. ἡ. concolor.
ὁμόψυχος. ὁ. qui uno & eodem animo aliquid decernit, eiusdem sententiæ, qui idem ius suffragij habet.
ὁμόψυχος. ὁ. ἡ. unanimis, concors.
ὁμοψύχως. unanimiter.
ὁμόω. μ. ώσω. ω. ωκα. iuro. Neutr. accus.
ὄμπναι. αἱ. fruges melle maceratæ.
ὄμπνιος. frumentarius, cerealis.
ὁμπνιόχος. diues.
ὄμπνη. ης. frumentum melle maceratum, Nicãd. pro fauo posuit, Lycophr. simpliciter pro frumento, alimonia.
ὄμπνιον. magnum, multum, auctum, succulentum, πρόφιμον, ὀλυκλόν.
ὁμπνηρόν. ὸ. altile, nutritionem procurans, nutritorium.
ὄμπνια. Ceres, πρόφιμος, non ab ὀμφαλός, qui est umbilicus, sed ab ὄμπναι, quę sunt triticum melle rigatum. Vnde Callimach. Ἐν δὲ θεοῖσιν ὅλῃ φλογὶ κάτιμον ὄμπνας. ὄμπνιαχος, pro ὁμπνιόχος. ὄμπνια νεφέλη, pro magna & auctiore nube.
ὄμπνιος. ὁ. ὸ. magnus, multus, grandis, nutritius, unde Ceres ὄμπνιος dicta. Vide Eras. Chil.
ὄμπνοι. Cereales fructus, ut qui spirandi causa sint. ἀπὸ τοῦ πνεῖν.
ὁμύκις. ιδος. ἡ. uagina.
ὁμυχῶ. τὸ ἀρῶ.
ὀμφαὶ τρίποδος, sortes tripodis.
ὀμφακίας. ὁ. crudus, acerbus.
ὀμφακίζω. in acerbum uergo, tollo omphacas, rem uilem furor. Vide in Chiliadibus Erasmi, Siculus omphacizat.
ὀμφάκιον ἔλαιον. oleum quod ex oleis immaturis fit.
ὀμφάκιον. Lucian. usurpauit pro σκληρόν, ὠμον acerbum.
ὀμφακίς. ιδος. ἡ. fructus aliquis ex quercu.
ὀμφακοράγες. οἱ. acerbos acinos & immaturos habentes. in Epigr.
ὀμφαλοτομία. umbilici sectio.
ὀμφαλοτόμος. obstetrix.
ὀμφάλιον. ὁ. τὸ. clypei umbilicus.
ὀμφαλιστήρ. ῆρος. ὁ ferrum quo puerorum umbilici præsecantur.
ὀμφαλόεις. εσσα. ὁ. umbilicatus, rotũdus, ut ἀστέρα ὀμφαλόεσσαν, Homer. apud Nicandrum εὔκυκλος, siue ursa ὀμφαλόεσσα uocatur, uel quod in umbilico poli borealis sit constituta, uel qd fœcunda sit & nutritia, ab ὀμφαλός. Nam cuncta animantia quæ umbilicum habent, per umbilicum augentur. Sunt qui ὀμφαλόεσσαν Creticam exponant, à Cretæ loco quodam ὀμφαλός appellato. Et ὀμφαλόεντα ζυγὸν dixit Homer. Vide in ὀμφαλός.

ὀμφαλοί. οῖ. ornamẽta & claui quidam libris addi soliti: Item ἁι ἐν τῷ ζυγῷ τρόγλαι, iugi foramina, de quibus religantur habenæ, ut exponit Eustath. Iliad. ω.

ὀμφαλός. ὁ. umbilicus (ut Gaza uertit in Aristotele.) παρὰ τὸ ὀμπνεῖν, ὅ ἐστιν ἀναπνεῖν. διὰ αὐτοῦ γὰρ τὸ ἔμβρυον ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται. Aristoteles accipit pro poris & meatibus in partu & generatione piscium. Appellat ita etiam imum fici. Nã in pomis, piris, sorbis, mespilis, quod in summo umbilici modi descendit ὀφθαλμός Græcè uocauerunt, quem & πυθμένα, hoc est, fundum appellauerũt, qua scilicet in parte, fructus cauum descendens lanugines, floccos, & floris inutiles reliquias ostendũt. Est itẽ ὀμφαλός siue ὀμφάλιον Cretæ locus. Vnde Callimachus, ὥστε δάμον ἀπ' ὀμφαλός. Ab eo loco ὀμφαλίτης gentile nomen est. Item Thessaliæ quoq; quidam locus ὀμφαλός est. Vtimur eandem uocem in re militari. Nam phalangis partes κέρατα, id est, cornua uocantur. sed sinistrũ cornu ἀρὰ siue pes dicitur, dextrũ uero caput: qua autem longitudo secatur, oris & τοῦ ὀμφαλοῦ nomine intelligitur. Marc. Vergil. & Cæl. libro 8. cap. 42. Vide ἀρᾶς in Ammonio.

ὀμφαλοτόμος. ου. ἡ. obstetrix quę umbilicum infantibus præcidit.

ὀμφαλώδης. ες. ὁ. ἡ. umbilicaris, ut ita dicã ad umbilicum pertinens.

ὀμφάλωτος. η. ον. umbilicatus.

ὄμφαξ. κος. ἡ. uua acerba & immatura. ἀπὸ τοῦ ὠμὸς φαγεῖν. πᾶν τὸ αὐστηρόν, καὶ ἀξύωπον, hoc est, quicquid acerbum est, uel accescit, nec de uuis tantum, sed etiam oliuis & lauri baccis dicitur, omnibusq; crudis fructibus, hinc ὀμφάκινον ἔλαιον paulò superius relatum, quod & ὠμοστάφυλος dicitur.

ὄμφη. ης. ἡ. uxor, sors, diuina uox, uaticinium, odor, somniorum uisio, rumor, ἡ ἀληθὴς φήμη fama. Eust. Iliad. θ.

ὀμφλύειν. augere, honestare.

ὀμοιοῦσθαι, pro ὁμοιοῦσθαι. cõuenire, assimulare.

ὀμόλακοι. οῖ. uicini, propinqui, confines, consortes. nam ὅμλαξ Doricũ est pro ἄυλαξ. Etym.

ὀμωνυμία. ας. ἡ. cognominatio, id est, eiusdẽ nominis appellatio, æquiuocatio.

ὁμώνυμος. ον. cognominis, id est, eiusdẽ nominis existens. Gentilis Cic. Responde mihi nunc tu Verres quem esse hũc tuum penè gentilẽ Verrutiũ putes. unde homonymũ Latinè dicimus nomen multa significans. de homonymis, quæ uulgò æquiuoca uocant, uide Aristotelem ante prædicamenta. (morans.

ὀμοφύλιος. ον. ὁ. domesticus, sub eodem tecto cõ-

ὄμως. paroxyt. tamen. Vnde ὅμως δ' ὅν, & ὅμως μὲν ὅν, uel ὅμως μὴ pro eodem ferè accipiuntur, id est, tamen, attamen, ac certe.

ὁμῶς. simul, similiter, ὁμοίως. Cyril. circunflecti.

ὁμοχέ τε θεοί. dij eiusdẽ tẽpli atq; tecti. (tur.

ὄν. ὄντος. τό. cum tenui spiritu, ens, existens, id quod est, & τὰ ὄντα, res quæ sunt uel fiunt, & τὰ μὴ ὄντα uel οὐκ ὄντα, ea quæ nulla sunt, res quæ nullæ sunt, & τὰ ὄντα pro ἐνεστῶτα instantia. & τῷ ὄντι usurpatur sæpe à Platone pro certè Socrat. Accipitur pro, cum licet, sicut ὀξύν.

ὅν. cum denso spiritu, quem, suum. τὸν ἑαυτοῦ, αὐτόν.

ὅν τρόπον. quomodo.

ὀναγρός. ὁ. ὁ. asinarius.

ὄναγρα. ἡ onagra herba.

ὀναγρόεστα. τά. pascendis asinis apta.

ὄναγρος. ου. ὁ. onager, id est, asinus syluester. Vide Aelianum, & Oppianum lib. 3. de Venatione. Item machina bellica diruendis muris oppugnationiq; urbium accommoda.

ὀνάδω. frui, ἐπαπολαῦσαι, ὠφεληθῆναι. ut ὄναιτο σὺν ταύτῃς πολυμαθίας, macte esto ista eruditione, proficiat tibi huius eruditionis gratia. Aliquando non approbantis est, sed abominantis, ut Latinis fruere, tibi habe.

ὄναιον. potius, melius.

ὄναρ. aduerb. in somnis, per somnium, κατ' ὕπνους. Cyrill.

ὄναρ. τοῦ ὀνείρατος. insomnium, somnium. Cyrillus facit ὄναρος in genitiuo. nescio quàm recte. uide ὀνειράτων.

ὀνάριον. τὸ. asellus.

ὀνασεῖ iuuabat.

ὀναλικός. ὁ. usualis, pro ὀνηλικός.

ὀνέα. asini pellis.

ὄνεαρ. ατος. τὸ. utilitas, cibus (cibo enim reficiuntur corporis uires, eiusq; iuuat imbecillitatẽ) auxilium, somnium, donum.

ὀνειδίζω. μ. ίσω. σω. ικα. impropero, objicio, male dico, cõuiciando exprobro, probrũ & uitium objicio, uitio do. Actiu. accus. cum datiuo.

ὀνειδιστός. ὁ. ἡ. improperabilis, uituperabilis, & ἀνεφέλοις per eclipsim τοῦ ἐπθυμ.

ὀνειδισμός. ὁ. ὁ. exprobratio.

ὀνειδιστὴς εὐεργετημάτων. exprobrator beneficiorum.

ὀνειδιστικός. ὁ. ὁ. contumeliosus.

ὀνείδιος. ὁ. ὁ. probrosus.

ὄνειδος. εος. τὸ. improperium, opprobrium, probrum, dedecus. Est etiam laus & gloria, apud Euripidem, est enim inter medias dictiones. Etymol.

ὀνεῖον. stabulum asinorum, sed ὄνειον Corinthi mons est.

ὄνεος. ὁ asininus.

ὀνείρατα. τὰ. res inanis & nihili pretij.

ὀνείρατων. τῶν. somniorum, Herodian.

ὀνειρογόνος. ὁ. fluxus seminis in somnis, pollutio, imaginaria Venus.

ὀνειροκρίτης. ὁ. &

ὀνειροκριτικός. ὁ interpres somniorũ, coniector.

ὀνειροκριτικοί. sunt libri cõscripti de arte somnia interpretandi.

ὄνειρον. τὸ. somnium. uide ὕπνος in Ammonio.

ὀνειρόπληκτος. somnio territus, somniorum interpres.

ὀνειροπολέω. μ. ήσω. τ. ηκα. somnio, in somnis uideo, uana spe ducor. uide in ὀνειρώσσω.

ὀνειροπόλος. ὁ. ὁ coniector, qui ab alijs uisa coniectanter discutit, uelut Penelopes somnia Vlysses. Est etiam qui ipse somniat ac prædicat inde, sicut Agamemnon Iliad. β. collocatur enim à poëta ὀνειροπόλος inter μάντεις, hoc est, uaticinantes, significat somniorum interpretem, & eum qui circa somnia uersatur.

ὄνειρος. ὁ. somnus, etiam somniũ, authore Macrobio. Hymnus in ὄνειρον extat apud Orpheũ.

ὀνειρωγμός. ὁ. ὁ. Veneris per somnũ imaginatio, seminis in somno profusio.

ὀνείρωξις. ιος. ἡ. somnium, ἡ τῶν ὀνειράτων ὄψις.

ὀνειρώσσω. μ. ώξω. τ. ωχα somnio, stimulor imaginib. libidinis nocturnis. Interpres Aristoph. ita distinguit ab ὀνειροπολῶ, ut ὀνειρώσσω sit genituram per insomnia emittere, id quod accidere solet ijs, qui amoribus uacant: ὀνειροπολῶ uerò sit uisum in somnis uidere, atq; somniare. Neut. absol.

ὀνεύω. moueo, περιάγω, circumago, more asini molam trusatilẽ agentis, extendo medicis quibusdam instrumentis, quæ uocantur ὄνοι & ὀνίσκοι.

ὀνέω. μ. ήσω. τ. ηκα iuuo, prosum. Actiu.

ὀνηγήσιος. ὀνηλάτης.

ὀνήϊστον. utile, ὠφελιμώτερον.

ὀνηλάτης. ὁ. ὁ. agaso, asinarius.

ὀνημι. μ. ήσω. τ. ηκα. iuuo, ἀκελαύω, ὠφελῶ. Vide ὄνησαι, fruere. & ὀνήσεαι, iuuaberis, potieris potius quàm frueris teste Valla. Dicimus & ὀναίμην & ὀνάμην, in optatiuo.

ὀνησιλώρα. τὰ. benefica terræ epitheton.

ὀνήσιμος. ὁ. ὁ. utilis, ὠφέλιμος.

ὄνησις. ιος. ἡ. iuuamen, utilitas. τίς ἡ ὄνησις. Quid interest?

ὀνησιφόρως. ad iuuandum, adueb.

ὀνῆλις. ιδος. ἡ. species origani.

ὀνητός. uituperabilis. ὀνοτός.

ὀνήτωρ. utilitatem capiens.

ὀνθιλοβόω. μ. ώσω. τ. ωκα. deturpo, dehonesto. Actiu. accus.

ὄνθος. ὁ. ὁ. fimus, propriè boum, βόλβιτον. Homer. Iliad. ψ. τῷ ῥαβδῶν κέχυτ' ὄνθος. ἀποκτα-μένων ἐρεμνόκων.

ὀνία. τὰ. βρώματα.

ὀνιαῖα. &

ὀνίδιον, uel ὀνιδία. fimus asini, uel equi.

ὀνίδιον. asellus.

ὀνικός. ὁ. ὁ. asinarius, id est, asininus.

ὀνίνημι. iuuo. Actiu. accus.

ὄνιος. uile.

ὄνισκος. ὁ. ferra fabrilis, Latinis multipeda, Marcello à cutis duritia, cutio uocatur, Gaza asellum uertit, animalculum multipes, quod sub hydris nascitur, alio nomine & ἰξῶλος dictũ, est & piscis asellus, quem Merlucium Itali uocant & Galli, ὄνοι & ὀνίσκοι etiã dicuntur οἱ ἄξονες, quos Succulas Architecti nominãt, apud Hippoc. & Gal. & funes canabini aut stuppei Hipp.

ὄνισμα. τὸ. augurium.

ὀνίλις. ιδος. ἡ. origanum herba, apud Nicand.

ὀνοβατεῖν. asinos admittere.

ὀνοβάλις. ἡ. mulier in adulterio deprehensa apud Cumanos. Scribit Plutarchus illis in more fuisse, ut cum aliqua in adulterio deprehenderetur, in forum deductam, & saxo impositam, spectandam omnibus proponerent. Inde super asino constitutam, per urbem peruectã, in eundem locum restitui oportebat, unde erat deducta, & ex illo infamia notatam, ὀνοβάλιν appellãdam censuerunt, ut quæ asino imponeretur, & per ciuitatem ueheretur. ab eo tempore lapidem tanquam impurum & detestabilem uitabant. Eras. in Chiliad.

ὀνόδοσις. ἡ. idem.

ὀνόγυρος. herba quæ aliàs αὐάγυρος, Nicander interpretatur eandem cum Chamæpity facit.

ὀνοκένταυροι. οἱ. dæmonum genus tenebrosum, καὶ κάθυλον, apud Aquilam.

ὀνοκένταυρος. ὁ. onocentaurus animal, uide Aelianum.

ὀνόκωλος. ἡ. Empusa dicitur, cui asininos pedes affinxere quidam.

ὄνομα. τός. τὸ. nomen. Vide eius definitionem in Aristotele de interpretatione. pro memoria & fama uti uidetur Philost. libro tertio. ὑφ' ὁμήρου πολλοίκαὶ τῶν μὴ τάχιστα τοσαῦτα, εἰς ὄνομα ἤχθησαν. sempiternam nominis memoriam consecuti fuêre.

ὀνομάζομαι. nominor.

ὀνομαζόμενον. nominatim.

ὀνομάζω. μ. άσω. τ. κα. nomino, φράζω. ἑρμηνεύω, De-

νδίω, Demosthen. pro Chrisiphonte. Suidas. Actiu. accus.

ὀνομαι. ὀνόω. uitupero, accus.

ὀνομάνω. μ. ανῶ. π. ανκα. nominatim recenseo.

ὀνομακλάδιλω. nominatim.

ὀνομακλήτωρ ορος. ὁ. nomēclator, dictum quòd nominatim homines uocet.

ὀνομαστήρια. τὰ. festum ab instituto nomine, uel quo nomen alicui institutum.

ὀνομαστί. nominatim.

ὀνομαστικός. ῆ. ὸν. nominatiuus.

ὀνομαστός. ῆ. ὸν. clarus, id est, nominatus, celebris.

ὀνομαζθετής. uerborum innouator, nominumque aucupio gaudens.

ὀνοματόλογος. ὁ. ὁ ὀνομακλήτωρ.

ὀνομαζοποιεῖν. construere uocabula, facere nomina.

ὀνομαζοποιία. ἡ. nominatio, nominis figmētum, ita ut pronūciatione & uoce sua seu sono rem quam significat, imitetur, ut tinnitus æris, & clangor tubarum.

ὀνομακλυτός. nomine inclytus, celebris.

ὀνόμορδος. ὁ. helxine herba, & cōchylij genus.

ὀνοπόλη. ἡ. Empusa, spectrum ab Hecate, immitti solitum uarias induens species, Etym.

ὄνος. ὁ. ἡ. asinus, & asina. παρὰ τὴν ὀξ αὐτὸν γινομένην ὄνησιν. Etym. Item lapis molaris, uel mola inferior retinens frumentū. ὀνοῦσιν γὰρ τὸ λινεῖν καὶ πολυάγειν. Xenoph. in primo ἀναβάσεως Cyri, οἱ δὲ γοικοῦντες ὄνος ἀλέπας ὀρύττουσιν. Interdum uermiculi nomen. Latinè millepeda, aut centipeda. Item primus numerus in thesseris dicebatur ὄνος, qui & μονὰς & interdum cubus dicebatur. Apud Aristotelem nomen est etiam piscis. Gaza uertit asellum, quem & βάκχον uocant. Et uasi genus apud Aristoph. σκύφος. & etiam testatur & Eustath. Idem meminit asini Indici. De asinis uulgaribus uide Aelianum, & Aristotelem. De asello pisce Aelianus quoque scribit. Et ὄνοι stellæ sunt Proclo de sphæra.

ὀνόσκελοι. οἱ. dæmones sunt, in aquosa & arida corporibus arescentibus frequentantes, & asininis cruribus. Hi sese mares plurimum exhibent, interdum quoque leonem & canem induere uidentur. Cæl. lib. 1. cap. 27.

ὀνοτός. ῆ. ὸν. lamentabilis, uilis, non lamentandus, uituperabilis, ὀνικὸς supra scribitur.

ὀνοτάζω. μ. άσω. π. ακα. μέμφομαι. impropero, afficio iniuria. ἐκφαυλίζω. Item euerto, τρέθω.

ὀνοτός. ῆ. ὀνεός. pauper.

ὀνοφορβός. ῆ. ὁ. asinarius.

ὀνόχειλος. labrum asini, nomen herbæ.

ὀνόχυλος. Dei filius, Christus, infando titulo à religionis nostræ hostibus dicebatur, quem scelestiore etiam picturę genere deformare, ac uelut in pergula prætereuntibus ausi sunt asininis auribus ostentare, pede altero inungulatum, actogata specie, cum libro in manibus hoc abiecto titulo, quasi is Christianorum foret deus ὀνόχυλος.

ὀνόω. μ. ώσω. π. ωκα. inquino, uitupero, lamētor.

ὄντα. τὰ. uera, ὑπάρχοντα, τὰ γὰρ πρὸς σίαν κτήματα.

ὄντως. sanè, uerò, planè, omnino, utique. 417. C.

ὄνυμα. ατος. τὸ. nomen, pro ὄνομα, o in υ mutato more Aeolico. unde ἱερώνυμος, & eiusmodi.

ὀνυμάνω. τὸ ὀνομάνω.

ὄνυξ χος. ὁ. unguis (ut Gaza uertit in Aristotele) παρὰ τὸ νύσσω, νύξω. Item onyx gemma (alabastritem uulgò uocāt) eo quòd humano ungui sit similis, uide Bayfium. Interdum testa est uel operculum conchylij in paludibus Indiæ, à leuore unguis. quem imitatur, nominatus. Δὶ ὄνυχος ἀκριβῶν, ad unguem exigere. Plutarch. ἡ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη συζήτησις. Est & cōchylij genus, unguis à Plinio lib. 9. appellati, idem cum dactylis, aulis, & solenibus, Plin. lib 32. Item unguenti ampulla.

ὀνυείζομαι. lugeo, ὀδυρομαὶ. forte μινυείζομαι legendum.

ὄνυχες. ungues rosarum, hoc est, candidę partes in quas folia desinūt. Dioscor. & apud Aëtium ὄνυχες σκορόδων segmenta alliorum, quæ πυρῆνες Gal. dicuntur.

ὀνυχίζω. præcido ungues. Item notare ungue, cū memoriæ cōsulimus. Accipitur & pro rem exactè & ad unguem expendere. Dioscor. utitur & pro rosarum ungues detraho.

ὀνύχιον. ῆ. τὸ. unguiculus.

ὀνώδης. ες. ὁ. ἡ. asininus.

ὀνῶνις. ιος. ἡ. herba aculeata spinosa, nomen habens ab utilitate quam adfert asinis esu.

Ὀξαλίς. ἡ. species lapathi, uinum acescens.

ὀξάλμη. ης. ἡ. salsum, acetum, acida muria. oxalme, qua uoce utitur Plinius.

ὀξέα. ᾶς. ἡ. cuspis hastæ, & hasta, & uarix.

ὀξέδιον. acetum, diminutiuè ab ὄξος.

ὀξέος. ὁ. acidulus.

ὀξεῖς. οἱ. properi.

ὄξιαι. sunt nauigia quædam uelociora.

ὀξίζω. in acetum degenero, acesco.

ὄξιζον. οῖνος. uinum quod acuit.

ὀξίνα. ἡ. instrumentum rusticum ferreis confixū clauis, uectis quæ à bubus trahitur ad occādas glebas.

ὀξίνης. ῆ. ὁ. uappa, uinū acidū, austerus, crudus.

ὀξίς ἰδος. ἡ. uas acetarium, quod & ὀξύβαφον, & κύμβον. Est & ollę genus, ut uidetur, acuminatum. Cyrill. oxytonum. Aristoph interpres ὀξίδας, modo ὀξυβάφους, modo κοράμια μικρὰ uel ἐδάφη λοπάδος interpretatur in Nebul. Et ipse poeta in Pluto. inquit ὀξὶς δὲ πᾶσα κὴ λοπάδιον. Est & mensuræ genus quod & acetabulũ, cotyla.

ὀξοῤῥέγμια. acida eructatio. Hipp.

ὄξος. εος. τὸ. acetum, quòd linguam secet & pungat. Cyrenæi dicunt uoluptatem, & alij dulcedinem seu dulcorem, sic Orus. Etym.

ὀξὺ. τὸ. mucro. Et aduerb. pro acutè, uel acutum dicitur q; propriè de ense uel oculis, cuius contrarium est ἀμβλὺ. Verum ubi de sapore dicitur tum contrarium habet γλυκὺ. Cum autem de uoce uel sono, eius contrarium est βαρὺ. Significatur nõnunquam hac uoce ὀξὺ quicquid celeri motu trãsit & subito efficaciq; sensu sentitur, sumpta scilicet translatione à gladijs aut mucrone. Sic Pindarus niuem acutam dixit, hoc est, intensissimo gelu suo in corpus humanum penetrabilem. Qua ratione etiam Hipp. καιρὸν ὀξὺν uocauit, hoc est, præcipiter celerrimeq; elabentem. Quin etiam acetum ipsum dicitur ὀξὺ quòd acore suo altius euidentiusque in degustantium sensum penetret.

ὀξυάκανθα. acuta spina, arbor sylueſtri piro similis, spinosa.

ὀξυβαφύς. τὸ. acetarium, acetabulũ. Accipitur & pro poculo, Ahen. lib. ια. Propriè ita dictum fuit uasculum, infundẽdo aceto, in quod intingerent cibũ sumẽtes paratũ, unde & ἐμβάφιον dicitur, teste Nicand. scholiast. Deinde mensura quæ sesquicyathum caperet. Vide κύμβον.

ὀξύβαφος. cotylæ quarta pars est, continens quatuor & uiginti drachmas, hoc est, quadrantale, Bud. de Asse ę.

ὀξυβελὴς. sagitta acuta cuspide.

ὀξυβελής. celeriter iaculans, aut celeriter iaculo percussus. Etym.

ὀξυβολῶ. statim & acutè audio.

ὀξύγαρον. τὸ. τὸ. salsamentum, acetum cum garo, id est, liquamen piscis.

ὀξύγγιον. τὸ. τὸ. axungia, adeps.

ὀξυγλυκὲς. τὸ. Hipp. dilutum seu decoctum prædulcium fauorum, cuius parãdi hic mos erat. Fauum exprimentes, mel ipsum in purum lebetem aqua limpida plenam immittunt, deinde decoctum donec abundè suum laticem faui deposuisse in aquam uidentur, seponunt, usuiq; reseruãt, quo deinde æstiuis horis, potus loco, sitim extinguunt.

ὀξυγλυκύ. uide in Chiliad. Erasmi.

ὀξυγράφος. τὸ. ὁ. uelociter scribens.

ὀξυδερκία. ἡ. claritas oculorum.

ὀξυδόρκιον. pharmacum, quo acuitur ulsus.

ὀξυδόρκιωον. τὸ. τὸ. idem.

ὀξυδορκὲς. ἐος. τὸ. acies oculorum.

ὀξυδορκὴς. ἡς. ὁ. ἡ. acutè uidens, perspicax.

ὀξυδορκέω. μ. ήσω. τὸ. ηκα. acutè uideo. Neut.

ὀξυήκοον. τὸ. τὸ. auditus acumen.

ὀξύθηκτος. ualde acutus.

ὀξυθυμία. ας. ἡ. excandescentia, quod uitium opponitur μακροθυμία.

ὀξυθύμια. τὰ. apud Hyperidem quædam expiationes, quas domibus lustratis in triuia ferebant. Alij ligna interpretantur quibus strangularentur aliqui, dicta ab ὀξέως τοῦ θυμῶ χρῆσθαι.

ὀξυθυμίας. τὸ. ὁ. &

ὀξύθυμος. τὸ. ὁ. iratus, animo præceps, animo cõcitato & feroci.

ὀξύϊρος. τὸ. ὁ. acernus.

ὀξυκέφαλος. τὸ. ὁ. capite fastigiato.

ὀξύκρατον. τὸ. τὸ. posca, uinum quod aceto & aqua temperatum est.

ὀξυλαβέω. statim & celeriter capessere negotiũ.

ὀξυλαβὴς, ὲς. uelociter capiẽs, cõtinuò aggredi-(ens.

ὀξύμελι. acetosum mulsum.

ὀξυμέριμνον. τὸ. obscurum, acuta contemplatione inuentum.

ὀξυμυρσώνη. myrtus sylueſtris, baccis rubẽtibus, & breuitate à myrto satiua distans: quidam ruscum uocant. Plura apud Plin.

ὀξύμωρον. sentẽtia est ex periculo petita, hoc est, ita acute & affectate enuntiata, ut fatua uideatur, ut apud Vergil. Num capti potuere capi? Cicero, Si tacent satis dicunt.

ὀξοῦν. acidum uinum, in uappamq; deprauatũ.

ὀξοῦμαι. &

ὀξύνω. μ. ὑνῶ. π. υγκα. acuo, irito, coacesco. Acti.

ὀξύοις. ωος. idem quod ὀξύς. (accus.

ὀξύοπος. τὸ. ὁ. ualens acie oculorum.

ὀξυπαθῶς. magno affectu.

ὀξυπάλαθος. τὸ. ὁ. genus rumicis ab acutis folijs. Fortè legendum est ὀξυλάπαθος, de quo Plin. lib. 20. cap. 21.

ὀξύπεινος. τὸ. ὁ. famelicus, percitus acuta fame.

ὀξυπδυκὲς. amarum, ὀξύπικρον.

ὀξύπορος. qui citò transit.

ὀξύπρωρος. acutam habens proram, ὀξυκέραος.

ὀξύπυκνοι. οἱ. dicuntur toni qui spissi ultima loca possident. Capel. lib. 9.

ὀξυρεγμία. ας. ἡ. ὀξορεγμία superius.

ὀξυρεγμίω. acidum ructo. Dioscor. ὀξυρεγμιῶσι δίδοται, datur acida ructantibus de herba betonica loquens, initio tertij lib. (pensus.

ὀξύῤῥοπος. ου. ὁ. repentè & leuiter repens, pro-

ὀξύρυγχος ο.ὁ. oxyrynchus piſcis Aegypto familiaris ſic dictus ab acuto roſtro. Aelianus. apud Strab. 17.

ὀξύῤῥοπος.ο.ὁ. repēte & leuiter repens, ppenſus.

ὀξυς.ὑθ.ὁ. oxytonum. acutus, uelox, qui & pernix dicitur. Liuius. Leuium corporum homines & multa exercitatione pernicium, acer, preceps, prōptus, Plinio acuminatus, Gazæ etiam procax.

ὀξυσμὸς. acutè canens.

ὀξύχοινος.ου.ὁ. iuncus marinus, uel iuncus manualis.

ὀξυπέτης ὁδός. anceps uia.

ὀξύπετος.ὁ. anceps.

ὀξύτης.ητος.ἡ. acrimonia, rapacitas, celeritas, ut ὀξύτης κινήσεως.

ὀξυτόκιον. uel

ὀξυτόκος.ο.ὸν. partum accelerans.

ὀξύφωνος.ο.ὁ.ἡ. ſtridulus. Item dictio quæ habet accentum in ultima ſyllaba.

ὀξυφωνία.ἡ. uocis acuties, dum contentio uocis ſuſcipitur.

ὀξυφωνότερος.ὁ. cui uox acutior.

ὀξύχερ. manibus aduncis, & celer.

ὀξυχειρία.ας. uelocitas operandi, celeritas conficiendi in aliqua re.

ὀξύχολος. ſummæ bilis, iracundus.

ὀξυχολία. repentina ira, bilis efferuefactio.

ὀξυωπεῖν. acutè cernere.

ὀξυωπέστατος.ὁ. qui clariſſime uidet.

ὀξυωπής.ἐος.ὁ.ἡ. uiſum acuens, aut acutè uidēs, acuti uiſus.

ὀξυωπία. uidendi acumen.

ὀξυωπός. qui acutum habet uiſum, ὀξυωπής.

ὀξωλις. genus lapathi herbæ ſiue rumicis, ab aciditate nomine accepto.

ὄο, pro ὅ. poëticè.

Οπαδός.ὁ.ὁ. aſſectator, cōſors, adiutor, ſeruus.

ὀπάζομαι. eligo, & cū impetu deferor. Ety.

ὀπάζω.μ.άσω.ω.ακα. præbeo, do, & inſequor. ut χαλεπὸν δὲ τε γῆρας ὀπάζει. Iliad. θ.

ὀπαῖον.ο.ὸν. operculum ollę, foramen, & quà fumus è furno, aut camino exit.

ὀπάων. illuſtris, clarus, potens admodum, ſummus ille. Articulus enim additus aduerbio, eleganter efficit ut pro nomine exponatur.

ὄπασε. tribuit.

ὀπαδέις. à tergo ligatus.

ὄπατρος.ο.ὁ. eodē patre natus, quaſi ὁμόπατρος,

ὀπάων.ονος.ὁ. ἀκόλουθος. miniſter, aſſectator.

ὄπερ ἔν. ὅπερ. Bud. Com.

ὀπεύω. circunſpicio, uideo.

ὄπη, & ὅππη. poëticè. ubi, quò. Accipitur & pro ὅπως. aſpiratur & penacuitur.

ὄπη ἄν. quacunq;, & quomodocunq;, quocunq; pacto, ut, quemadmodum, Bud. Com.

ὄπη ἔν. idem.

ὄπη πῆ ἔνοι. κατὰ τὴν ἐγχωρίαν, ὅπῃ ἐνδέχοιτο, pro re nata, quacunq; occaſione. Bud. ibidem.

ὀπή.ῆς.ἡ. cauerna, foramen, uox, acuitur ſine aſpiratione. & ueſpertilio, ἡ νυκτερίς.

ὀπηδεύω. Etym. &

ὀπηδέω.μ.ήσω.ω.ηκα. ſequor. Neut. datiu.

ὀπηδήποτε. quouis modo, quomodocunque. Bud. Com.

ὀπηδὸς.ὁ.ὁ. ſequens, ancilla, ſeruus.

ὀπηλικοσοῦν. quantuſcunq;. Bud. Com.

ὁπηνίκα. quando, quandoquidem, cum.

ὀπήλιον.ο.τὸ. ſubula.

ὀπίας. caſeus qui coit coagulo, ὁ τοῦ ὀπῶδη συκῆς ωυκνούμενος.

ὀπηνός. malus, terribilis, honorabilis, ſuſcipiendus, mundus.

ὀπίζομαι.μ.ίσομαι.ω.ισμαι. &

ὀπίζω.μ.ίσω.ω.ικα. obſeruo, curo, uereor, pudefio. Actiu. accuſ.

ὄπιθεν. Doricè pro ὄπισθεν. retro.

ὄπικος.ὁ. ſordidus, immundus. Eudoxus Italię gentem quandā uocari tradit à linguarum colluuione dictam.

ὀπιμαντεῖον.ο. uoce datum reſponſum.

ὀπίονες. apud Plutarchū ſunt, qui nuntiorum & ſpeculorum funguntur munijs.

ὀπίπας. impoſtor.

ὀπιπεύω.μ.εύσω.ω.ευκα. &

ὀπιπτεύω. aſpicio, obſeruo, πολυέργως βλέπω. Vnde πηθεκοπίπας. qui uirginum pudicitiæ inſidiatur. Cæl. lib. 7. cap. 32.

ὄπις.ιδος.ἡ. cura, cōſyderatio, uox. Iliad. π. θεῶν ὄπιν ἐκ ἀλέγοντες. Item ira. Etym.

ὄπιθεν. retrò, ponè, εἰς τὸ μέλλον, à tergo.

ὀπιθία. pars exterior palmæ.

ὀπίθιος.ο.ὁ. poſterior. Vnde ὀπίθιον πάγμα, extrema acies: & ὀπίθια, præterita, cauda.

ὀπισθοβάμων.ονος.ὁ. retrogradus ut cancer.

ὀπισθόδομος.ο.ἡ. locus Athenis in arce poſt templum Mineruę, ubi ærarium publicum erat, poſtica arcis pars. Interpres Demoſthen. eſt etiam extrema, ſeu poſtrema pars cuiuſque domus.

ὀπισθόδομος.ου.ἡ. acta publica, poſterior pars domus.

ὀπισθόκνημα. quæ in poſteriori parte corporis aculeo armantur.

ὀπισθονόμαι.οῖ. qui crines uerſus tergum flexos habent.

ὀπισθοκρηπίδες.ἁι. genus calceamentorum muliebrium.

ὀπισθοκύφωσις.ἡ ſpinæ flexus, retrorſum cedentibus ſpondylis, ſiue uerticillis conſtans, uocatur & κύρτωσις. Gal. lib. 3. de articul.

ὀπισθόνομος

ὀπιδόνομος. præposterè pascēs, sine recessu. Vnde ὀπιδονόμοι βοῦς, retrò pascentes boues.

ὀπιδόπους δίκη. iudicium aut pœna, quę crimen statim postridie sequitur.

ὀπιδόρμικος. retrofugum.

ὀπιδοσφονδύνη. ης. ἡ. ornamentum quoddam capitis muliebre.

ὀπιδοῦνικος. ὁ. cui ceruix in humeros incuruata & reiecta est.

ὀπιδοῦνος. ὁ. affectio cum ceruix ita diriguit, ut flecti nō possit, hoc est, cum caput ad scapulas contrahitur, cumq; collum in posteriorem partem trahitur, nec in priorem flecti potest, rigor in scapulas appellatur, opponitur emphrosthotono.

ὀπιδουρηλικά. τὰ. ex aduerso mingentia, ut Gaza uertit in Arist opponitur ad ἐμπροσθουρηλικά.

ὀπιδοφανῶς. retrorsum, aduersum.

ὀπιδοφύλακοι. οἱ. qui in prælijs terga tutantur.

ὀπιδοφυλακέω. μ. ήσω. ω. ηκα. retrò custodio. Actiu. accus.

ὀπιδοφυλακία. ας. ἡ. posterior custodia.

ὀπιδοφύλαξ. ακος. ὁ custos posterior, uel posticę.

ὀπίσατος. η. ὁ. ὀπίδιος. postremus, ultimus.

ὀπισύγραφον. τὸ. à tergo annotatum.

ὀπισόγραφος. ὁ. aduersarius, hoc est, libellus rationarius, quo perfunctoriè & obiter memoriæ consulimus.

ὀπίσω. retrò. αὐαστρέφω ὀπίσω, redire unde uenisti. Accipitur quoq; pro postea. Vergil. Rursus & incipiant in corpora tarda reuerti.

ὀπίσσω. poet. idem, retrò, in futurum, ad posteros, à tergo. Homer. Iliad. α. ἀλλὰ οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.

ὅπλα. τὰ. arma, funes nauiū, ex stupa uel canabe, imò cuiusuis opificij instrumenta, ὅπλα dici testis est. Eustath. Iliad. α. Xenof. l. 14. c. 1.

ὀπλάριον. τὸ. arma diminutiuè.

ὀπλή. ῆς. ἡ. ungula omnium brutorū, solida ungula, ut Gaza in Aristotele uertit ad differentiam χηλῆς quæ bifida est.

ὀπλίαι. αἱ. mandræ ubi pecorū initur numerus, quasi secundum uirgulas, apud Locrenses.

ὀπλίζω. μ. ίσω. ω. ισα. armo, paro. Actiu. accus.

ὅπλισις. ι. ος. ἡ. &

ὁπλισμός. ὁ. armatura.

ὅπλισμα. gradus, βῆμα, funis nauticus.

ὁπλισής. ὁ. armatus.

ὁπλιπαγωγός νεῶς. ἡ. nauis quæ armatos fert milites. Bayfius.

ὁπλῖται αὐάρεθοι. milites spoliaticij.

ὁπλίτης. ὁ. ὁ. πανοπλίας. miles armatus, uel grauis armaturæ, armiger, ut est apud Sueton. non pro eo qui alterius arma gerit, sed qui ipse armatus est. Item qui in naui ad remum non sedet. Vide ὁπλῖται in Appendice de uocabulis militaribus, ubi omnes militum & armatorum differentiæ exponuntur.

ὁπλιτίδιον. αἱ. statuæ fœminarum armatæ.

ὁπλιτοδρομεῖν. eorum est, qui armati cursu certabant, & sub armis cursu exercebantur.

ὁπλιτοπάλης. ου. ὁ. siue ὁπλιτοπάλας. ὁ. apud Aeschylum, qui armatus luctatur.

ὁπλοθήκη. ης. ἡ. armamentarium.

ὅπλομαι. ὁπλίζομαι.

ὁπλομανής. insano & nimio armorum studio teneor.

ὁπλομαχεῖν. sub armis exerceri, armis depugnare.

ὁπλομαχία. ας. ἡ. dimicatio armis. Est & genus exercitamenti.

ὁπλόμαχος. ου. ὁ. qui armis militaribus & scuto depugnat, ut apud Martialem, Hoplomachus nunc es, fueras ophtalmicus olim.

ὅπλον. ου. τὸ. scutum, arma.

ὁπλότερος. α. ὁ. iunior, posterior, νέος, μάχιμος, pugnax, ad pugnam aptus. Etym. Iuuenis, sed ferendis armis aptus, idem Eust. Iliad. α.

ὁπλοφορῶ. cingo latus, & in modum satellitis stipo & comitor. Accus.

ὁπνιστός. reuerendus, cura dignus.

ὁποσλάκις. quotquot.

ὁποσλαπός. ὁ. ὁ. cuias.

ὁπόσλαπος αὖ. &

ὁποσλαποσοῦν. cuiascunq;. Bud. Com.

ὁπόθεν. unde.

ὁπόθεν δήποθεν. undecunq;, quoquomodo.

ὅποι. quo, ubi, hic.

ὁποῖα. qualia, cuiusmodi.

ὁποῖα φιλεῖ quæ assolent.

ὁποῖον. aliquod, quiddam.

ὁποῖος. η. ὁ. qualis, infinitè.

ὁποῖος. accipitur interrogatiuè pro ποῖος τις, cum sit relatiuum.

ὁποιοσοῦν. qualiscunq;.

ὁποπάναξ. liquor herbæ panacis.

ὁποπλεῖν. renauigare.

ὁπός. ὁ. ὁ. succus, coagulum, liquor, humecta uis ramis agglutinans folia, unde & ἡ ὀπώρα. Eust. Iliad. ε. lachryma arborū, lacte in ficu humor, & κατ' ἐξοχὴν silphij liquor. & ὁ τοῦ καρποῦ uocat Hipp. silphij semen quod & folium singulariter & magydaris quibusdam uocatur.

ὁπὸς μηδικός. laser, silphij succus.

ὁπόσα. pro ὅ.

ὁποσάκις. quoties.

ὁποσαπλάσιος. quotuplex.

ὁποσαπλασιοσοῦν. quantūuis, multiplex.

ὁποσάπους. quotū, quotquot pedū Lucian. in Gallo.

ὁ πολλαχῆ. multipliciter.
ὁ πόσον. τελεῖν quanta maxima.
ὁ πόθι αὖ. quotlibet, quotcunq;.
ὅ πολυ βραχύς. quàm breuis.
ὁ πόθεν. ubicunq;, quocunq; in loco, quantumcunque.
ὁ πόσος. η. ον. quot, quotus, indefinitè.
ὁ πόσος δὴ. quotuslibet, quotcunq;.
ὁ πόσος δήποτε. &
ὁ ποσσοσδὴ. quantuscunq;.
ὁ πόσος. ον. quotus.
ὁ ποσοσδήποτε. &
ὁ ποσοσδὴ. quotuslibet, quotuscunq;.
ὁ πόταμ quoniam, quando, quo tempore. Bud. Com.
ὁ πότε quando, posteaquam.
ὁ πότε γὰρ. ubi ergo, itaq; cum.
ὁ ποτεδὴ. quandocunq;.
ὁ πότερον. utrum infinitè. nam interrogatiuè πότερον dicimus. καθ' ὁ πότερον, pro utrumuis.
ὁ πότερον. ν. accipitur pro utrolibet. uidetur potius significare alterutrum.
ὁ ποτέροσδήποτε. &
ὁ ποτέροσδὴ. uteruis, uterlibet, alteruter.
ὁ ποτέρωθεν. unde, ἀπὸ ποίου μέρους.
ὁ ποτέρωσε utrò dubitatiuè.
ὅ πῃ. ubi, quandoquidem, quò. Bud. Com.
ὅ πῃγε. quandoquidem, id est, utpote cum.
ὁ πῃδή. &
ὅ πῃδήποτε. &
ὅ πῃλὰν. Nam & si, quandoquidem, etiamsi. Plutarch. πῃδὴ ἀσθενείας.
ὁ πῃποτέ. ubicunq; εἰ ὁπῃδή, sicubi.
ὅ πῃ πῃ αὖ. ubicunq;.
ὁ πῃποτε γῆς. ubicunq; gentium.
ὁ πῆς. Opus ciuitas in Locris. declinatur apud Latinos forma Græca, huius Opontis, à nominatiuo ὁ πόφς, ὁ πόφνος, & synerefi ἀπῆς ὁ πῆνος.
ὁ πάπα. Aeolicè pro ὄμματα.
ὅ ππη, & ὅ ππως pro ὅ πῃ, & ὅ πως.
ὁ πᾶλέος. ον. ὁ. assatus.
ὁ πᾶνεῖον. ν. τὸ. locus ubi carnes assantur, culina, quasi dicas tostorium.
ὁ πᾶνήϊον. idem. Etym.
ὁ πᾶνία. aspectus, ἀπόβλεψις.
ὁ πᾶνιον. idem quod ὁ πᾶνήϊον, Atticè. Etym.
ὁ πᾶνω. conspicio, uideo, ἐμφανίζω. Actiu. accus. iungitur.
ὁ πᾶνιον. ν. τὸ. idem quod ὁ πᾶνεῖον.
ὁ πᾶσία. ας. ἡ. uisio.
ὁ πᾶω. μ. ήσω. τ. ηκα. asso, coquo. Actiu.
ὁ πᾶύω. μ. ύσω. τ. ύκα. uideo. Actiu.
ὁ πᾶής. ῆς. ον. ὁ. speculator. Poëticum est. κατάσκοπος uero Oratorũ, inqt Thom. Mag. Xenoph. tamen ita loqui ausus est. τεμψάντων ὁ πᾶῆς ὧν πρὸς ἄπομεν; καὶ φρασῆς ὧν ἐρωτῶμεν.
ὁ πᾶήια. τὰ. simpliciter apud Callimachum munera præmiaue quæ in spectaculum impenduntur, τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου δίδοσθαι, Pollux lib. 2. interp. munera sponsæ à sponso donata ubi in conspectum prodierit primum. qualia & ἀνακαλυπτήρια.
ὁ πᾶησις. εος. ἡ. assatura, assatio.
ὁ πᾶηκά. τὰ. nerui subministrantes uisiuum spiritum oculis.
ὁ πᾶηνός. ὁ. uisiuus, perspectiuus, speculatiuus.
ὁ πᾶιλέτις. nomen templi Mineruæ apud Sparthos. τοῦ γὰρ ὀφθαλμοῦ ὁ πᾶιλος οἱ δὲ δίωρεῶς καλοῦσι, Putarch. in Lycurgo.
ὅ πᾶομαι. μ. ὄψομαι. τ. ὤμμαι. ἀόρ. α. ὤφθην. uideo & uideor, compareo. Depon. accus. huius uerbi futurum ὄψομαι & ὤπτομαι præteritum sunt in usu.
ὁ πᾶός. ὰ. ὁ. assatus, uisibilis.
ὅ πᾶω. μ. ὄψω. τ. ὦφα. idem quod ὅ πᾶομαι, uideo, quanquam sit inusitatum.
ὁ πᾶόμαι. ciusdem sanguinis sum, prostituo. Depon. absol. & interdum accusatiuo.
ὁ πᾶύω. μ. ύσω. τ. ύκα. ὁμιλέω, γαμέω, coëo. παρὰ τὸ ὀπίζειν ἤτοι, ὅ ἔστιν ὠνηρεφεῖται τεκνοποιίας. Actiu. accus. Lucian. Gallo, ὅτι σε ὤπυιν, cum congrederetur tecum, consuetudinem tecum habebat.
ὁ πώδλυς. ε. ον. ὁ. ἡ. succosus.
ὅ πωρ. papaueris lachryma siue succus.
ὁ πωπα. uidi. Est aût μέσ. παρὰκ. Atticè ab ὅ πᾶω, pro ὦπα.
ὅ πωπε. prospicit.
ὁ πώπει. &
ὁ πώπῃ. uiderat. Theocr. ὀφθαλμοῖσιν ὁ πώπῃ.
ὁ πωπή. ῆς. ἡ. aspectus, γνῆροπή, πρόσοψις, κόρη, pupilla. Etym.
ὁ πώρα. ας. ἡ. poma, hoc est, omnes mollioris corticis fructus, nam quæ exterius durũ & lignosum aliquid habent, propriè ἀκρόδρυα appellantur. & autumnus. πῆ ἀπὸ ὄψ κῆ ὥρᾳ, quasi cõspectus temporis. Etym.
ὁ πώρη. ης. ἡ. autumnus.
ὁ πωρεῖω. &
ὁ πωρίζομαι. &
ὁ πωρίζω. fructus decerpo, colligo, emo. Est etiam usu pomorum nauseam contraho.
ὁ πωρινός. autumnalis. Homerus, ὁ πωρινὸν ἀστέρα. canem uocat.
ὁ πωρισμός. arborum fructus.
ὁ πωροφορῶν. ferre poma.
ὁ πωροφορέω. poma produco.
ὁ πωροφυλάκιον. ν. τὸ, tuguriũ, pomorũ custodia.

ὀπωροφύλαξ. pomariorum custos. Gaza.
ὀπωρίων. &
ὀπωρώνης. ὁ. qui poma uendit, emitq;.
ὅπως. interdum ἀναφορικῶς καὶ ἀνθυποτάκτως ponitur pro quomodo, hoc est, pro πῶς, quemadmodũ, sic, ut, hoc est pro ἵνα, pro ἐπεί, pro ὥστε. pro ὄντως, & construitur cũ indicãtiuo & subiunctiuo. Interdum præcipientis est, καὶ παραγγελματικόν, aut denuntiantis, aut exhortantis: sicut caue Latinè, & uide ne. Bud. Com. ὅπως etiam pro quandocunq; capitur apud Herodotum.
ὅπως αὖ. &
ὅπως ἔτυχε. &
ὅπως δή. &
ὅπως δή ποτε. &
ὅπως ποτέ. &
ὅπωσπερ &
ὅπως δηποτοῦν. &
ὁπωσδήν. quomodocunq;, utcunque, quocunq;, modo, temerè, sine iudicio. ὁπηδήν, ὁπωσδήν, ἠὐδόπηδεν. Attica aũt sunt, de quib. Bud. ibidẽ.
ὅπως ἔχουσι. quemadmodum affecta sunt, uis ratioq; explicanda est.
ὅπως μή. ne, μή.

ΟΡάω. ὁ ὀργάω.
ὅραμα. ατος. τὸ. uisum, id est, uisio.
ὁρᾶρος & σωοχή. partes phalãgis in æqualia diuisæ. Latini uocant os & umbilicum.
ὅρασις. ιος. ἡ. uisio, aspectus.
ὁρατής. οῦ. ὁ. spectator.
ὁραστικός. ὁ. uim cernendi habens.
ὁρατόν. τὸ. qd cerni uel uideri potest. Cicer. spectabile, & aspectabile, quod cadit sub aspectũ.
ὁρατός. ὄν. uisibilis.
ὁράω. μ. ὄψομαι. τ. ἑώρακα, ἑωράκειν, & in præt. imperf. ἑώρασον. uideo. πᾶσα τὸν ὄρον ὁ ὄσσοις τῶν σωμάτων καταλαμβάνει. Etym. Item respicio, id est, faueo. Actiu. accus.
ὀργάζω. cœnum manibus mollio & subigo, commisceo, τὸ πηλὸν ταῖς χερσὶ φυρῶ. Bud. Com.
ὀργαίνω. μ. ανῶ. facio irasci, turbo.
ὀργάνη. Mineruæ epitheton, quòd operum præses sit, ἐργάνη.
ὀργανικός. ὄν. ὁ. instrumẽtalis. unde ὀργανικὰ μέρη, officiales, seu instrumentales partes, ut Gaza uertit in Aristotele.
ὄργανον. ου. τὸ. organum, instrumentum. Aristoteles dialecticam sic uocat, quòd totius philosophiæ instrumentum & ueluti manus sit.
ὀργάς. ἀδος. ἡ. terra aliqua culta, fertilis, & terra sacra alicui deo, terra inculta, ut lucus, & saltus etiam dicitur. Etym.
ὀργέω. μ. ήσω. τ. ηκα. appeto, abstinere nõ possum, meapte sponte cieor. & floreo, uigeo, glisco, concito, concupisco, macero, subigo. Et ὀργάζεσθαι. commiscere, contemperare, Hipp. Etymol. ὀργῶσι βότρυς, tumescunt racemi. ὀργῶν τὸ εἶδος, uigens specie. ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν, quæ stimulatur ad conceptum. Budæus in Com.
ὀργιῶνες. οἱ. qui eijsdẽ sacris initiati sunt, θύται, sacerdotes.
ὀργή. ῆς. ἡ. ira, iracundia. Aristot. ὀργή ἐστιν ὄρεξις μετὰ λύπης τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν τινὰ μὴ προσηκόντων. Ira est apparentis ultionis appetitus cum dolore propter apparentem immerito, uel in suos contemptum. Ponitur & pro appetitu coeundi. παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ. Etym. Vide θυμός in Ammonio. Pix lingua Ionum.
ὀργιλότης. ητος. ἡ. idem quod ὀργή, iracundia.
ὄργια. τά. Orgia sacra Bacchi, mysteria.
ὀργιάζομαι. consecror, siue ut suum actiu.
ὀργιάζω. μ. άσω. τ. ακα. orgia celebro, sacra, ceremonias q; instituo: ut ὀργιάζω τὴν τελετήν, ceremonias perago: ὀργιάζω τὸν θεόν. sacrificijs placo deum. Bud. Com.
ὀργιασμοί. οῦ. ceremoniæ.
ὀργιαστής. οῦ. ὁ. celebrator orgiorum festorum.
ὀργιαστικὰ. μέλη. καὶ ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν uocat Aristot. quæ φθορασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, καὶ παρίστησι τὴν ποιητικὴν δύναμιν, & affectus ciet in animo. Bud. Com.
ὀργίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. irascor. Depon. dati.
ὀργίζω. irito.
ὀργίλος. ου. ὁ. iracundus.
ὀργυιαῖος. ου. ὁ. magnitudine unius ulnæ, uel trium cubitorum.
ὀργύζω. extimulor. Horus Apol. capite. ult. ὅταν ὀργύσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γυνή.
ὀργυιά. ᾶς. ἡ. ulna, manuum extensio, & pectoris latitudo, mensura senum pedum, Herod. & quaternum cubitorum, Gazæ. passus Valla interprete.
ὀργυιόω. μ. ώσω. τ. ωκα. ulnas extendo. Neutr.
ὀργώνη. concupiscentia.
ὄρεγμα. sanguis, gradus.
ὀρεγμός. ὁ. faba fresa, ὁ διακεκομμένος λύαμος, ab ὀρέχω. Eustathius Iliados ψ. scribitur & ἐρεγμός.
ὀρέγνυμι. extendo. Actiu. accus.
ὀρέγομαι. μ. ἐξομαι. τ. εγμαι. expeto, appeto, ἐπιθυμῶ, λαμβάνω, κομίζομαι. & ad sensum refertur. Depon. genit.
ὀρέγω. μ. ἐξω. τ. εχα. porrigo, præbeo, manu percutio, sicut ὀρέγνυμι, παρέχω, ἐκτείνω.
ὀρεσκόλος. montes inhabitans.

ὀρεβάτης. ᾱ. ὁ. montes scandens.
ὀρεβατέω. μ. σω. τ. κα. mōtes scādo. Neutr. absol.
ὀρείγανον. uide ὀρίγανον infrà.
ὀρεικὸν ζεῦγος. mulorum iugum. Synes. Epist. ὦν τὸ ξεῦγος ἀναβιβαζομένη τὸ ὀρεικόν.
ὀρειμαλίδες. ἁι. mala montana.
ὀρεινός. ᾱ. ὁ. &
ὄρειος. ᾱ. ὁ. montanus, sylueſtris. opponitur ζῴῃ ἥμερος.
ὀρειοκόμος. qui mulorum curam habet.
ὀρεῖος. ᾱ. ὁ. regio montana.
ὀρεπέλαργος. montana ciconia, ſpecies aquilæ, ut Gaza uertit in Ariſtotele.
ὀρείτης. ᾱ. ὁ. &
ὀρειτυπία. Hipp. eſt labor ille quem in montibus ſubeunt.
ὀρετύποι. uocantur qui è mōtibus in urbē q duis inuehunt, ſiue ſaxa, ſiue ligna, aut ſimile quid.
ὀρείτωρ. ρος. montanus, agreſtis.
ὀρείχαλκος. ᾱ. τὸ. orichalcum. Scribitur & per ι. nam corripitur apud Horatiū in Arte poētica.
ὀρεκτέω. μ. ήσω. τ. κα. concupiſco.
ὀρεκτή. lancea. Etymol. & haſta qua cominus, & quali è manu utimur. Nam ὀρέξαι eſt manu per cutere.
ὀρέκτης. ᾱ. ὁ. cominus pugnans, ἀγχέμαχος. Euſtath. Bœot.
ὀρεκτικός. ᾱ. ὁ. appetitiuus, concupiſcibilis. ὀρεκτικὴ αἰτία uocatur à conſulto Fortunat. impul ſiua cauſa.
ὀρεκτός. ᾱ. ὁ extenſus, longus, porrigendus, amabilis.
ὀρεκτύς. extendens.
ὄρεξις. ιος. ἡ appetitus, uel appetitio, orexis, quomodo & Iuuenalis uſurpat, pro uehementi edendi auiditate, Rabidam facturus orexim.
ὀρεξόμαι. ᾱ. ὁ. tangens, percutiens.
ὀρεοκόμος. ᾱ. ὁ. qui montium curam habet, aut mulorum.
ὀρεοπολῶ. in montibus diuagor.
ὀρεοσέλινον. τὸ. apium montanū. Gaza in Theophraſto uertit montapium. Dioſcor.
ὀρεβάτης. ᾱ. ὁ per montes incedens.
ὀρεβίτροφος. ᾱ. ὁ. nutritus in montibus, & unus è canibus Actæonis apud Ouidium.
ὀρεσκεύω. uerſor in montibus.
ὀρέσκιος. ᾱ. ὁ. umbris montium gaudens, epitheton Bacchi.
ὀρεσκῷος. ᾱ. ὁ. habitans cauernas montium, pro ὀρεσίοικος. κεῖω γὰρ τὸ κοιμῶμαι. Vnde illud Homeri, θηρσὶν ὀρεσκῴοισιν.
ὀρέσθρος. ᾱ. ὁ. monticula.
ὀρέστης. ᾱ. ὁ. Oreſtes.
ὀρεστιάς. άδος. ἡ. montana nympha, montium cultrix, ἡ ὄρεσι τῆ ἑστίαν ἔχουσα.

ὄρεσιν. aduerb. in montibus.
ὀρεύς. έος. ὁ. mulus, ut Gaza uertit apud Ariſtot. παρὰ τὸ ὄρος, quòd in montibus operari magis idoneum animal ſit, quàm cætera. Etym.
ὀρεχθέω. concupiſco, diſcindo, reſono, ſuſpiro.
ὀρεχθῶ immugio, κίνω, dicitur & de pulſatione cordis, Homer. πραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Item διακόπτομαι. Euſtath. Iliad. ψ.
ὀρεωπώλης. ᾱ. ὁ. mulorum uenditor.
ὀρεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. cuſtodio.
ὀρέω. attollo, incito.
ὀρεωκόμος. ᾱ. ὁ mulio.
ὀρηθανής. quiſpiam ex dijs illis impuris qui ſubſunt Priapo.
ὀρήμαι. uideo.
ὄρηξ. ſepes iuxta Heſiod.
ὀρθάγης. exterius, hoſpes, ξένος, apud Lycoph. dialecto quadam.
ὄρθαι. concitatum eſſe.
ὄρθια. lex erat Palladis, argumentū bellicum continens.
ὀρθία. Dianæ cognomentum, à loco Arcadię.
ὀρθίαξ. κος. pars inferior mali nauticæ, ut carthesium ſuprema. Pollux lib. 10.
ὀρθίας. uelum nauis. Fauor.
ὀρθιάζειν. arrigere, uaticinari.
ὀρθιοκώποι. q erecti magno cū labore remigant.
ὄρθιος. ᾱ. ὁ. altus, arduus, erectus, in altitudinem ſurrectus, rigidus. Lactant. Firm. Aues animaliaq; penè omnia cœlum uident, ſed nobis propriè datum eſt rigidas aſtātibus intueri. Idem. Deus propterea hominem rigidum figurauit, ut ſciamus ad cœleſtia & ſuperna nos prouocari. Vnde ὄρθια phalanx dicebatur, quæ procederet in cornu, profunditatem habens latitudine maiorem.
ὄρθιος νόμος. carmen orthium, quod Arion canebat, cum à Delphino exciperetur, de quo Herod. lib. 1. & Gel. lib. 16. cap. 19. Sic fortè dictum quòd huius carminis numeri intenſi ferebantur & ſonori. Siquidem ὄρθιος ſonorus interpretatur nonnunquam, & claſſicus cantus. Plutarch. νόμον τὸν πυθικόν appellat. Bayfius.
ὀρθοβατέω. recta incedo. Epigr.
ὀρθογόνης. ἡ. epitheton hirundinis. quaſi ὀρθρογόνη, ab ὄρθρος diluculum, & γόος, quod matutino maximè tempore canat, & ſecundum poētarum fabularum filium Ityn deploret.
ὀρθογραφέω. μ. ήσω. τ. κα. rectè ſcribo. Actiu.
ὀρθογραφία. ας. ἡ. recta ſcriptura. Orthographia (ſcribit Bud.) eſt cum iam non planum opus imaq; operis ueſtigia imaginantur, ſed ſubrectum & frontem attollens, quaſi erecti operis, aduerſiq; deſcriptio.

ὀρθογώνιος. ν. ὁ. rectus angulus.

ὀρθοδοξέω. μ. ήσω. ω. ηκα. recte opinor & sentio. Neut. absol.

ὀρθοδοξία. ας. ἡ. recta opinio.

ὀρθόδοξος. ν. ὁ. orthodoxus, id est, rectę opinionis & sententiæ homo, qui rectam ueritatis opinionem, summique boni philosophando inuestigauit. (re.

ὀρθοδρομῶ. recte currere, rectis lineis cōcurre-

ὀρθόδωρον. ν. τὸ. palmus mensura, quātum complectitur extēsa manus à iunctura ad summum digitum.

ὀρθοέπεια. emendata locutio, & cū suauitate uocum explanatio.

ὀρθοεπῶ. recte & propriè loquor.

ὀρθοθύρη. ianua ouilis, & idem quod ὀρσοθύρη, sic Crates, Etym.

ὀρθόκρως. ν. ὁ. cornibus erectis, & erigens pilos. ut apud Sophocl. ὀρθόκρως φέκη. κέρας enim comam significat. unde λοφοπλάκτα dicti.

ὀρθόκραιρος. ν. habens erectum caput, uel erectas antennas. à κρᾶρα, uel κεραῖα. metaphora à bobus. Etym.

ὀρθολογῶ. recte & propriè loquor.

ὀρθόν. τὸ. in altum erectum & sursum spectans; τὸ ἱστάμενον καὶ ἄνω βλέπον καὶ μὴ συγκεκυφὸς ἢ σκολιόν, εὐθὲς uero dicitur rectum, tam de eo quod in altum recte uergit, quàm de eo quod in longum porrectim extenditur nullis anfractibus aut circunuolutionibus obliquis implicatum, hoc est, τὸ μὴ ἑλικοειδὲς μηδὲ ἔχον ἄνω καὶ σκολιότητα, ἀντὶ ἱστάμενον ἢ, ἀντὶ κείμενον. Manuel. Moschopul. Significat aliquando uerū, unde quod Plato dixit ὀρθότερόν ὅτι λέγω. Cicer. uertit dictu uerius & melius.

ὀρθόομαι. μ. ώσομαι. ω. ωμαι. recte facio.

ὀρθοπηγιᾶν. seipsum erigere, ut altior uideatur.

ὀρθοπλήξ ἵππος. equus erectus, & calcibus petēs.

ὀρθόπνοια. ας. ἡ. est morbi genus, quod Medici nostri orthoniam corrupto uocabulo dicunt, difficilis scilicet anhelitus, cū quis spirare non possit, nisi recta ceruice spiritus trahatur.

ὀρθοπνοϊκός. ή. ὁ. non nisi recta ceruice spirans.

ὀρθοποδέω. μ. ήσω. ω. ηκα. rectè ambulo, rectè incedo. Paul. ad Galat. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

ὀρθόπολις. erigens, & seruans ciuitatem.

ὀρθόπτερον. magnis siue altis humeris, aut pinnis.

ὀρθοπύγιον. idem qud ὀξύοπυγιον. (nis.

ὀρθός. ή. ὁ. rectus, erectus, ut solet qui timet, oxytonum. nam paroxyton. proprium est uiri, Cyrill. Ammonius ὀρθόν distinguit ab εὐθύ. εἰς ὀρθὸν ἀκροῦσθαι, & ἐπ' ὀρθὸν ἀκρωτάσεις. Vide κινεσοφὴ in Appendice de uocab. militarib.

ὀρθός. ἡ. Geryonis canis, hoc nōmine traditur apud Eust. Iliad. ω. quem Hercules interfecit.

ὀρθόσιος. Ζεὺς stator Iupiter. malim ὀρθώσιος per ω mega in antepenult.

ὀρθοστάδιον. stando in erectum.

ὀρθόστιχον. pemmatis genus.

ὀρθόστασις. ἡ. affectio, ubi surrecti stamus, neruis posterioribus contractis.

ὀρθοστάτης. ὁ. panis dijs sacri genus, apud Polluc.

ὀρθότερον. ν. τὸ. melius.

ὀρθότης. ητος. ἡ. rectitudo.

ὀρθοτίτθιος. ἡ. uirgo, quæ mammas habet rectas, non pendulas.

ὀρθοτομέω. μ. ήσω. ω. ηκα. rectè seco, rectè tracto, Paul. ad Timoth. ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

ὀρθοτονῶν. rectum & iustum accentum uel tonum dare.

ὀρθότριχες οἱ. habentes erectos crines.

ὀρθοτριχία. ἡ. erectio capillorum.

ὀρθόφρων. magnanimus.

ὀρθοφυῆ. τὰ. recta, superiora appetentia.

ὀρθοφυής. ές. ὁ. ἡ. in altum crescens.

ὀρθόω. μ. ώσω. π. ωκα. dirigo, erigo, attollo, sustento, confirmo, in statum & dignitatem erigo. Actiu. accus.

ὀρθραγόρισκοι porculi subrumi, id est, qui adhuc sub mammis habentur. ἀπὸ τοῦ ὄρθρου & ἀγοράζεσθαι, quòd matutinis omnibus uenales circum ferebantur.

ὀρθρεύομαι, uel ὀρθρεύω &

ὀρθρίζω. μ. ίσω. ω. ηκα. de mane surgo, diluculo aliqd ago, uigilo. Lucian. Gallo. ὡς ἔχεις ὀρθρεύομαι, καὶ προανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. Neutrum absolutum. Verbū frequens scriptoribus ecclesiasticis, quo exprimunt uocem Hebræam sichem, quæ mane surrexit significat, & sichar, mane uigilauit.

ὄρθριν. &

ὄρθριος. ν. ὁ. matutino surgēs, antelucanus, unde ὄρθριος νόμος. carmen antelucanum, cantio dilucularia. Aristoph. ἀωρί νυκτῶν δίᾳ τὸν ὄρθριον νόμον. Nisi quis legere malit ὄρθιον νόμον, de quo paulò ante.

ὄρθον. ν. τὸ. &

ὄρθρος. ν. ὁ. diluculum, crepusculum matutinū, summū mane, ὅλα εἰς ὄρθρον ἡμᾶς ὀρθροῖ. Etym. Ammonius distinguit à πρωΐ.

ὀρθῶς δοῦν. est approbantis rei euentum, meritò, ut delebat, ut par erat. εὖ ποιῶν, idem.

ὀρθωσία. ας. ἡ. Diana, ab Orthosio monte Arcadiæ, ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων. Etym. Item eleuatio.

ὀρθώσιος. uide superius ὀρθόσιος.

ὅρια. τὰ. dicuntur fines stellarum apud Astrologos, ac propriè partes signorum quæ stellis singulis diuiduntur.

ὀριαχίς. in montibus cubans.

ὀριβρεμέτης. per montes resonans.

ὀρίγανον. ν. τὸ. uel ὀρίγανος. ὁ καὶ ἡ. origanum, cunila bubula Plinio, ὀρίγανον βλέπειν dixit Aristoph. in Ranis pro toruis oculis intueri. Sumptum à planta eiusdem nominis, quæ intuentibus torua & inamabilis uidetur. Dictum est autem origanum, quòd montibus gaudeat. nam γάνος significat gaudium. Vel quòd uisum illustret & acuat. παρὰ τὸ ὀξεῖν καὶ γανοῦν τὸ λαμπρύνειν. Vel à ῥίγος fit ῥίγανον & redundante ο, ὀρίγανον, καὶ αὐτίφρασιν. natura enim calidum est. Etym. Aliàs per ῥ scribitur in antepenult. Vide in Chiliad. Eras. Origanum tueri, & Salsamentum putre amat origanum.

ὀριγανόομαι. desydero, concupisco.

ὁρίζομαι. finio, definio, hoc est, definitionem rei do, & rem circumscribo. Est etiam finem statuo, finis loco duco. Plato, ἀρ' ὃν ᾧ ὅλη μοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν. Item statuo, præstituo, æstimo. Dinar. ὁριστέον ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον. Idem, ὃν δὲ θάνατον ὡρίζω. Et metior, æstimo, censeo. Plato in Gorg. καὶ καλῶς γε νῦν ὁρίζῃ ὦ σώκρατες, ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Sic Aristot. Ethic. 2. διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας. Latinis definio idem est. Cicer. pro Marc. Hic tu modum uitæ tuæ, non salute reip. sed æquitate animi definies? Idem pro Sext. Qui imperium P. R. orbis terrarum termini definisset. Sic ὁρίζεσθαι δίκαιον, ius statuere, Demostheni. ὁρίζειν etiam est ἀποφαίνειν, hoc est, definire, statuere, ἀπαγγέλλειν, indicare, hoc est, indicatiuo modo loqui. ὅθεν ὁριστικὰ uerba dicta. Bud. Com.

ὁριζόμενον. τὸ. id quod definitur.

ὁρίζω. μ. ίσω. σ. ικα. similiter, sicut ὁρίζομαι, pro definire ponitur. Item pro terminare & finire. circunscribere. extremũ enim & finis magnitudinẽ dicitur ὅρισμα, hoc est, τὸ πέρας αὐτῶν ποιεῖν. Aristot. Probl. καὶ γράφει κύκλον τῷ ὁρίζοντι, id est, finitore, & circunscriptore ductu. Vnde circulus finitor in sphæra ὁρίζων dicitur apud Proclum de sphæra, quia hemisphærij terminus est, Martiano Capellæ. Macrobio uero ὁρίζων uocatur superstantis cœli terminus. Est etiam confinium facio, & distermino, dirimo, discerno. Aristot. de Part. 3. ὁρίζεσι δ' ἑκατέρας οἱ λιμοδόντες; de dentibus primoribus & molaribus loquens. Item metior, æstimo, censeo. Aristotel. Politic. 6. ὀλιγαρχίας καὶ γένει, καὶ πλούτῳ, καὶ παιδείᾳ ὁρίζεσθαι, id est, censetur, æstimatur. Budæus ibidem.

ὁρικά. τὰ. definitioni attributa, ut γενικά, generis attributa.

ὁρκάνη. ἡ. carcer, sepes, rete, σαργάνη.

ὁρκόω ζεύγος. iugum mulare.

ὀρνυμι. ἐν. erigere se in summos pedũ digitos.

ὀρειμαλίδες. αἱ. montana pecora, quæ in montibus pascunt apud Dores, alij ὀρεομαλίδες scribunt Asclepiades per ω.

ὀρίνδης ἄρτος. panis è semine quodã sesami magnitudine confectus, aut ut alij ex oriza, apud Aethiopes, Pollux.

ὀρίνω. μ. ινῶ. σ. ινησα. cõcito, commoueo, turbo, exalto. Actiu. accus.

ὅριον. ν. τὸ. terminus, finis, confinium, horreum.

ὅριος. ν. ὁ. prosper.

ὅριος. ν. ὁ. terminalis Iupiter.

ὅριπες. αἱ. teredines montanæ, quas è niue generari scribit Strab. lib. 11.

ὁρισμός. ν. ὁ. definitio ab ὁρίζω, pro discerno. discernit enim definitio unũ genus & unam formã ab alijs. Vnde & pro certo modo, regula, & quasi præscripto capitur. Horismos fit (inquit Iul. Rufinianus) cum definimus aliquam rem nostræ causæ ad utilitatem, neq; tamen contra communem opinionem.

ὁριστής. ν. ὁ. finitor, cõstitutor iuris & arbiter conditionum.

ὁριστικός. ν. ὁ. definitiuus, indicatiuus. ὁριστικὸς λόγος, definitio.

ὁριτρόφος. ν. ὁ. nutriẽs mõtes, in mõtib. nutritus.

ὀρίχωμαι. appeto, cupio.

ὀρκάνη. ης. ἡ. sepes, carcer.

ὀρκόω. destruo, unde πολιορκητής, urbium expugnator atq; euersor.

ὄρκη. ἡ. uas olearium, aut uinarium, capsa pigmẽtorum muliebrium.

ὄρκια τέμνειν. fœdus sancire, icere fœdus, mactata uidelicet hostia: Ionũ est, frequens apud Herodotũ & Homer. ὅρκια ποιήσαι δι' ἐντόμων ἄνευ θυσιῶν. Eust. Iliad. γ.

ὀρκίζω. μ. ίσω. σ. ικα. adiuro, caueo ab aliquo iureiurãdo. Acti. accus.

ὀρκίλλω. idem.

ὅρκιοι θεοί. dicuntur per quos iusiurandum conceptum est, aut concipi solenne est.

ὅρκιον. ν. τὸ. fœdus iusiurandum.

ὁρκιστεῖν. iurare in fœderibus sanciendis.

ὅρκος. ν. ὁ. iusiurandum, sacramentum. Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἔργειν εἰς τὸ θαυμάζοντας. Coërcetur enim quisque intra id quod iurauit. Vel παρὰ τὸ ὅρος ὁρίζονται γὰρ τὸ ὁμολογηθὲν οἱ ὀμνύοντες, ut annotat Eustathius Iliados β. Dicimus autem ὅρκους διδόναι καὶ λαμβάνειν, sicut πίστιν διδόναι καὶ λαμβάνειν.

βαύφ. Bud. Com. Est & Atriano Bithyniæ fluuius qui periurium uorticibus inuolutum rapere credebatur.

ὀρκόω. μ. ώσω. τ. ωκα. uoco ad iusiurandum, cauco ab aliquo iureiurando. Actiu. accus.

ὀρκῶοι. οἱ. pisces quædam apud Aristotelem, Gaza Græcã uocem relinquit. Aelianus etiam meminit, apud quẽ legitur ὄρκυνος. ὁ ni fallor.

ὀρκωμόσια. τὰ. sacrificia in quibus feriebant fœdera.

ὀρκωμοσία. ἡ. &

ὀρκωμόσιον. iusiurandum, & locus sic uocatus.

ὀρκωμοτῶ. sanctè iuro, in fœdus iuro.

ὀρκωμότης. iureiurando astrictus.

ὀρκωτής. τοῦ. ὁ. qui præest obstrictioni iurisiurandi, ὁ ὁρκίζων. Xenoph. lib. 5. de omissis, ἐξέπεμψαν τοὺς ὁρκωτὰς καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι.

ὀρκωτός, ὄν. ὁ. iuratus.

ὁρμαθίζω. abhamo, in modum catenæ coniecto.

ὁρμαθός. ὄν. ὁ. στίχος. ordo, omne instar trichæ, catena.

ὁρμαίνω. μ. ανῶ. concito, in animo uerso, pendo, cogito, reuoluo, intendo animum, incito, impello Actiu. accus.

ὁρμαύη. ης. ἡ. ὀρκαύη, λαρεμάβρα.

ὁρμάομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. τὸ ὁρμῶ paro, decerto, promptus sum ad aliquid agendum, impetum cepi & incitatus sum, conuerti animum. Plato de Rep. 9. καὶ σύνδικιμεῖν δεῖ ὅλον ὡρμῆσθαι. Gregor. ὅπερ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος, Quod dicere instituimus in hac oratione. Isocrat. ὡρμημένος δι' ἐλθεῖν, Qui dicere constituisset. Xenophon. δεῖ ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι ἀεί, auspicari. Sic apud Plutarch. de Perpenna Sertorij successore, ἀπὸ τῶν αὐτῶν μὲν ὁρμώμενος δίωκε μεῖων καὶ πρᾶσσον. Eodem quidem apparatu, atq; ijsdem copijs, eadem cum illo facere agressus & exorsus, ijsdemque fundamentis nixus fretusq;. Item prodeo, proficiscor, ut πρὸς ἄστυ ὡρμῆσθαι. Plato. Item progredior & ineo. Xenoph. ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Cum ad pubertatem uenisset.

ὅρμαι. αὐτὶ τοῦ ἥρμοσται uide Etym.

ὁρμάω. μ. ήσω. τ. ηκα. in animum induco, conuerto animum, facere gestio, cupio & cœpi: ut ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, Qui animum appulerunt, Xenoph. & ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, Quod quisq; instituit, & capessijt. Plato. & ὁρμᾶν impelli, concitari, cœco quodam quasi impetu ruere, ferri & rapi. & ὥρμησεν ἑαυτὸν αὐτεῖν, Impetũ cepit interficiẽdi sui. Sic ὁρμᾶν dicitur equus à Xenop. cũ ad cursum cietur, de quo in ἐξορμᾶν, & de animatis ferè dicitur. ἐκχέρος ὁρμᾶν, ui auferre. Bud. Com.

ὁρμεόεις. ὀντος. surculaceus. Nicand. uel ὁρμηλικὸς πῶς ὑψος, auctilis, αὐξής.

ὅρμενος. ὁ. particip. incitus, ab ὄρνω. Item collicu lus brassicæ, Eustath. Iliad. φ. additq; ex uetusti authoris fide, (est autem is Iul. Pollux lib. 1. & 6.) quod è spinis extruditur surculaceum, ἀσφαραγόν, in brassica, ὅρμενον dici, unde ἐξορμενίζειν. idem qui prototomus caulis.

ὁρμέω. ruo, cũ impetu feror, de inanimatis quã plurimum dicitur, sicut ὁρμάω. de animatis, licet quandoque confundantur. Etym. Item in statione, τὸ ἐν ὅρμῳ esse, διάγειν τὴν ναῦν, καὶ ἡσυχάζειν. Thucyd. οἱ ὥρμουν ἐν τῇ μαλέᾳ. Demosthen. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐντεῦθα. Dicitur etiam ὁρμῶν τῇ ναῦν, pro ὁρμίζω.

ὁρμειαί. ας. ἡ funiculus cõtextus ex setis equinis, quo piscatores utuntur.

ὅρμενος. ου. ὁ. asparagus sylueſtris, & cuiuscunque oleris circulus. Est quoque urbis nomen proprium Thessaliæ.

ὁρμεύτης piscator.

ὁρμή. ῆς. ἡ. alacritas, impetus, id est, subitus, acrisque affectus. locus unde aliquid incipit & mouetur, motus, consilium, cupiditas. Cicero ferè appetitionem interpretatur, & appetitum, affectum, affectionem, appetitio qua ad agendum impellimur.

ὁρμηθὲς obortus.

ὅρμημα idem, impetus, conatus, cogitatio.

ὁρμητήριον. sedes belli, arx, & uelut propugnaculum belli suscepti, locus & uelut asylum quò se recipiunt præliantes. Significat etiã incitamentum & suscitabulum, ut sunt ἱλλωγμοὶ καὶ ῥοιζοὶ τῶν ἵππων apud Xenoph. Bud. Com.

ὁρμηδὸν. impetu, subitò.

ὁρμία. ᾶς. ἡ. funiculus piscatorius setis equinis contextus.

ὁρμίζομαι. ducor, ingredior. Thucyd. ὁρμίζόμενοι ἐς λιμένα.

ὁρμίζω. μ. ίσω. τ. ικα. duco nauem in portum. Neut. Accus.

ὅρμινον ἅμορον. herba geminalis. Dioscor.

ὁρμίσκοι. οἱ. monilia.

ὁρμίσκος. ου. ὁ. diminutiuum, paruum monile.

ὁρμός. ου. ὁ. portus artificialis, statio (ut qua significatione solum Cyrillus paroxytonũ esse scribit, pro monili autem oxytonum) & monile circa collum παρὰ τὸ ἕρμα τὸ ἐσφάλισμα, ἢ τὸ ἔρω τὸ συμπλέκω. uide Lucian. πρὸς ὀρχήσεως. Etym. Vide Ammonium in ὅλμος.

ὁρμός. ου. ὁ. monile, corrigia calceorum.

ὀρνεάτης. ου. ὁ. Priapi epitheton, ab Orneis Peloponnesi ciuitate.

ὄρνις. ου. τὸ. auis. παρὰ τὸ ὀρθόω.

ὀρνεοπτίδια. τὰ. auiculæ apud Aristoph.
ὀρνεοσκοπῶν. augurari.
ὀρνεοσκόπος. ὁ. augur. ὀρνιθοσκόπος.
ὄρνυ nox, ὀρνὺς γὰρ σκοτεινός.
ὀρνιθαγρεύτης. ὁ. ὀρνιθευτής.
ὄρνιθες. aues cortales.
ὀρνιθάριον. τὸ. auicula.
ὀρνίθεια. ας. ἡ. genus ludi in quo pueri uerberabantur, augurium.
ὀρνίθειον κρέας. auium caro.
ὀρνιθεύομαι. auguror.
ὀρνιθευτής. ὁ. ὀρνιθοθήρας. anceps. Ammonius.
ὀρνιθίας. ὁ. hyems quæ præ frigore aues necat. Est & uentus eiusdem nominis.
ὀρνιθόγαλον. τὸ. herba ornithogalum.
ὀρνιθοθήρα. ας. ἡ. aucupium.
ὀρνιθοθήρας. ὁ. auceps.
ὀρνιθοθηρῶ. aucupor.
ὀρνιθοκάπηλος. ὁ. auicularum institutor.
ὀρνιθοκόος. augur, augurij peritus. παρὰ τὸ κοῦν τὸ σωγνάι. Etym.
ὀρνιθομανής. amans aues.
ὀρνιθονομεῖον. τὸ. ὀρνιθῶν.
ὀρνιθοπέδιλον. ἡ. laqueus aucupatorius qui auibus tenditur. Epigr.
ὀρνιθόπαις, λὸς. &
ὀρνιθοφυὴς. πᾶς. pullus, aut pipio auis.
ὀρνιθοσκόπος. ὁ. auspex. Vide ὀρνιθευτὴς in Ammonio.
ὀρνιθωδέστερος. ὁ. magis speciem auis habens.
ὀρνιθῶν. ῶνος. ὁ. auiarium.
ὄρνιξ. χος. Doricè, &
ὄρνις. ιος. uel ιθος. ἡ. auis, gallina, ales, augurium, De auibus in genere multa disserit Aristot. de gallina uide Aelianum. Est & ὄρνις nomen syderis apud Proclum de sphæra. Aristoph. Pluto. λέχος τὸν αὔδρα καὶ τὸν ὄρνιν τὸ θεῖ, hoc est, μαντεῖον. Item quicquid fortuito euenit ὄρνις aliquando dicitur. Aeschyl in ἑπτὰ ἐπὶ θήβας, φεῦ τὸ συναλλάσσοντος, ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον αὔδρα τοῖσι δυστυχεστέροις.
ὀρνός. obscurus.
ὄρνυμι. &
ὀρνύω. insurgo, incito, promoueo. Actiu. accus.
ὀροβάδης. epithetō ferarum ut ceruorum. Item nymphæ montanæ quæ & ὀρεάδες.
ὀροβάχη. ἡ. orobanthe herba, quæ strangulat & enecat eruum.
ὀροβάχοι. οἱ. cytim, mali punici flores. Nicand.
ὀρόβιον. τὸ. eruina, farina erui.
ὄροβος. ὁ. orobus genus leguminis, Gaza in Aristotele uertit eruum. uide Dioscoridem.
ὀρόγγα. αὐτὶ τοῦ ὠριγγᾶ, συστολῇ τῆς προπῆ. Etym.
ὀρόδαμνος. ὁ. ramus, surculus, παραφυὰς ἀπὸ τοῦ ὀρέου ἢ τοῦ αὔξεσιν.
ὀροδαμνιάδες. nymphæ Orcades, ἀπὸ τῶν δαμνίων, quod in montibus scilicet, exornantur.
ὀροδεῖος. timor. malim ὀρόδεια.
ὀροθεσία. ας. ἡ. terminus, designatio terminorū. Sed ὀροθεσίοις τοῖς, potius mascul. quàm fœm. genere reperitur.
ὀροθέτης. finitor.
ὀροθύω. concito, turbo, confidentiam inijcio. Actiu. accus.
ὀροίτης. ὁ. ὁ. ὀροθέτης.
ὀροίτυπος. in montibus ligna scindens. τύπος enim truncus est.
ὀρόν. τὸ. prælum, uas agricolarum.
ὀρόντης. ὁ. ὁ. Orontes fluuius per mediam Antiochiam fluens.
ὄρουν. impellebantur.
ὀροπέδιον. τὸ. colliculus, tumulus, apud Strab.
ὀροπύγιον. uide inferius per duplex rho.
ὄρος. ὁ. τὸ. mons, paroxyt. sine aspiratione. Et pudendus locus secundum nates, qui & τοῦρος dicitur. Eustath.
ὅρος. ὁ. ὁ. terminus. Item finis, id est, finitio, ut inquit Quintil. Item σκοπὸς & τέλος τῆς πράξεως & ὑποθέσεις. Arist. Polit. 7. οὔτε πρὸς τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὅρον. Accipitur etiā pro modo & regula, & quasi præscripto, quo actiones temperantur, Galeno Method. 12. & 14. Est etiam index rei obnoxiæ & oppignoratæ, de quo Budæus Com. Item rusticū instrumentum, quod funiculum appellāt. Etym. Lignum quo calcatam uuam premunt.
ὄρος. ὁ. ἡ. lignum in prælo quo oleum exprimitur teste Polluce lib. 7. (Cyril.
ὀρός, pro ὄρρος. serū lactis. oxyt. sine aspiratione.
ὀροστέλινον. τὸ. montapium. melius scriberetur ὀρεοστέλινον.
ὀροστίζης. montifringilla auis, ut Gaza uertit ex Aristot. fringuilla montana.
ὀρσένω. irruo.
ὄρσμα. impetus, saltus.
ὀρσόω. μ. σόω. σκα. αὐτὶ τοῦ ὀρύω, βοιωτικῶς πλεονασμῶ. ruo, cōmoueo, impetum facio. Etym.
ὀροφάω. τὸ ὀροφόω.
ὀροφή. ῆς. ἡ. &
ὄροφον. τὸ. &
ὄροφος. ὁ. ὁ. tectum, culmen, laquearium, summitas tectorum, contignatio. Item ὄροφος & arundo aquatica tectis struendis apta. Ammonius distinguit ὀροφὴ & τέγος.
ὀροφίας. ὁ. in tectis uersans.
ὀροφιφόρον. τὸ. animal testam gerens.
ὀρόφομαι. tegor. Iosephus, κατὰ δόμοις φατρώμασι ὠρόφοντο.

ὀροφόω. μ. ώσω. ω. κα. concamero, tego. Neutr. (accuſ.
ὀροφωμα ατος. τὸ. tectum.
ὀρόφωσις. laquearium.
ὀρόων, pro ὁρῶν. uidens.
ὄρπηξ. ήκος. ὁ. ramus, &
ὄρπαξ. uentus uehemens.
ὀρπησίδικος. uocabatur inſtrumẽtum ferreum quo cædunt elephantos.
ὀρρωδιᾶν. in coxendices & nates cadere. Vide ὀρρωδιῶ.
ὀρρόπιστα. apud Paulum, picis ſerum, quod idẽ πισοτέλαιον quoq; uocat.
ὀρρωπύγιον. ὄ. τὸ. podex, cauda propriè uoluerũ, ultima pars ſpinæ ubi ſpondyli deſinunt, ὀρθοπύγιον. Vide in ἀρροπύγιον. Gaza in Ariſtotele uertit caudam. Vſus eſt Martialis. Et anatis habens orrhopygiam matre. Sacri oſſis extremũ. Pollux.
ὄρρος. ὁ. idem.
ὀρρός. ὄ. ὁ. ſerum lactis, ut Gaza uertit in Ariſtotele oxytonũ. ſuperius per ſimplex ῥῶ ſcribitur.
ὀρρωδιᾶν. ſerescere.
ὀρρωδικὸς. ſerosus, & ὀρρωδιῶν. uſque ad caudam extenſorum Hipp.
ὀρρωδία. ας. ἡ. timor, trepidatio. ſuperius ſcribitur ὀροδίος.
ὀρρωδῶ. uereor, φοβοῦμαι. Inde ſumptum quòd quando quadrupedibus terrorem incutimus ſeu metum, contrahere ſolent eam partem caudæ, inter femora reducendo. Vide ἀρρωδῶν apud Ammonium.
ὄρσω. ἀπὸ τοῦ ὄρσομαι, ſurgere. Etym,
ὀρσιπέτης. alte uolans.
ὀρσιπαῖς βοή. clamor quo contendentes ad curſum incitantur.
ὀρσοδικτυωτὰ. ά. inſectum quatuor pennis membranaceis uolans, mordellas uertit Gaza.
ὀρσοδάκνη. ἡ. orſodagna, animalculum quoddã Ariſtoteli, quod Gaza ſcribit interpretari poſſe mordellam.
ὀρσοθύρα. ας. ἡ. ianua qua ad locũ ſuperiorẽ aſcenditur, ianua alta, ualua. παρὰ τὸ ὄρσομαι. Etym.
ὀρσολέπος. uide Etym.
ὀρσύδρα. ἡ. fiſtula aut canalis in altum eductus, unde aqua altrinſecus cadat. Euſt. Odyſs. χ.
ὀρτικλίζειν. proiectare, ſubmouere in altum, uolaturire, ut auiculæ primum uolare incipientes.
ὀρτίλιχος. pullus auium, implumis.
ὀρτή. ῆς. ἡ. feſtum, pro ἑορτή. Nam Ionibus peculiare eſt conſonantem à principio auferre. teſte Ioan. Grammat. Etym
ὄρλιον. ν. arduum.
ὀρτυγία. ας. ἡ. Ortygia inſula, quæ poſtea Delus dicta eſt.
ὀρτυγοκόπιον. μ. ήσω. ω. κα. ludum exerceo cædendarum coturnicum. Neut.
ὀρτυγοκόπος. ὁ. ὁ. ludus in quo percutiebatur coturnix. Suid.
ὀρτυγομήτρα. ας. ἡ. ortygometra, id eſt, matrix coturnicum. Gaza ſimpliciter matricem interpretatur apud Ariſtot.
ὄρτυξ. uel ὄρτυγος. coturnix, ut Gaza uertit in Ariſtotele. Vide etiam Aelianum, & Oppianũ in Ixeuticis.
ὀρυγαί. ά. ululatus.
ὀρυγάω. eructo, uomo.
ὄρυγμα. ατος. τὸ. foſſio, foſſa, meatus. Et propriè Athenis ergaſtulum dicatum puniendis ſontibus, & facinoroſis. Harpocr.
ὀρυγμαδὸς. ὄ. ὁ. &
ὀρυγμός. ὁ. ὁ fremitus, latratus, tumultus. propriè in montibus, dum ligna ſcinduntur.
ὀρύζα. ης. ἡ. oryza, genus frumenti quod uulgò risum uocant.
ὄρυξ. υγος. ὁ. foſſorium, teſtudines ad fodiendũ comparatæ ὄρυγες. dicitur Vitruuio libro 10. Item oryx animal capræ ſimile. Iuuen. Et Getulus oryx.
ὀρυκτὸς. ὄ. ὁ foſſus.
ὀρυμαγδὸς. ὄ. ὁ. ὀρυγμαδὸς.
ὀρύνω cumulo.
ὄρυξ. υγος. ὁ. oryx, fera quædam. Vide ὄρυγξ. Gaza in Ariſtotele Græcam uocem relinquit. meminerunt eius & Aelianus, & Oppianus lib. 2. de Venatione.
ὀρύομαι frendo, latro.
ὀρύσσω. μ. ύξω. ω. υκα. fodio. Actiu. accuſ.
ὀρύχαδ. cædebantur, mactabantur.
ὀρφανία. ας. ἡ. orbitas.
ὀρφανίζομαι. μ. ίσομαι. ω. ισμαι. orbatus ſum.
ὀρφανίζω. μ. ίσω. ω. ικα. curo. Actiu. accuſ.
ὀρφανιστὴς. ὄ. ὁ. curator aut tutor pupillorum.
ὀρφανὸς. ὄ. ὁ. orphanus, pupillus, orbus parentibus, aut deſtitutus auxilio aliorum.
ὀρφανοτροφεῖον. τὸ. domus aut locus alendis pupillis deputatus.
ὀρφανοτρόφος. ὁ. ὁ. pupillorum nutritor.
ὀρφιοτελεῖται, initiandi authores nũcupati ſunt, quique felicitatem certiſſimam pollicebantur poſt obitum.
ὀρφνὴ ἡ nigredo, obſcuritas, nox.
ὀρφναῖος. ὁ. ὁ. &
ὀρφνινὸς. ὄ. ὁ. &
ὄρφνιος. ὁ. ὁ. &
ὀρφνὸς. &
ὀρφνώδης. ες. niger, obſcurus.
ὀρφοβότης. ὀρφανιστής.
ὀρφῶς. uide Etym.

ὀρφός. ὁ. cernua piſcis, ut Gaza uertit in Ariſtotele. meminit eius Aelianus quoq;.
ὀρφῶν. ὁ. piſcis quem cernuam Gaza uocat.
ὀρχαμός. ὁ. ὁ. dux populi, princeps.
ὀρχάς. ſeptum, ſepes, genus oleæ.
ὀρχατός. ὁ. ὁ. τόπος, λόφος. locus arboribus aut uitibus conſitus, ordo. οἷς ἥς ἐρχόμεθα. Etym.
ὄρχεα. ſacculus teſticulorum.
ὀρχηδόνως. iuueniliter, ἡδέωδόν, aut uiritim, apud Herod.
ὀρχέομαι. μ. ήσομαι. τ. ήμαι tripudio, ſalto, geſticulor, quemadmodum in choreis. Dicitur autem ἀπὸ τῶν ὄρχων, id eſt, uinearum ordinibus. in quibus inter uindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. uel παρὰ τὸ ὀρέγειν τὰς χεῖρας. Depon. abſol.
ὀρχηδόν. ὀρχηδόνως.
ὀρχηθμός. ὁ. ὁ. &
ὄρχημα. ατος. τὸ. ſaltatio.
ὄρχις. εος. ὁ. teſtis, ut Gaza uertit in Ariſtotele.
ὀρχίτις. ιδος. ἡ. &
ὀρχισμός. ὁ. ὁ. ὄρχημα.
ὀρχιστής. ὁ. ὁ. ſaltator, gaudens de parta uictoria. Ire ſator plantarum ordine conſitarum. Etym.
ὀρχηστικός. ὁ. ὁ. ſaltatorius.
ὀρχήστρα. ας. ἡ. orcheſtra, locus in ſcena in quo ſcenici artifices ſuas actiones exhibebant, palæſtra ſaltatoriũ, orcheſtra nomen à ſaltãdo nacta. Vitruuius lib. 5. Et propriè eſt chori, ſicut ſcena hiſtrionũ, teſte Polluce. Eſt etiam locus in theatro, ubi ſenatores habebant ſua ſubſellia. Hinc Iuuen. pro ipſo ſenatu utitur.
ὀρχήστρια. ας. ἡ. uel ὀρχηστρίς. Ariſtoph. ſaltatrix.
ὀρχηστύς. ύος. ἡ. ars ſaltandi, ſaltus, ſaltatio.
ὀρχιδίον. ι. τὸ. teſticulus, diminutiuum ab ὄρχις, ὀρχίπεδον.
ὄρχιλος. ὁ. orchilus auis Ariſtoteli, Gaza Græcam uocem relinquit.
ὀρχίπεδον. ι. τὸ. idem quod ὀρχίδιον.
ὀρχιπαιδίζειν. ludere & otiari cum pueris.
ὄρχις. ιος. herba teſtes hominis expreſſos in radice oſtendens, quã teſticulũ canis nuncupant.
ὀρχιστοδιδάσκαλος. ὁ. præceptor ducendæ choreæ. Bud. Com.
ὀρχμή. ſeptum.
ὀρχός. ὁ. ὁ. ὀρχατός. ordo plantarũ, arborum, palmes, ramus, & ſulcus, fouea in qua inſeruntur plantæ. παρὰ τὸ ὀρύσσω. οἷον ὄρκχος ζς. Etym.
ὀρχοῦμαι. caſtrare.
ὀρω. π. ὦρα, & Atticè, ὄρωρα accumulo, eleuo, moueo, attollo, mueho, infero, concito.
ὀρώγκη. montis eminentia, ὄγκος ἢ λόφος ἢ ὄρος.
ὀρῶπος. colorũ mixtio. uide ῥῶπος. nã omicron hîc abundat, & fortè ex articulo adiectum eſt.
ὀρωρέχανσι. porrecti ſunt, extenſi, ab ὀρέγω. quod in præterito paſſiuo facit ὤρεκται, & Ionicè ὠρέχαται, & rurſus Atticè ὀρωρέχαται.
ὀρώρεν. moueatur.

Ο Σ. οὗ. qui ſuus, οὗτος, καὶ αὐτὸς poëticè. Item pro ὅστις infinitè. Bud. Com.
ὅς βούλοι. quiuis.
ὅσγε. idem quod ὅς.
ὅσα. quantum, quatenus, ut. Accipitur nonnunquam pro ὅσον apud Atticos qui pluralibus uti gaudens pro ſingularibus.
ὅσα αὖ. quæcunq;.
ὅσα βουλόμενοις ἦν. quantum uolebant, arbitratu ſuo. Xenoph. τί οὖν ἔφη οὐ πανυθαύμα καὶ ἐκείνῳ ταῦτ' ὀδί; Quin igitur ſciſcitaris, an hæc illi conditio placeat? Idem, ἦν δὲ ὀλίγον ἀγεσιλάῳ ἀχθομένῳ τῶν. Hæc non inuito Ageſilao fiebant. Gaza ὅσα uidetur uſurpaſſe pro ὅταν. Budæus Com.
ὅσα θεωρητέον. quatenus ſpeculandum.
ὅσαι νύκτες. ſingulis noctibus.
ὅσαι ὧραι. ſingulis horis.
ὁσάκι, & ὁσάκις. quoties, ποσάκις.
ὁσαμή. iſto modo, in tantum, ut.
ὁσαχῶς. quotcunq; modis, quotupliciter.
ὅσδω, Doricè pro ὄζω.
ὁσέτος. ὁ. quotannis.
ὅσον δύναμις. pro uiribus.
ὅσημέραι. quotidie, ſemper. Etym. Dicitur nonnunquam diſiunctè ὅσαν ἡμέραι.
ὅσια. τά. iuſta, parentalia, exequiæ.
ὁσία. ας. ἡ. ſanctitas, iuſtitia, fas, id eſt, numen metuendum & reuerendum.
ὁσίας ἕνεκα. defunctoriè, quæſito prætextu, parcè, delibantis more.
ὅσιον (ſcribit Bud. Com.) eſt τὸ βέβηλον καὶ οὐ ἔξεστι προσάπτεσθαι τοῖς τυχόντι, profanum, publicum, cuiuſmodi ſunt quæ in hominum cõmercio ſunt. Vnde illud Antiphontis, ἀμαύρα ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, ſuppetias ire pro ſacris & profanis, uel (ut Latini) pro aris & focis. Et Demoſth. μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Hic omnia iura ciuitatis habet. ὅσιον δὲ καὶ τὸ δίκαιον quoq; Græci dicunt, ut Latini ius & fas. Plut. in Demetr. ὅθεν δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον. Ammonius diſtinguit ab ἱερόν.
ὅσιος. ὁ. ὁ. pius, ſanctus, caſtus, reuerens dei, καθαρὸς, innocens & nullo ſcelere contaminatus, & qui ob cædem perpetratam impias manus habere non cenſebatur. quaſi ἅσιος ab ἄζομαι, τὸ σέβομαι. Bud. Com.
ὁσιόω. expiare.
ὁσιότης. ητος. ἡ. pietas, ſanctitas.

Ὀσιρις. ιδος. ὁ. Aegyptiorum lingua Bacchus.
Ὀσιωτής. ὁ. qui Delphis hostiam immolat.
Ὀσμή. ῆς. ἡ. &
Ὀσμός. ὁ. ὁ. odor, olfactus. sed ὀδμὴ Ionum est. Xenoph tamẽ nisi deprauata sit lectio ὀδμὴ dixit.
Ὀσμυλία ας. ἡ piscis ozæna, qui iuxta caput fistulam habet, tetrum odorem exhalantem. Osmyli piscis meminit Aelianus.
Ὀσμώδης. ες. ὁ. ἡ. odoratus.
Ὅβι μῆνες. singulis mensibus.
Ὅβι δὴ. quotlibet.
Ὅβι τὸν ἀριθμόν. totidem.
Ὅβον. quãtum. Multiplicis autem usus est, quem admodum. Bud. Com. tradit: ut παρ' ὅβον, sicut πρὸς μικρόν, fermè, parum abest quin. Item quatenus, quod & καθ' ὅσον, & ἐφ' ὅσον, siue ἐφ' ὅσα Atticè dicitur. Et Aristotel. ἀμήχανον ὅσον, pro ualde difficile. Et θαύμαστον ὅβον, mirum quantum, pro maximè. Ὀλίγοι ὅβι, admodum pauci. Εἰς ὅβον, quantum, quantopere, quãdiu, ut εἰς ὅσον ἧκα δ' ἰωάμενος, quàm maximè facere possum. Ἐξ ὅσου χρόνου, τὸ ἀφ' οὗ χρόνου. Ὅσον οὔπω, τὸ ταχὺ, μετ' ὀλίγον. Item ὅβα, αὐτὶ πνὰ inuenitur.
Ὅσον αὐτίκα. quàm primum, mox, iamiam, & de futuro dicitur.
Ὅσον ἧκε ἐπ' ἐμέ. quatenus ad me pertinebat.
Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. quantum in uno homine (fuit.
Ὅβον ὁ. fermè, circiter.
Ὅβον ὀλίγον. τὸ ὅβον αὐτίκα. propemodum, mox, illico, paulò post.
Ὅσον ἐκ ἥδη. iamiam.
Ὅσον ὄπω. fermè, circiter. quod & ὅσον ὁ dicitur Thucyd. ἀγγέλλεται αὐτοῖς, πᾶς ἐκ πελοποννήσου ναῦς ὅβον ὁ παρεῖναι.
Ὅσον πλεῖστον quàm maximè.
Ὅσον τάχος, & ὅλ τάχος. quàm celerrimè.
Ὅσον τὸ καθ' ἐμὲ quantum in me est, quoad fieri possit à me.
Ὅσον φιλοτίμως. quàm copiosè.
Ὅσον χρόνον. quandiu.
Ὅσος. ον. ὁ. quantus, quicunq;.
Ὅστερ. ὅς. relatiuum.
Ὄσπριον ου. τὸ. legumen. à σπέρω pro σπόριον, metathesi literarum.
Ὀσπριῶναι. sunt qui comparandis leguminibus creati sunt. &
Ὀσπριωνία. munus ipsum.
Ὄσσα. ης. ἡ. fama, uox. Iliad. β. μετὰ. δ' ἑ σφισιν ὄσσα θεοῖς, Inter eos fama accẽdebatur. Hesiod. in Theog. γὺνὺχιαι σεῖχον πορφυρέαι ὄσσαι ἰοῦσαι, Nocturnæ ibant pulchram uocem mittentes. Est item Ossa mons Thessaliæ. Cyrillus nõ recte spiritum discernit.
Ὀσσάλος. quantus.
Ὄσσε. oculi. duali autem numero dicitur pro ὄσσεε, à nominatiuo neutro τὸ ὄσσος. Alijs masculinum esse magis probatur, & deriuatur à uerbo ὄσσω.
Ὀσσεῖα. uaticinatio.
Ὀσσεύομαι. uaticinor, auguror.
Ὀσσητήρ. adiutor.
Ὀσσίχος. quantulus.
Ὄσσομαι. aspicio, circunspicio, auguror, prædico.
Ὄσσα. Aeolicè pro ὄψομαι. uideo, circunspicio.
Ὀστάγρα. ας. ἡ. instrumentum chirurgicum ad fracturas cranei.
Ὀστεώς. cancri species, aliàs ἀστεώς.
Ὀστέριον. ου. τὸ. osticulum.
Ὀστεφίς. idem quod ἀστεφίς, & στεφίς. Etym.
Ὀστεῖνος. ου. ὁ. ὄστινος.
Ὀστεονόπος. ου. ὁ. lassitudo ad ossa usq; penetrans, quasi ossearia, Gal. ulcerosam lassitudinem exponit apud Hipp.
Ὀστέον. ου. τὸ. os ossis,
Ὀστέομαι. idem, poëticè.
Ὄστινος. ου. ὁ. osseus.
Ὅστις. quicunq;, quiuis, quilibet. Sic πᾶς ὅς τις, & ὁστισοῦν. Accipitur interdum pro τίς. Demo. ἐγὼ γὰρ ὅστις πάχων ὤφθ' ἁλῶν σκοπῶν. ὅστις inqt, Thom. Mag. ἀόριστόν ἐστι. τὸ δὲ ὅστίς ποτε ἀμφιβόλου λόγου οἷον ὅστίς ποτε ἦν ὁ παρεάλλος, ἤγουν εἴτε νοητὸς εἴτε ἀιδιότος.
Ὀστλίγγες. faces, scintillæ: ut illud, ὀστλίγγες μαλεροῖο πυρός. Itẽ capilli Callimacho. Nicãd. cirri lolliginũ & sæpiariũ, quos & βοστρύχους dicunt.
Ὀστοθήκη. ης. ἡ. ossium theca, urna, capulus.
Ὀστοκόπος. ου. ὁ. ossium dolor ex lassitudine.
Ὀστομαχία. nomen ludi, quem Ausonius poëta describit.
Ὀστοῦν. οῦ. τὸ. os ossis. Aristot.
Ὀστρακίνδα. genus ludi, quẽ describit Iulius Pollux in hunc ferè modum: Pueri, ducta in medio linea, duas in partes sese distribuebant, quarum altera extra dicebatur. Deinde mittente quopiam ad lineam testam, utrius partis superior extitisset aliquis, hunc insequebantur, qui illi adhærebant, reliquis in fugam conuersis. Cæterum è fugientibus, qui comprehensus esset, is considebat, asinus dictus, testaq; proiecta, dicebat nox dies. Nam interior testæ pars pice sublita erat, quæ nocti respondebat. Vide Eras. prouerb. Testulæ transmutatio.
Ὀστράκινος. ου. ὁ testeus.
Ὀστρακισμός. οῦ. ὁ. exilium quindecennale aut decẽnale, ac ὄστρακον dictũ, siue testula, per quam suffragia ferebant ad hunc modum. In testulis nomen audacis & perniciosi ciuis, cuius potentiam

tentiam formidabant, comitijs inscribebãt, & cuius plures erant testæ in urnã coniectæ, is de concilij sententia ab aris focisq; proiectus, ut à ciuium arceretur aspectu 15. aut 10. annorum, exilio solum uertebat fuitque constitutum, ut ita damnati Argiuam exulatum irent, ubi bos erat æneus magnitudine uisenda, quare qui illic exulabant, seruare bouem dicebantur. Hæc comitia, nisi suprà sex millia ciuium concilio ad iudicij diem conuenirent, nulla atq; irrita erant. Vide Alexand. Genial. libro 3. cap. 20. & Bud. in Annot. & Eras. in Chiliad. Vnde ὀστρακίζειν uerbũ, de eiectis, extorribus, exulibusq; Thucyd. in 6. lib. μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὄστρακισμένον. & lib. 2. ἔτυχε γὰρ ὀστρακισμένος, καὶ ἔχων δίαιταν ἐν ἄργει. quo quidem exemplo confirmatur quod iam dictum est, damnatos Argiuã exulatos inisse.

ὀστρακόδερμα. τὰ. tacta putamine testaceo: quibus testa pro tegmine est.

ὀστρακόδερμοι. οἱ. habentes cutem testaceam.

ὄστρακον. ου. τὸ. testa, testula, cortex.

ὀστρακοφορία. ας. dies ostracismi faciendi.

ὀστρακώδης. ες. ὁ. ἡ. testaceus.

ὀστρογραφής. ές. ὁ. ἡ. pictus ostro.

ὄστρεον. ου. ὁ purpureus, ostrinus. Gal. ex Aristot. autoritate distinguit ὀστρεῖον per ει diphthongũ, & ὄστρεον per ε, dicitq; prius per ει genus esse ad omnia testatia, posterius uero per ε speciem unam esse cui apud nos respondet cõcha. Athenæus aliter paulo sentire uisus est, qui ueteres per ει proferre solitos affirmat, solũ Platonẽ per ε, sed magis & libentius Galenum probamus.

ὄστρεον. ου. τὸ ostreum, conchylium, murex. Gaza in Aristotele Græcam uocem relinquit. Vide Aelianũ & Chiliad. Eras. Ostrei in morem.

ὄστρις. piscis & color.

ὀστρεώδης. ες. ὁ. ἡ. ostreus, concharius.

ὄστριον. æstiua habitatio.

ὀστρίτης. ὁ. nomen lapidis apud Orpheum.

ὄστρον. quod ex concharũ marinarũ testis eximitur ostrum est uocitatũ, inqt Vitruuius lib. 7.

ὀστωδεσφρ. ου. ossatior.

ὀστώδης. ες. ὁ. ἡ. osseus, ossulentus.

ὀσφραίνομαι. &

ὀσφραίνω odoro. genit. ὀσφραίνῃ. Aristoph. ῥ. ὦ τὴν ὄσφρησιν ἥκεις. & infinitiuus ὀσφραᾶν apud Atticos usitatior quã ὀσφραίνειν. Genit.

ὀσφραντικόν. ου. τὸ. facultas odorandi.

ὀσφραντικός. ὴ. ὁ. odoratiuus.

ὀσφαντός. ὴ. ὁ odorabilis.

ὄσφρησις. εως. ἡ. odoratus. Gaza in Aristotele uertit olfactum. Et ὀσφρήσεις pro naribus accipiuntur, sicut ἄκροι pro auribus.

ὀσφρόμενος pro ὀσφραινόμενος, ὀσμὴν ἀναπέμπων. ὧν ἐνεστῶς λέγεται, ᾧ ὧν μέσον αὐτῷ ὀσφρησάμενος. Nec solum ὄφρω, uerũ etiã ὀσφρέω ὀσφρᾶ. cuius indefinitum secundum ὤσφρον medium ὠσφρόμην, ᾧ ὀσφρώμενος.

ὀσφύς. ύος. ὁ. lumbus, ile, coxa, nates. Gaza in Aristotele lumbos uertit, sicut & ψοιάς. Est enim propriè in homine posterior media renum pars, quam ait Galen. esse in descriptione humani dorsi quo loco cinguntur homines, uocare etiam alio nomine ἰξήν.

ὄχεον. ου. τὸ. uel ὀχεός. ὁ. ὁ scrotũ, ut Gaza in Aristotele uertit, marsupium. Hippocr. ὄχεον. ου. τὸ. extuberantia flexuosa circa os uuluæ, qua parte hernias omnes fieri dicunt. Item palmes uuis onustus, quod & ὄχος ους. ἡ. dicitur.

ὀχοφόρια. τὰ. festum ab ramorum, quæ ὄχεα uocant, latione sic dictum: & ὀχοφόροι, duo iuuenes erant diuitijs nobilitateq; eximij. Suid.

Ὅταν. quando, cũ. Veteres disiunctim hãc uocem efferebant, construitur enim & cum indicatiuo & cũ optatiuo modo.

ὅτε quando, ἐπφλή. nonnunquam solum tempus significat, nonnunquam tempus & causam

ὅτε γὰρ. etenim. (Aristoph. interp.

ὅτε δὴ. quandoquidem.

ὅτεο pro ὅτου. cuiuscunq;.

ὅτῳ. quid, quia, quoniam, propterea quòd, quam obrem, cur, quo pacto, utcunque, per quem locum. Accipitur & pro τί. Item quodcunque. Interdũ abundat apud Græcos. Ponitur quoq; eleganter cum superlatiuo, sicut quàm apud Latinos, ut ὅλῳ προῤῥωτάτω, quàm longissimè, ὅτῳ μάλιστα. quàm maximè. Bud. Com. Ammon. distinguit à ὅλῳ.

ὅλῳ αὖ quodcunq;.

ὅτι ἀλλά. at uero.

ὅλῳ δήποτε. quoquomodo.

ὅλῳ ἔτυχεν. quiduis.

ὅλῳ ἐπφλή. quin.

ὅλῳ. quia.

ὅλῳ μάλιστα. quàm maximè.

ὅλῳ μὴ. nisi, extraquam, præterquàm, excepto hoc. & in propria significatione, pro quòd non.

ὅλῳ ὅν. quoduis, quodlibet.

ὅλῳ πρ. quòd.

ὅλῳ τάχος. quàm celerrimè.

ὅλῳ τοίνυν. quòd uerò, quòd autem, itaq; quòd.

ὅλος. poëticè pro ὅστις. quicunq;.

ὀτίς. ός. apud Xenoph. Hipp. teste Gal. eadem auis quæ Aristoteli ὠτίς dicitur.

ὀτλεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. &

ὀτλέω. μ. ήσω. ω. κα. laboro, sum miser, sustineo.

ὀτλήμων. miser, laboriosus.

ὀ῎τλος. ου. ὁ. labor, calamitas.
ὀθόνεω. θορυβέω. tumultuor.
ὀ῎θορος. ου. ὁ. strepitus, murmuratio in aures, inferius per η. scribitur.
ὅ῎πισι, pro οἷς ἔασι. Homer. εἰ μὲν ὅποισι λῦσαι ὑπὲρ τάχος ἐγγυαλίξῃ.
ὀτοτύζειν. lugere, clamare.
ὅτα. pro ὅ. Attice.
ὅ῎τοῦ δήποτε ἕνεκα. cuiuscunq; gratia.
ὀθόνειν. accipitur pro δίκνοσθαι
ὅ῎του χάριν. τίνος ἕνεκεν. quapropter, cuius rei gratia.
ὀτοα. ἡ. gallinacea cauda.
ὀτραλέως. diligenter, celeriter.
ὀτρηρός. ὀτρυρός.
ὀ῎τριχον. similes pilis, pro ὁμοιότριχον.
ὀτρυγηφάγος. panem comedens. est enim τρύγη, frumentum.
ὀ῎τρυντήρ. ῆρος. ὁ. caduceator, praeco, ἀλεκτρυόνος, iussor, incitator.
ὀτρυνύς ύος. ἡ. exhortatio, stimulatio.
ὀτρύνω. hortor, iubeo, excito, acuo, stimulo, impero, extimulo & apparo, praeparo. Etym.
ὀτρυρός. ά. ὁ. diligens, impiger. Suidas & Hesych. ὀτρηρός scribunt per η, id est, ταχὺς, δραστήριος, ὀξύτατος, ὑπήκοος, πιστὸς, αὐτοδιάκονος, αὐθρεῖος.
ὀτῆα. hortor. ὀτῆαι. somnia inania.
ὅ῎τεο. cuiuscunq;.
ὀτίζομαι. in religionem uerto, aspernor, auguror.
ὀτιζομένη. uaticinata, οἰωνιζομένη.
ὀ῎τι. ualde, geminato τι, causa metri. Estque proprium Doriensium geminatis ος. τι. πτ. uti.
ὅ῎τικεν. quodcunq;.
ὀ῎τοτε. ὅτε.
ὀ῎τομαι. ὀτίζομαι, ἀλκοδυνίζομαι.
ὀτοῖ. hei, φοῦ.
ὅτῳ, pro ᾧ. Attice.
ὀ῎τῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη si quis non grauaretur.
ὀτῳδὴ. accipitur pro ᾧδινεῖν.
ὅτῳ ποτέ. quonam pacto.

OY. cuius, alicuius, sui. οὗ ἕνεκα. finem significat, hoc est, actum, ut docet Aristoteles. Legitur & ὅ pro ubi, infinitè positum, sicut de οἷ dictum est, hoc est, ὅπου. Theocrit. οὐ λέγεται τὰν κύπριν ὁ βακχόλος ἀλλοδόξα γνῶναι. Hesych. scribit ὅ pro ὅπου καὶ ᾤθα. οὐ κακῶν, quo malorum, Lucian. Tox.
οὖ, uel οὔ ὀξυτόνως in clausulis & repetitione, nō οὔ (inquit Hesych.) ἐπίρρημα ἀρνητικὸν ἢ στέρησιν, ἤτοι ἀχί. Aliquando ponitur cum interrogatione, ut non, apud Latinos. Aliquando interrogatio est negatiua, cui subintelligitur affirmatio, Multi autem sunt hinc loquendi modi, de quibus Bud. Com.
οὐ γὰρ nónne? annon? Aliquando indignantis, quasi, Quid malum? Lucian. οὐ γὰρ ἀρῆς φοβερώτερον ἢ? Interdum geminatur in oratione, uel potius ἐπαλλήλως ponitur, ut apud Platonem, Aeschin. & Thucydidem. Sicut quoque Cicero de Orat. 1. Neque enim hæc ita dico, ut ars aliquid limare non possit: neq; enim quæ bona sunt, meliora fieri posse doctrina. Bud. Com.
οὐ γὰρ ἀλλά. & uerum, enimuero, πάνυ γάρ, καὶ γάρ.
οὐ γὰρ αὖ. pro eodem. Herodot. ὦ τᾶν καμβύσεω, σὲ γὰρ θεοί ἐπορῶσι. οὐ γὰρ αὖ ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκου, Nam nisi ita esset, nunquam ad tātum fastigium euasisses.
οὐ γὰρ αὖ εἴποιμι ne dicam.
οὐ γὰρ ὅπως. non enim hoc modò, neque enim tantummodo.
οὐ δὲ μακρῶ. nō de tempore modo dicitur, sed & de spacio.
οὐ κὴ κόσμον. inhonestè, seruiliter.
οὐ μά. negat, abundatq; μά.
οὐ μὰ δία. non hercle, minimè.
οὐ μὴν δή. minimè uero, minimè, ueruntamen.
οὐ μή τοι. non.
οὐ μή τοι ἀλλά. αὐτὰρ οὐ μὴν ἀλλά.
οὐ μή. nequaquam, & ponitur uel cum indicatiuo, uel subiunctiuo.
οὐ μήν, at non, haud dum, quanquàm, quin, non tamen, nec uerò, haud uerò, non modò, nullatenus.
οὐ μὴν ἀλλά. enimuero, quin etiam, sed tamen, at uerò, uerum enimuero.
οὐ μὴν ἀλλά γε. idem.
οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω. uerum esto, sed sit sanè.
οὐ μὴν οὐδέ. &
οὐ μὴν ὅτε. non tamen, ueruntamen non.
οὐ μήν πω. haud dum tamen.
οὐ μόνον δέ. sic utuntur Græci, ut Latini non solum. Cicero, Deinde Hortensium consulem, non solum, sed etiam Metellum. Non solum, pro neq; solum huc posuit more Græcorum.
οὐ πάνυ. rarò, ἀπαίνως apud Hipp. significare annotat Galenus libro 2. Aphor. 19. & libro. 6. aph. 33.
οὐ προπολλοῦ. non multo post.
οὐ τῷ τυχόντι. non uili, non gregario, eximio.
οὐ χαλεπῶς. haud magno negotio, haud difficulter, non grauatim.
οὐ ῥᾶγαθε. absit hoc quæso, ne ita interpreteris.
οὔα. sorba.
οὐαί. uæ. fortè ab Hebræa uoce hoi, quæ idem significat.

Οὖας. ατος. τὸ. auris, οὖς. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ. sit αὔας, & mutato α in ο, ὄας.

Οὐάλιος. ν. ὁ. extremus, πάρβισιν ὑπὸ ὀπίσοις, sub imis calcibus. Orpheus.

Οὐατόφις. γνῶς. ὁ. auritus.

Οὐβιδίνα. ης. ἡ. dea præses funerum, ut Libitina.

Οὔβρονα ποταμόν. Plutarchus Rubiconem uertit in Apoptheg.

Οὐβρῶσις. fames, pro βίβρωσις.

Οὐγᾶν, οὐ μὰ τὴν γλῶ. Theocrito.

Οὐγκία. ας. ἡ. uncia.

Οὐδαῖος. ν. ὁ. humilis, terrenus.

Οὐδαλα. friuola.

Οὐδαμή. nullatenus, nusquam, nullo modo. In οὐδαμὴ οὐδαμῶς uero altera negatio ex superfluo est. nam idem significat quod οὐδαμή; & opponitur huic πάντῃ πάντως, de quo Bud. Comment.

Οὐδαμῶς ἔφρον. nihilominus.

Οὐδαμινός. ὄ. ὁ. contemptus, nullius pretij.

Οὐδαμόθεν. ex nulla parte.

Οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ γὰρ οὐδέν. non aliunde quã ex eo.

Οὐδαμόσε, & οὐδαμοῦ. nusquam.

Οὐδαμῶς. nullatenus, nequaquam.

Οὖδας. αος. τὸ. solum, terra, pauimentum.

Οὐδέ. neq;. In hac coniunctione sæpe tacita quædam uis est: ut οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν θεόν, Tu ne deum quidem times.

Οὐδεῖς, pro οὐδείς.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. multum abest, nequaquam, Demosthen. idem enim est ac si negationem abstuleris, ut pro Ctesiphon. οὐδὲ γ' ἐπήνθλω ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Bud Com.

Οὐδί solo, terræ. caret nominatiuo.

Οὐδείς πώποτε. nemo unquam.

Οὐδεὶς ὅστις. nullus.

Οὐδείς ὁστισοῦν. idem.

Οὐδὲς λόγον τέθυν. hic nulla opinione præditus est, nullo numero habetur.

Οὐδ' αὖ. ne siquidem.

Οὐδ' αὖ εἷς, pro οὐδείς αὖ. Aristoph. Pluto. οὐδ' αὖ εἷς ἐλθύσειν.

Οὐδ' αὖ ὅλως γήκοτε. nullo pacto.

Οὐδ' ἔτι πω. nusquam amplius.

Οὐδ' ὀλίγου δεῖ. non parum interest Bud. Com.

Οὐδ' ὅπως τι οὖν. nullo pacto, nullo modo, prorsus.

Οὐδ' ὅσον. ne tantillum quidem, δέκπικῶς ponitur, in Epigr. Gr.

Οὐδ' ὅλως ὑγιές. nihil sani, nihil recti, nihil boni.

Οὐδ' ὑφ' ἑνός. à nullo.

Οὐδεμηδέν. non quidem.

Οὐδεμίαν. sed nec, neque uero, nec tamen, nec uero.

Οὐδεμίαν μηχανὴν μὴ. nullo pacto fieri potest quin. Latinè dicitur, nihil causæ est quin. Bud. Com.

Οὐδέν. γνός. τὸ. nullum, nihil. Attici disiunctim οὐ δὲ γν dicunt. Accipitur pro οὐ, sicut nihil Latinè. Ammonius distinguit ab οὐδὲν per θ. & Cyrillus. παρ' οὐδὲν τίθεμαι, nihil facio, μηδὲν τίθεμαι. παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀρετεῖναι, quod Cicero dixit, Propius nihil factum est, quàm ut ille occideretur. περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant. οὐδὲν δεῖ uel ἔδει τῆς ἀρετῆς. non est locus uirtuti, nihil loci relinquitur uirtuti.

Οὐδὲν διοίσει. nihil refert.

Οὐδὲν ὄργον. nullius usus, nihil opus.

Οὐδὲν ἔτερον ἀλλ' ἢ. tãtum non, propemodum.

Οὐδὲν μᾶλλον. pro non, uel nequaquàm. usurpant Attici. Thucydid. libro 2. αὖτε ἐσβολαὶ εἰς τὴν ἀτικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπάνισταν, pro οὐκ ἀπανίσταν.

Οὐδὲν ὅλον. nihil.

Οὐδὲν οὐδαμοῦ. nihil quicquàm.

Οὐδὲν ὄφελος. nullus est usus, nihil prodest. οὐδὲν δέ μοι πρᾶγμα πρὸς ὄψιν, hoc iam nihil ad me pertinet. Verba sunt quibus significabant se iam nolle pacto uel contractu teneri.

Οὐδὲν πρᾶγμα. nihil est incommodi & molesti.

Οὐδὲν μᾶλλον. non magis, nihilo magis, uel αὐτὴ τῷ οὐδαμῶς.

Οὐδένεια. interitus, ἀπανθρωπεία, uilitas, contemptus.

Οὐδενοῦν. contempti.

Οὐδενοί. nihili homines.

Οὐδενόσωρον. nullius pretij, nihili faciendũ, nihil profuturm, Iliad. 8. Ab ὠρεῖν, curare, unde ὀλιγωρεῖν, negligere.

Οὐδενόω. ad nihilum redigo.

Οὐδένπω nihil dum.

Οὐδένπως. penè nihil.

Οὐδένυ. neq;. οὐδέ.

Οὐδένυνον. neq; illum.

Οὐδένποτε. nunquam.

Οὐδενπώποτε. idem. Hoc tamen differunt quòd οὐδὲν πώποτε iungitur tribus temporibus, οὐδὲν πώποτε uero solo præterito. Thom. Magist.

Οὐδέτερον. ν. ὁ. neuter.

Οὐδή ἧς. pauimentum, solum, terra.

Οὐδήπου. nunquid, ἄρα γε.

Οὐδήπω. nequaquàm, minimè, negantis est.

Οὐδιτανός, pro οὐδιδανός. nullius pretij.

Οὖδος. ος. τὸ. limen, pauimentum, solum.

Οὐδός. limen, βαθμός, βατήρ.

Οὐδοῦν. nequicquam. οὐδὲ τὸ σπούδον.

Οὐδρία, hydria, Atticè metretæ dimidium.

οὖθαρ.αδος.τὸ. uber, ſumen, aruina, pinguedo ſoli, mamma. Vnde translatè οὖθαρ ἀγροῦ, quaſi ubertas telluris, ager feracitate inſignis. id qd respexiſſe uidetur Vergil. noſter cum inquit, Terra antiqua, potens armis, atq; ubere glebæ. Οὔθατα Gaza in Ariſtotele uertit ubera.

οὐθάτερος. neuter.

οὐθέις Aeolicè pro ὀυδέις. nullus.

οὐθγένεια.ας.ἡ. uanitas, imbecillitas, & adiectiue μικρομενὴ. ὀυτελής.

οὐθλῶ. non tamen, non omnino, uel diu.

οὐκ. non. idem eſt quod ὀ, ſed κ addimus in contextu orationis ſequente uocali, quæ ſi aſpiratur, uertit κ in χ. Accipitur & pro nónne? an non? ſicut de ὀ dictum eſt.

οὐκ ἄδηλον. non eſt dubium.

οὐκ οὐ δή. οὐδαμῶς οὔ. nequaquam.

οὐκάμπω. nullo modo.

οὐκ αὖ. minimè, οὐκ οὐ δή.

οὐκ ἐς μακράν. non multo poſt.

οὐκ ἔνθ' ὅπου. nullibi, nuſpiam.

οὐκ ἔνθ' ὅτε. nunquam.

οὐκ ἔνθ' ὅπως οὐκ εἶ. fieri non poteſt quin ſis.

οὐκ ἔνθ' ὅπως, ὃν ἔχετέ μου τὰ χρήματα. Certè uos habetis pecuniam meam. ubi negatio geminata affirmat.

οὐκ ἔνθ' ὅπως, uel ὃν ἔστιν ὅπως. nequaquam, nullo modo.

οὐκ ἔστι οὖν. nihil.

οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ. in nullo.

οὐκ ἔστιν οἵτινες. nulli.

οὐκ ἔνι. non item.

οὐκ ἔφησε ποιήσειν. negauit ſe facturam.

οὐκ ἐμοὶ βουλομένῳ μοι ταῦτα. conditio hæc mihi non placebat.

οὐκ ἄκιστα non minimè, non in poſtremis, præcipue, maximè.

οὐκοῦν, pro οὐχί. haud quaquam.

οὐκαλέγων. οντος. Vcalegon, nomen Troiani cuiuſdam apud Homer. Iliad. 3.

οὐκοῦν. circũflexum, igitur, quin, atqui, nimirũ, proinde: ſignificat etiam profectò & enimuero. Sæpe interrogatiue accipitur, & ſignificat nempe uel ſcilicet. Bud. Com. Vide Ammonium, ponitur nonnunquam οὐκοῦν pro num apud Platon. interrogatiue.

οὐκυν. penacutum, non, nequaquam. Cyrill. Ammonius.

οὐλαι. ῶν. apud Atticos crines, farinæ, molæ ſalſæ, hordea: & adorea Lat.

οὔλακκος. ου. ὁ. ſaccus, crumena. ὀλάς.

οὐλαμηφόρος. perniciem inferens, uel ὅλαμον, id eſt, cohortem militarem ducens, apud Lycophron.

οὐλαμός. ὁ. ὁ. cohors, acies quadraginta uirorũ, caterua. cõferta uis & robur exercitus, Euſtath. Iliad. υ. ἀπὸ τοῦ σαρκικῆς ὀλώσεως. Nicand. etiam de apum examine dictionem protulit. Plutarc. φασὶ τὸν ὀλαμὸν εἶναι ἱππέων τριακόντα πλῆθος τετραγώνου σχήματι τεταγμένων.

οὐλάς. ἡ. pera. ὄλακος.

οὐλαφηφορέω, νεκροφορέω, ab ὄλαφος, id eſt, νεκρὸς. mortuus.

οὖλε. ὑγίαινε. uale.

οὐλεῖν. ualere, ſanum eſſe. Ionum proprium.

οὐλή. ῆς. ἡ. cicatrix, tuber, macula oculi. Vide οὐλὴ & ὠτειλὴ apud Ammonium diſtinguẽtem.

οὐλὴ φυσικὴ. nævus. ὀλεῖν ab Ionibus dicitur ὑγιαίνειν, inquit Ioan. Gram. unde etiam uulnera ſanata ὀλὰς uocamus. Idem habet Ammonius, adducens exempl. ex Homer. quo nititur oſtẽdere. ὀλὴν dici de iam ſanatis pridem inflictis & ſanatis uulneribus ὠτειλὴν uero de recentibus & adhuc hiantibus. πῇ ἀὸ ὀτειλῇ.

οὔλιον. ου. cædes, exitium.

οὔλιος. ου. ὁ. ſalutifer, & Apollo Mileſiorum lingua: ſic dictus quaſi Pæanicus & integros faciens. Significat etiam perniciosum, peſtiferum. Etym.

οὐλοδέτης. ου. ὁ. meſſor, manipulos ligans.

οὐλόδετον. ου. τὸ. funiculus è ſpicis demiſſis contortus, quo frumenti manipulos colligant, dicitur & ἀμάλλιον. Euſtath. Iliad. σ.

οὐλοθυσία. ſacrificium perfectum.

οὐλόθυμος. χέτλιος, δυσθύμος. miſer, noxius.

οὐλόθριξ. ιχος. ὁ. &

οὐλοκάρηνος. ου. ὁ. &

οὐλοκέφαλος. &

οὐλοκόμος. qui criſpis eſt capillis.

οὐλομελία. ἡ. ſic Hipp. uocat τὴν ὀλόκληρον φύσιν τοῦ τῶν ἀδηνῶν φύσεως.

οὐλόμενος. ου. ὁ. perniciosus, dignus interitu, cauſa perniciei. οὖλον ἤδη ὀλέθριον μνῶς ἔχων.

οὖλον. ου. τὸ. gingiua extima, nam intima οὖλον dicitur à mollitie, & teneritate, οὖλα γὰρ ἁπαλά. Gaza in Ariſtot. uertit gingiuam. & οὖλον dicũt Iones pro ὅλον, gaudent enim προθέσει. teſte Ioan. Grammat.

οὖλος. ου. ὁ. perniciosus. item mitis, integer, ſanus pretioſus. Item criſpus, tortuoſus. & capillorum denſitas: ut οὐλότατον τρίχων. criſpiſſimum capillitium, Herodot. Cæl. quoque ſcribit lib. 3. cap. 11. οὔλους manipulos ex compluribus congeſtos, & fructus ipſos, ac hymnos in Cererem concinnatos.

οὖλος. Ionicè pro ὅλος. totus.

οὐλότης. ητος. ἡ. μαλακότης, ſalubritas.

οὐλοπτεῖν. conſpergere molas ad uictimam.

Οὐλότριχος. ὁ. ἡ. ὀλόθριξ. apud Herodot. & per inuersionem, τρίχολος apud Archilochum.

Οὐλόφυλλος. ῥάφανος. ἡ. crispa brassica.

Οὐλοχόον. uas in quod molæ inijciuntur ad deorum primitias.

Οὐλοχύτη. ἡ. mola, id est, hordeum sale conspersum ad sacrificandum. Ab ὅλη. hordeum, & χέω.

Οὔλω. ὑγιαίνω. rectè ualeo. uide Apollo ὅλιος.

Οὔλωμ. delicians.

Οὐμμὴν, προσῆξ. ὑπόνοια. cum negatione habet etiam implicitam aliam coniunctionem, sicut ἐκὼν, & significat nequaquam, οὐδαμῶς, non ergo, nihilominus. Lucian. ἔμμην ἄλλος, Profecto ipse est, non alius. Demosthen. οὐμμὴν μὴ ἐπεὶν ἐτόρω, At qui tum nulli alij dicendi locus uacuus erat. uel, Nulli certe tum dicēdi locum non præripiebat. Sic Pausan. ἔμμην πάντα γε ἀφανιδῶσι, pro οὐμμόνοι & ἐμμὴν. Bud Com.

Οὐμεταδὺ. non longe, uel diu.

Οὖν. ergo, quo circa, atqui, itaque, sed. Sæpe uero abundat, uel ornat expletq; orationem, præsertim apud poëtas.

Οὕνεκα. propter, ὅ γὲ νεκα, ὅτι. Vide apud Ammonium ὅνεκα & τὸ νεκα.

Οὖπις. Dianæ Epitheton. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι πᾶς ἕκαστος αὐτὴν. Etym.

Οὐπίτριπτος. dignus qui conteratur ac perdatur Aristoph. pro ἐπίτριπτος, hoc est, ἄξιος ἐπιτρίψεως καὶ ἀπωλείας.

Οὔποθι. nusquam, aduerb. in loco.

Οὔποτε. nunquam, ὀδέποτε.

Οὔπω. nondum.

Οὔπως. nullo modo.

Οὐρά. ᾶς. ἡ. cauda, puppis, oxyton. Dicitur & in re militari pars phalangis, quā Latini sinistrum cornu uocāt, uide in ὀμφαλὸς. ἐπ' οὐρᾷ & ἀπ' οὐρᾶς, uide μεταβολὴ in Appen. de uocab. militarib. οὐρὰ, etiam membrum uirile, unde νώθερος, & μύζουρις, & νώθουρος fucus dicitur, ubi οὐρὰ aculeum in cauda occultū notat. Eustath. Significat etiam postremam exercitus partem, teste Eustath quę & οὐραγία, uti σύμα prima acies hostili impressioni obiecta Homer. dicitur: alijs quoq; μέτωπον, ut nobis frons.

Οὖρα. ας. ἡ. impetus, penanflectitur, Cyrill.

Οὐραγέω. μ. ήσω. ω. ηκα. duco extremam partem exercitus, custodio, ὑποφρίζω. Neut. absol. & οὐραγέω quoq; legitur apud Eustath.

Οὐραγία. ας. ἡ. extrema pars agminis.

Οὐράγος. extremus.

Οὐραγός. ὁ. ὁ. ductor extremę partis exercitus, qui sinistrum cornu ducit, cauda. Vide ἔκτακτοι & ἐπιστάτης & λοχαγωγὸς in Appendice lexici de uocab. militaribus.

Οὖραι. αἱ. partes superciliorum quæ ad tempora protenduntur, ut κεφαλαὶ τῶν ὀφρύων, quæ nares attingunt. Pollux.

Οὐρᾶιον. ὁ. τὸ. ὀρᾶι.

Οὐρᾶιος. ὁ. ὁ. postremus.

Οὐράκινος. media pars remi, Pollux. cuius prima pars ἐγχειρίδιον, id est, manubrium, ultima uero πτερὰ siue ταρσὸς κώπων qua scilicet, remus quodammodo in palmam desinit. Iul. Pollux.

Οὐρήτης. ἡ. matula. Et οὐραῖαι, loci qui ex renibus urinam emittunt, foramen penis.

Οὐρανία. ας. ἡ. Vrania una ex Musis, dicta quasi τὰ ἄνω ὁρῶσα. Venerem οὐρανίαν omnium primi coluere Assyrij, deinde Paphij, Phœnices, Citherij: & Athenis Vraniæ Veneri templum fuisse surrectum scribit Pausanias. Est & ludi genus, in quo pilam in altum iacere solebant, unde uerbum οὐρανιαζειν.

Οὐρανίαθεν. pro οὐρανία.

Οὐρανιδὴς. cœlitus.

Οὐρανίζω. ad cœlum perueniebat.

Οὐράνιος. ὁ. ἡ. cœlestis, magnus, excelsus.

Οὐρανίσκος. ὁ. ὁ. palatū. Capitur pro lacunari tabernaculi regij, id est, augustali. Vide οὐρανός. Est & nomen stellæ apud Proclum.

Οὐρανίων. ωνος. ὁ. cœlicola. Et οὐρανίωνες Titanes.

Οὐρανοβάμων. in cœlo gradiens.

Οὐρανογνώμων. cœlestium rerum peritus.

Οὐρανόθεν. cœlitus, οὐρανιδὴς.

Οὐρανόθι. in cœlo.

Οὐρανομήκης. ἐς. ὁ. ἡ. prælongus, magnus, excelsus.

Οὐρανοπετὴς. ἐς. ὁ. delapsus è cœlo.

Οὐρανός cœlum, quasi ὁρανός, ut ait D. Ambrosius in Hexamero, ab ὁράω, quòd sit uisui peruiū & minimè densum, ut est aqua & terra. Persæ regia tabernacula οὐρανοὺς uocant. Vide οὐρανιακός. οὐρανὸς hymnus extat apud Orpheum.

Οὐρανόσε. in cœlum.

Οὐρανοσκόπος. piscis quidam.

Οὐρανοφαής. τωρ. altissime resplendens.

Οὐρανοφοιτᾶν. uersari in cœlo.

Οὐρανόφρων. ον. ὁ. pius, religiosus.

Οὐρανοφύτορες. ὁ. ὁ. è cœlo natus.

Οὐρανοχρώματα. cœlesti colore tincta.

Οὐραξ. ἡ. urax auis ex tetrigū genere, ut Gaza uertit in Aristotele.

Οὐραχὸς. dicitur illud quod ex uenis duabus, tori demq; arterijs, & uno neruo simul in χοιρίῳ siue mulieribus locis, quandā quasi caudam cōficiens, uerum quomodo id fiat ut accuratius cognoscas, uide quæ in χοιρίῳ annotauimus.

Οὐρισί-

ὀυρεσίφοιτος. ον. ὁ. in montibus conuersans.

ὀυρδίς. ίος. ὁ mulus, iumentum, pro ὀρδίς, interposito υ. ἢ παρὰ τὸ οὐρῶδες γονεῦ ἐχειν. Etym. Item custos. οὖρος. Eust. Iliad. κ.

ὀυρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. mingo, facio felicem. Neutrum accus.

ὀυρηθρός. ὁ. & ὀυρήθρα ας. ἡ. ἀεράυα. Ponitur & ἀρήθρα pro ceruice. à Gaza in Aristotel. uertitur ceruix, uuluæ pars.

ὀυρήνη. ἡ. urinal. Bayfius.

ὀυρητήρ. ὁ. meatus urinarius à renib. ad uesicam.

ὀυρηπάω. micturio, stillicidio urinæ laboro.

ὀυρητικός. ὁ. ciens urinam. Et οὐρητικοί, qui frequenter mingunt.

ὀυρητρίς. ίδος. ἡ. ἀεράυη.

ὀυρια ας. ἡ. secundus uentus.

ὀυρία. τὰ. ὠρεῶ. urina oua dicũtur, cũ inania, aut deprauata sunt.

ὀυρίαχος. ὁ. ὁ. σαυρωτήρ. ferrum inflexum in alteram partem hastæ, pars hastæ spiculo opposita. Ferrũ præcuspidatũ quod in extrema hastæ parte prefigitur, quasi ὀξὺ ὀρθῇ ἰαχὴ si qs eo pungatur, uocatur & σαυρωτήρ, & κροσφῶν. Eustath. Iliad. 9.

ὀυρεῖν. secundo uento ferri. Aeschyl. πῦρ αὐτὸν ἀεὶ σλάμον' ἀεὶ ἐν τυχῆς.

ὀυρίζω. apparo, appropinquo, conterminus sum, ut ἀεὶ τῇ πόλει τῇ ἀσίᾳ οὐρῶπη. Item secundo uento nauigo, sicut ἀεῖν.

ὀυρείθρεπτος. in montibus nutritus.

ὀὖρινον. ὠόν. urinum ouium apud Aristot. Gaza Græcam uocem relinquit.

ὀυροδρομεῖν. uento ferente & obsecũdante naui gare, Suida authore. Alij ἀεροδρομεῖν pro eodem ponũt, huic ἀεροδρόμος ναῦς dicitur nauis quę secundo uento & aura prospera fertur.

ὄυρον. custodia, carcer, signum.

ὄυρος. ον. ὁ. uentus secundus, ἐπίφορος. ὀρούει γὰρ καὶ πρόπεμπε τὴν ναῦν. Accipitur pro uento generaliter.

ὀυροδόκη. ης. ἡ. οὐράνη.

οὖρον. ου. τὸ οὖρος. urina. Item impetus. ὅρμημα. Eustath. Iliad. κ.

ὀυροπύγιον. ου. τὸ. podex, sed propriè de cicada dicitur apud Aristophanẽ in νεφέλαις. quoniam cicadæ πυγὴν, id est, podicem ἐν οὐρᾷ, id est, cauda habent. Vide ἀρροπύγιον.

ὀυρός. ὁ. nauale, statio nauium, limes excauatus, per quem naues ducũtur in mare. Vide in Ammonio. Hom. in eo uersu οὐρὸς δὲ ἑκάθαιρον, uidetur accipere pro sentina nauis. Eust. certè interpr. loca nauis quæ prima in mare defendunt, ubi nauis deducitur.

οὖρος. ου. ὁ. pro ὅρος, terminus. Et licet ὅρος aspiretur, οὖρος tamen aspirationem perdit. similiter omnia quæ à uocali aspirata incipiũt, si assumunt, abijciunt aspirationem. Accipitur etiam pro uento, sicut ἄειρος, qui οὐρᾶν, id est, puppim, sequitur. Ammon. Item pro custode, rege, cõseruatore, rectore, moderatore. Significat etiam locum in quem subducuntur naues. Etym.

οὖρος. ου. τὸ. urina, Cyril. (sed melius οὖρον pro urina ut suprà) mons, ὄρος.

ὀυρούω. μ. ούσω. τ. ουκα. in uado, Plutarch. πῶς οὖς οὐρούσθε.

ὀυρτά. uestimenta quædam quæ trahantur.

οὖς. ὠτός. τὸ. auris. Item ostrei genus altile, teste Eustath. Dicitur & οὔας poëticè.

οὖς θαλάττιον τὸ. auris marina apud Aristotelem, quæ aliàs ab ipso nominatur λεπὰς ἀγρία, id est, patella fera, ex uersione Gazæ.

οὖσα, plurali. Ionicè pro οἶσα, ab οἴω τὸ κομίζω, funes nautici, quibus naues religantur χοινίκα. Etymol.

ὀὖσα. ης. ἡ. existens. participium fœmininum præsentis à uerbo εἰμί ἡ μὴ οὖσα, uide in ἡ. δὴ κῶν οὐκ οὐσῶν cum dicunt, iustitium significant. τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν, iudicium resortiri. Bud. Com.

ὀυσία. ας. ἡ. essentia, Quintiliano interprete, uel Flauio potius. Marc. Tull. uertit naturam, & materiam, idque non semel, causam certè Fab. Quint. non habuit cur aliud nos uerbum non habere quam essentiam diceret. Accipitur pro opibus, quemadmodum τὰ ὄντα, & τὰ ὑπάρχοντα. Ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, dare commentarium seu indicem bonorum, quod inuentarium appellant, id quod fiebat ἐν ταῖς ἀνδρίσεσιν. Nam ἀνδρίζεσθαι τὴν οὐσίαν. erat ad fortunarum permutationem prouocare. Budæus Cõment. ὀυσία quid sit, uide apud Aristotelem in Prædicamentis. & τῆς οὐσίας φθορὰ, dicebatur facultatum fusio, & κατὰ τὴν οὐσίαν δίδοναι, pro facultatibus largiri.

ὀυσιώδης. substantialis.

οὖσον. funis nauticus, apud Lycophronem. ἐκ τῆς οἰσίας, à salice è cuius uirgulis ante repertum canabis usum comparabantur funes.

ὄυσιγγοι. οἱ genus cantilenæ.

ὄυτα, pro οὔτασε. uulnerauit, ut οὔταμε τυδέως υἱός.

ὀυτάζω. μ. άσω. τ. ακα. cominus uulnero. Actiu. accusatiuo. Vide βεβλῆσθαι in Ammonio.

ὀυτάμναι. uulnerare, λατρώσκειν.

ὀυτάμενος. ον. ὁ. uulneratus.

ὀυτάσκω. &

ὀυτάω. idem quod ὀυτάζω, percutio. inferius ὀυτάσκω

σάσκω scribitur. Actiu. accus.
οὔτε. neque.
οὔτε μήν. ὅ δὲ μήν.
οὐτέτῳ. neque alicui.
οὔτησις. ιος. ἡ. uulneratio.
οὐτήτρια. uulneratrix.
οὔτι. nihil, non, nequaquam.
οὔτιγε. nedum, id est, non solum.
οὐτιδανός. ὁ. ἡ. uilis, nullius pretij homo.
οὐτιδίδια. ἁ. auiculæ quædam, quæ & ὠτίδια dicuntur teste Gal. lib. de aliment.
οὔτιπου. an forte, num forte. Ponitur & pro nõ, nequaquam.
οὔτις. ὁ. nullus, præsertim poëtis, apud quos etiam fœminini generis est. Item genus captiosæ conclusionis, de qua Chrysippus librum composuit. Laërtius. Vti dum aliquoties meminit.
οὐτισάσκω. τὸ ὀτάσκω.
οὔτοι. nequaquam, minimè, ὄτι.
οὔτοινυν. neque uerò, at nec.
οὗτος, τοῦτο, & ὅδε, ὅδε. Atticè hic. Est & pronomen demonstratiuum, declinaturque sine articulo cum omnibus pronominibus. Refertur aliquando ad secundam personam, exponiturq; per iste. ὦ οὗτος, heus tu. Ammon. & Cyrillus distinguit ab ὅστις.
οὐτοσί. Vide οὗτος.
οὕτω. sic, ad eum modum, usqueadeò, Et sine σ scribi solet consonante sequente, οὕτως uero cum σ, uocali sequente. οὕτως ὄναιο, bene præcantis est: ut apud Latinos, macte uirtute. Est etiam οὕτω iurantis & fidem facientis, uel admirantis: ut, Ita me dij ament. Eleganter assumit has uoces uel ἦ, uel ἤτοι. Synesius in Caluicij laude. Libanius οὕτω δὴ κάλλος ἔχων, & οὕτως ἔχει dicunt Græci, teste Donato, quod Latini ita res est, & οὕτως ἔχει τὰ πράγματα, ea uis ac natura est rerum.
οὕτωπου. idem quod οὕτω.
οὐτωσί, pro οὕτω. Atticè, addito ι.
οὐτωσίπος. pro eodem, sic.
οὐτωῖ θρασύς. tam audax, usqueadeò audax.
οὐφαμι. dico non, nego. Bud. Com.
οὐχ. non, de quo in ὀκ.
οὐχ ἑκών. inuitus, nolens.
οὐχ οἷον. non solum.
οὐχ οἷόν τε. fieri non potest, impossibile est.
οὐχ ὅπως. non solum, non modo. οὐχ ὅπως. etiam οὐχ ἵνα. Legitur & οὐχόπως coniunctim. Budæus in Com.
οὐχ ὁρᾷς. particula est παρελκυστικὴ καὶ ἐρωτική. Latini credo & scilicet dicunt. Demosthen. ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβιωκώς, φίλε ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, Egregiam uero tute credo fortunam adeptus, meam fortunam ut calamitosam accusas. Bud. Com.
οὐχ ὅσον. nedum. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον ὅτι τῷ προέχειν δύθυς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν. magnum, id est, indicium huius ciuitatis præstantiæ, inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse. Budæus in Com.
οὐχ ὅτι. non solum, non solum non. Significat etiam non quod, cum indicatiuo iunctum. Bud in Com.
οὐχ ὅτι μέ. non quin, Lucian. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, Non quin honestum esse censeam.
οὐχ οὗτος. nõnne hic?
οὐχ ὡς, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅπως. nedum.
οὐχ οἷός τ' εἰμι. non possum.
οὐχήκιστα. ὀκ ἥκιστα nihilominus.
οὐχί. non.

Ο

ὀφειλέτης. ου. ὁ. debitor, χρεώστης.
ὀφειλή. ῆς. ἡ. & ὀφείλημα. ατος. τὸ. debitum, χρέος.
ὀφείλω. μ. ειλῶ. alias ὀφειλήσω, ἠ ὄφλω ὀφλήσω. ω. ὤφληκα ἀόρ. β ὤφλησα. debeo. οἱ ὀφείλοντες τῷ δικαστῇ dicebãtur οἱ κατάδικοι, qui ignominiosi erant, quoad iudicatum fecissent. His ęrarij apud Rom. similes erãt. Εἴθ' ὄφελες, cum significatione optationis, etiam personæ secundæ indicationem habet. Bud. Cõ. Vide ὄφελον in Ammonio, & αἴθε.
ὀφελέω, pro ὠφελῶ. adiuuo, conforto, seruo.
ὄφελον, Ionicè pro ὤφελον. utinam. Bud. Com. iungitur ferè semper optatiuo modo, aut tempori præterito, & nonnunquam infinitiuo, præsertim cum pro εἴθε ἔμελλον ponitur. Thom. Mag. & ὀφέλον, quod prodest.
ὄφελος. εος. τὸ. utilitas, augmentum, usus fructus. Item fastigium & culmen.
ὀφέλλω. augeo, adiuuo, concito, proficio, calumnior. διαβάλλω. Actiu. accus.
ὄφελμα. augmentum, κάλλυντρον, στόρωμα.
ὀφέλιμον. τὸ. utile, proficuum. Orph.
ὀφέλτης. ου. Euboiæ mons, apud Lycoph.
ὀφελτρόω. orno, colo, redimio, κοσμῶ, Lycop.
ὄφελτρον. ornatus, κάλλυντρον.
ὀφθαλμία. ας. ἡ. ophthalmia oculorum morbus, Ophthalmiam Pollux negat propriè aliquod oculorum esse uitium, sed in eo uerbo significari tradit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Celsus & alij appellant lippitudinẽ. Gal. Therapeut. ad Glauconem libro secundo dicit esse inflammationem eius membranæ quæ corneæ inhæret. In Isagoge dicit oculi ὀφθαλμίαν esse quoties rubet oculi pars candida: ex-

dida: extolluntur cilia, simulq; fit ne possint sine dolore coniungi palpebræ, tractatusque manibus oculus dolet.

ὀφθαλμιάω. μ. άσω. ω. ασα. patior, oculis doleo. Item adnicto mulieri & nictatiunculis liceor eius amorem, uel ægris oculis mulierem aspicio. Cicero oculos adijcio dixit, ὀφθαλμοὺς ὦτι βάλλω. Item inuideo, φθονῶ. Neutr. absol.

ὀφθαλμικά. τὰ. medicamenta, quæ oculis adhibentur.

ὀφθαλμικός. ὴ. ὸ. ocularis, oculorum medicus.

ὀφθαλμιῶ. oculorum dolore & morbo afficior. Aristoph. Ranis ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ὀφθαλμοβολῶ. τὸ. ὀφθαλμιῶ.

ὀφθαλμόβορος. ον. ὸ. oculo appetens.

ὀφθαλμοδουλεία. ας. ἡ. seruitus ad oculum.

ὀφθαλμός. ὴ. ὸ. oculus, gemma. Erant quoque ὀφθαλμοί, præfecti compotationum, qui cœnantibus lychnos & ellychnia suggerebant, modiperatores à quibusdam dicti. Vide οἰνόπηαι. ὀφθαλμοί dicuntur etiam triremium foramina, per quæ remi traijciuntur.

ὀφιακά. τὰ. commentaria de serpentibus scripti.

ὀφίασις. εως. ἡ. mutatio natiui coloris in capillis in uersicolorem, & serpentum modo uarium. Arabes medici tyriam uocant.

ὀφιγενής. ές. ὸ. ἡ. serpentigena.

ὀφιῖτις. nomen lapidis apud Orpheum.

ὀφιοιδύω. uaco, otior, conuersor, habito.

ὀφίδιον. ου. serpens paruus.

ὀφιογενεῖς. οῖ. gens Propontidis apud Strabonē quæ familiaritate quadam cum anguibus, lætiferis serpentum morsibus præsentem opem adferebat.

ὀφιόδηκτος. ὸ. à serpente morsus.

ὀφιόμαχος. ου. ὸ. lacerta, & locustæ species non alata.

ὀφιοσκόροδον. τὸ. allium anguinum & sylueſtre. Dioscorid.

ὄφις. εως. ὸ. serpens, ab ὄπτω, uideo. cernit enim acutè. dormitque apertis oculis. Est & morbus capitis dictus à similitudine serpentis. Item ornamentum quoddam. Cæl. Et nomen syderis apud Proclum de sphæra. De serpente uide Aristotelem (sic enim ὄφιν apud eum uertit Gaza, & alibi ὄφιν θαλάττιον serpentem marinam) & Aelianum.

ὀφίτης. ου. ὸ. ophites marmor serpentinis maculis assimile.

ὀφιώδης. ες. ὸ. ἡ. serpentinus.

ὀφλάω. &

ὀφλέω. μ. ήσω. ω. ὤφληκα. debeo, as alienū conflo. Vnde ὀφλεῖν ζημίαν, multari. ὠφληκὼς τῶν δικῶν δικαίως, iustè damnatus. Actiu. accus.

ὄφλημα. ατος. τὸ. &

ὄφλησις. εως. ἡ. debitum, propriè quod ærario debetur: sed χρέος de priuato debito dici solet. Ammonius.

ὀφλισκάνω. μ. ήσω. ω. ηκα. &

ὀφλίσκω. &

ὄφλω. idem quod ὀφλέω. Et refertur plerunque ad forum (Vide ὀφείλω) Ammonius distinguit ab ὀφείλῃ. Vnde ὀφλισκάνειν δίκην, damnari, multam pati. Et ὤφλε τῇ δίκαιαν, arbitrorum sententia damnatus est. ὀφλισκάνω μέμψιν, merui esse reus. ὄφλοντες quoq; & κατὰ δίκην, & ἐζημιωμένοι, & ἐγγεγραμμένοι τῷ ἀκροπόλει, sunt quos Latini ærarios uocant. Item ὠφληκότες, & ὄφλοντες damnati. Chrysost. translate usus est, τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, Tanto maiore risu à nobis digni existimantur. Bud. in Annot.

ὀφνίς. uomer, aratrum.

ὄφρα. ut, donec, dum.

ὄφρυα. τὰ. loca editiora, sepes.

ὀφρυάζω. supercilijs nuto.

ὀφρύκνης. ου. ὸ. supercilijs pruriens, pudibundus, quod erubescentibus pruriant quodāmodo supercilia.

ὀφρυόεις. όεντος. ἡ. altus, superbus, in alto situs.

ὀφρύομαι. erigo supercilia, tumeo.

ὀφρύς. ύος. ἡ. supercilium, ut Gaza uertit in Aristot. παρὰ τὸ ὄπτω, καὶ ῥύω τὸ φυλάττω. fastus, tumulus, id est, collis, ὀρθὴ ἔξοχή.

O χα. egregiè, præcipuè: ut, ὄχ ἄρίστος, pro ἔξοχα, abiecta præpositione, sicut αὔγις pro καταυγίς.

ὀχανή. ῆς. ἡ. &

ὄχανον. ου. τὸ. lorum clypei, ansa qua tenetur scutum. Plutarch. τῇ ἀσπίδι φορεῖν δι' ὀχάνης μὴ διὰ πόρπακος. παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ. Etym.

ὀχεύω. uehi, salire.

ὀχεία. ας. ἡ. coitus, ut Gaza uertit in Aristotele.

ὀχεῖα. τὰ. admissarij.

ὀχεῖος. ου. τὸ. currus, uehiculum, & locus ad coitum aptus. Etym.

ὀχεύς. equus admissarius, uel asinus, uel aries, qui ad admissuram educatur.

ὀχέομαι. uehor. Vnde ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς dicitur cum probātur equites, & per forum equo uehuntur. Latinè transuehi dicitur. Et trāslate ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, pro spe euehi, attolli.

ὀχεσφι. in uehiculis.

ὀχετεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. duco riuos, deriuo, ὠθέω, μεταβάλλω, transfero.

ὀχετηγέω. μ. ήσω. τ. ηκα. per riuum irrigo.

ὀχετηγία. ας. ἡ. irrigatio.

ὀχετηγός. ὁ. ὁ. irrigator.

ὄχετλον. plaustrum, obex.

ὄχθοι. οἱ. elices, sulci aquarij.

ὀχετός. ὁ. ὁ. cloaca, fistula, conductus.

ὀχθοκεφάλιον. tubi caput, ubi aqua effunditur.

ὀχεύς. έος. ὁ. lorum galeæ, repagulũ, sera, uectis. Item scrotum, ut Gaza uertit apud Aristot. id est, pellis quæ circundat testes.

ὀχευτή. ῆς. ἡ. futibilis.

ὀχευτής. ὁ. ὁ. fututor.

ὀχευτικός. ὁ. ὁ. luxuriosus, coitui deditus, salax.

ὀχεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. futuo, coëo, ac propriè brutorum animantium. Nam hominum potius ἀφροδισιάζειν inquit Moschop. Actiu.

ὀχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. ueho curru, sensim moueo, φέρω, βαστάζω, ὑπομένω. Plutarchus non tantum de curru dixit, sed de equo, quod passiuè etiam ὀχεῖσθαι dicitur.

ὀχή. ῆς. ἡ. cibus. unde dicta est εὐωχία.

ὄχημα. ατος. τὸ. uehiculum.

ὄχησις. εως. ἡ. uectio.

ὀχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. grauiter fero, doleo, suspiro, irascor, ingemo. Neutrũ absolutum. ἀλγοπαθέω, εἰς ὀργὴν ἐπαίρω τὸν θυμόν. Eustathius Iliados α.

ὄχθη. ης. ἡ. ripa Ammon. locus præruptus ripæ. Nam planus ποταμοῦ dicitur. Sic in maris littore locus altior ἀκτή, sed plenior αἰγιαλός.

ὄχθησις. turba, tumultus.

ὀχθίζω. uide ὀχθέω.

ὄχθοι. οἱ. in medicina uocantur extuberationes, uerrucæ, tumores.

ὄχθοιβος. ου. ὁ. limbus, uestis muliebris.

ὄχθος. ου. ὁ. onus, tumulus, collis, locus inuius & asper. Ammon.

ὄχθωβος. Atticè idem quod ὄχθοιβος. Etym.

ὀχθώδης. εος. ὁ. ἡ. tumens, uerrucosus, oras pertumidas habens.

ὀχλαγώγιον. uocatur in Pandectis Græcis, cõuentus multorum ciuium ad constituendos ac cõfirmandos bonos mores ciuitatis, & declarandam alicuius improbitatem, quem uel inuidia, uel ignominia dignum iudicant, hoc est, πολλῶν τινῶν συνόδος. ὅτε πολλῶν φωναὶ παρὰ τὸν ἀγαθὸν τῆς πόλεως τρόπον εἰς αὐτὸν συμπροέχουσιν εἰς φθόνον καὶ ἀζημίαν τινὸς καὶ τῷ ἀπόνοι δὲ γίνεται ὀχλαγώγιον ὅτε τίς ἐπέλθῃ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἢ τῇ καπήλῃ, ἢ τῷ ἐργαστηρίῳ, ὀχλαγώγιον ποιεῖ ὁ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλεσάμενος ἄλλους ἢ ὑποβαλὼν αὐτὸν τὸ κράξαι.

ὀχλαγωγός. qui plebem solicitat.

ὀχλαγωγῶ. plebem ad res nouas solicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo, plebem oblecto & solicito.

ὀχλάζω. μ. άσω. τ. ακα. laboro, pigresco.

ὀχλίομαι. τὸ ὀχέομαι, ut ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, uehitur equo.

ὀχλεύς. uectis, uinculum, currus.

ὀχλέω. μ. ήσω. τ. ηκα. turbo, uexo, molestus sum, iniuria afficio. Actiu. accus.

ὀχληρός. ὁ. ὁ. turbulentus, turbatiuus, molestus, infestus, ostreperus.

ὀχληρώδης. εος. ὁ. molestus.

ὄχλησις. ἡ. turbatio, strepitus.

ὀχλίζω. μ. ίσω. τ. ικα. moueo, aperio, ἀνοίγω. apud Nicand. Actiu. accus.

ὀχλικῶ. turbatiuè.

ὀχλικός. ὁ. ὁ. turbulentus, molestus.

ὀχλοισία. supplicatio, congregatio.

ὀχλοκοπία. ας. ἡ. seditio, δημοκοπία.

ὀχλοκοπῶ. δημοκοπῶ. Bud. Com.

ὀχλοκρατεῖσθαι. dicuntur qui impetu plebeio reguntur, non legitima democratia. Bud. Com.

ὀχλομανῶν ὁ turbis insaniens.

ὀχλοποιέω. μ. ήσω. τ. ηκα. turbam congrego.

ὄχλος. ου. ὁ. turba, multitudo, turbatio, tumultus. Ammon. distinguit à πλῆθος, ὄχλος inquiens propriè est ἡ ὄχλησις.

ὀχλοτρόφος. εος. ὁ. ἡ. turbam delectans.

ὀχλώδεις. οἱ. uomicæ pectoris, abscessus humorum è pectore.

ὀχλώδης. εος. ὁ. ἡ. turbulentus.

ὄχμα. ατος. τὸ. fibulamentum.

ὀχμάς. fibula. Etym.

ὀχμάζω. μ. άσω. τ. ακα. porto, incumbo, contineo, foueo, κατέχω, βαστάζω, fræno equum, sub currũ duco, in pugna uinco & scindo. Etym.

ὄχνη. ης. ἡ. pyrus agrestis. ἀπὸ τοῦ ἄγχειν. nam acerbitate sua penè suffocant.

ὄχος. ου. ὁ. uehiculum, retinaculum, rota, funis.

ὀχυέσκω. destillo, defluo.

ὀχυρός. ὁ. ὁ. tutus, munitus, fortis, firmus, stabilis, firmatus.

ὀχυρότης. ητος. ἡ. munitio.

ὀχυρόω. μ. ώσω. τ. ωκα. munitio, in tuto colloco. Actiuum accus.

ὀχύρωμα. ατος. τὸ. fastigium, munitio.

Ο

ὄψ. ὀπός. ὁ. uox, uisus, aspectus, facies.

ὀψάομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. opsonor, id est, facio opsonium. Depon. absol.

ὀψάριον. ου. τὸ. opsoniolum. λύω ὀψάρια, apud Ioan. pro duobus pisciculis, sicut apud Teren.

pisces

pisces opsonium uocantur.

ὀψαρότης. ου. ὁ. sero arans.

ὀψαρτυσία. ας. ἡ. ars condiendi cibaria.

ὀψαρτύτης. coquus, condus.

ὀψαρτυτικόν. liber de re culinaria. & ars ipsa, ὀψαρτυτική.

ὀψὲ. sero, tarde, nouissime, ad ultimum, ad extremum. Et construitur cum genitiuo, ut ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate uergente. ὀψὲ τῆς ἡμέρας, inclinãte die: ὀψὲ τοῦ σαββάτου, uespere sabbati. Plato in Phædone, οἶσθα καὶ ἄλλος τινὰ ὀψὲ πίνοντας, inquit Crito, uolens indicare Socrati iam primum solem occultari, & bene uespere plerosq; pharmacum sumere consueuisse. In compositione ε in ι mutat. Ammon. distinguit ab ἑωθινὰ, in ὀψὲ & in ἑωθέρα.

ὀψέα. ας. ἡ. uesper, tarditas.

ὀψέω. uidere cupio, in conspectu habeo, uideo.

ὀψέποτε. tandem. μόλις, ποτέ.

ὀψέω. μ. ήσω. τ. ηκα. tardus sum.

ὀψία. serum, uespertinum tempus. Etym.

ὀψιάτατα. tardissimè.

ὀψιαίτερον. tardius.

ὀψιβλαστα. plantæ quæ tarde & sero germinant.

ὀψίγαμος. ὁ. tardus maritus.

ὀψιγενής. ές. ὁ. ἡ. tarde genitus.

ὀψίγονον. τὸ. posteritas.

ὀψίγονος. ὁ. tarde genitus, posteritas.

ὀψιζόμενοι. οἱ. tardiusculi.

ὀψίζομαι. &

ὀψίζω. sub uesperũ facio, sero facio, hoc est, non tempestiuè, sub uesperum uenio.

ὀψίκαρπος. ὁ. de arbore serotini fructus, frugitardus.

ὀψιμαθεῖν. sero discere. opponitur τῷ παιδομαθεῖν.

ὀψιμαθής. ές. ὁ. ἡ. qui iam grandis natu discit, qui serò discere cœpit.

ὀψιμαθία. ας. ἡ. tardi discentia, sera eruditio, interprete Gellio.

ὄψιμος. ὁ. serotinus, serus, ut uertit Cicero Homericum illud Iliad. β. ὄψιμον ὀψιτέλεστον ὃ τε καὶ ἐσθλὸν ἀπόλοιτο, Sera & tarda nimis, sed fama & laude perenni.

ὀψινός. &

ὄψιον. obsonium.

ὄψιος. ὁ. serotinus, uespertinus.

ὀψίνους. sero sapiens. uide in Chiliad. Erasmi.

ὄψις. ιος. ἡ. oculus, uisus, aspectus, facies. ὄψεως ἕνεκα, in speciem Latini dicunt.

ὀψίς. iuxta Posidonium, idem quod ὄψις. Etymol.

ὀψισμός. ὁ. ὁ. tarditas.

ὀψίσπορα. frumenta quæ sero serenda sunt.

ὀψισπορεῖν. sero frumenta serere.

ὀψιτέλεστος. ὁ. ὁ. tarde factus, serotinus.

ὀψίτορος. ὁ. ὁ. idem.

ὀψίτομος ἄμπελος. uitis, quæ sero putatur & ultima.

ὀψοδαιδάλαλος. ου. ὁ propinator, artifex uel structor opsoniorum. uide in Chiliad. Erasmi.

ὀψοδεία. ας. ἡ. opsonij egestas.

ὀψολογία. ας. ἡ. de re culinaria sermo.

ὀψολόγος. qui de re culinaria scripsit.

ὄψον. ὁ. τὸ. opsonium, quicquid edimus præter panẽ & uinum, & omnis cibus qui per ignem præparatur, excepto pane. Bayfius opsonia sic dicta ab ὀψὲ, hoc est, sero: uel quòd uesperi tantum ijs uescerentur, non mane: uel quòd sero tandem uoluptatis gratia in usum uenerint, cum antiquitus frugaliter ac simpliciter uiuerent.

ὀψονόμος. ου. ὁ. magistratus qui legem annonæ præbet, & annonarios coërcet.

ὀψοποιικὴ. ῆς. ἡ. obsoniorum constructio & cõfectio. Plato. Gorgia. τί δὲ καὶ ἡ ὀψοποιικὴ, δοκεῖ μοὶ εἶναι τέχνη.

ὀψοποιία. ἡ. pulpamenti factitatio.

ὀψοποιός. ὁ. ὁ. opsoniorum instructor, coquus, popinator.

ὀψοποιεῖσθαι. edulium conficio, opsonium præparo.

ὀψοπώλιον. ου. τὸ. locus ubi opsonia uenduntur.

ὄψος. ὁ. ὁ. flagitiosus.

ὀψοφαγέω. μ. ήσω. τ. ηκα. opsonium comedo. Neutr. absol.

ὀψοφαγία. ας. ἡ. edacitas, cupedia.

ὀψοφάγος. ὁ. ὁ. opsonator, edax, gulo.

ὀψώρ. ῶνος. ὁ. cella penuaria, sportula pro coëmẽdis gestandisq; opsonijs.

ὀψωνέω. μ. ήσω. τ. ηκα. opsonia emo, opsono. Neutrum absol.

ὀψώνης. ου. ὁ. opsonator. Libanius. ἔωθεν ὀψώνης κάτεισιν.

ὀψωνιάζω. nutrio. Halic. lib 9. ἐκτῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων, Ex alienis alendos pecunijs.

ὀψωνισμός. ὁ. ὁ. cibarium.

ὀψώνιον. ὁ. τὸ. ὄψον. Item stipendium, lucrum, κέρδος, κάρισμα.

ὀψώρος. ὁ. ὁ. scabiosus.

ο Ω.

ὀώρων. τῶν. mulierum, ἀόρων. απο Αορ

ᾷ. Doricè p πῇ. quà, quò, ubi.

Γᾶα. αὐτὶ τοῦ πᾶσα secundum Herodianum. Etym.

Γάγαι. ἀι. retia, παγίδες.

Γαγαυάλια. τά. dies festus erat montanorũ & agrestiũ, quo per urbẽ uehiculis ferri criminosum erat.

Γαγαυός. ᾶ. ὁ. paganus, idiota.

Γαγασαῖος. epitheton Apollinis à loco Thessaliæ Pagaso.

Γαγγενῆ. generaliter, generatim, p omnia genera.

Γαγγλαδία. festum apud Rhodios, quando uineę putantur, celebrari solitum.

Γαγγώνιος. ὁ. lapis ab angulorum multitudine.

Γαγελὸς. ὁ. pedis talus.

Γαγετός. ᾶ. ὁ. glacies, gelu, rupes, scopulus.

Γαγετώδης. ες. ὁ. ἡ. gelidus.

Γάγη. rete, laqueus, ποδάγρα. aliàs παγή, locus altus.

Γαγλωός. ᾶ. ὁ. puluis ex itinere aut cursu.

Γαγιδεύω. illaqueo.

Γαγὶς. ος. ὁ. solidus.

Γαγιότης. ητος. ἡ. soliditas.

Γαγιόω. firmo, stabilio.

Γαγίς. ίδος. ἡ. laqueus, quo feram capimus, aut auem. παρὰ τὸ πήγνυω.

Γαγίως. solide, firmiter.

Γαγιώτερον. solidius.

Γαγκάκως. improbissime.

Γαγκάλης. ες. ὁ. &

Γαγκαλὸς. ς. ὁ. undecunq; pulcher.

Γαγκάλως. perpulchre.

Γαγκαρπία. παντοφορία. omnis generis fructus aut semina.

Γαγκαρπος. ς. ὁ. ex omni fructu.

Γάγκλαυς. ος. ὁ. semper lugens.

Γαγκοινος. ς. ὁ. omnibus communis.

Γάγκρατής. omnipotens.

Γαγκραλιάζειν. dicitur, cum alter cum altero luctatur erectis digitis pedum, citra corporis totius congressum.

Γαγκραλιαστής. athleta, luctator. Etym.

Γαγκραλικῶς. uide in Chiliad. Erasmi, Pancratice ualere.

Γαγκράλιον. ς. τὸ. ludus gymnicus, ex eo dictus, (ut scribit Bud. in Annot.) quòd aduocatis omnibus corporis uiribus omniumq; neruorũ contentione transigeretur. Alij παγκράτιον interpretantur πάνταθλον, ut quod quinquertio constet, nempe pugilatu, cursu, saltu, disco & lucta. Vnde παγκραλιασταὶ, qui manibus, pedibusq; quasi omni ope, omnibusq; (ut dicitur) ungulis connixi certabant, id est, ταῖς χερσὶ καὶ ποσὶ πυκνομάχοντες, ut scribit Suidas. quamuis paulò aliter Hermol. Et παγκραλιάζειν, de ijs qui eo in certamine exercentur. Lucian. πρὸς γυμνασίῳ, παγκρατιάζειν, inquit, τὸ πάσειν ἀλλήλους ὀρθοστάδιον. id est, ferire uicissim concertatione arrectaria. hoc est (ut quidam interpretantur) cum alter, cum altero luctabantur erectis digitis pedum citra corporis totius congressum.

Γαγκρεας. pancreum, ut Gaza uertit in Aristot. quasi tota caro, glandulosum corpus est, uasa mesenterij diuaricata fulciens. ac spatium intra lienẽ uẽtriculũ ac iecur uacuũ in dorso explet.

Γάε. sic Lycophr. ἀγαλεὼν ἀγνίστην πάγον salẽ dixit. quasi lustrale Nept. concrementum.

Γαγὸς. ς. ὁ. collis, locus eminens, rupes, saxum. Quidam locum altum munitum mœnibus & uallo intelligunt. πᾶγος. προπόρισπωμνὸς dicitur. Item glacies, concrementum. παρὰ τὸ πεπῆχθαι, in Epigr. græc μόδε πάγος ῥύξη τῆς ἄλακος accipi uidetur pro torrente aut flumine è niuibus liquatis.

Γαγρος. ς. ὁ. pagurus, cãcri genus. παρὰ τὸ ὀρεῖν καὶ φυλάττειν ζῶν πάγους, quod in altioribus fluminum locis uersetur, ripisq; preruptis: uel παρὰ τὸ γῶδες πάγος ὀρόμῳ ἢ ὁρμᾷν. Nicand. schol. Meminerunt eius Aelianus & Aristoteles, Gaza Græcam uocem relinquit.

Γαγχαλκος. ς. ὁ. æreus.

Γαγχρηστος. ς. ὁ. perbenignus, utilis.

Γαγχυ. omnino, funditus.

Γαθαίνομαι. affectiones ex iudicum animis prolicio, affectus commoueo, indignor, ęgrè fero, afficior.

Γαθὴς. ῆς. ἡ. &

Γάθημα. ατος. τὸ. πάθος. affectus, passio, calamitas, motus animi, ut ἀιδοῖς βιαίῳ παθήματι, Sensus uehementiore motu excitatus. Cic. interpr. & πάθήματα γὰρ τῆς ψυχῆς, mens, sensus uel sensa animi, & δηλοῦν τὰ πάθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ Exprimere dicendo sensa.

Γαθηλικὴ. ἡ. affecta.

Γαθηλικαὶ ποιότητες, uide Aristotel. in Prædicamento qualitatis.

Γαθηλικὸς. ᾶ. ὁ. passiuus.

Γαθητὸς. ᾶ. ὁ. passibilis.

Γαθογνωμονικὸν σύμβολον. signũ qd' unà cũ morbo inuadit, nec ab eo separari potest, imò affectus quodammodo essentiam constituit, ut in pleuritide, difficultas anhelitus, & febris &c.

Γαθολογικὴ. ῆς. ἡ. uocatur ea medicinæ pars quæ symptomata & causas inquirit, quæ eadem & αἰτιολογική.

Γαθοποιία. schema quo uel odium uel iracundiã uel misercordiam commouemus.

Παθοποιΐα. ἄς. ἡ. commotio affectuum, hæc (inquit Iul. Rufinianus) uel odio, uel iracundia, uel misericordia commouetur.

Πάθος. ου. τὸ. passio, clades, affectio, interitus, animi motus, uitium, afflictio, calamitas, morbus, perturbatio, affectus. Πάθη quid, uide Aristot. in Prædicamẽto qualitatis. Pandectæ Græc. ita distinguũt, à νόσῳ, ut νόσῳ dicant esse imbecillitatem corporis ad certum tempus, πάθος uero continuum & longum corporis impedimentum, hoc est, δυνατὸς σώματος ἐμπόδιον. Prisci tamen Græci, teste Galen. motus omnes, etiam eos qui naturaliter se habent nisi actiui sint πάθη, hoc est, passiones nominabant.

Παῖ, pro παῖ. quò. Est etiam uocatiuus à παῖς, Aristoph. τί δ' ὅδὶ ὦ παῖ.

Παιάν. ᾶνος. ὁ. pæan, genus cantilenæ in laudem alicuius. Iupiter. duo erãt huius genera, unum Marti canebãt antequam prodirent in aciem: alterum Apollini post potitam uictoriã & adeptam. Est etiam quod canebatur cum pestis intermitteret Etym.

Παιανιδῦς. έος. tribus quædam Athenienſis.

Παιανίζω. μ. ίσω. σ. ικα. pæana cano, ὑφαίνομαι. Neutrum absol.

Παιανισμός. ὁ plausus, pæanis modulatio.

Παίγμα. ατος. τὸ. &

Παίγνιον. ου. τὸ. ludus, & propriè delectamẽta puerilia, ut quando ludunt imaginibus.

Παιγνίμων. ονος. ὁ. iocosus, τοῖς παιγνίοις ὡσεὶ ἡμῶν.

Παιγνία. ας. ἡ. idem quod παίγνιον.

Παιγνιώδης. ες. ὁ. ἡ. ioco plenus, ludicrus, παιγνίμων

Παιγνίων. παιδάριον. deliciæ, puellulus, Plutarchus in uita Antonij.

Παιδαγωγεῖον. τὸ. schola, ludus literarius. Item locus in domicilio, ubi pueri seruiq̃ commorantur, diribitorium. Cælius libro quarto, capite sexto.

Παιδαγωγέω. μ. ήσω. π. ηκα. sequor pueros, id est, sum pædagogus, & è uestigio sequor, sectorq̃, Plato de Rep. 3. Item moderor, rego, fræno, Gregor. Bud. Com.

Παιδαγωγία. ας. ἡ. disciplina, adhortatio.

Παιδαγωγική. ῆς. ἡ. ministra.

Παιδαγωγικῶς. aduerbium imperiose, more pædagogorum.

Παιδαγωγός. ὁ. ὁ. custos & institutor pueri, pædagogus, παιδευτής.

Παιδάριον. &

Παιδάριον. ὁ. τὸ. puerulus, μειράκιον, puellula.

Παιδαριώδης. ες. ὁ. ἡ. puerilis, ἀσταθής.

Παιδεία. ας. ἡ. disciplina, castigatio, eruditio, literarũ studiũ, institutio in bonas artes. Latini humanitatẽ appellant, ætas puerilis. Etym. Ammonius distinguit à παίδευσις. Platoni dicitur δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς.

Παιδείας. ἅπτεσθαι. literarum studia capessere.

Παιδεράσθαι. pueros amare.

Παιδεραστής. ὁ. ὁ. amator puerorum.

Παιδέρως. ωτος. pro eodem apud Teleclidem.

Παιδεραστία. ας. ἡ. lasciuus amor in pueros.

Παίδευμα. ατος. τὸ. disciplina.

Παίδευσις. ἡ. institutio, disciplina, Cyrill. Ammonius distinguit à παιδεία.

Παιδευτήριον. ου. τὸ. locus doctrinę, diuersorium eruditionis.

Παιδευτής. ὁ. ὁ. præceptor, doctor, eruditor.

Παιδευτός. ὁ. ὁ. doctus.

Παιδεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. corripio, castigo, instituo, liberos educo. Actiu. accus.

Παιδιά. ᾶς. ἡ. ludus, παίγνιον, oxytonum.

Παιδία. ας. ἡ. infantia. paroxytonum.

Παιδία. τὰ. pueri, infantes.

Παιδικά. τὰ. puer adamatus: quod tamẽ aliquando honestũ uocabulum est, iucundissima quæque & grauissima significans, quas Latini delicias uocant. Synes. νὰί μὰ τοὺς λόγους, τὰ μὰ κοὶ τὰ σὰ παιδικά, Per literarũ studia, tuas measq̃ delicias. Bud. Com.

Παιδικός. puerilis. παιδαριώδης, ἱλαρός.

Παιδικῶς. iocosè.

Παιδόθεν. ab infantia.

Παιδίον. ου. τὸ. puerulus.

Παιδίων νόσος. morbus Comitialis, quo in puerili ætate frequenter accidat.

Παιδισκάριον. ου. τὸ. ancillula, puella. Ammonius distinguit à παιδίσκη.

Παιδίσκη. ης. ἡ. nomen anceps est: refertur enim uel ad ætatem, & adolescentulam siue puellam significat: uel ad fortunam & seruam, ancillam, siue pedissequam designat. Ammonius distinguit à παῖς, & παιδισκάριον & θεράπαινα, tribus locis in παιδίσκη.

Παιδίσκος. &

Παιδινός. ὁ. ὁ. adolescens, qui ætatem pueritiæ excessit. Atticis αὐτόπαις dicitur. Item puerilis adiectiue, παιδινὰς χεῖρας. Epigr.

Παιδογονία. ας. ἡ. generatio filiorum.

Παιδόθεν. à pueris, ab ineunte ætate.

Παιδοκόμος. ὁ. παιδοτρόφος.

Παιδολέτωρ. ορος. ὁ. puerorum corruptor & occisor. Dicitur fœminino genere παιδολέθρια.

Παιδομαθής. ες. ὁ. ἡ. qui à pueris didicit aliquã artem. Quare (inquit Fabius) qui in sua quisq; arte optimè facit, παιδομαθὴς dicitur. unde uerbum παιδομαθεῖν formari potest.

Παιδομανής. ὁ. libidini puerorum obnoxius, qui puerorum amore insanit.

Παιδονόμαι. qui educandis pueris instituendisq; operam impendunt, ut pueri ex more ritúq; à maioribus instituto artes & ciuiles & bellicas edoceantur.

Παιδοπίπης. ου. ὁ. pædico, puerorum obseruator.

Παιδοποιέομαι. &

Παιδοποιέω. filios procreo, gigno & suscipio, filijs procreandis operam do.

Παιδοποιησάμενος. ου. generaturus.

Παιδοποιήτης. ου. ὁ. prolis procreator.

Παιδοποιία. procreatio, susceptioq; liberorum, facultas generandi.

Παιδοποιέω. μ. ήσω. ω. ηκα. παιδοποιέω.

Παιδοτέκνωσις. εος. ἡ. liberorum procreatio.

Παιδοτριβέω. instituo pueros, παιδεύω.

Παιδοτριβή. ης. ἡ. παιδοτριβία.

Παιδοτριβής. ου. ὁ præceptor puerorum in exercitio corporis, pædotriba.

Παιδοτριβία. ας. ἡ. ars exercendi iuuentutem.

Παιδοτρίβου. ὁ. schola.

Παιδοτριβεῖον. ὁ. παιδοτριβής.

Παιδοτροφεῖν. pueros alere.

Παιδουργία. ας. ἡ. procreatio liberorum.

Παιδοφθόρος. cinædus, puerarius, puerorum corruptor, occisor.

Παιδόφιλος. ου. ὁ puerorum amans.

Παιδῶδες. ὁ. iocus.

Παιδώδης. ὁ. ἡ. iocosus.

Παιζόμενος. νόμος. ludibrio habita lex. & τὸ δὲ ὁ παιζόμενον, ac iuxta quod ioco dici solet.

Παίζω. μ. ξω. ω. αιχα. ludo, irascor, παίζει tamen non παίξει dicunt Attici. Aristoph. Pluto. βούλει δῆτ' χρόνον πρὸς με παίζει. Neut. absol.

Παιήσωνος. ης. ἡ medicatio, ἰατρεία.

Παιήων & παιάν. hymnus in honorē Apollinis. Cæl. lib. 14. cap. 59.

Παίκτης. ου. ὁ. lusor.

Παῖλος. uide Etym.

Παιόλημα. motus, seductio, fraus.

Παῖον. tutum, firmum.

Παιονία. ας. ἡ. herba Pæonia, Latinis casta. Et Macedoniæ regio.

Παιπαλᾶν. πυθισκοπεῖν, ἐρευνᾶν, circunspicere, scrutari.

Παιπάλη. ης. ἡ flos farinæ, pollen.

Παιπάλημα. inquit Suidas, ὁ πανοῦργος καὶ ποικίλος ὑπὸ κακίας καὶ παμπόνηρος σὺν ἀγχινοίᾳ, astutus, qui ubiq; elabitur uersutia. Bud. Com. & Eras. prouerb. Cercopum cœtus. Demosth. uocauit Aeschinem παιπάλημα ueluti hominem acrimonia & subtilitate ingenij quotidie multa meditantem mala quibus alijs noceret, sibi prodesset: sumpta scilicet trāslatione à παιπάλη quæ uox propriè significat id quod in farina tenuissimum est. Est etiam inæqualitas summorum montium. Etym.

Παιπάλλω. concutio, σείω, exploro, indago.

Παιπαλόεις. όεσσα. ὁ. asper, puluerulentus, durus, saxosus & sublimis.

Παιπανία. inanis gloria.

Παῖς. δός. ὁ. ἡ. & παΐς, παΐδος diæresi, puer, id est, seruus omnis, cuius opera utimur, siue in itinere faciendo, siue alijs in rebus. Item puer uel puella, & sicad ætatem refertur. ἐπὶ παίδων ὀμνύναι, id est, in capita liberorū iurare: quod fiebat, tacto eius capite in quem iurabant, ita se sacrare caput eius dijs inferis, deuouereq; significantes, si peierarent. Bud Com. Ammonius distinguit à παιδίσκη & αὐτόπαις.

Παισάρδυμα. τὸ. quod circunquaque scissum est, πρίσμα, à παίω.

Παισίν. τοῖς. sententijs uertit interpres Iosephi lib. 2.

Παισός. urbis nomen. Etym.

Παΐσμα. ἡ. τῶν πυλῶν βασίς.

Παιφάσσω. illustro, manifesto. Item uolito, festino, impetum facio, tumultuor, hinc inde obtueor, oculos quoquo uersum circumduco, composita dictione à παίστε τὰ φάη ἄϊσσειν. Eustath. Iliad. β.

Παίω. μ. άσω. ω. αικα ferio, pulso, terreo. Actiu.

Παιών. ῶνος. ὁ. Apollo, oxyton. Cyril.

Παιών. ωνος. ὁ. pæon metri genus. paroxyt. Cyrillus. Item proprium uiri. & medicus. Item aliquis ex Pannonia Herodiano.

Παιωνία χεὶρ. manus medicatrix. Cel. lib. 14. cap. 59.

Παιωνία. ας pæonia herba, Eust. Iliad. α. legit per ω & festum Athenis Apollini sacrum.

Παιωνίζειν. laudare, carmine celebrare, quod fiebat principio operum, & in uictorijs. Etym.

Παιώνιος. ου. ὁ. medicabilis.

Πακτός. ὄν. ὁ. compactus, obseratus, occlusus, & πακτοῦν, compingere, claudere, ἐσφαλίζεσθαι, infibulare.

Πακτωλός. οῦ. ὁ Pactolus fluuius Lydiæ.

Πάκτων. ωνος. ὁ. ex nauigijs fluuiatilibus erāt, quę facilè soluebantur, ut expeditè magis transportari possent dissoluta, iterumq; ubi usus esset compacta. Strab. lib. 17. διέβημεν δὲ εἰς τὴν νῆσον ἐν πάκτωνος. Bayf. de Re nauali. Nauigij genus è uitilibus uirgulisq; cōtextum, apud Strabon. 17. quod uel corio obtegitur, uel bitumine illinitur, ut ne aquā admittat. Strab. ὁ δὲ πάκτων δῆτα σκυταλίδων πεπηγὼς σκαφίον.

Πακτοῦσαι. obserare, Atticè, pessulo aut obice ob firmare fores.

Παλάθη. ης. ἡ. massa propriè ficorū & caricarum, teste

teste Hesychio. ἢ τῶν, inquit, σύκων ἐπάλληλος θέσις, ἢ μάζιον.

Πάλαι. diu, aliquando, olim, quondam, antea, pridem. ὥσπερ εἰ πάλαι, quasi iam. Attici πάλαι & ποτὲ sæpe ex abundantia & simpliciter ponunt non proprio significato.

Παλαιάγχη. iamdudum.

Παλαιγήρως. ὁ ἡ. ὁ. ἡ. &

Παλαιγενὴς. ὁ ἡ. ὁ. antiquus, grandis natu.

Παλαιδὴς. ὁ ἡ. ὁ. nomen à loco.

Παλαιέω. μ. ήσω. σω. ηκα. ueterasco, antiquo. Neutrum absol.

Παλαίμων. ονος. ὁ. Palæmon deus marinus, qui prius Melicerta, à Latinis Portumnus dictus. Hymnus eius extat apud Orpheum.

Παλαιόομαι. μ. ώσομαι. σωμαι. ueterasco. Deponens absol.

Παλαιόπλουτος. ὁ. iam inde à priscis temporibus diues Thucyd. παλαιόπλουτον γὰρ ἦν τὸ χωρίον.

Παλαιός. ὰ ὁ. uetus, putris. ἐκ παλαιοῦ, olim, iam olim: intelligitur χρόνου.

Παλαιότης. ητος. ἡ. uetustas.

Παλαιόμηνος. ὰ. uetustate confectus.

Παλαιουργὸς. ὰ. ὁ. ueteramentarius.

Παλαιόω. τὸ. παλαιέω.

Πάλαισμα. ατος. τὸ. lucta, certamen, malus.

Παλαισμοσωφύης. ἡς. ἡ palæstræ ludus.

Παλαισᾶος. ὁ. quadrantalis.

Παλαιστὴ. ῆς. ἡ. mensura quatuor digitorum, palmus minor, nam maior duodecim erat digitorum, uide in διχῶ, & δάκτυλος. Gaza in Aristotele uertit dodrantem.

Παλαιστὴς. ὁ. ὁ. aduersarius in lucta, ἀντιαγωνιστής.

Παλαιστιαῖος. magnitudine palmi.

Παλαιστικὸς. ὁ. ὁ. luctæ studiosus, luctator.

Παλαιστίνη. ης. ἡ. Palæstina pars Syriæ.

Παλαιστὴς. ἰδος. παλαιστή.

Παλαιστόριον. ὁ. τὸ. locus ubi palæstra exercetur.

Παλαίστρα. ας. ἡ. palæstra, ludus & locus. Vide Eras. in Chiliad. Item proprium mulieris apud Lucianum in Asino.

Παλαιστρικὸς. παλαιστικὸς.

Παλαίτατος. ὁ. παλαιός. Thucyd.

Παλαιτέρον. iam pridem, antea.

Παλαίτυρος. ὁ. ἡ. antiqua Tyrus urbs, quàm Alexander expugnauit, & ex insula continentem reddidit.

Παλαίφατος. ὁ. ὁ. diu prædictus, & diu finitus, fatidicus, antiquus. Est etiam παλαίφατος uiri nomen propriũ, qui multa uolumina τῶν ἀπίστων ἱστοριῶν, id est, incredibiliũ scripsit, à quo libelli, in quibus fabularũ inuoluta memorentur, quæq; fidem non capiunt, Palephatia papyrus prouerbio dici possunt. Vergil. palæphatiã papyrũ simpliciter pro libris eius authoris accepisse uidetur, quando ita canit: Quàm multa multiplici iuuenũ, quot septa caterua Dixerat, atq; animo meretrix iactata, ferarum Infamem tali meritorum more fuisse, Docta palæphatia testatur uoce papyrus. Cæl. lib. 16. cap. 62.

Παλαίω. μ. αίσω. σω. αικα. luctor. Neutrum dativo iungitur. πὸ παλαιόμενα, luctæ conatus & labores, qui inter luctandum fiunt.

Παλαιωθεὶς. inueteratus.

Παλαιωθήσονται. inueterascent.

Παλαίωρος. ορος. ὁ. stultus.

Παλακίζω. iniuria seu contumelia afficio, illudo, Etymol.

Παλακῖνος. bellicosus, πολεμιστής.

Παλακισμὸς. iniuria, contumelia, illusio. Etym.

Παλαμάομαι. μ. ήσομαι. σω ημαι. &

Παλαμάω. astutum quid ago, & generaliter profacio, ἀπὸ τῶν παλαμῶν γεωργίας ἐργάζομαι. Etymol.

Παλάμη. ης. ἡ. machinatio, palma manus, & manus ipsa.

Παλαμήδης. ὁ ἡ. ὁ. Palamedes.

Παλάμην. pro παλάμη.

Παλαμναία ἀσπίς. clypeus quidam quo cõgressuri cum feris utebantur.

Παλαμίς. lunaria.

Παλαμναῖος. ὰ. ὁ. maledictus, persecutor, astutæ insectationis præses, homicida, αὐθεντείας λυάς ἀνελόντας τῇ παλάμῃ, παλαμναίους ἐκάλουν. Item astutus, infestus, dirus, cõsceleratus. Vnde Synes. τὸν παλαμναῖον θεὸν χώρας dixit, hoc est, pestẽ & perniciem regionis: & παλαμναιοτάτας ἀρὰς, diras, ultimique exempli imprecationes. παλαμναῖαι ἱκεσίαι, supplicationes ob cædem commissam. Thom. Mag. & Harpocrat. Bud. Com. Est etiam ultor homicidarum. Item παλαμναῖος ὁ οἰκείαις χεροὶ φόνον ἐργασάμενος.

Παλαμνέομαι. compono fraudes, παλαμάομαι.

Πάλας. τὰς. Strabo uocat auri massulas non maiores selibra. Plin. lib. 33. cap. 5. Expuitur æris pala quædam, hoc est, quod Græci psegma appellãt.

Παλάσσω inquino, subigo.

Παλάχη. sors, genus, ἀρχή, λῆξις.

Παλαχῆθεν. antiquitus.

Παλεύβια. ας. columba exoculata ab aucupibus in reti posita, quæ subsaltans cæteras columbas allicit. ἀπὸ τοῦ παλεύειν, seducere, in laqueum allicere. Erasm. prouerb. Sedens columba. παλεύβιαι apud Aristot. Gazę dicuntur allectatrices columbæ & aues quæ in retibus seruantur ad aliarum aucupium lætius.

Πάλη. ης. ἡ. lucta. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα.

Γαλιγόνου. gigantes. ἀντὶ τοῦ Γιγαγόνου. Etym.
Γαλιμάπου. pollen.
Γάλιξ. iniuria, inferius πήλαξ scribitur.
Γάλιθος. arcus, funda.
Γαλίβολος. ο. ὁ. ἄστοχος, δύμετάβολος. instabilis.
Γαλιγγενεσία. ας. ἡ. regeneratio, alteri natales, ut in baptismo.
Γαλίγγναμπτος. ο. ὁ. recuruus.
Γαλιγκόπτης. ο. ὁ. institor, id est, reuenditor, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν.
Γαλίγκλας. curuus, retortus.
Γαλίγκτος. ο. ὁ. iracundus, uindex, horribilis, (tetricus.
Γαλιγκότως. malè, iracundè.
Γαλίγκυρος. uas piscatorium.
Γαλιγκόα. ἡ. error, πλάνη.
Γαλίγλωσσος. ο. ὁ. maledicus, obtrectabilis.
Γαλίζεσθαι. σφαιρίζειν. pila ludere.
Γαλίλια. τὰ. Palilia festa, certamen in honorem Pales, seu (ut alijs placet) Panos. Alex. Genial. lib. 2. cap. 22.
Γαλιλογέω. in gemino uerba atq; itero. Eustath.
Γαλιλογία. ας. ἡ. duplicatio. Palilogia est (inquit Rufinian. (cum uerbũ, quod in prima sentẽtia est ultimum, in sequente primũ fit, Latinè dicitur egressio, (fortè regressio) ut: Adsit se solã, timidisq; superuenit Aegle. Aegle Naiadum pulcherrima. Hæc figura (inquit Aquila) repetito eodem uocabulo, non diuersa uult intelligi, sed idem quod significatur efficere uehementius, ut: Ferrum ferrum, inquit, & hoc in iudicio dicit, &c. Latinè dicitur Iteratio. uide plura ibidem de usu huius figuræ.
Γαλίλογος. ο. ὁ. iterum collectus.
Γαλιμβάκχειος. ο. ὁ. palimbacchius, idem qui & ambacchius, pedis genus, ex prima & secunda longis & ultima breui constans.
Γαλιμβαλής. supinus.
Γαλίμβιος. ο. ὁ. rediuiuus, quasi ἐξ ἀναβιώσεως, uel ἐξ ἀναβάσεως.
Γαλίμβας. ο. ὁ. restibilis, seges quæ regerminat, quasi cuius fœcunditas in annum sequentem restat.
Γαλιμβολία. ας. ἡ. dolus, deceptio, inconstans sententia.
Γαλίμβολος. ο. ὁ. mutabilis, παλίμπρατος, uersutus, uersipellis, ueteranus, sæpe reuenditus, reprobatus, reiectus, incõueniens, destitutus, incongruus. Etym. & Cæl. lib. 5. cap. 41. Erasm. prouerb. Cercopum. cœtus.
Γαλιμμέλεια. ας. ἡ. error qui per incuriam & incogitantiam admittitur.
Γαλιμπαγκοῦν. tergiuersando.
Γαλίμπαιδος. iterum pueri. de senibus dicitur qui ad pueritiam redisse uidetur. Eras. prouer. Bis pueri senes.
Γαλιμπετής. regressiuè, retrocessiuum. ἀπὸ παλίν & πίπτω, quod est cado, quasi in contrariã partem cadens, εἰς τὔπισω, aduerbialiter.
Γαλιμπετής. ές. ὁ. qui secum ipse pugnat, qui uerbis factis ue suis contrariatur.
Γαλιμπηγόν. ὸ. ueteramentum, quod subpingitur denuo. (lib. 24. cap. 7.
Γαλίμπισσα. ης. ἡ. spissa pix, resina bis cocta. Plin.
Γαλιμπλαγχθές. oberrans, uagatus, iterũ errans.
Γαλίμπους. ουδος. ὁ. ingrediens, ingressus.
Γαλίμπραξος. ο. ὁ. ueterator, qui diuturna ac multiplici & sæpe cõmutata seruitute astutus & uafer euasit, perfidus & inconstans.
Γαλίμφημος. ο. ὁ. infamis, prauè uiuẽs, aduersus.
Γαλιμφύης. ές. ὁ. ἡ. renascẽs, rediuiuus. Lucian. κάρηνα τῶν παλιμφυῆς ὕδρας.
Γαλίμψηστος. tabella deletilis qua calculatores utuntur, charta deletitia.
Γαλίμψυχος. ο. ὁ. rediuiuus, παλίμβιος.
Γάλιν. iterũ, retrò, ex cõtrario, ex aduerso. Etym. Sciendum quòd in cõpositione augmentum significat: extra cõpositionem uerò interdum cõtrarietatem, quasi dicat, ediuerso. interdum ordinem, Γάλιν τε τῷ πρόσω dixit Euripides. pro αὖω καὶ κάτω. Γάλιν αὖθις, uicissim, & qd Aristot. φαλλάξ.
Γαλινάγρετος. ο. ὁ. reuersus, mutabilis, irritus, reuocabilis, falsus. Etym.
Γαλιναίρετος. ο. ὁ. reparatus, nõ nouus, neq; integer. Harpocr. scribit πάλιν αἱρετὸς, diciturq; is qui muneribus corruptus & ipsos defendendos suscipit quos antea calũniatus est, aut qui in manifesta calũnia deprehẽsus mulctatur, nec ad dicendũ admittitur priusquã impositã illi mulctam exoluerit. Item eos qui initio per suffragia reiecti essent, ac postea per eadem probati uocabant πάλιν αἱρετοὺς.
Γαλιναυτόμολος. ο. ὁ. Xenõp. dicitur is q̃ cũ ad hostes trãsfugisset, ab eisdẽ iterũ deficiẽs aduersæ parti se adiungit. (Com.
Γαλινδικεῖν. controuersiã iudicatã referre. Bud.
Γαλινδικία. iterũ sui defendẽdi potestas, & redintegratio actionis. Vnde restituere actiones ijs quorũ petitiones damnatæ sunt, & pro nihilo habitę à iudicibus, est παλινδικίαν διδόναι, uel δικαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι. Bud. ibidem.
Γαλίνδικος. ὁ. πάλιν πολὺ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος.
Γαλινδίνητος. reuolutus, assiduus.
Γαλινδοεία. coriũ, pellis, ueteramentũ, solea quæ ueteribus calceis suppingitur.
Γαλινδίνια. uortex.
Γαλινδρομέω. μ. ήσω. ω. ηκα. recurro, remeo, recido. Neutr. absol.

Παλίνδρομος. ου. ὁ. reciprocus. Παλίνδρομος ἄπιθι, quam uenisti uiam, remetiens recurre.

Παλινοδία. iter reciprocum, γναυτία ὁδός. παλινωδία uerò γναυτία ὠδή. Suid.

Παλινοπής. auersus à sole.

Παλινόρμος. ος. ὁ. &

Παλίνορος. ος. ὁ. &

Παλίνορσος. ος. ὁ. reuersus, retrofugus, εἰς τὸ πίσω λικπός, εἰς τὸ πίσω ὁρμώμενος. Ab ὄρω, ὄρσω. Dori cè in futuro, id est, moueo, concito.

Παλινοστέω. reuertor.

Παλινοῦρος. ος. ὁ. Palinurus, bis mingens, ad quod facere alludens Martialis ridet Paulinũ his uer bis, Mingere uis iterum? iam Palinurus eris.

Παλίνσκιος. ος. ὁ. umbrifer, obscurus, σύσκιος, σκοτεινός, & ζοφερός. Sophocl. Siquidẽ πάλιν in cõpositione habet interdum epitasin, id est, intensionẽ & uehementiam, opacus, à sole non illustratus.

Παλίντιτα τά. quæ uicissim debent puniri, ὧν ἡ πίσις πάλιν γνίσεται, κὰν τίποινα.

Παλιτοκία. ας. ἡ. fœnoris iam persoluti à creditoribus repetitio, quemadmodum Megarenses, qui tyranno eiecto plebiscito cauerunt, ut à fœneratoribus usuræ, quas persoluissent prius, repeterentur. Cæl. libro 5. cap. 9.

Παλίντονος. ος. ὁ. reflexus.

Παλίντορα extensa retrorsum.

Παλιντράπελος. reflexus, contrarius.

Παλίντροπος. ος. ὁ. redux, praua, inuersus, anceps, ὀπισθόρμητος, uersutus.

Παλινωδεῖν. id est, diuersum ab alijs, quę prius dixeris, dicere, atq; in contrarium uertere sententiam. Recantare uulgò dicitur.

Παλινωδία. ας. ἡ. quasi dicas recantatio, à πάλιν & ὠδή. Erasm. Chiliad. frutex aculeatus & ramis spinosus.

Παλίορος. ος. ὁ. paliurus arbor. item in Aphrica, suauem fructum ferens, cuius succo loco uini utuntur Troglodytæ.

Παλιπάλημα. τὸ. montium inæqualitas & asperitas. Translatè dicitur de homine uersuto & uario maleficoque, de aspero item, & inæquali uitæ ratione agente.

Παλιῤῥόθιον. ος. retrofluens, τὸ εἰς τὸ πίσω ἐφορμη-

Παλιῤῥοία. ας. ἡ. refluxus. (κός.

Παλίῤῥυτος. ος. ὁ. retractus.

Παλισκιος. ος. ὁ. umbrosus, ex alio umbram trahens, ab alio deumbratum. Etym.

Παλισσυτεῖ. &

Παλισυτεῖ. reuoluitur.

Παλίσυτος. ος. ὁ. retrouersus, ὀπισθόρμητος.

Παλίφημος. πάλιμφημος.

Παλίψηφος. ος. ὁ. lituris egens.

Παλίωξις. ιος. ἡ. insecutio, & propriè cum ij qui fugerant, eos qui fugarant atq; uicerant, uersa Martis alea, insectantur. ἡ ἐκ μεταβολῆς φυγὴ τῶν διωκόντων, καταδρομὴ δὲ τῶν νικωμένων. Eustath. Iliad. o.

Παλλάδιον. statua Palladis, de qua Herodian. Et παλλάδια, signa siue imagines quæ nonnunquam è cœlo in terram decidunt. Etym.

Παλακδύομαι. μ. δύσομαι. σ. δυμαι. scortor. Depon. absol.

Παλλακή. ῆς. ἡ. &

Παλλακίς. ίδος. pellex, concubina, & quæ sequitur exercitum, quanquam sint qui inter pallacã & pellicem hoc interesse putent, quòd pallaca sit quæ cum cœlibe consueuerit: pellex uerò cum eo qui uxorem habet. apud Dores puellam significat. Etym.

Παλλάκιον. μειράκιον. adolescentulus.

Παλλακὸς. ὁ. ὁ. amasius, ἐρώμενος.

Παλλαντὴς. Tritonis palus.

Παλλάξ. κος. idem quod παλλακίς.

Παλλάς. άδος ἡ. Pallas, Mineruæ epitheton ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, id est, à uibrãda hasta. Cęl. lib. 8. cap. 18. & lib. 12. cap. 19. uide Etym. oxyton. est.

Πάλλας. αντος ὁ. Pallas, nomen gigantis, Cyrillus paroxit.

Παλλάσσω. μ. άξω. σ. αχά. μολύνω, fœdo, irrigo, perfundo, turbo. ut illud, παλλάσσε δ' αἷμα θεόφρηξ pro fœdabatur.

Παλλδύω. μ. δύσω. σ. δύκα. moueo, decipio, fallo, in laqueum illicio. Plutarch. ὁ κόλαξ ἐτέρους ἐπάγεται καὶ παλλδύει μιμούμενος οὐχ ὁμοίως (ἅπαντας.

Παλλήξ. κος. adolescens.

Πάλλομαι titubo, fortior, salio, impleor.

Πάλλω. μ. αλῶ. uibro, moueo, salio, uerto. Actiuum accusatiuo.

Παλμικόν. augurium è corporis saltibus, ut si dexter oculus saliat.

Παλμός. ὁ. ὁ. tremor, ut in febre fit, palpitatio, cõcussio.

Παλμυός, uel πάλμυδ, uel πάλμυς. rex, pater.

Παλμύτης. deus Aegyptiorum.

Πάλυν. fraus, error.

Πάλος. ὁ. ὁ. sors.

Παλτάρια. saligo, similia, σεμίδαλις. Suidas.

Παλτὸν. ὁ. τὸ. iaculum, seu telũ Medis peculiare. ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id est, à uibrãdo. Cæl. lib. 12. cap. 5. Ammon. distinguit à πέλτη.

Παλύμπους τυχή. regrediens fortuna.

Παλύνω. μυνῶ. misceo, humecto, ut Appion. melius autẽ albefacio, λευκαίνω, καταπάσσω proprię de farina. nam πάλη & παλύνη pollinẽ significant. Etym. inquino, μολύνω.

Πάμβαξ, & παμβακίς. lana gossipina, siue xylina, etiam

etiam barbaris bombax & cotum.

Γαμβδπς. ἡ. cuncta nutriens. Fortunæ ac ſpei epitheton.

Γάμμα.ατ Θ. τὸ. poſſeſſio.

Γαμμάκαρ. undecunq; felix.

Γάμμαχ Θ. ν.ὁ. in omni certaminũ genere exercitatus. Et παμμάχιον, pancratium.

Γαμμεγέθης. ε Θ. ὁ. ἡ. permagnus, immani magnitudine.

Γάμμετρον. ν. liber epigrammatum.

Γάμμενος. ν.ὁ. diuturnus. διηνεκὴς, πολυχρόνιος. Sophocl.

Γαμμήτωρ. tellus omniparens.

Γαμμιγής. ὁ Θ. ὁ. ἡ. mixtus, confuſaneus.

Γάμμικρ Θ. ν. perpuſillus.

Γαμπέλαυ Θ. peruetuſtus.

Γάμπαν. omnino, planè.

Γάμπαν λεπτός. admodum tenuis.

Γαμπάννε Θ. nuper natus, admodum puer.

Γαμπήδ ν. πάμπαν.

Γαμπήδλν. paſſim, ubiq;, παντάχοῦ. Nicand.

Γαμπησία. ας. ἡ. uniuerſa poſſeſſio.

Γαμπληθέι. aduerb. per uniuerſam multitudinẽ.

Γαμπληθεῖς πάνυ πολλὰς. ualde multas.

Γάμπληθόν. quamplurimum.

Γαμπλούσι Θ. ου. ὁ. omnibus modis opulentus, prædiues.

Γαμποίκιλος. uarius, multiplex, multicolor, πολύτροπος, uerſutus.

Γάμπολλ Θ. ν.ὁ. multus, uarius.

Γάμπολυ. procul.

Γαμπονηρός. ὁ. ὁ. perditus.

Γάμποτε. ſemper.

Γάμπρωτ Θ. omnium primus.

Γάμπυλον. fluctuoſum.

Γαμύλια. τὰ. ſacrificia Oſyridis in Aegypto, quibus ſimulachrum Priapi adhibebatur.

Γαμφάγ Θ. ου ὁ. omniuorus, uorax. Epitheton ignis. Item nomen canis apud Ouidium, & nationis cuiuſdam apud Solin. Alcman quoque poëta ſibi hoc nominis tribuit.

Γαμφαής. ὁ Θ. ὁ. ἡ. omnia illuſtrans, omnibus lucens, cuncta colluſtrans, omnia cernens, epith. Solis.

Γαμφαίνω. ſplendeo.

Γαμφαλύζω. tremo præ frigore, pro βαμβαλίζω.

Γαμφαλόω. attonitus & tanq̃ furibundus omnia circunſpicio, ὠλφέρομαι, oculos in omnes partes torqueo: ut illud, πολλ' ὠλπαμφαλόωντο δόμοῦ. Dictum ἀπὸ τ πάντ ἄλλεδτὰ τὰ φάν.

Γαμφεγγής ὁ Θ. ὁ. ἡ. lucidus, luculentus.

Γάμφι. prorſus.

Γάμφιλος. ν. ὁ. quaſi dicas omnibus amicus.

Γάμφλεκτ Θ. ν. ὁ. ἡ. omnia comburens.

Γάμφορ Θ. ν. ὁ. omnium ferax, fertilis, fœcũdus.

Γάμφυστ Θ. ν. ὁ. multus.

Γαμψηφέι aduerbialiter, omniũ calculus & iudicio.

Γάμψυχ Θ. Amphiarai epitheton, ſiue quod omnibus apud inferos animabus imperet, ſiue quòd uitam ſuam totam & ſemper ſeruet, hoc eſt, immortalis ſit.

Γᾶν, τὸ παντός. τὸ. omne. πρὸς τὸ παν τὸς. De uniuerſis uertit Cicer. Τὸ πᾶν, prorſum, in totum, in ſumma, ut ſummatim dicam. Lucian. in Sacrific. φῶς. τε λαμπρότερον φαίνε ᾳ, καὶ ἥλιος καθαρώτερ Θ, καὶ ἄερα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν, ἡμέρα. καὶ χρυσὸν τὸ διάπεδον. in quo ſignificatu & ὅλως capitur. Refertur item ad tẽpus. Idem de Vulcano loquens, καὶ γὰ καπνῶ τὸ πᾶν βιόντα, In fumo perpetuò uiuentem. Τὸ παν τὸς ἄξιος, id eſt, re quauis dignus, quem multi pretij ſignificant: cui opponitur ὀλίγ ἄξι Θ.

Γᾶν ὅλ, ὅλ ὅν, quiduis, quodcunq;, omne quod.

Γᾶν, πανός. ὁ. Pan deus paſtorum, incubus, libidinoſus. Hymnus in eum apud Orpheum ſcriptus eſt.

Γαυλαγία. apparatus armorũ, παρὰ τὸ σάγος. Ety.

Γάυαβρ Θ. omnibus modis mollis, euiratusq;. πανάπαλος.

Γαυάγαθ Θ. optimus.

Γαυαγαία. ἡ. epitheton Dianæ. Vide in Chiliad.

Γαυαγής. ὁ Θ. ὁ. ἡ. purus, ſanctus. Eraſ.

Γαυάγί Θ. ν.ὁ. ſanctiſſimus.

Γαυαγίς. ίδ Θ. ἡ. dies ſacra.

Γαυαγιστία. puritas, παναγία.

Γαυαγνός. caſtus.

Γάυαγρον. ν. τὸ. retis epitheton, dictum quòd omnia capiat. ἀ πᾶν & ἄγρα. Sic πάνθηρον, ἀ πᾶν & θήρα, pro eodem.

Γαυάδρυς. ὁ Θ. ὁ. ἡ. inefficax, incoctus, crudus, ἀδιέργας Θ, apud Nicand.

Γαυαθηναία. τὰ. quinquatria, Mineruæ feſta. unde Panathenaicus liber ab Iſocrate ſcript. Huiuſmodi feſtis peplũ Mineruę ferebatur, & ſingulis luſtris fieri ſolebãt: in quibus ſolenni carmine per tubicinẽ & præconẽ ludicrum indicebatur: undiq; ad certandum ingrediebantur athletæ, neq; congreſſurũ quẽpiam, cum quo certaretur, eligebant, ſed cum primo prodeunte congrediendũ cenſebant. Neq; ad ſpectandũ mulieres, pręter unam Pherenicẽ, & Cereris ſacerdotes mulieres admittebãt. In Panathenæis quoq; pueri puellæq;, forma conſpicui, manibus amplexi, nunc in orbẽ, nunc in obliquum, per diuerſos flexus, pyrrhicam in theatro ſaltabant. Alexand. Genial. lib. 5. cap. 8. & lib. 6 cap. 19. & Cæl. lib. 6. cap. 49. & Eraſmus in prouerbio, Poſt Panathenæa.

Γαναθήναια. τὰ. πᾶσι παροχυτόνωσα. Hrpocrat. Pol luci, Aristoph. interp. erant enim duplicia Athenienſibus feſta, quorũ alia ſingulo quoq; anno, alia uero ſaltẽ quinto anno peregebantur, quæ & magna uocabãtur Iſocrat. Panathenacco. μικρὸν δὲ πᾶσι μεγάλων παναθηναίων.

Γαναθωαϊνόν. τὸ. nomen unguenti apud Plin.

Γαναίγυλος. ὁ. ὁ. malus. πανακέργος.

Γάναιθος. ὁ. ὁ. clarus, ſplendidus.

Γαναίολος. ὁ. ὁ. uarius, παμποίκιλος.

Γαναιπόλος. ὁ. ὁ. epitheton Panos, quaſi prorſus

Γαναίρετος. eximius, præcipuus. (caprarius.

Γαναισχής. ἐος. ὁ. ἡ. omnino turpis.

Γανάκεια panacea herba, quæ & πάνακες dicitur, ipſo nomine, ut ait Plin. omnium morborum remedia promittens, Eſt & hoc nomine filiarũ Aeſculapij una, cui meminit Plin. quoq; li. 35.

Γανακής. ἐος. ὁ. ἡ. ſalutaris. Strabo li. 6. ῥεῖ δ' ἐξ αὐτῶν ποτάμιον πανακὲς πρὸς τὰ τῶν θερμάτων νόσους.

Γαναλάστωρ. dæmon peſsimus, genius malus, ultrix conſcientia.

Γαναλκής. ἐος. ὁ. ἡ. omnipotens, fortis, robuſtus.

Γανάμερος. ὁ. ὁ per totum diem.

Γανάμωμος. ου. ὁ. placitus, ἀρεστός, prorſus incul-

Γανάνυστον. τὸ. peritus poſsibile. (pabilis.

Γανάπαλος. totus tener, πάναβρος.

Γανάποτμος. ualde infelix, miſerrimus.

Γανάπυστος. ὁ. planè imperitus, ἀνήκοος, non ex-

Γανάργυρον. totũ argenteum. (audibilis.

Γανάριστος. ὁ. optimus.

Γαναρκής. magnus, potens, ubiq; ſufficiens. Epitheton ſolis.

Γαναρμόνιος. ὁ. ex omni harmonia cõpoſitus, ual de concinnus, ſuauiſsimus, optimè cõpoſitus.

Γανασιτία. ας. ἡ. caritas annonæ.

Γανασκιθής. integer, omnino illæſus.

Γανασφνέστατος. integer, ἰσχυρόταθος. fortè p πανδφνέστατος.

Γαναυγής. ἐος. ὁ. undecũnq; ſplendens.

Γαναφήλιξ. ικος. ὁ. puer orbatus cõſortio ſuorum æqualium, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν πάντων ἀπηλασμένος πᾶις, uel ὁ πάντη ἀφῆλιξ, quaſi cui ad id quod ſui iuris nõ ſit, accedit orbitatis malum, Euſt. Iliad. χ.

Γαναχαιοί. omnes Græci.

Γαναώριος. ὁ. ὁ. pauci temporis, citò & ante diem moriturus, intempeſtiuus. πάντων ἀωρόταθον (inquit Heſych.) καὶ ἄμοιρον, uel πάντη ἄωρον. παρὰ τὴν ὥραν τὸν καιρόν. Vel (ut Suid.) πρὸ τῆς ὥρας.

Γαυάωρον. τὸ. abiectũ nullius omnino momenti. Aeſchyl. promet. καὶ νῦν ἀχεῖον καὶ πανάωρον δέμας, neglectum.

Γάνβασιλεία. ἡ. regnum omnibus numeris dominationis abſolutum, quale erat tempore Vlpiani Romanorum principum.

Γανδαισία. ας. ἡ. omninm ciborum genere paratum conuiuium. Dictum uel quòd publicè collata cuiuſq; portione celebraretur, uel quòd omnes ſenſus uoluptate afficeret, & in ea nihil deſyderaretur. δαὶς enim conuiuium eſt Cæl. lib. 5. cap. 31.

Γανδακέτης. ὁ. ὁ. mordax, quaſi omnia mordẽs.

Γανδαμάτωρ. uel πανδαμάτωρ. ορος. ὁ. ἡ. omnia domãs, uel omnidomãs. ἀ πᾶν & δαμάζω. Epitheton ſomni Homero, & fulminis Luciano.

Γανδάρεως. omnia faciens propter lucrum & auaritiam. ſic Orus. Etym.

Γάνδαρος. nomen uiri proprium. Etym.

Γάνδεια. uide πάνδια.

Γάνδειλος. ὁ. ὁ. miſerrimus.

Γάνδιφος. ὁ. ὁ. prorſus, ſiue omnibus modis grauis, uehemens: Nam πᾶν cum multis dictionibus pulcherrimè componitur, ut πάγκακος, omnino malus, πανάριστος, omnibus modis optimus, παντέλειος, πάνσοφος, πάγκαλος.

Γανδέκτη. ἁ. uolumina nihil non cõtinentia, ex quibus poſsis, quod uelis, uelut è cornucopiæ depromere. Vnde pãdectæ legũ, quæ omne ius cõplectuntur. ἀ πᾶν omne, & δέχομαι capio.

Γανδελέτιος. ὁ. ὁ moleſtus, importunus. à Pandeleto nobili ſycophanta, & homine cõtentioſo, qui nihil nõ peruertere auſus fuit in deſcribendis ſuffragiorũ decretis. Vnde magis mihi probatur ſcriptura Ariſtophanica in qua πανδελέτιος licet uidere, hoc eſt πανδεργος & ἄπιμος, δύσροπος, κακός, Euripide more ſuo mordit Ariſtoph. quòd Telephum tanquã mendicum introduxerit, dicẽs illum. ἐκ περιδέξιον γνώμας πρώγμ' πανδελετέος, hoc eſt, ἄρτος καθαρὸς ἐξεῤῥὸς πρώγειν. Eraſ. in Chil.

Γανδέξιος. ὁ. ὁ. omnibus modis dexter.

Γανδερκής. ἐος. ὁ ἡ. omnia intuens.

Γανδεχὲς. omnes accipiens, omnibus patens.

Γάνδηλος. ὁ. ὁ. manifeſtus.

Γανδημέι. paſsim, uulgò, publicitus, ab uniuerſo populo.

Γανδημία. ας. ἡ. totus populus unà congreſſus.

Γανδήμιος. lictor, κοινὸς ζημιώτης, carnifex. Item mendicus, qui oſtiatim cibũ emendicat. Euſt.

Γάνδημον. publicè.

Γάνδημος. ὁ. ὁ. omnis populus, tota plebs. Item communis, uniuerſalis, uulgaris, plebeius, populoſiſsimus, frequẽtiſsimus, celebratiſsimus. Veneris cognomen apud Thebanos. colebatur enim in ueteri foro, ubi omnis populus cõueniebat. De hoc Cæl. li. 8. cap. 6. & li. 10. ca. 12.

Γάνδημοι νόσοι. apud Aeginetam dicuntur morbi qui in plures simul grassantur, ex caussa publica, pueniẽtes, puta cibi aut potus prauitate.

Γάνδιατα festa quædam apud Athenienses post Dionysia. Celebrabantur autẽ in honorem Iouis, uel (ut alij tradunt) in honorẽ Lunæ. πάνδεια γὰρ σελήνη. uel in honorem Pandionis, cui tribus cognominis erat. uide Etym.

Γανδίων. uiri nomen proprium. Etym.

Γανδοκεῖον. hospitium.

Γανδοκεύομαι. hospitio excipio, Halic. li. 9. πολὺ ὅσα μέρη γανδοκεύεται.

Γανδοκεύς. caupo, ὁ τὰ πάντα πιπράσκων.

Γανδοκεύτρια. ας. ἡ. mulier tabernaria, caupona. Et Aristoph. Ran. p ipso diuersorio usurpauit.

Γανδοκεύω. cauponor, καπηλεύω.

Γανδίδρα. &

Γανδιδρίς. ίδος. genus musici instrumenti, & culter coquinarius.

Γανδιδριστής. &

Γανδίδρα. qui eo instrumento utitur. Cæl. lib. 5. cap. 23.

Γάνδιξ. hospes, ὁ ἐν γανδοκείῳ οἰκῶν.

Γανδοχεῖον. ου. τὸ. uel γανδοκεῖον. hospitum, diuersorium, stabulum. Dictum, quòd quoslibet accipiat.

Γανδοχεύς. έος. ὁ. stabularius, caupo.

Γάνδοχος. idem.

Γανδοχίς. ἡ. uocata est Luna à Platone, quod totius generationis susceptrix esset.

Γανδίωρα ας. ἡ. puellę nomen apud Hesiodum, ut cui omnes dij deæq; suas quisq; dotes adiũxissent. Apud Aristophanem pro terra accipitur, quod omnia ad uitam necessaria nobis suppe-

Γανδίωρη. eadem. Etym. (ditet.

Γανεῖον. ου. τὸ. lupercal.

Γανέλλιοι. non omnes Græci uocabantur, sed Thessali tantũ κατ' ἐξοχὴν, q Achilli parebant.

Γανελλίων. ου. ὁ. omnium Græcorum præses.

Γάνεμος. ου. ὁ. mensis apud Corinthios, quem Athenienses βουφορμιῶνα appellant, Rufinus Iulium interpretatur.

Γανυδαίμων. felicissimus, ualde felix Luciano.

Γανέξαλλον. omnino alienum.

Γάνεφθος. omnino coctus, liquefactus, dissolutus in humidum. Etym.

Γάνεψος. bene coctus, dissolutus, liquidus.

Γανηγυρίζω. μ. ίσω. ω. ικα. nundinor, celebro ludos, & festos dies ago, laudo.

Γανηγυρικόν. ὁ. τὸ. tertium dicendi genus, quod Latini demonstratiuum uocant, laudatorium.

Γανηγυρικός. ὁ laudatiuus, popularis, plausibilis. Item promiscuus. Vnde Plutarch. Symp. 4. corpus compositum, ut nostra sunt, γαμμιγές καὶ γανηγυρικόν appellat, quod ex multis & diuersis conflatum sit & mixtum.

Γανήγυρις. ιος. ἡ. nundinæ, publicus conuentus, quales quinto quoq; anno Athenis celebrari solitos scribit Herodot. lib. 6. Cicero mercatũ interpretatur Tuscul. 1. Pythagoram autem respondisse, Similem sibi uideri uitam hominũ, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorũ apparatu totius Græciæ celebritate. Hinc γανηγύρικοι λόγοι, id est, panegyricæ orationes, quæ in huiusmodi conuentibus haberentur, idq; plerunque de utilitatibus Græciæ. à πᾶν & ἀγείρω. Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit. Vide in Chil. Erasmi, Panegyris malorum.

Γανηγυρτής. ὁ. ὁ. nundinator.

Γανημέριον. diurnum.

Γανημέριος. ου. ὁ. diurnus, hoc est spatio totius dici, ἐφημέριος. Et ad personam relatum, γανημέριοι sunt, qui manent cũ aliquo totos dies, quiq; assiduo adsunt indiuidui comites. Herodia. lib. 1. οἱ γανημέριοι σωμῆραν αὐλοί. Huic opponitur γαννύχιοι.

Γανήμερον. γανημέριον.

Γανήπορος. ὁ. ὁ. inops.

Γανήρης. ιος. ὁ. ἡ. gratiosus, omnibus placẽs, ποικίλος, γαμμηχανος.

Γανήριος. per omnia congruens.

Γανθάνω. patior.

Γάνθια. ας. ἡ. Panthea uxor Habradatæ Susij ductoris sub Cyro maiore castissima, & uiri amantissima.

Γάνθιον. ου. τὸ. Pantheon, templũ Romæ, in quo omnes dij colebantur, quod Bonifacius Pontifex maximus quartus à Gregorio, dono accipiens à Phoca Cæsare, in templum omnium sanctorum conuertit. Dictum à πᾶν & θεός.

Γανθήρ. ῆρος. ὁ. panthera Latinè, nominatiuo formato ex accusatiuo Græco, sicut κρατὴρ, cratera.ræ, &c. Gaza in Aristotele uertit lupum ceruarium. meminit & Aelianus, & Oppian, obiter tantum.

Γάνθηρον. retis genus, ex eo nomen habens quòd omnes feras concludat. Nam θήρα uenatum significat & aucupiũ. Sic πάναγρον pro eodem.

Γανθοινέω. aduerb. solenni epulo, per totam cœnam, per omne conuiuium.

Γανθοινέω. epulor.

Γανθοίνη. ης. &

Γανθοινία. ας. ἡ. epulum, solenne conuiuium.

Γάνθρος. omnia uidens, γανθέαρος: omnia perturbans & commiscens, de plebe præ nimia libertate insolenti.

Γανθρύλλιον. τὸ. omnia euulgans.

Γανθυμαδὸν. toto animo.

Γάνθυπα. ueneranda, perquàm sacranda, omnibus sacris prosequenda.

Γανίας. purus, candidus.

Γανικὸν. τὸ. quicquid cum stupore contingit, pauor sine caussa obortus, terriculamentũ inane, à Pane deo, qui tales terrores subito animis immittere credebatur. Polit. Miscel. cap. 28. & Eras. prouerb. Panicus casus.

Γάνιον. purũ, album, eiusdẽ coloris, furibundum.

Γάνισκοι. personę theatricę à Pane dictæ, quasi assecłæ Panis, quem Verg. deum Arcadiæ uocat.

Γανιώνιον. τὸ. fanum Apollinis in Ionia.

Γανιώνιον σωνέδριον. conuentus duodecim oppidorum Ioniæ. Bud. Com.

Γαννόας attonitus, garrulus.

Γαννυχίδες. αἱ excubiæ nocturnæ.

Γαννυχίζω. μ. ίσω. π. ικα pernocto. Neut. absol.

Γαννυχιος. Homer. Iliad. ζ. ὀχὴ παννύχιον εὐδέμεν βελεφόρον ἄνδρα id est δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, per totam noctem. Vide in Chiliad. Erasmi.

Γαννυχίς. ίδος. ἡ. festum Dianæ quoddam, quasi peruigilium, uigilia nocturna, nocturnæ excubiæ, pernoctatio, ludi nocturni, ut apparet ex Platone.

Γαννυχισμός. ὁ nocturnæ uigiliæ.

Γαννυχιστής. ὁ. excubitor.

Γάννυχος. ὁ. nocturnus, per totam noctem.

Γανόδυρος. ὁ. ὁ. semper querulus.

Γανοικεσία. ἡ. tota domus. Thucyd. πανοικεσία γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες.

Γανοικὶ. adũerb. cum tota domo, nullo relicto. Lucas in Actis, πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ. Et πανοικὶ ἀναιρεῖσθαι dicuntur, qui funditus pereunt, ueluti cum pestilentia nullum in familia reliquum facit.

Γανοικός. ὁ. πανοικεσία, ut πανοικὸς ἀπόλλυται cum tota domo absorptus est.

Γανόλβιος. ualde beatus, παμμακάριστος.

Γανολεθρία. ας. ἡ. internecio, & eiusmodi pernicies, ut nihil omnino reliqui fiat. Eras. Chil. Vide inferius per ω mega in secunda syllaba.

Γανόλεθρος. ὁ. ὁ. perditus.

Γανομφαῖος. ὁ. ὁ. Iouis epitheton (ut est apud Ouidium, Ara Panomphæo uetus est sacrata tonanti) compositum ex πᾶν, & ὀμφὴ. uel quia ab omni lingua colatur, uel quod omnium uoces

Γανόπαια. ἡ. hirundo, χελιδών. Eust. (audiat.

Γανοπεὺς. urbs Phocidis. Eust. quæ & πανόπη.

Γανοπλία, ας. ἡ. armatura, apparatus armorũ, uel uniuersitas armorum, Ambrosio interprete. Hoc enim nomine intelligitur quicquid ad armandum in pugnã militem pertinet, quasi dicas, omnia simul arma quæ ad uirũ pertinent.

Γανόπτης, uel πάνοπτος. ὁ. ὁ. oculatus, oculis plenus, undiq; apparens, omnibus conspicuus.

Γάνορμος. statio, λιμὴν ἀγχιβαθὴς, εἰς ὃν δὴ τῶν πᾶσα ναῦς, ἡ γὰρ πανὶ αὐτὸ ὁρμίζεται.

Γανός, uel φανός. ὁ. ὁ. fax, lampas. Vide λυχνοῦχος apud Ammonium.

Γανολοῦς. cuncta perdens.

Γανόργυμα. τος. τὸ. πανόργημα.

Γανυργύομαι, &

Γανυργέω. μ. ήσω. π. κα. scelestus sum, κακουργῶ, malefacio, dolose ago. Neut. absol.

Γανόργημα. τος. τὸ. calliditas, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα.

Γανυργία. ας. ἡ. fraus, uafricia subdola & improba, δεινότης οὐκ ἐπαινετὴ, id est solertia minime commendabilis, interprete Aristotele.

Γανόργος. ὁ. ὁ. propriè eum significat qui omnibus in rebus uersatus est, à πᾶν & ἔργον. quasi ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐμβεβλῶν. Verum quia huiusmodi callidi esse solent, factum est, ut accipiatur Atticis scriptoribus pro callido, astuto, uafro, uersuto, uersipelli, ueteratore, sallaci, maleficioso, & qui uersutia sua quiduis potest agere, hoc est, ὁ γὰρ κακοῖς νοήμασιν ἐνεπίβολος.

Γανόργως. uafre, astute, dolose, uersute, callide.

Γανόψιον. ου. τὸ. ante oculos omuium insigne, splendidum, ultimum, magnum. Iliad. φ. πανόψιον ἔγχος.

Γαντρασία, & ἀγορασία. auctio sub præcone.

Γανοφία. ας. ἡ. πανοπλία, cum quis omnibus armis instruitur. Dicta uox à πάκος (aliàs πάγος) ut pars pro toto accipitur, uide Etym.

Γανσέληνος. ὁ. ἡ. pleniluniũ, cum Luna toto orbe fulgens totam illustrat noctem.

Γανοθενής. ἐος. ὁ. ἡ. omnipotens.

Γαυωτερμία. παγκαρπία.

Γανστρατί. &

Γανστρατῷ. cum toto exercitu.

Γανσυδεί. omnino, prorsus, cum toto impetu, omnes simul, cum toto exercitu. Thucid. πανσυδεὶ διέφθαρτο, omnino prorsumq; interijt.

Γανσυδίᾳ. idem quod πανσυδεί. Etym.

Γανσυδίᾳ. cum omni multitudine, omnino, & idem quod πανσυδίᾳ. Etym.

Γάνσυρος. ὁ. ὁ. ualde trahens, ὁ πάντα σύρων.

Γανταθλός. qui in quouis genere luctæ peritus est, pro πενταθλός.

Γαντάπασιν. omnino, καθάπαξ, ὅλως.

Γανταρκής. ἐς. ὁ. ἡ. cunctos iuuans, omnibus sufficiens.

Γανταόσκιος. ὁ. ὁ. nusquam umbrosus, ὁ πάντοθεν σκιὰν οὐκ ἔχων, apricus.

Γανταχῆ. per η ubique, ubiuis, πάντα τρόπον, παντάχῃ τόπων.

Γαυπαχόθεν. undiq;, ubiq;, πάντοθεν.
Γαυταχοῖ. per οι, &
Γανταχόσε. quocunq;, in omnes partes, quoquo uersum.
Γανταχδ. ubiq;, ubiuis. Et constituitur cum genitiuo, ut πανταχδ γῆς, ubiq; gentium.
Γάντε καὶ πάντη. omne & omnem in partem, uniuersum, undequaq;.
Γαντέλειος. integer ὁλόκληρος.
Γαντελές. παντελῶς.
Γαντελής. ές. ὁ. ἡ perfectus, omnino absolutus.
Γαντελῶς. omnino, planè.
Γαντυχία. ας. ἡ. armatura, παυοπλία.
Γάντε, uel πάντη, uel πανταχ. penitus, ubiq;, undiq;, undequaq;, quoquouersum, passim. Vlpian. in Pand. οὔτε πάντα, οὔτε πάντη, οὔτε παρὰ πάντων.
Γάντη πάντως. quoquouersus, usquequaq;.
Γαντίτω. ἑκάστω, παντίπνι. Philo de Mun. ἐπιδίνυν παντίτω δῆλον. Herodot. Poly. δῆλον δὲ ἐποίδυν παντίτῳ. Bud. Com.
Γανζηκάπαιον. τὸ. urbs Scythiæ. uide in Chiliad. Erasmi, In Panticapæum.
Γαντλήμων. νος ὁ ἡ. miserrimus.
Γαυσδλάκης. ἐος. ὁ. ἡ. omniscius. ut πανδδλακὴς δὴ μόκρατος, apud Laërt.
Γανδδλαπός. ὁ. ἡ. uarius, omniuarius, omnigenus, cuiusq; generis, multiplici genere, miscellaneus, συμμικτὸς, undiq; mixtus, in quālibet speciem mutabilis, omnifariam distinctus.
Γανδδλαπῶς. omnifariam, omnem in partem.
Γάνοθεν. aduerb. de loco. undiq;, undequaq; ἐξ ἑκάστου τόπου.
Γάνοθι. aduerb. in loco. omnib. locis, παντάχδ.
Γανδῖος. ὁ. ἡ. multigena, omnimodus, cuiusq; generis, uarius, ut πανδῖαι τύχαι. uarij euentus.
Γανδίως. quomodocunq;, omnino.
Γανδκδύτρια. ιας. ἡ. uenditrix multarum rerum.
Γανδκράτωρ. omnipotens unius ac summi Dei epitheton, hic enim sibi ipse large suppeditat oēs æternæ atq; absolutę felicitatis numeros.
Γανδλαβοί ab omnibus petentes & accipientes. οἱ παρὰ τοῦ προσύχονδος λαμβάνοντες καὶ αὐτοῦ νῆες.
Γαντολέτως, ορος. ο. omnia perdens & exitiū adferens.
Γανδλιγοχόνιος. uitæ breuissimæ.
Γανδμιγὲς undiq; mixtum. πολυειδὲς.
Γάντολμος. ὁ. ἡ audacissimus.
Γαντόμιμος. ὁ. ἡ histrio.
Γαντόπασιν. omnino.
Γανδπώλιον. ὁ. τὸ. nundinæ.
Γάνδοσε. undiq;, in omnes partes.
Γάνδοτε. semper, ἑκάστοτε. διαπαντός. Matt. 26. ἐμὲ δὲ ὁ πάνδοτε ἔχετε.
Γανοπλὲς. τὸ. ex opere facto corpus aliquod perfectum, inquit Paulus Iureconsult. de uerb. sig. omni ex parte obsolutum.
Γανδροφος. ὁ. ἡ. &
Γάνδροφος. fœcundus, semper nutriens.
Γαντεργός. uafer, improbus, audax. accipitur & bonam partem, & ad deum uniuersi opificem refertur, teste Eust. Iliad. ζ. Sophocl. in Aiace usus est pro quouis opifice, & qui artes mechanicas exercet αὐδρὶ παντεργῷ φρένας.
Γάντως. omnino. Lucian. τοῦτο γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας, uelis, nolis. Dorienses dicūt πάντως quibus proprium est circūflectere quæ alioqui cōmuniter graui accentu efferuntur.
Γάνυ. ualde, planè, sane quàm. ὁ πάνυ, illustris, clarus, potens, potens admodum, sumus. Lucian. in Icarome. Ἐγώ σοι παρὰ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ δὸς ἥκω τήμερον, id est, ab ipso illo summo Ioue. Τὸ πάνυ, penitus, nimirum.
Γάνυγε. &
Γάνυμὲν οὖν. concedentis sunt cum affirmatione. Cicero dixit sanè & prorsus.
Γανυπέρταδος præstantissimus, altissimus, amplitudine summa, magnitudine ambitū lōge summum complexus. estq; propriè epithet. cœli, quare non recte Apuleius qui immensum conuertit.
Γανυπέρεχος. excellens, egregius.
Γάνυσα. τροφός. uitta, fascia crines retinens.
Γανύσταδος. ὁ. ἡ. ultimus, postremus.
Γάνυπι. frequenter, fermè. magnopere.
Γάνυτοι. idem.
Γανωλεθρία. ας. internecio, pernicies, ut nihil omnino sit reliquum. Ponitur & aduerbialiter, funditus, perdite, ad internicionem. Vide supra per omicron in secunda syllaba.
Γανώλεθρος. ὁ. ἡ. &
Γανώλης ἐος. ὁ. pernicioſus.
Γανωλία. ας. ἡ. pernicies.
Γάξ. calceamenti genus.
Γαξεμάδιον. ου. τὸ. paxemadiū, id est panis bis coctus. uox est Romana.
Γαξεμάς. άδος. ἡ. idem.
Γάομαι. μ. πάδομαι. ω. πέπαμαι. acquiro, ditatus sum. πάδεσθαι cum a producto, possidere: breui autem gustare. Ammon. & Cyrillus.
Γαός. ὁ. affinis, amicus, cognatus, ὁ δὲ ὠγαμβρίας οἰκεῖος. Nicand pro πηός.
Γαπάω. tango, molliter cōtrecto, demulceo. Ety.
Γαπαί. papæ βαβαί.
Γάππα. uox qua filij ad patres utuntur reuerentiæ caussa.
Γαππάζω. μ. άσω. ω. ασα. inuoco auum, ut infantes, patrem nomino, infantium more blandeq; patrem appello.

Γαππαξ. imitatio crepitus uentris, Aristophani.

Γάππας. ὁ. pappa, pater. Scythæ & Bithyni Iouē πάππαν uocant. Cæl. lib. 6. cap. 43.

Γαππασμός. patris ab infante appellatio.

Γαππάω. palpito, contrecto. (cap. 43.

Γαππίζω. μ. ίσω. π. ικα. ὸ. παππάζω. Cæl. lib. 6.

Γάππος. ᾱ. ὁ. auus, barba inferiori labro agnascēs. nam superior μύσαξ dicitur. Item πάπποι dicuntur flores carduorū. Pappos quoq; uocant Latini, teste Pompeio.

Γαππῶα. τά. auita.

Γαππῶς. ᾱ. ὁ. auitus.

Γαπῆάνω. μ. ανῶ. aspicio, lustro oculis, obseruo, circunspecto. Actiu. accus.

Γάρ. apocopa poëtica pro παρά.

Γάρα. pro πάρειμι. adsum, adest, adsunt, paroxyt.

Γαρὰ. oxytonum præpositio cum tribus casibus cōstruitur. Cū genitiuo enim idem quod πρὸς significat, exitū à persona, ut βοήθειά μοι παρὰ Λυρίου, auxilium meum à domino: παρὰ τοῦ νόμου λαβεῖν, à lege iubetur. Sic etiam παρ' ἐμοῦ, à me. Lucian. ὅτιος παρ' ἐμοῦ ἐκκαίδεκα τάλαντα ἐκτίσας. Cicero, Sed etiam dicere se à me soluere: pro de mea pecunia. Item supra, τῶν λόγων παρὰ πάντων θεολόγων τυγχάνει. Cum datiuo significat propè seu iuxta, referturq; & ad loca & ad personas, ut παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me uersatur: παρὰ τοῦ Λυρίου ἔλεος, Apud Dominum misericordia. Aristoteles tamen ad Eudemum πρὸς τοῦ θεῶν dixit, pro à Deo. & παρ' ἀμφοῖν ex utrisq;, & παρὰ τῶν δούλων ex seruis. Cum accusatiuo ponitur pro Ad, & significat motum ad rem, πρὸς σὲ ἦλθον, Ad te ueni. Item circa, ut πρὸς πάντα τὸν χρόνον, Circa omne tēpus, Demosth. παρὰ ταῦτ' ὄντιν, In his positum est. Item propè, ut παρὰ τάφρον ὀρυκτῶν, iuxta fossam. Item caussam, cur quid fiat, demōstrat: ut παρὰ τὸ εὖ ζῆν τὸ κλέος. Gloria est, eo quod benè uiuatur. Item præter, ut παρὰ τὸν νόμον, præter legem. παρὰ τὴν γνώμην, præter sententiam, præter opinionem. παρὰ πρέπον, præter decorū. Item à Plato. ἀλλ' ἡγοῦμαι πάνυ μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν, Existimo ab hoc in primis salutē esse. Hoc etiā modo positum significat alicuius rei originem ac descensum, ut cum dicimus παρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ δεῖνος. Demost. Composita aut minuit, ut παράσημος ῥήτωρ, malæ monetæ, id est adulterinus orator. Aut propè, seu iuxtà significat, ut παρακολουθῶν, propè sequi, subsequi, assiduū adesse. Ab ea propositione manant uarij modi loquendi, de quibus apud Bud. Com. Vide ἀπὸ in Ammonio. Quid sit μὴ παρὰ τοῦ, uide in Prioribus Aristotelis. παρὰ in uinctis uerbis falsum quiddā & præposterum indicat.

Γαρᾶκοσμ. ocyus, è uestigio, apud Appollon.

Γαρὰ δύο. quarto quoque die.

Γαρὰ μέλος. inepte. Erasm. Chiliad.

Γαρὰ μέρος. uicissim, alternis.

Γαρὰ μίαν. alternis diebus, ἐλλιπῶς intelligitur ἡμέραν.

Γαρὰ πόδας. proximè, ἐγγύτατα. Synes. epistolis. ἀλλὰ καὶ παρὰ πόδας ἀποδίδωσι τὴν χάριν, ocysimè, confestim.

Γαρὰ πολὺ, uel παραπολὺ coniunctim, contrarium habet usum. Aliquando enim idem quod κατὰ πολὺ significat, apud Pausan. Thucyd. & Plutar. ut παραπολὺ μὲν τῶν θηβαίων χειρόνων, παραπολὺ δὲ τῶν λακεδαιμονίων αὐ εἰνόνων φανῶν. Greg. παραπολὺ τῆς τάξεως ἐλαττομένης. Valde immutato ordine. Interdum è cōtrario τὸ ἐπ ἐλαττον significat, ita ut παρὰ hic minuat, ut apud eundē Gregor. εἰ δὲ πόρρω, καὶ παραπολὺ τῆς ἐλπίδος. id est, Sin longe à meritis tuis dicendo abfuimus, & minus quàm pro spe nostra successit oratio. Thom. Mag.

Γαρὰ πρόαιρεσιν. inconsulto, temere, & impuden-

Γαρὰ τί propter quid, unde, quamobrem. (ter.

Γαρὰ τὴν ὁδοιπορίαν. obiter.

Γαρὰ τοῖς ποσί. ad pedes, prope.

Γαρὰ τὸν καιρόν. uide in καιρόν.

Γαρὰ τοὺς συμβούλους. à consulibus.

Γαρ' αὐτὰς τὰς δικήμασι. protinus admissis delictis, recenti adhuc secus admissorum memoria. Iurisperiti dicunt, adhuc flagrantibus delictis.

Γαρὰ φύσιν. contra naturam, repugnāte natura.

Γαρ' ἓν. uno minus. uide ἓν παρ' ἓν.

Γαρ' ἔτος. annis alternis.

Γαρ' ἡμέραν. singulis diebus, alternatim.

Γαρ' ὅ. quamobrem.

Γαρ' ὅλον τὸν βίον. per totā uitā, à toto tēpore uitæ

Γαρ' ὀλίγ. nihili, parui.

Γαρ' ὥραν. intempestiue.

Γαραβαίνω. μ. ήσω. π. ηκα. pretereo, transgredior.

Γαραβακχος. ᾱ. ὁ. furore correptus, debacchans.

Γαραβαλέταιρος. ᾱ. ὁ. qui sodali amico ue imponit, familiarium impostor. Eust.

Γαραβάλλομαι. μ. ῶμαι. π. παραβέβλημαι. comparor. Item audacia præcipiti periculum adeo, ῥιψοκινδυνεύω. Thucyd. πολῖται ὄντες, καὶ πλέω παραβαλλόμενοι. Qui maioris dispendij aleam subibant. Home. Iliad. 9. cum accusatiuo dixit, ἀεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, Discrimini intrepidè se obijciès. Apud Aeschinem pro παραπέμπομαι, & Aristoph. Ran. pro accedere ponitur, χωρῶμεν εἰς τὸ πλοῖον. χάρων ὁ παραβαλῶν, Accede, uel (ut interpres inquit) ὁρμίζων τὴν ναῦν, hoc est appelle nauē. Bud. Cō.

Item decipio ἀπατάω: & simpliciter appono, παρατίθεμαι. Eust. Accipitur etiã παραβαλλεῖν pro ἐξαπατῆσαι hoc decipi & circumuenire Thucydidi unde παραβλήσιλω.

Παραβάλλω. μ. αλῶ π. παραβέβληκα. assimilo, cõparo, συγκρίνω, ὁμοιῶ. ut λώνωπα ἐλέφαντι παραβάλλειν. id est, Culicem elephanti conferre, Liban. Et aliquando cum præpositione πῶς, ut εἰ πῶς ἕκαστον αὐτῶν τὰς ὀυναγόρου πράξεις παραβάλλοιμι. Item admoneo, παρατίθημι, τὰ φορεῖα παραβάλλειν, Plut. & ταῖς ἀμπέλοις παραβάλλειν κόπρον, id est fimũ miscere, ut Plin. dixit. Item transmitto, traijcio, ut νῆας παραβάλλειν εἰς ἰωνίαν. Thucyd. appellere naues, Cæs. Item permitto, indulgeo, & cõdono aliquid, & utendũ offero, ut mulier παραβάλλει ἑαυτὴν ἀνδρὶ ἀγνῶτι dicitur apud Suid. quæ quæstus gratia sese homini indulget ignoto. Item accedo, appropinquo, ut λιλεωνύμῳ παραβάλλοντος εἰς θήβας, Plut. in Dem. & παραβάλλειν εἰς ἡδονὰς, id est applicare se ad uoluptates. Aristot. Ethic. 7. & Pol. 7. Itẽ obijcio, ut παραβάλλειν τοῖς βρέμμασι, Plutarch. & παραβάλλειν προφὴν τῇ λαμήλῳ, apponere pabulum, Athen. & παραβάλλειν τῇ ἀμβροσίαν, Plato. Sic etiam obijcere feris, pro edendum obijcere, apud Latinos. Item flecto, detorqueo, ut παραβάλλειν τὸς ὀφθαλμὸς oculos intorquere, limis oculis toruisq; aspicere, Athen. & Aristophan. Nub. Sic παραβάλλειν τῇ λιφαλῇ, Plat. quemadmodũ ij solent facere, qui aurem alteri admouent ad auscultãdũ. Et παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, in latus conuertere, Xenoph. de lepore fugiente, & à canibus oppresso. Item adambulo. Plutarch. in Cat. καὶ πολλάκις ἑκάτω παρέβαλλεν ὁ κάτων. Plato de Repub. 8. ὅταν παραβάλωσιν ἀλλήλοις οἵτε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, Quoties congrediuntur inuicem principes ac subditi. Quo in loco παραβάλλειν significat ex æquo & socialiter ingredi, uel equitare, non comitum numero locoq;. Bud. ibidem.

Παράβασις. ιος. ἡ transgressio, præuaricatio. Item παράβασις in comœdijs dicebatur, cum chorus ad populum conuersus aliquid extra fabulæ argumentum loquebatur.

Παραβάτης. ου. ὁ. transgressor, socius in curru, genus militum, dominus curus, miles in curru pugnans, auriga.

Παραβία. ας. ἡ genus potionis ex milio & conyza. Cæl. lib 4. cap. 26.

Παραβιάζομαι. &

Παραβιάζω. cogo, adigo. Luc. in Act. παραβιάζω

Παραβλαστάνω. iuxta germino. (ἡμᾶς.

Παραβλέπω. male uideo, cæcutio, negligẽter aspicio, oculos intentos non habeo, hoc est, μὴ ἀτενίζω. Accipitur pro ὑποβλέπω, limis aspicio per indignationem aut simultatem, aut iram præcipitem, nõ recto aspectu intueor. Aristoph. Vesp. πότερον ὦν τυραννὶ παραβλέψαι ἑτέρῳ, altero oculo toruè aspiciens. Bud. Com.

Παράβλεψις. ιος. ἡ aspectio, hallucinatio.

Παραβλήσιλω. deceptiuè, perperam, olique. Item facere per cõparationẽ, ἐξ ἀνιβολῆς, ἢ ἀποκρί-

Παράβλημα. equorũ pabulũ, Homero. (σεως.

Παραβλητικός. adiectitius, complacabilis.

Παράβλητος. ν. ὁ. comparabilis.

Παραβλύζω. παραβάλλω, ἀκροπτύω, scaturio.

Παραβλώπης. ν. ὁ. ἡ. &

Παραβλώψ. ῶπος. ὁ. ἡ. strabus, παρορῶν, διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις. Home. Iliad. 1. παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, de limis loquens.

Παραβολή. ῆς. ἡ. parabola, cõparatio, collatio. Ammonius distinguit à παράδειγμα. Hãc fieri de rebus inanimatis uult Thomas Magister. Venerabilis Beda dicit rerum genere dissimilium fieri παραβολήν.

Παραβολικός. ν. ὁ. collatiuus, comparatiuus.

Παράβολος. ν. ὁ. stolidus, incautus, qui non tenet modum, audax, cõfidens, temerarius, periclitator. Plut. de Cæs. τῶν κολμημάτων τὰ παράβολα καὶ μεγάλα παράπειν ἔφη δεῖν. Dicitur in bonã partem Polybio, τὰ γὰρ (inquit) παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων. Cic. proiectũ dixit pro Cluent. Quòd aut ij qui ad fraudẽ callidi sunt, non tantum audent, quantũ excogitant: aut illi quorũ eminet audacia atq; proiecta est, à consilijs malitiæ deseruntur. παράβολον πρᾶγμα apud Isocrat. pro bello ponitur, auso scilicet discriminis pleno. Significat etiam ὁ γνήσιον, adulterinum, non germanum. Aristoph. Ves. πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης καὶ παράβολος. Bud. Com.

Παραβόλως. è regione, ἀνοφθαλμίσας. Item temerarie, εἰκοκινδύνως.

Παράβορρος. qui transuerso Aquilone perflatur, id est ab latere.

Παραβουλεύομαι. perperam consulo. Paul. ad Ephes. παραβουλεύομαι τῇ ψυχῇ, Non habens ra

Παραβοῶσι. acclamant. (tionẽ uitæ.

Παραβραβεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. determino, brauium intercipio, debito præmio fraudo. Acti. ac-

Παραβραχύ. paulominus. (cus.

Παραβύομαι. ingredior.

Παράβυσμα. complementum.

Παράβυσον. lect. paruus, q sub maiori poni solet.

Παράβυστος. ν. ὁ. absconditus. Vnde forum Athenis in obscuro urbis loco situm, in quo minimæ quæq; lites agebantur, parabystum dicebatur. Cæl. lib. 15. cap. 9.

Παραβύω. μ. ύσω. ω. υκα. imbuo, intendo, iuxta aliquem reclino. Actiu.

Παραγάγης. consoleris.

Παραγγελία. ας. ἡ. interdictum, petitio magistratus, ambitus, & preces amicorum pro reis causam dicentibus, Demost. περὶ τῆ παραπρ. quã consuetudinem satis expressit Aeschin. contra Cthesiphontẽ cum inquit, τὰ μὲν πρασκεύην ὁρᾶτε καὶ τὴν πράξιν ὅσην γεγένηται, καὶ τὰς κατ' ἀγορὰν δεήσεις αἷς λέγεν τοί τινες. Bud.

Παράγγελμα. ατος. τὸ. interdictum, uetitum, sicut παραγγελία, Demostheni. Apud Isocra. πῶς δεῖ. accipitur pro præcepto & hortamẽto consilioq; καὶ τὸ μέλλοντος. (inquit.) χρόνε παράγγελμα καταλιπεῖν. Bud. ibidem.

Παραγγελματικῶς. admonitorie, adhortatiuè.

Παραγγέλλω. μ. ελῶ. ω. αλκα. admoneo, inuito, ut παραγγέλλειν εἰς τὰ δεῖπνα, Lucian. Item condico, constituo. Plato in Phæd. παρηγγέλαμεν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός, καὶ ἥκομεν. Item accerso amicos, apud Lysi. unde παραγγελία, pro prece amicorum. Ex quo & pro ambire magistratũ, & δεξιόω ponitur. Qui enim candidati erant, denunciabant amicis, & eos accersebant ἐπὶ τοῦ συναγαγεσιάζειν. ut παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν, παραγγέλλειν ἀγορανομίαν, Plutarc. Item denũcio, ueto, interdico. Lucas in Act. cap. 5. ὁ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν, μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; Nonne conceptis uerbis interdiximus uobis, ne diceretis in hoc nomine? Et Demosth. ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγειλεν ἀνάγεσθαι. id est, edicto præcepit. In Pand. quoque Græcis mulier prægnans post diuortium παραγγέλλειν τοῦ ἀνδρὸς dicitur, cũ marito denunciat se prægnantem ex eo: contrà maritus ἀνὰ παραγγέλλειν dicitur, quod est quasi obnunciare, uel nuncium remittere prægnanti, id est non uelle agnoscere ex se prægnantem esse. Παραγγέλλω εἰς ἀνδρας, uirilem togã sumo, ad ætatem uirilem perueni. Bud. ibidem.

Παράγγελσις. εως. ἡ. interdictum. Vnde ἐκ παραγγέλσεως aliquid fieri in castris uel in acie est, cum classico nõ edicitur, sed per manus imperium traditur & accipitur. Xenoph. ἀναβ. 4. τὴν νικῶντα ἀνασάντες ἐκ παραγγέλσεως πορεύόμενοι. Bud. ibidem.

Παραγγνηθέντα. τὰ præter nata.

Παραγεύω. degusto.

Παραγήραμα. ατος. τὸ. delirus, silicernium.

Παραγηράω. μ. άσω. π. ακα. deliro per senectutẽ. Neutr. absol.

Παραγίνομαι adsũ, reuertor, uenio, aduenio. Itẽ auxilior, succurro, quẽ etiã adsum Latinè dicitur.

Παραγινώσκομαι decipior.

Παραγινώσκω. perperam & inique statuo & iudico. Genit. aut accus. Bud. Com. Philost. παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου dixit pro πρὸς τὸν γνῶσιν τοῦ δικαίου πολιτευόμενοι. Thom. Mag.

Παρακωνίζομαι cubito oppositò arceo, importune propello, obuios & admotos ptrudo, & amolior. Luc. προσεπάζων ὥσπερ ἐκτίνων τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παρακωνιζόμενον. Vnde & pro repudiare, siue διωθεῖσθαι & διακρίνεσθαι ponitur. Cubito enim solemus oblata reijcere, cũ pudet accipere. Bud. Com.

Παραμυθίον. ου. τὸ. deriuatio.

Παραγόρευσις. negatio, ἄρνησις.

Παράγραμμα. τὸ. quod ultra solitum, uel iustũ additur & inscribitur, agnominatio per cõmutationem literarũ, inscriptio in Epist. Famil. Cic. Bud. Com.

Παραγραμματίζω. uocum & literarum similium exaggeratione incesso, ut illud Timonis dictũ ὡς αὐτέπλασε πλάτων ψευπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Παραγραμματισμός. uitium peruersè literas pronuntiantiũ, ut si αὐτὸ τὸ κόρακος, κόλακα quispiam dicat. hoc etiam παρήχημα uocant. Bud. Com.

Παράγραπτος. peregrinus, alienus, spurius, suppositiius, adulteratus.

Παραγράφεσθαι. excipere, præscribere, id est exceptione summouere petitionem. Interdum accusationem transcribere & transferre, ut γραφὴν τοῦ φόνε παραγράφεσθαι, Demosthen. de quo Bud. Com.

Παραγραφή. ῆς. ἡ. exceptio, præscriptio, effugium litis. Item compositio, illecebra, ratio alliciendi, πρόσιμον. Est enim annotatio in margine, & scholium annotationis signũ in margine ascriptum. Isocr. ἀρξάμενος ἐκ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi, uel paragraphæ iurisconsultorum. Dicitur quoq; eo nomine tropus poëtis, cum præcedente cõpleto ad alia fit transitus, ut ὡς οἱ μὲν τὰ πεφόντα κατὰ στρατόν. & μέχρι παραγραφῆς αὐτὶ τοῦ μέχρι τινος ὡρισμένε χρόνε ἢ παραγεγραμμένε ὅ ὅτι περιγεγραμμένον.

Παραγραφικὸς ἀγών. est litis contestatio super translatione & super exceptione, quam Cice. translatiuam causæ constitutionem uocat.

Παράγραφος. ου. ὁ. paragraphus. dicitur linea in longum protensa, uox protrita Iurisconsultis nostris.

Παραγράφω. μ. ψω. ω. φα. annoto in margine. Itẽ exceptione summoueo & præscribo, circunscribo, ut παραγράφομαι, Synesio. Est etiam perperam scribo, Demosth. περὶ στεφ. Et γράφειν

φέρειν νόμον, dicunt legem & rogationem ferre & promulgare, hoc est εἰσφέρειν: sic παραγράφειν τὸ προσφέρειν, hoc est, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogare & opponere. Bud. Com.

Παραγυμνόω. denudo.

Παράγω transeo, prætereo. Matth. 20. οἱ δὲ ὄχλοι ἐπιτιμῶντες αὐτοῖς ἵνα σιωπήσωσιν, οἱ δὲ μᾶλλον ἔκραζον λέγοντες. Item adduco, produco, ut πρόαγειν εἰς τὸ μέσον, Plato de Leg. 4. & παράγειν εἰς τὸν δῆμον, Lys. sicut produce testes Latinis. Item peruertere & transuersum agere, παρὰ φύσιν ἄγειν. Vnde παράγειν τὴν διάνοιαν τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Antiph. Ex quo & pro ἀπατᾶν, id est decipere, subdola persuasione obrepere, & perducere quò quis uelit ponitur, ut παράγειν ἀναπείθοντας. Plato de Rep. 2. Quod tamen & in bonam partem accipitur, ut παράγειν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Ad meliorem spem deducere, Plutar. Item deducere, deriuare. unde παράγωγα ὀνόματα, & παραγώγως. Item orno aliquem honoribus & augeo, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα τιμῶντας, id est promouere, Chrysost. Item in esse producere, ut τὸν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων, Lucian. Refertur etiam aliquando ad rem militarem, & significat porrò agere, siue promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id est ἀπὸ τοῦ στίχου ἐπὶ τὰ ζυγά. id est quod fit ad porrigendam frontem, & circunueniendos hostes. Xenoph. παρήγγειλε τὸν ὕστερον λόχον παράγειν. Idem, ἐκ τούτου παρήγον οἱ λοχαγοὶ εἰς μέτωπον. Bud. Com.

Παραγωγή. ῆς. ἡ. adductio, conciliatio, deductio, peruersio, id est παρακίνημα, ut in Hippiatr. γινώσκειν δὲ σε θέλω, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔκβολή, ἀλλὰ παραγωγή. id est non esse ceruicem luxatã, sed peruersam. Item deceptio, impostura, captio, Demostheni. Item productio & traductio ordinum ab altitudine aciei, id est ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza deductionem transtulit ex Aeliano. Vide in Appendice de uocab. militaribus. Grammatici quoque paragogam uocant, cum aliquid adijcitur fini dictionis. Tryphon proschematismum appellat.

Παράγωγος. deductiuus, deriuatiuus. ut ὀνόματα παράγωγα, nomina deriuatiua.

Παραγώγως. deductiuè, deriuatiuè.

Παραγωνίζειν. in angulos desinere, Bud. Com.

Παράδειγμα. ατος. τὸ. exemplum. Vide παραβολὴ apud Ammonium, diciturq; propriè de animatis, παραβολὴ de inanimatis, uel enarratio exempli hortãtis uel deterrẽtis, teste Beda. Huius triformẽ rationẽ annotauit Iulius Rufinianus. Nam παράδειγμα aut personis tantũ exhibet sine sermone, aut sermonẽ sine personis, aut simul utrunq;.

Παραδιγματίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. &

Παραδιγματίζω. trado exemplũ. Item uitupero, palàm traduco, ludibrio expono. Itẽ triũpho.

Παραδειγματικὸς συλλογισμός. ratiocinatio exẽplaris, ex uno unum uel uniuersale colligens, reijcitur à dialecticis.

Παραδιγματισμός. ignominiosa pœna.

Παραδειγματώδης. ους. exemplaris.

Παραδεικνύω. μ. έξω. π. έχα. manifestum facio. Neutr. absol.

Παραδιπνεῖν. incommode cœnare, uel miserè uiuere more pauperum.

Παράδεισος. ου. ὁ. paradisus, hortus apud Xenophontem & locus septus ferarum, uiuarium, uiridarium. Vox deflexa, ni fallor, ab Hebræo pardes, quæ hortum significat.

Παραδέχομαι. μ. έξομαι. π. έγμαι. suscipio, assumo, ἀναιρεῖσθαι, ὑπολαμβάνομαι, incepto. Demost. μείζω δὲ τῶν ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων ὀδυνᾶς ἄλλοι παραδέξασθαι διδάσκουσι. Item accipio à maioribus, & fama referente accipio, παραλαμβάνω. Plato de Leg. 4. φημὶν τοίνυν παραδεδέγμεθα τὸ τότε μακαρίας ζωῆς.

Παραδιαστρέφω. conuersari, & alij conuiuere.

Παραδιαστολή. ῆς. ἡ. dilatatio. Paradiastole schema (inquit Rutilius Lupus) plures aut duas res, quæ uidentur unam uim habere, disiungit, & quantum distent decet, suam cuiq; propriam sententiam subiungendo, ut illud Hyperidis: Non enim probas te pro astuto sapientem intelligi, pro confidente, fortem: pro inliberali, diligentem rei familiaris, &c. Paradiastole (inquit Rufinian.) est, cũ similes res discernũtur, cõtrarijs redditis. Latine dicitur discriminatio, ut: Triste lupus stabulis, maturis frugib. imbres, Arboribus uenti, nobis Amaryllidis iræ.

Παραδιατριβαί. αί. scholæ & disputationes infrugiferæ, μάτταιαι σχολαί. πρὸς enim hic uitiat dictionem. Vtitur eo Paulus 1. ad Timoth. 6.

Παραδίδωμι. μ. ώσω. π. ωκα. trado, commendo, Actiu. accus.

Παραδιεζευγμένον. uitiosè disiunctũ. Gellio interprete. uox est Dialecticis in usu.

Παραδιήγησις. εως. ἡ. annarratio.

Παραδικία. iniquitas.

Παραδιοικῶ. malè administro, nec rectè nec ordine administrationi ciuili me immisceo, administrationem alijs recte traditam ad me transferre conor.

Παραδοκιμάζω. εἰς δόξαν ὑπερβαίνω.

Παραδοξολόγος. qui admirabilia & paradoxa dicere

ere uidetur. &

Παραδοξοποιός. qui supra aliorum opinionem aliquid facere uidetur. Hisce duobus nominibus iactabundus Galenus dicit se appellatum à suis æmulis & laudatoribus.

Παράδοξος. ν. ὁ. ἡ. admirabilis, præter opinionem inauditus. Vnde παράδοξα Stoicorum, de quibus est libellus Ciceronis. Paradoxon Rufinianus numerat inter schemata orationis, cũ aliquid præter expectationem auditoris profertur, & cætera.

Παραδοσέω. cupio tradere.

Παράδοσις. ιος. ἡ. constitutio, traditio. ut παραβάνειν τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, Matth. 15. Item mancipatio.

Παραδραβίειν. concumbere, πρὸς ἀκοιμηθῆναι.

Παραδραμεῖν. superare cursu.

Παραδρομίδες. hypæthræ deambulationes, xystia appellant.

Παράδρομος. ν. ὁ. ambulatio.

Παρασυνασδύω. τὸ. συνάρχω, simul regno.

Παρασύομαι. &

Παρασύω. mergor, ingredior, irrepo, fallo introeundo & me insinuando. Bud. Com.

Παράσυσις. ιος. ἡ. aditus, irreptio.

Παρείδειν. propè aliquem canere.

Παρεζεύγνυμι. adiungo.

Παρεζεύξας. admiscens.

Παρεκπλέω. μ. ώσω. π. ωκα. ad æmulationem prouoco, extimulo. Actiu. accus.

Παρεζῆν. diminutè uiuere.

Παρεζώνιον. ου. τὸ. gladij genus, quod ad zonam accingebatur.

Παρεζώννυμι. μ. ώσω. π. ωκα. cingo. Actiu.

Παρεζωστρίς. paruus gladius, pugio.

Παραθαλάσσιος. ν. ὁ. maritimus.

Παραθάλπω. calfacio, παραθερμαίνω.

Παραθαρσύνω. μ. υνῶ. π. υνα. dehortor, Actiu. accus.

Παραθεῖναι. cõmendare seruandum, ueluti cum depositum committimus.

Παράθερμος. calidus, audax, indecore faciens.

Παράθεμα. &

Παράθεσις. ιος. ἡ. σύγκρισις, comparatio. Item appositio, ferculum.

Παραθέω. transcurro, prætercurro, propè curro.

Παραθεωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. despicio. item comparo. παρεξετάζω. Lucian. in Dialogo qui Herodot. inscribitur, ἀλλ' ἡμῖν ὑμεῖς πολυσλάμανλοι, γλαύκῳ παραθεωρεῖτε με. Actiu. accus.

Παραθήγω. exacuo, παροξύνω, ἀκονῶ.

Παραθήκη. ης. ἡ. pignus depositum.

Παράθραυος. remus qui in postremo ordine triremiũ mouebatur ad nutũ scilicet gubernatoris.

Παραθραύω. miser sum, & uiribus fractus.

Παραί. poët. pro παρὰ, ut παραί ποσὶ λάμπετο θυμός.

Παραίβημα. τος. uola.

Παραίνεσις. ιος. ἡ. admonitio, adhortatio, cohortatio contradictionem non recipiens, quoniam fit ijs de rebus quæ in controuersiam non cadunt, sed apud omnes in confesso sunt, cum συμβουλὴ plerunq; dubium secum adfert, num res quæ suadetur omnino conducat aut utilis sit. Vide συμβουλὴ in Ammon.

Παραινέτης. ν. ὁ. admonitor.

Παραινετικός. ν. ὁ. admonitorius.

Παραινέω. μ. έσω. π. εκα. admoneo. Actiu. accus.

Παραινίπτομαι. innuo. Accus.

Παραινομένη σωτηρία. parta salus, perfecta salus, conflata incolumitas.

Παραίνυσθαι. priuare, auferre.

Παραίπαιμα. τος. deliratio.

Παραίπομαι. recuso.

Παραίρεσις. ademptio.

Παραίρημα. τὸ. restis. Thucyd. ἐκ τῶν ἱμαντίων παραιρήματα ποιοῦντες.

Παραιρεῖμαι. adimo, aufero, detraho, peruerto, arceo, præripio. Passiua uoce tantum dicitur, & interdum cum uno, interdum cum duobus accusatiuis construitur.

Παράσιμος. illicitum, indecorum.

Παράσιος. idem, sinistrum, aduersum, indecens, molestum. Etym.

Παραΐσσω. prætereo.

Παραιτέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. excipio, excuso, deuito, abdico. Item mitigo, placeo, αἰτέομαι, rogo, deprecor, peto, ut apud Menand. παραιτοῦμαί σε συγγνώμην. Et Aristid. παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Item eijcio & expello. Synesius ἐγὼ δὲ τοῦτο γε παρεῖσαι. Παραιτέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem. Actiu.

Παραιτησάμενος. respuens.

Παραίτησις. ιος. ἡ. excusatio, expulsio, deprecatio.

Παραιτητής. intercessor, defensor. deprecator, Cic. Misit filium nõ solum sui deprecatorem, sed etiam accusatorem mei.

Παραίτιος. ν. author.

Παραιτόνιον. ν. τὸ. plaga, regio.

Παραιφάμενος. ν. ὁ. admonens.

Παραίφασις. ιος. ἡ. admonitio, Iliad. λ. ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ὅτιν ἑτοίμη.

Παραιφάσσω. extendo, commoueo, uibro, salto.

Παραιωρούμενος. ν. ὁ. suspensus. Herod. Polym. ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρούμενα ἐκρεμόνυς.

Παραιωρῆσαι. luxare, ἐκχωρῆσαι ἀρθρον.

Παραιφήλυμα.ατος.τὸ. adductio.

Παρανάθεσις. præter ius, contrà quam decet.

Παρανάθημαι, & Παρανάθεμαι, &

Παρανάθιζω.μ.ίσω.σ.ικα. iuxtà colloco, aſsidere facio, ſedeo, aſsideo. Dicitur & παρανάθιζῆσαι pro eodem.

Παρανάθημι. utrinq; demitto. Bud. Com.

Παρανάθεσμι. iuxtà colloco, atq; cuſtodẽ appono, ut παρανατάσσας τινὰς τοὺς οἰκέτας φυλάττειν. Demoſth. Aliquando ponitur αὐτὴ τοῦ ἡδεῖν πρᾶξις καὶ παρανόμως καθίσταμαι, quaſi altrinſecus colloco. Iſoc. & Plutarch. Bud. Com.

Παρανάριος, &

Παράνομος. ὁ. ἡ. intempeſtiuus, indecens.

Παρακαλέομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι. cõſolor, paſsiuè. Habet quoq; ſignificationem Actiuam.

Παρακαλέω.μ.έσω.π.εκα. conſolor, hortor. Vnde αὐλὶ παρακαλεῖν Xenoph. pro in diuerſum hortari. Item obſecro, oro. Gregor. ὅθεν δὲ παρακαλοῦμεθα, δεόμεθα ὑπὲρ χρειῶν. Item pro alio precator interuenio, ut aduocatus & patronus. Vnde παράκλητος Item aduoco, id eſt aduocatum accerſo & imploro, παρακαλεῖν δημοδοκίν, Aeſchin. & παρακαλεῖν εἰς συμβολὴν uel παρακαλεῖν συμβόλους adhibere in conſilium. Eſt etiam euoco, ut παρακαλεῖν εἰς συμμαχίαν, Syneſ. & Aeſchini, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρέσβεις ἀπεδείμην παρακαλοῦντες εἰς ἐλλίωας ὡς τὸν Φίλιππον. Παρακεκλημένοι μάρτυρες, ſunt teſtes rogati, quibus οἱ προσυχόντες opponũtur, id eſt fortuitò oblati. Actiu. accuſ. Bud. Com.

Παρακαλύπτομαι. &

Παρακαλύπτω.μ.ύψω.π.υφα. cooperio. Itẽ ſicut ἐγκαλύπτομαι oculos meos cõtego, ne uideam quippiã horribile aut auerſandum. Bud. Com.

Παρακαταβάλλειν. ſacramento contendere, ſponſione certare, qui de hereditate cõtrouerſia cõtendunt, παρακαταβάλλειν dicuntur, & ἀμφισβητεῖν autore Harpocr. cũ alij propterea in controuerſiam hæreditatem deducebant, quòd ſe mortui filios aſſererent uere germanos aut adoptiuos alij uero iuſtius ſe hæreditatẽ accepturos cõtendebant, quod nulla mortui ſuperſtite prole, aut propinqui & cognati, aut per teſtamentum hæredes forent.

Παρακαταβολή.ῆς.ἡ. depoſitum, fideiuſsio. Actionis genus, ubi tam actor, quàm reus apud acta decimã partem æſtimationis litis deponebant, multam ſcilicet futurã temerè litigantis. Neq; modo ſponſionis iudicium, ſed etiam ipſa pecunia depoſita hoc nomine ſignificatur, id eſt τὸ πρυτανεῖα. Latinè ſponſio dicitur. Bud. in Annot. & Com.

Παρακαταθήκη.ης.ἡ. depoſitum, fiducia.

Παρακατακλίνω adhibeo, admoueo, inclino, iuxtà colloco uel in lecto, uel in menſa, quod & παρακλίνω dicitur.

Παρακατατίθημι. depono, id eſt cõmendo. dati-uo iunctum, Plato de Rep. 1. Significat & dare quippiam fiducia cõtracta, fiduciariũ do, depono tanquam apud ſequeſtrem. De hoc Bud. in Annot. Item credo. Xenoph. τὸν ἑαυτοῦ σῶμα τοῦ ἵππου ὁ δικαιότατος παρακατατίθεται, quaſi fidei committit, creditq;. Sic Aeſchin. τῇ τύχῃ σφ. pro fortunæ commitere. Bud. Com.

Παρακαταλογή.ῆς.ἡ. immutatio & uarietas.

Παρακατάλεγομαι concumbo.

Παρακατακήγνυμι. defigo.

Παρακαταρτύομαι.μ.ύσομαι.σ.υμαι. ex multis unum facio, eompono.

Παρακατάστασις. depoſitum, παρακαταβολή.

Παρακαταχρῆται. abutitur.

Παρακατεκτικός. tenax.

Παρακατέχω. idem quod κατέχω niſi quòd intẽdere uidetur ſignificationem, retineo, χρωστρεβῶ. Vnde παρακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν, retinere uſum fructuum. Et παρακατέχειν τὴν μνήμην, memoria tenere & complecti.

Παράκειμαι. adiaceo.

Παρακείμενα. fercula. Item quæ propinqua ſunt, quæ adiacent.

Παρακείμενος. tempus præteritum. adiacet enim ac propè eſt præſenti. uide in ἀόριστος.

Παρακεκινδυνευμένον altum, blaſphemum, inopinatum, inſuetum. Suid.

Παρακεκλιμένος. ſua ſponte incitatus, Ariſtotel. Rhetor. ad Alexand.

Παρακεκομμένος. delirus, inſanus, μαινόμενος (inquit Suid.) δεδεσκὼς, παραφρων. Item improbus, paruus. Vnde & de numiſmate perperã cuſo dicitur. Ex quo ad quaſuis res fucatas tranſfertur, quę ſimilitudine impoſturã faciũt. Suid.

Παρακεκρόκει. inſaniebant. (cito.

Παρακελεύομαι.μ.εύσομαι.π.εύκα. hortor, ex-

Παρακέλευσις.ιος.ἡ. hortatio, conſolatio, aduocatio, prouocatio.

Παρακελευσμός.οῦ.ὁ. idem. Thucyd. προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι καὶ παρακελευσμῷ.

Παρακεντήσις.ιος.ἡ. curatio, quæ fit manu chirurgi, cũ morbus aliter curari nequit. iungitur prius locus, deinde acus, uel hamulus infigitur.

Παρακερδαίνω. perperam lucror, uel amplius inſto, & præter alios lucror.

Παρακινδυνεύομαι. mihi imminet periculũ paſ-

Παρακινδυνεύμενον quod periculo- (ſiuè.
ſè ſuſcipitur, quod periculoſum eſt tractatu.

Παρακινδυνεύω. temerè & audacius perclitor. Sic Cic. pro Quint. Omnia circunſpexit Quintius,

tius, omnia periclitatus est. Bud. Com.

Παρακινέω. μ. ήσω. π. ηκα. permuto, transfero. Item inuerto, peruerto, ut παρακινοῦντες θεῶν λόγια, Dionys. Item labefacto. Grego. κατὰ ἰουλ. νῦν δὲ τὸ πειρᾶσθαι τὰ χριστιανῶν μεταπιθγάνειν, ἢ παρακινεῖν. Item prouoco, irrito. Item indecorè & instabiliter moueor. Aristoph. βάτραχε ἰδλοῦ, σκώπτει λῶ με παρακινήσαντ' ἰδλῆς. En tibi me, animaduerte num inter uerbera indecorè tibi moueri uidebor. Vnde & pro adblandior ponitur, adulor, hoc est caudã moueo alicui adblandiendo. Item ἐκτρέπομαι τοῦ καθεστηκότος, aliquid secus in me admitto, aut de me consulo. Vnde παρακινηκότες, in furorem uersi & furibũdi, ἐξιστάμενοι. Theophrast. 6. de Caus. passiuè usus est de uino, quod sub sydere turbido motu uitiatur, καὶ μάλιθ' ὅταν θαλαττωθῇ, ἢ ὦσι ἢ τοῦ ἄστρου αὐαιθλῆς, παρακινήσῃ. Bud. Com.

Παρακινηλικῶς, pro ἐξεστηκότως, Plut. in Solone.

Παρακιρνάω. admisceo.

Παρακλιθεῖσα. ἡ exorata.

Παράκλητος. ο. ὁ. simul seruiẽs, seruus ascriptitius.

Παράκλησις. ιος. ἡ. exhortatio, consolatio. Est etiã aduocatio, id est aduocati & corrogati, ut adsint iudicio uel concioni, ut faueant cõcionanti, uel causam dicenti. Bud. in Annot. post. Cõment. Accipitur nonnunquam licet rarius pro rogatione ac deprecatione Lycurg. ἐδλεόμην αὐ ὑμῶν μετ' δύνοίας ἀκθσαι μο. νυνὶ ἢ αὐτὸς ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν ἢ χωρὶς παρακλήσεως ἢ ἐμῆς. Orabam ut uos ad me audiendum beneuolos habere possim, quòd ipsum hoc tempore uos facturos existimo, uel nulla mea interposita deprecatione.

Παρακλήτης. ου ὁ. inuitatus.

Παρακληλιών. ο. adhortatiuum, conciliatorium.

Παράκλητος. ου ὁ aduocatus, patronus, fautor. Sic etiam spiritus sanctus, ὡς παύτων τὰς παρακλήσεις δλεχόμενος. Bud. Com.

Παρακλήτωρ. idem, consolator.

Παρακλίδον. declinanter, παρατεταμένως.

Παρακλίντωρ. ορος. ὁ qui se prosternit ac reclinat.

Παρακλίνω. μ. ινῶ. π. ιγκα. diuertor, summitto,

Παρακμάζω. μ. άσω. π. ακα. senesco, (inclino. id est transeo uigorem, deficio, declino. Neut.

Παράκμασις. ἡ παρακμή.

Παρακμαστικόν. languidum, remissum. Vnde παρακμαστικὸς πυρετὸς, de febri, quæ sensim leuior fit & languidior. cui opponitur ἐπακμαστικὴ ἡλικία, ætas iã uergens & inclinata, Galeno.

Παρακμὴ. ῆς. ἡ. languor, & remissio uigoris. Apud Galen. remissionem febris significat. Et παροξυσμῶν παρακμαί sunt accessionũ remissiones uel declinationes, ut medici loquũtur. Est etiã senilis ætas, quando iam robur consenescit.

Παρακνήμιον. ου. τὸ. alterum os cruris in iumẽtis, quasi additum tibiæ.

Παρακοᾶν. desipere.

Παρακοή. ῆς. ἡ. inobedientia.

Παρακοίμησις. εως. ὁ. ἡ. excubia, arum.

Παρακοιμητής. ου. ὁ. excubator.

Παρακοιμῶμαι. excubo, bas.

Παρακοίτης. ου ὁ. coniunx uir, paroxyt.

Παράκοιτις. ιδος. ἡ. coniunx mulier, pellex, Cyrill.

Παρακολούθησις. ιος. ἡ. sequela. (proparoxyt.

Παρακολουθῶ assector, adsum, subsequor indiuiduus comes. Itẽ animaduersione & intelligentia assequor dicentem. Aeschin. ὑμᾶς τε βουλόμην αὖ ἀκοῦσαι, καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν δυμαθῶς. Bud. Com.

Παρακομιδή. ῆς. ἡ. aduentus.

Παρακομίζομαι. aduenio.

Παρακομίζω. affero, impello, importo.

Παρακυνεῖν. inter basiandum mentum affricare, & quasi interacuere.

Παρακοπή. ῆς. ἡ. diminutio, amẽtia, alienatio men (tis.

Παρακοπικός. & (proparoxyt.

Παρακοπτός. ο. ὁ. mentis inops, φρενοβλαβής.

Παρακόπτω. μ. όψω. π. οφα. furo, insanio, deliro, desipio, παρανοῶ, μαίνομαι. Item fraudo, damno afficio. Aristoph. Neb. τοῦ ἀργυραμοιβοῦ παρεκόπτω δηχρινίκω. Bud. Com.

Παρακορέω. uerro, orno, παρακαλλύνω.

Παράκρασις. seductio.

Παράκοσμα. ατος. τὸ. disciplina.

Παρακούω. μ. ούσω. π. ακα. obudio, παρέργως, ἢ λάθρα ἀκούω, seduco, decipio.

Παρακρατέω. retineo, firmor.

Παρακρεμάω. μ. άσω. π. ακα. suspendo. Actiu.

Παράκρημνος. ου. ὁ. præceps.

Παρακρίνω. quasi παρατάττω, iuxtà loco, exaduerso instruo aciem, atq; ita propè ut σύγκρισις fieri posset. Plut. in Anto. τοῖς δὲ πάρθοις παρακεκεμμένοις, λόγου μερέσθαι ἡ τάχις ἐφαίνετο τῶν ῥωμαίων. Bud. Com.

Παρακροτέω. μ. ήσω. π. ηκα. adhortor, dehortor, incendo, παραθαρσύνω, παρορμῶ, παροξύνω.

Παράκρουσις. fraus, dolus. παράκρουσις τῶν παρανόμων, iniquum, contra leges.

Παράκρουσος. ου. ὁ. stultus.

Παρακρούω. μ. σω. π. κα. ebrius uacillo. Item seduco, fraudo, fallo, in errorem impello, ab errare facio. Sic παρακρούομαι uoce passiua pro eodẽ. Vnde παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς, est obrepere iudicibus, & per imposturam aut calumniam iudicium uincere. Translatio est ab ijs, qui in rebus appendendis alterã lancem ex æquilibrio fraudulen-

fraudulenter impellunt digito, ut in alterã partem uergat, siue à luctatoribus, qui nõ fortiter neq; ui, sed fraude & supplantando uincũt, πολλὰ ἠχνεῖ παρακρούοντες. Inuenitur interdum cum duobus accusatiuis. Sciendũ tamen quòd παρακέκρουται cum σ pro ἐξηπάτησε, παρακέκρουται uerò sine σ, pro ἐξηπάτηκε passiuè ponitur. Ammonius. Significat etiam deprecari & à se summouere. Vnde παρακρούεσθαι οὐ μάρτυρας, refutare & refellere testes, hoc est παραγράφεσθαι καὶ διαλέγχειν, hoc est reijcere & repudiare, ut διακρούεσθαι. Bud. Com.

Παράκτης. uenator, qui canes uenaticos ducit.

Παρακτικός. qui uim habet substantias creandi.

Παράκτιος. ς. ὁ. littoreus.

Παρακτῶσαι. introducere, Herodt.

Παρακύπτω. trãscursim aspicio, quasiq; limis oculis, uel in transitu, & quasi p transennã aspicio.

Παράκυψις. ιος ἡ. prospectus, ἐξ ὄνου παρακύψεως prouerbium de asino, qui cum ab agasone neglectim ageretur, in transitu caput in tabernam uel in officinam inseruit, & uasa euertit.

Παρακωχή. retentio, dilatio.

Παραλαλεῖν. nugari.

Παραλαβάνω. per manus traditum accipio, ut successor facit, qui prouinciam accipit, Demosth. & Gaza ex Cicer. Item à maioribus accipio, & quasi per manus traditum accipio, ut parentes liberis, Plato de Repub. 1. & Aristid. in Panath. Item ἐκλέγομαι καὶ διαλέγομαι, id quod Latini excipio dicunt. Basil. καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθυμεινὰς φροντίδας παραλαβεῖν. Sic Liu. Nec tranquillior nox diem tam fœde actam excepit. id est, subsecuta est. Cic. in Cat. Sed memoriam illius uiri omnes excipient anni consequentes. Bud. Com. παραλαμβάνειν τὸς συμβόλους, adhibere in consilium.

Παράλαμψις. ιος ἡ. caruncula quæ multum lucet in oculo, uel resplendens cicatrix in nigro oculorum.

Παραλανθάνω. lateo.

Παραλέγομαι. lego littus, hoc est, παρὰ τὸν αἰγιαλόν, καὶ τὴν τῶν πλοίων πλέω. Lucas in Actis, παραλεγόμενοι τὴν Κρήτην, Præterlegentes Cretã. Sic Verg. Et crebris legimus freta cõcita terris.

Παραλέγω. μ. ξω. π. χα. inhoneste aliqd lucror.

Παραλείπω. μ. ψω. π. ψα. omitto. Actiu.

Παράλειψις. ιος ἡ. omissio. Paralepsis, id est præteritio: figura est (inqt Rhõ. Aquila) ubi quasi prętermittentes quædã nihilominus dicimus, &c.

Παραλέχομαι. μ. ξομαι. π. γμαι. accũbo. Depon.

Παραληπτέον. complectendum est. (absol.

Παραληρέω. μ. ήσω. π. ηκα. deliro. Neut. absol.

Παράληψις. ueneratio, præteritio, occupatio.

Παραλία. ας ἡ. regio maritima.

Παράλιον. species tithymalli, uel brassicula marina.

Παραλιμπάνω. μ. ανῶ prætermitto. Actiu.

Παράλιος. ς. ὁ. littoreus, maritimus, est & tithymalli genus apud Hipp. & Dioscor.

Παραλίτης. ς. ὁ. qui in Paralo sacra naue erat.

Παραλλαγή. ἡς. ἡ mutatio, ἀλλοίωσις. immutatio, differentia. Plato pro hallucinatione & aberratione usus est. Bud. Com.

Παραλλάξ uicissim, alternis. Vnde παλλὰξ λεωδὰ est in serie rerum alternantem uarietatem esse: quod etiam γαλλὰξ dicitur, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον λέκται. Bud. Com.

Παράλλαξις. ἡ. παλλαγή. exorbitatio.

Παραλλακτός. ς. ὁ. mutabilis.

Παραλλάττω. μ. άξω. π. αχα. permutatim uario, alternis hoc & illo modo facio, quemadmodum fabri παραλλάττειν ἀλλήλων οὐς ὀδόντας Theophrasto dicuntur, cum dentes serræ alternos uariant, uel alternis hinc & illinc prominentes faciunt, ut scops inter adducendam propellendam serram educatur, quæ alioqui crenas serræ obstruit. Vnde παραλλάττοντα apud eundem pro alternis hoc & illo modo sita, ut sunt dentes in serra, & opponitur τῷ πάλλήλα εἶν. Ex quo & pro alternare ponitur, id est nunc hoc, nunc illud animo agitare, ut δόξῃ παραλλαττόσῃ apud Isocrat. pro uaria & alternante de homine opinione. Sic Vergilius: Hæc alternanti potior sententia uisa est. Item pro differre, uariare, nunc hoc, nunc illo modo cedere, Theophrastus. Et παραλλάττει, refert, id est differentiã facit, & ad rem pertinet. Vnde ἀπαράλλακτος, non differens, non euarians, per omnia similis. Significat etiam præterire, id est διαλλάττειν, ἀμείβειν. Xenophon. ἑλλη. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τῶν φυλάκων, ἐξανίστανται οἱ τῶν εὐχαβρίαν, Cum primi insidias præterijssent, milites qui cum Chabria in insidijs latebant, insurrexere. Item ταυτὶ. 1. ὅσοι δὲ παραλλάξαν τῶν ἔφθασαν. id est, Qui è transuerso occurrentibus anteuerterunt. Sic Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrauerunt: uel, Parum abfuit, quin mutuo obuiam fierent. Huc pertinet, quod est apud Plat. ὁ παραλλάττεσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, Non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. Bud. Com.

Παραλληλιά. τὰ. Latini uirgas, historici soles uocant, authore Seneca. Verum exemplaria habent παλλήλια. Locus est Nat. Quæstio li. 1. cã. 11.

Παραλληλίζω. μ. ίσω. π. ικα. comparo.

Παραλλήλισμος. ὁ. schema quãdo in oratione uoces idem significantes aut eædem coniunguntur per cõpositionem, uel ordine sequũtur: id quod

quod grammatici dicũt fieri ἐκ ταυτότητος, uel ἐξ ὁμοιότητος συγκεῖσθαί τε καὶ παρακεῖσθαι. Ex identitate (ut ita loquar) quando eadem & uoce & sensu cõponũtur, ut πάμπαν, uel adiũguntur ordine, ut πάλαι πάλαι apud Comic Ex similitudine, quando diuersæ prolatione dictiones, significato tamẽ similes, uel cõponuntur ut γῆ πάσδυ, ἀγῆ & πέσδυ: uel adiungũtur ordine, ut λίαν πάνυ, & τυχὸν ἴσως, hæc ex Eust. Iliad. α.

Παραλληλόγραμμα. ατα. ex aduerso positæ lineæ à geometricis appellantur. παράλληλοι.

Παράλληλον. figura poëtica, cũ duæ dictiones synonymæ pariter ponuntur, ut βάσκ' ἴθι.

Παράλληλος. ον. ὁ. mutuus, inuicem comparatus. Isocr. περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα, καὶ τῶν κινδυνευόντων ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuimus quæ de rebus utrorumq; gestis bellisq; susceptis diceremus, horum res gestas cũ illorum comparando. Ex cuius imitatione, Plutarch. παράλληλα sua uocauit, hoc est, uitas illustriũ uirorum, quos binos quasi paria composuit. Significat etiã uicissim & alternis, quasi ἀμοιβαίως. Aristot. de Inuent. αὐ δὲ παράλληλα λεγόμενα τῶν ἀφαιρεσιν καὶ τῶν θέσιν. Παραλλήλους ἐξετάζειν, est quod Cicero dicere solet, cõtendere. Soluitur aliquando dictio composita, & per accusatiuum, quem poscit ipsa præpositio proferri solet, ut παρ' ἀλλήλους, παρ' ἀλλήλας, παρ' ἄλληλα. Vocant Astronomi & Mathematici παράλληλα in sphæra lineas, rectas, paribusq; inter se spatijs in altũ surgentes uel lineæ in continuũ protractæ æquali spatio inter se distantes.

Παραλλήλως. aduerb. Aristot de Mundo, καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ διὰ τῶν, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασι, ὡς κἀνταῦθα λέγομεν δι' ὅν ζῶμεν. Vocãt aũt (inquit de Deo) καὶ διὰ καὶ ζῶα, corãm cõpositis nominibus, altrinsecusq; sitis, quasi dicas δι' ὅν ζῶνιν. Si enim è regione, quasi κατὰ τὴν συστοιχίαν, hæ duæ uoces cõponantur, erit δία ζῶα, quasi δι' ὅν ζῶν ἔξεστι. Bud. Com.

Παραλογισμός. ῆ. ὁ. deceptio.

Παραλογία. opposita est analogiæ.

Παραλογίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. & Παραλογίζω. μίσω. σω. ισα. decipio falsis rationibus, falsa argumentatione utor, subdola supputatione utor, circunuenio, obrepo, circũscribo, captioso genere argumentationis uel conclusionis utor. Bud. Com.

Παραλογισμός. ῆ. ὁ. deceptio per falsas ratiocinationes, fallax conclusio & captiosa, argumentũ fallaciter conclusum.

Παραλογιστής. ου. ὁ. deceptor, ἀπατεών.

Παραλογιστικός. ῆ. ὁ. cauillatorius. παραλογιστικὰ, ἐρωτήματα, fallaces & capitosę interrogationes.

Παράλογος. masc. gener. ut ἄλογος, & dicitur id quod præter opinionem & repentè accidit. Thucyd. τὸν δὲ πόλεμον τὸν παράλογον, ὅσος ἐς τότε ἀν ἐγένετο, προσδόκων τε. Diodorus genere neutro dixit, πῶς τὰ παράλογα τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγὰς, Ad nec opinatos fortunę impetus suffugia sibimetipsi relinquentes: de thesauris loquẽs Susianis. Sic Liu. Duas urbanas legiones ad incerta belli cõsules cõscribunt. Est etiã παράλογον τὸ ἀλόγως γενόμενον, id est temerè & præter rationẽ. Itẽ τὸ μὴ κατὰ λόγον, id est quod præter ꝓportionẽ est. Bud. Cõ.

Παραλόγως. præter opinionem, insperatò.

Πάραλος. ου. nauta, remex. Itẽ nauis, qua Delphos Theori ad rem diuinã faciendam mittebantur, in hos usus à Repub. destinata. Dicebatur & eo nomine iudicium tribuarium Athenis. in qua significatione nonnulli παροξύνοντες παράλους.

Παραλεργεῖς. οῖ. dicuntur qui non sunt in pretio, parum honorati, qui non erant aut habebantur aliquo loco teste Hesych. ἀλεργεῖς enim purpureum significat.

Παραλεδεῖν iuxtà aut unà lauari, uide in Chil Eras.

Παράλυσις. εως. ἡ. dissolutio, paralysis, neruorum resolutio. ubi alterũ latus sensum aut motũ perdidit. affectus scilicet quo uolũtarius motus offenditur, is enim circa partes, uel partem aliquã fit, proficitur autẽ neruis musculisq; perpessis.

Παραλυτικός. ὴ. ὁ paralyticus.

Παραλύω. μ. ύσω. π. υκα. succedo. Item dissoluo, destruo. Vnde παραλύειν τὸν ἀμφισβήτησιν, pro iudiciũ intentatum destituere, cœptamq; instantiã aut remittere, aut quouis modo antiquare. Et παραλύω τὴν ἀρχῆς, abeo magistratu & abdico me. Et παραλύειν τὴν δίκαιον ἀμεινω, pro euertere alicuius potentiã, Aristot. Et παραλύειν τὸν ζῶν ἑαυτὸν, mortem sibi cõsciscere, Plutarch. Aliquando παραλύειν est immunem facere: ut παραλύοντες τὴν λειτουργίας, immunes sunt, Polyb. Et παραλύειν τινὰ τὴν καταδίκης, pœnæ eximere, Lucian. Bud. Com.

Παράλωμα tegmen quoddã, τὸ ἔξωθεν τῆς μητέρος

Παραμαρταίνω. aberro, ἀστοχαίνω. (σκέπασμα.

Παραβολεῖν. extra uallum tentoria habere.

Παραμείβομαι. μ. ίψομαι. π. ειμαι. retribuo, respondeo, Hom. Item transeo, prætereo. Itẽ uicinus sum.

Παραμείβω. μ. ίψω. π. ειφα. idem.

Παραμελέω. negligo, sperno.

Παραμένω. manfit, adest, cupit.

Παραμέμνημαι. memoro.

Παραμένω. μ. νῶ. π. νηκα. assisto, permaneo. Neut.

Παραμέσον. nomẽ chordæ. Vitru. lib. 5. (datiuo.

Παραμεῖβειν. τὴν ἄλλην μεῖβειν, & prætermauigare.

Παράμικτος. ον. oblõgũ & παραμικτὴς. ὁ. oblõg.

Παραμηρίδιον. τὸ. genus gladij, arma crurum, femorale.

Παραμικρόν. paululum, ferè, penè, parum abfuit.

Παράμιλλος. ὁ. citra certamen uictor.

Παραμιξολυδιάζειν. transcendere mixolydiũ cantum, quod in antiqua musica non licebat.

Παραμένισω. τοῦ. manenti, & mitiganti iram.

Παράμονος. constans, fortis, qui à proposito non facilè dimouetur.

Παραμπυκίζομαι, implico & intorqueo capillos, religo comam, Eust. Il. χ.

Παραμυθέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. cõsolor, do consilium, παρηγορῶ. παραινῶ. Depon. accus.

Παραμυθία ας. ἡ. consolatio.

Παραμυθικός. ἡ. ὁ. consolatorius.

Παραμύθιον. ὁ. τὸ. solatium.

Παραναγινώσκω. ex aduerso & altrinsecus lego. Et Demost. ὑπὲρ πιμοκρ. cũ duæ leges à duobus leguntur, ut fiat contentio legum & παρεξέτασμός. Alibi dicit παράγνωθι. id est lege alteram legem uicissim. Apud Isocrat. pro perperã prelego & recito.

Παρανασλύομαι. illabor.

Παρανελίσσω. obiter & præter destinatũ impendo, & perperam consumo.

Παρανάλωμα. superuacuus, ac inutilis sumptus. Est etiam additamentum & uelut appendix impensæ destinatæ. Bud. Com.

Παρανατέλιον. ὁ. τὸ. paranatelion, id est sydus oriens iuxta aliud sydus.

Παρανατέλλομαι. iuxtà orior.

Παρανδυρίζω. malè chordas intendo. Aristotel. de Hist. 7. παρανενδυεισμένας χορδὰς appellat, quas Cic. fides incontentas, de Finib. 4. Vt (inquit) in fidibus plurimis, si nulla earum ita contenta numeris sit, ut cõcentum seruare possit, omnes æque incontentæ sint: sic peccata quia discrepant, æque discrepant, paria sunt igitur.

Παρανέχω. emineo, ex aduerso uel extrinsecus tollo, cohibeo.

Παρανέω, &

Παρανήχομαι. μ. ήξομαι. π. νηγμαι. adnato. Depon. (datiuo.

Παρανθῆ ὀργή. extincta fuerit ira.

Παρανίχω. τὸ. παρανέχω. uide ἀνίχω.

Παράνοια. ας. ἡ. delirium, superbia.

Παρανομασία. ας. ἡ. hæc figura (inquit Rutilius Lup.) aut addenda, aut demenda, aut mutanda, aut porrigẽda, aut cõtrahenda litera, aut syllaba fieri cõsueuit, ut: Traditã sibi publicorũ custodiam sacrorũ, non honoris. sed oneris esse existimauit. (affici.

Παρανομεῖν. ἀδικεῖν, & cõtra leges & iura malis

Παρανομέω. μ. ήσω. π. ηκα. uiolo, iniquè & cõtra leges ago. Legi fraudem facio, legem prætergredior. Item legẽ legib. cõtrariã fero. Neut. absol.

Παρανόμημα. ατος. τὸ. &

Παρανομία. ας. ἡ. iniquitas, transgressio legis.

Παράνομος. ὁ. ἡ. iniquus, exlex, sine lege. Vnde παράνομα γράφω, rogationem ad populũ fero legibus contrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgo. Et παρανόμων γραφὴ est κατηγορία τοῦ παράνομα γράφοντος. Bud. Com. & παρὰ νόμων γραφὴ dicebatur actio legis perperam latæ. & ὁ παράνομος ψήφισμα γράψας dicebatur ille qui accusabatur de iniquo & præter morem scripto decreto.

Παρανόμως. iniquè, præter ius.

Πάραντα. è regione.

Παράντης. ἐος. obliquus, accliuis pariter & decliuis ἑκατεροκλινὴς, πρόσωμαλος.

Παρανυκτοφοίω. pernocto, circumexcubo, uigilias excubo.

Παράνυμφος. ὁ. ἡ. ὁ. ἡ. auspex, νυμφοστὴς, qui nuptijs celebrandis præest.

Παράξας, ἀντὶ τοῦ παρήξας ἀπὸ τοῦ παρήκω.

Παράξενον. ignobile, adulterinum insititium.

Παραξίως. indignè.

Παραξιφίς. gladiolus, pugio.

Παραξόνιος. periculosus. παρὰ τὸν τροχὸν ἐληλυθώς.

Παράπαιστος. ὁ. insanus.

Παραπαίω. μ. αίσω. π. αικα. erro in sermone, uacillo, cespito, desipio, insanio, Neut. absol.

Παράπαν. omnino.

Παραπαντάω. occurro.

Παραπάσσω. aspergo, ὑπερβάλλω.

Παραπείθω. μ. είσω. π. εικα. dissuadeo, in prauum propello. Actiu. datiuo.

Παραπέμπομαι. comitor.

Παραπέμπω. μ. έμψω. π. ομφα. mitto, emitto, honorando præmitto, repello, transmitto. Actiu.

Παραπεπλεγμένος. furibundus. (accus.

Παραπέταλος. folijs, aut laminis tectus, bracteat.

Παραπέτασμα. τος. τὸ, uelum, cortina, περιπέτασμα. tegumentũ propriè quod scorta obtegebant, ne accedentes amatores conspicerentur. Etym.

Παραπέτομαι. aduolo.

Παράπηγμα. ατος. τὸ. cõsolidatio, appaginatio, instrumentum astronomicum, regula.

Παραπηγνύω. μ. ήξω. π. ηχα. affigo, adiungo Isocr. ἀλύπα τοῖς ἡδυναῖς παραπεπήγασι, dolores uoluptatibus adiuncti. Actiu.

Παραπηλῶσαι. lasciuientes.

Παραπήχυς. genus uestis utrinque purpuram habentis.

Παραπικραίνω. μ. ανῶ. π. ηνα. irrito ad iram, παροργίζω. Actiu. accus.

Παραπικρασμός. ὁ. ὁ. irritatio.

Παραπίπτω. quasi penes cado, contingo, accido, euenio.

euenioq; Plato de Leg. 4. τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πολὺ δεῖν. id est, euenire, contingere, hoc est, ut ipsa nanciscatur talem legislatorem. Item impingo, offenso, hoc est, incurro & obuiam fio, παρατυγχάνω. Plutarch. in Galeno, ὅτι ἐκώλυε τὸν πηδαπίπτοντα τῶν νέρωνος ἀκρτυμπανίζειν, obuiam quenque Neronianorum. Aristot. de Hist. 5. οἱ δὲ ἰχθύες πάντες, ἑξῆς τὰ πλατέων σελαχῶν, παραπίπτοντες ὑπτία πρὸς τὰ ὑπτία ποιοῦντες τὸν συμπλυασμόν. id est, Pisces omnes, exceptis planis cartilaginei generis, admotis inuicem partibus supinis copulantur. Vbi παραπίπτοντας appellat τοὺς πηδαποιουμένους τὰ ὑπτία, id est, qui mutuo attritu supinarum partium coëunt. Cicero applicare pro eodẽ dixit, de Amic. Quod si hoc apparet in bestijs, uoluceribus, agrestibus, natantibus, suibus, cicuribus feris, primum ut se diligant, deinde ut requirant atque appetant, ad quas se applicent eiusdem generis animantes. Significat etiam πηδαπίπτειν, quasi πηδεμβάλλειν ἑαυτόν, hoc est, intercalare, interserere, interlabi. Neutrum.

Παράπλασμα. cera, qua in libris quæstiones, aut quippiam aliud notamus. & πήδαπλασμός, fordes in tibiarum foraminibus.

Παράπλεω. ὁ. plenus.

Παραπλέκω. attexo, admisceo, immisceo.

Παραπλευρίδιον. ὦς. ἡ. laterale.

Παραπλέω. μ. εύσω. π. εύκα. annauigo, præternauigo. Neut. absol. Vide πλεῖν in Ammonio.

Παραπληγία. dementia, ἔκλυσις, & fluxio ex apoplexia in partem aliquã decumbens, Gal. lib. 1.

Παράπληγος. ὁ. & (Epide.

Παραπλήξ, ἥγος. ὁ. insanus, mente perculsus, uale demens Latinè attonitum dicimus. Est etiã indoctus, rudis. Item inconcinnus, absonus translatione à pulsu chordarum absono & inepto. Παραπλῆγες etiam loci depressi, & aqua aspersæ petræ in mari.

Παραπληξία. ας. ἡ. insania, resoluta quædã corporis pars, quid uero differat ab apoplexia docet libellus definit. Galeno ascriptus, παραπληξία diminuta quædam ἀκρπληξία est, atq; pars.

Παραπληρωματικός. ὁ. completiuus.

Παραπλήσιος. ὁ. uicinus, propinquus. ut παραπλήσιος θανάτῳ. Item similis, ἐμφερής.

Παραπλησίως. similiter.

Παραπλόκαμος. ὁ. crinitus, calamistratos capillos habens, crinibus implicitis.

Παράπλους. ὁ. annauigatio, præternauigatio.

Παραπλώζω. μ. σω. iuxta uiam sto, aut ambulo.

Παραπλώσαντος. Ionicè pro παραπλεύσαντος.

Παραπόδας. statim, continuò, propè. (Atticè.

Παραποδίζω. μ. ίσω. π. ικα. impedio. Actiu.

Παραποδύομαι. ὁ. σωαποδύομαι.

Παραποιέω. ὁ. διαβαλλόω τὴν νοῦν, adultero, falso assimulo, & ad similitudinem ueritatis, & ne res agnoscatur corrũpo & immuto. Hinc ἀπαραποίητον, ὁ γνήσιον καὶ ἀνόθευτον.

Παραποιήσεως γραφή. accusatio falsi.

Παραπολαύω. obiter fructum percipio, ὁ σύναπολαύω. (dor.

Παραπόλλυμαι. intereo, depereo, immerito per-

Παραπόλλυμι. indecenter & ineptè perdo, male colloco, stultè impendo.

Παραπολύ. uide πρὸ πολύ.

Παραπομπὴ σίτου. aduectio, importatio.

Παραπορεύομαι. simul incedo, adambulo, ad latus ingredior.

Παραποτάμιος. ου. ὁ flumen accolens, amans amnes, riparius Theodoro interprete.

Παραπρέπειν. præter iussa & mandata agere.

Παραπρεσβεία. ας. ἡ. falsa legatio, perparam obita legatio, falsa & ementita legatio.

Παραπρεσβεύεσθαι. falsam legationem obire. ut Cic. dixit, uel falsò renuntiare legationem, uel sordidè legationis munere fungi. Bud. Com.

Παραπτῶσαι prætermitti, præteruolare.

Παράπτομαι, &

Παράπτω. μ. ψω. π. ψα. temere & aberrante manu attingo, demulcendo decipio. Actiu.

Παράπτωμα. ατος. τὸ. lapsus, erratum, delictũ, peccatum, offensio, πταῖσμα, πρόσκρουμα.

Παράπτωσις. attritio. incursus partium, quando partes incurrunt in se mutuo & atteruntur, applicatio, adaptio. à πηδαπίπτω.

Παραπωπάζω. obtego. Aristot. de Vita, πηδαπεπωπασμένοι, obtecti. nisi sit menda pro πηδαπωμάζω.

Παραβόλως. incaute.

Παραρρητός. ὁ. supplicabilis, id est cui supplicatur, ex πρὸ & ἀρᾶσθαι. Cyrillus distinguit à πρὸ ἐρρητος per rho duplex.

Παραλθρησις. ιος. ἡ. luxatio, &

Παράρθρημα. ατος. τὸ. exarticulatio, eluxatio, emotio artuum.

Πάραρος. ου. inutilis, uanus, inconueniẽs, animo suspenso, laxus, dissolutus, diffluens, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἀραιὸς τὴν νῦν, ab ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, quasi ὁ παρηρμοσμένος, apud Theocr. Eust. Iliad. ψ.

Παραῤῥάπτω. assuo.

Παραῤῥέω. μ. εύσω. π. εύκα. præterfluo. Neut abs.

Παράῤῥημα. pellis, tegumentum.

Παράῤῥητος. ου. ὁ dictus Cyrill. cõsolatorius, adhortatorius. Duplici ῥ scribitur, ex πρὸ & ῥητός. Nam dictio terminans in uocalem si cõponatur cum incipiente ab ῥ, geminat ῥῥ: ut ἄῤῥωστος, ἐπῤῥῆμα.

Παραῤῥιπτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. abijcio. Actiu.

Παραῤῥοιζομαι. præteruolo.

Παραῤῥήγνυμι. discindo, disrumpo.

Παραῤῥυέω. diffluo, elabor, πυκνόπτω.

Παράῤῥυμα. τὸ. Xenoph funis tractorius quo nauis adducitur remulco.

Παρηρτάω. dependeo.

Παράρτημα. amuletum, id est res quæ gestatur à superstitiosis in corpore ad arcenda mala. Generaliter quicquid cingulo gestatur, & quicquid ab alio pendet & annexum est, ut appendix, & quicquid applicatur & admotum suspenditur, ut τὰ πόριαπτόμενα.

Παραρτίζομαι. applicor, præparor.

Παραρτῶ. è cingulo suspendo, uel succingo, ut (ensem.

Παραρτύζομαι. μ. ύσομαι. π. υσμαι. fabrico. Deponens accus.

Παραρτύω. μ. ύσω. τ. υκα. condio, compono. Actiuum accus.

Παράρυμα. calceus, funiculus.

Παρασάγγης. ὁ. uiæ mensura est apud Persas. Budæus triginta stadia continere dicit. apud Aegyptios sexaginta stadia est. apud Sophoclem de angelo dicitur. Vide in Chil. Erasmi, Multis parasangis præcurrere.

Παρασαρόω. orno, uerro.

Παρασείρος. uide in παρήορος.

Παρασέω. obquatio.

Παρασημαίνομαι. obsigno.

Παρασημαίνω. πυκαρέπω, adultero. πυάσεσημαινομένῳ, ὀβελλαμένος τὴ μέρῳ ἡ αἰδοίῳ, id est aliquo membro mutilato insignis. Bud. Comment.

Παράσημον. ὁ. τὸ. insigne. Τὰ ἡγεμονίας πυάσημα, insignia imperij, Lucas in Actis. Erat quo que παράσημον nauis, cuius est mentio apud Plut. in Symp. ab insigni illo proræ imposito, qualem describit Lucian. dialogo πλοῖον, cuius ipsa puppis sensim assurgebat inflexa, aurea anserculo ornata, è regione autem prora prominebat in longũ porrecta, habẽsq; utrinq; signum Isidis, à quo ipsi naui cognomentũ. Hinc etiã intelligi potest, qua ratione aliquæ naues appellatæ sint λεχοί, id est arietes, & πρόγοι, id est hirci, quòd scilicet id genus animaliũ haberẽt tanquam παράσημον. Sic Verg. Centauro uehitur magna. Bayf. de Re nauali.

Παράσημος. ὁ. insignis, inter alios conspicuus, Item reprobus, adulterinus, nothus, λίβελλος. Propriè de nummis, quòd scilicet aliquo signo à numularijs notarentur, & τὰ παράσημα, monstrosa, prodigiosa.

Παρασήμως. insignitè & cum additamento.

Παρασιώπησις. εως. ἡ. reticẽtia, & schema est teste Lupo, cum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur: quo etiam utendum erit, cum aut notam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspitionem excitare maiorem reticendo posimus.

Παρασιτέω. ago parasitum.

Παρασιτική. ars parasiti.

Παράσιτος. ὁ. ὁ κόλαξ. parasitus. Item qui publicè in Pystaneo uescebatur apud Athenienses.

Παρασιώπησις. reticentia, cum orationi aliquid deest. Parasiopesis est (inquit Rutilius Lupus) cum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur, &c. Vide ἀποσιώπησις.

Παρασιωπᾶν. reticere, longanimem esse, μακροθυμεῖν.

Παρασκυάζομαι. uoce passiua, plerunq; latẽtem & occultam ad dolum solicitationem significat, ut παρασκυάζεσθαι μάρτυρας ψευδεῖς. Demosth. Sic falsum siue fictum subornare testem, Ciceroni. Quanquam & in bonã partem accipitur apud eundẽ Demosth. Coire Latinis idem ualet, de quo Bud. in Annot. poster. Inde etiam παρασκευασμένον dicitur, quicquid ex composito factum est, & meditata fraude, Lys. Accipitur & pro apparo, sicut suum actiuũ παρασκυάζω. Xenoph. 7. παιδὶ λιλίμακας παρασκευάζω. Bud. Com.

Παρασκευάζω. μ. άσω. τ. ακα. præparo, apparo, ἐπιτρέπω, οἰκονομῶ. suborno, sed ferè in bonam partem, ut Cic. de Leg. Homo à natura suborn atus in uitam uenit. Significat etiam perficio, id est ἀπτελῶ καὶ ἀπεργάζομαι. quod & ἀποδείκνυμι, & ἀποφαίνω dicitur. Bud. ibidem.

Παρασκευαστικός. ὁ. ὁ. qui præparare nouit.

Παρασκευή. ῆς. præparatio, parasceue. Item Hebræi sextum diem septimanæ ἑβδομάδος παρασκευὴν appellabant, quod eo die omnia necessaria parabant, ut sequenti die sabbato religiosi ab omni opere cessarent. Item subornatio, hominum appositorum coitio, uel ad reos opprimendos, uel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris, legumq; interdicta, Demosth. καὶ νικήσει ἐδεμιᾷ παρασκευῇ, οὐδὲ συνωμοσίᾳ. & uicit iudicio nulla nec coitione, nec adornata aduocatione. Aschin. ἐκ παρασκευῆς λαθεῖν ὁμόγοι. Ex cõposito ad id allegati, adornatiq;, ut leges ferentibus perniciosas astipulentur & subseruiant. Bud. in Annot. post & Com. Item commeatus, suppellex, industria, facultas. Vide inferius προπαρασκευή.

Παρασκήνια. τὰ. locus iuxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Item aditus & ingressus ducentes in scenam. Etym.

Παρασκήν-

Παρασκιώω. insinuare, uicinum tentorium habere.

Παρασκήπτω. uibro, irruo.

Παρασκιρτάω. gestio, lætitia exulto.

Παρασκώπτω. cauillor.

Παραβαίνω. μ. ήσω. π. ηκα. procedo, feroci aspectu & superbo transmitto & prætereo, ut apud Plutarchum in Cat. παραβῆσαι τὸ δωμάτιον, id est improbè & contemptim in cubiculum irrumpere & sese inferre audacius. Bud. Com.

Παραβαίζομαι. ὀ. παρασκώπτω.

Παραβάς. άδος. ὁ. ramus auulsus, cui inseruntur surculi. Theod.

Παραβάω. stolonem, hoc est fruticem agnascentem ex arbore euello.

Παραβαίζω. unà contendo & pugno.

Παραβαίζων. ὁ succenturiatus.

Παραβάτης. ὁ protector, πρεσβὰς, ὁ πλίτης.

Παραβονλεύω. μ. ήσω. π. ηκα. pdo, uiolo pacta, gero bellum. Vnde παραβονλευμένος dicitur, & qui perfidè uiolatur, & qui fiducia fœderis uiolatus est.

Παραβόνλευμα. ὀ. uiolatum fœdus.

Παραβονλήτης. ὁ. fœdifragus.

Παράβονλον. quod per huiuscemodi perfidiam paratum est.

Παρασαθμίζω. ίσω. κα. præpondero.

Παρασαθμίδες. άι. postes cardinum.

Παρασαθὸν. astando propè, è propinquo.

Παράσανον. hasta.

Παρασάς. άδος. ἡ. porticus, lapides ab utroque latere, ostij postes, antæ uidentur à Vitruuio appellati lib 3. & antepagmenta lib. 4. παρασαθμίδες. columnæ grandiores quæ mœnibus opponuntur ne corruant

Παράσασις. ιος. ἡ. assistentia, affirmatio, per testes probatio, exhibitio eius, p quo intercessit quis in uadimonio promittēdo. Forensis dictio est. Vnde ἐγγυητὴς δεδόναι τῶν τῇ παρασάσει, est dare cautionem iudicio sistendi. Significat etiam drachmam quam litigatores in exordio litis dependebāt in causis priuatis. Nomen inde tractum, quòd hæc merces erat apparitorū qui sistebant homines in iudicio, hoc est euocabant. Est etiam impetus animi fiducia sui præditi, hoc est πράσημα, & animi præsentia. Adhæc exiliū & fuga eius qui extorris esse iussus est. Aristotel. Polit. 5. εἰδὲ μὴ, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παρασάσεις αὐτῶν. Quibus uerbis significare uidetur simile quippiā ὀστρακισμῶ, & relegationis. Bud. Com. Vocatur etiam πράσασις uilis ac stataria quedam negotiatio.

Παρασατέω. μ. ήσω. π. ηκα. assisto, adsum, socius sum, νικῶ. Neutr. datiuo.

Παρασάτης. ὀ. ὁ. socius, opitulator, auxiliarius, astes in acie, pedes equiti auxiliaris. Παρασάται uiri sunt eiusdem manipuli, numero 64. quorum dux πεζάρχης nominatur, ut habes in Appendice de uocab. militarib. In choreis etiam παρασάτης dicitur, qui præsultori secundus est. Bud. Com. Dicuntur & παρασάται lapides ueluti pilæ alteræ columnis appositi. dicuntur & genitales uenæ, uel tertia uasa seminaria. Itē tortores. Etym.

Παρασαλκὴ δίκη. actio ad exhibendū, quam intendit is, qui rem præsentem uendicaturus est. A' παρίσημι pro repræsentare. Bud. Com.

Παρασατικός. ὀ. ὁ. repræsentatiuus. Item incitatiuus, παροξυντικὸς, διεγερτικὸς, παρορμητικός. Item fortis, hoc est (ut Cicero scribit. Off. 1.) qui non perturbatur in rebus asperis, nec tumultuans de gradu deijcitur, sed præsentis animi nouit uti consilio. Bud. Com.

Παρασατὶς. ίδος. ἡ. præfecta. Item labrum calefactorium.

Παρασατὶς. caldarium uas, ad calefaciendum aliquid comparatum.

Παρασαυρόω. ligna recta erigere, sæpem condere.

Παρασείχω. pènes accedo.

Παρασέλλω. retineo, αὐασέλλω.

Παρασήζω. in ordinem disponere & cogere cum ordinum præfecti, centuriones, leuioriscq; armaturæ milites in ordinem cogunt.

Παράσημα. ατος. ὀ. audacia, arrogantia, animi præsentia, παράσασις. à παείσαδῆ pro animi fiducia præditū esse, de quo postea. Vocatur etiam μνῆμα. Item uulgus collectum.

Παρασιχὶς. ίδος. ἡ. cōtinuus ordo, capita & primæ uersuum literæ.

Παρασορέω. sterno, extendo.

Παρασρατηγέω. bellicis rebus immisceor.

Παρασρατηγοῦντες. qui adhærent imperatoribus exercitus.

Παρασραβοπαιδεύομαι. castra admoueo.

Παρασρέφω. peruerto, obtorqueo.

Παρασυγγραφὴ. contra syngraphæ conuenta facio, & fidem promissam in satisdando fallo.

Παρασύμβαμα. ατος. ὀ. propositio ex nomine & uerbo sententiam non perficiens: ut, Ioanni curæ est.

Παρασυνάγχη. faucum morbus cum in eis exteriores musculi inflammantur, cum autem interiores συνάγχη, dicitur, quod uitium si guttur infestauerit exterioribus inflammatis, scilicet, musculis, iam παρακυνάγχη per κ dicitur quāuis tamen nōnulli hæc confundant.

Παρασωκαπτικὸς σύνδεσμος. subcontinuatiua coniunctio.

Παρασύνεσις.ιος.ἡ.ignorantia,nõn simpliciter omnis, sed quæ accedit ad cognitionem, apud Hipp.Gal.lib.3.de Artic.& rursus, παρασύνεσις, non simpliciter quæuis deceptio,sed quæ rei ueritati confinis est, ac probabilitate quadã nititur.

Παρασύθετος.ον.ὁ decompositus.

Παράσυρτον.ον.ὁ gubernator.

Παρασύρω.μ.υρῶ.attraho,transuersum traho,aduerto,laxo, male tracto, peruerto, distorqueo. παραφέρω,παρατρέπω.Greg.εἰς ἀθαμ. de quodam scelerato,παρασύρων τοῦ χρυσῶ τὴν ἀλήθειαν. Item distraho, auello, Lucianus in Nigr. de uoluptate, παρασύρεται δὲ ἡ ψυχῆς ἐπωκλυζομένης πάνυ θφοδρῶς τε καὶ ἀρετή. In Hippiat.de equo torminoso,πασύρεται τὴν κοιλίαν τοῦ ἐλάφου. Ventrem humi apprimit distorquendo.Bud.Com.παρασύρειν ταρσός, uide Bayfium de re nautica.

Παρασφραγίζω.adultero,κιβδηλεύω,νοθεύω,παραχαράττω.Bud.Com.

Παραχαρσον.αὐαχώρισον.retrocede.

Παραχεδιάζω.perperam & incõsulte interpretor.

Παραχρῆμα.παραυτίκα.properè.statim,illico.

Παραχίζω.discindo.

Παρέχομαι.præbeo,&παρασχεῖν,præstare.Plut.

Παραχρῆν.ὸ.παρατυχόν.cũ occasio ita tulit, cum res ita nata fuerit,occasione ita sese dante,cum liceat παρόν.Dicitur sicut ἐξόν Bud.Com.

Παράταξις.ι.ἡ.acies, prælium, phalanx. Vide σύνταγμα & φάλαγξ μάχη in Appendice Lexici de uocab.militar.

Παραταράττομαι.perturbor.

Παρατασις.ι.ἡ.productio,porrectio.

Παρατατικός.ὁ.porrectiuus. Dicitur & hoc nomine præteritum imperfectum apud Grammaticos, quo significatur extensum tempus in rẽ quæ agebatur nondum perfectum: ut, cum tu legeres,ego scribebam.

Παρατατικῶς.aduerbium,cum extensione.

Παρατάττεσθαι.in acie stare.Vnde παραταξάμενος πρός τινα.dicitur,qui contra aliquẽ in acie stat. Significat etiã opponere se ut repugnaturum. Greg. πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρατάσειν δυσκολίαν,Sese opponit tempestati & turbini tyrannidis.Bud.Com.

Παρατάττω.aciem struo, in aciem colloco,in ordines compono.Bud.ibidem.

Παρατείνω.μ.νῶ.π.ακα.porrigo,produco, prorogo. Gregor. καὶ γὰρ ὀλίγον πλεῖον ὁ ἡ φυγῆς παρετάθη,Diutius exularunt. Dicitur & absolutè pro duro,& extendor in tempus longum. Galen.ὀλίγον πλεῖον δὲ πατεινάσης τῆς χειμῶνος, id est. πατεινομένης.Est enim uox actiua pro passiua absolutè posita. Ponitur & pro differo.Gregor. ὀλίγον τις κίνδυνος μὴ αὐτοῦ ὁ βαπτισμα πατείνοιτο. id est ὑπερβεβλημένος καὶ ἀναβαλλομένος. Et Lucian. ὁ ὄχλημα παρατείνοιτο. Et pro remoror & detineo cunctando, quale est illud Ennij de Fabio Annibalem frustrante,Vnus homo nobis cunctando restituit rem. Item pro κατατείνω καὶ κατεργάζομαι, conficio, ut τῷ λιμῷ πατείνωσι, fame cõficiẽ, Plato in Sympos.Bud.ibidem.

Παρατίτας, pro ἐκτίτας, ἐξάπλους. diciturq; propriè de tributorum augmento,cum ad pristina uectigalia quædam accessio fit, teste Aristophan.interp.

Παρατοιχίζω.iuxta murum excito.

Παρατεκτάινομαι.fabrico.

Παρατελωνισάμενος π. committens aliquid in rem publicanorum.

Παρατηρέω.μ.ήσω.π.ηκα. obseruo, id est, capto, Actiu.accus.

Παρατήρημα. obseruatio,uaticinatio,augurium.

Παρατήρισις.ι.ἡ.idem.

Παραθέμενα. fercula.

Παρατίθημι.μ.ήσω.π.ηκα. comparo,in medium affero.Vnde παραθῆναι dicuntur structores epularum, qui fercula in mensa struunt & conuiuis apponunt: ut παραθῆναι τὴν ἀμβροσίαν, Luciano.Et Ilia.τ. αὐτὸς γὰρ κλισίν λαβὼν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. Latinè dicitur appono Cicer. Attic.Quid te in uasis fictilibus appositurũ putem?Et παραθεὶς, structor & qui apponit: παρατιθέμενον uerò passiua uoce conuiua, cui fercula apponuntur. Hoc tamen ponitur ab Athenæo li.11.& pro eo, qui exemplũ aliquod citat,& authoritatem promit scriptoris.ὡς, inquit,νίκαν δοῦς φήσιν,παραθεμένου τὸ ἐκνεφελῶν ἀριστοφάνους,μηδὲ σίψω κοτυλίσκον. Significat etiam commendo.Lucas in Act.παρατίθημι ὑμᾶς τοῦ θεῶ.

Παρατίλλω.uello. Dicebatur & de adulteris, quibus deprehẽsis pili è natibus ac pudendis uellebantur.Aristoph.Plut.ὅδε γ' ἁλὸς μειχὸς δὴ σὲ πάν παρατίλλεται.

Παράτολμον.ον. impudens.

Παράτοπον. in locum incommodũ & malum.

Παρατοσοῦτον.in hac uoce,sicut in πατοπολύ,ἡ παρὰ in utranq; partem ualet, ut & πάνυ,& ἐπέλαπον significet, & cum genitiuo construitur. Gregor.μὴ πατοσοῦτον ἐλθωμεν ἡ ἰσότης θείας,Ne tantũ abfit,quin accedamus ad æqualitatem diuinam. Herodian. πατοσοῦτον μὴν δὴ μακρῆνος ἐκ ἐφυγε τοῦ δίωκοντας. Tantulũ modo abfuit quin euaderet, hoc est penè euasit.Significat etiam usqueadeò,quasi πάνυ πολύ.Greg.

λύ. Gregor. οὐκ αἰσχυνόμεθα βασιλεῖ πρεσβεύοντες ἢ πλούσιοι τῶν χρείαν ἔχοντων; Plut. in Cic. παρα πρεσβεύοντες τοῦ λόγου κρατηθέντας ὑπ' αὐτοῦ. Vt quadeò dicendo ab eo uictos se intelligebãt. Bud. Com.

Παρατραγῳδικός. ὁ. tragicus.

Παρατρέπομαι digredior, iter flecto. τρέπεσθαι enim est arripere uiã. παρατέθραμμένος dicitur ut παραπλήξ Bud. Com.

Παρατρέπω. μέλλω. π. ψα. aduerto, in errorem impello, παραπλανῶ, παραπέσθω, hoc est in pra uum impello, παραγορῶ, ἀπατῶ. Bud. ibidem

Παρατρέχω. prætercurro, prætermitto, à latere curro.

Παραβέβεσι. de pauperibus, qui miserè aluntur.

Παρατριβή. ῆς. ἡ. iurgium, uerbosa contentio.

Παραβίβω. attero. Vnde παρατρίβεσι dicitur de ijs, quæ mutuo attritu supinarũ partiũ coëunt, quemadmodũ & πρωκτίζω. Hoc Cic. applicari, appelli, & accidere dicere solet. Bud. Com.

Παράτριμμα ατος. τὸ. intertrigo, quę fit dum itinere calcei angustiores pedes atterunt ac urunt, aut longa equi uectio fœminã confricat. Plin. attrita & confricata membra uocat.

Παρατρίχομαι τοῦ κολακείας. superor ab adulatione.

Παράτριψις. ιος. ἡ. attritus, collisio.

Παραστρεπέων. peruertens, decipiẽs, παραπέσθων.

Παραβοπή. ῆς. ἡ. peruersio, deprauatio, in errorẽ impulsio, mutatio, initium.

Παράτροπος. ον. auersus.

Παρατροχᾶσαι. præcurrere.

Παραβύζω. falso sono aliquid fingo, παραφωνῶ, γογγύζω.

Παρατρωπᾶν. παρατρέπειν.

Παράπομαι πτος σι. decerto.

Παρατυγχάνοντες. μάρτυρες. testes non rogati, sed oblati & oblatiui. Bud. Com.

Παράτυπος. ὁ. falsæ monetæ.

Παρατυχόν. cum occasio ita tulit, cum liceat. dicitur sicut ἐξόν, pro ἐξόντος. & est Atticum.

Παρατυγχάνω. adsum, accedo, præsto sum & assiduus asto. Propriè significat fortè super aliquẽ actum aduenio, superuenio. Datiuo.

Παρατυχών. præsens.

Παραμυθᾶν. alloqui, consolari.

Παραθέω. μ. ήσω. π. κα. florem ætatis præterij, consenesco.

Παραυλίζομαι. μίσομαι. π. ισμαι. excubo, ut παραυλίζεσθαι τοῖς βασιλέσι, excubare ad regias principum.

Παραύλιον. uestibulum.

Πάραυλος. ον. ὁ. adsonans, non respondens ad tibiam. πάραυλος βοὴ, apud Sophoc. uox tibiã referens, ἢ κατὰ βρενωδὲς, ἢ σφᾶς τὸ βαρὺ, legitur & μέλος πάραυλον, pro dissonũ & ἀποσδόν. Eu.

Παραύξησις. ιος. ἡ. amplificatio. (Il. φ.

Παραυτίκα continuò, confestim.

Παραυτόθεν. idem quasi iam inde ex illa hora.

Παραυτόθι. apud ipsum.

Παραυχενίζων. collo inclinato, & παραυχενίζω accumbo.

Παραφαίνω. demõstro, prope exhibeo, ἀμυδρῶς δεικνύω.

Παραφαίρεσις. ιος. ἡ ademptio.

Παραφᾶσαι. manu immissa explorare tractare se, hinc & secretos uteri locos παραφάσιας uocant, Gal. in Gloss.

Παράφασις. allocutio, contemptus.

Παραφάσι. tangere, alloqui, decipere.

Παραφάσκειν. delirare, quasi aliena & præter mentem loqui. Hippoc.

Παραφᾶλον. peruersum, malum, παραφᾶλον ἡγεῖσθαι uilipendo, aspernor, sperno.

Παραφέρεσθαι. sicut πταφέρειν. perperam præterfugere ac præteruehi, præterire quod non erat contemnendum. Latinè id præter causam fugere dicitur. Item perperam agi, perperã moneri. Aristoteles Ethic. 1. ἀλλ' ἐν τοῖς σώμασι μὲν ὁρῶμεν τὸ παραφερόμενον. Aliquando pro errare καὶ σφάλλεσθαι. Plato, ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρεμπέχθημεν.

Παράφερνα. τὰ. perapherna dicuntur à Iureconsultis quæcunq; præter dotem fœminis sponsis dantur. à παρὰ præter, & φερνὴ dos.

Παραφερόμενα. fercula in medium prolata, παρατιθέμενα.

Παραφέροντες. structores epularũ. πταλιθέντες.

Παραφέρω. impropero. Item detorqueo, deprauo; ut παραφέρω τὸν ὀφθαλμόν, limis aspicio. Item transfero, transuersum aufero. Lucianus ἢν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ. In medium affero, profero, produco in medium, παραγω. Aeschin. κατὰ Τιμαρχ. ἔπειτα τὸν ἑρμῆν τὸν αὐδοκίδου καὶ τὸν πτωχὸν πταφέρει ἐν σκόμματος μέρει. Item in mensam cibos affero, & in mediũ prolatos struo. Xenoph. παιδ. 3. καὶ ὁ μάγειρος ὤχετο παραφέρων. &c. Item supero. Aristid. in Pan. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρῳνεγκὼν ταῖς ἀδυνοίαις. Item prætereo, prætergredior, præterlabor. Xenoph. de lepore fugiente, ταχὺ γὰρ ἑκάστου παραφέρει τὸ ὄψιν, πρὶν νοῆσαι τί ὄν. Item cum alio affero, id est unà affero, uel obiter affero. Plato διονυσίῳ, χάριν τοῦ τοῦ σιμωνίδου ξενοσίαν παραφέροντες. Bud. Com.

Παράφημι. alloquor, persuadeo, hortor, consulo, (decipio.

Παραφθάνω. præcurro, uinco.

Παραφθέγγομαι. τὸ. παρὰ ῥυθμὸν φθέγγομαι, ut uox quæ non respondet & congruit. Vnde & pro perperam loquor ponitur, incōcinnè respondeo, non qua de re agitur respondeo, aut uerba facio. Bud. Com.

Παράφθεγμα. incōgruum responsum & non appositum, non consentaneum.

Παραφθείρω. corrumpo.

Παραφθορά. ᾶς. ἡ. labes.

Παραφίμωσις. ιος. ἡ. apud Celsum & Paul. uitium quādo cutis curta aut retro abacta præputij glādem obtegere nequit, opponitur τῇ φιμώσει.

Παραφορά. fraus, error. unde apud Plutarch παραφορὰ ἐπὶ δικαιοσύνας, pro furore.

Παραφορέω. affero, παραφέρω. ἀπὸ δέπνου παραφορεῖται ὀδὲν λόγου ἄξιον.

Παράφορος. ου. ὁ. qui nequit sequi rationem, πρόμοιος, præceps consilij, uecors. Item procul aduectus, efferatus. Est quoq; παράφορον βλέπειν idem quod παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν, id est limis oculis obtueri. Lucianus, δοιμὺ καὶ παράφορον βλέπων.

Παράφραγμα. ατος. τὸ. omne diuidens aliquid.

Παράφρασις. ιος. ἡ. eiusdem sententiæ per alium sermonē expositio, liberior interpretatio, cum quædam mutantes, aut etiam addentes, copiosius ac dilucidius explicamus, quod ab alijs dictum est, cuiusmodi est Themist. in Aristot.

Παραφραστής. οῦ. ὁ. interpres latius explicans.

Παραφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. desipio. præter rē & id quod dicet sapio, παραφρονέστερος διεστότα, παρὰ τὸ εἰκῶς φρονέοντος. Aristoph. Neut.

Παραφρόνιμος. ι. insipiens.

Παραφροσύνη. ης. ἡ. desipientia, delirium, mentis alienatio, ualetudo mentis Suetonio, in uita Galbę: Octauius etiam quidam ualetudine mētis liberius dicax, cōuentu maximo &c. Idem alibi uocat mentis impotentiam.

Παραφρυκτοῦν. facibus in hostium usum abuti, φρυκτοῖς enim, hoc est facibus, dabantur signa cōmilitonibus. his itaq; siquis hostibus signū dat, proditq; suos, dicitur παραφρυκτοῦν καὶ παραφρυκτοῦσθαι. Suidas scribit cum ω.

Παράφρων. ονος. ὁ. ἡ. demens, demutās, adulterās.

Παραφυάς. άδος. propago, surculus. appendix dici potest, quasi adnatum. παραφυάδες enim adnata uel adnascentia Plinio, qd adnascantur & super accedant, estq; proprium herbarum & olerum in quibus noua quasi soboles oritur, quemadmodū in arboribus rami. Et παραφυάδες, in pedibus tumores & uelut surculi qdā.

Παραφύω. μ. ήσω. π. ηκα. pullulo.

Παραφυλακτέον. obseruandum est.

Παραφυλακτωρούμενοι. in custodijs signa dantes hostibus in bonum. Etym.

Παραφυλάττω. μ. ξω. τ. αχα. obseruo, expecto. Actiu. accus.

Παραφύομαι. iungo, agnascor, ut παραφυόμενος δάκτυλος, de sexto digito qui agnascitur quibusdam ex superfluitate.

Παραφύσεις. quæ Plin. agnata membra appellat. Gaza in Aristotele uertit agnationes.

Παραφωνήσας. interclamans.

Παραχαλάζω. deprimor, languesco, uires minuuntur mihi.

Παραχαράγματα. nummi adulterini.

Παραχαράκτ. οῖ. qui falsam monetā percutiunt.

Παραχαράκτης. ου. ὁ peruersor, legum corruptor fraudulentus.

Παραχαράττω. μ. ξω. τ. αχα. adultero, id est illegitimè sculpo, depraua, falsò signo, factitia cōminiscor, noua introduco.

Παραχειμάζω. hyberno.

Παραχείμασία. hybernatio.

Παραχωρίζειν. discordare.

Παραχωρόομαι. μ. ήθομαι. π. ήμαι. abutor. Depon.

Παραχρῆμα. statim.

Παραχωρέομαι. μ. ήθομαι. π. ήμαι. &

Παραχωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. συγχωρῶ, ἐξίσαμαι, secedo, cōcedo, adduco. Inde παραχωρεῖν εἰς τὸ γῆρας. uergere in senectutem. παραχωρῆσαι τῶν χρημάτων, cedere bonis.

Παραχώρησις. εως. ἡ. secessus.

Παραψάλλω. accino.

Παραψαύω. attingo. Actiu. genit.

Παραψεύδονται. decipiunt.

Παραψήχω. derado, deglabro. Plutarch.

Παραψίς. ίδος. ἡ. paropsis, catinus, quo cōdimenta, cibiq; ad mensam afferuntur. Dictum apparet à rotunditate atq; flexu.

Παραψιφίδες. pugiones.

Παραψυχή. ῆς. ἡ. παραμυθία. consolatio.

Παρδαλέη, uel παρδαλῆ contractè. ἡ. pellis pardi. Ecclipsis autem est παρδαλεά, sicut λεοντέη, λυκέη.

Παρδαλάδης. quod ad pardum attinet. Etym.

Παρδαλάλεος. idem. Etym.

Παρδαλιαγχὲς. τὸ. pardalianches uenenum apud Aristotelem, & genus aconiti Diosc.

Παρδαλίς. ιδος. ὁ. pardus. Gaza in Aristotele pantheram uertit. Vide Aelianum & Oppianum lib. 3. & 4. de Venat.

Παρδαλός. ὁ. pardalus auis apud Aristotelem. Gaza Græcam uocem relinquit.

Παρδαλωτός. ῆ. ὁ. referēs colorē pardalis, uarius.

Παρεάω. μ. άσω. π. ακα. transmitto. Actiuum.

Παρεβάθλω. ὁρ. pass. à παραβαίνω. præterij.

Παρεγγεγραμμένος. &

Παρέγγραφος. ον. ὁ. ascriptitius, non germanus, factitius, qui illegitimè obrepsit. unde παρεγγεγραμμένον, idem quod παρακεκομμένον, de numo adulterino. Et παρεγγεγραμμένοι θεοί, dij minorum gentium, hoc est ascriptitij & alle cti ex hominibus in deorum numerũ, ut sunt Hercules, Liber, Aesculap. Castor, Pollux, Ganymedes: quos etiã Lucianus μετοίκους uocat, quasi incolas aduenasq; deos. His opponũtur dij ἐγγεγραμμένοι, quos & selectos uocari scribit Augustinus & præcipuos. ut qui cœlestes semper habiti sint, & in deorum albo iam inde ab initio cõnumerati. Bud. in Annot. & Com.

Παρεγγράφω. falsò inscribo, interseró, interponoq;. Bud. ibidem.

Παρεγγυάομαι. μ. ώσομαι. ω. αμαι. fideiubeo, spondeo.

Παρεγγυάω. mando, & idem ferè quod παραγγέλλω, hoc est nuncio, indico. Synes. καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε. id est, ἐπαγγείλατε, indicite: uel παραγγείλατε, edicite, hoc est, pro potestate imperare, ut imperator militibus edicit & iubet. Item per manus trado. Plut. in Ant. ἀλλὰ πρῶτον μὲν μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου πομπεῖόν τε σιωφλεγμένος ἥδιστα ζώντας παρεγγυῶντος. Sic παρεγγυῆσαι ἀρχῶν, apud eundem, pro abdicare se magistratu. Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare tesseram, Xenophõ. παιδ. 3. Et pro tesseram in exercitu prodere & proferre. Aristot. Aliquando cohortor & adhortor, ut Imperator milites hortatur ad prælium. Xenoph. παιδ. 3. καὶ δι' πάντων δὴ ὥσπερ παρεγγύα. Ponitur pro denuncio, & certiorem facio. Synes. ἐπιδείξας παρεγγύησον αὐτῇ γῆ πελάσαι. Pro iubeo, Xenoph. παιδ. 4. ἐπιδείξας δ' ἐγὼ παρεγγύησε ἀπαναίγειν. id est ἐκέλευσα. Est etiam insanio. Bud. Com.

Παρεγγύζω. appropinquo.

Παρεγγυήσις. ἡ. adhortatio, allegatio, insinuatio.

Πάρεγγυς. propiuscule, quod minus est σύνεγγυς. Aristot. Polit. 2. ἡ δὲ κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μὲν ὅτι ταύτης, Propiuscule accedit ad hanc. Interdũ plenam habet significationem, scilicet propè. Idem Polit. 7. ὅτι λίαν πάρεγγυς εἶν. Bud. Com.

Παρεγκάθημαι. sedeo. Depon. absol.

Παρέγκειται. interponitur, interiacet.

Παρεγκελεύομαι. hortor.

Παρεγκεφαλίς. ίδος. ἡ. cerebellum, ut Gaza uertit apud Aristot.

Παρεγκλίνω. declino paululum, immutoq;, per peram inclino.

Παρέγκλισις. εως. ἡ. obliquatio, inflexio.

Παρεγκρέω. μ. ήσω. π. γκα. adhortor, contendo.

Παρεγκέρησις. conatus, contentio.

Παρέγκυμα. τὸ. sic peculiari uocabulo pulmonis & carnem nominabãt Erasistratij, teste Galen. quod σαρκὸς id est carnis nomẽ de solis musculis intelligerent. Vel ut alij uolũt adfusionem, quo nomine cerebrarum uel nutrimenti medullam appellauit Erasistratus.

Παρεδρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. assideo. Neutr.

Πάρεδρος. ον. ὁ. assessor, consiliarius, custos, auxiliarius. Etym. Est etiã authore Eusebio, dæmonica quædã uirtus, cuiusmodi in Simone mago fuit, quæ πάρεδρος dicitur. Cæl. lib. 1. ca. 14.

Παρεδύς. fraudulenter ingressus est.

Παρεζέω. assideas.

Παρεθείς. ήντος. ὁ. labefactatus, ἐκλυθείς.

Παρέθεισαν. syncope est Apollonio pro παρεθέρισαν, ἔκοψαν, præciderunt.

Πάρει. ades, secũda persona ab εἰμί. Itẽ accedis, ad uenis, ab εἶμι, id est uado. Vnde illud in Euãg. ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; Sodalis, qua de re uenis?

Παρειά. ᾶς. ἡ.

Παρειάς. άδος. ἡ. maxilla, gena. Doricè dicitur παρηά. Vnde καλλιπάρυος. Homero, cõpositum ex κάλλος & παρειά. hoc autem παρὰ τὸ ἐπαίω. Vide Ammonium. Poëtæ licentiosius παρειάς uocant, proras nauiũ, quod ea nauis pars, ceu facies prima se oculis offerat, ut annotat Eustathius Iliados β.

Παρείας. ον. ὁ. pareas genus serpentis, qui cauda incedendo nititur. διὰ τὸ παρειὰς μέζονας ἔχειν. paroxyt Cyirll. & Ammon. & Aelianus.

Παρείαζε. aderat, assidebat. ut παρείαζε δ' ἀκηχέδζα, pro παρῆν ἡ κόρη δ' ἀκηχέδζα. Est autem numerus pluralis pro singulari ἀορίστου medij ab ἔω, εἶμι, ἔμην, ἔσο, ἔτο, εἶε. & pleonasmo τοῦ α, εἴκατο. unde παρείαζε.

Παρεῖδον. contempsi, αὐτῶν ἔδον, παρέβλεψα.

Παρέθη. dimissum est, ἐάθη, παρελύθη.

Παρεικάζω. μ. άσω. π. ακα. assimilo.

Παρέικοι ὅπη. quacunq; dabitur occasio. ἀπὸ παρείκειμαι, παρεῖκα. Bud. Com.

Παρείκω. τὸ παρεικάζω, παραπέμπω, παραχωρῶ.

Παρεικώς. ότος. ὁ. participium ἀπὸ παρίημι. dissolutus, παρειμένος. Greg. τοῦ στρατοῦ παρεικότος τὰς χεῖρας, καὶ τὰς ἐλπίδας, Cum exercitus eius uelut collapsis languidis manibus, spem etiam haberet intermortuam. Bud. Com.

Παρεῖμαι pro πάρεικα. admisi. Demost. ὃς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται, δεδλόδσι. id est παρῆκαν, παρέκασι, admiserunt. Bud. Com.

Παρειμένος. ον. dimissus. Item debilis, fractus, languidus, παραλελυμένος, χαυνωθείς, σωματικῶς Greg. de Baptis. Et Plut. καὶ παρειμένον μὲν τοῦ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. Et homi-

nem quidē animo & corpore defectū præ mœstitia. A παρίημι, pro extinguo. Bud. Com.

Πάρειμι adsum, id est, παρεκλήθλω, patrocinor, aduocatus sum, & συνηγορῶ. Lys. Itē in promptu sum. Plut. in Ant. ὧν πόσοῦτα πάρεστι χρυσᾶ χαρίσασθαι, Cui in promptu sunt tot aurea uasa quæ donandū. Vel πάρεστι, cui promptum est, facilè est. Legitur & παρεῖναι, pro suo iure decedere. Bud. Com.

Παρεῖμι accedo, penanflex. Cyrill.

Παρεῖς ὁ. ἡ. ὁ. iners ingenio.

Παρεῖπον. admonui, persuasi, seduxi blanditijs, hortatus sum, allocutus sum.

Παρεῖλαγόμενα θρέμματα. abacta pecora.

Παρεισάγω. intro, me insinuo & profero.

Παρείσακτος ὁ. ἡ. ὁ. alienus, aduectitius, subreptitius.

Παρεισβάλλω. πῆ εἰσέρχομαι. clàm aut cū alio irruo.

Παρεισδύνειν, uel actiuè παρεισδύειν. ingredi, εἰσδύνειν. Sæpe tamen pro irrepere ponitur, & fallere in eundo, & sese insinuādo. Bud. Com.

Παρείσδυσις. idem quod εἴσδυσις.

Παρεισέρχομαι. idem quod παρεισδύνειν.

Παρεισέυω. dilabor, irrepo.

Παρεισιόντες. οἱ. admittentes, ingredientes.

Παρεισπίπτω. similiter sicut παρεισδύνειν, irrepo, insinuo me, incautis obrepo, ingredior. Item irrumpo hostiliter.

Παρεισρυήσω. μ. ρύσω. π. ρυκα. affluo. Neut.

Παρεισφέρειν. legem abrogare, idem quod αὐτεισφέρειν.

Παρεισφθείρομαι. pernitiosè obrepo, & fallo, per obreptionē insinuo me & admittor. Datiuo.

Παρεῖσαν. dimittebant.

Πάρεισι. accedit, prodit in singulari: in plurali adsunt, aduenium. Bud. Com.

Παρεῖται. dimissum est, resolutū est, neglectū est.

Παρέχομαι. obtempero.

Παρέκ. extra, non longè. παρὰ enim hic τὴν ἐγγύτητα significat, οὐ uero διάσασιν.

Παρὲκ νόον. præter animi sententiam.

Παρεκβαίνω. degenero, immutor, naturā meam non seruo, excedo, egredior modum. Interdum genitiuo, ut ὁδοῦ, interdum accusatiuo iung. Bud. Com.

Παρέκβασις. ιος. ἡ. transgressio, excessus, degeneratio. Significat etiam digressionem, & egressionem à proposito, & alienæ rei excurrentem tractationem, quā egressum Quintilianus uocat. Bud. ibidem.

Παρεκβατικὸς λόγος. huiusmodi egressus.

Παρεκβαλικῶς. breuiter.

Παρεκκλίνω. declino.

Παρεκλέγω. perperam exigo.

Παρέκνοον. præter spem, ἀνελπίστως.

Παρέκνοος. ἀνόητος, ut Iliad. κ. παρέκνοον ἤγαγε ἕκτωρ, id est decepit.

Παρεκπίπτω. clanculum elabor. opponitur τῷ παρεισπίπτω.

Παρέκτασις. ιος. ἡ. figura quæ fit cum syllaba in medio abundat, ut ἐπήτυμος, pro ἔτυμος.

Παρεκτείνω. extenuo, produco, πλατύνω.

Παρεκτέον. adhibendum.

Παρεκτικὸς. suppeditans, χορηγητικός.

Παρεκτρέπομαι. aberro, uiam rectam egredior, & deflecto, ut παρατρέπομαι.

Παρεκφαίνομαι. eluceo, inclarescо.

Παρεκφέρομαι. præter modum efferor uel concitor, uel aliàs afficior. Bud. Com.

Παρελάω. μ. ἐλάσω. π. ἐλασα. prætereo, id est, supero. Actiu. accus.

Παρελαύνω. obequito. Item inuehor, irruo in hostes. Xenoph. in Hipp. καὶ προθύμως παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. id est, παρελάσοντας καὶ ἐπελάσοντας τοῖς πολεμίοις. Item equo pro uehor ante alios, ut παρελαύνειν ἐφ' ἅρματος, prouectus est in medium, Xenoph. ἀνέβα. ι. Dicitur & cū accusatiuo, & significat porrò ago, prodire facio, ut apud eundem Xenoph. ibidē, ὧν δὲ πάντας παρήλασε. Idem alibi. ὁ δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. Bud. Com.

Παρελέξατο. concubuit, complexus est.

Παρελθεῖν. præuenire, uincere, in mediū prodire.

Παρελθεῖν εἰς τὴν οὐσίαν. adire hæreditatem & facultates, Luciano.

Παρέλκομαι. prætermittor.

Παρέλκον. τὸ. superfluum, redundans.

Παρέλκυσις. ιος. ἡ. remoratio, ὑπέρθεσις.

Παρελκυστὴς. ὁ. ὁ. remorator.

Παρέλκω. μ. ἑλξω. π. εἷλκα. produco, prolongo, πλατύνω. Item abundo. Actiu. Grammatici hoc uerbo utuntur de particulis abundātibus. quales multæ sunt, præsertim cōiunctiones in Græcorum carminibus.

Παρέλλειψις. ιος. ἡ. prætermissio, cum aliqua ex geminatis cōsonantibus prætermittitur, ut κάλλιον pro κάλλιον. quæ figura Dorienſiū est propria. Tryphon in Appendice.

Παρελπίδα. aduerb. præter spem, ex insperato.

Παρέλομαι. &

Πάρελω. demo, remoueo, adimo.

Παρεμβαίνω. uehor.

Παρεμβάλλω. interpono, interfero, intercalo, ut apud Cic. ad Atti. Te rogo ut pugnes, ne intercaletur. hoc est, ut ipse ibidem scribit, Præmuni quæso, ut simus annui & ne intercaletur. id est, ne nouus interponatur annus. Vnde πρῆμα βεβλημένον, intercalare, id est, quod interseritur, aut

tur, aut interponitur: ut mensis Februarius intercalaris, dicitur, quòd ei unus dies interseritur. & uersus παρεμβεβλημένοι, qui (ut inquit Seru.) frequentes in poëmate interponuntur, ut apud Vergilium: Ducite ab urbe domum mea carmina, ducite Daphnim. & παρεμβεβλημένος in Epist. Famil. pro interpolatus & insertus. Item latenter interijcio, clàm immisceo, tego. Galen. Therap. 14. παρεμβάλλοντες ἐν ἡμεῖς τοῦ ὀρρῶ λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Est etiã tentoria colloco ordinibus distincta, atq; inter se paribus spatijs, congruentiq; positu respondentia, Polyb. Bud. Com.

Παρεμβολή. ῆς. ἡ. interpositio, intercalatio, intersertio subdola, interiectio rei nihil ad rem pertinentis, Demosthen. κατὰ Ἀλμαρ. Est etiam tentoriorum ordo consertus & series contexta. Ex quo fit ut pro castris ponatur, Polybius. Est etiam in acie instruenda intercalatio subsidiariorum, inter ordines primæ aciei. Bud. Com. Vide in Appendice de uocab. militarib. duobus in locis.

Παρεμβολικός. ὴ. ὸ. tropus quidam, quemadmodum uerbi gratia: dato tetragono immittamus datum trigonum, ut tetragoni spatia crescant, non schema mutetur. Capella. lib. 6.

Παρεμβύω. μ. ύσω. π. υκα. imbuo, interfarcio, per media spatia inculco, Luciano. Actiu. Bud. Cõ.

Παρεμπάσσω. inspergo.

Παρεμπίπτω. intercido, intercurro, interrepo, obrepo. Aristotel. de Part. παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ, Aqua enim interlaberetur. Greg. μὴ παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Ne interrepat quippiam, quod interpellet desyderium. Bud. Com.

Παρεμπλαστικός. ὴ. ὸν. obstruens cutis meatus.

Παρεμπλάττω. obstruo, induco, oppleo, cutem restituo, intego cutem & restauro, Diosco. Vnde παρεμπλάσσουσα διώκαμις apud eundem, pro ui inductoria, hoc est meatuum obstructiua. Bud. Com.

Παρεμπόρευμα. quod accessionis uice tractatur, quasi negationis destinatæ παρέργον, Lucian. Bud. Com.

Παρεμπορεύομαι. obiter tracto uel negotior. Budæus ibidem.

Παρεμπτωσις. εως. ἡ. intercidentia, figura elisioni contraria, cum dictio litera crescit non syllaba ut ξεῖνος pro ξένος, & λεγόμεθα, pro λεγόμεθα. Tryphon in Appendice Paremptosin definit additionem consonantium in medio syllabam non efficientium, ut πτόλις, πτόλεμος, pro πόλις, πόλεμος. Vide παρεγθέσις. Παρεμπτωσις αἵματος καὶ ἀρτηρίας, dicitur à Galeno sanguis in arterias aberrãs & cursum suũ flectens. Bud. Cõ. Fit enim propriè παρέμπτωσις medicis cum humor aliquis in meatum qui in oculum uiuendi facultatem defert, uase uel rupto uel aperto incidit, ac eundem obturat.

Παρεμφαίνω. refero. id est, simulo, similis sum.

Παρεμφανιστικός. declaratiuus, significatiuus, repræsentatiuus.

Παρεμφάρακτος. lasciuus, ἀσελγής.

Παρεμφορής. ὲς. similitudinem referens, similis, assimilis. Et πρὸ hic diminutionem denotat, quasi παρὰ ὀλίγον ἐμφερής.

Παρεμφέρων. idem.

Παρεγδιδόναι τί. remittere aliquid.

Παρενδοκίμησις. εως. ἡ. improbatio.

Παρενδοκιμάζομαι. improbor.

Παρενδείκνυμαι. τὸ πρὸ ἐπιδείκνυμαι.

Παρεγείρω. infibulo, hoc est coniungo, συνάπτω. Itẽ traijcio, penetro, intromitto. Plut. εἰς πάντα παρεγείρων. Omnibus sese inserens. Greg. de Baptis. καὶ λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρει, Sese intrò insinuet, sese intrò penetret. Athen. ἀλλ' ὑδιχαρέστως παρεγείρας ὁ μεγέλαος, Venustè sermonem excipiẽs & interfatus. hoc est, sermonem medium intercipiens, & uerba sua interserens & ueluti incercalans. Bud. Com.

Παρενλίωτον. aceruabant. ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ σωρεύω. fit νανῶ, siue νιωῶ.

Παρεγθεσις. εως. ἡ. insertio, parentesis. Interpositio uel interclusio uocatur à Quintiliano: digressionẽ uertit Capella lib. 5. Vide Rutilium Lupum, & Rufinianum, qui interiectionẽ uel interruptionem uertit. Tryphon in Appendice parenthesin uocat, cũ uocalis inseritur mediæ dictioni non efficiens syllabam, ut πνέοντες pro πνέοντες Ionice: cum uero consonãs inseritur, paremptosin appellat.

Παρεγθετος. ὴ. ὸν. interpositus. παρείσακτος. ut παρένθετον πρόσωπον, interposita persona.

Παρεγθήκη. ης. ἡ. additamentum, appendix, & id, quod obiter & per digressionẽ fit & excessum ab opere proposito, hoc est τὸ πάρεργον. translatione sumpta ab artificibus, qui operi instituto minuta quædam parerga, opplendi aut ornandi gratia, interserũt. Synes. τίς γὰρ πρεγθήκη τοι γέγονε τοῦ πρὸς τὸν ἀδελφὸν διυσμενείας Sic Cicero pro Sest. Intercessit Ligus iste nescio quis, additamẽtum inimicorum meorũ, hoc est, ἑαυτὸν παρεμβεβλημένος τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς. In uita Thucyd pro amœna digressione ponitur, τὰς παρεγθήκας, ἃς εἰώθασιν ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀπρόκλινας. Bud. Com.

Παρεγιαστόφορα quæ alternis fructum ferũt, hoc est non ἐπετειόφορα.

Παρενοχλέω. μ. ήσω. ω. ηκα. obturbo, molestus sum. πρόξενος.

Παρενοχλήσεως. ν. ή. molestia affectus.

Παρενσείω. μ. σω. π. σα. concutio. Actiu.

Παρώταξις. ή. Vide ὑπόταξις in Appendice lexici de uocab. militar. uide etiã πρόταξις, & πρόμολη ibidem.

Παρωτίθημι. insero, interpono, ὑπίθημι. Actiu.

Παρὲξ. extra, præter, πρὸς. Genit.

Παρεξάγω. exercitum duco in hostes, infesto exercitu in aliquem eo.

Παρέξειμι. percurro, prætereo.

Παρεξείποιμι. discederem à proposito dicendo, præter ueritatem loquerer.

Παρεξέρεσία. ας. ή. pars nauis inter puppim, & remiges, quæ remigij usui non seruit. Thucyd.

Παρεξελθεῖν. prætergredi, παραδραμεῖν.

Παρεξετάζω. μ. σω. π. σα. comparo. Actiu.

Παρεξήγησις. praua interpretatio.

Παρεξηγοῦμαι. prauè interpretor, ut παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν, Ementiens uarietatis interpretationem.

Παρεξηυλημένος. ὁ. euanidus, extritus, & quasi ex tibiatus. Sumptum à tibiarum linguis, quæ cũ detractæ fuerint, frustra iam tibiam infles.

Παρέπαφε, &

Παρέπεφε. persuasit, disuasit apud Hom. Ilia. θ.

Παρεπιδείκνυμαι. ostẽdo, specimen mei præbeo, ostentabunde in mediũ prodeo, plausum à circumfusa turba capto, πρόερχομαι. Bud. Com.

Παρεπιδημέω. peregrè eo.

Παρεπίδημος. ν. ὁ. aduena, peregrinus, incola.

Παρεπιπνέω. leuiter spirare.

Παρεπισκοπεῖν. seorsum pensitare, considerare.

Παρεπιστροφαί. uersiones quæ uicissim fiunt ab uno ad alterum.

Παρέπλαγξε τοῦ λόγου. abduxit ab oratione.

Παρέπομαι. μ. έψομαι. assequor, id est, iuxtà sequor, accido. Depon. datiuo.

Παρέπορος. ὁ. uictum & caducum.

Παρεπτίλω. deuolaui, aduolaui.

Παρεργογράφω. superpingo. cum quid uidelicet additur operibus iam perfectis emphaticῶς.

Παρέργον. ου. quod alicui rei præter propositum additur, ut si pictor Iunonem pingens ornandæ tabellæ gratia, arbusculas & auiculas, siue naues mariaq;, aut aliquid aliud huiusmodi addiderit. Quoniam uerò παρέργα operis minore cura fiunt, quàm ipsum opus, fit ut παρέργον etiã pro oscitabundo, & pro eo quod negligenter fit ponatur. Inde παρέργα opera Gregorio, quæ succisiuis tẽporibus, & sine cura sunt scripta. Et ὑπόργω πίθεσθα, neglectim facere, neglectui habere. Et ὑπέργω μέρει, pro oscitanter, remisse. Quod & πάρεργον per se aduerbialiter dicitur, id est oscitabundè, frigidè, negligenter, perfunctoriè, obiter. Bud. Com. Vide ὀλίγον πάρεργον in Chil. Eras. πάρεργον ἔργον ποιεῖν dicebantur teste Gal. qui quippiam præposterè & præter institutũ faciunt. & qui in eo quod obiter attingendũ fuit, plus operę & curæ ponũt quàm in eo cuius causa attigerunt.

Παρέργως. idem. ut πρόεργως ἔχειν, frigidè aliquid agere, & languidè exequi.

Παρορέωσαν. restiterunt, aciem ex aduerso instruxerunt.

Παρορμιβύω. τὸ πρόξενος ἔχειν.

Παρορπύειν. irrepere, κρύμα εἰσελθεῖν.

Παρεράγος. ὁ. τὸ. fractum.

Παρέρχομαι. μ. ύσομαι. prætereo, transeo. Item appeto, hostiliter ingredior. Est etiam idem quod πρόπιδλείκνυμαι, palàm omnibus in medium prodeo. Athen. 12. αὐλωδοὶ δὲ παρῆλθον. Iactare id latinis est. Cice. de Finib. In quo cõsueuit iactare uestra se oratio. Idem, In quo maxime philosophorum exultat oratio. Ponitur & pro νικῶ, ut παρέλθοι, supero. Deponens.

Παρεῖσι. remitte. (Bud. Com.

Παρεσις. εως. ἡ. remissio, dimissio, negligentia, corporis & animi defectio & languor, & uirium corporisq; extenuatio & tabes. Bud. Com.

Παρέσπαρται. inserui.

Παρετέον. dimittendum, tacendum.

Πάρρος. uictus, languidus, solutus. Bud. Com.

Παρυσδικιμέομαι. improbor.

Παρυσδικιμέω. supero aliũ gloria, obscuro, fama & celebritate præsto alicui. Actiu. accus.

Παρυπηρέω. μ. ήσω. π. ηκα. supero infœlicitatẽ. Actiu. accus.

Παρυθύω. emendo, dirigo, cogo.

Παρύρεσις. εως. ἡ. excogitata cauillatio, qua pactũ eluditur, adinuentum, commentum.

Παρυρημένον. τὸ. idem.

Παρεφάπτομαι. τὸ ἐφάπτομαι. id est leuiter attingo, stringo, hoc est προσψαύω.

Παρέφθορα. corrupi.

Παρεφθορὸν ὕδωρ. aqua præter solitum polluta.

Παρέχομαι. præbeo, idẽ quod παρέχω, Παρέχεται τὸν προκειμένον, laudare & proferre eius nomẽ, à quo possessionis causam habemus, & mancipio accepimus. Παρέχεται νόμον, laudare legis authoritatem dici potest. Quintil. allegare appellat, hoc est, citare: Cicero proferre legem. Bud. Com. Ammon. distinguit à παρέχειν.

Παρέχω. μ. έξω. π. παρέσχηκα, præbeo, ut παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, præstare se uirũ probum: σῶον παρέχειν. præbere præstareq; incolume. Vide Ammoniũ. Item afferre, parere, excitare ut παρέχειν δίνους ἔρωτας, excitare ardentes & mirabiles.

134. 9. 1.

biles amores. Cic. ex Plat. (Bud. Com.

Παρὲχει. Lucianus pro facile est, promptum est.

Παρυά. idem quod πῆδά. Etymol.

Παρηβέω. μ. ήσω. π. ηκα. senesco, transeo pubertatem, παρακμάζω. Neut. absol.

Παρηβηκώς. ὁ. ætatem transgressus puberem.

Παρηγμένον. τὸ. deriuatum. Figura est (inquit Rufin.) cum ex supradicto uerbo aliud deriuatur, ut: Voce uocat Hecaten. Ire iter, & castris audebit uellere signa. Ipse grauis, grauiterq; ad terram pondere uasto Concidit. Latine deriuatio dicitur.

Παρηγορέω. μ. ήσω. π. ηκα. consolor, mitigo.

Παρηγορήματα. nuncupabantur, ubi quid intus ageret chorus, quod tamen in theatro exaudiretur, sicuti ranarum chorus apud Aristophanem. Cel. lib. 5. cap. 8.

Παρηγορία. ας. ἡ. consolatio, προσῳδία, συμβολή.

Παρηγορικός. ὴ. ὸν. consolatorius.

Παρηγόρος. ὁ. consolator.

Παρήερθη, pro παρεήερθη. disiũctũ est, ἀ παρεήεργω. Vel potius suspensum est, ab ἀείρω, ἀορῶ: ἤορκα, ἤερμαι, ἤερθην καὶ παρήερθην. Suid.

Παρήιξε. cominus insiluit. ipsa maxilla.)

Παρήιον. ὁ. τὸ. ornamentum ad maxillas equorũ,

Παρηίς. ίδος. ἡ. maxilla, gena.

Παρηκμακότες. οἱ. ætate prouecti.

Παρήκος. ὁ. ἀπειθὴς καὶ παρακούων.

Παρήκτης. ὁ. αὐτὰ πράττων, & in malam partẽ.

Παρήκω. μ. ήξω. τ. ηκα. transeo, peruenio, porrigor, pertineo, pertingo, protẽdor. Inde & pro desino ponitur. Xenoph. de Canib. πλουρὰς δὲ εἰν μὴ ἐπίπαν βαθείας, ἀλλ' ἐς τὸ πλάγιον παρηκούσας. Est etiã sino, permitto. Plut. in Cic. καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρήκουσιν, Quatenus leges sinũt, quatenus per iura licet. Bud. Com.

Παρημελημένως. neglectè.

Παρήλια. τὰ. nubes soli similes tum colore tum orbiculari figura apud Aratum. Theon. ibi plura.

Παρηλικία. ας. ἡ. decrepitas.

Παρήλιξ. ικος. ὁ. decrepitus.

Παρήλιον. τὸ genus est uirgarum Astrologis & Senecæ lib. 1. Quæst. Natur. cum radij per angusta foramina nubium tenues intẽti distantesq; inter se diriguntur. imago Solis uocatur ab eodẽ Seneca. Et Historici Soles παρήλια appellauerunt cum binos ternosue apparuisse tradant. Græci ita uocant. quod in propinquo ferè à sole uisuntur, aut quod accedunt ad aliquã similitudinem solis, cuius sunt imagines in nube spissa & uicina: Quare nonnulli παρήλιον uocauerũt ipsam nubem rotundã & splendidã ac Soli similẽ.

Παρήμαι. assideo.

Παρήμερον. unius diei.

Παρημερεύω. iuxta aliquid die toto immoror.

Παρημοσύνη. cura θεραπείας.

Παρήπαφα. decepi.

Παρήορος. uide παρήωρος. Eust. Iliad π.

Παρηορία. habenæ equi extremi in curru protensi Etym.

Παρήσω. præbebo, finam.

Παρήχημα. ατος. τὸ. &

Παρήχησις. ιος. ἡ. figura quæ fit, cum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt, ut ζωμίαν μία νῶς. Et sciẽdum hac figura uoces quidem similes esse, significationes tamen diuersas, ut illud Hom. ἤδη ὁ καππεδόων τὸ ἀλήϊον εἶος ἀλάζω, ὅν θυμὸν κατέδοιεν, πάτον αὐθεώπων ἀλεείνων. Vbi ἀλήϊον proprium nomen loci est, ἀλᾶζ uerbum, ἀλεείνων uerò participiũ. Cæl. lib. 9.

Παρήσις. ιος. ἡ. persuasio, ἰκάνωσις. (cap. 48.

Παρητήσατο purgauit.

Παρηωρία. ας. ἡ lorum extremi equi, habena.

Παρήωρος. ὁ. ὸν. protensus, habenalis, id est qui habenis regitur, equus extremus in curru, humi extensus Sribitur & per ο apud poëtas, παρήορος, & παρηορία. Deducitur autem ἀὸ τοῦ ἀείρω, ἄορος, & per productionem ἤορος. Significat etiam παρήωρος dementem & q mente est uagabunda, τὸν ἄφρονα. παρὰ τὸ ἀΐω τὸ ἀκούω.

Παρθένοι, pro παραθέμενοι. apponentes.

Παρθεναγύρται. hodie sunt, qui confratriæ poscere uulgo dicuntur diuæ Mariæ. Sunt etiam qui D. Rocho, qui alijs etiam diuis stipem cogunt, quique epulones potius diuorum sunt quàm cultores. Bud. Com.

Παρθένια. τὰ uirginalia, genera quędam musices apud Doricos.

Παρθενεύω. παρθενεύω.

Παρθενεύομαι, & Παρθενεύω. in uirginitate dego, Grego. Item uirginem custodio, uel in uirginitate educo. Lucian. Bud. Com.

Παρθενία. ας. ἡ uirginitas, ita uocabatur olim & Samus insula, sic accipit & Nicander Alexiph. Ammonius distinguit à σωφροσύνη.

Παρθενικὴ. ῆς. ἡ. oxyton. uirgo, Ponitur autẽ pro παρθένος, possessiuum scilicet pro primitiuo.

Παρθενίκη. ης. ἡ. Parthenice mulier. paroxyton. Cyrillus.

Παρθένιον. ὁ. τὸ. parthenium herba, quam alij brusaculum appellant, alij matricariam. Hipp. millefolium & anthenida & helxinen & mercurialem & amaracum.

Παρθένιος. ὁ. ἡ. ἐν Φρύγιᾳ ἀκτόμενος παρὰ τὸ ἐπὶ νόμῃ ζομένης εἶναι παρθένου, natus ex matre, quæ cum nuberet credita est uirgo: cui opponitur σκότιος. Est & Parthenius mons Arcadiæ.

Παρθενισκάριον. ὁ. τὸ. uirguncula.

Παρθενοκτονία. uirginum occisio ac immolatio, uirginicidium.

Παρθενοκτόνος. ου. ὁ. uirginum necator.

Παρθενόπη. ης. ἡ. Parthenope una Syrenum, unde Neapolis dicta est.

Παρθενοπίπης. ου ὁ. procus, obseruator aut insectator uirginum, uiolator.

Παρθένος ου. ἡ uirgo. παρὰ τὸ. πᾷ θαθέειν τῇ μητρί. ¿sic παρθένοι τριήρεις triremes nouæ quę primũ in mare exponũtur, αἱ πρωτοπλόοι Eust. Bœo.

Παρθενών. ῶνος. ὁ. locus ubi habitant uirgines, & Palladis templũ, uirginum habitaculum.

Παρθία. ας. ἡ. Parthia.

Παρθένος. uirgo, παρθένιος.

Παρθισί. συεισί.

Πάρθος ου. ὁ. Parthus.

Παριαμβίδιες. αἱ. genus modulationis ad citharam, à pede iambo dictum.

Παρίασι. tertia persona plural. à παρεῖμι. prodeunt, accedunt, prætercurrunt: παριᾶσι uero pro παριέασι. à παρίημι, de quo mox, pro ἀπολύουσιν, ἐῶσι. Bud. Com.

Παριαύομαι. μ. αύσομαι. π. αυμαι. accumbo. Deponens.

Παριαύω. idem.

Παρίεμαι. dimittor, separor. Item παραιτοῦμαι, deprecor, recuso. Plato de Rep. 1. οὐδεγὸς οὖ παρίεμαι. Item promitto apud Demosthenem: passiuum scilicet παρεῖνται, pro suo actiuo παρέκασι. Bud. Com.

Παρίζω. assideo.

Παρίημι παραπατ'. παρῶ. duplicẽ deriuationẽ habere uidetur, uel à πᾷ & εἶμι, ἵημι, eo, & tũc significat accedo, aduenio, sicut παρεῖμι uel à παρὰ & ἵημι quod est mitto, & tunc significat dimitto, relinquo. Greg. τὰς ἄλλας δὲ ὧν βουλόμενοις παρήκαμεν. Item permitto, sino. Plato Symp ἀλλὰ παρίημι φάναι τὸν φαῦλον. Idem de Rep. 2. οὐκοῦν ἀκόειν οὐ παίδας παρήσομεν. Aristot Polit. 7 μὴ παρίεναι τοῦ πλησίον. Est etiã admitto, id est, προσάγω καὶ εἰσδέχομαι, intromitto. Xenoph. ἑλλη. 5. εἰ τῶν αὐτοῦ μηδένα παρίεναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅν ἕνα μὴ αὐτὸς βουλοῖτο. Hortatus est, neminẽ nisi quẽ ipse iussisset, in arcem admitteret, Plato de Rep. 8. ὅτι αὐτῇ τῇ ξυμμαχίᾳ παριᾶσι, ὅτι, &c. Et occlusis muri portis, neq; subsidiũ ipsum admittũt. Idem in Phedo. εἰς τὴν ψυχὴν παρίεναι dixit, pro sibi persuadere, in animũ inducere. Pręterea soluo, & extinguo, uires frãgo, tabefacio. Dioscor. de cicuta, παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλαδέοντα, id est, Venerem extinguit, ut inquit Plin. tabefacit. Vnde παρικὸς & παρειμένος, παρδυνις, & πάρεσις, de quibus antea. Itẽ laxo, demitto, remitto. Aristoph. Equit. ζεύς τε θρίξ παρίει, Laxa paululũ rudentes: translatè pro, Remitte paululum de contentione. Est quoq; νικῶ, & παρέρχομαι. Bud. Com. ingredior.

Πάριθεν. coràm, ante oculos.

Παρικτός. circumiens.

Πάριος ου. parius.

Παριππάζομαι, &

Παριππεύω. adequito, obequito.

Πάρις. uiri nomen proprium. Etym.

Παρίδμια τὰ tonsillæ, ut Gaza uertit in Aristotele. glandulæ αὐλάσθαι. nam ἴδμός apud Medicos dicitur pars illa in homine quæ os & gulam interiacet: idq; translate, cum aliàs ἰδμός sit terra angusta inter duo maria. Itẽ fauciũ inflãmationes ab effectu, quod locus ille cui adiacent, cum inflãmatione tumet, instar isthmi multo quàm antea fit angustior.

Πάρισον. ου. propè æquatum, quod constat consimilibus membris, &c. teste Aquila, Grammaticis ὁμοιοκατάληκτον, dicitur.

Πάρισος ου. compar.

Παρισόω. μ. ώσω. π. ωκα. de æquo. Actiu. accus.

Παρισία. ας. ἡ. focus. ab ἱσία Ionicè pro ἑστία.

Παρίστημι. μ. ήσω. π. ηκα. asto, id est propè sto, assisto. Demosth. ἢν μεσ. οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα. Idm, ὄμνυσι παρεστηκὼς τοῖς κριταῖς, quasi aures admouens & auscultans. Sic Verg. Silent, arrectisq; auribus astant. Interdum ponitur pro apparere, cum scilicet est minoris ad maiorem, id est, præsto esse, & iussa nutusq; magistratus expectare, ut παρεσάναι τοῦ δι, Mercurius apud Lucian. dicitur, sicut lictor apparere consuli apud Latinos. Sic παρεσάναι τοῦ δικαστηρίου apud eundem pro eo, quod Sueton. appariturus in foro facere dixit. Inde pulchrè Apost. Rom. 6. οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παρεσάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοὴν, δοῦλοι ἐστὲ ᾧ ὑπακούετε. Et idem, μηδὲ παρεσάνετε τὰ μέλη ὑμῶν τῇ ἁμαρτίᾳ. Interdum ponitur pro sistere, id est, præsentare, & quasi præsentiã corporis exhibere. Lucæ. Act. 23 κτήνη τε παρασῆσαι, Iumenta exhibere, uel exhibete (ut sit infinit. pro imperat.) in uehiculũ ascensuro, sicut παρεσάναι τὸν ἵππον τοῦ ἱππεῖ ἐπεστρωμένον, id est equiti equũ ascensuro sistere instratũ & frenatũ. Sed hæc significatio aliquãdo forẽsis est. In Pand. ἐὰν τὶς ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παρεσῆναι. hoc est Vlpiano interp. Si pluriũ seruorũ nomine iudicio sistẽdi causa una stipulatione promittatur, &c. Sic Cic. Offi. 3. Vas factus est alter eius sistẽdi, ut si ille nõ reuertisset, moriẽdũ esset ipsi. Huc pertinere uidetur & illud Lucę Act. 23. καὶ ἀναβιβάσαντες τὸν Παῦλον τοῦ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ Interdũ significat exprimere, ostẽdere, repræsentare, & quasi in rem præsentem perducere. Plutarch. in Hom. ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παρεστὰς δι' μὲν ἐλιάσθαι

ἐλιάδος αὐδρίαν σώματος, Manifestum est eum exprimere & demonstrare, cuiusmodi sit corporis fortitudo. Gregor. εἰς ἀθαν. πῶς αὖ παρασήσαιμι τοῦ λόγου τὸ μέγα ἐκεῖνο θέαμα, Interdum est commouere, concitare, perturbare. Demosthen. καὶ μέσοι, ὁ γὰρ ἡ πλουτὴ παρίστησι τοῦ ὀργίλου, ἀλλ' ἡ ἀπιμία. Polyb. τοῦτο δὲ τίν' ἂν αὖ παρασῆσαι; Huc refertur & quod Dioscor. de croco dixit, παρίστησι δὲ καὶ πῶς τὰ ἀφροδίσια, id est stimulat, ciet. Interdum est persuadere. Plato de Rep. 10. πρόδικος ὁ χῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δυνάνται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παρεισάναι, Prodicus Chius, & alij cõplures possunt hominibus sui temporis persuadere. Interdum significat παραθεωρῶν, hoc est παράλληλα θεωρῶν, res inter se compositas æstimare. Isocrat. οὕτω καὶ τοῖς πόλεσι παρεισάναι δοῖτας τὴν πλησίαν δυνάμιν ἰσχύας. & ὅταν παρασῶσιν cum cõparantur & conferuntur. Arist. Rhetor. Interdũ est currentẽ reuocare, & inhibere, sistereq;, ut παρισᾶν τὸν ἵππον. Xenoph. cui opponitur ὀξοραμᾶν, Sic Latini dicunt, Siste lacrymas, Siste fugã, Siste gradum, id est, stare lacrymas, stare fugã, stare gradũ. Eadem ferè ratio est uerbi παρίσαδαι passiua uoce. nam aliquando & ad sistendi significationem pertinet, ut in Pand. ἐαύτοις ὁμολογήσει πολλοὺς δούλους πορίσᾶν, καὶ τὸν ἕνα μὴ πλησήσει. Et Paul. ad Rom. 14. πάντες γὰρ πλησησόμεθα τοῦ βήματος τοῦ χρισοῦ. Aliquando ad apparendi. Huc pertinet, cum pro in mediũ producere & excitare ponitur. Plut. in Demet. γενομένου δὲ τοῦτου κήρυκα πλησησάμενος εἶπεν, Præcone excitato pronunciauit. Vnde πλίσαδαι μαρτυρας, pro testes aduocare & corrogare, ut contestaturi faciunt, Demosth. Et παρίσαδαι τοὺς παῖδας, apud eundem: sicut Quintil. 6. Vnde (inquit) & producere ipsos, qui periclitentur, squalidos atque deformes, & liberos eorum ac parentes institutum. Et πλίσαδαι τοῖς φίλοις, ἢ τοῦ ἀπολογημόνω, ἢ φυγόντι, pro adesse, & fauere, & quouis modo opitulari. Ex quo παρασάτης, auxiliarius, opitulator. Aliquando significat uideri & subire, hoc est ἐπέρχεσδαι, in mentem uenire, animoq; obuersari. Synes. παν δόθεν πλέσει μοι, A puero mihi uisum est. Pausan. πλίσαται οὖν ἀεγέσιος, Subito in mentem uenit assimulare. Plut. ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος πλέσει, &c. Animo incessit diuinitus audacia & fiducia. Plato in Phædo. ὥσε μοι πλίσαδαι, Proinde mihi uidetur, ita ut mihi uideatur. Vnde ἐκ τοῦ πλισαμένου λέγειν, est ex tempore dicere. hoc est, quicquid in mentem subito uenit, ἐκ τοῦ πλατυχόντος. Et Xenophon. πῶς τὸ πλισάμενον, ut fors obtulerit. Aliquando est ad deditionem compellere, subigere, diripere, & ad captiuitatem redigere. Gregor. καὶ οἱ τὴν οἰκουμένην πλασησάμενοι, Et qui orbẽ terrarum subegerant. Sic Demosthen. οὐ πρότερον τοῦ πολέμου πλέσησαν, Non prius subacti sunt, quàm, &c. Aliquando appetere, id est aduentare. Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ πλέσδαι, Iam iam affuturo discrimine. Lys. δι' τὰ πραγματα τὰ πλεσηκότα, Propter illius temporis statum. Aliquando dicitur de ijs, quæ iam naturæ suæ perfectionem & uigorẽ adepta sunt, quasi consistere & absolui: post quem statum iam ἐξίσαδαι dicuntur, quasi exolescere & fugere, ita ut παρίσαδαι dicatur de statu rerum inter incrementum & decrementũ, hoc est περὶ τὴν ἀκμῆς. Theophrast. de Caus. καὶ γὰρ παρεστάμενος, καὶ ἐξιστάμενος, καὶ οἷον γηράσκων. Etenim perue getum & uigens, deinde à seipso descisceus, & ueluti senescens, &c. Aliquando est sicut παρεισάνω, comparare, siue contendere, ut Cicero dixit. Plato de Rep. 8. παρασησόμεθ' αὖ τὸν εἰς λείσιν, Altrinsecus statuamus. Aliquando de animoso dicitur, ut qui iam confirmatus non patiatur labascere, sed ad quosuis casus animo præsenti sit subnixus. Diodo. τοῖς ψυχαῖς ὅτω παρέσησαν πῶς τὸν κίνδυνον, ὥσε θανάτου καταφρονῆσαι. Vnde παράσημα, quod Latine animus præsens dicitur, ut apud Cic. de Orato. 2. Sed animus acer, & præsens, & acutus, idẽq; uersutus, inuictos uiros efficit. Bud. Com. Aliquando ob oculos exhibere. Synesius ἵνα τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφανεστέρον παρασήσαιμι, ut quorundam improbitatem clarius depingam & ob oculos exhibeam.

Παρισησάμενος. ε. recuperãs, consistens, redigẽs.

Παρέχειν. exhibere, adducere, præstare.

Παρεξαινόμενοι. οἱ extenuati, macilenti.

Παρίσωσις ἡ. adæquatio, conciliatio.

Παρίτω ueniat.

Παρμένω. μ. ναῦ. τ. παραμεμένηκα. adsum, permaneo.

Παρνασσός. δ. ὁ. Parnasus mons in Delphis. Etym.

Πάρνης. θος. ὁ. mons Atticè.

Πάρνοψ. locusta, κόνωψ. Vide Aelianum.

Παρό. præterea, ideo, unde, quò, præter, extra, præterquàm.

Παροδεύω. μ. εύσω. π. εύκα. transeo. Neut.

Παροδικόν. τὸ. chori pars prima apud Tragicos dicitur ubi causa redditur, cur adsit chorus, p̃sentialẽ aut ingressoriũ dicas. Aeschili interp.

Παροδικός. ἡ. ὁ. transitorius. Et παροδικὸν μέλος, quod in medium prodeuntes canebant.

Παρόδιος. ε. ὁ. qui uiam recipit.

Πάροδοι οἱ fori.

Παροδόντιδες. ἁι. tubercula in gingiuis nascentia, παραλίδες.

Πάροδος. ὁ. ἡ. trãsitus, uia quæ est in mœnibus, ingressus, pars nauis, diuerticulum.

Παροδιόμενον. prouerbio uulgatũ, ἀδόμενον. malim per ω in secunda syllaba.

Παροδιόμαι. excutior. fortè παρωθοῦμαι.

Πάροιθεν. antea, è contra, coràm.

Παροικίω. μ. ήσω. τ. ηκα. habito tanquam peregrinus, aduena sum. Neut. datiuo.

Παροικία. ας. ὁ. peregrinatio, habitaculum, incolatus.

Παροικοδόμημα. τὸ. paries.

Παροικοδομῶ. superstruo, iuxtà ædifico.

Πάροικος. ὁ. ὁ. aduena, incola.

Παροιμία. ας. ἡ. accõmodum rebus, tẽporibusq; prouerbium, teste Beda. quo nomine Salomonis parabolarum libro, Græci inscriptionem indiderunt, παροιμίας, hoc est, prouerbia dicentes. Item potest accommodè παροιμία dici præceptum uetus & adagium, ἀρχαῖος οἶμος ὁδός, quasi παροδικόν, quòd passim per ora hominũ obambulet. Vnde & adagium Latinis, quasi circumagiũ, authore Varrone. Vide ἄινος in Ammonio distinguente.

Παροιμιαζόμενον. ν. τὸ. quod est in prouerbio.

Παροιμιακός. ὁ. ὁ. παροιμιώδης.

Παροιμιογράφος. ν. ὁ. paræmiarum scriptor.

Παροιμιώδης. ος. ὁ. prouerbialis.

Πάροιμος. uicinus.

Παροιμώσαντες. declinantes à uia.

Παροινέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι contumeliosus ex nimia uini petulantia in aliquem sum, debacchor. Lucianus, ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, Satis ut opinor, debacchatus es in nos. Accipitur & passiuè. Diogen εἰ σοφία πεπαρῴνηται. id est, à temulentis pulsata est, suggillata. Vnde & ἐμπεπαρῳνημένος, qui iniuriam passus est. Et παροινουμένη γυνὴ, Demostheni. mulier super conuiuium contumeliam passa. Depon. Bud. Com.

Παροινία. ας. ἡ. debacchatio, contumelia uel iniuria, uel petulantia in ebrietate admissa.

Παροινικός. lasciuus, contumeliosus, πάροινος.

Παροίνιον. τὸ. cõuicium, temerè ac stultè dictum, uelut inter pocula.

Παροινόομαι, & παροινόω. μ. ώσω. τ. ωκα. idẽ quod παροινέομαι.

Πάροινος. ν. uinolentus, uino bacchatus.

Παροιστρῶν. errare, insanire, iritare.

Παροίτατος. primus, ultimus, uetustissimus, antiquissimus. Etym.

Παροίτερος. prior, ulterior, uetustior. Et παροίτεροι, antè transeuntes.

Πάροιθε. ν. ὁ. mansuetus.

Παροίχομαι. prætereo. Depon.

Παρολίγον. penè, quasi παῦ ὀλίγον, & opponitur τῷ παραπολύ. Plato, οὐ γὰρ ὤμην ἔγωγε ἔτι τῶ παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παραπολύ. Neq; enim existimabam adeò iam parum abfore, sed multum uel plusculum abfuturum. Bud. Cõ.

Παρολισθαίνω. labori insistere nequeo, ut sæpe senes uidẽtur. & εἰ παρολισθοῖ, prolapsus fuerit. si paulum aberret. Lucian.

Παρολκή. ῆς. ἡ. mora, dilatio.

Παρομαρτέω. comitor. παρακολουθῶ.

Παρόμοιον. τὸ. assimile, figura, uel potius uitium orationis cum ab eisdem literis diuersa uerba sumuntur, ut o Tite tute Tati tibi tanta tyranne tulisti. Euidentius hæc apud Græcos à quibus primum notata sunt licet uidere. Beda uenerab. Verum lupus uix hanc ab ὁμοιόπτωτον & ὁμοιοτέλευτον distinguit.

Παρόμοιος. ν. ὁ. similis, adsimilis παρὰ hic diminutionem denotat, hoc est παρ' ὀλίγον ὅμοιος.

Παρομοίωσις. ἡ. similitudo.

Παρομολογία. ας. ἡ. confessio. figura est cũ aliquas res aduersario concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut maius sit quã superiora, aut etiam omnia quę posuimus, infirmet. Rufin.

Παρόν. ὄντος. τὸ. præsens, decens, cum liceret.

Παροξύζω. in acetum degenero.

Παροξυντικός. ν. ὁ. iritatiuus, incitatiuus, acutus, uelox.

Παροξύνω. μ. υνῶ. π. γκα. exacuo, expergefacio, irito, concito, excito, exacerbo. Actiu. accus.

Παροξυσμός. οῦ. ὁ. iritatio, incitatio, exacerbatio, accessio.

Παροξύτονος. ν. ὁ. dictio habens accentum in penultima.

Παροπάλδιον. pugio, gladiolus.

Παρόρασις. ι. ἡ. despectio.

Παροράω. μ. παρόψομαι. π. παρεώρακα. perperam uideo, παραβλέπω. ut παρορῶ ἐμφανὲς, hallucinor in re manifesta. Item despicio, negligo, contemno, fastidio. Actiu. accus.

Παροργισμός. ὁ. ὁ. excandescentia, iritatio.

Παροριζω. μ. ίσω. π. ικα. irito. Actiu. accus.

Πάρορον. ν. τὸ. planities subiecta mõti ad radices montis. Eust.

Παρόρος. ν. ὁ. montibus uicinus.

Παροφιστής. ὁ. ὁ. qui longe lateq; uagatur, & qui in proferẽdis propagandisq; finibus ditionis, aut agri damnum dat. Ammiano lib. 2. Epigr.

Παρορμάω. μ. ήσω. π. ηκα. concito, impello, hortor, incito, suadeo. Actiu. accus.

Παρόρμησις. ι. ἡ. concitatio.

Παρορύσσω. fodio.

Παρόρχομαι. præterſalto.

Πάλαι. aduerb. loci aut temporis, antea, prius, quondam, ante Genit.

Παροτρύνω. μ. υνῶ. π. υγκα. promoueo. Actiu.

Παρωτίς. tuberculum iuxta gingiuas, πρωτοτόκος.

Παρουσία. ας. ἡ. præſentia, aduentus. Gregor. pro comitatu uſus eſt. Bud. Com.

Παροχετεύσας. ἄμενος. ευ. ὁ deducens.

Παροχετεύω. μ. εύσω. τ. ευκα, deriuo, cõductum duco quò uolo.

Παρολέτευσις. ſanguinis deriuatio & conuerſio, ad proxima membra, qui ſi ad contraria reuelli tur αὐτίπασις appellatur.

Παροχέω. ῶ. transfucho.

Παροχή. ῆς. ἡ. largitio, χάρισμα, δώρημα.

Παροχλίζω. transmoueo, uectibus emolior.

Πάροχος. ου. ὁ. dator, præbitor, à παρέχω. Diceban tur hoc nomine ij, qui peregrinis ſalem & li gna præbebant, inquit Acron. Horat. Serm. 1. Et parochi quæ debent ligna ſalemq;. Hos Por phyrius copiarios à Latinis uocatos eſſe tra dit, qui ſalem & ligna ijs præſtabãt, qui reipub. cauſa peregrè ibãt. Sub nomine autem harum ſpecierum omnia hoſpitibus neceſſaria intelli gimus, ut idem Acron alibi ſentire uidetur, lib. 2. Serm. ubi Horatius, πάροχον pro conui uatore, hoc eſt conuiuij exhibitore poſuit, Vertere pallor, Tum parochi faciem uel ſic me tuentis, ut acres Potores. Bud. in Anno. poſt. Dici poteſt & à παροχεῖν. Nam (ut ſcribit Pau ſan.) in Græcia moris fuit, ut in nuptiali curru tres duntaxat ſederent, & media ſponſa, à late ribus ſponſus, & quem uocant πάροχον, qui amicitia uel ſanguine eſſet coniunctus, cuiq; deferrent plurimũ Paranymphus dicitur Ari ſtophanis interpreti, ubi in Auibus legitur, ὁ δ' ἀμφιθαλὴς ὅρως χρυσόπτερος ἡνίας ἐώθυνε παλιντόνους, ζωὸς πάροχος γάμων. Cæl. lib. 15. cap. 15. Bud. Com.

Παροχόμενοι. οἱ. unà uecti.

Παρόψημα. τὸ condimentum.

Παροψίς. ίδος. ἡ. uas eſcarium, dictum à rotũdi tate flexuq;. Vſurpatur & à Latinis. Iuue. Quã multa magnaq; paropſide cœnat. Et Marti. Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra Hale cem, ſed quam protinus illa uoret. Pollux lib. 10. tradit etiam iuris quoddam genus eſſe, uel mazæ, uel opſonij uilis, quod nunc παροψιμὰ ζῶον diceremus. Vide quoq; Athenæum lib. 9. & Bayfi. & Eraſmum in prouerbio, Paropſis

Παροψωνεῖν. clam opſonia coëmere. (malorũ.

Πάρπαγος. obex qui in ſuperiori limine oſtio obijcitur.

Παῤῥέω. præterfluo.

Παῤῥησία. ας. ἡ. proprie dicitur tranſitus & ingreſ ſus in mediam & intimam eccleſiæ partẽ pro pter concionem. à παρὰ præpoſitione ſignifi cante acceſſum ad locũ interiorẽ, & uerbo ῥέω ῥήσω inuſitato, quod dico denotat, ad quod al luſit Euripides. dicens κ' ἀγὼ παρεσᾶς εἶπον ἐν μέσοις αὐτί τῷ εἰς τὸ μέσον ἐλθών. Dicen dum itaq; uidetur παῤῥησία, ſed per ſyncopẽ παῤῥῆσία, ex quo liquet per duo ρρ ſcribi debe re. Hinc ſumpta metaphora dicitur libertas lo quendi, increpandiq; fiducia, ἄδεια. contra ria aſſentationi, quaſi πανοῦς ῥῆσία. ἡ δὲ λό γων πρὸς ἕνα οἰκείωσις. Ammonius. Rutilius Lupus numerat eam inter figuras orationis. Itẽ Rufinian. à quo uertitur, oratio libera, uel licen tia ſecundum Cornificium.

Παῤῥησιάζω. μ. άσω. π. ασα. audacter loquor, ex æquo liberè loquor, liberè & ingenuè planeq; dico, ἐλευθεροστομῶ. Dicitur & paſſiua uoce παῤῥησιάζομαι pro eodem, licet aliquando ſi gnificatione quoq; paſſiua ſit. unde πεπαῤῥη σιασμένον, ingenuè dictum.

Παῤῥησιαστής. οῦ. ὁ qui procaciter ac libere loqui tur: unde Demochartes ob nimiã & procacem linguam parrheſiaſtes appellatus eſt.

Παῤῥησιαστικοί. οί. minaces.

Παῤῥησιαστικώτερος. α. ον. liberior in loquendo.

Πάρυγρος. α. ον. humidus.

Παρυπάτη. ης. ἡ. chorda quam parypaten Muſici uocant.

Παρυπατοειδής. ſpecies harmoniæ. Capel. lib. 9.

Παρυπόστασις. minus eſt quàm ὑπόστασις. Bud. Comment.

Παρυπεστῶσαι. emerſiſſe, eſſe, accepiſſe.

Παρυποψύχω quadantenus refrigero.

Παρυφαίνω. μ. ανῶ. retexo, id eſt deſtruo. Actiu.

Παρυφή. ῆς. ἡ. ueſtium contextus, tela.

Παρυφίσαμαι. minus eſt quàm ὑφίσαμαι, id eſt, ferè in natura rerum ſum, uel propemodũ ſub ſiſto. Bud. Com.

Πάρυφοι. οί. purpureæ uirgæ ueſti intextæ. Vnde ὑπαρυφος.

Παρφαμένος. α. ον. decipiens dicendo, hortatus, perſuadens.

Παρφασις. ιος. ἡ. deceptio, commonitio.

Παρῶ. ſino, relinquo, concedo.

Παρδαι. αὶ. equi ſic dicti colore rufo.

Παρῳδία. ας. ἡ. cum à tragica ſublimitate ad humi litatem comicam ſermo demittitur. παρῳδίαν dicit fieri Hermog. cum in ſoluta oratione aſ ſumpta parte carminis reliquũ proſaicè exple tur. Exẽpl. ex Demoſth. περὶ τῆς παραπρεσβείας habes apud eũdẽ Herm. Methodo δεινότητος.

Παρῳδικόν.

Παρωδικόν. τὸ παροδικόν.

Παρωδῶ. exagito, cõtumeliosè describo, accino.

Παρωθεῖν, uel παρωθοῦσθαι. repellere, submouere. Accus. Gregor. de Baptis. ὀδεῖν δὲ θεῶ μέγα, ὃ μὴ καὶ πγόνης δίδωσιν, ἵνα μὴ κάνταῦθα παρωθῶνται οἱ πγόνῆδν. Aeschin. κατὰ Διμ. παρωσάμενος αὐδρα πρόδυρτιν, id est, expellens domo, & à familiaritate summouens, & auersans. παραγκωνισάμενος, quasi cubito repellens, & auersatus. Item abijcio, reijcio, deturbo, abdico. Genit. Lucian. παρωσάμενοι δὲ Διμῆς. Plato lib. 5. de Repub. pro αὐκβάλλειν & ἐκφρίθειν posuit, hoc est in aliud tẽpus reijcere quod petitur, ὁ (inquit) γὰρ δὲ πρόθεν πανωσάμενος. Bud. Com.

Παρωκιανίτης. ὁ littoralis, maritimus.

Παρωκίανοι. οἱ. qui habitant iuxta Oceanum.

Παρωλένιον. cubitus.

Παρώνη. nauigij genus, Parones Latinis dicũtur.

Παρώνησιν. temulentus fuit, à παροινέω.

Παρωνομασία. ας. ἡ. figura cum eodem aut simili uerbo quasi contraria augentur, uocum collusio, quam & παρήχησιν uocãt. Paronomasia est (inquit Rufinianus) secundum predictum uerbum positio alterius, ipso poscente sensu, ut: Nam inceptio est amentium, haud amantium. &c. Latine dicitur adnominatio uel adfictio.

Παρωνυμία. ἡ. leuis imitatio, teste Aquila, apud quem plura uide. uidetur autem eadem cum paronomasia.

Παρώνυμον. τὸ. denominatiuum, id est nomen ab alio nomine deriuatũ, accessorium nomen ex euentu. Παρωνύμων meminit Aristoteles in Anteprædicamentis.

Παρωνυχία. ας. ἡ. morbus iuxta ungues, rediuia Latinis dicitur, uulgò panaricius apud imperitos linguarum medicos. Est & παρωνυχία herba morbi illius medela, bouinalis uulgò dicta.

Παρώπανος. ὁ. attonitus, perculsus.

Παρώπια. τὰ. ocularia equorum, coria quæ ambiunt oculos equorum, αὐτήλια.

Παρώπιαι. αἱ. anguli oculorum interiores exteriores q;, qui & ὠκγαὶ, id est, fontes dicuntur, quòd lachrymæ inde profluant.

Παρωρεία. ἡ. radices montium apud Strab.

Παρωρ. intempestiuus.

Παρωροφίς. ίδος. ἡ. ora tecti.

Παρώσαντες τὸ ἴσον. negligentes.

Παρώπιον. τὸ. ornamentum aurium. Item alter oculorum angulus qui aures spectat oppositus τῷ ῥαυτῆρι, qui uidelicet nasum. Nicãd. schol.

Παρωτίς. ίδος. ἡ. abscessus secus aures, siue inflammatio circa glandulas auribus adiacẽtes, quod etiam parotis à medicis Latinis uocatur. Cels. lib. 6. cap. 16. Dioscuros id est gemellos uocat. uide διόσκορος.

Παλῳχρός. ὁ. pallidus.

Πᾶς. παντὸς. ὁ. & πᾶσα. ἡ. omnis, quilibet, uniuersus. Aliquando pro totus, ut est apud Lucã, κατυρλισμένος ἢ πᾶς ἔσαι, &c. de quo in καταρτίζω. Vnde πᾶς ἕκαστος, pro unusquisq;, singuli: similiter & πᾶς τις, nemo non, & πᾶς ὅστις, quiuis, quicunq;. Bud. Com. Syracusiorũ lingua significat patrem. Etym.

Πάσαθαι, α correpto. gustare, comedere, saturari. Vnde ἄπαστος. Sed α producto significat possidere.

Πασιθέα. ας. ἡ. Pasithea, quæ & Euphrosyne, una è tribus Gratijs.

Πασιφάη. ης. ἡ. Pasiphaẽ, tetrasyllabum est.

Παστάλη. ἡ. minutissimus puluisculus farinæ. Accipitur pro quacunq; re minutissima. Eras. prouerb. Ne ramenta quidem. uel, Ne paspalã quidem. Item milium, ὁ κέγχρος.

Πάσταλος. ὁ. &

Πάσταξ. κος. ὁ. Aristoph. idem quod πάσσαλος.

Παστάλισκος. ὁ. diminutiuum παστάλου, hoc est, paruus palus, paxillus.

Παστυδὶ. Thucyd. &

Παστυδὶν. cateruatim, omnino, totis uiribus.

Παστύρως. funditus, ἄρδην.

Πάστω. μ. πάσω. π. ἀκα. spargo, uario, tingo. Item edo. Actiu.

Πάστων. ωνος. ὁ. pinguior, latior. Comparatiu. est à παχὺς, ut βραδὺς, βραδίων, & βράστων.

Παστὰς. ἀδος ὁ. porticus, locus cõuiuij, thalamus nuptialis, uelũ geniali lecto impendens. à πάσσω, orno. Dicitur nõnunquã de quauis domo ad aliquem excipiendum apta. Moschop. Cæl. lib. 15. cap. 24.

Πασὸς. ὁ. ὁ. idem. Aliquando pro eo, qui cibo operam dedit. à πῶ, id est, ἐδίω.

Πασέλη. ης. ultimus dies anni. πασίλη uerò τὸ ξύσμα τοῦ δέρματος. Suid.

Πασοφόρος. ὁ. thalamifera. Veneris epitheton à πασός, & φέρω. Item πασοφόροι, ferentes pallium, ut fit in processionibus.

Πάσχα. ατος. pascha.

Πασχαλκοῦς. multarũ artiũ, πολύτεχνος. Hesych.

Πασχπᾶν. prurire, futuere, obscœnè & incontinenter pati, quasi dicas parturire.

Πασχλασμός. ὁ. incontinentia, pruritus ad Venerem.

Πάσχω. μ. πάθομαι. ἀπὸ τοῦ πείθω. ω. πέπονθα. ἀόρ. β. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω, sicut Latinis patior, perfero, tolero, sustineo. Refertur tamẽ & ad inanimata. Demost. εἰ πάθοι τί ἡ ναῦς. id est. Si periret nauis. Idem παθεῖν τι, pro affectũ esse misericordia dixit.

dia dixit. Est etiam πάσχειν. admittere aliquid. Demosth. μισθαμῶς μισθὸν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθοιτε. Videte ne sic stultè statuatis, ne quid sto lidè admittatis. Est etiam facere, ut ἄλλο τί οὖν πάθοις; Terentius, Quid cum illis agas, qui ne que ius neque bonum atq; æquum sciunt? Iso crat. ὅσπερ πάσχουσι οἱ πολλοί. Quod multi faciunt, quod hominũ uulgò accidit, quod multis usu uenit. τὸ δὲ πάσχειν, inquit Aristoph. interp. τὸ μόνον ἐπὶ τῶν πασχόντων τί λέγεται. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων· καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες τρόπον τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος. αὐτὸ τὸ ποιεῖν. Et cum interrogatione, cum rem nouam, aut absurdam designare uolumus. Lucian. τί παθὼν, σαυτὸν εἰς τοῦ κρατῆρας ἐνέβαλες; Latini dicũt: Quid illi accidit? Aristot. de Mundo ζῆτο δὲ πάσχουσι δίκα. hoc illis propterea usu uenit, uel id quod ideo euenit, accidit. εὖ πάσχειν, & ἀγαθὸν πάσχειν beneficium accipere, beneficio affici: cui opponitur τὸ εὖ ποιεῖν. Vnde αὖθις πάσχειν, beneficium reponere, αὐτοδωρεῖσθαι, αὐτοδοτεῖν. De huius uerbi constructione tradit Priscianus lib. 18 scilicet cum genitiuo, datiuo & accusatiuo Bud. Com. Ammonius distinguit à συμπάσχειν.

Πατάγημα. τὸ. strepitus, capitur pro garrulo & ueteratore.

Πατάγημα, πάταγος, fragor, crepitus. uide inferius per duplex τῆ.

Πατάζω, &

Πατάνιον. ν. τὸ. sartago. Item pandum & phialæ instar, amplum poculum, quod βατάνιον per β quidam proferunt.

Πάτανον. τὸ. patella, πυελλίον sartago repanda.

Πατάσσω. μ. ἄξω. π. αχα percutio, pugnum illido, pulso, conculco, sono. Actiu. accus.

Πάταχνον. τὸ. instrumentum, coquinarium, sartago. uide πελάχνη.

Πατέλλια τὰ. pocula quædam perampla. Cælius lib. 15. cap. 6.

Πατρίζω. patrem appello.

Πατρίον. diminut. à πατήρ. paterculus.

Πατέω. μ. ήσω. π. ηκα. pessundo, calco, uado. Actiu. accus.

Πατλωός. conculcatus, uulgaris.

Πατὴρ. genit. πατρός, uel πατρός. quasi παστὴς, id est πωλοῦλας τηρῶν, filios seruans.

Πατήρ. ῆρος. ὁ. calcator.

Πάτυρον. ν. calcatis similes palmulas uocant.

Πάτωμα. tectum.

Πάτος. ν. ὁ. callis, uia, pruina, cœnũ. Πάτον etiã interpretantur cœnũ ceromati permixtum. Cel. lib. 4. cap. 26. Item oleum quo perfundebantur luctaturi, quod & ceroma dicitur.

Πάτρα. ας. ἡ. patria. ponitur apud Hom. & Pindar. pro φρατρία.

Πατραγαθία. ἡ. patris probitas.

Πατραδελφός. ν. ὁ. patruus.

Πατραλόας, uel πατραλοίας. ν. &

Πατραλύης. ν. ὁ. patricida.

Πατρεὺς. έος. ὁ. aliquis ex Patris ciuitate quemadmodum ab Antiochia αὐτιοχεύς.

Πάτρη patria.

Πατριά. ᾶς. ἡ gens, familia, tribus.

Πάτρια. τὰ. mores patriæ. Vide Ammonium.

Πατριάζω. mores patris refero, patrisso.

Πατρίκιος. patricius, id est ὁ πατὴρ τῶν κοινοῦ. Suidas.

Πατρικός. ὁ. ὁ. paternus, hæreditarius. Vide πάτρια in Ammonio.

Πάτριος. ν. ὁ. patrius, confuetus.

Πατρίς. ίδος. ἡ. patria, tribus, genus paternum, regio. Vide Ammonium in πολίτης.

Πατριώτης. ν. ὁ. conterraneus, tribulis. Vide πολίτης in Ammonio.

Πατρόθεν. ex parte patris. Vnde πατρόθεν καλεῖν. patris addito nomine aliquem compellare.

Πατροκασίγνητος. ν. ὁ. patruus.

Πατροκτονία. ας. ἡ. patricidium.

Πατροκτόνος. patrem occidens, πατραλοίας, paroxyton. Cyrill.

Πατρόκτονος. à patre occisus, paroxyt. Cyrill.

Πατρομήτωρ. unde quis maternum genus ducit.

Πατρονομέω. μ. ήσω. π. ηκα. paterno more tractoi Actiu. accus.

Πατρονομούμενος. paternis legibus utens.

Πατροπαράδοτος. ν. ὁ. à patribus traditus.

Πατροπάτωρ. auus paternus.

Πατροράστης. πατροκτόνος.

Πατρότης. ητος. ἡ. paternitas.

Πατροτύπης. ν. ὁ. percussor patris, πατραλόας.

Πατρῶχος. ν. ἡ. filia cui uni hæreditas obuenit. quæ & ἐπίκληρος uocatur.

Πατροφόνος. ν. ὁ. &

Πατροφόντης. ν. ὁ. idem quod πατροκτόνος.

Πατρῴζω. μ. ώσω. π. ωκα. πατριάζω. Neutr. apud Herodian.

Πατρῴος. πατρῷος. Ionice. Nam Iones in similibus uocibus solent ab alijs suppressum iota exprimere, πατρῴοι dicentes.

Παπρωνία. patrocinium.

Πατρῷος. ν. ὁ. penanflex. paternus, πάτριος. Vnde πατρῷα dicuntur quæ recepta sunt in patria, ut quæ filij à maioribus uelut per manus acceperunt. πατρῷοι θεοί. penates dij patrij, qui singulis ciuitatibus præsunt, Aristoph. in Ran. πατρῷον pro πατρόθεν dixit. Vide πάτρια in Ammonio.

Πατρῴος. ν. ὁ. uitricus, oxytõ. Cyrill. Et πάτρως, genit. πάτρω Atticè, idẽ, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, Suid.

Γάτρως. ωος. ὁ. patruus, Stesichorus τὸν κατὰ πατέρα προγονον, πάτρωα uocat, & Archilochus Amphiarao Oiclis filio natus, qui Oicles Antiphaten Melampi filium, patrem habuit, Melampum ipsum πάτρωα suum, longa generis serie distinctum, appellat Eust. Bœot.

Γαῆαγέω. μ. ήσω. π. ηκα. strepo, obstrido.

Γαῆάγημα. &

Γάῆαγος. α. ὁ. sonus, percussio, sonus ex percussione, stridor. Vsurpatur pro homine obstrepero. Dicitur παταγημα & πάταγος simplici τ pro eodem.

Γαῆαλόω. μ. ώσω. π. ωκα. figo palum.

Γαῆάλιοι. subulones, ceruorum genus, à cornuum figura. Gaza in Aristotele παῆαλίας interpretatur ceruos, quibus primum cornua prodire incipiunt.

Γαῆαλος, aut πάσαλος. α. ὁ. palus, clauus ligneus, paxillus, pertica unde aliquid suspenditur. Vnde παῆάλω ἀνακρεμάσαι, id est Clauo suspendere prouerbio dicitur, pro negligẽtius curare aliquam rem, Eustathio.

Γάῆω. spargo, πάσσω.

Γατύσομος. ὁ. qui est ore patulo.

Γᾶ. monosyllabicè, dicunt Dores pro πᾶσαι. Aelius Dionys.

Γαγάζω illustro, ἀλλάμπω malim αὐγάζω.

Γᾶλα. ης. ἡ. quies, finis. ut πᾶλα ῆ ζωῆς, Theodorus.

Γαυνί. mensis Iunius apud Aegyptios.

Γαύομαι. μ. αύσομαι. π. αυσα. desino, quiesco, cesso. Depon. genit. ut παύομαι ῆ ὀργῆς, desino irasci. παύομαι βασανιζόμενος, desino torqueri. παύομαι ῆ ἀρχῆς, abeo magistratu, & abdico me. παύομαι ῆ ἀσχολίας ἑαυτῆ, defunctus sum hac occupatione & negocio.

Γαυράκις. paucies, ὀλιγάκις.

Γαῦρος. α. ὁ. paucus, facilis numeratu.

Γαυσάνεμος θυσία. sacrificium pro sedando uẽtorum turbine, sic apud Aeschyl. Agamemnõ immolandam filiam suam uictimam appellat.

Γαυσίβακτροι. baculis robustis utentes, ut qui fustibus lites sedant & dirimunt.

Γαυσικάπη ἡ instrumentum ad modum rotę rotundum, per quod iumentorum colla transmittebant, ne pabulum contingerent: similiter & de hominib. effertur, ne uidelicet manus ori possent admoliri, quasi πάνσαι τοῖ κάῆῆῃ, ἢ τοῖ ἐδωδῆῃ. Eust. Iliad. χ.

Γαυσίλυπος. α. ὁ. ademptor curarum. Epitheton Iouis apud Sophoclem. Ita enim uocabant poculum illud quod in conuiuijs tertiũ Ioui seruatori dicatum erat, uide διὸς σωτῆρος.

Γᾶυσις. quies, cessatio.

Γαυστέον. cauendum est.

Γαυστήρ. ῆρος. ὁ. &

Γαυστήριος. α. ὁ. sedator, finitor.

Γαυστήρια. septa, obices.

Γαυσωλή. ῆς. ἡ. quies.

Γαύω. μ. αύσω. π. αυκα. sedo, cessare facio, finem impono, libero. Genit. & aliquando accus. ut παύῃ ἄρχοντα, abrogare imperium magistratui, Lysia. & στρατηγὸν ἵνα ῆ αὐτὸν ἐπαύσατε, Demosth. Aliquando sine casu ponitur, tuncq; accusatiuum ἑαυτὸν subintelligunt.

Γαῦιν. quæ est ex Papho Cypri urbe. Veneris epitheton. Etym.

Γαφλάζω. μ. άσω. π. ακα. sono, balbutio, turbor, ebullio, æstuo. Verbum est fluuiale. Neutr.

Γαχέοι, & παχεῖς. οἱ proceres, diuites.

Γάχιος, pro παχύτερος. crassior.

Γαχήμορον. mendesium unguentum.

Γαχνη. ης. ἡ. pruina, humor è terra mariue elatus, neq; confectus à sole, sed refrigeratus

Γαχνόω. μ. ώσω. π. ωκα. figo, conglutino, denso. Item contristo seu perdo, ut Hesiod. ἐπάχνωσε φίλους. Sumpta metaphora à pruina quæ arbores frigore corrumpit. Actiu.

Γαχνώδης. ους. ὁ. ἡ. pruinosus.

Γάχος. ους. τὸ. crassitudo, ruditas.

Γαχών. apud Aegyptios mensis Maius.

Γαχύδερμοι. qui sunt pingui illotaq; cute, crassi pelles. Ponitur pro fatuis ac rudibus. Cæl lib. 3 cap. 5.

Γαχύκνημος. α. ὁ. habens suras pinges.

Γαχυμόρως. crasso modo. Eras. in Chil.

Γαχυμορές. τὸ. pars crassior.

Γαχυμορέστερον. crassius, indistinctius, rudius.

Γαχωθέντοι. οἱ. corpulenti.

Γαχώος. stupida mente, crasso ingenio.

Γαχώω. μ. ωῶ. π. υγκα. impinguo. Actiu.

Γαχύς. ύος. ὁ. crassus, pinguis.

Γαχυσομεῖν. difficulter, asperè ac crassè loqui, cuiusmodi barbarorum uox est. Strab.

Γαχυσομία. ἡ. Eras. in Chil. incondita & crassa loquela, Strab. lib. 14. quasi interpretatur, quando subijcit, καὶ ἀφυία τις τῶ φωνητηρίου ὀργάνου.

Γαχυσόμος. α. ὁ. crassilinguis. Strab. 14.

Γαχύτερον. τὸ. crassus, rudius, pinguiore Minerua.

Γαχύτης. ητος. ἡ. crassitudo.

Γαχύτριχος. cui crassus pilus.

Γαχύφλοιος. α. ὁ. habens sarmentum, crassi corticis, crasso cortice uestitus. Dioscor.

Γαχύχειλος. cui labrum crassum.

Γάω. adipiscor, uescor. legitur & in passiua uoce apud Plutarchum.

Πεδάσκον. impediebant, ligabant.
Πεδιάγρος. uarius, μεταλλικός.
Πέδιλα. ά. pedicę, & omne uinculũ pedum.
Πεδινός. ὸ. per terram serpẽs, humilis, leuis, mercęs pro uaticinio.
Πεδίορσιος. sublimis, excelsus, uolans. πρὸς τὸ ἐκ τοῦ πέδου αἴρεσθαι. (πέταλα.
Πεδίωνα. τά. pocula latiuscula, & amplo ore, ἐκ-
Πεδιαχυδόω. supinũ & negligentẽ esse, deliciari.
Πεδιωρεκτής. equus ferociens, & μετεωρεκτής.
Πεδίω. uel πεδίεω. μ. ήσω. π. υκα. impedio, ligo, compedio, compedibus uincio. Actiu.
Πέδιγ. ης. ἡ. pedica, uinculũ πρὸς τὸ πόδας ἢ τὸ δίεω uel πρὸς τὸ πέζειν οὖν πόδας.
Πεδίῃ. in terram, εἰς γῆν.
Πεδίορος. ὸ. sublimis, celsus, μετέωρος, ὑψηλός ἐκ πεδίου. Nicander.
Πεδήτης. uinctus.
Πεδίαιοι uocabantur apud Athenienses illi qui paucorum dominatũ in Repub. probabant, & oligarchiã introducere ac cõfirmare studebãt.
Πεδιακός campestris. (planities.
Πεδιάς. άδος ἡ. campestris in planitie posita, ipsa
Πεδιαδσιμος. ὸ. species myrrhæ, campestris myrrha dici potest, campestri solo nata.
Πέδιλλον. Aeoles dicunt pro πέδιλον. Etym.
Πέδιλον. ὸ. τὸ. talare, calceamentum uarium.
Πεδινός. ὸ. campestris, planus.
Πεδόθεν. è terra.
Πεδίοι. οἱ. qui in locis planis morantur.
Πέδιον. paruum uinculum, paruus nodus, Etym.
Πεδίον. ὸ. τὸ. solũ, campus, planities, uiridarium, hortus, pars pedis, quæ manus metacarpio respondet, quinq; constans ossibus. Hippoc. lib. de Articulis. κάθος ποδὸς dixit. Sed πέδιον, paruum uinculum.
Πεδόθεν. è campo, à puero. translatione à plantis sumpta.
Πεδοῖ. gressim, pedibus, apud Aeschylum, πεζῇ. Item humi, εἰς γῆν.
Πέδον. ὸ. τὸ. idẽ quod πεδίον, id est γῆ, ἔδαφος, Suid. Item domus, domicilium. Etym.
Πεδῶν. ωνος, ὁ. uerbero, mastigia, ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος. Eustath. Iliad. θ. qui & ζωπέδων.
Πέζα. ης. ἡ. pes extremus, τὸ κάτω τοῦ ποδὸς σφυρόν. unde Thetis ἀργυροπέζα Hom. quasi λευκὸς πόδας ἔχουσα. Zenodot. teste Gal. aiebat πέζαν uocari pedem ab Arcadib. & Doriensib. Hipoc. uidetur hoc nomine pedis planitiem uel pedũ talos appellasse. Pollux. τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα. pars quæ surę subiacet uocatur πέζα uel σφυρόν, hoc est malleus, & iuxta utrinq; eminent tali, in quos ossis extuberationes desinunt, teste eodẽ Poll. hoc est, πρὸς τὴν πέζαν ἑκατέρωθεν, προέχουσιν ἀστράγαλοι εἰς ὃ ἄκρον καταλήγουσιν. Itẽ fimbria, ora, κυκλὰς, limbus, & quicqd extremitatẽ uestis ambit, tueturq; quo tardius deteratur. Est & retis genus rotũdũ. Item meretrix sine organis symposia frequentans. Etym.
Πεζέτερος. ὸ. satelles, stipator, miles altero pede nudus, altero armatus, pedester, Suid. Et socij Philippi πεζέτεροι appellati sunt, nec mirum, cũ Poll. Macedonicã dicat esse uocem. Est & illud expendendum rectius, ne per αι in secũda syllaba scribatur, quam lectionem præ se ferũt exemplaria Demosth. Vlpiani rhetoris, & Suidæ, ac etiam Hermogenis.
Πεζεύοντες. terreni.
Πεζευτικός. ὸ. gressilis, gradiens.
Πεζεύω. μ. εύσω. π. ευκα. eo pedes. Neut.
Πεζῇ. aduerb. pedibus, βαδίζω. πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν. terra mariq;.
Πεζικός. ὸ. ὁ. pedestris, poëticè pro πεζός. Thucyd. tamen dixit; οὐ στρατιᾷ ὥρμηντο, καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ.
Πεζιτης. idem.
Πεζίλα. corollæ.
Πεζογραφεῖν. prosam scribere.
Πεζογραφοι. scriptores prosæ orationis.
Πεζολόγοι. historici, συγγραφεῖς.
Πεζομαχία. ας. ἡ pugna pedestris.
Πεζόν. ὸ. τὸ. peditatus Et πεζὰ aliquando humilia & submissa. & πεζὸν ζῶον & πεζευτικόν, Arist. terrenum uel terrestre animal & gradiens.
Πεζός. ὸ. ὁ pedes, pedestris. ὁ ἐκ ποδῶν μαχόμενος. Inde πεζὸς λόγος, prosa oratio, quasi dicas pedi tem seu pedestrem sermonem, quæ nec carminis sublimitate, ne figurata numerosa oratione nititur. De hoc Bud. Epist. ad Salmonium. Πεζὸν ζῶον, animal pedestre, Gaza in Aristotele.
Πεζοφόρος. talaris, fimbriatus.
Πεζότερος. ὸ. ὁ. humilior.
Πεθανάγκη persuasio cum necessitate cõiuncta.
Πεθανολογία. pbabilitas, persuasibilis oratio. melius scribitur per iota in prima syllaba, ut infrà.
Πεθανός. ὸ. ὁ. uide πιθανός.
Πεθαρχέω. μ. ήσω π. ηκα principibus obedio. Accipitur autẽ pro quouis modo obedire. Neut. genit. Ioseph. lib. 2. πεθαρχεῖν αὐτῶν πρὸς τῶν ὅλων. Vide πεῖθεσθαι in Ammonio.
Πεῖ. uide πῦς in Ammonio.
Πεθαρχία. ἡ. obedientia quæ fit principibus, Moschop. putat per πι meli⁹ scribi primã syllabã.
Πεθαρχικός. ὸ. ὁ. obediens principi, principum edictis æquo animo obsequens.
Πεθήνιον. ὸ. τὸ. officium. Ioseph. libro 2. φανερὸν

ποιῆσαι τὸ πρόθυμον τοῖς στρατιώταις, Consueta reddere officia.

Πρόθυμος. ον. ὁ. obediens.

Πρόθυμως. obsequenter.

Πείθομαι. μ. σομαι. π. σμαι. persuadeor, cõfido, pareo. Depon. datiuo. unde πίστις, fides. Verũ πείθομαι quantumuis formetur recte à πάθομαι, usus tamen obtinuit ut rarissime accipiatur pro persuadebor, sed potius pro patiar à πάσχω. uide collectanea Moschoph. ad Philostrati Imagines. Dicimus etiam πείθεσθαι αὐτῷ pro eo quod Cic. dixit omnẽ spẽ in seipso reponere sui. Ammonius distinguit à πρόθαρχεῖν.

Πείθω. μ. σω. π. πεπεικα. persuadeo, in sententiã meam adduco. Chrysost. ἔπεισε φαντάζεσθαι, author fuit ut animo conciperent. Datiuo. Herod. cum accusatiuo iunxit, καὶ μισθόν τε ἔπεισον ὑμᾶς ἐμοὶ συσφορεῖν, ἐμαυτὸν ἀκριβῶς πέπεικα, Persuasissimum habeo. Sæpe duos habet accusatiuos, ut πείθωσι πόλιν τὸ πρᾶγμα. Item spero & contendo. Etym.

Πειθώ. ὁ. & Πειθώς. ῆ. oxyton. persuasio, πεισμονή. Erat profanis deæ nomẽ, dicendi præsidis, quam Ennius Suadam, Horatius Suadelam, Cicero Lepôrem uocat, hanc & ψυχαγωγὸν appellant, quasi ductricem & oblectatricẽ animæ, & flexanimam. καὶ δύναμιν ῥητορικὴν δυναμένην καταπέθειν, ut inquit Aristoph. interp. Vide Cic. Brutum. & Bud. in Annot. & Politian. in Miscel.

Πειθὼ ἐρωτικὴ. lenocinium amatorium.

Πικρόν. amarum. πικρόν.

Πικός. lana, ξάμμα. usitatius est πῆκος.

Πέκω. apto, tondeo. propriè de ouibus. πέκω.

Πεῖνα, uel πείνης. ἡ. fames.

Πεινάλεος. ον. ὁ. famelicus.

Πεινερός. sordidus. malim per iota, ut infrà πινερός.

Πεινάω. μ. άσω. π. ακα. &

Πεινέω, & infin. πεινῆν. esurio. Neut. datiuo.

Πείνημι. poëticè pro πεινάω.

Πεινικός. cibi appetens, famelicus.

Πεῖρα. ας. ἡ. periculũ, experientia, conatus, ut πεῖραν λαβεῖν, καὶ ποιεῖν, καὶ δοῦναι, pro experiri & periculum facere, Herodian. Attici αὐτὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη accipiunt. unde πειρατὰ dicuntur οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι, ut annotat Sophoclis interpres in Aiacẽ. Ammonius distinguit à πεῖρα, & alibi ab ἐμπειρία.

Πειράζω, uel πειράω μ. άσω. π. ακα. experior, tento, periculum facio. Et dicitur ferè de inani conatu, ut aues adhuc pennis immaturis uolare gestientes facere solent. Thucyd. καὶ πάσαν ἰσχὺν ἐπειρῶντο, Nihil non tentantes. Greg. de Basilio, quem tyrãnus minis absterrere frustra conabatur, ἄλλον δὲ ἕνα πειρᾶν τῶν ἀδελφιδῶν. Vnde & πειρᾶν αὐτὴν dicitur τὴν γυναῖκα, cum de stupro solicitat & interpellat Latinè attentare pudicitiã matronæ uel puellæ dicitur, quod est conari labefactare Actiu. Bud. Com.

Πειράζων. οντος. ὁ. dissimulator.

Πραίνω. termino, finio, πρατῶ.

Πραιδοῦς. οῦν portus est Athenis solitarius & desertus, quinq; & triginta stadijs ab urbe distit.

Πειραιός. idem. Etym.

Πειράομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. sicut πειράω, pro tẽto, aggredior, conor, nitor, experior, id est periculũ facio & experior, id est, utor & adipiscor: ut experior meliorem fortunam. Synes. καὶ κάλλιον τοῦ δαίμονος πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος, Meliorem fortunam experimini. id est fœlicius egit fortuna uobiscum. Bud. Com.

Πεῖραρ. &

Πεῖρας. ατος. τὸ. finis, funis, uinculum.

Πειρασμός. οῦ. ὁ. tentatio.

Πειρατής. οῦ. ὁ tentator. Ammonius distinguit à πειρατής,

Πειρασικός. qui conatu inani utitur. à πειράζω. Aristot. appellat πειρασικοὺς λόγους, qui ex illis quæ probantur respondenti colligunt oppositã propositionem. Bud. Com.

Πειρατεία. piratica, latrocinium.

Πειρατέον. experiundum est, danda est opera, uel enitendum est.

Πειρατεύω prædor.

Πειρατήριον. ου. τὸ. tentatio, locus tentationis, piraterium, nauis piratarum, receptaculum latronum atq; prædonum.

Πειρατής. οῦ. ὁ. pirata, à πείρω, pertranseo, quia semper mare permeat, uel à πεῖρα, quod aliquando fraudem, & damnum significat. Ammonius distinguit à πειρατής.

Πειρατικαὶ νῆες. Plutarcho dicuntur naues prædatoriæ. Bayf.

Πειρηθεῖμεν, pro πειρηθείημεν. experiamur.

Πειρήνη. fontis nomen in Corintho.

Πείρησαι. αὐτὶ τοῦ πείρασαι. tentes. Etym.

Πειρηπίζω. μ. ίσω. π. ικα. πειράζω.

Πειρίθους. Perithous. Etym.

Πείρινθα. apud Homer. quadrangulum tabulatum in superiori currus parte, ubi farcinæ & onera reponuntur, uel crates quædam uiminea quæ uehiculo alligatur in parte superiori, quadrata, cuiusmodi in essedis suis utuntur ferè Brabanti, sic enim ait Eustathius Iliad. ω. πείρινθα τὸ τετράγωνον πλινθιόν τὸ ἄνω περιδεδεμένον ταῖς ἁμαξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν, ἵστασι δὲ οἱ τὸ εἰσέας λύγοι. Idem dubitat alibi, sit nõ

bi, sit ne nominandi casus, πέρινς, ινθος, an πέρινθος. τὸ dicitur & ὑπερῖρειν.

Πέρινθος. idem. Etym.

Πείρω. μ. ῥῶ. π. κα. ἄρ. α. ἔπειρα trāsceo, penetro, traijcio, pungo, figo.

Πεῖρα. ης. ἡ. obedientia, persuasio.

Πείρας. irrigans, humectans. inferius per iota tantum scribitur. & πίσεια. πά.

Πείσεσθαι. passum iri.

Πεῖσις. ιος. ἡ passio, persuasio.

Πεῖσμα. ατος. τὸ. firmamentum, refugium, & cōtentio. Etym. Item rudens, id est, funis nauticus, quo nauis in littore religatur quem Oram uidetur dixisse Quintil.

Πεισμονή. ῆς. ἡ. persuasio.

Πείθομαι. patiar.

Πεῖθος. locus humidus. nam πεῖσαι rigare est.

Πειστέον obediendum, uel credendum est.

Πειθήρ. obediens, ὑπήκοος.

Πειθικός. qui facile persuadet, obediens.

Πείσω. futurum anceps à πάσχω, uel πείθω.

Πείσων. ονος. ὁ. Piso Romanus.

Πειτάσσω. agito.

Πειώλης. catamytus, incontinens. ὁ δὲ τὸ πέος ἀπολλύμενος. scortator. Etym.

Πέκος. pellis, κώδιον.

Πεκτέω. &

Πέκω. tondeo, pecto, euello. πείκω superius.

Πέλα. πορφυρᾶ ὄις. Doriensibus.

Πελάγια. τά. pelagica, κρόταλα.

Πελαγίζω. exundo, æstuo, restagno. Actiu.

Πελάγιος. α. ὁ. maritimus, intra pelagus positus.

Πέλαγος. εος. τὸ. pelagus, profundum maris. Dictum sic putant, quòd sit πᾶλε τ' γῆς, id est procul à terra quasi πήλαγος, uel τὸ μὴ πέλας γῆς.

Πελαγός. αὐτὴ τοῦ πελαργός. Etym.

Πελάζω. μ. άσω. π. ακα. propinquo, admoueo, à πέλας. Actiu.

Πελάνοι. οἱ. & πελανοί, uaticinia quæ per uictimas instituuntur. Eust. αἱ δὲ θυσιῶν μαντεῖαι.

Πέλανος. α. ὁ. mola sacrificijs apta, quæ fiebat ex tenuissima farina, uel bellaria & cupediæ ex tenuissima farina sacrificijs apta. Item spuma cōcretior circa os, apud Euripidem in Oreste. Item succosa lachryma instar turis gummi densata, οἱ μέλιτι δεδ' δυμένοι καρποί, hoc est, mel le conditi fructus πέλανα uocantur. Item primitiæ dijs oblatæ. Est & obolus uaticinantibus erogari solitus. Attici omne congelatum sic dicunt. Etym.

Πελαργᾶν. consulere, admonere.

Πελαργιδεῖς. οἱ. pulli ciconiæ.

Πελαργικόν. murus à Tyrrhenis suffossus, quòd ciconiæ propter sindonas putarentur. Etym.

Πελαργικὸς νόμος. lex ab Aristophane dicitur, qua liberi parentes alere iubentur.

Πελαργοί. Thusci, τυῤῥηνοί.

Πέλαργος. α. ὁ. ciconia. δὲ τὸ ἔχειν πόρα μελάντορα, ἢ λευκά. πολὺν γὰρ τὸ μέλαν, ἢ ἀργὸν τὸ λευκόν. De ciconijs uide Aelianum, & Oppianum in Ixeuticis. Item fictile quoddam instrumentum ciconiæ rostrum habens.

Πελαργοχρῶτες νῆες. apud Lycoph. naues ciconiarum assimili coloræ tinctæ, in quibus & τὸ πέλον id est atrum, & τὸ ἀργὸν id est, candidus color, uisitur.

Πέλας. propè.

Πελασγία. dicta est olim Thessalia.

Πελασής. adhærēs, appropinquator. Ammonius.

Πελατεία. clientela.

Πελάτης. α. ὁ. &

Πελάτης. ιος. minister, mercenarius, cliens. relatiuum est patroni Plutarc. in uita Rom. τοὺς δὲ πελατὰς ἀπὸ τῶν πολλῶν δίκῃ πάτρωνας ὀνομάζων. ὅπερ ὅτι πρὸς ἄτας: ἐκείνους δὲ κλιέντας. ὅπερ ἐστὶ πρὸς ἄτας: ἐκείνους δὲ κλιέντας, ὅτιερ ὅτι πελατᾶς.

Πελατικόν. τὸ. clientela. (τας.

Πελάχνη. cochleare, catinus, uide πάτταχνος.

Πελέθρισμα. cursus, δρόμημα.

Πέλεθρον. α. τὸ. iugerum, columba.

Πέλει. est, fit, decet, conuenit.

Πέλεκα. ας. ἡ. πέλεθρον.

Πελειάς. άδος. ἡ. columba liuia, à liuore dicta, ut Gaza uertit in Aristot.

Πελεκᾶνος. α. ὁ pelicanus auis, quæ & δενδροκολάπτης dicitur, quoniā arbores perforat. Hieron. in Psal. plateas interpretatur τοὺς πελεκάνους: quarum auium duo genera, terrestre unū, alterum inter aquas degit, Videtur has Plinius onocrotalos uocare. Vide πελεκᾶνος.

Πελεκέω. μ. ήσω. π. ηκα. dolo, securi percutio. Actiu. accus.

Πελεκίζω. μ. ίσω. σ. ικα. idem.

Πελέκινος. α herba securidica. Plin.

Πελέκυς. εος. ἡ. ἐως. ἡ. bipennis, securis.

Πελεκύζω. μ. ύσω. π. υκα. πελεκίζω.

Πελέκυμα. ατος. τὸ. quicquid bipenni detruncatur, frustulamentum, ascia. Itē scobs & limatura.

Πέλεκυς. υος. ὁ πέλεκυς.

Πελεκυτής. ᾶ. ὁ. dolator.

Πελεκυφόρος. α ὁ. bipennifer.

Πελεμίζω. μ. ίσω. σ. ικα. appropinquo, reuertor, agito, misceo, iudico.

Πελέσκω. sum.

Πέλεθος. α. ὁ. merda.

Πέλεται. sit, fiat.

Πελετός uide πελιτός.

Πελία. ας. ἡ. Doriensib. dicitur extrema corporis

pars nigra, quæ per excursionē aquę nigrescit, teste Corintho, τὴν μελαινάν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα ἀνοδὶ ἐκδρομὴν ὕδατος μελαίνητοι πελίαν καλοῦσι δωρικῶς.

Πελιάς. asinus, fuscus, subniger. Etym. Est & proprium uiri cum paroxytonum est, oxytonum uero liuiā columbam significat. Cyril. sed columba melius per ει scribitur.

Πελίδιον. adulterina coma, galericulum.

Πελιδνός. ὰ. ὸ. πελιός.

Πελιδνόω. μ. ώσω. π. ωκα. liuio, nigrico, pallesco. Neut. absol.

Πελικᾶνοι. οἱ. Gaza in Aristotele uertit plateas aues. uide πελεκᾶνος.

Πελινη. ης. ἡ. mensura Attica, continens heminas octo.

Πελιόομαι. idem quod πελιδνόω.

Πελιός. ὰ. ὸ. liuidus, niger.

Πελιτνός. ὰ. ὸ. liuidus, apud Thucyd. p πελιδνὸς per τ scriptū inuenitur, ut Eust. Il. 9. annotat.

Πελιτός. ὰ. ὸ. uel πελιτός. senex.

Πέλιχες. ἀε. poculi genus, uas fictile.

Πελιωμα. ατος. ὸ. uibex, liuor.

Πελλαντής. qui mulget, ἀμολγεύς.

Πελλασαί. cursorum & uiatorum calceamenta.

Πέλλη. ης. ἡ. mulctra, uel mulctrale, ut apud Verg. Implebunt mulctralia uaccę & color subniger Etym. Et πελλίσιν id est, mulctralibus dixit Nicand. à nominandi casu πελλίς. ιος. ut uidetur.

Πέλλη. urbs Macedoniæ. Etym.

Πέλλης. bos fuscus. Etym.

Πέλλος. ὰ. auis, leuis, fuscus, πελιδνός. ardeolæ species Aristoteli, Gaza uertit pellam. Liuidus, subniger Hipp. Zenodot. in lib. de dictionib. uarijs & gentibus scribit Sycionios κιρρὸν, πελλὸν appellare. Hesych. πελλόν, φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ.

Πελλυταί, ligamenta circum tibias malleolosq; cursorum obuincta dicuntur & πελλασαί.

Πέλμα ατος. ὸ. planta pedis.

Πέλομαι. sum. 13. 5. 2.

Πέλον. nigrum.

Πελτάριον. ὰ. ὸ. parua pelta.

Πελτασής. ὰ. ἡ. scutatus iaculator. Etymologus. Liuius libro primo de bell. Macedonico cetra tum uocant, cum inquit: Nocte cetratos quos πελτασὰς uocant loco opportuno inter bina castra in insidijs abdiderat. Vide ὁπλῖται in Appendice de uocab. militar.

Πελτασικός. ὰ. ὸ. pugnans peltis.

Πέλτη. ης. ἡ. pelta hoc est, scutum breue umbone carens, formam habens lunæ iam semiplenæ. Vide ὁπλῖται in Appendice de uocabul. militar. Xenophon. scribit Amazonidum peltam hederæ folio fuisse similem. Est & piscis nomen. Cælius libro sexto capite quarto. Vergilius Aeneidos primo. Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis. Vide πόλτον in Ammonio.

Πέλθον. idem.

Πέλυξ. galea, securis, peluis. inferius πήλυξ pro galea. Vide Bayf.

Πέλυς. idem. uide Bayf.

Πέλω. sum. 15. 5. 2.

Πέλωρ. ὸ. monstrum ingens.

Πελωρόω. palàm facio, aperio, prædico aliquid, & præsignifico.

Πελώρια. τά. Saturnalia in Thessalia.

Πελωρίδες. ὰε. pelorides genus concharum, dictum à magnitudine: aut à Peloro Siciliæ promontorio.

Πελώριος. ὰ. ὸ. magnus, maximus, terribilis, unde πελώριος Ἄρης. Iliad. η.

Πελωρίς. nomen loci, insula, auis quædam, qui & πελώριος. Etym.

Πέλωρος. ὰ. ὸ. excelsus, ingens, prodigiosus.

Πέμματα. τά. pemmata, hoc est bellaria, secundæ mensæ, res aromaticæ, cupediæ.

Πεμπάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. &

Πεμπάζω. μ. άσω. π. ακα. mitto. Item in quinque metior, per pentadas, id est, quinterniones numero. A πέμπε Aeolicè pro πέντε, Cæl. lib. 12. capite 10.

Πεμπάς. άδος. ἡ. numerus quinarius.

Πέμπελος. senex seu anus. ἡ δὲ ὸ πέμπελος εἰς ὸν ἄδολον. Vide in Chil. Erasmi.

Πεμπόβολον. ου. ὸ. πεντάσοβλον. Cælius. lib. 12. capite 10.

Πεμπταῖος. quintanus.

Πεμπτάς. άδος. ἡ. quinquennitas.

Πεμπτέος. ὰ. ὸ. mittendus.

Πέμπτος. ὰ. ὸ. quintus.

Πέμπω. μ. έμψω. π. ομφα. ἀόρ. α. ἔπεμψα. mitto, pompam ago, deduco. Actiu. accus.

Πέμφελος. ὰ. ὸ. asper, difficilis.

Πεμφιγώδης. ιος. ὸ. febris quę præ nimio calore pustulas in ore excitat, ut autor definit. medic. annotat. uel ut Galen. in Epidem. quę morsum ac pruriginem tangenti adfert: uel quæ uelut scintillarum exilientium manuiq; occursantium imaginem reddit.

Πέμφιξ. ιγγος. turbo, flatus uenti, apud Sophocl. & Aeschyl. ijdem & pro radio solis usurpasse uidentur: Aeschyl. etiam pro gutta stillāue. Sophocl. quoq; pro nebula: plura Gal. li. 6. Epidē.

Πεμφιγώδης. humidus, flatulentus.

Πέμφιξ. γος. ἡ. bulla, πομφόλυξ. Nicand. Vide Galen. lib. 6. Epidem. Comment. 1.

Γεμῶις. ίδος. ἡ. anima, respiratio, & solis radius.

Γεμφρηδών. ἡ. uespę genus, formica maius & ape minus, cutim atro alboq; coloribus distinctã habens, apud Nicand.

Γεμφρυδών. ἡ. insectum ex genere uesparum opinor apud Nicand.

Γενέται. οἱ. apud Thessalos dicebantur serui nõ natura, sed iure belli; prius à manendo μενέται dicti, quia pacta cum Thessalis seruarunt, quibus se in seruitutem addixerant, ac postea πενέται, quos Lacedæmonijs uocãt εἵλωτας. Cæl. lib. 13. ca. 48. uide πελατὴς apud Ammoniũ.

Γενέστερος. pauperior.

Γενέω. πενητεύω.

Γένης. ητος. ὁ. pauper, qui labore uictum quærit, sed πτωχός mendicus est. Ammonius.

Γένητα. ας. ἡ. paupercula.

Γενητεύω. pauper sum, egeo.

Γεωβρά. ᾶς. ἡ. socrus.

Γεωβρός. ᾶ. ὁ. socer, uxoris pater genero, sicut mariti pater ἑκυρὸς est sponsæ.

Γεωθεσίλεα. ας. ἡ. Penthesilea.

Γεωέω. μ. ήσω. π. ηκα. lugeo. Actiu.

Γεωημιμορίς. cum post duos pedes syllaba relinquitur, partem orationis terminans.

Γεωημιπόδων. ν. ὀν. duo pedes & semissis.

Γεωημιχόινιξ. duæ chœnices & semissis.

Γεωήρη. ν. ὁ. πενθικός.

Γεωηρὴς. έος. ὁ. ἡ. luctuosus, apud Euripid.

Γεωητήρη πλόκαμος. capillus qui luctus tempore præcidebatur. Eust. Iliad. β.

Γεωικὸς. ᾶ. ὁ. lugubris.

Γεωικῶς. πρᾶξαι. lugubriter & flebiliter agere, siue ualere.

Γέωιμος κορά. dicebatur tonsura illa quæ propter morbum peculiarem fiebat.

Γέωος. εος. ὀν. luctus.

Γενία. ας. ἡ. paupertas. Differt aũt à πτωχεία. quòd πενία egestas est moderata, & quæ laboribus rem paret, πτωχὰ ὀν πενέσθαι. πτωχεία uerò mendicitas, πτωχὰ τὸ πτώσσειν καὶ τὰς.

Γενιχραλέος. ν. ὁ. &

Γενιχρός. ᾶ. ὁ. pauperculus, uilis.

Γένομαι. pauper sum, & in cura laboro. Iliad. α. ὡς ἡ μὴ τὰ πένοντο ἐν στρατῷ, Sic illi quidem hæc agebant in exercitu.

Γένον. nigrum.

Γεντασδικὸς. ᾶ. ὁ. quintus.

Γεντάδων. ν. ὀν. quinternio.

Γεντασλάκτυλον. idem quod πεντόβολον.

Γεντάδωρος. ὁ. quinq; palmorum.

Γεντετηρίς. ίδος. ἡ. quinquennium.

Γεντέτηρος. ὁ. &

Γεντετής. ᾶ. quinquennis.

Γεντετία. quinquennium, lustrum.

Γένταθλον. ν. ὀν. pentathlum, uel quinquertium. constabat autem cæstu, cursu, saltu, disco, lucta. hoc est, πυγμῇ, δρόμῳ, ἁλμάτι δίσκῳ, πάλῃ.

Γένταθλος. ᾶ. ὁ. quinquertio, ut qui omni certaminũ genere ualet. Laërtius in Democrito lib. 9. Et erat reuera in philosophia πένταθλος. Nã naturalia, moralia, mathematica, liberalium disciplinarum rationes, artiumq; omnem peritiam callebat.

Γεντάκις. quinquies.

Γεντακιχίλιοι. quinq; millia.

Γεντακοσιαρχία. cohors quingẽtaria duobus manipulis cõposita, cuius princeps πεντακοσιάρχης Aeliano, tribunus minor dicitur Theodoro. Vide in Appendice Lexici de uocabulis militaribus.

Γεντακόσιοι. quingenti. Hoc nomine uocabatur etiam magistratus Athenienſis à numero 500. Horum officium erat ciuilia munera rerumq; actiones de qbus quotidie lis inter populares erat, iudicare, dignitatẽ enim hi maximã habebãt, ac ab Areopagitis secundũ locũ obtinebãt.

Γεντακοσιομέδιμνοι. οἱ. ordo erat primus ciuiũ Athenis, à mensura frugum quas capiebant agris suis.

Γεντακυμάται, & πεντακυμίαι. immanes. unde Latini fluctus decumanos uocant.

Γεντάλεκτρος θύας. à Lycop. in Alex. dicitur Helena, quoniã quinq; thoros coniugales fuerit experta ex Cæco interprete.

Γεντάμοιρος. ν. quintarius.

Γεντεπαλαιστὸν. ᾶ. quod habet quinq; pedes.

Γεντεπέτηλον. ν. ὀν. pentaphyllum herba Nicandro dicitur à foliorum numero.

Γεντεπλήσιος. ν. quincuplus.

Γεντεπλόα. uide in Chiliad. Erasmi.

Γεντέπλοον. ν. ὀν. poculum in quo permixtæ erãt quinæ rerum species, mel, caseus, uinũ, farina, & olei momẽtũ, donare solitũ in cursu uictori ludis Scirrhados Mineruæ, Athenæus lib. 11.

Γεντέπρωτοι. quinque primi. Verbum est municipale, quemadmodum δεκάπρωτοι. Cicero in Verr. Magistratus & quinqueprimi accitu istius euocantur. Sic fortasse qui duodecim Pares Francię nunc dicũtur, Duodecim primi ab initio uocati sunt. Bud. in Annot post.

Γεντόβολον. ν. ὀν. ueru quod ex una ansa quinq; obeliscos habet prominentes, in quibus assari potest. forte πεντόβολον.

Γεντέχοινον, stadium.

Γεντάτευχον. ν. ὀν. pentateuchum, quinque libri Moysis. à πέντε, & τεύχος uolumen.

Γεντεφάρμακον. ν. ὀν. conuiuium erat quintupli

ci condimentorũ genere, cuius meminit Spartianus in Vero. Cæl. lib. 15. cap. 8.

Πεντάφυλλον. τὸ. quinq; folium herba.

Πέντεχα. in quinq; ordines, uel partes, manus.

Πέντε quinq;.

Πεντεκαιδεκαέτης. quindecim annorum.

Πεντεκαιδεκήρης nauis dicitur Plutarcho in Demet. quindecim ordinum.

Πεντηκοντάρχία. semicenturia, hominum sexagintaquatuor.

Πεντεσύριγγον ξύλον. lignum erat quinq; habens foramina, in quibus uinctorum manus & pedes cum collo includebantur.

Πεντετηρικόν. ὁ. quinquẽnale, lustrale, quod quinto quoq; anno instauratur. Verg. 4. Aeneid. trictericũ pro triennali dixit ad eandem formam.

Πεντετηρίς. ίδος. ἡ. quinquennium, quinto quoque anno, πεντάετηρίς.

Πεντεποιαζόμενος. quinquies uictus Lucilio Epigram. libro 2.

Πεντήκοντα. quinquaginta. (marũ.

Πεντηκοντάδραχμον. pretiũ quinquaginta drach

Πεντηκονταρχία. ας. ἡ. præfectura militum sexaginta quatuor, in Append de uocab. militar.

Πεντηκοντοῦν. quinquagesimã partẽ exigere.

Πεντηκοντήρ. ῆρος. ὁ. dux quinquaginta hominum, centurio.

Πεντηκοντόγυος. ὁ. quinquaginta iugerum.

Πεντηκόντορος. actuaria nauis quinquaginta remorum.

Πεντηκοστή. ῆς. ἡ. pentecoste, subauditur ἡμέρα, ut sit quinquagesimus dies à ferijs paschæ. Est etiam oratorum uox, significãs tributum, uectigal, unde etiam πεντηκοστοῦν.

Πεντηκοστολογεῖν. exigere ac colligere partẽ quinquagesimam.

Πεντηκοστολόγοι. quinquagesimæ partis exactores.

Πεντηκοστός. ὁ. quinquagesimus.

Πεντηκοστύς. ύος. ἡ. turma quinquaginta uirorum.

Πεντόβολον. τὸ. pretium quinq; obolorum.

Πένθος. ὁ. manus. à πέντε, & ὄζος, ramus, quod in quinq; digitos instar ramorum sparsa sit.

Πεντόροβον. ὁ. pœonia herba.

Πεντόβολος. πεμπόβολος.

Πένω πένομαι. gnauiter laboro, σπουδαίως ἐργάζομαι. Eust. Iliad. β

Πέξις. ἡ. rasura, tonsura, ψίλωσις.

Πέος. έος. τὸ. ueretrum, mẽtula, pudendũ. Etym.

Πεπαθῶς. Ionicè pro πεπαθηκώς. passus.

Πεπαινόμενος. ὁ. maturus, qui maturuit.

Πεπαίνω. μ. ανῶ. maturo, mollio, concoquo. πέσσω. Actiu.

Πεπαίτερος. mollior, maturior. Aeschyl. αὐὴς δ' ἐκεῖνος ἢν πεπαίτερος μόρων.

Πεπαλαγμένος. ὁ. pollutus, fœdatus.

Πεπάλαθαι. sortimini, sortem mittite.

Πεπαλάχθαι. sortitũ esse à παλάσσω, uel πάλλω.

Πεπάλη. πεπάλη.

Πέπαμαι. possideo.

Πέπανσις. εως. ἡ. maturitas, concoctio, excoctio, una ex operationibus calidi stomachi. Item excoctio quedã succi in fructibus ἡ γὰρ ἐν τοῖς πόρικαρπίοις ξηρὰς πέψις πέπανσις λέγεται inquit Aristoteles Metheororum 4. per metaphoram tamen alia etiam multa quæ concoctionem assecuta sunt πέπονα, hoc est, matura dicuntur, teste eodem Aristot.

Πεπανός. mollis, maturus.

Πεπηγμένος. α. transfixus. à πάγω.

Πεπηγώνικα debacchatus sum, erraui.

Πεπασμός. maturatio.

Πεπαῦσθαι. cessare.

Πέπερος. α. ὁ. maturus, concoctus, digestus. uerbale à πέσσω, teste Gaza.

Πέπεισμαι. præt. à πείθομαι. persuasus sum, certus sum, persuasum habeo.

Πεπεμμένον. τὸ. quod ad maturitatem perductum est.

Πεπερασμένον conclusum.

Πεπερασμένος. ία. ον. exacta uita.

Πέπερι. τὸ. piper.

Πεπερίζειν. piper sapere.

Πεπληγών. poeticè ponitur p πλήξας & πληγείς.

Πεπληροφορημένως. plenissimè, abundè.

Πεπλησιακὼς διδασκάλῳ. qui nunquam recedit à latere præceptoris, edoctus à preceptore.

Πέπλιον. herba, quæ & πέπλος, portulaca sylueſtris.

Πέπλον. α. τὸ. &

Πέπλος. ου. ὁ. tela prætenuis, λεπτὸν ὕφασμα ἢ σινδών. Est autem uestis mulierum propriè quemadmodum χιτὼν uirorum, ut annotat Eustathius. unde & βαθύπεπλοι, & καλλίπεπλοι, & ἑλκεσίπεπλοι, mulierum epitheta sunt apud Homerum. Euripides tamẽ uiris etiam tribuit, ut scribit Cælius lib 8. cap. 16. Donatus πέπλον ad sacrorum ritum pertinere annotat. Seruius Mineruæ consecratum fuisse tradit. In hoc depingebantur ex more apud Athenienseis, qui strenuè in bello se gesserant. Erat & hoc titulo Aristotelis commentarius, in quo ducum genealogias exequebatur, & nauium ad Troiam catalogum. Item uelum curribus instratum ad puluerem arcendum, ut Illiad. ε. annotat Eust. ὕφασμα σινδονοειδὲς καταπεταννύμενον τῷ δίφρῳ εἰς ἀποσόβησιν κονεῶν, καὶ τῶν ἵππων. Ponitur & pro instratis equorum apud Homerum. Item pro frutice

pro frutice apud Dioscoridem sicut etiam πέπλις, quem Hippoc. πέπλιον uocauit, hoc est, succū papaueris, & humilem ficum & papauer spumeum. Latinis quoque peplus uel peplum dicitur. Plautus: Nunquam ad ciuitatem uenio, nisi cum infertur peplum. Cælius libro octauo, capite decimo octauo.

Πέπνυμαι. sapiens sum.

Πεπνυμένος. prudens, participium pro nomine. ἀπὸ τοῦ πνύω, ἢ πινύσσω τὸ φρονῶ.

Πέπωνται. sapiens est, facultas adest, uincitur, uincit.

Πεποδισμένος. ὁ pedibus uinctus.

Πέποιθα. pret. med. à πείθω, confido. Accipitur enim preteritum pro præsenti.

Πεποίθησις. ιος. ἡ. &

Πεποιθία. ας. ἡ. confidentia, fiducia à quo fit uerbum πεποίθω.

Πεποιθόταος. charissimus, in quo maximè confidimus.

Πεποιθὼς fretus, confisus.

Πεποιωμένον. qualitate aliqua præditum.

Πέπον. uide πέπων.

Πεπονηκὼς. ὸς. ὸν. uitiosum.

Πέπονον. ὸ. ὸν. peponum, coctum, digestum.

Πέποδε. passi estis. præterit. est uerbi πάσχω. uel à πήθω. ήσω. ησα. ησμαι. πέπηδε προσπῆ τὸ η εἰς ο. uel à πονέομαι πεπόνημαι πεπόνηδε καπὰ συνκοπὴν. πεποτήαδ. uolarunt à ποτάομαι.

Πεποτήατο. uolarunt. à ποτάομαι.

Πεπότηται. μετέωρος γέγονε, χάφη γίνεται.

Πέπρακται. actum est.

Πεπρησμένος. ὁ. crassus. ἀπὸ τοῦ πρῆσαι τοῦ φυσῆσαι. Vnde ἐμπεπρησμένος. ut φωνὴ ἐμπεπρησμένης ὕος, Aristoph. Vesp. id est, ἐμπεφυσημένης παχείας.

Πεπρωμένη. ης. ἡ. &

Πεπρωμένον. ου. τὸ. εἱμαρμένη, Τύχη, γένεσις, fatum quòd per ipsum omnia sunt finita & certa quadam lege statuta, & quasi ad finē perducta. Deducitur autē hæc uox à πεπάω termino, & ἐρύω traho, quòd trahat, & uicissim cedat rebus omnibus cōsequentibus. Sed propriè πεπρωμένον participiū est, & significat quod fatatum est, fato præscriptum est.

Πέπρωται. fatatum est.

Πέπταμαι. uolaui, apertus sum.

Πεπτεὼς. lapsus, pro πεπτωκώς.

Πεπτηὼς. ῶτος. ὁ. restrictus timore, timens, uolans.

Πεπτικαί. ῶν. medicamenta sunt ad cōcoctionem foris adhiberi solita.

Πεπτικός. ὴ. ὸν. digestiuus.

Πεπτός. ὴ. ὸν. digestibilis.

Πέπτω. μ. πέσω, uel πέψω. panem facio, pinso, digero.

Πεπτώς. πεπτωκώς. lapsus.

Πέπυσμαι. audiui, didici, uidi.

Πέπυσο. audierat.

Πέποκα. à πίνω. bibi, ebrius sum. Lucia. in Lapit. ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, iam enim potus erat.

Πέπων. ονος. ὁ. fructus species maximè refrigerantis, de quo Plin. lib 20. cap. 1. Et generaliter omnes fructus maturi & percocti hoc nomine uocantur. Accipitur per translationem pro fracto, effœminato, exoluto, dissoluto, molli, imbelli. ut Iliad. 6. ὦ πέπονοι, κακ' ἐλέγχεα, ἀχαιοί. Interdum blanda & amica uox apud eundem. ut, ὦ πέπον, id est, φιλέστατε, προσηνέστατε, amicissime, iucundissime. Ponitur aliquādo adiectiue. unde est illud, μαλθακωτέρα πέπονος συκῆ μοι γέγονας. Mollior mihi euasisti fico matura. Legitur & in neutro genere pro eodem. Cæl. lib. 8. cap. 29. uide in Chil. Eras. Pepones, & pepone mollior.

Πέρ. syllabica adiectio.

Περάαν. penetrare, pro περαῦν πλέειν.

Περαίας. translittoranus.

Περαίνω. μ. ανῶ. π. αγκα εἰς τὸ πέρας ἄγω. ad finē perduco, cōpleo, perficio, absoluo. Acti. accus.

Περαῖος. extremus.

Περαιόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. &

Περαιόω. μ. ώσω. π. κα. traijcio, trāsmitto, transeo, egredior, prodeo, exeo, peruenio. Actiu. accus.

Περαιτέρω. ulterius. Genit. ut περαιτέρω τοῦ πεσόντος, supra iustum.

Πέραν. sequente uocali, & πέρα sequente consonante, trans, ultra. ut πέραν τοῦ ποταμοῦ, cui opponi potest ἐπιπόλε, hoc est, cis, citra quæ aliquando coniuncta dici solent ultro citroq;. Est aūt πέραν aduerbium, & cum genitiuo iungitur. ut πέρα πίστεως, supra fidem.

Περάω. μ. ώσω. π. ωκα. idem quod περαιόω, transfero, supero.

Πέρας. ατος. τὸ. finis, extremitas, terminus, punctum, linea, λύσις. Accipitur pro tandem aduerbialiter. quemadmodum τέλος per eclipsin τοῦ ῆ.

Περάσιμος. transmeabilis.

Πέρατα. τά. ora.

Περατόω. finio.

Πέρατος. ης. extremitas oceani, hemisphæriū sub terra, occidens.

Πέρατος. ὴ. ὸν peruius.

Περατοῦμαι. &

Περατόω. μ. ώσω. π. ωκα. termino, transeo.

Περάω. μ. άσω. π. ακα. sicut περαιόω, transfigo, penetro, transfero, transmitto, transeo, profero,

promouco, ſupero.

Πέργαμον. τ. τὸ. promontorium Idæ.

Πέργαμος. τ. ἡ. Pergamus, urbs Aſiæ.

Πέρδιξ. perdix auis. Vide Ariſtotelem, Oppianũ in Ixeuticis, & lib. 2. de Venatione, & Aelianũ.

Πέρδομαι. &

Πέρδω μ. ἔρσω. π. ἔρκα. medium præteritum πέπορδα. pedo. βδέω. Neut. abſol.

Πέρειμι. ſupero. id eſt, ſum ſuperſtes, ſuperuiuo, circumeo.

Περιφέρω. infero.

Περίω. πτράν.

Περκτήριον. τ. τὸ. terebrũ acutum & rectum, aliud ab eo quod χοινικίδα uocant. Hippocr.

Περκτός. meabilis. ut πορικὸς ποταμὸς apud Herodo. quaſi dicas tranſmiſſibilis, qui traijcitur.

Πορθέω. μ. ἔρσω. π. ἔρκα. ἀόρ. β. ἐπράθον. populor, diripio, ut fit expugnatis iã & captis urbibus. Actiuum. P. 83.

Πρί accẽtu in prima aduerbialiter accipitur pro ultra, exceſſiuè, egregiè, eximiè. Item pro πρί, dum nomini cui adhæret, poſtponitur. Plato, ὧν ἐγὼ οὐδὲν, οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν πρὶ ἐπαίω. pro πρὶ ὧν.

Περί. præpoſitio genitiuo iuncta, eſt memoratiua particula, & ſignificat de, ut περὶ τῶν ἀνθρώπων. de hominibus. Item pro, auxilij nota ut περὶ σοῦ μάχομαι, pro te pugno. Item præ, cũ comparationem aliquam & excellentiam denotamus. ut περὶ πάντων, præ omnibus. Significat interdum τὸ πλέον, inquit Moſchop, ut περὶ παντὸς ποιοῦμαι τὰ σά, pro κρείττονα πάντων ἔχω. quod etiã licet uidere in περιγενέω, pro κρείττων γίγνομαι, Datiuo iuncta ſignificat pro, & uſum ſeu cõmodum notat. Hom. περὶ γὰρ σφίσι δῶκεν ἀθήνη ἔργα ἐπίσταθαι περικαλλέα. Pro eis dedit Minerua opera ſcire egregia de mulieribus Phæacum. Aliquãdo datiuũ habet poëticè pro genitiuo, & præſertim cum δίκη, ciusq; ſynonymis iunctum, ut δίκη περὶ ξανθῷ μέλανι λάω. Accuſat. iuncta ſignificat circa, & eſt loci, cauſæ, & temporis particula. ut περὶ τέχνῃ, περὶ πολιτείαν, περὶ ὥραν ἔκτου. Quin & hoc caſu excellere deſignat, ut ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν, Qui ſuperat mentes hominum. In cõpoſitione auget interdũ & intendit ſignificationẽ, ut præ & per apud nos: ut περίφοβος, pertrepidus. Interdũ copiam & quod nimium eſt denotat, ut in περισσία & ſimilibus & uitiũ περιεργία Dicitur locutione Græca οἱ περὶ ἀρεσίππον, ꝑ Ariſtippus: ſicut οἱ ἀμφὶ σωκράτη, pro Socrates. de quo Bud. Com. περὶ aliquãdo accipitur pro ἕνεκα, ac tunc attollitur accẽtus, nec ſolum iuxta nomen cui iungitur, ſed etiam poſt aliam quædam interiecta collocari ſolet. Plato Apolog. Socrat. ὧν ἐγὼ οὐδὲν, οὔτε μεγάλ, οὔτε μικρὸν περὶ ἐπαίω. Thom. Mag.

Περὶ ἀλλήλων κληρονομίας. quando inſtitutio inter aliquos conuenit, ut prior decedens, alterum relinquat hæredem.

Περὶ ἀλλήλων. adinuicem, mutuo.

Περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι. contemptui habere.

Περὶ καθοσιώσεως. crimen perduellionis.

Περὶ ὅ. quocirca.

Περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι. parui facere.

Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο. pro nihilo ducebant.

Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι. pluris facere & ducere.

Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι. maximi exiſtimare.

Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. magni facere.

Περὶ πρώτην νύκτα. prima nocte, nocte incipiẽte.

Περὶ τοσούτου. uide περὶ πολλοῦ.

Περὶ τὸ αὐτὸ. in eodem.

Περὶ τὸ ἔαρ, uel ἔαρος ὢν γιγνομένου. καὶ ἔαρος ἐρχομένου. ineunte uere.

Περιαγγέλλω. edico.

Περιαγοραῖος. τ. ὁ circunforaneus, loquax.

Περιαγνίζω. luſtro.

Περιάγνυμι μ. περιάξω. frango, contorqueo, torquendo confringo. Bud. Com.

Περιάγομαι. uoce paſſiua, pro circumago. ut ἄγομαι, pro mecum duco. Bud. Com.

Περιαγοραῖος. circunforaneus, rabula, loquax,

Περιάγχω. obtorqueo.

Περιαγκωνίζω. manus poſt terga uincio.

Περιάγω. μ. άξω. τὸ καταφανῆ ποιῶ, id eſt ſcribit Bud. Com.) circunduco, ut circunfero. Item circumeo. Math. 9. περιῆγεν ὁ ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Sic enim ἄγω & compoſita ab eo, de pedibus dicuntur, ut ἐλαύνω, & eius compoſita de equitibus. Item uerſo, unde περιακτός, uerſatilis. Item redigo. Dioſcor. 6. εἰς ὅμοιον τρόπον περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Similiter afficiũt, ad ſimiles affectiones redigunt. Itẽ eandem adduco, ad extremum attraho & aſciſco. Herodianus, εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem, εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήγαγον, Adductus eſt tandem ad conditiones amicitiæ & concordiæ. Sic Cic. de Amic. Nihil eſt quod ad ſe rem ullam tam illiciat, & tam attrahat, quàm ad amicitiam ſimilitudo. Ex quo intelligitur in hoc uerbo uim aliquam & difficultatẽ includi, quemadmodum apud Latinos intraho. Bud. Com. περιάγω Cic. ex Plato. modo detorquere, modo dirigere uertit, ut περιάγω κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιᾶ, A latere in dextram partem detorquere, Et περιάγειν κατὰ διάμετρον ἐπ' ἀριστερά. A media linea ad leuam dirigere.

Περιαγωγή. ῆς. ἡ. circumactio.

Περιασλέω. narrare.

Περιασλής. circunfluus.

Περιάθρω. circunspecto.

Περιάνυμαι. contineo, complector. πολιέχω.

Περιαιρέομαι. μ. ήσωμαι. τ. ημαι. sic dicitur, ut ἀφαιρέομαι, priuor, spolior. Demosthen. κατὰ μέσλ. ὑδὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὴν ὃν αὖ ὑβρίζοι, Si ab eo auferentur eius diuitiæ, & publicarentur, modestius deinde ageret. Sic & περιηρημένα τείχη dicũtur Hermog. muri uel mœnia diruta. Significat etiam excutere & abstergere. Idem περιαιρεθῶμαι τ̃ ὕβριν, καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν. Bud. Com.

Περιαίρεσις. ιος. ἡ. amputatio.

Περιαιρετός. exemptilis, tollendus.

Περιαιρέω. μ. ήσω. π. ηκα. aufero, adimo, auello. Item amputo, circuncido, ut περιαιρεμένη ἄμπελος. id est uitis amputatis sarmentis, uitis putata.

Περίακτος. ον. τὸ. uulgatum.

Περίακτος. τρεπτός, uersatilis. Vnde περίακτοι loca scenæ, quòd in eis machinæ essent uersatiles. Cæl. lib. 5. cap. 8. Rhod. Vitruuius lib. 5. uersuras uocat & inuersuras.

Περιαλγής. ές. ὁ. ἡ. dolens, anxius, admodũ tristis, ἀχθόμενος.

Περιαλείφω. circumungo, circunuestio.

Περίαλος. ου. ὁ. uertebrum coxarum.

Περιαλουργός. ὁ. malis tinctus, hoc est immersus malis, ἀσβουργὸς ὑπὸ κακοῖς: trãslatione sumpta à purpuræ tinctura, quæ è maris profunditate peti solet.

Περιαμάω. meto. θερίζω.

Περίαμμα. amuletum, quasi obligamẽtum, quicquid corpori alligatum & appensum est, uel ex collo suspensum ad tutelę rationem, quicquid ad arcendas malorũ noxas aliqua corporis parte, præsertim collo alligatur & suspenditur. Nã περιάπτειν nihil aliud quã nexu appendere. ut attestatur Marc. Vergil. lib. 4.

Περιαμπέχειν. obtegi uelamentis.

Περιαμύσσω. faucio, pungo. Aeschin. in Axiocho. locum circunscarifico, apud Hipp.

Περιάμφοδοι οἰκίαι. ędes principũ à priuatorum domibus distinctę, quas Latini insulas uocant. Bud. in Annot. post.

Περιανθίζω. flores colligo. Et translatè pro orno. Cyrill. lib. 1. The. περιανθίζειν λόγοις τ̃ ἀληθείας δόξας.

Περιαυτλούμενος. ον. fotus.

Περίαπτον. ου. τὸ. circumpendens ornamẽtum, ut monile, amuletum, alligatũ alexipharmacon, φυλακτήριον, ἀποτρόπαιον, περίαμμα. de quo postremo paulò superius.

Περιάπτω. μ. ψω. π. ψα. applico, περιτίθημι, impono, imprimo, iniungo, ut τὴν τῇ πόλει ἀρχὴν νῦν πολιάπτει, Plat. sicut imponere ignominiã aut uulnus Reip. Ciceroni. Item pro amuleto appendo, ut περιάπτει ἀλεξιφάρμακον, Plutar. & πολιάπτει ῥίζαν εἰς ὠοτόκιον, Theophr. Est etiam acquiro, ascisco. Xenoph. μεγάλας δὲ ζημίας τῇ πόλει πολιάψει. Et pro ornamento colli gesto. Plato de Rep. 3. τὸν μὲν αὐχὴν ὄρθον φορεῖν, τὸ δὲ περιάψειν. Bud. Com.

Περιαρόω. circumaro, exaro.

Περιαρτάω, dependeo.

Περιαρχία. ας. ἡ. medicina ad purgandum.

Περιαστράπτω. fulgure obruo.

Περίαυγος. ον. ὁ. qui collucens emicat, undiq; illustratus, qui lucet.

Περιαυθαδίζω. contumaciter, & intractabiliter me gero.

Περιαυτολογεῖν. de seipso loqui, ut gloriosi homines solent.

Περιαυτολογία. ας. ἡ. suijpsius prædicatio, ubi qs seipsum laudat, ut Achilles apud Homerũ, ὄψεαι, οἷος ἐγὼ καλός τε μέγας τε; Nonne uides quàm pulcher ego, & quàm magnus? Et Aeneas apud Verg. Sum pius Aeneas, fama super æthera notus. Cæl. lib. 4. cap. 5.

Περιαυχένιος τρόπος. collaris torques.

Περιβάδην. uolutim, pedibus alternatim motis.

Περιβαίνω. protego, circumeo.

Περιβάλλομαι. circundo, ambitu cingo, ut περιβάλλω, & περιβάλλεσθαι τὰ τείχη τῆς πόλεως, Aristot. & περιβάλλεσθαι ἐρύματα, hoc est uallo & castellis cingere. Xenoph. Herodotus cum duobus accus. iunxit in eadem significatione, τεῖχος περιβάλλεσθαι τῆς πόλεως, quasi muris amicire & induere. Sic etiam περιβαλλεσθαι σκύαμιν, pro sepire se potentia. Lucian. & περιβάλλεσθαι σκύαμιν καὶ πέζικλιν, Isocrati. Est & (ut Liu. inquit.) succinctũ esse armis & legionibus. Item assumo, capesso, induo, ut περιβάλλεσθαι σεμνότητα καὶ ὄγκον, Plutarch. sicut induere simulationẽ, induere ingeniũ. Liuio. Itẽ amplector, id est colligo, cõparo, quæro, περιλαμβάνομαι: ut περιβάλλεσθαι δόξαν. Xenoph. περιβάλλεσθαι πλοῦτον, Athenæo. Bud. Com. & περιβεβλημένον. τὸ. complexum, comprehensum Hermogẽni.

Περιβάλλω. pro ambio, circũdo, cingo. Antiphõ, καὶ τὰ τείχη τῇ πατρίδι περιέβαλε. unde περίβολος. Item amplector. Xenoph. de lepore, περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν αὐτὸ τόπους, ᾧ οἷς ἐπράφη. Vnde περιβάλλω τοῦ νῶ, cõplector animo; id quod Cicero de Vniuers. aduerbiũ ferè expressit,

pressit, Sic (inqt) animus à medico profectus, extremitatem cœli à suprema regione rotundo ambitu circuniecit, id est, περιέβαλε. Accipitur & pro induo, siue amicio. Gregor. ἢν ἴδῃς γυμνόν, περιέβαλε. Herodian. χλαμύδι πρόφυρᾳ περιβάλλεσι. Item pro irretio, implico, περιτίθημι, ut συμφοραῖς περιβάλλειν. Isocrat. & κακοῖς περιβάλλειν, Aeschin. Sic ὀνείδεσι περιβάλλειν, probris aliquem implicare, Demostheni. & καταδίκας ἰνὰς τῶν πλουσίων περιβαλῶν, Herodian. Ad eundem modum Cicero in Acad. In idipsum se induit, quod timebat, hoc est, eo quod uitare cupiebat, reuolutus est. Et in Verr. Hic uidete in quot laqueos se induit, quorum ex nullo unquam se expediet. Bud. ibidem.

Περιβαρίδες. αἱ. calceamenta muliebria.

Περιβᾶς. ἐποχούμενος.

Περιβιῶν. superuiuere.

Περίβλεπτος. ον. ὁ. circunspectus, conspicuus, illustris, ἔξοχος, περιβόητος.

Περιβλέπω. μ. ἐψω. ψω. εφα. circunspicio. Item admiror, suspicio.

Περίβλημα. pallium, sagulum, quod circunijcitur corpori.

Περιβλύζω. σω. κα. affluo, exubero, scateo.

Περιβλύω. circumalluo.

Περιβόητος. ον. ὁ. celebris, diuulgatus, famigeratus. Vide διαβόητος apud Ammonium.

Περιβόλαιον. ον. τὸ. uestis, opertorium.

Περιβολή. ῆς. ἡ. toga, cultus, gestamẽ. Herodianus ἔτι ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπρός. Itẽ amplexus, fotus. Xenoph. de catellis matri propriè subijciendis, τῶν δὲ μητέρων, καὶ τὸ γάλα ἀγαθόν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. Aliquando idem quod ὑπερβολή, exuperãtia, opulentia. unde πλούτου περιβολάς. interpretatur Politianus, opes nimias. Dicitur & ἐπὶ λόγων περιβολή, p uariegato & inflexo sermone (ac circũducto.

Περίβολος. ον. ὁ. ambitus, mœnia, porticus, θεῖγος, lorica murorum, ἕρκος. In priuatis (inquit M. Grabald.) ædibus, solaria, tectáue septo, ne quis in præceps cadat, muniuntur, id loricam, loriculam, uel περίβολον nominare possumus. Bud. Com. Ita etiã D. Hieronymus contra pelagianos ex Deut. uidetur uertisse, quamuis loricula aliud sit Vegetio: munimentum, apta tamen similitudine usus uidetur.

Περιβρυές. ὁ. ὁ. montosus.

Περιβραχιόνιον. ον. τὸ. brachiale.

Περιβρύχομαι. fremo.

Περιβύω. circumsartio, suppono. Lucian.

Περιγαθέω. μ. ήσω. circunspicio.

Περίγεα. τὰ. terræ aduersantia, terræ proxima.

Περιγηθής. ές. ὁ. perhilaris, lætus.

Περιγηράσκω. inueterasco.

Περιγίνομαι. adsum, superstes sum, euado, ut περισώζομαι, seruor à morte, Demostheni κατὰ ὀλύμπ. Significat etiam abundare, reliquum esse, id est περιουσιάζω, περιλείπεσθαι. Item superesse, promptum esse, integrum esse πλέον εἶναι. ut ἀρίστιππος ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ περιγένοιτο ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ διαλέγεσθαι πᾶσι θαρρόντως ὁμιλεῖν. Item uinco, supero, κρείττων εἰμί, ὑπερέχω. unde πολυγενέσθαι τῷ πολέμῳ. bel lando superiorẽ fieri, & πολυγένητοι, superiores fiunt, uincunt. Et πολυγίνεται εἰς φανερὸν συμβαίνει. Item licet, plenum ius est.

Περιγλαγής. ές. ὁ. ἡ. succulentus, lacteus.

Περιγναμπτω. μ. ἄψω. π. αμφα. circunflecto.

Περίγραμμα. ατος. ἡ circinus, τὸ ἀπὸ γράμμου ἔχοι εἶδος, ὅ ὅστι ξέμμ, qui radat circũquaq; & describat. Eust.

Περίγραπτος. præscriptus, & non liber & laxus, definitus, perceptibilis.

Περιγραφή. ῆς. ἡ. fraus. Itẽ cosumptio, expletio, circũscriptio rei, lineamentum totius ædificij.

Περιγραφικός. ον. ὁ. circumscriptitius, deceptorius.

Περίγραφος. ὁ. tropus est qui docet quemadmodum datum circulũ uerbi gratia quadrato concludamus schemate. Capell. lib. 6.

Περιγράφω. μ. ἄψω. π. αφα circũscribo, hoc est, decipio, circunuenio. Item tollo, expungo, ē numero aufero, occido. Ety. Aeschyn. περιγράψετέ με ἐκ τῆς πολιτείας. Sic Cic. Philip. 13. Senatus in Capitolium parata de circunscribendo adolescente sententia consularis, hoc est de eijciendo magistratu Octauio, & imperio ei abrogãdo. Et apud eundem circunscribere senatum, pro authoritatem senatui auferre. Et circunscribo, hoc est definio, præstituo, termino, περιορίζω, ἀφορίζω, Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. 10. Ita Cice. pro Sest. Genus uniuersum breui circunscribi ac definiri potest. Idem in Parad. Exilium terribile est illis, quibus circunscriptus est habitãdi locus. Bud. Com.

Περιγυρίς. ίδος. ἡ. circunferentia, instita, limbus, ἡ ὑπτιθεμένη κειρία τοῖς ἱματίοις καὶ τὴν ὤαν.

Περιδαρδάπτειν. deuorare, consumere.

Περιδεία. metus inutilis.

Περιδεής. ές. ὁ. ἡ. trepidus, pauidus, attonitus, pauore offusus apud Platonẽ, & formidolosus apud Isocrat. hoc est qui timori est alijs.

Περιδείδω. nimis metuo.

Περίδειπνον. ον. τὸ. parentalia, cœna funeralis, epulum funebre, quod in funere potentiorum fiebat. Circum

bat. Circumpotationem, uocat Cicero.

Περίπλεγμα. τὸ. flexus ceruicis.

Περιπλέκτης. ὁ. aptus, ambabus manibus ut dextera utens, ambidexter, & περιπλέκτιον πλήμμελον καὶ ἑκατέρωθεν σωφάγον ὅτι βάλετ' ἄνῃς.

Περίπλεκτος. ἐστὶ. uincitis & superatis.

Περιπλέκαιον. τὸ. collarium, inauris, monile colli, ornamẽtum colli, corium latum in collo canis, à περὶ circum, & πλέκειν, collum. Duplici ββ in medio quidam scribunt.

Περιπλεκής. ίδος. ἡ. idem.

Περιπλοκής. admodum uarius, & ornatus.

Περιπλέω. μ. ήσω. uel ἔσω. ω. ηκα. circunligo.

Περιπλεῶς. pauidè.

Περίπλους. τὸ. ὁ. manifestus.

Περιπίδομαι. pignus do, depono. Vnde περίπλα pacisceare, fac sponsionẽ, & περιπλώμεθον, sponsionem faciamus, περιπλώσομαι, obstringam. Bud. Com.

Περιπλέκας. implicans.

Περιπνεῖν. circunuersari.

Περιπνέω. obuerso.

Περίπνοισις. ἡ. uertigo.

Περίπνοσις. pignus.

Περιπνέω. obstrepo.

Περιπτάσσομαι. complector.

Περιπτομή. ῆς. ἡ. ambitus, circuitus, circinatio.

Περιπτομίδες. αἱ. hypæthræ ambulationes, quas Latini xysta appellant. Vitru. lib. 5.

Περίπτομος. τὸ. ὁ. plaga, retis genus.

Περιπύομαι. τὸ. κρύθομαι.

Περιπύω. μ. ύσω. π. υκα. induo, spolio. Actiu.

Περιπτυμμένα. τὰ. corrosa.

Περιέπω. despicio, negligo.

Περιρλέω. μ. ήσω. π. ηκα. circunuoluo, circundo.

Περιρλημμένος. residens, relictus, undique comprehensus.

Περιέλυσις. circuitus, circunuolutio.

Περίειμι sicut περιγίνομαι, superstes sum, adhuc uiuo, circumeo. Item excello, uinco. Περίεστι etiam αὐτῷ περισσεύει, redũdat, superuacuũ, est, nõ necessarium est, abundans nimis est, uel affluens, uel exuberans. Item περίεστόν ὅτι, saluum est & integrum, abundè licet, facultas super est. Τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, pro reliquijs exercitus apud Thucyd.

Περιεργάσεις. superfuturum.

Περιεκτικὰ ῥήματα, quæ Latinis communia, ut quæ actionem passionemq; significant, ut πιάζομαι, πλωρᾶμαι.

Περιεκτικόν. superans, continens, generale, uniuersale.

Περιεκτικός. ἡ. ὁ. comprehensiuus. Vnde περιεκτικὰ ὀνόματα, nomina locum continentem significantia, plerunq; terminata in εῶν: ut κοιλῶνεῶν, ἰατρεῖον, μαγαρεῖον. & τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν dicitur formarum complexio.

Περιελαύνω. abigo.

Περιέλουσις. εως. ἡ. circunductio. Plutarch.

Περιελίξαντοι. οἱ. rotantes.

Περιέλιξις. ιος. ἡ. uertigo.

Περιελίττω. μ. ίξω. π. ιχα. circunuerso, uoluo, implico. Actiu. accus. Dicitur & περιελίττεται pro eodem.

Περιέλκω. decipio. Vide in Chiliad. Erasmi, κύκλῳ περιέλκειν.

Περιέλομαι. &

Περιέλω. aufero, demolior.

Περίειμαι. adipiscor.

Περιεμεκτήσας. ægrè ferens.

Περιεμεκτῶ. τὸ. πλεονεκτῶ.

Περιεπάγη. fixum est.

Περιεπιφίμωσις. ιος. ἡ. ulceratio penis, cum retracto glandis neruo præputium iam deduci non potest.

Περιεπίσμυγος. ὁ. purus, quasi dicas decorticatus. παρὰ τὸ πίσσυγι.

Περιεπλέκετο. amplectebatur, ἐκύκλωσε.

Περιέπω. orno, excolo, adapto, foueo, amplector, curo, deriuo, affector, apud Plutarch.

Περιεργάζομαι. μ. άσομαι. ω. ασμαι. elaboro, orno, satago, sciscitor, curiosè ago, inaniter laboro.

Περιεργία. ας. ἡ. curiositas, sedulitas, superflua anxietas, & ueluti diligentiæ redundantia, molestia. Diomedes hunc Tropum seu potius uitiũ orationis ponit sub obscuro, non dissimile illi quod & Fabius & idem Diomed. μακρολογίαν uocauit.

Περίεργον. τὸ. redundans, περιττόν.

Περίεργος. ὁ. curiosus, laboriosus, qui nimiam atq; inusitatam curam habet in rebus agendis, peruersus. Item opiparus, quando de mensa aut edulijs dicitur.

Περιεργότερον accuratius, obseruãtius, curiosius.

Περιέργως. accuratè, curiosè.

Περιερία. purgatio.

Περιερέττω. remigo.

Περίερμα. ατος. τὸ. pedica.

Περιέρρων. quærens.

Περιέρχομαι, circumeo, oberro, tandem deuenio & peruenio. Item περιελθεῖν. usu uenisse, euenisse, contigisse, cessisse, euasisse. Depon. accus.

Περιεσκεμμένος. cõsyderatus, circũspectus, qui prudẽter ac cõsideratè agit. à περισκέπτομαι.

Περιεσκεμμένως. cautè, præmeditatè.

Περιεσπᾶτο. distendebatur, distrahebatur, priuabatur.

Περιέσταλται. indutus est, περιεβάλετο.

Περιεστιγμένον. τὸ. distinctio. Periestigmenon ad electiores quasq; sententias ornatusq; uerborũ apponitur. id dupliciter ad quorundã emendationem adhibetur. Laërtius lib. 3. de notis in libris Platonis scribens.

Περιέφθασαν. circunuenti sunt.

Περιέχομαι. μ. ἐξομαι. π. εγμαι. obtineo, cupio, in amorem alicuius propensus sum, amplector, adhæreo, animum intẽdo & applico alicui rei, φροντίζω. Item implicor, stipor, uallor. πολιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, est religione teneri, Athẽ. Depon. Genit.

Περιεχόμενος. ον. ὁ. obductus.

Περιέχον. ἡμᾶς. dicitur aër qui nos ambit, aër nobis circunfusus, Galeno.

Περιέχω. μ. ἕξω. π. πολιέχηκα. cõtineo, amplector, aliquid in mente complector ac teneo. Item excello. Actiu. accus.

Περιζυγόν. ὄν. τὸ. res circa iugum, funis.

Περίζυξ. sub eodem iugo, ὁμόζυγος.

Περίζωμα. ατος. τὸ. omne quod circũcingit, pudẽdorum uelamen, subligaculum, cinctũ. Theodorus interpretatur.

Περιζωμάτιον. ον. paruum lumbare.

Περιζώννυμι. & (Actiu. accus.

Περιζωννύω. μ. ώσω. π. ωκα. præcingo, ambio.

Περικυέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. duco per uiã ignarum, circumeo. Item narro, indico. Actiu.

Περικυής. ές. circumagẽs, rotundus, circularis, circunferentiam habens.

Περίκυησις. εως. ἡ. expositio, descriptio, ueluti Dionysij γῆς περίκυησις.

Περικυητής. οῦ. ὁ. expositor, descriptor. ὁ περικυητής, passim apud Eustat. Dionysius, cuius de situ orbis libellus extat, & in quem fusissima ille commentaria scripsit, uocatur.

Περίκυητος. prætexta.

Περικυμαίνω. circumactus.

Περιέκειμαν. circumibant.

Περιήθελον. desiderabat.

Περιήθημα. ατος. τὸ distillatio, expressio, excolatio.

Περικής. acutus, ἠκονημένος.

Περιήκω. mutatis in orbem uicibus peruenio & redeo, recido. Bud. Com.

Περίκυσις. εως. ἡ. circuitus.

Περιμακίζω. lamẽtor, indignè fero, ut περιμακίζω τῇ συμφορᾷ, cladem lamentatur. Herodot.

Περιηχεῖν. personare, circunsonare. Vnde περιηχεῖσθαι passiu. ut νῆες περιηχούμενοι πνεύματι Luciano, quæ uentos habet circunsonantes, uel quæ uentis circunsonat, ut Cic. Offic. 3. Tamen conducere arbitror talibus aures tuas uocibus undiq; circunsonare.

Περιθάλπω. μ. ἄλψω. π. αλφα. circunfoueo.

Περιθαμβής. ές. pertrepidus.

Περιθέω. facio rem diuinam, lustro, purgo.

Περιθέωσις. εως. ἡ. incantatio.

Περίθεος κόμη. galericulum, coma appositicia.

Περιθέω. in orbem curro, obambulo.

Περίθεον. rota.

Περίθερμον. calidum. Plutarcho.

Περίθεος. ὁ. persona, larua.

Περίθετ στεφάνοις. coronare, circunponere serto. Aristophã. περίθετ πρίν λέγειν. Mos enim erat coronatos in concionibus dicere.

Περιθεώω. effingo.

Περιθεκτέον. circuncurrendum est.

Περιθρηνεῖν lamẽtis & gemitibus circũsonare.

Περίθριξ. ιχος. capillus nondũ rasus à prima usq; iuuentute.

Περιθρυλεῖν. obstrepi, personare, circunsonare, circunstrepere. Bud. Com.

Περίθυμος. excandescens, ἄγαν πεθυμωμένος.

Περιθυρεῖν. ad ianuam stare.

Περιθωρακίδιον. τὸ. sagum, quod militum erat, & superinduebatur armis.

Περιΐασιν. transeunt, circumeunt.

Περιϊδεῖν. contemnere, circunspicere.

Περιΐστερ. circumit.

Περιΐσαμαι. μ. σήσομαι. π. αμαι. obsideo. Item de genero. Synes. καὶ περιέσημεν ἡμεῖς εἰς τοῦτο, Eò iam mores nobis euaserunt. Demosth. οὐ πρᾶγμα εἰς ὑποδεέστερόν μοι περιέστη. Res mihi atrocissimè cessit, & quasi in contrariũ cessit euentu grauissimo. Est etiam circunstare & circunfundi. Thucyd. ὅτε περιεῖστο κίνδυνος πόλιν. Sic περιεστῶς πνεύματα uertit Cic. aëre circunfusum. Εἰς τὸ αὐτὸ ὁ λόγος περιεστῶ. reuoluatur, circumagatur ad idem. Deponens.

Περίστημι. μ. στήσω. π. στηκα. circunsto. Item degenerare facio, immuto. Athen. lib. 12. εἰς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ πολὺς τρυφῶν βίος. Vsque adeò hominis fortunam circumegit in contrarium uita uoluptuaria. Et Aeschin. καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα. Ita tandem Reip. statum in contrarium commutauit. Sic εἰς τυραννίδα περιστήσας, rediẽs, Herodian. Et Aristot. Polit. 5. εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. in suam potestatem redegit. Neut. accus.

Περιΐχω. cingo.

Περικαής. ές. ὁ. ἡ. perustus, ardens, peraridus, calidus.

Περικαθαίρεω. purgo.

Περικαθάπτω. apto, pertracto.

Περικάθαρμα. τος. τὸ. purgamentum.

Περικαθεζόμενοι οἱ. circunsessi.

Περικάθημαι. obsideo, πολιορκῶ. Depon. accus.

Περικάθησις. εως. ἡ. πολιορκία.

Περικαίω. peruro, & torridum facio. Et translatè pro afficio dolore uehemēti, sicut Teren. Vro hominem, pro ango.

Περικαλίνδησις. ἡ. circumuolutatio, & quod nos ambit, Plutarch.

Περικαλλέστερος. ρα. ρον. pulchrius.

Περικαλλέως. suprà modum pulchrè.

Περικαλλής. ές. ὁ. ἡ. ualde pulcher, splendidus.

Περικάμπτω. μ. ψω. π. ψα. circunflecto.

Περικάρδια. τά. precordia, pellicula cor obtegens.

Περικάρπιον. ου. τὸ. ornamētum circa exteriorem partem manus. Item seminis inuolucrum, id est, id quod ipsum semē ambit, & à cœli animaliumq; iniurijs tuetur, ut in frugibus spica, in castaneis echinus, &c.

Περικαρθισμός. ὁ. festucatio, cū gallina ouo edito sese festuca aliqua purificat, & oua lustrat. Cæl. lib. 14. cap. 29.

Περικατεάγνυμι. lacero, diffringo.

Περικαύνεωσ. circumuri.

Περικαῶς. amatoriè.

Περείκειμαι. tribuor, assignor, Herodia. πεῦαλαβόντες δὲ τῆς ἀρχῆς ἀλεξάνδρου, τὸ σῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο. Et induor, circunfusum habeo. περιτίθεμαι. Gregor. οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀδῳήμαν περικείμενος, Scio enim me infirmitate circundatum esse & circunfusum. id est ῥωδιεδλυκὼς, περιῤῥιθέμενος. Sic Synes. κακία γὰρ ὄντι ἀεὶ τῆς σωπεῖον πρόκειμαι. Vides autem cum accus. iungi, ut annotat. Bud. Com.

Περικέρω. circunrado.

Περικεκαλμένος. qui habet nasum aquilinum. Item curuatus, inflexus, aduncus.

Περικέρδεα. τά. astutiæ.

Περικεφαλαία. ας. ἡ. galea. Accipitur & pro spiris capilli muliebris. Item quod in naui intra embolum & proembolidem supra carinā est περικεφαλαία uocatur, quasi dixeris ambicraneū.

Περικήδομαι. curo, φείδομαι. φροντίζω.

Περίκηλος. ς. ὁ. prædurus, siccus, ambustus.

Περικιόνι, legitur apud Orpheum.

Περικλάομαι. circunflector Plutarch.

Περίκλασις. ιος. ἡ. confractio, reflexio.

Περίκλαστος. ς. ὁ. circunclusus.

Περικλείω. includo, concludo.

Περικλινής. ές. accliuis, decliuis.

Περικλύζομαι. circunfundor, perfundor.

Περικλύζω. μ. ύσω. π. υκα. circuncludo, aqua circunfundo.

Περίκλυτος. ς. ὁ. inclitus, præclarus.

Περικνημίς. ίδος. ἡ. ocrea, indumentum siue munimentum crurum, tibialia.

Περικνίζω. derado, uellico.

Περίκομμα. quod circunfusum est. Vnde περικόμματα, quæ coci auferunt ex carnibus, & circuncidunt, Athenæo est genus edulij, lib. 4. Bud. Comment.

Περικομπέω. μ. ήσω. τ. ηκα. increpo. Actiū.

Περίκομψος. ς. ὁ. commentitius, perbellus.

Περικοπή. ῆς. ἡ. abscisio, περιαίρεσις, resecatio, circuncisio, mutilatio. Significat etiam τὰ πέρατα τοῦ σώματος, hoc est lineamenta, καὶ τοῦ σώματος περιγραφῶν. Polyb. Ponitur & αὐτὰ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus, & bonis hominis. Bud. Com.

Περικόπτω. μ. όψω. π. οφα. circuncido, resecо, dimutilo, amputo. Inde τῶν ἐρημῶν περικοπή, Andoc. Est etiam opes imminuo, ut πολυκόπτω, imperiū circuncido, spolio, & hoc cum accus. & genit. Plut. in Lucul. de Tigrane, ἔχων δύναμιν, ἣν πάρθοις τε περικόψῃ τε ἀσίας Latinis accido est pen. lōga, ex ad & cædo pro extenuare, affligere. Liuius ab Vrbe. 3. Hernici nunciāt Volscos & Aequos, & si accisæ res sint, reficere exercitus. Bud. Com.

Περικόρημα. ατος. τὸ. lustratio, repurgatio, quasi circunuersio, quando unde quaq; obuerritur locus. Eustat.

Περικρανία. ας. ἡ. mēbrana neruosa totā caluariā cōplectens.

Περικρατέω. dominor.

Περέκρημνος. ς. ὁ. præruptus.

Περικρόω. decipio.

Περικτίστ. οῖ. circunuicini.

Περικτίων. ονος. ὁ. uicinus. περίοικος.

Περικυκλῶ. circundo.

Περικυκλίζω. circunuoluo.

Περικωνῶσαι. uasa testacea picare.

Περιλακίζω. μ. σω. discindo.

Περιλακισμός. ὁ. ὁ. sacrificium ex cane.

Περιλαλῶ. inaniter loquor, blatero, φλυαρῶ. Et περιλαλεῖν. loquacitate undiq; obtundi.

Περιλαμβάνω. amplector. Actiu. accus.

Περιλάμπομαι. illustror.

Περιλάμπω. undiq; illustro, splendore ac lumine circunfundo, collustro.

Περιλέγω. περιλαλῶ.

Περίλειμμα. ατος. reliquiæ.

Περιλείπομαι. superstes sum, reliquus sum.

Περιλέχω. μ. έξω. π. ξα. circunlambo. Actiu.

Περίληξις. ἡ. δυνάμεις τοῦ περιεῖναι καὶ περιέργως τὰ ῥιζεύειν. δεῖ λόγων, καὶ ἐρμηνεύειν τὸ νοηθέν. copia dicēdi, & latius interpretādi circūlocutio.

Περιλεπίζω. delibro, librū seu corticem detraho.

Περιλέπω. decortico.

Περιλεχλωδυτός. ὁ. ἡ. πορφυρόεις, περιλάλητος.

Περίλευκος. dealbans.

Περίλημμα. ατος. τὸ. captio, res capta.

Περιληπτικός. ς. ὁ. comprehensiuus.

Περίληψις ιος. ἡ. comprehensio.
Περιλιγμάζω. μ. άσω. π. ακα. circunlambo.
Περιλιμνάζω. restagno.
Περιλιμνίζω. caliginoso humore circundor.
Περιλιμπάνομαι. supersum. &
Περιλιμπανόμενος. superstes.
Περιλιχμάω. μ. άσω. π. ακα. περιλιγμάζω. complector, lingo, καταπατάζομαι.
Περίλοιπος. ὁ. περιών, qui superest.
Περίλος. pudenda.
Περίλυπος. ον. ὁ. pertristis, angens.
Περιμανής. ές. ὁ. ἡ. insanus, mirus.
Περιμάσσω. expurgo.
Περιμαχητότατος. maximè appetendus.
Περιμάχητος. ον. ὁ. de quo pugnatur.
Περιμένω. μ. νῶ. ad extremũ maneo & expecto. Bud. Com.
Περίμετρον. ον. ambitus, circuitus.
Περίμετρος. ον. ὁ. ἡ. immensus, ultra mensuram, rotundus.
Περιμήκης. ον. ὁ. oblongus, prolixus, altus.
Περιμήκης. idem.
Περιμηχάομαι. circunstrepo.
Περιναιετάω. circumhabito. unde περιναιετάεσκον. circumhabitabant.
Περιναιέτης, ου. ὁ. conciuis, simul habitans, uicinus.
Περινέμομαι. depascor.
Περινενοημένα. τὰ. circunducta & excogitata Hermogeni.
Περίνεος. ον. ὁ. coles, ut Gaza transfert in Aristot. locus inter scrotum, & anum, ubi uesicæ collũ est. Scribitur & περίναιος, uel περίναιον. τὸ. dicitur q; ea corporis pars, quæ inter anum & initium pudendi membri interiacet.
Περίνεως. ω. qui superat in naui, uector qui naui uehitur. ἡ πόδιπος τῇ νηῒ ὑπιβάτης, οἷον ἐπίβλος.
Περίνεφρα. τὰ. loca renibus uicina & eorum obesitate oppleta. Cæl. lib. 2. cap. 51.
Περινῆλμα. ατος. τὸ. ἡ περινῆμα. clysterium, lotionis genus quo clysterium fit, mundatio.
Περινῆσαι. congerere, constipare.
Περινέω. circunluo, circunnato, circunnauigo, lauo, inundo.
Περινῆσαι. &
Περινήσαιον. prætexta, uestis quam undique pura pura ambit.
Περινήχεται. circumnatat.
Περινοέω. περιττῶς νοῶ. cõmentor, excogito, & περινενοημένον. τὸ. σεσοφισμένον ἡ ἀπατηλὸν callidum, uersutum captiosum.
Περίνοια. ας. ἡ. cogitatio, singularis intelligentia, & plena mentis comprehensio. Aliquando solertiam & uafrum commẽtum significat, hoc est τέχνασμα.

Περινομή. ῆς. ἡ. præda. consuetudo, annona.
Περινός. niger, liuidus.
Περινοστέω. μ. ήσω. π. ηκα. circumeo, circunuerso, oberro, uagor, palo, obambulo, expatior, peragro, frequenter ad unum eundemq; locum redeo, uel de uno loco ad alium transeo, omnia perlustro. qdã tamẽ propriè significare dicunt, τὸ ἀπ' ἀλλοσταπῆς οἰκάσεως ἀφικέσθαι. Accus.
Περινεὸς. pro περίνεος. apud Hippocrat. locus est intermedius inter coleos & sedes, siue anũ ubi collum uesicæ uisitur.
Περὶξ. circuncirca, κύκλῳ.
Περιξαίνω. carpo, discerpo.
Περιξυράνω. obareo.
Περίξηρον. ον. crustula.
Περιξυρῶντες. οἱ. subradentes.
Περιξυόμενος. ον. ὁ. qui per circuitum aut comit, aut scabit, extergitúe se: ἀπεξυόμενος uero qui distringit se.
Περιξύσας. qui circunlacerauit. Hipp.
Περιοστέα. circuitio.
Περιοστύομαι. &
Περιοστύω. μ. ύσω. π. ύκα. circumeo, circunspecto, lustro. Actiu. accus.
Περιοστικὰ νοσήματα. τὰ. morbi qui statis certisque diebus recurrunt, ueluti febris tertiana, quartana.
Περίοδος. ον. ἡ. circuitus, circuitio, ambitus. Periodos, id est, ambitus, sententiam certa quadam circunscriptione definit atq; determinat. Constat autem ex membris & cæsis. Rhom. Aquila. Vocatur hoc nomine à medicis tẽpus in morbis ex intensione & remissione consistens.
Περίοιστρον. egregie nouit.
Περιοικίς. ίδος. ἡ. locus circa urbem ædificatus.
Περιοικοδομέω. μ. ήσω. π. ηκα. includo domi sepio. Actiu. accus.
Περίοικος. ον. ὁ. uicinus, accola, ὁ πρὸς τῷ οἰκίᾳ, ἢ τῷ ἔσαυλιν τόπος.
Περιολίσθησις. ιος. ἡ. dilapsus.
Περιόντων χρημάτων. suppetentibus pecunijs.
Περιοπή. specula, cacumen, locus aditior, è quo quis potest circuniecta cõmode perlustrare.
Περίοπτος. ον. ὁ. circunspectabilis, insignis, altus.
Περιόπτω. μ. όψω. π. οψα. dissoluo, negligo, contemno. Actiu. accus.
Περιοράω. μ. περιόψομαι. π. περιῶρακα. cõtẽno, despicio. Itẽ curo, obseruo, expecto, circũspecto, παπαίνω. ut Liu. Circũspectãtes defectionis tẽpus aduẽtus cõsulis oppressit. Bud. Cõ. Et περιορῶμαι nõ solũ pro cõtemnor sed etiã actiuæ significationis est, pro despicio & sperno. Thucyd. li. 2. μὴ περιορᾶσθαι τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους, & aliquãdo circũspicio apud eũdẽ.

Περιοργής.

Περιοργής. iratus.

Περίορθρον. tempus proximum matutino, diluculum. ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ σλύνεταί τις χρῆσθαι, hoc est tempus illud quod crepusculum antecedit in quo adhuc lucerna utimur. Thucyd. lib. 2. τρήσαντες ἔτι νύκτα, καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον.

Περιορίζω. deuoueo

Περιορισμός. ὁ. confinium.

Περιορμέω. in circuitu alicuius rei stationem habeo.

Περιορώμενος, καὶ καταφρονούμενος. spretus & contemptus. Nonnũquam eum significat qui animaduertit & circumspicit ac curam gerit, Thucyd. lib. 4. οἱ τοὺς μεγαρεῖς ἐπιστάμενοι περιορωμένους, ὁποτέρων ἂν νίκη ἔσται. & alibi eodẽ lib. τῆς τε μόνης περιορώμενος. μὴ τῶν ἀθηναίων πρότερον ὅπλα συσκευάσωνται τι πάθη.

Περιουσία. ας. ἡ. suppellex, opulentia. Ἐκ περιουσίας, ex abundanti. Vnde Demosth. ὅδε ἐκ περιουσίας με καταγορεῖ, Iste autem tantum est otij nactus, & tantum quietis habet ab alijs negotijs, ut ei abundè uacet me accusare. Sic ἐκ περιουσίας πονηροί apud eundem, qui in bonorum facultatum; copia praue agunt, id est (ut idẽ alibi dicit) οἱ δ' εὐποιίας πονηροί. Greg. ἐκ περιουσίας κρατεῖν. Cũ abunde uincere ac nullo suo periculo posset Bud. Com.

Περιουσιάζω. μ. άσω. π. ακα. affluo, assideo, πρὸς κάθημαι. Neutr. absol.

Περιουσιασμός. ὁ. possessio, copia, substantia.

Περιούσιος. α. ὁ. acceptus, peculiaris.

Περιοχή. ῆς. ἡ. munitio, complexio, ὑπόθεσις, argumentum, ut in Acti. Apostol. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἦν ἀνεγίνωσκον, τοῦ αὐτοῦ.

Περίοχος. α. ὁ. munitus.

Περιοχαμένη γῆ ζώοις, terra animalium uestigijs pressa, terra animalibus trita. Aristot.

Περιπαθέω. μ. ήσω. π. ηκα. perpetior. Neut.

Περιπαθής. ές. ὁ. ἡ. passione oppressus, perpetiẽs, πρὸς ὀσῶς ἐμπαθής, toto corpore contusus, dolore uehementi affectus.

Περιπαθῶς. cum magna ui affectuum.

Περιπάλλοντες κάρφος. sese illustrant festuca.

Περιπαυτός. plurimi, scilicet pretij.

Περιπρής. ής. ὁ. traiectus.

Περιπατέω. μ. ήσω. π. ηκα. deambulo. Neutrum absolutum.

Περίπατος. α. ὁ. deambulatio. De peripato unde Peripatetici dicti, uide Laërtium ab initio uitæ Aristotelis.

Περιπάττω. inspergo.

Περιπείρω. perforo, transfigo. Actiu. accus.

Περιπέλια. τὰ. & Περιπεζίδες. ἁι. ornamenta pedum.

Περιπέζιος. peruius, humilis, perceptibilis.

Περιπελής. ές. ὁ. ἡ. liuidus.

Περιπέμπω. ad inquisitionem mitto.

Περιπεπαρμένα. τὰ. confixa, transfixa Lucian.

Περιπετάζω. extendo.

Περιπετάσματα. aulæa sunt quæ ad ornandum locum extenduntur.

Περιπέτεια ἡ. temeritas, πρὸς πέτεια. Eustath. scribit significare τὸ τυχὸν σύμβαμα, id est, casum uarietatem, & rerum euentum. Aristot. Histor. 8. καὶ ἐς συμβαίνει περιπέτειαι τούτων γίνοις. ubi ἀντὶ θαυμασίου συμπτώματος posuisse uidetur. Ab eodem in poëtica dicitur ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή. Strabo lib. 1. de Homero loquens, ἀληθεῖς περιπετείας appellat historiam belli Troiani. Polyb. accepit quasi ἀντὶ τῆς συμφορᾶς & περισάσεως, cui opponit. εὐτυχίαν: sicut etiam Gregor. de Baptis. Diodo. contrà ἀντὶ τῆς εὐτυχίας usus est. id est admirãda & rara fortuna fœliciq;. Bud. Com.

Περιπετής. ές. ὁ. ἡ. imperans, effrænatus, contrarius. Item περιπεσών, incidens, incurrens, cum datiuo. Plut. ἵνα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ γενομένου γένηται, Ne in crimen incurreret.

Περιπεπείζεσθαι. offendi, allidi.

Περιπέπτω. inuoluo, cõtego, occulo, obduco, obtego, obuoluo.

Περιπικρός. ός. ὁ. ἡ. amarus ualdè. πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη.

Περιπεφθείς. deceptus.

Περιπήγνυμαι concresco.

Περιπηχύομαι. amplector.

Περιπίμελος. α. ὁ. præpinguis.

Περιπίπτω. denenio, decido. Demosthen. κατὰ μέν καὶ τοιαύτα συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τοῦ τοῦ, Deiectus est & decidit ubi sciendum, quòd Græci nonnunquam neutris, quamuis absolutis pro passiuis utantur, eandemq; constructionem eis tribuant, ut in hoc uerbo fit. Gregor. ἀπληστίας περιπίπτω γραφῇ, Recidam in crimen intemperãtiæ. Et iterum sciendum, quòd nõ quouis modo incurrere significat, ut πρὸς πίπτω, sed ad extremum usq; incurrere, & quodam uelut circuitu reuolui. Vnde apud eundem Grego. καὶ ἴσως ἑαυτοῦ περιπίπτειν. est ita agere, ut rei exitus in perniciem agentis cedat, sibijpsi tandem malè de se cõsulere, in seipsum secus quippiam statuere & admittere. Aliquando tamen simpliciter pro offendere & obuiam fieri ponitur. Bud. Com.

Περιπίσματα. dicuntur ea quę ex uuis cõpressa re linquuntur.

Περιπλέω circumerro, peraro.

Περιπλάττω. circumlino, obduco, obtego.

Περιπλέγδην. complexim.

Περιπλέγνυμι. περιπλέκω, ῶ. πλῶ. amplector.

Περιπλεῖς. sæpe, ualde.

Περιπλέον Θ. pluris.

Περιπλέοσι. plurimi.

Περιπλέκομαι. circunplicor, amplector.

Περιπλέω. μ. ἕξω. π. εχα. amplector, contineo.

Περιπλέον. ὸ. tempus apud Musicos, quod amplius quàm decet moratur. Capel.

Περίπλεω Θ. ου. ὁ. superfluus, περίπλεως dicitur Atticè.

Περιπλέω circũnauigo. uide πλεῖν in Ammon.

Περιπληθής. ἐος. ὁ. ἡ. magnus, prægrandis. Plutarchus pro pleno usus est & redundanti.

Περιπλήξ. περιπλέγδην, περιβράδιν, ambiendo, amplectendo.

Περιπλοκαί. αἱ. ambages.

Περιπλοκή. ῆς. ἡ. amplexus, complexio, cõplexus

Περιπλόκιον Θ. coronarius.

Περιπλόμενος Θ. ου. ὁ. perfectus, reuolutus, obsidens, circumiens.

Περίπλοος. ὁ. lustratum, nauigatione circuitum.

Περίπλοος Θ. ὁ. circunnauigabilis.

Περίπλους. ὁ circunnauigatio.

Περίπλυμα τέφρας. lixiuia à Galen. dicitur, quasi cineris perluuium.

Περιπλύνω. abluo.

Περιπνευμονία. ας. ἡ. pulmonis exulceratio, uel inflammatio, cum febre acuta & spirandi difficultate.

Περιπνευμονικός. ὁ. pulmonarius.

Περιπνέω. aspiro, circunspiro.

Περιπόδια. τὰ. accommoda, ut calceus pedi.

Περιποδίη. ης. ἡ. orbiculus qui solet alligari à quibusdam gentibus pedibus uice calceorum ne pedes lædantur, calceamentum.

Περιποθητός. ὁ. ualde desiderabilis, amabilis.

Περιποιέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. uiuifico ζωοποιῶ Item uẽdico, mihi tribuo & affero, ἰδιοποιοῦμαι ut τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι, Alienam rem sibi asserere. Synes. Est etiam comparo, acquiro, quæro, emereor. Demosth. τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρὰ θεῶν περιποιήσασθαι ἑαυτοῖς καὶ τοῖς παισί. Significat etiam ὸ περιτρέπω. hoc est, in cõtrarium & præposterè facio Phalaris Messenijs, τὴν κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθαι. id est, præposterè interpretamini. Bud. Com.

Περιποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. foueo, iuuo, defendo, tueor & seruo. Actiu. accus. Bud. ibidem. περιστῶμαι, κοσμῶ, Ammonius in ποιῶν.

Περιποίησις. ἡ. acquisitio, possessio.

Περιποιητικός. administrator, acquisitor.

Περιποιούμενον. arte singulari & industria factum, περιττῶς πεποιημένον.

Περιπόλαρχος Θ. ὁ. qui peripolis præest.

Περιπολεῖ. uersat.

Περιπολεύω. &

Περιπολέω. μ. ήσω. π. ηκα. uagor, circumeo, oberro. Neutr. accus.

Περιπόλια. τὰ. circunuicinæ ciuitates.

Περίπολος. ὁ incola. Sunt etiã περίπολοι circuitores, circũhabitantes, excubatores, id est, οἱ τὰς φυλακὰς περιπολοῦντες, qui & ἔφοδοι dicũtur. Vnde περίπολοι τῆς χώρας ἐπίσκοποι, quorum munus erat circuire regionẽ & inspicere. Bud. Comment.

Περιπορεύομαι. circumeo.

Περιπόρφυρα. ας. ἡ. uestis purpurea, περιπόρφυρος χιτών, uide Bayfium.

Περιπυ. ferè, circiter.

Περίπτερος. ὁ. circũalatus, hoc est, orbiculatus. De ædificijs dicitur, quorum muros πτερὰ uocant architecti, quales sunt ædes, quas circulatas appellant. Cæl. lib. 11. cap. 22.

Περιπτίσσω. perpurgo, exactè purum, ac merum syncerumq; reddo.

Περιπτύσματα. τὰ. ἀκροτίσματα τῶν ἀμπέλων.

Περιπτύσσομαι &

Περιπτύσσω. μ. ύξω. π. υχα. circumplico, circumplector, foueo, pando, explico. Actiu. accus.

Περιπτυχή amplexus.

Περιπτώσεις. αἱ. calamitates, casus, infortunia, occasiones, periculũ, hoc est, idem ferè quod πεῖρα. Plutarch. τοῦτον δὲ ὅτι πεῖρα καὶ περιπτωσις γέγονεν αὐτοῖς, hoc est harum rerum nullum habent usum, neq; periculum fecerunt.

Περίπυστος Θ. celebratus, illustris.

Περιπωμαλλόμενον. ὸ. quod picatum obturatumq; est. Gaza apud Aristot. uertit.

Περιρέζω. per expurgationem lito.

Περιρομβήσας ναυαρχίδα. q cepit nauẽ prætoriã.

Περιῤῥαγλῶμαι. ἀόρ. β. ἀ περιῤῥάσσομαι alibi uehementer & impingi.

Περιῤῥαίνω. μ. ανῶ. π. γκα. circunspergo.

Περιῤῥακίδες. αἱ. rami, palmæ arboris termites propriè. Nicand. abusiuè dixit pro surculis & germinibus, uel ramulis.

Περιῤῥανσις. ι Θ. ἡ. aspersio aquæ.

Περιῤῥαντήριον. ου. ὸ. aquiminariũ, uasis genus, uas purum.

Περιῤῥασις. ι Θ. ἡ. circunspersio.

Περιῤῥεκτός. utrinq; fractus, aut flexus.

Περιῤῥεών. circunfluus, tenuis, mollis.

Περιῤῥηγνύω, & περιῤῥήγνυμι. μ. ύξω. π. υχα. circunscindo, circunfluo, circundo. Actiu. accus.

Περιῤῥῆδες. perfractum utrinq;.

Περιῤῥήσσω. per circunferentiam.

Περιῤῥησσής. pronus, cum impetu, aspersus sangui ne, siue aqua.

Περίῤῥοος. ον. ὁ. ἡ. circunfluus.

Περιῤῥύπτω. usquequaque purgo.

Περίῤῥυτος. ον. idem quod πορίῤῥοος.

Περιῤῥώξ. præruptus.

Περισαίνω circunblandior, ambio.

Περισαλπίζομαι. deducor tubis circunsonantib.

Περισαλπιστής. οῦ. tubæ sonitu excitatus.

Περίσαμος. ον. ὁ. insignis, clarus. Doricè pro περίσημος.

Περίσαξις τοῦ γῆς. accumulatio & exaggeratio circa radices.

Περισαρκισμός. οῦ. ὁ. circunflexio.

Περισάττω. accumulo, constipo & inculco, conculcoque.

Περισείω. μ. είσω. σ. εικα. circunquatio. Actiu.

Περίσημος. clarus, insignis.

Περισθενής. ές. ὁ. ἡ. potens ualde, excellenter fortis. Etym.

Περισκελής. ές. ὁ. ἡ. durus, acerbus, δυσχερής.

Περισκελίς. ίδος. feminale. Scribit Cæl. lib. 2. cap. 43. πρισκελίδας dici, quæ uulgo gremialia uel transuersias uocant. unde & Menander puellas πρισκελίδας gestare scribit. Vtuntur & Latini hac uoce, ut Esaiæ ca. 3. & Hora. in Epistolis, Nota refert meretricis acumina sæpe catellam, Sæpe periscelidem raptã sibi flentis. Cæl. lib. 2. cap. 43.

Περισκεπής. obtectus.

Περίσκεπτος. altus, unde licet circunquaq; prospicere.

Περισκέπτομαι circunspicio.

Περισκήπτω περιθλίβω, illido, attero.

Περισκιάζω. obtenebro.

Περισκοπῶ. περισκέπτομαι.

Περισκυλακισμός. οῦ. ὁ. circuncatulatio, spoliatio.

Περιοδεῦν. dicebant τὸ γὺ κύκλῳ πίνειν, in orbem τοῦ φιλοτησίας circunferre. Bud. Com. Item circũeo.

Περιπάτεω, terram calcibus pulso.

Περιπάτομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. distrahor, distineor.

Περιπαδής. ὁ. occupatus, distentus.

Περίπασμος. οῦ. ὁ. contractio, circunflexio, diuulsio. Est & genus stratagematis apud antiquos, id est ἡ ἐκ δυοῖν ὠθισροφῶν τοῦ πάγματος κίνησις, ὥς τε μεταλαμβάνειν τῶν ὀπίσω τόπων, ut exponitur in Appendice Lexici de uocab. militar. in uoce Ἀναστροφή. Hieronymus distentionem significare putat.

Περιπάω. μ. άσω. π. ακα. circunflecto, contraho, conscindo, περιαρθῶ. Item in diuersum atq; in contrarium traho, ut πρυφέρω, περιάγω, περιτρέπω, Aristot. Ethic. 5. & Plut. in Cic. καὶ περιπᾶν αὐτοῦ τοῦ δικαίου. de hoc Bud. Com. Item decipio, ui aufero, uel detraho & auello. Lucian. Toxare ἃ εἶχε πινακὰ καὶ ἐκτεβιχωμένα ῥάκη περιπάσας. Itẽ occupo. Ioseph. lib. 1. Κατοίκε δὲ πρὸς ἀντώνιον πολέμῳ περιπωμένος, Cassio aduersus Antonium bello occupa ꝑ.

Περιπειράζω. inuoluo.

Περιπεραθείς. inuolutus, implicitus.

Περιπερχής. ές. ὁ. ἡ. studiosus, uexatus, uehementer asper.

Περιπούδαστος. affectabilis, dignus certamine, magno studio affectatus.

Περίπτωσις. qui serijs rebus gaudet.

Περιπτῶμαι. τὸ περὶ πολλὰ ἀσχολοῦμαι, satago.

Περιπτωμένη. ης. ἡ. circunflexus accentus.

Περιστάκις. impariter. uide Martian. lib. 7.

Περισσεία. ας. ἡ. superfluitas, abundantia.

Περίσσυμα. ατος. τὸ idem.

Περισσύω. μ. σύσω. π. συκα. abũdo, supero. Neutrum genit.

Περισσοεπῆσαι. τὸ περιπολογῆσαι.

Περισσολογία. sermo superfluus, disputatio quædam ad rem quam tractare uolumus non pertinens, sed superflua teste Quint.

Περισσομένη ης. ἡ. uastata. πορθουμένη.

Περισσός. ὁ. quod restat, superfluũ, nouũ, prestans.

Περισσός. ὁ. ὁ fit à præpositione περί, & σύω, τὸ ὁρμῶ, ὁ ἄγαν ταχὺς καὶ σωστικός, qui aliquo in genere excellit, ut περισσὸς τοῦ σοφίαν. Eurip. in laudem & illud extulit, περισσὸς ὢν ἀνήρ, eximius uir & μέγας: quamuis & uitio conuertitur, ut illud, περισσὰ κ' ἀνόσια σώματα. Eust. Iliad. α.

Περισταθὲν. circum.

Περισταλτικὴ δύναμις. apud Gal. facultas quæ cibos in uentriculo ueluti manu comprimit, & circunplectitur, melioris concoctionis gratia.

Περίστημαι ambio.

Περίστασις. εως. ἡ. casus circunstantia, infortunium, status, afflictio. Stoicis, hoc est, συμφορά. Antiquitus siue ueteribus usurpabatur p multitudinis conuentu quadam cum perturbatione. Dicitur nonnunquã περίστασις causa, αἰτία, unde sex illa Rhetorum περιστατικά.

Περίστατος. locus altus, cui si quis instat omnia habiturus sit conspicua.

Περισταυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. separo, uallo, cingo. Actiu. accus.

Περισαύρωμα. τὸ. uallum.

Περισέγομαι. operior undiquaq;, obuoluor, obtegor.

Περισεχίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. ordino.

Περισέχων τροχός. circumcta rota.

Περισέωσι, pro περισῶσι. circunstent.

Περισίλλω. μ. ιλλῶ. π. αλκα. cooperio, contego, obuoluo, communio, compono, orno, comprehendo

prehendo, contraho, comprimo, πόρις ἐλλω νόμον, tueor legem. Actiu. Bud. Com.

Περιγωάζεσθαι, uel πόρις γωάζεσθαι. lamentis & gemitibus circunsonare, in angustias redigi, suspirare, tristari.

Περιστρά. ᾶς. ἡ. columba, πρὸς τὸ πόριστος ἐρᾶν. uide Aristotelem, Aelianũ, & Oppianũ in Ixeut.

Περιστρεών. ῶνος. columbarium, id est statio agrestium columbarum, quamuis aliquando & domesticarum sit, quod propriè περιστεροτροφεῖον dicitur. Item uerbenaca recta, herba columbis familiaris. Dioscor.

Περιστερίδιον. ὀ. τὸ. pullus columbinus, pipio.

Περιστεροείδης. ες. ὁ. ἡ. columbacei generis.

Περιστεροτροφεῖον. locus alendis columbis aptus Palladio de Re rust.

Περιστεφανόω. corona cingo, κυκλόω.

Περιστεφής. ές. ὁ. ἡ. circuncoronatus.

Περιστήθιον. ὀ. τὸ. pectorale.

Περιστήξαντες. οἱ. circumpositi.

Περιστήζαντο. sistebant, mactabant.

Περίστια. lustrationes.

Περιστιάρχαι. qui conciones & theatra lustrabant apud Athenienses: dicti quasi circitores. Fiebat autẽ huiusmodi lustratio catharsijs, hoc est minutulis procellis. Cæl. lib. 3. cap. 26.

Περιστιβὴς. ὲς. ὁ. ἡ. calcatus, extritus, suffultus, fultus, fartus, πεπιλημένος, πεπατημένος. Nican.

Περιστικὲς. ὲς. τὸ. maculosum, uariegatum, distinctum, ποικίλον. Nicand.

Περιστίλβω. nitidum, & splendidum facio.

Περιστίξας. ἀντος. ὁ. circumiens.

Περίστοα. τὰ. formices.

Περιστοιχίζομαι, &

Περιστοιχίζω. μ. ίσω. σ. ικα. stipo, indagine cingo, stabulor. Actiuum accus.

Περιστολὴ ῆς. ἡ. comitatus, compressio Gal.

Περίστομον φάλαγξ. latericeps, siue anceps.

Περιστοναχίζω. circumgemebat. περιστοναχίζεται δῶμα, pro περιηχεῖται.

Περίστυον. τὸ. apud Atticos teste Polluce dicitur locus septus columnis, qui alio nomine peristylium Vitruuio & περικίων.

Περιστράπτω. circumfulguro. Luc. in Act. καὶ ἐξάφνης περιέστραψεν αὐτὸν φῶς.

Περιστρατόω. circumfodio.

Περιστρατοπεδόω. circumsideo, obsideo.

Περιστρέφω. μ. ἔψω. σ. ψα. circumuerto. Actiu.

Περιστροφάω. μ. ήσω. σ. ησα. idem.

Περιστροφὴ. ῆς. ἡ. conuersio, uertigo. Item apud Rhetores, teste Consulto Chirio, cum aduersarij propositionem in nostram partem conuertimus περιστροφὴ dicitur.

Περίστρωμα. τὸ. quasi circumstratum. Sunt autem περιστρώματα, ut περιπετάσματα genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, seu tapetia Babylonici floris uarietate perspicua, & ab alijs aulæa & Attalica: ab alijs beluata, hoc est, beluis uariegata appellantur, aulæa picta, & uersicoloria. Vnde Themistoclem legimus regi Persarum respondisse, sermones hominum περιστρωμάτοις uersicoloribus persimiles esse. Etenim ut in illis cum extenduntur, ita & in his formas figurasq; apparere, contractis uerò abscondi easdem atque corrumpi, quare sibi tempore opus esse. Sunt etiam περιστρώματα circunuallationes. Vide in Chiliad. Erasmi, περιστρώματα campanica.

Περισύλιον. τὸ. locus clausus columnis, circunquaque porticum habens: uel saltem à tribus lateribus.

Περίσυλος. ὁ. qui columnis undecũq; sustinetur.

Περίσυ, non πέρισυ, Gaza autore. in anno prætecrito.

Περισυλάω. spolio

Περισύρω. distraho, diuello, lacero, uexo, lanio, in diuersum & in contrarium traho.

Περίσφατος. lugubris.

Περισφλιώομαι. undiq; obturo.

Περισφιγγόμενος. ὀ. ὀν. astrictus.

Περισφίγγω. μ. ίγξω. π. ιγχα. coërceo, περιέλλω. Actiu. accus.

Περισφύρια. τὰ. oruamenta pedum, fimbria.

Περίσφυρον. ὀ. τὸ. astrigmentum, ligaculum quod cruribus circundatur.

Περιτελὲς. τὸ. difficile.

Περιτέω. contine, defende, adiuua.

Περιτιτίζω. abscindo.

Περισώζομαι. incolumis sum, seruor à morte.

Περισώζω. μ. ώσω. π. ωκα. tandem seruo, saluo, libero. Actiu. accus.

Περισωρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. accumbo.

Περισώφρον. ονος. ὁ. ἡ. ualde temperans, ὁ περισσῶς σωφρονῶν, apud Aeschyl.

Περιταίω. erro.

Περιτάμνω. amputo, περιτιτίζω. Actiu.

Περιταφρεύομενος. fossa circundatus.

Περιταφρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. fossa cingo, circũfodio. Neut. accus.

Περιτείνομαι. obtendor.

Περιτειχίζω. cirunuallo, morior. Actiu.

Περιτείχισμα. ατος. τὸ. circunuallatio.

Περιτέλλω. μ. τελῶ, circunuoluo, perficio, morior. Actiu. accus.

Περιτέμνω. circuncido, extenuo, diminuo, accido. uide περικόπτω. Actiu.

Περιτεχνᾶσθαι. insidiari, mali aliquid moliri.

Περιτέχνησις. ἡ. solertia.

Περιτηκόμενος ἄργυρος. liquefactũ argentum.

Περιτήκω

Περιτήκω. erodo, liquefacio.

Περιτήριον. terebrum, τρύπανον.

Περιτίθημι. ὀ. φιλίνω καὶ περιστέλλω, ἢ περιβάλλω, amicio, circundo, induo. Vnde περιτίθεμαι passiu. ὀ αὐαλύομαι, & περιβάλλομαι. Est etiã τὸ πρὶ ἀπῶ. concilio, quæro, parioq;. Item accommodo, tribuo, do. Aeschin. ἡ πόλις πρὶ θεῖα πίστιν αὐτοῖς. Præterea assigno, tribuo alicui rem aliquam. Vnde quod apud Cicer. de Senect. Omnem autem sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni, Gaza uertit πρὶ τιθεικότες ὀνομά. Conuenit autẽ in hac significatione cum πρίκειμαι. Bud. Com.

Περιτίλλομαι. uellor, reuellor & περιτιλμός, uulsus Lucian.

Περιτμήτης. culter sutorius, σμίλη.

Περιτομή. ἧς. ἡ. circuncisio, qua uoce Paulus omnes Iudæos complectitur, sicut contrà præputij nomine omnes Ethnicos.

Περιτμίς. pars quædam nauis.

Περιτόναια. τὰ. ligna prominentia iuxta puppim, & quę utrunq; parietẽ cõtinẽt, quasi circũtenta.

Περιτόνιον. membrana illa interior uentris quæ omento iungitur, quaq; omnia intrinsecus exta integuntur. Ab ilibus autem à pube sursum uersus ad præcordia peruenit.

Περιτραχήλιον. ὀ. ὀ. torques.

Περιτρέπω. circumago, & interdum circumactu euerto & percello, ut πρὶ τρέπειν τὴν ναῦν. Lucian. Gregor. καὶ ὑφ' ἀδοκήτου τοῦ πνεύματος πρὶ τρέποντες, Inopinata & uiolenta fræni excussione resupinantes, retrorsum agentes. Interdum in bonam partem accipitur, ut cum res malè cœpta bene uertit. Lucian. χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς ὅτι μοι ὀ σφάλμα ὀν ἄλλο ὅσιώτερον πρὶ τρέπει. id est, felicius cessit, & in diuersum quàm instituerã. Inde illud Act. 26. μαίνῃ Παῦλε, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν πρὶ τρέπει, Insanis Paule, multæ te literæ è sana mente ad insaniam redigunt. Dicimus quoque περιτρέπω σε. pro σφάλλω, in errorem induco, & impello, ut πρὶ τρέπομαι αὐτῷ σφάλλομαι. Bud. Com.

Περίτρητον. ὀ. foramen. Vitruuius li. 1. cap. 2. aut embate in balista foramine quòd Græci πρὶ τρητὸν uocant.

Περίπρυτος. ὀ. scutula, Vitru.

Περιτριβής. attritus.

Περιτρίβω. detero.

Περίτριμμα ἢ ἀγορᾶς, Demosthenes uocat Aeschinem, id est rabulam & uaframentum fori, quasi tritum in forensibus rebus, καὶ αὐαίχμωτον συκοφάντην, & qui omnes uafritias percalleat. Dicitur enim περίτριμμα, quasi τριμμένον, καὶ πρὶ ὀστῶς τετριμμένον. Vide in Chiliad. Erasmi.

Περιτροπάδην. circumagendo.

Περιτροπέων ἐνιαυτός. annus circumuolutus, annus uertens, nam fines anni ad initia recurrũt, καὶ πρὶ τροπόντου, πρὶ χωρῶντου.

Περιτροπή. ἧς. ἡ. circuitio. Item uicissitudo, unde ἐκ πρὶ τροπῆς uicissim.

Περιτροχαλάτη. ἧς. ἡ. genus tonsuræ.

Περιτροχός. ὀ. ὁ. rotundus.

Περιτρώγω. peredo.

Περίπλεον. ὀ. ὀ. quod superest.

Περιπλέω. μ. σέω. ω. σέκα. resto, excello.

Περιπτοὶ λόγοι apud Aeschinem Socraticum, grandia & mirifica uerba, eximiæ rationes.

Περιπολογῶ. multa loquor.

Περιπόν. impar, superfluum, excellens, præstans. Atticum autẽ est pro περιοσός, & περιπόν εἶν, redundare, superare.

Περίπωμα. ατος. ὀ. excrementum, stercus, retrimentum Macrob.

Περιπωματικός. ὀ. excrementitius, homo excrementis abundans.

Περίπωσις. ἡ. superfluitas, excrementum.

Περιτυχάνω. offendo, obuiam fio, incido, superuenio, fortè aduenio super sermonem, ἐντυγχάνω, intersum. Bud. Com. περιτύξαντες τοῖς βιβλίοις Aristot. Rhetor. hisce libris operã impendens & περιτύξεν, συντύχοι, περιπεσεῖν. Suidæ.

Περιτυμπανίζομαι. ἐκμαίνεσθαι. sonitu tympanorum agor in furorem.

Περιϋβρίζω. singulari iniuria afficio, omni genere iniuriæ afficio, contemno.

Περιφάνεια. ας. ἡ. splendor, prospectus.

Περιφανέστερον. manifestius.

Περιφανής. ές. ὁ. ἡ. circumspectus, conspicuus, præclarus.

Περιφανός. ὀ. ὁ. facundus.

Περίφανος. ὀ. ὁ. clarus.

Περιφεγγεία. ἡ. irradiatio.

Περιφέρεια. ας. ἡ. circunferentia, circunlatio, rotatio, superficies, superscriptio, περιφέρεια κύκλου orbis complexus, circularis ambitus. Est etiam hallucinatio, & uita errabunda, ut περιφέρεσθε. Eccles. cap. 10. ἡ ἐχάτη σόματος αὐτοῦ περιφέρεια. Bud. Com.

Περιφερής. ἐς. ὁ. ἡ. circũferibilis, rotũdus, globosus.

Περιφέρομαι. eodem reuoluor. Item uagor, erro, palor. Synes. ἐγὼ δὲ περιλωέχθην ἀπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, Vagis & uarijs cogitationibus euagatus sum, huc illucq; animum circum agens. Plut. καὶ περιφερόμενος ὑφ' μεγέθει, Et quoquo uersus circumactus ad rei magnitudinem

nem æstimandam. Greg. μή πω περιγνεχθῆς ἀθέως ὡς θεοῦ συνήγορος, Necubi hallucineris perperam hæc æstimando, quasi indigna quæ de Deo credantur. Bud. Com.

Περιφερόμενος. uulgatus, λαλούμενος.

Περιφέρω. circumago, eodem reuoluo. Item circunfero, id est mecum semper fero, in comitatu meo fero, quod Cic. Epist. ad Q. frat. circungesto dixit: Eam quoq; Epistol. T. Catiemus circungestat. Est etiam traduco, per ora oculosq; hominum circunduco, quod & περιάγω dicitur. Synes. οὗ πονηρὸς περιενέγκατε, τάχιστα ἡλίου καταφανεῖς οἱ πνῖς εἰσι. Item in errorem induco uel perturbo, ut in Salom. περιφέρει ἡ συνοφαντία τὸν σοφόν. Item perfero, id est ad extremum usq; tolero, περιοστῶς φέρω. Est & in diuersum fero atq; in contrarium. Vtuntur & hac uoce in conuiuijs, ut περιφέρειν κύλικα, uel ποτήριον. Vnde περιφέροντες, qui fercula in conuiuijs circunferunt & sternunt in mensis, cum unicuiq; partes apponuntur, & lances distribuuntur. Xenoph. Item περιφέρει, refert. Herodo. in Erat. ὅ τι με περιφέρει ὀδὲν εἰδήσαι τοῦ πεῶν. Bud. Com.

Περιφεύγω. ita fugio ut ad extremum euadam, uel ad extremum euado, & superstes sum. Bud. Comment.

Περίφημος. ς. popularis, celebris, clarus.

Περιφήτης. clauiger.

Περιφθείρομαι (inquit Bud. Com.) τὸ ὦν κακῶς φθορᾷ πεινοῦν, pereo, comminuor. Item pediculos colligo.

Περιφίμωσις. ἡ. apud medicos nominatur cum glans pudendi tegi non potest.

Περιφλεγής. ardens, perustus, peraridus.

Περιφλοιξόμενος. ὁ. tunicis conuolutus, uel tunicas dimittens.

Περίφλοιος. ς. ὁ. deliberatus, decorticatus.

Περιφλοιοῦσθαι. detrahi corticem.

Περιφλύω. ὥσπερ λαίω καίω. amburo.

Περίφοβος. ς. ὁ. pertrepidus.

Περιφοβέομαι. paueo. Accus.

Περιποιτάω. μ. ήσω. π. ηκα. circumambulo.

Περίποιτος. ς. ὁ ἡ. uagus.

Περιφορά. ᾶς. ἡ. reuolutio, circunlatio, circuntractio. Est quoq; ferculorum missus, qui conuiuijs apponuntur, aut singulis conuiuis, aut quaternis ut nũc fieri solet. Item hallucinatio, & uita errabunda, error, erratio, sicut περιφέρεια, ἀ περιφέρεσθαι. Greg. πρὸς θεολ. 2. & ἡ πρὸς θεολ. 1. Et Eccles. cap. 2. καὶ ἔβλεψα ἐγὼ τὴν ἀφροσύνην καὶ περιφορὰν, καὶ ἀφροσύνην, Et oculos aduerti ut uiderem sapientiam, & mentis errores, & dementiam. Bud. Com. Περιφορὰ circumlatio in orbem. Ammonium in λίνησις.

Περιφόρητος. ς. ὁ. uersatilis. Vide Eras. in Chil.

Περιφόρος. ὁ. idem, qui se circumagit.

Περίφραγμα. ατος. τὸ. circunseptio, pars currus, obex, maceria.

Περιφρασίως. ritè, peritè, scienter.

Περιφράζομαι. μ. άσομαι. σ. ασμαι. decerno, circunloquor. Depon. absol.

Περίφρασις. ιος. ἡ. circũlocutio, circuitus loquendi, figura hæc fieri debet aut ornandæ rei causæ quæ pulchra est, aut uitandæ quæ turpis est.

Περιφραγήω. circundo sepimento.

Περιφρονέω. μ. ήσω. σ. ηκα. contemno. Item consydero, contemplor, inquiro, scrutor.

Περιφρῶμαι. amplecti.

Περίφρων. ονος. ὁ. ἡ. castus, prudens.

Περιφύομαι. agnascor.

Περιφύς. ύτος. ὁ. complexus.

Περιφωνέω. circunsono, resono.

Περίφωρος. ς. deprehensibilis, deprehensus in furto, manifestus, qui inficiando non est.

Περιφώλαντες. οἱ operientes, operculis regentes.

Περιχαίνω. deuoro, obhio, arrodo ueluti canes, cum lapides, quibus iactantur, commordent.

Περιχαίρω. supra modum lætor.

Περιχαράκωμα. ατος. τὸ. loci alicuius munimentũ

Περιχαρακώλας. ανος. ὁ. uallo & fossa circundans.

Περιχάραξις. circunductio, urbatio. Nam urbare est aratro definire & circũscribere & urbum curuatum aratri quod in urbe condenda adhiberi solet. E legibus.

Περιχαράσσω. μ. άξω. π. αχα. disrumpo, remouco, sacrifico.

Περιχαρία. ας. ἡ. immoderata lætitia.

Περιχαρεία. ας. ἡ. lætitia elata. περιττὴ χαρά.

Περιχαρής. supra modum lætus, gaudio perfusus, ὁ ἀμέτρως χαίρων, Aristot. ὅτε περιχαρὴς δυστυχῶν ἔσται, ὅτε ἀτυχῶν περίλυπος. Neq; prosperis rebus lætabitur nimis, neque asperis aduersisq; mœrebit. Item gratiosus, qui consequitur gratiam ex aliquo.

Περιχάσκειν. inhiare.

Περιχέω. circunfundo, confundo.

Περιχείλοντοι. saturi.

Περιχλανίζεσθαι. tegi, onerari, περιστρατοῦσθαι.

Περιχορδύω. circunsilio, tripudio.

Περιχορίζω. idem.

Περιχρίστος. ὁ. circunlitus.

Περίχρυσος. ὁ. inauratus.

Περιχύω. περιχυμι. circunfundo.

Περιχωρέω. discedo, peragro.

Περίχωρος. ὁ. undiq; finitimus.

Περιψάω. μ. ήσω. σ. ηκα. rado, abstergo, limo. Actiuu, accus.

Περίψημα.ατος.τὸ.scobs,& ramentum,& quicquid limando deteritur, nauci, sterquilinium, quisquiliæ,cuiusuis rei putamen, lustramentũ. Ambrosio interprete.illuuies quædam & purgamentũ,cuiusmodi spongia excipitur, ἀπόγυσμά τι,minusq; est quàm λῦμα. Eust. Odyss.

Περιψοφῶ.obstrepo, circunsono, increpo.

Περίψυκτος.ὁ.ἡ.ὁ frigidus.

Περίψυξις. frigiditas,rigor,& affectio illa febre laborantium, quæ præcedit horrorem, hoc est φρίκλω.

Περιψύχεσθαι.perfrigescere, καταψύχεσθαι.

Περιώγανα. rotarum ferramenta,pro περιόχανα.

Περιωδιδυμωνος. perlustratus.

Περιωδυνία.ας.ἡ. nimia dolentia,anxietas.

Περιώδυνος. qui toto corpore est contusus,& dolore uehementi affectus.

Περιωθῶ. pulso,uexo,malè accipio, sugillo,iniuria afficio, cingo.

Περιώκαλος. supra modum pulcher.

Περιώμιον.ὁ.τὸ.supparus.

Περίων.οντος.ὁ.superstes,adhuc uiuens.

Περιωπή.ῆς.ἡ. specula,locus conspicuus.

Περιώσιον. Ionicè pro περιούσιον.ὁ.τὸ.superfluè, præter conueniens.

Περιωτάλσιος. ὁ. circum aures hirsutus, sic apud Heraclid. ex Platone legitur, pro ὁ πόδι τὰ ὦτα λάσιος.

Περικάζω.μ.άσω.π.ακα.maturesco,maturitate nigresco,hoc est, πεπαίνεσθαι,μελανίζειν. Significat etiã ποικίλλειν,hoc est,uariari. Neut absol.

Περκαίνω. uarior,colorem muto.

Πόρκη,uel περκίς.ἡ.perca piscis,ut Gaza uertit in Aristotele.uide in Chiliad. Erasmi,Perca sequitur sepiam.

Πορκνόπτερος.ὁ. quanquam aliàs sine cappa scribitur, species aquilæ apud Aristotel. Gaza Græcam uocem relinquit.

Περκνὸς.ὁ.ἡ. niger, uarius. uidetur pro eodẽ aliàs πέρνος,aliàs πορκὸς scribi.

Πέρκος ἱέραξ. uide πέρνης.

Πέρκωμα. stigma in facie decoloratio faciei.

Πέρναμαι.uendo.& περνᾶτο,uenditur.unde πόρνη scortum, quòd corpore quæstum faciat.

Περνάς.ὁ.uendens.

Περνάσκω. mitto ad uendendum.

Πέρνης ἱέραξ. accipiter pernix dictus,ut Gaza uertit ex Aristot. forte idem qui aliàs πέρκος ἱέραξ apud eundem, à Gaza redditur perca accipiter.

Περνός.species aquilæ,κωμικὸς ἀετός.

Περονατρὶς.ίδος.ἡ. peplum,& uestis quædam quæ succingebatur & fibula colligebatur.

Περονάω.uel περονέω.μ.ήσω.π.ηκα. fibula necto. Neutrum.& πεπερονημένος, transmissus Lucano Agricola interp. prominens Eras.

Περόνη.ης.ἡ. fibula,πόρπη, nomen osis apud Aristotelem. Gaza fibulam uertit. Pollux παρὰ δὲ τοῖς πέζαις. ἑκατέρωθεν πρόσχασιν ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ περόναι καταλήγουσιν. Apud Hipp. tuberculum est.Gal. osis extuberationem uocat.Hesych. τὰ ἀνακείμενα τῇ λινῇ ὀσᾶ.

Περόνης.ὁ.instrumentũ musicum & metri genus.

Περόχια.uiles panniculi, abiecta linteola.

Περπερία.adulatio, temeritas,mollities.

Περπερεύομαι.μ.εύσομαι.π.εύσαι. ago perperam & temerariè, adulor, extollor, ostento me. Sic ferè exponit Hesych. Alij pro garrire exponũt, quasi τοῖς λόγοις περιφέρεσθαι, quòd locutuleij sermonibus ambagib.molesti sint:alij pro præcipitem esse & temerariũ. Videtur esse ficta uox à Perperis fratribus de quo Eras.prouer. Ne in Melampygũ incidas. Vtitur ea Paul. 1. ad Cor. cap.13. ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται. id est (ut Eras. uertit)Charitas non est procax. Depon.absol.

Πέρπερος.ὁ.ἡ.ὁ procax,temerarius,præceps,inconstans & leuis.uide καταπέρ πορφύρομαι.

Πέρραμος. ἀντὶ τοῦ Πρίαμος αἰολικῶς. Etym.

Περρέχειν.περιέχειν,ὑπερέχειν.

Περσαῖος.ὁ.nomen piscis apud Aelianum.

Περσέ antiquè pro πῶς σέ. Cæl.lib.10.cap.28.

Περσέα ἡ.arbor quædam Dioscor.& Nicandro.

Περσεύς.ὁ. nomen uiri, & syderis apud Proclum (de sphæra.

Περσέφασσα ης.ἡ.& Περσεφόνεια ας.ἡ.& Περσεφόνη.ης.ἡ. Proserpina. Hymnus in Persephonen apud Orpheum extat.

Πέρσον. cuborum iactus quidam.Cælius libro 10. capite 28.

Περσικαὶ.αἱ.subligaria Aristoph.

Περσιστί. Persicè,more Persarum.

Περσύας.anni præteriti uinum,tanquam περισύας,hoc est,anni præteriti quoddam existens.αὐπίτης.eiusdem anni.

Πέρυσι. anno præterito. pro nuper etiam accipitur.ὁ περυσι σῖτος, frumentum annotinum, id est superioris anni.

Πέρυς.υος.res ex anno præterito.

Περυσινός.οῦ.ὁ. adolescens, qui iam ex ephœbis excessit.

Περυσινοὶ ἡγεμόνες.superioris anni duces.

Πέρω.μ.ερῶ.σω.κα.transfigo, penetro, transeo. Actiuum accus.

Περώσιον. ingens.

Περωσις.ιος.ἡ.oblæsio,priuatio,impedimẽtumq; naturalis functionis aut alicuius particulæ mutilatio.

Πέσιος.τὸ.cortex, herbæ caulis, φλοιὸς ἢ βοτάνης. Nicand.

Πέσειν, pro ἔπεσειν à πίπτω. cecidit.
Πέσημα. casus.
Πέσησι, pro πέσῃ, ceciderit, moriatur in pugna.
Πέσηκα, uel πέσηκος. uellus ouis.
Πέσσα, uel πεσσεία, ludus talorũ, linea aleæ & calculus. Etym.
Πέσσδειν uide λυβδάζειν in Ammon. alea ludere.
Πεσσδύω. muta sententiam in melius.
Πεσσόμενα σιτία. cibi cocti. Herodot.
Πεσσὸν. τὸ. talus, καὶ πεσσὰ πωγπάγραμμα καὶ κύβων βολαὶ, uersus est senarius ab Eust. Iliad. κ. citatus.
Πέσσος. ου. ὁ. talus, id est ludus. & πέσσοι, medicamenta cõposita molli lana quæ fœminibus sub ijciũtur inter naturalia, teste Celso uel quæcunque alia teretia digiti humani forma, quibus medicamenta sustinentur, Paul. Aeginetæ.
Πεσσός. iactus aleatorum. Etym.
Πέσσω. patior & contineo, & demulceo. metaphora à cibis multo tempore retentis in uentre. Etym. Ponitur & pro πέπτω.
Πεσών. lapsus, pronus, prostratus.
Πετάζω. μ. άσω. π. πέπτακα. extendo, pando, sterno, tego. Actiu. accus.
Πεταλίδες σῦες. procelli saginati. Athen. lib. 9. & Cæl. lib. 13. cap. 56.
Πεταλίζειν. germinare, φυλλολογεῖν.
Πεταλισμός. ostracismus cum folijs.
Πέταλοι. οἱ. uituli à cornibus uidelicet, quæ illis instar ramorum sunt, hoc est ἀπὸ τ πετάλων, ut scribit Athen. lib. 9. & Cæl. lib. 13. cap. 56.
Πέταλον. ου. τὸ. folium, lamina. Cæl. lib. 15. cap. 6.
Πεταλᾶδῆς. supinũ & negligentem esse, deliciari.
Πεταλώδης. εος. ὁ. ἡ. laminis similis.
Πεταλωτός. uirtus, pulcher.
Πέταμαι τὸ. πέτομαι.
Πετάννυμι. ἀπετάννυω. μ. πετάσω. π. πέπτακα pando, extendo, aperio. Actiuum.
Πετάομαι. idem quod πέτομαι.
Πέτασος. ου. ὁ. galerus, petasus.
Πέταυρον. ου. τὸ. laqueus. ἀπὸ τ πέτεσθῆ ταῖς αὔραις.
Πετάω idem quod πετάννυμι, extendo, eleuo.
Πέτεια. ἡ. talorum ludus.
Πετεινά. τά. uolucres. Quidam scribunt πετειά uel πετλωά.
Πετεινός. ὁ uolatilis.
Πετλωός. idem. Etym.
Πετεινός. idem. Etym.
Πέτδεθρ. idem quod πέταυρον, siue asser cum laqueis. παρὰ τὸ εὔδειν ἐν αὐτῷ τὰ πετεινά, quod in eo aues decumbentes, laqueis impeditæ, deprehendantur.
Πέτδυρον. ου. τὸ. trabs, tignum, lacunar, scandula.
Πετδλικός. ὁ. ὁ. lusor taxillorum.
Πετδύω. μ. δύσω. π. δυκα. ludo talis. Neutr.
Πέτκλον. πέταλον.
Πετλωός. uolatilis, uolucris. Etym.
Πέτομαι. Atticè, & πέταμαι communiter. uolo. as. Depon. absol.
Πέτρα. ας. ἡ. πέτρος. saxum, cautes, petra, mons.
Πετράκης. ὁ. nomen lapidis apud Orpheum.
Πετραῖος. Neptunus, quòd olim super saxo cõsopitus, urinam profuderit genitalem, unde enatus sit equus primus, quem dixere σκύφιον.
Πετρήεις. ήεσσα. ὁ. saxosus, βαθύς.
Πετροδὸν. aduerbium, lapidatim, lapidibus, lapidum in morem.
Πέτρινος. η. ὁ. saxeus.
Πετροβόλος. η. iactor lapidum.
Πετροδδον. η. saxulum.
Πετροπομπή. machina, per quam saxũ emittitur.
Πέτρος. η. ὁ. Atticè pro πέτρα. saxũ. unde πετροσέλινον quasi saxeũ apium, & in saxis natum.
Πετρόω. μ. ώσω. π. ωκα. lapido. Actiu. accus.
Πετρώδης. εος. ὁ. ἡ. saxosus.
Πετρώροφος. η. ὁ. saxis laqueatus.
Πεττεύω. transfero. fugio, alea ludo.
Πεττεία. πεσσεία.
Πεττός. talus, taxillus.
Πέττω. μ. ἑψω. π. εψα. pecto. Est & aliud Πέττω, uel πέσσω, uel πέπτω. poëtice. μ. πέψω. concoquo, maturo, digero, panẽ facio, uolo. las. Transfertur aliquando, ut πέττειν τὸν ὀργῆν, pro πραΰνειν, & mollire. Id & καταπέσσειν dicitur, hoc est καταδαπανᾶν, καὶ καταπραΰνειν. Sic Cicero, Vt eius ista odia non absorbeam solum, sed etiam concoquam.
Πευθεῖν ῖῶος. ὁ. interrogatio. Item is qui scisciatur, id est secreta interrogat, explorator, mandator.
Πεύθοιαν. audirent.
Πεύθομαι. μ. δύσομαι. π. δυμαι. audio, interrogo, scisciror, scitor, disco, exploro.
Πεύθω. idem.
Πευκάλιμος. η. ὁ. densus, auarus, acutus intelligẽs, prudens.
Πευκεδανός. η. ὁ. amarus, letalis.
Πευκῶος. ὁ. Peuceus gentile. Cyrill.
Πεύκη. ης. ἡ. larix arbor tædifera, siue pinaster, apud Euripid. in Phædra πεύκη pro pugillarib. siue codicillis, fortassis à larice factis ante repertum chartæ usum, ponitur. Vide differentẽ de hac re Marc. Verg. lib. 1. ad Dioscor.
Πευκής. ἐς. ὁ. ἡ. mortifer.
Πεύκινος. quod ex picea arbore fit. Cyrill.
Πεύσεαι. audies.
Πεῦσις. ιος. ἡ. interrogatio, responsio. Vide ἐρώτησις & ἐρωτᾶν in Ammonio.
Πευστός. obediens.

Γέφαμαι. sum interfectus.
Γεφαργμένος. αὐτὴ τοῦ γεφραγμένος. Etym.
Γεφασμένος. dictus, factus, manifestatus.
Γεφασμένως. palam.
Γεφάσσω. impetum facio, furo.
Γεφίωος. apertus, paratus.
Γεφήσομαι. interficiar, moriar.
Γεφθήσεαι. occideris.
Γεφίσσεται parces.
Γεφισμένως. molliter.
Γεφνᾶος. ὁ. ὁ. morte dignus.
Γέφνε. interemit.
Γέφνω. occido.
Γεφράσσαντο. Ionicè pro γεφρασμένα ἦσαν. dicta sunt.
Γεφρασμένος. dictus, apparatus.
Γέφρασται dictum est.
Γέφρικα. horrui. à φρίσσω, pro γέφρικα.
Γεφροντικώς. solicitus, curans.
Γεφροντισμένως attentè, sedulò.
Γέφυκε. natura cõparatum est, naturæ aptitudine potest, natum est, solet, natura postulat.
Γεφυκώς. promptus, facilis. γεφυκότες δέξασθαι, nati factiq; ad percipiendum.
Γεφυλαγμένως. cautè, curiosè.
Γεφυρμένος. accensus. Etym.
Γεφωρακώς. ὁ. qui suspicatus est, deprehensus.
Γεφωσμένη κριθή. hordeum tostum Hipp.
Γεφωσμένος. accensus. Etym.
Γέψις. ιος. ἡ digestio, concoctio, ἀεροποιία.

Πῇ interrogatiuum est pro quonam modo, & qua, id est qua ratione ut, Qua facere id possis, nostrã nunc accipe mentem. cui respondet ἦ. Plato de Rep. καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον πῇ δή; Quo pacto, qua ratione? ἦ μὴν ἔγωγε, Fa, inquam, ratione. Significat etiam partim. Theophrast. de Plant. 8. ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει. Apud poëtas ponitur, p ποῖ, id est quò & quà, ut πῇ παρέβλω. Ammonius distinguit à ποῖ, πῇ Γῃ uerò sine accentu encliticũ est pro πως. Plato Polit. εἴπερ ταύτῃ πῃ φανήσεσθε, &c. pro οὕτω πως. Bud. Com.
Γῆ μὴν, πῇ δὲ. alibi, uel iam, iam.
Γηγάζω. in modum fontis destillo, Epigr.
Γηγαῖος. ὁ. ὁ. fontanus.
Γηγανίζω. imitor origanum, aut potius rutam,
Γήγανον. ὁ. τὸ. ruta.
Γηγάς. ἀός ὁ glacies.
Γήγασος. ὁ. ὁ. Pegasus, equus Persei alatus.
Γηγεσίμαλλος. ον. ὁ. habens lanam infixam, aut uellus densum & nigrum, γηγός enim utrunque significat.
Γηγή. ῆς. ἡ. fons. Vnde diminutiuum γηγήδιον, fonticulus. Aeschyl. ἡλίου γηγὰς orientem, unde Sol oritur, dixit.
Γήγμα τὸ. pegma, machina.
Γήγνομαι. cõcresco, id est glacies fio, cõgelasco.
Γηγνύω, & γήγνυμι. μ. ήξω. π. ηχα. ἀόρ. β. γαθηκ. ἐπάγλω, ἀφ' τοῦ πήγω. figo, conglutino, constabilio, congelascere facio, coagulo. Actiu. accipe τὰ γηγνυντα. Cic. uertit quæ uim habent concretionis.
Γηγόβρυτος. ὁ. ὁ. ex fonte scaturiens.
Γηγὸν πλόκαμον dixit Lycophr. albos canos.
Γηγός. ὁ. ὁ. pinguis, bene cõpactus, albus, niger, ut illud, κύμαλι γηγῷ. Sed id uarie exponunt.
Γηγόσιον. ὁ. τὸ. γῆχυς.
Γηγυλις. ίδος ἡ brumalis, frigus, gelu, glacies.
Γηγυῶ. τὸ. γηγυνύω.
Γηδάλιον. ὁ. τὸ. temo, gubernaculum, clauus nauis. uide Bayf. Ammonius distinguit πληθρίον.
Γηδαλιεχεῖν. gubernare. πρὸς τὸ γηδαλίων ὀδηγεῖν.
Γηδαλιοῦχος. ὁ. ὁ. gubernator. (αὐχεῖν.
Γηδαλιώδης. ές. ὁ ἡ. similis gubernaculo.
Γήδεια. τὰ. loca fontibus scatentia, uel montuosa apud Nicand.
Γήδειος. τὸ. locus uliginosus & fonticulis scaturiens. Itẽ mons, ὄρος. Nican. Schol. Est & equus Achillis hoc nomine apud Hom. Iliad. ω.
Γηδάω. μ. ήσω. π. ηκα. salto, lasciuio, & salio, ut de aqua saliẽte dicitur, μεταθέσει ἀιολικῇ τοῦ ι εἰς η. Etym. Herod. γηδᾶν ἵππῳ pro insilire equo
Γήδημα. ατος. τὸ. & (dixit.
Γήδησις. εως. ἡ. saltus, saltatio.
Γηδηλικόν. τὸ salax Theodoro, assultim ingrediẽs
Γήδιν. ος. faginus. (Plinio.
Γηδὸς. ὁ. ὁ. gubernaculum, latitudo remi, remus, palmula remi, quæ & πάρος, apud Apollon. & ligni genus Theophrast.
Γηδυλις. saxum, è quo aqua scaturit.
Γηδύω. μ. ύσω. ω. υκα. scaturio, fluo.
Γηκαλιζεῖν. illudere. malim γηλακιζειν, ut infra.
Γηκτὰ. τὰ. lachrymæ, à fluendo dictæ.
Γηκταί. ὁ. ὁ. ianuæ, uenatorium instrumentum.
Γηκτίς. ίδος. ἡ. gelu fictitium, instrumentum musicum, εἶδος ὀργάνου κιθαρῳδικοῦ Suida corpus lyræ, culter coquinarius.
Γηκτόν. concretitium ait esse Dioscorides, quod è speluncis coit, concretile, hoc est, quicqd uel à calore uel à frigore concrescit & induratur γηκτὸν dicitur Aristot. quæ uero corpora talia sint ac huiusmodi facultate prædita, docet Meteor. libro 4.
Γηκτός. ὁ. ὁ. fixus, infixus, cõgelabilis & multa ligna conglutinata.
Γήκω, pro γέκω.
Γηλογένοι. οἱ. Gigãtes. πρὸς τὸ ἐκ πηλοῦ γεγονέναι. quasi è luto seu terra prognati apd Callimach.

Γηλακίζω. illudo. Etym. φγνακίζω. supra scribitur πικαλίζειν infra πυνικίζειν.

Γηλακισμός. ὁ. ὁ. illusio.

Γηλαμίς. ίδος. ἡ. pelamis ex thynnorum genere, dicta quòd in luto nascatur. Vide Aelianũ, Gaza in Aristot. uertit limosam & limariam.

Γῆλαξ contumelia, supra scribitur πάλαξ.

Γῆλε. uibrauit, concussit. à πάλλω.

Γηγενέσι. gigantes, quasi ex luto prognati.

Γηλίκισμα. ατος. τὸ. fucus, impostura.

Γήλυξ. υκος. ἡ. galea, cassis, superius πέλυξ.

Γηλιάς. ἀδος pelias hasta, qua Achilles solus utebatur, quasi uibratrix: dicta ἀπὸ τοῦ πάλλειν, hoc est à uibrãdo. aut Pelio monte, unde nata fuit. De hoc Hom. Iliad. π.

Γηλίκος. ὁ. ὁ. qualis, διάφορος, quantus.

Γηλικότης. τος. magnitudo, amplitudo.

Γήλινος. ὁ. ὁ. luteus, è luto factus, χοϊκός.

Γηλοσβιέω. ludo, nidum construo, de hirundinibus dicitur. Epigr.

Γηλοπαπίδες. αἱ. uel πηλοβατίδες, perones Latinis dicuntur, calciamẽta altiora, sic dicta, quod securè ijs proculcetur lutum, uel in cœno incedatur à πηλὸς καὶ πατέω, ἢ βαίνω, alio nomine dicuntur & ἀρβύλαι uti testatur Hipp.

Γηλοπλάθος. ὁ. ὁ. figulus.

Γηλός. ὁ. ὁ. cœnũ, terra aqua irrigata, argilla. à πηλάσσω. Iones hoc nomine uinũ uocant, ἐκ τοῦ πέλλειν καὶ σείειν ἡμῶν τὰς φρένας. unde κάπηλος, qui uinum uendit.

Γηλεργός. luto operans.

Γηλοφόρος. ὁ. cæmenti baiulus, mercenarius, μισθωτὸς, χειροτέχνης.

Γηλυχίς. ex horrore frigiditas. Etym.

Γήλυξ. ῥαγάς, fissura.

Γήλυσμα. τὸ. lotura.

Γηλώδης. ες. ὁ. cœnosus.

Γῆμα. ατος. τὸ. clades, detrimentum, malum, noxia, infortunium.

Γημαίνομαι, &

Γημαίνω. noceo, mutilo, oblædo. Dicitur & passiuè πεπημανθῶσι, pro offendi.

Γημαντός. noxius.

Γημονή. ῆς. ἡ. nocumentum.

Γῆμος. adu. quando, πηνίκα.

Γηνέλοψ. auis quædam magnitudine columbæ, anati similis. Gaza in Aristot. Græcam uocem relinquit.

Γήνη. κος. ἡ. μέτεξα. fusus, ἄτρακτος νῆμα. ἀπὸ τοῦ τείνω τὸ φόρτω.

Γήνικα. quando, dicituṙq; propriè de aliquot horarum uel ualde exiguo temporis interuallo.

Γήνικη. κος. ἡ. coma supposititia siue galericus.

Γηνικίζειν. pro eo quod est fuco & fraude uti. uide πηλακίζειν supra, & Penicissare in Chiliadibus Erasmi.

Γηνίκισμα. ατος. τὸ. fucus, impostura.

Γήνιον. ου. τὸ. radius textorius, fusus quo reuoluitur subtegmen. Inde χρυσοπήνιον dictum uolunt, id est aciã Gaza interprete, quæ similis est culici.

Γήνισμα. textura, ὕφασμα.

Γῆνος. adu. idem.

Γῆξις. εος. ἡ. fixio, firmitas.

Γηός. ὁ. ὁ. affinis, ὁ τῆς ἀγχιστείας οἰκεῖος.

Γηοσύνη. ης. ἡ. affinitas, συγγαμβρία.

Γήρα. ἡ. uide πῆρα in Ammonio.

Γήρας. ἡ. sacculus, pera.

Γηρίδιον. τὸ. perula.

Γηρίθης. αὐτὸ τοῦ πειρίθης, Doricè. Etym.

Γηρίν. ῖνος. mentula, testiculus.

Γηρομελής. ές. ὁ. ἡ. mutilus membris, membra solutus. Eras. in Epigr. græc.

Γηρός. ὁ. ὁ. fractus, mutilatus, læsus, cæcus, læsus in membris, luxatus.

Γηρόω. μ. ώσω. π. ωκα. obtundo, frango, luxo, mutilo, cæco, destruo. Actiuum accus.

Γήρωμα. oblæsio, mutilatio.

Γηρώμενος. deprauatus.

Γήρωσις. εος. ἡ. cæcitas, mutilatio, nocumentum, molestia.

Γήσειν. coagulare, πηγνύειν.

Γητύα. ας. ἡ. coagulum, inferius πιτύα.

Γηχίσκος. ὁ. ὁ. stipes cubitalis, ξυλάριον πηχυαῖον.

Γηχυαλδύς. Attici uocant sic palliolũ continens remum ad scalmum.

Γιχυαῖος. cubitalis.

Γήχυον. posterior remi pars, uel ut Apollonius, palliolum continens remũ ad scalmum. Etym.

Γήχυος. cubitalis.

Γῆχυς. εος. ὁ. ulna, cubitus, brachiũ & pars citharę, quæ à cubiti similitudine nominatur. Gaza in Aristotele uertit cubitum, sicut & ἀγκών.

Πιαίνω. μ. ανῶ. pinguefacio, plenũ reddo Alcionio, Bud. concoquo. Actiuum accus.

Πιαίω. urgeo, premo, uexo.

Πιάλε. ὁ. ὁ. pinguis, potabilis.

Πιάλιος. humidus, fontem seu scaturiginem habens. Etym.

Πίαρ. αρος. τὸ. pingue.

Πιάω. μ. άσω. π. ακα. prehendo, comprehendo. Actiuum accus.

Πιδακίων. πίδαξ. &

Πιδακώεις. ῶσα. ὁ.

Πιδακώδης. ες. ὁ. ἡ. πιδήεις, καθυγρός.

Πίδαξ. κος. ὁ. fons, scaturigo, stilla. unde ὑπόπιδαξ χθονὸς. ὁ. καλῶ πηγῶν ἔχων.

Πιδάω. salio instar aquæ salientis. Etym.

Πιδήεις. ήεσσα. ὁ. fontibus abundans.

Πιδύομαι. exilio, emano, σκάπτω. Nicand.

Πιδύτης. nomen uiri proprium. Etym.
Πιδύω. ſcaturio.
Πίε. bibe.
Πιάζω. Doricè premo, affligo, ſatago.
Πιέζω. μέσω. τ. ενκ. Ionicè & Atticè, premo, reprimo, affligo, ſatago. Actiuum accuſ. πεπιεσμένον τὸ, compreſſum Ariſtot.
Πιέειν. bibere.
Πιείνω. alo, παίνω.
Πίειρ. ὁ εὔγυος. felix, beatus, diues, pinguis.
Πίειρα. ας. ἡ. pinguis.
Πιερία. ας. ἡ. Pieria, mons Bœotiæ & Macedoniæ (& urbs.
Πιερίδες. ἁι. Muſæ.
Πιέσμα τὸ. retrimentum quod ab expreſſo ſucco reliquum eſt, & ipſe quoque ſuccus.
Πιεστήρ. ῆρ Θ. ὁ. prælum.
Πιεστήριον. ν. τὸ. idem, ἐκθλίβον.
Πιεσόν. τὸ. compreſsile πιεσὰ τὰ ταῦτα. inquit Ariſtot. ὅσα δὲ συνατὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιζάνει, ἢ εἰς τὸ ἑαυτῶν πόρος. Compreſsilia ea ſunt quę poſſunt in ſuas ipſorũ inanes partes aut in ſuos ipſorũ meatus coire, ut ſpongia, lana, cera, caro.
Πιεστρον. inſtrumentum extrahendo fœtui mortuo, ἐμβρυοθλάστης.
Πιήεις. pinguis, floridus.
Πίηστα. pro πίης. biberis.
Πιθάκνη. ης. ἡ paruum dolium, uas terreum. diminutiuum eſt à πίθος. inferius πιστάκνα ſcribitur, quod non placet.
Πιθάκνιον. ν. τὸ. idem.
Πιθανολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. duco ad perſuadendum. Neutr. abſol.
Πιθανολογία. ας ἡ. ſermo ueriſimilis & pſuaſiuus.
Πιθανός. ὴ. ὸ. obediens, perſuaderi aptus, docilis, ueriſimilis, aptus, probabilis, idoneus q quoduis exprimat, appoſitus ad perſuadẽdum. Item gratus & iucundus Ariſtid. Panagyr. in Cyzico de templo loquens, ἀλλοὶ μὲν γὰρ οἱ τῶν οἰκοδομούντων ὅτοι κόσμοι καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι. Hujuſcemodi ædificantium ornamenta & pulchritudinem oſtendant & plebi mirum in modum grata ſunt. Sic etiam κάλλος πιθανὸν pro ἡδὺ dicimus. Scribit etiã πει (θανός.
Πιθανότης. ητος. ἡ. credulitas.
Πιθανῶς. politè, aptè.
Πιθέω. μ. ήσω. π. ηκα. cõfido, credo. Neutr. datiuo.
Πιθηκαλώπηξ. ἡ. ſimiuulpa, apud Aelianum.
Πιθήκειον βλέπειν. acerba tueri.
Πιθηκίζειν. uide in Chiliad. Eraſmi.
Πιθηκισμός. fraus, adulatio, imitatio.
Πιθηκοειδής. ἐς Θ. ὁ. ἡ. ſimiæ ſimilis.
Πίθηκος. ου. ὁ. ſimia. uide Ariſtol. & Aelianum, qui etiam marinæ ſimiæ meminit.
Πίθηξ. pumilio, nanus.

Πιθήσας. fretus, perſuaſus.
Πῖθι. bibe.
Πιθίτης. ν. ὁ. cometæ genus dolij figura.
Πιθοιγία. ας. ἡ. quaſi τοῦ πίθου οἰοιγή. feſtum erat Bacchi apud ueteres in quo dolia relinebant, & amicis potum præbebant, ut hoc tempore fi in die Martini. Cæl. lib. 15. cap. 25.
Πίθομαι. peĕticè pro πείθομαι.
Πίθος. ν. ὁ. dolium.
Πιθυλάμπης. ν. ὁ. tranſgrediẽs regulam poſitam.
Πίθυρα. ας. ἡ. furfur, ſcabies capitis. uide πίτυρον.
Πιθώδης. ες Θ. ὁ. ἡ. dolij amplitudine.
Πικέριον. butyrum.
Πικινός. denſus, frequens.
Πικραίνομαι. irritor, amarulentus ſum.
Πικραίνω. μ. ανῶ. irrito. Actiuum accuſ.
Πικράσι. amaris.
Πικρία. ας. ἡ. amaritudo, acerbitas.
Πικρίζω. amareſco.
Πικρίς. ὁ. intybus agreſtis.
Πικρόγαμοι. οἱ. matrimonia amara, & πικρογάμος, qui amaras expertus eſt nuptias.
Πικρός. ὰ. ὸ. difficilis, acerbus, amaruleutus, ſęuus.
Πικρότης. ητος Θ. ἡ. amaritudo.
Πικροχόλος. ν. ὁ dicitur Hipp. is in quo redundat flaua bilis quæ plerunq; amara ſolet eſſe, &
Πικρόχολος. amara bilis, biloſus Gal.
Πικρῶς. amarè, λατανόρως, ἀκρατῶς.
Πιλάδιον. ν. τὸ. biretum paruum.
Πιλάμωνες. οἱ. flamines uertuntur à Plutarcho.
Πίλεον. ν. τὸ. galerus.
Πιλέω. μ. ήσω, π. ηκα. ſtringo, conſtringo, coagulo, condo, explano, æquo. Actiu. accuſ.
Πίλημα. ατος. τὸ. &
Πίλησις. ιος. ἡ. conſtrictio, obſtrictus Alcionio, ſpiſſamentum & compreſſus Bud. pileus, cinctum, ζώνη, μίτρα. πίλημα πυργωτὸν, turritus pileus apud Strabonem, apud Gal. lanæ penicu lus globulus ue tortilis, Celſus hapſum lanæ à prehendendo dicit.
Πιλητὰ. τὰ. ſubactilia uocantur Ariſtot. hoc eſt, quæcunq; compreſsilia firmas tollerãt preſsiones, ὅσα τῶν πιεσῶν μένιμον ἔχει τὴν πίεσιν.
Πιλίδιον. ν. τὸ. galericus, capillamentum, adulterina coma. Aliquando impoſtura. Bayf.
Πίλιον. ν. τὸ. πίλεον. Bayf.
Πιλίσκος. ν. ὁ. pileolus.
Πίλναμαι. appropinquo, ab ἐπέλω τὸ ἐγγίζω. & πίλνατο, uadit in ſuperficiem. Et compoſitum ἀνάπιλναμαι, exilio, ex reciprocatione quadã reſulto. Vſus eſt Theocrit. Europa.
Πιλνάω. deijcio, πελάζω, ἐμπίπτω.
Πίλος. ου. ὁ. pileus, capitis ornamentũ, quod alio nomine λυρβασίαν, uel λίδιαειν, uel πάραν appellant

pellant, eratq; propriè Perficũ capitis ornamentum Xenoph. de Cyaxare loquens ἀπαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ δόλῳ ἔξω ὑπὸ φοίνικας πινὰς, πότε μηδὲν πίλον ὑποβαλεῖν ἐκέλευσεν αὐτῷ. Item pilum, claua. est etiã ex lanis aliquid præparatum ad cubandum aptum. Etym.

Πιλούμενος. pressus.

Πίλωσις. ιος. ἡ. complexus, constrictio, cõpressus.

Πιλωτός. ὴ. ὸ. constrictus, exæquatus.

Πιλωτόν. aliquid ex lanis præparatum ad cubandum aptum. Etym.

Πιμελή. ῆς. ἡ pinguedo, adeps, axungia.

Πιμελής. ές. ὁ. ἡ. pinguis.

Πιμπλάω. impleo. Actiuum. Et πίμπλαμαι pass. id est plenus sum. Genit.

Πίμπλεια. ας. ἡ. Pimplea locus Macedoniæ Musis sacer.

Πίμπλη. pro πίμπλαθι.

Πίμπραμαι, ardeo, ἐμπυρίζομαι. Item stomachor.

Πίμπρημι. μ. πιμπρήσω. cõburo. Act. πίμπρημι.

Πίνα. ης. ἡ. cõcha piscis. malim per duplex ν, uide inferius. Sophochol. sic πίνα ὁ ῥυπὸς δὶ ἑνὸς ν̄: πίννα, τὸ ὄστρεον δὶς δύο νν̄.

Πινάδης. fordidus, malim πινώδης.

Πινακίδιαι. saltationis genus, quod an super lancibus an lances gestãdo perficeretur incertum, apud Pollucem.

Πινακίδιον. ὴ. τὸ. pugillaris, χειλάριον.

Πινάκιον. tabella & scriptura. item pactum iudiciale continens cautionem contra reum. Etymologus. & πινάκια, γὰρ οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαὶ, ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δικάζειν ἤγουν ἄρχειν. Mosochop.

Πινακιδὴν. tabulatum.

Πινακίς. tabula. Vnde πινάκιον diminut. tabella, scutella, quadrula.

Πινακίσκος. ὴ. ὸ. idem.

Πινακοθήκη. ἡ. tablinum. Sic uocabatur ubi tabulæ pictæ, cælatum argentũ, stragula uestis, signa & ornamenta reponebantur. Alexan. Gen. lib 5. capite 24.

Πινακοπώλης. ὁ. ὀρνεοπώλης, inquit Suidas. id est uenditor auiũ, quòd pinguia ipsa imponerent tabulæ seu scutellæ, qua uenales exposuerant.

Πίναξ. κος. ὁ. scutella, tabula, lanx, Bayf. Item index librorum.

Πινάρος. ὴ. ὸ. sordidus, horridus, uilis. superius πεινάλεος.

Πινάω. contamino.

Πίννα. ἡ. pinna apud Aristotelem. Gaza Græcã uocem relinquit, species testa intectorum. uide Aelianum quoq;.

Πιννοστήρ. aliàs πιννοθήρ. apud Aelianum & Aristotelem, Gaza Græcam uocem relinquit. est autem cancellus.

Πινόεις. ῶσα. ὸ. sordidus, πικρός.

Πινόειν ἔριον, siue πινῶδες, lana succida, à sordite. Hipp.

Πῖνον ceruisia, uinum hordeaceũ, quo temulentos pronos decumbere, aut supinos tradit Aristot. quod in alijs non fit.

Πίνος. ὴ. ὸ. sordes. Capitur & pro spurco homine & pestilente, λυμεών, ut & pestis Lat. dicitur, annotat. Eust. Iliad. α.

Πινοστήρης. lapidem obseruans. Etym.

Πινύεις. ῶσα. πινόεις.

Πίνυσις. ιος. ἡ. prudentia.

Πινύσκω. πινὺν ποιῶ. præmoneo, prudentem facio.

Πινυτή. ῆς. ἡ. prudentia & prudens.

Πινυτός. ὴ. ὸ. prudens.

Πινυτόφρων. ον. ὁ. idem.

Πινύω. μ. ύσω. π. υκα. admoneo Actiuu. accus.

Πίνω. μ. πώσω. π. πέπωκα. ἀόρ. β. ἔπιον bibo. Regit accus. & Atticè genitiuum, ut πίνω τοῦ οἴνου.

Πινώδης. ῥυπῶδης, ξηρός. squalidus, aridus superius πινάδης scribitur.

Πινωδία. ας. ἡ. immunditia, ἀκαθαρσία.

Πίομαι. bibo.

Πῖον, & πῖος. ιος. τὸ. pingue, propriè τὸ ἔχον μᾶλλον στερεὸν ἢ ὑγρόν, hoc est, in quo plus solidi quã humidi redundat, cum λιπαρὸν dicatur illud in quo magis dominatur humidum.

Πιόπατος. ὁ. pinguissimus.

Πιότης. ητος. ἡ. ubertas, pinguedo.

Πιόων, pro πῖον.

Πιπίζω. μ. ίσω. π. ικα. fugo, pipio. Vox est factitia gallinarum & auium.

Πιπτέω. μ. ήσω. π. ηκα. cado, irruo.

Πιπτόω. uox est similis Plautinæ illi in Casina, Nõ ego istud uerbum empsitem titiuilitio, id est re admodum uili. nullius enim sunt significationis.

Πίπος. ὴ. ὸ. auis marina.

Πίπρα. ἡ. nomen auis apud Aristotelem, à Gaza uertitur pipo.

Πιπρᾶσαι. inflare.

Πιπράσκομαι, &

Πιπράσκω. μ. πράσω. π. πέπρακα. uendo. Genit. uel accus.

Πίπρημι. μ. πρήσω. Vide πίμπρημι.

Πίπτω. μ. πεσοῦμαι. π. πέπτωκα. ἀόρ. β. ἔπεσον. cado, & πεσεῖν propriè dicitur etiam de ijs qui in bello occisi sunt. Neut. absol.

Πιρνάνη. ὴ. penis, membrũ uirile apud Pfellum medicum.

Πίσα. urbis nomen. Etym.

Πίσαι. rigare, ποτίσαι. superius per ει scribitur.

Πισάκνα. paruũ doliũ. malim πιθάκνη ut supra.

Πίσεα paludes, prata, loci humidi.

Πίσον pisum siue pisa legumen, à Pisa loco nomine accepto. dicitur & λέκυθος.

Γῖσος. locus humidus. Etym.

Γίσσα. ης. ἡ. pix.

Γισσαλιφὴς. ές. nauis pice illita. Eust.

Γίσσαυθος ὁ. flos picis, Galeno est id quòd alijs πισσέλαιον, & ὀῤῥόπισσα.

Γισσάσφαλτος. ἡ. picis bitumen, Plinius fossilem picem uocat.

Γισσέλαιον. τ. picinum oleum. Dioscor. & Plin. aquosus liquor qui uelut lactis serum superna tat pici, nude ὀῤῥόπισσα Paulo uocatur. Gal. tamen πισσέλαιον intelligit oleum cum liquida pice commixtum.

Γισσόκηρος. τ. picatus cereus in alucaribus, ut Gaza uertit in Aristotele.

Γισσός. uide Etym.

Γισσόω. μ. ώσω. π. ωκα pico. Neut. accus.

Γίσυρες. quatuor. inferius per simplex sigma scribitur.

Γίσυρος. τ. ὁ. obediens.

Γίσω αὐτὴ τοῦ πίπτω. Etym.

Γισώδης. ες. ὁ. ἡ. piceus.

Γιστὰ φάρμακα. potabilia pharmaca dixit in Prometheo Aeschyl. uide in φάρμακον.

Γίστης φέρομ. argumẽta elicere uel trahere, Aristot.

Γιστεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύκα. fidem facio, & ἐπιστρέπομαι. Herodian. πρός τε τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, ὅς ἐψεύσατο, ἀκίνδυνοι πιστεύονται, Milites prætoriani minus illi, ut quos decepit, fidem præbent. Plutarch. πιστεύοντα μᾶλλον παρ' ὑμῖν, Valent apud uos authoritate. Γιστεύεται πάντα, Omnia ei credita sunt.

Γιστευόμενος. qui fide & authoritate præditus est, qui maior est suspicione, uel maior quàm ut suspectus haberi possit.

Γιστευτικός. credulus.

Γιστεύω. μ. εύσω. π. εύκα. credo, committo.

Γιστήριον. piscina, potabile.

Γίστος. τ. ὁ. sanctus uertitur ab Halicar. li. 9. φιλέρῳ δὸς πίστιν ὃν ῥωμαῖοι σάγκτον καλοῦσι.

Γίστις. ιος. ἡ. fides, & autoritas, assensio. Sed hæc est triplici differentia. Primũ enim significat quã Latini appellãt fidelitatis, æquitatis, cõstantiæq; in re contracta seruanda opinionem atq; existimationem, qua præstita probitatis, negata perfidiæ maleuoliq; animi documenta præbemus, & tam actiuè quàm passiuè accipitur. Vnde πίστιν διδόναι τῇ δεξιᾷ, est fidem dare & accipere ἢ πίστιν σωτίθεσθαι, uel (ut Aristot.) συναλλάττεσθαι, bona fide pacisci. Sic πίστιν λαμβάνειν dicitur, cui potestas & imperium creditur. Deinde significat rei cõpertæ exploratæq; fiduciã, quam Quintilianus persuasionẽ uocat: quemadmodum Græci πιστὸν appellant τὸ γνώριμον καὶ ἀσφαλὲς, ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. Et eo modo intelligenda est orthodoxa illa Christianorum doctrina περὶ τοῦ δικαιοσύνης θεοῦ διὰ τῆς πίστεως εἰς πάντας τοὺς χριστοῦ αἵματι, ut tradit Apostolus ad Rom. 3. quæ non est aliud, quàm certa fiducia animi & firmus assensus, quo ipse Christus unicum nostrum ἱλαστήριον cõprehensus, à nobis iam totus scilicet noster χρήσει factus præsens possidetur. Inde & p̃ tota religione Christiana, siue pietate de diuinis recte sentiente accipi solent eadẽ ratione, qua & Liuius ab Vr. 1. Hæc, inquit, Romulo regnãte domi militiæq; gesta, quorum nihil absonũ fidei diuinæ originis, diuinitatisq; post mortẽ creditæ fuit. Tertio significat alicuius rei probationem, id est ἔλεγχον & ἀπόδειξιν. argumentum & probationem & confirmationem ut χρῆσθαι πίστεσι. tractare argumenta, Vnde & πίστεις τέχνοι, quas Quintil. probationes artificiales uocat, de quo Bud. Com. item spes. Etym. Item confidentia seu θάρσος. Sophoc. ἤλαυνε δ' ἔγκλος ὀρέστης, τῷ πέλει πίστιν ἔχων, ἄγαν θάρσος. & αἱ πίστεις uocantur assensiones, & πίστιν ἔχειν habere autoritatem.

Γιστός. τ. fideles, id est qui fidem suã seruat & præstat. Et πιστὸν, pignus siue fiducia & securitas. Item credibile, persuasibile. Demosthenes, τοῦτο ἡμῖν πιστόν; Quo nam hoc credere possumus? Et πιστὰ ποιεῖν τὰ αὐτοῦ, significat nostra probare & πιστὸν εἶναι ualere & pertinere ad faciendam fidem & persuadendum. Item explo ratum, cõpertum, ὁμολογούμενον, cui negare fidem non debemus, Aristotel. μετὰ τὰ φυσ. 10. Est item πιστὸν τὸ πινόμενον, ut πιστὸν φάρμακον τὸ ποτὸν, ut scribit Aristophanis interpres in Pluto. Bud. Comment. πιστὰ ποιεῖν τὰ αὐτοῦ, apud Aristotel. sua probare, dixit Cic. fidem facere de suis.

Γιστόω. μ. ώσω. π. ωκα. fidem accipio & do, ab aliquo mihi caueo propriè, hoc est obsides uel pignora, uel sponsores exigo. Γιστώσασθαι uero est iureiurando affirmare. hoc est ὅρκον διδόναι, & fidem rei facere: Herodian. φιλοσοφίαν σώφρονι ὑπεστώσατο, Philosophiam uitæ temperantia se colere præ se tulit, fidemq; fecit. Sic φημὶν πιστώσασθαι apud eundem, est famæ fidem astruere. Bud. Com.

Γίστρα αὐτὴ τοῦ πίπτρα. uide Etym.

Γίστρις. ἡ. genus nauis cuius meminit Polybius & Bayfius.

Γιστωθεὶς. ὁ. dicitur is, cui fides facta est, hoc est qui iam fidem rei accepit.

Γιστῶς. fideliter.

Γίστωσις. τ. ὁ. obediens, credulus, fidens, confidens. Etym. πεποιθὼς fretus Euripid Orest. θαρσῶν δὲ πίσυνος λάμαθεῖ παρασία, & Homer.

ἠνορέη πίσυνοι καὶ ἰσάρτεϊ χειρῶν. Inuenitur & apud Herodot.

Πίσυρες. quatuor. Etym. superius per duplex sigma scribitur.

Πιτάνη. ἡ. ciuitas Aeoliæ. Vide Pitana sum, in pro uerbijs Erasmi.

Πίτνα effudit, cecidit.

Πιτνὰς. densans, extendens.

Πιτνῶ. appropinquo.

Πιττάκιον. τὸ. pugillares, & tabula è fusile pice ad exarandum cõflata, Pittacium Lampridius pro albo prætoris usurpat, matriculã uulgo uocant, Celsus pro panno medico.

Πιττάσφαλτος. ὁ. ἡ. picisbitumen.

Πιττόω. τὸ. πιστόω. pico, pice oblino.

Πιττοῦμαι. unguento corpus illino, & pilos euellere Lucian. ἢν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον.

Πιττόω. idem.

Πίττωσις. ἡ. picatio, qua utebantur mangones in ijs quibus graciliores erant artis.

Πιτυὰ. ᾶς. ἡ. coagulũ, lac, malim πητύα, ut supra.

Πιτύεια. promontorium est circa Lampascum, & olim Lampascus ipsa Pityea uocabatur propter abundantiã pinuũ, πιτύων. sic Apollon. Etym.

Πιτυΐδιον. ἀ. fructus pinus, & piceæ quos habent in conis suis, nuclei pinearum nucum.

Πιτύινα. τὰ idem

Πιτυλίζειν. obire genus quoddam certaminis, de quo Galen. lib. 2. de Tuenda ualetu, erat aũt huiusmodi exercitatio, in quo summis pedibus ingrediebãtur, manibus altera retrorsus, altera prorsus protensis. Politianus in Miscel. πιτυλίζω, gesticulor & crebro motu cieo manus, de quo uide Gal. lib. 2. salubriũ: & Cornariũ lib. 9. commentariorum in Gal. lib. de compos. phar. Vbi erroris Pollitianum conuincit.

Πιτύλισμα. ατος. τὸ. manuũ gesticulatio ac motus.

Πίτυλος. ὁ. ἡ. pugnus, hoc est compressio manus. quod aũt pugno cõprimitur, φόβολμα dicitur.

Πίτυλοι. οἱ. remi, remigationes.

Πιτύνη. ης. ἡ. uas picatum, quo uina recõduntur.

Πιτυοκάμπης. pinorũ eruca. Est & morbus quidam, & proprium cuiusdam nobilis latronis, quem Theseus interfecit.

Πιτυοῦσα. Miletus dicta fuit olim, ob pinorum illic crescentium abundantiam. Eust. Bœot.

Πιτυρίασις. urinæ incontinentia, affectio urinæ. Est etiam πιτυρίασις nomen affectus uel mali, cum scilicet tenues & furfuraceæ squamulæ, nulla relicta exulceratione ex capitis & reliqui corporis extremis partibus decidunt, Quintus Serenus & Celsus uidentur porriginem appellasse.

Πιτυρίας, & πιτυρίτης ἄρτος. furfuraceus panis, id est cui nihil furfuris ademptum est, αὐτόπυρος. Cicero cibariũ panẽ uocat. Si quis diligenter expendat quid Cor. Celsus scribat, animaduertet non idem esse αὐτόπυρον & cibarium panem, inquit enim: Firmius est triticũ quàm milium, idipsum quàm hordeum & ex tritico firmissima siligo, deinde simila, deinde cui nihil ademptum est, quod αὐτόπυρον Græci uocant, in firmior est ex polline, infirmissimus cibarius panis. Ex his constat αὐτόπυρον uocari panem ex ea farina coctum cui furfures non sunt adempti, cibarium uero furfuraceum, hoc est, ex solis propemodum furfuribus coagmẽtatum, quem eundẽ εὐπαρὸν quasi dixeris sordidum appellasse uidetur. Paul. Aeginet.

Πίτυρον. ὁ. τὸ. palea, furfur, & tam capitis sordes, quàm farinæ purgamentũ. Demosth. pro Ctesiphonte Aeschini obijcit, quòd cum aliàs turpiter atque sordidè ab ineunte pueritia seruierit, tum puerũ eum πηλῷ καὶ πιτύροις ἀκρμάζοντα appellat, hoc est luto & furfure abstergentem.

Πιτυρώδης. ὁ. ἡ. furfuraceus.

Πίτυς. υος. ἡ. pinus, pinetum, picea autore Ruellio & Barbaro. Est & locus in Chio insula, teste Herodot. ubi frequentes esse has arbores uerisimile est.

Πιτυώδης. habens formam lactis coagulati. uide πιτυά.

Πιφάσκω. dico, nuncio, manifesto, delibero, consulo, induco.

Πιφαύσκομαι, & πιφαύσκω. eadem. poëtica autem sunt.

Πίφαξ. auis quædam aquatica. aliàs πίφηξ apud Aristolem, Gaza piphex reddit.

Πίω. bibo. [πίνω]

Πίων. ον. ὁ. ἡ. pinguis, opimus.

Πλακηδόν. erraticè.

Πλάγγος. ὁ. plancus, aquilæ genus. Plinius.

Πλαγγών. ὁνος. ὁ. ornamentum quoddam puellare ex cera factum.

Πλάγια. τὰ. latera, ut Gaza uertit in Aristotele.

Πλαγιάζω. μ. άσω. σ. ακα. obliquo.

Πλαγίαλος. ου. ὁ. tibia oliqua ex loto, à Libybus inuenta.

Πλάγιος. ου. ὁ. obliquus, transuersus. Πλαγία φάλαγξ. uide in Appendice. de uocab. militat.

Πλαγιοσύστατος. ὁ. τὸ. cum obliquo constructũ.

Πλαγίως. obliquè, dolosè.

Πλαγκτός. ὁ. ἡ. stultus, attonitus, errans.

Πλάγχθω. erraui & πλαγχθείς, percussus, errans. à πλάζω.

Πλάγων. ονος. ornamentũ puellarũ, quod & νύμφη alio nomine & πλαγὼν Theocr. Schol.

Γλαδαρός. ᾶ. ὁ. humidus & flaccidus, imbecillis.
Γλαδάρωμα. ατος. imbecillitas, languor.
Γλαδόωζα. humida. Etym.
Γλαδύεις. ῶντος. uliginosus, udus, humectus, mollis cuiusmodi est caro œdemate laborantis, quę digitis cedit, uestigia relinquens prementibus. Nicand.
Γλάδυ. ὺ. infirmitas, humiditas quæ supra id quod secundum naturam est, innascitur partibus. Hipp.
Γλαδῶ. humecto, putresco.
Γλάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. erro, proficiscor.
Γλάζω. errare facio, seduco.
Γλαθάνη. ης. ἡ. uas in quo fit panis & placentæ, quod & πλάθανος dicitur.
Γλάθω. appropinquo.
Γλαίσιον. ου. τὸ. πλινθίον, quod est lateris forma. πλαίσιον (scribit. Bud. Com.) propriè est, ὅταν ἐκ τεσσάρων πλινθίων γένηται ἡ τετράπαξις, ὀκ γὰ τετραγώνω, ἀλλ' ἐπιμήκει σχήματι, ita ut longitudo longè supereminеat altitudinē. Aristoph. Ran, ἡ πλαίσια σύμπηκτα πλινθίσεσί γε. Est & apud Herodianū militaris ordo quadrangulari forma. τετράγωνος στάσις στρατεύματος ἡ τὸ ἐκ ξύλων τετραγώνων πῆγμα. hoc est, agmen quadratum. Item ex quatuor trabibus compacta machina. Etym. uide in Appendice de uocab. militaribus.
Γλάκας. εῦ. crustas massasq; uocant in tabellæ formam congestas.
Γλακερός. ᾶ. ὁ. latus, πλατύς.
Γλακία. ας. ἡ. error, peccatum, ἁμπλακία.
Γλακός. idem.
Γλακόνλιον. ου. τὸ. placentula.
Γλακῶς. ῶντος. ὁ. errans, uagabundus. Item placenta. Nomen synereſi contractum à πλακόεις, quod idem significat.
Γλακτά. ὰ. saxa quædā in mari quæ ab alijs symplegades appellantur.
Γλακῶ. incrusto.
Γλακώδης. ὁ. planus, tabellatus, cancellatus.
Γλαμμελεῖν. τὸ. ὑβρίζειν.
Γλαυάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. erro. Depon.
Γλαυάω. μ. ήσω. π. ηκα. seduco, impono. Actiu. accusatiuo.
Γλάυκ. ης. ἡ. error.
Γλαύκης. ῶτος. ὁ. idem quod πλανήτης.
Γλαυκιέσφαιρον. Aristoteles uocat molam quòd locum orbiculatum habeat.
Γλανήτης, uel πλανητός. ᾶ. ὁ. uagus, erro, stella erratica. Plato Reipub. lib. 2. τὸς δὲ πλανήτας καλεῖν τὸς ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρος. uide κάπηλος. Medici quoq; febres πλανήτας uocant: id est errabundas, quę non seruant certum tempus, statum aut ordinem.
Γλανῆτις. ιδος. ἡ. errabunda.
Γλανίς. aureum sponsæ diadema.
Γλανόδιος. ὁ. Palabūdus in uia. Hom. in hym. βᾶς πλανοδιάς, qd Virg. Errabūda bouis uestigia.
Γλαῦξ. κος. ὁ. certi cuiusdam generis impostores, insigni uersutia præditi, quales fuerūt Ciphisodorus & Pantaleon, & Matreas apud Alexandriam, qui (ut author est Athen.) huiusmodi ænigma propositabat, Alere se feram quandam, quæ semetipsa esitaret. Eo uocabulo Græco potius quàm Latino Cic. pro Cluent. usus est. Hic ille Planus, inquit, improbissimus quæstu iudiciario pastus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe atq; animo iam incubaret, contrahit frontem. Bud. in Annot.
Γλαυκόω. erro.
Γλαυκόμενος. peccans.
Γλάξ. κός. ὁ. tabula, crusta, tabula lapidea, & quicquid aliquo modo latum est πλάξ dicitur, ut πλάξ ὄρους, montis æquor, & cuius planicies arari possit, aut à pecore depasci.
Γλασιάζω. μ. άσω. π. ακα. multiplico.
Γλάσις. ιος. ἡ. formatio.
Γλασίων. ονος. ὁ. maior & πλασίονα, maiorem.
Γλάσμα. ατος. τὸ. figmentum, commentum, & simulatio, hoc est, σχηματισμός. Erat etiam uerbum theatricum, & artis tibicinum.
Γλασματίας λόγος. &
Γλασματώδης λόγος. ὁ. ὡς πλασμῶδος. commentitius sermo.
Γλασμός. ᾶ. ὁ. latitudo.
Γλαστεδύω. πλάσσω.
Γλάτης. ου. ὁ. figulus.
Γλάστιγξ. γος. ἡ. lanx, trutina.
Γλαστική. ars figulorum, figmentum. Lucian.
Γλαστικός. ᾶ. ὁ. πλάστης.
Γλαστογράφος. ου. ὁ. falsarius.
Γλαστολάλος. falsificator.
Γλαστολόγος. falsidicus.
Γλαστός. ᾶ. ὁ. fictus. πλαστὸς κατήγορος. prævaricator.
Γλαστεργῶ. effingo, imitor, unde πλαστεργός. formator, figulus.
Γλαστῶς. falsò.
Γλαταγέω, uel πλαταγωνέω. crepo.
Γλαταγή. ῆς. ἡ. strepitus, crepitaculum æneum quoddam, Architæ inuentum, quo pueri detinerentur à peioribus, tēpusq; hoc oblectamento fallerent.
Γλαταγώνιον. ου. τὸ. idem. Item papaueris folium & ludi genus, de quo in πλατυγίζω.
Γλαταμών. ῶνος. ὁ. fouea mari uicina, quæ illo intumescente aquam accipit salsam, cuiusmodi Rhodi fuit, teste Strabone li. 5. scopulus paululum è mari emicans, leuis atq; æquabiliter latus, apud Aratum & Apollon.

Γλαυτάνισος. ȣ. ἡ. &

Γλάτανος platanus. Item uasis genus, è quo popana fingebantur. Γλαταύισος autem & si speciem habeat superlatiui, significationē tamen tenet denominatiui, ἀφ' οὗ πλάτανος (habet enim arbor illa lata folia) & idem est quod plantanus: Γλατάνισος, etiam locum spatiosum & latè patentem significat autore Photione, à platani foliorum amplitudine.

Γλατανώδης. εος. ὁ. ἡ. in modum platani.

Γλατῆα. ας. ἡ. platea, palma, manus.

Γλατφάζω. ore diducto loquor apud Theocritū.

Γλατῆον. ȣ. tabella.

Γλάτη. ης. ἡ. nauis, mare, remus, pars remi latior, Bayf. ea Latinis palmula dicitur.

Γλάπυξ. summa pars remi, qua percutitur aqua.

Γλαπασμός. uitium oris, cum nimium diductis faucibus & ore plus satis patulo sermo profertur. Huic opponitur ἰσχνότης.

Γλαπίζειν. ἀλαζονεύεσθαι, superbire.

Γλαπίον. propè. Doricè pro πλησίον.

Γλάπις. ιδος. ἡ. cōiunx. πρὸς τὸ πελάζειν τοῦ αὐδρὶ τῷ κοίτῳ.

Γλάτος. εος. τὸ. latitudo. ἐν πλάτει, uide in Chiliad. Erasmi.

Γλάττομαι. &

Γλάττω. uel πλάσσω. μ. άσω. π. ακα. ἄσ. ἔπλαξα. fingo, id est more figuli formo, emplastro, προσποιοῦμαι, simulo. ut πλάττομαι τὸν εἰδότα, ago scientem, simulo me scire. πλάττομαι δίκαιοσύνην, αὐτὸ τοῦ χρηματίζομαι δίκαιος εἶναι. quod etiam ὑποκρίνομαι dicitur.

Γλατυάσθισαι. patulo ore pronunciantes, uel canentes, ut Dores propter frequentem α literæ

Γλατυγαστήρ. qui est amplo uentre. (usum.

Γλατυγίζω. μ. ίσω. π. ικα. papaueris foliū (quod platagonium dicitur) sinistra teneo, atq; dextra percutio, & inde sonum elicio, qui amantiū ludus erat. Accipitur & pro eo, quod est arrogans sum, & superbio, ζῶ πτερῶν λεχώ, πλατύνομαι.

Γλατύγλωσσος. ȣ. ὁ. cui lingua latior.

Γλατύκερκος. cui lata cauda.

Γλατύνω. μ. υνῶ. π. υνα. dilato. Actiu.

Γλατύρυγχα. τὰ. quæ sunt lato rostro.

Γλατύς. ία. ύ. latus, uber, magnus.

Γλατύσημος. ἐδής. tunica quæ Latinis latus clauus dicitur. Insigne autem erat, senatumq; ab equite distinguebat. Liuio tunica palmata, à latitudine clauorum dicitur. Bayf. de Re uest.

Γλατυχάλινος. ὁ. apud Bœotios qui domum aut agrum propè habet.

Γλατυώνυχος. ȣ. latos ungues habens. aliàs per ο micron in antepenultima scribitur. hoc Plato definitioni hominis adiecit contra irrisionem Diogenis. Laërtius lib. 7. in Diogene Cynico.

Γλάτων. uasculum æneum, quo lacte coagulato serum exhauritur.

Γλεγγίς. ίδος. ἡ. uas olearium, strigil.

Γλέγδην. intextè.

Γλέγμα. ατος. τὸ. tete, omne textū, crines intorti.

Γλεγματόω. implico.

Γλέδι pro πλέονες. plures.

Γλεθριαῖον. ȣ. τὸ. genus mensuræ. Accipitur etiam adiectiuè ὁ πλεθριαῖος, ἡ πλεθριαῖα, καὶ τὸ πλεθριαῖον, pro magnitudine unius iugeris, quasi dixeris iugeralis.

Γλέθρον. ȣ. τὸ. iugerum, & est mensura centum pedum Suida authore. Herodo. αἱ δὲ ἑκατὸν ὄργυαι δίκαιαι πεδίου εἰσὶ ἑξάπλεθρον. Vnde apparet sextam stadij partem esse πλέθρον. Inde uerbum ἐκπλεθρίζειν, obire quoddam certaminis genus in huiusmodi terræ mensura.

Γλεῖ. imperatiuum pro πλεῖ. nauiga.

Γλφάζειν. αὐτὸ τοῦ πλήρωσον, ἀιολικῶς. Etym.

Γλειάς. άδος. ἡ. pleias sydus in fronte tauri apud Proclū de sphæra: dictū uel à πλεῖν, quòd nauigationis tempus ostendat, uel à πλείονδε, quod pleiades septem appareant, Etym. Latinè Vergiliæ uocantur. Vocatur & πλειὰς poëtarum septem numerus, iuxta Isaciū Cæcū in Lycoph. commentarijs, quorū sunt ista nomina, Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Homer. tragicus, Andromaches Byzantius, & Lycophr.

Γλέη plena, grauida.

Γλεῖθι, Ionicè pro πλεῖ. nauiga.

Γλεῖν, Atticè pro πλέον. plus. & πλεῖν ἢ plus quā. (Aristoph.

Γλεῖον. ονος. τὸ. plus, plenum.

Γλεῖος. ȣ. ὁ. plenus, πλέος.

Γλειότερος. plenior. Etym.

Γλείτς, pro πλείονες & πλείονας. plures.

Γλειδγένης. nomen uiri proprium. Etym.

Γλειστάκις, &

Γλειστάχόθεν. sæpenumero, quamplurimum.

Γλειστριάζω. μ. άσω. τ. ακα. pluris quàm par est, aut quàm emi rem æstimo. pluris quàm omnes liceor.

Γλειστερισμός. ȣ. ὁ. iniqua æstimatio.

Γλειστοβάλλειν. talis ludere.

Γλειστοδίκεια. nomen fœminæ proprium. Etym. uel etiam ἡ πλείστη δίκησις magna opinio & ex-

Γλειστοδίκη. eadem. Etym. (pectatio.

Γλεῖστον ὅσον. quàm maximè.

Γλεῖστος. ȣ. ὁ. plurimus. ὅπερ πλεῖστόν ἐστι, id est, frequentissimè. Sic Teren. Domū ire pergā ubi plurimum est. πρὸ πλεῖστόν γε, summum, pro ad summū. τὰ πλεῖστα, frequenter, plerunq; Bud. Com. Quidam etiam αὐτὸ τοῦ πλειστὸς fluuio in Delphis capiunt. sic Herodia. Etym.

Γλειούς. ᾶ. ὁ. fluuius apud Delphos.

Γλέων. ονος. ὁ. copiosior.

Γλίων. ῶνος. ὁ. annus, dictus quòd in eo comple antur tempora. Cyrill. ἀπὸ τοῦ γὰρ αὐτῶ πληροῦσθαι τὰς ἡλικίας. hinc ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, ἐκ πολλοῦ χρόνου. uel à Pleiadibus quarum circumuolutio annum describit, Theon. in Aratum.

Γλίκομαι. implicor. τὰ πλεγμένα ὀνόματα. iuncta nomina.

Γλέκος. contextio, sportula.

Γλεκεῖν. coire, συνουσιάζειν. ἀπὸ τοῦ πλέκειν. συνεκλεῖν, & συλλεκεῖν.

Γλεκτάνη. ης. ἡ. rete, laqueus, crinis. πλεκτάνας dicũtur ea polypi brachia, quibus nectit & inex plicabili uincit nexu, quos cirros uocat Plin. Ouidius flagella, apprehensiones scilicet circumplicantes. Gaza in Aristotele uertit brachia & cirros.

Γλεκτή. ῆς. ἡ. res plicata, ut chorda.

Γλεκτός. ᾶ. ὁ. plicatus, plicabilis, textus.

Γλέκω. μ. ἔξω. τ. ἔχα. plico, texo, concinno. τὰ πλεγμένα φάλαγξ. uide in Appendice de uocabulis militaribus.

Γλενερός. mucosus, μυξώδης, βλεννώδης.

Γλέννα, uel βλέννα. mucus narium.

Γλέον. ονος. ὁ. plus. Vnde πλέον ἔλαττον, plus minus: πλέον ἔχειν, pro πλεονεκτεῖν, πλέον ποιεῖν, promouere, proficere. dicitur etiam πλέον φέρεσθαι. Huic opponitur ἔλαττον ἔχειν, deteriore conditione uiuere. Bud. Com.

Γλεονάζω. μ. άσω. π. ακα. plus iusto quippiam facio, redundo, plurimum occupor in re aliqua. inde pro insolescere, & supra modum efferri, & plus æquo audere usus est Demost. κατὰ Φιλίπ. ζ. ἐπειδὴ πλεονάζειν, &c. Bud. Com. πλεονάζειν τοῦ δέοντος, ultra modum progredi.

Γλεονάκις. pluries, sæpe.

Γλεονασμός. ᾶ. ὁ. superabundantia, adiectionis uitium. Tryphon in Appendice pleonasmũ uocat cum in dictione abundat tẽpus, uel tempora, elementũ uel elementa. Vide Rhom. Aquilam, qui pleonasmon appellat, cũ dictio abundat quidem, sed emphasin facit & uim orationis intendit: nam si prorsus otiosa sit, uitiosus pleonasmus est.

Γλεοναχῶς, & ἁπλῶς. opponuntur.

Γλεονεκτῶν. dicitur qui omnia habet inferiora, & qui uincitur ab aliquo exuperante aut exuberante, quod ἐλαττοῦσθαι uocatur.

Γλεονεκτέω. μ. ήσω. π. ήκα. plus possideo, omnia superiora habeo, sicut ex Cic. de Orat. 2. intelligitur, Inuident (inquit) homines maximè paribus, aut inferioribus, cum se relictos sentiunt, illos autem dolent euolasse. Sed etiam superioribus inuidetur sæpe uehementer, & eo magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem cõmunis iuris præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. Iungitur autem accus. & genit. Philostr. πλεονεκτοῦσι τοῦτο τοῦ ἀνθρώπου οἱ θεοί Synes. genitiuo & datiuo iunxit. πλεονεκτοῦσιν, (inquit) οἱ χρηστοὶ τοῦ πονηροῦ ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Dicitur interdum πλεονεκτεῖν, cui plus incommodi accidit, Xenoph. cui opponitur ὀλιγονεκτεῖν, Demosthen. etiam accipit pro legatum præcipuum capere. Quoniam uerò homines cupidi, fraudulenti, & interdum uiolenti esse solent, ideo pro fraudare, & circunuenire, & eripere extorquereq; ponitur. Plato Polit. 2. ὡς πλεονεκτοῦντες δίκαιον μὴ διδόναι. Bud. Com.

Γλεονέκτημα. τος. τὸ. superiores partes, melior cõditio. cui cõtraria sunt μειονέκτημα & ἐλάττωμα.

Γλεονέκτης. ᾶ. ὁ. auarus, diues, alienorum usurpator, qui multum sibi de alterius iure sumit, qui æqualitatis metas egreditur.

Γλεονεκτικός. Aristot. pro fraudatore & circumscriptore dicitur, qui etiã uiolentum, & tyrannicum hoc uocabulo significat.

Γλεονεκτικῶς. cum lucro.

Γλεονεκτούμενοι. οἱ. superati.

Γλεονεξία. ας. ἡ. plus habendi acquirendiq; cupiditas immodica, auaritiaq; circunscribens, quę sibi partem maiorem iusta præcidit: & uitium eius, qui in omni re præcipuum quippiam habere uult. Opponitur ei ὁμαλὴ δίαιτα, ciuilis iustitiæ conseruatrix. Bud. Com. Halicarnass. Dionysius pro uictoria extulit.

Γλεονέχω τῶν ἄλλων. præsto alijs, sed potius πλεονεκτῶ dicendum.

Γλέος. ᾶ. ὁ. plenus.

Γλέχος. animal quoddam, & sportula militaris.

Γλευματώδης. εος. sprritosus, spirandi difficultate molestatus.

Γλευμονία. morbus acutus circa pulmonẽ. πρὸ πνευμονία.

Γλευμονώδης. ες. ὁ. ἡ. pulmoni similis.

Γλεῦμος. tabes, pulmonis affectus.

Γλευμόω. ῶ. tabesco, pulmonarius fio.

Γλεύμων. Atticè pro πνεύμων. ονος. ὁ pulmo.

Γλεῦν. πλεῦνος. τὸ. pro πλεῖον. ονος. apud Herodot. ἐγὼ αὖθις τὸ πλεῦν μέτοχος εἰμι.

Γλευρά. ᾶς. ἡ. latus, Gaza in Aristo. uertis costam. πλευρᾶς πόνος. dicitur lateris dolor sine febre exictu, frigore, uel nimio cursu. Dicuntur & nauis πλευραὶ, id est latera, Bayf. Ripas ãnis πλευρὰς Dionys. dixit in Periegesi.

Γλευριακός. ᾶ. ὁ. laborans latere.

Γλευρῖτις. ιδος. ἡ. dolor & cõpunctio laterũ, lateralis uel costalis morbus, ac succingẽtis mẽbranę, usq; ad

tusq; ad clauiculam & summũ humerum ac scapulam pertinẽs cum febre acuta minimeq; intermittente non sine dolore cõfodiente simul & horrore & spirationis ægritudine & tussi.

Πλευρόθεν. à latere.

Πλευρόν. ὦ. τὸ. latus.

Πλευρών. ῶνος. ἡ. urbs Aetoliæ Plinio, urbs Peloponnensi, apud Isacium in Lycoph.

Πλευστέον. nauigandum.

Πλέω. μ. εύσω. π. εὐκα. ἀπὸ τοῦ πλεύω. nauigo. Neu. Ammonius distinguit ab ἀπὸ πλεῖν, &c.

Πλέως. ω. ὁ. plenus.

Πλήγανον. baculus.

Πληγωνίς. non eodem patre natus, auunculus.

Πληγή. ῆς. ἡ. plaga quid differat ab ὤσει docet Aristot. cum inquit ὦσις ἐστὶ ἡ κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος ἢ γινέται ἀπὸ τῆς ἁφῆς. πληγὴ δὲ ἀπὸ τῆς φορᾶς, hoc est, ὦσις siue pulsus motus est qui à mouente cieatur q à tactu fit. πληγὴ, id est percussio eliditur cum ab impulsu redditur.

Πλῆγμα. idem.

Πλῆθος. εος. τὸ. multitudo est & magnitudo & copia. Synes. Ἐν πλήθει τῆς χάριτος. Licet propriè numerum significet. unde τὸ πλῆθος plebs, & οἱ πολλοί, hoc est uulgus. Bud. Com. Ammonius distinguit ab ὄχλος.

Πληθέον. ε. τὸ. gubernacnlum ratis, hoc est, τῆς ναυπηγίας. Nam magnarum nauiũ proprie uocatur πανσελάλον Moschop. Vide πανσελάλιον apd Am.

Πλῆθρον. genus mensuræ, clatrum, cancelli.

Πληθύνω, & πληθύνομαι. amplificor. Aristotel. Hist. 7. μετὰ δὲ τόκος καὶ τὰς διαθήκας ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. Theoph. de Cau. 1. ὅτω γὰρ αὔξεται καὶ πληθύνεται μᾶλλον.

Πλήθυν. plenus sum, ut πληθύειν αὐδρῶν τὴν πόλιν, Aristot. Item multus sum & abundo. Plato de Rep. 3. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυνθείσης τῇ πόλει. Dicitur autẽ ea ratione πληθύω & πληθύνω, qua δίνω & δινύω.

Πληθυντικός. ῆ. ὸ. pluralis.

Πληθύς. ύος. ἡ. multitudo, πλῆθος.

Πλήθω, & πλήθομαι. pro eodem. Genit. Bud. Cõ.

Πληθώρα, uel πληθώρη. uerbum est Medicorum. æqualis omnium humorũ abundantia. Galen. ὅταν μὴ ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοί, πλῆθος οὗτος τὴν πληθώραν ὀνομάζουσιν, hoc est, plenitudinem & succorum redundantiam.

Πληθωρέομαι. inundo.

Πληθωρικός. dicitur homo cũ humoribus & succis eius redundat corpus.

Πλήκτειν. percutere.

Πλήκτης. α. ὁ. percussor. Item translatè pro obiurgatore conuiciatoréq; Sic Hor. Verbera linguæ dixit.

Πληκτίζομαι pugno, pungo, iniuria afficio.

Πληκτικός. πλήκτης.

Πλῆκτρον. α. τὸ. calcar, aculeus ut Gaza uertit in Aristotele, plectrum citharæ. Item locus ubi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. Vide in Chil. Eras. Aliud sceptrum, aliud πλῆκτρον.

Πληκτροφόρος. α. ὁ. calcariger, ut Gaza uertit in Aristotele.

Πλήμαι. ᾶι. radij in rota.

Πλῆμα. ατος. τὸ. &

Πλήμη &

Πλήμη. augmentatio fluminũ, inundantio. Scribitur & πλήμμη duplici μμ. πλημμύρα. Ammonius distinguit πλήμαι & πλῆμαι.

Πλῆμι. μ. ήσω. π. ηκα. appropinquo, impleo.

Πλημμέλεια. ας. ἡ. delictũ, cõmissum, improbitas.

Πλημμελεῖσθαι. perperam fieri, & ἀδικεῖσθαι, id est iniuria affici. Vnde πλημμελεῖ ὁ θεός, qui peccato offenditur. & τὰ πλήμμελήθεντα piacula dicuntur.

Πλημμελέω. μ. ήσω. π. ηκα. delinquo, errore ducor, committo, negligenter ago. πλημμελὲς ποιῶ, & iniquè quippiam per iniuriamq; ago, hoc est ἀδικεῖν. πλημμελεῖν εἰς τὸν θεόν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, piaculum admittere. Dicitur quoq; πλημμελεῖν ὁ ποταμός, cum uiolenta inundatione secũ rapit segetes uel tuguria. Neutrum absolutum.

Πλημμέλημα. ατος. τὸ. prouentus qui ex damnatis in ære procedit.

Πλημμελής. ὲς. ὁ. ἡ. errans, ignarus, inconditus, incompositus, uitiosus, culpabilis, mendosus, culpandus, flagitiosus, & τὸ πλημμελὲς flagitium (quasi.

Πλημμυρία. ίδος. ἡ. humiditatis abundantia, proluuies, inundatio.

Πλημμύριον. ε. τὸ. unda cum frangitur non procellosa. Est & arx Syracusanorum.

Πλυμμυρός. ὰ. ὁ. plenus.

Πλημμύρω. μ. υρῶ. undo, inundo. Neutr. absol.

Πλήμνη. ης. ἡ. modiolus rotæ, hoc est, fistula, seu foramen in quod axis capita immittuntur, qd & χνόη à Sophocl. dicitur, & πέρμη, & radius, & rota ipsa. Etym.

Πλημνόδεσμον. ε. τὸ. ferramentum quo radij rotæ modiolo colligantur.

Πλῆμνος. spuma

Πλημοχόη. ης. ἡ. uas factile ad turbinis figuram accedens, leniter in fundo cõpressum. Athenæus, & quo utebãtur in Eleusinijs nouissimo mysteriorum die, quem etiam de ipsius uasis nomine plemochoas appellant.

Πλήν. præter. Genit. ut πλὴν δύο ἢ τριῶν. Item præter sine casu, pro præterquã. Aristot. Hist. 9

ἀθυμότερα δὲ τὰ θήλεα πάντα τῶν ἀρρένων πλὴν ἄρκτος & πέρδαλις. Sic Cic. ad Att. 5. Ad quas literas tibi rescribi uelis nescio. nullas enim adhuc acceperã, præter quæ mihi binæ semel in Trebulano redditæ sunt. Ponitur & pro ueruntamen, imò, quin, uerum, cæterum, sed.

Γλὴν ἀλλά tametsi, sed, ueruntamen, nisi quòd, pro nihilominus, sed tamen, Herodia. β. πλὴν ξυνεβόησαν, sed tamen acclamarunt.

Γλὴν ἀλλὰ ἢ præterquàm.

Γλὴν εἰ. &

Γλὴν ἐάν. nisi si.

Γλὴν καὶ. ueruntamen, pro πλὴν ἀλλά.

Γλὴν καθόλου. nisi quòd.

Γλὴν ὅτι. nisi De his locutionibus. Bud. Com.

Γλῆναι. αἱ. τῶν βοφῶν σώριγγες. fistulæ quædam quibus nutrices puto utuntur ad potandos infantes. Ammonius in πλῆμαι.

Γλωσσία. error, deuiatio.

Γλῶσσα. ἡ πλῶ. implebantur, appropinquabant.

Γλῆξ. stimulus quo boues punguntur.

Γλῆξιππος. ὁ. ὁ. eques, equorũ stimulator, & domitor, pugnax, bellicosus.

Γλῆξις. ιος. ἡ percussio.

Γλήρης. ες. ὁ. ἡ. plenus. πλήρεσι χερσὶ plena manu, hoc est, copiosè, prolixè, ac lentè. ἀφθόνως καὶ λαψιλῶς.

Γληροφορέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. plenissimè scio, certissimè noui & comperi, ut iam nihil addubitem. Paul. ad Rom. 14. ἕκαστος ἰδίῳ νοῖ πληροφορείσθω, Vnusquisq; certus sit mentis suæ. Vnusquisq; compertum habeat, quod mente concipit. Refertur autem & ad rem & personã. De persona proximo exemplo dictum est. Vt enim is cui persuasum est πληροφορηθεὶς dicitur, ita quorum est facta fides πεπληροφορημένα dicuntur. Vocem hanc expressit Sueton. in Tib. Persuasionisq; (inquit) plenus cuncta fato agi. id est, πληροφορηθείς.

Γληροφορέω. μ. ήσω. π. ηκα. hortor, facio fiduciã, certiorẽ facio, plenã facio fidem. Actiu. accus.

Γληροφόρημα. ατος. τὸ. &

Γληροφορία. ας. ἡ. plenitudo, certitudo mentis, de aliquo bono satisfactio, certa persuasio, certa fides, quæ fit argumentis, aut re exhibita, ita ut nihil iam amplius addubitetur.

Γληρόω. μ. ώσω. π. ωκα. impleo, imbuo, perficio.

Γληροῦν τὴν ναῦν. supplementum classi præbere, remiges imponere, Demosth. Bud. Com.

Γλήρωμα. ατος. τὸ. plenitudo. Item supplemẽtum, id quod suppletur, ut remiges & milites classiarij in nauibus, quos Liu. socios nauales appellat, & in legionibus milites ad explendos numeros centuriati, uide Bayf. Sic Gregor. in Athan. πνευματικὸν πλήρωμα uocat supplementum cœlestium copiarũ, beatarumq; mẽtium. Bud. Com. Item uocatur pannus additus uesti ad farciendam rupturam.

Γλήρωσις. ιος. ἡ. impletio, saturitas, perfectio.

Γληρωτής. ὁ. perfector. Demosth. uocat πληρωτὰς τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἢ ὀφείλοι λαχοῦσι, ἢ ἐωνημένοις, eos qui uendunt collectionem fructuum, uel indictionalem coactionem ijs qui aut sortitione aut emptione illam appetebant.

Γλησαάτω. impleat, satiet.

Γλησία. propè, πλησίον.

Γλησιάζω. μ. σω. π. κα. appropinquo, applico. Dativo iung. Lucia. βιταῖος ἐπλησιάζει τοῖς ὄρεσιν.

Γλησιασμός. ὁ. coitus uenereus.

Γλησίγνατος. maxillas implens.

Γλησιέστερον. propinquius.

Γλησίον. propè οἱ πλησίον, cognati siue etiam familiares, quibus cum habemus arctam ac domesticã consuetudinẽ. Sic Suetonius in Othone, Alij febrem simulasse aiunt, eamq; excusationem proximis mandasse, si quæreretur.

Γλησιόχωρος. ὁ. finitimus.

Γλήσιος. α. ὁ. &

Γλησίσιος. α. ὁ. propinquus, uela implens. & de uento dicitur Homero, cum secundus est.

Γλησιφαής. ές. ὁ. dies plenilunij.

Γλήσμη. plenitudo, inundatio.

Γλήσμιον. ου. τὸ. res gulosa, satietas.

Γλήσμιος. ὁ. fastidiosus, saturitatem inuehens. & fastidium.

Γλησμίως. aduerb. quasi exaturatim, explebiliter ad saturitatem. Gal. πλησμίως διῆγε, hoc est, in uictus saturitate uiuebat cibis, exaturatam uitam degebat.

Γλησμονή. ῆς. ἡ. satietas, multitudo, ingurgitatio.

Γλῆσιξ. ferula. ἀ πλήσσω. Hipp.

Γλήσσω. πλήσσω.

Γλησυριάσεσθαι. licitari. ὥσπερ βάλλομεν ἐν τῇ λιμῇ τῶν πωπρασκομένων. Harpoc. τὸ δὲ ἀναλιμᾶσθαι, καὶ τὸ τῷ πλέον δοῦναι θέλειν πιπρᾶσκειν πλησυριάζειν ἄν λέγοιεν inquit Pollux.

Γλησυρίαι. αἱ. licitatores.

Γλήτης. uicinus.

Γλῆν. implebatur, appropinquabat.

Γλήσσω. μ. ήξω. π. ηχα. percutio. Actiu. accus.

Γληχάδες. αἱ. partes corporis inter inguina & femur. unde ἀμφιπλήσσειν, & ἀμφιπλῆξ apud Sophoclem. Quanquam alij à πλίξ deducere malunt, ut gradum significet, sicut & πλίγμα saltum, & ἐπλήσσοντο πόδεσσι apud Homer. properuadebant.

Γλίγμα. gradus, passus, saltus.

Πλινθεία.ας.ἡ.laterum coctio.

Πλινθεῶν.ῶνος.τὸ.locus ubi formantur lateres.

Πλινθεύομαι ἀξιαπατῶμαι.

Πλινθεύσις πλινθεία.

Πλινθεύω.lateres compono. Aristoph.Ran.generaliter accepit pro fabrico & coagmento. καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύουσι.

Πλινθία.τὰ cœli spatia.

Πλινθιδόν.tanquam lateritio.

Πλίνθινος.η.ον lateritius.Suet.August. uita gloriatus se marmoream relinquere Romam,quam lateritiam inuenisset.

Πλινθίον.η.ον.laterculus. Item figura quadrata. Itē laterūculus ludus,Pol.li.9. Item ordo aciei,Aelianus.uide πλαίσιον,& πλινθία uel πλινθίον in Appendice de uocab.militar. Item cāpus in quo tessararia pugna exercebatur, abacus,tabula lusoria.

Πλίνθος.η.ὁ later, tegula, ac omnis figulina ad ædificium necessaria,pars epistylij

Πλινθουργέω.μ.ήσω.π.ηκα.facio lateres.πλινθεύω Neut.absol.

Πλινθοφόρος.η.ὁ.lateriger. (tus.

Πλινθυφής.ές.ὁ.ἡ.è lateribus coctilibus fabrica-

Πλινθωτός.ὴ.ὁ.quadrangulus ad modum lateris.

Πλίξ.γός.incessus,βῆμα. Itē coxendicis os & interstitiū spatiumúe à manu ad pollicē usq;.

Πλίξας.surgens.transiens.

Πλίσσοντο.pedetentim incedebant.

Πλογμός, uel πλοχμός, pro πλόκαμος per syncopen.

Πλοιαρίον.ου.τὸ. nauicula,& calceamenti genus. Bayfius.

Πλοίζω τὸ πορεύεσθαι.proficiscí.

Πλοϊκός &

Πλόϊμος. nauigabilis,nauigationi idoneus.

Πλοῖον.η.ον.nauigiū,nauis. Vide νῆσον apud Ammonium:& in Bayfio,λεπτὰ πλοῖα,μακρὰ, πτάμια.

Πλοκαμίς.ίδος.ἡ.capillorum nodus,habens capillos obtortos.

Πλόκαμος.η.ὁ.crinis,cæsaries,flagellum, cincinnus, & calamistrum Lucian. Nonnunquam & apud poëtas πλόκαμοι fumi circumuolutationes significant,hoc est,τὰς τοῦ καπνοῦ περιστροφὰς,teste Polluce.apud Gal.lib.3. ὑγιαίνων, calathorum plexus πλόκαμοι dicuntur, ut uertit Linacer eo in loco.

Πλοκαμώδης.crispus.

Πλοκή.ῆς.ἡ.inclinatio,auulsio,nexus, flexus perplexitas. Ploce,copulatio (inquit Rhom.Aquila) figura elocationis est, in qua idem uerbum aut nomen bis continuo positum diuersa significat, ut: Ad illum diem Memmius erat Memmius,id est idem qui semper fuit ac sui similis. Rufinian. Plocen esse dicit, cum idem uerbum sententiáue ad consummationem superioris retorquetur,&c.

Πλόκιον.η.ον.ornamentum, tricha, inauris, genus monilis,implexum,obliquum.

Πλόκος.η.ὁ.cirrus,seu manipulus capillorum.

Πλόμενος.qui apparuit, uisus, natus, manifestus.

Πλομίζω.uerbasco inficio.

Πλόμος.η.uerbascum herba.φλόμος.Dioscoridi.

Πλόος.πλοῦς.nauigatio.Item iter,uia.πορεία, uia quā quis carpit pedes,sic usi sunt Nicād. & Antimach.ὑλήεντα δι' ἀπὸ πλόον,in uia nemorosa.

Πλουθυγία.ας.ἡ.sanitatis opulentia, diuitiæ pariter cum sanitate.plenissima felicitas,apud Aristoph.interp.de Equitib.

Πλούσιος.η.ὁ.diues, quasi πολιούσιος. Vide πλούσιος & πλούσιοι apud Ammonium.

Πλουτακαδημεία.cōmentatio ditescendi, studiū cogendæ pecuniæ, philosophia, cuius bonorū & malorum fines sunt diuitiæ & paupertas. Ex ἀκαδημεία,quod erat gymnasium Platonis, & πλοῦτος opulentia.

Πλούταρχος.ὁ.diues,Eupolidi.

Πλουτοῦς.Pluto,ἄδης.

Πλουτέω.μ.ήσω.π.ηκα.ditor, diues euado, diues sum.Neutr.absol.

Πλουτηρόν.ὴ.ὸν.quæstuosum.

Πλουτίζω.μ.ίσω.π.ικα.dito,πλουτίζω ἕτερον.locupleto.Actiu.accus.

Πλουτίνδην.per diuites.aduerb.ut uiritim.

Πλουτοδότης.η.ὁ.& fœm.gen. πλουτοδότειρα.ας.ἡ. diuitiarum dator,datrix.

Πλουτοκρατία.ἡ.principatus ex censu cum ditiores administrant Rempublicam.

Πλουτοποιόν.ὴ.ὸν.quæstuosum.

Πλοῦτος.η.ὁ diuitiæ. Cæl. libro II. cap. 23.Vide in Chil.Eras.Timidus Plutus,& πλοῦτος ἄβελος.

Πλουτων.ωνος.ὁ. Pluto deus, qui & πλουτεὺς dicitur,Dis pater.Cic.de Nat. Deor. lib. Terrena aūt uis omnis atq; natura. Diti patri dedicata est, qui diues ut apud Græcos πλούτων, qua & recidant omnia in terras & oriantur è terris.

Πλοχμός.ὴ.ὁ.πλόκαμος.coma quam ueteres alebant:& dijs consecrabant.Item πλοχμοὶ uidentur ab Antipatro lib.1.Epig.uocant circi in Polypo pisce, qui instar capillamentorū & flagellorum sunt,& in quibus cauernosæ concauitates,hoc est,acetabula sunt.

Πλυνίσκω.τὸ πλύνω.

Πλυνοῦς.fullo,κναφεύς.

Πλυνός.qui lauatur.Vide in Chil. Erasmi, πλύνον μὲ ποιεῖς.

Πλυνός.ὴ.ὁ. balneum, locus uel fouea, & uas uel locus

locus lauādis rebus aptus: proprie quod labrū Lat. uocant uel ſolium.

Πλωνός. homo uilis & nullius momenti. Item urbs Libyæ, Atlantis patria.

Πλωτήρια. feſta quædam Athenis.

Πλώω. μ. ωῶ. π. υκα. lauo. Item λοιδορῶ, id eſt conuicior, & alterius nomen obtrecto. Actiu. accuſ. uide κλῦσαι apud Ammō. Itē redarguo, ἐλέγχω, teſtantib. Polluce & Artemidoro.

Πλῦσις. ἡ. lotura.

Πλύτης. fullo. uide Etym.

Πλυκνός. ὁ. alueus.

Πλῶ. appropinquo.

Πλῶας. ΔΟΣ. ἡ. auis genus natatilis.

Πλώζω. nauigo. Etym.

Πλωϊάδες νεφέλαι. imbriferę nubes, & quæ crebro circunferuntur.

Πλωΐζομαι. nauibus aduehor.

Πλωΐζω. idem. Etym.

Πλώϊμος. ὁ. ἡ. nauigabilis, peritus nauigandi.

Πλώρ. nauigans.

Πλῶρ. nauigandi, ἔπλεον.

Πλώσιμος. nauigabilis, διαβατός.

Πλῶτρ. anguillæ in Sicilia, quemadmodum κωπαΐδες in Euboea. murenarum quoddam genus, fluctos Latinè dici inuenio.

Πλωτήρ. ῆρος. ὁ. nauigator, uector paſſiuè, nauta, Muſæo natator, uocat enim πλωτῆρας Lacandrū qui brachiorum remigio maris anguſtias tra-

Πλωτικός. ὁ. nauicularius. (ijciebat.

Πλωτός. ὁ. nauigabilis.

Πλώω. impleo.

Πνέω. ſpiro.

Πνεῦμα. ατος. τὸ. ſpiritus, uētus, impetus animi, anima. Etym. Apud Hipp. ſæpe accipitur pro διανοία, & pulmonis affectu. In ſacris literis quoties huic nomini præcedit articulus, ferè de ſpiritu ſancto intelligendum, ut annotat Didymus.

Πνεύματα πλάνα. ſpiritus deceptores, ſeductores, fallacesq;, mali genij.

Πνευματέμφορος. ſpiritu plenus, à ſpiritu impletus. Etym.

Πνευματικός. ὁ. ſpiritualis, qui flatibus plenus eſt, pulmonis inflammatione laborant. Pulmonarius interpretari poteſt, teſte Columella.

Πνευματοκήλη. ης. ἡ. uētoſus ramex, malū ſcilicet teſtium, cū circa illos ſpiritus in ſcroto colligi

Πνευματόμορος. ὁ. ſpiraſcens. (tur.

Πνευματόφορος. ſpiritu lymphatus.

Πνευματόω. μ. ώσω. π. ωκα. inflo.

Πνευματώδης. ες ὁ. ἡ. ſpirabundus, ſpirituoſus, anheloſus, inflatus. Itē difficulter ſpirās Hipp. qui ipſā ſpirādi difficultatē ſæpe uocat πνεῦμα.

Πνευμάτωσις. ιος. ἡ. flatuoſa elatio.

Πνευμονευλικά. τὰ. inſtrumenta quæ ſpiritu inflantur quæ & ἐμπνευστὰ dicuntur.

Πνευμονία. ας. ἡ. morbus pulmonis, quando tumeſcit, uel ex uehemēti catarrho, uel aſthmate, uel pleuritide cum ſequitur difficultas anheli-

Πνευμονίαι. pulmonis fibræ. (tus.

Πνεύμων. ονος. ὁ. pulmo, apud Ariſtotel. & pulmo marinus apud eundem, uertente Gaza.

Πνευσίω. anhelus ſum.

Πνεύω. μ. εύσω. π. ευκα. &

Πνέω. ſpiro. Accuſ. ut πνεῖ θυμόν, ſicut Cic. ſcelus anhelantem. Atticè πνεῖ θυμόν. Vide in Chil. Eraſmi, μέγα πνέων.

Πνιγαλίων. &

Πνιγάμων. ωνος. ὁ. incubus, ἐφιάλτης. Eſt autem phantaſmatis genus, cū externa uis aliqua quieſcentes uidetur inuadere, & pondere ſuo preſſos ac ſentientes grauare, ac ab aliquo ſuffocari uidemur, fit enim hoc malum in continua crapula & ſtomachi cruditate. Cæl. lib. 14. cap. 47. & Marcel. Verg. & ante hos Macrob. lib. 1. de Somn. Scipion. Dioſcor. etiam πνιγμὸν ὑπνῶν dixit expreſſiſſe morbi huius delineationē, uideri poteſt poēta, quum ait: In medijs conatibus ægri Succidimus, non lingua ualet, non corpore notæ Sufficiunt uires, nec mens, nec uerba ſequuntur.

Πνιγέα. ας. ἡ. uaporatorium cubiculum.

Πνιγεύς. έως. ὁ. furnus, & uas in quo extinguuntur prunæ, caminus.

Πνιγερός. ὁ. ὁ. ſuffocatiuus, æſtuoſus, καυματώδης

Πνιγμοί. οῖ. ſtrangulationes.

Πνῖγος. εος. τὸ. æſtus, incendium, ſuffocatio, oppreſſio.

Πνίγω. μ. ίξω. π. ιχα. ſuffoco, obtorto collo traho, aſſo. Actiu. accuſ.

Πνιγώδης. ες. ὁ. ἡ. æſtuoſus, ſuffocatiuus, locus in quo quis nō poteſt reſpirare, ac premitur anguſtia ſpiritus.

Πνικτός. ὁ. ὁ. ſuffocatus.

Πνίξ. γός. ſuffocatio. Vnde, πνίξ ὑσφύας, uel ὑστερική, præfocatio uuluæ, quæ fit, cū uulua reficiendo afficit uitalia, hoc eſt cor, cerebrumq;. Præfocatio etiam offocatio uocari poteſt, ut eſt apud Lucium Florum & Senecam.

Πνοή. ῆς. ἡ. ſpiritus, flatus, aura.

Πνοιή. ῆς. ἡ. idem Pindaro. Nam Dorienſib. hec epentheſis propria, quo o literæ ſolent ι adijcere, præſertim in medio dictionis, ſic etiam χροιὰν pro χροὰν dicunt.

Πνοιπνός. ΟΣΙΟΣ. ὁ. uelox, παχύς.

Πνός. ſpiritus, ſonus.

Πνύκη. ης. ἡ. conſilij locus apud Athenienſes, cō-

cio, ab hominum frequentia & densitate deducto uocabulo.

Πνώω spiro, Vnde πνύτω. spirabat, intelligebat.

Πνύξ τοῦ πνυκός. idem. quanquam apud Aristophan. quidam per transpositionem literarum πυκνός legunt. & πυκνί.

Πνυτός. ή. ό. prudens, ἔμφρων, σώφρων.

Πόα. ας. ἡ. herba, id est (ut Hesych. scribit) ἡ ἐπὶ γῆς αὐξομένη βλαστάνουσα φυτεία.

Ποασμός. ὁ. ὁ. noxiarum herbarũ euulsio. Latinis runcatio dicitur.

Ποάστρια. ας. ἡ. mercenaria in agro runcatrix.

Ποδαβρός. ὁ. ὁ. qui mollibus est pedibus.

Ποδάγρα. ας. ἡ. pedica, id est laqueus quo animalia capiuntur, qui & ποδάγρεα appellatur. Inde & pro morbo illo articulari, diuitibus maximè noto ponitur, hoc est, affectu, qui circa pedes oritur & dolorẽ mouet, neruis patientibus idq; alijs cũ ardore, alijs cũ algore pedis uitiũ.

Ποδάγρης. ὁ. ὁ. podagra laborans.

Ποδαγρίω. laboro podagra.

Ποδαλγής. ές. ὁ. ἡ. pedibus æger.

Ποδαλγία. ας. ἡ. dolor pedum.

Ποδαλγάριος. nomen Medici. Etym.

Ποδάνεμος. uelox, ποδώκεμος.

Ποδανίπτρα. ας. ἡ. peluis.

Ποδανιπτήρ. ῆρος. ὁ. idem.

Ποδάνιπτρον. τὸ. pedum ablutio, aqua ad abluendum.

Ποδαπός. ή. ὸν. cuias, qualis. Xenoph. ἐρωτῶμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, πέρσης ἔφη εἶναι. cum interrogaretur cuiatim se esse diceret, Persam inquit.

Ποδάργη mater Xanthi & Balij equorum, ut scribit Hom. Iliad. ω.

Ποδάρκης. ες. ὁ. ὁ. pedibus ualens, celer.

Ποδᾶρος. ὁ. idem.

Ποδεία. τὰ. seu πόδια fascię pedum, uel fasciæ crurales, ut uertit Bayf. ex loco Theophrasti, ubi meminit bulbi lanigeri. Plinius ex eodem loco uidetur mapalia transtulisse.

Πόδλοι. rudentes, hoc est funes nautici quibus uelum utrinq;, uel ad proram & puppim alligatur, uel quibus antennæ transferuntur. Aristophan. Equit. ἄβρά, καὶ τοῦ ποδλοῦ παρίᾳ. De hoc Bud. Com. in πέζιγμι.

Πόδλες ἴδλης. Hom. extrema & infima Idæ montis pars. quod & nos pedem montis dicimus.

Ποδλεών. quod utrinq; ex utribus eminet. Etym. funis ueli inferior, qui & ποῦς dicitur. Bayf.

Ποδλεῶνοι. οἱ. apud Theocritum, calceamenti rustici genus, perones.

Ποδηγετέω. μ. ήσω. π. ηκα. duco, custodio, obseruo, indagor. Actiu. accus.

Ποδηγέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem.

Ποδηγός. ὁ. ὁ. dux.

Ποδιωκής. ές. ὁ. ἡ. talaris, id est ad talos pertinens.

Ποδιώκεμος. ὁ. ὁ. ἡ. uelox, ὑποπτέρος.

Ποδήρης. ες. ὁ. ὁ. tunica talaris, uestis ad pedes usq; demissa, poderis.

Ποδῆς. pedes, contractum ex ποδέας.

Ποδιάζομ. pede se circunuoluere.

Ποδιαῖον. ὁ. τὸ. mensura pedis.

Ποδίζω. μ. ίσω. π. ικα. ligo pedes, metior pedibus. Actiu. accus.

Ποδίον. ὁ. τὸ. pedunculus, diminutiuum, à πούς ποδός. Aristot. ἀσκοὶ τὰ ποδία ἔχουσι μικρά.

Ποδισμός. dimensio pedibus facta, & genus saltationis cuiusdam.

Ποδοκάκκη. ης. ἡ. laquei genus, & instrumentum quo noxij uinciebantur, quasi ποδοκατόχη. cippus Latinis dicitur, uel lignea soleæ, Cic. de Inuent. Et statim quod effugiendi potestas non fuerit ligneæ soleæ in pedes inducte sunt.

Ποδοπαστία. ας. ἡ. plausus pedum, apud Strab.

Ποδονιπτήρ. ῆρος. ὁ. & Ποδόνιπτρον. τὸ. peluis, uas in quo lauamus pedes.

Ποδοξόρος. Atlantis cognomen. Etym.

Ποδοσφάβη. ης. ἡ. genus laquei ad capiendos ceruos & apros Xenoph. περὶ κυνηγετικῶν. Est & instrumentum medicũ, quo luxati artus reponuntur, τὰ σφεμμάτα κατοδυόνον, Poll. Est & κολαστήριον siue supplicij genus, quo pedes, ut uidetur, contorqueri solent apud Synes.

Ποδυτής. ὁ. pedatus.

Ποδοχῶν gubernaculum tenens.

Ποδώκεια. ἡ. pedum uelocitas.

Ποδώκης. ες. ὁ. ὁ. & Ποδῶκυς. uelox.

Ποδώνυχον. ου. τὸ. uestis qua utebantur in sacris Pandrosi.

Ποδωτὰ λίνα. Lycoph. uela dixit, quod pede, funis genere, tendantur pariter & colligantur.

Ποέω. αὐτὴ τοῦ ποιέω. Atticè. Etym.

Ποηλογεῖν. herbas legere.

Ποηφάγος. ὁ. ὁ. ἡ. herbã comedens, herbiuorus.

Ποθεέσκω. desydero.

Ποθεινός. ὁ. ὁ. desyderabilis, amabilis.

Πόθεν. unde. Est etiam ἀρνηλικόν (ut scribit Suid.) pro ὀδλαμῶς.

Ποθέω. μ. ήσω. ω. ηκα. τὰ μὴ παρόντα αὐαλγῶ. id est, ea quæ absunt requiro, ut apud Lucianũ. Ganymedes nuper raptus, ac pertæsus iam absentiã patris. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτὸν inquit. Quod autem propriè dicatur de absentibus euidentius licet apud Xenoph. uidere, cum inquit. ἡ δίκως οἱ φιλοῦντες τὸν φιλούμενον παρόντα ὁρῶσιν ἡδίκως δ' εὖ ποιοῦσι, ποθοῦσι δ' ἂν πολλάκις, ἡδίστα δὲ πάλιν προσιόντα δέχονται. Latinis est deside-

est desyderare, ut Cic. Omnia desyderata magis quàm assiduè percepta, delectant. Vide ἐρᾶν apud Ammonium.

Ποθή.ῆς. ἡ. desyderium, & translate ablatio, consumptio.

Πόθημα. ατος. τὸ. idem.

Πόθι. in principio orationis penacutitonum est, ponitur q; interrogatiuè pro ubi? ubi ñã? Quando uerò oxytonum est, significat alicubi indefinitè. In fine orationis inclinat aliquando tonũ ad dictionem præcedentem, ἦλθές ποθι.

Ποδολκὶς. ίδος. ἡ. iumentorum frenum.

Πόθος. ου. ὁ. idẽ quòd ποθή. uide ἔρως in Ammon.

Ποῖ. quo, ποῖ δὴ, ἢ πόθεν; locutio Attica pro quo tandem, & unde is. Vide πῇ in Ammonio, & ποῖ & πῦς apud eundem.

Ποῖ κῆχος. ubi terrarum.

Ποιά. ᾶς ἡ. quædam infinitè. Cyrill. oxytonum. significat & annum, & herbam Callimacho: & factitiam uocem Homero. Etym.

Ποῖα, ἢ ποίας. qualis interrogatiuè. Cyrillo penanflexum.

Ποίας. ανος. ὁ. Pœas pater Philoctetæ. Vnde ποιάντιος dictus est.

Ποιέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. &

Ποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. (promiscui enim ambo usus sunt) facio. Sed hæc significatio apud Græcos, quemadmodum & apud Latinos latè patet. Aliquando ponitur pro ducere, existimare. Plut. οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος, Rem non tolerandã ratus. Vnde etiam πολὺ πολλὸ ποιεῖσθ, magni facere: πολὺ πλέονος ποιεῖσθ, pluris facere. τὸ πλεῖστ ποιεῖσθαι, maximi æstimare. Aliquando pro poëticè, id est ἐμμέτρως scribere. Aristot. de Bellerophonte, ὃν οὕτως ἐποίησεν ὅμηρος. Polyb. ὅμηρος ὁ σοφώτατος τὸ ποιήσεις πολὺ πάντων τῶν ἀνθρώπων. Aliquando pro adoptare, id est, ἐπποιεῖσθαι, ut παῖδα ποιεῖσθ, Demosthen. Sunt & aliæ quædam ex hoc uerbo locutiones, ut ποιεῖσθ κέρδος, lucrifacere, in rem suam uertere, Plutarch. ποιεῖσθ χάριν τι, animo beneuolo accipere aliquid, & gratiam habere: cui opponitur ποιεῖσθ ὀργὴν, Demosthen. Δῆνα, uel δῆνον ποιεῖσθαι, ægrè ferre, conqueri, uociferari, Gregor. & Demost. Quod tamen interdum pro indignè, hoc est, improbè agere aut facere ponitur, ut apud eundem Demosthen. πολὺ ἐφ. εἰ γὰρ παρὴν, πῶς δῆνα ποιεῖ, &c. Ἐμπροσθεν ποιεῖσθαι opponere, & quasi προβάλλεσθαι, Xenoph. Ponitur & cum præpositionibus, ut γὲ θαύμαστι ποιεῖσθαι, admirari. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere. Item ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, ut Synes. uel ἐφ' ἑαυτῷ, ut Demosthen. aliquid in potestatem suam redigere, uel potestatis suę facere. Sic ποιεῖσθ εἰς ἑαυτὸν, periculi sui facere, in sese recipere, Demosthen. Et ποιεῖσθ ἑαυτὸν ἐπ' ἀξιωσίαν, Magnam sibi potentiam comparare, Herodiano. Bud. Com.

Ποίη. ης. pro πόα, id est, herba. Item interrogatiuum pro ποῖα.

Ποήφης. ήρης. ὁ. herbosus, frugiferus.

Ποίημα. ατος. τὸ. opus, poëma. à ποιεῖσθ, pro poëticè scribere. Grammatici à poësi sic distinguũt, ut ποίησις sit ueluti tota Ilias, ποίημα uero Achillis armorum descriptio. Poëma est (inquit Possidonius) dictio numerosa certa mensura constans. Poësis autem est poëma diuinarũ humanarumq; rerum imitationem complectẽs. Laërtius lib. 7. in Zenone.

Ποίησις. adoptio, à ποιεῖσθαι pro adoptare. Et Herodotus confecturam unguenti ποίησιν appellat. Item poësis uide ποίημα superius, & λόγος apud Ammonium. quid differat à πράξις uide Aristot. Polit. 1. & infra in πράξις.

Ποίημνον. factiuum.

Ποιητής. οῦ. ὁ. poëta, factor, creator.

Ποιητική. ῆς. ἡ. poëtica, hoc est ars ipsa conscribendi poëmata.

Ποιητικός. ὴ. ὸν. poëticus, efficax, effectiuus, qui efficit, efficientia τὰ ποιητικὰ uocat Cic. de finib. bon. & mal.

Ποιητός adoptiuus.

Ποιήτρια. ας. ἡ. poëtria.

Ποικάζω. tego, cooperio.

Ποικιλείμων. ονος. ὁ. ἡ. uariegatus, multicolor, uario amictum, apud Aeschyl. noctis epithet.

Ποικίλη. porticus Athenis, in qua Stoici philosophabantur. à uaria pictura sic dictum. Meminit eius Laërtius mox post initiũ lib. 7. in Zenone.

Ποικιλία. ας. ἡ. uariegatio, uarietas.

Ποικιλίς. ίδος. auis, quam uariam interpretatur Gaza apud Aristotelem, lib. 9. cap. 1. eadem est auis, quæ alio nomine ἀκανθὶς, uarietas autem pennarum nomen illi dedit, sunt qui carduelem esse dicunt.

Ποικιλόσομος νᾶυς. apud Sophocl. nauis diuersis coloribus uariè depicta.

Ποίκιλμα. ατος. τὸ. uarietas.

Ποικιλόδερος. ον. ὁ. habens collũ uariatũ, uocalis.

Ποικιλομήτης. ὸν. ὁ. & fœmin. gene. ποικιλόμητις. uarij consilij, uersipellis.

Ποικίλον. ου. τὸ. uestis tragica, à uarietate colorum sic dicta.

Ποίκιλος. ὴ. ὸν. uarius, picturatus, uariegatus, diuersi generis diuersiq; habitus, uarijs colorib. aut gemmis distinctus, artificiosè præparãs. Etym.

Ποικίλλω. μ. ιλῶ. τ. ιλκα. uario, uariego, distin-

guo, exorno. Actiu. accuſ. iungitur.

Ποικιλόστερνος. ον. ὁ. uariegatus circa pectus, aſtut⁹.

Ποικιλόστραυλος. ον. ὁ. uarie balbutiens.

Ποικιλόφρων. ονος. ὁ. uafer, uerſutus, callidus, uerſipellis, ſolers.

Ποικιλταί. οἱ. qui intexunt acu.

Ποικιλτική. ῆς. ἡ. ars uariegandi.

Ποικιλῳδός. ὸν. ὁ. uarie canēs. Sphingis epitheton.

Ποικίλως. uarijs modis.

Ποικινός. pro πυκνός. denſus, prudens.

Ποιμαίνω. μ. ανῶ. paſco gregem, paſtorum more guberno, & curo gregem, rego. Actiu. accuſ.

Ποιμαυδής. ές. ὁ. ποιμαίνων.

Ποιμαντική. ῆς. ἡ. ars paſcendi oues, paſtoralis.

Ποιμάντωρ. &

Ποιμάνων. idem quod ποιμήν. Ea uoce utitur Aeſchylus, qui & gregem ſubiectum ποιμανόριον uocat.

Ποιμενικός. ὴ. ὁ. paſtoralis, paſtorius.

Ποιμήν. ένος. ὁ. paſtor, quaſi ὀίμην, παρὰ τὸ ὄις, καὶ τὸ μῶ τὸ ζητῶ. Regū nomen apud Homer. & Plat. Vide ἀπόλ apud Ammonium.

Ποίμνη. ης. ἡ. &

Ποιμνήϊον. poetic, &

Ποίμνιον. ὸ. τὸ. ouile, armentum, grex ouium.

Ποινάεος. crudelis, difficilis, ſeuerus, ultionis cupidus. Etym.

Ποιναλίζω. punio, βασανίζω. in quæſtione habeo.

Ποινᾶσθαι. de aliquo pœnas ſumere, puniri.

Ποινάτωρ. uindex, τιμωρός.

Ποινή. ῆς. ἡ. pœna, ultio. à πόνος teſte Gaza, ποινή ὅτιν, ἁμαρτήματος ἐκδίκησις pœna eſt, peccati ultio. Ex Legib.

Ποινήλατος. ὸ. ὁ. lymphatus, à furijs agitatus.

Ποίνιμα ποινῆς ἄξια. ultricia.

Ποίνιμος. ὸ ὁ. ἡ. uindex, ultor. Epitheton furiarū apud Sophoclem.

Ποίνωμα. ατος. τὸ. ſupplicium, pœna.

Ποῖον δή. quale tandem.

Ποῖος. ὸ. ὁ. quis, qualis penanflexum interrogatiuum eſt & dubitatiuum. Lucæ 12. ὅτι εἰ ἔιδη ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἂν, Qua hora fur uenit. Oxytonum uerò indefinitè capitur, pro aliquis, quidā. Cyril.

Ποιός τις. qualis, quidam.

Ποιότης. τος. ἡ. qualitas. uide in Prædicamentis apud Ariſtotelem.

Ποιοῦντων. faciant, pro ποιέτωσαν.

Ποιπνός. ὸ. ὁ. miniſter.

Ποιπνύω. &

Ποιπνύω. miniſtro, ſaluo, facio, ualde occupor in aliqua re, cogito.

Ποιρεῖν. ῖνος. ἡ. ſcrotum teſtium inuolucrum, uirgæ uirilis caput, ſummum unde profluit lotium. Nicander interpres.

Ποιφαλγος. animal quoddam apud Aelianum.

Ποιφύγδην. cū uehementi flatu, impetuoſe, φυσηλικῶς, μεθ' ὁρμῆς. Nicand.

Ποίφυγμα. ατος. τὸ. ſtlopus, hoc eſt uehemens ſpiritus emiſſio.

Ποιφύσω. μ. ύξω. π. υκα. terreo, proprie flatu ex ore uehementer emiſſo. Euphorion ſimpliciter pro ſpiro dixit, ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος.

Ποιώδης. ές. ὁ. ἡ. herboſus.

Ποῶν. pro ποιῶν.

Πόκα, pro ποτὲ Doricè aliquando.

Πόκαδδον. οἱ. pili depexi.

Πόκίζω. tondeo, uellera facio.

Πόκος. ὸ ὁ. uellus.

Πολέας. multos, pro πολλοὺς.

Πολεῖς. multi.

Πολεμαδόκος. ὸ. ὁ. ἡ. bellorum ſuſceptor uel ſuſceptrix, Epithet. Martis & Mineruæ.

Πολέμαρχος. ὸ. ὁ. dux belli, ad quē ſumma rei militaris refertur. Vulgo mareſchallum appellāt, uno tantum magiſtro equitum inferior. Erat πολέμαρχος Athenis unus ex nouem principibus qui omnium celeberrimi & nobiliſſimi habebātur. Hic ad Areopagitas ducebat condēnandos qui ordinē in bello reliquiſſent uel fugiēdo defeciſſent, inquilinos item qui ſine cēſus perſolutione agebant, mulctabat. & ut ciuibus ὁ ἄρχων, ita inquilinis ὁ πολέμαρχος ius dicebat. Nec certe aſſentiendū puto ijs qui hunc uno magiſtro equitū inferiorem ſtatuūt, cum conſtet ἱππάρχας duo πολεμάρχῳ ſubditos fuiſſe, nec quid aliud nominis etymologia indicet uideo, niſi quod rei bellicæ ſumma penes hunc foret: Qua de cauſa Dianæ & Martis Enyali ſacris etiam præerat, quod hi dij rei militari in primis præſidere credebātur. Aetolis uerò πολέμαρχος claudendarum portarum & uerbis curā gerebat, clauesq; noctu detinebat, interdum autem cuſtodijs portarum aſſidebat. Vnde πολεμαρχία munus ipſum & magiſtratus uocatur. Alex. Genial. libro 3. capite 16. & Bud in Annot poſt.

Πολέμος. ὸ ὁ. πολεμήϊος.

Πολεμοῦσθαι. dicitur is qui bello uexatur & inuaditur.

Πολεμέω. μ. ήσω. π. ηκα. bello, belligero, oppugno. Actiu. datiuo.

Πολεμήϊος. ὸ ὁ. πολέμιος. (to.

Πολεμησείω. amore pugnandi teneor, bellū appe-

Πολεμητέον. pugnādum. ut πολεμητέα ἐστὶν ἡ πάχθ, mox bellum mouendum eſſe, pro δεῖν πολεμεῖν. Nam id genus aduerbia poſitiua in ſe habent, τὸ χρὴ ἢ δεῖ. ut γαμητέον, pro δεῖ γαμῆσαι. πλεῖ-

σαι: πλουτέομ, οἷ πλοῦσαι: ὁ πυραδιστέα, ὁ χρὴ πυραδῶναι (χῶρα.

Πολεμία. ας. ἡ. regio hostilis. subauditur enim

Πολεμίζω. μ. ίσω. π. ικα. poëtice pro πολεμῶ.

Πολεμική. ars militiæ, scientia strategematum.

Πολεμικός. ή. ό. bellicosus, bellicus, bellandi peritus. Ammonius distinguit ab ἀχμακτής.

Πολεμικῶς. aduerb. ut πολεμικῶς ἔχω, belli cupidus sum, nouis rebus studeo.

Πολέμιος. ή. ό. hostis, proprie alienus, sicut ἐχθρός domesticus, hostilis, bellicus. Vide ἐχθρός in Ammonio.

Πολεμιστήριον. ή. ὸ. currus bellicus. πολεμιστήρια etiam certamina erāt cursuum equorum apud Athenienseis.

Πολεμιστήριος. ή. ό. bellicosus, πολεμιστηρίοις ἀσκήσῃς ὑπογυμνάζῃν dixit Heraclid. bellicis studijs operam dare, in armis exerceri.

Πολεμιστής. bellator.

Πολεμίως. hostiliter, πολεμικῶς.

Πολεμοποιέω. seditiosus sum.

Πολεμοποιός. ή. ό. bellum mouens.

Πόλεμος. ή. ό. bellum, id est dissensio hostilis, per quam arma mouētur: & significat tempus quo sunt in militia. ἀπὸ τοῦ τὰς πόλεις, ἢ τοὺς πολλοὺς μοῦν, ἢ ὀλλύειν, ἢ ἀμᾶν. Differt autem à μάχη quemadmodum apud Latinos bellū à prælio. Vide μάχη in Ammonio. Accipitur tamen aliquando ὡσπερεὶ μάχης, quemadmodum apud Latinos bellum pro prælio & certamine, ut apud Salust. In eo bello trecēti milites desyderati sunt Quin & apud Herodia. li. 2. οἱ πόλεμοι. ὡσπερεὶ τῶν πολεμίων. nisi exemplar sit mēdosum.

Πολεμόω. μ. ώσω. π. ωκα. paro bellum, & decerno ad bellum alios incito, teste Eust. Et passiua uoce πεπολέμωται, hostili animo esse cœpit, & inimico, ὁ εἰς ἐχθραν προαχθεὶς, καὶ πολεμίος τι γιγνόμενος. Et πεπολεμωμένος. bello uexatus, ὁ πολέμῳ βιαθεὶς καὶ βλαβεὶς.

Πολέμων. ό. paroxyt. Herculis filius. Etym.

Πολεμώνιος. urbs Ponti à Polemone dicta. Ety.

Πολέσκομαι. conuersor. Etym.

Πολεύω. nutrio, ministro, cōtineo. Item uersor, habito, circumeo.

Πολέω. μ. ήσω. π. ηκα. uerso. unde πόλος. Et πολεῖται, uersatur, agit, degit. Actiu. accus. Itē aro teste Polluce, unde δίπολος, ager bis aratus.

Πολιά. ᾶς. ἡ. anus erat ætate dignitateq; cæteris antestans. item canities. Et πολιαὶ, cani.

Πολιάς. άδος. ἡ. Palladis cognomen. Lucian. in Lapith. ὤμοσα τὴν τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι, Deieraui per Palladem me non rapuisse.

Πολίδιον. ή. ὸ. oppidum Italiæ, prius Siris appellatū à Polide mercatore. uel quòd Palladis Polidis templum istic erat, sic appellatum. Etym.

Πολιεύς. έος. ὁ. epitheton gubernantis ciuitatem.

Πολίζομαι. &

Πολίζω. μ. ίσω. π. ικα. fabrico urbem. Neut accus.

Πολῖτις. pro πολίτης. ή. ὁ. ciuis πολῖτις autem eius est fœmininum.

Πολιοκρόταφος. ή. ὁ. canus, φῶλαμος, habens uel faciens cana tempora.

Πόλιον. ὸ. polium herba montana graue olens: nā pro eo quod ante partū emittit equa. per ω, πώλιον scribitur, à πῶλος, id est pullus equus.

Πολιόν. uinum album. Aelianus appellatum putat ab indigenæ regionis nomine.

Πολιορκέω. μ. ήσω. π. ηκα. obsideo, oppugno. à πόλις & ὀρκέω. rapio, destruo. Actiu. accus.

Πολιορκητής. urbium destructor & expugnator, & Vitruuius li. 10. Interea rex Demet. qui propter animi pertinaciā Poliorcetes est appellat⁹.

Πολιορκητικά. τὰ. bellica instrumēta, & libri qui de ijs tractāt, cuiusmodi scripsere Daimachus, Heron, Pappus, & Leo imper.

Πολιορκυλικός. ή. ὁ. obsidionalis.

Πολιορκία. ας. ἡ. obsidio.

Πόλιος. herbæ albæ species Nicandro. Etym.

Πολιός. ή. ὁ. canus.

Πολιότης. ήτος. ἡ. canities.

Πολιότριχος. χος. qui cano est capillitio.

Πολιοῦν. canescere, canitiem contrahere.

Πολιοῦχος. ή. ὁ. patronus, ciuitatis gubernator.

Πολίπορθος. urbis expugnator, urbis uastator, depopulator & excisor.

Πόλις. ιος. ἡ. urbs & ciues: sed ἄστυ urbs tantum. Ammon. Dicitur ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἢ οἰκεῖν, quòd homines in ea uersentur. Est & ludi genus.

Πόλισμα. ατος. ὸ. parua urbs.

Πολιτάρχης. ή. princeps ciuitatis.

Πολιτεία. ας. ἡ. respublica, id est ἡ πόλεως τάξις. & proprie ὅπου οἱ νόμοι ἄρχουσι, ut scribit Aristot. Polit. 4. Accipitur aliquādo pro uitæ ratione & instituto, Basil. & Greg. Bud. Com.

Πολίτευμα. ατος. ὸ. ciuilitas, ipsa reipub. administratio, & genus administrandi. Bud. Com.

Πολιτεύομαι. rempub. gero, ὸ διοικῶ, administro. Dicitur & de alijs functionibus pro munere meo fungor, διαπτῶμαι. Sic Paulus in Actis ca. 23. ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, Ego omnino cōscientia bona munere meo functus sum Deo. Est etiam ὸ πραγματεύομαι. molior. Et οἱ ταὐναντία πολιτευόμενοι, dicuntur qui contrariam factionem sequuntur, qui alteris partibus student. Accipitur & passiuè pro gubernor. Bud. Com.

Πολιτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. ciuiliter negotior, degoo sub aliqua repub. & est τῶν πολιτῶν ἴδιωτῶν,

ut πολιτεύεσθαι τῶν ἀρχόντων καὶ πολιτικῶν. Significat aliquãdo tego & administro, ut πῶς κοινὸν πολιτεύειν, Thucyd. Bud. Com.

Πολίτης. ου. ὁ. ciuis, municeps. Ammonius distinguit à πατριώτης.

Πολιτικὴ. peritia & prudentia ciuilis.

Πολιτικός. ή. ὸν. ciuilis, atq; popularis Cic. interp.

Πολιτικῶς. ciuiliter, urbanè.

Πολῖτις ιδος. ἡ. ciuis.

Πολιτισμός. οῦ. ὁ. tractatio reipublicæ.

Πολιογραφεῖν. in ciuium numerum ascribere, ciuitate donare, in ciuitatẽ ascribere. Vnde passiu. πολιογραφεῖσθαι, id est εἰς τὰς πολιτικὰς ἐγγράφεσθαι.

Πολίχνη. ης. ἡ. & Πολιχνιον. ου. τὸ. ciuitatula, πολύσπορον.

Πολιωσις. εως. ἡ. canities, sed immatura uitio naturæ.

Πολλ' ἄττα. ex multis quædam.

Πολλά. aduerb. pro sæpe.

Πολλάκι. per ellipsin, &

Πολλάκις, & πολλάκη. sæpe, frequenter sæpenumero.

Πολλαπλάσιον. τὸ. crebrò multiplicatum, ut decem decies centum.

Πολλαπλασιασμός. οῦ. ὁ. multiplicatio.

Πολλαπλάσιος. ου. ὁ. multo copiosior, multiplex.

Πολλαπλασίως. multipliciter, multiplicatè.

Πολλαπλασιῶσαι, & πολλαπλασιάζειν. multiplicare.

Πολλάπλος. ου. ὁ. multiplex.

Πολλαχῆ. &

Πολλάχις. &

Πολλαχῇ. &

Πολλαχῶς idem quod πολλάκις.

Πολλαχόθεν. è multis locis.

Πολλαχόσε. in multis partibus.

Πολλόν. multum, multo. πολύ.

Πολλός. τοῦ πολλοῦ, & accus. πολλοῦ, de quo in πολύς. multus, omnis. in plurali numero πολλοί significat idem quod uulgus Latinis. Vnde εἷς τῶν πολλῶν, uulgaris, gregarius, uilis, id est, unus ex uel de multis, ὁ τυχὼν, καὶ πολλοστὸς. πολλοῦ κεφάλαιον, supputatio in summam subductam.

Πολλοστημόριον. ου. τὸ. uel πολλοστὸν μέρος, soluta compositione, minima portio, quod dicimus ferè, uix centesimum & millesimum quodq; multipartitum. Lucretius multesimã partem dixit. Bud. Com.

Πολλοστός. ή. ὸν. multiplicabilis, unus è multis, quasi multesimus Isocrates πῶς φίλιππε Διονύσιος ἔνιοι πολλοστὸς ὤν, καὶ τῷ γένει, καὶ τῇ δόξῃ. Sic Cice. de Fin. Tenuis L. Virginius unusq; de multis. Huic non omnino dissimile quod est ad Att. 1. Thermus cum Syllano contendere existimatur, qui sic inopes & ab amicis & æstimatiõe sunt. Est & à capite remotissimus. Plato in Philebo. πῶς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, Ad ea quæ à prima duritie nota remotissima sunt, & reducta. hoc est minimè dura. Idem, οὐκ εἰς τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς ἀφορῶν. id est exigui sensus uoluptates & à suauissimis atque acerrimis longè distantes. Opponitur huic μόναχος. Basil. in ἑξαημ. μόναχος ἄν εἴη καὶ πολλοστός, Vnus & non plures.

Πολλοῦ. Atticè τοῦ πολύ. ualde, multò.

Πολλοῦγε καὶ δεῖ. Demosthen. multum abest, εἰδὲ ὅλως, οὐδαμῶς.

Πολλῶ μάλιστα. multo maximè.

Πόλος. ου. ὁ. terminus, axis, qui à nostris uertex dicitur. Est autem immobile illud aut finis axis imaginarij, supra quod totũ cœlũ uoluitur, unde & nomen habet ἀπὸ τοῦ πολεῖν, id est à uertẽdo. Vertitur enim cœlũ circa polũ arcticum & antarcticũ, Proclus in Sphæra. Accipitur à Poëtis pro ipso cœlo.

Πολοῦσθαι. canescere, canos producere.

Πολτάριον. ου. pulticula.

Πόλτυς. ξυλόκαστρον. Etym.

Πολτόν. τὸν. pultem.

Πολύ. mullum. Construitur cum comparatiuo. Lucian. ὅς ἀρχαιότερος ἐστὶ τοῦ ἰατροῦ. Et cum μᾶλλον. Isæus, πολὺ μᾶλλον ἐθιμότερον, Multo promptius.

Πολυάγκιστρον. frequentia hamorum.

Πολύαθλος. ου. ὁ. bellicosus, egregius lucta.

Πολυαιμία. ἡ. sanguinis copia.

Πολύαιμος. cui sanguis abundat.

Πολύαινος. ου. ὁ. multa laude dignus, fabulosus.

Πολυαίξ. ικος. ὁ. impetuosus, multas agilitates seu capras habens. belli epitheton.

Πολυαλθὲς. τὸ. quod est multorum medicorum.

Πολυαλθής. ἐς. ὁ. ἡ. habens uarium usum, & multas uires medendi.

Πολυανδρίον. ου. τὸ. sepulchrũ, locus ubi sunt multa sepulchra, polyandrium, cœmiteriũ, strages, Nazian. ὁ ναὸς βεβηλωμένος ἁγίων αἵμασι, καὶ γενομένος αὐτὸ ναῶν πολυάνδρια.

Πολύανδρος. ου. ὁ. multos uiros habens.

Πολυανθὴς. caput aggrauans.

Πολυανθρωπία. ας. ἡ. hominum frequentia.

Πολυάργυρος. ου. ὁ. ἡ. argento circumfluens.

Πολυαρκέστατος. ου. uberrimus.

Πολύαρνις. ὁ. ἡ. multos agnos & pecudes possidẽs πολυθρέμμων.

Πολυαρέτος. multis uotis exoptatus, geminatũ est ρ poëticè.

Πολυαρχία. ἡ. plurium principatus.

Πολυάσχολος. ματαιότης. negotiosissima uanitas.

Πολυαύλαξ.

Πολυαύλαξ. ακος. ὁ. latus, sulcosus, lętus, magnus.
Πολυβενθής. ές. ὁ. ἡ. profundus.
Πολύβοια. ἡ. Diana, uel ut alij, Proserpina.
Πολυβότρυς. υ. ὁ. multa pascens, terra.
Πολυβοῦς. ου. fœcundus ouibus, pinguis, multos alens.
Πολυβότης. υ. ὁ. diues boum.
Πολύβουλος. υ. ὁ. ἡ. prudens, astutus.
Πολύβροχος. ὁ. multum maceratus.
Πολυγάλακτος. lacte abundans.
Πολύγαμος. qui multas ducit uxores, qui multis uxoribus abutitur, multinubus Hieronymo interprete.
Πολυγηθής. ές. ὁ. ἡ. multum lætificans, multis gratificans.
Πολύγλισσος. υ. ὁ. oculatus, multis oculis p̃ditus.
Πολύγλυκος. uino aut musto abundans.
Πολύγλωσσος. ὁ. qui callet multas linguas.
Πολύγνωθος. υ. ὁ. Thasius pictor nobilis, qui pinxit gratis Pœcilen porticum.
Πολύγνωστος. υ. ὁ. multiscius.
Πολυγόνατος. υ. ὁ. multum geniculatus.
Πολυγονία. ἡ. fœcunditas.
Πολύγονος. υ. ὁ fœcundus. Columell. lib. 7. Sanguinalis herba quã polygonam Græci uocant.
Πολυγράμματος. perquam literatus.
Πολυγραῖος. uorax, πολυφάγος.
Πολυγράω apud Hipp. πολυφάγω significat. Nã γράμ apud Callimach. deuorare est.
Πολυγύμνασος. υ. ὁ inexpugnabilis.
Πολύγωνος. υ. ὁ. multos angulos habens.
Πολυδαίδαλος. ου. ὁ. ἡ. ingeniosus, astutus, uariatus.
Πολύδακρυς. υος. ὁ ἡ. lacrymosus, lacrymabilis, multarum lacrymarum causam præbens.
Πολυδάκτυλος. υ. ὁ. qui habet multos digitos.
Πολύδαμνος. υ. ὁ. multos domans.
Πολυδήρης. ἄδος. ὁ eminens, multa cacumina & multas eminentias habens.
Πολύδυμος. υ. ὁ ἡ. multis clauis & uinculis compactus.
Πολυδεύκης. Pollux. Etym.
Πολυδίων. πολύβουλος, multi consilij, astutus.
Πολυδίψιος. υ. ὁ. siticulosus, uel ualde desiderabilis. Vnde quidam illud Hom. καὶ κεν ἐλάχιστος πολυδίψιον ἄργος ἱκοίμιν, exponendum putant, pro desiderabile, amabile, id est πολυπόθητον διὰ τὸ χρόνον, Athenæo authore. lib. 10. Alij πολυδίψιον ἄργος appellatum uolunt, quòd diu aquarũ inopia laborauerit, donec Danaus ex Aegypto profectus puteos fodere, & aquæ ductibus in urbem deriuare docuisset.
Πολύδους. figura testudinis.
Πολύδριον. υ. τὸ. ciuitatula.
Πολύδροος. υ. ὁ. ἡ. rorulentus.
Πολυδωρία. ας. ἡ. munificentia.
Πολύδωρος. υ. ὁ. multa donans, aut qui multa dona accepit.
Πολύεδνος. υ. ὁ. bene donatus.
Πολύεδρος. υ. multas sedes habens.
Πολυδεύμων. multiscius.
Πολυδεύς. ές. ὁ. ἡ. diuersus, multarũ specierum, multiformis.
Πολυδεία. uarietas.
Πολύδους. uomen uiri proprium. Etym.
Πολυδεῶς, multifariam.
Πολυέλεος. υ. ὁ. misericors.
Πολυέλικτος. υ. ὁ. uariè inuolutus, tortuosus.
Πολύχρονος. diuturnus, πολυχρόνιος. πᾶς ὁ χρόνος τὸ χρόνος.
Πολυέπεια. ἡ. multiloquium.
Πολύεργος. υ ὁ operosus, semper agens aliquid.
Πολυετεῖ. asseruatur multos in annos.
Πολυετής. ὁς. ὁ. ἡ. annosus, μακρόβιος.
Πολυετία. ας. ἡ. annositas.
Πολύδυκτος. υ. ὁ πολυκράτης.
Πολύεφθος. υ. ὁ. percoctus.
Πολύζυλος. υ. ὁ. peramabilis, inuidiosus.
Πολύζυγος. υ. ὁ. habens multa transtra, iugosus, πολύδεσμος.
Πολυήμερος. υ. ὁ multorum dierum.
Πολυήρατος. υ. ὁ. ἡ. amabilis, multum expetitus, peroptabilis.
Πολύθρος. diues. πολυάρατος.
Πολυηχής. ὁς. ὁ. ἡ. sonorus, πολλοῖς ἤχοις, καὶ μέλεσι χρώμενος.
Πολυθάρσος. τὸ. fiducia.
Πολύθερμος. υ. ὁ. percalidus.
Πολύθεστος υ ὁ. multũ amatus.
Πολύθηρος. υ. habens multas feras.
Πολυθρέμμων. ονος ὁ. pecorosus.
Πολύθρονον. τὸ. uenenosum. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη.
Πολυθρόος. υ. ὁ. sonorus, streperus.
Πολυθρύλλητος. υ. ὁ. ἡ. diuulgatus, magnæ famæ.
Πολύθυτος. υ. ὁ. ἡ. ubi sæpe sacrificatur, halans crebris suffitionibus & sacris.
Πολύθυρος. υ. ὁ. ἡ. multo aditu peruius.
Πολυΐακος. impetuosus, peritus.
Πολυΐδρις. ιος. ὁ. ἡ. sciens, prudens, expertus multarum rerum.
Πολυϊδρία. ἡ. multarum rerum cognitio.
Πολυΐστωρ. ορος ὁ multiscius, qui multa nouit ac memorat.
Πολυκαγκής. ὁς. ὁ. ἡ. multam ariditatem habens, peraridus. nã κάγκανον. lignũ aridũ significat.
Πολυκαισαρεία. ὁ. multitudo Cæsarum.
Πολυκαρπία. ἡ. fertilitas.
Πολύκαρπος. υ. ὁ ἡ. fructuosus, εὔγυος.
Πολυκερδής. ὁς. ὁ. ἡ. ueterator, malus, lucrosus, uafer.

Πολυκέρδιον. multo melius, πολὺ βέλτιον.
Πολύκορως. ὁ. ὁ. cornutus.
Πολύκεστος. ὁ. ὁ. acu pictus. κεστος.
Πολυκέφαλος. ὁ. multiceps.
Πολυκέφαλος νόμος. cantio tibialis à Minerua excogitata, ad imitationem multiplicis sibili, quem anguina Gorgonum capita reddebant, apud Pindarum.
Πολυκηδής. ές. ὁ. ἡ. curis plenus, malorũ fœcundus, & author.
Πολύκλυτος. ὁ. ὁ. ἡ. gloriosissimus, clarissimus.
Πολυκλεὶς. ίδος. ἡ. habens multas sedes, congrua. Nauis epitheton, quasi multis cõpacta clauis & sedilibus, ideoq; firma.
Πολύκλητος. ὁ. ὁ. ἡ. à multis uocatus. Et πολύκλητοι. è multis locis conuocati.
Πολύκλυστος. ὁ. ὁ. undosus, multisonus, murmurabundus. à κλύζω.
Πολύκμητος ὁ. ὁ. elaboratus, laboriosus, ad multos labores idoneus, ut est ferrũ, exitiosus, letalis.
Πολύκνημος. ον. ὁ. ἡ. uelox, habens multas suras, uel origano abundans. κνῆμον enim originũ significat.
Πολύκοιλος. ὁ. plures continens uentres.
Πολύκοινον. omnibus commune.
Πολυκοιρανία. ας. ἡ. dominatio multorum. Vide in Chil. Erasmi.
Πολύκομος. ὁ. ὁ. frondosus.
Πολύκομπος. ὁ. ὁ. ἡ. iactabundus.
Πολυκρανία. πολυκοιρανία.
Πολύκραδον. ὸν. herba quæ alio nomine κρατεινὸν. apud Hippoc.
Πολύκρημνος. ὁ. ὁ. ἡ. montosus, inaccessus.
Πολύκριμνος. fertilis, multum hordei proferens.
Πολυκτημοσύνη. ης. ἡ. opulentia, facultas, copia substantiæ.
Πολυκτήμων. ον. ὁ. ἡ. diues, πολυχρήματος.
Πολύκτονος. multorum occisor.
Πολυκτόριον. Ithacæ locus. Etym.
Πολύκτωρ. nomen uiri proprium. Etym.
Πολύκυμος. ὁ ὁ ἡ. undosus, fluctuosus, πολυτέραχος.
Πολυκύμων. idem.
Πολυλήϊος. ον. ὁ. habens multas segetes, aut pecudes, aut spolia, fertilis, diues.
Πολύλιστος. ὁ. ὁ. optabilis, πολυλιτάνευτος.
Πολυλογία. ας. ἡ. multiloquium.
Πολυλόγος. ὁ. ὁ. multiloquus. Vide μακρολόγος apud Ammonium.
Πολυλόγως. loquaciter, multis uerbis, longo sermone.
Πολύλοπος. ὁ. ὁ. plures ueluti tunicas obtinens. de herbis quibusdam dictum.
Πολυμαθής. ές. ὁ. ἡ. multa discens, eruditus.
Πολυμαθία. ας. ἡ. disciplina multijuga.
Πολυμέρεια. ἡ. particularum multitudo.
Πολυμερής. ές. ὁ. ἡ. in multas partes diuisus, multimembris.
Πολυμέριμνος. anxius, solicitus.
Πολυμέριμνος. idem.
Πολυμόρφος. uariè, διαφόρως, πολυχειδῶς, διαφυῶς.
Πολύμηλος. ὁ. ὁ. ἡ. pecorosus, diues.
Πολύμηλις. ιος. & (λῶς.
Πολύμητος. ὁ. ὁ. prudens, consilio plenus, uafer. Ita enim Hom. Vlyssem uocat.
Πολυμηχανία. ἡ. ingenium, industria.
Πολυμήχανος. ὁ. ὁ. artificiosus, machinabundus.
Πολυμιγία. ἡ. cõfusio, multarũ rerũ mistio. Plut.
Πολύμιτον. ὸν. uersicoloribus filis cõtextũ, quod pluribus contextum est licijs. uide Bayfium.
Πολύμνια. ας. ἡ. Polymnea una ex nouem Musis.
Πολυμνήμονες. οἱ. multum memoria ualentes.
Πολυμνήστη. ης. ἡ quę à multis petitur in uxorem, proba.
Πολύμυθος. ὁ ὁ. decantatus.
Πολύμυιος. ὁ. ὁ. muscosus.
Πολυμορφότατοι. maxime multiformes.
Πολύμυθος. ὁ. ὁ. garrulus, locutuleius.
Πολύνευρον. ὁ. aliq uocant plantaginẽ minorem.
Πολύξενος. multorum hospita. Terræ epitheton.
Πολυοζοι. ramosi.
Πολυοινία. ἡ. uinositas.
Πολυοπόν. crebro perforatum, ut rete. πολυόφθαλμον.
Πολύοπτος. spectabilis.
Πολύορφος. ὁ ὁ. multis tabulatis excelsus.
Πολυός. ὁ. canus. Accipitur pro ciuitatis præside.
Πολυότης. ητος. canities.
Πολυοῦται. canescunt.
Πολυοχλοῦσα πόλις. ciuitas magnam turbam habens.
Πολυοψία. opsonij copia.
Πολύοψος. ὁ. ἡ. opiparus Luciano.
Πολυπαθής. ὁ. multis refertus malis.
Πολυπαιδία. ας. ἡ. multitudo filiorum.
Πολυπάϊπαλος. ὁ. ὁ. tritus, malignus, impostor.
Πολύπαις. αιδος. ὁ. prolificus.
Πολυπάμμων. ον. ὁ. locuples, diues pecuniæ. πάμμαστα enim Dorica & Aeolica lingua pecuniæ dicuntur, κτήματα.
Πολυπειρία. ἡ. multa experientia.
Πολύπειρος. peritissimus.
Πολυπενθής. ὁ. ὁ. ἡ. luctuosus.
Πολυπενθὴς ἡμέρα. dies quo multi acceduntad oraculum.
Πολυπήμων. ονος. ὁ. damnosus.
Πολυπίδακος. ὁ. ὁ. ἡ. &
Πολυπίδαξ. ακος. ὁ. multas habens scaturigines, fontibus

fontibus frequēs, irriguus. Hom. in Odyss. Macrob. Cum ait humidum Hom. designat subiacentem monti ageum. nam πολυπίδακα fontibus abundantem significat.

Πολύπικρος. ualde amarus.

Πολύπιστος. ν. ὁ. qui bonę est fidei.

Πολύπλαγκτος. ν. ὁ. &

Πολυπλανής. ές. ὁ. ἡ. pererrans, errans, multiuagus. Epitheton anni apud Sophoclem.

Πολυπλασιάζω. multiplico.

Πολύπλοκος. ν. ὁ. nodosus, implicitus, implicatus.

Πολυπλόκως. implicitè, diuerso ordine.

Πολύποδα. τὸ. multipedem.

Πολυποδία. ἡ. pedum copia.

Πολυπόδιον. τὸ. filicula.

Πολυπόθητος, summè desiderabilis.

Πολύπονος. laboriosus, dolore afflictus.

Πολύπορος. ν. ὁ. locuples, diues, ἔυπορος. meatibus refertus.

Πολυποσία. ἡ. immodica potatio.

Πολυπότης. ν ὁ. bibax.

Πολύπους. οδος. polypus, piscis genus à pedū multitudine dictum, de quo uide Aristot. Aelianū, & Eras. in Chil. Item morbus nariū, quòd multas radices habeat: aut quòd ut ille acetabulis inuadit uenantes, ita hic nares occupat usq; ad sermonis & anhelitus impedimentū: tuberculum in naribus præter naturā, subrubrum, &c.

Πολυπραγμονεῖσθαι. is dicitur cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur.

Πολυπραγμονέω. μ. ἥσω. π. ηκα. anxiè nimis & curiosè aliquid inquiro & indago inuestigoque, multis rebus me implico. Et propriè de rebus nihil ad nos pertinentibus dicitur. Aristophanes pro συκοφαντεῖν posuit. Compositum ex πολὺ & πράττω, quasi πολλὰ πράττω, hoc est circa multa ago & satago. Neutr. absol.

Πολυπραγμοσύνη. ης. ἡ. curiositas, negociatio. Gel. uertit multarum rerum aggressionem, earumq; omnium actionem. Plutarchus scribit esse φιλομάθειαν ἀλλοτρίων κακῶν. id est, studium aliena mala cognoscendi.

Πολυπράγμων. ον. ὁ. negotiosus, curiosus, ubique se ingerēs, cōtra rationem officij sui, actuosus. Sic Cic. uirtus aūt actuosa & deus noster nihil agēs.

Πολύπρεμνος. multos habens trūcos.

Πολύπτερα. quibus penna uberius data est.

Πολυπτοητος. tumultuosus, stupidus Plutarch.

Πολύπτυχος. ν. ὁ. multiplex, sinuosus, implicitus, fortis, eius neutrum est πολύπτυχον.

Πολύπτωτον. ν. ex pluribus casibus figura est (inquit Rhom. Aquila) cū sæpius initio eadē pars oratiōis reperitur, sed immutatis declinationibus casuum, aut generibus, aut numeris. Vide etiam Rutilium Lupum.

Πολύπυργος. ν. turritus.

Πολύπυρος. ν. ὁ. tritico abundans.

Πολύῤῥαφος. ν. ὁ. multum sutus.

Πολύῤῥιψ. ψνος. ὁ. ἡ. abūdans agnis, πολυθρέμμων.

Πολύῤῥητος. sæpe nominatus, clarus, laboriosus.

Πολύῤῥινος. è multis pellibus.

Πολυῤῥόθος. ν. ὁ. multistrepus. Aeschyl.

Πολύῤῥοιζος. ν. ὁ. ἡ. multisonus, πολύφθογγος. Nicand.

Πολυῤῥώδης. ες. ὁ. ἡ. abundans rosis, rosis consperſus.

Πολύς. πολλὴ. ὁ. multus, ingens, σφοδρός, uehemens, assiduus. Solū accusatiuū ex se format, τὸν πολύν, & τὸ πολὺ neutrum: reliquos obliquos à nomine πολλός mutuò accepit tam masculino quàm fœminino & neutro genere.

Πολυσαρκία. ας. ἡ. corpulentia.

Πολύσαρκος. ν. ὁ. corpulentus.

Πολυσήμαντος. ν ὁ. &

Πολύσημος. ν. ὁ. multa significans.

Πολύσκαρθμος. ν. ὁ. peragilis, πολυκίνητος.

Πολυσμάραγος. ν. ὁ. sonorus, streperus.

Πολυσπαθής. ές. ὁ. ἡ. spatha elaboratus sæpe.

Πολύσπερος, & Πολυσπορής. ές. ὁ. ἡ. diuersigena, in diuersas partes dispersus ac dissemina tus, à σπείρω. Est quoq; πολύσπερος, multis spiris & flexibus inuolutus.

Πολυσπερμία. affluentia seminis genitalis.

Πολύσπερμος. copiose fundens semen.

Πολύσπλαγχνος. ualde misericors.

Πολυσπορής. ἐος. ὁ. ἡ. habens diuersa semina.

Πολυστάφυλος. ν. ὁ. uuis abundans.

Πολυστέλεχος. caudicosus, multos habens trūcos. Paliuri epith.

Πολυστεφής. ἐος. ὁ. ualde coronatus.

Πολύστολος. ν. habens magnam classem.

Πολύστονος. ον. ὁ. ualde mœstus, faciens suspirare, multi gemitus.

Πολύστροφος πλοκὴ. perplexitas.

Πολύστροιβος. ν. ὁ. uorticosus, apud Nicand. à στρόβος, hoc est, aquæ uortex.

Πολύστυλος. ν. ὁ. qui habet multas columnas.

Πολυσύνδετον. ν. aliàs πολυσύνδετον, sed rectius per σι. scribitur, figura est asyndeto contraria, quę fit cum multæ coniunctiones ponūtur nō solum copulatiuæ, sed aliæ etiam cuiuscūq; generis. exempla afferuntur apud Rutiliū Lupū. à πολὺς multus, & σύνδεσμος coniunctio.

Πολύσφελμος. multo, uel denso cortice.

Πολυχιδής. ἐος. ὁ. ἡ. lacerus, multiplex. Gaza in Aristotele uertit multifidus.

Πολυσωματώτερος. ν. corpulentior.

Πολυτέλαυστος. ν. ὁ. bene numatus.

Πολυτεκνία. ας. ἡ. multorum filiorū procreatio.

Πολυτεκνόω.

Πολυτεκνία ας. ἡ. quæ habet filios multos.

Πολυτέλεια ας. ἡ. sumptuositas, profusio, luxus, magnificentia.

Πολυτελής. ές. ὁ. ἡ. sumptuosus, qui multa profundit, opiparus, pretiosus.

Πολύτεχνος. ον. ὁ. artificiosus.

Πολυλαμπίζω. μ. ίσω. π. ικα. multos honoro, uel à multis honore afficior, Hesychio.

Πολυτίμητος. ον. ὁ. ἡ. multo honore dignus, præclarus, πολυλαμώρητος. Vide πολύλαμος in Ammonio.

Πολύλαμος. ον. ὁ. magno emptus, magno honore dignus habitus. Vide Ammonium.

Πολύτλας. αντος. ὁ. ἡ. multa patiens, infelix.

Πολυτλήμων. ον. ὁ. ἡ. patiens.

Πολύτλητος. ον. ὁ. multa tolerans.

Πολυτοκία. ἡ. summa fœcunditas.

Πολυτόκος. ον. ὁ. fœtosus, fœcundus.

Πολυτρήρων ον. ὁ. ἡ. abundans columbis.

Πολύτρητος. ὁ. ἡ. multa habens foramina, foraminosus.

Πολύτριχον. ον. τὸ. herba quam capillum Veneris uocant, quòd multa habeat capillamenta.

Πολύτριχος. ον. ὁ. capillosus.

Πολυτροπία. ας. ἡ multiplices mores, multiplex & uersatile ingenium, morositas.

Πολύτροπος. ον. ὁ. qui uersatilibus est moribus. Homerus hoc nomine uocat Vlyssem, quasi multifaria ingenij dote, multiplici morum cognitione, uersatiliq; solertia præditũ, & ut inquit Cic. uersutum & callidũ. Nam uersutos appellat quorũ mens celeriter uersatur, callidos quorum tanquam manus opere sic animus usu cõcalluit. lib. 2. de Nat. Deor.

Πολύϋλος. ον. qui diuiditur in multas materias.

Πολυφαγία. ας. ἡ. edacitas, uoracitas.

Πολυφάγος. ον ὁ edax, uorax, helluo.

Πολυφάρμακος. ον. ὁ. uenenis uel medicinis abundans.

Πολυφασία. ας. ἡ. loquacitas.

Πολύφατος. celebris, uulgatus.

Πολύφορβος. ον. ὁ. ἡ. dotatus.

Πολύφημος. ον. ὁ. famosus, decãtatæ famę, illustris, garrulus. Forum quoq; dicitur πολύφημον, in quo uarij rumores narrantur. Est & proprium cuiusdam Cyclopis Neptuni filij.

Πολύφθαρον. exitiale Sophoc. Electra.

Πολυφιλία. multorum amicitia. Vide in Chilia. Erasmi.

Πολύφιλος. multos habens amicos.

Πολύφλοισβος. ον. ὁ. resonans.

Πολυφόρβη. multa nutriens. Etym.

Πολύφορβος. ον. ὁ. ἡ. multa nutriens.

Πολυφορία. ας. ἡ. fertilitas.

Πολύφορος. ὁ. multa ferens, ferax, capax, multorũ malorum capax, Aristoph. Pluto. οὕτω πολυφόρω συγκέκραμαι δαίμονι, hoc est, πολλὰ μοι κακὰ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγουσι ἢ ποικίλα.

Πολυφόρος οἶνος. uinum quod multum aquæ sustinere potest. Vulgo uinosum uinũ appellãt.

Πολύφορτος ὁ onustus.

Πολυφρασής. ές. ὁ. ἡ. multi cõsilij & prudentiæ.

Πολυφροσύνη. ἡ prudentia.

Πολύφρων. ον. ὁ. prudens.

Πολυφυὲς. τὸ. multifidum.

Πολυφωνία loquacitas, garrulitas.

Πολύχαλκος. ον. ὁ. solidus, firmus. Epithetõ cœli.

Πολυχανής. ές. ὁ. ἡ capax.

Πολυχεία. ας. ἡ. magna manus, magnus exercitus, laborantium multitudo.

Πολυχοῆν fœcundum esse & fertilem. Aristot. de Gene. anim. 4. ἡ δὲ φύσις τὸ δι' ὅλου πολυχοῆν οὕτως, ὥστε ἐπαμφοτερίζειν.

Πολύχοος. ον. ὁ. ualde fusus, uarius, multiplex, multifarius, numerosus, fœcũdus, copiosè fundẽs. dicebatur de Eunomio hæretico quod ὀλιγομαθῶς μὲν εἶχε πρὸς τὰ μαθήματα, πολύχους δὲ ἦν πρὸς τὴν λέξιν.

Πολύχους κόπρος. sterquilinium altè aggestum apud Heraclid. de Augiæ stabulo loquentem.

Πολυχρήματος. ον. ὁ. pecuniosus.

Πολυχρηματία. ας. ἡ &

Πολυχρημοσύνη. ης. ἡ. abundantia pecuniæ.

Πολύχρηστος. ον. ὁ. ad multa utilis.

Πολυχρόνιος. ον. ὁ diuturnus, ἔργα πολυχρόνια, res quarum memoria longa relinquitur.

Πολύχροος. ον. ὁ. uersicolor.

Πολύχρυσος. ὁ. ἡ. diues, auro abundans.

Πολύχυλος. ον. ὁ. succosus.

Πολύχυτον. ον. τὸ. copiosum & largũ fluxũ præbẽs.

Πολυψηφία. ἡ. multitudo consultantium.

Πολυώδυνος. calamitosus, ualde afflict⁹, & tristis.

Πολυώνυμος. ον. ὁ celebris. Hesiodus πολυώνυμον ὕδωρ, id est, multi nominis aquam uocauit iridem, à colorum multiplicitate.

Πολυωπός. ὁ. ἡ. multos habens oculos aut foramina, pro πολυπός. retis epitheton.

Πολυωρέω. μ. ήσω. ω. ηκα. multiplico, solicitus sum, curã habeo. Actiu. accus. & aliquãdo cum præpositione, ut πολυωρῶ ἐς τὴν ναῦν, curam nauis habeo. Opponitur autem τῷ ὀλιγωρεῖν, id est, negligentem esse. ὠρῶ γὰρ τὸ φυλάσσω.

Πολυωρία. ας. ἡ. cura.

Πολυωρυλικός. ὁ. ἡ. circunspectus.

Πολυωφελής. ές. ὁ. ἡ qui est magno commodo.

Πόμα. ατος. τὸ. potio, poculũ. Vide Ammonium.

Πομπαγαγέω. pompam duco.

Πομπαῖος. Mercurij cognomen, quod animas ad inferos deducat.

Γομπεία. ἡ. conuicium, scomma. Demosth. τῆς δὲ πομπείας τῆς αὐαίδην ὀτωσὶ γεγενημένης. uide πομπὴ in Ammonio.

Γομπεῖα. τὰ. utensilia, & quæ ad lustrationes pompamq; pertinent, pompalia. sacra uasa ad pompas idonea, sic Eust.

Γομπεῖον. ὀ. locus Athenis celeberrimus. Laërtij Interpres li. 6. in Diogene uertit palatiũ. & li. 2. in Socrate, uertit celeberrimum urbis locum.

Γομπεύς. ἐ Θ. qui pompam cogit, dux.

Γομπευτής. ὀ. ὁ. idem.

Γομπεύω. μ. εύσω. π. εύκα. mitto pompam, ostento, incedo & progredior cum fastu & pompa, glorior tanquam uictor. Item maledictis lacesso, scõmatis persequor, sumpta metaphora ab ijs qui in Bacchanalib. festis in plaustro sedentes in se inuicem conuitia iacebant, quod Menander indicat, cũ inquit, ὦν τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι. Dicitur & πομεύομαι passiua uoce pro eodem. Vide in Chil. Erasmi.

Γομπή. ῆς. ἡ. dimissio, ablegatio, pompo, triumphus. Etym.

Γόμπιλ Θ. ὀ. pompa, triumphus, & quæ uulgò processio uocatur. Est etiam πόμπιλ Θ. è thunnorum genere quẽ Aelian. & ναυλικός uidetur ab Aristot. uocare. πόμπιλον appellat. uide Bayfium. Põpilus apud Aristot. alio nomine ὁ ναυλικός, quem & ὠὸν πολύπου, id est ouũ Polypi uocãt. sed forte ναυπίλος legi debet, non ναυλικός.

Γόμπιμον. ὀν. quod commodè transmitti potest, aptus ad ducendum aliquem.

Γομπόβολον, pro πεμπόβολον.

Γομπός. ὀ. ὁ. dux itineris, comes, nuncius, & conuentus, σύνοδ Θ. Etym.

Γομποτολέω. μ. ήσω. π. ηκα. ναυτολῶ, classem naui deduco.

Γόμπυσμα. πόπυσμα.

Γομφαγεῖν. pompam ducere, inflari, exclamare.

Γόμφοι. οἱ. tumores in cute, bullulæ excrescentes in summis corporis partib. liuidę ac rubentes.

Γομφοί. οἱ. pustulæ, tumidæq; cutis inflationes, cum rubore. Hippoc.

Γόμφολυχεῖν. ad modum bullæ tumere.

Γομφόλυξ. γος. ὁ. bulla, quæ nascitur ex aqua cum pluit. Item ampulla, clypeorũ eminentia, τῶν ἀσπίδων ἢ ἐξοδ Θ. Dicta autem à uerbo πομφολύζειν. quod fluuiorum est, cum uehementer bullis efferuescũt. Vsurpatur & pro superbo & inflato. Etym.

Γονέομαι. uide πονέω.

Γονδύμυν Θ. αὐτὶ τοῦ πονδύλυ Θ. Δωρικῶς. Etym.

Γονέω. μ. πονήσω, (cum ad animum refertur) uel πονέσω (si ad corpus) π. ηκα. laboro, lassesco, doleo. Est etiam frango & fatisco, nõ duro, ὃν αὐ τέχω. Plato in Phædro, μὴ ὁ πονεῖν αὐτὸν γὰ τᾶς πολλᾶς γενέσεσι. Item exercetor, & γυμνάζομαι, & πεπονηκὼς τ γεγυμνασμένον significat. Plato Polit. 5. Præterea laboro, id est labore & diligentia conficio, elaboro. fatigor ex motu. Vnde πονήματα. opera elaborata, quæ oppõnuntur ὗς πράγμασι, id est illaboratis, & obiter aliudq; agendo factis. Et πόνοι πεπονημένοι, labores exhausti. Bud. Com. Ammonius distinguit ab ἀλγεῖν

Γονήματα. τὰ. labores, κόποι.

Γονηρεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύσαι. malignor. Deponens absol.

Γονηρεύω. idem.

Γονηρία. ας. ἡ. nequitia, malitia, prauitas, flagitiũ, scelus.

Γονιρολογίαι. αἱ. maledicta contumeliæ iracundę contentiones concertationesq;.

Γονηρόπολις. ἡ. improborũ ciuitas, quã in Thracia Philippus condidit, & pessimos quosq; homines in eam transtulit.

Γονηρός. ὀ. ὁ. oxyt. prauus, peruersus, malitiosus, improbus, scelestus, sons, noxius, facinorosus. Item putris, carie uitiatus. Vide κακός in Ammonio & πόνηρον.

Γόνηρ Θ. ὀ. proparoxyt agricola, laboriosus, infelix, rusticus. Vide μοχθηρὸς in Ammonio, & πόνηρον.

Γονήρως. prauè, imperitè. Item ἐπωδυνῶς, cum dolore: ut πονήρως ἔχειν, incommodè habere, grauiter ægrotare.

Γονητέον. laborandum est.

Γονηλικός. ὀ. ὁ. laboriosus.

Γόνιμ Θ. exactor pœnarum.

Γόν Θ. ὀ. ὁ. labor, lassitudo, dolor, morbus, mala affectio, læsio. Hipp. πόν Θ σελήνης, eclipsis lunæ, nocumentum, significat & gymnasium seu exercitium Hippoc. Etym. Vide in Chil. Eras. πόν Θ πόνῳ πόνον φέρει, ex Sophocle.

Γονόβροχ Θ. ὀ. ὁ. à mari madefactus.

Γόνυ Θ. ὀ. ὁ. marinus.

Γονυκά. auellanæ nuces.

Γονύζω. μ. ίσω. π. ικα. mergo Actiu. accus.

Γονύα. ας. ἡ. marina superficies.

Γονόθεν. ex mari.

Γονοπόρ Θ. ὀ. ὁ. per mare iens, mare penetrans.

Γονοπορεύοντες. οἱ. mari euntes.

Γονοποσείδων. ῶν Θ. ὁ. Neptunus.

Γόντ Θ. ὀ. ὁ. pontus, mare, quasi πόν Θ, quia laboribus plenus sit, ac proprie de mari dicitur, quod uitia Chersonesum & Euxinum cõtinetur. κατακρηστικῶς. uero de omni alio.

Γονωπόνηρ Θ. defessus.

Γόπανον.

Πόπανον. τ. τὸ. placentula rotũda, lata & tenuis, sacrificijs apta. Item effigies deo assimilis, imago à πόκος & ἄναξ. Eust. Iliad. δ.

Ποπίζειν. popissare, hoc est epopis aut upupæ uocem edere. ποππύζειν, καλάμιν φυσᾶν, καὶ αὐλεῖν ὡς οἱ παῖδες.

Πόποι. papæ. blandientis uox, aut etiam indignantis.

Ποποι. οἱ. dij, dæmones. quasi τὰ πάντα διοπτεύοντες, id est, omnia despicientes. Cælius lib. 1. capite 24.

Ποππύζω. μ. ύσω. π. υκα. demulceo, blandè attrecto, quod ad equos pertinet. Item sibilo, aut collisis manibus inter se plausum edo.

Πόππυσμα. ατος. τὸ. uox fictitia à sono quo equis necdum domitis blandimus. Politianus Miscel. cap. 32.

Πορδακόν. τὸ. madidum, uliginosum, apud Simonidem, Strab. lib 13. δάβροχον exponit.

Πόρδαλις. pardus mas. nam fœmina πάρδαλις dicitur. ille παρὰ τὸ πεφάλλεσθαι, hæc παρὰ τὸ παράλλεσθαι. Eust. Iliad. ρ. Homerus πόρδαλιν animal uocat, πάρδαλιν uerò pellem eius.

Πορδή. ῆς. ἡ. uentris crepitus.

Πόρε. præbuit, copiam fecit.

Πορεία. ας. ἡ. iter. Gaza in Aristot. uertit incessum.

Πορεῖα. τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα. quæ ad profectionem sunt idonea, uelut commeatus, uiaticum.

Πορεῖον. quod datur senioribus ad legationẽ tanquam commeatus. Etym. uide πόρια.

Πορευθείς. ὁ. profectus.

Πορεύομαι. μ. εύσομαι. π. ευμαι. eo. Vnde πορεύεσθαι εἰς τὰ κτήματα. hæreditatem adire. Neutr. absol. Vide ὑπάγειν in Ammonio.

Πορευσιμος. η. ὁ. meabilis, peruius, πορευσιμος ποταμος. flumen quod uado transiri potest.

Πορευτικός. ού. ὁ. gressilis, ut Gaza uertit ex Aristotele.

Πορεύω. μ. εύσω. π. ευκα. ago, duco, deduco, κομίζω.

Πορεύω. do, præbeo. Actiu. accus.

Πορθεῖν. urbem excindere, ac depopulari.

Πορθέω. μ. ήσω. π. ηκα. populor, expugno, perdo.

Πόρθησις. ἡ. ῆ. ἡ. populatio, desolatio.

Πορθητής. οῦ. ὁ. populator.

Πορθμεία. ας. ἡ. uel.

Πορθμεῖον. η. τὸ. nauis, quæ Cæsari ponto. nis. dicitur ab eo, quòd ijs nauibus in traijciẽdis amnibus loco pontiũ utimur. Gallicè ung bac. Vocatur & πορθμίς, & πορθμίδιον. Bayf. de Re nauali. πορθμεῖον dicitur etiã locus per quẽ traijcimus qualis erat Romæ uellabrum Plut. in uita Romuli. καλεῖται δὲ νῦν ὁ τόπος Βέλλαυρον, ὅτι τὸν ποταμὸν πολλάκις ὑπερχομένου δὲ πεζοῦς πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον εἰς ἀγορὰν. Τὴν δὲ πορθμείαν ῥωμαῖοι βέλλαυραν καλοῦσιν.

Πορθμεύς. έως. portitor.

Πορθμευτής. idem.

Πορθμεύω. μ. εύσω. π. ευκα traijcio. Actiu. accus.

Πορθμίειον. τὸ. naulum, Callimacho.

Πόρθμιον. η. τὸ. idem, ὁ τῶν πορθμείων διδόμενος. μισθός. Item transitus, traiectus.

Πορθμίς. ίδος. ἡ. ponto, nauicula traiectoria.

Πορθμός. οῦ. ὁ fretum, sinus maris qui facile traijci potest, id est, θάλασσα ἑκατέρωθεν ἤπειρον ἔχουσα. Vide Bayfium, & ἰσθμός in Ammonio.

Πόρθος. ου. ὁ. ramus, stirps, germen, pro πόρθος.

Πόρια. τὰ. uel πόρεια per ει. nauigia, quibus utebãtur ad milites transportandos, quæ στρατιωτικὰ πόρια appellantur à Diodoro. Bayf. pontones uertit. Quin & Plato de Leg. 3. πόρεια uocat currus siue uehicula. Bayf. de Re nauali.

Πορία. ας. ἡ. facultas, abundantia.

Πόριδες. οἱ. uituli, malim πόρπιδες.

Πορίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. &

Πορίζω. μ. ίσω. π. ικα quæro, comparo, comminiscor, excogito. Vnde πεπορισμένον ἀργύριον Demosth. pro pecunia ad dissoluendum æs alienum confecta. Cicero conficere pecuniam dixit, & curare. Descendit autem παρὰ τὸ πόρος. Bud. Com.

Πορίζειν εὐμενείαν. est captare beneuolentiam Aristot. quod etiam παρασκευάζεσθαι dicitur ab eodem, & παρίζειν suppeditare. Item πορίζω τῷ κοινῷ: confero in Rempub. πορίζεσθαι τὰ εἰς τὸν βίον, præparare ad uitã degendam necessaria, parare ea quæ suppeditant ad uictum & cultũ.

Πόριμος. η. qui acris est cõmentationis, ad excogitandũ aliquid ingeniosus, Greg. & Synes Cicero πόριμον parabile dixit, id est quod in promptu est, uel quod citò haberi potest, ut Tuscul. 5. Diuitias naturæ parabiles esse ait Epicurus. Significat etiã πόριμον, παραιωτικόν, id est facilè penetrans: uel παραιωτὸν τῇ εὔπορον, id est commeabile, transmissu facile, Galeno. Bud. ibid.

Πόρις. pro πόρτις. iuuenca, uitulus, μόσχος.

Πόρισμα. τος. τὸ. quod excogitatur, theorema qd obiter à prius demonstratis resultat & astruitur ac ueluti lucro apponitur, οἷον ἕρμαιον τῇ κέρδει ἢ ὅν τ' ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως παρεργον Corollarium dicere scribit Procl. li. 3. in Euc.

Πορισμός. οῦ. ὁ. suppeditatio, sufficientia, adoptio pecuniarum, occupatio ad lucrum, quæstus, lucrum, ratio uitæ quærendæ, quasi ἀφορμή. Bud Com.

Πορισής. οῦ. ὁ. dator, suppeditator.

Πορισικός, sicut πόριμος. qui artificiũ nouit & rationem uitæ suppeditandæ. Et πολιτικὴ πόλις, in qua facilè est uictum inuenire.

Πορισόν. quod facile suppeditatur.

Πορκεύς. έως. ὁ. piscator retiarius, apud Lycoph.

Πόρκης. ου. & (πορκέον δίκτυον.

Πόρκιος. Etym. &

Πόρκις. &

Πορκός. ᾶ. ὁ. rete piscatorium ex funiculo contextum. Hom. utitur pro fibula siue annulo, ferrũ hastæ continente, omnino quicquid circulare & rotundum est, his nominibus dicitur. πᾶ ἀ ὁ πόρκιος. Etym.

Πορνεία. ας. ἡ. fornicatio, ἀκολασία.

Πορνεῖον. ου. τὸ. lupanar.

Πορνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. scortor. Neutr. absol.

Πόρνη. ης. ἡ. meretrix.

Πορνοβοσκεῖον. ου. τὸ. lupanar.

Πορνοβοσκία, lenonia ars, lenocinium. ἡ. πορνοβοσκία ἐκ ἔστιν ἥττων τῆς ἐν φανερῷ ὢν πόρνος πορνείας. ἐκ τῶν νόμων.

Πορνοβοσκός. ᾶ. ὁ. ἡ. leno, uel lena, hoc est ἡ προῖς ὦσα γυναῖκας ὢν μισθωτοῖς παρατυχεῖσι συμφθείρομένας καὶ ἑτέρῳ προσχήματι τυχόν δὶ ὑπηρεσίαν, ἐν καπηλείῳ. Ex legibus.

Πορνοβοσκοῦντες. οἱ. lenocinantes.

Πόρνος ὁ ὁ. mœchus, scortũ, cinedus, catamytus.

Πορποιεῖν. transitum munire, & meatus aperire.

Πορποιία. ἡ. exilium meatuum status. Gal. lib. 4. Therapeut.

Πόρος. ου. ὁ. uadũ, meatus, transitus, alueus fluminis, foramen. Item locus petrosus & asper. Item quæstus, & idem quod πειρισμός. ἀπὸ τοῦ πείρω ἢ πορῶ τὸ τελῶ. Plato in Sympos. πόρον esse ait filium μήτιδος.

Πόρπαξ. κος. ἡ. annulus ostij, lorum, uinculũ, capulus armorum, scuti manubrium.

Πορπάω. uel πορπέω, unde ἐκπορπέω. infibulo ad stringo, Aeschyl. Prometh. ἡ δὲ νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς.

Πόρπη. ης. ἡ. fibula, bulla, monile.

Πόρρις, iuuenca pro πόρπις. Lycoph.

Πόρρω. longè, procul, porrò. Genitiuo, ut πόρρω τῆς πόλεως, procul ab urbe. Demosthen. ἵνα μὴ πόρρω τοῦ πρόντος γράφωμαι, Ne longius digrediar. πόρρω τῶν νυκτῶν, Ad multam noctem. Aliquando contrario modo significat. Plato, πόρρω σοφίας ἥκεις. Vsqueadeò sapiẽs es & eruditus? Vsq; eò prouectus es in studio sapientiæ? Bud. Com.

Πόρρω τοῦ ἀναγκαίου. supra modum.

Πόρρωθεν. eminus, olim.

Πορρωτάτω. longissimè.

Πορσαίνω. μ. ανῶ. &

Πορσύω. paro, præbeo, orno. εἰς προκοπὴν ἄγων ἡμῖν πόρρω ποιῶ ἐκείνον ἐφ' ὃ ὅτιμ. uel παρέχω καὶ ὀρέγω. Datiuo iungitur unà cum Accusat. Xenoph. ὃς μὲν αὖ ὀρῶσι πορσύνοντας τοῖς δεομένοις τὰ ἐπιτήδεια. Verũ utrunq; poëticum à πόρω, ἢ πορῶ τὸ πορίζω.

Πόρσω, pro πόρρω. ἐμπροσθεν, procul, ultra.

Πορτάζειν. uitulari, θαμαλίζεσθαι.

Πόρταξ. κος. ὁ. uitulus, iuuencus. diminutiuũ est.

Πόρτις. ἡ. uitula. supra scribitur πόρις.

Πορώνη. laqueus.

Πορφάζω. μ. άσω. π. ακα. stimulo boues. Neutr.

Πορφύρα. ας. ἡ. purpura, genus conchæ. uide Aristot. & Aelianum.

Πορφυρανθής. τὸ. qui florem purpureum habet.

Πορφύρεος. α ὁ purpureus, densus, niger.

Πορφυρεύς. έως. ὁ. ἡ. qui purpuras capit, tingẽs purpura.

Πορφυρέω. profunde aliquid cogito. Ety.

Πορφυρίζω. uergo in purpuram.

Πορφυρίς. ίδος. ἡ. uestis purpurea. Bayf. Est & insulæ unius Cycladũ, nomen à multitudine muricum sic dictæ, quæ & νίσυρος.

Πορφυρίων. ωνος. ὁ. porphyrio auis, apud Aristotelem, Aelianum, & Oppianũ in Ixeuticis bis. Est & piscis eiusdem nominis.

Πορφυρόεις. όεντος. purpureus.

Πορφυροπώλις. uenditrix purpurarum.

Πόρφυρος. ὁ. porphyrus apud Aelianum, serpens (opinor.

Πορφυρώς. nomen auis.

Πορφύρω. μ. υρῶ. facio colorem purpureum, rubeo, denigro. Item turbo, misceo cogitando, βαθέως διαλογίζομαι, κυμαίνομαι διαλογισμοῖς, καλχαίνω. ut πόρφυρεν κραδίη, cogitabat. A purpura cõcha, quæ in imo mari inuenitur, translatione sumpta.

Πόρω. μ. ορῶ. π. ορκα præbeo. Actiu. accus.

Ποσάκις quoties.

Ποσαπλάσιος. quotuplex.

Ποσαπλῶς. sæpenumero, supra quàm dici potest, multipliciter.

Ποσαπός ᾶ ὁ. quotus.

Ποσαπῶς. quàm multipliciter. alij ποσαχῶς.

Ποσαχῇ. quot in locis.

Ποσαχῶς. quotupliciter. ἀναριθμήτως. nam πόσον aliquando multum significat.

Πόσε. quò, πῶ.

Ποσειδάων. ωνος. ποσειδῶν. Neptunus, huius uocatiuus Aeolicus est ποσειδόν, Doricus ποσειδάν, cuius etiam accusat. sing. per apocopen fit ποσειδῶ.

Ποσειδεών. ῶνος. ὁ. mensis apud Athenienses septimus, qui December est, ut in quo solstitium hibernum esse constet autorum testimonio: & Halcyonij dies.

Ποσειδεωνίς. ίδος. ἡ. Halcyone auis, unde & ποσειδεῶνι. mensis nomen à diebus Halcyonis.

Ποσειδήιος. ου. ὁ. Neptunius, Neptuni filius.

Ποσειδῶν.

Ποσιδῶν. ῶνος. Neptunus. hymnum eius scripsit (Orpheus.
Ποσιδώνειον. τ. τὸ. Neptuni fanum.
Ποσιχέστερος. τ. ὁ. propior.
Πόδυνος ἡ. præputium, pudendum. Etym.
Ποδίκα. abscessus exiguus iuxta palpebræ cilium nascens, sic dictus quod præputio similis sit alio nomine κρίθη, hoc est, hordeolum dicitur.
Πόδιον. τὸ. mentula.
Πόδων. ωνος. ὁ. idem. Alij herniosum & sine præputio hoc nomine appellari uolunt.
Ποσιδῶν. Neptunus. Etym.
Πόσιμος. τ. ὁ. potabilis.
Ποσιπόδνιδες. αἱ. uenæ in calcaneo.
Πόσις. ιος. potio. Item maritus. πόσιος μὴ ἢ ὕδατος μιγνυμένου τῇ γῇ γυνὴ γίνεται τῶν φυτῶν καὶ σπερμάτων, ὅτω καὶ αὐτὸς μιγνύμενος τῇ γυναικὶ ἄπτος γίνεται τῶν παίδων γενέσεως.
Πόσος. ου ὁ. quantus, aliquantus, quotus, interrogatiuè.
Ποσός. quotus, quantus, infinitè.
Ποσόσις. quotus.
Ποσότης. ητος. ἡ. quantitas.
Ποσῆμαρ. &
Ποσαῖος. τ. ὁ. quot, in quot diebus. Ποσαῖος πάρει; Quando uenisti?
Ποσυμόριον. minima pars, πολλοσόμιρος.
Πός. τ. quotus.
Ποσῶς. aliquantulum, ex parte.
Πόπαι. adesdum. Doricè autem dicitur pro πρόσκαι, sicut πόπεχε attende, pro eo quod erat πρόσεχε.
Ποτάγχυμεν. propinquamus, appellimus.
Ποτανί. nuper, recenter.
Ποτάνιον. nouum, peregrinum, recens, τὸ νεωστὶ συμβὰν. sic Eust. Iliad. ω.
Ποταμιγός. τ. ὁ. fluuialis.
Ποταμηδόν. fluminis in morem.
Ποτάμιος. τ. ὁ. fluuialis, ut Gaza uertit in Aristot. ποτάμια πλοῖα, naues fluuiales. Bayf.
Ποταμογείτων. ωνος. uulgò fontinalis uocatur, herba, sunt qui tintinnabulum terræ dicunt, folia habet similia betæ.
Ποταμοδλάστης. fluuium penetrãs, uel traijciens.
Ποταμός. τ. ὁ. fluuius. ἢ ἀπὸ τοῦ πότου, ἢ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἔχει.
Ποταμόχοος. τ. ὁ. terra quæ flumine operitur.
Ποτανός. uolucris, πτηνός.
Ποταπός. οῦ. ὁ. qualis, cuias, pro ποδαπός, quasi ποῖός ἐστι ἀφᾶς.
Ποτάω. uolare, Dicitur & ποτάομαι.
Ποτῶν. ad orientem situm, ἑῶον. malim duabus dictionibus ποτ' ἀῶ, ad auroram.
333. Πότε. quando, tandem. paroxyt.
C. 1. Ποτέ. aliquando, oxyton.
Πότιδλα. Atticè Neptunus.
Ποτέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. τὸ ποτάω.
Ποτέον. bibendum est.
Πότερα. &
Πότερον. utrum, an.
Πότερος. τ. ὁ. uter, interrogatiuè.
Ποτέρως. aduerbium, utrum.
Ποτέρωσε. pro ποτέρωθι. aliquando.
Ποτή. ἡς. ἡ. uolatus, πτῆσις. ἀπὸ τοῦ πέτω, sicut ab ἔχω, ὀχή.
Πότημα. potus.
Ποτηριωγλύπτης. τ. ὁ. poculorum cœlator, apud Euphorionem.
Ποτήριον. ου. τὸ. calix, poculum, ἀπὸ τοῦ τῶν πόσιμα τηρεῖν. significat & indumentũ ex lanis. Etym.
Πότης. τ. ὁ. bibulus. ut πότης λύχνος, multum olei consumens ellychnium.
Πότης. ητος. ἡ. potus.
Ποτητός. uolucris, ἀπὸ ποτάομαι.
Ποτί. Doricè, pro eo quod est πρός, φύ, & ποτὶ apud Hippocratem.
Ποδεδεγμένος. τ. ὁ. expectans, libenter accipiens.
Ποδεδεγμένοι οἴνῳ. uino domiti.
Ποδεδρεπια. τὰ commessationes.
Ποτίζω. μ. ίσω. π. ικα. rigo, id est potum duco, potum do. Actiu. accus.
Ποδικός. ὁ. bibax.
Ποτίκρανον. τ. τὸ. puluinar.
Πότιμα. ατος. τὸ. potus.
Ποδιματοποιός. ὁ. ὁ. potionum temperator.
Πότιμος. ὁ. ὁ potabilis.
Ποτνίομαι. ingredior.
Ποδνίομαι. uenio, accedo. ἀπὸ νίω νίσω, νίομαι.
Ποπόομαι. aspicio, expecto.
Ποδιπτόρνιδδε. idem quod ποσιπόρνιδδε.
Ποδιπτύομαι. μ. ύσομαι. π. υγμαι. applicor.
Ποδιφωνής. ής. ὁ. ἡ. loquax.
Πότμος. τ. ὁ. fortuna, sors, mors.
Πότνα, pro πότνια, δέσποινα.
Πότνια. ueneranda, honorabilis. Etym.
Ποτνιάδες. αἱ. mænades, bacchæ, furiæ.
Ποτνιάζομαι. supplico, oro, moueo.
Ποτνιάζω. illicitis amoribus utor.
Πότνιαι. Bœotiæ regio. Etym.
Πότνιος. τ. ὁ. uenerandus, pudicus.
Ποτνιάω, & ποτνιῶμαι. supplico, cũ gemitu obtestor, quirito, quod etiam quiritor dicitur.
Ποτνιώμενος. obtestans deos.
Πότνος. idem quod πότνιος.
Ποτόμφω. olfacio, πωσόζω.
Πότον. τὸ. &
Πότος. τ. ὁ. potus, conuiuium. Cyrill. paroxyt. de potu certamen, uide Ammonium.
Ποτὸς. ὁ. ὁ. potulentus, potabilis. oxyt. Cyrill. uide Ammonium.

Πῇ.ubi,fermè,partim,alibi.Bud.Com.uide πῆ & ποῖ in Ammonio.

Πῇ κῆχος.ubi terrarum?quò?

Πὲς.ποδὸς. ὁ. pes, interdum ima pars claui, uide πόδιον. funis inferior ueli,quem Lat.quoq; pedem nuncupant, Hyperides, ἀφεὶς τὴν ὑπέρον, τὸ πόδα διώκει, quod prouerbialiter dictũ de eo qui magni momenti negotium missum faciens,protrita & inutilia persequitur. Erat & edictum quoppiam ὁ πὲς,quod lõgis (ut apparet) periodis constans, contenta cõtinuataque uoce, & uno quasi spiritu à præcone recitabatur,uti ostendit Gal.Epidem.lib.6. καθάπερ οἱ κήρυκες ὅταν, ἃ λεγόμενον πόδα ἐφράζωσι.&c uide Bayfium, & Eras. in Chil. Hypera omissa pedem insequeris.

Πρᾶγμα.ατος.τὸ.res,causa. Item molestia,ut negotiũ Latinè.Plat.οὐδὲν πρᾶγμα, Nihil est incõmodi & molestiæ. οὐδὲν δέ μοι πρᾶγμα πρός σε, Nihil mihi tecũ est negotij. Πρᾶγμα πράττειν,Litẽ intendere.negotiũ facessere.Sed πράγματα pluraliter est πολιτεία, hoc est ipsa reip.administratio.ut πράγματα πράττειν,rebus ad remp. pertinentibus operã dare, actui rerum uacare & ius dicere,χρηματίζειν.

Πραγματεία.ας.ἡ. negotiatio. Item opus commentatione compositũ, ut Isocrates orationẽ suam,uel libellũ πὲς Δημονικὸν πραγματείαν appellat. Plato in Phædone pro cõmentatione ipsa posuit, & intentione animi & uexatione. πολυπραγμοσύνη. Item ἀπὸ τῆς αὐτῆς. πραγματείας eadem opera,Isoc.

Πραγματεύομαι.μ.εύσομαι.π.εύσαμαι. fum in negotio,aliquid tracto,satago circa aliquid & occupor, Gregor.εἰς βασίλ. Ex quo fit ut philosophari & commentari significet, hoc est, animo occupari circa indagationem ueritatis & recti.Plato de Rep.4. ἵνα μηκέτι πραγματευόμεθα περὶ σωφροσύνης,Ne inquiramus & commentemur. Hoc Cicero pertractare appellat, ut de Nat. 1. Ea uero ipsa nulla ratione melius frui potui,quàm si me non modo ad legendos libros, sed etiam ad totam Philosophiam pertractandã dedissem. πραγματεύομαι περὶ τῶν τα,Rhet.ad Alexand.pro, hisce in rebus elabo ro,& πραγματεύθῆναι δεῖ περὶ λόγον,tractari debent in ratione dicendi. Est & negotiari in aliqua re ad lucrũ,cum accusatiuo,Gregor.τοῖς κάτω τὰ ἄνω πραγματευόμενον.Sed hoc translatè. Item uexor,fatigor,negotijsq; implicor, apud eund. Item cõsulto & de industria quippiam facio.Xenoph. καὶ δόρυ ὅτως πεπραγματευμένον, Hastamq; cõsulto ita fabricatam, ne lædere possit. Bud.Com.

Πραγματεύς.έως.ὁ.negotiator.

Πραγματικοί.οί.infimæ sortis homines,qui mercedula adducti, ministros se præbẽt in iudicijs oratoribus.

Πραγματικόν.ὸ.τὸ.quod est magno usui efficax.

Πραγματοδίκης.aduocatus, qui alicuius causam inquirit,διωλόγος,calumniator,sycophanta.

Πραγματολογοῦντες.in narrandis rebus occupati.

Πραγματομαθής.ὲς.ὁ.ἡ.negotiorum expertus, prudens,ueteranus,industrius.

Πραγματώδης.ὲς.ὁ.ἡ.difficilis,intricatus.

Πραγοείδης.uinum quoddã,sed uile & abiectum, uappa Hermolao Barb.teste.

Πρᾶγος.ὲς.τὸ.res,negotium,actio.

Πραεία.ας.ἡ.mansueta.

Πραθεὶς.ῶτος.ὁ.uenditus.

Πραθενδύειν.uenditare sese inanibus uerbis.

Πραθέω.μ.ήσω.π.ηκα populor.Actiuum.

Πράθω.μ.άσω.π.ακα.idem.

Πρακτέον.faciendum est.

Πρακτέος.α.res de qua agendum est.

Πρακτική.ῆς.ἡ. ars quæ in rerũ actione cernitur, & πρακτικαὶ artes dicuntur quarum omne opus est in agendo.

Πρακτικός.ὴ.ὸν.efficax,factibilis,actualis.

Πρακτός.ὴ.ὸν.agibilis.τὰ πρακτὰ agendas uel gerendas uocat Cicero.

Πράκτωρ.ορος.ὁ.interfector,perpetrator.Est etiam qui pecunias multatitias exigit, impostor. Item uindex,sic furiæ apud Aeschylum πράκτορες αἵματος ultrices parricidij dicuntur.

Πραμνεῖος.α.ὸν.mansuetus.

Πραμνειος.α.ὸν.epitheton cuiusdam uini à loco. ἢ παρὰ τὸ πραΰνειν τὸ μένος.

Πράν.Doricè αὐτὴ πρώιον.dudum.

Πρανής.ὲς.ὁ.ἡ pronus(ut Gaza uertit ex Aristotele)decliuis,præceps.

Πρανίζω præcipito,deijcio,deturbo.Etym.

Πρανιχθεὶς.præcipitatus.

Πρανὸς.ὴ.ὸν.τρανὴς.

Πραξιδίκη.ἡ. Dea quædam quæ dictis factisúe finem imponere credebatur.

Πραξικοπήσας.muneribus corruptus, dolo agẽs, insidiatus.

Πραξικοπῶ.τὸ.δωροδοκῶ.

Πρᾶξις.ιος.ἡ.exactio,actio,actus, officium. Vnde οἱ ἐν ταῖς πράξεσιν, magistratus, οἱ πολιτευόμενοι,καὶ οἱ τὰς ἀρχὰς ἄρχοντες. Μέγιστα πράξεις,rerum summa, Plinio actus rerũ dicitur. Τὼ δὲ πρᾶξιν εἶναι δεῖ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν. Verba sunt in cõtractibus apponi solita, significantia utrunq; in solidum obligari, & reos esse promittendi.Bud.Com.

Πρᾷος.ου.ὁ. mansuetus. παρὰ τὸ παντελῶς ποιῶν.

ποιῶν, clemens, cuius contrarium est ὀργίλος.

Γραότατα. mansuetissimè.

Γραότης. ητος. ἡ. mansuetudo, clementia.

Γραπὶς. ίδος. ἡ. exta siue præcordia, sicut Cicero, Iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locauit Inde pro cura & industria & cogitatione ponitur.

Γρασιά. ᾶς. ἡ. oxyton. sulcus, areola hortorũ, olerum consitio. Hesych. πρασίαι, inquit, αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανίαι. hoc est, (ut Plin. uocat) puluinorũ tori, aut sulcorũ tramites. est etiam πρασία, nomen urbis. Etym. & Cyrill. paroxyt.

Γρασιζω. μ. ίσω π. ικα. uiresco, porraceus sum.

Γρασιν. ης. ἡ. cura deorum.

Γρασινὸς. ὴ. ὸ. uenalis.

Γρασινὰς. ἡ. uiriditas.

Γράσινος. ὁ porraceus, uiridis.

Γράσιον. ὀ. ὸν. marrubiũ, dequo Plin. & πράσιον χρῶμα, uiridis color apud Platonem.

Γράσις. ιος. ἡ. uenditio, auctio.

Γραῦκαρις. ἡ blatta (ut Gaza uertit ex Aristotele) eruca.

Γρασόκαρον. ὀ. ὸν. falx putatoria, demetendis hortensibus oleribus accomoda, παρὰ τὸ πράσα καρεῖν, ἤγουν τὰ λάχανα. in Epigr. græc.

Γράζον. ὀ. ὸν porrum.

Γρασόργη falx messoria.

Γραταρασία. præces erant quę sub primum arationis tempus fraudebantur.

Γρατὴρ. ῆρος. ὁ lapis unde mancipia uendebãtur.

Γρατήριον. ὀ. ὸν forum.

Γρατίας. ὀ uenditor.

Γρᾶτος. primus, Doricè.

Γρᾶτρια. ας. ἡ. uenditrix.

Γράτης. ὀ. ὁ. uenditor.

Γράσσω, facio, ago, administro, tracto, uiuo, exigo.

Γράσσομαι. μ. ἄξομαι. π. αγμαι. & Γράττω. μ. ἄξω. π. αχα. facio. Vnde πράττω τὰ τῆς πόλεως. id est, πολιτεύομαι, sum in magistratu. πράττειν uero τὰ ἑαυτοῦ, est esse priuatum. Aliquando significat contẽdo & laboro ut aliquid fiat, quod etiam agere dicitur Latine: unde ἀντιπράττειν, refragari, & in contrarium laborare & contendere. Aliquando & ἐκπράττω, exigo, cogo. Et absolutè positum, uiuo, ago, sorte aliqua utor. Inde βελτίον πράττειν, ἄμεινον πράττειν, κακῶς πράττειν, & καλῶς πράττειν. Sed πρᾶγμα πράττειν, & πράγματα πράττειν, uide in πρᾶγμα. Bud. Com Item πράττω nõ solũ τὸ ποιῶ. sed etiam τὸ πάσχω. Aristoph.

Γράττω. μ. άσω. π. ακα. uendo. Actiu, accus.

Γραϋμόνως. promptè, mansuetè. inferius πρόθυμος scribitur.

Γραϋνικὰ. τὰ. mitigantia.

Γραϋνικὸς. ὴ. ὸν. mulcens, leniens.

Γράϋνσις. mitigatio, id est, moderatio & placatio irę. κατάστασις καὶ κατεύνασις ὀργῆς. Aristot. Rhe.

Γραύνω. μ. ωῶ. mitigo, placo, mansuefacio.

Γραυπάθεια. ας. ἡ. mansuetudo.

Γραῦς. mitis, facilis, mansuetus.

Γράως. placidè.

Γρεμνιάζειν. ramos emittere, pullulascere, radices producere.

Γρεμνιάσαι. funditus euellere.

Γρεμνίζω. funditus euello, extirpo. Etym.

Γρέμνιον. &

Γρέμνον. ου. τὸ. robur, truncus ex arbore, ramus, fundamentum.

Γρέμνος. ramus, stipes.

Γρεμνοῦσσα fons est Atticæ hoc nomine.

Γρεπὶς. similitudo, æqualitas.

Γρέπον. decens, utile, pulchrũ, simile, moderatũ.

Γρεπόντως. decenter, quod Attici Γρέπον dicũt, nomine pro aduerbio utentes.

Γρεπτὰ imagines, simulachra.

Γρέπω deceo. Et πρέπει. id est, πρόσκειται, καθήκει, ὃ ἐστι dignũ est, ἀπρέπεια ἐλευθέρῳ. quæ homine libero digna sunt. Datiuo.

Γρεπτώλυς. ος. ὁ ἡ. decens.

Γρέσβα. honorabilis, ueneranda. Fit autem per syncopam à πρέσβεια, quod fœmininum est à πρέσβυς.

Γρεσβεία. ας. ἡ. legatio. Item legatorum cœtus. Item deprecatio. Greg. Bud. Com.

Γρεσβεῖον. ὀ. ὸν. senium, dignitas, præsertim senilis. Item legatum præcipuum, quod pater maximo filiõ dedit, aut maiori. Inde accipitur & pro ipso iure præcipuo maximi filij, quod ius primogenitum, uel primigenia dici potest. Bud Com.

Γρέσβειρα honorabilis, πρέσβα. ut πρέσβειρα θεὰ μις, præses & ætate uenerabilis.

Γρέσβεις. οἱ legati, in plurali tãtum dicitur. in singulari uero πρεσβευτὴς non πρέσβυς. Ammonius.

Γρέσβυμα. ατος. τὸ. legatio.

Γρεσβεύομαι. μ. εύσομαι. legationem mitto. uide Ammonium bis.

Γρεσβευτὴς. ὀ. legatus.

Γρέσβευσις. Attice. ἡ πρεσβεία. Bud Com.

Γρεσβευτὴς. ὁ. legatus campi, legatus consulis uel prætoris, ὁ ἀνθυπατικὸς. uide πρέσβεις.

Γρεσβεύω. μ. εύσω. π. ευκα. legationem obeo. Et sum legatus in exercitu. id est ulcarius imperator. Item in legatione ago quippiã & transigo, cum accusatiuo, ut εἰρήνην πρεσβεύειν. Demosth. Vnde τὰ περὶ πρεσβεύμενα, ea quæ in legatione acta sunt. Est etiam postulo, oro, παρακαλῶ,

ρακαλῶ, id est, pro alio precator intercedo, deprecor. ut Gregor. πρὸ ὑῶ lib. 2. de Christo dixit. Sic Cæs. Com. 1. Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, ut eo deprecatore à Sequanis hoc impetrarent. Significat etiam τὸ πρωιμῶ, nihil antiquius habeo, τιμῶ, honorem habeo, in primis curo & efficere contendo, in primis pono, primas partes do, honore prosequor, primo loco pono & colo. ut θεὸν πρεσβύειν, Synes. τὴν τέχνην πρεσβύειν, Plato. Et Plut. αἰδῶς τε καὶ εὐκοσμία πρεσβεύουσα, In primis censetur. Est etiã apud Herod. τὸ πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμί. Bud. Com. Vide Ammonium in πρεσβεύουσα & πρεσβεύειν.

Πρεσβήϊον. ου. τὸ. præmium quod pro honore datur. Ionicè pro πρεσβεῖον.

Πρέσβις. ιος. ὁ. legatus.

Πρέσβος. ου. ὁ. antiquior, uenerandus.

Πρεσβυγενής. ους. ὁ, ἡ. maior natu.

Πρέσβυς. εος. ὁ. senex, princeps legatus. Item senator auicula, interprete Theodoro apud Aristotelem, auium rex auicula, quæ & trochilus, regulus auicula, hyemis nuncia, Vide πρέσβυς superius. Sed ferè in plurali tantum usurpatur, & loco eius singulariter. Πρεσβύτης.

Πρεσβυτάτη. ueneranda.

Πρεσβύτατος. honoratissimum. Latini antiquissimum dicunt, cum quid maximæ curæ nobis esse designant. Cicero ad Att. Officium sit nobis antiquissimum.

Πρεσβυτερεῖον. ου. τὸ. seniorum congregatio.

Πρεσβύτερος. α. ὁ. senior, antiquior ætate, honoratior. Item πρεσβύτερον, anteuertendum, ὦν μελέτας ἀξιώτερον, antiquius. Cic. ad Att. 2. Vt omnes intelligerent, nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse.

Πρεσβύτης. ου ὁ senex. uide γέρων in Ammonio.

Πρεσβυτικός. ή. ὁ. senilis. & πρεσβυτικοὶ θεοί, οἱ ἀρχαῖοι οἱ παλαιοί, ὡς πρὸς νέους νῦν ἀπόλωνται.

Πρεσβύτις. ιος. ἡ. anus.

Πρᾴμυνής. ους. ὁ. ἡ. mitis, mansuetus, sanus. ἐκ τοῦ πρᾶος καὶ θυμωνής. superius πρᾳόμυνος scribitur.

Πρέψας. assimilatus.

Πρᾶγμα. ατος. τὸ. negotium. Item caput Polypodis, sunt qui πλεκτάνην uocent.

Πρεγορεύων. prædicens, δικμονόπτος.

Πρεγορεών. ῶνος. ὁ. gutturis illa eminens uesicula in auibus, in quam primum cibus colligitur, ἀφ' οὗ τὸ προαγείρεσθαι αὐτόθι τροφήν. Hebraicæ muriath appellatur.

Πρήθω. μ. ήσω. π. ηκα. incendo, flo, ardeo. Actiu.

Πρήϊον. prius.

Πρηκτήρ. ῆρος. ὁ. factor, ἀγοραστήρ, mercator, negotiator.

Πρημαδίη. ης. oleæ genus, fortassis à Virg. Pausia dicta, tria enim olearum genera facit Nicand. πρημαδίη, ὀρχάδα, & μυρτίνην, que Virg. ut opinor, unico hoc uersu expressit, Orchades, & radij, & amaris Pausia baccis.

Πρηνὰς & πρῆνη piscis è thunnorum genere.

Πρηνάνεμον. furere, uehementer spirare.

Πρηνῆ. aduerbium, in caput.

Πρηνὴς ἐστὶ ὁ pronus, præceps, hoc est in caput propendens, qui uultu est in terram deiecto.

Πρηνίζω. μ. ίξω. π. ιχα. præcipito.

Πρῆξις. ιος. ἡ. utilitas, effectus.

Πρηροσία. sacrificiũ quoddã apud Athenienses.

Πρήσμα. inflatio, & πρησίωμα, inflationis, & πρησικώτατον, maxime inflatiuum.

Πρήσσω. μ. ήξω. π. ηχα. transeo, inflo.

Πρηστὴρ. ῆρος. ὁ. cœlestis flamma, fulmẽ apud Aristotelem de mundo. & apud Laërtium. accensus turbo dicitur ἀπὸ τοῦ ἐμπιπρᾶν. φλέγει δὲ ἀφ' οὗ συνεπιπρᾶται μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τοῦ νέφους καὶ ταύτην ἐκπυροῦν. Psellus. Itẽ serpens, nomen sortitus ex sitis ardore, alio nomine δίψας & καύσων dictus. uide Aelian.

Πρηστήριος. α. ὁ. fulmineus.

Πρῆστις. piscis quidam cetaceus, qui & pistrix Latinè, apud Oppian. & Suid. lego πριστὴς per iota in prima, uide infra.

Πρητήριον. ου. τὸ. prætorium.

Πρηϋγέλως. ωτος. ὁ. placidum ridens, mitis. Zephyri epithet. Epigram.

Πρηϋτένοντοι. οἱ. mansuetos ceruices habentes, ac boum epithet. quorum colla iugo mansuefacta sunt.

Πρηών. ῶνος. ὁ. ἀκρωρεία. eminentia, excellentia, cacumen.

Πρίαμαι. emo. Quidam in solo aoristo usitatum esse dicũt, reliqua tẽpora ab ὠνοῦμαι mutuari. Deponens accus. iung.

Πριαμωθήσομαι. usurpant Græci pro radat, quod Priami larua in Tragœdijs rasa esset.

Πριαπισκωτός. ή. ὁ. est penicilli uel uulnerarij (quã tentam uocant) species, in priapi formam assurgens, uide in μοῦς.

Πριαπισμός. ου. ὁ. tentigo, pudendi extensio extra libidinem, apud medicos.

Πρίαπος. ὁ. &

Πρίηπος. & per ε, πρίεπος apud Arrian. in Bithyniacis. Priapus hortorum Deus. Eust. Iliad. γ.

Πρίζω. μ. ίσω. π. ικα. seco. Actiu. accus.

Πρίημι. emo.

Πρίλις. ιος. ὁ. miles pedes.

Πριμαδίαι. αἱ. primadę pisces, ut Gaza uertit apud Aristotelem.

Πριμμιλέγιον. priuilegium, regia dignitas, uel honor.

Πρίν. prius, antea. Et nomen apud Cyrillum pro arbusto, quod in genitiuo πρινὸς faciat ego in recto casu tantũ πρίνος dicendũ puto, ut infra. Attici dicunt nonnunquam πρινί.

Πρίν. ἄν. priusquam.

Πρινὴ, pro πρίνῃ. idem Bud. Com.

Πρίνυμα. ατος. τὸ scobs.

Πρίνινος. ν. ὁ iliceus, durus, solidus.

Πρίνος. ν. ὁ. frutex, ex quo nascitur coccus. Est & ilicis genus.

Πριόνωτος ν. sectus, serratus.

Πριάτος dicitur officina quę auribus ob pulsationem aut aliam rem molesta est, quales sunt fabrorũ.

Πρίσμα. scobs, puluis lignorum.

Πρισμός. coartatio, compressio.

Πρισήρ. ῆρος. ὁ. prælum, torcular.

Πρισυς. ν. ὁ. sector, serra. piscis quidam cetaceus à pud Aristot. Gaza uertit pristes, superius scribitur πρῆσις.

Πρίσις. ἡ poculi genus, & nauigij quod aliàs pristis nominatur, uide Bayf.

Πρισός. serra dissectus.

Πρίω μ. ίσω. σ ικα. seco, disrumpo & occupo. Est etiã πρίω imperatiuus, à uerbo πρίαμαι. Acti.

Πρίω σὺν ὀδόντας. strideo dentibus. (accus.

Πρίωμα. ατος τὸ πρίσμα.

Πριώμενος. emens.

Πρίων. ονος ὁ. serra. Galen. duo enumerat serrarũ genera, μαχαιρωτὸν, & ὀδοντωτὸν, de quibus in suis locis quære. Est & πρίων captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτης dicitur, teste Doxopatre in Aphtonium Comment.

Πριωνοειδής. ἐς ὁ. ἡ habens figuram serræ.

Πριονώδι. serpentes quidam, quasi dorso serrato.

Πρίξ. redime, libera.

Πρό. ante. Genitiuo.

Πρὸ δούλου δεσπότης. hoc est dominus seruo præstat.

Πρὸ ἔθνους. πῶς ἑαυτοῦ.

Πρὸ ὄργου, & πρόεργον. dicitur quod operæpretiũ est, præuertendumq; & conducibile. hinc.

Πρὸ ἔργου εἶναι. in promptu esse, expeditum & facilem esse.

Προεγιαίτερον. antiquius, optatiuus, prestantius.

Πρὸ μικροῦ. paulò ante.

Πρὸ μοίρας. ante fatum mors uiolenta. Ammon.

Πρὸ ὀλίγου. interdũ idem significat quod πῶς ἔργον. Aristot. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι, πῶς ὀλίγου γέγονεν, Tantum nobis iam cõfectum est ad ea quæ mox dicturi sumus. hoc est, Hactenus prælibãdum fuit. Alibi ponit p eo, quod in promptu est & obuium atque occurrens. Bud. Com.

Πρὸ ὀλίγου. paulò ante.

Πρὸ ὥρας. ante tempus, mors in adolescentia. Ammonius in Πρὸ μοίρας.

Προαγαγεῖν. Atticè αὐτὶ προάγειν.

Προαγγέλλω. prior nuncio, prædico.

Προάγγελμα. ατος. prædictio, prædiuinatio.

Προάγομαι. prouehor, euado, erumpo, delabor. Demosth. ἐπιδείξῃς εἰς τοῦτο προήχθην οὐ λόγος, Quando hucusq; ego dicendo prouectus sum. Et αὐτὶ τοῦ προάγω, perlicio, allicio, adhortor, adduco, excito. ut προάγεσθαι οὐς πολίτας, Aristot. Polit. 2. & προάγεσθαι οὐς πολεμίους. Xenoph. Est etiam εἰς αὐαγκλῶ καθίσαμαί τι ποιεῖν, & cõpellor, cum eousq; quis progressus est, ut referre pedem non possit & regredi. Item ornor & cresco, Plut. μαρκελλίνος τινὸς ὑπὸ πομπήϊον προεῖχθαι δυκεῦντων.

Προαγορασής. ν. ὁ. præemptor.

Προαγορεύομενα. interdicta.

Προαγόρευσις. ιος. ἡ. prophetia, prædictio, portentum.

Προαγορεύω. μ. εύσω. π. προείρηκα. prædico, iubeo, interdico. Acti u. accus.

Προαγυνεύω. prius lustro.

Προάγω. μ. αξω. præcedo, progredior, pcedo. ut προάγε, præi. Demosth. translatè posuit, ὥστε πολὺ προάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, Magnopere in uiolentiã crudelitatemq; euadit. Sic Athen. καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως, Tandem eò petulantiæ euaserunt & progressi sunt. Itẽ perpello, impello, stimulo, idem ferè quod ἐξάγω. Demosth. Item proueho, deduco, Isoc. πῶς φίλιππε. Est etiam prostituo, produco. ut producere filiam apud Plat. Item præsto, & hoc cum genitiuo. Dioscor. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥιζῶν ἡ βδομινθίνη Nam aliàs regit accus. Bud. Com.

Προαγωγεύς. έος. ὁ. ἡ. leno, μαστροπός. Latinè perductor uel productor dicitur.

Προαγωγεύω. μ. εύσω. π. δυκα. lenocinor, produco, hoc est prostituo, προξενῶ. Actiuum.

Προαγωγή. ῆς. ἡ. stuprum, prostitutio.

Προαγωγικός. qui uim habet cõciliandi amoris.

Προαγωγός. ὁ. ὁ. ἡ. προαγωγεύς. prostitutor.

Προαγών. ῶνος. ὁ. initium pugnæ, præludium de creti, cum quid consultatur antequàm populus scisceret.

Προαγωνίζομαι. præludo, id est certamẽ futurum meditor, in fronte pugno.

Προαγωνιστικόν. τὸ. præiudicialis causa.

Προαιδέομαι. reuerentiam debeo.

Προαιρέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. eligo, id est, malo, constituo, statuo mihi creditum est, & cõsultè aliquid facio, præripio, certa deliberatione seu ratione aliquid facio. Liuius ad uerbum præopto dixit libro octauo, Secundi belli punici.

Mortem

Mortem in certamine quàm ut alter alterius imperio ſubigeretur præoptantes.

Προαίρεσις. ιος. ἡ. propoſitum, uoluntas libera, inſtitutum, delectus, electus alterius pro altero. Vnde ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν, & φονεύειν, id eſt, τὸ ἐκ προνοίας: de induſtria, quod & κατὰ προαίρεσιν dicitur. Differt τῆ ἀκουσίᾳ, ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας. Ariſtotel. Ethic. 2. Bud. Com.

Προαιρετικὸς αὐτός, qui cupidè & libenter aliquid facit, quo nomine uidetur Ariſtot. Rhet. uocare hominem profuſum & ad largiendũ facilẽ.

Προαιρετόν. τὸ. quod eligi poteſt.

Προαισθάνομαι. μ. προαισθήσομαι. ω. προῆσθημαι. præſentio. Depon. genit.

Προαίσθησις. ἡ. præſenſio. onis.

Προακούομαι. μ. ούσομαι. π. ακμαι. cauſor. Deponens accuſ.

Προακούω. μ. ούσω. π. ακα. præaudio. Actiuum genitiuo & accuſ.

Προακτικόν. procedens.

Προαλής. ατος. præceps, temerarius.

Προαλέω. μ. ήσω. propendeo.

Προαλής. ής. ος. ὁ. ἡ. præceps. decliuis, audax, impudens.

Προαμείβομαι. prætereo.

Προαμύνω. μ. υνῶ protego. Actiu. accuſ.

Προαναβάλλομαι. μ. ομαι. π. προαναβέβλημαι. præludium facio.

Προαναθρώσκω. præſilire, in certamen deſcendere.

Προανακλίομαι. prædefleo.

Προανακρούομαι. præludiũ canere. προκαπάρχεσθαι φιλῶσῆς, tergiuerſari, αὐχαυχίζω.

Προανασκευάζομαι. prouideo, præſtruo, multò ante comporto.

Προανασείλω. reprimo.

Προανατείνω. prætendo.

Προαναφώνησις. ἡ. prædictio.

Προανέχω. emineo.

Προανίσταμι. prius inſurgo, προαναθρώσκω.

Προαναλίζω. præcolligo.

Προαπαντάω. obuio.

Προαπάντησις. cum prepoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt.

Προαπαυδάω. μ. ήσω. π. ηκα. prius defatigor. Neutrum abſolutum.

Προαπίσ. πρακτίς.

Προαποδείκνυμι. præeligo.

Προαποκόπτω. præcido.

Προαπόλωλας ἐμοῦ. periſti ante me.

Πρόαρον. τὸ. poculum ligneum, quo uinum miſcetur.

Προαρπάζω. μ. άσω. π. ακα. præripio.

Προαρπάω. prætendo, προαρμόζω.

Προασκέω. prius curo.

Προασπιστής. οῦ. ὁ. propugnator, defenſor.

Προάστιον. ου. τὸ. ſuburbium.

Προασφαλίζω. præmunio.

Προαύλια. τὰ. dies qui anteit nuptias.

Προαύλιον. ου. τὸ. præmium ſonãdi, præludium tibiarũ cantu, ſicut πρόλογος in poëſi, προοίμιον in rhetorica propriè uocatur.

Πρόαυλον. ου. τὸ. ueſtibulum.

Προαυξεῖς prouecti ætate, ac morbi qui ipſis accidunt, Hippocr.

Προαφίσταμι. μ. ήσω. π. ηκα. ante tempus diſcedo. Neut. abſol.

Προβάδιον. inter eundum.

Προβαίνω. μ. βήσομαι. π. προβέβηκα. præcedo, procedo, proficio, pertingo, extendo. ὑπερβαίνω, emineo. Neutr. abſol. hinc προβεβηκὼς de quo infra.

Προβάλλω. μ. λῶ. ω. ηκα. profero, promo, ἐκφέρομαι, ut illud Matth. 12. ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ προβάλλει τὸ ἀγαθόν. Item quæſtionem in medium affero, ut ἀπορίας προβάλλειν, ænigmata proponere explananda, Plut. Symp. & Athen. 9. προβάλλω τῆς ἐφευρετῶν φρουτίδα, &c. Vnde προβαλλόμενα, problemata, & in quæſtionem adducta, & διηπορημένα. Item deſigno, creo. Greg. de Athan. ἐπεὶ δὲ οὕτω προβάλλεται. & Liban. προβάλλω χρεκγός. Exiſtimo autem (inquit Bud.) uerbum hoc eſſe medium & commune, & utranque ſignificationem ſub paſſiua uoce habere, quoniam actiuam uocem legiſſe nõ memini. Eſt itaque aliquando προβάλλομαι id, quod nunc preſentem ſiſtere dicunt, & nominare: quale eſt, quod ius patronatus habere uocant, hoc eſt nominãdi deſignandum. Demoſthen. ὅ σε ἐχθροτόνησε προβληθέντα. &c. Aeſch. πρὶν ἢ πρεσβ. ἐγὼ μὲν προβλήθην ὑπὸ ναυσικλέους. Greg. ὃν κοινὸν παιδὸς αὐτῷ ἄρτι φῦ ὁ πόνος τίλιος κοῦτα προβάλλω, deſignabat, creabat, præficiebat. Aliquando ſignificat propugnaculum oppono, uelamentum & integumentum obtendo & circundo, Demoſth. πρὶν ἢ φ. ταῦτα προβαλόμενος ἐγὼ πρὸ φυλακῆς. His ego propugnaculis circũmuniui Atticum agrum. Vnde προβεβλημένος φυλὴ ἐκκλησίας apud Greg. dicitur eccleſiæ epiſcopus, defenſor, propugnator, protector. Et προβεβλημένον, obtentum, obductum. Gregor. καὶ πάχυ ὄξος ἀρκίον προβεβλημένοις, Craſſa hac obductis carũcula, Sic obducere Latinis. Cic. de Nat. 2. Obducũturq; libro aut cortice trunci ſtirpium. & προβεβλημένος circũſeptus, ſeptus, uallatus, Lucian Ita

quoq; λεόντων εἶδος προβάλλεται, apud eundem Greg. significat leoninā speciē præ se ferre. Aliquando est protendo, & pretendo, Greg. ὕδωρ χνέᾳ κεφαλὰς αὐτῇ μιᾶς προβαλλόμενος. Aliquādo infestum telum obijcio, & porrigo, ut προβαλλόμενος τοῖς σάρισσαις, Polyb. Inde προβόλιον, uenabulum. Vnde & de pugilibus quoque dicitur, pugnos infestos prætendentibus. Grego. ἰδιολ. 2. Aliquando cito, allego. ut προβάλλεσθαι νόμους, Greg. & προβάλλεσθαι μάρτυρας, producere testes. Isocr. Aliquando est insimulo, postulo. hoc est reū defero, diem dico, Demosthen. κατὰ μισοῦ. Aliquando in rerum naturam produco, παράγω, Dionys. Aliquando reparo, Aliquando despuo, abominor, auersor, execror. ut καυθαρίδας καὶ φαλάγγια προβάλλεσθαι, Plutar. Idem in Galba de Othone, καὶ τὸν πόσωνα δεδιώς, καὶ τὸν γάλβαν προβαλλόμενος. Bud. Com.

Πρόβαλος. ου. ὁ. clypeus.

Πρόβασις. εως. ἡ prouentus, propriè pecorū, ouiū possessio, πολυσσία δηλ. τὸ προβάνειν, & simpliciter quadrupedum ingressus. Etym.

Πρόβατος. αντος, α. 2. γραπτ. act. ἀπὸ τοῦ προβαίνω, ἢ προοχεδίου.

Προβατεία ας. ἡ pascua ouium, cura ouium.

Πρόβατον, Attica lingua ouem significat. Est & plantago minor.

Προβάτιον. ου. ὁ. ouillus.

Προβατοῦς. ῆ. ον. opilio.

Προβάτημα. τος. τὸ πρόβατον.

Προβατικός. ῆ. ὸν. ouinus. Vnde probatica piscina in Euangelio, quoniam sacerdotes in ea oues litandas lauabant.

Προβάτιον. ου. τὸ. ouicula.

Προβατοκάπηλος. ου. ὁ. uenditor ouium.

Πρόβατον. ου. τὸ. ouem significat, ut Gaza uertit in Aristotele ἢ πᾶν τετράπουν βόσκημα. Oppianus in opere de uenatione oues sylueſtres describit.

Προβατώδης. ες. ὁ. ἡ stolidus, fatuus.

Προβεβηκώς. ότος. ὁ. iam ætate prouectus, Theodoro interprete, Vide γέρων in Ammonio.

Προβεβλα. malui, præposui, prætuli.

Πρόβημα. ατος. τὸ. progressus, saltus, calceamentum uirile.

Προβιβάζω. μ. άσω. π. ακα. præmoneo, persuadeo, hortor, suborno, introduco, instruo, quod uulgo informo dicitur, ut cum patronū causam nostram acturum instruimus. Item subigo, futuo. Luc. in Actis. ἐκ τοῦ ὄχλου προβιβάσαν ἀλέξανδρον, De turba protraxerunt Alexandum.

Προβιβάω. μ. άσω. π. ακα procedo. Neut.

Πρόβλας. ος. Bacchi cognomen. nam gemmas agentibus uitibus sacra ei faciebant. Item ferox, θρασύς, ὅτι αὐαιδεῖς οἱ οἰνοφόρτοι.

Πρόβλημα. ατος. τὸ. propugnaculum quodcunque. ut est scutum, ut testudo militaris. Lucian. de homine dixit, τὸ πρόβλημα τῆς ἑλλάδος. salus & tutela Græciæ. Et prætextus, propositio, problema, quęstio, id est, ζήτημα, ἢ ἑκατέρωθεν ἀμφισβητουμένη ζήτησις, Philosophi uocāt τὰς βλήματα rerum abditarum perquisitiones & coniecturas, quibus magis animi quodam acumine quàm certam indagine remotiora naturæ placita uiderentur explorare. Est etiam idē quod γύμνημα.

Προβλής. ῆτος. ὁ. proiectus, eminens, præeminēs.

Πρόβλητος. ου. ὁ. eiectus, saxum sub mari.

Προβλώσκω. exeo, prodeo, extubero.

Προβοάω. præclamo, cohortor.

Προβολεύς productor. γεννήτωρ.

Προβολή. ῆς. ἡ. prima pars phalangis, siue status pugilis in procinctu stantis, occasioniq́ue inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in carceribus equos, currumq́; sustinentis ἄχρις ἂν ἐκ τῆς βαλβίδος ὀρέξωσιν. Vnde Cicero, ad Atticum 13. Semperq́; Carneades προβολῇ pugilis & retentionem aurigæ similem facit. Sic τὴν προβολὴν stare Plut. in Cæs. est in procinctu cōsistere. Apud Isocratem legitur pro actione quæ intenditur, κατὰ τῶν συκοφαντησάντων, ἀντὶ τοῦ προβάλλεσθαι τινὰ ἀδικεῖν. Est autem προβολὴ intentio & obiectio iuditij dictati, quasi petitio digladiantis. Est etiam propugnaculum & castellum, ambitusq́; mœnium, hostilem impetum arcens, hoc est ἀσφάλεια ἐκ πόλεως, ἢ τειχῶν, ἢ τινων ἄλλων δυνάμενων ἐπὶ σωτηρίᾳ κρατεῖν γιγνομένη. ut Xenoph. τὰ ὄρη τῆς ἀπικῆς προκείμενα, προβολὴ τῆς χώρας uocat. Item proiectura & protectū, & pars prominens uel tecti uel suggrundæ uel rei cuiuscunque, ut palpebrarum pili προβολαὶ sunt τῶν ὀφθαλμῶν. Inde pro integumento, tutela, lorica ponitur. Προβολὴ γραφῆς, facies picturæ. προβολαὶ καρπίμων, proceritates fructuorum. προβολαί εἰσι τῆς γλώττης γράμματα, Producuntur lingua literæ. Harpoc. & Bud. Com. Gaza in Aristot. uidetur προβολὴν putamen interpretari. προβολὴ item nomen iudicij Athenis, aduersus eos qui aliquid iniuriarum diebus festis & solennibus alteri intulissent. Est & προβολὴ apud Hermog. primus locus principalis in definitione, Trapezūt. expositionem uocat.

Προβόλιον. ου. τὸ. uenabulū quo ad apros conficiēdos, & alias feras cū quibus cominus agendū est, uenatores utuntur. uenatorium telū. Sæpe hac uoce usus Xenoph. in Cynegetico.

Πρόβολος. ου. ὁ. scopulus, promontorium, saxum eminens

eminens in mari, quod impetum estus frangit Demosthen. Inde translatione sumpta Greg. fortissimum episcopum eo nomine significauit, qui tyranni ferociam infregit uirtute sua. Accipitur & pro tutore, propugnatore, defensore, & securitatis cõciliatore, & præsidio, πρόβλημα. Xenoph. παιδ. 4. πρόβολος ἐν τοῖς πολέμοις. Aristoph. Neb. πρόβολος ἐμός, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρός. Bud. Com.

Προβοσκὶς. ίδος. rostrum elephantis, uel muscæ quod Latinè quoque proboscis, seu promuscis dicitur.

Προβουλεύειν. dicebatur curia Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat, cuius scilicet erat summa potestas ut Romæ. In ea significatione utitur Demosthenes πρὸς Στεφ. & πρὸς παραπρέσβ. unde & pro prouidere & prospicere ponitur.

Προβουλευμάτα. appellat Demosthen. præmia sibi per curiam conciliumq; decreta.

Προβούλευμα. τος. τὸ. curiæ decreta, quæ ideo ad plebem referebantur concionantem, in concioneque populi promulgabantur, ut populi suffragio confirmarentur.

Πρόβουλος. ου. ὁ. primarius in urbe, consul. Item πρόβουλος curia, quæ consilijs suis populo prospicit, nequid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incõmodo afficiatur, unde quærendę uitę perinde uacare nequeat. Bud. Com. & Annot. Laërtij interpres circa finem libri 2. πρόβουλοι consilij primores uertit, & alibi πρόβουλον senatus principem.

Προγαμήλια. sacrificium, conuiuium ante nuptias, & donationes ipsæ quæ ante nuptias offerũtur, authore Polluce.

Προγάστωρ. ορος. ὁ. uentricosus.

Προγένειος. ος. ὁ habens barbam promissam.

Προγενέστερος. α. ον. maior natu. Dicũtur quoque προγενέστεροι, qui ante nos fuerunt.

Προγεύομαι. prægusto.

Προγευστής. οῦ. ὁ. prægustator.

Προγίνομαι. prius fio, præcedo, coràm appareo.

Προγινώσκω. μ. προγνώσομαι. π. προέγνωκα. præscio, decerno. Actiu. accus.

Πρόγλωσσίς. ίδος. ἡ. linguæ extrema pars.

Πρόγνημιον. ου. τὸ. os quoddam in interiori parte suræ.

Πρόγνωσις. εως. ἡ. præscientia, prouidentia, præsagium, præcognitio.

Πρόγνωστος. α. ον. futurorum præscius, uates.

Πρόγνωστικόν. οῦ. τὸ. prognosticum, id est, rei figuræ signum.

Προγονικός. ή. ὸν. auitus, primitiuus. προγονικὰ κτήματα, possessiones à maioribus acceptæ.

Πρόγονοι. οἱ. maiores, id est, præcessores, progenitores.

Πρόγονος. ου. ὁ. proauus, auus, pater, progenitus, priuignus.

Προγουρεύω. περιγουρεύω.

Πρόγραμμα. τος. τὸ. scriptura in frontispicio, inscriptio alicuius rei uenalis, tabula pendula publicè proposita ac suspensa, in qua edicta scribi consueuerũt. Vnde pro edicto aliquando ponitur.

Προγράφομαι. præscribo.

Προγραφή. ῆς. ἡ. proscriptio.

Προγυμνάζω. præexerceo.

Προγυμνάσματα. τά. præexercitationes.

Προδέεται. indiget.

Πρόδηλον. liquet, constat, clarum.

Πρόδηλος. ος. ὁ. præmanifestus, manifestarius, προδιαλαβών, φρόνιμος, αὐδηεῖς.

Προδιαβάλλω. calumnior, arguo.

Προδιαγωγή. aquæductus longior, Plutarch.

Προδιάτησις. præparatio per diætam.

Προδιασύρας. fœdera transgressus.

Προδιδάσκω. μ. άξω. π. αχα. prædoceo. Actiu.

Προδίδωμι. μ. ώσω. π. ωκα. prodo, amitto, defero, negligo. Inde προδιδόναι τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν. præuaricari. & προδιδόναι τὰ καθήκοντα Luciano, pro prodi officium ab aliquo, aut promissa deferere.

Προδιελθών. qui præterijt.

Προδιεξελθόντων. prius pertranseuntes.

Προδιέστη. discordari iam cœperat.

Προδιερευνώμενοι. οἱ. præscrutantes.

Προδιήγησις. ἡ. prænarratio.

Πρόδικασία. trimestre tempus, quo in Prytaneo manebant, qui aliquem de cæde accusabant, atque interea utriusq; partis causas iudices examinabant.

Προδικῶ. causam alicuius ago, patrocinor.

Πρόδικος. ος. ὁ protector, curator regis apud Lacedæmonios. Est item proprium philosophi, qui de Hercule scripsit præclarũ opus. unde apud Cic. de Offic. Hercules Prodicius.

Προδιόρθωσις. ἡ. præcedens correctio, ut interpretatur Rhom. Aquila. Hæc figura (ut idem ait) ubi aliquid necessarium dictu & insuaue audientibus, aut odiosum nobis dicturi sumus, præmunit.

Προδικάζω. μ. άσω. π. ακα. insidior, obseruo.

Προδικήν. ῆς. ἡ. locus insidiarum.

Προδιωμόσαι. ante construor.

Πρόδρομοι σύκοι. præcoces ficus.

Πρόδρομος. ος. ὁ. &

Πρόδομος. ὁ. uestibulum.
Προδοσία. ας. ἡ. proditio.
Προδοσίκομπος. promissa sua nihili faciens, fidei desertor.
Προδότης. ου. ὁ. &
Προδοτικός. ἡ. ὁ. proditor, proditorius.
Προδοτικῶς. proditoriè.
Πρόδοτος. ου. ὁ. proditus.
Πρόδρομος. ου. ὁ. præcursor. Item ficus præcoqua πρόδρομος Athenien. dicitur.
Προδωμάτιον. ου. τὸ. uestibulum.
Προεγκεῖσθαι. incumbere, πρὸς πάσχειν.
Πρόεγμα. firmum propositum, σήριγμα.
Προεδρεύω. gero magistratum, seruio.
Προεδρία. ας. ἡ. prima sedes, præsidētia, præeminentia, primus locus, primus accubitus.
Πρόεδροι οἱ. decemuiri dicebantur, quasi præsides, magistratus quidam primi subsellij, quibus cæteri omnes sedendi loco cedebant, hi septenos dies imperabant. Bud. in Annot.
Προεδρύω. prohibeo, detineo. Actiu. accus.
Προέικε præmisit, ἀφ' τοῦ. προείκω.
Προεκτεία. longè extensa.
Προεθίζω. μ. ίσω. π. ικα. prius assuefacio. Actiuū accusatiuc.
Προείδομαι præuideo, προγινώσκω.
Προείδομαι αὐτῶν. prospiciens illis.
Προείλεμμένον. præiudicatum.
Προείλε. uoluit, maluit, elegit.
Προείληφώς. præmeditatus.
Πρόειμι. procedo, proficiscor.
Προεῖπον. iusserunt.
Προείλεω. placo.
Προεκπέμπω. accerso aliquem in locū alterius.
Προεκβάλλω prius emitto.
Προεκδοῦναι. edere, id est, transcribendi potestatem facere.
Προέκθεσις. ιος. ἡ. præexpositio, cum prius dicimus, quid fieri oportuerit, deinde quid factū sit. Quintil. lib. 9.
Προεκτίκτω. excludo.
Προεκφοβέω. anteterrefacio.
Προελαύνω ante signa euehor. Et ita dicitur de equitibus, ut προάγω de peditibus.
Προέλεσις. prouentus.
Προέλευσις. εως. ἡ. uia, progressus.
Προελθεῖν. prodire, nasci.
Προέλομαι. eligo, uolo, constitutum habeo.
Πρόελος. sol expositus, πρὸς ἥλιον. Etym. apricus.
Προελυτρόω. Athen. προελυτρώσαντο τὴν γλῶτταν, inducta quadam crusta aut operculo premunire linguam, ne à calidis ferculis amburatur.
Προεμβολίς. ίδος. ἡ. lignum quoddam eminens ad proram nauis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes.
Προέμβολον. neut. genere, idem.
Προέμεν. promittere.
Προέμενος. deferens, prodens, negligens.
Προεναρχόμαι. ante incipio.
Προεναντία. in conspectu, coràm.
Προεξεδρεσία ας. ἡ. locus in naui, in quo stant remiges.
Προεξοπλύω. præambulo.
Προεπιβαλλύω. insidijs præuerto.
Προεπίζευξις. ἡ. schema est apud Græcos quando inter duo nomina uerbum ponitur, quod ad finē adijci debebat, dicitur & ἀλμανικὸν σχῆμα.
Προεπιπλήσσω. μ. ήξω. π. ηχα. antepercutio, præmoneo, p̄castigo, & uelut occurro. Fab. Quint. lib. 8. cap. 3.
Προεπιχειρέω. præmolior. Datiuo iung.
Προερέγκω. conuehor.
Προερέω. prædico, indico.
Προερέοντες πόλεμον. indicentes bellum.
Προέρχομαι. uinco, exeo, pręeo, prodeo. unde προέρχεσθαι ὁδόν, conficere uiam.
Προερύω. μ. ύσω. π. υκα. traho. Actiu. accus.
Πρόεν. dimitte, relinque.
Προέσθαι. dimittere, & προέσθαι τοῖς κρείττοσι, cedere potioribus.
Πρόεσις. ιος. ἡ. dimissio, effusio.
Προεστώς. ότος. ὁ. præfectus.
Προέχοντο prætendebant.
Προεστώς. præses. & προεστὼς δὲ ὁ προβληθεὶς ἐπὶ τῷ πωλεῖν ἢ ἀγοράζειν τὸ τόπον. Institor. oris. Ex legibus.
Προεχής. benignus, liberalis, prolixus.
Προεχεῖς οἱ præclari, eximij.
Προέχω. excedo, excello, supero.
Προηγέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι antegredior, hoc est ἡγοῦμαι τοῦ ὁδοῦ, & præluceo, præsum. Vnde & pro δεικνύναι, προοδοποιεῖν, ponitur: quale est præire apud Latinos, ut apud Liu. ab Vrbe lib. 8. Agedū Pontifex publicus populi Rom. præi uerba, quibus me prò legibus deuoueam. De eo Bud. in Annot. Genit.
Προηγητής. οῦ. ὁ. qui cæco aut peregrino uiæ dux est.
Προῆγμαι. prouectus sum.
Προηγμένα, sicut προηγούμενα. τὰ. primi motus. Eam uocem Cice. uariè uertit. nam nunc producta, & promota, nunc præposita & præcipua appellat. Laërtij interpres li. 7. in Zenone uertit producta. sunt autem ea quæ habent existimationem, sicut abducta, quę ea carent. &c.
Πρόηγορος. ου. ὁ. princeps.
Προηγορεών. ῶνος. gurgulio, guttur, signum prominens in gutture. Neq; tam de auibus, quàm de homi-

de hominibus dici solet. Suprà appellatum est πρωγοφεῶν.

Προκγούμενα. primigenia, hoc est primordialia. Sic Varro de cupresso, Non enim galbuli qui nascuntur, id semen est, sed in his intus primigenia semina dedit natura, id est ἀρχοειδῆ καὶ προκγούμενα. Sic apud Medicos προγγούμενα αἴτια, causæ morborum sunt internæ, & πρὸ καταρκτικὰ externæ.

Προγγούμενον αἴτιον. τὸ. interna causa & præuia uocari potest: hęc in ipso animali consistit, siue sit affectio, siue pręter naturam motio.

Προγγυμνῶς. pręsertim, in primis.

Προγελάσομαι. ante lætor.

Προέκαβε τὸν ἄνθρωπον. dimisit hominem, prodidit, præmisit. ἀ πρόειμι.

Προγκής. præacutus.

Προέκκω. procedit. καὶ προέκκων, αὐξηθείς, προελθών.

Προγμαστημένα. τὰ. pręterita peccata.

Πρόειμι. processi.

Προέρημαι. statui, uolo.

Προκρόσια. ας. ἡ. nomẽ sacrificij pro fœlici futurarum frugum prouentu. Fiebat autem ante arationem, ut nomen ipsum indicat.

Προκβιμασμένος. pręparatus.

Προέκβιμι. processi, prouectus sum, sum adductus, aggressus sum προεκπόρευμι.

Προθέλυμνα. radicitus, funditus.

Προθέλυμνος. ον ὁ. frequens.

Πρόθεμα. edictum, tabula proposita publicè, πρόγραμμα.

Προθεμγισάμενος. amplexus, πολιπηυξάμενος.

Προθέσθαι ψῆφον. censendi potestatem facere, & calculum proponere.

Πρόθεσις. ιος. ἡ. præpositio, quę est orationis pars apud Grammat. Item propositum, institutũ, σκοπός, προαίρεσις. Hieronym. ponit differentiam inter πρόθεσιν & προορισμόν, id est inter propositionem & prędestinationem: quòd illud pertineat ad ea cum iam uicina est machinatio, ut penè cogitationem sequatur affectus: hoc ad ea quę multò ante definiuimus in animo. Item dies pręscriptus.

Προθεσμία. ας. ἡ. lex præiudicium, præfinitũ tempus, & pręscriptũ προθεσμία χρόνου dicitur Aristot. ad Alex. Rhet. dies pręscriptus gratia alicuius, certus terminus.

Προθυμία τακτή. idem. Bud. Com.

Προθεσπίζω. μ. ίσω. π. ικα. uaticinor, iubeo. Neutrum accusatiuo.

Προθέω. præcurro.

Προθεωρέω. prospicio.

Προθεωρία. ἡ. præuius aspectus.

Προθήβης. ου. ὁ. adolescens, qui iam ex ephebis excessit.

Προθυλοπαιδεύω. in cratibus sole prius sicco, in area uuas sole sicco.

Προθορών. profiliens.

Πρόθυμα. ατος. τὸ. res quæ ante sacrificiũ offertur, ut thus, siligo, hordeum, primitiæ.

Προθυμόομαι. μ. ώσομαι. ω. ωμαι. sum promptus, aliquid magno studio suscipio & instituo, in animum induco, uolo, animũ adijcio, contendo, studeo, cupio efficere. Accus. iung. ut τοῦτα προθυμοῦμαι, Plato. Et aliquando cum infinitiuo, Demosth. καὶ ποιεῖν ἃ προθυμούμενος. Bud. Com.

Προθυμέω. idem.

Προθυμία. ας. ἡ. cupiditas, promptitudo, alacritas, animi propensio, prompta & egregia uoluntas. (mosus.

Πρόθυμος. ον ὁ. alacris, promptus, propensus, ani

Προθυμότατα. promptissimè.

Προθύμως. promptè.

Προθυραία. ἡ. dea quędam, cuius hymnus extat apud Orphenm.

Πρόθυρον. ου. τὸ. uestibulum. Et ita dicitur de priuatis ædibus, ut προπύλαιον de uestibulo urbis uel templi uel regię: quanquam Aristot. de regia Persarum loquẽs, τὸ πρόθυρον iunxit τοῖς πυλῶνι. Vitru. πρόθυρα. (inquit) Græcè dicuntur quę sunt ante ianuam uestibula. Nos autem appellamus prothyra, quę Græcè dicuntur diathyra, quo uocabulo quid intelligatur supra dictum est. Bud. in Annot. post.

Προθύω. μ. ύσω. ω. υκα. prius interficio, sacrifico.

Πρόϊαι ἀί. pira pręcocia. (Actiuum.

Προϊάσατος. pręcox, παῦν πρότερος, Suid.

Προϊάλλω. appono, προπέμπω. prępono.

Προϊάπτω. μ. ἄψω. π. αφα. mitto ante tempus, ut ψυχὰς ἀϊδι προΐαψεν, quasi diutius in pace uiuere potuissent. Sic Vergil. 9. Iuuenũ primos tot miserit Orco. Significat etiam noceo, lędo. Actiu accus.

Προΐεμαι. μείος ἀόρ. α. προκκάμλω. uoce passiua objicio, prodo, ut προΐεσθαι τὴν πόλιν, Demostheni. id est prodere, & condonare, uel euertendam obijcere, quod & καθυφιέναι dicitur. Item emittere Aristotel. καὶ τὸ ἀιδῖον προΐεται πῦρ. Item dimitto, ut προΐεσθαι στράτευμα, dimittere exercitum, Plut. Sicut Cicero Offic. 1. Cum autem Pompilio uideretur unam dimittere legionem. Item proijcio, obijcio, largior, effundo, erogo. ut χρήματα προΐεσθαι τοῖς φίλοις, Aristot. Ethi. 9. Et ibidem προΐεσθαι τοῖς φίλοις, id est cedere & condonare amico. Demost. tamen προΐεσθαι τὰ χρήματα dixit pro homine

obærato & egenti, & labefactatæ fidei credere. Plut. πωΐεσθι τὸν ἑαυτοῦ βίον dixit pro mortem sibi conscifcere. Hoc Verg. ad uerbum Aen. 6. dixit, Vitamque perosi proiecere animas. Et Lucanus: Animas effundere uiles Quolibet hoste paras. Legitur & πωΐημι actiua uoce pro effutio, immitto, porro ago, in primã aciem promoueo, Xenoph. παιδι. 7. Sed πωΐεσθαι magis in usu est. Bud. Cõ. προϊέμενος τὰ ὄντα dicitur qui priuatus est rebus suis, & προϊόντος τοῦ λόγου progressu orationis Aristot. Rhet. ad Alexand. & πωΐεναι, προδιδόναι. Aristoph.

Προϊέναι ὀρεινῶν. montanam uiam capescere.

Προϊέναι τοῦ πρόσω. progredi ulterius.

Πρόϊξα nuper. inferius scribirur πρῶξον pro nudi ustertius.

Προΐηλε. misit, apposuit. Iliad. πρῶξον μὲν ὤιπωΐηλε πρόπιξαν.

Προῖκα. gratis, sponte.

Προίκιος. α. ὁ. qui aliquid gratis agit, spontaneus.

Προικόννησος. insula marmore abundans. παρὰ τὸν πωῖκα τῶν μαρμάρων μεταδιδῶσι. aut quod animalibus ceruis similibus abundet. πωῖξ γὰρ ὅτι ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ. Etym.

Προικός. ὄ. malus, stultus, pauper.

Πρόικτης. α. idem, mendicus, petens gratis.

Προικῶος. α. ὁ dotalis.

Πρόϊμος. α. τὸ. præcox.

Πρόιξ. κός. ἡ. dos, δωρεά.

Προΐσομαι. porrigo manum, protendo, προτείνω χεῖρα.

Προΐσαμαι. est quasi antestare. id est, prostare, ut apud Quintilianum, Iubet prostare gladio cinctum: & denotat defensionem, scilicet τὸ ἐμπεσὼν ἵσασθαι, καὶ βοηθῶν τοῖς ὀπισθεν, construiturque cum genitiuo. ut προΐσασθαι τῶν δικαίων, Iura alicuius tueri & defensitare, Demosthen. Aliquando est præficere, præfecturam conferre, ut τῶν μεγίστων πραγμάτων πρὸς ἀς, administrationi præfectus, uel summam curam habens & potestatem, apud eundem. Et idem κατὰ νεαί. προΐσαται στέφανον τοῦδε τοῦ αὐτῆς, Hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem uindicemque assumit. Aliquando est liti pro alio se opponere, causæ alienæ defensionem suscipere, euentumque præstare. Demosthen. κατὰ ὀνητ. Et qui causam eo modo pro alio recipiunt προσαύτοῦ τοῦ πράγματος apud eundem dicuntur. Vnde προσασία. Aliquando prætendere, prætexere, sicque construitur cum accusatiuo. Demosthen. περὶ στεφ. τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσατο. Aliquando proponere, ὑποτίθεσθαι. ut προΐσασθαι παράδειγμα, proponere exemplum, Lucian. Aliquando præferre, anteponere, præponere. Gregor. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστῶτος. Et Plat. πᾶσι τοῖς νοῦ προεστάμενοι, Plus auribus quàm menti tribuentes. Aliquando in principijs locare. Gregor. de Basyl. αὐτὸν προεστῶτα τοῦ λόγου τοῦ ἐκείνου θεοῦ, quasi defensorem moderatoremque orationis huius Deum in primis locantes. Vnde προστάτης Apollo, quasi uestibularius & liminaris, quasique ianitor appellatus. Aliquando præ se ferre. Aristid. Panath. μήτε προεστάμενοι τὸ σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου, nec speciem oratione ipsa inferiorẽ præ se ferentes. Dicitur quoque per accusatiuum, προΐσασθαι τὴν ἐκκλησίαν, pro τὴν ἐκκλησίας, id est, moderari, regere, Synes. quod & ἐφίσασθαι τῇ ἐκκλησίᾳ dici potest.

Προΐστημι. μ. ήσω. π. ηκα. præsideo, præsum. ut τὴν ὁπλοθήκης προεστηκώς, id est (ut inqt Curtius) super armamentarium positus. Et τὴν βασιλείας μνήμης προεστώς, qui erat principi à memoria. Herodian. Significat etiam prostituo, id est προαγορεύω. ut προεστῆσαι τὴν ἀιχμάλωτον. & προεστῶσα γυνὴ, prostans, prostituta, ἡ ἐργαζομένη, id est, merens publicè. Bud. Com.

Προΐστωρ. ορος. ὁ. testis.

Προΐχομαι. allego, prætendo, Herodi. ὁ δὲ τὸν γῆρας προϊχόμενος παρῃτήσατο, Ipse autem senectutem excusans, repudiauit. Synes. οὐ δεῦρο προϊχόμενοι. Plut. προϊχόμενος γυμνὸν τὸ ξίφος, est προβαλλόμενος. Et χεῖρας προΐχομαι, manus supplices porrigo, Thucyd. Est etiam oppono pro uelamento & integumento, construiturque cum genitiuo & accusatiuo, ut προϊχεσθαι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, Plutar. quod facere solent, qui uidere nolunt, & quos pudet cernere. Bud. Com.

Πρόιτος. α. ὁ. Prætus.

Προιχνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. præeo, colo.

Πρόκα. statim, extemplo, repente, ros.

Προκαθήκοντος. magis necessarium, utilius.

Προκαθηγέομαι. ducatum præsto.

Προκάθημαι. præsideo.

Προκαθίζω. resideo.

Προκαθίστημι. μ. ήσω. π. ηκα. præconstituo, prapono. Actiu. accus.

Προκαλεῖσθαι. prouocare, lacessere, idque dupliciter. Nam aliquando extra forum est, aliquando in foro, construiturque utroque modo cum duobus accusatiuis. Extra forum posuit Xenophon. οὐχ ἃ κρείσσω ἠδεῖ ὤν, ταῦτα προὔκαλεῖτο τοὺς σωόντας, Non ijs ludicris æquales prouocabat, quibus se superiorem esse cõfidebat. In foro, Demost. πῶς πανταχοῦ προκαλοῦνται πρόκλησιν ἡμᾶς ὡς ἀδικουμένους, Optionẽ nobis

nobis offerebant uelut nõ accepturis. Est enim προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, conditionem offerre. & prouocare hominem aliquo iudicio. Sic προκαλεῖσθαι δίκλω, apud eundem Demosthen. ibidem. Sic Maxim. lib. 2. Pertinacius progressa contentione, Valerius Luctatium sponsione prouocauit. Προκαλεῖσθαι διαιτητήν. Offerre arbitrum, arbitrio lacessere. Προκαλεῖσθαι σὺν οἰκέτας, id est βασανίζεσθαι, εἰς βάσανον αὐτεῖσθαι: quod seruos in questionem postulare Cic. dixit. id quod inopia probationum olim fiebat etiam in controuersijs ciuilibus. Huc pertinet, cum etiam aliquando ponitur pro denunciare quippiam aduersario, testatoq; prædicere, de quo plura Bud. Com..

Προκαλέσβον. promptius, paratius.

Προκαλέω. μ. ήσω. σω. κα.

Προκαλίζω. μ. ίσω. σω. ικα. prouoco, sicut προκαλοῦμαι, suadeo, rogo, προτρέπω. Actiu. accus.

Προκαλινδέομαι. prouoluor, & προκαλινδούμενος. prouolutus.

Προκάλυμμα. ατος. τὸ. cooperimẽtum, protectio.

Προκαλύπτομαι. oppono pro uelamento, προοίχομαι. Vnde pro prætexere ponitur, & prætendere, siue colorare, ut apud Vergil. Hoc prætexit

Προκάμνω. laboro. (nomine culpam.

Προκάμπτλος. ς. ὁ. de plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum altius uenerint, rursus terram uersus inclinant.

Προκάρδιον. τὸ. locus pectoris qui est sub mamillis, præcordia.

Προκάρηνος. ου. ὁ. præceps, capite deorsum uergẽs.

Προκαταβάλλομαι. ordior, præmolior, auspicorque, fundamentum pono & iacio.

Προκαταβάλλω. repræsento, ante diem soluo. Sic Longol. Epist. li. 1. Sed quia non horum est neque temporum, neque morum, æs alienum ad diem dissoluere, nedum gratuitam pẽsionum pecuniam præsentare.

Προκατάβλημα. ατος. τὸ. quod primo soluitur, sicque appellabatur Athenis præsentatio pensionis uectigalium prima, quam & προκαταβολὴ uocabant. ad alterum enim terminum (ut duo definiebantur termini emptori) pecunia, quæ erat reliqua soluenda, προσκαταβόλημα dicebatur.

Προκαταγινώσκω. præiudico. Genit. & accus. Vnde προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est, antequàm causa agatur. Bud. Com.

Προκατάγνωσις. præiudicium.

Προκαταδύω. demergo, occido.

Προκατακλίνομαι. præsideo, in eminentiori loco discumbo.

Προκατλαμβάνω. præoccupo. Actiuum. accusat. iungitur.

Προκαταλέγω. addo in catalogum.

Προκατάληψις. ἡ. præoccupatio. fit autem, (ut inquit Rufin.) cum id quod aduersarius arreptu rus est, aut quæ obiecturus, præsumimus ac prædicimus. Latine, inquit, præceptio uel anticipatio dicitur. Vide πρόληψις.

Προκαταλύω. μ. ύσω. π. υκα. derogo, prius dissol

Προκαταπίνω. prius deuoro. (uo.

Προκαταρχάματα. τὰ. libamina sacrificiorũ, quę fiebant antequam hostiam ferirent, προθύματα.

Προκαταρκτικόν. ὁ. causa euidens, causa morbi externa, quæ extrinsecus aduenit, corpusq; alterat, causam initialem dixit Hermol. Barb. externam & lacessentem Cornarius. dicitur & προκαταρκτικὸν αἴτιον. Diuersa ab hac est interna causa, quam προκατάρκτον αἴτιον. uocant.

Προκαταρκτικός. ὁ. euidens.

Προκάταρξις. principium & origo. προκάταρξις δίκης, litis contestatio.

Προκατάρχομαι. auspicor. προκατάρχεσθαι δίκης, litem contestari.

Προκατάρχω. præexisto, anteuerto, antegredior. προκατάρξαν αἴτιον. causa antecedens antegressam dixit Cicero. Est etiam præpolleo, antiquiore loco numeroq; habeor. Bud. Com.

Προκατασκέπτομαι. exploro.

Προκατασκευάζω. μ. άσω. π. ακα. præparo.

Προκατασκευή. ἡ. præstructio, pręparatio. Procatasceue (inquit Rufin.) fit cum rei de qua acturi sumus colorem pręparamus, atq; prætẽdimus. Latinè dicitur præparatio.

Προκαταφεύγω. prius fugio.

Προκαταχρῶμαι. antè consumo, antè profundo, & absumo.

Προκατέλημμαί σε. anteuerti tibi.

Προκατέχω. iam pridem possideo, præoccupo.

Πρόκαυτα. prædicta, prius audita.

Πρόκειμαι. propositus sum, manifestus sum.

Προκείμενον. τὸ. id quod agitur, id de quo agitur uel ambigitur, id quod incidit in disputationẽ, res quæ proposita est.

Προκείμενος. ου. ὁ. exporrectus ad spectandum, expositus.

Προκεῖσθαι. adhiberi, attribui.

Προκελευσματικός. pes metricus quatuor syllabis breuibus constans.

Προκελεῦσαι. iubere, προκελεύσαι.

Προκεχειρισμένος. omnibus obuius, proiectus cõtemptus.

Προκέφαλος. ου. ὁ. qui est capite acuminato, ut upupa. Apud Grãmat. dicitur uersus προκέφαλος, siue μακροκέφαλος, cui⁹ initiũ geminatur, à qua si

à qua si caput auferas, uelut superfluũ resegmẽ sanum efficies uersum, uel, si συνιζήσῃ medicetis & in dactylum confles, qualis est ille, ἢ ὀχ ἅλις ὅτι γυναῖκας αὐταλκίσλας ἀπερροπόλυς, huic opponitur ἀκέφαλος. Eust. Iliad. ε.

Προκήκυς. ε Θ. ὁ. cultellus, phlebotomum, Hippocrati.

Προκηρύττω. misso præcone accerso.

Προκινδυνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. pro aliquo periclitor. Actiu. accus.

Πρόκλησις. ι Θ. ἡ. prouocatio, protestatio, præcatio, libellus de mancipiorum quæstionibus, aut testimonio, quemadmodum ex suo uerbo προκαλῶσθαι cognoscere licet, ut attestatur Harpoc. in Rhetorico Dictionar. Propriè autem est (ut scribit Bud. Com.) denunciationis genus, cum partes extra iudicium diem constituunt ex composito, uel alter alteri diem dicit ad aliquem actum iudicio procul agendum, ut fit, uerbi gratia, cum exhibitoria est petitio ad instrumentum exscribendum. Vide κλῆσις in Ammonio.

Προκλητικός. ὴ. ὸ. efficax ad prouocandum quip-

Πρόκλητος Θ. prouocatus, promptus. (piam.

Προκλητός. &

Πρόκλυτος Θ. ὴ. ὸ. præauditus, præcognitus.

Προκοίλιος. uersus uocatur, cuius ueluti aluus intumescit, cõtractioneq; indiget, qualis est primus Iliad. uersus, ubi in πολλιαδέω, ε, in ω, absorbetur. Eust. Iliad. ζ.

Προκοιτέω. μ. ήσω. π. ηκα. excubo. Neut. absol.

Προκοίτιον. ὴ. antethalamus, antecubiculum.

Πρόκοιτος. ὴ. excubitor.

Προκολακεύω. μ. εύσω. π. ευκα. præblandior.

Προκόλπιος Θ. qui muneribus aliquem corrumpit, δωροδόκος. Est quoq; προκόλπιον τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, uel πρὸ τοῦ σκοποῦ.

Προκομίζω. effero, profero.

Προκόμιον. ὴ. τὸ. coma apposititia, antiæ, interprete Theodoro apud Aristot.

Προκώνυγος. insula ceruis abundãs. Διονύσιος γὰρ ὁ Ἀθηναῖος τὰς ἐλάφους πρόκας λέγει. Etym.

Προκοπή. ῆς. ἡ. felicitas, promotio. à προκόπτω.

Προκοπίς. ἡ. cæsaries.

Πρόκοπον. capulum.

Προκόπτω. μ. όψω. π. οφα. procedo, præcedo, proficio, διαρχόμαι. Neutr. absol.

Προκόσμημα. τὸ. ornamentum, externus cultus, apud Laërtium.

Προκόσμιον. ὴ. τὸ. ante mundi initium.

Προκόπτα. tonsuræ genus, & capillamentum. κόπτη enim caput est. & κόπτοι gallinacei, ob capitis cristam.

Πρόκριμα. ατος. τὸ. præiudicium, prælectio.

Προκρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. κρίνω πρὸ τούτου, antepono, eligo, præfero, in primis censeo. Et προκριθέντες dicũtur, quorum nomina ad spem sortiũ recipiũtur, quasi eximij & selecti. Actiu accus.

Προκριτέος Θ. ὴ. præferendus. (Bud. Com.

Πρόκριτος Θ. ὴ. ὸ. electus, eximius, præcipuus. Dicuntur quoq; πρόκριθι προκριθέντες, de quibus in προκρίνω.

Προκρόσια. τὰ. sacrificium Cereris.

Πρόκροσσαι. aliæ super alias, una post aliam. παρὰ τὸ κροσσός, ὃς κεφαλὰς καὶ ἀρχὰς τῶν ὀδόντων, ἔτι καὶ τῶν τριχῶν λέγουσι. Etym.

Πρόκροσσον. gradus, scala. Vnde πρόκροσσαι νῆες, naues sibi iunctæ scalarũ instar, aliæ post alias, uel pnæ, in caput decliues, quasi προκάρρουσαι.

Προκυκλίς. pronuba, προμνήστρια.

Προκυλινδεῖσθαι. ad pedes alicuius supplicem deuolui, & προκυλινδούμενος Θ prouolutus.

Προκυμαία. murus ædificatus ad repellendum fluctus.

Πρόκυμος Θ. ὴ. ὸ. alacris, promptus, πρόθυμος.

Προκύπτω. μ. ύψω. π. υφα. inclino, emineo, obliquato capite prospicio.

Προκύων. ὸ. nomen sideris & stellę apud Proclũ de sphera, minor canis, quando maiorem canẽ matutino ortu precedit, dictus, apud Aratum.

Προκώνιον. τὸ. suffimenti genus: aut hordeum nõ siccatum & frixũ, teste Aristoph. Grammatico, aut triticũ melle confectum & in sole tostum. Etym. ut alij milium fresum cum aromatibus.

Προκώνιον. τὸ. polenta ex hordeo recenti, uel aut nondum tosto. Gal. in gloss. Photion triticum tostum interpretatur.

Πρόκωπος Θ. ὴ. ὸ. nudus, ut ensis, Herodiano. πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος dicitur ὁ ξιφήρης, id est qui ad capulum manu admota, stringendi occasionem expectat. Bud. Cõ. Dicitur etiã anteretes in naui quem ob remigẽ appellare posuimus.

Προλάλος Θ. præceps in dicendo.

Προλαμβάνω. præoccupo, anteuerto, occupo, presumo, siue anticipo, ut Cic. dixit. Construitur cũ accusatiuo & datiuo. Theophr. 8. ὅπως προλάβωσι τοῖς δυδίαις τῆς αὔξησιν, Vt incrementum præsumere ualeant clementia temporis. Alibi idem cum genitiuo posuit, προλαβὼν χειμῶνος Θ, anteuertere hyemi. Vnde ponitur aliquando pro φθάνω, & præcedo, προηγέομαι, Synes. Ex quo & οἱ προλαβόντες, maiores & decessores & antecessores. Est etiã opinione præsumo, existimo. Plut. in. Cæs. ὃν ἐδόξαν ἐν προλαβόντες. Inde Iurisconsulti prosumo dicunt, pro opinione anticipata ducor. οἱ προλαμβάνοι πάθει dicitur Luciano qui grauiore animi motu præpediti sunt & affectibus obnoxij.

Πρόλαλος.

Πρόλαχος. πο. prima portio quæ sorte ducitur.
Προλεκάνω. μ. ανῶ prælino. Actiu. accus.
Προλέγω. μ. ξω. τ. χα. prædico. Actiu.
Προλείπω. μ. ψω. τ. φα desero. Actiu.
Προλεχίζω. insidior.
Προλῴιον. τ. ὸ. torcular.
Προλημπτικόν. τ. præsumptum.
Πρόληψις. ιος. ἡ. opinio anticipata, cogitatiò quę iam animũ occupauit. Cicero anticipationem & prænotionem uertit, & rerum notitiam quã eandẽ & ἐννοίαν. uocauit in Lucullo. Iurisc̃ons. uocant prosumptionem. Prolepsis (inquit Rutilius Lupus) est cum id quod aut in aduersarij causa, aut in iudicis opinione esse aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere & cum ratione dissoluere. Hanc figuram superius Procatalepsin uocamus. Per partes referat totũ, aut post facta prolepsis. Io. Despauterius. Prolepsis (inquit Rufinian.) est, cum ante numerus redditur uerbis, quàm res personæ affiniantur. Latini appellari potest præsumptio uel anticipatio, ut: Nec tantum Rhodope miratur & Ismarus Orphea. &, Interea reges, ingenti mole Latinus. Quadrijugo uehitur curru.
Προλιμοκτονῶ. fame macero & conficio.
Προλόβιον. τ. ὸ. prominentia auriculę infimę, quę λοβὸς dicitur.
Πρόλοβος. τ. ὁ id quod πρηγορεών, id est sinus prominens in gutture auium, in quem aues recentes cibos immittũt. Latinis ingluuies dicitur, ut Gaza uertit ex Aristotele.
Προλοβώδης. ιος. ὁ. ἡ. gulosus, ingluuiei similis.
Προλογίζειν. præfari, πρότερον λέγειν.
Πρόλογος. τ. ὁ præfatio, prologus.
Προλοχίζω. prius insidias struo.
Προλύται. οἱ. literarum candidati apud Iureconsult.
Προμάλη. maza.
Πρόμαλον. genus sylueſtris arboris. Etym. myrica uel ut quidam uitex.
Προμάμμα. ης. ἡ. proauia.
Προμαντεία. ας ἡ clarior locus oraculorum.
Προμαντεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύμαι. prædiuino. Depon. accus.
Προμαντεὺς. ὁ. Neptuni cognomentũ apud Thurios, Lycoph. Vide in πρόφαντος.
Προμάχεσθαι. strenuè se gerere in prelijs, in prima acie pugnare.
Προμαχέων. προμαχῶν.
Προμαχίζω. μ. ίσω. τ. ικα. in prima acie pugno.
Προμάχομαι. idem. (Neut. absol.
Πρόμαχος. ου. ὁ. antesignanus, in prima acie pugnans. Item genus placentę. Item is qui prębibendo cęteris prębat uelut prępugnans, apud Athen.
Προμαχών. ῶνος. ὁ. propugnaculum, pinnę, minę.
Προμελετάω. μ. ήσω. π. ηκα pręmeditor.
Προμελέτησις. εος. ἡ. pręmeditatio.
Προμήθεον. τὸ. mali punici genus, à Promeno quòdam Cretensi dictum. Nicand.
Προμετρητής. qui triticũ aliasq; fruges uendentib, mensurandi officium pro mercede exhibet.
Προμετωπίδιον. τ. τὸ. frõtale, ornamentum equi circa frontem.
Προμετωπὶς ίδος ἡ pellis frontis.
Προμέω prędor.
Προμήθεια. ας. ἡ. prudentia, prouidentia, cura.
Προμηθεύομαι. τὸ. προμηθέω.
Προμηθεύς. έος. ὁ. is cui antequàm res aggrediatur suppetit consilium.
Προμηθέω. μ. ήσω. π. ηκα. τὸ προμηθεύομαι.
Προμηθής. ές. ὁ. ἡ. prouidens, prudens.
Προμηθήτρια. ας ἡ. προμήστρια.
Προμηθεύομαι prospicio, prouideo, consilio malis imminentibus occurro.
Προμήκης. ες. ὁ. ἡ. prolixus.
Προμήτωρ. ορος. ὁ. auus ex matre.
Προμνάομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. τὸ προξενῶ καὶ μνηστεύομαι hoc est alicui stipulor, pro alio ambio & ei concilio. Plut. in Lucul. προμνώμενος αὐτῷ κιλικίαν. Est etiam pronubę siue nuptiarũ cõglutinatricis officio fungor. Videtur etiam accipi pro uxorem despondere. Bud. Com. Item hortor & suadeo Plutarch. cõment de recto audiendi munere.
Προμνηστρίνη. ἡ. pronuba.
Προμνηστεύομαι. τὸ. προμνάομαι.
Προμνηστική. ars τῆς προμνηστρίδος, quasi conciliatrix; ars cõciliandi & copulandi.
Προμνηστῖνοι. alius post alium, sigillatim. οἱ προμνηστεύοντες ἀλλήλους, καὶ μὴ ἅμα πάντες προίόντες. ἀλλὰ κῆτι τάξιν, καὶ ἐφεξῆς.
Προμνήστρια. ας. ἡ. pronuba nuptiarum conciliatrix, προξενήτρια.
Προμνηστρὶς. ίδος. ἡ. idem. (tura dicitur.
Πρόμοιρος. τ. ὁ. intẽpestiuus. & de morte præma-
Προμολή. ῆς. ἡ. cacumen, eminentia, ἡ πρώτη πρόφασις τῶν ὀρῶν.
Προμόλω. accedo.
Προμολῶν. ῶντος. ὁ. procedens.
Πρόμος. τ. ὁ. primus, πρόμαχος.
Προμυλαίνειν. pronum esse, labia protendere.
Προμυλία. ας. ἡ. dea quę molis pręsidebat.
Προμύσσω, uel προμύττω. μ. ξω. emũgo, ut προμύξαι τὸ λύχνον, emungere lucernam. μύξαι enim dicuntur nares.
Προναία. statua Palladis in Delphis. πρὸ τοῦ πρὸ τοῦ ναοῦ ἑστῶσαι. Etym.
Πρόναον. τὸ. uestibulũ templi, aut lucus ante fanũ.
Πρόναος. ὁ. ὁ. ante templum stans, protemplum, uel pro-

uel protemplaris, Valla interprete. ut Herodo. 1. προνοία, Minerua, quam tamen alij à prouidentia πρόνοιαν uocant.

Γρονέω. μ. ῶ. promoueo. Actiu. accuſ.

Γρονεσθύω. pridie feſti ieiuno.

Γρονοέομαι. τὸ προμηθεύομαι. proſpicio, prouideo. Vnde προνοεῖσάι σε, conſulo commodis tuis, καὶ πρόνοιαν ποιεῖσθαι. Eſt etiam de induſtria facio, & conſultò aggredior, quod etiam ἐκ προνοίας ποιῶ dicitur.

Γρονοέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem.

Γρονοητής. ῆ. ὁ prouiſor.

Γρονοηλικόν. ῆ. &

Γρόνοια. ας. ἡ. prouidentia, anus fatidica Stoicorum, & prudentia, quoniã hæc potiſſimus prouidet. Cic. Vnde πρόνοιαν ποιεῖσθαι, id eſt ὑπόλογον ποιεῖσθαι, ὥσπερ φέρεσθαι, rationem habere alicuius rei & curare. Ἐκ προνοίας, conſultò, πρόνοια uocabatur etiam Pallas διὰ τὸ πρὸ τῶν ἐνεσθαι, quod indicat Aeſch. contra Cteſiphon. ὠνομάζετό τις πρὸ ἀδελφοῖς ἀθηνᾶ. πρόνοια alij dictum uolunt ὅλα πρὸ νόησιν ὅπως τέκοι ἡλικτώ. Harpocrat.

Γρονομάια. ας. ἡ. proboſcis elephanti.

Γρονομέια ας. ἡ. prædatio.

Γρονομεὺς. depopulator.

Γρονομεύω μ. εύσω. π. εύκα. perago, prædor.

Γρονομή. ῆς. ἡ. paſcua. Itẽ direptio, captiuitas poſt uictoriam belli.

Γρονομία. ας. ἡ. priuilegium, prærogatiua, authoritas. interdum direptio. Interdum proboſcis elephanti, quæ & προνόμιον dicitur.

Γρόνομος. ον. ὁ. Pronomus, proprium tibicinis nomen.

Γρόνος. ον. ὁ. prouidus.

Γρονόπως. ης. ές. ὁ. ἡ. facilis, promptus, εὐκατάφορος. pronus, extenſus, præceps, paratus.

Γρονέστερος. prudentior, prouidentior.

Γρονώπιον. ὀ. τὸ. quicquid ad fores primũ occurrit, ut ueſtibulũ, προεκκείμενον, ſicut φώπιον, quod intus cuiq; expoſitum eſt, & loca ubi imagines exponebantur.

Γρονώπιος. propitius, propitiatio.

Γρός. κος. ὁ. animal ceruo ſimile, capra cornuta, ἐλάφου γένημα. Philetas πρόκας dici putat ceruos qui primo pepererunt. quaſi πρωτοτόκους.

Γροξενέω. μ. ήσω. τ. ηκα. concilio uſurã uel aliũ contractum, interpres ſum uſuræ faciendæ, Demoſth. Refertur & ad alias quaſcunq; res, quas alijs cõparare & conciliare contendimus, idq; cum datiuo. Plut. οἱ ταύτῃ κάλλει τῇ ἡμῖν προξενοῦντες. Gregor. ταύτας σοι προξενῶ τὰς μονάς. Manſiones cœleſtes tibi concilians. Eſt etiam hoſpitio publico ſuſcipio, & hoſpitij neceſſitudine alicui cõiungor. Cũ genit. Xenop. διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, Quòd mihi hoſpitij neceſſitudo uobiſcum intercedit. Bud. Com.

Γροξενητής. ῆ. ὁ. proxeneta, id eſt licitator, mediator, conciliator, & interuentor, quaſiq; conciliator hominum inter ſe ſtipulantium & ſpondẽtium, aut quemuis contractum, conuentumq; ineuntium. Bud. Com.

Γροξενήτρια. ας. ἡ. conciliatrix.

Γροξενία. ας. ἡ. amicitia, hoſpitalitas, neceſſitudo hoſpitij & priuata & publica, commeatus.

Γρόξενος. ον. ὁ. ἄλλος, πρεσβάτης, ὁ κοινῇ τῇ πόλεως ὅλης φίλος, hoſpes publicus, qui legator ciuitatum honoris cauſa ſuſcipit. Accipitur & pro priuato hoſpite. Gregor. translatè poſuit, μυστήριον λαμπρότητος πρόξενον, id eſt, conciliatiuum. Bud. Com. Ammonius diſtinguit ab ἰδιόξενος & δημόξενος.

Γροοδοιπορέω. ῶ. præcurro, præmonſtro uiam, uiam præeo.

Γροοδοποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. facio uiam, uiam munio, & aditum patefacio. Vnde & pro præparare, & quaſi imbuere ponitur. Accuſ. & datiu. ut προοδοποιῶ σοι τόνδε, Sum tibi author & exemplum præbeo.

Γροοδοποιεῖμαι. procliuis ſum, præparatus ſum, pronus & obuius. Et προοδοπεποιημένος, præparatus, expoſitus.

Γρόοδος. ον. ὁ. progreſſus.

Γροόδων. ον. ὁ. qui dentes habent exertos.

Γροοικονομέω. procuro.

Γροοιμιάζω. μ. άσω. π. ακα. proludo, proœmium facio. Neutr. abſol.

Γροοίμιον. ον. τὸ. proœmium, præludiũ, præfatio, ἀπὸ & οἶμη. orãtio qua auditoris animum, ad argumentũ cum attentione percipiendum cõparamus, ac proprie uocatum ab antiquis προοίμιον quod in principio à citharedis cantabatur. unde Cic. de Orat. Connexũ autem ita ſit principium conſequenti orationi, ut non tãquam citharædi proœmium affictum aliquod, ſed cohærens cum omni corpore membrũ eſſe uideatur. uide in Chil. Eraſ. προίμια magna.

Γροολεῖ. prodit, deſerit, perdit.

Γροοπτέον. proſpiciendũ eſt. cõſpicuus.

Γρόοπτος. ον. ὁ. præuiſus, præcognitus, manifeſtus,

Γροοράομαι. & προοράω. τὸ προγινώσκω, προμηθεύομαι, prouideo, proſpicio.

Γροοραλικοί. οἱ. qui proſpiciunt futura.

Γροορίζω. μ. ίσω. π. ικα. decerno, prædeſtino, preſtituo, præfinio. Vnde προωρισμένοι, p̃deſtinati, ſelecti & deſignati, ἀπόλεκτοι, ἀωρισμένον. Γροορίζεσθαι etiam ſignificat idẽ quod τῇ οὐσίαν ἢ τῇ οἰκίαν ἀφορίζεσθαι, hoc eſt oppignorationis & hypothecæ notam apponere. Bud. Com.

Γροορισμός.

Προορισμός. præfinitū, præstitutum, prædestinatio.
Προΐ. emitte, protende.
Πρόκρουν. mustum, quod priusquam uuæ calcentur sponte distillat.
Προκήνης. ἡ. eminentia.
Πρόνοια. ιος. ὁ. prospicientia, præuisio, prospectus.
Προπαγής, ές. prominulus, protuberans, Lucianus, ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς.
Προπάθεια. ἡ. præludiū morbi, aduentatio morbi.
Προπαιδεία. τὰ πρῶτα μαθήματα (inquit Suid.) quæ & προπαιδεύματα dicuntur, hoc est liberales artes, quæ ante Philosophiam theologiāque doceri debent. Bud. Com.
Προπαιδεύω. μ. εύσω. π. δυκα. prædoceo.
Προπαίζω. illudo, præludo.
Πρόπαις. αιδος. ὁ. leno, magno.
Πρόπαλαι. diu.
Πρόπαν. totum per totum.
Πρόπαππος. ου. ὁ. proauus.
Προπαβάλλω. aggero.
Παραβάλλω. ἐως. ἡ. præassumptio & figura, cū ad finē dictionis aliquid accedit, quam eandē nonnulli παραγωγὴν uocant, cōtrariam ἀποκοπῆ. Diomedes tamen distinguēdos existimat, (quem cōsule.
Προπαρασκευάζω. præparo.
Προπαρασκευή. ἡ. præparatio.
Πρόπαροιθεν, & πρόπαν per apocopen. coram, antea. Est autem aduerb. temporis & loci.
Πρόπας. præpositione redundante pro πᾶς, uniuersus omnis.
Προπάστορ. ante thalamum locus.
Πρόπατωρ. ορος. ὁ propater, id est primus pater, principium alicuius generis.
Προπεμπή. ῆς. ἡ. deductio quæ honoris causa fit.
Προπέμπομαι. producor.
Πρόπεμπτα. quinta pars solutionis. καὶ πρὸς ἡμέρας πωγόνε.
Προπέμπω. μ. ἐμψω. π. εμφα. premitto, comitor, cum pompa assequor, deduco honoris gratia. Actiu. accus. Et οἱ προπέμποντες dicuntur ante ambulones præcedētes, qui scilicet principem antecedunt, qui uero sequuntur οἱ ἐπόμενοι.
Προπεριζόμενος. complectens, ἀγκαλιζόμενος.
Προπερονέω. μ. ήσω. π. ηκα. penetro. Actiu.
Πρόπερυσι. anno ab hoc tertio. πέρυσι enim superiore anno significat.
Προπέτεια. ας. ἡ. immodestia, temeritas, lingua infrænata, contumacia.
Προπετές, præcipitanter Eras. uertit.
Προπετής. ές. ὁ. ἡ. temerarius, proteruus, immodestus, incontinens, petulans, προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ, Hesych. Item exertus, de lingua apud Hipp. προπετής γλῶσσα, uisus effusus.
Προπέφανται. prædicta sunt, manifesta sunt.
Προπεφυκώς. ότος. ὁ. ἡ. affixus.
Προπηλακίζω. μ. ίσω. σ. ικα uitupero, conuicior, lacesso, ὑβρίζω. Actiu. accus.
Προπηλακισμός. ὁ. ὁ uituperium, irritatio, contumelia. Vide ἀλκία apud Ammonium.
Πρόπλοι νῆες. αἱ. naues quæ præmittuntur, exploratoriæ. Bayf.
Προπρηνής. ές. ὁ. ἡ. decliuis, præceps, pronus, malim πρόπρωρος ut infra.
Προπίνω. prius bibo, honoro aliquem uino, poculū cum uino trado, προπίνομ ὅδε κυρίως inquit Pindari interp. ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιλοφρόνησιν χαρίζεσθαι. Demosthenis quoq; proditores patriæ, hostibus προπίνομ dicuntur. Neutr. per metaphoram quandam quasi ad occupandam inuitantes & ultro allucientes alios. In oratiōe περὶ παραπρεσβ. πρὸς πίνε τὴν ἐλλάδα.
Πρόπιον. ου. τὸ. oraculū, uaticiniū. (dixit.
Πρόπλοος. ου. ὁ prænauigans. uide πρόπλοι.
Πρόπλοος. nauis quę premittitur, apud Thucyd. & Pollucem, actuaria.
Πρόποδες ὄρους, scopuli excurrentes à rupe, saxa procurrentia dixit Vergil.
Προποδίζω. μ. ίσω. σ. ικα. progredior, ingredior.
Προποδίων. aduerb. præsens, ante pedes. (nit.
Προπολεμέω. μ. ήσω. σ. ηκα. propugno. Actiu. ge-
Πρόπολις. ου. ὁ. suburbanus, à πόλις: Item ante tēpus canos producēs à πόλιος. Aelius Dion.
Πρόπολις. ιος. ἡ. crassior materia & uiscosa in fundamentis operum, quæ apes instituunt.
Πρόπολος. ου. ὁ. ἡ. minister, famula, sacrificus, ędituus, apud Herodo. πρόπολος proprie uidetur esse famulus aut ancilla heram præcedens, ut ἀμφίπολος pedissequa, aut herilibus ministerijs intenta, sic ferè Eust. Il. π.
Πρόπομα ατος. τὸ. propinatio, apud medicos ueteres potio est mellita, ex uino & melle despumato cuiusmodi ferè est qui syrupus nuncupatur.
Προπομπή. profestum.
Προπομπία. ας. ἡ. præmissio, præitio, deductio, comitatus cum pompa.
Προπομπός. ὁ. ὁ. dux, præmissor.
Προποντίς. ίδος. ἡ. Propontis. hoc est mare illud quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adiacens.
Προπορεύω. procedo.
Πρόποσις. ιος. ἡ. propinatio.
Προποτισμός. ὁ. præbibitio.
Πρόπους. οδος. ὁ. qui præmagnis est pedibus. & nomē stellæ apud Proclum de sphæra. quæ pedes geminorum præcedit, πρόπους, quasi præpes. Item πρόποδες. eminentes montiū partes & insulæ quædam è regione Aegypti.

Προπεσὼν ὁ ἐπεσὼν, pnus. superi legitur πρόπνους

Προπροκυλινδούμενος. supplex ad pedes deuolutus. ubi præpositio geminata emphasim notat, scilicet ualde suppliciter, uel diu admodum.

Πρόπτωσις. ἡ. procidentia uuea tunicæ oculi, apud medicos, cum uehementi motu procidit oculus, uel aliud membrum. Dioscor. de Naphtha loquens, dicit conferre πρὸς πνίγας ὑστερικὰς καὶ προπτώσεις, hoc est, interprete Marc. Verg. ad muliebrium locorũ in fœminis stran gulationes & procidentias.

Προπύθομαι. præscio, prænosco.

Προπύλαιον. τὸ. &

Πρόπυλον. uestibulũ, id est, locus ille ante ianuas inter fores domus & uiam medius relictus, in quo qui dominũ eius domus salutatum uenerant, priusquam admitterentur, consistebant, & neq; in uia stabant, neq; intra ædes erant. Significat etiam ingressum templi.

Προπωγώνιον. τὸ. lanugo, prima barba.

Πρόπωνα. τὰ. fausta, prompta, obuia & exposita.

Πρόριν. τὸ. intercus, adiectiue.

Προῤῥαίνω. respergo.

Προῤῥήσεις. ἡ. uaticiniũ, prędicatio, prięceptũ.

Προῤῥίζον. radicitus, προσελθὸν.

Πρός. genitiuo iuncta uim habet eandem, quam per iurantis. ut πρὸς τοῦ Διός, id est, per Iouem. Datiuo iuncta ponitur pro iuxta, prope, suprà. ut πρὸς τοῖς ποσί, πρὸς τοῖς. id est, ad hæc, præterea. Accusatiuo ad, & propriè motum ad rem animatam significat. Aliquando sine casu præterea significat. Iseus, πρόσθεν μὲν αὐτὴ, νῦν δὲ ἐκποδὼν μνᾶ, καὶ πρός. & amplius. In compositione interdum insuper significat & præterea. interdũ simul, unà. Tradũt prętereа. Grammatici multa & uaria de huius præpositionis usu, quæ hic utcunque accipies. Oratio Demosthenis πρὸς Λεπτίνην dicitur, & non κατὰ Λεπτίνου, quia scilicet ex formula περὶ τῶν παρανόμων γραφῆς, post annum accusari legislatores non poterant, quare ad eum potius quàm cõtra eum, legem ab eo latam accusat post annũ, quasique apud eum. Denotat item originem, ut πρὸς αὐλητῶν, πρὸς γυναικῶν, apud Isoc. in Orat. de Iugo, pro quo ad uirilẽ stirpem: & quo ad maternũ genus: Latini ab agnatis illud, hoc à cognatis efferunt. Paus. ὄντες νηλεῖδαι τὰ πρὸς μητρός, Cognatione Nelidæ hoc est, à Nelida genus maternum ducentes. Interdum ponitur pro eo, quod Latinè dicimus, quod pertinet ad, ut πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων αἰαῖ. Idẽ usus Latinis in præpositione à. Plaut. A morbo ualui. Cicero, Sumus enim flagitiosè imparati cum à militibus, tum à pecunia. Liuius, Quietum deinde tempus fore uidebatur reliquum ætatis tempus, fuisset q; per Pœnum hostem. Dicitur idem aliquando per πρὸ, χάριν, & ἕνεκα, & διὰ cum genitiuo aut accusatiuo. Interdum officium denotat, ut πρὸς ὑμῶν ἐστι, officij nostri est, nobis decorum est. Inde πρὸς τρόπου, ex moribus cuiusque, secundum quod conuenit, aut consentaneum est, Et hæc cum genitiuo. Nam cum accusatiuo similiter uarij usus est. Μάχομαι πρὸς τινα, pugno cum aliquo, id est contra. Sic Cice. pro Font. A quo periculo defendite iudices ciuem fortẽ. Πρὸς αὑτὸν αὐτὸς, Sibi cõuenienter, Aristot. Polit. 7. Πρὸς τὸ πρόσωπον, prout cuiq; consentaneum est, & conueniens: quod etiam dicitur κατὰ τὸ πρόσωπον, Isocr. Item ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. Conuenit & per mutationibus & compensationibus, ut Theophrast. de balsamo syncero, quod scribit uendi δίς πρὸς ἀργύριον, id est, argento ad drachmã, ut interpres exponit: uel bis tanto argenti, ut Bud. Significat etiam propter, ut πρὸς ὅν, cuius gratia. Sic πρὸς χάριν, pro χάριτος ἕνεκα, ut πρὸς χάριν διηκάζειν, πρὸς χάριν ὁμιλεῖν, cum aliquibus conuersari ad emerendam eorũ gratiam. Πρὸς χάριν πράττω, facio gratia inductus. Πρὸς ἐχθραν, inimico animo. Πρὸς ὀργὴν, iracunde. Πρὸς ἔπος, & πρὸς λόγον, uel potius πρὸς λόγον, ad rem quæ agitur. ut ἐὰν πρὸς λόγον τὶ ᾖ. Si ad rem pertinere uideatur. Πρὸς ἑαυτὸν, secum ipse, & solus: quod etiam ἐφ' ἑαυτῷ dicitur, & καθ' ἑαυτόν. Τὸ πρὸς ἐμὲ, quod ad me pertinet. Seruit etiam contentioni, id est cõparationi, sicut præ apud Latinos, ut præ nobis beatus uideris. Plato de Rep. 6. ὡς γε πρὸς τὸν ἅπαντα χρόνον, Si cũ æuo compares, & cum æternitate, uel præ æuo. Quin & cum datiuo elegantia nõ caret, ut πρὸς τούτῳ εἰμί, id est sum deditus, uel occupatus & intentus, hoc meditor, hoc ago. quod & Latini non inuenuste, in hoc sum, totus in illo erã. Plato. in Phæd. πρὸς τοῦ ἐρημίαν λόγῳ οὗ ὁ Σωκράτης Sic πρὸς αὑτοῦ εἶναι, pro secum ipse meditari. Sunt & aliæ quędã locutiones ex hac præpositione, ut πρὸς τινος εἶναι, alicui studere & fauere, & eũ tueri adiuuareq; Estq; hoc Atticorum peculiare, sic Aristides, τὸ πρὸς ἡμῶν ὄν, pro ὑπὲρ ἡμῶν, hoc à nobis facit. Idem fit in præpositione à apud Latinos, qui ab aliquo facere, stare uel esse dicunt, pro adiuuare & defendere aliquẽ, uel causam alicuius defensionemq; confirmare. Cice. Stabat à mendacio contra uerum. Πρὸς ἀγαθὸν idem quod ἐπ' ἀγαθῷ, salubriter, Aristotel. de Mundo. sic Galen. πρὸς κακὸν ὄν, pro incõmodo dixit,

do dixit, ut πρὸς κακοῦ γίνεται, nocet. Πρὸς καθαρότητα ἀφέσεκε, pro κατὰ καθαρότητα, distat claritate. Πρὸς τὸ παρὸν, in præsenti, in præsens, id est in re ipsa ἢ ἔργῳ παραχρῆμα. & Græcis sic usurpatur, ut Latinis in præsenti, non solum de instanti, sed etiam de alijs temporibus.

Πρὸς δὲ & προσέτι aliquando aduerbialiter ponuntur pro præterea & amplius, quemadmodum & de πρὸς dictum est. Sed de his & subsequentibus copiosius. Bud. Com.

Πρὸς αἷμαβς. cognatus, consanguineus, apud Sophocl.

Πρὸς ἀκριβῆ. diligenter.

Πρὸς ἀκτῖνα. orientem uersus.

Πρὸς ἀλλήλους. mutuò, inuicem.

Πρὸς ἀφθονίαν. abundè.

Πρὸς ἀφοσίωσιν. defunctoriè.

Πρὸς βραχύ. paulisper.

Πρὸς δὲ. insuper.

Πρὸς ἑαυτόν. inter se, secum.

Πρὸς ἐμὸν ὄν. mihi est familiaris, propinquus, amicus.

Πρὸς ἕτερον εἶν. referre ad aliorum commoda, & πρὸς ἕτερον ἄρχειν. aliorum res curat, & aliena commoda tuetur.

Πρὸς ἡμᾶς ὄν. in nobis situm est, penes nos est.

Πρὸς ὀρθὴν καὶ ὀρθοῖς. rectis lineis, ad rectam lineam, ad rectum angulum. Locutio compendiosa est. subintelligitur enim γραμμὴ, & interdũ

Πρὸς πατρὸς θεῖος. patruus.

Πρὸς τι. aliquid, relatiuum. Aristot. quod ad aliud refertur.

Πρὸς τὸ δοκεῖν. prout uisum fuerit.

Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, pro urbis magnitudine.

Πρὸς τοῦ ἔξωθεν. externis.

Προαγωγεὺς. ἐος. ὁ. προαγωγεύς.

Προαγγελία. ας. ἡ. annunciatio.

Προαγγέλλω. μ. ελῶ. annuncio.

Προαγηόχασι adduxerunt.

Προαγλαΐζομαι. adornor.

Προσάγομαι. idem quod ἐπάγομαι, ὑπαπτῶμαι, ἐφέλκομαι ascisco, allicio, concilio, promereo, attraho, mancipo, captiuum facio. Bud. Com.

Προαγορεύω. μ. εύσω. τ. προσέρρηκα. saluto, appello, uoco. προαγορεύειν κατ' ὀρθὸν. rite discerne re. Cic. ex Plat. Actiu. accus.

Προσάγω. μ. ἄξω. τ. ἦχα. adduco, admoueo, adhibeo, admitto. Xenoph. προσάγεν τοὺς ἀπομόνους πλεῖν ἔχων, qui admissionibus perfectus erat. Huic opponitur ἀπάγω. Est etiam concilio, ad me uel ad amorem meum duco, οἰκειόμαι, sicut προσάγομαι. Item impono, iniungo, ut iniungere laborem Latinis. προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, ferre ad populũ, id est εἰσάγειν. Est etiam propè accedo & appropinquo. Plut. in Gal. πρὸς σῦκον ἐπασαμένοις τοῖς ξίφεσι. sic dicitur, ut προσβάλλω. Inde & pro obrepere, quod est quasi aliũ per hypocrisim fallere, ponitur. Plut. καὶ προσάγεσι δὲ ἀπάτας τοῖς βασιλεῦσι, Et captiosè insinuantur apud reges. Construitur autem, ut uides, & cum datiuo, & cum accusatiuo. Bud. Com.

Προαγωγεύς. ἐος. ὁ. conciliator, interpres, sequester, emissarius, qui & προαγωγίδης, & ὑπακοὴς dicitur, à Latinis aures & oculi regum, aut tyrannorum, in utranque enim partem accipi possunt. Bud. Com.

Προαγωγή. ῆς. ἡ prouentus, accessus & aditus qui παρὰ τῶν προαγωγῶν ad principem datur supplicaturis, conciliabulum. Ἐκ προαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quod sensim fit, aut accessione paulatim crescente. Bud. Com. cuius contrarium est ἐξαίφνης, repente.

Προαγωγίδης. ου ὁ idem quod προαγωγεύς.

Προαγώγιον. ου. τὸ. circinus, instrumentum fabrile, quo ligna curua attrahentes dirigunt.

Προαγωγὶς. ίδος. ἡ. exploratio.

Προαγωγός. ὁ. ὁ. blandus, suauis auditu. προαγωγὸς τῶν λημάτων, conciliator atque interpres capturarum & lucrorum.

Προαγωνιστής. ὁ. concertator.

Προσάδω. μ. άσω. accino. Actiu. datiuo.

Προαθύρω. colludo.

Προσαιθρίζειν. flammã accendere, quæ ad æthera feratur.

Προσαίνω. adulor.

Προαιρέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. eligo, cum uirium legit. Xenoph. πολ. 1. Est etiam allego, id est ad numerum antiquum addo & mihi coopto, Plut. in Cam. Bud. Com.

Προαισθάνομαι. præsentio.

Προαιτέω. μ. ήσω. τ. ηκα. mendico.

Προαιτης. ου. mendicus.

Προακοντίζομαι. sagittis confodior.

Προαλίζω. μ. ίσω. τ. ικα. configo. Actiu.

Προαλίσκομαι. præter alia capior, & condemnor.

Προσάλλομαι. salio, prosilio, & τὸ προσαλλόμενον Aristot. pro, quod allidat.

Προαμάομαι. τὸ ἐπαρῶμαι καὶ σπουάγω, accumulo. Bud. Com.

Προαμύνω. uindico, adiuuo.

Προαναγκάζω. idem quod ἀναγκάζω, & ἐπαναγκάζω. nam ἡ πρὸς nihil hic ad significationem facit.

Προαναγορεύω. de alto dico. Actiu.

Προανάθω. depone, cõmunica. à προαναπίθεμαι.

Προαναιρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. do responsum.

Προανακλαίομαι, uel Atticè προανακλάομαι. cũ aliquo lamentor, & congemisco. Datiuo.

Προαναλαμβάνω. τὸ λαμβάνω, sed uehementius quiddam.

Προαναλογίζαντες. οῦ. præterea cogitantes.

Προϛανάλωτος. interijt.

Προϛαναν ιέω. suscito, renouo.

Προϛανατείνομαι. minor, ἀπειλῶ.

Προϛαναλθείς elatus, iratus.

Προϛαναπίθεμαι. τὸ. ἀναπίθεμαι, hoc est consulo amicum uel fidum hominem & consultum, & consilium meum, uel negotium expono. Paul. ad Gal. 1. ὁ πϛοϛανιθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, Non adhibui (inquit) in consilium carnem & sanguinem. hoc est, Cum nullo hominum Damasci consilia de euangelica prouincia mihi mandata diuinitus communicaui. Et ibidem cap. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν πϛοσανέθεντο. Mihi enim qui aliqui esse uidebantur nihil communicauerunt: uel, prorsus consilia, mecum non contulerũt. Sic Diodor. τοῖς μάντεσι προϛαναθέμενος περὶ τῶν σημείων, Cum super portento Chaldæos consuluisset. Est etiam τὸ προσεπιφορτίζομαι, insuper hoc oneris suscipio ὥστε τοῦ πρώτου ἄχθους καὶ τόδε αἴρομαι, Xenoph. ἀκμν. Bud. Com.

Πϛοϛαναχρωνέω. transformo me in eosdẽ colores.

Προϛανέχω. adhæreo, πϛοσκεκόλλημαι.

Προϛαντοῦ. τὸ. opera, labor, molestum, difficile, ad uersum, accliue.

Προσαντής. ἐς. ὁ. ἡ. arduus, contrarius, obuians, difficilis, accliuis.

Προϛανϛαλέω, precor.

Προϛαντλάω. μ. ήσω. τ. ηκα. haurio. Neutr.

Προσαυξῶ. cresco, augeor. αὐξῶ γὰρ τὸ αὔξειν.

Προσαξίαν. meritò.

Προσαπεκδύεσθαι. præterea exuere, ultrò exuere.

Προσαπειλή. ῆς. ἡ. honor.

Προσαποβάλλω. insuper perdo, dimitto. Actiu.

Προσαποδύεσθαι. προσαπεκδύεσθαι.

Προσαπόδοσις. redditio. In hac figura (inqt Rutil. Lup.) sententijs duabus aut pluribus propositis, sua cuiq; ratio uel posterius reddetur, uel statim sub unaquaque sententia subiungetur, quibus posterior ratio subinfertur, &c. Rhom. Aquila prosapodosin, id est redditionem uocat, cũ in idem uocabulũ postrema pars membri desinit, à quo is ambitus incepit, hanc figuram alij κύκλον appellant.

Προσαπόθεσις. assignatio.

Προσαποκρίνομαι. plus æquo, uel plus atq; interrogor respondeo.

Προσαπόλλυμι. simul pereo, unà concido.

Προσαπομύω. traho moram.

Προσαποσκοδάζομαι. præmoneo, demolior.

Προσαποστρέφω. obuerto. Actiu.

Προσάπτεσθαι. summis digitis attingere.

Προσάπτω. μ. ἅψω. τ. ψα. applico, adiungo, appono, affigo, defigo, in aliqua re. Est etiam attribuo, contribuo, assigno, πϛοσνέμω. Actiu. accusat. cum datiuo.

Προσαράσσομαι. allidor, impellor, & προσαρράσσομαι apud Herod. legitur.

Προσαράσσω. μ. ἄξω. τ. αχα. alligo, affigo, collido, rumpo. Actiu. accus.

Προσάρδομαι. irrigor.

Προσαρκέω. μ. έσω. τ. εκα. adiuuo. Actiu.

Πρόσαρμα. τος. τὸ alimentum corpori familiare & adhærescens, ἡ τῷ σώματι προσφυὴς τροφή. Eust.

Προσάρματα. τὰ. fercula, αἱ προφαί, fit enim hæc uox ab ἄρω τὸ πρὸς φέρομαι ὅθεν καὶ ἅρτος λέγεται.

Προσαρμόζω. μ. ώσω. τ. ωκα. adopto. Actiu.

Προσαρμόττω. adiungo, conglutino, ferruminor, coagmento.

Προσαρτάω. μ. ήσω. τ. ηκα. appendo, suspendo.

Προσάρω. conuenio, apto.

Προσασειάζομαι. ciuiliter aliquid dico.

Προσαυδάω. μ. ήσω. τ. ηκα. alloquor.

Προσαυλίζω. μ. ίσω. τ. ικα. sto in aula. Neut.

Προσαφαιροῦμαι. insuper aufero.

Προσαφίημι. μ. ήσω. τὸ. ἀναφίημι.

Προσαυτοχειρία. ας. ἡ. suimet interfectio.

Προσβαίνω. accedo. Neutr.

Προσβάλλομαι. incursu petor, oppugnor. Vnde προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit uel incidit, uel incumbit & appellitur & quod oppugnatur. Bud. Com.

Προσβάλλω. μ. αλῶ. τ. πϛοσβέβληκα. occurro, appellor & pello. Lucian. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ὑμῖν πόρρωθεν; Pepulit aures nostras? Gregor. ἐάν σε προσβάλῃ, Si in te incurrerit, hoc est, Si te intus malè afficere tentarit. Est etiam συμβάλλω καὶ συμπλέκομαι, confligo, irruptionẽ uel impressionem facio. hoc est μάχομαι & oppugno. ut προβαλὼν τῇ πόλει, Xenoph. Item impingo, intorqueo, illido, Aeschin. φιλόκρ. Item τὸ συστρέφω καὶ συγκρούω hoc est allido colligo, confligo, impingo. ut τοῦ ξίφους γυμνῶ προσβαλὼν. Plutarch. de Bruto. unde προσβάλλειν πινὰ ἐπόρω, incitare in eũ & irritare, stimulare & impellere, protrudere & adurgere. Demosthen περὶ στεφ. ὥσπερ θηρία μοι προσβαλόντων. Est quoq; πϛοσβάλλειν αἰτίαν, notare ignominia, irrogare ignominiam & infligere. Item admoueo, ut πϛοσβάλλω, applico, accommodo. Plat. Timæo. Accipitur & pro ἀτενίζω, & oculum obtutũq; figo. Plutarch Symp. ὁ δὲ θάλης προσέβαλε τοῦ νεανίσκου τὸν χρόνον. hoc est τὸν ὄψιν προσέβαλε. Bud. ibidem.

Προσβεβλημένον τὸ. propositiuum.

Προσβεβλημένος ὑπὲρ πατρός dimicans pro patre.

Προσβύω. honoro, suspicio, ueneror.

Προσβιάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. insuper cogo.

Προσβι-

Προσβιβάζω. promouco, impello.

Προσβλέπω. μ. ψω. ψ. ψα. aspicio. Actiu.

Προσβλητός. adhærens, agglutinatus.

Προσβοηθεῖν. τὸ συμβοηθεῖν, suppetias ferre, arma consociare. Thucyd. προσβεβοηθηκότας, & συμβεβοηθηκότας, & ἀπὸ βεβοηθηκότας. appellat αὐτὸ συμμάχους.

Προσβολή. ῆς. ἡ. ἡ προσβάλλω. dicitur propinquitas, adiectio. Item uis, impetus, incursus, & accessus uiolentior, appulsus. Item oppugnatio, ut ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγών, pugna circa muros urbium Plut. Vnde προσβολὴ τῆ ἀθλητῆ, petitio gladiatorũ ad uulnera infligenda, ut προσβολὴ τῆ πολεμίων. Προσβολὰς καρτερὰς, ualida tormenta dixit Herodotus. Est & noxa, offensio; Synes. & προσβολὴ τῆ ἁμαρτίας est ἀπίμωσις. Plato etiam appellat punctum dissectionis cuiusdam & applicationis decussatiõisq;, quod Cic. commissuram uertit, quasi iuncturam cohærentem. Ἐν προσβολῇ, in itinere. Bud. Com.

Πρόσβορειος, &

Πρόσβορρος. ad aquilonem uergens, ab aquilone perflatus.

Προσβρέχω. infundo, irrigo.

Πρόσγειος. ος. ον. contiguus, humilis.

Προσγελάω. μ. άσω. π. ασα. arrideo. Accus.

Προσγίνομαι. fio, augeor, adijcior, misceor.

Προσγράφω. adscribo, & ἐγγράφω, προσκρίνω. Datiuo iung. & accus.

Προσδεθείς. ὁ. uinctus, alligatus.

Προσδεῖ. opus est, ut φόδεῖ defectus est.

Πρόσδεκτος. ος. ον. Legatus.

Προσδέομαι. indigeo præterea aliorũ. Depõ. geni.

Προσδέω. μ. ήσω. π. ησα. alligo, uincio.

Προσδέχομαι. μ. ξομαι. π. ξαμαι. præterea accipio, assumo, admitto. Item expecto, ut apud Luc. cap. 2. de Simeone, προσδεχόμενος τὴν παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ. Ex Xenoph. προσδεχόμενος καὶ ἄλλων σρατιᾶν οἴκοθεν. Bud. Com.

Προσδιαβάλλω. calumnior. Actiu. accus.

Προσδιαιτάω. μ. ήσω. π. ησα. apud aliquẽ uictito.

Προσδιαιτέω, sicut προσαιτέω. mendico.

Προσδιάτησις. εως. ἡ. conuersatio, uictus; apud aliquem.

Προσδιαλέγομαι. simul sermocinor, rursus alloquor.

Προσδιασέλλομαι. τὸ. διομολογοῦμαι, προσδιορίζομαι, nominatim excipio, & stipulatione caueo.

Προσδιαστρεφόμενος. deprauatus.

Προσδιατρίβω. μ. ίψω. ψ. ιφα. tardo, moror, immoror, cum aliquo uersor, aliquem consector. Datiuo.

Προσδιαφθείρομαι. simul pereo, unà concido.

Προσδιέρχομαι. enarro.

Προσδιορίζομαι. &

Προσδιορίζω. eò amplius conditionem addo, uerbisq; attempero & definio quod dictum est; & quasi addefinio quod simpliciter enunciatum erat, additamẽtis circunscribo. Vulgus circunstantias addere dicit.

Προσδιορισμός. huiusmodi circunscriptio, uerborumq; præcisio. Vulgò cautela. Et apud Dialecticos dicitur ea pars propositionis præcipua, quæ significat quo nam modo prædicatum insit in subiecto. Circunstantiam appellant. Bud. Comment.

Προσδοκάω. μ. ήσω. ψ. ηκα. expecto, spero.

Προσδοκία. ας. ἡ. expectatio.

Προσδόκιμος. ος. ον. approbatus, de quo magna spes est.

Προσεγγίζω. μ. ίσω. ψ. ικα. appropinquo. Neut. datiuo iung.

Προσεγγράφω. ascribo, insuper ascribo, & addo. Iungitur datiuo cum accus.

Προσεγκαλῶ. accuso, expostulo, increpo, imputo.

Προσέγκειμαι. incumbo.

Προσεδρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. assideo. Dati. iung.

Προσεδρία. ας. ἡ. & προεδρία. assiduitas.

Πρόσεδρος. ος. ον. assidens, assiduus.

Προσέζευξεν. adiunxit.

Προσέηκε. emisit.

Πρόσει. accedit.

Προσείκελος. ος. ον. similis.

Προσείλιος, & προσειλος. ος. ον. apricus, ad calorem solis expositus, πρὸς ἥλιον πεπραμμένος. hoc est πρὸς τὸν ἥλιον αὐγούμενος.

Πρόσειμι. compositum ex πρὸς & εἶμι, eo, uado, significat accedere, conuenire, & tam ad personas, quàm ad res refertur. Gregor. προσεῖλθον τοῦ βασιλέως. Plutarchus de Cicerone, ἀλλὰ καὶ τοῦ λέγειν μετὰ φόβου προσιών, Ad dicendum timide accedens. Dicitur & de muliere nubente, quasi pro conuenire, in manum, id est contrahere, & nexum inire, ut αὐδρὶ προσιέναι, Xenophon. Significat etiam quotannis redire & obuenire. Thucyd. 2. προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, &c. Vnde προσιόντα, obuentiones, reditus. Pertinet aliquando hæc dictio ad forum, ut προσιέναι τῇ βουλῇ, ad curiam referre, προσιέναι τοῦ δήμου cum populo agere. προσιέναι τοῖς δικασταῖς, apud iudices causam actitare, in iudicio dicere. Vel cũ accusatiuo, ut Aeschin. προσιέναι τὸ δικαστήριον, ingredi iudicium. Bud. Com.

Πρόσειμι. adsum. unde πρόσεστι, de quo infrà.

Προσειπεῖν. alloqui, salutare.

Προσείρηκεν. alloquutus est.

Προσεῖρπυε. arrepebat, serpebat.

Γροσέιρω. adijcio, προσάπτω.
Γροσεκκαίω. accendo.
Γροσεκπυρῶσαι. accendere.
Γροσεκτέον. ſtudendum eſt.
Γροσεκλικός. ή. ὸν. attentus, ſobrius.
Γροσελαύνω. tranſcendo, ſupero, percutiendo ferio, produco. Item accedo, ut προσελαυνούσης ἡμέρας Luciano, id eſt aduenięte uel aduentante die. Item adequito, equito, aduehor. ut προσελαύνω τοῦ ἵππου.
Γροσελεῖν conuiciari, ὑβρίζειν. Ab Elide urbe Arcadiæ, uel ab ipſis Arcadibus conuiciatoribus, qui πρόσελλοι dicebantur.
Γροσελθεῖν. aduenio. Neutr. abſol.
Γροσέλληνος. ή. ὸν. ante lunã natus. Vide in Chil. (Eraſmi.
Γροσέλληνοι οἱ. cognomentũ Ar-
cadum, quòd ante lunã fuiſſe ſe contenderint.
Γροσέλομαι. eligo.
Γροσεμβάλλω. adijcio, addo, impello.
Γροσεμβαῖνειν. inſilire.
Γροσεμπεδοῦν. confirmare.
Γροσεμφερής. ὸν. ἐμφερὴς καὶ παρεμφερὴς. ſimilis, aſsimilis, ſimilitudinem referens.
Γροσενέπω. appello, alloquor.
Γροσγώταξις. ἡ. uide πρόταξις in Appendice de uocab. militar.
Γροσγωτεῖναι πάλιν ἑτέρας. alteras totidem plagas infligere. figura eſt Attica Plutarch. nam ſub audiendum πληγάς. Bud. Com.
Γροσγώπιον. ή. ὸν. ante conſpectum poſitũ, ut paries.
Γρόσεξις. attentio.
Γροσέοικα. aſsimilor, appareo.
Γροσεικός. ή. ὸν. ſimilis.
Γροσεπαινῶ. collaudo.
Γροσεπφπεῖν. iterum ac tertio loquor & dico.
Γροσεπεμβαίνειν. inſultare, irridere.
Γροσεπερωτεῖν. iterum ac tertio interrogare.
Γροσεπιδεικνύω. μι. ἔξω. ω. ἔιχα. oſtendo. Actiu.
Γροσεπιδιμέω. μι. ήσω. π. ηκα. appellare. Neutr.
Γροσεπιδοξάζω. coopinor.
Γροσεπιμετρεῖν. aliquid ultra iuſtum ſubinde ad metiri, & ad cumulum addere.
Γροσεπινοέω. poſtea intelligo.
Γροσεπιῤῥώννυμι. confirmo, uires ſuperaddo.
Γροσεπιτάττειν. indies alia atque alia, uel indies maiora iubere.
Γροσεπιφαγωδεῖν. amplificare uerbis.
Γροσερείδω. μι. ἔσω. ω. εικα. applico, innitor. Acti.
Γροσερέω. narro, appello, laudo. (accuſ.
Γροσεῤῥύη. acceſsit, affluxit.
Γροσέρχομαι. accedo. Depon. datiuo. (lũ.
Γροσέρχομαι τοῦ δήμου. habeo orationẽ ad popu-
Γρόσεστι. ὸν σοὶ τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ τοῦτο, & largè mihi ſupereſt, ut ſic dicã, τὰ προσόντα πᾶσι πᾶσι χρῆσθαι δεῖν. hoc eſt τὰ πλεονάζοντα. Ex quo fit, ut τὸ προσὸν pro excurrente ſumma ponatur, & quod quadranti ſummæ & integræ ſupereſt. τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ. Rodolph. Agric. apud Lucian. interpretatur delationis conditiones, Alij calumniæ rationes.
Γροσέχει. applicuit. acceſsit.
Γροσεταιρίζω. μι. ίσω. ω. ικα. ſociũ aſſumo, amplector. Neutr. abſol.
Γροσέτι. adhuc, præterea.
Γροσδυπορεῖσθαι. largè ſuppeditari, & abundè ſupereſſe.
Γροσευχολεῖν. accuratè contemplari. Genitiuo.
Γροσδυχή. ῆς. ἡ. oratio quæ ad deum funditur: quaſi προσοχή, quoniam attentione opus ſit. Eſt & locus ubi mendici ſtipem efflagitant, ut apud Iuuenalem, Aede ubi conſiſtas, in qua te quæro proſeucha.
Γροσδύχομαι. μι. δύξομαι. ω. δυγμαι. oro, adoro, propriè deum. Depon. datiuo.
Γροσέχεια. ας. ἡ. attentio, προσοχή.
Γροσεχής. ές. ὸν. ἡ. continuus, cõtinens, ſobrius. προσεχέστερος, propior. πρόσεχῆ μόρια Gal. dicuntur, proxima ſui particula Linacro interprete.
Γροσέχοντες. οἱ. ſocij abſoluti, aſſenſores, ſtudioſi.
Γροσέχομαι. adhæreo, agnaſcor.
Γροσέχω. μι. ἕξω. ω. προσέσχηκα. attendo, intendo, adhibeo, aduerto. ut προσέχω τὸν νοῦν τούτῳ, Animum adhibeo & applico, animum conuerto & appello. Plutarch. Sine caſu nominis idem dixit, αὖθις ἠνάγκασε τοῦ πείθω προσέχειν τὸν αὐτόνομον. Significat etiam auſculto & obtempero. Dicitur & ὁ προσέχω, pro nihil moror. προσέχειν, appulit, appropinquauit, καὶ ἐξώκειλε. Bud. Com.
Γροσέχειν τῷ πολέμῳ. incumbere in bellum.
Γροσζημιόω. μι. ώσω. π. ωκα. damno afficio.
Γρόσηβος. ὸν. ὁ. pubes.
Γροσηγορία. ας. ἡ. ſalutatio, appellatio, & προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, ſignificat ortũ eſſe ab aliquo.
Γροσηγορικός. ή. ὸν. appellatiuus.
Γροσήγορος. ὸν. ὁ. appellatiuus, ſalutatiuus, appellatio, προσκυνητής.
Γροσήει. adibat, propè erat.
Γροσήκει. ſimilis eſt.
Γροσήκαβε. accepit.
Γροσῆκον. ὸν. decens conſentaneũ congruens, quod cõuenit, παρὰ τὸ προσῆκον, immerito, indigne. 119 G. 2
Γροσήκω. conuenio, id eſt congruo, τὸ καθήκω καὶ ἀνήκω, pertineo. Datiuo iung. Plato de Rep. 7. ὁ μόνον γεωργίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ, Non ſolum ad agriculturã pertinet, ſed etiam artis imperatoriæ refert præſciſcere tẽpeſtates. Demoſthen. οἴεσθε προσήκειν τῶν τότε, Cenſes ad te

ad te pertinere eius bona? Et apud eundem, ὦν οὐδὲν ἐμοὶ προσῆκεν, Crimen ad me nihil pertinet, non conuenit, crimen in me non est uerisimile. Simile ei, quod Latini affinē culpæ, crimini & suspicioni dicunt. Sunt enim προσήκοντες οἱ οἰκεῖοι, cognati & affines. Ab Isocrate προσήκοντες τῷ γένει dicuntur, hoc est, necessitate deuincti & affinitate coniuncti. Ponitur aliquando προσῆκεν pro προσήκει, sicut δεῖ pro δεῖ, & ἔοικε pro οἴκοι. Vnde προσῆκον nomē. ut τὸ προσῆκον τῇ πράγματος, pro pertinens ad causam, & quasi affine cognatūq; & coniunctū cum causa, Plat. Idem, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Ius suū unicuiq; tribuere. Bud. Com.

Προσηλόω, uel προσηλόω. μ. ώσω. π. ωκα. affigo, cingo. Dicitur & προσηλόω. Actiu. accus.

Προσήλυος, & πρόσηλυς. idem quod πρόσελθος.

Προσήλυτος. ο. ὁ. aduena, peregrinus, proselytus. ἀπὸ & ἐλεύθω. Hebræis gerim dicebantur, & propriè ij qui ex ethnicis legibus Mosi & ceremonijs initiati, Iudaismum profitebātur, non illi quidem, gente, sed adoptione Iudæi, unde in Actis apostol. dicitur, Iudæi quoq; & proselyti.

Πρόσημαι. obsideo.

Προσημαίνω. portendo, ut dij futura præsignificant, signum do.

Προσημπόλησα. accepi.

Προσηνεία. ας. ἡ. mansuetudo, beneuolentia.

Προσηνέμος. ο. ὁ. uento expositus, uel uentosus.

Προσηνής. ές. ὁ ἡ lenis, mansuetus, blandus.

Προσηνῶς. placidè, blandè, suauiter.

Προσηύδα. allocutus est.

Προσηύρα. incidit, adduxit.

Προσθάλπω. applico.

Προσθάδμιον. adamussim.

Πρόσθε. τὸ. πρόσθεν.

Προσθεῖναι τὰς θύρας. apud Herod. pro ἀποκλεῖσαι.

Προσθέλυμνον. πεσθέλυμνον, funditus, radicitus.

Πρόσθημα. pudendum. Etym.

Προσθέματα. medicamēta quæ in uellere naturalibus mulierum admouentur, hoc est pessi, & pudenda. Etym.

Πρόσθεν. ante, antea, prius, ulterius.

Πρόσθεσις. εως. ἡ. appositio, additio, appendix, accessio. Prosthesis est (inqt Tryphon in Appendice) cum aliquid adijcitur principio syllabæ, ut ἄστεχυς, θαμὰ, pro στάχυς, ἅμα.

Προσθέσθαι. συμπολεμῆσαι.

Πρόσθεος. ου. ὁ. appositus, appendens, admotus. Item creditor, Plutarch. in Luc. Item πρόσθετα, τὰ προσθέματα.

Προσθήκη. ης. ἡ. additio, appositio, additamentum augmentum, accessio, appendix. Plutarch. in Ant. ἔτι δὲ ἄρα πεσθήκη γυναικὸς ἦν, Adeò se uelut comitis & assecla loco & numero esse uoluit, Demosthen. ὁ δὲ δῆμος γὰρ προσθήκης μέρει, id est numerus est tantum. ut, Nos numerus sumus, & fruges consumere nati. uel, nulla ratio populi habetur, nullo loco habetur, nullo numero.

Πρόσθημα. idem.

Πρόσθιος. α. ὁ. anterior. πρόσθια τραύματα, aduersa uulnera, aduerso in hostem pectore excepta. (Epigr.

Προσίασι. accedunt, sed cum πεσ com. positum προϊάσι dicitur, non προΐασι.

Προσιδεῖν. peruium esse. Plutarch.

Προσίει. προσήει.

Προσίεμαι. desidero. Item admitto, id est recipio, non repudio conditionem. ut προσιέσθαι τὴν πρεσβείαν. Liban. Sic Cic. Philipp. Recipere legatum hostium, &c. Xenoph. μερός δὲ, ἔστις χρημάτων ἐπιθυμῶν, ἥττων προσιεται, Siquis pecunia perpulsus uinci se patitur. Sic equus si equiti cedit, ὃν ἀναβάτην προσίεται, id est ascensorē admittere dicitur. Vnde & pro admitto, id est approbo, δοκιμάζω ponitur παιδι. s. καὶ ὑποχρίνεσθαι δὲ οὐ ὀφθαλμὸς προσίεται, nō improbabat. Sic admittere religiōes, Cicero de Leg. Item admito, id est facio, uel committo. Xenoph. παιδι. 7. προσιέμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι, Hoc cōmitteremus ut deteriores quam prius essemus. Sic Plau. in Menæ. Quid tandem admisi in te, ut loqui non audeam? Bud. Com.

Προσίζω. μ. ίσω. π. ικα. facio sedere, sedeo.

Προσίημι. actiua uoce, idem quod προσίεμαι. passiua uoce, sed non iam in usu est. Bud. Com.

Πρόσιθι. accede.

Προσίκτωρ. supplex.

Προσίνειν. nocere, lædere.

Προσίστεμαι. μ. ήσομαι. σ. αμαι. adsum, & proximus sum. Aeschin. ἐπιλεμ. προσεστηκότας τοῖς δικασταῖς. Demosthen. ἐπὶ τοῖς. οὐ ἀπὸ ταυτομάτου προστάντας, uocat testes fortuitos, qui fortè interim adfuerunt. Item congredior, & aggredior, ut προσισώμεθα πῶς τὸν αὐτὸν λόγον, Aggrediamur hanc quoq; disputationem, Plato. Est etiam aduersor, obstrepo, molestus sum, malè afficio, obsisto, inimicus sum, obsideo, offendo. sed hoc cum Datiuo.

Προσίστημι. obfirmo, id est firmiter colloco. obicē oppono, sisto & inhibeo, cōmeare ueto, impedio. ut προσιστᾶν τὸ πνεῦμα, Aristot. Bud. Cō.

Προσίχομαι. &

Προσίχω. inhæreo, adhæreo, agglutinatus sum, ausculto, attendo.

Πρόσιτος. ον. qui adiri potest.

Προσκάθορον. ον. perpendiculum.

Προσκαθέζομαι. &

Προσκάθημαι. obsideo, ὑπάρχω. Depon. accus.
Προσκαθίζω. incubo, adhæreo.
Προσκαθοπλίζω. inarmo.
Πρόσκαιρον. paulisper.
Πρόσκαιρος. ον. ὁ. tempestiuus, temporarius, ad tempus durans.
Προσκακοπαθεῖν. compositum ex πρὸς, quod aliquando in compositione assiduitatem & uehementem applicationem denotat: & κακοπαθεῖν, quod est malis affici. Vnde προσκακοπαθεῖν τοῦ δι' ἡμῶν μορφωθῆναι & βαπτισθῆναι, apud Greorg. in Epith. est in contemplatione & cõmemoratione humanitatis à Christo seruatore susceptæ affici dolore, & macerari, & penè intabescere. Bud. Com.
Προσκαλέομαι. aduoco, ascisco, sociũ ad bellum
Προσκαλέω. actiuè. idem. (euoco.
Προσκαρτερέω. μ. ήσω. σ. ηκα. seruio, deseruio, annitor, incumbo, perseuero. Paul. ad Rom. προσκαρτεροῦντες εἰς αὐτὸ τοῦτο.
Προσκαταβόλημα. uide προκαταβολή.
Προσκαταλαλήθομαι. reconcilior.
Προσκαταλέγομαι. ascribor, sublegor.
Προσκατηγορεῖσθαι simul prædicari, apud Aristot. ab initio tertiæ sectionis de Enunciatione. de uerbo substantiuo dicitur.
Πρόσκειμαι. assentior, adiacio, adhæreo, incũbo, addictus sum. Item adsum, irruo, exponor oculis aliorum, addo, appono, ut προσκεῖσθαι αὖ εἴκ adderetur Aristot. cuius contrarium ἀφεῖσθαι αὖ εἴη, adimeretur. Item assentior, colo, & gratificor. (uide προσκρούω.
Προσκεκρουκώς.
Προσκεκόθομαι. contemplor.
Προσκεφάλαιον. ου. τὸ. puluinar.
Προσκηδής. ές. curarum, plenus, solicitus, procurans. & προσκηδεῖς, affines.
Προσκηνίον. ου. τὸ. proscenium, uestibulum scenæ, aulæum scenæ. à πρὸ & σκηνὴ fuit & agnomen Nanij scorti insignis, quòd exteriore cultu formæ uitium tegeret.
Προσκήπτω. prædico, præsignifico.
Προσκηρυκεύομαι. mitto caduceatorem.
Προσκιρτᾶν. choreas ducere, præsilire.
Προσκινεῖσθαι. coire, συμμισγάσθαι.
Προσκλητής. aduocatus.
Πρόσκλησις. εως. ἡ. exhortatio, uocatio in iudiciũ.
Προσκληρόω. μ. ώσω. π. ωκα. adiungo, addico, quasiq; sortitò affigo & circunscribo. Lucas in Act. προσεκληρώθησαν τοῦ Παύλου. Bud. Com.
Πρόσκλιντρον. sustentaculum cui innitimur. uide Etym.
Προσκλύζω. μ. ύσω. π. υκα. abundo, alluo, inũdo.
Πρόσκλυσις. εως. ἡ. alluuio. (Neut. accus.
Προσκνῶμαι. attero, afficio, Plutarch.
Προσκολλάομαι. μ. ήθομαι. θ. ήμαι. adhæreo. Paul. Ad Ephes. προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα, Agglutinabitur ad uxorem suam. Depon.
Προσκομιδή. allatio, ἀναφορά.
Πρόσκομμα. ατος. τὸ. &
Προσκοπή. ῆς. ἡ. offensio, offendiculum, damnũ, error, scandalum. Est autem πρόσκομμα, in pedibus, quod in facie ὑπώπιον, teste Eustat.
Πρόσκοπος. speculator, explorator.
Προσκόπτω. μ. όψω. π. οφα. offendo. Vtitur eo Matt. 7. οὐκ ἔμοι προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ. id est uenti incubuerunt in domum, uel impegerunt.
Προσκορές. τὸ. quod affert satietatem, fastidiosum.
Προσκορέω. satio.
Πρόσκρανον. ου. τὸ. puluinar.
Προσκρίνειν. addicere.
Πρόσκρεμα. ατος. τὸ. offensio, πρόσκομμα.
Προσκρούσιον. uallum, obex, πρόσφραγμα.
Πρόσκρουσις. εως. ἡ. idem
Προσκρούω. obuio, resisto, refello, reprimo, aduersor, offenso. Sic Liuius de bel. punico. lib. 5. flere omnes repente, offensare capita, & alij manus ad cœlum tendere deos incusantes, &c Datiuo. unde προσκεκρουκὼς qui inimicus est factus. Accipitur, & pro reperio, sed cum accus. sicut offendo Latinis. Vide προσπταίειν apud Ammõ.
Προσκτάομαι. μ. ήσομαι. σ. ημαι. acquiro, insuper acquiro seu paro. Actiu. accus.
Προσκύνης. εως. ὁ. ἡ. uenerandus, gloriosus.
Προσκυλίω. μ. ίσω. σ. ικα. aduoluo. Actiu.
Προσκωλέω. μ. ήσω. π. ηκα. congenulo, hoc est genua flecto, supplico. Acti. accus. & datiuo iung.
Πρόσκυνον. adorato, pro προσκύνησον.
Προσκύνησις. εως. ἡ. adoratio.
Προσκυνητής. οῦ. ὁ. adorator.
Προσκύπτω. μ. ύψω. π. υφα. inclino, συγκύπτω. Plato, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἅπτε προσκυφῶς, Ac seipsum protendẽs, ad auremq; admouens, quædam ei dixit. Bud. Com.
Προσκυρόω. ratum facio, confirmo.
Προσκύρωσις. εως. ἡ. addictio.
Πρόσκωπος. ου. ὁ. remum manu tractans. Significantur autẽ hoc nomine remiges quidem, qui tamen cum opus esset, decertarent etiã & propugnarent. Eosdem uocat Thucyd. αὐτερέτας, & μαχίμους. Bayf.
Προσλάζομαι. προσλαμβάνω.
Προσλαμβάνομαι. sonus apud Musicos, acquisitus interpretatur à Capel. uide Vitru. lib. 5.
Προσλαμβάνω. assumo, conijcio, suspicor.
Προσλιπαίνω. crassum reddo.
Προσλιπαρέω. μ. ήσω. π. ηκα. ὁ. προσμένω, nõ discedo, assiduus sum, affixus sum, perseuero, supplico, obnixè precor. Neut. datiuo.

Προσλι-

Προσλιπάρησις. ι Θ. ἡ. obsecratio.
Προσλογίζω. μ. ίσω. σ. ικα. existimo, reputo, imputo. Actiu. accus.
Προσλογίζεσθαι. referre acceptum.
Προσλυμαίνομαι. affero perniciem.
Προσμανθάνω. addisco.
Προσμάσσω. conglutino, misceo, appono.
Προσμάχομαι. depugno, decerno.
Προσμυθόω. addo fabulis.
Προσμειδιάω. μ. άσω. π. ακα. subrideo, arrideo.
Προσμελεῦμαι. curam gero, ὑπομελεῦμαι.
Προσμένω. μ. νῶ. expecto, προσλιπαρέω.
Προσμολεῖν. accedere, ἀμόλω.
Προσνέμω. attribuo.
Προσνήχομαι. μ. ήξομαι. σ. νγμαι. adnato. Depon. datiuo.
Προσοδεύομαι. percipio. καρπεῦμαι. Bud. Com.
Προσόδιος. α. ὁ. itinerarius.
Πρόσοδος. α. ἡ. ἀ προσεῖμι, de quo suprà. ingressus, accessus, γνῶσις, id est, cõuentio, additio, hoc est πρόσοψις. Est etiam redditus, & obuentio, & uectigal & quæstus. Item conuentus, concilium, quasi σύνοδος & πανήγυρις: quare pro ad uocata concione ponitur Isoc. Πρόοδοι etiam dicuntur supplicationes, & ad altaria puluinaria; deorũ obsecrationes. Inde προσόδια μέλη, carmina quæ in huiusmodi obsecrationibus & supplicationibus cani soleant, Athenæo. Cæl. lib. 3. cap. 3. & Bud. Com.
Προοικέω. uel προοικίζω. accolo, iuxta habito.
Προοικοδομέω. ædifico.
Πρόοικος. α. ὁ. uicinus, incola.
Προοιστέον. afferendum est.
Προσκέλλω. μ. ελῶ. applico, appello.
Προλοφύρομαι. collamentor, congemisco.
Προμιλητικός. ή. ὁ. sermocinatiuus. Quintilianus libro tertio partem iudicialem & contionalem προμιλητικήν, id est sermocinatricem dicit, quæ à forensi ratione disiungitur, & est accommodata priuatis disputationibus.
Προμιλῶ. conuersor, congredior, simul sermocinor, προλογοποιῶ.
Πρόσμοιος. similis, assimilis.
Προμολογέω. assentior.
Προσμόργνυμι. inquino, abstergo.
Προμορέω. conterminus sum.
Προσονειδίζομαι. exprobrationibus oneror.
Προσονειδίζω. obijcio, criminor.
Προσονομασία. adnominatio.
Προσοράω. aspicio.
Προσοργίζομαι. ultro indignor.
Προσορμάω. hostiliter accedo.
Προσορμίζω. appello, προσκέλλω.
Πρόσορμισις. appulsio. inferius legitur προσορμία.
Πρόσορος. α. ὁ. conterminus.
Προσοσδίζω. μ. ίσω. σ. ικα. postremo terræ allido, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίπτω.
Προσοτρῦν. feliciter agere, secundis uentis.
Προσόρεος. conterminus, ὑπωτήσιος.
Πρόσορος. α. ὁ. cõterminus, οἱ πρόσορροι ἀλγύπτῳ.
Προσοφλίσκω ζημίαν. multetur. (Herodot.
Προσοφλισκάνω. debeo. Actiu. accus.
Προσόφλω, uel προσοφείλω. insuper debeo, etiam debeo, alio nomine debeo, ut si beneficij dator repenso acceptoris beneficio debitor sit, Aristot. Ethic. 5. Accipitur etiam pro insuper multari. Demosthen. τὰς πεντακοσίας δραχμὰς προσῶφλεν, Insuper ipse quingentis drachmis multatus est. Ex ui præpositionis, quæ aliquando in compositione amplius quiddam, & ultra designat. Bud. Com.
Προσοχή. ῆς. ἡ. attentio, diligens uictus ratio, κατανόησις, νῆψις.
Προσοχθέω. μ. ήσω. σ. νκα. despicio, infensus sum alicui, tædium molestiamq; capio ex re quapiam. Actiu. accus.
Προσοχθίζω. appello ad littus, propinquo. Item odi, abominor, offendor.
Προσόχθισμα. ατος. τὸ. &
Προσοχθισμός. α. ὁ. abominatio & idolũ, offensio, affectio, molestia ex re quapiam.
Πρόσοψις. ι Θ. ἡ. aspectus, facies.
Προσπάθεια. ας. ἡ. affectio.
Προσπαίζω. illudo, iocor. Datiuo uel accus.
Πρόσπαιον. nouum, recens.
Προσπαλαίω. reluctor, appropinquo. Datiuo.
Προσπαραγράφω. adscribo, iam scriptis addo.
Προσπαρέχω. insuper exhibeo.
Προσπάσσω. inspergo.
Προσπάχω. afficior immodicè, magno affectu hæreo, propensus sum & deditus alicui rei. cũ datiuo. Nam πῶς hic uehementiã denotat. Bud. (Com.
Προσπαπαλύω. μ. ύσω. affigo.
Πρόσπεινος. α. ὁ. esuriens.
Προσπελάω. appropinquo.
Προσπεπωκός. τὸ. apud Gal. quod collapsum & confidit, προσπεπωκὼς σκαφύλη, uua rugosa Aëtio uocatur.
Προσπεριβάλλω. circumpono, induo, προσπεριλαμβάνω. Actiu. accus.
Προσπέρχομαι. prius decedo, præmorior.
Προσπετάννυμι. extendo, illudo.
Προσπίζομαι. aduolo.
Προσπέφυκα. adhæreo, agnoscor.
Προσπεφυκότως. strictè cohærendo, totis uiribus, fortiter.
Προσπεφυκώς. ότος. ὁ. coalitus.
Προσπήματα. τὰ. pars quædam nauis.
Προσπηνύω. μ. ήξω. σ. νυκα. illido. Actiu.

Προσπυγχύνομαι, αορ. α. προσεπυγχυνάμην, ulnis amplecti cubito metiri.

Προσπίζω μ. ίσω. propugno, adiuuo.

Προσπίπτω irruo, προσβάλλω, impingo, incurso. Verbum ferè militare. Item supplex fio, genibus aduoluor, καὶ ἐμαυτὸν κατεβάλλω. Item occido. Vnde τὰ προσπίπτοντα Aristot. Polit. 3. pro ijs, quæ quotidie alia atq; alia accidunt & occurrunt. Sic. Cic. ad Attic. Vetas me suspicari quicquam accidisse ad animum tuum, quod secus à me erga te cõmissum sit. Datiuo. Bud. (Cõ.

Προσπιστής. ὁ. propugnator, auxiliator.

Προσπιτνέω. accumbo, procido, oro.

Προσπλάζω. appropinquo, προσπελάζω.

Προσπλασος. ὁ. appropinquabilis, facilis, affabilis, pro προσπέλασος. Aschyl. οὐδὲ πρόσπλασοι ξένοις, qui nõ patiuntur ad se cõmeare hospites.

Προσπλάσσω. affingo.

Προσπλέω. annauigo.

Προσπλωτός. nauigabilis.

Προσποθνήσκω. præmorior.

Προσποιέομαι. μ. ήσομαι, π. ημαι. ὑποτάσσω, subiungo, adiungo, Thucyd. Est etiam uendico, οἰκειοῦμαι, meum esse contendo, ut iure sibi aliquid uendicare, Isæo. Plutarch. posuit pro uendico, id est assumo, περιποιοῦμαι, καὶ προσποιοῦμαι τὸ τῆς δόξης, inquit de nece Cæsaris. Item arrogo, sumo, tribuo. Est etiam simulo. unde μὴ προσποιεῖσθαι, dissimulare. Depon. accus.

Προσποιέω. μ. ήσω. σ. κα. idem, & mihi quæro, in rem meam uerto, Demosthen. κατὰ ἀφόβα. Bud. Com.

Προσποίημα. ατος. τὸ. fucus, assimulatio.

Προσποίησις. idem, οἰκείωσις.

Προσποιητός. ὁ. ὁ. fictus, simulatus.

Προσπολεμέω. oppugno. Datiuo.

Πρόσπολος. ὁ. ὁ. seruus, minister in sacris.

Προσπορεύομαι. accedo.

Προσπορίζειν. quærere, acquirere.

Προσπορισμός. ὁ. quod nobis acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt, periculum.

Προσπορπατός. ὁ. affixus, apud Aeschyl.

Πρόσπταισμα. ατος. τὸ. offensio, πρόσκομμα.

Προσπταίω. μ. αίσω. π. αικα. offendo. Neutr. Vide Ammonium distinguentem à προσκρούειν.

Προσπτυξάμενος. amplexatus.

Προσπτύσσομαι. &

Προσπτύσσω. μ. ύξω. π. υχα. amplector, saluto.

Προσπύλαιον. ὁ. τὸ. uestibulum.

Προσραίνω. aspergo, accedo, adijcio.

Προσράπτω. assuo.

Πρόσρημα. ατος. τὸ. compellatio, appellatio.

Πρόσρησις. εως. ἡ. alloquutio, salutatio.

Πρόσριζα. &

Πρόσριζον. stirpitus, radicitus, unà cũ radicibus. Dicitur & πρόριζα, uel πρόρριζον.

Προσρίπτομαι. circunijcior, allidor.

Προσρυέν. affluere.

Προσναίμνω. præterea significo, ut ῥήμα ὅτι μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσημαντικόν. id est cũ actione etiam temporum significatiuum.

Προσημασία. signum additum, uel concurrens (alij signis.

Πρόσταγμα. ατος. τὸ. mandatũ, edictum, oraculum, præscriptio.

Προστακτικός. ὁ. ὁ. imperatiuus.

Πρόσταμα. cubiculum.

Πρόσταξις. εως. ἡ. iussio, & modus quidam instruendæ aciei, cũ priori numero aliquid additur. Vide in Appendice de uocabulis milit.

Προστανύω, extendo. Actiu. accus.

Προστάς, uel παραστάς. ostij latus, antæ.

Προστασία. ας. ἡ. &

Πρόστασις. ιος. præfectura, præsidentia, ἀπὸ προΐστασθαι. Item turma auxiliaris. Est etiam προστασία, cum quispiam pro alio liti se opponit, & eius defensionem suscipit, euentumq; præstat. Demosth. ὑπὲρ ὀνήτ. Bud. Com. Harpocr. Patrociniũ dici potest, nam προστάτης patronus dicitur, præsertim inquilini hominis.

Προστατέω. &

Προστατεύω. μ. εύσω. π. εύκα. præsum, propugno, primus sum in acie. (στάμαι.

Προστάτιος. ὁ. ὁ. Apollinis epitheton. uide πρόο

Προστατήριος μὴν. mensis quo πανδημία celebrabatur, uiniq; horni feriæ recludebãtur, apud Plutarch.

Προστασία. defensio, προστασία.

Προστάτης. ὁ. ὁ. præses, adiutor in bello, tutor, assessor, supplex, stans ad aram, patronus, Plutarch. Vita Rom. τοὺς συνατοὺς ἀπὸ τῶν πολλῶν διὰ τὸ πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ὅτι προστάτας. Et pro priè hoc nomine dicebatur patronus peregrini hominis. Mos enim Athenis fuit peregrinos aliquem è ciuibus sibi προστάτην deligere.

Προστατικός. ὁ. ὁ. patronus.

Προστάτις. ιδος. ἡ. mulier quæ rei alicui præsidet.

Προστάττομαι, ut ὑπηρετέομαι. imperium accipio.

Προστάττω. μ. αξω. π. αχα. impero, præsideo, mando curam uel onus, impero tributum uel collationem. Item attribuo, destino, assigno. Actiuum accusatiuo.

Προστέθηκα τοῖς παθήμασι. liquesco, attabesco.

Προστελεωθείς. ὁ. adultus.

Προστέλλω. astringo, succingo, apprimo, comprimo, contraho, ad æqualitatem redigo, compono. Προστεταλμένος. etiam dicitur qui compositus est in frugalitatem, & ad temperantiã moderationemq; redactus. Bud. Com.

Προστέρνιδιον. τὸ. τὸ. pectorale equi.

Προσεπαργανωμένη. ἡ. allaqueata, coniuncta γόμφοις προσεπαργανωμένην, clauis affixam dixit Lycoph. à παργάνη quæ Attice παργάνη.

Προσθίδιον. τὸ. προσόρνιδιον. Significat etiam simulacrum siue imaginem nõ perfectam, sed ad pectus tantum deductam.

Προσθίς. ίδος. ἡ. pectus pedis, hoc est eminentia illa circa digitos pedum.

Προσήκω. μξω. ψω. κα. intabesco προσεπτηκός, intabescentes Lucian, interp. Agricola, affixus dedi tusq; Eras.

Προστῶσι. pstituere, præficere, ποιῆσαι, pducere.

Προστιβάζομαι precedo, μερίζομαι, πιθανολογοῦμαι.

Προσίθεμαι, ex πῶς, quod uehementiã hic denotat, & τίθεμαι, assentior, astipulor, hæreo, transeo in partes tuas, in sententiam tuam pedibus eo, faueo tibi. Plutarchus, προσδέδεμαι τοῖς ἀριστοτέλους λόγοις, Addictus dogmati Aristotelico: quod etiã τίθεμαι dicitur. Alibi idem ἑαυτὸν παρέδωκε dixit, pro eodem. Bud. Com.

Προσίδημι. μ. ήσω. π. εικα. τὸ. εἰς αὔξησιν τίθημι, appono, addo. Est etiam τὸ ἀνατίθημι καὶ προσάπτω, attribuo, contribuo, ascribo, & προσλογίζομαι, imputo. Thucyd. τὸ δὲ ἐμπλήκτως ὀξὺ αὐξῆσαι μοίρᾳ προστέθη, Datum est uirilitati & ascriptũ. hoc est, Præcipitis celeritatis caussam uirilitatem esse censebant. Est etiam addico. unde πρόσδοσις. Προσέθηκα τοῦ πράγματι, αὐτὸ τοῦ χαίρω καὶ τέρπομαι, & quasi intabesco & adliquesco, ἀνάπαυσιν ἀδικεῖσθαι, & abduci inde nequeo, addictus sum, προσπεφυκότως ἔχω. Bud. Com.

Προστιμάω. multo, Datiuo & accus. ut προστιμᾶν τοῦ δημοσίου. est aliquem multare, ut pecunia Reip. esset dependenda. Demosth. Bud. Com.

Προστίμημα. ατος. τὸ. multa, pœna legibus præfinita aduersus iuris uiolatores.

Πρόστιμον. ου. τὸ. idem & pignus inter comedentes.

Προσωμία ας. ἡ. &

Προσόμιον. ου. τὸ. labiorum complicatio.

Πρόσωπος. ου. ὁ. acutus, dentatus.

Προσωμφανές. in apertum. πρὸς τὸ ἐμφανές.

Προσραψῳδῶ. tragicè aliquid addere. tragicè allo qui. Strabo, προσραψῳδῶν ὑπὸ τούτου ὁ Καλλιδέ-

Προσρέπομαι. & (νης.

Προσρέπω. supplico, colo, honoro, adoro.

Προσρέχω. μ. προσδραμεῖν. ἀόρ. β. προσέδραμον. ἀπὸ τοῦ προσδρέμω. accurro. Neutr.

Προσρίβομαι. τὸ. ἀναμόργνυμαι. concilio, iniuro, imprimo. Plut. καὶ δὴ τὸν τῆς μητρὸς προσριβόμενον αἰσχρὰν ὦν τοῦ ἀξίου διαβολλῶ. Translatio sumpta est à coloribus infricatis, aut in accursu attritis, quæ maculam cõtactu relinquũt. ut si quis incurrerit in carbonarium. Est etiam infligo, impingo, ut προσρίβομαί τινὶ τὰς αἰτίας ἢ μέμψιν. id est reijcio culpam in quempiã, & aliquo crimine uel alia re aspergo, Plut. Item infligo, incutio, & ὠθίζω. ut πληγὰς προσρίβομαι τοῖς οἰκέταις. Aristid. Bud. Com.

Προσρίβω. actiuè, pro eodem.

Προστρόπαιος. ου. ὁ. impius, parricida, sceleratus, contaminatus. Item τὸ μίασμα, sicut Latinis scelus pro scelesto. Et προστρόπαιος qui piaculum importat, qui religione obstringit, ob quẽ religio oboritur, qui etiam γοῦν ὑμός dicitur. Bud. Com.

Προστρόπαιος Ζεύς. Iupiter ad quem supplices, uel egentes conuertuntur.

Προστροπᾶς. ου. ὁ conuersus.

Προστροπάω. supplico.

Προστροπή. ῆς. ἡ. supplicatio, & reatus ob homicidium & piaculum, & contaminatarum manuum abominatio, & detestabile facinus, labes sceleratæ cõtagionis. Significat etiã deuotionẽ & detestationem, diras imprecari Latini dicũt.

Πρόστροπος. ου. ὁ. circunuolutus manus ad pedes ro

Πρόστροχος. ου. ὁ. rotundus. (gando.

Προσυγχάνω. accido, attingo, manum admoueo. Datiuo.

Προσυχής. qui incidit aliquò, obuius.

Πρόστωον. τὸ. locus ante porticum.

Πρόσυλος. qui materiæ adhæret, qui rebus caducis & concretis deditus est potius quàm abstra

Προσωτίθεμαι. prius paciscor. (ctis

Προσυπακουστέον. subaudiendum est.

Προσυπακούω. μ. ούσω. π. ουκα. subaudio.

Προσυπουργεῖν. inseruire.

Προσφραγίζω. μ. ίσω. σ. ικα. insignio. Actiu.

Προσφανές ὅτι. manifestum est, liquet.

Προσφᾶν. alloqui.

Προσφάσιον. ου. τὸ. pulmentarium.

Πρόσφατος. ου. ὁ recens, iuuenis. Propriè dicitur de recenter iugulato. nam φάσσειν iugulare est. unde φάσγανον. Vide νεαρὸν in Ammonio.

Προφάτως. recenter.

Προσφορέω. μ. ήσω. uel ήσω. σ. ικα. facio splendidam rationem, defendo.

Προσφορής. ές. ὁ. ἡ. similis, assimilis.

Προσφέρομαι admoueo, adhibeo, Plato de Rep. 8. Item utor, ut προσφερόμενα ἵπποις, Xenoph. Item sum beneficus in aliquem. Herodianus αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, Quibus effusissimè eos prosequebatur. Item prællo congredi, Plutar. frequens. Item esito, cibum sumo, uel assumo, ut Cels. dixit. Theophr. 4. οὐδὲν γὰρ γοῦν ἐκλεῖ πολὺ προσενεγκαμένων. Vnde προφερόμενον, cibus, poculum. Προφέρομαί τι, ut Demosthe, uel προσφέρομαι πρός τι, ut Isocr.

exhibeo me tibi & præsto, ago tecum bene, aut secus. Bud. Com. Item adhæreo, partes sequor accedo, Heodotus ἄρτι σιν ὑμῖν δίδομεν ἡμεῖς, ὁ πότερον βόλεσθαι προσφέρεσθαι ἢ τέρσισιν ἢ φοινίξι, uelitis ne accedere aut adiungere uos Persis, &c.

Προσφέρον τὸ. accõmodatũ quod cõducit & prodest ac ꝓficit, quòd & πρόσφορον p o in penul.

128. Προσφέρω. affero. Item cibũ offero edendum & porrigo poculũ & medicamentũ, ut medicus ægroto, Galeno. Est etiã ori uel naribus admoueo, Aristot. Probl. Sect. 2. Acti. accus. Bud. Cõ.

Προσφύγω. confugio. Datiuo iung.

Προσφιλές. τὸ. gratum.

Προσφθέγγομαι. alloquor, saluto.

Προσφθεγκτήρια. τὰ. dona uocabãtur quæ sponsus pro ablata uirginitate donabat.

Πρόσφθεγμα. τὸ. alloquium.

Προσφθείρομαι. meo malo accedo.

Προσφιλής. ἐς. ὁ. ἡ. qui amat, amabilis, dilectus, accommodus.

Προσφιλοκαλέω. decoro.

Προσφιλονεικέω. contendo.

Προσφιλοπονῶ. τὸ φιλοπόνως καὶ ἀπροσλάβως προσπίθεμαι.

Προσφιλοσοφῶ. addictus sum philosophiæ.

Προσφιλῶς. amicè.

Προσφορά. ᾶς. ἡ. oblatio. Item cibus & cibi assum-

Πρόσφορος. ρα. ὁ. accõmodus, aptus, tem- (ptio.
pestiuus, facilè parabilis, utilis.

Προσφόρως. conuenienter.

Προσφυής. ἐος. ὁ. ἡ. aptus, cõmodus. Et προσφυῆ, quæ sedem in qua hærẽt nunquã mutare ualẽt.

Πρόσφυξ. perfuga, profugus. Significat etiã nonnunquã eum qui sua sponte ac propria uoluntate iuditioq; ad aliquem cuius patrociniũ expetit, cõfugit, quem clientem Latinè dicimus. Nazianz. οἱ δὲ πριάσθαι προσκύνηρ καὶ πέλλοι δὲ πελέας θεότητος πρόσφυγες. Item in Pandectis Græc. ὁ δὲ ἀπλησίαν τῷ οἰκείῳ σωθέμενος πρόσφυγι σωήγορος. φανερὰν δὲ δίκης μοῖραν μετὰ τὴν δίκην λαμβάνει μὴ τῶν μένας, τὸν συνηγορεῖν ἐκβαλέσθω. hoc est. Quisquis inexplebili lucri desiderio detentus aduocatus cum cliente suo pactus fuerit, ut peracto iudicio certã & præscriptam partem accipiat, ac ita liti immoratur, à patrocinio eijciatur.

Προσφύομαι. adhæreo, affixus sum, incumbo. Datiuo iungitur.

Προσφύς ύτος. ὁ. agnatus, accretus, inhærens, cõplexus, φυλακώ. Plato in Timæo, προσφυῆ τε ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος. Et mordicus Luciano. Sympos. καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς ἀπέπροωγεν.

Προσφύω. μ. ύσω. agnascor, accresco, adhæreo.

Προσφυῶς. domesticè, familiariter, cõsequenter.

Προσφωνέω. μ. ήσω. π. κα. alloquor. Item promito, dedico. Actiu. accus.

Προσφώνημα. τὸ. salutatio.

Προσφώνησις. ιος. ἡ. allocutio.

Προχαιρετήρια. festũ apud Athenienses, ὅτε δοκεῖ

Προχειδάζω. effingo. (ἀπιγάνειν ἢ κόρε.

Πρόχθε. intende.

Πρόχυμα. ατος. τὸ. status, occasio. Item uelamentum, prætextus, προκάλυμμα. obtentus, uel color, quo Quintil. usus est, per causam, per simulationem, Cic. Dicitur & per speciem. Significat quoque propugnaculum. Item decus atque res uisenda, quasi προσέχον χῆμα καὶ δὲ αἱρεῖν. Herodot. Vnde πρόχυμα λαμβύσα, & cætera, magnificam speciem regiæ Persicæ, & spectatu mirabilẽ uocat Aristoteles de Mun. Plutarch. πρόχυμα δὲ ἀκροπάτης ἀρχῆς, dictaturæ maiestatem uocauit. Est etiã calceamenti genus anteriori parte dissectum. Bud. Com.

Προχυμαλισμός. figura dictionis est, cũ in fine syllaba assumitur, ut λόγοισιν ꝑ λόγοις. Tryphon in Appendice hanc & Paragogen supra nominauimus.

Προχειρίζομαι. promo, instituo (quo sensu potius legerem προχειρίζομαι) appono.

Προχόμενος. prætendens.

Πρόχορδον. consonum, σύφωνον.

Προσχρόομαι. utor. & προσχρήσθαι uel προσχρῆσθαι. adhiberi quod & προκῆσθαι dicitur.

Πρόχωμα. ατος. τὸ. agger, aggestio terræ, moles terræ accumulata. Strab.

Προχών. δὰ ἑνὸς σ. uidens. Etym.

Προχών. appellens, προσδεμίζας, auscultans. Etym.

Προχωννύω. accumulo.

Προχωρέω. accedo, deficio. Thucyd. ἐδόκει δὲ καὶ προχωρήσειν ἡ πόλις ὑπὸ πόνων γνόδθεν πρασσόντων. Inde pro adhærere, assentiri, & sequi alterius partes ponitur. Item accommodo, transmuto, cum accus. προσκεχωρήκασή τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ λακεικόν ἔθνος.

Πρόσχωρος. ρα. ὁ. uicinus, finitimus.

Πρόχωσις. ιος. ἡ. alluuio.

Προψαύω. μ. αύσω. π. αυκα. attingo, id est primoribus digitis tango. Item stringo, ὠψαύω. Actiu. accus.

Προψεύδομαι. affingo, ementior.

Προψηφίζομαι. decerno.

Πρόσω. ante, ultra, ulterius, prorsum.

Προσωδία. τὰ. instrumenta quæ neruis intenduntur, quæ etiam λιρούμενα, ἔγκρδα & γῶπα dicuntur.

Προσώδης. fœtidus, sed cũ ι subscripto, tumidus.

Προσωδία. ας. ἡ. accentus, Prisciano interprete. à

πρός

πῶς & ὠδή. Est enim modulatio, quæ adhibetur syllabis dictionum. Gellius scribit προσῳδίαν ueteres appellasse tum notas uocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum uocu lationes. Critias citharœdicos cantus etiam προσῳδίας appellauit.

Προσῴδιον. cantilena sacra, quæ dijs canitur. Ety.

Προσῳδός. ὁ. citharœdus, cantor.

Προσωθεῖσθαι. atteri, collidi, προσρίζεσθαι.

Προσώκειλε. impegit, offendit, applicuit.

Προσῶν. impelle, protrude.

Προσωνομασία. ας. ἡ. agnominatio: figura apud Quintil. quæ aut similitudine aliqua uocũ, aut parib. aut contrarijs uertit in se aures & excitat.

Προσώπασι, ἀντὶ τοῦ προσώποις, metaplasmo.

Προσωπεῖον. ου. τὸ. &

Προσώπιον. ου. τὸ. &

Προσωπίς. persona, larua, uultus, πρόχημα, μορμολύκειον.

Προσωπιοῦν. confirmare.

Προσώπη. aspectus, facies.

Προσωπολημπτεῖτε. personã respicitis. Ea uoce utitur D. Iacobus in sua Epistola.

Προσωπολήπτης. ου. ὁ. acceptor personarum.

Προσωπολημψία ας. ἡ. acceptio personarũ. προσωπολημψία παρὰ τοῦ θεῷ ἐκ δοξῆ.

Πρόσωπον. ου. τὸ. uultus, facies. Iulius Poll. ait πρόσωπον significare id quod fronti subest, ut complectatur oculos, nasum, os, genas, mentũ. Gellius lib. 3. cap. 19. annotat faciei uocabulum apud Latinos latius patere, quàm Græcis πρόσωπον. Proinde de homine tantum dicitur, quod cum unus animantium erectus sit, solus antrorsus prospectat, uocemque anteuersus emittit, quasi πρόσωθεν ὄπωπον. διὰ γὰρ τὸ μόνον ὀρθὸν εἶναι τῶν ζώων, μόνον πρόσωθεν ὄπωπον τῷ φωνῷ εἰς τὸ πρόσω διαπέμπει, ut scribit Aristot. lib. 3. De Part. Quod autem in homine πρόσωπον est, in brutis irrationalibusq; προβοσκὶς dicitur, sicut in auibus ῥύγχος & ῥάμφος. Theologi quoque πρόσωπον uocant personã, non qualis fuit Roscij in theatro, sed substantiam indiuiduã & intelligentem, quam etiam ὑπόστασιν appellant. Dicitur etiã de acie, frons. uide φάλαγγος μῆκος in Appendice de uocab. militar.

Προσωποποιΐα. personæ confictio, cũ rebus inanimatis personam orationemq; tribuimus, aut defunctos tanquam uiuos & præsentes inducimus. Describunt hanc figuram Rhom. Aquila, Rufinianus, & Rutil. Lupus.

Προσωποροία. profectus uiæ, προκοπὴ ὁδοῦ.

Προσώπωθα. Athenis uas æneum erat echino per simile. sic dictum quòd leonum & ferarũ imagines in oris ambitu circunpictas haberet.

Προσωρμία. statio nauium. malim per o micron in antepenult.

Προσώτατος. ου. ὁ. longissimus, ἐσώτατος. τοῦ προσωτάτω latissimè, longissimè, dictum per ellipsin τοῦ δρόμου.

Προσωτάτω, & προσωτάτως, longissimè.

Προσωτέρω. ulterius.

Προσώχθισε. abominatus est, impegit. à προσωχθίζω.

Προταμεῖν. præscindere, prius arare, profi- (ζω. cere, superare.

Προτακτικός. uide inferius προταλικός.

Πρόταξις. pugna aperta, in priori aciei parte constitutio. Vide in Appendice de uocabulis militaribus.

Προτανί. nuper, nouiter, promptè.

Προταίνιον. paulo antè, uel dudum.

Πρότασις. εως. ἡ. propositio apud logicos, ut homo currit. Enunciatio quæ alicui ad disputandum proponitur, propositum, aliquando prima pars ratiocinationis. Aristot. in Topicis tradit πρότασιν esse quæstionem, quæ in unã duntaxat partem effertur. ut, Sunt ne diuitiæ bonæ? quam si in utranq; efferas partẽ, πρόβλημα fiet. ut, Sunt ne diuitiæ bonæ, an non bonæ?

Πρότακτος. in priori acie pugnans.

Προτάσσω. μ. ἄξω. π. αχα. præordino, præpono.

Προτεγίσματα. τὰ. quæ tecto superiecta sunt ad arcendum imbrem.

Προτείνομαι. excuso, id est, prætendo, prætexo, Liban. Item palam offero, profero in medium. Demosth. περὶ παραπ. τῶν ἀξιολογίαν ὁρῶ προτεινομένος. Bud. Com.

Προτείνω. μ. νῶ. τ. ακα. protendo, porrigo. Item πρότασιν ποιῶ, hoc est διαπορῶ, in quæstionẽ & dubium reuoco, disputandam esse cõtendo aliquã rem. Bud. Com. Item προτίνομαι aliquando idem quòd λαμβάνομαι. Actiu. accus.

Πρότερον. ου. τὸ. primarius. malim per ω in prima.

Πρότερος. ὁ. primarius.

Προτοιχίζω. præmunio.

Προτέλεια. τά. dicuntur ἡ πρὸ τῶν γάμων δωρεὰ, uel τὰ πρὸ τῶν γάμων δῶρα, ut inquit Pollux. donatio propter nuptias. προγάμεια etiam dicta καὶ ἡ προσμύησις. Sed refertur etiã ad alias res, ut τὰ προτέλεια τῆς σωτηρίας, Lucian. id est ueluti tyrocinium & initiatiuum. Quin & omnia primordia rei diuinæ faciendæ sic appellantur, Greg. Bud. Com. Inferius per ω scribitur.

Προτέλειοι θυσίαι. dicebantur ab Atticis αἱ πρὸ τῶν γάμων μετὰ θυσιῶν θυσίαι. Sed translatè accipitur à Dionys. pro precibus quæ fiunt ante sacro sanctam epulationem, aut aliam rem sacram ad quam accingimur. Bud. ibidem.

Προτελευτήσας. prius mortem obijt.

Προτελέω. μ. έσω. τ. εκα. initio. Vnde προτελεῖσθαι

λεῶν dicebantur ſponſæ & ſponſi, cum ſe idoneos & puros redderent, quēadmodū & cætera quoq;, quæ expiandi gratia ante rem ſacrā fiebant, eodē uocabulo ſignificari ſolēt. Bud. Cō.

Προπυλίσμα. ατος. τὸ. templi ueſtibulum.

Προτρόθυς. ὁ. preguſtator, uorax, qui præemit mi noris, ut pluris deinde uendat, propola.

Πρότονος. ὁ. protenſus.

Προτεραία. ἡ. dies antecedens, pridie. ſic ὑστεραία. poſtridie. Ammon. πρωτέρα aūt prior, ſimplici (ter.

Προτρύω, &

Προτρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. primas teneo, præponde ro, præmaturo.

Πρότρυμα. ατος. τὸ. priuilegium, prærogatiua, felix ſucceſſus, & res prius bene geſta apd Diodo

Πρωτρίζω. molior quiddam noui. (rum.

Πρότερον. prius, antea, ſuperiore tempore, & πρότερον τῇ φύσει prius ordine naturæ: ita etiā πρότερον τοῦ χρόνου prius & antiquius tēporū ordine.

Πρότερος. α. ὁ. prior, propriè de duobus. Ammonius diſtinguit à πρῶτος, in πρότερος & in πρῶτος.

Προτρέω. prius. ὡὶ τὸ πρωτρέω, antea, iā antea, προ

Πρωτέρως. anterius, εἰς τὸ μπροσθεν. (σωτρέω.

Πρωτέρωσε. ulterius, longius.

Προτεταγμένοι. milites, q in fronte collocati ſunt.

Πρωτόθυ. ος. ἡ. aui uel auiæ mater.

Προπὶ ἄστυ. ad urbem.

Προλιάπτω. affigo, προσάπτω, agglutino.

Προπίλεγμαι. excepi, aſſumpſi, expecto.

Προλιφλέω. μ. ήσω. τ. ηκα. uerto, torqueo. Actiu.

Προπίθεντο. apponebant.

Προτίθημι. μ. ήσω. τ. ηκα. propono, προτείνω.

Προλιθφάφφορ & ἀνακλίδειν, pmittere iudicib. ut ſententiā dicant. Bud. Com. Actiu. accuſ.

Προτιμάω. μ. ήσω. τ. ηκα. curo, rationem rei habeo, λόγον, in primis curo & efficere contendo, nihil antiquius habeo, præfero, honorē præ cæteris habeo. unde προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν, eſt pluris æſtimare ueritatē. Actiu. accuſ. & genit.

Προλιμότερον. antiquius, præſtantius, optatius.

Προλιόσομαι. præuideo, præſagio.

Προλιπτύσσομαι. amplector, πρὸς καλῶ.

Πρότμησις. ιος. ἡ. &

Πρωτμητός. ὁ. ὁ. umbilicus, quòd primū in infante ſecetur, ἤτορ, ſumen. Inferius per ω mega ſcribitur in prima ſyll quod non placet.

Προγονεῖς. οἱ. progenitores, ſeniores.

Πρωτόγονος. primogenitus.

Προμίλεσθαι. prætentare, coire.

Πρωμήν. ῆς. ἡ. hulcus. Item pars capitis in animalibus infra frontem & oculos, quod in auibus ῥύγχος & ῥάμφος, in homine πρόσωπον proprie dicitur. Vnde & in ariete machina, & in naus prora caput eo nomine ſignificatur. Dicuntur & imagines πρωμαί quæ uſq; ad umblicū pinguntur. Vide εἰκών in Ammonio. Eſt & πρωτομὴ ἵππου, ſyderis nomen apud Proclum de ſphæra. arietis bellicæ machinæ frons quę ferit.

Πρωτόνιον. τὸ. palliolum quo ſacerdos indueba tur, moxq; poſt ſacrificiū ei qui mactauerat imponebat. ὕφασμα. Dicebatur autem πρωτόνιον, ὅτι πρώτῳ πανσιλύρα μετὰ τῶν ἀδελφῶν κα τεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐλθῆτα, authore Suida.

Πρότονον. ο. τὸ. neutro genere, idē quòd πρότονος.

Πρότονος. ὁ. ὁ. rudēs, id eſt funis, qui utrinq; & à prora, & à puppi malū nauis cōfirmat. Apollinij

Πρόσ. antehac, antequam, πρώτον. (Schol. lib. 1.

Προτρεπτικός. ὁ. ὁ. inſtructiuus, exhortatiuus.

Προτρέπομαι, &

Προτρέπω. μ. ψω. τ. ψα. dirigo, exhortor.

Προτρέχω. præcurro. Neutr. datiuo iung.

Πρωτρικής. acris, acutus.

Πρωτριτάτλω. nudiuſtertius.

Προβοπάλλω. conuerſim, conſternatē.

Πρωβοπάω. μ. ήσω. π. ηκα. uerto, flecto. Actiu.

Πρωτροπή. ῆς ἡ, exhortatio, παράκλησις. Protrope (inquit Rufinian.) adhortatio ad aliquam rem eſt, & palilogia. Virg. Nunc nunc inſurgite remis hortor uos ſocij.

Πρόπροπος οἶνος. quod defluit antequam uuæ calcentur. lixiuium muſtum à Columella dici uidetur ſatis apta ſimilitudine à noſtra lixiuia quę per colū madente cinere paulatim diſtillatur. Vitruuius ait Lesbum inſulam uinum protropon, producere, Athenæus & πρόπροπον & πρόδρομον appellatum, ſcribit, à Mitylenæis quòd apud eos dulce naſcitur. Agnoſcit Plinius πρόπροπον Gnidium inter tranſmarina uina.

Πρόβυγυστής. ὁ. apud Proclum de ſphæra, &

Πρόβυγυστήρ. ῆρος. ὁ. ſtella in dextro uirginis humero lucida, quæ paulo ante uindemiæ tempus exoritur, apud Aratum.

Πρωτυπόω. fingo, imaginor, pono (ut uulgò dicitur) caſum. unde πρωτύπως, ἀκολούθως.

Πρωγιλῶν. iniuria afficere.

Πρωκαθηγέομαι. prius ſuadeo.

Πρωλλαμβάνω. prius exiſtimo.

Πρωμνάομαι. peto, ambio.

Πρωνήκης. ὁ. ὁ. mercenarius, baiulus. cōuiciator, ὑβριστής. παρὰ τὸ νῆκος, ἢ παρὰ τὸ γήκειν τὸ κομίζειν, Aelius Dionyſius apud Euſtath. Iliad. ξ. exponit τὸν κομίζοντα μίσθῳ τινὰ ὄζ ἀγρῶ.

Πρῶνος. collis, βουνός.

Προνοήτερος. prouidentior.

Πρωξενῶ. concilio, hoſpitio ſuſcipio.

Προύπαρξις. ιος. ἡ. præexiſtentia.

Προύπαρξις. ιος. ἡ. ὑπαρχή, inceptio.

Προϋπάρχω. μ. ἄρξω. π. ἄρχα. præexisto. Et aliquando de tempore dicitur, ut προϋπάρχοντες νόμοι, antiquiores leges. Aliquando idem quod ὑπάρχω, id est priores partes in beneficio aliquo collocando occupo, Demost. Bud. Com.

Προϋπεργασία. ἡ. Prupergasia, uel parasceue (inquit Rufin.) est præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id quod subiecturi sumus. Vt si testem producturi, ante ei fidem habendam esse doceamus. Quare uelut generalis locus & tractatus communis est.

Προϋπιχνέομαι. prius promitto.

Προϋποκείμενα. dicuntur τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις censentur, quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici possunt.

Προϋποσυφαί. αἱ. apud Theano Pythagoraã, prima colorum fundamenta, & uelut substernicula, quibus firmatur tinctura pertinacius.

Προϋποτεθέντα. idem, hoc est supposita.

Προϋπτεύω. ante suspicor. malim προϋποπτεύω.

Προϋπτος. ον. ὁ. manifestus, uisibilis, certus, præuisus.

Προϋγιαίτερον. melius, utilius, antiquius, præstabilius.

Προϋργον. ου. ὁ. ualde conferens, quasi πρὸ ἔργου. Vnde προϋργον ποιεῖν, operæpretium facere. Bud. in Annot.

Προϋργου. potius, præstabilius. opere pretiũ uidetur posse cõuerti. Lucian. μᾶλλον ἢ ὅμοιον ποιοῦμεν ὥσπερ εἴπις εἰς ὅλην ὕλην ἐγχίας ὑπέρω σιδηρῶν πλήσοι, πράττειν ἀναγκαῖον τὴν πρᾶξιν ὁμόμυος.

Προυσελλεῖν. ὑβρίζειν. contumelia afficere. Arcades sic dicunt Etym.

Πρόφασμα. ατος. τὸ. prætextus.

Προύφεσυνότα. præorsa & primordia naturæ.

Πρόχειν. eminere, excellere, prætexere, præbere, uaticinari.

Προφαίνω. μ. ανῶ. π. ανα. aperio, palàm facio, faciem præfero, præluceo, portendo, & significo aliquo prodigio.

Προφανής. ές. ὁ. ἡ. perspicuus, propatulus & τὸ προφανὲς, præmeditatum, præuisum.

Πρόφαντον. ου. τὸ. oraculum, præuaticinatum.

Πρόφαντος. conspicuus, clarus, celebris.

Πρόφαντος. ὁ. Neptunus apud Thurios hoc nomine colebatur ut annotat Lycophr. interp. Isacius: quanquam in Aldino exemplari apud Lycoph. προμανθεὺς legatur.

Προφάσεως ἕνεκα. defunctoriè, id est quæsito prætextu.

Προφασίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. &

Προφασίζω. μ. ίσω. π. ικα. capio occasionem, caufor, simulo, prætexo, excuso. Actiu. accus.

Πρόφασις. ιος. ἡ. prætextus, excusatio, occasio, oratio, causatio, πρόχημα. προφάσεις primarias & principes causas interdum uocat Hipp. lib. 3. Epid. interdum etiã falsas, uide Gal. lib. 2. & 3. de fracturis.

Πρόφασα. ἡ. prompta, præueniens in dicendo.

Προφορέστατος. η. ον. præstantissimus, optimus.

Προφορέστερος. melior, præstantior.

Προφερής. ές. ὁ. ἡ. proferens, cuius facies multo annos præ se fert cum sit iunior, Aeschini in oratione περὶ παραπρεσβείας.

Πρόφερος. uide προφορος

Προφέρομαι, &

Προφέρω. profero. Et hoc aliquando pro obijcio, exprobro, ὀνειδίζω. ut προφέρω τοῖς τῶν δυσηγόρων. Sic Cicero. Vt nullum dictũ petulans proferatur, id est obijciatur. Aliquando cito, allego, πρόφερομαι, δικαιολογοῦμαι. ut litigãtes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, uel eorũ patroni. Sic proferre instrumentũ, in Pandect. Aliquando τὸ ὠθῶ δίδωμι, ἐπιδίδωμι ποιῶ, proficio, incrementũ facio. Construitur cum datiuo, aut accusatiuo. Demosth. epist. 4

Πρόφημι. μ. ήσω. π. προέρεκα. prædico.

Προφητεία. ας. ἡ. prophetia

Προφητεύω. μ. εύσω. π. εύκα. uaticinor, præsagio, interpretor, quasiq; antistitis officio pfungor.

Προφήτης. ου. ὁ. propheta, antistes.

Προφητοφῶντες. οἱ. prophetarum percussores.

Προφθάνω. præuenio, πρόαγω. Actiu. accus.

Προφιλῶς. amicè.

Προφορά. ας. ἡ. enunciatio, pronunciatio, elatio.

Προφορικός. ὴ. ὸν. eloquẽs, enunciatiuus, sermo uocalis, λόγος προφορικὸς cuius contrarium ἐνδιάθετος, internus, & qui fit in animo.

Πρόφορος. ον. ὁ. humor cruentus & aquosus intra membranas quibus fœtus cõtinetur, aliàs πρόφυρος apud Aristot. Gaza Græcã uocẽ relinquit.

Πρόφραγμα. locus ante septum, uel scenam.

Πρόφρασα. prompta, beneuola. πρόφασα.

Πρόφρων. ονος. ὁ. promptus, alacris, ppensus, benuolus, prudens.

Προφρονέως. promptè.

Προφυγεῖν. fugere.

Προφυλακή. ῆς. ἡ. præcautio, specula, uigiliæ.

Προφυλακίδες. νῶες. speculatoriæ naues, aut ad præsidia custodiam ue locorum mitti solitæ.

Προφυλακτική. dicitur ea pars medicinæ quæ causas morborum arcet, ac propagandæ ualetudinis gratia inuenta est.

Προφύλαξ. primus excubitor.

Προφυλάττομαι. præcaueo.

Προφυτεύω. fundamenta alicuius rei iacio, præparo.

Προχάζομαι. progredior, cedo.

Προχάνη. ης. ἡ. occasio, prætextus, πρόχημα.

Προχαρισήρια. τὰ. dies festus apud Athenien. quo magistratus finita iam hyeme, & fructibus germinare incipientibus, Mineruæ sacra facere omnes solebant.

Προχειλον. labiorum prominens pars.

Πρόχειλος. ον. ὁ labrosus, labeo Latinè, prominẽtib. (labris.

Προχείμασις. ἡ. tempestas quæ est ante diem statutum. Veget. lib. 4. cap. 40.

Προχειρίζομαι. habeo in manibus & pono, promo, ædo, ante oculos pono, expromo, repræsento, Synes. Est etiã diligo, designo, ad aliquid faciendum sumo, & eligo. Luc. in Act. cap. 22. θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε; delegit te. & cap. 26. προχειρίσασθαί σε, ut te designarem. Sic Polyb. Plutarch. in Gal. & Plato. Bud. Com.

Προχειρίζω. μ. ίσω. σω. ικα. idem.

Πρόχειρον. τὸ. sic Harmenopulus Iuris ciuilis epitomen à se aditã uocat, quasi expeditam & obuiam cuiq; iuris totius methodum.

Πρόχειρος. ον. ὁ. expeditus, facilis, promptus, lubẽs, paratus, uulgaris, omnibus notus. πρόχειρον ἦν, in promptu erat, & πρόχειρον περί τι. expeditũ aliquid habere.

Προχείρως. promptè, expeditè, ineptè, temerè, inconsulto, Plutarch.

Προχειροτονέω. μ. ήσω. σω. ηκα. deligo, à porrigendis digitis, quo gestu suffragabatur olim populus.

Προχειροτονίζω. μ. ίσω. σ. ικα. idem. (Actiu. accus.

Προχειροτονία. Athenis dicebatur, cum quod insenatu constitutum erat, ad populum id, ut confirmaret, referebatur. Populus autem primò suffragia faciebat, deliberandum ne longius super senatus cõsulto, an simpliciter recipiendũ.

Προχύματα. τὰ. præfusiones.

Προχέομαι. effundor, præcedo. Etym.

Προχέω. μ. ήσω. σω. κκα. effundo. Actiu. accus.

Πρόχυσις. ι. ὁ. ἡ. libatio.

Πρόχυσις. ὁ ἐκβολὴ ὑδάτων εἰς θάλασσαν.

Πρόχυν. geniculatim, ad genua, in genubus, quasi

Προχόη. ης. ἡ. uas concauum. (πρὸς γόνυ.

Προχοαί. ὁ ἐκβολὴ ὑδάτων εἰς θάλασσαν. ostia fluuiorum in mare, & eorum aluei, ac fluxus omnis aquæ.

Προχοΐδιον. ου. τὸ. uas uinarium, uasculũ Strab. προχοΐδιον μελικρατοῦ.

Προχοΐς. ίδος. matula, ἀμίς.

Πρόχοον. ου. τὸ. gutturnium, ἐπίχυσις.

Πρόχος. ου. ὁ. ἡ. sextarius ad bibendum accommodus, apud Hom. Odyss. σ. Eust. & guttus, gutturniumúe, quo aqua manibus affunditur.

Προχόω. μ. ώσω. σω. ωκα. exaggero.

Πρόχυσις. ι. ὁ. ἡ. alluuio, libatio.

Προχύτη. ης. ἡ. genus uasis, primitiæ, mola salsa, aqua quæ in aurem uictimæ infundebatur.

Προχύω. effundo.

Προχῶναι. αἱ. nates, locus ubi cum sede coniungitur coxendix.

Προχωρέω. procedo, ut εὖ προχωρεῖ τὸ πρᾶγμα, bene succedit res. προχωρήσας ἔρως, amorib. implicatus apud Herodian. Politiano interp.

Προωθοῦσι propellunt, protrudunt.

Προώλης. ante tempus perdendus, παναώλης.

Προῶμαι deseram, remittam, πρὸς ἀναχωρήσω.

Πρόωνες. decliui montium loci.

Πρόωνται. deserant.

Πρόωραι. prima germina.

Πρόωρος. ον. ὁ. immaturus, præcox.

Προώρως. immaturè, intempestiuè.

Πρόωσις. ἡ. ὤθησις, propulsio.

Πρύλδυσις. mortuorum elatio, funus.

Πρύλης. ἐος. ὁ. uel πρυλίς, pedes, miles grauis armaturæ, lingua Gortyniorum. Est & nauis nomen qui Troianæ urbis excidium prædixit, uti testatur Isacius in Lycophronem.

Πρυλλίς. ἐος. ὁ. ἡ. uel πρύλις. pedes.

Πρύμνα. ης. ἡ. puppis, quòd ultima sit in naui. Bayf. & πρύμναν λεγόμενα, apud eundem.

Πρύμνη. puppis non solum nauis, sed cuiuscunq; rei extremitas. Etym. (est.

Πρύμνηθεν. à tergo. De uento dicitur cũ secũdus

Πρυμνήσιον. ου. τὸ. funis, quo nauis ad cõtinentem religatur: rudentem Plin. uocat, alij oram. Bayf.

Πρυμνήτης. ου. ὁ gubernator, princeps, apud Æschyl.

Πρυμνόθεν. funditus, radicitus. (

Πρυμνός. ὴ. ὸν. ultimus.

Πρυμνώρεια. ας. ἡ. radix mõtis, extremitas mõtis.

Πρυτανία. numerus triginta dierum, apud Aristophanem Etym. Dicit Harpoc. esse numerũ dierum triginta quinq; uel. 36. Vide in Cyrillo & Ammonio. uariant enim quod ad accentus.

Πρυτανεῖα. τὰ. pecunia, quam uterq; litigantiũ, tam actor, quàm reus, in Prytaneo deponebãt, quæ & πρὸ καταβολὴ dicebatur, de quo supra. Latinè sportula appellatur. Suidas autor est, reditus publicos Athenis πρυτανεῖα appellari, & eo nomine metallorum uectigalia & fori, id est rerum uenditarũ & portatoriũ intelligi, & quicquid à socijs uel subditis pensitaretur, & quicquid ex manubijs, uel rebus publicatis redigeretur, quorum cumulus bina millia talentũm propemodum conficiebat. Bud. Com.

Πρυτάνειον. ου. τὸ. locus Athenis, in quo iudices & magistratus uersabantur, consultabantq;. Eo in loco quoque alebantur publicè benemeriti de Rep. qui honos habebatur maximus, ut ex Cicerone de Oratore intelligitur. Vt ei (inquit) uictus quotidianus in Prytaneo publicè præbere tur. Sic dictum quasi πυρὸς ταμίειον, id est tritici promptuarium, uel horreum publicum. Vsurpatur à Pindaro pro quibusuis amplis & heroicis ædibus, scribiturq; hæc uox ab omnibus πρυτανεῖον προσηγορευόμενον de qua & sequentibus inter alios uide Harpocrat.

Πρυτανεῖον. idem. Etym.

Πρυτανεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύμαι. adducor.

Πρυτανεύω. μ. εύσω. π. εύκα. uerbum hocab ijs deducitur, qui πρυτάνεις uocabantur, quæ erat quinquagenaria classis, id est ἡ τῶν πεντακοσίων Athenis, quæ in dies quinq; & triginta imperij summam obtinebat. & significat regere, moderari, administrare & cõdere, & pro imperio constituere. ut τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσε, Isocrat. id est pacem firmauit, & confecit. Et Aristoph. Achar. ἢν μὴ πόδ' εἰρήνης πρυτανεύσῃ τι, Nisi consultetis, consilia agitetis, & de pace agatis. Bud. Com.

Πρυτανήϊον. idem quod πρυτανεῖον. Etym.

Πρυτάνης. ου. ὁ. &

Πρύτανις. ιος. & in plurali τοῖς πρυτανεύσιν & πρυτάνεσιν dispensator, gubernator, quæstor, frumentorũ præfectus, quasi πυροταμίας. Copiosè de hoc uocabulo differit Bud. Com. Vide Cyrillũ distinguentem, nescio quàm recte.

Πρῶ. τὸ. πρωΐ.

Πρῶϊν. nudius tertius. superius scribitur πρόϊζα, pro nuper.

Πρωθήβης. ου. ὁ. existens in prima pubertate, impubis.

Πρωθύστερος ου. ὁ. præposterus.

Πρώϊν. pauloante, primum.

Πρωΐ. manè, intempestiuè, ante tempus constitutum, πρόωρον. Vide ὄρθρος apud Ammonium.

Πρωΐα. manè. Cyrill.

Πρωΐα ας. ἡ. matutina hora. Cyrill.

Πρωϊαίταλα. summo mane.

Πρωϊαίτερος α. ὁν. tempestiuior, maturior.

Πρωϊαυθής. primo uere florens.

Πρωϊβλαστᾶν. primo uere germinare.

Πρωϊβλαστής. &

Πρωϊβλαστος ον. maturè germinans.

Πρώϊζα primum, manè.

Πρωΐζον. paulo ante præteritum, hesternum.

Πρωϊμος. matutinus, præcox, præmaturus.

Πρωϊνός. ὴ. ὸν. matutinus.

Πρώϊον. hora matutina.

Πρώϊος. α. ὸν. matutinus. Item maturus, nam & πρώϊα καρπία dixit Aristoph.

Πρωϊπωρα. fumenta quę præmaturè serenda sunt.

Πρωϊπωρῶ. præmaturè semino.

Πρωκτός. ὴ. ὸν. podex, ut Gaza uertit ex Aristotele.

Πρωκτοτυρᾶν. aspicere adulterorum nates dum depilantur, ita enim publicè adulteri plectebantur. Suidas.

Πρωλυθίας. remissus, dissolutus, pronus.

Πρῶν. ονός. dorcadis seu capreæ hinnulus, τεκνὸν τῆς δορκάδος. Nican.

Πρών. πρωνός. ὁ. eminentia montis, & radix eius, collis.

Πρώξ. ωκός. ὁ. ros, Doricè, roris gutta uel stillicidium, τὴν τάγονα τῆς δρόσου πρῶκας λεγόσιν οἱ Κορινθίοι inquit Corint. & dama: Archilochus etiam timidum hominem πρωκὰ appellat.

Πρώρα. ας. ἡ. prora, παρὰ τὸ προΐναι, à præeundo, quasi πρώϊρα τις οὖσα. Bayf. Vide in Chil. Eras.

Πρῶρα. anteriora. Etym.

Πρωρέτης. ου. ὁ. & Prora & puppis.

Πρωρεύς. έως. ὁ. qui hominibus ad proram imperat, custos & gubernator in prora nauis, proretã dicunt Latini. Bayf.

Πρωτάτης. ου. ὁ. qui primus stat.

Πρῶτα, pro πρῶτον. Atticè, primũ. Neutris enim singulariter & pluraliter in aduerbiorum significatione indifferenter utuntur. Τὰ πρῶτα primæ partes. Sic Vergi. ę. Emicat Euriaſus & munere uictor amici Prima tenet. τὰ πρῶτα, uel πρωτεῖα αἱρεῖν. primas referre.

Πρωταγωνιστής. οῦ. ὁ. qui agit primas partes.

Πρωταγωνιστῶ. primas actionis partes ago.

Πρωταπικὸς πρόσωπος. aduentitia persona, quæ semel inducta in principio fabulæ, in nullis deinceps partibus fabulæ adhibetur. Legendum puto Πρωτατικὸν πρόσωπον.

Πρωτεῖον. ου. τὸ. principatus, primus honor primatuum locus. Τὰ πρωτεῖα, id est τὰ πρῶτα. Latini etiam primas appellant.

Πρωτέλφα primitiæ. malim per ο micron in prima, ut superius.

Πρωτεύς. έως. ὁ. Proteus, deus marinus. hymnus in eum extat apud Orpheũ. Vide in Chil. Eras.

Πρωτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. priores partes duco, primas teneo, plurimũ autoritatis obtineo. Dicitur quoq; πρωτεύειν. Eras. prouerb. Alpha penulatorũ.

Πρώπυγος. ου. ὁ. primus.

Πρώτμησις. ιος. ἡ. pars corporis circa umbilicum, eò quòd ibi sectio in corporibus primò fiat. malim per ο micron in prima syll. uide suprà.

Πρωτόαλος. primum nauigans, πρωτόπλους.

Πρωτόβαθρος. ου. ὁ. qui in eminentissimo loco sedet, ὁ πρωτοθρόνιος ἀξιωθείς.

Πρωτοβολεῖν. priorem iaculari.

Πρωτόβολος. equus, qui iam primũ dentes emisit, pullus.

Πρωτογεύστης. ου. ὁ. prægustator, quales sunt in principum aulis. πρωτογεύστης.

Πρωτόγονα. τὰ. partes similares appellat Plato, quę alij ὁμοιομερῆ.

Πρωτόγονος. ου. ὁ. primogenitus, proparoxytonũ. Cyrillus.

Πρωτόγονος. primò enixus, paroxy. Cyrill. Est & nomen dei, cuius hymnus extat apud Orpheum.

Πρωτοθοινία. ας. ἡ. prima conuiuij portio.

Πρωτοκαθεδρία. ας. ἡ. prima cathedra.

Πρωτοκήρυκος. ἡ. primicerius.

Πρωτοκλισία. ας. ἡ. primus recubitus.

Πρωτόκερως

Πρωτόκυρος λειμών, uel πρωτόκυρος πόα. dicitur quæ primum tondetur. Bud. Com.

Πρωτόλφα. τὰ. primitiæ frugum, prima ſpolia.

Πρωτολογῶν. primas partes occupare in actione, primò agere.

Πρωτολογία. prima pars actionis.

Πρωτολοχία. ἡ. uide φάλαγγος μῆκος in Appendice de uocab. militar.

Πρωτόμφαλον. ὀ. τὸ. clypei umbilicus.

Πρῶτον primũ. uſurpatur ſæpe uice cõparatiui.

Πρωτόνεως. primum nauigans, aut qui primũ naui in aliquem locum uenit.

Πρωτοπαγής. ἐς. ὁ. ἡ. &

Πρωτοπαγός. ὀ. ὁ. nuper uel primo fabricatus.

Πρωτόπλαστος. ὀ. ὁ. primo fictus & creatus, ut Adã.

Πρωτόπλοος. ου. ὁ. primò nauigans. Epitheton nauis nouæ.

Πρωτοπορία. dicitur de ijs qui primò incedunt.

Πρωτόπυστις. ἡ. quæ uirgo iam primũ nupſit marito, πρωτόπειρος.

Πρωτοπραξία. ἡ. quod primum exigitur.

Πρῶτος. ὀ. ὁ. primus. Vide Ammoniũ diſtinguentem in πρῶτος, & in πρότερος.

Πρωτός. fortunæ ſubiectus, fatalis potius. oxytonum Cyrillo.

Πρωτοτάκτος κονία. lixiuiũ è cineribus calceq; commixtis comparatum teſte Paulo.

Πρωτοστάτης. ὀ. ὁ. præantiſtes, alæ præfectus. Vide in Appendice de uocab. milit. in λοχαγωγός, & ἐπιστάτης & φάλαγγος μῆκος.

Πρωτότοκια. τὰ. primogenia.

Πρωτότοκος. ὀ. ὁ. primogenitus, proparox. Cyrill. & Ammon.

Πρωτότοκος. ὀ. ὁ primò enixa. paroxyton. Cyrill. & Ammonius.

Πρωτότομος καυλός. Gal. caulis prototomus & tener, qui & λύημα Dioſcor. & ὄρμενος apud Euſt. Inuenio & προτοτομὸν καυλὸν in eodẽ ſignifica to.

Πρωτόμυσται. οἱ. primũ alicui ſacris initiati.

Πρωτότομος ἄμπελος. uitis quæ prima putatur.

Πρωτοτομῶ. in primis puto.

Πρωτότυπον. ὀ. τὸ. exemplar.

Πρωτότυπος. ὀ. ὁ. primitiuus.

Πρώτως. primo. πρώτως ἔχειν apud Platonẽ præcellere, πρωτεύειν. Ammonius primario & per ſe, apud Gal. idem ſignificat πρώτως, ἁπλῶς, καὶ τὰ πρῶτον λόγου, & λυρίως, & li. 3. κατ' ἰατρεῖον, διὰ μέσου μεσιγῶν huic opponitur τὸ, διυπέρως. de quo ibi.

Πτάιρω. ſternuto, πτάρνυμαι.

Πτάισμα. ατος. τὸ. error, peccatum, delictũ, crimen, caſus, lapſus quilibet, detrimentum, damnũ. Refertur & ad fabularum exactionem in ludis ſcenicis, quam Teren. in Prolog. Hecyræ calamitatem appellat.

Πταίω. μ. αίσω. σ. αικα. eſt propriè impingere ad quippiam, ac labi. leuius eſt, quàm cadere, quẽadmodum & impingere poteſt qui non plane concidat. Ponitur itaq; pro errare, peccare, delinquere, unde οἱ ἐπταικότες Rhetor. ad Alexand. uidentur dici qui rebus duris & aduerſis conflictati ſunt. Neut. abſol.

Πτακάλα. ἡ. ſtorea quæ in lembis ſubſternitur.

Πτάκις. ιδος. pauidus. (Pollux.

Πτακισμός. ὀ. ὁ timiditas.

Πτακωρῶν. timere, pauere.

Πτάμενος. uolans.

Πτανεῶν. ὀ. τὸ. culina.

Πτάξ. κός. pauidus, δειλός, πτῶξ.

Πταρμικός. ὀ. ὁ. habens uim ciendi ſternutamenta, ſternutationem prouocãs ac proliciens, ſternutatorium, unde πταρμικὴ ῆς. ἡ. herba, quaſi ſternutamentaria.

Πταρμός. ὀ. ὁ. ſternutatio, ſternutamentũ, ut Gaza uertit in Ariſtotele ſternutatio.

Πτάρνω. &

Πτάρω, & πτάρνυμι. ſternuto. Neut. abſol.

Πτάω. μ. ήσω. ἄσ. β. ἔπτην. ἄσ. α. μέτος, ἐπτάμην. uolare. Neut.

Πτέ. ſyllabica eſt adiectio, facta per ſyncopã à ποτέ ut τίπτε pro cur.

Πτελέα ας. ἡ. &

Πτελεός ὀ. ὁ. ulmus. Item urbis nomen.

Πτέλεθρον. iugerum, πλέθρον.

Πτέρινος. alatus, πτερωτός.

Πτέρις. filix herba.

Πτέρνα. ας. ἡ. calx, ut Gaza uertit in Ariſtotele. calcaneum ἀπὸ τοῦ πατεῖν, proculcare, & ἔρα terra. Vnde & πτέρνη τὸ πόλεως, apud Lycophronem pro ἡ βάσις, teſte Euſt. Eſt & inferior pars mali. Bayf. Item πτέρνα dicitur, quæ in λυνάσλα, aut ἰσοδύκην immittitur, apud Pollucem, quæ mali calx à Vitruuio dicitur.

Πτέρνη. idem. Etym.

Πτερνιστήρ. ῆρος. ὁ. calcar.

Πτερνίσλοι. οἱ. fundũ, & baſes peluiũ medicorũ.

Πτερνίζω. μ. ίσω. π. ικα. ſupplanto. Actiu.

Πτερνισμός. ὀ. ὁ. ſupplantatio, dolus, inſidiæ.

Πτερνιστής. ὀ. ὁ. ſupplantator.

Πτερνοδύνητος. ὀ. ὁ pennis uerberatus, ταχύς.

Πτερνοκροτῶν. calcaneis ſtrepitum mouere, ſupplodere pedibus.

Πτερόεις. όεντος. ὁ. uolatilis, uelox.

Πτερόεντα. dicuntur uerba quaſi alata, ſiue pennigera, quod ueluti miſsilia ſunt uelocia, ac animum uulnerantia, inſtar ſagittarum.

Πτερόν. ὀ. τὸ. penna (ut Gaza uertit in Ariſtot.) ala, σκιωή. Vocantur item πτερὰ, ſeu πτερώματα in re adi-

re ædificatoria muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar. πτερῶν, quedam πτίλα implumes, quedam πτερὰ propriè, hoc est, pennatæ alæ, quædam etiam ὠκύπτερα quasi citipēnes nominantur. Item πτερὰ uocantur palmulæ remorū apud Pollucē, qui & παρσοίκωπῶν.

Πτεροῤῥυέω. pennas demitto.

Πτερωτός. ὁ. ὁ. pennatus.

Πτερόδεα. uolucrem fieri. Dicitur etiam per metaphoram αὐτὸ τοῦ ἀωρεῖσθαι, hoc est ἐπαίρεσθαι, spe erigi & animo exultare, quasi alitem fieri. quia animus sic gestiens consistere nescit & sibi constare, Gregor. Bud. Com.

Πτεροφόροι. οἱ. uocātur cursores, tabellarij ac nuntij, quòd hi peregrè proficiscentes (ut Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare solebant. Plutarch. Othone, ὁ πτεροφόροι σωεχῶς ἐφοίτων, ἀεί τι προσχωρεῖν ἐκείνῳ φράζοντες, Et perophori assiduè aduenieba̅t, illi subindeaccedere quippiam afferentes. Ad id Iuuenalem quoq; allusisse putant nonnulli,

Tanquam de Catis aliquid, toruisq; Sicambris
Dicturus, tanquam diuersis partibus orbis
Anxia præcipiti uenisset epistola penna.

Deducitur autem uox ἀπὸ τοῦ πτερόν τῆς φορᾶς. Est & in Septētrionibus ad Rhiphæos montes regio hoc nomine nuncupata ab assiduo niuis casu, pennarū quadā similitudine, Herodoto & Plinio authorib. Sic enim stultè opinabātur aërē oppletum esse pennis, proindeq; non patere in longinqua prospectum, neq; transitum. Item ordo quidam militaris hoc nomine appellabatur, διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν, id est, propter cristas quas in cono gestant. Item sacerdotum genus apud Aegyptios.

Πτεροφυήσαντες. οἱ. plumati.

Πτερόω. ρῶ. μ. ώσω. π. ωκα. alas accōmodo: quod ad nauem transtulit Gregor. ἡ ναῦς ἐκ λιμένων ἀνάγεται, καὶ τοῖς ἱστίοις πτέρωται. Et Vergilius Aeneid. 3. Et uelorum pandimus alas. Et Plato Polit. 5. πτεροῦσθαι appellauit equites è peditibus facere. Bud. Com.

Πτερυγίζω. μ. ίσω. π. ικα. uolaturio, alas moueo. De auibus propriè dicitur adhuc pennis immaturis uolare gestientibus, sed frustra. Translatè ponitur pro frustra & inaniter conari. Aristophan. Pluto, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, Frustra nugaris, nihil promoues, nihil agis. Lucia. usurpauit pro indecorè & scurriliter gesticulari. Eras. Chil. & Bud. Com.

Πτέρυγιον. ου. τὸ. ala, uel potius parua ala. Est enim diminutiuum à πτερόν. Accipitur pro pinnaculo apud Matthæum 4. quòd in alarum morem motetur. Item membranula oculi sub angulo oriens, quæ ita augescit quandoq; ut pupillam operiat, Latine unguis dicitur à Celso, duplex eius genus, unum appendicis more ad hærescit, alterū quasi cōnatum coalitūq; est, ut Cassius medicus adnotauit. Item nasi prominentes utrinq; alæ apud Gal. lib. de usu part. 2. & extrema gubernaculi pars in naui.

Πτερυγοφόρον. succinum dictū, quod stramenta, floccos, paleas, fimbriasq; ad se trahat.

Πτερυγώδεις. οἱ. à medicis dicuntur ij quibus extāt atq; eminēt retrorsum scapulę in modū alarum excarnes, cuiusmodi homines tabi obnoxios cēsent, Gal. li. 2. & 6. Epidem. & 2. de temp.

Πτερυγωκὺς. ὑος. ὁ. ἡ. celeripennis, pernix, ὠκύπτερος, apud Aeschyl.

Πτερυγώματα. τὰ. membri mulieris labra, quæ κρημνοὶ ab Hippoc. dicūtur, ambitus genitalis muliebris Corn. Cels.

Πτερυλλίδες. αἱ. cicadæ.

Πτέρυξ. υγος. ἡ. ala, ut Gaza uertit in Aristotele. plausus & quassatio alarum, ut apud Plinium de gallinaceis, Diem uenientem nunciant cantu, ipsum uerò cantum plausu laterum. Item latior temonis pars, & uestis pars circa fimbrias. Nican. πτέρυγας etiam uocat pedes testudinis marinæ quibus innatat.

Πτέρυς. ύδος. ἡ. genus herbæ, uulgò filix fanaria dicitur.

Πτέρυσσεσθαι, idem quod πτερυγίζειν: uel cum latera alis suis feriunt, ut gallinacei ante cantum, Lucian Bud. Com.

Πτερυστὸς πτερωτός.

Πτέρωματα. τὰ. pinnæ & muri in ædificijs, ab alarum similitudine.

Πτέρωσις. ala.

Πτερωτός. ὁ. ὁ. pennatus, alatus.

Πτῆλον. ου. τὸ πτερόν.

Πτῆμα. ατος. τὸ. uolatus auium.

Πτῆμαι. &

Πτῆμι. μ. ήσω. π. ηκα. ἀόρ. β. ἔπτην. uolare. Neutr. absolutum.

Πτηνός. ὁ. ὁ. uolucris (ut Gaza uertit in Aristot.) uolatilis, alatus, & πτηνόν, uolucre, pennigerū.

Πτῆσις. ιος. ἡ. uolatus. Gaza in Aristotele reddit uolatio.

Πτήσσω. μ. ήξω. π. ηχα. timeo, inhorreo, metu trepido & contrahor, percellor, expauesco, fugito, terreo. Xenoph. ἵνα γνῶσιν ὅτι δεδοικότες πτήσσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι.

Πτηλικός. ὁ. uolax, ut Gaza uertit ex Aristotele.

Πτίλον. ου. τὸ. pluma, penna mollis, uelum, remus.

Πτιλός. ὁ. ἡ. caluus, supercilijs depilatis.

Πτίλωσις. ιος. ἡ. oculorum uitium, cum pili superioris palpebræ defluunt, uel cum conuertun-

tur, pupillamque impediunt, uel ordine dupli ci supernascuntur, crassities est callosa palpebrarum rubea, cui accedit frequenter defluuiũ pilorum, sic Aegineta lib. 5.

Πλωτά. τὰ. quæ membranis siccis uolant, ut Gaza interpretatur in Aristotele.

Πλωσμός. ὁ genus cantilenæ.

Πλωσάνη. ης ptisana, hordeũ, uel triticum decorticatum, furfur. Apud Colum. Pultis genus ex farina hordeacea, cui maxima restaurandarum uirium uis inest, & nutriendi.

Πίσσω. purgo, decortico, quod pinsendo fit in hordeo & alijs frugibus. Bud. Com.

Πλεινών. ὁ. ὁ. cantionis species.

Πτόα ας. ἡ. pauor, timor, tumultus.

Πτέομαι. μ. ήσομαι. π. μαι. timeo, abeo in stuporem, animo percellor, pauore perfundor, consternor.

Πτέω. μ. ήσω. π. ηκα. terreo, afficio spe uel metu hallucinor. Actiu. accus.

Πτήμων ἵππος studiosus equorum.

Πτόησις. ιος. ἡ. stupor, attonitio, affectio, uagabunditas.

Πτῖα. ας. ἡ. pro πτόα. pauor, inanis metus. Etym.

Πτιά. idem.

Πτιέω. μ. ήσω. π. ηκα terreo, pro πτέω.

Πτῖος. timor, tumultus.

Πτόλεθρον. ὁ. τὸ. &

Πτόλιεθρον. oppidum, urbs.

Πτολεμίζω. belligero.

Πτολιόπορθος. ὁ ὁ &

Πτολίπορθος urbis populator, uel expugnator, quales Vlysses & Achilles appellantur apud Homerum.

Πτόλις. ιος. ἡ. &

Πτόλισμα ατος. τὸ ciuitas.

Πτόρθος ὁ. ὁ. ramus, germen.

Πτόριμος. celer, prudens.

Πτόρμος. ὁ. ὁ. sternutatio, pro πταρμός Aeolicè.

Πτύας. ἀδος. ἡ species aspidis, à spuendo.

Πτύξ. ἡ. ptynx auis apud Aristotelem, quam eandem cum chalcide esse quidam credunt.

Πτύελον. ὁ. τὸ. spuma maris, sputum, saliua, peluis tonsoria.

Πτῦγμα. ος τὸ. significat quippiã duplicato compositum, aut complicatum, ut linteum: quod & δίπλωμα dicitur, & πτύξ.

Πτυκτόν. ὁ. ὁ. ruga, libellus.

Πτυκτός. ὁ. ὁ. plicatus, conuolutus.

Πτωόν. præceps.

Πτύξ. χος. ὁ. uel πτύξις. plica, & montium decliuitas. Etym.

Πτύξαγρις. cancri epitheton.

Πτύον. ὁ. τὸ. uentilabrum, instrumentũ quo grana repurgantur à paleis, θρίναξ.

Πτύσμν. cum uentilabro.

Πτυρμός. metus, horror.

Πτύρομαι. conturbor, consternor animo, & percellor, pauore perfundor, ἐκπλήττομαι, tumultuor. Dicitur etiam cum auis se uel pullos rostro scalpit.

Πτύσμα. & πίτυσμα. ατος. τὸ. sputum.

Πτύσσω. μ. υξω. π. υχα. plico, contraho in rugam. Actiu. accus.

Πτύχη. ης. ἡ. plicatio, paroxyt. Cyrill.

Πτυχή. ῆς. ἡ concauitas, uallis. oxyton. Cyrill. Et nauis pars in qua pingitur nauis nomen.

Πτυχί. ῶν. rugoso.

Πτυχώδης. ες. ὁ. ἡ. rugosus.

Πτύω. μ. ύσω. π. υκα. spuo, excreo.

Πτωκαλέμων. formidare, δειλιᾶν.

Πτῶμα. ατος. τὸ. casus, ruina, lapsus, ita enim in tesserarum ludo uocantur ἀφ' πτώματα. Item cadauer, à cadendo dictum, hoc est, ἀπὸ τοῦ πίπτειν, quemadmodum & Latinis.

Πτώξ. κός. ὁ. timidus. Vnde pro lepore ponitur, à timiditate, hoc est ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

Πτώσιμος. ὁ. ὁ. caducus.

Πτῶσις. ιος. ἡ. idem quod πτῶμα. & casus nominis declinati apud Grammaticos, & Aristot. de interpretatione.

Πτωσκάζω. &

Πτώσσω. Ionicè pro πτήσσω. μ ώξω. π. ωχα. formido, timeo. Actiuum.

Πτωτός. cadens.

Πτωχαλάζων. ὁ. pauper arrogans, ostentator diuitiarum, præ se ferens fastum cum paupertate cõiunctum. Athenęus. Vide Prouerb. in Chil. Eras. Messetenus propria uiue.

Πτωχεία ας ἡ. inopia, mendicitas.

Πτωχεύω. μ. εύσω. π. εύκα. inops dego, mendico. Neut. absol.

Πτωχικός. ὁ. ὁ. mendicatorius.

Πτωχίσομαι. mendicior.

Πτωχοποιός. parans mendicitatem.

Πτωχός. ὁ. ὁ. inops, mẽdicus. uide πτώσσω in Amm.

Πυάμους. ueteres dixisse fabas, pro κυάμους, unde πυανεψίοις, festo in Apollinis honorem à Theseo instituto, quasi πυαμεψίοις, annotat Il. χ.

Πυανεψιών. ῶνος. mensis apud Athenienses, qui Romanis est October, si Theodoro credimus, in quo celebrabantur πυανέψια festa Apollini sacra, quibus πύανα coquebant. hoc est, fabas & legumina quædam, unde & nomen mensi.

Πυανός. faba, legumẽ, inferius scribitur πυνικοί, & πύκνοι.

Πύαρ. coagulum.

Πυαείτης. decoctũ, lac, quod ſtatim à partu emulgetur, coloſtrum.

Πυγαῖος. ν. poſticus.

Πυγαῖος. ν. ὁ. ſalax, libidinoſus.

Πύγαργος. ν. aquilæ genus cauda albicante, apud Ariſtotel. Theodorus ait poſſe albicillam interpretari. uocatur & νεβροφόνος, id eſt hinnularia, Theodoro interprete. Item qui eſt albo podice, mollis & effœminatus. à πυγὴ & ἀργός. apd Lycoph. Vide in Chil. Eraſmi.

Πύγελα. τὰ. urbs circa Epheſum, Chio oppoſita ciuitas enim hæc Ionię ſic dicta quod nõnulli ex ijs qui cum Agamemnone militatum uenerant, illic propter morbum ſedem & nates infeſtantem commorati ſunt. Theopomp.

Πυγή. ῆς. ἡ. nates.

Πυγμαῖος. ν. ὁ pygmæus, quaſi πυγχυαῖος, quòd cubitales ferè ſint, & ternos dodrantes nõ excedant, ut ſcribit Plinius. Vide in Chiliad. Eraſ. Pygmæorum acrothinia Coloſſo adaptare.

Πυγμαίως. inſtar pugni. Etym.

Πύγματος. ν. ὁ. inſtabilis.

Πυγμαχία. ας. ἡ. cæſtuum pugna. Etym.

Πύγμαχος. ν. ὁ pugil.

Πυγμή. ῆς. ἡ. cæſtus, pugnus, pugilatus, id eſt certaminis genus, quod cæſtibus exercebatur. Plutarchus de Lycurgo, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. De eo Vergilius quoque Aen. 5. Cyrillus πυγμῇ interpretatur crebrò, neſcio quàm recte. ego πυκνῶς potius dixerim hoc ſenſu, uel πύκα.

Πυγολαμπίδες. cicindelæ, ut Gaza uertit ex Ariſtotele. meminit & Aelianus.

Πυγός. ὁ. ὁ. &

Πυγοσκελίς. breuis, & genus animalis.

Πυγοσόλος. ν. ὁ. ornatus, leno. ἡ μαλλίστρια, ſcortillum. Heſiod. μηδὲ γυνήσι πυγοσόλος δόξα πατάσσω.

Πυγόσιον. ν. τὸ. cubitale, ulna.

Πυγών. ῶνος. ὁ cubitus, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου ἐπὶ τὴν μικρὸν δάκτυλον τοῦ χέρος ἐκτεταμένον μέτρον. Theon.

Πυδαρίζω. αὐτὶ τοῦ ποδαρίζω. αἰολικῶς. calcitro, clunes motitans laſciuiter ſalto. Etym.

Πυέλιον. ν. &

Πυελίς. ίδος. ἡ. &

Πύελον. ν. τὸ &

Πύελος. ν. ὁ. ſcyphus, urna, peluis. Pollux inter uaſa balnearia ponit, quam alij μάκτραν uocant. uidetur autẽ πύελος concauus locus fuiſſe in quo ablueretur. quamuis & theca rectè dicatur πύελος. Nõnulli πύελος balnei ſolia interpretantur. Significat etiam hoc nomen id quod palam Latini uocãt in annulo, ubi ſcilicet gemma includitur. Item apud medicos concauitas aut intercapedo in quam cerebri meatus exeunt, λινὸν quaſi torcular Herophil. uocauit.

Πυετία. ἡ. coagulum, ut Gaza uertit ex Ariſtot.

Πυέω. ad ſuppurationem perduco.

Πυθανάγκη. ex neceſſitate perſuaſio, cũ uolentes nolẽtes neceſſitati parendũ eſſe cognoſcimus. Sic etiã Cic. ad Atticũ teſtatur ſe πυθανάγκην ducem ſequi.

Πυθαυλής. ὁ. ὁ. Pythij carminis cantor. πύθιον enim carmen pæana uocabant.

Πυθεσλῶν. ονος. ἡ puſtula, ulcus, Nicã & Eratoſth.

Πυθῶν. pythium oraculum, ſiue oraculi locus, aliàs Πύθιον. Huc ex omni orbe praua religione incuſſa, qua ſe hominũ uanitas cõfundebat uiri multa dignitate inſignes, frequentes conſultum ibant, eaq; ex omnibus uere & longè clariſſima oracula habita ſunt. Quare regũ populorumq; ampliſſimis donis & multarũ urbium theſauris refertum hoc templum fuit. Alexand. Genial. lib. 6. cap. 2.

Πυθεὺς. έος. ὁ. cõſultus ac prudens qui de magnis rebus interrogatur & conſulitur.

Πύθια, uel πύθια. τὰ. ludi in honorem Apollinis inſtituti ab Agamemnone. Etymol. Pythia per domitæ ſerpentis nomine dicti, ut canit Ouidius. Vide in Chiliad. Eraſmi, Pythia & Delia. &, Poſt Pythia.

Πυθίαι. uates Apollinei, uaticinantes phœbades.

Πύθιον. τὸ. Apollinis templum. Vide Πυθῶν.

Πύθιος. Apollinis cognomen à Pythone ſerpente, quem iaculis ſuis interemiſſe fertur uel à dicendi uſu atque interrogandi, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι. Hac uoce comprehendebantur etiam qui Delphos ad cõſulendum oracula mittebantur, qui publicè cum regibus cibaria habebant, & ueſcebantur unà.

Πυθμένες. αἱ. ſpicæ.

Πυθμενόθεν. funditus, prorſus.

Πυθμήν. ένος. ὁ. fundum, imũ, ſolum, propago radix. πυθμὴν in piris, malis, meſpilis, alijſque fructibus ſimilibus uocabatur à Græcis, quod in ſumma parte, umbilici modo deſcendit. Nã in his cauũ ac ueluti lacuna deſcendens, lanugines in ea floccosq; & floris poſtquam defloruit inutiles reliquias oſtendit, & quoniam deſcendit & quaſi in doliolo fundum facit πυθμένα appellauerunt, uel quod in modũ humani umbilici cauum eſt ὄμφαλον etiam uocauerunt, preſertim Athenienſes in facis, ut inquit Pollux. Marcel. Verg.

Πυθοῖ. in Pythijs: idq; ſine præpoſitione, ſicut ὀλυμπίασι καὶ ἰσθμῷ.

Πυθόληπτος. à Pythio correptus, furens.

πύθομαι putrefco, interrogo, audio.
πυθόμαντις. ιος. ἡ. uates Pythicus.
πύθοντο audierunt, refciuerunt.
πυθόχρηστον. τὸ. oraculum Apollinis, fors edita à Pythio.
πύθω. μ. ύσω. π. υκα. putrefacio. Actiu. accuf.
πύθώ. ὁος. ἡ. putrefactio, & urbs Phocidis. παρὰ τὸ πύθεσθαι αὐτόθι τὸν δράκοντα ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. Etym. (Pythij.
πυθῶσε. aduerb. ad locum oraculi Apollinis
πύθων. ωνος. ὁ. Pytho ferpens, draco. Vide Cyril. & Ammoniũ. Itẽ fpiritus diuinator, quo qui correpti funt, πυθωνικοί appellantur. Plura tradit πύθωνα fuo tempore uocatum fuiffe, quẽ olim ἐγγαστρίμυθον uocabant, & δυρυκλέα Tibullus in fœmin. gen. Delphica Python dixit.
πυθών. ῶ. nomen loci. Ammon. & Cyrillus. Idẽ opinor quod πυθὼ fuperius.
πύκα. ornate, prudẽter, affabre, frequẽter, denfe.
πυκάζω. μ. άσω. σ ακα. tego, denfo, orno, corono, cõpono me, decorè me gero, Actiu. accuf.
πυκαθείς. γῶς. ὁ. coopertus.
πυκασμός. denfus, conftipatio, σωρὸς, σορεός.
πυκιμήδης. ε ος. ὁ. ἡ. prudens, accuratus.
πυκινός. ὴ. ὁ. denfus, prudens, tutus, creber. πυκινὴ βουλὴ dicitur confilium fapiens, graue ac fecretum etiam.
πυκινόφρων. ονος. ὁ prudens, σώφρων.
πύκνα. prudenter, denfè, crebrò.
πυκνᾶιος. uetus.
πυκνιτής. locus concionis Athenis, qui & πνὺξ dicebatur.
πυκνογόνατος. ον. ὁ. geniculatus, crebris diftinctus geniculis & internodijs. Dioffcor.
πυκνοκινδυνος. qui quodlibet periculum intrepidè adit.
πυκνόκομον. ον. pycnocomon herba.
πυκνόριζος. denfus radicè.
πυκνός. ὴ. ὸν. denfus, obfcurus, frequens, fpiffus, fucci plenus.
πυκνόστυλος. cuius intercolumnio unius & dimidiatæ columnæ craffitudo interponi poteft.
πυκνότης. denfitas, prudentia.
πυκνόω. μ. ώσω. π. ωκα. denfo, folido. Actiuum.
πύκνωμα. ατος. τὸ. &
πύκνωσις. εως. ἡ. denfitas, fpiffitudo, craffitudo, cuius contrarium μανότης raritas, dicitur & πύκνωσις φάλαγγος. Vide in Appendice de uocab. militarib.
πυκτεῖον. ον. τὸ. locus in quo pugiles exercentur, armarium libellorum.
πυκτεύομαι &
πυκτεύω. μ. εύσω. π. ευκα. pugno, id eft, pugnis decerto. Accipitur pro quouis modo contendere. Lucianus, τοῖς καταρᾶτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων.
πύκτης. ου. ὁ. pugil. πύκτης πόλεμος, bellum durum, ut Lucanus dixit.
πυκτίδιον. ου. fidiculæ.
πυκτικὴ. ῆς. ἡ. ars pugilis.
πυκτικός. pugilum certamini aptus.
πυκτίον. &
πυκτίς. ίδος. ἡ. libellus, tabula, epiftola. ἀπὸ τοῦ πυκτίζω, quod eft ἀσφαλίζεσθαι, καὶ συγκλείειν.
πυκτός. idem.
πυλαγόρης. ου ὁ legatus, qui è fingulis Græcorum ciuitatibus ad Amphictyonum conuentũ mittebatur. ἀπὸ τοῦ εἰς πυλαίαν ἀγείρεσθαι, nempe quod ad Pylæan conuenirent. Appellabantur quoque ἱερομνήμονες.
πυλάδης. ου ὁ Pylades.
πύλαι. αἱ. locus Græciæ, quem Thermopylas alias uocant, nomine impofito, quòd Pylades illic ob Clitemneftræ cædem primus fit damnatus, uel ut placet Harpoc. δεῖ γὰρ τὸν σφὼν εἶναι τοῦ τόπου τὴν εἴσοδον ἀπὸ θεσσαλίας εἰς τὴν φωκίδα πορευομένοις. Nam à Theffalis ad Phocidẽ introeuntibus anguftus ac ueluti portis quibufdam arctatus locus uidebatur. Dicebatur item πύλαι. conuentus Amphictyonum. Etym. Gaza in Ariftotele uertit portas in iecinore.
πυλαία. conuẽtus Amphictyonum ad Thermopylas, & locus ipfe ubi conueniebant qui dicebantur πυλαγόραι.
πύλαιος. extra portam: & nomen proprium uiri Ety. fed πυλαῖος, penanflexũ Mercurius. Cyril.
πυλαίσαος. homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγων, μήτε πράσσων.
πυλαῖτις. ιδος. ἡ. epitheton Mineruæ, quia in portis urbium pingebatur.
πυλάρτης. ου ὁ. habẽs portas ualidas & bene compactas, ἀδιεξόδιστος.
πυλαοχος. uocabatur Cerberus à cuftodiendis portis inferorum.
πυλαωρός, uel πυλδυρός. &
πυλαωρός. ὁ. ὁ. ianitor, cuftos.
πυλεῶνες genus ornamenti muliebris, ferta.
πύλη. ης. ἡ. porta, columna ex lapide quadrato, uel laterculis. (ftor.
πυληγενὴς. ὲς. ὁ. ἡ. in Pylo urbe genitus, ut Ne-
πυληγόροι. publicani, qui & Panegyres curant.
πύλιγγες. lanugo pili qui in anu nafcuntur.
πύλιος. ου. ὁ. Pylius.
πυλίς. ίδος. ἡ. portula. Cyrill.
πυλλέω. frango, dico, diuulgo.
πύλος. ου. pro πύλη apud poëtas.
πυλωλάκτης. malorum plenus.
πυλών. ῶν. ὁ. ueftibulum, ianua. &

Πυλῶνες. fora, atria.

Πυλωρεῖν. ianitorem esse, portas seruare, ut Horæ apud Homerum in cœlo.

Πυλώριον. τὸ. ianitoris officina.

Πυλωρός ὁ. ianitor, portarũ custodiæ præfectus. Sic etiam Medicis uocatur inferius uentriculi orificium.

Πύματος. ὁ. ultimus.

Πυμελώδης. ες. ὁ ἡ pinguis. melius scribetur πιμελώδης.

Πώλαξ. ακος. ὁ. manubrium gladij, basis. unde calix ἀπωλάκωτος pedibus carens, aut pertusus.

Πωθάνομαι. μ. πεύσομαι, ἀ πεύθομαι. τὸ. πέπυσμαι. μέσ. ἀόρ. β. ἐπυθόμην. audio, interrogo, intelligo, cognosco. Depon. accus. & etiã genit. præsertim cum significat disco & audio, huius aorist. secund. medius est ἐπυθόμην. Vide in Ammonio ἐρώτησις & ἐρωτᾶν in duob. locis.

Πυνικοί. καὶ πύκνοι. legumina cocta. malim πυκνοί ut suprà. καὶ πυκνός, ὁ πρώκτης.

Πύξ. aduerbium, pugnis, κονδύλοις.

Πυξάκανθα. arbor spinosa è qua liciũ conficitur.

Πυξεών. ῶνος. ὁ. buxetum.

Πυξίδιον. τὸ. &

Πυξίον. tabula qua utebantur scriptores. nam antiquitus in buxo elementa formabant ob materiæ firmitatem. Accipitur item pro instrumento pictoris.

Πυξινός. ὁ. ὁ, buxeus.

Πυξίς. ίδος. ἡ pixis, πινακίδιον.

Πυξοειδής. ές. ὁ. ἡ. habens colorem buxeum.

Πύξος. ὁ. ὁ. buxus.

Πυοειδής. similis puri.

Πῦον. pus, ulcus.

Πυοποιόν. ὁ. τὸ suppurationes faciens.

Πυορρέειν. pus emittere, fluere cum purulentia.

Πυορροία. distillatio.

Πυός. αὐτὸ τὸ πυρός. triticum. Etym.

Πῦος. ες. τὸ. pus, ut Gaza uertit in Aristotele. Itẽ lac quod statim à partu emulgetur, concretum atque sanguinolentum, colostrum, coagulum. Aristoph. Pace, ἰὼ δὲ καὶ πῦός τις ᾔδειν ἡ λαγῶα τέσσαρα.

Πῦρ. ρός. τὸ. ignis.

Πυρά. ᾶς. ἡ. pyra, hoc est lignorũ strues, rogus, bustum.

Πυράγρα. ας. ἡ. forceps.

Πυραίω. μ. άσω. π. άκα. rutilo. Neutr. absol.

Πύραθος. ὁ. ὁ. stercus caprinũ propriè. Nicã. schol.

Πύραινος. uas ad ignem ferendum.

Πυράκμων. ονος. ὁ. Pyracmon, unus ex fabris Vulcani.

Πυρακτέω. comburo.

Πυρακτόομαι. μ. ώσομαι. τὸ. ωμαι. liquesco igni, ignesco.

Πυράκτωσις. εως. ἡ. incendium.

Πυραλίς. ἡ Gaza in Aristotele uertit ignariam auem lib. 9. cap. 1. Historiæ animalium.

Πυραμιδής. ignitus, ignis speciem habens, uiuido colore & igneo præditus.

Πυραμητός. ὁ. ὁ. messis.

Πυραμίδες. αἱ. pyramides, moles geometrica ratione constructæ in modum flammæ, ut à lato uidelicet in acutum tendant: dicuntur etiam regia granaria apud Aegyptios. Hieronymus scribit Thaletem mensum esse pyramides, umbras obseruando quando nobis æqua magnitudine sunt. Laërtius lib. 1.

Πύραμος. fluuius Ciliciæ, dictus propter abundantiam tritici circa ipsum. Etym.

Πυραμῦς. ἡ. apis, melissa.

Πυραμός. ὁ. placentę genus ex tritico, & melle admixto, quod proponebatur præmium ijs, qui totam noctem uigiles perdurarent.

Πύρανον. instrumentum prunis ferendis destinatum, πυροφόρον, παρὰ τὸ πῦρ φαίνειν ἢ αὐτός.

Πύρανος. idem. Etym. uide Bayfium.

Πυραυσά. uermiculi quos cleros appellant, aranei specie, nocentes fauis: pyraustæ Gaza interprete, apud Aristot. Est & paruũ animal, quod uolãs in lucernam ut ignem attingat, aduritur. Hinc prouerbiũ, πυραύστου μόρος, in eos qui sibi mortem ascisciunt. dicitur aliàs ἀπίολος. Meminit eius Aelian. uide in Chil. Eras. Pyraustæ gau-

Πυργοειδής. instar turris. (dium.

Πυργεῦμαι &

Πυργηρέω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Πυργηρεῦμαι. sum in arce, contineo me intra muros, muros defendo.

Πυργήρης. excelsè, instar turris.

Πυργίον. τὸ. pars triremis, sicut & πυργεῖχος.

Πυργίσκος. armariũ, arca in turris similitudinẽ.

Πυργίτης. passerum genus quod in turribus nidificat. Gal. lib. 6. salubrium, & Aegin. lib. 1.

Πυργόβαρις. ιος. ἡ. turris munita, propugnaculũ, uel domus in modum turris ædificata, ut exponit. D. Hieronymus.

Πύργος. ὁ. ὁ. turris, pyrgus, & militaris ordo quadringentos uiros continens, turma equestris. Eust. Iliad. α. tradit constare è trecentis & sexaginta uiris, instruiturque quadrangula forma ad typum turris.

Πυργεῖχος. pars quædam nauis. uide Bayf.

Πυργοφόρος. ὁ. ὁ. ἡ. turrifer. epitheton Rheæ.

Πυργόω. μ. ώσω. π. ωκα. turrifico. Neut. absol.

Πύρδαμα. uel πύργαμα focus, sarmenta, fasces.

Πυρεῖον. τὸ. focus, thymiamaterium.

Πυρεία. ἡ. &

Πυρετός. ὁ. ὁ, febris. à πῦρ dicitur, quemadmodũ

Latinis à feruendo. Vide Galenum in libro de differentijs febrium.

Πυρετῶ. febricito.

Πυρδύς. ὁ. comburens, igne uastans.

Πυρά. focus, rogus.

Πυρκαϊά. τὰ. ligna quæ collisa ignem edunt, siue lapides idem facientes, igniaria.

Πυρήν. ῆνος. ὁ. & πυρένη. ἡ. oliuarum officulum Hesychio, & nucleus pineæ nucis.

Πυρίν. nucleus, acinus, etiam cuiusuis rei congeries struesúe in acumen tēdens, quam metam uocare possis, cuiusmodi est fœni meta, πυρῆνα μάλης, pro specilli medici cuspide ac summo frequēter dicitur Gal. Celsus aduersū specillum uocat, Gal. alliorum segmenta πυρῆνας dixit. πυρῆνοι βοτρύων uinacea apud Aristot.

Πυροφόρος. ὁ. frugifer.

Πυρία. ας. ἡ. balnei genus, solium. ἡ γὰρ τοῦ βαλανείου πύελος. & Pyria urbs Lesbi, fomētū Hipp.

Πυρίαμα. fomentum.

Πυριᾶν. fouere.

Πυριατὴς. apud Comicos colostrū, lac ab ædito fœtu emulsum, quod ad sensum caloris illico cogitur, qd πυριέφθον uocant Asiatici teste Galen. lib. de aliment.

Πυριατήριον. ὁ. τὸ. locus ubi fit ignis, uel balnei genus, quod Seneca sudatoriū uocat. alij ὑποκαυστήριον.

Πυριάτης. ὁ. πυαρίτης, de quo suprà.

Πυριατὸς. ὁ. later, aut quicquid igne concalefactū, linteo inuolutū, aut assulis, metalloúe (uti nūc quoq; fit) inclusū, fomenti gratia admouetur.

Πυρίβια. τὰ. animalia quædam igni uiuentia.

Πυριβρεμέτας. ὁ. in igne stridens.

Πυρίδιον. ὁ. igniculus.

Πυρίεφθος. ὁ. πυριάτης, siue πυαρίτης, ἑφθὸν πυρὶ, ὁ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

Πυρικής. ἐς. ὁ. ἡ. ignitus.

Πυρίκαυστος. ὁ. idem, ambustus.

Πυρικὴ. ἡ. officulum oliuæ, dicitur & πυρίνη.

Πυρικρόταφος. ferrum igne elaboratum, & percussum. ἀπὸ τοῦ κροτεῖν.

Πυριλαμπής, uel πυρολαμπίς. uermiculus quidam in tenebris lucens, siue insectum munitum, quem etiam λαμπυρίν uocant cicindela, noctiluca.

Πυρίμαχος. feruens in pugna, inuictus pugnando, & lapidis species.

Πυρινὰ. acuta spina.

Πυρίνη. nucleus, officulum intra oleam, lapillus ignitus, θρύμμα δὶ ἀκαλὲς χόνδρος λιβανωτοῦ.

Πυρινοδόντης. ὁ secūdus spinæ uerticillus, siue spōdylus, à cuspidis specie dictus, quē Hipp. ὀδόντα uocauit.

Πυρινός. ὁ. ὁ. igneus.

Πυρινώδης. ἐς. ὁ. ἡ. similis nucleo.

Πυρίον. igniariū, id est id quo ignis elicitur, constat silice & ferro, quę collisa ignem excutiunt. Dicitur etiam φάωσμα, & ἐμπύρευσμα.

Πυρισμάραγος. ab igne resonans.

Πυρίοσω. ardeo.

Πυρίτης. ὁ. ὁ. pyrites lapis ex quo ignis excutitur. Luciano, in Sacrif. hoc nomine Vulcanum uocat, quòd circa ignem perpetuò uersetur. Item lapis molaris.

Πυρίτης ἄρτος. ὁ. panis triticeus. (Gal.

Πυρῖτις. ἰος. ἡ. mōtana nardus, quæ & Thylacitis.

Πυρίτις. ιδος. ἡ. pyrethrum herba, apud Nicand.

Πυρκαϊὰ. ᾶς. ἡ. πυρὰ. rogus, incendium, apricatio, flamma.

Πυρναῖος. ὁ. ὁ. maturus, comestibilis.

Πύρον. ὁ. τὸ. panis, frustū panis. à πυρὸς triticū. & Πύρνα. τὰ.

Πύρνος. ὁ. ὁ. panis, cibus, buccella.

Πυρνός. idem. Etym.

Πυρόβολος. ὁ. ὁ. telum ignitum.

Πυροδαίσιον focus, culina.

Πυρόεις. ὁ. ὁ. calidus, ignitus, Martis sydus.

Πυρολαμπὶς. ἡ. cicindela.

Πυρομάντις. ὁ. ὁ. qui ex igne diuinat, &

Πυρομαντία. ἡ.

Πυρόν. τὸ. rogus, æstus.

Πυρόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. ignesco. Depo. absol.

Πυροποίκιλος. ὁ. punctis coloris ignei distinctus & uarius.

Πυροῤῥαγής. ignefractus.

Πυροῤῥαστής. ἐς. frustum camini ignis ui rescissum πυροῤῥαγὲς propriè dicitur. Vnde pro inutili & rerum suarum consumptore accipitur metaphorice. Suid.

Πυρός. ὁ. ὁ. triticum, σῖτος καὶ ὁ ξανθός.

Πυροφόρος. ὁ. ὁ. frugifer, frumentifer. Scribit quoque Alexand. Genial. lib. 5. cap. 3. eum morem Græcis fuisse, ut quoties procinctæ acies congredi se pararent, ante prima signa staret uates laureos ferens ramos & corollas, illiq; πυροφόρῳ nomen fuisse, quoniam lampada præferret, quem uiolare summum habebatur nefas, quod legati munere fungeretur. Dicitur & πυρφόρος.

Πυρόχρως. οος. ὁ. flauus.

Πυρόω. μ. ώσω. π. ωκα. igne examino, δοκιμάζω, candefacio, incendo, comburo. Actiuum.

Πυροπολέω. μ. ήσω. π. ηκα. incendo, igne depopulor, igne uasto. Propriè cum signū datur socijs aut hostibus instantibus, ignem uerto.

Πυροπόλησις. ιος. ἡ. populatio ignei imbris, incendium.

Πύῤῥα. ας. ἡ. Pyrrha.

Πυῤῥαγής. fractus, & dissiliens igne.

Πυῤῥάκης.

Πυῤῥάκης flauus, rutilus.

Πυῤῥίας. ου. ὁ. ſerpentis genus ab igneo colore. & ſeruus apud Comicos, ob capillitij fuluedinẽ, Vnde Terentianus Birria fortaſſe nomen habet pro Pyrrhia, idem & ξανθίας eadẽ ratione dicitur. Euſt. Iliad. γ

Πυῤῥιδῶν. auium aucupium Aelianus in Ixeuticis deſcribit.

Πυῤῥίχη. ης. ἡ. pyrrhica, genus tripudij, quod armati peragebant, ſaltus, tripudium armatorũ in pugna ad confidentiæ oſtentationem, ut hoſtes inde contemni ſe putarent. Vide in Chili. Eraſmi, Pyrrichen oculis præ te ferens.

Πυῤῥιχίζω. ſalto, tripudio. Eraſmus in Chil.

Πυῤῥιχίος. α. ὁ. pyrrhichius pes. & πύῤῥιχος fuluus pro πυῤῥός. Doricè.

Πυῤῥιχισταί. οῖ. pyrrhicarij ſiue purricarij armis ſaltantes.

Πυῤῥός. ου. ὁ. fuluus, facie ſeu oculis igneis, burrus, oxytonum.

Πύῤῥος. α. ὁ Pyrrhus, Epyrotharũ rex, & Achillis filius, paroxyt.

Πυῤῥότριχος. α ὁ. flauus crines.

Πυῤῥόυλας ὁ. nomen auis apud Ariſtot. Gaza uertit rubicillum aut rubeculam.

Πυρσύομαι. μ. ύσομαι. illuſtror, eluceo.

Πυρσύω. igne ſublato do ſignum, facem præfero, præluceo. Ad uerbum ſonat τὸ πῦρ σύειν. ignem excitare.

Πυρσέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem.

Πυρσοκαρδολέοντος. ὁ. capite flauo, flaua cæſarie.

Πυρσολεῶφοι. οἱ. decorticati ab igne, cute priuati, aduſti.

Πυρσός. ὁ. ὁ. flamma, flauus, facula, luminare, fax. Et feſtum quoddam anniuerſariũ Argiui πυρσὸν uocant, quoniam emenſi periculum à Danao Lynceus & Hypermeſtra, facibus conſecutæ ſalutis è longinquis ſpeculis ſigna prætulerunt.

Πυρσοφόρος. α. ὁ. uas capax, in quo lingua ſuccenſa imponebantur.

Πυρφόρος. α. ὁ. ignifer, πυρσοφόρος. uas ad prunas ferendas, πύρανος. Bayfius.

Πυρώδης. εος. ὁ. ἡ. ignitus.

Πύρωσις. ιος. ἡ. exploratio quæ fit per ignem.

Πυρωτικός. ὁ. ὁ. habens naturam feruidam.

Πῦς. quo. uide Ammonium. Rhom. Aquila uertit quæſitum, cui non niſi pluribus uerbis reſponderi poſſit: ſed Erotemati, uno.

Πύσει. putrefaciet.

Πύσμα. ατος. τὸ. interrogatio, quæſitum interpretatur Aquila, ubi exaceruando aliquid interrogamus & augemus eo modo, ut ad id non niſi pluribus reſpõderi poſſit, in quo differt ab erotemate, hoc eſt, interrogato, quod ad hoc una uoce tantum uel negante uel confitente reſponderi poteſt.

Πύσις. ιος. ἡ. auditus, interrogatio, rumor.

Πυτίζω. μ. ίσω. π. ικα. ſputo irroro, ſpuo. à uerbo πτύω deductum uel πτάω.

Πυτίνη. ης. ἡ. uas uinarium, πλέγμα ἀπὸ θαλῶν.

Πύτισμα, τος. τὸ. irroratio ſputo facta.

Πύωσις. εος. ἡ. ſuppuratio, aut unguis, puris collectio eſt quę cũ inflãmatione circa nigrã oculi partem ad iridem ungui humano ſimilis eſt. Aegineta & Gal. adſcriptæ definitiones.

Πῶ. Doricè pro πόθεν. ubi, unde.

Πῶ. poſſideo: & unde πῦς apud Ammon.

Πώγων. ωνος. ὁ. barba, ἐπωλίνη. Et portus Troezenius, cum barba animalis anceps habet nomen, πώγων dictus, Euſt. Il. β. πώγωνοῦν quoq; apud poëtas cuſpides ſeu ſpicula ſignificat, quę Homerus γλωχῖνας uocat, apud Gal πώγωνα λοπίμα dicitur, quod Plin. hiſpidũ calicẽ & eſchinatum caſtanęę appellauit, & Aeſchyl. πώγωνα φλογὸς flãmam ignis ſparſim erumpentẽ dixit metaphoricè, & in acumẽ quoddã aſſurgentẽ.

Πωγωνία. ας. quaſi ſtellam barbatam dicas, ſtella quę deorſum comã prefert, πωγονία eſt ut κομήτης, quæ ſurſum, & ξιφηφόρος, cui ab imo aſſurgit. Theon in Aratũ. Plin. ita, πωγωνίας Gręci uocant, quibus inferiore ex parte in ſpeciẽ barbæ longæ promittitur iuba.

Πωγωνίας. α. ὁ. &

Πωγωνιάτης. α. ὁ. barbatus, Iouis epitheton.

Πωγωνιήτης. idem. Etym.

Πωγωνίτης. idem. Etym.

Πώγωνος. α. ὁ idem, uirilis.

Πωγωνοτροφῶ. barbam alo.

Πωγωνοφορία. ας. ἡ. geſtatio barbæ.

Πώια. τὰ. pecora, greges. à recto πῶυ.

Πωλεία. armentũ apud Vlpian. Varro equariam uocauit. equorum diſciplina & inſtitutio.

Πωλῶ. exponere ſe, & ſui copiam facere: Item πορνεύειν.

Πωλέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. uerſor. Deponens.

Πώλδυσις. cura & induſtria equas admiſſariosq; alendi, & admiſſuræ faciendæ.

Πωλδυλικός. παιδιδυλικός.

Πωλδύω. μ. δύσω. π. δυκα. equuleos pullosue domo, hoc eſt, πωλοδαμῶ, uel domandos loco. Hoc uerbo etiam cura ipſa & induſtria equas admiſſariosque alendi & admiſſuræ faciendæ comprehenditur.

Πωλέω. μ. ήσω. π. ηκα. Actiu. accuſ.

Πωλή uenditiõ.

Πώλημα. ατος. τὸ. res uenalis.

Πώλησις. ιος. ἡ. auctio.

Γωλητήριον.ν.τὸ forũ uenalium, & locus in quo considebant qui ex πωλήτων senatu erant, lapis unde quondam mancipia uendebantur.

Γωλητής.ἐ.ὁ. uenditor. Et magistratus Athenis decem numero, qui omnium rerũ uenaliũ curam gerebant, οἱ πωληταὶ dicebantur, uel πωλῆται penultima circũflexa.

Γωλία.instrumentum quoddam æreum.

Γωλικὸς.ἡ.ὁ equestris, γγναῖος, παιδικός.

Γώλιον.ν. est id quod equæ emittunt antequam pullum emittant, apud Aristotelem. Gaza uertit pullium.

Γωλοδαμνέω.μ.ήσω.π.ηκα. domo equos. Neutr.

Γωλοδάμνης.ν.ὁ.equorum domitor.

Γῶλος.ν.ὁ. pullus, equuleus. Cic. Domitores equorum fame debilitãt equuleorum nimis effrenatã uim, & ἀφροδίτης πῶλοι, scorta dicebã (tur.

Γώλυψ.υπος.polypus, hoc est carũculamucosis naribus innascens, easq; obturans.

Γῶμα.ατος.τὸ.operculum uasis, species palmæ. Vide πόμα apud Ammonium.

Γωμάζομαι & πομάζω.claudo, cooperio.

Γώμαλα, Atticè pro ὀδαμῶς.haudquaquam.

Γωμαπίας.species cochleæ terrestris.

Γῶμι.μ.ώσω.π.ωκα.bibo.

Γώποτε.unquam, ποτέ.

Γωρέω.durum facio, solido, ferrumino.

Γωρητύς.ύος.ἡ miseria, luctus.

Γωριαῶς.callosus, asper.

Γῶρος.ν.ὁ.luctus, miser: unde ταλαίπωρος & cætera composita. Item πῶρος lapidosa durities articulorum, callus. Aristot. author est, sanguinem putridũ in pus uerti, pure autem cõcallescente πῶρον consistere. Aegineta dicit πῶρον in articulis fieri crasso terrestriq; humore illuc per se ingruente, aliquãdo autẽ ex medicamẽti alicuius usu, qd multa discutiendi siccandiq;, multa aũt molliẽdi ui fuerit. Gaza uertit porũ.

Γωρός.cæcus.

Γωρόω.obduro, in modũ tofi cõcalescere facio.

Γώρωσις.ιος.ἡ callus. Vnde pro insensibilitate & obstinatione ponitur. Item pro cæcitate & execratione.

Γῶς.quomodo, quamobrẽ? quid est? quid est cur? Sciendum quod πῶς οὔ in responsionibus assensionem significat. Demost. πῶς ὀκ ἀδικεῖς, ἢ δίδυνα ποιεῖς; Nónne tu improbus es? πῶς γὰρ ἄν; Quis enim inficias ire potest? Quid ni? Contrà πῶς γὰρ ἄν, negationem. Qui enim fieri posset? Interdum hæc particula clausulam sententiæ facit. Greg. Εἰ δὲ τοῦτο πῶς. At hoc quonã pacto fieri poterit? Interdũ ἐμφαλικῶς ponitur, & significationem habet τὸ καταπολὺ, & quasi admirabunde profertur. Atistoph. ἐγὼ τὸ τοῦτο τὸ τρόπο πῶς ἐμ' ἀεὶ, At ego mire hoc ingenio præditus sum, λίαν ἐμὸς ὁ τρόπος. Synes. ἠδίω, ἀλλὰ πῶς οἴει; Gauisus sum equidem, atq; quemnam ad usq; modum gauisus? Cum encliticũ est, significat aliquo modo, uel ornat impletq; solum: quanquã etiam hoc modo positum aliquando interrogationẽ notet, præsertim poëtis. Bud Com.

Γωτάομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι. Dorice pro πετάομαι. significat uolare, Depon.

Γῶυ.ος.τὸ.grex ouium, ouile.

Γώυγξ.γος.ὁ mergi genus, fulica.

Ρ Α.

Α. utiq;, syllabica est adiectio metri causa, & enclitica. Itẽ facilè. ῥάδιον, apud Sopho.

Ῥαβάζω. ultro citroq;, sursũ ac deorsum obambulo, stre pitum excito, complodo.

Ῥαβδέια.ας.ἡ.uerberatio quæ fit uirga.

Ῥαβδεύω.μ.εύσω.π.ευκα.τὸ ῥαβδίζω.

Ῥαβδία.τὰ radioli oris nonnullorum piscium, uirgulæ, ut Gaza uertit in Aristotele. uirgulta.

Ῥαβδίζω.μ.ίσω.π.ικα. uirgis cædo. Actiuum.

Ῥαβδοεισῆς.ές.futuræ in caluaria.

Ῥαβδονόμος.ν.ὁ.minister qui facit cedere, id est, locum præbere, βραβευτής, qui uictori præmium dabat.

Ῥάβδος.ν.ἡ. fasces, uirga, ramus, germen, linea, scipio, baculus. ἀπὸ τοῦ ῥαπίζειν, ἢ παρὰ τὸ ῥαδίως ποιεῖν βαδίζειν, ῥαβδοί, item uenæ terræ: item uirgulę & obeli qui Homeri uersib. adscribebantur, rami quoq; palmæ peculiariter ῥαβδοί uocantur.

Ῥαβδεχέομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι. caduceatori associor, fascibus deduco.

Ῥαβδεχίαι.ών. fasces.

Ῥαβδεχος.ν.ὁ &

Ῥαβδοφόρος.ν.ὁ.ἡ.lictor, uirgifer. Plut. Romul. uita τὸ δὲ δῆσαι λατῖνοι πάλαι μὲν λιγάρι νῦν δὲ ἀλλιγάρι καλοῦσιν, ὅθεν οἵτερα βοῦχοι λικτῶρες ἄστε ῥάβδοι βάκυλα καλοῦνται δία τὸ χῆ θαι τότε βατηρίαις.

Ῥαβδωτός.ν.ὁ. uirgatus. Vnde inter ostrea quædam ῥαβδωτὰ uocantur, quasi dicas uirgata, uel pectinatim diuisa Gaza interprete.

Ῥάγα uigor, uis, impetus, ῥῶγα.

Ῥαγαδαιότης.ητος.ἡ.impetus.

Ῥαγαλόγος.ν.ὁ.echinus. (φυλίς.

Ῥαγάς.αδος.ἡ.fissura, rima, scissura, πήλυξ.σα-

Ῥαγδαῖος.ου.ὁ. impetuosus, uehemens, instar torrentis,

torrentis, ualidus, aſper, horrendus.

Ῥαγεὶς γντ⊖. ὁ. ruptus.

Ῥάγες βότρυ⊖. acini uuæ.

Ῥαγδὺς. tinctor. Etym.

Ῥαγίζω. μ ἴσω. τ. ικα comedo, uuas colligo. Neutrum accuſ.

Ῥάγιον. ὑ. τὸ paruus acinus.

Ῥαγοειδὴς χιτὼν, uuea oculi tunica, quod racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco apud Medicos.

Ῥαγόω. ſcindo. Etym.

Ῥαδιαλὸς ὄ. ὁ tener, mollis, diſſolutus, facile mobilis, conſternabilis, facilis.

Ῥαδάμανθυς υος. ὁ. Rhadamanthus.

Ῥάδαμν⊖. ὑ. ὁ. ſurculus, ramus, flos.

Ῥαδαυίζω. quatio, moueo.

Ῥαδαυῶροι. οἱ. hortulani qui holeribus dant operam, ab ὠρῶν, quod tutari notat.

Ῥαδίαι. calceamenta quædam, ſandalia, quod in inducendis ijs parum laboretur, dicta.

Ῥαδιέστερον πόλιν. dixit Hyperides, faciliorem, promptiorem atq; obſecundantiorem, ut ἀσθενέστερον. Hom. & ἀφθονέστερον. Aeſchyl.

Ῥαδινός. ὄ. ὁ. tenuis, gracilis, imbecillis, debilis. impotens, delicatus. παρὰ τὸ ῥᾴδιον λυνεῖν. Item celer, Anacreō ῥαδινὸς πώλους pernices equos Steſichorus ῥαδινὸς ἄκοντας ſtridula iacula. Ibycus ῥαδινὸς κίονας excelſas & immaneis columnas dixit. Xenoph. εἰς μῆκος ἂν ἀυξάνειν τὴν ῥάδινα τὰ σώματα ποιεῖσαν τροφὴν μᾶλλον συλλαμβάνειν ὁ λυκοῦργος ἡγήσατο, ἢ τὴν διαπλατύνουσαν τῷ σίτῳ.

Ῥάδιξ. uirga, baculus pedum, à compellendo ocyus ire pecora, nomen deducto, apud Nicād. caulis.

Ῥάδιος. ὑ. ὁ. facilis, κοῦφος, ἀφελὴς. Ammonius diſtinguit ab ἐυχερὴς & ὑπεικτὴς.

Ῥαδιουργέομαι, &

Ῥαδιουργέω. μ. ήσω. τ. ηκα. ſum malitioſus, ago uerſuta & praua: aut negligo, ceſſo, ſine intentione & cura uiuo, & ſegniter negotia obeo, ut operarij qui operis conſummationē ad ſe pertinere non magnopere putant. in ſumma, mala fide in re quapiam uerſor. Neut. Bud. Com.

Ῥαδιούργημα ατος. τὸ. &

Ῥαδιουργία. ας. ἡ. aſtutia, fallacia, cautela, malitia, conatus malus. Vnde Plutarch. hoc uocabulo teſtamenti ſuppoſitionem uocat. Item mollities, incuria, otium, facilitas uiuendi.

Ῥαδιουργόν. Heſych. ſignificare ſcribit πλαστόγραφον, id eſt falſo ſcribentē, quem Cic. teſtamentarium uocat, hoc eſt adulteratorē teſtamenti: & ταχύγραφον, id eſt celeriter ſcribentem: & πονηρόν, id eſt uerſutum: & μηχανοῦργον, id eſt artificem: & πολυμήχανον, id eſt uerſipellem.

Ῥαδίως. facilè, ἀκόπως, εὐκόλως, ὀυχερῶς. Vnde ῥαδίως ἔχω, ſum facilis, bona ſum ualetudine.

Ῥάζω. μ. αξω. τ. αχα. latro. Item aſpergo, ῥαίνω. irrigo, à quo apud Hom. ῥάσατε & τοῖχοι ἐρῥάδαται. Euſt.

Ῥάθαγος. ὑ. ὁ. ſtrepitus, tumultus, ſonitus, proprie remi aquam ferientis ſonitus: & fragor à fluctibus in ſcopulos alliſis excitatus Nicād. interp.

Ῥαθαίνω. τὸ ῥαθαμίζω.

Ῥαθάμη, quies, otium, negligentia.

Ῥαθάμιξ. γ⊖. ὁ gutta, puluis ex equitatu.

Ῥαθαμίζω. τὸ. ῥαίνω.

Ῥαθαπυγίζω. concaua manu nates ferio, uel pedibus in podicem inſultando complodo ſonitū que ędo apud Ariſtoph.

Ῥαθαπύζω. nates percutio.

Ῥαθάσσω. percutio. Item aſpergo, ῥαίνω.

Ῥαθυμέω. μ. ήσω. τ. ηκα. pigreſco, torpeo, deliti or, uenereis operam do. Etym. Neutrum.

Ῥαθυμία. ας. ἡ. pigritia, ſocordia, ignauia, inertia.

Ῥάθυμος. ὑ. ὁ. ſegnis, piger, ſolutus, iners, negligēs.

Ῥαθυμότερον. ſegnius, indulgētius, mollius, ignauius.

Ῥαθύμως. ſegniter.

Ῥαΐα. facilitas, ſanitas.

Ῥαιβοειδὴς. ές⊖. ὁ. ἡ. incuruus, conuexus. Hipp.

Ῥαιβὸς. ὄ. ὁ. obliquus, peruerſus, qui pedibus eſt incuruis & in ſe cōtractis, cui crura ſunt introrſum obtorta, uarus Latinè. παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω. Huic opponitur βλαισός. id eſt, uacia.

Ῥαίδια. τά. ſandalia, calceamenta muliebria.

Ῥαῖδυν. uel ῥαίδιον. uehiculum, rheda, ἅρμα σκεπαστόν.

Ῥαΐζω. μ. αΐσω. π. ικα. ex morbo refocillor, id eſt melius habeo.

Ῥαικερ⊖. ὁ difficilis.

Ῥαῖκ⊖. ου. ὁ. Græcus, additione G litteræ apud Latinos.

Ῥαικὸς. αὐτὶ τοῦ γραικός. Etym.

Ῥαικάνη ἡ flagellum.

Ῥαίνω. μ. ανῶ. τ. ανκα. roro, aſpergo, rigo, humecto. Actiu. accuſ.

Ῥαιστήρ. ῆρ⊖. ὁ. uel ἡ. malleus inferius ῥωστήρ.

Ῥαιστήρι⊖. ὑ. ὁ. fabrilis.

Ῥαιστός. corruptus.

Ῥαίω. uaſto, deſtruo, corrumpo. Actiu. accuſ.

Ῥαιφάσσω. purus ſum, caſte uiuo.

Ῥακεαλίζω. ueſtimenta deſicco.

Ῥάκελ⊖. durus.

Ῥακίδιον. ἄ. rami, frutices, ὀρόδαμνοι.

Ῥάκιον. ὑ. τὸ. ueſtis uilis, detrita ac pertuſa, Ariſtoph. diminutiuum. Etym.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης. ὁ. Euripides ab Ariſtoph. cognominatur, quod aliorum poëtarum dictis,

ceu plumis alienis sese ornauerit: uel quod ferè pannosos reges in scænam produxerit.

Ῥακίζω. uerbero, discindo, τὰ μέλη τῆς ῥαψῳδίας διαῤῥῶ, spinæ cõpagẽ diuido, dicitur & ῥαχίζω.

Ῥάκκος, uel ῥάκος εος. τὸ. pannus uilis & uestis lacerata, sicut ῥάκιον reijcula, saga. Aristoph. Plu. τὸ αὐθ' ἱματίου μὴν ἔχειν ῥάκος. Interdũ significat panniculũ. Galen. αὐαλαμβανέσθω δι' ὑπόψυχω ῥάκος βεβαπτισμένον ὀξαλίδος χυλός. Excipiatur succus oxalidis panniculo uestis detritæ. Interdũ linteolum. Vnde apud Dioscor. ῥάκος λινοῦν sæpe pro ὀθόνιον. Transfertur in hominem nihili, Luciano in Tim. à uestε detrita reijculaq; sumpto conuicio. Formatur autem à ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα, η in α conuerso, & denso consonante in tenuem. Cyrill. distinguit inter ῥάκκος cum duplici κ, & ῥάκος.

Ῥακεῦμαι. laceror, in modum detriti panniculi rumpor.

Ῥακτήρια τὰ. tympana, à strepitu. Est & saltationis genus.

Ῥάκτος. uallum, torrens, petra, collis.

Ῥάκτριον. uirga, baculus.

Ῥακώδης. fractus, ῥωγαλέος, διεῤῥωγώς. attritus, unde ῥακώδεις κόλποι dicuntur Græcis, sinus quibus tenuis cutis & attritis uestium fragmẽtis similis superiacet.

Ῥάκωμα. idem quod ῥάκιον.

Ῥάμμα. ατος. τὸ. licium, filum, deligatura.

Ῥάμνος. ου. ὁ. ramnus, uirgultum spinosum, quo Christus coronatus est, magna spina. Etym.

Ῥαμνουσία. ας. ἡ. fortuna seu Nemesis, quæ in Rhamnunte uico Atticæ simulacrum habebat, à Phidria fabrefactum.

Ῥαμφή. gladius, culter.

Ῥαμφὶς. ίδος. ἡ genus nauigij.

Ῥάμφος. εος. τὸ. rostrum auium propriè, ut ῥύγχος, suum. Est & gladioli genus.

Ῥάμφος. curuus, obliquus, βλαισός.

Ῥανίς. ίδος ἡ aspersio, stilla, gutta.

Ῥαντήρ. ῆρος. locus in oculis unde lachrymæ fluunt.

Ῥαντίζω. μ. ίσω. σω. ικα. aspergo. Actiuum.

Ῥανισμός. οῦ. ὁ. aspersio, aspergo, girus. Sic Plin. longinqua aspergine maris.

Ῥαντός. aspersus, uariegatus.

Ῥάξ. γός. ὁ. acinus uuæ.

Ῥᾴδιος. ον. τὸ facilius, δυσχερὲς, melius. Vocabulũ conueniens ægrotis qui incipiunt conualescere, unde & uerbum ῥαΐζω. pro facilius à morbo me habeo.

Ῥαπαταύλος ὁ. stipulã inflans, idẽ qui ῥαπαύλης.

Ῥαπατὴ. ἡ. stipula.

Ῥαπαύλης. ου. ὁ. qui stipulam inflat.

Ῥαπίζω. μ. ίσω. π. ικα. alapis percutior, flagello, p. scindo, probro afficio. Actiu.

Ῥαπὶς. ίδος. ἡ. uirga, crepida, fibula.

Ῥάπισμα. ατος. τὸ. alapa.

Ῥάπτης. ου. ὁ. sutor.

Ῥαπτός. ὸν. ὁ. lacer, fractus, sutilis.

Ῥάπτω. μ. ψω. π. αφα. suo. Neut. accus.

Ῥαριάς. άδος. Ceres à Raro quodam Triptolemi auo cognominata, quam ille, cum filiam quæreret, hospitio accepit.

Ῥάριον. puer, infans. Etym.

Ῥάρος. ου. robustus. item uenter. unde & pro puero ponitur. est & nomen loci proprium. Etym.

Ῥάσσαιτε. aspergite, rigate, à ῥῶ ῥάζω, irrigo Hom. ui sterno & eijcio. Eust.

Ῥάσσω. τὸ. ἀράσσω.

Ῥᾷσα. facillimè.

Ῥασσάζω, uel ῥασσάζω. laboro, impello, turbo.

Ῥᾷστος. ου. ὁ. facillimus.

Ῥασωνδύομαι. &

Ῥασωνδύω. μ. δύσω. π. δυκα. otior, otio langueo, capto otium, indulgeo inertiæ, ῥαθυμουργῶ. Neutr. absol. μετὰ ῥασώνης, cõmode, citra difficultatem. Item ῥασώνη, quies, uoluptas, quia facile in eã illabimur. Item ignauia, segnities.

Ῥασώνη. ης. ἡ. facilitas, facultas, ut πολλὴ ῥασώνη γίγνεται, &c. Plato Gorgia. Item rerum secũdarum processus, fortunę indulgẽtia nullis casibus aut cladibus interrupta, hoc est τὸ βίου δι' εὐπραξία, Gregor. in Iulian. 1. & Isocr. in Euag. Huic opponuntur τὰ πρὸς τύχης ἀλλοτριόντα. Cicero uitæ tranquillitatem uocat. Est item laboris leuamentũ & facilis ratio rei conficiendę. Lys. ῥασώνλω ὀδοῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας, Facilem modum inueni longioris itineris conficiendi. Bud. Com.

Ῥάσωρ. ορος. poculum, crater, à ῥάζω, id est, irrigo.

Ῥαφάνη. ἡ. idem quod ῥαφανὶς, raphanus, apud Hom. in batrachomyomachia.

Ῥαφανιδῆ κατεγμένον. raphani instar frangi, os dicitur apud medicos, quãdo obliq; per crassitudinem frãgitur, quod & σικυνιδὸν & καυλιδὸν dicitur frangi Aegineta lib. 5.

Ῥαφανιδῆν. siue

Ῥαφανιδωθῆναι. raphanis in posticum impactis cædi, quæ pœna erat deprehensorum in adulterio.

Ῥαφανίς. ίδος. ἡ. &

Ῥάφανος. ου. ὁ. raphanus. παρὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι nam statim à satu oritur. Vide ῥάφανον & ῥέφανον in Ammonio. Et crambe, Aristot. lib. de animal. ῥάφανος ἣν καλοῦσι λινὸς κράμβην.

Ῥαφανὶς ἄγριος. armoracinum.

Ῥαφή. ῆς. ἡ commissio, consutio, chlamis, Plutarchus

tarch. Cleome. Gaza in Aristotele pro ῥαφὶς & ῥαφὴ, uertit futura, pars caluę serrata.

Ῥαφία.ας.ἡ. futura. Interdum consilium.

Ῥάφιον. subula, κεντήριον. acus genus quo traiecto filo oculos à uitio liberabant, apud Hipp.

Ῥαφίς. ίδος. ἡ. acus, fibula, uirga, calceamentum, olus agreste lapsanæ simile. uide ῥαφὴ. Itē piscis acus Athenæo, alio nomine βελόνη.

Ῥαχάδιλω. spinatim. ὡὶ ἢ ῥάχεως.

Ῥαχάς. locus siluosus & sublimis, à uentorũ strepitu dictus. ῥαχία γὰρ ψόφος.

Ῥαχεπρίζω. ῥαχίζω.

Ῥάχεπρον.τ.τὸ. meditullium spinæ.

Ῥαχία.ας.ἡ. dorsum, spina, locus editus, cautes, strepitus, littus quod unda uerberat, unde prouerb. ῥαχίας λαλίστερος in loquaces & perpetua garulitate obstrepentes. Dicitur etiã ῥαχία, terra metallis abundans, locus arboribus cõsitus. Etym.

Ῥαχίζω.μ.ίσω.τ.ικα. disseco, diuido per spinam. Item mentior, ἀκαίως καὶ ῥαδίως ψεύδομαι. Actiu. accus. effertur & ῥαπίζω.

Ῥάχις.ιος.ἡ. scapula, inguen, tergum. Transfertur aliquando, ut ῥάχις τοῦ ὄρους, Herodot.

Ῥαχιστήρ.ῆρος.ὁ. uanus, mendax.

Ῥαχίτης μύελος, medulla spinalis, quę & νωτιαῖος.

Ῥάχος palus spinosus, & uitis. Etym. (Gal.

Ῥαψῳδέω.μ.ήσω.τ.ηκα. uersus contexo seu cõsarcino, poëmata decanto, uersuũ centones recito. Neut. absol.

Ῥαψῴδημα ατος.τὸ. mendacium, nuga.

Ῥαψῳδία.ας.ἡ. ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν τὴν ᾠδήν. quasi consutio seu contextura carminũ, coaptatio, compositio, φλυαρία, cento, poëmatum recitatio, pronunciatio carminum, uersuum decãtatio, canticum.

Ῥαψῳδός.ὁ.ὁ. qui aliena carmina in publicis conuentibus accinere solebat, quòd cãtiones quasi fuerent concinnatione multa. Alij ῥαβδῳδίαν, & ῥαβδῳδόν uocant, à uirgula, ἢ ὅτι ῥαβδοῦχοι ἠγωνίζοντο. siue quia lauri ramum tenerent, qui huiusmodi carmina componerẽt: Pindar. à ῥάπτω deducto nomine, rhapsodum, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν uocat.

Ῥαῴων.ωνος.ὁ.ἡ. facilior. ῥᾴων ἐγένετο. conualuit.

Ῥέα. facile poëticum est.

Ῥέα.ας.ἡ. Rhea uxor Saturni.

Ῥέγκω. Attice pro ῥέγχω.

Ῥεγνής. fullo, tinctor.

Ῥέγμα. tinctura.

Ῥέγος. idem Etym.

Ῥέγχω.μ.έγξω.π.έγχα. sterto. unde ῥέγξις, & ῥέγχος. Neutr. absol.

Ῥέδιον.τ.τὸ. rheda, currus.

Ῥέδλω. ῥέζω.

Ῥέεθρον.τ.τὸ. fluentum. ῥεῦθρον.

Ῥέεν fluebat, pro ἔρρεον.

Ῥεζέσκω. &

Ῥέζω.μ.έξω.τ.ιχα. facio, sacrifico, patro, manibus contrecto, tingo. Actiu. accus.

Ῥέθη.τὰ. membra.

Ῥεθομαλίδλαι.αἱ. προφερεῖτὴν σάρκα. delicata & molli cute.

Ῥέθος.εος.τὸ. facies, membrum, corpus.

Ῥεῖα.ας. pro ῥέα. Rhea dea.

Ῥεῖα aduerb. facilè, ἀπόνως, penanflex.

Ῥεῖθρον.τ.τὸ. fluentum, alueus, fluitum, portus. Etym. Ammonius distinguit à ῥεῦμα.

Ῥεινοτόρος. scuta perforans, aut uulnerans.

Ῥέσις.ἡ. sermo, apophthegma.

Ῥέστης, & ῥεστός. fluidus, fluens.

Ῥειώνη. Iuno, apud Euphorionem. Etym.

Ῥέκος.εος.τὸ. cingulum.

Ῥεκτήρ.ῆρος.ὁ. factor.

Ῥέκτης.τ.ὁ. factiuus, strenuus.

Ῥεκτός. uirilis uestis.

Ῥεμβασμός.τ.ὁ. occupatio mentis. ἀχαλίνωτος γνῶσις, καὶ ζωῆς ἀφανισμός.

Ῥέμβος.τ.ὁ. gnatho. κυρίως ῥεμβὸς ἐστὶν ὁ συνεχῶς αὐαπτίως πλανώμενος, καὶ τὸς καιρὸς εἰς αὐόνητα δλαπαιῶν, βραδλεως εἰς τὸν οἶκον αὐαστρέφεσθαι. hũc latine negabũdum dicere possumus. ex legib.

Ῥέμβω. circunuerto, uacillo, irrito. Actiu.

Ῥεμβών. funda.

Ῥεμβώδλης. ὁ. inanis labor, remissus, neglectus, Suid. Item immitis, toruus, Plutarcho lib. de uero audiendi munere.

Ῥεμφος.εος.τὸ. rostrum, nasus, os.

Ῥέμω. doleo, penetro, putrefactio.

Ῥέον. facilius. εὐφορώτερον.

Ῥέοντα.τὰ. pocula, trullæ.

Ῥέος.τὸ. fluxus. ῥεῦμα, Aeschyl. δλακρυσίσακτον ἀπ' ὄσσων λειβομένα ῥέος.

Ῥέπω. declino, inclino, propendeo, uergo. ῥέπει πρὸς τὰς ἡδονάς. significat procliuiorẽ uel propensiorẽ esse ad uoluptates. De statera proprie dicitur. Translate posuit Ioseph. πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τὸς θρασυτέρους.

Ῥεῦθος. πρόσωπον, facies Etym.

Ῥεῦμα.ατος.τὸ. unda, fluxus, catarrhus, fluẽtum, impetus aquarum, tempestas. Vide ῥεῦθρον in Ammonio. Gaza in Aristotele ῥεύματα uertit fluctiones.

Ῥευματίζομαι. grauedine infestor, fluxu mali & noxij humoris tentor & infestor.

Ῥευματικώτατος.τ. qui maxime obnoxius est fluxibus.

Ῥευματισμός.τ.ὁ. fluxio.

Ῥύμων. infans recens natus.
Ῥύσις. ιος. ἡ fluxus.
Ῥυσός. ὁ. ὁ fluctus. χυτός.
Ῥυσῶς τίκτει cum passione generat.
Ῥέφανος. ἡ. raphanus Ionice. Ammonius.
Ῥεφής. tectus.
Ῥήχθεον. lugebant.
Ῥέω. μ. ῥύσω. π. ευκα. fluo. Neutr. absol.
Ῥέως. εω. Atticè, fluentum, Aeschyl. εὔποτον κεγχρεάς ῥέων, potabile flumẽ. Idem in neutro genere ῥεῦ dixit.
Ῥηγεύς. εῦ. ὁ. tinctor.
Ῥηγή. ῆς. fissura, ῥῆγμα.
Ῥήγιον. ου. τὸ. Rhegiũ. urbs prope Siciliã. sic dicta quòd terræmotu facto perfecta isthic multa fuerint. Etym. Item utile, iucundũ, bonum.
Ῥῆγμα. ατος. τὸ. eruptio, ruptura, rima. Galen. scribit unitatis solutionem quæ in musculis euenit, ἕλκος καὶ ῥῆγμα dici. Alij arteriarum & uenarum esse uolũt. Aegineta τὰ ῥήγματα (inquit) σὺν ἐγχυμώσει γίνεται πάντως. ῥῆγμα (inquit Vlp. Rhetor.) aiunt medici, conceptaculi alicuius rupturam ut uenę uel arteriæ, differtq; à σπέμματι, quod hoc fit ubi articulus suo loco mouetur, uel ῥῆγμα νεύρου διάσασις, σπέμμα uero ὀστέου μετάστασις dicitur. Apud Aristot. ῥήγματα γῆς p salebris ponũtur, πᾶν τὸ ἐῤῥῆγμαι.
Ῥηγματίας. qui ruptis laborat, id est τοῖς ῥήγμασι.
Ῥηγμίν. ῖνος. poëticè littus. ὡς τὰ κύματα προσρήσσουσι. Proprie uero procella, & aqua allisa littori. Etym.
Ῥηγμός. ὁ. ὁ idem.
Ῥηγμοχασμός quasi hians ruptura, sanguinis euacuatio, quæ fit rupta uena apud Celsum.
Ῥήγνυμαι. erumpo. ut τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια, Erumpunt menstrua, Aristot.
Sic etiam uox ῥήγνυσθαι dicitur, hoc est erumpere, cum post silentium edimus eam, & loquimur. Significat etiam cum uehementia & fragore elidor, & supernè decido, ut procellosa pluuia & grando solet, Aristot. Ῥήγνυσθαι etiã fluctus & unde dicuntur, hoc est, rumpi & diuidi. Est etiam diuelli, abripi. Gregor. de Bas. φιλοσοφία δὲ ἡ ἀπὸ σοῦ καὶ τοῦ ῥαγῆναι κόσμου, καὶ μετὰ θεοῦ γίνεσθαι. Bud. Com.
Ῥήγνυμι, &
Ῥηγνύσκω. &
Ῥηγνύω. μ. ῥήξω. π. ηχα. rumpo, findo, effringo. In trãslationibus elegans eius usus est, ut ῥηγνύναι φωνὴν, est post silentiũ loqui, & quasi uocẽ exire gestientem edere & emittere. hoc est sine re ut erumpat, ut apud Vergil. Composito rumpit uocem, & me destinat aræ. Item Plutarch. ῥήγνυσι πηγὰς καμάτῳ θερμῷ ὁ χῶρος, Emittit fontes, scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit Bud. Com.
Ῥῆγος. εος. τὸ. pannus tinctus, cooperimentum, puluinar, strangulum ad cooperiendum.
Ῥηΐδιος. & ῥήϊος. ου. ὁ. poëtice pro ῥᾴδιος. facilis.
Ῥηΐνος. ὁ fordidus, horridulus, squalidus.
Ῥήϊσα. facillimè.
Ῥήϊσος. σ. ὁ. facillimus.
Ῥηΐτερος. facilior.
Ῥῆμα. ατος. τὸ. uerbum.
Ῥηματικός. ὴ. ὁ. uerbalis
Ῥημάτιον. σ. τὸ. uerbulũ, dictiũcula. Libanius. ζῆς ῥηματίοις ἐγκαλλωπιζόμενος.
Ῥήν. ινός. ὁ. ouis.
Ῥήναια. insula non procul à Delo.
Ῥήνικοι. ouium aut agnorum pelles, diphtheræ.
Ῥηξήνωρ. ορος. ὁ. fortis, bellicosus. & ῥηξηνορία. fortitudo, robur, propriè in prælio acies hostiles perrumpentium.
Ῥηξήφρων. ονος. ὁ. idem. ὁ καταβαλὼν τὴν φρένα.
Ῥῆξις. εως. ἡ. ruptura, exulceratio oculi in cornea tunicula quæ uel ex ictu uel uehementi inflammatione facta sit, quæq; disruptionẽ tunicarũ oculi adfert ac humores per quos uidem⁹ diffluere compellit.
Ῥηξίφλοια. τὰ. quibus est scaber cortex, quæcũq; corticem rumpunt matura, ut nuces.
Ῥησάμενος. confessus.
Ῥήσαντο. dixerunt, decreuerunt, & ἐτύπτοντο.
Ῥησίαρχος qui oracula loquitur, siue qui interrogat oraculum.
Ῥησία colloquium.
Ῥησίδιον. σ. τὸ. dictiuncula.
Ῥῆσις. ιος. ἡ. dictio, locutio, sermo elegantior, uide ῥητής, uel ὁ μακρὸς καὶ κατὰ ῥήτορας ἀποπεδὴν ἐκφερόμενος λόγος. Cic. uidetur perpetuã orationem appellare.
Ῥήσσω. μ. ἤξω. π. ηκα. idem quod ῥηγνύω, uerbero. Actiu. accus.
Ῥήτα & ἄῤῥητα. dicenda, tacendaq;, fanda atque nefanda.
Ῥητὴ ἡμέρα. constituta die.
Ῥητήρ. ῆρος. ὁ dictor, id est qui dicit, præceptor. & idem qui ῥήτωρ. proprie qui apte, cõcinne & eleganter loquitur, unde Hom. Phœnicẽ ait Achilli præfectũ μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, hoc est, orationẽ uerborũ & actorem rerum. Cic. de orat. lib. 3.
Ῥητησόμενον. σ. confessum.
Ῥητίνη. ης. ἡ. resina.
Ῥητινίτης οἶνος. resinatum uinum.
Ῥητινώδης. εῦ. ὁ. ἡ. resinosus. Sic Columel. Medicamina adijcito resinosa.
Ῥητορεία ἡ rhetorica. (Neutr. absol.
Ῥητορεύω. μ. εύσω. π. εύκα. declamo, oro, dico.
Ῥητορικὴ.

dico, eipnka.

2 99 5. 1.

Ῥητορικὴ.ης.ἡ.artificiosa eloquentia interp. Cic. & oratoria facultas quę ciuilis rationis ac scientiæ magna pars est.

Ῥητορικὴ γραφὴ.dicebatur actio uel accusatio aduersus rhetorē aliquid dicentem, scribentem, agentemúe cōtra fas & leges. uel ῥητορικὰ γράφαι, dicebantur quod secundum uarios rhetorum actiones introducebantur Harpocrat.

Ῥητός ὴ.ὸ dicibilis, dictus, ordinatus, dispositus, celebris, destinatus. ὦν ῥηθῆς, super re certa & plana, certis cōditionibus legibusq;. Itē nō gratuitò. Bud. Com. ῥητὸς μισθός, stata merces.

Ῥήτρα.ας.ἡ.conuentus dicendi, concio, lex dicendi, licentia, dogma, oraculum, decretū, unde Lycurgi leges τὰς ῥήτρας appellabant, calculus, pactum, conuentio in dictis. unde ῥήτραν ἔγραψε, rogationem tulit. item cōmentarius, scriptura, σύγγραμμα. Etym.

Ῥητροδύω.ὸ.ῥητροδύω.

Ῥήτρον.eadem quæ ῥήτρα. Etym.

Ῥητροφύλακες.scriptorum publicorum & monumentorum conseruatores. Etym.

Ῥήτωρ.ορος.ὁ. orator, causidicus, ab eloquēdo. Græce ῥήτωρ & Lat. eloquens dictus est. apud antiquos dicebatur rhetor, qui consilia populo, & Reip. dabat, concionator.

Ῥητῶς.palàm, manifestè.

Ῥηχάσαι, uel ῥηχάσαι.οἱ.qui damnatos εἰς τὰς ῥαχίας. id est in saxa præcipitant.

Ῥηχίς.ἡ.præcipitium, promontorium.

Ῥῆχος.sepes.

Ῥυχώδης.ες.ὁ.ἡ.asper, salebrosus, mali cotonei epith. apud Nican. ob inęqualitatem cutis.

Ῥιγεδανός.ὴ.ὸ.odibilis, terribilis, horribilis.

Ῥιγεῦν.ὴ.ὸ.pānus ad cooperiendū, Cyrill.

Ῥιγέω.μ.ήσω.π.ηκα. in timore frigeo, timeo: & ad animū refertur, ut ῥιχόω ad corpus.

Ῥιγηλός.ὴ.ὸ.tremendus.

Ῥίγιος.ὴ.ὸ. rigidus, horridus, frigidus, molestus.

Ῥίγιος.ὴ.ὸ.terribilis, letifer, uirus.

Ῥιγίων.ον.ὁ. peior.

Ῥιγνός.ῥιγηλός.

Ῥιγος.ε.ὸ. frigus. Item rigor, qui est initium febris. Alex. Aphrod. γίνεται δὲ περίψυξις πρώτον, ἔπειτα ὦν τὰ θερμὰ φεύγει, ἔπειτα ῥῖγος. Ponitur à Dios. sępe pro ipsa febre. Bud. Com. ῥῖγος apud medicos proprie dicitur frigꝰ illud quod in accessionib. tertianę febris hominem tremere facit, quo qui laborant ῥιγῶντες dicūtur, qd si extremas tantū membrorū partes occupauerit περίψυξις uocatur, ac quartanis peculiare.

Ῥιγός.rigidus, horridus, frigidus. Etym.

Ῥιγοσίβιος.ὴ.ὸ.perpetuo frigēs. Cęl. li. 13. cap. 37.

Ῥιγόω.μ.ώσω.π.ωκα.frigeo, ad corpus refertur. Neut. absol.

Ῥίγχος.ὴ.ὸ.rostrum. melius per υ psilon in prima syllaba.

Ῥίγω.idem quod ῥιγέω, & ῥιγόω.

Ῥίζα.ης.ἡ.radix. ἐν δὲ τῇ ῥῖζα τὸν οἴακα τοῖς κυβερνήταις. Item ῥίζα uocatur media pars claui uel gubernaculi, quæ & alio nomine φθείρ dicitur & ὑπόζωμα, testib. Thom. Mag. & ante hunc Polluce.

Ῥίζιον.ὴ.ὸ.idem origo.

Ῥιζοβολεῖν.radices agere.

Ῥιζόθεν.radicitus.

Ῥιζόνυχες.unguium in digitis initia, ac uelut radices quædam.

Ῥιζοβοσκεῖν.ablaqueare.

Ῥιζοτομία.herbarum lectio ad medicamenta.

Ῥιζοτομικά.τὰ.&

Ῥιζοτομικὰ τὰ.de re herbaria scripti cōmētarij.

Ῥιζοτόμος.incisor radicū, radiseca, medicamentarius.

Ῥιζοφάγος.ὸ radicum appetens, amans radices, uorax.

Ῥιζοφυτόν.ὸ.ὸ.stirps.

Ῥιζῶ.μ.ώσω.π.ωκα.& ῥίζω.radico, firmo, fulcio. Neutrum absol. fibris stabilio.

Ῥίζωμα.ατος.ὸ.radix. Aeschylus pro genere, siue progenie accipit. ortus, principium, Empedocles quatuor elementa, uniuersi ῥιζώματα uocat, uelut seminaria.

Ῥιζώρυχος.ὴ.ὸ.eradicator, radices funditus euellens. Epigr.

Ῥιζωσις.ιος.ἡ.radicatio.

Ῥικᾶν.decipere. (can.

Ῥικνής.ἐντος.ὁ.ἡ.rugosus, uetus, obsoletus. Ni-

Ῥικνός.ὴ.ὸ.paruus, curuus. Inferius ῥοικὸς scribi tur.

Ῥικνότης.ητος.ἡ.curuitas.

Ῥικνῶσθαι, uel ῥιχνῶσθαι.in saltando lūbos uehementer agitare, & contrahi ut senes, λεπτύνεσθαι.

Ῥίμφα.leuiter, statim, celeriter. πρὸς τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν ἐξ ἀτάκτου.

Ῥίν.ινός.ἡ ῥὶς cutis nasi, nasus.

Ῥινάω.fallo, decipio, ut interp. Pausan. metaphorice ab ijs q per olfactū decipiuntur aut decipiunt, Menand. ἔγω γε ἐπίσαμαι ῥινᾶν. Eust. Il. ξ.

Ῥινεγχασία.infusio siue instillatio in nares.

Ῥίνεαι.αἱ caricæ nigræ.

Ῥινεγκύστης.ὴ.specillum per quod in nares effunditur aliquid.

Ῥινή.ῆς.ἡ oxyton Cyrill. lima, instrumentum auro fundendo aptum, ut ῥινὴ τεχνησίχρυσος.

Ῥίνη.ης.rhina piscis, squatina, ut Gaza interpretatur apud Aristotel. meminit & Aelianus. paroxyt. Cyrill.

Ῥινηλατεῖν.sagaciter persequi & indagare.

Ῥινηλάτης.ὴ.ὸ.sagax, de cane dicitur.

Ῥίνημα.ατος.ὸ.scobs, ramentum, & ῥίνισμα apud Dioscor.

Ῥινία.τὰ.nares.

Ῥινόβατος.

Ῥινόβατος. ὁ. ὁ. rinobatos piſcis, quaſi ſquatinorum dixeris. Gaza in Ariſtotele alias ſquatra, iam exponit, aliàs Græcam uocem relinquit.

Ῥινοδέψης. ὁ. ὁ. corij tinctor, coriarius.

Ῥινόκερως. animal quoddã quadrupes, & auis in Aethiopia. Cæl. lib. 9. cap. 15. Vide Aelianum. & Oppianũ lib. 2. de Venatione, & prouerbium in Chil. Eraſ. Rhinocerotis naſus. Eſt & nomen uaſis Martiali.

Ῥινοκόλουρα ciuitatis nomen in Aegypto, quod incolæ eius eſſent mutilatis naribus, Stephan. Cæl. lib. 2. cap. 30.

Ῥινοκοπεῖν. naſum amputare.

Ῥινολαβίς. ίδος. ἡ. inſtrumentum quo noxijs naſum diſtorquebant, apud Syneſium.

Ῥινόμακτρον. τὸ. ſudarium abſtergendis naribus aptum, emunctorium narium.

Ῥινοπύλη. ης. ἡ. ualua & exigua porta.

Ῥινός. ὁ. ἡ. uel. ἡ. pellis, ſcutum, pellis bubula, pellis ex qua fiunt ſedes.

Ῥινόσιμος. ὁ. resinum habens naſum.

Ῥινοτόμος. ὁ. ὁ. ſcuta percutiens, corium ſcindẽs.

Ῥινοτόρος. ὁ. ὁ. clypeos & arma diſſecãs, coriarius.

Ῥινοζρωκυδέρφα. nomen propriũ fictitiũ. Etym.

Ῥινοχόος. ὁ. ὁ. infundibulum.

Ῥίνω. limo. unde διεῤῥινωμένος, limatus.

Ῥινῶ, inueteraſco, ſic ἐῤῥίνησεν οἶνος.

Ῥίον. ὁ. τὸ. promontorium, montis cacumen, & ſpecula, Etym.

Ῥίπαια. τὰ. Rhiphæi montes ad Septentrionem dicti quod Boreas illinc flare incipiat.

Ῥιπάς, & ῥιπή. turbo uenti.

Ῥιπεατὰ &

Ῥίπδος. crates uimineæ, ligamina ex uirgultis uel ſalicibus. Nominatiuus eius eſt ῥίψ, ῥιπός.

Ῥίπη. ης. ἡ Rhipe urbs. paroxyt. Cyril.

Ῥιπή. ῆς. ἡ. ictus ſeu iactus teli miſſi uelut fulminis, uis flatuum & ſpiritus, oculi momentum. Item incitamentum, ὁρμὴ, κίνησις. eſt etiam nomen urbis. Dicitur & ῥοπὴ pro eodem, à ῥίπτω.

Ῥιπίζω. μ. ίσω. τ. ικα. ſuffluo, excito ignẽ ſufflando, uentilo.

Ῥιπίς. ίδος. ἡ. flabellum, uas ex uimine contextũ. Inde ῥιπίδιον diminut.

Ῥιπιστός. perflatilis, uentis expoſitus.

Ῥίπος. ὁ. ὁ. paruus.

Ῥίπος, & ῥίπεια, ſtorea, matta.

Ῥιπάσκω. & ῥιπάζω. &

Ῥιπέω. μ. ήσω. τ. ηκα. &

Ῥίπτω. μ. ίψω. τ. ιφα. proijcio, emitto, iaculor. Vnde ἐῤῥιμμένοι, diſiecti ſiue ſparſi, quo utitur Lucian. agens de ſtellis toto cœlo paſſim temerè, nulloq; ordine ſparſis. Actiu. accuſ.

Ῥίς. ινός. ἡ. naſus (ut Gaza uertit in Ariſtotele.) at μυκτῆρες nares, authore Ammon. ſed confundunt. Ammonius diſtinguit à ῥύγχος & à μυκτήρ.

Ῥίσκος. ὁ. ὁ. riſcus, propriè ciſta pelle contecta, teſte donato. Cæl lib. 9. cap. 9.

Ῥίπτρον. τὸ. flabellum, uentilabrum.

Ῥῖτος. idem qui ῥῆτος apud Herodianum. Etym.

Ῥιχνῶδα. ῥικνῶδης. turpiter & incompoſito motu cieri.

Ῥίψ. πός. ὁ. uimen flexile, ramus ſalignus. παρὰ τὸ ῥέπω, quòd inflectatur ob lentitudinem. uide Bayfium.

Ῥίψασπις. ίδος. ἡ. timidus, qui abiecto ſcuto fugit à ῥίπτω. & ἀσπίς. uide in Chil. Eraſ.

Ῥίψις. ιος. ἡ. impetus.

Ῥιψοκίνδυνος. ὁ. ὁ. temerarius, ſeſe in periculum præcipitans. Cic. in tertia actione Verrina. uertit, ad audendum proiectus, & proiectam audatiam ῥιψοκινδυνίαν appellat. idem pro Roſcio Amerino.

Ῥιψοκινδύνως. audacter, temerariè.

Ῥοά. ᾶς ἡ. malum punicum. Cyrillus uide ῥοιὰ in Ammmonio.

Ῥόας. irroratio, roratio, morbus ſatorum.

Ῥοβδέω. cum ſtrepitu proijcio.

Ῥοβδῶ & ῥοθλῶ. abſorbeo, cum ſonitu ſpiro.

Ῥόβιλλος. ὁ. ὁ. regulus auicula.

Ῥογεύς. ὁ. tinctor, βαφεύς.

Ῥογέω. μ. ήσω. π. ηκα. floreo, concito, domo.

Ῥογία. ſartrix, ἀκέστρια.

Ῥογκίζω. Epicharmus dixit pro ῥέγκω, ſtertere.

Ῥογμός. ὁ. ὁ. ſonus quem quis ſupinus ſtertendo edit, ronchus, nomen uerbale formatum à preterito perfecto uerbi ῥέγχω, mutatione ε in ο, iuxta comunem regulam.

Ῥογχάζειν. reſonare, ῥοχθεῖν.

Ῥόγχος. ου. ὁ ronchus, qualem ſtertentes facere ſolent. à ῥέγχω, ſterto.

Ῥοδακινέα. ἡ. arbor quædam apud Nicandrum deſcripta, perſea, perſicus arbor. Nicã. ſcholiaſt.

Ῥοδακινόν. τὸ. fructus perſici mali, aut ſaltẽ eius generis, cuiuſmodi ſunt armeniaca & præcocia à roſeo colore fortaſſis, qui in Anglia dilutior eſt, uel à Rhodo inſula primo hoſpitio Perſicarum arborum ex Aegypto aduectarum.

Ῥόδαμνος. ramus, germen.

Ῥοδαύη. ης. ἡ. trama.

Ῥοδανίζω. agito, & continuo motu cieo tramã, συνεχῶς τινάσσω τῇ κερκίδι. Euſt. Iliad. σ.

Ῥοδεία. ſertum è roſis, πανία.

Ῥόδειον. roſeũ, purpureum, odoratũ, ſpecioſum.

Ῥόδη. ης. ἡ. roſarum frutex, aliàs ῥοδῆ circunflexè. Vide ῥόδιον apud Ammonium.

Ῥοδίζειν.

Ῥοδίζειν. rosam resipere, imitari.
Ῥοδικόν. ὀ. ὸ. rosarium, id est aqua rosacea.
Ῥοδινός. ὀ. ὁ. roseus.
Ῥόδιος. ὀ. ὁ. Rhodiensis, proparoxyt. Cyrill. Troadis fluuius apud Hom. Iliad. μ. at ῥόδιος Rhodius, ex Rhodo oriundus.
Ῥοδίς. ίδος. siue ῥοδοειδής pastillus roseus.
Ῥοδίτης οἶνος. uinum rosaceum.
Ῥοδοδάκτυλος. ὀ. ὁ. ἡ. habēs digitos roseos, id est, radios. Auroræ epitheton est.
Ῥοδοδάφνη. uitis species. uuam rosæ similem ferentis.
Ῥοδοειδής. ές. ὁ. ἡ. rosis similis, aspectu gratiosus.
Ῥοδόεις. εντος. ὁ. rosaceus.
Ῥόδιον. ὀ. τὸ. rosa, quā Plutarchus sic dictam ait: ὅλα ῥόδιμα πολὺ φῦ ὀδμῆς ἀφίησι, quòd ingentem odoris fluxum emittat. Grammatici ἀπὸ τοῦ ὄζειν deducunt. Ammonius distinguit à ῥοδωνιά & ῥοδεῖα.
Ῥοδωνιὰ. ᾶς. ἡ. locus ubi rosæ nascūtur, rosariū & uirile membrum. uide ῥόδιον in Ammon.
Ῥοδοπήχεις. qui habent ulnas roseas.
Ῥοδοπός. ὀ. roseus color.
Ῥόδιον. bene olens. Etym.
Ῥόδος. insulæ nomen. Etym.
Ῥοδῶν. ῶνος. ὁ. rosetum. oxyton. Cyrill.
Ῥοδωνία. fertum ex rosis, rododaphne. Item genus uitis flauas uuas habentis. Etym.
Ῥοδῶπις. roseis oculis.
Ῥοῖζω. latro, canum propriè, sed translatè de hominibus pro ἐγχω accipitur. Suidas, Inferius scribitur ῥυζεῖν.
Ῥοή. ῆς. ἡ. fluxus, fons, alueus.
Ῥοθέω. μ. ήσω. π. ηκα. impetu feror, persequor.
Ῥοθιάθω. impetuosè remigo. καὶ ῥοθιάζω. confertim, & cum uocis strepitu feror.
Ῥόθιον. ὀ. τὸ. impetus, unda, fluctus, fluxus, undarum sonitus. Etym. propriè ἡ τοῦ κλυδῶνος ὁρμὴ, ut annotat Arati interpres. uel τὸ κῦμα ἀπὸ τοῦ ταχέως ῥεῖν. à remigantibus dictum, cum si mul multis remis concitatus nauis impellitur Aristoph. interpret ῥόθιον καλεῖται (inquit Harpocrat.) τὰ γὰρ ῥόθιον τὸν ἐκ τῶν κώπεων ἀκουόμενον ὅταν σφοδρῶς ἐλαυνῶσιν.
Ῥόθιος. ὀ. ὁ. uiolentus, uehemens.
Ῥοθοπυγίζω. nates clàm accedens extensa manu uerbero.
Ῥόθος. ὀ. ὁ. impetus, undarum strepitus.
Ῥοία. ᾶς. ἡ. malum punicum. Ammonius distinguit à ῥοιά. sed ῥοία, uolutabrum equorum.
Ῥοιὰς. uide ῥυὰς.
Ῥοιὰς ἀσθ. ἡ. carunculæ naturalis iuxta magnū oculi angulum decrementum siue imminutio, opponitur uitio quod ἐγκανθὶς uocatur.
Ῥοιβδέω. cum sonitu reddo, apud Lycoph.
Ῥοιβδέω. μ. ήσω. π. ηκα. absorbeo. Neutr. accus.
Ῥοῖβδος. ὀ. ὁ. absorbitio.
Ῥοιβέω. μ. ήσω. π. ηκα. emico. Neutr. absol.
Ῥοιδμός. ὀ. ὁ. sibilus, stridor.
Ῥοιζέω. μ. ήσω. π. ηκα. sono, sibilo cum stridore, curro, insequor. ὁρμῶ, συρίττω, ἢ νέμω. ῥοιζεῖν apud Hom. pastor dicitur, quādo in educendo pecus fistulā insonat, quod & ψιττακίζειν dicitur, annotat Eust.
Ῥοιζηδὸν. cū magno impetu, uehemēter, sonorè.
Ῥοίζημα. ατος. τὸ. sibilus, curtus, sonus.
Ῥοῖζος. ὀ. ὁ. stridor sibili, impetus cum stridore, fluctus uehemens.
Ῥοΐκοι. οἱ. mala punica.
Ῥοικός. ὀ. ὁ. paruus, strabus, rugosus, καμπύλος. superius scribitur ῥικνός. unde ῥοικοὶ dicuntur mulleres quarū uuluæ rheumatismo, hoc est fluxionibus laborant.
Ῥοισκοί. οἱ. corymbi aurei ornatus gratia sacrorū stolis annexi, ob mali punici similitudinem ita dicti.
Ῥοισμός. ῥυμός.
Ῥοίτιον. ὀ. τὸ. Rhœteum, promontorium, & urbs Troadis.
Ῥομβέω. μ. ήσω. π. ηκα. uoluo fundæ in morē aut rhombi, & ῥομβητής, motus in modū rhombi.
Ῥομβοειδής. ές. ὁ. ἡ. figura geometrica, habēs latera opposita æqualia, & angulos oppositos æquales, sed non est rectangula, nec æquilatera. dicitur etiam de figura aciei, quæ & σφηνοειδής. ut habetur in appendice de uocab. militar.
Ῥόμβος. ὀ. ὁ. trochus, turbo, puerorū ludus, uertigo, & instrumentū quo mulieres uertēdo nēt, & quadrilatera figura, quę tamē rectangula nō est. Item piscis nomen, de quo Aelianus. & figura aciei, quæ & ῥομβοειδής. Vide ἔμβολον in Appendice de uocab. militar.
Ῥομβωτός. rhombi figura, ὠμμήκης.
Ῥόμος. teredo, uermis ligna excedens.
Ῥομφάζω. baiulo.
Ῥομφαία. ας. ἡ. framea, iaculum longum.
Ῥομφεὶς. lora quibus consuuntur calcei.
Ῥόος. ῥοῦς. ὀ. ὁ. fluxus.
Ῥοπαλίζω. fustigo, agito.
Ῥοπαλισμός. ὀ. ὁ. tentigo.
Ῥόπαλον. ὀ. τὸ. clauus, baculus, fustis.
Ῥόπαλος. ὀ. ὁ. claua.
Ῥοπή. ῆς. ἡ. momentū lancis huc aut illuc inclinātis, ictus oculi: accipitur pro auxilio & potentia, uis, & qd Cic. dixit nuru suo, Max. Plan uertit οἰκείαν ῥοπῆν. Cū ad tēpus refertur, significat pprie tēpestiuā rerum faciēdarum horā, quod Terent.

Terent.articulũ dixit in Adelph. Illuc uide ut ipso articulo oppressit.

Ῥοπωκίσμ.locus consitus.

Ῥοπῆσμ.sorbile,sorbitio.

Ῥόπῃξμ.ξ.ὸ. ictus, fustis,claua, πάγκ, ῥομφαία, ensis genus,& ἐπίσπασμμ,id est,ostij annulus apud Lysiam,Eurip. ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρομ,diuinam ultionem indicat,Eust. Il.3.

Ῥόπῃρομ.ου.τὸ. ῥόπαλομ, malleus impulsor, fores propellens.uide κορώνη.Cæl.lib.11.cap.57.Dicitur ῥόπῃρομ Polluci paxillus in maioribus laqueis aut retibus uenaticis, qui incuruis & inflexis lignis quæ, ut ex Archilocho docet Aristoph. interpres σκάνδαλκῖρα uocantur,inseritur.

Ῥοῦς.ὁ.uel ῥόος.ὁ fluxus.

Ῥοῦς ῥόος.ὁ. rhus Simachi uocatur.Duo eius genera apud Galen. alter obsoniorum, ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄψα,qui & ἐρυθρὸς & μαγείρικος, coquinarius, alter tinctorius, βυρσοδεψικὸς ῥοῦς, à tingendo corio nominatus.

Ῥοφάω.μ.ήσω.π.ηκα &

Ῥοφέω.μ ήσω.π.ηκα.sorbeo.

Ῥόφημα.ατος.τὸ.sorbitio,Gaza etiam polentam uertit in Aristot.

Ῥοφητόμ.ὁ.τὸ.sorbile,ut ῥοφητὰ ὠά.

Ῥόφιομ.ι.τὸ.fluctus,absorbitio.

Ῥόφω. αὐτὴ τοῦ ῥοφάω, βαρυτόνως. Attici sic dicunt.Etym.

Ῥοχθέω.μ.ήσω.π.ηκα.resono,suspiro.à soni asperitate.Neut.absol.

Ῥόω.fluo.Neutr.absol.

Ῥοώδης.ες.ὁ.ἡ.fluxus,fluidus,fluens,& ῥοώδεις πυρετοί dicuntur medicis febres quę cum multo alui fluxu & aliquando uomitu fiunt, accedunt perfrictiones, subitaq; uirium defectio cum siti, uigilia, & pulsuum in uenis humilitas.Corn.Cels. uocauit fluentes, & has febres item & alios morbos,in quibus nimium ex omni humore excernerent ægri, idq; etiam diuersis partibus.

Ῥυάδες.ἄι.uites quædam, quæ alio nomine ψινάδες.dicuntur.

Ῥύαμα.ατος.τὸ.custodia.

Ῥύαξ.κος.ὁ.riuus,fluctus.

Ῥυάς.άδος.ἡ.oculi uitium quãdo canthus lacrymas continere nequit.aliàs ῥοίας. Ῥυάδες σώματος, laxi corporis. Ῥυὰς apud Aristotelem à Gaza uertitur fluta uel spargus.

Ῥύατο.custodiebant,seruabant.

Ῥυάχις.alueoli.Et ῥυαχίτης, θόρυβος, ἢ ὁ ῥέων ὀχετός.

Ῥύδδιλλω. uehementer, abundè celeriter, cum strepitu.

Ῥυγάδιον.sedis rimæ.alij ῥαγάδιον appellant.

Ῥυγχομάχεω.pugnat cum rostro.Datiuo.

Ῥύγχος.ος.τὸ.rostrum,ῥάμφος.

Ῥύδλω.&

Ῥυδὸν.fusim,affatim,abundè.

Ῥυέω.μ.ήσω.π.ηκα.fluo.Neutr.absol.

Ῥύζα.ἡ.uis,arcus intentio.

Ῥυζῶν. lamentari,latrare. Vide ῥύζω supra. murmurare.

Ῥύημα.τὸ.Itrium, bellarij genus præstãtius, nam λάγανον deterius dicitur,teste Gal. lib. de aliment.dulciariorum liborum genus cum melle preparatorum,Gal.lib.1.de aliment.

Ῥυήσομαι.diffluam,peribo.

Ῥυηφενής.ὲς.ὁ.ἡ.diues, cui affluunt opes. παρὰ τὸ ῥύδλω,καὶ τὸ ἄφενος.ῥυηφένεια,diuitiæ.παρὰ τὸ ῥυῶμαι τὸν ἄφενον.Etym.

Ῥυθμία.ας.ἡ.consonantia.

Ῥυθμίζω.μ.ίσω.π.ικα. apto, accõmodo, dirigo, regulo,corrigo,compono.Actiu.accus.

Ῥυθμοποιία.ἡ.rhythmorum efficitio.

Ῥυθμοποιός.ὲ.ὁ.rhythmorum concinnator.

Ῥυθμός.ὲ ὁ consonantia, μέλος,modulatio,modulus,ordo motus:Gell.lib.16. ex Varrone ῥυθμὸν explorare mensuræ uocis longitudinem agit: numeros uertit Gaza, ut μέλος modulus. Item εἴδος κρέματος κατὰ δάκτυλον ὧν χρῶνται οἱ αὐληταί. Vide item Gellium li.16.cap. 18.& Marc.Vergil.lib. 5. cap. 6. Comment. ad Dioscor. ubi diligentissime multis explicat quid musicis & poëtis,quid item medicis rhythmus,ad cuius obseruationes ex Cic.Oratore ad Brutum hoc adiecerimus, & apud Oratores ῥυθμὸν,hoc est,numerum uocari quicquid sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest à uersu qualis ῥυθμὸς in Platonis locutione quod imitatius ferebatur,& clarissimis uerborum luminibus utebatur, à nonnullis agnoscebatur.

Ῥυκάνη.instrumentum fabrile,telum,defensaculum refocillatorium.

Ῥῦμα.ατος.τὸ.purgatio,aliquid quo pannus purgatur, striga. Quidam ῥύμμα scribunt. Item impetus,propugnaculum, quod ῥύμλω quoq; significare legimus: Item tractorius funis quo nauis adducitur, Polybio.lib.1.

Ῥῦμαι.libero,protego,custodio.

Ῥύμδδω.superbire.

Ῥύμβιον.τὸ. rotula quę agitatur à sagis & uenefici, rhombus,Apollon.interp.in 4.

Ῥυμβός.ὲ.ὁ. uertex, rotula.Etym.ὁ ῥόμβος oxyt. à Cyrill.exponitur impetus,turbo:paroxyt.autem propriũ nomen fluuij esse dicit idem Cyrillus.Eurip.pro motu & uertigine capit.

Ῥυμβῶν. flexus, in ſpiram circunuolutio.
Ῥυμγ.ης. ἡ. uicus, impetus, φυλακή, impulſus. interpr. Planude ex Cicer.
Ῥυμιγξ. torrens.
Ῥυμμα. purgamentum, σμῆγμα, ſtrigil, πρόμημα.
Ῥύπος. Nicand.
Ῥυμός. ὁ. ὁ. temo currus. ſic dictum quod teneat & conſeruet currum alioqui fragilem.
Ῥυμοβομέω. μ. ήσω. τ. κα. uicos ordino, diſtribuo uias, uicosq; ſeco & meto, εἰς ὀρθὸν κόπτω.
Ῥυμοβομία. ας. ἡ. uiarum & tramitum ſectio atq; directio, metatioq;.
Ῥυμουλκέω. remulco, adduco ſeu traho, quum nauis aut Hippago fune religata protrahitur, apud Polyb.
Ῥυνδάκη. ἡ. auis quædã columbæ magnitudine.
Ῥυνδακός. ὁ. Phrygiæ fluuius, apud cuius oſtium Briarei giganti s eſt tumulus. Apoll. interp.
Ῥωιγχυτοῦται. naribus infunditur.
Ῥύομαι. μ. ύσομαι. τ. υσμαι. libero, tueor, defendo, protego, cuſtodio, ſeruo. Depon. accuſ. aliquando tamen paſſiuè accipitur. Ammonius diſtinguit ab ἐῤῥύεσθαι.
Ῥύπα. pro ῥύπας. ſordities metaplaſmo generis, teſte Euſtath.
Ῥυπαίνω. μ. ανῶ. τ. αγκα. ſordido, fœdo. unde pro cõuicior, maledictis lacero, infamo. Et cõtrario ſignificatu, purgo, abſtergo. Actiu. accuſ.
Ῥύπαιον. Aetoliæ mons eſt Nicandro.
Ῥυπαπᾶ. acclamatio nautica. Heſych. habet ῥυπαπάπαι.
Ῥυπῶδία. ας. ἡ. immunditia, ſordities, ſqualor, illuuies, pedor, Lucano & ſitus cum de anu maleſica loquitur. Fœda ſitu macies lõguſq; in carcere pedor. Transfertur ad animum & ſignificat auaritiam. Eſt & genus ſordidi ulceris.
Ῥυπαρός. ὰ. ὸ. ſordidus, putris, auarus.
Ῥυπαρός. ἄρτος. panis cibarius. Cicer. & Celſo. q alio nomine πίτυρίας dicitur. uide πίτυρίας.
Ῥύπασμα. ατος. τὸ. ſordes.
Ῥυπάω, uel ῥυπέω. μ. ήσω. τ. κα. ſqualeo, ſordeo. Neut. abſol.
Ῥυπίς. ίδος. ἡ. ruga.
Ῥυπογράφος. ου. ὁ. ſordidarum humiliumq; rerũ pictor. Hoc enim nomine uocatus eſt Pyrrhicus quod tonſtrinas, ſutrinas, & aſellos pictura exprimeret.
Ῥυπόεις. εσσα. ὸν. ſordidus.
Ῥυποκόνδυλος. ὁ. parcus, extremè ſordidus, qui ne numulũ quidem ſumpti faceret ad ungues repurgandos. Eraſmus in Chiliad. Budæus legit ῥυπαροκόνδυλος.
Ῥυπόν. τὸ. ſordes, pro ῥύπος. extulit Theocritus per metaplaſmum.
Ῥυπος. εος. τὸ. ſordes. quæ in ſummis unguibus manuũ ac digitorũ colliguntur. Itẽ quæ ex unctorũ athletarũ corporibus radũtur, in gymnaſijs alio nomine στλγίσματα & γλοῖοι. Latinè uero ſtrigmenta uocantur.
Ῥυπόω. μ. ώσω. τ. ωκα. ſordeo, contamino Neut.
Ῥυπτικός. ὴ. ὸν. qui abſtergendi uim habet. (abi.
Ῥύπτω. τὸ. καθαίρω. abſtergo, purgo.
Ῥυσί, uel ῥυσή. ῆς. ἡ. tabes, γήρασις, corrugatio, ſiue rugarum ſulcatio. unde & pro anu ponitur.
Ῥυσιάζομαι. &
Ῥυσιάζω. μ. άσω. τ. ακα. capio pignus.
Ῥύσιον. pignᵒ, ſaluũ cõductum, uadimoniũ quo gratiæ agũtur, p ſanitate & bona fortuna. Etym. Item præmiũ gratulatoriũ pro ualetudine bona aut felici euentu, apud Dionyſ. de ſitu orbis. ῥύσια δ' ἀπόλωνι χορὸς ἀνάγεσιν ἅπασαι. Euſtath. Il. λ.
Ῥυσις. ιος. ἡ. fluxus, uadum, fluxio.
Ῥυσίς. ίδος. ἡ. phiala aurea, & mẽſuræ ligneæ genᵒ.
Ῥύσκομαι ῥύομαι.
Ῥυσμός. imago, ſpecies, figura. Etym.
Ῥυσμός. ὁ. lingua Abderitarum σχῆμα. figura. Dionyſ. in Periegeſi ὠνὸς μὲν λιβύης ῥυσμὸς πέλῃ.
Ῥυσήματα. τὰ. facierum ſenilium ruge ac ſordes. τὰ (inquit Suid.) ὠὶ τῶν γεγηρακότων πτιλώματα.
Ῥυσός. ὰ. ὸ. uel ſimplici σῥυσός. rugoſus.
Ῥυσόω. μ. ώσω. τ. ωκα. corrugo, ſeneſco.
Ῥύσωσις. ἡ. uide ῥυπίδωσις.
Ῥύσγμα. ſtupratio, uiolatio mulieris, apud Lycophronẽ. Etym. uiolentus tractus, cõpreſſio.
Ῥυσιζέσκω &
Ῥυσίζω. μ. άσω. τ. ακα. uiolo, per uim traho, extraho. Actiu. accuſ.
Ῥυσίκτυς. υος. ὁ. extractio cũ uerberatione, uio-
Ῥύσης. ου. ὁ. liberator. (lenta tractio.
Ῥυτά. τὰ. uaſorum genus, & ἱστὰ τὰ ἡπαζοσκόπα, ἢ τὰ ἑλκυσά. χαλινά, πέξα, σέμφυλα.
Ῥυταγωγός. ίος. ὁ. habena & lorum equi.
Ῥυτάνω. μ. ανῶ. τ. αγκα. fœdo, conuicior, maledictis lacero, infamo. Actiu. accuſ.
Ῥυτή. ῆς. ἡ. ruta, πήγανον, apud Nicand.
Ῥυτήρ. ῆρος. ὁ. habena, frænum, lorum, flagellum quo cædebantur ſerui, ὑστριχίδων. Item cuſtos, extendens arcum.
Ῥυλιδόομαι. μ. ώσομαι. τ. ωμαι. rugoſus ſum.
Ῥυλιώδης. εος. ὁ. ἡ. rugoſus.
Ῥυπίδωσις. ιος. ἡ. corrugatio. Medici pupillæ corrugationem ſic uocant, quæ & ῥύσωσις.
Ῥυπίς. ίδος. ἡ. ruga, ἡ σωωελκυσμένη σωρξ. ἀπὸ τοῦ ῥύω.
Ῥυπόν. rhytum uox Græca Latinis uſurpata, poculi genᵒ eſt, cornib. ſimile, ſed perforatũ, ex quo tenuiſſime pfluẽte uino inferne bibitur. Bayf.

Ῥυτὸν. τὸ. & ῥυτὸς. ὁ. apud Diphil. poculi genus, apud Athen. qd duos capiebat congios, à ῥύμη nomen habet, poculum erat heroibus peculiare, cornu simile perforatũ ex quo sensim liquorem extillante bibebant.

Ῥυτός. ἡ. ὁ. fluibilis, fluxibilis, magnus, trahẽdus, quod ferri non possit.

Ῥύτρον. τὸ. rutrum herba. Item redemptio, pro λύτρον, uel potius præmium redemptionis.

Ῥύπω abstergo, ῥύπῶ.

Ῥύτωρ. ορος. ὁ. seruator, liberator.

Ῥυφόν. τὸ. incuruum. Aeolica dictio est.

Ῥυχάχος. ὁ. ὁ. tumultus, συρφετός.

Ῥύψις. εως. ἡ purgatio.

Ῥύω. ῥύομαι traho, custodio, tueor. Pausanias etiã de sacrificijs efferri dicit, unde αὐτοῤῥύμη sacrificare, interim etiam uiolentiam notat, unde ῥυσάζω. Eustath. Iliad. σ.

Ῥῶ. dico, fluo, ualeo, ago, perdo, ruo, impetũ facio, libo. Etym.

Ῥωά. ἄς. ἡ. ῥοιά. Item costæ tenuiores, molliores q; ῥωαὶ dicuntur.

Ῥωβικώτορος. ὦψ. q uix potest pronũciare r literã.

Ῥωγαλέος. ὁ. fractus, quasi ῥαγαλέος, rimosus, lacerus.

Ῥωγάς. άδος. ἡ. scala, gradus, ualua, & petra. Etym. ῥωγάδα τὸ πέτρον specũ præruptum & exesum excauatumq; dixit Nicand. adiectiuè, ῥωγάδες (rimę terræ.

Ῥῶγδος. pars est magnæ domus, μεγάλου μέρος, teste Eustath.

Ῥωγμή. ῆς. ἡ. rima capitis profundior. Et generaliter rima & salebra.

Ῥωγμός. ὁ. ὁ. tumor, scissura, fissura, hiatus terræ.

Ῥώδης. fluctuosus.

Ῥώθηγγες. tubera, uibices.

Ῥώθων. pars gutturis. Et ῥώθωνες, nares.

Ῥώκομαι irascor, tristor.

Ῥώμα. τὸ. uis, impetus.

Ῥωμαικός. ὁ. ὁ. &

Ῥωμαῖος. ὁ. ὁ Romanus.

Ῥωμαλέος. ὁ. ὁ. robustus, αὐθαδεῖος.

Ῥωμαλεότης robur, uirilitas.

Ῥωμὴ λέξις ppetua elocutio uertitur ab Aquila.

Ῥώμη. ῆς. ἡ. robur, potẽtia, sanitas, ualentia, fama. Inde & urbis Romæ nomen, quã Solinus Valentiam prius fuisse dictam Latinis tradit. alij à ruma, hoc est, à mamma lupę, quã suxerunt Remus & Romulus.

Ῥῶμος. ὁ. remus.

Ῥώνιξ. ἡ. fluuialis schaphæ genus.

Ῥώνιος. ὁ. ὁ. diues, ἄξιος, πλούσιος.

Ῥώννυμι. μ. ώσω. ω. ωκα. &

Ῥωμνύω. ualeo, id est, sanus sum, & firmus, confirmo, Passiuum est ῥωμνύομαι. ualeo. μ. ῥώσομαι.

ω. ἐῤῥώμαι. hinc ἐῤῥωσο, uale. Ἐῤῥωμένος. robustus.

Ῥώξ. ῥός. rupes, arena, acinus, uua. & genus phalangij in Theriacis Nicandri. Est & phalangij species, apud Nicand. cui in medio uẽtre os extat. Eust. ῥῶγας pro acinis aut uuis barbarum esse testatur, quo in significato ῥᾶγας dici debere: addit idem ῥῶγας esse μεγάλου μέρος secundum

Ῥώομαι fluo, uel prõptè & generosè sto. (Hom.

Ῥῶπος. uirgulta, syluosa plãta. unde ῥωπογράφοι dicuntur in istis scribentes. Etym. Item loca syluosa. Itẽ pigmenta, μίγματα. Cęl. lib. 11. cap. 17.

Ῥωπήϊον. τὸ. locus uirgultis plenus, frutex, uimineum uirgultum.

Ῥωπίζω miscellaneam cõdituram facio. Eustath. Iliad. ν. confundo, quidã male exponunt apud Ionẽ Comicũ, p indoctè & stolide aliq̃d facere.

Ῥωποπόρνιθραν τὸν quidã Comicus Demosthenem uocauit per cauillum.

Ῥωποπόρ πόρ. φράσις. futilis est inanis dictatio. Eustath. Iliad. ν.

Ῥωποπώλης. ὁ. ὁ. minutarum & omne genus rerum uenditor, pigmentarius, μυρεψός. aliàs ῥωποπώλης seplasiarius, cuiusmodi è Flacco, ciceris & fractæ nucis emptor dicitur.

Ῥωπικά. τὰ merces uariæ, τὰ πηλεμπορεύματα.

Ῥωπικός. ὁ. pretiosus. ἐπίκτητος, ὡραῖος. Sunt qui planè diuerso significatu interpretantur, ut sit ῥωπικὸς ὀλιγωνὸς ἄξιος, hoc est, uilis, nullo in pretio habitus. Plutarch. uita Licurgi. τὸ σιδηρᾶν ἀγώγιμον ὀκνῆν πῶς τοὺς ἄλλους ἕλληνας ὀλίγ ἔχειν τιμὴν καταγελώμενον, ὥστε ὀδὲ πρίασθαι τῶν ξενικῶν τὰ ῥωπικῶν ἐπιδεῖχειν.

Ῥώπιον. molle uirgultum. Etym.

Ῥῶπον. τὸ. &.

Ῥῶπος. ὁ. ὁ. fasciculus seu sarcina è diuersis rebus colligata, & confusio quædam uariorum colorum, miscellanea colorum, coacerũatio, mixtura pictorum & unguentorum, quod item significat παντοδαπὸν φόρτον, id est, miscellaneum onus. Item ῥῶπος, nulla re dignus. Cęl. libro 11. cap. 57. Vide ὀῤῥῶπος.

Ῥῶπος. exilis & nullius momenti merx, ut Eust. Iliad. ν. & ut Dionys. Halicarnas. uaria, quã ueteres etiam γέλγκν uocitasse ait.

Ῥωρός. uehemens.

Ῥώσθαι. σπουδάζειν. sedulo festinare.

Ῥῶσθαι. σπουδάζειν. ualere, posse.

Ῥῶσις. εως. ἡ. sanitas.

Ῥωσήρ. ῆρος. malleus. superius ῥαιστήρ.

Ῥωσήεις. impetus, incitatio.

Ῥωστικός. ὁ. ὁ. corroborans, impetuosus.

Ῥωτάζω. literam ρ in pronunciando sæpiuscule itero.

Ῥωχμός. ὁ. ſciſſura, χάσμα. terræ diſceſſio. Homer. ῥωχμὸς ἔλιν γαίης.

Ῥώχω. dentibus fremo.

Ῥώψ. uirgultum. & ῥῶψα. herba tenera.

Ῥώω. μ. ώσω. ω. ωκα. firmo. Thucydid. ἐῤῥώετο, id eſt, προεθυμεῖτο. properabat.

Σ A.

A lingua Megarenſium, Herodiano teſte, ſignificat πινά, id eſt, quædam.

Σᾶ pro σῶα. contractè, incolumia, integra, apud Eurip.

Σαβάζειν. bacchari, tripudiare, more bacchantium ouare.

Σαβακὸς. ὁ. putridus, raucid⁹, cariosus apud Chi-
Σαβακῶς. acerbè, duriter. (os.

Σαβανὸν. ὀ. ὸ. pannus aſperior defricandis à balneo corporibus accõmodus, apud Aëtium: D. Victor ſabana extulit ꝓ lineis inuolucris, quibus excipitur in fontis baptiſmo infans.

Σαβάσιος. Bacchus, ab eiuſmodi ſabaſmis & furioſis ſaltationibus, aliàs Σαβάζιος. nam Barbari, præſertim Phryges Σαβάζειν pro διαζάζειν utuntur. Cæl. lib. 4. cap. 15. In Sabazium hymnus eſt apud Orpheum. Rhod. Mnaſias Patarenſis, referente Harpocr. dicit Sabazium Bacchi filium
Σαββαϊκὴ ἡμέρα. ſeptima dies. (fuiſſe.

Σάββατον. ὀ. ὸ. ſabbatum. Hebræa uox qua ſignificatur quies, nã eo die nempe ſeptimo cuiuſq; hebdomadæ, Iudæis fas non erat quicquã agere. Plutarch. innuere uidetur σάββατον dici à Σαβάζειν. Iudæi enim eo die ſe inuicẽ ad largius bibendum inuitare ſoliti erant. Cæl. lib. 4. cap. 15. & lib. 7. cap. 42.

Σάβαιος. ὁ culex.

Σαβοῖ. debacchantis acclamatio atq; cõpellatio. Vtitur Demoſthen. eo contra Aeſchinem, καὶ βοῶν διοῖ, Σαβοῖ. Nã probris inſectatus Aeſchinem, ut qui matrẽ comitari ſolitus fuerit, atq; unà cum ea ſacra coleti clamare διοῖ, Σαβοῖ. Strabo lib. 10. Geograph.

Σάβος. Bacchi ſacerdos, locus Baccho ſacer. ὁ τε λόφος Σαβαζίῳ, τυτέστι τῷ διονύσῳ.

Σάβυλος. raſuræ genus ad formæ gratiã comparatum, apud quoſdã etiam ꝓ muliebri pudendo
Σαγηνεία. ας. ἡ. piſcatio. (capitur.

Σάγανον. ſagum, tegmen, munimentum.

Σαγάπλωον. ὀ. ὸ. ſagapenũ, ſuccus eſt herbæ cuiuſdam ferulam referentis, naſcentis in Media. Alij legunt Σαβάπλωον.

Σάγαρις. ιος. ἡ. gladius Perſicus, & fluuius Phrygiæ, & proprium nomẽ filij Medi. Etym. bipennis aut enſis quo utebantur Amazones apud Xenoph.

Σάγαρις λυσιφλεβὴς. phlebotomũ quo uenæ ſecantur.

Σάγγαρις. ἡ. fluuius Phrygiæ, & Σαγγάριος apud Apollon.

Σάγη. ſcutum, tegmen, arma, ſtragulum. Item clitellæ iumentorum apud Ioſephum.

Σαγηνευτήρ. ῆρος. ὁ. piſcator, & Σαγηνευτὴς uerriculator.

Σαγηνεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. irretio, circundo retibus, illigo, euerriculo, Valla interprete.

Σαγήνη. ης. ἡ. uerriculum, uel euerriculum, à uerrenda aqua uel mari.

Σαγίς. pera, ſaccus.

Σάγμα. ατος. τὸ. cumulus, theca clypei. σάγη enim clypeus dicitur, imò tota panoplia. Cælius lib. 11. cap. 48.

Σάγαρον. τὸ. uerriculum, rete.

Σαθέριον. τὸ. quadrupes quædã amphibia Ariſtoteli. Gaza Græcam uocem relinquit.

Σαθένω. calefacio, foueo, θάλπω.

Σάθη. ης. ἡ. ueretrum.

Σαθραξ. κὸς pediculus.

Σαθρὸς. ὀ. ὁ. debilis, marcidus, flaccidus, cariosus, detritus, putris. τεῖχος Σαθρὸν Luciano dicitur murus uetuſtate collapſus ac dirutus.

Σαινίδωρον. Epicurus Antidorum uocabat. Laërtius libro 10. Videtur autem ſic appellari poſſe qui muneribus dandis hominum beneuolentiam captat.

Σαίνοροι, & σαινοείδοι. οῖ. dicuntur equi uel canes caudã perpetuò mouentes. uide σίωρος:

Σαίνω. μ. ανῶ. turbo, terreo, cõmoueo. Item arrideo, adultor, mulceo. ſumptum à canibus caudam mouentibus.

Σαίρω. μ. αρῶ. uerro, id eſt, ſcopo, ſcopis purgo. Item rideo, gaudeo, obſtupeo, hio, labia diducо. uide σίσυρος infrà.

Σαϊτικὸς νόμος. mos uetus, lex ſaitica nuncupata, de qua Plato in Timæo.

Σαΐς. ἡ. Aegypti urbs, ubi ingens eſt Hippopotamorum copia.

Σαμβύκη. genus muſici organi.

Σάκαυδος. pudendum muliebre.

Σακέλλα. &

Σακέλλιον. marſupium, ſacculus.

Σάκαι. Thraces.

Σακεσπαλος. ὀ. ὁ. ſcutum quatiens, bellicoſus.

Σακεσφόρος. ὀ. ὁ. ſcutifer.

Σακεύω. ὸ. λεύω. depeculor. Herodoto, χρήματα ὑπὸ Σακευόμενοι, ſic apud Euſtath. Iliad. ν.

Σακκίζειν. ſaccellare, quod eſt uinum ſaccis perfuſum corrigere. σακκίζειν & Σακκελίζειν. Gal. per ſaccũ tranſmittere & excolare, Plin. caſtrare uina dixit, & ſacco frangere uires.

Σακίτα. οἱ. agni subrumi, qui intra septa adhuc cohibentur, pro σηκίτα.

Σακκίον. τ. τὸ. saccus, crumena.

Σάκος. ου. τὸ. saccus, cilicium. Cyrillus.

Σάκος. ου. τὸ. scutum, barba.

Σακοφόρος. Σακεσφόρος.

Σάκκος τ. ὁ. sacculus.

Σάκωμα. æquipondium.

Σάλα. cura, damnum.

Σαλάγω. stuprare, turbare.

Σαλάγη. clamor.

Σαλαΐζω. lamentari, θρηνεῖν, κοπτεσθαι.

Σαλάκωμα. τὸ. inanis iactantia, usus est Cicer. ad Atticum.

Σαλακωνία. mollities, iactantia. Etym.

Σαλάκωνοι. οἱ. molles, effœminati. alij prodigos interpretantur. Cæl. lib. 7. cap. 16. & Eras. Chil. Theophrast. Σαλάκωνα esse dicit prodigũ, qui ubi res non exigit, opes profundit.

Σαλακωνίζω. τὸ πρωκτὸν ἀσχῆμον κινεῖν, id est, nates parum decore mouere, quod nos ceuere dicimus, id quod Aristop. σαυλοπρωκτιᾶν quoq; uocat. Sunt qui dictum tradant à Salacone quodam molliculo, & delicijs diffluente.

Σαλαμάνδρα. ἡ. salamãdra, genus lacerti, de quo Aristoteles, Aelianus, & Nicãder in Alexipharmacis & in Theriacis.

Σαλάμβας. ἡ. dæmon. πῦρ ἀεὶ ἀεὶ γὰρ σάλλω εἶν. Item

Σαλάμβη ης. ἡ. infumibulũ, fenestra. (fenestra.

Σαλαμφὼ. Veneris cognomentũ apud Babylõ.

Σαλαμίνια. ας. ἡ. nauis publica uocabatur apud Athenienses, qua euocati ad iudicium subuehebantur: in hac qui erant rei nauticæ peritissimi habebantur.

Σαλαμίς. urbis nomen proprium, Etym.

Σαλάω. μ. άσω. τ. ακα. quatio. Actiu. accus.

Σάλγαμα. τὰ. quæcunq; in uasis condita seruantur ad uictum nostrum. Cæl. lib. 16. cap. 38.

Σαλεύομαι. labor, iactor.

Σαλεύω. μ. εύσω. τ. ευκα. coagito, quatio, agito, moueo, fluctuo, commoueo, salio.

Σαλίκα. ἡ. plexus rullæ quam capite gestabãt Spartanæ, in modum quasilli implicitus.

Σαλμυνδησσός. τ. ὁ. littus iuxta Euxinum pontum uadosum & periculosissimum. Item Thraciæ fluuius in Euxinum pontum exonerans.

Σάλος. τ. ὁ cõmotio ac tumultus propriè maris ac fluctuum, fluctus, turbatio maris & iactatio, procella, uertigo, uacillatio. Σάλους Polybius in primo libro posuisse uidetur pro loco minimè portuoso, sed in quo naues in salo esse & commorari queant. uide Bayfium.

Σαλοῦσθαι. curiose incedere & accuratè, ut molliculi, Σαλακωνεύειν.

Σάλπη. ἡ. salpa, piscis genus, qui bos etiam dicitur. Gaza in Aristotele Græcam uocem relinquit. Fuit & σάλπη mulier quędam Lesbia, quę ποιητρία librum conscripsit, teste Eust. Iliad. σ.

Σαλπιγγολογχηπηνάσθαι. οἱ. apud Aristoph. dicũtur q tubis, hastis, barbisq; formidabiles sunt.

Σάλπιγξ γος. ἡ. tuba, lituum buccinum, cuius suprema pars ampla & concaua, infima uero dicta, qua de causa acutum & stridulum sonabat. Aristoph. interpr. Item auis quædam, & instrumentum bellicum. Item buccina piscis, seu turbo apud Archilochum. Colebatur & apud Argiuos Minerua σάλπιγξ cognomento, à repertis tubis, cuius & Lycoph. meminit. Eustathius Iliad. σ.

Σαλπίζω. μ. ίσω. τ. ικα. buccino. Neutr. absol.

Σαλπικτής. τ. ὁ tubicen. Vide ἐκπαλῶ in Appendice de uocab. militarib.

Σαμαίνω sigillo, σφραγίζω.

Σαμαίνη ης. ἡ. nauigij genus bireme, rotundum & concauum, atq; in uentris similitudinẽ formatum, ut mare percurrere & celeriter cõuerti posset. à Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, authore Plutarch. alij numisma hoc nomine intelligunt. Cælius lib. 4. cap. 31. Vide Bayfium.

Σαμανία. τὰ. ornamenta quædam muliebria.

Σάμαξ. butomus iunc', aut gramẽ, crates, sporta.

Σαμάρια. urbis nomen proprium Etym.

Σάμβαλα. τὰ. calceamenta, σάνδαλα.

Σαμβύκη ης. ἡ sambuca, hoc est, triangulũ instrumentũ musicum, quod ex inæqualibus, lõgitudine sicut & crassitudine, neruis efficitur, ut scribit Porph. Est & instrumentũ poliorceticũ oppugnandis urbibus idoneum apud Polybium, Athenęum & Appianum.

Σαμβυκίστριαι. αἱ. minæ.

Σάμη, & σάμος. insula Samus, quæ nũc Cephalenia. σάμη uero potius ciuitatẽ ipsam significat.

Σάμιος. ὁ. ἀπὸ σάμου ἑῶας, Σαμᾶος uero, ὁ ἀπὸ σάμ-

Σαμοθράκη. Insulę nomẽ è regione Thra- (μης.
ciæ, quam Samij incolebant. Etym.

Σάμοι. οἱ. fastigia, τὰ ὕψη Eust. Iliad. ν. unde dicta Samus.

Σάμος. urbis & insulæ nomen, σάμη uero urbis tantum, ut uult Apollod. apud Strab.

Σαμυκιστρίς. ίδος. ἡ. iaculatrix.

Σαμφόραι. equi quibus impressum Σαμ, hoc est, σ ut Dores uocabant: quemadmodũ κοππατίαι, quibus λ. Dicuntur & Σαπφόραι per π.

Σάμψυχον. amaracus.

Σαμψυχίζομαι. fansucl odorem repręsento.

Σανδάλιον. τ. τὸ. sandalium, calceamentũ muliebre, Dicitur & σάνδαλον σανδάλα Luciano.

Σανδαραχάκη

Σανδαραχίνη.ης.ἡ.apum cibus, duriciæ cæræ proximus apud Aristot. Gaza Græcam uocem relinquit.rythace,& color quidam metallicus,hinc sandaracinus adiectiuum.

Σανδαρύκη.ὁ genus ceruſſæ, à colore ſandarachæ.hinc ſandycinus color.

Σανίδες.tabulæ quibus inſcribebãtur debitores aut præuaricatores. Etym. aut mulctæ debitorum,Album uocari poteſt.

Σανιδώδης.ες.ὁ.ἡ.aſſularum ſimilis.

Σανίδωμα.ατος.τὸ.tabulatum.

Σανιδῶμαι tego, tabulo. hinc σε σανιδωμένα τὰ πλοῖα,tecta tabulata.

Σανίς.ίδος.ἡ.tabula,aſſer,ſtipes,θύρα. Item albarium in quo Athenis maleficiorum crimina deſcribebantur.

Σάννας & σάννος.ὁ. apud Cratinum fatuus,Euſt. Iliad.9.hinc Samniones apud Com.Latinos.

Σάννιον.τὸ.penis.παρὰ τὸ σάνδυ.

Σάνιτρα.ἡ.alumna,nutrix.

Σανιώδες.οῖ. apud Medicos dicuntur ij, quibus eminulæ protuberant alarum inſtar ſcapulæ,quibus propterea anguſtus tabulæ ritu ac depreſſus eſt thorax,unde illis nomen,paratis à χεῖλα tabem incurrere,eoſdem & πτερυγώδες nominant.Gal.lib.2.de temperamentis.

Σάος.α.ὁ.ſoſpes,incolumis,& cõtractè σῶς dicitur, deinde & σόος,poſtremo etiam σῶος.Euſt. & proprium fluuij.

Σαοσίμβροτος.α.ὁ.ſeruans homines.

Σαοφροσύνη.prudentia,temperantia.

Σαόφρων.ονος.ὁ.prudens,ſanæ mentis.

Σαόω.μ.ώσω.ω.ωκα.ſaluo.Actiu.accuſ.

Σάπφη.uide Etym.

Σάπφιος.uide Etym.

Σαπέρδαι.αἱ.apuæ calamis confoſſæ,muriaque conditę,apud Lycoph. Doctiores uolunt eſſe fruſta piſcium conditanea,ſalgamisq; repoſita.

Σαπέρδης.α.ὁ.(aliàs per iota ſcribitur in fine,cũ articulo fœminino) ſaperda piſcis, ponticum opſonium, qui alio nomine coracinus appellatur.Cæl.lib.7.cap.47.Gaza in Ariſtotele Græcam uocem relinquit,Laërtius lib.6.in Diogene. Volebat quidam apud eum philoſophari, cui ille Σαπέρδιον dedit,ac ſequi ſe iuſſit. Interpres uertit pernam.

Σαπρία.ας.ἡ.σηπεδών,caries,putredo.

Σαπρίζω.putreſco.

Σαπρόνημα.ἕλκη.putreſcentia ulcera in tibijs.

Σαπρὸς.ὰ.ὁ.marcidus,uetuſtus,putris,turpis,cariosus,præ uetuſtate exoletus.

Σαπρότης.ητος.ἡ.marcedo, & caries lignorum.

Σάπφιρος.gemmæ nomen.Etym.

Σαπφόραι.Σαμφόραι.

Σαπφώ.οῦς.ἡ.Sappho,una ex nouẽ poëtis Lyricis

Σαράβαρα.τὰ.tibialia apud Perſas,quę ex cocco confecta,bracarum locum habebant, & fœminalibus (μικροδέπας uocant)alligebantur,geſtamen illuſtrium uirorum & ſatraparum, ſic exponit Eudoxius Græcus author.

Σαράβαρα.ας.ἡ.ueſtis Perſica.τὰ πρὸς τὰς λινομίτους ὑφάσματα,Heſych. (cunnus.

Σάραβος.α.ὁ.uel σάραβον.muliebre pudendum,

Σάραγος.minister publicus qui ſtoas uerrebat.

Σάραπις.ιδος.ὁ.Sarapis deus,quem Alexandrini colebant.

Σαράπις.ιος.ἡ Perſica tunica albo diſtincta. fuit & Platonis cognomentum.

Σαράποδα & σάραπον. Alcæus Pittacum uocat, quod latos pedes traheret, ut habet interpres Laërtij lib.1.

Σαράπους ὁ ἡ.diſtortos habens & diductos pedũ digitos,apud Hipp.

Σαργάνη.ης ἡ.ſporta,fiſcella,ſagena,reticulum ad capiendos piſces.Etym. Σάργανος, ὁ ἀγροῖκος.Eſt & funis, laqueus, apud Aeſcyl.plexus reticularis,

Σάργος.ὁ.ſargus apud Aelianum & Ariſtot. Gaza Græcã uocẽ relinquit.piſcis è mugilũ genere.

Σαργῖνοι.οἱ.ſargini piſces apud Ariſtotelem Gaza Græcam uocem relinquit.

Σαρδιάζειν.Sardonium ridere.

Σαρδανοφάλος.α.ὁ.morio,γελωτοποιός.

Σαρδιανὰ βάλανοι.Sardianę nuces,caſtaneę, Euſtath.Iliad.ν.

Σάρδιος.lapis pretioſus.

Σαρδιανοί.incolæ Sardis urbis.

Σάρδις.urbis nomen.Etym.

Σάρδινες.plagæ & retia uenatoria.

Σαρδώνιος πόα.Sardonia herba, quam Latini ranunculum uocant. Ea iuxta Dioſcor. in cibo potu ue ſumpta mentis alienationem, & cum labiorum contractione eas conuulſiones facit, ut riſus ſpeciem præbeat. à quo euentu natum prouerbium eſt,Sardonius riſus.

Σαρισσα.ης.ἡ.haſta Macedonica.

Σαρισσοφόρος.α.ὁ.ſariſſatus,haſtã ſariſſæ portans.

Σαρκάζω.μ.άσω.ω.ακα.amarulente rideo,naſo ſuſpendo,ſubſanno, ſummis labris aliquid attraho,& uello,tondeo,Hipp.& Herodot.

Σαρκασμὸς.ὁ.ὁ.ſarcaſmos hoſtilis illuſio,ironiæ genus,dicacitas concinna,exacerbatio:cum ad uerſariorum facta(inquit Rufinianus)cum exacerbatione admiſſi eorum laceſſimus, & idẽ alibi ſarcaſmon à chleuaſmo diſtinguens,peculiariter illo fœdiora ſignificari ſcribit, non tamen ſine dicacitate concinna.

Σάρκιον.αἱ.Hipp.lib.de fracturis,muſculos σάρκας uocat uſitato uocabulo, quod omnis caro

sensu prædita, pars sit musculi.

Σαρκίδιον. τ. τὸ. σάρκιον.

Σαρκιστός. τ. ὁ. carnosus.

Σάρκινος. τ. ὁ. carneus: materiam significat, non qualitatem, quã notant cum dicunt σαρκικός.

Σάρκιον. caruncula.

Σαρκίτης. ὁ. qui in carnem redegit.

Σαρκοβόρος. ὁ. carniuorus.

Σαρκοκήλη. ἡ. ramex carnosus, apud Medicos.

Σαρκοκόλλα. lachryma arboris nascẽtis in Perside similis turis pollini, Latinè etiam artemonia.

Σαρκολαβίς. forpex.

Σαρκοχίζω. carnem à cute aufero.

Σαρκοτροφέω. cutẽ belle curo, apud Nazianzenũ.

Σαρκοφαγία, & λεπτοφαγία. ἡ. esus carnium.

Σαρκοφάγος. ου. ὁ. carnem comedens. Ponitur pro πέτρος. lapis Asius, quod carnem exedat.

Σαρκόω. μ. ώσω. τ. ωκα. incarno. uulnus incarno, carnesco, carne expleo. Actiu. accus.

Σαρκώδης. ες. ὁ. ἡ. carnosus.

Σάρκωμα. τὸ. carnis præter naturam incrementũ.

Σάρκωσις. εως. ἡ. incorporatio.

Σαρκωτικός. τ. ὁ. ἡ. carnem perducẽs. Dioscor. de Iride συείγγων τὴν κόλπων σαρκωτικὰ. fistulas & sinus carne iris explet. interp. Marc. Verg.

Σάρμα. hiatus. Etym. χάσμα.

Σαρμός. cumulus terræ, arena, tegmentũ, fœnum.

Σάρξ. κός. ἡ. caro, ut Gaza uertit in Aristotele.

Σάρος. ὁ. ædituus qui ædem conuerrit.

Σάρπος. area, domus lignea.

Σαρπηδών. nomen uiri proprium. Etym.

Σαρρυθμέω. desipio, uanus fio.

Σαρούμενος. fluctuans, fluctibus iactatatus apud Lycoph.

Σαρόω. σαρῶ. uerro, orno.

Σάρωθρον. scopæ.

Σάρωμα, & σάρωσις. τὸ. φιλοκάθημα.

Σαρῶμαι. scopis purgor, & fluctuo, & hio. Etym.

Σάρων. νος. ὁ. libidinosus, pudendum muliebre, rete uenatorium. Itẽ Saron deus nauticus Cyrillo, à quo Saronico mari cognomen inditũ, ut scribit Aristides in Themistocle. Pausanias scribit σάρωνα Aethiopię maritimę regioni imperasse. Hinc & apud Græcos prouerbiũ illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, σάρων ναυλικώτατος.

Σαρωνίδες. arbores cauæ. Etym. querc⁹ excauatę.

Σαρωνὶς. mare ita uocatum à Sarone in illud præcipitato. Etym.

Σαταρίδες. ornatus capitis fœmineus.

Σατνιόεις. ντος. ὁ. fluuius Phrygiæ.

Σάτινον. τὸ. & σατίνη. ης. ἡ. plaustrum, uehiculum. Hom. Hym. ποιῆσαι σάτινα καὶ ἅρματα ποικίλα.

Σάτον. mensura quædam frumenti.

Σατραπεία. ας. ἡ. præfectura.

Σατραπεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. sum præses.

Σατράπης. τ. ὁ. satrapa, id est, præfectus prouinciæ. Persicũ est uocabulũ. Alexand. Genialiũ lib. 4. cap. 23. cui regni summa commissa erat, præcipuè post regem dignitatis.

Σάτη. ἡ. rulla, operculum capitis fœminarum.

Σάτω. μ. ἄσω. τ. αχα. honoro, impleo, constipo, subigo, ut σεσαγμένη γῆ ager subactus. sic Cicer. 2. de orat. Subacto mihi ingenio opus est ut agro non semel arato sed nouato & iterato. Item σάτω dicitur, onero, instruo. Acti. accus.

Σατυρία. ας. ἡ. genus esculenti ex herba.

Σατυρίασις. εως. ἡ. priapismus, pudendorũ pulpitatio, σατυριασμός, & totius corporis cancer, elephantiasis, tentigo. uide Galeno attributas definitiones.

Σατυρίζω. arrigo.

Σατύριον. τὸ. satyrion herba apud Diosc. ad Venerem incitans, quam cynosorchin quoq; uocitant. & nomen animalis amphibij in Aristotele, sicut & σαθέριον.

Σατυρισμός. τ. ὁ. motus siue pruritus ad Venerẽ, tẽtigo, tumor prominulus seu augmentũ adenum post aures apud Hipp.

Σατυρικὸς χορός. satyricus chorus.

Σατυριῶ. prurio ad Venerem instar Satyri.

Σάτυρος. satyrus, παρὰ τὴν σαθρὴν τὸ αἰδοῖον. Vide Aelianum de animalibus. Est & Orphei hymnus in Satyrum.

Σαυαρμόττον τὰ μέν. inter se atque aptè congluti-nans aliqua, Plutarch. in Polit.

Σαυκόν. τ. τὸ. aridum. Hesych. σαυλερόν habet.

Σαυλοπρωκτιᾶν. τὸ. σαλακωνίζειν.

Σαῦλος. uitiosus, fluxus, delicatus, leuis, qetus.

Σαυλοῦσθαι. deliciari, τρυφᾶν, θεύτεσθαι, φιλοβρωτεῖν.

Σαυνία. τὰ. missiles lapides.

Σαυνός. tener, mollis.

Σαῦρα. ας. ἡ. lacerta, & piscis quidam σαῦρος dicitur.

Σαυρία. ας. ἡ. corruptio segetum, iaculum, uenabulum.

Σαυρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. destruo segetes, iaculor, ferio.

Σαυρίδιον. nasturtium.

Σαυροειδὲς. τὸ. simile lacertæ.

Σαυρομάται. οἱ. Sauromatæ, ab oculis scilicet lacertinis.

Σαῦρος. τ. lacertus quadrupes, à quo σαῦρα. ἡ. lacerta, & piscis lacertus, ut Gaza uertit in Aristotele: meminit & Aelianus.

Σαυρωτήρ. ῆρος. ὁ. locus ubi hasta locatur, & iaculi manubrium, cuspis hastæ. Eustath. Iliad. 9. sic ferramentum concauum mucronatum, cui inseritur extrema hastæ pars.

Σαυτοῦ. tui ipsius.

Σαυχμός. putris, debilis.
Σάρα. manifestè.
Σαφαλλαμβίνες. οῦν. calamitatibus succumbētes, apud Xenoph.
Σάφεια. ας. ἡ. declaratio.
Σαφέστατα. manifestissimè.
Σαφεστάτη γλῶσσα. explanatissima lingua.
Σαφήνεια. ας. ἡ. claritas.
Σαφηνίζω. μ. ίσω. σ. ικα. declaro. Actiu. accus.
Σαφής. ές. ὁ. ἡ. manifestus, ἀληθής.
Σαφῆς. ορ. ὁ. uates uerus, interpres.
Σαφόω. μ. ώσω. σ. ωκα. saluo. Actiu. accus.
Σαφῶς. perspicuè, sanè.
Σαώ. ἡ. Nereidos nomen à seruandis nautis.
Σάω. &
Σαώζω. idem quod σώζω, seruo.
Σαώτερος. saluus, incolumis, indemnis, ἀνεκρωτηρίαστος. Eustath.

Σ Βεννύω. μ. σβέσω. ἡ σβήσομαι. π. εκα. ἀόρ. β. ἔσβην ἀπὸ τοῦ σβῆμι. extinguo, obscuro.
Σβεσις. εως. ἡ. extinctio. Aristot. scribit luminis extinctionē quæ per se fit μάρανσιν uocari, quæ ab alio σβέσιν.
Σβεστήρι. ος. τὸ. qui extinguendi uim habet. unde σβεστήρια κωλύματα. machinamenta ad restinguendum ignem.

Σ Δ. ponebant Aeoles in multis uocibus loco ζ literæ ut pro ζεὺς ζολεός, pro ζυγὸν σδυγόν, μελιζίν μελίσδιν.

Σ Ε. te.
Σεβάζομαι. &
Σεβάζω. μ. άσω. σ. ακα. colo & ueneror religiose, admiror, obstupesco.
Σέβας. ατος. reuerētia, adoratio. ἡ μετὰ πίστεως προσκύνησις, λατρεία δὲ ἡ. δι' ὀργῶν θεραπεία.
Σεβάδιζαν. coluerunt.
Σέας. τὸ. uermiculus apud Aristoph. à σής.
Σέβασμα. ατος. τὸ. cultus deo, aut ei q maiestatē quandam obtinet, exhibitus. Interdum id, cui reuerētia exhibetur, ueluti ara, simulachrū monumentū, delubrum, statua, & id genus alia.
Σεβασμιάζω. ueneror, pius sum.
Σεβάσμιον. ου. τὸ. reuerentia.
Σεβάσμιος. ου. ὁ. pius, religiosus, uenerabilis, uenerandus. Σεβάσμιον ἀξίωμα, & σεβάσμιος ζωή, augusta dignitas.
Σεβαστός. ὴ. ὸν adorabilis, honorabilis. Imperatoribus Romanis, in primis Octauio Augusto, peculiare hoc nomen fuit.
Σεβένιον. ου. τὸ. apud Archigenem, cortex extimus in palmulis enatus, qui & ἐλάτη, dicitur.
Σεβίζω. μ. ίσω. honoro, benedico.
Σέβις. ἡ. τὴ ξις. fixio, firmitas.
Σέβομαι, colo, ueneror. Depon. accus. Accipitur aliquando passiuè pro color.
Σεβόμενος. colens, religiosus.
Σέβω. idem quod σέβομαι. Actiu. accus. 168. 5. 2.
Σέδλας. πᾶς καθ' ἑξᾶς.
Σέθεν. tui, à σεῦς recto inusitato.
Σέθεν. Doricè, &
Σεῖο. Ionicè, pro σοῦ. tui primitiuè. Vide σεῖο in Ammonio.
Σειλλωός. Silenus, Bacchus. παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῇ λίῃ.
Σείνεται. lædit, nocet.
Σείνων. ωνος. ὁ. proprium uiri, paroxyt. circunflexum autem significat lædens. Cyrillus.
Σειρία. ας. ἡ. Thessalia.
Σείρ. ος. ὁ. sol.
Σειρά. ας. ἡ. catena, uinculum. nam εἴρω necto est. Item sera & obex forium, eò quod antiquitus fune solerent cōmunire ianuas ante repertum seræ usum.
Σειράζω. uinculum traho.
Σειραίνω. μ. ανῶ. exicco.
Σειρᾶος. ου. ὁ. nomen dextri equi currus, quando ludebant in theatro.
Σέραι. ος. εἶν. defrutum, sapa, ἕψημα. inferius σίραιον scribitur.
Σειραφόρον. ἡγεμονικόν, καὶ σειραφόρος ἵππος, ἐξῶ τοῦ ζυγοῦ.
Σειρέω. euacuo. Etym.
Σειρήν. ῆνος. ἡ. siren apis genus, aut certe apum domuncula. Est & fabulosarū mulierum una, quarum hæc nomina fuisse dicuntur, Parthenope, Leucosia, & Ligia. Deducitur autem uox non à σύρω quod est traho, ut quidam uolunt, sed à σέω, uel ἀπὸ τοῦ σειρᾶς. Significatur hoc nomine & auicula quædam, & indumētum quod dam prætenue. Aristoteli insectum est quoddā Gaza Græcam uocem relinquit. uide in Chil. Erasmi. Siren amicum nunciat.
Σειρῆνα. uocantur pellucida amicula.
Σειράω. μ. άσω. σ. ακα. luceo, sicco, capitis inflāmatione laboro.
Σείασις. inflammatio capitis, aliàs συείασις.
Σειρίδες. funiculi, uincula, torques.
Σειρικός. ἡ. oxytonum, gentile nomen. paroxytonum autem, proprium mulieris est, Cyrillus.
Σείριος. Iouis epitheton propter astra. Etym.
Σείριον. omne astrum. Etym.
Σείριος. ου. ὁ. Sirius stella, quę canicula dicitur. Ponitur pro sole ardentiore, sicut σείρ ἀπὸ τοῦ σιμαίνω τὸ ξηραίνω, ἢ σειρὸν τὸν ἐκλεκτὸν ἡμᾶς ἄγειν δὲ ἐξόχωτον. Est etiam uestimenti tenuis genus.
Σειρομάστης. ου. species iaculi, hasta.
Σειρόω. euacuare, inanire, Apollon. interpr.
Σεισάχθεια. ας. ἡ. alleuiatio debiti cōmunis, quasi

onus excussum. nouas tabulas Latini uocant, id est, χρεῶν ἀκκοπαί, dicta σφάχθφα, ἀπὸ τοῦ σφάειν τὸ ἄχθος ab excutiendo onere. Hãc primus Solon apud Athenienſ. excogitant maximo tenuiorum bono. Nam per eam æs alienũ à pauperibus uel ad oppignorata uſq; ſeruituti corpora conflatum, diſſolutum eſt. Corporum & poſſeſſionum redemptio, ut exponit Laërtius lib. 1. ab initio uitæ Solonis. ἀπὸ τοῦ ἀκρεάζεσθαι τὰ βάρη τῶν δανείων. id eſt, à ſubleuando & excutiendo æris alieni intolerabilem ſarcinam.

Σέσις. ιος. ἡ. quartus uertebrarũ ſpinæ affectus, præter κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν. quando compages omnis ſiue harmonia ſpinæ uertebrarũ mota eſt, loco tamen ſuo uertebræ permanent, periculumq; eſt ne diuellantur diſſolutæ, aut contuſæ, ad uehementem aliquam ſpinæ concuſſionem. Gal. lib. 3. de articul.

Σείσιχθων. ονος. ὁ. motor terræ, epithetõ Neptuni.

Σεισματία. ας. ἡ. &

Σεισμός. ὁ. terræ motus, terræ quaſſatio. Plutarch. in uita Cimonis, σεισματίαν προλαγορεύουσι τὸν πάφορον τῶν ἐφέβων ἐπιπόνου τὸ γυμνάσιον.

Σεισπυγίς. ίδος. & Σείσδρα. ας. ἡ. auicula quę aſſidue caudam quatit. quidam motacillam uocãt. cuius Aelianus meminit, uide in Chiliad. Eraſmi.

Σεῖστρον. ο. τὸ. ſiſtrum, crepitaculum æneum in ſacris Iſidis ſolenne.

Σεῖστρον. uas teſtaceum.

Σεῖστός. concuſſus. Etym.

Σεῖστος. ὁ. ornamentũ muliebre. apud Max. Gram.

Σεῖστρον. crepitaculum. Etym. aliàs per κ ſcribitur.

Σείω. μι. σεῖσω. σεῖσα. quatio, concutio, uentilo, iactoq;, decipio, turbo. ἔσεισε, terræ motus fuit. Actiu. accuſ.

Σελαγέω. μι. ήσω. σεσηκα. luceo. Neut. abſol.

Σελαγίζω. luceo, ardeo.

Σελαίναι. lampades.

Σέλας. ατος. τὸ. iubar, lumen, σελέας, fulgur.

Σελασία. ἡ. Dianæ cognomentum, & locus Laconiæ, unde illi nomen.

Σελασφόρος. ο. ὁ. lucifer, ſplendidus.

Σελάτης. ου. limax, κοχλίας.

Σελάχη. piſces ſine ſquamis, Gaza in Ariſtotele uertit cartilaginea.

Σελαχία. τὰ. dicuntur piſces Gal. quorũ aſpera ac noctu refulgens eſt cutis, ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν, quod fulgorem oſtentet.

Σελάχιον. τὸ. præſegmẽ ſiue fruſtũ piſcis ad cõdi-

Σελάω. ſplendeo. (turã præciſum.

Σέλγη. ης. ἡ. ciuitas Piſidiæ. unde ἀσέλγεια dicta, quòd ibi intemperanter uiueretur.

Σελέας. iubar, ſplendor, lumen, fulgur.

Σελευκίς. poculi genus, à Seleuco rege dictũ. Itẽ calceamentũ muliebre, & auis quædã locuſtis ueſcens. Seleucidũ auium meminit Oppianus in Ixeuticis. Triremes Seleucides, uide Bayf.

Σελῆναι. αί. lunæ, pemmata erant rotunda & lata, quib. ſex ordine in ſtruem aggeſtis, imponebatur uelut coronis, βῶς, & illud pẽmatis genus corniculatũ. teſte Pauſan. apud Euſt. Iliad. σ. ui-

Σελήνη. ας. ἡ. luna. (de in βῶς.

Σελήνιος. ο. ὁ. lunaris.

Σελήνη. ης. ἡ. luna. παρὰ τὸ σέλας καὶ νέον ἔχειν. Σελήνης hymnus eſt apud Orpheum. Eſt & nomẽ piſcis Aeliano.

Σελήνιάζομαι. ſum lunaticus, ſyderor. furor eſt non perpetuus, ſed recurrit interuallis.

Σελήνίδια. τὰ. lunulæ. Et σελήνις, amuletũ quod pueri collo geſtant.

Σελήνίτης. οῖνος. ex apio confectum uinum.

Σελίγνις. ιος. ἡ. ſiligo. &

Σελίγνιτης. ἄρτος. ſiligineus panis. uide σεμίδαλις

Σελίδωμα, tabula lata, σέλμα.

Σέλινον. ο. τὸ. apium, δῆλα τὸ σεῦμ γὰρ τοῖς ἕλεσιν. Item muliebre pudendum.

Σελινουσία. ἡ. braſſicæ genus.

Σελίς. ίδος. ἡ. ſpatium inter lineas, liber, pagina, carina nauis, ſpatium inter tabulata nauis, alio nomine ζυγὸς & σέλμα. Euſt. Iliad. π.

Σελλήνης. γος. Theſprotiæ fluuius.

Σελλίζειν. ſellifare, ambitioſum eſſe, ſimulare opes cum ſis inops. à Sello quodã, qui cum pauper eſſet, diues tamẽ haberi ſtudebat. Eraſ. in Chil.

Σελλοί. οἱ. Selli, gens Epirotica, Iouis ſacerdotio conſecrata, qui & ἕλλοι dicuntur.

Σέλλω. impetu ruo, ὁρμῶ. Euſt.

Σέλμα. ατος. τὸ. tabula, fundum nauis, trãſtrum, ſedes remigum, & ſpatium intermediũ inter nauis tabulata, qui & ζυγὸς. Euſt. Sic Sophocl. Antigona de cõfracta naue ὑπαπίοις κάτω γρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυπήλεπτα.

Σεμίδεις. αἱ. rudentes, tabulata.

Σελμὶς. ίδος. ἡ. rudens, τὸ παράλιον. Euſt. Iliad. π. Item ὁρμία τριχίνη, funiculus piſcatorius.

Σελμών. uide Etym.

Σέλπιδες. αἱ. rates, χελδόνες.

Σεμέλη. ἡ. Semele Cadmi filia, mater Bacchi. hymnus in eam extat apud Orpheum. Item menſa, & feſtum quoddam.

Σέμελος. ὁ. cochlea.

Σεμίδαλις. ιος. ἡ. ſiligo, ſimila, ſimilago. Eſt autẽ ſiligo apud Plin. non modo granum delicatiſſimi & primarij Africiq; tritici, ſed medulla ſiliginei grani. παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ ἅλις, τὸ λεπτομερέστατον. Bud. de Aſſe. Hæc omnia uiderit Budęus ipſe, Paulus enim Aegineta lib. 1.

ſimilam

similam à siligine distinguit cum siligineũ panem σιλιγνίτην uocet, quẽ eundẽ firmissime ualentissimeque nutrire dicit, ac mox proximũ locum assignat illi pani qui ex simila uel similagine fit quẽ σεμιδαλίτην uocant: Idem planè Cels. tradit eisdẽ propemodũ uerbis, cũ inqt, Ex tritico firmissima siligo, deinde simila,

Σεμιδαλίτης ἄρτος. ex similagine fact' panis. (&.

Σεμίραμις. columba sylueſtris, palumbes.

Σεμναὶ αἱ. deæ Eumenides, quasi castę & ueneran dæ. Sic uocabãtur furiæ apud Athenienses, bene ominãdi gratia, qbus sacrum fiebat in curia Areopagitarũ, ut quas existimari uolebant eius esse curiæ præsides, in qua sicarij iudicabantur, tanquã uindices & ultrices hominũ necatorũ. Quib. sacrificuli ob id tres erãt instituti, id est, ἱεροποιοί. Bud. in Annot. Epimenides apud Athenienses phanum cõstruxit σεμνῶν θεῶν: interpres male uertit, uerendorum deorum.

Σεμνεῖον. τὸ. Scytharũ locus ubi mysteria peragebant. Vnde pro loco ponitur, ubi cõgregantur uiri honesti, aut domo sacra, monasterio.

Σεμνηγορία. ας. ἡ. concio honesta.

Σεμνολόγημα. ατος. τὸ. grauis & reuerenda oratio. Significat etiam γνῶδξον, καὶ θαυμαστόν, καὶ ἄξιον ὑπτροπῆς, καὶ μέγα, καὶ ἔξιν ἔχον.

Σεμνόθεοι. οἱ. diuini humaniq; iuris peritissimi, ac religione dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ apud Diogenẽ, ab initio lib. 1. qui & Druidę, ut testatur Laërt. ex Ari-

Σεμνολογία. ας. ἡ. idem quod σεμνολόγημα, uenustus sermo, & grauis, & lepidus, sciteq; (stot. compositus, ut rhythmi Isocratis.

Σεμνόλογος. gloriosus.

Σεμνολογοῦμαι, & σεμνολογῶ. speciose & grauiter loquor, dicẽdo orno & celebro. Pausan. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ἀθλωτὰς πολὺ ἀπλικῆς ἐσεμνολόγησαν. id est, ἐσεμνολογήσαντο. Atticè laudes prodiderunt, magnificè de Attica locuti sunt. Item iacto, ostento, glorior, Basil. BudCom.

Σεμνομυθέω. μ. ήσω. τ. ηκα. scitè fabulam narro.

Σεμνοποιέω. autoritatẽ addo, reuerentiã cõcilio.

Σεμνοποιοῦμαι. grauiter me habeo, in gra- (Strab. uitatem me compono, honestos & speciosos mores prę me fero.

Σεμνοπροσωπία. oris dignitas.

Σεμνοπροσωπῶ. honestatẽ & grauitatẽ aspectu & ore prę me fero, superb. sum, grauẽ faciẽ ostẽdo.

Σεμνός. ὴ. ὸν. castus, pudicus, grauis, serius, uenustus, uenerãdus, honestus, innocẽs, religiosus. Vnde σεμνὰ uocant sacrata & inaccessa loca.

Σεμνότης. ητος. ἡ. castitas, sanctimonia, authoritas, grauitas, uerecundia, seueritas morũ, qualis est in uirginibus & iuuenibus probè & pudicè institutis.

Σεμνολόγημα. ατος. τὸ. σεμνολόγημα.

Σεμνύνομαι. grauiter me habeo, cum grauitatẽ ago & compositè, ad grauitatem me cõpono, idem quod σεμνολογοῦμαι, nisi quod illud in oratione magis consistit, hoc autem extra uerba in reliquo habitu.

Σεμνύω. μ. υνῶ. τ. υνηκα. idem sicut σεμνολογῶ: honesto, orno, glorior. Actiu. accus.

Σεμνῶς. turpiter, Etym.

Σεμνῶς πάνυ. uenustè admodum.

Σέο. tui, pro σοῦ.

Σεοί. dij, Doricè.

Σεπλασία. forum fuit Capuæ in quo negotiabantur unguentarij.

Σεπτύνω. μ. ύσω. τ. ύνηκα. ueneror, σέβω.

Σεπτήριον. ου. τὸ. nouennalis solennitas, quæ Delphis celebrabatur in memoriam eius pugnæ, quam Apollo aduersus Pythonẽ gessit, quem ad Tempe usque persequutus fuerat. Quidam scribunt Pythonem metu fugisse: alij saucium ac fugientem in ea, quã nunc sacram uiam dicimus, priusquã Apollo eum consecutus esset, occubuisse, ita sepultum à filio (cui nomẽ ἄξ) ab Apolline inuentum. Quarum omnium rerum σεπτήριον imitatio quædam est.

Σεπτός. ὴ. ὸν. uenerandus, pretiosus, sanctus.

Σεπτυνίς. pyxis.

Σφίζω. firmo, fulcio, σκείζω, fibris stabilio.

Σφιμήκετος. ὸ. longe catenatus, prælõgus, apud Dionysium.

Σέρις. ιος. ἡ. intybum, siue cichorium.

Σέρις. ιδος. ἡ. catena, cingulum.

Σέριφος. herba quædam, sol, formica alata.

Σφρός. hesterno die, heri, apud Elæos.

Σέρφος. ου. ὸ. insecti genus formicæ simile, culex.

Σεσαγμένος. ὸ. repletus, onustus, sago uestitus.

Σεσαγμένοι ἵπποι. sellis instrati equi.

Σεσιραγγώμενος. ὸ. lacunosus. (rugientes.

Σέσιρος. rictus, id est minax oris habitus, ut canes

Σεσιρὼς, λεχλιώς. hians, labris lõgius diductis.

Σέσιλος. ου. ὸ. cochleæ nomen, quę in sen- (Hipp. tibus & frutetis hærere solet.

Σεσιμωμένοι. parum inducti, turbati, inordinati, σεσοβημένοι.

Σεσοφισμένος. ου. ὸ. callid', uersutus, cõmentitius.

Σεσοφισμένως. scitè.

Σέσυφος. ου. ὸ. ueterator. forte σίσυφος.

Σεύομαι. τὸ σεύομαι

Σεύαδε. ὥρμησε. irruit.

Σεύθω. concitetur.

Σεύομαι. μ. εύσομαι. ἀόρ. α. ἐσύθην. ἀόρ. β. ἔσευα. cieõ, moueo, cõcitor, excito, persequor.

Σεύς. uermis, sed obliqui tantum in usu sunt, est & σής tinea.

Σεύτλον. ν. τὸ. beta.

Σεύω. idem quod σεύομαι.

Σεύς. gemini Castor & Pollux. Lacedemonijs, quibus σεοί pro θεοί dicuntur.

Σεύω, σείω, σεύω.

Σ

Ἡγιστρον. stragulum.

Σκυγὸς parua, humilis. Etym.

Σήθ. uiolentum, infestum, lingua Aegyptiorum.

Σήθω. attamino, cribro, incerno, moueo. Etym.

Σηκάζω. μ. άσω. σ. ακα. concludo, stabulor, propriè de agnis, quamuis de alijs quoq; dicatur animantibus. Xenoph. cõment. Græc. lib. ὥσπερ γὰρ αὐλίῳ σηκαζόντες κατηκοντίζοντο. Translatè fugio.

Σηκοφύλαξ, uel σηκοφύλαξ, uel σηκοφύλαξ. ν. ὁ. gregis custos, stabularius, æditus.

Σικίλυ. κος. ἡ. pedissequa, proma, propriè qui ruri penũ seruat, cuiusmodi Laertæ anus, teste Aelio Dionys. quæ & σικίς.

Σικίς. ίδος. ὁ uel ἡ uerna, cubicularia, ancilla, seruus. Aristoph. Vesp. ὅπ τὴν θύραν αὐτῶν ἡ σικὶς λάθρα. inferius scribitur σισίς.

Σίκιτος. ν. ὁ. pinguis.

Σικυφόρος. æditus.

Σικυλόται. οἱ. latrones, prædones, sacrilegi, depeculatores.

Σικός. ὁ. ὁ. stabulum in quo seorsum agni lactentes clauduntur, loculamentum, mandra. Item templum, uel pars templi interior, quæ alio nomine adytum dicitur. Significat etiam põdus, hinc αὐλισίκωσις, ἡ αὐλιστάθμησις. Item sacra olea. Ammonius, uide ναός apud eundem.

Σικύλη. ἡ. idem quod σικίς, & σικίλη.

Σίκωμα. æquipondium, hoc est, pondus quod altrinsecus additur ad æquilibrium faciendum. Vitruuius sacoma dixit.

Σικωτήρ. lorum iugi, ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεύς.

Σκλία. id est τκλία & τὰ σίλια, uasa quædã in quibus fit panis, parua dolia.

Σκλυμβεία. uide Etym.

Σίλυς. ὁ. nomen uiri Thracis. Etym.

Σῆμα. ατος. τὸ. sepulchrum, monumentum signum. ut σῆμα αἴρειν, signum uellere & tollere in bello.

Σκλαῖα. ας. ἡ. imago, signum.

Σημαίνομαι. conicto. Item obsigno.

Σημαίνω. μ. ανῶ. significo, indico, do signum. ut σημαίνειν τοῦ ἔφοδον signum dare pugnæ: σημαίνειν κατὰ τὸ ἄστυ, signum ponẽdis castris dare. Item obsigno. σφραγίζομαι. Itẽ edico, impero, imperito. Vnde τὰ σημαινόμενα πράττειν, parere mandatis, imperata facere.

Σημάντικος. ὁ. significatiuus.

Σημαντήρ. ῆρος. ὁ. res qua significatur.

Σημαντικός. ὁ. ὁ. significatiuus.

Σήμαντρον. ν. τὸ. signaculum, σφραγίς.

Σημάντωρ. ορος. ὁ. signator, significator, dux qui signum dat classico, auriga.

Σημασία. ας. ἡ. significatio.

Σημογραφῶν. notis & cõscribendi compendijs scribens.

Σημειογράφος. ὁ τοχυγράφος. exceptor actuarius, qui notis scribit ut uerba oratorum subsequatur.

Σημεῖον. ν. τὸ. signum, uestigium, Gaza in Aristotele uertit notam, ut cum scribit omnia animalia ut minimum moueri τέσσαρσι σημείοις. Est etiam punctum, id est, λογῆρον, ἀκαριαῖον. Σημεῖον δὲ locutio est, pro huius rei quam dico signum est & argumentum: & sine uerbi substantiui aut alius adiectione dicitur. Bud. Com. Item miliare. Herod. 8. ἀπέχουσι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα, ad decimum sextum ab urbe lapidem: & Iustinus in Paranetico, ὃν τινι κόμᾳ, ὅτω καλουμένῃ πόλει ἐξ σημείων δεκτώσι βαΐων, ad sextum à Baijs lapidem. Ammonius distinguit à τεκμήριον. uide τέρας apud eundẽ.

Σημειῶμαι. annoto, & idem quod ἀποσημαῖνομαι. Item cõmentarium rerũ scribo, ex quo fiat postea historia. Est etiam insignio, signũ prætẽdo, uel imitor, Greg. Accipitur etiam passiuè pro insignior, notor, apud eundem. Bud. Com.

Σημαίνω. μ. ώσω. σ. ώκα. idem quod σημαῖνομαι, id est, noto, excipio. Actiu. accus.

Σημαφόρος. ν. signifer. uide Ἐκτακτοι, in Appendice de uocab. militarib.

Σημαίνοντος. ιος. ὁ. ἡ. qui aliquid notat.

Σημείωσις. ιος. ἡ. scriptio, superscriptio, cõmentarius, signum, signatio, & Medici uocant σημείωσιν & aliquando σημεῖα cuncta illa, quibus cognitis aliud qd ignorabatur cognoscitur, &

Σημειωτικὸν μέρος. appellant Medici eam medicinæ partem quæ de signis ait.

Σήμερον. hodie.

Σημότης. τῶν ὀδόντων. incuruitas dentium.

Σήμων. uide Etym.

Σῆνα. τὰ. sacrificia deorum apud Lacones, σῆς autem deos uocabatur.

Σοῦ χάριν. tua gratia. αὐτί τοῦ σοῦ χάριν σου.

Σηνιασκέρον. ν. τὸ. incerniculum, cribrum.

Σωϊκὴ. multipes animal onisci simile, & quadrupes lacertæ simile animal: & rheda.

Σωῦρος. caudam motitans, adulans. de canibus & equis dicitur. uide σαίνεσθαι.

Σηπεδών. ὀνος. ἡ. marcedo, putredo, caries.

Σηπεδών. ἡ. genus lacerti est apud Aelianum & Nicandrum.

Σηπία ας. ἡ. sepia, apud Aelianum & Aristotelem. Gaza Græcam uocem relinquit. Vide in Chil. Erasmi. Perca sequitur sepiam.

Σηπιάς. promontorium in Magnesia. Etym. Promõtorium Thessaliæ apud Iolcon, ubi Thetis in sepiã conuersa est, Peleũ persequentẽ fugiẽs.

Σηπίδιον. τ. sepiola.

Σήπιον. τ. ὀ. sepium, apud Aristotelem uertente Gaza.

Σήπομαι. μ. σήψομαι. ῶ. ημαι. ἐόρ. β. ἐστέπλω. putresco, rancesco. Depon. absol.

Σήπτικα. medicamenta quæ uim habent eroden di putrefaciendiq; legendum σηπτικά, septica, exedentia Celso: putrifica Gazæ.

Σήπω. μ. ἡψω. ῶ. ηφα. putrefacio.

Σηραγγώδης. εος. ὁ. ἡ. rimulentus, inanis, uacuus, perforans, cauernosus.

Σήραγξ. γγος. ἡ. antrum, cauerna, hiatus terræ locus altus & præruptus.

Σήραμβος. scarabæi genus.

Σῆρες. οἱ. Seres populus. uel uermes nentes sericum.

Σηριγγώδης. σηραγγώδης.

Σηρικόν. τ. ὀ. sericum, uide Bayfium.

Σήρω. aperio.

Σής. τός. ἡ. tinea, ut Gaza uertit in Aristotele. ærugo. superius σεὺς pro uerme scribitur.

Σησαμίτης. τ. ὁ. panis ex sesamo factus.

Σησαμοειδῆ. τά. ossicula quæ manuum pedumq; articulis circunposuit natura, uelut auctarium, dicta à sesami leguminis minuti specie, apud (Gal.

Σήσαμον. τ. ὀ. sesamũ frumenti species.

Σήσαμος. τ. ἡ. idem, & urbs Paphlagoniæ.

Σησαμοῦς. οῦντος. ὁ. genus placentæ, ex sesamo & melle. Differt autem à σησαμή, quod idem est quod σησαμίς. unde σησάμινον ἔλαιον, quod & σύεινον dicitur, quo Cyri perungebantur milites. Cælius.

Σῆσιν, pro σοῖς. tuis, σῆσιν ἔχι φρέσιν, tu condita mente teneto.

Σησίς. ancilla, malim σηκίς, ut supra.

Σηστός. οῦ. ὁ & ἡ. Sestus, urbs est maritima è regione Abydi, in qua habitabat Ero puella, de qua Musæus.

Σῆστρον. cribrum, cymbalum. σέστρον.

Σηταῖον. regiunculæ nomen. Etym.

Σηταῖος. cribratus.

Σηταῦος. ου. ὁ. panis ex farina purgata. Item annuus Etym.

Σητόβρωτος. τ. ὁ. comestus à tinea.

Σηθδηκίς. ίδος. ἡ. papilio.

Σήψιππος. seps, genus serpentis aut potius lacerti apud Nicandrum in Theriacis & Aelianum.

Σῆψις. ιος. ἡ. putrefactio, corruptio.

Σθεναρός. ᾶ. ὁ. &

Σθενής. ὁ potens, ualidus.

Σθένος. εος. ὀ. potentia.

Σθενόω. μ. ώσω. ῶ. ωκα confirmo. Apud Sophoclem pro possum. Et σθένοντες potentes apud Euripidem. Actiu. accus. iung.

Σθένω. possum.

Σθενώ. ός. ἡ. Stheno soror Medusæ.

Σθηθήνιον. medium pectoris.

Σία. τά. arida, ξηρά.

Σιαγών. όνος. ἡ. maxilla, ut Gaza uertit ex Aristot. ὃ τῶν σιαγόνων πόδιαγομένη.

Σιαγονῖται. οἱ. musculi, quibus buccæ colligantur conducunturq;.

Σιαλίζω. μ. ίσω. saliuam glutio.

Σιαλίς. ἡ. sputum, mucus.

Σίαλος. τ. ὁ. porcus pinguis, uel pingue suillum, Eras. interprete. ἢ τὰ ἅλις σιτεῖσθαι. Item saliua, spuma ex ore emissa unde σιαλίζω.

Σιαλογόοι ἀδένες. glandulæ quæ saliuã fundunt, apud Medicos.

Σιαλόχος. τ. ὁ. qui spuit inter loquendum.

Σιελώδης. pinguis, opimus.

Σιάλωμα. ατος. ὀ. circulus scuti.

Σιβάια ας. ἡ. &

Σίββα. pera.

Σίβολη. ἡ. malum granatum. Inferius sine β scribitur.

Σιβδία. punicorum cortices, sidia.

Σιβλών. tibiarum repositorium.

Σίβυλλα. ης. ἡ. Sibylla uates, à dennũciandis deorum consilijs. σιὸς enim deos, & βουλὴ consilium Aeoles uocabant. De ea Lactan. & Suid.

Σιβυλλαίνομ. &

Σιβυλλιᾶν. uaticinari, reddere oracula.

Σιβυλλισταί uates.

Σιβύνη, uel σιγύνη. ης. ἡ. hasta apud Macedones, ἀκόντιον ῥωμαϊκόν, Suid. uide σίγυμνον.

Σίγα. tacitè, quietè.

Σῖγα penult. circumflexa. tace.

Σιγάζω. μ. άσω. ῶ. ακα. facio silere.

Σιγαλόεις. όεντος. ὁ. splendidus, uarius, ob pulchritudinem admirationem & silentium inducens. Item quod ob teneritatem & ἁπαλότητα nullum ædit fragorem aut crepitum, σιπαλόεν dicitur, ὀ δυμάλακτον, ὀ εὔθραυστον. Eust. Iliad. ε. & χ.

Σιγάω. μ. ήσω. ῶ. ηκα. sileo. Actiu. accus.

Σίγειον. ου. τό. Sigeum urbs uel promontorium Troiadis. παρὰ τὴν σιγὴν ἢ ἀντίφρασιν. πολύηχος γὰρ ὁ τόπος. Etym.

Σιγέρπης. τ. ὁ clam mordens, σιγῇ προσέρπων.

Σιγή. ῆς. ἡ. silentium, uide σιωπὴ in Ammonio.

Σιγη. tacite. Cyrill.

Σιγηθέν. quod silentio retentum est.

Σιγηλός. ὁ. ὁ. taciturnus, oxytonum.

Σίγηλος. ὁ. proparoxytonum, sigelus, narcissus. Cyrillus.

Σιγῶ. Doricè pro σιγᾷν. tacere.

Σιγλίνη & σιγλίνος. hastile Macedonicũ. malim per y psilon in medio.

Σιγηρός. ὁ. ὁ. taciturnus, quietus.

Σίγνος. ὁ. ὁ. animal quod quidam terrestem crocodilum uocant. melius scribitur σκίγνος.

Σίγλαι. inaures.

Σίγλος. siclus, numus Persicus, ualens obolis Atticis octonis, uel iuxta alios duas drachmas, didrachmon. σίκλος inferius. & inauris genus.

Σιγμοειδεῖς. αἱ. membranæ sunt tres in uena cordis arteriosa, à qua pulmo nutritur, intro & foras nutantes. Gal.

Σιγμός. ὁ. ὁ locutio quæ fit per simum.

Σίγρον. portus Tenedi. Etym.

Σίγυμνον. iaculi genus, uenabulũ, quasi συΐκαινος, ὁ τῶν σῦς καίνων οἱονεὶ κεντῶν. uide σιβύνη, & σίσυνον.

Σίγυνοι. scutula, exigui clypei quæ & peltaria. Item hastæ ferro totæ obductæ. & hastas simpliciter sic dicunt Cyprij. Etym. superius per η in medio scribitur.

Σίγυνον. ὀν. & σίγυμνον. iaculum penitus ferreũ, ὅλον σίδηρον ἀκόντιον. Lycoph. Eust. Iliad. γ.

Σίγων. subulcus. Etym.

Σιγχάζομαι. derideo.

Σιδαλκά. genus cantilenæ.

Σιδαρεύς. ὁ. ὀν. faber ferrarius.

Σίδαρος. αὐτὴ τοῦ σίδηρος. Doricè uel Aeolicè. Etymol.

Σίδη. ης. ἡ. sida herba siue planta in Orchomenico lacu nascens, mali punici non absimilis, cuius folijs oues uescuntur: fructu uero porci, ut scribit Theophrast. addens in Hilo quoque simile quiddã nasci, sed sine radice. Est & urbs Pamphyliæ.

Σιδήρεος. ὁ. ὁ. ferreus.

Σιδηρέω. μ. ήσω. ῶ. ηκα. ferro, ferrũ induco. Thucyd. lib. 9. ἐστι σιδήρεος, ferratum erat.

Σιδηρεική. ης. ἡ. fabrica ferri, ars quæ circa ferrum uersatur.

Σιδήρειον. ὁ. ferramentum.

Σιδηρῖτις. ἡ. chamepitys herba apud Nicandrũ interpretẽ, at Dioscorid. eadem est cum Achillea, & cum Helxine.

Σιδηρῖτις. terra ubi foditur ferrum, & lapis incredibilis uirtutis, quem Magnetem Latini & Heraclium lapidem nominant.

Σιδηρῖτις τέχνη. ars militaris, aut fabrilis.

Σιδηροβρώς. ῶτος. ὁ. uorans ferrum. Epitheton cotum apud Sophoclem.

Σιδηροδάκτυλος. habens digitos ferreos. fuscinæ epitheton.

Σιδηρόδετος. ὁ. ὁ. ferro uinctus.

Σιδηροκμής. ῆτος. ὁ. ἡ. ferro interfectus apud Sophoclem.

Σιδηρός. ὁ. ὁ. ferreus, oxyton. Cyril.

Σίδηρος. ὁ. ὁ. ferrum. à σίζω strideo. Nicand. etiam fœminino genere σίδηρον θαλφθεῖσαν extulit. σιδήρου γνῶσις μετὰ μολιβδου, plumbatura.

Σιδηροτόκος. ὁ. ὁ. ἡ. ferrum producens, ferrigena, Epitheton Hispaniæ.

Σιδηρουργία. αἱ. ferrariæ fabricæ.

Σιδηροῦς. ferreus.

Σιδηροφορέω. arma fero, me armo.

Σιδηρόφρων. ον. ὁ. ἡ. ferreus animo, crudelis. Aeschyl.

Σιδιοειδής. pallidus instar mali punici corticis.

Σίδιον. ὁ. ὀν. cortex aut granum malogranati, malicorium, mali Punici putamen, λέπος δ' ῥοίας dicit Dioscor. superius σιβδία.

Σιδών. ῶνος. ἡ. Sidon urbs Phœniciæ, penult. producta, & incola Sidonis, penult. breui. Etym.

Σιελός. ὁ. ὁ. saliua.

Σιεῦσθαι agitari.

Σίζω. μ. ίσω. ῶ. ικα. bullio, strideo, unde σίτῃ αὔτμος apud Quintil. Hoc uerbum ad ferrũ ignitum pertinet, quando in aqua extinguitur, ad cuius sibili imitationem confictum est.

Σίκτης. upupa, quæ & ἔπωψ & γέλαδος.

Σίθον. olim sic dicebatur Thracia.

Σικανία. Sicilia, quòd Hispani à Sicano uel Sicare Hispaniæ fluuio profecti ipsam inhabitauerũt.

Σικανός. Siculus. Etym.

Σικελίζειν. pro saltare inuenitur. Athen. lib. 1.

Σικελιώτης ὁ Sicilienſis. Ammon.

Σικελός. ὁ. Siculus, gẽtile. Ammon. distinguit à Siceliota.

Σικέρα. ας. ἡ. sicera, omnis potio acris & ebrietatẽ inducens. Est autem dictio Hebræa, ut scribit Hieronym. in Esa. illi enim schechar eiusmodi potionem & ebrietatem ipsam appellant.

Σίκιννις. ἡ. genus saltationis militaris, saltatio satyrica, cantio uerò tragica, habens & aliquid comicum. Etym. Vide κόρδαξ in Ammonio.

Σίκινος. insulę nomen iuxta Euboeam Oenoe prius uocata, quòd sit uitifera. Etym.

Σίκλαι. inaures.

Σίκλος. ὁ. ὁ. siclus didrachmũ est, id est, numus cõtinens duas drachmas. supius σίγλος, scribitur.

Σίκυα. ας. ἡ. cucurbitula, colocynthis. in Plutarcho scribitur σικῦα προπυριαστωμυῶν, ὥσπερ inquit, αἱ σικῦαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν, οὕτω τὰ τῶν πολυπραγμόνων ὥτα τοὺς φαυλοτάτους λόγους ἐπιεῖται. ut tanquã cucurbitulæ

cucurbitulæ id quod in carne pessimum est ad trahunt, sic curiosorũ aures pessima uerba colligunt.

Σικυηλόν ῥήγνυσθαι. cucumeris in modum frangi os dicitur, obliqua per crassitudinem fractura, dicitur & ῥαφανηλόν Paulus lib. 5.

Σικυήλαθρον. τ. τὸ. cucumerarium.

Σίκυον τ. τὸ. & σικυῶν. cucumer. Vide in Chil. Eras. Sicyon arrodens.

Σικυοπέπων. ονος. ὁ. pepo, quasi circumerarium peponem dicas, aut maturum cucumer.

Σικυώνη. σίκυα. cucurbita.

Σικχάζομαι. derideo, execror, σικχαίνομαι.

Σικχαινὸν. τὸ. molestum, iniucundum.

Σιλχασία tedium, fastidium.

Σίκχη. ἡ. fimbria., λιράστεθον.

Σικχός. ὁ gracilis, ἀκόλης, ὁ μικρὸς σῖτος. Item fastidiens, tedio affectus. Plutarch. οἱ σικχοὶ τῶν νοσούντων ἄρτον καὶ οἶνον πεφοφρόμενοι, καὶ λιῶσιν.

Σιλαίνω. σιλλαίνω. (papauere.

Σιλφη. ἡ. pemmatis genus ex hordeo, sesamo, &

Σιλέω. μ. ήσω. τ. κκα. inter loquendum cum contemptu oculos aliò torqueo.

Σιλλωνός. ὁ ὁ. scõma, nugæ. Silenus Bacchi nutritor, in quẽ hymnus extat apud Orpheũ. se.

Σιλληπορεῖν. uoluptuari, mollẽ et effœminatũ es-

Σιλλαίνω. μ. ανῶ. pscindo, maledictis, & cõuicijs lacero, dicaciter ludo. Item toruè uideo & inspicio, τραβίζω. Etym.

Σιλιγίτης ἄρτος. siligineus panis & opimus.

Σιλλογράφος. τ. ὁ. sillorũ scriptor, qualis fuit Timon Phliasius philosophus maledicẽtissimus.

Σίλλοι. οἱ sales, dicacitates, conuicia, subsannationes, quasi πίλλοι. πίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν.

Σίλουρος. ὁ. silurus piscis, de quo uide Athenæũ, Aelianũ, & Eras. in prouerbio, Silurus putris.

Σίλφη. ης. ἡ. blatta, σκώληξ, silpha insectũ, ut Gaza uertit in Aristotele.

Σίλφιον. ου. τὸ. arbor balsami, radix laseris Columellæ. Vide in Chil. Eras. Batti Silphium.

Σίμα. τὰ. aquilina.

Σίμαι. summæ partes citharæ, καὶ γὰ τὰς ὀρθοφαῦς θέσεις τινὲς. Item apes.

Σιμαίθα. scortum fuit Megarense, cuius amore Alcibiades quoq; insanijt.

Σιμβλεύω. apes aluearibus condo.

Σιμβλεῖς πέτρα. κοῖλος. ἡ. specus in quo mellificãt apes, & apum epitheton in Epigr. Apum autem epitheton est σιμαί.

Σιμβλίσιον. ἀε. apes.

Σίμβλον. τ. τὸ. capsa ubi mellificãt apes, & alueare. Idem σίμβλος. ὁ. & σίμβλη. ἡ. Dictum uidetur σίμβλον quasi σιμόβολον, nempe ὅπερ τὸ κάμαρον ἀσιμαὶ συμβάλλεσι.

Σιμικίνθιον. τ. τὸ. semicinthium, sudariũ, fascia, semicinctum. Videtur Latina uox esse corrupta, non Græca.

Σιμός. ἡ. ὁ. simus, pressis naribus exponit Seruius. Item decliuis: si de loco dicitur, oxytonum est, parozyt. uero simum piscem significat. Cyrill.

Σιμότης. ητος. ἡ. simitas.

Σιμόω. reprehendo.

Σίμων. ωνος. ὁ. Simo, proprium uiri.

Σιμωνίδης. Simonides poëta Ceus, unus ex nouem Lyricis.

Σιναμωρέω. basio, fœdo, uasto, perdo, noxam adfero, Herodot.

Σινάμωρος, uel σινάμορος, per ο. luxuria solutus, destinatus ad nocendum, πρὸς τὸ σίνεσθαι. μεμορημένος, κακόχολος, nociuus. & σινάμωρον, τὸ πορνικόν.

Σιναμωρευμένη. dicitur quæ cũ uiro cõgreditur, ἡ συγγιγνομένη, σίνος γὰρ τὸ αἰδοῖον.

Σίναπις. εος. ἡ. sinapi, ὅπ σίνεται τοὺς ὤπας.

Σιναπίζω. τὸ. ὁμιμύτομαι.

Σιναρής. læsus, πονηρός.

Σινὰς. noxia, φθαρτική.

Σινοβαρωνοῦσθαι. ἀπὸ τοῦ σῦ ἄνθρας σίνεσθαι.

Σινδών. όνος. ἡ. sindon, id est, amictus ex lino Aegyptiaco, quod nunc discrossum appellatur: dicta sic, quia primum in Sidone urbe huiusmodi amictus fieri cœpit, & ob id Tyria à Martiale dicta. erant enim uicinæ urbes Tyrus & Sidon. uide Bayfium.

Σίνηπι. εος. τὸ. idem quod σίναπις.

Σιναπισμός. ὁ. ὁ. exulceratio corporis facta impositio sinapi.

Σινιάζω. μ. άσω. τ. κκα. cribro, concutio. Neutr.

Σινιατήριον. τ. τὸ. cribrum.

Σίνις. fur, latro. κακοῦργος.

Σινόδους. οντος. ὁ. fera quæ dentibus nocet.

Σίνομαι. noceo. Depon. accus.

Σινομωρία. ἡ. libido, coitus, apud Aristot.

Σίνος. εος. τὸ. nocumentum.

Σίνος. mentula, ut Aristoph. interpres docet. Inde Sylleni deflexum nomen est.

Σιντηΐς. Lemnus insula sic dicebatur, quòd Sintij eam incolerent. Etym.

Σίντης. τ. ὁ. nocuus.

Σίνλιοι. οἱ. Sinties populi Lemni.

Σίνλιοι. ijdem Lemnij, παρὰ τὸ σίνεσθαι, quòd primi genus armaturæ aliquod inuenerint. Etym.

Σινύπη. ης. ἡ. sordidarum ouium lana, uel excrementum ouis.

Σίνω. noceo. Neutr. accus.

Σινώπη. nomen fœminæ proprium, & urbis etiam. uide Etym.

Σινωπίζω. lasciuire, à Sinope scorto quopiã nobili,

bili, celebratæq; lasciuiæ. uel certè à Sinopensiũ moribus tractum. Eras. Chiliad.

Σιοκόρος. ὁ. deorum cultor, ædituus.

Σίον. τὸ. herba quædã aquatica, similis apio. à qui busdam αὐαγάλλις. Lat. lauer.

Σιός. ὁ. deus, lingua Aeolica. unde Sibylla dicta est. & σιὼ dij Lacedæmonijs.

Σίπαλος. ον. ὁ. difficilis, molestus, deformis, impurus, ἄμορφος.

Σιπῆς. densus, solidus.

Σιπύα. ἡ. frumentaria capsa.

Σιπύη. ης. ἡ. arca, ἀρχοθήκη, uas ferreum & testaceum.

Σιπυΐς. ίδος. ἡ. pyxis & uas fictile asseruandæ farinæ usui destinatum.

Σίπυλος. ου. ὁ. Sipylus, urbs, mons iuxta Lydiam.

Σίραιον. τὸ. dulcis quædam decoctio ex melle apud Aristophanem, sapa, σέραιον, mellatium uocant quidam.

Σίρβυνον. τὸ. placentæ genus Veneri apponi in sacrificijs solitæ.

Σιρίασις. εως. ἡ. inflammatio est partium earum quæ circa cerebrum aut eius membranã sunt.

Σίρις. imperitus. & nomen proprium fœminę, & urbis Italiæ. Etym.

Σιρίω. laboro capitis ardore.

Σιρίωσις. capitis ardor malim σιριάσις.

Σιρομάστης. instrumentum siue uas quoddam ferreum, ansam ligneam habẽs, quo telonæ utuntur εἰς ἔρβυναν. hasta, romphea.

Σίρος. uas, in quo far & legumina reponũtur, dolium, mulus, carcer, fouea. Etym.

Σιρός. ὁ. cuniculus, id est, fouea subterranea, fossa, λάκκος.

Σίσαμον. ὁ. τὸ. σίσαμον, id est, sesamum. Dioscor.

Σισάρειον. τὸ. ornamentũ muliebre aureũ, torquis

Σίσαρον. ὁ. τὸ. siser, oleris genus, seseli. (modo.

Σισμός. ὁ. ὁ. stridor qualis fit ex ferro candente in aquam misso.

Σισύμβρια. flores quibus coronabatur sponsus.

Σισύμβριον. τὸ. serpyllum Lat. uel corona ueneris

Σίσυμον. hasta, δόρυ. uide σίγυμνον. (herba.

Σισύρα. ας. ἡ. barbarica uestis ex pellibus caprinis, ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ. Idem significant σισύρνα & σίσυς. Etym. Vide Ammon. amiculum è pellibus ouium lanatis confutum: capitur pro quauis obsoleta uiliq; plagula.

Σίσυρμα. τὸ ἐκλεροκύδιον ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. Ammonius.

Σισύρνα. ἡ. indumentũ è uillosis pellib. confutũ.

Σισυρνοδύτης. οῦ. tegmine seu operculo spisso induti, sic apud Lycop. in Alexãd. cãeri dicũtur.

Σισυροφόρος. ὁ. renone aut penula indutus.

Σίσυφος. ὁ. ὁ. Sisyphus. Idem erat apud ueteres quod θεόδωρος. superius σίσυφος.

Σῖτα, pro σιτία. cibi.

Σιταγωγός. uide σιτηγός. dicebatur nauis conuehendis frumentis & annonæ accommodata, quasi frumentaria.

Σιτάνιον, uel σιτάριον. ὁ. τὸ. genus mespili, ὠμὴ λίς. Item frumentum hornum.

Σίταρχος. commeatui, uel ciborum sumptibus præfectus. Et σιταρχία, ipsum officium.

Σιτέομαι. edo, pascor. σιτοῦμαι ἄρτον. comedo panem.

Σιτοδυτής. ὁ. ὁ depastus, saginatus.

Σιτοδύω. μ. εύσω. τω. δύκα. pinguefacio frugibus. Actiu. accus.

Σιτέω. μ. ήσω. τω. ηκα. nutrio, pasco, uictito. Actiuum. accus.

Σιτηγός. uel συταγωγὸς ὁλκὰς. nauis frumentaria. Bayfius.

Σιτηρέσιον. ὁ. τὸ. annonę copia, diuisio frumẽti. τὸ διδόμενον ἑνὶ εἰς προφῶν, tessera frumentaria, stipendium, authoramentum Politiano interprete. Bud. in Annot.

Σίτηρον. ὁ. frumentum.

Σίτηρὸν ἀγγεῖον. canistrum, σιπύα.

Σίτησις. εως. ἡ. idem quod σιτηρέσιον, annona atque ius epulandi, quod dabatur benemeritis in Prytaneo. Pollux.

Σιτησμός. nutritio, διατροφή.

Σίτθα. uox est pastoralis, pro ψίττα. uide σίττα.

Σιτίζω. μ. ίσω. τω. ικα. nutrio, ψωμίζω. cibum porrigo, pasco. Actiu.

Σιτικός. ὁ. ὁ. frumentarius.

Σιτίον. ὁ. τὸ cibus, cibarium σιτηρέσιον.

Σιτισμός. esca. σιτησμός.

Σιτιστὴς. ὁ. ὁ. fartor.

Σιτοβολίον. τὸ. granarium, horreum quo triticum reponitur.

Σιτοβολών. idem.

Σιτοδεία. ας. ἡ. penuria rei frumentariæ, fames.

Σιτοδοσία. ἡ. largitio frumenti.

Σιτοδοτεῖσθαι. frumentum accipere. Sic dicebãtur οἱ δωρεὰν σιτομετρούμενοι, ij quibus frumentum publicè dabatur.

Σιτοκάπηλος. ὁ. ὁ. frumenti uenditor.

Σιτοκλονεῖσθαι. siti & fame cruciari, ὑπὸ δίψους καὶ πείνης, καὶ τὸ φαγεῖν.

Σιτόκαρος. inutilis, frustra nutriendus.

Σιτολογέω. μ. ήσω. τω. ηκα. frumentor. Neut.

Σιτολογία. ας. ἡ. frumentatio, munus τοῦ σιτολόγου.

Σιτολόγοι. magistratus qui exiguntannonam, & frumentum cogunt.

Σιτομέτραι. qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, qui mensores frumenti appellantur in Pand.

Σιτομετρῶν. frumentum exhibere.

Σιτομετρῶσθαι. frumentum mensura accipere. De militibus dixit Polyb.

Σιτομετρία. ας. ἡ. &

Σιτομέτρον, uel σιτόμετρον. ου. τὸ. demensum, quasi frumenti mensura. Erat autem σῖτον id appellatum, quod singulis mēsibus serui à dominis suis accipiebant, quaternos scilicet modios frumenti.

Σιτομνημονῶν. frumentum metiri uel largiri. nam qui demensa sua acceperant, eorum nomina ascribebantur.

Σιτοποιός. ὁ. ὁ. panificus, pistor.

Σιτοποιοῦμαι. panem facio, in panificio occupatus sum. Interdum cibum sumo, id est, σιτοῦμαι, epulor, quod & ipsum interdum accusatiuo iungitur.

Σιτοποιῶ. pasco, alo. Accus.

Σιτοπώλης. ου. ὁ. uenditor frumenti.

Σιτοπομπία. ας. ἡ. transmissio frumenti.

Σῖτος. ὁ. ὁ. frumentum. σῖτος uerò cibus, τὸ βρῶμα. Vnde σῖτα ἐκβολή, quando segetes aristas emittunt. Thucyd. Est etiam σῖτος annua pensitatio, ad alimētum uiduarum & pupillorum, quæ dabatur à curatoribus bonorum, uel à uiris uxoribus repudiatis. Vnde σῖτα δίκη appellabatur rei uxoriæ actio.

Σιτός. ὁ. ὁ. esculentus, oxyton. Cyrillus.

Σιτοφόρον. ου. τὸ. crumenta, canistrum.

Σιτοφύλακες. erant Athenis qui frumento asseruando, item ut iusto pretio uenderetur, curam gerebant. quod ipsum etiam fiebat in farina & pane. Erantq; numero uiginti, ex quibus quindecim in ipsa ciuitate, quinque in Pyræo.

Σιτοφυλακεῖον. τὸ. camera frumenti.

Σιτοχρόος. ου. ὁ. habens colorem frumenti.

Σίττα. ας. ἡ. Σίττη. pica. Item σίττη uox pastorum ad gregem, supra scribitur σίτα.

Σίττας. psittacus auis.

Σίττη. ἡ. sitta auis, ut Gaza reddit in Aristotele.

Σιττύβος. ου. ὁ. uasis genus. & σιττύβη funiculus, uestis pellicea.

Σιτώ. ός. ἡ. Cereris statua.

Σιτῶν. ῶνος. ὁ. ager frumentarius.

Σιτωνέω. frumentum emo.

Σιτώνιον. ου. ἡ. res frumentaria.

Σιτωνής. ου. ὁ. mercator frumentarius, frumentator publicus. Vnde σιτωνία ipsum munus.

Σίφλος. ου. ὁ. contumelia.

Σιφλός. ὁ. ὁ. turpis, ridiculus, cœcus, imbecillis, culpabilis, inualidus, mollis, floccid', ἀραιός, μαλθακός, λιχνός, αὐτενέργητος, uecors. Lycij ferulæ medullam etiam σιφλὸν uocant ob fungosam eius raritatem. Eust. Iliad. ξ.

Σιφλόω. excæco, ἐπίψογον ποιῶ. καὶ μωμητὸν, uel ἐκλύω, ἢ παύω τὸ ὁρμῆς Eust. Iliad ξ.

Σιφλώζω. exibilare, explodere.

Σιφνοῦς. talpa apud Lycophronem. Etym.

Σιφνιάζω. μ. άσω. σ. ακα. nimis accuratè carmine utor. Dictum à Philoxeno Siphnio. Alij ad Siphniorum mores referre malunt scurriles & procaces, ut sit σιφνιάζειν subsannare, & digito ostendere, digito nates attrectare, & (ut habet prouerbium) medium unguem ostendere. Ab insula Siphno deducit Suidas, sicut à Lesbo λεσβιάζειν, à Creta κρητίζειν. Vide in Chiliad. Erasmi, Siphnissare.

Σίφνιος. turpis, impurus.

Σιφνός. uacuus, κενός.

Σίφων. ωνος. ὁ. instrumenti genus quo ex uase hauritur uinum.

Σίφωνες. οἱ. siphones, tibiæ seu tubi dicuntur à sono uocis, si, si, si. unde illud Iuuenalis, Effigiemque deæ longis siphonibus implent. Est quoque σίφων homo sordidus & libidinosus à σιφνιάζειν. Item fistulæ quibus uinum è dolio exurgunt emptores, bonitatem eius exploraturi. Et uermis similis formicæ, & culex Meleagro Epigram. libro septimo, similiter à uoce si, si, si. Item uas quo continetur triticum.

Σιό dij, Lacedæmonijs. uide σιός.

Σιωπάω. μ. ήσω. σ. ηκα. taceo. Neutrum accusatiuo.

Σιωπή. ῆς. ἡ. silentium. παρὰ τὸ σιγή, καὶ τὸ ὅπα τὴν φωνήν. Ammonius distinguit à σιγή.

Σιωπηρός. &

Σιωπηλός. ὁ. ὁ. taciturnus.

Σκάζω. μ. άσω. σ. ακα. claudico, flecto, inclino, καταμφιβάλλω. Neut. absol.

Σκάθυρμα. τος. τὸ. scarificatio, σκάλυμα.

Σκαιαί. αἱ. scæ portę dictę, quòd in sinistra parte urbis sint, à σκαιός: uel à Sceo opifice: uel quòd Troianis sinistrę fuerint. per eas enim receptus equus ligneus exitium eis intulit.

Σκαιός. ὁ. ὁ. sinister, id est, quod ad sinistram est. Item indoctus, imperitus, rudis ad discendum, ferox, ineptus, rusticus, inscitus, improbus, sæuus. Huic opponitur δεξιός. Et σκαιὸν πρᾶγμα, res quæ præter animi sententiam cadit, & non ex uoto: & σκαιὸν ῥίον, exiguam rupem, uocauit Homer.

Σκαιότης. ητος. ἡ. fatuitas, ruditas, stupor, imperitia, feritas.

Σκαίρω. μ. αρῶ. tripudio, salio. τὸ τὸς πόδας ταχέως κινῶ ἢ ἐμφέρω. Neut. absol.

Σκαιωρέω. μ. ήσω. σ. ηκα. κακουργέω.

Σκαιωρία. ας. ἡ. dolus, malitia, tripudium, saltus.

Σκαλαθύρω, coire, σκαλεύω, λάθρα πλησιάζω.

Σκαλαθύρμα. ατος. τὸ. &

Σκαλαθυρμάλιον. ludicrum, umbra, phãtasia, doctrina exilis. Aristophan. Neph. σκαλαθυρμαλιά τινα μικρὰ μανθάνων. in Socratem qui res nihili diceret.

Σκαλαπάζω. eo, circumeo, erro.

Σκάλασις. sarritio.

Σκαλέας. instrumentum, mensura terræ.

Σκάλευμα. ατος. τὸ. effossio.

Σκαλεύς. έος. ὁ. fossor, qui sarculo operatur.

Σκαλεύω. μ. εύσω. ω. ευκα. fodio, moueo, euerto, incido, scarifico, pedibus tero ut gallina terram. Neutrum absol.

Σκαλινός. ὴ. ὸν. numerus dispar, figura geometrica instar scalæ, figura triangula cuius latera inter se omnino inæqualia. Item obliquus, curuus, habens multos angulos.

Σκαλίζω. μ. ίσω. ω. ικα. fodio. Neut. accus.

Σκαλίς. ίδος. ἡ & έος. ἡ. sarculum. Xenoph. Oecono. τὸς δὲ δὴ σκαλέας ἔφην ἐγὼ ὦ ἰσχόμαλε, τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ.

Σκαλισμός. ὴ. ὸ. sartio. Columel. Peracta sementi sequens cura est sartionis &c.

207. Σκάλλω. μ. αλῶ. fodio, sarrio.

Σκάλμυς. ὴς. ἡ. gladius Tracicus. σιδηροελάβιον.

Σκαλμός. ὴ. ὸ. lignum cui alligatur remus, quod & Latinè scalmus uocatur. Vide in Bayfio scalmus, interscalmium. δωδεκάσκαλμον πλοῖον.

Σκάλοψ. οπος. ὁ. talpa.

Σκάμανδρος. nomen uiri proprium, & fluuij Troiæ. Etym.

Σκαμβός. ὴ. ὸ. paruus, curuus. ἀπὸ τοῦ σκαλεύειν, ἢ σκαιὼς προβαίνειν, obliquè ingrediens, πλαγιῶς πορευόμενος, cãcri more, ἢ ἀπὸ τοῦ σκαιὰ βαίνειν.

Σκάμμα. ατος. τὸ. fossio, cauea ludorum.

Σκαμμάδια. ὰ. scorta.

Σκαμμώνιον. ὴ. τὸ. liquor collectus ex herba scammonia.

Σκαμμωνίτης οἶνος. ex scammonia confectum uinum.

Σκαμφυσᾶ. indignatur, ægrè fert, μεμψιμοιρεῖ.

Σκανδάλεθρα. τὰ. ligna incurua laqueorum, quibus feræ incidentes detinentur. Aristophan. Acharn. transfert ad sermonis aculeos, κατ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ σκανδάλεθρ' ἴσως ἔπων. Pollux σκανδάλεθρον interpretatur paxillum qui in muscipulis erigitur, ut obicem sustineat.

Σκανδαλίζομαι. offendiculum patior.

Σκανδαλίζω. μ. ίσω. ω. ικα. scandalizo, offendo, ὑβρίζω. Actiu. accus.

Σκάνδαλον. ὴ. τὸ. scandalum, offensio, offendiculum: à ruina dictũ, quòd occasio sit cadendi, si quid obstet eũti. & σκάζω, claudico, quod claudus inflectens se, uideatur tendere ad ruinam.

Σκάνδικα. ας. ἡ. genus galeæ, & nomen urbis.

Σκάνδιξ. ικος. ὁ. herba scanaria inter olera ineptissima. unde matri Euripidis exprobratũ est, quòd scandicem uendiderit: & ipse Euripides σκανδικοπώλης. propterea dictus. Metroclis Cynici σκάνδικας sylueſtre olus abluentis meminit Laërtius lib. 2. in Aristippo.

Σκάνδιωδη. ὁ. pali, χάρακες.

Σκάνθος. caussa, impedimentum.

Σκαπανεύς. έος. ὁ. σκαπανήτης.

Σκαπανεύω. ης. ἡ. uas concauum, fossa. Item sarculum, ligo.

Σκαπανήτης. ὴ. ὁ. fossor.

Σκαπέρδα, & σκαπέρδαν ἕλκειν. uide quæ annotata sunt ex Eust. Iliad. ρ. in ἕλκυσίνδα.

Σκάπετος. fouea, τάφρος ἢ τάφος.

Σκάπος. ramus, & uentus quidam.

Σκαπτήρ. ῆρος. ὁ. fossor.

Σκάπτω. μ. ψω. ω. ψα. fodio, ὀρύττω.

Σκάραβος. ὴ. fullo, insectum quoddam.

Σκαρδαμυκτί. conniuentibus oculis.

Σκαρδαμυκτοί. οῖ. quibus oculi nimiũ cõniuent.

Σκαρδαμυκτῶ. &

Σκαρδαμύττω. μ. ύξω. ω. υχα. frequẽter claudo & aperio oculos, conniueo, νυκτῶ βλεφαρίζω, id est, nictor. τὸ σκαίρω, ἤγουν κινῶ, καὶ μύω τοὺς ὀφθαλμούς. Significat etiam adnictor mulieri, oculis inuito & prouoco. Bud. Com.

Σκαρθμός. agilitas, pes seu basis, saltatio, motus, cursus, crepida, calcitratio. Cæl. lib. 2. cap. 44. Theon. πόδια interpretatur, ἢ τὰ τὸ σκαίρειν.

Σκιρτάζω. μ. ίσω. ω. ικα. salto, turbor, bullio.

Σκαριφήσασθαι. perfunctoriè quippiam agere, neque admodum exactè, scarificare, per superficiem scindere.

Σκαριφεύω. μ. εύσω. leuiter & umbris tantũ imaginem delinio. Vulgò scharphieren.

Σκαριφισμός. οῦ. ὁ. delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam. Vnde pro perfunctoriè & parum accuratè aliquo facto ponitur. Cæl. lib. 6. cap. 28.

Σκάριφος. ὴ. τὸ. sarmentũ, stipula, festuca, τὸ κάρφος ἢ φρύγανον. Harpocr.

Σκάρος. ὁ. scarus piscis, apud Aelianũ & Aristotelẽ. qui ut ait Oppian. solus inter omnes pisces uocalis est. Theocriti interp. ἀπὸ τοῦ σκαίρειν deducit. Gaza Græcam uocem relinquit.

Σκατόν. uel σκατός. ὴ. τὸ. merda.

Σκατοφάγος. ὴ. ὁ. merdam comedens. Medicorum epitheton apud Aristophan.

Σκαφεῖον. ὴ. τὸ. σκάφιον, ligo. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, id est, fodiendo.

Σκαφεύομαι. scaphis necor, quale torquendi genus habes apud Plutarch. in uita Artaxerxis.

Σκαφή. ῆς. ἡ. oxyton. & σκαφέα effossio.

Σκάφη. ης ἡ. scapha, quæ erat longarum nauium, mediocritate solũ non genere à naue differẽs. Plutarchus, ἐφόλκιον uocat. Lucian. δικωπίαν Veneti schipho & copano. Ponitur & pro uase ligneo concauo. Plutarch. in Rom. γθέμενον ὃν εἰς σκάφιον τὰ βρέφη. Liu. alueum appellat, ab Vrb. 1. Tenet fama. cum fluitantem alueum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset. Bayf. de Re nauali. Cyrill. peluim interpretatur.

Σκαφηφόρος. ὁ. ὁ. scapham ferens, ut homines alieni in Panathenæis solebant.

Σκαφίδιον. ὁ. ὀ. parua nauis. Lucian. tamen dixit μικρὸν σκαφίδιον. Bayf.

Σκαφιοκαρος. ὁ. qui scaphio tonsuræ genere tõsus est, & σκάφιον κέρειν apud Aristoph.

Σκάφιον. ὁ. ὀ. scaphium, hoc est matula Polluce authore. Item uas potorium uel escarium, ut scribit Athen. Item ligo, ut apud Iuuenal. Et ride scaphium, positis cum sumitur armis. Erat & uas æreũ, in quo styli in medio siti proceritas horarum ductus discriminabat. Vitru. id scaphen & hemisphærium appellat: quo usu, cum non cauo ambitu, sed plano descriptum est, area ea discus appellatur, quasi lenticula. Plutarch. in Numa σκάφιον uocat, quo ignis sacer extinctus solis tantum radijs accendebatur. Hermol. in Plin. Item calua siue cranium apud Aristoph. à scaphæ figura. Item tonsuræ genus apud Suidam.

Σκαφίς. ίδος. ἡ. scyphus. Numeratur inter culinaria uasa apud Athen. urna. Est etiã tonsuræ genus. Etym. Hippocra. musculus, hoc est, marina cõcha oblongior.

Σκάφος. εος. ὀ. commune est uocabulum cuiuscunq; generis nauium, ut σκάφη τετηρικρικὰ naues quadriremes Diodo. Accipitur & pro concauitate & uentre nauis. ἀπὸ τοῦ σκάπτω. est & uas in quo uentris onus reddebant fœminæ. & rusticum instrumẽtum fossorium apud Pollucem.

Σκαφοειδής ές. ὁ. ἡ. similis scaphæ.

Σκαφώρη. ἡ. uulpes.

Σκεδάζω. μ. ασω. π. ακα. &

Σκεδάννυμι. dissipo, dispergo, cõturbo, irritum facio. Actiu. accus.

Σκεδασμός. ὁ. ὁ. dissipatio.

Σκεδαστός. ὁ. dissipabilis, mutabilis. Cicer. qui ex Platone σκεδαστὴν οὐσίαν uertit materiam mutabilem.

Σκεδαίω. σκεδάννυμι. dispergo.

Σκεδιάζω. ex tempore ago, scribo, pro χεδιάζω.

Σκεδίασμα. res & extemporalis, pro χεδίασμα.

Σκεδινῶ. σκεδαίω.

Σκεθρὰ δίαιτα. apud Hippoc. ratio uictus exacta, quam & ἀκριβῆ & χρηστὴν Gal uocat, quę solius ptisanæ succo aut melicrati constabat: cui aduersatur φαύλη, Hippoc. dicta, aliàs etiam ἁπλῆ ἐπιτυχοῦσα, quæ uini usu & carnium constat, inter quas extremas media est ὑποφαύλη, siue λεπτή, aut etiam μέση nominata, quæ perficitur ptisana, blito, malua, olere atro, beta, aut cucurbita, & piscibus ἁπαλοσαρκοις. hæc apud Gal. obseruauimus.

Σκέθρος. ὁ. ὀ exactus, diligens.

Σκειρὰ. Palladis festum. Etym.

Σκίρα. τὰ. instrumentum lusorium, tali fritilli. Etym.

Σκειρὰς. Mineruæ statua sic appellata à loco. Etymol.

Σκειρόμαντις. ιος. ὁ. qui loco æditiore templo designato auguria captat.

Σκῖρος. fordes, caseus acris, lucus, quercetum.

Σκίρων. uentus à Scironijs saxis spirans, quæ Scironlatro inhabitauerat: & mons inter Megara & Corynthum.

Σκελεά. ocreæ, subligaria, fœmoralia, tibialia.

Σκελετόω. arefacio, assicco, apud Dioscor.

Σκελετός. ὁ. ὁ. osseus, aridus, defunctus qui exaruit, hoc est assiccatum. mortuus, τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν dixit Lucillus Epigram. lib. 3.

Σκελετίζω. supplanto.

Σκελιφρός aridus, contractus.

Σκελίδιον. ά. apud Aeginet. nuclei allij & segmina.

Σκελμός. aridus, intortus.

Σκέλλω. μ. ελῶ. attenuo, sicco. 207. . . . .

Σκέλος. εος. ὀ. crus aut pes, ut Gaza uertit in Aristotele. brachium. Cælius scribit significare totum illud quod consurgit ex crure, spyro & pede.

Σκελοτύρβη. ης. ἡ. paralysis species, quando recti nequeunt incedere, sed nunc in læuam, nunc in dextram corpus contorquent, pedesq; proferunt: interdum etiam uelut inutile syrma anguium more pedem promouent.

Σκελτός exiccus. Etym.

Σκέμμα. ατος. ὀ. &

Σκέμμος. consilium, commentatio.

Σκεπάζω. μ. ασω. π. ακα. cooperio, protego.

Σκεπάναι. agrifossiones.

Σκέπανον. ὀ. σκέπη. tegmen.

Σκεπηνικδὴν. modus ligationis chirurgicus, ἐκκλασμῶς.

Σκεπηνίζειν securi percutere.

Σκεπηνισμός. ὁ. ὁ. fractura caluæ in duas partes, cũ grauiore ictu ossa percussa desiliunt.

Σκέπδνον.ου.τὸ. ascia, securis utrinque scindens. Item tegmen laneum.

Σκέπδνος. uinculum.

Σκέπας.τος.τὸ.&

Σκέπασμα. ατος. τὸ. uelamen, protectio, tegmen.

Σκεπαστὴς.ὁ.ὁ.protector.

Σκεπαστικός.ὁ.tegens.

Σκεπαστήριον.τὸ.τὸ.defensaculum.

Σκέπη.ης.ἡ.tegmen,protectio.

Σκεπτικὴ. est consyderatrix secta illorũ, qui semper assensum retinebant, semper se dubitare præ se ferentes. uide Gellium, & supra in Ἐφεκτικοί.

Σκεπτικός.οῦ.ὁ. consyderator, qui semper assensum retinet.

Σκέπτομαι.μ.ψόμαι.π.ψαμαι. consydero. & σκέπτεται, σκοπεῖν.ὁρᾶν, ducere, elicere, trahere argumenta. Vide σκήπτεται apud Ammonium.

Σκέπω.tego,munio,obseruo,prætexo.

Σκέραφος.τὸ ὁ.conuicium.

Σκερβολέω & σκερβόλλω.conuicior.

Σκέρβολος.τὸ.ὁ.impostor,conuiciator.

Σκυαγωγία.sarcinæ.

Σκυαγωγῶ sarcinas colligo, refero, sarcinas & uasa ueho,conuaso.

Σκυάζομαι.ornor,induor,armor. Item colligo necessaria ad iter,conuaso.

Σκυάζω.μ.άσω.π.ασα.apparo, compono, condio. Item uestio, cultu compono, & induo, armisq; contego.Bud.Com.

Σκυαθήκη.ης.ἡ.armarium,hoc est repositorium uasorum, quæ ornamento magis sunt domui, quàm in usum quotidianum comparata. malim σκυοθήκη.

Σκυάριον.τὸ.τὸ.uasculum,parua suppellex,utensilis res.

Σκυασία.ας.ἡ.compositio,conditura.Dioscor. Item conditio & apparatus ciborum, condimentum.Bud.Com.

Σκυασός.οῦ.ὁ. factitius, compositus. Plato de Repub.6.posuit pro eo quod opificio constat. Bud.Com.

Σκευαφόρα.sarcina.

Σκυὴ.ῆς.ἡ habitus,uestitus,cultus,gestamen,ut solet & πανοπλία. Et armatura Thucyd. Itẽ armamenta nauis, ut in Act. Apost. 27. uel instrumentum nauticum, quia σκυὴ significat instrumentũ,ut κατασκευὴ, hoc est, τὰ σκύη τὰ κατ' οἶκον, τουτέστι τὰ ἐπιπλα. authore Polluce.

Σκευοθήκη.uide σκευαθήκη.

Σκευοποίημα.apud Plutarchum, pro habitu scenico,hoc est,pro instrumento scenico & cultu apparatuque scenicorum.

Σκευοποιός. qui personas, & alia scenica apparat.

Σκευοποιοῦμαι. instructus sum & exornatus gemmis,& alijs rebus preciosis. Accipitur & pro suo actiuo.

Σκυοποιῶ.instruo,armo,fabricor,κατασκυάζω.

Σκυῦος.εος.τὸ.quæcunq; utensilia, instrumentum,arma.

Σκυοφόρα κτήνη.iumẽta sarcinaria & clitellaria.

Σκυοφορέομαι.feror tanquam sarcina, uel sarcina mea gestatur. & est militum, qui calonibus & iumentis sarcinarijs utuntur.

Σκυοφορέω.μ.ήσω.π.ηκα. fero sarcinas, calonũ est & iumentorum.Neutr.absol.

Σκυοφορία.phalangæ,quibus baiuli ferẽdis onerибus utuntur, Pollux ex Plat. scribit τὸ σκυοφόριον.

Σκυοφόρον.ου.τὸ. impedimentum exercitus & sarcina.

Σκυοφόρος.ὁ.ὁ.ferens sarcinas in exercitu, lixa, calo.Bayfius.

Σκυοφυλακέω.custodio sarcinas.

Σκυοφύλαξ.κος.ὁ.ἡ. qui utensilia custodit, armarij custos.

Σκυόω.instruo,paro.

Σκυωρέομαι.μ.ήσομαι.π.ημαι. in malam partem & idem ferè quòd συσκυάζομαι,id est, struo, molior, capto, ἐπιβουλεύω,cõtechnor, incœpta insidiosa suscipio,atque adorior, adorno, machinor,Demosthen.Cicero telam texere,& ordiri telam dicit. Plautus, Exorsa hæc tela nõ malè omnino est mihi. Accipitur tamen passiuè etiam ἐσκυωρημένος pro fictus. & imposturæ plenus. Est etiam satago,perscrutor, & excutio omnia sagaciter & curiose,& prędonũ more,Plutarchus. Et σκυωρούμενος. captator etiam & qui imminet occasioni prędæ & intẽtus est, instansq; custodum negligentiæ. Aliquando accipitur in bonã partem pro tracto, molior,& satago. Et dicitur ἀπὸ τῶν σκυῶν φυλακῆς,οἱονεὶ τὰ σκύη ὠρῶν.Bud.Com.

Σκυωρέω.idem.

Σκυώρημα.ατος.τὸ.cõmentum,insidiæ, insidiosa molitio,& fraudulenta rerũ machinatio,molimen fraudulentum & captiosum.

Σκυωρία.ας ἡ idem quod σκυώρημα,id est calumniosa actio, quadruplatoria perscrutatio, Demosthen. Significat etiam πόρισμα φυλακῆς ἢ ἔρευναν,hoc est curiosam,delatoriamq; obseruationem & custodiam, quod etiam interdum in bonam partem accipitur.Aristotel. de Hist.9.Est etiam uehemens occupatio circa aliquid & delectatio,Aristotel.de Gener.ani.1. Bud.Com.

Σκευωρός. ὁ. ὁ. ἡ qui uasa & arma custodit.

Σκέφας Θ. ὁ. ὁ. compositus.

Σκέψις. ιος Θ. ἡ. consyderatio, consilium, deliberatio.

Σκήπτω. concludo.

Σκηνίτης. scenam quandam inhabitans uel umbraculum. Etym.

Σκηνέω. μ. ήσω. π. ηκα. incumbo.

Σκηνή. ῆς. ἡ. scena, umbraculũ, & ea theatri pars, quæ inter duo cornua pertenditur: tentorium quod ab rusticis inumbrationis caussa excitari solitum erat, tabernaculum, medium theatri ostium. Deniq; quæcunq; in castris alijs ue locis ex frondibus, culmis, pellibus, tabulisq; tẽporaria fiunt domicilia dicebantur, quas attegias Latine non male dixerimus, ut apud Satyricum, Dirue Maurorũ attegias. Item fraus, ornatus tragicus, ornatus quidam muliebris. Σκηνὰς attegias uocarunt. Cæl. lib. 5. cap. 8. Vide in Chil. Eras. Scenæ seruire.

Σκηνόομαι. & σκηνοῦμαι, & σκηνέω. idem quod σκηνόω.

Σκηνιτής. in scena uel tentorio habitans.

Σκηνίδιον. ου. ὁ. tabernaculum.

Σκηνικός. ὁ. ὁ. scenicos agones exercens.

Σκηνῖται. οἱ. populi nomades in tabernaculis degentes.

Σκηνοβατῶμαι. in prosceniũ in comœdia prodeo.

Σκηνοβατῶ. peruulgo, traduco, omnium oculis expono, infamo.

Σκηνογραφία. ἡ. est frontis & laterum absceden tium adumbratio, ad circiniq; centrũ omniũ linearum responsus. Plutarch. πάντα πράγματα τραγῳδίαν ὄντα & σκηνογραφίαν, Omnes res dignæ tragœdia & scena. Cæl. lib. 5. cap. 8.

Σκηνόγραφος. sutor tabernaculorum.

Σκηνοῦμαι. τὸ σκηνῶ.

Σκηνοπηγία. τὰ. scenopegia, celebritas erat Hebreorum, quam liberati iam de seruitute Aegyptiaca sub tentorijs in solitudine celebrabant, mensis pomis omnifariã onustis. Dicta à σκηνὴ & πήγνυμι, hoc est à figendis tabernaculis. Latini aspirationem addũt, nescio qua de caussa. Σκηνοπηγία quoque ab Aristotele dicitur, nidi constitutio illa, quam miro ingenio excogitant hirundines implicito festucis luto ad lutariæ paleationis normam, quæ ἀχύρωσις appellatur. Cæl. lib. 4. cap. 15.

Σκηνοποιΐα. ας. ἡ. locatio tentorium.

Σκηνοποιός. οῦ. ὁ. tentorij artifex, aulæorũ textor.

Σκηνοποιοῦμαι. &

Σκηνοποιῶ. tabernaculum excito, domum facio & coagmento, in tentorijs moror.

Σκηνοῤῥάφειον. ου. officina coriarij.

Σκηνοῤῥάφος. ὁ. ὁ. sutor, coriarius.

Σκηνῶσις. εως. ἡ. habitatio, tabernaculum, tentorium, ornatus muliebris.

Σκηνόω. μ. ώσω. π. ωκα. habito, contubernor, castra metor, pono tentoriũ, κατασκηνῶ. obumbro. Neut. absol.

Σκηνύδριον. ου. tugurium.

Σκηνωτής. ὁ. ὁ. qui in tabernaculis agit.

Σκηνώμα. ατος. ἡ. habitaculum, tentorium, tabernaculum.

Σκηπάνιον. ου. ἡ. sceptrum, baculus, lingua Cyreneorum, teste Eust. Iliad. ν.

Σκήπτομαι. μ. ήψομαι. π. ημμαι. fingo, simulo, inhæreo, incumbo, causificor, prętexo. Ammon. distinguit à σκέπτεσθαι.

Σκῆπτος. ὁ. ὁ. fulmen uiolentum. à σκήπτω.

Σκηπτοῦχος. ου. ὁ. sceptriger. σκηπτόῦχος βασιλῆας. uocat Homer.

Σκῆπτρον. ου. τὸ. scipio, cui innitimur. à σκηρίπτεσθαι uel σκήπτεσθαι. Accipitur tamen pro eo scipione, quem reges gestabant auratum & eburatum: & signũ erat uel imperij, quale Agamemnoni datur latè imperitanti: uel orationis, quale cõcionator Telemachus dicitur habere: uel iustitię, quod Achilli datur, qui iniuria affectus per sceptrũ, uelut iustitię symbolon, iurat. Cæl. lib. 4. cap. 29. Vide in Chil. Eras. Aliud sceptrũ, aliud plectrum.

Σκηπτροφόρος. ου. ὁ. rex, sceptrifer.

Σκήπτω. μ. ήψω. π. ψα. fulmino, irruo, σφοδρῶς καὶ βιαίως καταφέρομαι. Item occasionem inuenio, innitor.

Σκήπων. ωνος Θ. ὁ. baculus, scipio, σκῆπτρον, σκίμπιον.

Σκηρίπτομαι uel σκηρίπτομαι. innitor, fulcior.

Σκῆψις. ιος. ἡ. fictio, πρόφασις, fictum refugium, tentamentum, commentum, falsum testimonium. est etiam nomen urbis in Troia. Etym.

Σκιά. ᾶς. ἡ. umbra, adumbratio: quasi κιά. nam κίειν. comitari est.

Σκιαγραφία. adumbratio, prima picturæ linea-(menta.

Σκιαγραφικός. umbratilis.

Σκιαγράφος. qui rem adumbrat.

Σκιαγραφῶ. adumbro, hoc est rem non solidam exprimo, sed per umbram edo, ac fallaci simulacro repræsento, quales sunt imagines picturæ umbratilis, quod & ὑπογραφεῖν & ὑποτυπῶν dicitur.

Σκιάδλαι. rami prægrandes umbram facientes, attegiæ.

Σκιαδλεὺς. έως. piscis umbra, quem Athenæ. σκίαιναν uocat.

Σκιαδία. σκηνοπηγία. est autẽ locus ᾧ τὰ μέρα κιᾷ ἐκαθέζετο.

Σκιάδιον. ὁ. τὸ. umbella, pileus latus, ueluti uulgò stramineus aduersus solis ardores. Item rotundum illud ueluti pedamentum in herbis, ut in aniso, & fœniculo.

Σκιάζω. inumbro, tego, obumbro, opaco. Sic Cicero 1. de Natur. Deor. Cum aut terram nox opacasset, tum cœlum totum cernerẽt, astris distinctum. Et eod. lib. Sol cum terras larga luce compleuerit, easdem modo his, modo illis ex partibus opacet.

Σκιαθήρας. quasi dicas umbræ indagator, instrumentũ autem gnomicon est, quo etiam architecti metandis urbibus utebantur. Vide σκιόθηρον.

Σκίαινα. ας. umbra piscis, ut Gaza uertit in Arist.

Σκιαμαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. pugno cũ umbra, umbratili certamine depugno, quod faciũt ij qui secum ipsi pugnam meditantes nemine repugnante concertant. Dicitur prouerb. de inaniter laborãtibus de quo Eras. Chil. Neutr. absol.

Σκιαμαχήσας. φῶς. ἡ. crebris ictibus aërem inanẽ feriens.

Σκιαμαχία. ας. ἡ. umbratilis armorũ meditatio, siue pugna, & genus leuioris exercitationis, ueluti pilarum lusus, uulgo scrimia. Abijt in prouerbiũ de ijs, quæ fieri nequeunt. Plutarch. eleganter scribendi studiũ, quo garriendi pruritũ sedari posse putat, σκιαμαχίαν nuncupat.

Σκίαποδες. οἱ. populi Lybiæ sic dicti quod maiore æstu humi iacentes resupini umbra sepedum protegant, ut inquit Plin.

Σκιάς. opus topiariũ, scena, attegia, camera è frondibus & arbustis, umbra corporis, ramus grandis, locus choro, & canticis destinatus. Etym.

Σκίασμα. ατος. τὸ. umbra, umbratio.

Σκιατροφία. uita umbratilis, cum quis in umbra degit semper.

Σκιατροφέομαι, uel σκιατραφέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. nutrior in umbra, in umbraculis dego, solem non prodeo, Xenoph. Dicitur & πόρι τῶν ἡλιοπαθούντων, ijsq; qui in delicijs umbraculorum assueti, aduri à sole nolunt, Athen. Et uoce actiua ἐσκιατροφηκώς, pro ἐσκιατροφημένος. Bud. Com.

Σκιαυγεῖν. cæcutire, ἀμβλυώττειν.

Σκιδανὸς. ὁ. ὁ trachurus piscis.

Σκιδαρὸς. tenuis, ἀραιός. exilis, rarus.

Σκίδιον. ὁ. τὸ. assula.

Σκίδναμαι. spargor.

Σκιδρὸς. ὁ. ὁ. umbrosus.

Σκιθωπάζει. τὸ πρόσωπον. dimittit uultum. malim σκυθρωπάζει.

Σκίλημα. ariditas, σύμπτωσις.

Σκίλλα. ης. ἡ. scilla, herba genus.

Σκιμαλίζειν. est prætentare digito an gallinæ ouà conceperint. Item mediũ ostendere digitũ, quo summus contemptus significatur. Fuit enim prisci moris, ut si quos floccipenderent, aut insigni contumelia, uel deformi conuicio afficerent, id obiectu medij digiti protenti, nõ autem compressi, denotarent. Alexan. Genial. lib. 4. cap. 26.

Σκιμβάζω. μ. άσω. π. ακα. claudico.

Σκιμβόλος. ὁ. ὁ. fatuus, stolidus.

Σκιμβὸς. ὁ. ὁ. loripes, claudus.

Σκίμπιον. scipio, σκήπων, σκίπων.

Σκίμπων. &

Σκίμπους. ουδος. ὁ. scabellum, lectus humilis & mutilus, grabbatum.

Σκίμπτομαι. &

Σκίμπτω. μ. ίμψω. π. ιμφα. figo, innitor. Actiu. accusiung.

Σκίναξ. κος. ὁ. ἡ. agilis uelox, saltabundus, σκιρτηλικὸς. Nicand.

Σκίναρ. ρος. τὸ. fœtura, γέννημα, apud Nican. ἀπὸ τοῦ σκιρταν: σκίνωμα.

Σκιναψὸς. ὁ. ὁ. instrumentum musicum, legitur & κινδαψὸς.

Σκινδαλαμὸς, uel σκινδαλμὸς. ὁ. ὁ. assula. fragmẽtum minutum quod à pẽnis raditur. ac lignis τὸ λεπτότατον ξύσμα τῶν καλάμων καὶ ξύλων, ac propriè fragmẽtum seu assula, in longũ potius quàm in latitudinẽ disiecta. Inde pro nugis & quisquilijs, Aristophan. λεπτολογία. Hinc etiam Pallada Epigram. lib. 2. uocat Nicostratum quendam insignem nugatorem σκινδαλομορφάστην quasi subtiliter deblaterantẽ aut nugaciter subtilia differentem dixeris.

Σκινδαλαμοφράστης. ὁ. qui meras argutias crepat, subtilitates effutiens. Epig.

Σκινδαρδύομαι.

Σκινδαρίζειν. & σκινθαρίζειν. medio digito nasũ alicuius fodere, & ferire. Eust.

Σκινθίζομαι. calcitro, λακτίζομαι.

Σκινὶς ίδος. ἡ. umbra piscis, qui & σκίαινα. Gal. de aliment.

Σκιογραφία. ας. ἡ. prior designatio. lineamentũ primum picturæ.

Σκιοδὴς. umbratilis.

Σκιόεις. φῶς. ὁ. amplam umbram faciens, obscurus, opacus.

Σκιόθηρον. τὸ. locus captandæ umbræ idoneus. Et σκιόθηρα instrumẽta quędã mathematica sunt, Plutarchus in Marcel. Vide σκιαθήρας.

Σκιομαχία. ας. ἡ. idem quod σκιαμαχία.

Σκιόποδες. οἱ. uide σκιάποδες.

Σκίουρος. ὁ. ὁ. sciurus, animalculum quod cauda sibi umbram facit. Meminit eius Aelianus, & Oppianus

Oppian is lib. 2. de uenatione.

Σκιόωνται. inumbrabantur.

Σκιπνᾶος. ᾶ. ὁ. uespertinus, à σκνίψ, quæ culex est, uel à κνέφας, apud Theocritum.

Σκίπων. baculus, scipio. Etym. uide σκίμπιον.

Σκιπός. ὄ. ὁ. sordidus, auarus. malim σκιπὸς, ut infrà.

Σκίπω. pungo.

Σκίπων. νος. ὁ. idem quod σκίπων.

Σκίπωσις. ιος. idem, item radius.

Σκιρόν. τὸ. umbraculũ uel umbella erat Athenis per quam ex arce descẽdentes cõtulerant se in locũ σκίρον appellatum. de quo cõsule Harpo.

Σκίρος. sordes abominanda. Etym.

Σκιρός. ὄ. assula. Vtitur Vitruu. pro fragmentis quæ marmorarij ex operibus deijciunt, σκινδαλμός.

Σκιρόω. ualde sordeo.

Σκίῤῥων. τὸ. squallor & sordes caseorum.

Σκιῤῥοφορίων. ὧν. ος. ὁ. Martius mensis, παρὰ τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν θησέα, ἡνίκα γύψον. ὁ γὰρ θησεὺς ἀπερχόμενος μετὰ Μινωταύρου τῆς Ἀθηναῖν ποιήσας ἀπὸ γύψου ἐβάσαζον. Etym.

Σκίῤῥα, uel σκιῤῥος. terra alba ut gypsus.

Σκιῤῥος. ου. ὁ durities, dura hepatis dispositio, affectio in aliqua muliebrium locorũ parte facta, quæ tactui non cedit, inequaliter tumet, & sine dolore plerunque est. Quid autem differat à σκλήρωμα, uide paulò inferius.

Σκιῤῥόω. induro, σκληρύνω, obduresco.

Σκιῤῥώδης. ες. ὁ. ἡ. durus, aridus.

Σκιῤῥωθείς. ώτος. ὁ. induratus, qui fecit callum.

Σκιῤῥωμα. ατος. τὸ. idem quod σκιῤῥος.

Σκιρτάω. μ. ήσω. π. ηκα. exulto, salio, salto, insulto. Neutr. absol.

Σκίρτημα. ατος. τὸ. lasciua saltatio.

Σκίρτης. classis seu cohors uirorum sexcentorũ, qui priuatim militabãt, non cum alijs Lacedæmonijs. Etym.

Σκιρτικός. ὄ. ὁ. petulcus, id est saltator.

Σκιρτοώδης. ου. ὁ. lasciuus saltator, qui petulantius saltat.

Σκίρων. ονος Sciron uẽtus, qui & Caurus ab Athenienſibus dicitur, quoniã spirat à saxis quæ Scirón latro incoluit, quem Theseus interemit.

Σκίπαλοι. οἱ. nihili homines & mali.

Σκιφίνιον. corbis è palmeis uirgis contexta.

Σκίφος. εος τὸ. gladius apud Aeoles.

Σκιώδης. obscurus, umbrosus. Plutarch.

Σκλέω. areo.

Σκλῆμα ossis exsiccatio.

Σκλῆναι. tabescere, macerari. à σκλῆμι uerbo in usitato, unde apud Alciphron. ἀποσκλῆναι λιμῷ, famæ confici.

Σκληραγωγία. seuera educatio, disciplina.

Σκληραγωγῶ. durè tracto, duriter exerceo, durè & illiberaliter, ac minime indulgenter educo.

Σκληραύχην. ενος. ὁ. σκληροτράχηλος.

Σκληρόδερμα crusta intecta.

Σκληροκαρδία ας. ἡ. duritia cordis.

Σκληρόκηροι δέλτοι libelli qui ob ceræ duritiem difficulter inscribuntur, diu autem quæ inscripta sunt, retinent. Suid.

Σκληροκοίλιος. laborans duritie uentris.

Σκληρός. ὄ. ὁ. durus, strigosus, rudis, crassus, asperus, austerus. Item fauorum uitium cum putrescunt.

Σκληρόσαρκα τὰ. quæ durioris carnis sunt.

Σκληρότης. durities, ruditas.

Σκληροτράχηλος. ου. ὁ. duræ ceruicis.

Σκληρότριχα. τὰ. quibus duri pili.

Σκληροφθαλμία morbus oculi, quãdo præ duritie palpebræ uix è somno aperiuntur, sordesq; in angulis subsiccæ remanent, oculiq; propterea subruffi. lippitudo durior.

Σκληρυνάω. arefacere, oscitare, pandiculari.

Σκληρύομαι. indurescо.

Σκληρυνικός. ὄ. ὁ. indurans.

Σκληρύω. obduro. Actiu. accus.

Σκλήρωμα. duritia, mola uteri apud medicos, duriusculus tumor, in aliqua muliebrium locorum parte factus à diutinis & permanentibus inflammationibus, ac æquali tumore crescens, tactuiq; minus repugnans, quiq; cum mediocri dolore sentitur, cum in σκιῤῥῷ contra fiat, qui tactui nõ cedit, inæqualiterq; tumet, ac doloris expers est.

Σκληφρός. ὄ. ὁ dicitur qui est attenuato & exhausto corpore, ὁ σκληρὸς, καὶ πεπηγεκὼς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος. Suid. exilis, macer, strigosus.

Σκνιπός. ὄ. ὁ. sordidus, auarus. σμικρολόγος. supra scribitur σκιπός.

Σκνιφός. ὄ. ὁ qui est hebeti uisu. Itẽ σμικρολόγος καὶ ῥυπῶδης. παρὰ τὸν σκνίπας, id est à uolucribus uermiculis minimis, & ligna erodentibus.

Σκνίψ, pro κνίψ. uermiculus erodens ligna, culici similis: & culex.

Σκοίθης. ὁ. calumniator, loquax, facundus.

Σκοιός. ὄ. ὁ. fortis, mollis, uarius, tenebrosus. σκοιὸν (inquit Hesych.) ἰσχυρόν, δασὺ, μαλακόν, βαθὺ, μέγα, χλωρόν, ποικίλον, σύσκιον.

Σκολικοδάκα. τὸ. σκωληκοδάκα.

Σκολικτοτόκα. ἡ. uermipara.

Σκολιά. τὰ. carmina conuiualia, sic dicta, quòd non quiuis ea caneret, sed eruditi duntaxat.

Σκολιός. οῦ. ὁ. obliquus, tortuosus, malignus, importunus, inæqualis.

Σκολιότης. ητος. ἡ. tortuositas.

Σκολόπαξ gallinago, ut Gaza uertit apud Aristotel. aliàs legitur ἀσκολόπαξ.

Σκολόπενδραι. centipedes. De scolopendra uide Aelianum Nicandrum, & Aristot. Gaza uertit centipedem & centipedam, tam pro marina quàm pro terrestri in Aristotele.

Σκολοπίζω. μ. ίσω figo palum, crucifigo.

Σκολοποειδὲς. ὸ. cruciforme Theophrast. tale fico folium tribuit.

Σκόλοψ. uel σκώλοψ. οπος. ὁ. palus, lignũ fixum, erectum, acies, acumen. Hesych.

Σκολομαχαίριον. ὸ. ferramentum chirurgicũ ad paxilli effigiem accedens, ut ratio nominis loquitur, cuius in excidendis uerrucis formicisq; radicitus, usus erat.

Σκολύθριον. ὸ. ὸ. scabellum, sedicula.

Σκόλυθρος. ὸ. ὸ. illiberalis, sordidus.

Σκόλυμος. ὸ. ὁ. cardui species. Plin. lib. 20. cap. 23.

Σκολύπτω euello, κολεύω.

Σκολύφρος. ὁ durus, difficilis, operosus, tetricus.

Σκομβρισλλυ. ἀι piscium genera.

Σκομβρίζω. μ. ίσω. π. ικα mussito, & lasciue ludũ quendam exerceo, γογγύζω.

Σκόμβρος. scõbrus piscis apud Aelian. & Aristot.

Σκοπάρχης. ὸ. ὁ praefectus speculatorum.

Σκόπελος ὸ. ὁ. scopulus, hoc est, saxũ eminẽs à speculando dictus, οἱονεὶ σκοπιὰ πίς.

Σκοπέομαι &

Σκοπέω. μ. ήσω. π. ηκα. consydero, animaduerto, contemplor, speculor, σκέπτομαι.

Σκοπή. ῆς. ἡ. &

Σκοπιά. ᾶς. ἡ. specula, scopulus.

Σκοπιάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. &

Σκοπιάζω. &

Σκοπιωρέομαι. è specula contemplor, speculor, obseruo.

Σκοπίωρος. qui è specula contemplatur & obseruat. Transfertur etiã ad alia. Dicitur & σκοπιήτης, pro eodem.

Σκοπός. ὸ. ὁ. custos, speculator, explorator. Item speculatio, cõsideratio, mens, propositũ, quod Latinis uno uocabulo cogitatio dicitur, Vnde ἐκ τοῦ σκοπὸ, id est praeter propositum, praeter intentionem & consilium, absurde, ab re. Item & propositum sagittariorum, quem scopolum Tranquillus uocat. Bud Com. Vide in Chil. Eras. Scopo aberrare, Scopum attingere, Scopo nullo proposito iaculari.

Σκορακίζω. μ. ίσω. π. ικα. uitupero, cõuicior, exinanio, mitto in eremum, ad coruos mitto, in malam crucem mitto, profligo, eijcio, damno, odio persequor.

Σκορακισμός. ὸ. ὁ. uituperatio, contumelia, reprobatio, impostura.

Σκορδινᾶσθαι. protendere membra cum oscitatione, capite grauari, pandiculare.

Σκορδινισμός. ὸ. ὁ pandiculatio, apud Galen.

Σκορδίλη. ἡ. scordula piscis, ut Gaza uertit apud Aristotel.

Σκορδίλος. ὸ. ὁ. scordylus piscis, quem Cordillam uocat Plin.

Σκορδάλμη. nidor, allium cum muria tritum, accrementum. Vide in Chil. Erasmi.

Σκορδίζω. ante pugnam gallinaceos allijs praemunio.

Σκόροδον. ὸ. ὸ. allium. Vnde σκορόδιον, caulis allij, uel ipsum allium.

Σκορόδων. ῶνος. ὁ. allietum.

Σκορπίατος. ὸ. ὁ. qui natus est in scorpione.

Σκορπέομαι. asper sum, irrito.

Σκορπίζω. μ. ίσω. π. ικα. spargo, discutio, dissipo.

Σκορπιοπληκτὴς. ὸ. ὁ percussus à scorpione.

Σκορπίος. ὸ. ὁ. scorpius. πρὸς ὸ σκορπίζειν ὸ ἰόν. uel πρὸς ὸ σκαιὸς ἕρπειν. Est & piscis nomen apud Aristotel. à Gaza uertitur scorpius: ut pro foeminino σκορπὶς. ἡ. apud eundem, scorpio. De scorpijs insectis, uide Nicandrum & Aelianum, & in Chil. Eras. Scorpiũ pro perca, Scorpius sub omni lapide. Itẽ cincinnus criniũ in acumen desinẽs, idq; in pueris, ut in foeminis κόρυμβος: in uiris κρώβυλος. Thucyd. scholi.

Σκορπιάνθαι. exasperare, insolescere.

Σκορπίορος. ὸ. herba cuius radix assimilis scorpij spirae, quasi scorpij causa.

Σκορπιεῖος. idem.

Σκορπισμός. ὸ. ὁ. dispersio.

Σκορπιώδης. ὸ. ὸ. ἡ. pernitiosus, uenenosus, asper, ad iracundiam pronus.

Σκοταῖος. ὸ. ὁ. &

Σκοτεινός. ὸ. ὁ. tenebrosus, tenebricosus. Sic appellatus est propter obscuritatem scriptorum Heraclitus Ephesius. Cicer. De fin. 2. c. 5

Σκοτεύω aufugio, φεύγω πετεύω.

Σκοτία. ας. ἡ furia, tenebrae, & τρίγλυφον.

Σκοτίας. ὸ. ὁ. tenebrio, fugitiuus.

Σκοτίζω. μ. ίσω. π. ικα. obscuro. Actiu. accus.

Σκολικὸς λόγος. qui factus est inter coriarios.

Σκότιος. ὸ. ὁ. ex occulto coitu & illegitimis nuptijs natus, ex rapta natus. σκοτίος autem Scotius uiri nomen. Cyrillus.

Σκοτοδινιάω. μ. ᾶσω. obtenebresco, hallucinor, sic defatigor ut uidere nequeam, fastidio corripior, uertiginem patior, à σκότος καὶ δίνη ἡ συγχοφὴ quae duo Naziaz. eleganter in Epitaphio coniunxit: σκότις καὶ δίνης πλήρες καὶ τὴν ὄψιν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ θάμβους.

Σκοτόδινος. tenebricosa uertigo, apud Hipp.

Σκοτόμαινα. noctis epitheton est, in qua insaniãt & furant

Σκόπιτα: la nota numeral 4, que vale 90. en el alfabeto. V. Sigonat. de Padua f. 322.

& furant agitenturq; cœlestia. Etym.

Σκοτομίνη. ης. ἡ. nox illunis, hoc est luna carens, obscura, turbulenta, tempestuosa.

Σκοτομινία. ας. ἡ. obtenebratio lunæ.

Σκοτομίνιος. α. ὁ. obscurus, ut nox.

Σκότος. ε Θ. τὸ. uel Atticè α. ὁ. tenebræ.

Σκοτόω. μ. ώσω. π. ωκα. obtenebro. Actiu.

Σκότωμα. ατος. τὸ. uertigo, cum uel tenebræ oculis obuersantur, uel rotari omnia uidentur.

Σκοτωματικός. uertiginosus.

Σκυαρπάζω. turbo.

Σκύβαλα. τὰ. rudera.

Σκυβαλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. reprobor, in nihilum redigor, abijcior.

Σκυβαλισμός. ὁ. ὁ. reiectamentum, reprobatio, ἐκφαυλίσμα.

Σκύβαλον. ὁ. τὸ. stercus, durius ac aridius & quasi in nucleos diuisum, aut quod canibus expositum est, quisquiliæ, quasi κυσίβαλον. Item frumenti purgamentũ, quod acus Latinis dicitur. Item reliquiæ, putamentũ, reijculamentum.

Σκυβελίτης οἶνος. uinum quod suapte sponte ex uuis passis difluit. Aetius. lib. 9.

Σκυλίζω. calcitro, λακτίζω.

Σκυθλμαίνω. μ. ανῶ. σκύζομαι. tristor, irascor. Proprie de leonibus ob catulos abreptos in iram concitatis. ἀπὸ τοῦ σκύμνου, καὶ τοῦ μαίνομαι.

Σκύλνου. conuicium, ira, tristitia.

Σκυλᾶν. canire, (ut uertit Gaza in Aristotele) & de canibus dicitur, cum furore quodam in Venerem rapiuntur.

Σκύζομαι. μ. ύσομαι. π. υσμαι. idem σκυθλμαίνω.

Σκύζω. idem. Etym.

Σκύθαινα. fabula.

Σκυθεῦσα σκύζεσθαι. irasci, uultu tristi & obnubilo incedere.

Σκυθικαί. αί. genus calceamenti.

Σκυθοπιεῖν. Scythicè bibere, merum uinum intemperanter bibere.

Σκύθος. genus poculi.

Σκυθοτόξοτης. α. ὁ. sagittans Scythicè.

Σκυθράζω. σκυθρωπάζω.

Σκύθραξ. adolescens, μείραξ, ἔφηβος.

Σκυθρός. ὁ. ὁ. molestus, tristis, συνοφρυς τὰς ὄψεις.

Σκυθρωπάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. præ tristitia eo demissis oculis, austeritatis prætextu aliquid ago, Scythico sum uultu. Vel παρὰ τὸ σκύζομαι καὶ ὤψ, ὠπός, uel quasi χυτρωπός, παρὰ τοῦ χύτραν, ὁ ἀφανὲς πρόσωπον κεκτημένος. Depon. absol.

Σκυθρωπάζω. μ. άσω. π. ακα. idem. Neutr.

Σκυθρωπασμός. tristitia, supercilium, Plutarch.

Σκυθρωπός. ὁ. ὁ. καὶ

Σκύθρωψ. ωπος. ὁ. uehemẽtius est quàm tristis, ut intelligatur nõ qui doleat, sed qui uultu sit inamœno & seuero, austerus nimirum & tetricus.

Σκῦλα. mortuorum manubiæ prędaúe ac spolia, sicut λάφυρα, uiuorum.

Σκυλαίαι. αί. idem, πανοπλίαι.

Σκυλάκδυμα. canina soboles.

Σκυλακία. admissura, siue nutricatio catulorum, grex catulorum.

Σκυλακδύμ. τὰς κύας. τὸ ἐμπιπλᾶναι σκυλάκων.

Σκυλάκδυμα. τος. τὸ. catulus. Epigr.

Σκυλάκιον. α. τὸ. canis, σκύλαξ. Gaza in Aristotel. uertit catellus.

Σκυλακώδης. ε Θ. ὁ. ἡ. inuerecundus, caninus.

Σκύλαξ. κος. ὁ. ἡ. catulus, proprie luporum canũq; quasi χύλαξ, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ χεῖν τὴν ὑλακήν. Item catena ferrea, teste Polluce.

Σκυλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. spolio, prædor.

Σκυλία. caniculæ pisces, ut Gaza uertit in Aristotele. meminit & Aelianus.

Σκύλλα. ης. ἡ. scylla monstrum marinum.

Σκύλλαρον. α. scylla parua.

Σκυλλέω uello, unguibus traho, aut lacero.

Σκύλλομαι. uexor.

Σκυλλοπρόσωπος. α. ὁ. impudens.

Σκύλλος. σκύλαξ.

Σκύλλω. μ. υλῶ. uexo, molestus sum. Actiu. accus.

Σκυλμαίνω. irascor, σκυθλμαίνω.

Σκυλμός. ὁ. ὁ. uexatio.

Σκυλοδεψίος. α. ὁ. corij tinctor.

Σκῦλον. α. τὸ. spolium, exuuium, pannus lacer, pellis, exuuiæ.

Σκύλος. idem.

Σκυμαλίζομ. σκιμαλίζειν.

Σκυμεύω νεβρός. alo hinnulos.

Σκύμνος. α. ὁ. catulus leonis, pullus. Lucret. lib. 5. At catuli pantherarũ scymniq; leones. Gaza in Aristotele uertit catulum.

Σκυμνός. catulus aliorum animalium quàm leonum. Etym.

Σκώλιον. supercilium, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων. idem quod ἐπισκώλιον. Nicand.

Σκωλίζω. calcitro.

Σκύπφος. ὁ. scyphus. Bayf.

Σκύρδιον. τὸ. cepa, κρόμμυον.

Σκυρθάλια. ας. ἡ. adolescentia.

Σκυρθάλιος. α. ὁ. adolescentulus, νεανίσκος.

Σκυρίζω. cornu peto, κοραπίζω, κυρίζω.

Σκύρον. α. τὸ. erythrodonum, isatis. Nicand.

Σκύρος. α. ὁ. asperitas, salebra minuta, frustula quę exiliunt ex marmore dum inciditur, λατύπη, πόρος, scyrrhus. Est etiam insulæ nomen & urbis, quoniam argillosæ ambæ. Etym. Hanc insulã ait Stephanus olim Pelasgos & Cares inhabitauisse, Estq; una ex Cycladibus teste Plinio,

antea Syphnus Meropia & Aris nominata.

Σκυζωτός. præruptus, aſper, ἀπόκροτος.

Σκυτάλη. ης. ἡ. mus araneus. Item ſcutica, hoc eſt flagellum ex pelle factum. Item pera ex corio. Item caterua equeſtris. Eſt quoq; tabula in qua ſcripta ſontium delicta proponebãtur. Item ſurculus loricatus, quod genus epiſtolæ erat apud Lacedæmonios, de quo Gell. lib. 17. cap. 9. item baculus, uirga, eſt etiam ſerpẽtis genus. Etym. uide in Chil. Eraſ. Triſtis ſcytale. de Scytale item ſerpente uide Aelian. & Nicand.

Σκυταλίσκοι. qui ſubſunt articulis condyli, uel nodi. Eſt etiam genus animalculi. apud Alexandrenſes genus cancri marini aut ſquyllæ. Item uas quoddam in naui.

Σκύταλον. ου. τὸ. genus teli, quæuis uirga, & ſcutica, ῥάβδος.

Σκυταλόομαι ligno uerberor. Etym.

Σκυτελωτός uirgatus. Etym.

Σκυτεῖον. ου. τὸ. ſutrina.

Σκυτεύς. έος. ὁ. coriarius, cerdo, ſutor.

Σκυτίζω. μ. ίσω. π. ικα. lacero.

Σκυτική. ῆς. ἡ. ars coriaria.

Σκυτίνη. præcinctum pelliceum.

Σκύτινος. ου. coriaceus.

Σκυτοδεψέω. μ. ήσω. π. ηκα. tingo pelles. Neut.

Σκυτοδέψης. ου. ὁ. &

Σκυτοδεψός. οῦ. ὁ. tingẽs & ſubigẽs pelles, σκυτοτόμος.

Σκύτος. εος. τὸ. corium. & ut inquit Petronius omnis cutis eſt quę inter tendones colli patet. Quidam uero dicunt medullam dorſualem ſiue dorſi: quidã rurſus quicquid eſt inter frontem & ſupercilia. quidam occiput ſeu neruum ceruicis, alij capitis cutem. unde & caput quoque ſignificat. Etym. Vide in Chiliad. Eraſmi: σκύτη βλέπειν.

Σκυτοτομέω. μ. ήσω. π. ηκα. exerceo artem incidendi corium. Neutr. abſol.

Σκυτοτομική. ῆς. ἡ. ars ſutoria.

Σκυτοτόμος. ου. ὁ. inciſor corij.

Σκυτώδης. ες. ὁ. alueo tumens.

Σκύφος. ου. ὁ. ſcyphus. σκύπφος, Athenæus, apud Bœotos cadus, teſte Polluce.

Σκωληκίζειν. inſtar uermium moueri.

Σκωληκίζοντες μύδροι. pulſus uermiculantes, id eſt qui minuuntur.

Σκωλήκιον. ου. τὸ. uermiculus.

Σκωληκιῶντα. ῶντα. τὰ. uermiculantes aures apud medicos.

Σκωληκόβρωτος. ου. ὁ. à uermibus exeſus.

Σκωληκοειδής. ές. ὁ. uermiformis, ut Gaza uertit in Ariſtotele.

Σκωληκοῦσθαι. uermiculari, id fit cum enatis uermiculis ſegetes & arbores infeſtantur.

Σκώληξ. ηκος. ὁ. uermis, ut Gaza uertit ex Ariſto. Σκώληκοι ἐκ τῶν δηγόδρομοι. coſſi, ſic idẽ in Ariſto. interpretatur eos quos pici martij uenãtur. Vermis Indicus mirabilis ab Aelian. ſcribitur.

Σκωληκοτόκα. τὰ. quæ uermẽ pariunt, Gaza in Ariſtotele transfert uermipara.

Σκωλοβάτης. uermiculus quidam.

Σκωλοβαπίζειν. apud Epicharm. dicuntur, qui ligneo pede innitũtur claudi: uel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Σκῶλον. ου. τὸ. impedimentũ in itinere, ſcandalũ, offendiculum.

Σκῶλος. ου. ὁ. palus, ſpina. eſt etiam urbs Bœotiæ hoc nomine. Etym.

Σκώλοψ. idem, σκόλοψ.

Σκολύπτομαι. uolutor, obliquo tractu moueor, σκολίως κινέομαι Nicand.

Σκῶμμα. ατος. τὸ. cauillum, ſales, dicterium, cõuicium, falſe dictum, feſtina dictio cum amenitate mordax autore Rufiniano. uide χαριεντισμός, & Ammon. diſtinguentem à γέλοιον. &c.

Σκωμμάτιον. ου. τὸ. cauillum.

Σκῶπες. οῦ. bubones quæ ſunt aues nocturnę ex genere noctuarum. Ab alijs uocantur aſiones, quarum alterum genus ἀεισκῶπες. id eſt, ſempaſiones appellantur, utroq; uocabulo compoſito. Dicitur autẽ παρὰ τὸ σκαιὰν ὄψιν ἔχειν, κακόφωνοι γὰρ. Athenæus ſaltatione capi ſcribit, quemadmodum & ὤτης. unde σκώψ ſaltatio uarijs motibus ad iſtarum auium imitationẽ, & uerbum σκώπτειν, hoc eſt alterum imitando illudere. Vide σκώψ. Gaza in Ariſtotele uertit aſionem, meminit & Aelianus.

Σκώπευμα geſtus eſt manus ad frontem oppoſitæ, ut melius diſpiciatur aliquid.

Σκώπτης. ου. ὁ. cauillator, deriſor.

Σκωπτικός. ή. ὁ cauillis ualens.

Σκωπτόλαι. οί. qui cauillis & ſcommatibus gaudent, φιλοσκώμμονες.

Σκώπτω. μ. ψω. π. ψα. cauillor, ſales dico, dicteria iacio. παρὰ τὸν σκῶπα Etym. accuſ. aut mediante præpoſitione εἰς.

Σκώρ. τοῦ σκατός. merda.

Σκωραμίς. ίδος. matula, ᾧ ὦ ἀπὸ πατοῦσι.

Σκωρία. ας. ἡ. ſcoria, fæces metalli.

Σκώψ. auis loquax & imitatoria. παρὰ τὸν σκαιὰν ἔχειν ὄψιν. Etym. uide σκῶπες.

Σ Μάραγδος. ου. ὁ. ſmaragdus.

Σμαραγέω. μ. ήσω. π. ηκα. reſono, ſtrido, crepo, λάμπω. Neut. accuſ.

Σμαραγόω, pro μαραγόω. luceo, ſplendeo.

Σμαρίς. ίδος. ἡ. genus puſilli piſcis. Quidã mænidas eſſe putant. Gaza in Ariſtotele uertit cerrũ piſcem ex mænarum genere.

Σμέλιον. ν. τὸ. culter est sutorius, quo coriũ scinditur.

Σμορδαλέος. ν. τὸ. terribilis, horrẽdus, formidandus, ζῶς μέρδ ουσιν ὅ ὅτι βλέπουσι καταπληκτικός, ut Iliad. υ. interpretatur Eust.

Σμορδαλόν. terribiliter.

Σμορδαλνός. ὁ. ὁ. σμορδαλέος.

Σμορδαλνος. ου. τὸ. robur, impetus.

Σμέω. purgo, abstergo, percutio.

Σμῆγμα. ατος. τὸ. σμέγμα, saponem uocant.

Σμηκτικός. ν ὁ habẽs uim abstergẽdi purgandiq;.

Σμηκτὶς γῆ. cimolia, Hippoc.

Σμέγμα. ης ἡ. sapo, smegma. quod purgat, ἀ σμήχω.

Σμηλακέω. μ. ήσω. π. ηκα loquor. φωνῶ.

Σμίλιον. ν. τὸ. propolis, id est cera durior.

Σμηνοδόκος. ν ὁ qui recipit apũ examen. Item proprium uiri nomen.

Σμιλιοκόμος. ν. ὁ. apiarius, μελιοκόμος.

Σμίλιος. ου. τὸ. alueare, apiarium, examen.

Σμῆξις. ιος ἡ purgatio. itẽ plaga, percussio, ictus.

Σμῆριγξ. capillus, crinis. Etym.

Σμήριγξ. ν. ὁ. funiculus & auis genus.

Σμήχω. μ. ήξω. π. ηχα. abstergo, purgo. ἀ σμῶ τὸ καθαίρω. Actiu accus. (tas.

Σμικρολογία. ἡ. turpis parsimonia, sordes, parci-

Σμικρολογοῦμαι. anxie nimiũ minutissima quæq; inquiro, anxie & scrupulose circa uilia & spernenda occupor, de aspernabilibus laboro, uel accuratè disputo.

Σμικρολόγως. auarè, perparcè, tenaciter.

Σμικροπρέπεια. ας. ἡ. humilitas.

Σμικροπρεπής. ές. ὁ. ἡ. humilis.

Σμικρός. ᾶ. ὁ. paruus.

Σμικρότης. ητος. ἡ. paruitas.

Σμικρύνω. μ. υνῶ. imminuo. Actiu. accus.

Σμιλεύματα. τὰ. rasuræ quæ scalpello abradũtur.

Σμίλαξ. ακος. ὁ. hedera genus. taxus arbor uenenosa, cuius meminit Nicander.

Σμίλη. ης. ἡ. cœlum, ὀβελός, scalpellum, culter sutorius, medicum ferrum.

Σμιλίον. τὸ σμελίον, cœlum uel scalprum.

Σμίλλα. ligo, δίκελλα.

Σμίνθα. ης. ἡ. mus domesticus lingua Cretensiũ, qui & σμίνθος dicitur.

Σμινθεύς. έος. ὁ. cognomen est Apollinis à loco ubi colebatur, uel à muribus interfectis. Historia est apud Eustat. & Scholast. Hom. Iliad. α.

Σμίνθος. ν. ὁ. mus. Epigr.

Σμινθαρός. caudam mouens, adblandiens.

Σμῖνον. τὸ. ligo, bipennis apud Nicand.

Σμινύη. ης. ἡ. dolabra, uel bidens, aut ligo.

Σμυρὶς. ίδος. ἡ. lapis quo expoliuntur gemmæ, & uitrum scinditur à uitrearijs.

Σμυγερός. ᾶ. ὁ. durus, malus, insidiator.

Σμυερός. ᾶ. ὁ difficilis, terribilis, tristis.

Σμυκορδόω. μ. ώσω. π. ωκα. mulieres orno.

Σμυρδόω. μ. ώσω. π. ωκα. coëo, σωυστάζω.

Σμυγερόν. ᾶ. τὸ. laboriosum & turpe. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ardens à σμύχομαι. Eust. Iliad. χ.

Σμυδρός. ᾶ. ὁ. candens ferrum, pro μυδρός.

Σμυκτὴρ. naris. Σμυός. tristis. σμυερός.

Σμύρνα. ης. ἡ. myrrha. est etiã nomen insulæ. Ety.

Σμυρνίζω. æmulor myrrham.

Σμῦς. mus.

Σμύχομαι. μ. ύξομαι. π. υγμαι. ardeo. Depon.

Σμύχω. μ. ύξω. π. υχα. comburo, corrumpo.

Σμῶ. purgo, abstergo, percutio.

Σμωδικόν. pharmacum ad uibices.

Σμωθύω. turbor, bullio.

Σμώζω. uerbero.

Σμῶδιξ. ικος. ἡ. uibex, liuor ex percussione.

Σμώνη. à uento ictus, seu percussio. Etym.

Σμώχω. conuiciari, μὲ τὰ ποτοδῆς φόρβειν.

Σ

Σοβαδαὶ. αὶ. petulcæ, & persequẽtes meretrices, insanæ, superbæ, instabiles.

Σοβαρύομαι. μ. ύσομαι. π. ύμαι. insolesco, & cum fastu aliquid ago. (cax. Epigr.

Σοβαροβλέφαρος. ν. superciliosus, fastuosus, pro-

Σοβαρός. οῦ. ὁ. uenustus, diues, sibi placens, superbus, uultu & incessu tumorẽ animi & arrogantiam præ se ferens. à βοῆν, quod alios repellat ac fastidiat. Suid.

Σοβαρῶς. magnificè, studiose, diligenter.

Σοβὰς. idem quod βοαρός, & scortum.

Σοβέομαι. consternor, & turbulẽter incedo, turbide me infero. Vnde σεβομένος, τεταραγμένος, turbidus, consternatus & impotens animi.

Σοβέω. μ. ήσω. π. ηκα. improbe & insolenter ingredior & obuios summoueo, insequor, curo, Itẽ excutio, abigo, expello. ut σοβῆν τὴν κόνιν, puluerem excutere, Xenoph. de stringendis equis loquens, de quo Bud. Com. Item compesco; cogo gregem.

Σόβη. muscarium caudæ equinæ.

Σόγχος. sonchus, scariola, cicerbita.

Σοίβης. ὁ. loquax, arrogans, calumniator.

Σοῖο. tui, pro σοῦ, possessiuum à σός. at σεῖο primitiuum est à σύ. Ammonius.

Σόλοι. Soli, urbs est Ciliciæ, quæ postea Pompeiopolis dicta est. Eiusdem nominis etiam est quædam in Cypro. Etym.

Σολοικίζω. μ. ίσω. π. ικα. soloecismum facio. Vide Laërtium lib. 1. in Solone.

Σολοικισμός. ᾶ. ὁ. soloecismus, ratio incõgrue cõstructa Laërtius lib. 7. Hoc nomine significatur quicquid fit perperã, nec recte nec ordine peragitur. ut βολοικισμὸς τῶ ἥδονῶν, Luciano. Asinius Capito apud Gel. uocat imparem & in cõuenientem

nientem compositurā partiū orationis quæ per omnia partium orationis accidentiam. Ex empla uide apud Donatum libello de figuris.

Σόλοικον. idem.

Σόλοικος. ου. ὁ. indiscretus, superbus, elatus, intemperans.

Σολοικοφανής. ές. ὸν. quod speciem habet solœcismi. Etym.

Σόλος. ου. ὁ. discus. σῶ γὰρ τὸ κινῶ. ferreus orbis, qui si lapideus erat, δίσκος uocabatur, sin ferro fabricatus, σόλος. Vide δίσκος. apud Ammon.

Σόλυμοι. gens circa Ciliciam, nunc Isauri sunt.

Σόλων. ωνος. ὁ. Solon Athenienſium legislator.

Σοφός. ὴ. ὸν. ὁ Σοφώτης, ἐπὶ χρωμάτων τὸ φαιὸν λέγεται σοφὸν παρὰ τισίν, τὸ μεταξὺ λευκὸν καὶ μέλανος δηλονότι.

Σοφότης. ητος. ἡ. inanitas.

Σοφώδης. ες. ὁ. mollis, lax⁹. Hesych. Σοφώδης (inquit) ἀναῤῥωνώτερα τὰ ἀγκαλῶν.

Σῶος. ου. ὁ. saluus, integer, sanus, sospes.

Σῶρ. ὁ impetus, φορά, ὁρμή, ἀ σόω.

Σωραϊσμός. ὁ. ὁ. coaceruatio ac miscella quædam, ex uarijs ac diuersis idiomatibus.

Σωρισμός. solœcismus.

Σωρίλλιον. dicterium in senes. nam Σωρὸς sepulchrum est, τυμβωρύχων.

Σωρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. cadauera cumulo, congrego. Neutr. absol.

Σωρηδόν. simul, aceruatim, σωρηδόν.

Σωρωνίς. ίδος. ἡ. abies uetusta.

Σωροβλέφαρος. ου. ὁ. superbus, arrogans, à magnis supercilijs & adductis. paci loquendi formula utuntur Latini.

Σωροδαίμων. ονος. ὁ. ἡ capularis dæmon, hoc est, ualde senex, sepulchralis larua. Eras. in Chil.

Σωροπηγός. ὁ. ὁ. pollinctor, Seneca designatorem uocat, νεκροθάπτης, uespillo. Aristoph. τοῖς Σωροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτῶν φράσω. Item capsularum quibus mortui efferuntur faber.

Σωρός. ὁ. ὁ. uel ἡ. urna, loculus, cumulus ossium & cadauerum. Generaliter pro omni cumulo.

Σωρίτης. ου. ὁ. syllogismi species, qui & Sorites Lat. & acerualis, scribitur & σωρείτης.

Σός. σὴ. ὸν. tuus.

Σόστος. stadium, δίοπτρα, instrumentū geometricum.

Σὺ. ἴε. τρέχε. ὅρμα.

Σοβλίζω. μ. ίσω. insubulo, penetro.

Σῶβος. ὁ. nomen animalis apud Aelianum & Oppianum lib. 2. de Venatione.

Σούνιον. ου. τὸ. Sunium promontorium Athenarū.

Σῦσα. τὰ. Susa metropolis Persidis. item lilia apd Phœnicas, hoc est, λείρια, teste Etym.

Σῦδε. ite. ὁρμᾶδε.

Σούσινον. ου. τὸ. oleum, unguentum, ex lilijs confectum, quod & κρίνινον, Etym.

Σῦσις. motus, impetus, iter, cursus.

Σῦσον. lilium, flos, apud Phrygas. Etym.

Σοφισμός. callida nimis & coacta interpretatio. ἡ βεβιασμένη ἐξήγησις.

Σῦσα. uade, irrue.

Σοφία. ας. ἡ. sapientia, consilium. sæpe accipitur pro astu & calliditate. Σοφία in contemplatione uersatur, φρόνησις in actu.

Σοφίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. sapienter loquor, de monstro, fallo, impono sermone, captiosè ago, deterreo. Item doceor ab alio. Depon. accus.

Σοφίζω. μ. ίσω. π. ικα. doceo sapientiam.

Σόφισμα. ατος. τὸ. fraus, deceptio, cautela, dolus. cōmentum, artificiū, cauillum, calliditas, calumnia, fraus composita, impostura, calliditas, inuētum, ars. Protagoras primus sophisma, his qui cōtentionis studio delectantur, induxit. Laërtius lib. 9. Cicero Academ. Quorum sunt contorta & aculeata quędam sophismata, sic enim appellantur fallaces conclusiunculæ.

Σοφισμαλικός fraudulentus.

Σοφισεύω. μ. εύσω. π. ευκα. doceo, philosophor.

Σοφιστής. ὁ. ὁ orator, præceptor, sapiens, deceptor quilibet artifex. Olim Σοφισταὶ dicebantur philosophi & sapientiæ professores, qui ut uult Cicero mercede docebant, deinde rhetores, postremo abijt nomen in inuidiam, ut σοφισταὶ dicerentur qui fictam quandam sapientiæ speciem iactarent. & σοφιστὴς Sophocli doctus citharœdus dicitur, & apud Eupolin, carminum cōdendorum peritus. Cic. Academ. Quis est nunc hic sophistes. Sic enim appellātur hi qui ostentationis aut questus causa philosophātur.

Σοφισία. ἡ. sapientia.

Σοφιστικός. cauillator dolosus.

Σοφισμαινῶ. mire studiosus sum sophistarum.

Σοφοὶ οἱ. apud ueteres dicebantur cuiuslibet opificij artifices, ut Iliad. ο. annotat Eustathius, sic σοφὸς ἄρα τέκτων, sic bonum citharœdum σοφιστὴν appellat Sophocles.

Σοφός. ὴ. ὸν. sapiens, doctus, acutus, scitus. Itē astutus, callidus, uafer. Item bonus, utilis. Ammonius distinguit à σωφρόνος.

Σοφοκλῆς. οῦς. laudicœni, hoc est, qui propter cœnam sibi pactam, orantem laudabant.

Σοφόω. μ. ώσω. π. ωκα. illumino. Actiu.

Σοφρονιστῆρες. dentes quos Auicenna dentes sensus uel intellectus appellat. Latini genuinos uocant, Aristot. κραυστῆρας.

Σοφρόνων. ου. ὁ. prudens.

Σοφῶς. sapienter, aptè.

Σωναύτης. ου. fluuius iuxta Heracleā, tutissimos habens

habēs & placidissimos portus quasi sospitator nautarum. Apollon. interp lib. 2. num. 35.

Σπάδιξ. ικος. ἡ. genus musici instrumenti. Item auulsus è palma termes cū fructu, & coloris punicei species, Cel. li. 2. cap. 31. & lib. 3. cap. 9.

Σπάδιον. ου. τὸ. stadium, Doriensum lingua.

Σπάδων. ονος. ὁ. spado, hoc est qui ui castratur. ἀπὸ τοῦ σπᾶν. conuellitur enim in ipsis neruus, qui genitale erigit. Eunuchus autem esse potest & natura.

Σπάδων. ἡ. contractio, spasmus Hipp.

Σπαδωνισμός. castratio.

Σπάζω. μ. άσω. π. ακα. diuello, traho.

Σπάθα uel σπάθη. ης. ἡ. rudes, instrumētum quo spumam detrahimus. Item instrumentū defensorium, ut gladius. Item instrumentū textoris, cuius pulsu tela arctatur densaturq;. Sunt etiam σπάθαι costarum ossa.

Σπαθάω. μ. άσω. τ. ακα. consumo, dilapido, πρὸς φάω, intemperanter superbio, studiosè laboro. ἀπὸ τοῦ σωστόμως κινῶν τὰς ὑφαυλικὰς σπάθας. Item dispergo, minuo, uacuo, mutilo.

Σπαθίδη. ης. ἡ. operimētū palmulæ exterius; quod & ἐλάτη dicitur: apud Lycoph. remus. Pollux exponit σπάθην dici ἐξ ὃ κρέμανται οἱ τοῦ φοίνικος βάλανοι. cuius usus est apud Herod. & Xenoph.

Σπάθημα. ατος. τὸ. densitas, πύκνωμα.

Σπαθίναι. οἱ. ceruorū genus ab ἐλάφοις differēs, uel specie, uel cornib. uel magnitudine. Eust. Iliad. θ.

Σπαίρω. μ. αρῶ. trepido, palpito, salio, efflo spiritum. Neut. absol.

Σπαλακία. oculorum morbus, cæcitas.

Σπαλαξ. ακος. ὁ. talpa.

Σπαλίς. nouacula. ψαλίς.

Σπαλίσσομαι. turbor, laceror.

Σπαλίων. ονος. ὁ. machina bellica.

Σπάνη. ης. ἡ. paupertas, raritas, penuria, inopia.

Σπανία. idem quod σπάνις.

Σπανιάκις & σπανίως. rarò.

Σπανίζομαι. &

Σπανίζω. μ. ίσω. π. ικα. indigeo, rarus sum, rarus fio, corrūpo, perdo. σπανίζεσθαι tamē plus esse uidetur quā σπανίζω, ut ἀπορεῖσθαι plus est quàm ἀπορεῖν. Aristoph. εἰ σπανίζῃς ἀργυρίσμοι, hoc εἰστήκασιν ἔχεις.

Σπανίζων τῶν ὧν τηδεύων, egens necessarijs.

Σπάνιος. α. ον. rarus, paucus.

Σπανιότατα. rarissimè.

Σπάνις. ιος. ἡ. egestas, penuria, λεῖψις.

Σπανίως. raro.

Σπανόν. pretiosum, multa re dignum.

Σπανοσιτία. ας. ἡ. penuria annonæ.

Σπαίρομαι. σπαίω, traho, ἀγρεύω.

Σπάραγμα. ατος. τὸ. laceratio.

Σπαραγματώδης. ὁ. iurgiosus.

Σπαραγμός. ὁ. ὁ. conuulsio. (Actiu accus.

Σπαράττω. μ. άξω. π. αχα. lacero, uellico, dilanio.

Σπαργανίζω. μ. ίσω. τ. ικα. τὸ. σπαργανῶ.

Σπάργανον. α. τὸ. fascia, pannus quo inuoluūtur infantes, cunabula.

Σπαργανῶ. cunabulis, siue fascijs inuoluo. unde Luc. de Cristo, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν.

Σπαργάνωμα. σπάργανον.

Σπαργάνωσις. εως. ἡ. malum est quo mulieres iā recentes à partu laborant, cum ob lactis copiā mamillæ tumefactæ sic distenduntur, ut redundantiam uix ferre queant.

Σπαργάω. μ. άσω. π. ακα. luxurior, auellor in aliqua re affectus, sum in sicco, doleo de re ablata, nimis sum in edendo & luxuriādo. Plato σπαργῶσαν καὶ θυμοῦν ὁρῶν τὴν ἀρχὴν ὅλον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. desidero, appeto. Dicitur quoq; de uberibus lacte turgentibus.

Σπαργέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem.

Σπαρή. ira, ὀργή.

Σπαρίζω. salto & moueorut piscis. Etym.

Σπαρνοπόλιος. α. raros habens canos.

Σπάρνος. rarus, paucus, tenuis, dispersus.

Σπαρός. piscis genus. Etym.

Σπαρτή. ης. ἡ. filū, linea carpentarij, rubrica, scirpus: sed σπαρτὴ fœmininū est à σπαρτός. Cyrill.

Σπαρτιάτης. Spartanus. Etym.

Σπαρτιάτις. ιδος. ἡ. Spartana mulier.

Σπάρτον. α. τὸ. spartum uel genista, funiculus.

Σπαρτός. ὁ. ὁ. funis, rudens.

Σπαρτοπόλιος. canities. In tragœdia autem uirili specie nigra ac subpallida, in comœdia uero muliebri erat habitu spartopolios: canitiem & ipsa uerbotenus indicans, sed inter iuniores personas, ut tamen intelligeretur aliquādo meritorium scortum fuisse. Herm. in Plin.

Σπαρτός. α. ὁ. spartus, paroxyt. Cyrillus.

Σπαστός. ὁ. ὁ. seminatus. oxyton.

Σπάσματα. distentiones, conuulsiones.

Σπασμός. α. ὁ. contractio, neruorum rigor siue distentio, conuulsio: propriè neruorum & musculorum affectus est.

Σπασικός. ὁ. ὁ. cui intus aliquid conuulsum est.

Σπατταγίζειν. turbare.

Σπάτταγοι. spatagi, genus echinorum apud Aristot. Gaza Græcam uocem relinquit.

Σπαταλάω. μ. άσω. π. ακα, delicior. Neutr. absol.

Σπατάλη. cibus, deliciæ, ἡδυοφή.

Σπατάλιον. α. ornamentum fœminarū, à σπάθη.

Σπατός. α. ὁ. coriaceus.

Σπατίλη. ης. ἡ. excrementum, merda, retrimenta quæ à

quæ à corijs detrahuntur, liquida humidaue deiectio, apud Hippoc.

Σπάος. ε Θ. ὸ. corium, pellis.

Σπάω. μ. ᾶσω. ω. ακα. euello, conuello, traho. Item sorbeo, ut haurientes pocula facere solent. Athen. ὁ ἢ ἀλέξανδρος λαβὼν ποτήριον, ἔπασι μὲν γυναίως.

Σπείδω. μ. πείσω. fundo, ἄχρηστον est uerbum. nã πεύδω in præsenti dicitur.

Σπεῖμα. funis.

Σπεῖον. ὀ. ὸ. specus, antrum.

Σπεῖο. sequere, ἐφέπου.

Σπεῖος, ὁ πεῖος, uel πέυος. ὸ. spelunca.

Σπεῖρα uestimenta. Etym. suppara & ὑφάσματα, ἐξ ὧν τὰ ἱσία.

Σπείρημα. serpentis conuolutio. Etym.

Σπείριμα. ὸς. ὸ. indumentum ἱμάτιον.

Σπίλεθος. ὀ. ὁ. excrementum, stercus.

Σπέλεξ. muliebre uestimentum.

Σπέλλιον. ὀ. ὸ. Aeoliee, armilla.

Σπεῖρα. ας. ἡ cohors, caterua, exercitus. Item spira, id est funis nauticus in orbem conuolutus, uel serpentum conuolutio. Nõnunquam pro opere pistorio inuenitur. Orbis in ligno, interprete Theodoro.

Σπαράομαι. μ. άξομαι. π. αμαι. cõtraho in spirã, sicut serpens uel canis dormire uolens. Depon. absolutum.

Σπαραχθέα τὰ. magna animalia uenenata, quod ijs spira caudaq; uelut oneri sit apud Nicand.

Σπαρισθὸν. in orbem, instar serpentis, cõuolutim, περιπεπλεγμένως. Suid.

Σπεῖρον. ὀ. ὸ. uestis uilis & lacera, uelum, indumẽtum, inuolucrum.

Σπείρω. μ. ρῶ. π. ἔσπαρκα. semino.

Σπαρώσλυς. ὁ Θ. ὁ. ἡ. multa huius inuolucra, πολλὰ ἔχον σπεῖρα, ἤγουν ῥήσλεματα. Nicand.

Σπείσαθαι inducias facere. Cic. ad Atticũ. lib. 15.

Σπεῖσις. ἡ. libatio, σπονδή.

Σπεκλεῦν. sonitum edere in coitu, coire. Vide σπλεκεῦν.

Σπίλεθος. stercus.

Σπονδεῖον. ὀ. ὸ. σπονδεῖον.

Σπονδεύκω. libo, sacrifico.

Σπονδή. libamen.

Σπόνδομαι. paciscor, fœdus sancio, fœdus ico, reconcilior. Depon. accus. ut σπόνδομαι σπονδάς, καὶ σπόνδομαι τοῦτο. hoc est inducijs pactis permitto & concedo.

Σπονδοποιοῦμαι. idem.

Σπόνδω. μ. πείσω. ὁός. α. ἔσπεικα. quod à σπένδω inusitato mutuatur. libo, sacrifico, sacrificijs me Deo concilio. Etym.

Σπέομαι. sequor. Depon.

Σπέος. ε Θ. ὸ. spelunca, σπήλαιον.

Σπόγγος. uide Etym.

Σπέρμα. ατος. ὸ. semen, fructus,

Σπερμαίνω. semen emitto, genero.

Σπερμαία. ας. ὁ. cucumeris species.

Σπερμαιόλοι. αἱ. seminariæ.

Σπερμαίζω. semen efficio.

Σπερμαϊκός. ἡ. ὁ. seminalis.

Σπερμαίνις. ἡ. seminaria uena, ut Gaza transfert in Aristotele.

Σπερμοβολεῖ. semen genitale emittit.

Σπερμολογία. ας. ἡ. collectio seminis quæ fit ab auibus quando seminatur. Item seminatio uerborum, loquacitas.

Σπερμολόγος. ου. ὁ. σπερμονόμος, seminilegus. Item uerbi sator, locutuleius, qui libens uerba funditat, quiq; ex alieno uiuit, ut scribit Harpocratio. item uilis, despiciendus. Etym. Est & auicula eius nominis apud Athen. & Aristophanem, frugilega, Gaza interprete.

Σπερμολογῶ. nugor, & uerba loquaciter fundo & deblatero.

Σπερός. ὀ. ὁ. curuus.

Σπερχνόω. semino, irascor, minor, persequor.

Σπερχειός. ὀ. ὁ flumen Thessaliæ.

Σπερχθεὶς. turbatus, iritatus apud Herodotum.

Σπερχνός. ὀ. ὁ. acris, diligens, asper, festinans.

Σπέρχομαι. &

Σπέρχω. urgeo, festino, irascor, conturbor.

Σπεύδω. μ. εύσω. π. εύκα. festino, studeo, enitor, pergo, & σπεύδειν ἐφ' ἑαυτὸν est studere & consulere rebus uel rationibus suis, & σπεύδειν βασιλέως, est, quod Augustus uno uerbo dixit maturare, de quo uide Aul. Gell. Neutr, absol. Vide σπευδάζειν in Ammon.

Σπουσίμοι. οἱ. publici ministri, Vide in σπουσίνοι.

Σπῆι. spelunca. datiuus est à σπεῖος.

Σπήλαιον. ὀ. ὸ. &

Σπήλυγξ. γος. ὁ. spelunca. παρὰ τὸ σπῶ, ἤγουν λάας. ἤγουν λίθος κατεσπασμένος. excesa petra. uide σπεῖρον apud Ammonium.

Σπηλώδης. ἐος. ὁ. ἡ. plenus speluncis.

Σπιδὲς. ἐος. ὸ. καὶ

Σπίδιον. ου. longum, multum, prolixum, Aschylo frequens est, ut σπίδιον μῆκος ὁδεῦ, & Hom. δεῦρ' σπιδιὸς πεδίοιο, qd' tamẽ Zenodotus interp. asperũ & infrugiferum, pariterq; longũ.

Σπιδνός. ὀ. ὁ. densus.

Σπιδθὲν. aduerb. eminus, procul, à longe, Antimach. σπιδθὲν προνοῆσαι, lõge ante preuidere.

Σπίζα. ἡ. auicula passeri similis. aliàs σπίζη. Gaza in Aristot uertit fringuillam.

Σπιζιὰς ἱέραξ. accipiter fringillarius. Theod. interprete apud Aristotelem.

Σπίλια. τὰ. aues.

Σπιλίτης. fringillatio. ὄρνεόν τι ἀγιάλιον.

Σπιλίτης ἀγιθαλός. ὁ. fringillago pari species, ut Gaza uertit in Aristotele.

Σπίλω, extendo, prolongo, ἐκτείνω. Eust. Iliad. ξ.

Σπιθαμή. ἡς. ἡ. palmus, id est, mensura quæ fit à pollice ad minimũ digitum manu extẽsa. Vel (ut Bud. scribit) mẽsura duodenũm digitorũ, Latini dodrãtem appellant. dicta ἀπὸ τῆς ἀποτείνειν τὰς δακτύλους, hoc est à diducendis digitis, & dodrans quod ab humani pedis longitudine desideretur quarta pars, quẽ admodum ad explendam libram ad uncias nouem quæ dodrantem constituunt, tres requirimus uncias. Gaza in Aristotele palmam uertit. Vide in Chiliad. Eras. Spithama uitæ.

Σπιθαμιαῖος. ου. ὁ. qui palmæ habet aut semipedis longitudinem.

Σπιλάς. άδος. ἡ. saxum cõcauum in aqua, aut circa mare, petra, uentus impetuosus, turbo.

Σπιλέω. μ. ήσω. τ. ηκα. contamino. Actiu.

Σπίλη. ης. ἡ. &

Σπῖλος. ου. ὁ. macula, κηλίς. Item fides. χρῆσιν ἐξ ὑποτρόπου. Item σπίλα, fraces, σήμφυλα.

Σπιλόομαι. μ. ώθομαι. π. ωμαι. sordesco, maculor. Depon. absol.

Σπῖλος. ε. ὁ. nota seu macula uestis è uino aut unguine. Item macula faciei. Dioscor. Item pumex. Lycoph. pro insula posuit, scopulus.

Σπίλωμα. ατος. τὸ. ῥύπος, μιασμός, macula, propriè notæ in uestibus discolores. Item locus sa lebrosus, saxum asperum.

Σπιλόω maculo ῥυπόω.

Σπιλωτός. ὴ. ὁ. maculosus.

Σπινθαέρυγες. αἱ. scintillæ.

Σπινθήρ. ῆρος. ὁ. scintilla, ἀνάθυμιασμός.

Σπινθηρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. scintillo Neutr.

Σπίνος. ε. ὁ. passeris genus. meminit Aelianus & Oppianus in Ixeuticis.

Σπίρα. idem quod σπλάγχνων μεταλαβεῖν.

Σπλαγχνίζομαι. μ. ίσομαι. τ. ισμαι. misereor, misericordia moueor, affectu tangor. Depon.

Σπλάγχνον. ε. τὸ. uiscus, ut Gaza uertit in Aristotele, cor, intestina, interna exta & uitaliora, qualia sunt cor, pulmo, iecur & similia. Item misericordia.

Σπλαγχνόπτης. ε. ὁ. exta torrens.

Σπλαγχνοσκόπος. ε. ὁ. extispex, ab inspiciẽdis extis dictus.

Σπλαγχνοτόμος. ε. ὁ. uiscerator, sector uiscerũ.

Σπλεκῶν, coire. supra legitur πλεκῶν, & σπικλῶν.

Σπλεδός. ε. cinis. σποδὸς apud Nicand.

Σπλήν. ληνός. ὁ lien, ut Gaza uertit in Aristotele. splen, linteum oblongum.

Σπληνιώς. ῶ. ὁ. lienosus, lienis induratione laborans, hoc est, cui post inflammationem lien in antiquum non restituitur habitum, sed tumor permanet & durities. Gal. definit.

Σπλήνιον. ε. τὸ. emplastri genus longiusculum ad figuram lienis, imò quæcunq; forma pro partium situ concinnatũ, quo medicamenta uel illita uel excepta alioqui applicãtur, splenium dicit & Plinius.

Σπληνιόω. laboro uitio lienis.

Σπληνίτις. ιδος. ἡ. lienaria uena, ut Gaza uertit in Aristotele. (res.

Σπογγῆς. οῦ. spõgiatores, id est spongiarũ piscato-

Σπογγιά. ᾶς. ἡ. accentu in ultima Atticè, &

Σπόγγισμα. τος. τὸ purgamentum quod spongia obitur detergiturq;. Eust. Odys.

Σπόγγος. ε. ὁ. spongia. δι' ὃ τὸ ἀκροπόλιν τὰ ὑγρά. Eius mentionem faciunt Aristotel. & Aelianus. Item σπόγγοι, adenes iuxta fauces.

Σποδεῖν. consuetudinem cum aliqua habere. Interdum cædere. Aristoph. Auib. σποδεῖν ἅπαντας οὐ ἀλαζόνας δικεῖν. propriè aras detergere.

Σποδέω. purgo, abstergo aras, asso, uro. καὶ σποδεόντες, ἐμάχοντο, ἐτύπτοντο, humi inuoluo, incinero Aristoph.

Σποδησιλῶρα. ας. ἡ. scortum, quasi semitas uerrens. Eust. Iliad. π. & ψ.

Σποδιὰ. ᾶς. ἡ. cinis.

Σποδίζω. μ. ίσω. π. ικα. coquo sub cinere, spongia persicco. Neutr. accus.

Σποδίτης. ἄρτος. panis subcinericius, qui & ἐγκρυφίας.

Σποδοειδής. ὴς. ἡ. cinereus.

Σποδούμενος. ὁ. ustus φλεγόμενος. Lycoph.

Σπόδυρ. ε. τὸ. &

Σποδός. ε. ὁ. cinis, stercus, ac proprie non simplex cinis, qui τέφρα dicitur, sed sordid?, & in quo extincti carbones permixti sunt, & aliarũ rerũ reliquiæ. Lycoph. utitur pro incẽdio, πυρκαϊά.

Σπολάς, άδος. ἡ. uestis, pellicea, diphtera.

Σπολεῖα. missa uel ornata.

Σπολή. ῆς. ἡ. stola.

Σπόλια. τὰ. lanę quæ ab ouiũ crurib. euelluntur.

Σπόμαι. sequor, ἕσομαι, μετέρχομαι.

Σπονδαίζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. fauorabilem mihi facio.

Σπονδαρχία. libamina immolatorum.

Σπονδεῖον. ου. τὸ. calix, uas ad libandum uinum. Athen. lib. 9.

Σπονδεῖος. ε. ὁ. spondeus pes à σπονδή, quia in sacrificijs eo utebantur.

Σπονδεφόρος. ε. ὁ. fecialis.

Σπονδίω. moueo, agito.

Σπονδή. ῆς. ἡ. sodalitas, induciæ, fœdus, libamen. nam intercedentibus libationibus olim fœdera inire

ra inire solebāt. Ammo. distinguit à σωθῆναι.

Σπονδίζω. percutio, uro.

Σπόνδικοι. οἱ. fundentes libamen in fœdere sanciendo.

Σπονδοφόρος. ὁ. caduceator.

Σπονδύλιον. ὁ. uertebra seu nodus, qui est in spinis animalium. Item uerticillus, quo fœminæ infusis suis torquendis utuntur.

Σπονδυλίων. ωνος. ὁ. medulla quę est in uertebris spinæ.

Σπονδύλη. ης. ἡ. uerticella bestiola. Theodoro.

Σπονδύλη. ἡ. mustela, γαλῆ.

Σπόνδυλος. idem quod σπονδύλιον. Aliqui (ut scribit Festus) σπονδύλους. cubos appellant. Est & piscis nomen apud Macrob. & Senecam.

Σπορά. ᾶς. ἡ. satio.

Σποράδες. αἱ. Sporades insulæ quædam sic dictæ quod in mari sparsæ sint, quasi palantes: & diuersi generis, cōfusanei, non congeneres, sparsimq; grassantes morbi, σποράδες νόσοι. Hipp.

Σποράδην. sparsim, ἐσπαρμένως. paulatim dixit Liuius de secundo bello Punic. equites peditesque certatim portis ruere ac palatim per cāpum properare ad hostes.

Σποραδικά. τὰ. solitaria, inciuilia quę sparsim degunt. Aristoteles lib. 1. Hist. τὰ μὴ πολιτικά, τὰ δὲ σποραδικά. Aliæ ciuiles, aliæ inciuiles, Theodoro interprete. Item σποραδικὰ uocantur aliquando foliuaga, ut σποριδικὰ ζῶα, uel θηρία Cic. foliuagæ bestiæ, quibus apponuntur ἀγελαῖον Aristot. Polit. lib. 1.

Σποράς. άδος. ὁ. sparsus.

Σπουγαί. αἱ. nisus ad pariendum.

Σπουδός. ἐος. ὁ. sator.

Σπόριμα. τὰ. sata.

Σπόρος. ὁ. ὁ semen, πυρός, triticum.

Σπουδαζόμενος ἀνήρ. uir gratiosus, & multorum fauore adiutus. ut ὑπὸ πολλῶν σπουδαζόμενος, populi fauore adiutus. Plut. Idem de histrione nobilissimo, σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων. hoc est, πλείστης ἀξιώμενος σπουδῆς.

Σπουδάζομαι. expetor.

Σπουδάζω. μ. άσω. π. ακα. studeo, aliquid diligenter facio, serio ago uel dico, do operam, satago, apparo, conor. Item colo & affecto. Synes. καὶ αὐτὸ παντὸς σπουδάσειν, in primis colēdus est tibi. Est etiam frugi uitam ago, cui contrarium est βλακεύειν. Construitur autem uarijs modis hoc uerbum, ut σπουδάζω πρός τινα, colo aliquem, faueo alicui, exhibeo me obsequiosum, & σπουδάζω εἰς τὰ σά, foueo rebus tuis, & σπουδάζω τὰ σά, ago id quod est in rem tuam, tuas partes foueo. Sophocl. σπουδάζω περὶ τούτων, Solicitus sum, & accuratè prosequor. Construitur etiam cū datiuo, sicut studeo & foueo, apud Latinos. Dicitur etiam σπουδάζω περὶ τοῦ. Bud. Com. Ammon. distinguit à σπεύδειν.

Σπουδαιολογοῦμαι. affectatè, & magno studio adhibito loquor. Xenoph. ἀνάβα. 1. significat etiam seriò loquor, seriò disputo, Xenoph. Symp. Accipitur etiam in significatione passiua, ut ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, id est, ἐσπουδάσθη, apud eundem. Bud. Com.

Σπουδαιολογούμενος. seriò loquens.

Σπουδαῖος. α. ὁ. sedulus, studiosus, honestus, serius, industrius, sapiens, bonus, cui opponitur φαῦλος apud Isocr.

Σπουδαίως. serio, bona fide, citra ullum figmentū

Σπουδαρχία. ambitio.

Σπουδαρχιάω. & σπουδαρχιέω. studiosus sum magistratuū gerendorū, ambitiosus sum, ambio.

Σπουδάσμα. ατος. τὸ. res studiosè affectata. Σπουδάσματα, opuscula Sophronio interprete.

Σπουδαστής. fautor & factiosus.

Σπουδαστικός. ὁ. ὁ. diligens, & qui serio sermone oblectatur. Opponitur τοῦ φιλοπαίγμονι.

Σπουδή. ῆς. ἡ. studiū, diligentia, festinatio, serium Opponitur τοῦ παιδιᾶς. Vnde ἄξιον σπουδῆς, pretiosum, æstimatū, quod in pretio habetur. Σπουδὴν ποιεῖσθαι. contendere, & de aliquo laborare, & diligenter curare, magno studio colere & præparare. σπουδὴν ποιῶ, seriò accipio, seriò dictum interpretor. Σπουδὴν ποιεῖσθαι, operam sumere. Budæus in Comment. μετὰ σπουδῆς, serio, cuius contrarium χωρὶς σπουδῆς ioco. Aristot. Rhetor.

Σπουδῇ. aduerb. uix, cū labore & studio, festinanter, diligenter, studiosè. Cyrill.

Σπουδογελοῖος. apud Strab. Menippus cognomento dictus, ridiculè studiosus.

Σπουσίνιοι. οἱ. ministri pub. Athenienses reipub. à Spusino quodā primo eorū institutore dicti, quos & σπευσίμους dictos inuenio, à celerandi fortasse studio, eosdemq; & πολότας.

Σπυραθία. ας. ἡ. &

Σπύραθος. α. ὁ. &

Σπυράς. άδος. ἡ. pilula, globulus, ouium & caprarum excrementum. Iu. Pollux.

Σπυρίς. ίδος. ἡ. sporta, ὃ τὸ πυρῶν ἄγγος.

Σπυρίδιον. α. τὸ. sportula, fimus.

Σπυρίχνιον. idem.

Σπυρός. αὐτὸ τοῦ πυρός, Συρακόσιοι. Etym.

Σ Ταβαλοκόμη. ης. ἡ. crispum capillitium.

Στάγη. ἡ. capsa panaria, κάρδοπος.

Στάγρον. τὸ. calidum, aridum.

Σταγών. ονος. ὁ gutta, stilla, stillicidium,

Σταγωνίας. α. ὁ. genus thuris, à similitudine stillicidiorum, thus masculum.

Σταδιαῖος. stans, erectus.

Σταδιάζω. ὦ. σασιάζω.

Σταδιαῖος. α. ὁ. stadialis, mensuram stadij complectens, & statuarius.

Σταδιοδρόμος. ὁ. cursor in stadio, ὁ σταδιόδρομος.

Σταδίη. ex pacto pugna. Etym. statarium prælium.

Σταδιοδρόμοι. οἱ. qui in stadio cursu certant.

Στάδιον. ου. τὸ &

Στάδιον. ου. ὁ. locus exercitij & theatrum, stadium, curriculum, mensura pedum sexcẽtorum & uigintiquinq;, uel cubitorũ trecẽtorũ iuxta Pindari interp. Et adiectiuè σταδιαῖος, firmus, bene cõpactus, unde σταδιαῖος θώραξ, οὐκ ἀλυσιδωτός. Et στάδιον θώρηκα dixit Apollon. nõ loricę modo flexilem plicatilẽue, sed rigidum.

Στάζω. & σταλάζω. μ. αξω. π. ακα. stillo, recenseo, genit.

Σταθερ. ῶντος. ὦ. consistens, stans.

Σταθρός. ά. ὁ. stabilis, intensus, fortis in ipso puncto & uigore existens, & quasi medius, constans ut σαθρὰ ἡλικία Gaza quod Cic. dixit cõstans ætas. Etym.

Σταλυτός. tostus, paulatim ustus, ἀπὸ τοῦ σατός καὶ τοῦ ἔνω, τὸ καίω.

Σταθεύω, Atticè pro σαβύω. torreo, lento igne asso. ἀμφοῖ δὲ ἐς ἀμθυον φλέγεσθαι.

Σταθερός. firmus, robustus.

Σταθεροῖς. ῆς. ὁ. robur, constantia.

Σταθμά. uel στάθμια τὰ. libra & pondera, Demost. Item stationes in stabulis, ἱππος ασίαι. Bud.

Σταθμάομαι. pondero, examino, æstimo, perpendo, Plat. in Gorg. Item coniecturam facio, συ χάζομαι, argumentum duco, Theophrast. 9. Bud. Com.

Σταθμάω μ. ήσω. π. ηκα. idem. Actiu. accus.

Σταθμεύω. stabulor, diuersor, statiua habeo.

Στάθμη. ης. ἡ. pondus, amussis, rubrica carpentarij, quadra, perpendiculum.

Σταθμητός. ή. ὁ. mensurabilis.

Σταθμίδες. αἱ. ligna in naui super quibus transtra ponuntur.

Σταθμίζω. μ. ίσω. π. ικα στάθμῶμαι, pondero, perpendiculo rem exploro. Actiu. accus.

Σταθμός. ὁ. ὁ. stabulum, diuersorium, residentia, iter unius diei, statio, statiua, ἔπαυλις, πανδοκεῖον, mansio, diuersorium militare, siue tabellariorum, quæ certis spatijs distingui solent. Lucian. Icarome. ἀπὸ τοῦ πρὸς τῶν σελλούνων ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. Itẽ limen, cardo. Herod. σταθμοίτε καὶ ὑπερθυρα. Item libra, statera, pondus Herod. ἕλκουσα σταθμὸν πάλαντα δίκα. Et mensura millium 28. semis. Bud. in Annot.

Σταθμοῦχος. ὁ. ὁ. paterfamilias, caupo, hospes.

Σταμνίον. ου. τὸ. sumen, abdomen, ἀπὸ σαις.

Σταθμίσασθαι. collimare, expendere, σοχάσασθαι apud Herodot.

Σταιρός. siccus, calidus, incontinens.

Σταῖς. αιτός. ἡ. farina aqua subacta, flos farinæ, farina ad pinsendum macerata, & recentior, quippe quæ fermentis acorem nondum contraxerit, pasta.

Σπαιτίνη. ἡ. placenta.

Σταλή. ῆς. ἡ. gutta, aqua lixiuij, quæ primo fluxit. Item pinguissimus ille liquor proueniens ex myrrha expressa.

Σταλτίς. ἡ. species atramenti sutorij.

Σταλτός. ή. ὁ. stillaticus, liquidus, colatus.

Στάκω. sto.

Σταλαγμός. ὁ. ὁ. gutta, id est stilla. Chalcanthi species est purissima, stirię siue guttę similis, unde genus inaurium Cæcilius stellaginũ uocauit. Apud Hipp. significat distillationem illam è capite ad pectus aut ad alia membra.

Σταλάζω. μ. αξω. π. ακα. stillo Neutr.

Σταλακτικόν. stillaticium ait esse Dioscor. quòd guttatim ex humidis & confractis locis stillet.

Σταλάω. σαλάζω.

Σταλαξ. κος. stilla, per y scribitur.

Σταλικοι. αἱ. ualli, perticæ uenatorũ, hoc est furculę quibus retia eriguntur, quo facto maculosa laxitas intenditur. Hæ furculæ pronę stant, ut uelut anterides sunt indaginis & tibicines, cũ in amenta retium inditę fuerint. Dicuntur etiã χαλίσιοι, σῆλαι, πάσσαλοι, ξύσραι, Eius nominatiuus singularis est στάλιξ. κος.

Σταλτικός. ή. ὁ. contrahens, reprimens.

Σταλυμαίνομαι. infesto.

Στάμεν. stare.

Σταμῖνες. tabulata nauis. Aristarchus dicit recta ligna stamini similia. Etym. foros uocãt Latini.

Σταμνάριον. ου. τὸ. uas fictile, ad uina condienda

Σταμνεῖον, uel στάμνιον. ου. τὸ. & (perutile.

Στάμνος. ου. ἡ. urna, calathus, fictile, hydria.

Σταῦ. steterunt, αὐτὶ τοῦ ἔσαν. Iliad. π.

Στάνης. ου. ὁ. infelix.

Σταπίς. ίδος. ἡ. uua passa. σαφίς.

Σταστάνη. ἡ. hypotheca, uadimonium, ἐγγύη.

Στασιάζω. μ. άσω. σω. ακα. seditionem conflo, seditiones molior, committo aliquem cum aliquo. Neutr. absol.

Στασιασμός. ὁ. ὁ. seditio.

Στασιαστής. ὁ. ὁ. seditiosus.

Στασιαστικῶς. seditiosè.

Στάσιμον. cantus chori, dum consistitur. Etym. in choro media pars dicitur apud Tragicos, ubi statur & exordiũ calamitatis in ipso actu narrandæ instituitur. Aeschyli interp.

Στάσιμος. ου. ὁ. stabilis, firmus.

Στάσις.ιος.ἡ. seditio, ciuile bellum. Item statio, officina, ordo, status, statua siue cõstitutio orationis, controuersia, perseuerantia, constantia. Dicitur & de choro, ut apud Bud. Com.

Στασιωδέστατος.η.ον. seditiosissimus.

Στασιώδης.ες.ὁ.ἡ. seditiosus.

Στασιώτης.ου ὁ. satelles, δορυφόρος.

Σταθευτὸς.η.ὸν. calefactus, Aeschyl.

Σταθύω. foueo, calefacio, καθεύω.

Στατιδμαι. αι. tuberculi sunt ἀπὸ τοῦ σίαθος, quia pingue quoddam in his sit collectũ sub cutem.

Στατήρ.ῆρος.ὁ. stater, hoc genus numi, quatuor drachmas habẽs, ualentes quatuordecim solidos nostros scribit Bud. Vtebantur hoc nomine & Persę & Macedones. Vnde Philippi stateres, Dorici & Alexandri dicti. Est etiã secundum alios siclus, quod Hebræorum numisma, quatuor drachmas Atticas ualens, ut scribit Iosephus. Itẽ debitor, apud Epicharmum. Etym.

Σταθμικός.ὴ.ὸν. ponderatiuus.

Στατίζω.μ.ίσω.π.ικα. stabulor, consisto.

Στατὸς.ὴ.ὸν. stans.

Σταθὸς. genus uestis.

Σταυρηδὸν. instar crucis, figura cruciata.

Σταυροειδής.ές.ὁ.ἡ. σαυρότυπος.

Σταυρός.ὴ.ὸν. σκόλοψ. crux, sublica, id est palus lignеus fixus & erectus. ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν ἀέρα ἵσταθαι, quòd in aërem tollatur. ἢ παρὰ τὸ σάσις καὶ τὸ εὖρος, οἷον ὁ μῆκος ἔχων καὶ πλάτος. Etym.

Σταυροὶ λιμένων. septa portuum.

Σταυρότυπος.η.ὸν. cruci similis.

Σταυρόω.μ.ώσω.π.ωκα. crucifigo. Actiu. accus.

Σταύρωμα.ατος.τὸ. agger ex lignis & terra.

Σταύρωσις.ιος.ἡ. crucifixio.

Σταυρωτής.ὴ.ὸν. crucifixor.

Σταφιδόω. uuam passam facere.

Σταφιδωθείς.ῶντος.ὁ. passus.

Σταφίς.ίδος.ἡ uua passa.

Σταφίς ἀγρία herba pedicularis, Scribonio Largo à necandis pediculis dicta. Cornel. Celso & Plin. uua taminia.

Σταφύλη.ης.ἡ. paroxyt. perpendiculum, σάθμη.

Σταφυλή.ῆς.ἡ. uua, (ut Gaza uertit in Aristoteie) botrus. Item uitium uuulæ in gutture, quæ columella Latinis dicitur, & distenditur, luteoq; colore subrubescit acino persimilis. Dicitur & σαφυλοφόρος Aristot. Vide Ammon. distinguẽtem inter σαφύλη & σαφυλή.

Σταφυλοτομία.ας.ἡ. uuæ incisio.

Σταφυλῖνος. pastinaca sylueſtris, herba uenerea, unde & φίλτρον à quibusdam dicitur. Gaza in Aristot. interpretatur pastinacam, bestiolæ uerticillæ similem.

Σταφυλοτολεῖον.η.ὸν. locus in quo calcãtur uuæ, πατητήριον.

Στάφυλος. nomen filij Bacchi.

Σταφυλοφόρος. uuigera, σαφύλη.

Σταφύλωμα.ατος.τὸ. uitium oculi acino uuæ simile, tuberculum in pupilla, insurgens in pupillæ parte cum inflammatione & dolore in altum erecta oculi pupilla fuerit & acini figurã præ se tulerit. Gal. Isagoge & Definit.

Σταχάνη.ης.ἡ. trutina. Dorica dictio est.

Σταχυολογῶ. legere spicas, spicilegium facere.

Σταχυολογία.ας.ἡ. spicilegium.

Στάχυς.υος.ὁ. spica, herba similis marrubio, Eustat. Iliad. γ. annotat σάχυν in animalib. lũbos dici, τὰ πρὸς τὰς ψόας. Item pars quę uẽtri subiacet σάχυς uocatur inquit Pollux. Et in medicina nexus uinculiq; modus & ratio quædã σάχυς dictus est. υ psilõ in singulari corripitur, in plurali producitur. Cyrill. & Ammon. Est & stellæ nomen Proclo de sphæra, id est, fulgida in sinistra manu Virginis.

Στέαρ.ατος.τὸ. adeps, esca, massa farinæ subactæ. Strabo ἰζ τὸν μὲν πηλὸν τοῖς χόρτοις φυρᾶν, τὸ δὲ στέαρ τὸ εἰ. ἀρτοποιΐαν τοῖς ποσι. Gaza in Aristo. uertit seuum. nam πιμελὴ proprie est adeps. Item fermentum.

Στεατόω.μ.ώσω.π.ωκα. impinguo. Depon.

Στεατώδης.ες.ὁ.ἡ. seuo obesus, tumor crassiuscu

Στεάτωμα.τος.τὸ. adipis effusio sub cute. (lus.

Στέγα. tabulatum nauis, unde & τρίγεσα tabulatum triplex.

Στεγάζω. tego, sustineo, firmo, firmus sum, tango, recipio, retineo, suffero, sum capax.

Στεγανόμιον.η.τὸ. naulũ, merces quæ datur cauponi pro hospitio.

Στεγανὸς.η.ὸν caupo, paterfamilias.

Στεγανόπους.ὁ planipes, ut Gaza uertit ex Aristotele: alibi palmipes.

Στεγανὸς.ὴ.ὸν. densus, angustus, durus, solidus, opertus, impenetrabilis. Xenophon in Venat. ἔχει δὲ καὶ τὴν τρίχα στεγανήν, Habet uillos impenetrabiles. Itẽ tacitus, à densitate & soliditate translatione sumpta, ut in quem non competat illud Terentij, Plenus rimarũ sum, hac atq; illac perfluo. inde prouer. στεγανώτερος ἀρεοπαγείτης, Areopagita taciturnior. Eras. Chil.

Στεγανόποδες.οἱ. palmipedes aues.

Στεγάνωμα. in muris ligamentum, Etym.

Στέγαρχος.ὁ. præfectus ædium.

Στέγασμα.ατος.τὸ. sustentaculum.

Στέγασα.τὰ. subtegulanea uertuntur à Plin.

Στέγεστρον.η.τὸ. segestra. hoc est tectum, pileum è stramentis contextum.

Στέγη.ης.ἡ. casa, tectum, contignatio. ἀπὸ τοῦ στέγειν τὸ περιέχειν.

Στεγνὴ. ἡ. scortum.

Στεγνά. τὰ. astricta renũ uitia, & quæcunq; impedimento sunt, ut urina aut difficulter, aut sæpe nulla, aut saltem raris & per interualla tẽporis stillis fluat, sine ea in uesica siue renibus fuerit, sumpta à fictilib. uasis translatiõe, inter quæ uocantur στεγνὰ densiora & solidiora quæ nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittunt, sed eum continent.

Στεγνός. ὁ. strictus, solidus, humilis, membranaceus, ὑμενώδης sic Nican. schol.

Στεγνωτικός. uim habẽs astringẽdi uel inspissãdi.

Στέγω. τὸ. ὑπομένω. tolero, fero, cõtineo, operio, constringo. Plutarch.

Στέγος. τὸ. tectum.

Στείβω. calco, stipo, grauo, ambulo, tero.

Στειβεύς. ὁ. uiator, ὁδοιπόρος.

Στειλάζε ἑαυτῷ. exornans seipsam. (um.

Στελεὰ. ἡ foramẽ securis cui inseritur manubri-

Στελεός. ὁ. manubrium, lignum securis quod in foramen immittitur.

Στένομαι angor, suspiro, tristor.

Στενός. ὁ. pro στενός. angustus.

Στενός. ὁ. τὸ. spatiũ intẽr fossam & mœnia, uia angusta, & pontis angustia. Etym.

Στένω. μ. νῶ. arcto, in arctum cogo. Actiu.

Στενωπός. ὁ. angustus locus, στενὸς τόπος.

Στεπτός. peruius.

Στεῖρα ας. ἡ. sterilis. Itẽ carina nauis, quod & σέ-

Στειρεύς. uide. Etym. (ρωμα dicitur.

Στέρεμν. uestis tenuis ac translucens.

Στεῖρος. ὁ. sterilis.

Στείρωσις. ιος. ἡ. sterilitas.

Στεφρός. ὁ. ὁ. ualidus.

Στέχω. eo, proprio ordine eo. unde στοιχεῖον.

Στέω. sto, poëticè. (les. Etym.

Στιλγιδοποιός. faber strigilũ, qui fabricat strigi-

Στιλγὶς ίδος. ἡ. strigilis, ξύστρα. Inferius στλεγγὶς

Στιλεγγὶς. idem. (scribitur.

Στιλγίσματα. τὰ. ramẽta, sordes quæ abradũtur strigili, strigmẽta, uide in ῥύπος & in στλεγγίσμα

Στιλεὸν. ὁ. τὸ. manubrium securis. (τα.

Στιλεός. ὁ. ὁ. instrumentũ coquinarium, στελεὸν. & securis lignum, seu manubrium. Etym.

Στιλεχιαία. ἡ. uena in corpore humano, quæ arboris caudici proportione respondet.

Στιλέχον. ὁ. τὸ. &

Στέλεχος. ιος. τὸ. stipes, truncus, ramus Etym.

Στιλὶς. ίδος. ἡ. uiscum in abiete & larice nascens, Euboensiũ lingua, quod ὄφεως Arcades uocãt.

Στέλλομαι. iter contendo, proficiscor, sed nauigatione propriè differt enim τοῦ πορεύομαι. Est etiã ἐσβάλλω & ἐξστρατεύω, id est expeditionem suscipio. Item uelum contraho, Aristot. in Mechan. Item uestior, deuito, subtraho, secedo. Depon. Bud. Com. Item reprimo & cohibeo. στέλλεσθαι tam mitti quam ire significat.

Στέλλω. μ. λῶ. τ. ἔσταλκα. mitto, ordino, traho, apto, cõtraho, orno, tego, paro. Itẽ πλέω, nauigo, unde στόλος classis. Eurip. scholast. Et στέλμα,

Στέλμα. sertum, corona. (ὑφηγήσαι.

Στελμονίαι. fasciæ quibus canum latera præmuniuntur, ζώματα.

Στεμβάζω. conuicior, χλευάζω, συβάζω.

Στέμβω. iniuria afficio, ὑβρίζω, & motito, σωτεχῶς κινέω. Eust. Iliad β.

Στέμμα ατος. τὸ. corona, ornamentũ, stirps, infusula, uitta, stemma, insignia, imagines, cauea. στέμμα, Aeschin. dixit lanam, ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς πλακάντας. Eurip. Schol.

Στεμφυλίνης. ὁ. dilutũ uinaceorũ quod secundarium uinum & loram appellant Latini, alio nomine διδυτρίνης.

Στέμφαλον. ὁ. τὸ. genus annonæ siue leguminis.

Στέμφυλον. ὁ. τὸ. cortex uuæ, uel oliuæ, fraces, τὰ ἀπεπίσματα τῶν σταφυλῶν καὶ τῶν ἐλαιῶν.

Στέμφυλα dicuntur & oliuarum nuclei siue ossicula, & uuarũ granæ quos uinaceos uocant, autore Constantino in Geopon. Gal. etiam solida uuarum retrimenta in torculari expressa ita uocat, & ab alijs etiã radices uuarũ è sarmentis enatas sic uocari testis est lib. 2. de aliment. Plura habẽt Cornarius in Gal. cõment. Aristoph. interp. στέμφυλα exponit olearum segmenta, ut πυρεπίσματα. uineæ.

Στέμφω. μ. ἔμψω. τ. ἔμφα. mouco. Actiu.

Στόμαγμα. ατος. τὸ. &

Στοναγμός. ὁ. ὁ. suspirium, suspiratio, gemitus.

Στοναγός. στεναγός.

Στενάχω, & στοναχίζω, uel στοναχῶ. μ. ἄξω. τ. αχα. & στοναχίζω. μ. ίσω. τ. ικα. suspiro. στοναχίζω τὸν τεθνεῶτα, deploro mortuum.

Στῆθος. pectus.

Στενόεις. όεντος. ὁ. subangustus.

Στενοθώραξ. κος. angusto pectore, quales Ἀνιῶδεις à medicis dicũtur, tabi obnoxios testatur τοὺς στενοθώρακας Gal. lib. 6. Epidem.

Στενολεσχεῖν, &

Στενολεχεῖν. anxium esse & torqueri in rebus friuolis & nugamentis, λεπτολογεῖν.

Στενολέσχης. ὁ λεπτολόγος.

Στενολεχία ας. ἡ. anxietas in rebus nihili.

Στένομαι suspiro, tristor, irascor.

Στενοπόρος. ὁ. angusta uia.

Στενοπός. ὁ. ὁ. angiportum.

Στενός. ὁ. ὁ angustus.

Στενότης. ητος. ἡ. angustia.

Στενοχωρέομαι, &

Στενοχωρέω. frequento, & frequentor, angustor, premor, locum angustum reddo.

Στενοχωρία. ας. ἡ, angustia, angustus locus.

Στενόω. μ. ώσω. π. ωκα. idem quod στενοχωρέω. arcto, frequento. Vnde ἐστενωμένως ζῆν, modicè, & summa parsimonia uiuere, id est δαζῆν, ἀκρζῆν. Latini tolerare dicunt. Actiu. accus.

Στεντωρ. ορος ὁ. Stentor.

Στενυγρός. ά. ὸν. arctus, idē quod στενός, Ionicè. Simonides, μόνος στενυγρῆ σωζυχῶν ἐν ἀτράπῳ.

Στενυγροχωρία. apud Hipp. pro στενότης, loci angustia, de quo multa Gal. lib. 1. de articulis.

Στενυγρῶσαι. stipare, siccare, humidorum meatus contrahere.

Στένω. μ. ενῶ. στενάγω. gemo, suspiro. Neut.

Στενωπός. ὁ. angiportus, compitum.

Στένωσις. εως. ἡ. coarctatio.

Στέομεν. stemus.

Στεπτήρια. τὰ. serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebantur.

Στοργηθρον. ά. ὸν. amor, philtrum.

Στέργω. μ. ξω. π. χα. amo, colo. Dicitur propriè de naturali amore, & nō facile solubili, hinc φιλοστοργία mutuus parentū & liberorum amor. Accipitur pro ἀρκέομαι, quiesco & contentus sum. Et diuersis modis construitur. Cum dativo, ut στέργων σκυθρωπάλμοις: cum præpositione, ut στέργων ἐπὶ τόκοις: cum accusatiuo, ut στέργω τὴν κρίσιν ἢ τὰ ἐγνωσμένα, prouocare nolo, quod etiā ἀγαπῶ dicitur. Sed maximè pro ἐμμένω, καὶ πρόσκειμαι, & ἀρκέομαι. Bud. Com.

Στερέμνιος. ά. ὸν. durus, robustus.

Στερεόν. τὸ. soliditas.

Στερεός. ά. ὸν. solidus, durus.

Στερεότης. ητος. ἡ. soliditas.

Στερεόφρων. ονος. ὁ. crudelis.

Στερεόω. μ. ώσω. π. ωκα. firmo. Actiu. gen.

Στερέω. μ. ήσω, uel έσω. π. ηκα. priuo, exuo. genit. uel accus.

Στερέωμα. ατος. τὸ. firmamentū, conglobamentū.

Στερηθέμεν. priuari.

Στέρησις. εως. ἡ. priuatio. Vide apud Aristotelem in prædicamento qualitatis, & statim post prædicamenta, & in primo Physicorum.

Στερητικός. ά. ὸν. priuatiuus.

Στερίσκω priuo. Actiu. genit.

Στέριφος. ά. ὸν. sterilis, debilis.

Στεριφώτατος. ά. minimè dumosus.

Στερκτέον. acquiescendum. Cic. ad Attic.

Στερκτικός πῶς τὸν σώτροφον. beneuolus sum familiari.

Στεριφόπεπλος. ὁ. ἡ. tenuem lacernam indutus.

Στερναία. ἡ. uia equorū στεροπή. ungulis proculcata, priua rerum omnium.

Στέρνιξ. medulla, ψωτεριώνη.

Στερνόμαντις. python, ἐγγαστρίμυθος.

Στέρνον. ά. τὸ. pectus. ἀπὸ τοῦ στερρότητος. Item cogitatio, mens. Ponunt Grāmatici στέρνον inferiorem partem thoracis esse, superiorem στῆθος.

Στερνοτυπία. ας. ἡ. pectoris percussio.

Στερνοτυπέομαι, plango, pectus percutio. Vnde στερνοτυπόμενος, mœstus, præ dolore tundens pectora. Idem στερνοτύπης.

Στερνοτύπης. ά. ὸν. στερνοτυπόμενος.

Στέρξις. amor, habitus animi præsentibus contentus.

Στεροπή. ῆς. ἡ. fulgur, παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, ἤγουν ὄψεως.

Στεροπηγερέτης. ά. ὸν. suscitans fulgur.

Στεροψ. πος. ἡ. fulgur, apud Sophocl. unde στεροπή, ut ab ὀψ. ὀπός. γνόπη. Eust. Iliad. κ.

Στερεόω. μ. ώσω. π. ωκα. firmo, στερεόω. Actiu. geni. uel accus.

Στερρός. ά. ὸν. solidus, rigidus, durus.

Στερρότης. ητος. ἡ. firmitas.

Στέρφνος. durus, rigidus.

Στέρφος. εος. τὸ. corium, pellis, leonis exuuium, item uas fictile, κεράμιον.

Στερφόπεπλος. ὁ. leonis exuuio indutus, apud Lycophr. Alex. τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως.

Στερφωτῆρα κρατὸν dixit Ibycus, militem pellibus uestitum, Isacius in Lycophr.

Στέρω. μ. ερῶ. Atticè pro στερέω.

Στέρομαι. promitto, firmo, præfinio. Vnde tertia perf. singul. indicatiui στέρται per syncopen pro στέρεται. & tertia perf. præt. imperfect. στέρτο pro ἐστέρτο.

Στέφαναι. spiræ.

Στεφάνη. ης. ἡ. circulus uersicolor pupillam ambiens, qui & ἴρις, teste Gal. Polluci, est & extimus capillorum ambitus. Item galea, uertex, cacumen, spira, quod erat ornamentum capitis matronarum, & genus cribri.

Στεφανηπλόκας. τὰς. Plut. dixit, quas Plin. li. 21. cap. 2. coronarias uocat, coronarum sutilium institrices.

Στεφανηφορεῖν. coronam ferre.

Στεφανηφορία. gestatio coronæ. Accipitur pro dignitate, ut erat choragorum munus, & theatrum, & id genus, qui coronas gestabant.

Στεφανηφόρος. ά. ὸν. coronam ferens.

Στεφανία. corollæ.

Στεφανιαία ῥαφή. sutura capitis anterior, Coronalis dicta, quòd eo ferè loco serta & corollarum redimicula capiti imponerētur, teste Gal. lib. de ossibus: uel quod iuxta extimum comæ circulum (quem στεφάνην dici testatur pollux) capitis caluam circunscribat.

Στεφανιαῖα φλέψ. uena est circulo cor ambiēs, apud medicos.

Στεφανίτης. ου. ὁ. athleta, coronatus. Vnde στεφανίτης ἀγών, certamen, cuius uictoriæ præmiū corona proponebatur.

Στεφανίτις. ιδος. ἡ. uua quæ frondes habet intercursantes acinis, miro naturæ lusu, coronariam uocat Plinius.

Στεφανίων. ὁ. graculi species.

Στεφανοπλόκος. coronamentorum artifex.

Στέφανος. ου. ὁ. corona, & nomen syderis Proclo de sphæra. Item ambitus mœniū in urbem ductus, Orph. ἐπὶ δὲ περὶ στεφάνοισι κυκλόμενον.

Στεφανόω. μ. ώσω. π. ωκα. corono, cingo. Accipitur apud Galen. pro uictorem declaro, palmam tribuo. Actiu. accus.

Στεφάνωμα. ατος. τὸ. res ex qua fit corona, coronariū genus oleris quodcunq; foliaceū, Athen.

Στεφανωματικός. ή. ό. coronarius.

Στεφοφόρος. Græci uocant flamines.

Στέφος. εος. τὸ. στέφανος.

Στέφω. μ. έψω. π. έφα. circūdo, corono, impleo, redimio. Sic Suet. tintinabulis fastigium ædis redimiuit. Actiu. accus.

Στήθεσφιν aduerb. pro circa pectora, στήθεσι. apud Homer. Iliad. β.

Στηθάνιον. τὸ. &

Στηθίδιον. ου. τὸ. medium pectoris, pectusculum.

Στηθοδεσμάιον. ου. τὸ. pectorale.

Στῆθος. εος. τὸ. pectus, superior pars thoracis usq; ad iugulum.

Στήκω. τὸ. ἑστήκω hoc est βεβαίως μένω.

Στήλη. ης. ἡ. columna: & propriè pila stans in monumentis, cippus, titulus, simulacrum, imago. Bud. in Annot.

Στηλίδιον parua statua, terminus.

Στηλίς. ίδος. ἡ. lignum rectum in puppis cacumine connexum.

Στηλιτευτικός. famosus, iniurius, ὑβριστικός, infamator, unde duæ illæ inuectiuæ ac infamatrices oratiōes, qbus Nazianz. Theologus impiū Iulianū notat, στηλιτευτικοὶ uocati sunt λόγοι.

Στηλιτεύω. μ. εύσω. π. ευκα. noto, id est pingendo uel scribēdo aliquem infamia noto, sculpo in columna in uituperiū alicuius, inuehor in aliquem & triumpho. Etym. Actiu. accus.

Στηλίτης. ου. ὁ. notatus infamia, uel potius qui notauit alterum.

Στηλογραφία. ας. ἡ. tituli inscriptio.

Στηλογραφῶ. sculpo in columna.

Στῦλος. lapis, q inferius muro innixus fulcit eū.

Στηλόω. erigo, ut cippum.

Στῆμα. omnes herbæ marinæ.

Στημονίζομαι. stamina duco.

Στημονίζω. idem, λεπτύνω.

Στημονίαι αι. cincinni tenues in modū staminis.

Στημόνιον, &

Στήμων. ονος. ὁ. stamen.

Στῆναι. cessare, sistere.

Στήθιον. ου. τὸ. pectus, στῆθος.

Στηριῶσαι salibus & conuicijs incessere. nam στηρία. festū erat Athenis, in quo se mutuò scommatis perstringebant. Vide in Chil. Erasmi.

Στηπτυρία, uel συστηρία. alumen.

Στήριγμα. ατος. τὸ. firmamentum.

Στηριγμός. οῦ. ὁ. firmitas, fixus, status Aristot. de mundo. uide συρίζειν.

Στήριγξ. γος. sustentaculum, & lignum in curru.

Στηρίζω. μ. ίξω. π. ιχα. firmo, confirmo, stationem facere, diciturq; de Planetis antequam retrogradiuntur & recurrunt cum in epicyclo uel minima uel nulla differentia inuenitur incrementi atque diminutionis, hoc est, τῶν προάγειν τε καὶ ἀφαιρεῖν παρέσιν. inde στηριγμὸς huiuscemodi institio. Actiu.

Στῆσαι statuere, implere, sistere, παῦσαι τὸ ὁρμῆς.

Στήσαντες. statuentes, sistentes.

Στήσαθαι appendere, mutuò dare. id enim olim ad stateram fiebat.

Στήσεται. quiescet.

Στήσιος Ζεύς. stator Iupiter.

Στησίφυλλον. τὸ. Telephium herba.

Στήτη. ης. ἡ. fœmina, uxor apud Theocrit. quomodo & illud Iliad. α. διαστήτην ἐρίσαντε, diuisim legendum autumant quidā, δίχα στήτην ἐρίσαντε, fœminæ causa contendentes nimirum Chryseidis, ut ibi annotat Eust.

Στητώδης. pinguis, στεατώδης.

Στία, & στίον. lapis, calculus marinus.

Στάζω. lapides iacio.

Στιβάδιον. ου. τὸ. stibadium, hoc est torus, uel cubile ex stibade herba constructū. qua dictione Seruius primo Aeneid. usus est. Cæl. li. 4. ca. 58.

Στιβαδοποιέω. μ. ήσω. π. ηκα. lectum sterno. Neut. (absol.

Στιβάζω. calco, πατέω.

Στιβαρής. έος. ὁ. ἡ. &

Στιβαρός. ά. ό. fortis, robustus, ualidus, densus, solidus.

Στιβάς. άδος. sicut στιβάδιον, lectus ex paleis, folijs & gramine, stragulum; Gaza interp. Sed propriè στιβάδες herbæ sunt aptæ ad discumbendum, Latinè tori dicuntur, quia ex herbis tortis solebant construi.

Στιβύσειν. nugari, garrire.

Στιβός. ὁ. ὁ. fugitiuus, μαστιγίας, uerbero.

Στιβεύς. έως. ὁ. fullo, κναφεύς. legitur & στιβύς.

Στιβυτής. ὁ. ὁ uestigator.

Στιβύω. μ. εύσω. π. ευκα &

Στιβέω. μ. ήσω. π. ηκα. calco, uestigo, indago, στείβω. eo. Actiu. accus.

Σπίβος. ους. ἡ. frigus, cõstrictio, propriè matutinus ros, pruina. Item aranea, & color metallicus niger.

Σπιβία. ας. ἡ. σίβος.

Σπιβιάω. μ. άσω. frigesco, ῥιγῶ.

Σπιβίζω. μ. ίσω. π. ικα. τὸ σιβίω, & ῥυθμῶδες σιβά ζω τὸ ψεῦδος, aufugio.

Σπίβος. ου. ὁ. uestigium, trames, uestigatio, uia, & indicium Xenoph. Ἐντεῦθεν προϊόντων ἐφαίνετο ἴχνη ἵππων καὶ κόπρος εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ σίβος ὡς δισχιλίων ἵππων.

Σπιβρός. ὰ. ὸ. stolidus.

Σπίβω. τὸ σιβίζω.

Σλυδίς. ίδος. subula, acicula sutoria.

Σπίγμα. ατος. τὸ. stigma, macula, punctum, nota, distinctio. Vnde illud, σιγμαῖος βίος ἐστὶ πῶς τὸν ἄπειρον αἰῶνα punctum est uita, si ad infinitum seculum comparetur.

Σλυματίας. ου. ὁ. uerbero, mastigia.

Σλυματίζω. μ. ίσω. π. ικα. τὸ σίζω.

Σλυμή. ῆς. ἡ. momentum, punctũ, quod post κῶλον, hoc est, membrum adnotari solet.

Σπίγω. μ. ίξω. π. ιχα. signo, uerbero.

Σλυγών. ῶνος. ὁ. σιγματίας. Cæl. lib. 13. cap. 54.

Σλιλαῖος. ου. ὁ. uerberatus, cauteriatus.

Σπίζω. μ. ίξω. π. ιχα. pugno, percutio, signo percutiendo, noto, signo simpliciter. Actiu. accus.

Σλικτέον. distinguendum est.

Σλικτός. ὰ. ὸ. pictus, signatus, uarius, splendidus.

Σπίλβη. ης. ἡ. splendor, speculum. Item fictile uasculũ, quo uice lychni utebantur, apud Pollucẽ.

Σπιλβήδονες. fulgetræ.

Σλιλβηδών. ῶνος. scintilla, splẽdor, nitor, fulgetra.

Σλιλβός. ὰ. τὸ. paroxyt. lasciue nutritum, ut habet Cyrillus, nescio quàm rectè.

Σλιλβοποιέω. μ. ήσω. ω. ηκα. splendidum reddo,

Σλιλβότητος. ὁ. nitor uultus. (nitorẽ cõcilio.

Σλιλβόω. μ. ώσω. π. ωκα. &

Σπίλβω. μ. ίψω. π. ιλφα. uibro, fulguro, reluceo, resplendeo, lasciuè nutritus sum, niteo quemadmodum bene pasti, lustro, nitidum reddo.

Σπίλβωμα. ατος. τὸ. σιλβότητος.

Σπίλβων. ονος. ὁ. Mercurij stella. Hesperus stella Veneris, quæ & ἑωσφόρος, sic Eust. Iliad. χ. Apollonij interp. lib. 2. adnotãt σιλβόντας ab Astrologis dici astra, quæ in motu sunt.

Σλιλβωνιδής. resplendens ac nitens è balneo.

Σπίλος. ου. ὁ. aries, dux gregis, κπίλος.

Σλιλπνός. ὰ. ὸ. splendidus.

Σλιλπνότης. ἡ. splendor.

Σπίλπωνες. οἱ. pusilli homunciones, quos etiam σιφπάκας nominant.

Σλιμμίζομαι. cum stibio oculis gratiam concilio.

Σπίμμις. ἡ. ornamentũ muliebre, stibium, & σίμμι, τὸ. Eust. Iliad. 9.

Σπῆ ιχος. ἡ. acies, turma continens uiros T. id est trecentos, siue quingentos, quod ultimum sequitur Eust. Iliad. λ. ἀπὸ τοῦ σέχειν τὸ πέξῃ προιέναι.

Σπίνον. σία.

Σπίπνον. τὸ. oliuæ osiculum.

Σλιπῆς. ὰ. ὸ. densus, solidus, peruius.

Σπίφος. εος. τὸ. cuneus, acies, ordo, turma, caterua, cœtus, conuentus: numerus militũ quater mille. uide in Appendice de uocab. militar.

Σλιφρός. aridus, cõtractus, densus floridus.

Σλιχάομαι. ordineo, procedo. Depon. absol.

Σλιχάω. idem Etym.

Σλιχῶν. uide in Appendice de uocab. milit.

Στίχη. ης. ἡ. σῖξ.

Σλιχηδὸν. aduerb cum uersu, cateruatim, ordine, in quincuncem. Id autem dicitur, quando res æqualibus inter se spatijs distant, & quoquo te uertas, semper æqualis ordo est, ut uidetur in uitris & pauimentis, & apud quosdam ordines arborum.

Σλχίδιον. ου. τὸ. uersiculus.

Σλχίζω. carmina scribo.

Σλχομυθῶν. in tragœdijs dicitur, cũ alternis uersibus respondetur.

Στίχος. ου. ὁ. uersus, ordo, nam uersus ordinẽ significat. Virgil. In uersum distulit ulmos & iterum triplici pubes quàm Dardana uersu, impellũt. Item manipulus militũ, uide in Appendice de uocab. milit.

Στίχω. μ. ίξω. uado, incedo, circundo.

Σλώδλης. durus, asper, à σία uel σίον.

Σιχωδός. ὰ. ὸ. rhapsodus, quòd uirgulam manu tenens carmina recitaret. σιχὸς enim uirgam interdum significat. Eust. Iliad. α.

Στλεγγίς. ίδος. olei gutta. Item ornamentum aureum capitis mulierũ, strigil, & à stringendo, id est exterẽdo nomen traxit. superius legitur σελ

Στλεγγίζω. rado, ungo. (γίς & σελεγγίς.

Στλεγγισμα. ατος. τὸ. sordes quę strigili raduntur strigil. supra legitur σελγίσματα.

Σοὰ. ᾶς. ἡ. porticus, fornix, testudo, &

Σοὰ βασίλειος dicebatur Athenis porticus regia, quæ in dextra Ceramici parte posita conspicie batur, in qua rex, ut inquit Pausanias, sedere solet, cuius magistratus erat annuus ac βασίλειος ἀρχὴ uocitatus. Præter hanc communem alias adhuc duas βασιλείους σοὰς recenset Harp. quarũ unam ἐλευθερίου Διός, hoc est Iouis Liberatoris dicit è regione superioris βασιλέως collocatã fuisse, ac alterã adijcit olim αὐάκλειον, postea uero ποικίλην à picturis uarijs nuncupatã.

Σοβάζω. μ. άσω. π. ακα. obtrecto, κακολογῶ, σεμ-

Σοβός. ὰ. ὸ cõuicium, iurgium. (βάζω.

Σοιβασλεύεσθαι. in lecto reponere siue sternere.

Σοιβάζω instipo, struo, digero, σωρεύω.

Σοιβάς

Στιβὰς. στιβάς.

Στοιβασία. incessus, structio. Etym.

Στιβή. ῆς. ἡ. herbæ genus, lectisternium.

Στιχάδες. ών. oleæ per ordinem consitæ.

Στοιχειακός. ή. ό. elementalis.

Στοιχεῖον. ου. τὸ. elementũ, initium, concausa, interna & substantialis causa Ammonius distinguit

Στοιχήσω. μ. ήσω. π. ωκα. elementa trado, atq, hominem rudimentis instituo.

Στοιχηδὸν. ordinatè.

Στοιχείωσις. εως. ἡ. deformatio, prima elementorũ

Στοιχίζω. in agine cingo, cõcludo. (institutio.

Στοιχισμός. ή. ό. indages, id est plagarũ expansio uaris subtectarum.

Στοῖχοι. indago & series plagarum, quibus saltus stabulaq; ferarum cinguntur à uenatoribus. στοῖχοι etiam ordines sunt in acie à fronte ad tergũ sigillatim porrecti. quare οἱ κατὰ στοῖχον πεπαγμένοι, στοιχεῖν dicuntur ab Aeliano.

Στοιχῶ. τὸ. στοιχεόω, συμφωνῶ.

Στόλαρχος. ου. ό. dux classis. idem στολάρχης.

Στολὰς. άδος. ἡ. lorica, genus armaturæ.

Στολή. ῆς. ἡ. stola, uestis tantũ muliebris est. Vnde Cicero obijcit cuidam, quòd cum togã induisset, statim uerterit in stolam. Apud Græcos cõfunditur. Dicitur autẽ ἀπὸ τοῦ στέλλομαι, induo.

Στολίδες. ών. ruga in fronte. (Bayf.

Στολιδωτός. ή. ό. ornatus.

Στολίζω. μ. ίσω. π. ικα. orno. Actiu. accus.

Στολὶς. ίδος. ἡ. στολή.

Στολισμός. ή. ό. ornamentum, uestitus.

Στόλοκερον. ου. τὸ. præfectas habens comas & attonsas frondes: effertur tam de plantis, quàm de hominibus.

Στόλος. ου. ό. classis, & etiam nauis cõmeatus, cursusq;, Synes. Est etiam exercitus, expeditio, Xenoph. & Arriano. Bud. Com. uide Bayf.

Στλύπη. ης. ἡ. genus herbæ.

Στόμα. ατος. τὸ. os. ris, id est concauũ illud, in quo sunt lingua & dentes. παρὰ τὸ τέμνω, quasi τὸ τὰ σιτία τέμνον. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere & commemorare, ἀπεστοματίζειν. & quod Cice. in Catil. ex memoria exponere dixit, cui opponitur de scripto dicere. Στόμα δὲ παρατάξεως, dicitur acies & frons exercitus instructi & compositi ad prælium, quia est uelut acies ferri perrumpens, & aperiẽs id in quod impellitur. uide φάλαγγος μῆκος in Appendice de uocab. milit. Accipitur etiã pro ostio, & στόμα λιμένος, fauces portus, Plutarch.

Στοματλγία. ας. ἡ. oris dolor.

Στόμαργος. ου. ό. φλύαρος, rabula.

Στοματικά. τὰ. medicamenta oris.

Στοματικός. ή. ό. qui cibum continet. Mirum tam oscitanter hactenus in omnibus lexicis contrario sensu adseruatã hanc uocem, cum nihil uulgarius sit quam in huiuscemodi deriuatiuis, ut appellant Grammatici, nominibus uitiũ etiam sæpe significari, quòd ipsum non solum licet uidere in ἀδαμαντικός, ὀρθοπνοϊκός, ἀσθενικός, ἡ κτικός, καρδιακός & similibus, quibus sane uocibus illos uocamus qui his uel spiritus, uel lienis, uel iecoris malis laborant, sed in hac ipsa dictione στοματικός, cum de ea nominatim ita scribat Paulus Aegineta, ubi de stomachi affectionibus agit, earundẽq; remedijs, πῶς ἢ τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν οὓς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στοματικοὺς ὀνομάζουσιν, &c. hoc est, ijs qui cibũ assumptum non continent quos peculiari uoce stomachicos appellauerunt ueteres, conferet, &c. Significat nonnunquam, τὸ στοματικὸν, etiam id quòd stomacho prodest, ac utile est.

Στόμαχος. ου. ό. stomachus, os uentris. Gaza in Aristotele uertit gulam, sicut & οἰσοφάγου. quidam non recte pro uentriculo accipiunt.

Στομβάζω. ore dilato loquor, πλατυστομῶ.

Στόμβος. grauiter sonãs, grauistrepus, clamosus.

Στομίας. ου. ό. magnum os habens. Item rebellis, de equis qui non parent frænis.

Στόμιον. ου. τὸ. frænum, uel potius ea pars fræni, quam equus contumax mordet, bucula. Dicitur & de puteo, & de aliarũ rerum introitu, ut os Latinis. Eust. etiã ostia amnium στόμια uocat.

Στομυδικός. ου. ό. loquax, στομύλος.

Στόμος. conuicium, garrulitas.

Στομόω. μ. ώσω. π. ωκα σκληρύνω, roboro, consolido, os compono, & formo ac instituo ad decorem Aristoph. νεφέλαις. Vnde στομῶ τὴν μάχαιραν, exacuo aciem: quasi os gladij cõcinno, tempero, & obduro, quod nisi fieret, inutilis gladius esset. Item infestã aciem obuerto, infesto agmine exercitũ firmo. Actiu. accus. Bud. Cõ.

Στομύλματα. τὰ. ampullæ.

Στομύλος. loquax, nugo, turpis, grauis.

Στομφάζω. μ. άσω. τ. ακα, magna loquor, superbio, irrideo.

Στόμφαξ. ακος. ὁ acerbus, arrogans, durus.

Στομφαστικός. ή. ό. magniloquus.

Στομώδης. ες. ό. ἡ. amplo ore.

Στόμωμα. ατος. τὸ. acies, robur aciei, mucro. Est & uasis genus. στόμωμα ferrum est, meo quidem iudicio, chalybe cõtemperatum & quasi roboratum, ἀπὸ στομοῦν, id quod facile deprehenditur ex uerbis Daimachi in Poliorceticis, ubi docet in quem usum quodlibet stomoma diuersis è locis petitum conuertendum sit, τῶν στωμάτων, inquit, τὸ μὲν σινωπικὸν καὶ χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τοξικὰ λακωνικὸν ἢ εἰς ῥίνας

καὶ σιδηροβύπανα, καὶ χαρακτῆρας καὶ λιθαργικὰ. ὃ δὲ λύδιον εἰς εἴνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξυσία καὶ ξυστῆρας. Nam cum Plinio errant medici nõ pauci, qui squammæ genus alterũ subtilius decussum stomoma interpretãtur, capitur etiam & simpliciter pro robore, & solida ui rei cuiuspiam, sic Plutarch. τὸ στόμωμα τοῦ σίδηρου καὶ κρέατος dixit, & rursus, σίδηρου στόμωμα καὶ ἀκμὴν ἀπονοψαντες, quod nos aciem ferri cum Plinio dicere possumus.

Στοναχέω. μ. ήσω. π. ηκα. suspiro. Neut.

Στοναχή. ῆς. ἡ. suspirium, σφαγμός.

Στοναχίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. suspiro. Depon.

Στονόεις. όεντ. ό. suspiriosus.

Στόνος. ου. ὁ. στοναχὴ, λύπη.

Στόνυξ. ὁ. acies & mucro, & abusiue quicquid in acumen desinit uel exit, λόγιος στόνυξ lætifera teli cuspis apud Lycoph.

Στόνυχες. extremitates unguium, mucronata.

Στοργέω. μ. ήσω. π. ηκα. amo.

Στοργή. ῆς. ἡ. amatio, affectio amoris, ut est filij erga parentes. παρὰ τὸ στέργειν.

Στορνύνυμι, & στορνυνύω. uel στρέω, στρωνυμι. μ. στρώσω. ώσ. α. ἐστόρθα. sterno, sopio, sedo, mitigo,

Στορθὺς tranquillans, strator. (tranquillo.

Στόρθυγξ spiculum hastæ, ὑδροδρεπὴς.

Στόρθυγγοι. capilli cum sordibus impliciti, uel hastæ cuspides.

Στοχάζω. intra ouile pecora cogo atq; includo.

Στοχάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. ad ictũ designo, peto, ut gladiatores petere inter se dicuntur, ἐφίεμαι. Item collimo, scopum peto, oculum in scopum intendo, & quod uulgo dicitur, album figo: & per translationem est animi intensione ad propositum suum dirigere, Aristot. τὸ μετὰ τὰ φυσ. ς. Item colo, & nutus eius obseruo, quem colere constitui, Polyb. Genitiuo. Bud. Comment. *Iuxta genitiuo. Xenof. Cirop.*

Στοχάς. άδος. ἡ. ædificium ex tempore extructum ad æquandum locum ubi tenduntur plagæ.

Στοχασμός. οῦ. ὁ. coniectura, contemplatio.

Στοχαστής. οῦ. interpres, coniectator.

Στοχαστικός. ή. ὁ. coniecturalis. στοχαστικὸς αὐτὴς, qui certæ destinationis est in iaculando, uel telo aliquem petendo, hoc est εὔστοχος, homo solerti coniectura, & consultus.

Στοχαστικῶς. aduerb. coniunctura.

Στόχος. ου. ὁ. uarus.

Στραβισμός. distortio oculi, obliquus aspectus.

Στραβός. ή. ὁ. &

Στραβών. ῶνος. ὁ. strabo, qui distortis est oculis.

Στραγγαλέω. μ. ήσω. π. ηκα. suffoco, strangulo.

Στραγγάλη. ης. ἡ. locus strangulationis.

Στραγγαλιά. ᾶς. ἡ. obligatio, διαπλοκὴ δυλιότης.

Στραγγαλίδες. nodi siue nexus intricati, & quidam globuli, cũ humor non coquitur, nec excernitur, sed redundat Cæl. lib. 10. cap. 11.

Στραγγαλιώδης. ες. ὁ. ἡ. tortuosus.

Στραγγεύω. criminor, premo, tardè incedo, obliqueque incedo.

Στραγγίζειν. calore, exprimere.

Στραγγός. obliquus, peruersus, inordinatus.

Στραγγουρία. urinæ stillicidium, Cato de re rust. Quibus lotium ægre it, Græci & à difficultate & à dolore δυσουρίαν id malum dixerunt, quibus lotium substillũ est, Græci hoc uitiũ στραγγουρίαν dixerunt. dum scilicet urina nõ nisi per interualla stillis fluit Galeno adscriptę. Definit. dicunt στραγγουρίαν esse ἡ τῶν στραγγα τοῦ ὄρου ἐκκρισιν. Cic. uesicæ morbum appellat.

Στραγγουριάω. ῶ. urinæ difficultate laboro.

Στράγξ, uel στράξ. γός. gutta quæ paulatim defluit,

Στραμβολοκομᾶν. esse crispis capillis. (stilla.

Στράπτω. fulgeo, fulguro, ἀστραπτω.

Στρατηγίζαντες. οῖ. duces exercitus.

Στρατεία. ας. ἡ. expeditio, bellum, στρατεύσις ipsum officium militandi. uide Cyrillum in Appendica, & στρατιὰ inferius.

Στρατεῖος. magnus, superbus. Etym.

Στράτευμα. ατος. τὸ. exercitus. uide στρατὸς in Ammonio, Orbicij scriptum de ordinibus & præfecturis. περὶ τὸ στράτευμα habes in Appendice lexici.

Στρατευμαλικός. ή. ὁ. militaris.

Στρατεύσιμος. ή. ὁ. idem.

Στρατεύομαι. μ. εύσομαι. π. ευμαι. &

Στρατεύω. μ. εύσω. π. ευκα. milito, stipendia facio, delectum ago, στρατοπεδεύω.

Στρατήγειον. ου. τὸ. locus ubi conueniunt milites, prætorium.

Στρατηγέομαι. regor ducis consilio.

Στρατηγέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum prætor urbanus. Item ducem seu gubernatorem rei bellicę ago. Actiu. accus.

Στρατήγημα. ατος. τὸ. gestum militare, cõsilium, strategema, exemplum militare summo studio imitandum.

Στρατηγία. ας. ἡ. militatio, prætura, imperium rei militaris & gubernatio. Vide φαλαγγαρχία in Appendice de uocab. militar.

Στρατηγιάω. μ. άσω. π. ακα. milites ducere cupio. Neutrum absol.

Στρατηγικός. ducendi exercitus peritus, Isocrat.

Στρατηγικῶς. imperatoriè.

Στρατήγιον. ου. τὸ. prætorium, signum ducis in bello, uexillum.

Στρατηγὶς. ίδος. ἡ. nauis ducis in bello nauali. Item ad personam relatum, pro ductrice exercitus, ut

tus, ut apud Amazones. Bayf.

Στρατηγός. ὁ. ὁ. imperator, dux exercitus. Vide φαλαγγαρχία in Appendice de uocab. militar.

Στρατηλάτης. ὁ. ὁ. idem, prætor.

Στρατιά. ᾶς. ἡ. militia, exercitus, expeditio, multitudo militum, ac etiam angelorum. Etym.

Στρατιος. bellicosus, timendus. Iouis epitheton, & Palladis. Cæl. lib. 8. cap. 18.

Στρατις. uide Etym.

Στρατιώτης. ὁ. ὁ. miles.

Στρατιωτίδες ναῦς. prætoriæ naues.

Στρατιωτικόν. ὁ. τὸ. exercitus.

Στρατιωτικός. ὁ. ὁ. militaris, militiæ peritus.

Στρατιωτικῶς. militariter.

Στρατιῶτις. miles mulier, sed στρατιωτὶς oxyton nauis est parata ad uehendos milites. Bayf.

Στρατοκήρυξ. ὁ. uide ἐκπακτοι in Appendice de uocabulis militar.

Στρατολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. armo, id est ad rem militarem concito, milites conscribo, delectum facio. Actiu. accus.

Στρατολογία. ας. ἡ. delectus militum.

Στρατοπεδάρχης. ὁ. ὁ. castrorum præpositus.

Στρατοπεδαρχία. ἡ. castrorum præfectura.

Στρατοπεδεύομαι. μ. εύσομαι. ω. εύσαμαι. & Στρατοπεδεύω. castrametor.

Στρατόπεδον. ὁ. castra, uallum. In plurali accipitur pro militib. ipsis. Vide στρατὸς & στρατόπεδον apud Ammonium.

Στρατός. ὁ. ὁ. uel ἡ. exercitus. Dicitur & νηΐτης στρατὸς, id est naualis exercitus pro classe. Bayf. Vide στρατὸς, & στρατόπεδον apud Ammon.

Στρατόφιν. ab exercitu, στρατοῦ.

Στρατοφύλακες. copiarum duces.

Στράτις. uide Etym.

Στρέβλη. tormentũ, nauticum instrumentum ligneum, cuius labris constringuntur plancæ in compingenda naue, adactis cuneis, subscus.

Στρεβλός. ὁ. ὁ. tortuosus, peruersus, curuus. Item prauus, uersutus.

Στρεβλότης. ητος. ἡ. obliquitas.

Στρεβλόω. μ. ώσω. π. ωκα. torqueo, depraua, strictè ligo, constringo & arctè uincio. Actu.

Στρέμμα. ἡ ἄρθρου πλάσις, ἢ ὁσίου μετάστασις inquit Vlp. rhetor, utitur ea Demosth. Olynth. 2. quid differat à ῥήγμαδος, uide supra ῥήμμα. Item luxatio, striblita, placentæ species.

Στρέμματα. τὰ. luxata.

Στρεπτός. ὁ. ὁ. flexibilis, torques, fibula chlamydis; panis subcineritius.

Στρέπτω. torqueo. hinc stropha.

Στρεύγομαι. immoror, cunctor, tabesco præ fame, liquesco.

Στρεύγω. μ. εύξω. π. εύχα. corrumpo, tristifico, expugno, tardo. Actiuum accus.

Στρέφανον. τὸ. bipennis, securis.

Στρεφάσκω. uerto. Actiu. accus.

Στρεφοδικοπανουργία. composita dictio apud Aristophan. sententiarum corruptela, iuris peruersa administratio.

Στρέφομαι. uersor, habito. Item fallacia utor, tergiuersor, cunctor, comminiscor technas, Grægor. κηλ. 1. Sic apud Vergil. Aeneid. 12. Verte omnes tete in facies, & cõtrahe quicquid Siue animis, siue arte uales. Accus. Bud. Com.

Στρεφόμενος. supinus, securus, otiosus, improuidus.

Στρέφος. torsio, luxatio, corium, pellis.

Στρέφω. μ. έψω. π. εφα. uerto, torqueo. Herodo. ἐστρέφη τὸν πόδα. dixit, pro pedem luxauit. Est etiã animo uerso & uoluto. Acti. accu. Bud. Cõ.

Στρέφωσις. obturatio, deligatio uasorũ cum pelle aut corio.

Στρεψεδινέω. μ. ήσω. π. ηκα. συστρέφω, inuoluo.

Στρεψίμαλλος. miser, afflictus. Etym.

Στρέψις. ιος. ἡ. conuersio, fraus.

Στρεψίμαλλος. ὁ. ὁ. uersipellis, astutus, στρόφις, metaphora à uelleribus intortas crispatasq; lanas habentibus.

Στρεψοδικῆσαι pro στρέψαι τὰς δίκας. dolis & uarietate dicendi iura fallere. Aristophan. in Nebul. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τὰς χρήσας διολιδεῖν.

Στρῆνής. manifestus, asper, acutus, magnus.

Στρηνιάω. μ. άσω. intemperanter & immodestè ago, lasciuio, molestè fero, infrænis sum, ἀτακτέω, metaphora sumpta à deducentibus habenas, ἀπὸ τοῦ στρεῖν τὰς ἡνίας.

Στρῆνος. ὁ. ὁ. durus, στρῆνής. Sunt qui τὸ στρῆνος neutro genere pro duritie usurpent.

Στρηνός. acutum & patens. Nicostratus dicit asperum, & aures ferientem perstringentemq; sonum. Etym.

Στριβιλικίγξ. apud Aristoph. capitur pro, ne tantillum quidem, ne nauci quidem.

Στρίβος. tenuis & exilis uox

Στριγμος. ὁ. ὁ. stridor.

Στρίγξ. γός. canaliculus.

Στριφνός. ὁ. strictus, solidus, firmus, strigosus. Sic Cic. Quanquã in Lysia sunt sæpe etiam lacerti sic ut fieri possit ualentius, uerum est certe genere toto strigosior. (Suid.

Στρίφνος. neruosa boum caro, & βοταύη ἄβρωτος.

Στροβελός. ὁ. ὁ. curuus, delicatus, obliquus.

Στροβεὺς. έως. instrumentum è carduis fullonũ, quo rudẽ pannũ tractant, lanæq; uillos excitãt.

Στροβέω. μ. ήσω. π. ηκα. tumultuor. Plutarch. λιμώσης νόσος πόλιν ἔσχα τῶν Ἰταλίαν ἐστρόβησεν. id

est ἐπάρξειν. Item moueo, uerso, circumago, περιφέρω, & uerso, id est, ἀνακινέω. ut περιφέρω τῆσδε κακῶσι. probo, exploro. Significat etiam excutio mentem meã, & uerso me in omnem partem. Gregor. de Erem. & Aristophan. Neb. Bud. Com.

Στρόβιλος. ου. ὁ. rotundus, nux pinea, & interdum ipsa pinus. Item procella, tẽpestas, uortex, uentus uerticosus, Lucian. Tox. Item turbo ludus, & genus saltatiõis. Plato de Rep. 4. Bud. Com. & Cæl. lib. 11. cap. 19. etiam cochlea, turbinata buccina, teste Suida. ty. Strobili dicti sunt filij Carcini poëtæ. Erasmus in prouerbio, Fortunatior Strobilis Carcini.

Στροβιλῶ. ῶ. συστρέφω. cõtorqueo & intorqueo.

Στροβιλώδης. ες. ὁ. ἡ. frequens anfractibus.

Στρόβος. ου. ὁ. uortex aquarum. Nicand. interp.

Στροβυλοειδὲς ὄρος. apud Strabon. lib. 13. mons in pineæ nucis formã tuberosus. Interpres exponit turbineum in acutum apicem desinentem

Στρογγυλαίνεσθαι. conuolui.

Στρογγύλη. ης. ἡ. rapa, torta. insularum Aeoli una.

Στρογγύλη νῆσος. uide in Chiliad Erasmi.

Στρογγυλοπρόσωπος. ὁ. qui rotunda est facie.

Στρόγγυλος. ου. ὁ στρόβιλος. rotundus, tendens in acutum, turbinatus.

Στροίβιλος. ου. ὁ. uibex, tuber.

Στροιβός. graius, λεπνός.

Στρόμβος. ου. ὁ. trochus, sphæra, globus. uortex, cõchylium, turbo, lapis rotundus, ῥόμβος. παρὰ τὸ στρέφεσθαι. Etym. à Theodoro in Aristotele uertitur cochlea, turbo.

Στρομβόω. μ. ώσω. π. ωκα. uersor, uoluto.

Στρομβώδης ὁ turbinatus, ut Gaza uertit in Aristotele.

Στροτός. αὐτὶ τοῦ στρατὸς Aeoles dicunt, & conuersam multitudinem. Etym.

Στρουθίζειν. struthio herba lanas purgare ac candidas reddere.

Στρουθίζω. strideo, lamentabilem uocem edo.

Στρουθιοκάμηλος. ὁ. struthiocamelus apud Aelianum & Oppianum lib. 3. de Venatione.

Στρουθίον. ου. passerculus, & generaliter quæuis auicula. Item radicula, seu lanaria herba eluendis lanis idonea. Στρουθία τὰ. Gaza in Aristot. uertit passeres.

Στρουθοκέφαλος. ου. ὁ. habens caput passeris.

Στρουθός. οῦ. ὁ. passer auis, ut Gaza uertit in Aristot. Vide in Aeliano. Significat etiã in mimis obscœnam partem uirilem à passeris salacitate.

Στρουθὸς ὁ ἐν Λιβύῃ, apud Aristot. struthio Libyca.

Στροῦς. οῦς. ὁ idem.

Στροφαῖος. ου. ὁ. ianitor, uersutus, Mercurij cognomen, quòd ianuarũ custodiæ præsideret. Item astutus, uersutus, callidus, ueterator, qui & contorquere uerba & multis machinis res inuertere nouit, hoc est, ὁ εὐλῶς συμπλέκειν τοὺς στρεφλοὺς λόγους καὶ μηχανὰς, ὁ πανοῦργος.

Στροφάλιγξ. γος. ὁ. conuersio, cardo, turbo.

Στροφαλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι uertor, uoluor.

Στροφάς. άδος. ἡ. conuersio, uertigo.

Στροφάδες. Insulæ sunt in Ionio mari. Etym.

Στροφάω. μ. άσω. π. ακα. uerto. Nam Attici pariter & Dorienses à uarytonis deducta circũflexa producũt, ut νέμω νωμῶ, πέπω πωπῶ, στρέφω στρωφῶ & similia. Actiu. accus.

Στροφεὺς. έως. ὁ. cardo ostij, id est στρόφιγξ, summus dorsi spondylus, scilicet quod in eo caput circumagatur, cui & ὀδοντοφυὴς nomen.

Στροφή. ῆς. ἡ. uersutia, reuolutio, cũctatio subdola, aut tergiuersatio fraudulenta & ludificatrix fallacia à στρέφομαι. Dicitur etiam cum equus à sessore in obliquum flectitur. id est, πλαγίωσις, flexus, Xenophon. Bud. Com. & Cæl. lib. 5. cap. 8. Dicitur item στροφὴ apud poëtas Lyricos reuolutio illa dum inter sacras saltationes, sacerdotes modo in dextrã modo in sinistram, choros reuocarent.

Στρόφιγξ. γος. ὁ. cardo ostij, στροφεὺς, θυραιός. Itẽ uerticulũ epistomij in aquæductibus, & in salientium sigillis.

Στρόφιον. ου. τὸ. strophium, fascia, torques, cingulum tortum, corona, inauris.

Στρόφιος. ου. ὁ. Strophius, pater Pyladæ.

Στρόφις. ὁ. uersatili uersutia præditus. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ στρόφιγγος.

Στροφόομαι. torminibus uexor & laboro.

Στρόφος. ου. ὁ. dolor intestinorũ, quod tormen Latinè uocãt à torquendo, uel tormina potius in numero multitudinis Cor. Celsus de signis aquæ intercutis loquens cap. 6. lib. 2. Eiusdem morbi nota est ubi circa umbilicum intestina torquentur (στρόφον Græci nominant) coxæq; dolores manent, &c. Item cincinnus, cirrus, funiculus tortus, lorum peræ.

Στροφός. idem, & στροφοὶ dicũtur uerba ac sermones contorti, inuoluti, & dolosi συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι.

Στροφόμυος. ὁ. torminosus.

Στρυμαργος. ὁ. furiose in Venerem cõcitus. Gal.

Στρυμών. ῶνος. ὁ. Strymon, flumen Amphipolis Thraciæ.

Στρυφνός. ή. ὁ. acerbus, rigidus, faciẽs obstupescere dentes, durus, austerus, astringens, ualidus, (densus.

Στρυφνότης. ητος. ἡ. acerbitas.

Στρύχνος. ου. solanus, frutex. Vide in Chil. Erasmi.

Στρώβιλος. ου. ὁ. στρόβιλος.

Στρωγνός. appollinaris minor, herba quædam.

Στρῶμα. ατος. τὸ. stroma, stragulũ omne quod sternitur

nitur & insternitur. Vide in Chiliad. Erasmi, Milesia stromata.

Στρωματεὺς. ὁ. piscis quidam maris rubri.

Στρωματής. ἐος. ὁ. ἡ. uariè contextus.

Στρωματίζω. μ. ίσω. π. ικα. insterno ut iumentũ.

Στρωμαστόδεσμος. ὁ. culcitra, stratus, colligatus, stragulum. Dicitur & στρωματόδεσμον genere neutro. Aesch. ἀνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες.

Στρωμνή. ῆς. ἡ. stratus, id est lectus, ὡς ὀνόμασται στρωμνῆς πᾶσα ἐδωδὴς πολλάκις τὰ σταγαλία, καὶ τὰ κολλία καὶ πᾶν ὁ πολυβαλλόμεθα. Ἐκ τοῦ νόμου.

Στρώμνυμι & (μωμ.

Στρώννυμι. μ. ώσω. π. ωκα ἀόρ. α ἔστρωσα &

Στρωννύω. sterno. Actiu. accus.

Στρώσις ὁδῶν. constratio uiarum.

Στρωτήρ. ῆρος. ὁ. trabs parua, crates, tegmentum ex papyro in scenis & tugurijs. alij dicunt tectũ ex uirgis. Etym.

Στρώτης. ου. ὁ. instrator, qui equum domino insternere solet. Cæl. lib. 9. cap. 11.

Στρωτός ὄν. ὁ. stratus.

Στρωφάομαι uersor.

Στρωφάω. μ. άσω. π. ακα. uerto, neo.

Στυβαρὰ χρυσᾶ. crustæ auri.

Στυγάνωρ. ορος. ὁ. ἡ. odio habẽs uiros, Amazonũ epith. apud Aeschyl.

Στυγέομαι. ήσομαι. π. ημαι. odio sum, passiuè.

Στυγερής. & στυγερός. ὄν. ὁ. querul⁹, tristis, odiosus, molestus, terribilis, ἐπίπονος, horribilis, rigoro sus.

Στυγερώπης. ου. ὁ. cum odio aspiciens.

Στυγερότης. ητος. ἡ. mœstitia.

Στυγέω. μ. ήσω. π. ηκα. odi, timeo. Actiu.

Στυγητός. ὄν. ὁ. tristis, odibilis.

Στυγητός. ὄν. ὁ. odibilis στυγερός.

Στυγνάζω. μ. άσω. π. ακα. tristor, tristitiam fero.

Στυγνός. ὄν. ὁ. tristis, molestus.

Στύγω. pro στυγέω.

Στύεσθαι. incitari.

Στυλῆσαι. spoliare, σκυλεύσαι.

Στύλος. ου. ὁ. columna pertica.

Στύμα. ατος. τὸ. genitalis membri arrectio, ὄρασις τοῦ αἰδοίου. Eust. Iliad. χ.

Στύμμα. ατος. τὸ. spissamentum, & domitura unguenti.

Στυμνός. durus.

Στύμος. ου. ὁ. truncus.

Στυμφαλίδες. genus auium in lacu circa Stymphalida. Etym. Vide Aelianum.

Στυμφαλίς. Arcadiæ ciuitas.

Στύμφαλος. ου. ὁ. καὶ. ἡ. Arcadiæ ciuitas & fons.

Στύξ. γός. Styx infernalis palus, & in Arcadia eiusdem nominis, quasi dicas mœstitiã. & filia una Oceani sic dicta est, & nomẽ fontis in inferno. Etym.

Στυπάζω. μ. άσω. strepo, tono, ὠθῶ, impello.

Στυπεῖον, uel συππίον. ου. τὸ. stupa, quasi τυπεῖον, τὸ τυπόμενον λινάριον. συππεῖον τὸ ἐλαίας ὀσφῦς. σύππιον ὅθεν τὸ λίνον νήθεται.

Στύπιον. genus lini. Etym.

Στύπος. tonitru, stipes, truncus & omnis arbor dura ac firma sic uocatur.

Στυππεῖοπώλης. ου. ὁ. qui canabinas uestes & stuppeas diuendit, apud Aristoph.

Στυπτηρία. ας. ἡ. alumen, συπτηρία, chalcitis.

Στυπτικός. ὄν. ὁ. strictiuus, stypticus. ἀ σύφω.

Στυρακίζειν. stimulare.

Στυρακίζω. μ. ίσω. traho, pungo.

Στυράκιον. ου. τὸ. &

Στύραξ. κος. ὁ. lignum iaculi, pars hastæ inferior quæ manu tenetur, manubrium: uel etiam ipsa arbor è qua iacula, similia his quæ è corno fiũt. & lachryma cuiusdam arboris. Mihi magis probantur qui nõ solum pro ligno sed potius ipso ferro liguis affixo ac ipsa cuspide interpretãtur ut sit ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου, quibus etiã suffragari uidetur Pollux lib. 1. cum de hasta loquitur, cuius (inquit) pars anterior ἀκμὴ, καὶ ἐπιδεκτὴς, καὶ σύραξ. Sunt etiã qui annulũ interpretentur, quo cuspis ligno adstricta & affixa manet. Libanius uidetur hac uoce usus pro incẽsi uel suffitus genere quopiã cũ ita in libro de ppria sua fortuna scribat. σύρακος ἅμα ὀσμῇ, θεραπεύσας τὴν θεόν. Cyril. pro lachryma siue odoramento fœmininũ facit, aliàs masculinũ: itidem Ammonius. Barbarus annotat etiã σύρακας uocari tonsillas prepilatas, quę alio nomine ἀρισκοὶ dicuntur.

Στυφελίζω. μ. ίξω. π. ιχα. euerto, quatio, agito, persequor, uerbero, uinco, torqueo.

Στυφελισμός. ὄν. ὁ. cõtumelia, querimonia, iniuria, ira.

Στυφελός. ὄν. ὁ. durus, fortis, asper, turbulentus, molestus.

Στύφλος. ὄν. ὁ. asper difficilis, Lycoph. μισηνὰ σύφλα νάσου τοῦ λιλίτη, insolẽtes & asperos Miseni tractus incolunt.

Στύφομαι fumo.

Στύφος. ἐος. τὸ. stupa, lucrum.

Στυφρός. ὄν. ὁ. grauis, solidus, constans, callosus, retorridus, duratus.

Στύφω. μ. ύψω. π. υφα. obturo, stringo. Actiu.

Στύψις. ιος. ἡ. constrictio, κόλλησις.

Στωϊκοί philosophi sic dicti ἀπὸ τῆς στοᾶς, quæ erat ipsorũ schola.

Στώμιξ. ιγος. trabs lignea.

Στωμοδόκος. garrulus, σωμύλος.

Στωμυλία. ας. ἡ. argutia, loquacitas, dicterium.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης. ου. ὁ. qui obliqua dicta facetiasq; colligit, πολυλογίας συλλέγων.

Στωμύλλομαι. σωμύλω.

Στωμύλματα. stulta blateramenta, argutiæ, nugæ, nugamenta, lepôres.

Στωμύλος. ὁ. multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, garrulus, uersutus, deceptor, adulator, nequam. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem.

Στωμύλω. imperfecte loquor, garrio, multa & arguta loquor, & per se manifesta blatero. Etym.

Σ Υ. tu.

Σύαγρος. ὁ. aper. Antiqui separatim σῶ ἄγριον dixerunt. Vide apud Aelianum.

Σύαινα. à sue uocatus, quem Græci recentiores chœrillam interpretantur, hoc est porculum.

Συανία. ας. ἡ. conuicium & consertio manuum.

Συβάλλας. ὁ &

Σύβας. ὁ. libidinosus, uoluptuarius.

Συβαρίζειν. deliciari, fiducia diuitiarũ calumniari, opiparè ac genialiter uiuere. Vide in Chil. Erasmi, Sybarissare.

Σύβαρις. ιος. lautitiæ cõsummatæ deliciæ, Sybaris urbs Calabriæ. Philostratus passim prouerbiali schemate usurpat pro luxu, & delitijs, καὶ σιβαρίδος μετοίκιζαν & lib. 6. ἐπ' αὐθρώπου σύβαριν ἠγεμόνα τὰ πάντα, qui summum bonũ luxu metiebatur.

Συβαρίτης. qui ex Sybari est, Sybarites. Etym.

Συβαριτικός. ὁ. ὁ. mollis, uoluptuosus. unde συβαριτικὴ τραπεζα, de conuiuio dicebatur nimirum apparato. Eras. Chil.

Συβλίον. ου. ἡ. arcus aut calamorũ theca, pharetra. superius σιβλίον.

Συβόσιον. ου. τὸ. grex porcorum.

Συβριάζω. μ. άξω. insolesco, delicior, συβαρίζω.

Συβριασμός. ὁ. ὁ. strepitus in conuiuijs.

Συβώτης. ου. ὁ. subulcus.

Συγγαλάκτος. collectaneus.

Σύγγαμβροι. οἱ. mariti duarum sororum.

Σύγγαμος. ου. ἡ. uxor.

Συγγεγραμμένοι πατέρες. conscripti patres.

Συγγένεια. ας. ἡ. consanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, societas propinquorũ, coniunctio sanguinis.

Συγγενής. ὲς. ὁ. ἡ. consanguineus, affinis, cognatus, propinquus. Vide ἀγχιστεῖς apud Ammon.

Συγγενίδες. αἱ. consanguineæ.

Συγγενικός. ὁ. ὁ. innatus, naturalis.

Συγγηράσκω. conseneſco. Neutrum absol.

Συγγίνομαι. conuenio, coëo, ὁμιλέω, cõmercium habeo cum aliquo, cõuersor, cõsuetudine utor, familiaritas mihi intercedit, simul uiuo & συγγένεσθαί τινι colloqui cum aliquo. Id aliquando ad res refertur, ut συγγίνομαι τῇ παιδείᾳ, in studio literarum uersor. Item adiuuo, συμμαχῶ, socius sum, συμβοηθέω. Est etiam simul natus uel congenitus. Depon. datiuo.

Συγγινώσκω. ignosco, simul cognosco. Datiuo. ut συγγινώσκω σοι τῇ ἀναιδείᾳ.

Συγγνώμη. ης. ἡ. uenia. unde. συγγνώμην ἔχειν, ignoscere.

Συγγνωμονέω. τὸ. συγγινώσκω.

Συγγνωμονικός. clemens & facilis in condonandis maleficijs. cui opponitur πικρογνικός.

Συγγνώμων. ονος. ὁ. idem. mitis, misericors.

Συγγνωστός. ὴ. ὸν. dignus uenia, ignoscendus, deprecabilis.

Σύγγενος. ου. ὁ. ἡ. frater, soror.

Σύγγραμμα. ατος. τὸ. uolumen, commentarium, quodcunq; opus, commentatio. Ammonius distinguit à σωταξις.

Συγγραφεύς. έως. ὁ historicus, author, id est librorũ cõpositor. Vide ἱστοριογράφος apud Ammõ.

Συγγραφή. ῆς. ἡ. historia, compositio, scriptio à Cicer. dicitur, ut Tuscul. 5. A quo nõ modò impulsi sumus ad philosophicas scriptiones, uerum etiam lacessiti. Refertur aliquando ad forum, & ponitur pro chirographo, syngrapha, hoc est stipulatione & cautione. Neque semper obligatione reciproca cõstabat, sed etiã unius tantũ sponsione & alterius stipulatione. Vide in Chil. Erasmi, Ex syngrapha agere. Asconius Pedianus syngraphã à chirographo distinguit, quod in hoc tantũ quæ gesta sunt conscribi solent, in singrapha uero etiam contra fidem ueritatis pactio uenit.

Συγγράφομαι. &

Συγγράφω. μ. ψω. π. ψα. conscribo, id est compono historias, uel poëmata, cum alio scribo, literis mando. Aliquando cum scripto cauco ab aliquo. Actiu. accus.

Συγγυμνασία. ἡ. coexercitamentum.

Συγκαθαγίζω. μ. ίσω. π. ικα. sanctifico. Actiu.

Συγκαθαιρέω. tollenti onus auxilior.

Συγκάθεδρος. ου. ὁ. assessor.

Συγκαθέργω. simul concludo, & in eodem loco cohibeo. Lucian. λέοντι συγκαθείρχθη, cum leone coniectus in caueam, Leoni commissus.

Συγκάθεσις. coniudicatio, comparatio, collatio.

Συγκαθεύδω. condormio.

Συγκαθιδρύω. colloco.

Συγκαθιερῶ. consecro.

Συγκαθίημι. μ. ήσω. π. ηκα. simul demitto, συγκαταβαίνω. Actiu. accus.

Συγκατοικέω. unà cohabito.

Συγκαίω. aduro.

Συγκακουργεῖν. colludere.

Συγκακούργημα. res per collusionem actoris & rei transacta, ex quo genere est præuaricatio, id est

Συγκακουργία. est quæ collusio à Iurisconsultis appellatur. (καθύφεσις.

Συγκα-

Συγκαλέω. μ. ἔσω. π. εκα. conuoco. Actiu. accuſ.

Συγκαλινδεῖσθαι. conuolui.

Συγκαλύπτω. μ. ύψω. π. υφα. cooperio. Actiu.

Συγκάμνω. μ. αυῶ. ſimul laboro. Neut. abſol.

Συγκάμπτω. inflecto.

Συγκαταβαίνω. unà ſubſideo, ſimul deſcēdo, unà aliquid aggredior, συγκαθίημι.

Συγκατάβασις. uulgo condeſcenſio, cum quis ſe demittit ultra ſuam dignitatem.

Συγκαταβιοῖ. conuiuit.

Συγκαταγηράσκω. conſeneſco.

Συγκατάγω. reſtituo, allicio.

Συγκατακλύομαίσοι. unà demergor, urinor.

Συγκαταζῶ. conuiuere.

Συγκατάθεσις. ιος. ἡ. aſſenſio, approbatio qua eadem uiſa noſcuntur, συμφώνησις. Ita enim Stoic. cauſam antecedentē, & adiuuantem uocant Cic. in Lucul. Nunc de aſſenſione atq; approbatione, quam Græci συγκατάθεσιν uocant, pauca dicemus.

Συγκαθαιρῶ. emendo, corrigo.

Συγκαταίνω. agnoſcere.

Συγκάπαινος. adſtipulator, & σωεπαίνος, hoc eſt collaudator.

Συγκαταινῶ. ῶ. συγκατατίθεμαι, & σωεπαινῶ.

Συγκατακλείω. concludo.

Συγκατακλιθέντες. οῖ. unà cubantes.

Συγκατακτάς συγκαταστείνας. ſimul occidens.

Συκαταλέγω. coopto ad ſodalitatem uel collegiū (aliquod.

Συγκατασκευάζω. μ. άσω. π. ακα. ſimul præparo. Actiu. accuſ.

Συγκαταασκήπτω. μ. ήψω. π. ψφα cū impetu uenio.

Συγκαταστάω. ῶ pariter auello, conuello.

Συγκατατίθεμαι. aſſentior, approbo, conſentio, comprobo. Accuſ.

Συγκαταπίθημι. idem. cum datiuo.

Συγκαταψηφίζομαι. ſuffragijs ſeu calculis addor, cooptor. Lucas in Act. συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀπόστολων.

Συγκάτθυμα. ατος. τὸ. res uotiua.

Συγκατθυνάω. dirigit.

Συγκαθορύττω. unà defodio.

Σύγκειμαι. conſto, id eſt cōpoſitus ſum. Depon. accuſat. & συγκεῖσθαι conditum eſſe, Linacro interp. coniungi, componi, compoſitum eſſe.

Συγκείμενον. ου. τὸ. quod conuenerat, quod pepigeramus, conuentio, pactum.

Συγκεκορεσμένος. conceruatus, mixtus.

Συγκεκροτημένος. ου. ὁ. accinctus, in procinctu exiſtens.

Συγκεκροτημένως. plauſibiliter, magna cū laude.

Συγκεράννυμι. μ. άσω. π. ακα. &

Συγκεραννύω. μ. συγκεράσω. π. συγκέκρακα. cōmiſceo, contempero, confundo. σωεκράζω, admiſcuit. Actiu. accuſ.

Συγκεφαλαιόομαι. in ſummam colligo, & in ſummam colligor. nam actiuè & paſsiuè ſignificat.

Συγκεφαλαιόω. μ. ώσω. π. ωκα. ſummatim colligo, ſummatim dico.

Συγκεχορηγηκός. ότος. τὸ. conceſſum.

Συγκεχυμένως. confuſe.

Συγκηδεσαί. οῖ. mariti & uxoris parētes, qui duas ſorores in uxores duxerunt. teſte Euſt. Iliad. ξ.

Συγκινδυνεύω. μ. εύσω. π. ευκα. ſimul periclitor.

Συγκιρνᾶσθαι. cōmiſceri. (Neut. datiuo.

Συγκιρνάω. inquit Planudes quod Cic. tempero.

Συγκλεισμός. ου. ὁ. concluſio Nazianz. εἰς τὰ φῶτα λόγω. μετὰ τὴν ἐν τοῦθεν ἐκδημίαν καὶ τὸν τε κρόν συγκλεισμόν τῶν ἑκάστω βεβιωμένων, &c.

Συγκλειστός. concluſilis.

Συγκλείω. μ. είσω. π. εκα. claudo. Actiu.

Συγκλέπτης. ου. ὁ. ſocius particeps furti.

Συγκληρονόμος. ου. ὁ. cohæres.

Συγκληρόω. μ. ώσω. π. ωκα. ſimul ſortior.

Συγκλησία. ας. ἡ. concilium, & dicitur de ſenatoribus, ἐκκλησία uero de populo.

Συγκλητικός. ὁ. ὁ. ſenator.

Σύγκλητος. ου. ἡ. ſenatus, concio. Vnde σύγκλητος βουλὴ, indictiuum concilium, congregatio uniuerſorum, qua & καθεκκλησία & σύγκλητος ἐκκλησία teſte Polluce uocabatur.

Συγκλίνειαι. conuexitates.

Συγκλονεῖσθαι. titubare.

Συγκλονίω. μ. ήσω. π. ηκα. concutio. Actiu.

Σύγκλυδες. uicini, mixti, σύμμικτοι, colluuies hominum, collectanea multitudo, apud Aeſchinem Socraticum.

Συγκοιμᾶσθαι. condormire, σωεύδειν.

Συγκοίνων. ου. ὁ. conſors.

Συγκοίτιον. ου. τὸ. merces pro concubitu.

Συγκολλᾶν. conglutinare, conuenire.

Συγκόλλησις. ιος. ἡ. conglutinatio.

Συγκολλητής. fictor, componens, conglutinans.

Συγκομιδή. ῆς. ἡ. tranſuectio, apportatio, repoſitio fructuum, σωάθροισις, collectio.

Συγκομίζω. μ. ίσω. π. ικα. comporto, fructum ex agro domum refero. Eſt etiam cadauera colligo, & ſepelio. Actiu. accuſ.

Συγκομίστρον, resina locularis Palladio dicta, quod in loculis & fictilibus uaſis cōueheretur, immūda, aſſulas & lapillos admixtos adhuc habens.

Συγκομιστήρια. τὰ. feſta quibus primæ fruges comportabantur.

Συγκομιστός. ἄρτος. panis eſt inter furfuraceum & ſimilagineū medius, quaſi confuſaneus, ſic dictus quòd in eum confertur ſimul furfur, utriculi & ſimila. Gal. etiā αὐτόπυρον uocari teſtatur lib. 1. de alimentis. Cic. cibariū panē uocat.

Συγκόμμαλλον. genus quoddam edulij.

Συγκοπή. ῆς. ἡ. cõcisio, figura cũ aliquid è medio dictionis auferitur. Itẽ affectio similis deliquio. Syncope (inquit Tryphon in Append. est abiectio syllabæ è medio, ut κάμμορος p κακόμορος.

Συγκοπικός. huiusmodi deliquium inducens.

Συγκόπτομαι. animo linquor.

Συγκόπτω. μ. ύψω. τ. οφα. ferio, fessus sum, uerbero, concido, contũdo, pulso, discindo. Lucian. πολλὰς φιλίας συγκόπτουσιν. hoc est, ut Cic. in Catone Maiore loquitur multæ amicitiæ discissæ potius quam dissutæ.

Συγκορίζω. adiuuo, simul leuo. Accus.

Συγκρασλαίνω. quasso, uibro, uibrantem motum cieo. Aristot. de mundo.

Σύγκρασις. ιος. ἡ. commixtio, unio, confusio.

Συγκυαρίω. ὦ. conseruo, tueor.

Συγκρυπίσαι. conspirare, litem componere periculo imminente. à Cretensibus sumptum, qui semper seditiosi sunt. Etym.

Συγκρυπισμός. ὁ. conspiratio. Vide in Chil. Eras. uocabatur conciliatio quã Cretes postquã tempore aliquo dissidiũ inter se aluissent, ac ne ab hostibus inuaderentur metuerent, iniuerũt ac inter se concordiam stabiliuerunt.

Σύγκριμα. coagmentum, & quod concretum est (ut Cicero loquitur) ut mundus.

Συγκριμαλικός. ὁ. temperatus.

Συγκρίνομαι. cõparor. Et συγκρίνεσθαι πρὸς ἄλλα, contendere, indicio experiri, etiã cum aliquo capitali iudicio disceptare. Est & συγκρίνεσθαι, coagmentari, concrescere.

Συγκρινόμενα. τὰ. pacta.

Συγκρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. comparo. Actiu.

Σύγκρισις. ιος. ἡ. comparatio, assimilatio, generatio, à Gaza in Aristotele uertitur miscella & mixtio. Syncrisis, siue antithesis (inquit Rufiniã.) est comparatio rerum atq; personarum inter se contrariarum. Dicitur item συγκρισις, generatio, mixtio concretio.

Συγκρικός. ὴ. ὸ comparatiuus.

Συγκροτῶ διώαμιν. colligo copias.

Συγκροτῶ, uel συγκροτέω. μ. ήσω. π. κα. propriè de fabris effertur ordine modulato incudẽ tundentibus, complodo, auxilior, simul adduco, meditor, conspiro. ut συγκροτεῖν διώαμιν, colligere copias. Itẽ turbo, cõpleo Theodoro interp. (terp. & Rod Agric. uel ministror, Eras. & ἵππος συγκροτημένη apud eundem Lucian. dicitur Agricolæ equitatus instructus, Eras. equa spectatissima & excellens.

Συγκροτήσαντες. οἱ. uulgo complices.

Συγκροτησμός. conspiratio.

Συγκροτοῦσιος γέλως. indecorus qui totum corpus quatit.

Σύγκρουμα. debitum, fœnus.

Συγκρούσιος. ὴ. ὸ. cõcussor, collisor. Vide in Chiliad. Eras. Syncrusius risus.

Σύγκρουσις. &

Σύγκρουσμός. collisio.

Συγκρούω. μ. ούσω. π. ικα. collido, cõcutio, in conflictum impello. Isocrat. ἡμεῖς δὲ κοσοῦτοι δίεμεν συγκρούειν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων. Liu. cõmittere ac profligare bellũ dixit, pro eodem, id est καθιστάναι τὸν πόλεμον, συμβάλλειν. Et Herod. συνέκρουον δὲ αὐτοῦ, Simultatem inter eos ciebant. Sic Cyprian. Episcoporũ cohærentem cõcordiam subdola temeritate collidere, hoc est σωαρωθοῦν, ταράττειν, συγκρούειν dicit. item collator. Bud. Com.

Συγκρύπτω. μ. ύψω. τ. υφα. abscondo, simul abscondo. Actiu. accus.

Συγκυβεύω. unà alea ludo.

Συγκυκάω. μ. άσω. π. ακα. commisceo. Actiu.

Συγκυκλῶ. circundo.

Συγκυλινδοῦμαι. uolutor. Datiuo iung.

Συγκυνηγέτης. ὴ. ὸ. simul uenãs, socius uenatiõis.

Συγκύπτω. simul inclinor, pariter incumbo, Synes. Accipitur etiam pro ὑποκύπτειν & κατακύπτειν, & deorsum aspicere, ut demissi spiritus homines solent, Gregor. εἰς γενέθ. Est etiam coire & in unum contrahi quod hiabat & distrahebatur. Xenoph ἀναβ. 2. Bud. Com.

Συγκυρέω. μ. ήσω. π. ηκα. contingo, confirmo, assequor. Neut. absol.

Συγκύρημα. ατος. τὸ. &

Συγκυρία. ας. ἡ. sors, casus, συντύχημα.

Σύγκωλος. ὴ. ὸ. solidus.

Συγκωμάζω. unà salto, collusito.

Σύγκυπος. ὴ. ὸ. germanus.

Συγχάζω. concedo.

Συγχαίρω. gratulor, συνήδομαι. Vide ἐπιχαίρειν. in Ammonio.

Συγχειμάζομαι. μ. άσομαι. τ. ασμαι. cohiberno,

Συγχέω. τὸ. συγχύω.

Συγχορηγέω. μ. ήσω. π. ηκα. confero, soluo expensas.

Σύγχορος. ὴ. ὸ. uicinus.

Συγχριμφθεὶς. collisus, offensus.

Σύγχρισις. comparatio.

Συγχρονίζω. μ. ίσω. π. ικα. contemperaneus sum. Neutr. datiuo.

Συγχρονισμός. ὁ. est eorũ qui concurrũt in idem tempus.

Σύγχρονος. ὴ. ὸ. contemporaneus.

Σύγχυσις. ιος. ἡ. confusio, turbatio, mixtio,

Συγχύω. &

Συγχύω. μ. ύσω. π. υκα. cõfundo, obscuro, tumultuor. Actiu. accus.

Συγχωρέω. μ. ήσω. π. ηκα cõcedo, permitto, indulgeo, ueniam do, comiter & per gratiam indulgeo quippiam & condono, Synes. Est etiã consentio & adstipulor, credo, nõ reclamo, Platoni in Phædro. Itẽ acquiesco, ἀρκέομαι, ἀγαπῶ, contentus sum, Lys. Hoc uerbum unum ex illis est, quæ in præsenti uoce actiua prolata in futuro uocem passiuam sortiũtur apud Atticos. Apud Demosth. enim & Platonem legitur συγχωρήσομαι in futuro, à συγχωρέω. Συγχωρέομαι σοῦ, ut mihi permittatur impetro. Bud. Com.

Συγχώρημα ατος. τὸ. &

Συγχώρησις εως. ἡ. concessio, abolitio.

Συγχωρεμένος. cui uenia habetur. Est etiam in Pand. cuius nomẽ abolitione principis ex reis exemptũ est. Inde illud Gregor. in Pentecost. ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς οὐχ ἑπτάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρεμένος, Toties uenia diuinitus donatus. Bud. Com.

Σύριττω. celeriter, impetuosè.

Σύρον. concitabatur.

Συνάω. συνῶ. μ. ήσω. π. ηκα. conuiuor, pueris adhæreo, simul adolesco. Datiuo, ut σωφρόνως ἀρετῇ, qui à puero uirtutem exercuit.

Συνεῖν. τὸ. συνδιάγειν. συμβιῶν. uitæ consuetudo & societas, agere uitam cum aliquo.

Συζεύγνυμι. μ. ζεύξω. π. ζευκα. &

Συζεύγω. coniungo. Actiu. accus.

Σύζευξις. εως. ἡ. coniunctio.

Συζητεῖν. altercari, disputare.

Συζήτησις. mutua quæstio, cõquisitio. Cic. Epist. famil. diligens inuestigatio.

Συζητήτης. ὁ. disputator.

Σύζυγα. coniugata, coniugalia.

Συζυγία. ας. ἡ. coniugium, coniugatio, fit autem in eiusdem generis uerbis quę quidem orta ab uno uarie cõmutãtur, ut sapiẽs sapiẽter, sapientia.

Σύζυγος. ὁ. ἡ. cõiunx, compar, socius.

Συζυγῆντα. Cicero coniugata uocat.

Σύζυξ. ὁ. ὁμόζυξ.

Συῆλαι αἱ uolutabra suum, & loca cœnosa.

Συηνία ας. ἡ. ruditas, rusticitas à suibus deductũ. Inde & συηνίας, adiectiuè.

Συηνεῖν. inscitè quippiam agere.

Σύθεν. impetum fecerunt.

Σύθι. festina, ἐλθέ.

Συϊκός. ὁ. ὁ. suillus.

Συκάζω. μ. άσω. τ. ακα. calumnior, ficus lego, premo.

Συκαλίδες. αἱ. ficedulæ, auiculæ, quòd cum ficus maturæ sunt maximè capiantur. Legitur & συκαρίς ίδος. pro eodẽ, quæ μελαγκόρυφος quoq; appellatur, hoc est atricapilla, Gaza interprete apud Aristotelem.

Συκαμίνεα. ας. ἡ. morus.

Συκάμινον. ου. τὸ. morum, morum celsi.

Συκάμινος. ου. ὁ. morus, μορέα.

Συκαστής. sycophanta, delator.

Συκέα. &

Συκῆ. ῆς. ἡ. ficus arbor.

Συκέσλις. εοῖ. uide Sycophanta in Chiliad. Erasmi.

Συκία. ας. ἡ. cucurbitula qua sanguis exugitur, σικύα.

Σύκινος. ου. ὁ. ficulnus. Item inutilis, imbecillis, à fragilitate ficulnei.

Συκιόν. τὸ. ficuuum decoctum. Hipp.

Συκίς. ίδος. ἡ. ficulneum, loca ubi ficus crescunt.

Συκοαιτεῖν. adulari.

Συκόβιος. ου. ὁ. ficis uiuens. Vocabantur sycophantæ hoc nomine Athenis Eras. in Chiliad.

Συκολόγος. ου. ὁ. quasi ficus numerans, siue de ficis loquens, sycophanta.

Συκομορέα. ἡ. &

Συκόμορον. ου. τὸ. sycomorus arbor & fructus eius. ficus autem est Aegyptia prædulcis sine granis, cõposito nomine ex fico & moro, Plin. & Dioscoride autoribus.

Σῦκον. ου. τὸ. ficus. Dicitur autem de fructu, arbore, & morbo, qui est hulcus in oculis, quæ & σύκωσις appellatur. Quidam marsicam appellari putant Latinè. Σύκα nominantur (inquit Aegineta) eruptiones rotundæ in modum hulcerũ, cum quadã soliditate rubentes quas dolor cõmitatur, hæ plerunq; caput petunt, tametsi etiã in reliquo nascantur corpore. Est etiã propriè σῦκον ficus matura, ut ἰσχὰς arefacta, & φήλυξ immatura & sylucstris, ὄλυνθος uero, immatura quidem, sed ramen cultiua.

Συκόπαις. ὁ. uide sycophanta in Chiliad. Erasmi. uide συκώπαις.

Συκοπριάστης. ου. ὁ. ficuũ sector, sordidus, auarus.

Συκοτραγίδης. ὁ. sordidus homo & præparcus, apud Hipponactem ob ficuum uilitatem, quasi ficuum arrosorem dicas.

Συκοῦς. ὁ. uide Sycophanta in Chil. Eras. συκωρός.

Συκοπαστάς. ου. ὁ. συκοφάντης.

Συκοφαντέω. μ. ήσω. π. ηκα. calumnior, calumnijs circunuenio, defero, falso accuso. Actiuu.

Συκοφάντημα. τὸ. calumnia.

Συκοφάντης. ου. ὁ. calũniator, sycophanta, delator. Vide in Chiliad. Erasmi. Plutar. Τοῦ δὲ συκοφάντου τὄνομα ἐκ φιλοπραγμοσύνης γεγενῆσθαί φασιν. ἐκεκωλυμένου γὰρ ἀθύνειν ἐκφέρειν τὰ σύκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, συκοφάνται ἐκλήθησαν. Aristoph. interp. præter hanc adhuc aliam huius appellationis causam adfert, quem consule statim in initio Plut.

Συκοφαντία ας. ἡ. calumnia, quæ ut habent Pandectę Græcè tribus fit modis, ἢ γὰρ συκοφαντεῖ τὴς πλασῶς καταγορῶν, ἢ πολίτης τ' ἰδίας ὑπο θέσεως γίνεται, ἢ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ φυγοδικεῖ τελείως αὐχωρῶν ἢ κατηγορίας.

Συκοφάντρια. ας. ἡ. calumniatrix. (&c.

Σύκχοι. οἱ. calceamenta Phrygia.

Συκώδης. ες. ὁ. ἡ. similis ficui, & sycophanta. Ety.

Συκών. ῶνος. ὁ ficetum.

Συκώπαις, uel συκόπαις. αιδος. ὁ. puerorum modo ficorum studiosus. In sycophantam Athenienses iactabant. melius per ο micron in medio scribitur.

Συκωρός. ὁ. ὁ. quasi ficos obseruãs, sycophanta συκτρός. Accipitur nonnunquã pro ficuum cultore & agricola.

Σύκωσις. ιος. ἡ. uitium palpebræ asperæ & ficosæ, sic dictus à fici similitudine, quando caro excrescit, fit enim teste Gal. Isagoge sua, cum ex interiore parte intumuerint palpebræ, excreuitq; illic carni aliquid simile, ex quo difficile mouetur oculus. Item ani uitiũ hulcus ue ex attritu natũ, quod mariscã uocamus & ficum.

Συλαγωγέω. μ. ήσω. π. ηκα. abigo prædam, spolio, denudo.

Συλάω. & συλέω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Συλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. prædor, sacrilegio compilo, aufero, furor, commoueo, lædo ac noceo, Hom. Iliad. π. Ἐκτωρ αὖτ' ἄνηρ, ὃς πρῶτος ἐσύλα τὸ τεῖχος ἀχαιῶν.

Σύλη. ης. ἡ. &

Σύλησις. ιος. ἡ. compilatio.

Συλητής. ὁ. ὁ. compilator.

Συλλαβή. ῆς. ἡ. comprehensio, syllaba. ἀ σὺν & λαμβάνω.

Συλλαβίζω. syllabas iungo, syllabas connecto Lu-

Σύλλαβος. ὁ. ὁ. index libri. (ciano.

Συλλαμβάνομαι. &

Συλλαμβάνω. μ. ήψω. π. ειφα. cõprehendo, id est manu capio. Inde συλλαβάνειν τῶν θανάτῳ, id est ad supplicium rapere: sicut Cic. ad Q. frat. Is hominẽ cõprehendit, & in custodiã Ephesi tradidit, Item comprehendo, id est perstringo, concludo, contineo. unde σύλλαβος, index. Item opitulor, adiuuo, Isocrat. Item concipio, & λυῶ, id est, cum utrunq; semen genitale coit ad fœtũ faciendum, Aristot. de Gener. ani. Item suscipio. Plato de Leg. 4. καιρῷ γὰρ χειμῶνος ξυλλαβέσθαι λυβερνήτην ἢ μή. Bud. Com.

Συλλέγομαι. colligo, comparo, quæro. Item συλλογίζομαι, hoc est ratiocinor rationem alicuius rei gerendæ uel explicãdæ ineo, certis argumentis colligo & constituo. Bud. Com.

Συλλέγω. μ. ξω. π. χα. idem. Actiuu. accus.

Συλλείβω. μ. ίψω. π. ιφα. stillo, fluo. Neutr.

Συλλειόω. contero.

Σύλλεκτρος. ὁ. ὁ. corriualis.

Συλλήδδην. collectim, comprehensim, summatim. Eras. strictim ad summam, κεφαλαιῶδες.

Σύλλημα. ατος. collectio.

Συλλεπτέον. subueniendum.

Συλλεπτικός. ὁ. qui concipere potest.

Συλλήπτρια. adiutrix.

Συλλήπτωρ. ορος. ὁ. adiutor, συναγωνιστής.

Σύλληψις. ι. ἡ. comprehensio, auxilium, conceptio. Syllepsis (inquit Rufinianus) Latinè correptio, est cum duabus diuersisq; sententijs & rebus unum datur uerbum, minime utrisq; conueniẽs, ut: Inclusos utero Danaos, & pinea furtim Laxat claustra Simon. Verbo uno uaria est syllepsis clausula nexa. Despauterius.

Συλλογεύς. έος. ὁ. collector. coactor indictionalis q alio nomine ἐρανιστὴς & interdũ ἀγύρτης dicebatur.

Συλλογή. ῆς. ἡ. cõgregatio, collectio. &

Συλλογίζομαι. &

Συλλογιζω. μ. ίσω. π. ικα computo, concludo, ratiocinor, colligo ratione subducta, differo, disputo.

Συλλογιμαῖος. α. ὁ ἡ collectitius.

Συλλογισμός. ὁ. ὁ. computatio, pensatio, ratiocinatio: ratiocinatiuum uel collectiuum, Quintilian. interprete. Oratio constans ex propositione, assumptione, & conclusione, argumentum ratione cõclusum, συλλογισμὸς ἐριστικός, ratiocinatio pugnax.

Συλλογιστικός. ὁ. ὁ. rationalis, huius oppositum est ἀσυλλόγιστος.

Σύλλογος. ὁ. ὁ. hominum frequentia, conuentus, coitio, concilium, iudicium, συνέδριον, concessus. & συναγωγὴ ὁντῶν, id est collegium, ut augurum.

Συλλύω. colluo. (

Συλλοχία. ας. ἡ. cœtus, congeries, congregatio, ἄθροισμα, Metaphorice apud Hipp.

Συλλοχισμός. ὁ. uide in Append. de uocab. milit.

Συλοικός. ὁ. insulsus, ineptus.

Σύλον. ὁ. ὀ. pignus, ἐνέχυρον.

Συμβαίνω. μ. ήσομαι. π. ηκα. ἀόρ. β. συνέβην. contingo, accido, congruo, & συμβαίνειν effici, oriri, consequi. ut συμβαίνειν ἄτοπα sequi absurda & incommoda. συμβαίνειν τῇ συγκρίσει cadere & conuenire in comparationem. Item συμβαίνειν euenire. Neutr. datiuo.

Συμβακχεύω. debacchor, cum alijs insanio.

Συμβάλλομαι. confero, adiuuo, conduco, colligo, dico. Depon.

Συμβάλλω. coëo, committor, cõiungor, commisceor, συνάπτω, συρρέω, ut uenæ & cõfluentes, Aristot. & Theophra. Item cõmitto, collido. confligo. Plutarch. συνέβαλον τὰς δυνάμεις,

Acies

Acies instructas ad prælium cõmiserunt. Et in hac significatione aliquando absolute ponitur, Isocr. Item collido, hoc est, inimicitiam inter duos & discordiam rixamq; cõcito. συγκρόω, ut συμβαλεῖν ἀνδρας φίλους. Xenophon. παιδ. 6. Item confero, & contendo, cõparoq;. Item coniecto, conijcio, ut συμβάλλω τὸ γνώμευμ. Item paciscor, & contractus conuentaq; in eo, συναλλάττω, Demosth. & Isocr. Bud. Cõment. Item συναυτάω.

Συμβαλλωτά. sunt coacta per se uelleris implexu, potius quàm textu condita. ἀπὸ τοῦ συμβαλεῖν.

Σύμβαμα. τό. accidens, propositio ex nomine & uerbo, perfectam sententiam reddens, ut Socrates ambulat. Sed παρασύμβαμα, ex nomine & uerbo imperfecta oratio, ut σωκράτης μέλλει.

Σύμβαν. forte.

Συμβασιλεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. simul impero.

Σύμβασις. ἡ. concordia, cõuenientia, colloquiũ.

Συμβατήριος. α. ὁ. paciscibilis, cõmodus ad pacta.

Συμβατικός. ὁ. ὁ conueniens ad pacta, paciscibilis.

Συμβεβηκός. τὸ accidens. uide Porphyriũ in quinque uocibus, cõsecutio dici potest, hoc est, qualitas quæ sequitur ea quæ per se stant, id est, substãtias. Cic. Cõsecutio tractatur, cũ qd quamq; rem sequatur, inquiritur. Et τὰ συμβεβηκότα dicuntur à Lucretio euenta. Et à Cic. nonnunquam rerum attributa, & τὰ κατὰ συμβεβηκός quæ temere & casu eueniunt.

Συμβιβάζω. μ. άσω. π. ακα. cõiecto, ex collatione aliquorum doceo, & probo, & cõijcio, certior fio, affirmo. Item compono, coagmento, accommodo, ad cohærentiam adduco, concilio, ad amicitiam fœdusq; adduco.

Συμβίβασις. ι. ἡ. instructio, affirmatio.

Συμβιβαστήρ. confirmatio ut fœderis, & societas faciendi fœderis.

Συμβιβῶ. instruam, docebo.

Σύμβιος. α. ὁ. συμβιώτης.

Συμβιόω. μ. ώσω. π. ωκα. simul uiuo, συνδιαλγειν, coniungi uita comuni, degere uitã cum alio.

Συμβίωσις. ιος. ἡ. conuictus. (Neut. datiuo.

Συμβιωτης. &

Συμβίωτος. α. ὁ. cõuictor. contubernalis, simul ui-

Σύμβλημα. ατος. τὸ. pessulus. (uens.

Συμβλῶτο. obuiauerunt.

Σύμβλητος conferendus, cõparabilis & cõmutabilis. unde Aristot. accipit σύμβλητον, & ἀδιάφο-

Συμβοήθεια. ας. ἡ. auxilium. (ρον, p eodem.

Συμβολαιγράφος, uel συμβολαιόγραφος. α. ὁ. nota-

Συμβόλαιον. α. τὸ. commertium, pa- (rius.

ctum, contractus, conuentio, conuentũ. Vnde συμβόλαιος δίκη, controuersia, uel iudiciũ de pacto & contractu.

Συμβολαιτόω. paciscor, contraho, συναλλάττω.

Συμβολεύς. έως. ὁ. instrumentum quo piscatores retia texunt.

Συμβολή. ῆς. ἡ. coniunctio, congressio, cõflictus, conflictio præliaris, commissio, id est parium comparatio ad pugnã. Item coniectura & consilium, utilitas. Item confluens fluuiorũ apud Strab. lib. 4. Itẽ collatitia cœna, ἔρανος, unde fit ἀσύμβολον, τὸ δεῖπνον ἐρανικὸν, καὶ τὸ δωρεάν, apud

Συμβολιῶ. τῶν. stipem. (Athenæũ.

Συμβολικὴ ῆς. ἡ. connexio, copulatio, ut στοιχείων συμβολικὴ connexio & copulatio elementorũ uel syllabarum Grammaticis.

Συμβολικός ὁ ὁ. coniecturalis, allegoricus, & ænigmaticus. Inde theologia συμβολικὴ est, quæ in sacramentis implicita est hodie in ecclesia, ut olim in ceremonijs legalibus fuit. Ea & τελεστικὴ & μυστικὴ appellatur, differtq; à philosophica theologia, quæ uersatur in theoria, & rerum diuinarum commentatione, hæc dicitur quoq; καταγνωστικὴ & ἀποδεικτικὴ. Bud. Com.

Συμβολικῶς. coniecturaliter, id est per comparationem præteritorum & futurorum.

Σύμβολον. ου. τὸ. symbolum, nota à Cicerone dicitur, signum, ut signa militaria. Græci etiã symbolum anulum appellant Plin. lib. 33. cap. 1. Et σύμβολα interdum insignia, id est παράσημα, Herodian. Et σύμβολα numero multitudinis dicuntur περὶ τὰ σύμβολα τῶν ἐμπόρων δίκαι Demosth. ὁμολογοῦμεν γὰρ τοῖς συμβόλοις κατεστῆσαι. Idem συμβόλων δὲ δεῖν δίκαιον μακεδόνες πρὸς ἀθηναίους. Item omen, & οἰώνισμα, Gregor. Nazian. 1. Dicuntur quoq; hoc nomine tesseræ quædã, quę dantur publice à ciuitatib quibusdã hominibus sibi amicis, ut hospitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Lys. Sic hodie uocari possunt tesseræ collybisticæ, quas literas collybicas uocant, quasi ad permutandam pecuniã externã institutas. Aliquando accipitur αὐτὶ τοῦ τμῆμα. quasi tessera & frustũ abscissum, commissura, Plato Symp. Σύμβολα Pythagorica dicta sunt quædã quasi ænigmata, significantia rei alicuius occultæ & reconditæ, quæ etiam σωθήματα, & ἀλληγορήματα dicuntur, de quibus uide Laërtium lib. 8. in Pithagora. Bud. Com. & Tho. Mag.

Σύμβολος. α. masc. gen. sicut σύμβολον pro omine quoq; ponitur apud Synes. ἵνα μὴ τοῦ νυμφίου σύμβολος ἀπαίσιος γένοιτο. Sic aũt dicitur ut παράλογος. ὑπόλογος. μετάμελος, & symbolus uel symbolum Latinis. Item incidens obuius.

Σύμβοτος. α. ὁ compascuus, συνήθης.

Συμβουλεύμα. ατος. τὸ. consilium.

Συμβουλεύσις. σωμβουλή.

Συμβουλευτικός. est oratio consultoria, in qua consilium datur alicui.

Συμβουλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. cōsulo, id est do consilium. Neutrū datiuo iung. ut συμβουλεύω σοι, sum autor, & εἰσηγοῦμαι. Et passiua uoce, συμβουλεύομαί σοι, id est αὐτοκοινοῦμαι, & συσκέπτομαι, συμπραγματεύομαι, tecum cōmentor de re aliqua. Significat etiam consulo te.

Συμβουλή. ῆς. ἡ. consultatio, sententia, consilium & admonitio. Ammon. distinguit à paranesi.

Συμβουλία ας. ἡ. cōsultatio, συμβουλεία triplex, uide apud Laërtium circa finem libri 3.

Συμβούλιον. ου. τὸ. consilium.

Σύμβουλος, ου. ὁ. consiliarius.

Συμβώμοι θεοί. οἱ. dij quos eiusdem aræ honore dignabantur, cuiusmodi Amanus & Amandatus apud Persas. Strab.

Συμμαθητής. οῦ. ὁ. condiscipulus.

Συμμανθάνω. μ. συμμαθήσομαι. π. συμμεμάθηκα. ἀόρ. β. συνέμαθον. condisco.

Συμμάρπτω. μ. ἁρψω. π. αρφα. comprehendo.

Συμματρίσλαγλίν. sigillarem terram.

Συμμαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. simul pugno, id est socius sum in bello. Neut. datiuo iung. Vide apud Ammonium συμμαχεῖν & βοηθεῖν.

Συμμαχία. ας. ἡ. auxilium, societas in bello, confœderatio.

Σύμμαχος. ου. ὁ. auxiliarius, socius, commilito. uide ἐπίκουροι apud Ammonium.

Συμμονία ας. ἡ. constantia.

Συμμερίζομαι. unà partem accipio.

Συμμεταβάλλω. cōmutor passiuè, unà cōmuto.

Συμμεταφερόντες. οἱ. secum transferentes.

Συμμετέχω. participo. Genit. iungitur.

Συμμετρία. ας. ἡ. symmetria, proportio, temperamentum, apta compositio & figura, genus uestis muliebris.

Σύμμετρος. ου. ὁ moderatus, commensuratus.

Συμμηλάομαι. consulo, id est do consilium.

Συμμίγνυμι. συνάπτω, συμβάλλω, commisceo, confligo. συνέμιξα αὐτοῖς λόγῳ, cum eo uerba feci. συμμίγνυμι etiam est uires socio, castra castris adiungo. cum datiuo.

Συμμιγνύω. & συμμίγνυμι. μ. ίξω. π. ιχα. uel

Σύμμιξις. ίως. ἡ. cōmistio, & σύμμιξιν ἔχον. cum conflatum sit. Plat. in Phæd.

Συμμίσγω. coëo, ὁμιλῶ. ut συνέμιξα αὐτοῖς λόγῳ, Verba cum eo feci. Item cōmisceo, συνάπτω, συμβάλλω, confligo. Est quoq; uires socio, castra castris adiungo. Xenoph. Bud. Com.

Συμμορία ας. ἡ. portio, multitudo, curia, tribus. συμμορίαι test. Vlp. Rhetore & Harpocr. decuria sunt munera obeuntium. Nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti ditissimi, qui conferrent pecunias quoties res pub. egebat, & armarent ac instruerent uiginti classes distributiq; erāt in singulos sexageni, uocabantq; συμμορίαν sexaginta illos, ex his omnibus locupletissimi trecenti eligebantur qui in primis pecuniam conferrent præ alijs. Verū quòd ad uocem attinet decuriæ uel classes dici possunt Latinè. Sic Columell. Aratores à uinatoribus, & uinatores ab aratoribus, ijq; à media stinis, classes etiam non maiores quam denum hominum faciundæ quas decurias appellauerunt antiqui, & maxime probauerunt, quod is numeri modus in opere cōmodissime custo-
ditur.

Συμμυελόω. tacens.

Συμμύστης. ου. ὁ. symmysta, secretarius.

Συμμύω. comprimo. Et συμμῶν, σιωπῶν.

Συμπάθεια. ας. ἡ. condolentia, naturalis consensus & conuenientia, cognatio. Cic. lib. 2. de Diuinat. Ex quadam conuenientia & coniunctione naturæ quam Græci uocant συμπάθειαν.

Συμπαθής. ές. ὁ. ἡ. eiusdem affectus.

Συμπαθῶ. συμπάσχω, id est condolesco, alienisq; incommodis afficior, consentio.

Συμπαιγνία. ας. ἡ. collusio.

Συμπαιδεύω. condoceo. Vnde Polyb. ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, In uiolentia & iracundiæ furore educatus, hoc est, ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος, assuetus & exercitatus.

Συμπαίζω. μ. αίξω. π. αιχα. colludo. Neut. datiuo iung.

Συμπαίκτωρ. ορος. ὁ. & Συμπαίστωρ. collusor, simul nutritus.

Συμπαλαίω. μ. αίσω. π. αιχα. collucto.

Συμπαῦ. ad summam, in summa, ut plurimū, uniuersum: quod pro mundo etiam Latini dicūt, & τὸ σύμπαν εἰπεῖν, rem cōplecti uniuersam.

Συμπανηγυρίζω. commercor.

Συμπανεργεῖν. coadiuuare.

Συμπεσεῖν. concurro.

Συμπεκαλέω. cohortor.

Συμπαρακολουθῶ τοῖς λόγοις ὀρθῶς. rectè atq; ordine disputationem prosequor.

Συμπεριλαμβάνω. comprehendo.

Συμπαραμαρτέω. μ. ήσω. π. ηκα. iuxta, & simul sequor, comitor. datiuo iung.

Συμπαρανήχομαι. simul nauigo, uel nato.

Συμπεσκευάζω. μ. άσω. π. ακα. adiuuo.

Συμπεταίνω. produco, prorogo, simul extendo.

Συμπεφορημένοι. qui unà feruntur.

Συμπαρεδρεύω. μ. εύσω. assideo, maneo.

Συμπάρειμι. præsens sum, & οἱ συμπάροντες, fautores.

Συμπαρεκτεινόμενος. simul extentus.

Συμπέπομαι. accedo, obtingo, id est cedo.

Συμπέχω pro παρέχω.

Συμπεδιεπάμλω. simul deuolaui.

Συμπάροικος. ου. ὁ. contubernalis.

Σύμπας. αντος. ὁ. uniuersus. σύμπαντοι, multi simul.

Συμπάσσω. conspergo.

Συμπάσχω. ὁ σωμπαθῶ. uide πάσχω apud Ammonium.

Συμπατάγέω. μ. ήσω. π. ηκα. collido, palma aut uola aperta quatio.

Συμπατέω. μ. ήσω. π. ηκα. conculco, utroq; pede calco. Actiu. accus.

Συμπείθω. simul persuadeo.

Συμπεπωκός. ὁ. quod collapsum est & exaruit, qd Gal. προσαστεπωκός dixit, sic Aëtius σκφύλην προσαστεπωκείαν unam exarefactam & iam rugosam uocat.

Συμπεπωκώς. compressus.

Συμπεράνω. concludo, termino. Actiu. accus.

Συμπέρασμα. ατος. τὸ. conclusio, connexio, complexio, συλλογισμός, & τὰ συμπεράσματα, aliquando sunt argumẽtorũ puncta. ultima pars syllogismi, in qua duo πόρατα, id est, termini propositionem relicto medio coniunguntur.

Συμπεριάγω. una duco, mecum uerso.

Συμπεριπατοῦντες. inambulantes.

Συμπεριφέρω. circunfero, circunuoluo.

Συμπεριφέρομαι. turpiter & flagitiose cum aliquo oberro. Bud. Com.

Συμπεριφορά. ᾶς. ἡ. portatio quæ fit circunferendo, circunlatio, conuictus, comparatio, obedientia.

Συμπερμασκυλάζω. μ. άσω. π. ακα. adiuuo.

Συμπεσών. όντος. ὁ. contingens, incidens.

Συμπέπω. concoquo, ἐκπέπω.

Συμπεφραγμένος. η. ον. cõseptum.

Συμπεφυκός. ὁ. compressum, concorporatum, os uuluæ obductum.

Συμπεφυκότες. οί. obcæcati, obsepti.

Συμπήγνυμι. μ. ήξω. π. ηχα. constringo, congelo. Actiu. accus.

Συμπηγνύω. compingo, coapto, compono.

Σύμπηκτος. η. ον. compactus.

Σύμπηξις. εως. ἡ. cõmixtio, compositio, gelatus, concretio. Aristot. de Mundo.

Συμπιέζειν. opprimere.

Συμπιλέω. constipo, complico.

Συμπίνω. μ. συμπώσω. π. συμπέπωκα. cõbibo. Neutr. datiuo iung.

Συμπίπτω. μ. συμπεσοῦμαι. π. συμπέπτωκα. & ἀόρ. β. συνέπεσον. contingo, coincido, & idem patior, incurro, coëo, cõpeto. Aristot. de Hist. 1. & 9. Item cõtrahor, astringor, & συνιζάνω. id est confido, πεποιθέναι, ut apud Xenophon. qui μυκτῆρας ἀναπεπταμένους opponit τοῖς συμπεπωκόσιν. & Aristotel. de Gener. 2. Res enim tumida, cum ad habitum suum redit, συμπίπτειν dicitur, hoc est considere, συνίζειν καθίσταθαι. Est etiam ὁ συρρήγνυμαι καὶ συμπλέκομαι, καὶ συμβάλλω, confligo, ut συμπίπτω τοῖς πολεμίοις, Item ἁρμάζω, congruo, conuenio. Neutr. datiuo iung. Bud. Com.

Συμπιτνεῖ. id est, συμπίπτει.

Συμπλάττω. confingo, cõminiscor, calumniose exquiro, conflo.

Συμπλέονες. complures simul collecti.

Συμπλέκομαι. manum consero, aut pedem confero, confligo. Accipitur etiam in bonam partem pro amicè conuenio & cõplector, hæreo, que. & quod Cic. de somnio Scip. dixit cõnector, id uertit συμπλέκομαι, Max. Planudes.

Συμπλέκομαί τινι. est mihi negotium cum eo, rem habeo cum eo, implicatus sum. Cicero dixit, Sortis necessitudine coniunctus sum. Bud. Com. & συμπλέκεται ἀλλήλοις iunguntur inter se, & συμπλεκόμενα, iuncta.

Συμπλέκω. μ. ξω. π. εχα. cõcinno, complico, cõtexo, consero manus. Actiu. accus.

Σύμπλεξις. εως. ἡ. complexio.

Συμπλοῦς. ὁμονοῦς.

Συμπληγάς. άδος. ἡ. symplegas, id est complexio, conglobatio, conflictatio & pugna, Aristot. de mundo. Sunt etiam Symplegades insulæ duæ, siue duo scopuli in Bosphoro: dictæ quod inter se aliquando cõcurrisse fabulis traduntur.

Συμπληθύω. μ. ύσω. impleo. Genit.

Συμπληρόομαι. expleo Cicero, & συνεπληροῦτο explebat, & ξυνεπλήρωσε explere instituit.

Συμπλοκή. ῆς. ἡ. complexio. Item coniunctio, hoc est, cum negotium cum aliquo habemus. Item coitus uenereus. Item congressio, prælium, conflictio, manuum consertio. Pertinet etiam ad textoriã, & idem significat quod συνύφωσις Symploce figura (inquit Rhom. Aquila) sæpius ab una parte orationis, & toties in unam atque eandem desinit, ut: Quis legem tulit? Rutilius. Quis tribus sortitus est? Rullus. &c.

Σύμπλους. ον. ὁ. simul nauigans.

Συμπλοία. ας. ἡ. connauigatio.

Συμπνεύομαι. suffoco.

Συμπνευσμός. ὁ. ὁ. conspiratio, ὁμόνοια.

Συμπνέω. conspiro, hoc est, unanimiter aggredior quippiam & coniuro, quod etiam dicitur συμφυσῶ.

Συμπνοία. concordia.

Συμποδηγῶ. duco, dirigo.

Συμποδίζω. μ. ίσω. π. ικα. obligo, id est impedio, Actiu. accus. συμποδίζεσθαι, passiuũ, irretiri.

Συμποθὲν. absorptum, deglutitum.

Συμπολεμίζω. concerto, auxilior.

Συμπολίζω μ. ίσω π. ικα. facio habitare, comprehendo.

Συμπομπεύω ludos celebro.

Συμπονέω μ. ήσω. π. ηκα. simul laboro. Neutr.

Συμπορισμός. ου. ὁ. paratio.

Συμποσιάζω μ. άσω. π. ακα. conuiuor. Neutr.

Συμποσιαρχέω. simposiarchia fũgor in cõuiuio.

Συμποσιάρχης. ου. ὁ. συμποσίαρχος.

Συμποσιαρχίαι. ῶν. magisteria conuiuiorum.

Συμποσίαρχος. ου. ὁ. præfectus conuiuij, modiperator, cui sorte principatus conuiuij obtigit.

Συμποσιαστής. οῦ. ὁ. conuiuator.

Συμπόσιον. ου. τὸ. compotatio, conuiuium, locus conuiuij. Marc. Cato contendit apud Cice. de Senect. conuiuij uocem esse multo urbaniorẽ & honestiorẽ quã apud Græcos συμποσίον sit.

Συμποτικός. ή. ὸν. spectans ad conuiuium, exhilarans conuiuium, hilaris conuiua.

Συμπότης. ου. ὁ. compotor, conuiua.

Συμπότρια. ας. ἡ compotrix.

Συμπραίκτωρ. ορος. ὁ adiutor, socius.

Συμπραττω. conficio, ut συμπράττω σοι τόδε, hoc tibi conficio & in cõmodum tuum, & tua causa efficio, & studeo tibi. Vnde pro fauere & opitulari, adiuuare, & conspirare ponitur.

Συμπροθυμοῦμαι. in eandem causam incumbo, ad idem efficiendũ contendo, eodẽ incumbo.

Συμπρονομεύω. μ. εύσω. τ. εύκα. sum ductor ad prandium.

Συμπροπέμπω. μ. έμψω. π. ομφα. comitor.

Συμπροσφύω. adhæreo.

Συμπροσευτυχεῖν. cohærere.

Σύμπτωμα. ατος. τὸ incursus, casus, accidens. Refertur aliquãdo ad morbum, ut pallor in morbo σύμπτωμα est, hoc est morbi accessio. Significat etiam casum alicuius rei affectam, Aristot. de Hist. 9. Bud Com. Gal. ita distinguit à συμβεβηκός, ut dicat τὰ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα τοῖς κατεσκευασμένοις ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν ὑγιαινόντων μὲν ὑμῶν συμβεβηκότα, νοσούντων δὲ σύμπτωματα uocari.

Σύμπτωσις. ιος. ἡ compressio, calamitas, contractio. Significat etiam casum quencunq;, sicut σύμπτωμα. Est etiam incursio rerum eodem desinentium, ut linearum quæ non sunt parallele. Bud. Com.

Συμπωροῦσθαι. concrescere in speciem pumicis uel tofi, & coalescere.

Συμφανής. ές. ὁ. ἡ. manifestus, φανερός.

Συμφάσματα. ῶν. apparentiæ calorum, quales in iride uidentur.

Συμφέρει. expedit, utile est.

Συμφέρομαι. cõfero, id est utilis sum, & simul fero. Συμφέρομαί τινι, tecum sentio, opponitur τοῦ διαφέρομαι. Significat etiam congredior tecum, & conuenio te, Plato & Herodo. Item συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, sorte sua acquiescere & modicis contentũ esse, qui nihil præcipuũ sibi postulat, Plutarch. Συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, confligo, collido, συγκρούω. Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, Vnus sum è multis, non sum eximius. Significat etiam contingere. Herodot. σωμφυεχθεῖσαι οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Et Plutarch. in Cæs. τύχῃ τοῦ ἄχαρις τοῦ καίσαρι συμπνεύσῃ, id est, Bud. Com.

Συμφέρον. ου. τὸ. commodum, & utilitas. & τὰ συμφέροντα, res utiles Cic.

Συμφερόντως. utiliter.

Σύμφορος. ου. ὁ.

Συμφορητός. οῦ. ὁ. utilis, in unum collatus.

Συμφορῶ. τὸ συμφέρομαι.

Συμφεύγω. confugio.

Σύμφημι. μ. ήσω. confiteor, consentio, collaudo, assentior, comprobo. Neutr. datiuo iung. Paulus ad Rom. σύμφημι τοῦ νόμου, cõsentio legi.

Συμφήτωρ. ορος. ὁ. uates, testis.

Σύμφθαρσις. εως. ὁ colluuio, quæ & συμφθορά.

Συμφθίνω. unà decresco.

Συμφιλοδοξῶ. seruio alicuius gloriæ. Sic Cicero dixit, nam omnes φιλοδοξοῦσιν gloriæ meæ.

Συμφιλοσοφῶ. unà philosophari.

Συμφοιτάω. conuenio.

Συμφοιτητής. οῦ. condiscipulus.

Συμφορά. ᾶς. ἡ. calamitas.

Συμφορέω. congero, accumulo.

Συμφόρησις. ιος. ἡ. collatio, casus, contingentia, infortunium.

Συμφόριος. collatus, mixtus.

Σύμφορον. ου. τὸ. commodum, consentiẽs, aptum.

Σύμφορος. ου. ὁ. utilis, conueniens, decens.

Συμφορούμενοι. dicuntur aues, quando nidos cõstruunt. Sic Vergil. in Palæm. Nanque notaui Ipse locum, aëriæ quo congessere palumbes. Apud Platonem συμφορούμενοι opponuntur διαπεφορυμένοις, hoc est, compositi dispersis & diuulsis. Bud. Com.

Συμφράδμων. ονος. ὁ. consiliarius. ὁμόφρων.

Συμφράζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. cõsulo, delibero, dico, uideo.

Σύμφρασις. ἡ. consensus.

Συμφράττω. μ. ξω. τ. αχα. concludo, obturo. Actiu. accus.

Συμφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. concordo, una intelligentia concipio & comprehẽdo, complector. Neutr. datiuo iung.

Συμφρονήσαντες. οί. prudentes.

Σύμφρων. ονος. ὁ. ἡ. consors.

Συμφυής. ὲος. ὁ. ἡ. cognatus, cõnaturalis, eiusdem naturæ, ingenitus.

Συμφυΐα. ας. ἡ. conuenientia, cõiunctio, & quasi concrescentia.

Συμφυλέτης. ου. ὁ. gentilis, tribulis.

Σύμφυλος. ου. ὁ. simul natus, conueniens naturæ, & τὰ σύμφυλα uocantur cognata & quæ unius sunt classis, quæ in uno eodẽq; sunt ordine.

Συμφύρομαι. commisceor.

Συμφύρω. commisceo, συμφυράω.

Συμφύσις. εως. ἡ. sinus.

Σύμφυσις. ιος. ἡ coalescentia, cohæsio.

Συμφυσῶ. ῶς. συπνῶ.

Σύμφυτος. ου. ὁ. insitus, consitus, complantatus.

Συμφύω. coalesco.

Συμφωνέω. μ. ήσω. π. ηκα. cõuenio, id est pactum facio, consono, consentio. Neut. datiuo iung.

Συμφωνία. ας. ἡ. concentus, consonantia, consensus. Cicero libro 2. de Natur. Deor. & lib. 2. de diuinat. Hinc Symphoniacus Latinis usurpatum, ut in prouerb. Malus choraules bonus symphoniacus.

Σύμφωνον. ου. τὸ. consonans, pactum. σύμφωνον ὅτι δύο ἢ τριῶν εἰς ταυτὸν ἢ πλείονων συνέλευσις εἰς τὸ αἱρετόν καὶ σωφάνισις. ἐκ τῶν νόμων.

Συμψηθείς. contritus, uulneratus, Et συμψῆσαι, συγχέαι τὴν κόνιν.

Συμψηφίζω. μ. ίσω. π. ικα. computo. Actiu.

Σύμψηφος. ου ὁ eiusdem sententiæ.

Σύμψυχοι. οι. unanimes, eiusdem sententiæ.

Σύν, & Atticè ξύν præpositio est, & significat cũ, semperq; cum datiuo construitur. In compositione adiuuat uim uerbi, & gratiam addit, ut σωτελῶ, ad consummationẽ confero. Interdum significat cõtractionẽ sensim procedentẽ, ut σύνοξυς, sensim mucronatus, in mucronem desinẽs. sed σῶ circunflexum significat suem.

Σῶ θεῷ. Dei pace impetrata, deo exorato. Contrarium illi quod est apud Plaut. Pœn. Nam ego infœlix dijs meis iratissimis. Bud. Com.

Σὺ χρόνῳ. tandem ad tempus, aliquanto tẽpore.

Συναγανάκτησις. indignatio.

Συναγείρω. μ. ρῶ. congrego. Actiu. accus.

Συναγελάζομαι. associor.

Συναγελάζω. μ. άσω. π. ακα. cõiungo, congrego, concilio, socio.

Συναγελασμός. ου. ὁ. congregatio.

Συνάγκυα. ας. ἡ. conuallis, locus ubi duæ ualles conueniunt.

Συναγκύχη. comportauerat.

Σύναγμα. residentia, hypostasis lotij, nubes, eleuatio, collectio.

Συναγορεύω. μ. εύσω. π. εύκα. simul aduoco, consentio, concordo, in iudicio defendo, patrocinor, adsum, persuadeo.

Συναγρόμενος. pro συναγερόμενος. congregatus.

Συνάγχη. ης. ἡ. angina, quæ uulgo squinantia, synanche, quę fit propriè faucium interioribus musculis inflãmatis, quod malũ si guttur inuaserit iã κυνάγχη per κ dicitur, teste Paulo Aegineta. Vide πᾶσυνάγχη, ubi notauimus etiã hanc differentiam confundi.

Συνάγω. μ. άξω. π. αχα. congrego, cõduco, id est, simul duco: sicut Cic. Rhet. ult. Virgines locum in unum conduxerunt, id est coegerunt. Item cõtraho quod apertum est, id est claudo, coniungo, Aristot. de Part. 3. & de Hist. 2. Item concilio, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω, Herodo. Item intendo, augeo, Gregor. Item conquiro. Actiuũ accus. Bud. Com. συνάγειν τὸν βίον. comparare uictum.

Συναγωγεύς. ὁ. conciliator & congregator.

Συναγωγή. ῆς. ἡ. cõgregatio, cõtractio, adductio.

Συναγώγιμος. collatiuus, Athen. 7. Vnde συναγώγιμα συμπόσια uocantur, & συναγώγιμα δεῖπνα, τὰ ἐκ τῶν συμβολῶν, hoc est συμβλητὰ. collatitias cœnas dixeris.

Συναγωνίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. concerto, socius sum in pugna, adiuuo, suffragor.

Συναγωνιστής. οῦ. ὁ. commilito, auxiliator.

Συνάδελφος. qui fratrẽ habet, opponiturq; τῷ αὐάδελφω.

Συνάδικεῖν. cum alio iniustitia aliquem efficere.

Συνάδω. μ. άσω. π. ακα. concino, cõcordo. Neutrum datiuo iung.

Συναθροίζω. μ. οίσω. congrego.

Συνάθροισις. ιος. ἡ. confluuium, cõglomeratio, cætus congregatio, aggregatio, agmen.

Συναθροισμός. οῦ. ὁ. congeries, congregatio figura sermonis, quæ & singulis uerbis, & pluriũ uerborum coniunctione fieri potest: exempla petè à Rutilio Lupo.

Συναϊδίω. simul, uno impetu.

Συναΐδιος. ου. ὁ. coæternus. συνυπάρχων.

Συνακλίαι. αῖ. conuiuia, concœnationes.

Σύναιμος. ου. ὁ consanguineus, frater.

Συναίνεσις. ἡ. comprobatio, apud Theophil. in Instit. & in Pandect. Græc.

Συναινέω. μ. έσω. π. εκα, comprobo, consentio, annuo. Actiu. accus.

Σύναυλος. ου. ὁ. laudis particeps, ὁμόδοξος, cohabitator.

Συναιρέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. sto suspensus, pendeo animi, contrahor.

Συναίρεσις. ιος. ἡ. synerefis, id est tractio, contractio, figura quando ex duabus uocalibus diuisis, una fit syllaba & diphthõgus, ut δημοδένῃ pro δημοδόκῃ.

Συναίρτορ. ὁ. adiutor.

Συναιρέω. μ. ήσω. π. ηκα. contraho. συναίγω, συμβάλλω. Actiu. accuſ.

Συναίρομαι. auxilior, συμπράττω. Depon. accuſ. ut συναίρομαί σοι τὴν λυσυχίαν. hoc eſt ſubleuo μετὰ σοῦ λυσυχῶ. & συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον, pro συναγωνίζομαι. Eſt enim συναίρεσθαι, ſimul cum alijs ſuſcipere. ἀναλαμβάνομαι. Bud.

Συναῖρον. ſecum aliud tollens. Com.

Συναίροντα, & συναιρέντα. dicuntur apud Ariſtot. quibus ſublatis, altera quoq; tolluntur.

Συναίρω. confero. Matth. συναίρασι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Cõferre rationem cum ſeruis, Sic Cic. ad Att. 5. Quid opus eſt (inquam) potius, quàm rationes conferatis?

Συναισθάνεσθαι, conſentiſcere, συμπάσχειν. Dionyſius, ὅτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συναισθάνεσθαι, Nobis conſcij noſtri ſumus.

Συνάισθησις. uerbum eſt medicorũ apud Galen. quæ eſt ueluti morbi conſcientia.

Συναίτιος. ου. ὁ. cauſalis cauſa adiutrix. Cicero, cauſæ adiuuantia uocat τὰ συναίτια, & quę rerum adiuuant cauſas, & συναίτιον apud medicos, quod per ſe quidem poteſt inducere morbum, facit id tamẽ cum alio, ſic definit Herod. autor Medici falſo inſcripti Galeno. Phiſici ſynætia. id eſt, concauſas uocãt, quæ & στοιχεῖα. elementa, cauſas internas & ſubſtantiales.

Συναίω. cohabito. Neut. datiuo iung.

Σύναιχμος. ου. ὁ. auxiliator, ſocius in bello.

Συνακμάζω. μ. σω. π. κα. coaleſco, &

Συνακμάζω σοι æqualis tuus ſum, clareo tuis temporibus.

Συνακολουθέω. μ. ήσω. π. ηκα. ſimul ſequor, comitor, correſpondeo. Neutr. datiuo iung.

Συνακόλουθος. ου. ὁ comes.

Συνακτέον. colligendum, complectidum.

Συνακτικὴ δύναμις. uis conglutinatoria.

Συνατήριον. ου. τὸ accumulatio, συνάθροισμα.

Συναλλακτής. οῦ. ὁ. conciliator.

Συναλεαίνω. concalefacio, calorem adiuuo, apud Plutarch.

Συναλοιφή. ῆς. ἡ. counctio.

Συναλείφω. μ. ίψω. π. ψα. ſimul ungo. Actiu. accuſ. ut συναλείψον φῶλα. delinire praua, blandiri prauis, ubi translate ponitur.

Συναλίζω. μ. ίσω. π. ικα. congrego, conglomero, conuenio, cõiungo. Actiu. accuſ.

Συνάλλαγμα. ατος. τὸ. cõmutatio, contractus, cõmercium, συμβόλαιον, σύναξις.

Συναλλακτής. conciliator, φιλιαστής. lego σωαλλακτής.

Συναλλακτικὸς νόμος. commercialis lex, quæ cauet in contractibus. lego σωαλλακτικός

Σωαλλάττω. μ. ἄξω. π. αχα. concilio, ut nuptias, &c. contraho, paciſcor, contractus conuenta; ineo, mutua obligatione obſtringo, σωαίγω. Actiu. accuſ.

Σωαλλαγή. ῆς. ἡ. conciliatio.

Σωαλοιφή. uocalium colliſio, unio duarum ſyllabarum, quantum ad uocales in unam. Eius modos ſeptẽ recenſet Tryphon in Appendice.

Σώαμμα. τὸ copula, uinculum.

Σωαμπορεύω. comeo, ſuccurro laboranti, conniſor. ab ἀμπορεύω.

Σωαμφότερον. utrunq; ſimul. Dicitur tam ſingulariter, quàm pluraliter, licet ἀμφότερος tantum dicatur pluraliter. Bud. Com.

Σωάμωρεω. uaſto, incõmodo apud Herod. pro σιναμωρέω legitur, & συνάμωρος, p σιναμωρός.

Σωαναγκάζω. τὸ καταναγκάζω, quod etiam προσαναγκάζω dicitur.

Σωαναθροισμός. οῦ. ὁ. frequentatio.

Συναναμιγνύνυμαι. miſceor Lucian. Gallo. πίνειν ἀκονίτου συναμιγθεῖσαν φιλοτησίαν, aconito mixtam amicam inuitationẽ bibere, uel aconito temperatam.

Σωαναλίσκω. ſuppedito, χορηγῶ, hoc eſt nõ malignè præbeo neceſſaria.

Σωαναπλέκομαι. implicor, & συναναπλεγμένον, implexum, religatum.

Συνάναρχος. ου. ὁ. coæternus.

Συναναστρέφομαι. μ. έψομαι. π. εμμαι. ſimul uerſor cum aliquo. Depon. abſol.

Συνανατέλλομαι. coorior. Depon. datiu.

Συνανάχρωσις. εως. ἡ. contagium quod ex contactu naſcitur, coniunctio corporum. Plut.

Συναναχορεύω. replicor, ad numerum circumago, chorum duco.

Συναυξῶμαι. unà roboror.

Συναυθεῖ. unà floret.

Σωανθρωπεύομαι. uel συνανθρωπεύω.

Συνανθρωπέω. &

Συνανθρωπίζω. μ. ίσω. π. ικα. cũ hominibus dego, cum hominibus uerſor. Animalia etiam ciuiria & manſueta uocãtur συνανθρωπευόμενα

Συναντάομαι. &

Συναντάω. μ. ήσω. π. ηκα. obuiam eo. Neutrum datiu. iung.

Συναντέθλω, pro συναντήθλω. occurri, obuiaui.

Συνάντημα. ατος. τὸ. euentus. unde συνάντημα εἰς συναντήσειν αὐτοῖς. in unum & eundem exitũ incurſuri ſunt.

Συναυλαμβάνω. adiuuo. Actiu. accuſ.

Συνάνομαι. συναντάω. Depon. datiuo.

Συναοράω. comitor, conſequor.

Συνάορος pro συνόαρος. metatheſi τοῦ ο. ὁ. ἡ. coniunx, συνεζευγμένη. nupta.

Συνεπάγομαι.

Σωαπάγομαι. accõmodo. Paul. ad. Rom. σωαπάγομαι τοῖς ταπεινοῖς, Accommodo me hominibus, συμπορεύομαι.

Σωαπαίρω. μ. αρῶ. π. ἦρκα. commigro. Datiuo.

Σωαπόρεισιν. firmiter adigo, impingo, incutio, ἀπόρεισιν. Vnde Plutarch. in Cic. καὶ τῷ λόγῳ σωαπορείσας ἐδεῖ τὸ κάλαρα τῆς ὑπόνοιας, Atq; interim oratione sua suspitionem coniuratio nis in Cæsarem excutiens, & impingens, infligensq;. Bud. Com.

Σωαπηρτισμένος. perfectus, impletus.

Σωαποβάλλω. simul amitto. Actiu. accus.

Σωαπογράφομαι. mittor ad suffragia magistratus gratia.

Σωαποδημῶ. simul peregrinor.

Σωαποδύοντο. simul uestem exuunt.

Σωαποθανούμενοι. commorientes.

Σωαποθνήσκω. commorior. Vnde σωαποθνήσκοντες, socij erant apud Aegytios, tanto affectu inter se mutuo deuincti, ac lege copulati, ut si fatale quippiam, aut diri casus alteri contigisset, alter tanquam pœnæ socius, eundem fortunæ exitum esset laturus, socijque & comites essent & fortunarum & calamitatum, quemadmodũ de Antonio & Cleopatra legimus. Apd Aquitanos huiuscemodi socij solduni dicti sunt. Alexand. Genial. lib. 1. cap. 26.

Σωαποκρίνομαι. colludo.

Σωαπολαμβάνω. concipio.

Σωαποραίνω. μ. ανῶ. π. αγκα. contabesco. Neutrum.

Σωαπονεύσι. simul nutant.

Σωαποτικτόμενα. congenita & σύμφυτα.

Σωαποτίκτω. unà cum partu ædo.

Σωαπτικός. ή. ὸν. coniunctiuus.

Σωαπτός. οῦ. coniunctiuus. Et σώαπτον. ὁ συνάπτων, καὶ δεσμῶν.

Σωάπτω. μ. άψω. π. ῆφα. coniungo, coalescere facio & ferrumino, conglutino, σωτήκω. Theophrast. 9. Accipitur plerunq; passiuè pro hæreo alicui rei, uel adhæreo, coëo, committor, coalesco, cohæreo. Item conuenio, quadro, ἁρμόττω, congruo, consentaneus sum. Est etiam contingo, & concurro, incurro, competo. Item confligo, congredior cum hostibus, & manus confero. Bud. Com.

Σωαπώθω. simul expello.

Σωαραόσομαι. confligo & confligor.

Σωαράττω. τὸ συγκρούω, collido, cõfringo, urgeo, συμπίπτω, agito, in meipsum cõflictor, turbo, inferius συγκρούω.

Σώαρθρος. ον. ὁ articulatus.

Σωαριθμόμενος. coniunctus.

Σωαρμόζω. μ. όσω. π. οκα. coapto, copulo, effingo, appendo, σωάπτω Actiu. accus.

Σωαρμολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. construo. Actiu.

Σωαρμόττω. τὸ σωαρμόζω.

Σωαρμοστής. οῦ. ὁ. simul præfectus, collega præfecti.

Σώαρσις. ιος. ἡ. connexio, compositio.

Σωαρτάω. &

Σωαρτύω. μ. ύσω. π. υκα. σωαρμόττω.

Σωαρχαιρεσιάσαι. ire ad comitia ad dãda suffragia, in petitione adiuuare, candidato fauere & adesse.

Σωάρχων. οντος. ὁ. collega.

Σωάρχω σοι. collega tuus sum.

Σωάσκησις. ιος. ἡ. continentia.

Σωασπίζομαι. &

Σωασπίζω. μ. ίσω. π. ικα. contego, constipo, defendo. Actiu. accus. Bud. Com.

Σωασπισμός. ὁ. protectio, mutua defensio, cũ milites mutuò scuta & hastam obtendunt capiti, testudo phalangis, σωάφξα. Vide in Appẽdice de uocab. militar.

Σωασπισά. cõmilitones, mutuò se defendẽtes.

Σωαύδω. concino, assentior, σωᾴδω.

Σωαύξομαι. cresco.

Σωαύκξα. τὰ. corradiantia.

Σωαυλία. ας. ἡ. consonantia, propriè citharæ & tibiæ, uel alterius organi cum tibia.

Σωαυλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. cõuersor, cohabito. ab αὐλὴ, quod tabulũ significat & diuersorium. Depon. datiuo iung.

Σώαυλος. ον. ὁ. consonans, σύμφωνος, cohabitator, κοινωνός, συνήθης, contubernalis, socius.

Συναύξω. adaugere.

Συναύτης. ου. ὁ. socius in nauigatione.

Συναφξα. ας. ἡ. propinquitas, contrectatio, contiguitas, iunctura, coniunctura, coitio, coitus, expressio, effigiatio, coniunctio, copulatio, cõnexio, connexus.

Συναφής. ής. ἡ. idem, coniunctio, connexio.

Σωαφίσαμαι. separo.

Συνάχθομαι. condolesco.

Σώαψις. ιος. ἡ coniunctio.

Συνδακρύω. μ. ύσω. π. υκα. collacrymor.

Συνδακών. rumpens.

Συνδ' ἤφεγν. colligauit.

Σωδειπνέω. μ. ήσω. π. ηκα. concœno. Neutrum datiuo iung.

Σύνδειπνος. ον. ὁ. concœnatio.

Σύνδεσμος. ου. ὁ. nodus, coniunctio, ἐν τῷ τοῦ λόγου μέρει. & nomẽ stellæ apud Proc. de sphæra.

Συνδεετικός. ή. ὸν. fœderabilis.

Συνδέω. μ. ήσω. uel ήσω. π. ηκα. uel ικα. colligo. Actiu. accus.

Συνδημιουργέω. condo.

Σωαποστέλλω. αποστέλλω.

Συνδιάγειν ἡδέως. iucundi in conuictu.
Συνδιάζειν. conspirare, consultare.
Συνδιαζομένου. τὸ. coniunctum.
Συνδιαιτάω. μ. ήσω. π. ηκα. simul uiuo.
Συνδιαιτώμενος. conuicturus.
Συνδιαιωνίζειν. perpetuò conuersari.
Συνδιαλλάττω concilio.
Συνδιαμνημονεύω. recordor.
Συνδιαπορεῖν. simul deliberare.
Συνδιαπραττω. simul conficio, curo.
Συνδιασμός. ὁ. coniunctio, conspiratio.
Συνδιασικός. ὁ. ad coniugium natus.
Συνδιαταλαιπωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. simul laboro, & in ærumna sum.
Συνδιαφορέω. cum alio tolero.
Συνδιημέρευσις. ιος. ἡ. quotidiana consuetudo.
Συνδιημερεύω. μ. εύσω. π. ευκα. diem simul duco, τὴν ἡμέραν συνδιάγω.
Συνδικεῖν. adesse, patrocinari, defendere, ab eadem causa dicere, & patrocinium suum in causam communem afferre. Plutarch. συνδικῶν τῷ μαρήνα πρὸς ὁ κικέρων.
Σύνδικος. ὁ. simul iudex qui eandem causam defendit. & ὁ συνδικῶν ταῖς διδυτρολογίαις, hoc est, qui secundis actionibus causam defendit, ut in causa Cornelij Balbi Cicero. Item qui à singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Bud. in Annot. & Com. Item ad quas publica negotia deferuntur. Etym.
Συνδικεύω. μ. εύσω. π. ευκα. colludo, disco.
Συνδιαίζω. σω. π. κα. combino, coniungo.
Συνδικεῖν. dicitur, quod constat inter multos & de quo inter eos conuenit. Inde in Pandect. τὰ συνδεδεγμένα dicuntur compacta & conuenta. Bud. Com.
Συνδοξάζομαι. conglorificor.
Συνδυκτικόν. συνδιεδυμένον.
Σύνδουλος. ὁ. conseruus.
Συνδρομεῖν. coire, concurrere, congregare, iuuare, συνθεῖναι.
Συνδρομάδες. αἱ. angustiæ sunt, quæ & symplegades.
Συνδρομή. ῆς. ἡ. concursus. Dicitur medicis σὺν δρομῇ symptomatum in loco patiente coacerauatio quædam & ueluti concursus.
Συνδυάζω. communico, coniungor.
Συνδυασμός. combinatio, coniunctio.
Σύνδυο γεγενημένοι, id est, δίδυμοι. Σύνδυο etiam bini sunt.
Συνεάξαι. fregisse. ex ἄγω.
Συνεγείρω. μ. ίσω. π. ικα. admoueo, impono.
Συνεγγύς. propè.
Συνέγκω confero.
Συνεδεῖν. considere.
Συνέδρα. ας. ἡ. statio, consessio.
Συνεδρεύω. μ. εύσω. π. ευκα. præsideo.
Συνεδρία. ας. ἡ. consessus senatorũ ac iudicum, concilium, conuentus. à Theodoro in Aristo. uertitur consilium in augurum disciplina.
Συνέδριον. ου. τὸ. idem, curia.
Σύνεδρος. ου. ὁ. consessor, assessor, consiliarius.
Συνεδρύω. μ. δρύξω. π. δρυχα. colligo Actiu.
Συνέγκε. intellexit, commisit. συνέβαλον.
Συνεθίζω. μ. ίσω. π. ικα. consuesco.
Συνείδησις. ιος. ἡ. &
Συνειδός. ότος. τὸ. conscientia.
Συνειδώς. ότος. ὁ. conscius. uide σύνοιδα.
Συνειμαρμένα. fato connexa, fati cõsequẽtia, atq; comitantia, quasi affata dicas.
Σύνειμι, σωιγέναι, & in tertia pers. plur. indic. συνίασι. simul sum, conuenio, uersor, consuetudinem habeo, simul uiuo, coëo, concumbo & rem habeo, & συνὼν μυρίαις αἰνίαις Lucian. pro eo quod est, curis & anxietatibus plenus & districtus, & μυρίοις κακοῖς σωιόντες dicuntur eidem qui inter numera mala positi uel constituti sunt.
Συνειπεῖν. suadere, patrocinari. Vnde συνέπομαι pro aliquo perorarem & consentirem.
Συνείρ. cõnectens aliquid sine intermissione.
Συνείργω. μ. εἴρξω. π. εἶρχα. concludo, cohibeo, coërceo. Actiu. accus.
Συνείρω. μ. ῶ. congrego, coniungo, confero, cõnecto. Vnde συνείρω τοὺς λόγους, cõtinuo sermonem, oratione continua utor, dico sermone cõtinuato, & orationem perpetuam habeo. De ijs dicitur qui facundè & expeditè loquuntur. Quintil. connectere & cõtinuare uerba dixit, Cicero declamare.
Συνείσακτοι. οἱ. puellæ innuptæ, quas nec procreãdæ sobolis, nec alioqui libidinis gratia, ascisce bant sibi in familiam Christiani olim, quę neq; uxores neq; concubinæ erant, sed tertiũ quoddam genus Chrysost. & Eusebius.
Συνεισβάλλω. τὸ συμπίπτω.
Συνεισφέρεσι. συνεισήνεγκε.
Συνεισπορεύομαι. unà ingredior.
Συνεισφέρω. confero, simul induco. Datiuo & accus. iung. ut συνεισφέροντες αὐτοῖς τὸν νόμον.
Συνεισφορά. ᾶς. ἡ. collatio, collecta. Sic Cic. de Orat. lib. 2. Ego uero inquit ille, quoniam collectam à conuiua Crasse exigis, non cõmittam, ut si defugerim, tibi causã recusandi aliquã dẽ.
Συνεκβάλλω. unà eijcio.
Συνέκδημος. ου. ὁ. comes itineris.
Συνεκδίδωμι. confero ad dotem filiæ, adiuuo ad collocandam puellam.

Συνεκδοχή. ἡ. intellectio, animi conceptio, figura grammatica, cũ pars pro toto nominatur, aut contra, quæ figura nomẽ immutat & inflectit, ut homo Romanus pro ipsis Romanis, auratũ pro auro. Fit enim cum plus aut minus quàm dictum est animo concipitur.

Συνεκδοχικῶς. comprehensim, successiue.

Συνεκδύεσθαι. unà exuere, simul deponere. Plut.

Συνεκθερμαίνω. concalefacio, intus exicco.

Συνεκθηλύνω. unà effœminor.

Συνεκκαίω. τὸ συνεκθερμαίνω.

Συνεκπέμπω. μ. έμψω. π. ομφα. simul emitto.

Συνεκπέπτω. ad consummationem concoquo.

Συνεκπλέω. simul enauigo.

Συνεκπορίζειν. subministrare.

Συνέκρυε. cõmisit, excitauit inter aliquos discordiam. ἀ συγκρύω.

Συνεκτικόν. τὸ. quod cõtinet & in statu suo aliud conseruat. Plutarch.

Συνεκτικὸν αἴτιον. continens causa. Est autem hęc primaria causa & reliquarum essentiam continet, unde illi nomen: estq; generationis rei alicuius causa, complexa sub se tria causarum genera, utilitatatem, cuius gratia aliquid fit: facultatẽ, cuius ope efficitur, & instrumẽta, per quæ. Hanc Stoici inuexere, Gal. eã non admittit nisi interdũ ut odiosam de nominibus altercationem euitet. Vide Gal. lib. aduersus Iulianũ.

Συνεκτίκτω. unà cum partu ædo. Itẽ ad partũ cõduco.

Συνεκλυνύω. unà soluo.

Συνεκτρέφω. ad nutricationem confero.

Συωελαθῆναι. compulsos esse, συμβληθῆναι.

Συωέλευσις. ιος. ἡ. conuentus, σύνοδος.

Συωνελθεῖν. coire, conspirasse.

Συωελίττομαι. conglomero.

Συνελιττόμενος. implicatus orbibus.

Συωελόντι φάναι. ut breuiter dicam, ut uno uerbo absoluã. Dicitur etiam συωελόντι δὲ εἰπεῖν, & ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, & ἑνὶ λόγῳ, sine uerbo. Et συνελὼν ἔφαμεν. Dicitur & per accusat. καὶ συνελόντα φάναι: & adhuc συνεσμώτερον, sine uerbo, συνελόντι ἔφ, Bud. Com.

Συνέμμελον. ὁ. coniunctum tetrachordum.

Συνέμπορος. ὁ. ἡ. comes, simul iens.

Συνεμφαίνω. simul refero & ostendo, Theophra. Τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γνωμιδίοις ὀσμῶν, id est, Odorem quendam unà cum sapore referunt, hoc est, simul referunt, quasiq; comitem habent saporis odorem, cum gustantur.

Συνεπιδεικνύμενα. à Galen. dicuntur quæ indicationi conferunt, quod uerbum est medicorũ peculiare, ut αὐτοπιδεικνύμενα, quę contrariam indicationem habent. Bud. Com.

Συνεπιδίδναι. cedere, concedere.

Συνεπιδύω. induo.

Συνεπείαται. coaceruati sunt, apud Herod. ἀ νῶ, accumulo, συνεπείαται φευγάνων φάλαγγοι.

Συνεπιγκεῖν. conducere, prodesse.

Συνεπιεκτή. uestræ consors ecclesiæ.

Συνεπίτασις. ιος. ἡ. contentio.

Συνεξανίσταται. unà consurgit & inolescit. Plutarchus in Polit. οἱ κισσοὶ τοῖς ἰσχύσι τῶν δενδρῶν περιπλεκόμενοι συνεξανίστανται, Hederæ prævalidæ arboris stipitem circũplexæ unà cõsurgunt & inualescunt.

Συνεξανοίγω. cooperio.

Συνεξαντλῶ. unà perficere.

Συνέξειμι. unà aggredior.

Συνεξέρχομαι. conuenio.

Συνεξισόω. μ. ώσω. π. ωκα coæquo. Actiu.

Συνεξομοιῶ assimilo, ad imitationem effingo.

Συνεξορμάω μ. ήσω. π. ηκα facio facultatem alicuius rei.

Συνέορσις. ιος. ἡ. contractiuncula.

Συνεορτάζω. μ. άσω. π. ακα. concelebro.

Συνεχμός. iunctura, conglutinatio, συνοχή. commissura, pro συνοχμός, superflua est enim e litera. Eust. Iliad. ξ.

Συνεπάγομαι. unà mecum duco.

Συνεπαινέω. μ. έσω. collaudo, comprobo, astipulor.

Συνεπαίρω. attollo.

Συνεπαισθάνομαι. unà sensum & fructum percipio.

Συνεπαιτιῶμαι. unà accuso.

Συνεπαναγυρίζω. μ. ίσω. π. ικα. uado & conuersor inter conuentus. Neutr. absol.

Συνεπαπτέσθαι. idẽ quod συναπτέσθαι, de quo supra. Vtitur eo Plutarch. in Cæs.

Συνεπτέσθαι. μ. έσω. idem, innitor.

Συνέπεια. ας. ἡ. consequentia.

Συνεπέστη. contigit, accidit.

Συνεπευθύνω. μ. υνῶ. dirigo. Actiu. accus.

Συνεπευφημῶ. comprobo, collaudo.

Συνεπήχω. consona uoce accino.

Συνεπιβουλεύω. unà insidior.

Συνεπιγράφω. mecum ascribo, consortem laudis facio, partem laudis impertio. Datiuo & accusatiuo.

Συνεπιθρύω. collachrymor.

Συνεπικεκυφέναι. simul incumbere.

Συνεπικλάω. μ. άσω. π. ακα. confringo.

Συνεπικόσμω. cohonesto & uisendum reddo.

Συνεπικουρῶ. unà & simul succurro.

Συνεπικουφίζω. alleuo.

Συνεπικραδαίνω. unà mico.

Συνεπικροτέω. applaudo.

Συνεπικρύπτω. occulto.

Συνεπικυρῶ. confirmo, cõprobo. Et dicitur cum

maior authoritas uel potestas probat quod minus censuit.

Συνεπιλαμβάνω. simul accipio, participo, adiuuo incœptum, opitulor, simul incumbo. Thucydid. libro secũdo. καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς.

Συνεπιλαμβάνομ. participandũ, partem capiendũ.

Συνεπιμαρτυρέω. adstipulor, testimonio sum.

Συνεπινεύω. annuo, obsecundo.

Συνεπισπάω. corripio.

Συνεπισπῶμαι idem quod ὡπισπῶμαι, attraho, allicio, afcisco.

Συνεπίσταμαι. conscio.

Συνεπισχύω. condoleo, συναλγῶ.

Συνεπιτείνω. intendo, augeo. Accipitur etiam passiue pro simul intendor, unà augeor, apud Aristot. lib. de Insomn.

Συνεπιχύω. coadiuuo.

Συνεπιτίθεμαι. simul aggredior, insidior.

Συνεπιφαίνομαι. sententiam dico cum alijs.

Συνεπιφάσκω. confiteor.

Συνεπιψηφίζω. μ. ίσω. π. ικα. comprobo, simul ratum habeo, calculum unà adijcio, authoritatem accommodo, author fio.

Συνέπομαι. μ. ἑψομαι consequor. id est simul sequor. Depon. datiuo. & ὁ συνεπόμενος. Cicc. uocat cõsectarium lib 4. de finib. & consentaneum. Nunc uenio ad illa tua breuia quę consectaria esse dicebas, & iterum, Illud, uero mini me consectariũ sed in primis habes.

Συνεπερίζω αὔξομος. pleniorem significationem habet quàm ἔρι, uel ἐπεριάζω.

Συνεραίζω colligo, congero, cogo, conuiuia & cœnas facio.

Συνεργάζομαι μ. άσομαι. π. ήργασμαι. adiuuo, conficio, subigo, id est κατεργάζομαι. Depon. datiuo iung. & συνεργασμένος elaboratus, cõpactus, Luciano.

Συνεργέω. μ. ήσω. π. ηκα. obsecundo, cooperor, adiungo. Neutrum datiuo.

Συνεργός. ὁ. ὁ. cooperator, adiutor, collega. oxyton. uide Ammon.

Σύνεργος. ὁ. pparoxyt. qui circa idem opus occupatur, ut σύντεχνος. Ammonius.

Συνέζευγα. copulo, cõcludo, cohibeo. Actiu.

Συνερείδω. adhæreo, nitor, ἀμφοτέρας ἐρείδω τὰς χεῖρας.

Συνερεικός. ὁ. ὁ. habẽs uim renitẽdi.

Συνερέσσω. colligo fusa, fundo.

Συνερετμέω. μ. ήσω. π. ηκα. simul remigo. Neutr. datiuo. iung.

Συνερίζω. μ. ίσω. π. ικα. cõiungo.

Συνέριθος. ου. ὁ. ἡ. mercenarius: propriè quæ ὁ ἔριον, id est, lanam simul operatur. σύνεργος, adiutor.

Σύνοδος. ὁ. copulatio, συναφή, cõclusio.

Συνέρομαι interrogo, συνερωτῶ, συμβάλλομαι.

Σύνοδος. ὁ. ἡ. cõiunx.

Συνέρχομαι. cõuenio, idest cõgregor, coeo.

Σύνεσις. ιος. ἡ. intellectus, prudentia, cõscientia. mentis acies, iudicandi uis quędam acuta, sagacitas, prudentia, cõscientia. σύνεσιν λαβεῖν, despicere, rationem accedere. Item cõfluens duorum amnium. Homer.

Συνέσκλυκε compegit, συμπέπηγε.

Συνεσκολυμμένος. cõtectus.

Συνεσάλη cõtractus est, territus est.

Συνεσαλμένος. contractus, timidus.

Συνεσαλμένως. parce.

Συνέστησε. consistit, ornauit, commendauit.

Συνέστηκον. concrescunt.

Συνεστηκώς. compactus, solidus, non fluxus, Aristot. & Theophrast. Apud Aesch. p coniurato accipitur, & qui consilium proditionis inijt. Bud. Com. contractus. Aegin. συνεστηκότα λογισμὸν διαλύει, ingenium in se contractum & quasi considens exporrigit, uel impeditam rationis uim liberat.

Συνεστηκότως. contracto animo, Arist.

Συνέστησε. commendauit, ornauit.

Συνεστάομαι. μ. άσομαι. π. αμαι. cõuiuor. Depõ. datiu. iung.

Συνέστιος. ὁ. domesticus, conuictor.

Συνεστὼς. ῶτος. ὁ. compactus, solidus.

Συνεσομάομαι. in fauces contrahor, angustis faucibus coniũgor.

Συνεσραμμένως. oblique, contorte.

Συνεχύω. confirmo suppetias ferendo, roboro.

Συνετός. ὁ. intelligibilis.

Συνετίζω. μ. ίσω. π. ικα. facio intelligere, significo, erudio. Actiu. accus.

Συνετός. οῦ. ὁ. intelligens. uide σοφός apud Ammonium.

Συνετώτερος. ὁ. doctior.

Συνεύδοκέω. μ. ήσω. π. ηκα. consentio, communico, assentio. idem ferè quod συναινῶ, συγκατατίθεμαι. Neut. datiuo.

Συνεύλαιω. coërceo.

Συνεύνος. & Σύνευνος. ὁ. ἡ. coniunx.

Συνεύπορεῖν. amico operam accommodare & pecuniam conficiendam & inueniendam, Demosthẽ. Accipitur pro conferre, Antiph. Bud. Comment.

Συνεύφραίνομαι. μ. ἄνομαι. collętor. Depon. accus.

Συνεφάπτομαι. μ. ἅψομαι. π. αμαι. adiuuo. minus autem est quàm συναίρομαι, quasi summis digitis attingo, uel simul onus attingo, non etiã tollo & in humeros suscipio: & plus quàm

πυρεφάπτομαι, quasi iustam operam cum alijs præsto. Depon. genit. Bud. Com.

Συνεφῶ. nubes congregat, apud Aristoph.

Συνεφέλκω. simul traho, unà rapio.

Συνεφυβδύσαι. unà adolescere.

Συνεφής. ἐος. ὁ. ἡ. obscurus, nubilosus.

Συνεφία. ας. ἡ. congregatio nubiũ ad tempestatẽ.

Συνεφισάνω. considerare.

Συνεχέστατα. sæpissimè, assiduè.

Συνεχές, aduerbialiter, significat subinde.

Συνεχής. ἐς. ὁ. ἡ. cõtinuus, spissus, συνεχὴς ὄδυν, succedit, confinis, proximus & continens est. Aristot. de Mundo.

Συνέχια, uel συνεχέια. ας. ἡ. continuitas.

Συνεχμάλωτος. ου. conceptiuus. ab ἔχμα. quod uinculum significat.

Σύνεχμος. ὁ. coniunctura, ubi aliquid coniungitur, id est commixtura.

Συνέχομαι. cohæreo, contineo, συμπλέκομαι, κρατοῦμαι.

Συνέχων. ὸν. continens, natura cohærens & continuata, cõiunctum. Interdum continuum significat, & nõnunquã firmamentũ apud rhetores.

Συνέχω. μ. ἔξω. π. συνέχωκα, contineo, comprimo, coapto. Actiu. accus.

Συνεχῶς. cõtinuo, sæpius, cõtinenter Cic. & Cęs.

Συνεψία. συμπλέκτρια, συνομιλήτρια.

Συνεψιάζω. colludo, confabulor.

Συνεωνημένος. qui emit.

Συνοβολία. occursus. συντυχία.

Συνηγορεῦμαι. patrocinio defendor. Bud. Com.

Συνηγορέω. μ. ήσω. τ. ηκα. patrocinor, Datiuo.

Συνηγορία. ας. ἡ. patrocinium, aduocatio.

Συνήγορος. ὁ. patronus, aduocatus.

Συνήδομαι. μ. ήδομαι. π. ησμαι. collætor, gratulor. Datiuo iung.

Συνηδύνω. delectare, placere.

Συνήθεια. ας. ἡ. consuetudo. συνήθειαι uero menses dicuntur.

Συνήθης. ὁς. ὁ. ἡ. familiaris, consuetus. Vnde τὰ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere. Accipitur αὐτὶ τοῦ τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iusta mortuis facere & parentare, Bud. Com.

Συνῆκα. intellexi.

Συνήκει. conducit.

Συνήκομαι. conuenio, coëo.

Συνήκοος. ὁ. coauditor.

Συνήκω. desino, contrahor, coëo.

Συνήλυσις. ιος. ἡ. conuentio, concursus.

Συνημμένος. coniunctus.

Συνηυοσύνη. ης. ἡ. cõpositio, pactũ, cõfœderatio.

Συνήμων. socius, familiaris.

Συνήνεγκεν, αὐτὶ τοῦ λυσιτελὲς γέγονεν, conduxit & contulit, operæ pretium & utile fuit.

Συνηρέτμεῦν. concordate, trãslatio à remigibus.

Συνηρεφής. ἐς. ὁ. ἡ. spisse contectus, umbrosus, densus, consitus, nemoralis.

Συνηρής. idem σύσκιος.

Συνηρεμμένον. ο. τὸ. contractum, congregatum.

Συνηρμομένος. concinnatus, συνηρμοσμένος.

Σύνηρος. ο. ὁ. concors, consonans.

Συνῆχας. collegisti.

Συνηχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. consono, resono respondendo ad cantilenam.

Συνηχθέσθω. tecũ graui affectus sum dolore.

Σύνθακος. ὁ. consessor.

Συνθεῖν. coire, congregare.

Σύνθεμα pactum, signum, tessera. uide σύνθημα.

Σύνθεο. audi, auscultа, animaduerte.

Συνθεσία. ας. ἡ. fœdus, συνθήκη.

Σύνθεσις. εως. ἡ. compositio. Hæc est contraria ἀναλύσει, à quibusdam confessis exordiens, & desinẽs in id quod in quæstione est: ἀνάλυσις autem est, quasi retextio cõplexionis, hoc est, τοῦ συμπεράσματος. Bud. Com. Dicitur itẽ σύνθεσις apta & concinna modis omnibus oratio nis & uerborum structura & collatio, in qua ita componuntur & struuntur uerba, ut non asper eorum concursus, non hiulcus, sed quodam modo coagmentatus & lęuis sic Cic. lib. 3. de orat. & Fab. Quintil. lib. 9. de hac figura satis multis disseruerunt. Compositio carminis, ut σύνταξις prosę. Ammonius. Vide Aristotelem ab initio libri de interpretatione. Est & synthesis genus uestimenti apud Latinos, uide Bayfium.

Σύνθετος. ο. ὁ. compositus, fucatus, ex composito adornatus, & τὸ σύνθετον, quod conuentũ est.

Συνθήκη. ης. ἡ. fœdus, pactum, conuentumq;. Aristot. Polit. 3. Vnde κατὰ συνθήκλω, ex compacto & ueluti in cõmuni conditione lata, ciuili consensu & instituto, & iure recepto, Aristot. Ethic. 5. Dicunt etiam συνθήκας plurali numero αὐτὶ συμβολαίου. ut παρὰ συνθήκας, contra fidem pacti & contractus, Demosth. Et pro fœdere itidem pluraliter. Lys. Bud. Com. Vide σπονδαὶ apud Ammonium.

Συνθηκοφύλαξ. κος. ὁ. depositarius.

Σύνθημα. ατος. τὸ. compositum, constitutum, ut ἐκ συνθήματος, ex composito, ex compacto & constituto. Item signum bellicum quod datur instructę aciei, id est tessera, Xenoph. παιδ. 3. & 7. Significat etiam signum, id est uexillum. Et σύνθημα νυκτερινόν, apud Polyb. tessera uigiliarum, quę erat tabella scripta à Tribuno data. Sic Gregor. τολμᾷ δὲ κατὰ τὸ μεγάλου συνθήματος &c. Est signum pugnæ, Plut. Accipitur generaliter pro quocunq; signo. Vnde συνθή-

* Συνήβαιο. v. ἡβάω

ματα ἐπιστολιμαῖα, notæ siue tesseræ quædam erant epistolares, indices & cõmendatrices eorum qui eas reddebant, Greg. in Iul. Et in Pandect. Græcis συνθήματα uocantur diplomata quæ ijs dabantur qui cursu publico utebãtur. Ex eo & συνθημαλίκαὶ ἐπιστολαὶ dictæ, quo uerbo etiã furtiuæ significantur, cuiusmodi hodie maxime frequẽtantur, præsertim ab ijs qui per hostica loca belloq; infesta tabellarios mittũt. Παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare tesseram. Aristot. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit, pro tesseram prodere & proferre. Dicitur etiam διδόναι σύνθημα à Polyb. Quin & συνθήματα dicuntur ἀλληγορήματα & ænigmata. Bud. Com.

Σύνθημα pro eodem reperitur.

Συνθηματαῖοι. οἱ ἐργολαβημένοι, καὶ ἐπιτεδειομένοι, ἐπιβούλοι.

Συνθηρευτής. ῆ. ὁ. socius in uenatione.

Σύνθηρος. ῆ. ὁ. simul uenans.

Συνθικαστής. ῆ ὁ. concors.

Συνθλίβομαι. contribulor, pereo.

Συνθοίνιος. ῆ. ὁ. conuiua.

Συνθολοῦν. confundere.

Συνθραύω. confringo, συντρίβω.

Συνθρύπτω. affligo.

Συνθυμᾶν. simul indignari, consentire.

Συνιδεῖν. uidere, considerare.

Συνιζάνω. resideo, quemadmodũ in sese resident spongiæ pressæ. Item considero.

Συνίζησις. ιος. ἡ. consessus, sedimentum molis, id est cum magnæ molis structuræ subsidunt rimas quasdam edentes, & συνιζήσας ποιοῦντες, considentes, subsidentes Aristot. Et in carmine συνίζησις dicitur, cum inter metiendum carmen duæ uocales syllabis diuisæ pro una computantur, ut ἀγνοεῖτε ἐφεζόμενοι.

Συνίζω. idem συνιζάνω.

Συνίημι. μ. ήσω. π. ῆκα. intelligo, cõpono. Inde συνιᾶσι tertia pers. plur. indicatiui. Actiuũ est, & cum significat intelligo accusatiuum habet. cum sentio, genitiuũ. Construitur quoq; non inelegãter cum participio, ut συνίημι πάχων καλῶς, καὶ συνίημι μεταγελώμενος.

Συνίσαμαι. uoce passiua. cogo, coagmẽto, fingo, formo, construo, compingo. Aristot. Hist. 9. de Vespis, καὶ συνίσανται σφηκωνᾶς τετραθύρας, Construunt fauos suos quadrifores. Item coniuro, conspiro, ut οἱ δὲ συνίσαντο τοῦ καλλίνα, Plut. Cicero per coire id enunciauit, ut coire de innocentiũ fortunis, coire de locupletissimorũ bonis. id est in abdito consilia agitare de euertendis innocentiũ bonis, aut locupletum fortunis. Est etiam congregari. Item ad bellum consociari, Xenoph. ἑλλ. 7. Item τῶν ἄρχων λαμβάνω, καὶ ὑπαρξὶν ἔχω, καὶ φύσιν εἰς τὸ ἕν. id est, consto, consisto, componor. Bud. Com.

Συνίστημι. μ. ήσω. π. ἔστηκα. τὸ συνίσαμαι, id est cogo, coagmẽto, fingo, formo, cõstruo, ut ἕδρα συστήσασθαι, homines fingere, Lucian in Prometh. Et Plato in Timæo, ξυνέστησε καὶ συνεστήσατο οὐρανόν. ubi media uoce usus est. Inde pro cõcilio accipitur, & ad concordiam adduco, & quasi consocio, ut συστῆσαι πόλεις, Isocrates πρὸς Φίλιπ. Vnde & Cicero ciuitates constitutas dixit, pro in unum conciliatas & consociatas. Est etiam contraho, corrugo, obduco, ut συστήσας τὸ πρόσωπον, Plut. Symp. Et pro πήγνυμι, & cõcrescere facio, Aristot. de Gener. 1. Item conflo, communi consensu comparo, unanimiter molior, ut συστῆσαι πόλεμον, Isoc. Demosth. & Plut. Ponitur etiam pro conspiro, sicut συνίσαμαι de cõiurationibus, aut coitionib. Aristotel. Polit. 5. συστάσεις ἐπίθεσιν τῶν τῶν ἀσαρπάκας. Et cum datiuo Demosthen. συνεστηκὼς πόλεμος Φιλίππῳ καὶ ἀθηναίοις, Bellum exortum est inter eos uel exarsit. Et Plutarch. καὶ συνέστησαν ἐπ' αὐτὸν τοὺς αἱρησαντας, id est conscribebant, decuriabant: sicut Cic. pro Domo sua, Cum desperatis ducibus decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditorũ, id est factiose coactos. Vnde συστὰς, decuriatus, ὁ κατεστεγμένος, ὁ καταστεγμένος, καταλελογισμένος, & συνεστηκώς, de quo supra. & συνεστεμμένοι, coniurati & coëuntes, & fœdus ineuntes & consociati. Huc pertinet, cũ pro ad defectionẽ, uel ad res nouas solicitare ponitur, Pausan. Aliquando est quoq; ostendo, testificor, id est, γνώριμον ποιῶ, καὶ μαρτυρῶ, Demost. πρὸς κόλλ. & Isæo πρὸς κίρωνα κλήρου. Aliquando & συνίστημι. nobilẽ & notũ facio, illustro Synes. Theotimo. Item cõmendo, ut συνίστημι τῇ Φιλίᾳ τῇ σῇ, τὸν θαυμάσιον. Synes. Est etiam cõtinuo, & auxilior. Bud. Com.

Συνισορῶ. cõscius sum, συνοίδα.

Συνίστωρ. ορος. ὁ. cognitor, testis.

Συνισχυρίζω, &

Συνισχύω. roboro, confirmo, suppetias ferendo roboro.

Συνίσχω. cohibeo, cõtineo.

Συνιῶν. sentiens, intelligens.

Συνναδα. ciuitas Phrygiæ.

Σύννευσις. ιος. ἡ. assensio.

Συννεύω. μ. εύσω. π. εύκα. cõtrahor, & in me uertor, annuo.

Συννεφής. nubilus, obscurus, tenebrosus.

Συννοέω. cogito.

Σύννοια. ας. ἡ. cogitatio, mœstitia. propriè cogitatio intus cõdita, seueritas uultus. Terentius in Andria.

in Andria. Senex catus. cũ faciem uideas uidetur esse quantiuis tristis, seueritas inest in uultu atque fides in uerbis.

Σύννομοι. οἱ. compascui, socij in pascendo.

Σύννομον. τὸ. familiare, affine, τὸ συνὸν. Hipp.

Σύννους, uel σύνους. qui secum ipse res æstimat, tristis, ut homines cogitabundi & ob id uultuosi, id est, φροντίζοντες.

Συνοδία. ας. ἡ. comitatus, colloquium.

Συνοδικὴ σελήνη, luna coiens, sic uocatur quando in eodem signo eandem cum sole plagam obtinet. Vide in μηνοφδίης.

Συνόδιον. nouilunium, uel murlunium, quod & σύνοδος. Astrologis.

Συνοδιπόρος. ου. ὁ. comes.

Σύνοδος. ου. ὁ. ἡ. conciliũ, synodus, comitia, coitus, cõcursus, comes itineris. Ponitur aliquando pro coitu uenereo.

Συνόδους. οντος. ὁ. synodus, genus piscis.

Συνοδοῦν. ὁ. ἡ συναγρίς. dentex piscis, ut Gaza uertit in Aristotele.

Συνοέω. cogito, intelligo: quasi mecũ ipse intelligo, apud me æstimo & perpendo, tristis & cogitabundus sum.

Σύνοιδα. præt. med. est ex εἴδω τὸ γινώσκω, & significat idem quod Latinis conscius sum: construiturq; aliquando cum datiuo, ut σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀπαιδεύτῳ ὄντι. Et σύνοιδεν αὐτὸς αὐτῷ. Rhetor ad Alexand. sicut Quintilian. 3. Sed non sustineo esse cõscius mihi dissimulanti. Aliquando cum Accusatiuo, ut σύνοιδα ἐμαυτῷ δῶρα ἡμαρτημένον. Aliquando per rectum, ut σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, Plato. Ponitur etiam αὐτὶ τοῦ οἶδα καὶ γινώσκω, id est noui, Isocrat. de Pace, & in Archid. Bud. Comment.

Συνοικείωσις. ἡ. Hoc schema (inquit Rutilius Lupus) docet diuersas res coniungere, & communi opinione cũ ratione aduersari: & habet magnã uim, uel ex laude uitium, uel ex uitio laudem exprimendi.

Συνοικέσιον. τὸ. connubium, matrimonium.

Συνοικέτης. ου. ὁ cohabitator.

Συνοικέω. μ. ήσω. ω. ηκα cohabito, nubo: & tã de uiro dicitur, quàm de muliere. Neutrum dat. (uo iung.

Συνοίκησις. εως. ἡ. cohabitatio.

Συνοικία. ας. ἡ domuum multitudo. unde apud Plat. pro ciuitate ponitur, propter domorum cõiunctionem. Significat etiam cœnaculariam domum, ut quam per singula cœnacula inquilinis locarent. Iseus pro caupona posuisse uidetur. Bud. Com. Vide οἶκος apud Ammoniũ.

Συνοικίζω. μ. ίσω. ω. ικα. cohabitare facio, id est colloco, marito, nuptui do, & ueluti contubernio coniungo. Συνοικίζεται etiam dicitur urbs una è pluribus facta, ut sit potẽtior & ualidior, ut apud Thucydidem legitur, συνοικίζουσι δὲ τὴν λέσβον εἰς τὴν μιτυλήνην βίᾳ, id est, Ad obsidionem tolerãdam omnes incolas in urbem cogunt. Cui uerbo opponitur διοικίζεται. Bud. Com. Vide οἰκίζειν apud Ammonium.

Συνοικισμός. οῦ. ὁ. constructio urbis.

Σύνοικος. ου. ὁ. cohabitator, contubernalis, conuiua.

Συνοικουμένη γῆ. terra non uasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta.

Συνοιχόκης. ἡ. morbus, conuitium, pugna.

Συνοικῶν. coniunx.

Συνοίμενος. harmonicus, consonus. οἴμη γὰρ ἡ ὠδή.

Συνοίμιον. proœmium.

Συνοίμαι συμφωνῶ, consocio, assentior.

Συνοῖον. τὸ. utilitas.

Συνοῖος. utilis.

Συνοκλάζειν. subsidere, ζέειν, feruere.

Συνοκωχή. ῆς. ἡ. calamitas, casus, morbus, conuitium, pugna.

Συνολκή. ῆς. ἡ. cõtractio, titillatio, ἀναπνευστικὴ, ἀναλκητική.

Συνόλον. omnino, id est in sũma, in uniuersum.

Σύνολος. ου. ὁ. integer, uniuersus.

Συνομαρτῶ. comitor, sequor.

Συνομιλεῖν. colloqui.

Συνόμιλος. ου. ὁ. congerro.

Συνομολογῶ. assẽtior, cõsentio, collaudo, probo.

Συνομώσαντες. inter se fide obligati.

Συνοξύνω. in acutum sensim extenuo.

Σύνοξυς sensim mucronatus, in mucronem desinens.

Συνοπαδός. ου. ὁ. comes.

Συνοπτικός. perspicax.

Σύνοπτος. ου. ὁ. ἡ. uisibilis, intelligibilis, dilucidus, manifestus.

Σύνοπτρον. contemplatio syderum.

Συνόπτω. uide συνῶπται.

Συνορίνω. commouere, turbare.

Σύνορος. ου. ὁ. uicinus, συγγένων.

Συνορῶ. τὸ καθορῶ, perspicio, comprehẽdo, intelligo, κατανοῶ.

Συνουλέω. μ. ήσω. π. ηκα. cicatricem facio. Neutr.

Συνουγία. ἡ. obsequium. (destus.

Σύνους. ου. ὁ. σύννους, cogitabundus, mitis, mo-

Συνουσία. ας. ἡ. ὁμιλία. coitus, conuentus.

Συνουσιάζω. μ. άσω. π. ακα. coëo. Neutr. absol.

Συνουσιασμός. οῦ. congressus, coitus.

Συνουσιαστής. οῦ. ὁ. coitor.

Συνουσιαστικός. ὁ. libidinosus.

Σύνοφρυς. υος. habens supercilia cõiuncta & dẽsa.

Συνοχή.

Συνοχή. ῆς. ἡ. imbecillitas, turbatio, ſolicitudo, σύγκλεισις, uiæ anguſtia. Vide ἄραρ in Ammonio.

Συνοχμὸς. ὁ. &

Συνοχὴ. ῆς. ἡ. commiſſura, coniunctio. Euſt. Il. ζ.

Συνοχιδὸν. ſtrictè, tenaciter, arcte.

Συνοχὸς. ὁ. febris continua ex ſanguine abundante feruefacto, & in bilem tanſeunte. συνεχὴς autem eſt quæuis continua febris.

Συνοχόω. μ. ώσω. π. ωκα. coniungo. Actiu. accuſ.

Σύνοψις. ιος. ἡ. taxatio, compendium, apud philoſophos dicitur quãdo res latè diffuſa, omnis in conſpectum ſimul datur.

Συνσκηνοῦντες. contubernales.

Σύνταγμα. ατος. τὸ. ordo, exercitus, in claſſes diſtributio, & ad ſtipendium conferendum deſcriptio, ut penſitatio annua, quæ penditur à ſocijs ciuitatibus & ſtipendiarijs ad bellum gerẽdum. Eſt etiam uolumen ſtudio conſcriptum & elaboratum. nõ ut ὑπόμνημα, ex tempore & ſine cura, ſed quod dictionem habet compoſitione congruam, & capitum diuiſionẽ recte atq; ordine digeſtam. Eſt nonnunquam conſtitutio atq; ordinatio, ut σύνταγμα τῆς πολιτείας, Iſocr. in Areop. Bud. Com. uide in Appendice de uocab. militar. (tu.

Συνταγματάρχης. ου. ὁ. collega in ducẽdo exerci-

Σύνταξις. ιος. ἡ. conſtructio, coordinatio, coniunctio & ordo uerborum in oratione. Item tributum, deſcriptio ad ſtipendium conferendũ, & in claſſes diſtributio, ſicut de σύνταγμα dictum eſt. Athenæus uocat ſtipendium quod conferebant coloni Theſſalici 4. Significat etiã annua quæ dantur à principibus, Athen. 11. Herodiã in 1. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ γυναικαφρονήτοις καλῶν, inuitans eos ſtipendio haud contemnendo. Vnde συντακτικὴ ἀναγραφὴ, liber ſtipendiarius, & breuiarium quem ſtatum regis uocamus, Ponitur & pro uolumine compoſito, ſeu (ut Cic.) libri confectione. ut σύγγραμμα, σύνταγμα. Bud. Com. Vide apud Ammonium σύνθεσις & σύγγραμμα.

Σύνταξραι δ' ῥίζαι. ſunt, quorum radices inter ſe complexæ cratẽ quandam cõficiunt & ſepem.

Σύντασις. ιος. ἡ. contentio ſiue tentigo.

Συντάσσομαι. uel συντάττομαι. compono librũ & ſcribo. Eſt etiam eiuſdem ordinis ſum & notæ & claſſis, atq; eadem dignitate præditus, Gregor. de Spir. Bud. Com.

Συνταττόμενοι. qui ad ſtipendium conferendum ordine deſcripti ſunt, & in claſſes diſtributi. interdum compoſiti, & acie inſtructa & agmine iter facientes.

Συνταττομένως. compoſito agmine.

Συντάττω. μ. ξω. π. ξα. coniungo, addo, coordino, inſtituo, cui opponitur καταλύω, Plut. in Annot. Et conſtituo, comparo, & conſtitutum habeo & compoſitum. Aeſchin. συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, Ita inter nos cõſtituimus. Inde συνταξάμενοι πάντα, qui ex compoſito atq; de induſtria omnia faciunt, Demoſth. Bud. Com.

Συντείνομαι τὸ διατείνομαι, καὶ διαμάχομαι, καὶ ἐπιχυρίζομαι, connitor, contendo, dimico, Plato de Repub. 6. Bud. Com.

Συντείνω. μ. νῶ. π. κα. pertineo, tendo, uergo, ſpecto aliquò, ad ſcopũ dirigo, Ariſtot. Ethic. 6. & Polit. 7. Plato in Gorg. Actiue uſus eſt, καὶ πάντα εἰς ἓν τὰ αὐτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, Dirigentem & intendẽtem eò omnia & ſua & publica. Bud. Com. Item perficio & incito ut æquos ad curſum.

Συντέλεια. ας. ἡ. utilitas, conſummatio, maturitas, tributum.

Συντελέομαι. ſtruo, molior.

Συντελεσής. ῆς. ὁ. municeps.

Συντελεσία. ας. ἡ. idem.

Συντελέω. μ. έσω. π. εκα. prorſum, ad conſummationem confero. Et συντελεῖν εἰσφορᾶς, pendere uectigal. Neutr. datiuo iung.

Συντελής. ές. ὁ. ἡ. utilis, χρήσιμος. Et αἱ συντελεῖς, contributiones.

Συντελεσμένος. peractus.

Συντέμνω. abbreuio. Actiu. accuſ.

Συντόμων. ονος. ὁ. finitor, συντελεσής.

Συνταγμένως. ordinate, diligenter, eleganter.

Συντεταμένος. conſcius, breuiter dictus. à συντέμνω.

Σύνταγμα colliquamẽtum, ut Gaza uertit in Ariſtotele, id quod à corpore detritur liqueſcendo: uel quod ex incremento ſecernitur reſolutione præter naturam.

Συντήκομαι. liquefio, tabefio. Aliquando συνάπτω ἢ συμπέφυκα. & cohæreo, & conglutinatus ſum, totus alicui rei incumbo.

Συντηκτικός. ῆ. ὁ. morbo cõfectus, exhauſtus ægritudine, ſynteſticus, qua uoce utuntur & Latini συντηκτικὸς πυρετὸς, febris quæ liquefacit, τὸ καταπίμελον τοῦ σώματος.

Συντήκω. idem quod ἐκτήκω, colliquefacio, cõtabefacio, abſumo, quaſi μαραίνω. Vnde συντετηκὼς, tabe & macie extenuatus, Dicitur etiam συντετηκὼς, ut πεπυκνωμένος τῷ πράγματι, οὐ τοῦ πεπυκνωμένου καὶ λίαν χαίρων, ἢ αὐανσάσης διακείμενος, addictus & ita incumbens, ut auelli nequeat. Συντήκω etiã eſt τὸ συμφύω. hoc eſt coaleſcere facio, cõglutino, & coagmẽto, ſimul fundo, hoc eſt, συγκολλῶ, qd' etiã cõflare dici poteſt ut de argẽto & huiuſmodi alijs.

Σώτηξις.ιος.ἡ.colliquatio,& tabes.

Σωτηρέω.μ.ήσω.π.ηκα.conseruo.Actiu.

Σωτηρησις.ιος.attētio,conseruatio,& pars animę quæ semper aduersatur uitijs,syntereſis.ἀφ' τοῦ συντηρέω,id est conseruo. (te.

Σωτηρία.τὰ.ludi & sacrificia dijs facta pro salu-

Συνῆρι.ος.ὁ.conseruans,Herodian de Laurento loquens,ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ συντήριον εἶναι ἐδόκει.Vnde & constans loco nomen à lauris scilicet.

Συντίθεμαι.componor,paciscor,constituo cum aliquo & conuentum facio,ὁμολογῶ. Datiuo Xenoph.ἑλλ.6.κἀκείνοις μὲν συνέθεντο. Interdũ cum præpositione πρός. Idem,συντίθεσθε μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις ὅσον πρῶτον. Itē.συντίθεσθε pro ἀκέσαι,πρόσεχειν,animaduertere. Vnde σώθητι imperatiu.de quo supra. Bud.Com.

Συνπθέμενοι.οι.consentiens.

Συντίθημι.μ.ήσω.π.ηκα.compono & concinno Theophrast.9.Est etiam compono,id est struo, & conspiratione & coitione fingo & comminiscor,Antiph.Hoc etiam πυρασκευάζω dicitur, & πυρασκευάζομαι.Actiu.accus. Bud.Com.

Συνιμηθῶμαι.magno æstimari res uenales.

Συνιμωρεῖν dicitur Hipp pro συμπράττειν καὶ λυσιτελεῖν.teste Gal.lib.1.de morb. acutis.

Συνοῦμία.breuitas,compendiũ. Estq; figura qua res quantũuis magna,breui & cõpendioso uerborum ambitu redditur: Quam eandem nonnulli Græcorum ἐνέργειαν à luce quam rebus addit nõnulli ἐνέργειαν à mouēdi efficacia appellare maluerunt.

Συνοῦμική.ars consuendi.

Σύνοῦμος.ος.ὁ.breuis,cõtractus.

Συνοῦμως.breuiter.

Συνοῦνία.contentio & rigor.

Σύνοῦνομ.idem.

Σύνοῦνος.ος.ὁ.uehemēs,fortis,nõ languidus,cõtinuus.ut σύνοῦς ἁρμονία, hoc est incitata, quæ opponitur remissæ.Item circuncisa expositio.

Συνοῦνως.acriter,studiosè.

Σύνοῦς.terni.

Συνοῦρέχω.concurro.Neutr.datiuo.iung.

Σύνοῦρησις.ιος.ἡ.meatus.

Συνοῦριβής.ής.ὁ.ἡ.conuersans.

Συνοῦρίβω.μ.ίψω.π.ιφα.contero, confringo. Actiu.accus.

Σύνοῦριμμα.ατος.τὸ.contritio.ἁμάρτημα.

Συνοῦροφία.ἡ.conuictus,cibiq; sodalitium.

Σύνοῦροφος.ος.ὁ.collactaneus.Item exercitus, & assuetus alicui rei,cum datiuo,ut παιδεία σύνοῦροφος αὐτῷ,Luciano.

Συνοῦροχῆσαι κατασῆσαι,πληρωθῆναι.obuiare, accumulare.Etym.

Συντυγχάνω.conuersor,obuio,congredior,contingo.Neutr.datiuo iung.

Συντυχία.ας.ἡ.ὁμιλία,συνάντησις,casus.

Συντυχίζω.μ.ίσω.π.ικα.accumulo.

Συνυπακούω.subaudio,subintelligo.

Συνυπατεύω.unà consul sum.

Συνύπατος.collega,consul.

Συνυποχωρῶ.redit in suum locum.

Συνύστωρ.ορος.ὁ.conscius,testis,congerro.

Συνυφαίνω.contexo.

Συνυφαίνεσθαι.contextum esse.

Συνυφής.textus.

Συνυφῦσαι.compages adherentes.

Σύνχρονος.contemporaneus.

Συνωδία.συγχορεία.

Συνωδός.ὁ.ὁ.consonus. (σφοχωρῶμαι.

Συνωθέομαι.τὸ σωτελαυνόμαι,cõpellor,& quasi

Συνωθέω.ῶ.compello,incito,cogo in unum, utraq; manu impello, compello.

Συνωκείωνται.accommoda sunt.

Συνώμεθα.conueniamus,paciscamur.

Συνωμοσία.ας.ἡ.coniuratio,& cõspiratio dictio est media,teste Eust.Iliad.ζ.

Συνωμότης.qui simul iurat & conspirat Lucian.

Συνωμοτός.ὁ.ὁ.coniuratus.

Συνωνέομαι.coëmo.Depon.accus.

Συνώνυμον.τὸ.ἄχθος.

Συνωνυμία.nominis cõmunio,ut uertit Rhom. Aquila.Hac utimur(inquit idem) quoties uno uerbo nõ satis uidemur dignitatē aut magnitudinem rei demonstrare, ideoq; in eiusdem significatione plura conferuntur,ut si dicas:pro strauit,affixit, perculit.

Συνώνυμον.ὁ.τὸ.synonymum.uide apud Aristotelem ante prædicamenta.

Συνώπη urbs Ponti.

Συνῶπται.pro exploratum est,compertum est,intellectum est,Aristot.

Συνωρεύομαι.μ.εύσομαι.π.εύσαμαι.sursum ac deorsum uehor.

Συνωρίς,uel ξυνωρίς Atticè.ίδος.ἡ.biga, currus duorum equorum.

Σύνωρος.consonus,cognatus.

Σύνωσις.compulsio & contrusio.

Συνωφελῶ.commodo.

Συοτρόφος.ος.apros nutriens.

Συοφορβός.οῦ.ὁ.subulcus.& συοφόρβιον,grex suũ.

Συπαλής.ος.ὁ.malus,κακοῦργος.

Συπαγγέλλω.adiuuo.

Συπίσημι.asto.

Συρακῶς.αὐτὶ τοῦ Συρακούσας,Etym.

Συρβάβυπα.uide Etym.

Συρβᾶν tumultuari,incompositum esse.

Σύρβη.

Σύρβη.ης.ἡ.tumultus, & uox qua ſubdulci ad ſuces utuntur, & theca fiſtularis.

Συρβλωδύς.ὑος.ὁ.tibicen.

Συρβλώνης χορός.Syrbenæ chorus, de incompoſitis ac tumultuoſis. Eraſ. in Chil.

Συρβλωδς.tumultuarius.

Σύργαστρος.uide Etym.

Συρεμβολομ.ου.τὸ. fiſtula qua in obſidione aquæ exquiruntur.

Συνόα.ἡ.furia, ἡ παχεῖα χλαῖνα. Item unà ex Cycladibus.

Συρίασις.ιος.ἡ.morbus capitis pueris familiaris, inflammatio ſiue ardor cerebri, uel circa membranas cerebri Paulo Aeginetæ. malim per ῥ in prima ſyllaba, aliàs per iota ſcribitur.

Συριγγίας.genus harundinis in totum concauæ, unde fiſtulæ fieri ſolent.

Συρίγγιον.ου.τὸ.foramẽ rotę, in quo axis uoluitur

Συριγγοείμβολος.ὁ. & contractè συρεμβολος. canalis per quem aqua intra caſtella obſeſſorum defertur, compoſita uox à dictionibus æquiua lentibus, Σύριγξ uidelicet & ἔμβολος. Eu. Il. η.

Συριγμός.ου.ὁ.ſibilus. συριγμὸς & βόμβος ὤτων, ſibilus uel murmur aurium.

Σύριγξ.γος.ἡ. fiſtula, & nomen ulceris profundi, & δυρεοδύκη, id eſt, locus ubi haſtæ reponuntur.

Συρίζω.ambigua uox eſt. nam fiſtula canere ſignificat, & ſyriſſare, ſiue Syrum agere, hoc eſt, molliculum eſſe. Neutr. abſol.

Συρίσκος.ου.ὁ. uas uimineum in quo ficus ſeruantur, ὑρίσκος.

Συρικτής.οῦ.ὁ.fiſtulator.

Συρισής.οῦ.ὁ grus mas.

Συρισί.Syriace.

Συρίττω.μ.ίξω.π.ιχα.ſibilo, exibilo, explodo.

Σύρμα.ατος.τὸ. genus ueſtis tragicorum, uel cauda ſiue tractus ueſtis fœminarum, ὃν ὦν σύρεται. unde Martial. Aptaſti longum tu quoque ſyrma tibi. Idem, Muſa nec inſano ſyrmate noſtra iuuet.

Συρμαία.ας.ἡ.raphanus, & cibi genus ex adipe & melle confectum purgationibus aptum, & potio quedam è ſale & aqua miſtis.

Συρμαίζω.purgare potione ex aqua & zea.

Συρμαϊσμός, uel συρμιασμός.οῦ.ὁ.huiuſmodi purgatio, συρμαία.

Σύρμεσμος ſiue συρμαῖα moderata euacuatio ſiue per ſedem facta, ſiue per uomitum. Galenus lib. 2. de articul.

Συρμός.οῦ.ὁ.tractus ſerpentis. Philo pro tractu fluctuantis undæ poſuit.

Συρνὲν.ης.ἡ.herba quædam apio ſimilis.

Σύρνια.ſtriges, aues inauſpicatæ. (perdix.

Συροπέρδιξ.ὁ.nomen auis apud Aelianum, Syria

Συῤῥαδιουργῶ.technas ſtruere.

Συῤῥάδιος.mixtus, adulterinus.

Σύῤῥαξις.cõflictus, συμβολαὶ, σύναψις. & dicitur de fluminibus cum impetu confluentibus.

Συῤῥάπτω.μ.ράψω.π.αφα.cõſuo. Neut. accuſ.

Συῤῥάττω.confligo, συμβάλλω, συμπίπτω.

Συῤῥεφής.contectus.

Συῤῥέω.μ.ύσω.π.ύκα.confluo. Neutr. abſol.

Συῤῥήγνυμι.μ.ήξω.π.ηχα.confringo, committo, irito. Actiu. accuſ.

Σύῤῥοις, & σύῤῥοια.complurium.

Σῦρσις.εως.ἡ.tractus, tractatio.

Σύρτης.ου frœnum, χαλινός.

Σύρτις.ιος.ἡ. ſyrtis, locus arenoſus in mari. ἀπὸ τοῦ κατασύρειν, καὶ ἀκρωλύειν τοὺς πλέοντας.

Συρφετός.οῦ.ὁ. ὄχλος, uulgatus, uilis plebecula, quaſi fæx plebis, quã & συρφετώδη ὄχλον dicimus. uilis ſermo, ex uento ſordes collectę. Ety.

Σύρφος.animalculum inſtar culicis, σέρφος.

Σύρω.μ.ρῶ.π.υρκα.traho. Actiu. accuſ.

Σύς.υός.ὁ ſus. Gaza circunflectit πᾶν τὸ σύω τὸ ὁρμῶ. Ety. hiſtoriam ſuilli pecoris Aelian. deſcripſit. σῦς ἄγριος apud Ariſtot. eſt aper σύαγρος.

Συσείω.μ.είσω.π.ίκα.concutio. Actiu. accuſ.

Συσκευάζομαι.μ.άσομαι.π.ασμαι.mollior, ſtruo, adorno, capto, & inſidijs aggredior, & negotiũ captioſum inſidioſumq; adorno, inſidijs peto immineo per inſidias, captioſè teneo, capio laqueis, capto, inſidias ſtruo, inſtruo inſidias aut dolum, cõtechnò. Eſt etiam, comparo, apparo, conſtituo. Plutarch. in Cat. εἰς ἡδονὴν καὶ χολὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον, Ad uoluptatem conſectandam comparantes. Inde & pro parare ſe ad uiam, ſiue (ut Plaut. dixit) concinnare uiam ponitur, & ad uerbum eſt uaſa colligere, atque etiam cibaria ſecum portare, Xenoph. παιδ. 4. & 5. Ex quo συσκευασμένος, ſuffarcinatus, & ad uiam accinctus ſarcinis compoſitis. Et συσκευαζόμενος πρὸς τὴν φυγὴν, fugam adornans Luciano. Ponitur & pro ὁπλίζομαι, Lucian. Itẽ compilo, ut συσκευάζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας apud Demoſthen. κατὰ νεαίρ. & Lucia. Ex huius uerbi imitatione Latini quoq; conuaſare, pro furtim aliquid colligere, deducũt. Teren. Phorm. Rectè ego mihi uidiſſem, & ſenis eſſem ultus iracundiam: Aliquid cõuaſaſſem, atq; hinc me conijcerem protinus in pedes. Bud. Com.

Συσκευάζω.colligo in faſciculũ, uel in unam ſarcinã cõnecto. Demoſthen. trãslatè uſus eſt πρὸς πᾶσαν. ὅπερ τοῦτο πάντα εἰς γῆν ψήφισμα δοῦναι συνεσκευάζετο.

Συσκευασία. apparatus, molitio, adornatio, inſidiarum ſtructio. & reliquas habet ſignificationes conuenientes ſuo uerbo.

Συσκιάσμένως. confertim, simul, collectim. à συσκιάζω.
Συσκιαστής. ὁ. concinnator.
Συσκιάς. ἡ. idem quod συσκιασία.
Συσκιασία. ἡ. συνοικία.
Συσκιάσιον. sodalitas.
Σύσκιος. ὁ. domesticus, σύνοικος.
Συσκιάζω. obumbro, opaco.
Συσκίασις. obumbratio.
Σύσκιος. ὁ. umbrosus, opacus.
Συσκοτάζω. contenebrascit, aduesperascit.
Σύσσασις. ἡ. conuulsio.
Συσσαίνω. pugio.
Συσσάω. conuello.
Συσσείρω. conglomero, consarcino. Ioseph. li. 9. Iud. συσσφραθέντες τοῖς σώμασιν, Cateruatim condensatis corporibus.
Σύσημον. τὸ. signum.
Σύσημος. ὁ. consignificans.
Συσιτεῖν. in contubernio esse, sodalitate uti. Vnde συσιτεσιτικός, pro sodali uel contubernali.
Συσιτία ας. ἡ. sodalitas.
Συσίτιον. τὸ. locus conuiuij, sodalitas.
Συσιτοποιέω. compinso.
Σύσιτος. ὁ. sodalis, qui eadem mensa utitur cũ aliquo.
Συσιτών. ῶνος. ὁ. conuiua, locus conuiuij, cõtubernium.
Σύσσωμα τὰ ἔθνη. eiusdẽ corporis, consortes gentes, Paul. ad Ephes.
Συσσωρεύω. μ. εύσω. σ. ευκα. congero, coaceruo. Actiu. accus. iung.
Συσάλπιγξ. cominus, ut ἡ συσάλπιγξ μάχη, stataria pugna: συσάλπιγξ & συσαλπὶν μάχεσθαι, cominus pugnare. & differt τῶν δόρατων.
Συσαθμία ἡ. æqualitas ponderis.
Σύσαθμος. æqualis pondere, æquilibris.
Σύνασις. ἡ. conuẽtus populi, coniuratio, cõspiratio, coitio, hoc est sodalitiũ in pernitiem legum, Demost. κατὰ Λεπτ. 1. Item constitutio, ut σύνασις τέχνης ἑνός. Est etiã crassitudo & coagmẽtum, Galen. Therap. 14. Interdum corpus & concretio, Aristot. Hist 5. Ad hæc cõciliatio, & ad concordiam reductio, Isocrat. paragr. Est etiam præliũ collato pede pugnatum, statuaria pugna, ut de συσάλπιγξ dictũ est, Herod. de quo Bud. Com. est aliquando commendatio. Systasis in Append. de uocab. militar. exponitur pro numero militum 32. τέσσαρες λόχοι.
Συσατέω. commendo, probo.
Συσαλικός. ὁ. commendatitius.
Συσέλλομαι. cõtrahor. Et cum ad animum refertur, pro mœstus sum, cui opponitur διαχεῖσθαι Synes. Vnde σωτεσαλμένος, κατηφής, qui est demisso animo, & deiectis spiritibus. Bud. Cõ.
Συσελλόμενον. τὸ. diminutiuum.
Συσέλλω. μ. ελῶ. π. αλκα. contraho, corripio, cõpesco insolentẽ, & ad moderationem redigo, Isoc. de pace, & Greg. in Iul. 1. Est etiam pauore cõtrahere hominem. & σωτεσάλθαι, ἐκπλαγῆναι, ἀπεσλέμματῶδθαι, ἐκπεφοβῆσθαι. Bud. Com.
Σύσγνον. τὸ. angustum, uestis sordida & pilosa apud Antimachum.
Συσγνοχωρεῖν. coarctamus angustijs.
Σύσημα. ατος. τὸ. globus, congregatio Et apud musicos συσήματα. principales partes uocantur. hæc autem ipsa constãt ex certo tractu pronunciationis, quæ dicuntur διασήματα διασημάτων. Porrò ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui à nobis soni uocantur. hi autem soni prima sunt fundamenta cantus, ut scribit Chalcidius.
Συσῆσαι. confirmare, coniungere.
Συσήσαντος. constituisse.
Σύσοιχα. τὰ. sunt cognata, & συγγενῆ, & cõsociabilia. Item σύσοιχα sunt ὁμόσοιχα, quæ in eodẽ uersu locantur, sic ἅλμυρόν σύσοιχόν ὅδωρ τοῦ πικρῶ. Bud. Com.
Συσοιχεῖν. dicũtur οἱ τὴν αὐτὴν σοίχον ὄντες, hoc est, ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, eundem ordinem habere. συσοιχεῖ τῇ ἱερουσαλήμ, confinis est Hierusalem.
Συσοιχία. ας. ἡ. ὅμιλος, ὄρχος, ordo, propriè ordinis & sortis sociabilitas, & naturæ cognatio.
Σύσοιχοι, & συσοιχοῦντες, sunt eiusdem sortis & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt.
Συσολή. ῆς. ἡ. systole, correptio: cum uocalis pro ducta corripitur, aut in breuem mutatur. Tryphon in Appendice.
Συσομός. ὁ. ὁ. elinguis, & qui est ore sensim compresso & contracto.
Συσομώτορος. qui est ore cõpressioti, taciturnior.
Συστρατηγός. ὁ. ὁ. coimperator.
Συστρατιώτης. ὁ. ὁ. commilito.
Σύστημα. ατος. τὸ. à συστέφω, tumult°, error. Est etiam uerbum castrẽse, & significat numerum certum militum, ut mille, hoc est ἐξαγγίαι δύο. uide in Appendice de uocab. militar. Item conuolutio & globus, coagmentum compactile, Aristot. de Mundo.
Συστήματον ὕδατος. apud eundem, pro uortice aquæ, hoc est conuolutione, & uolumine. Bud. Comment.
Συστεπτικόν. τὸ. quod cogit & condensat, Hipp. τὸ ψυχρὸν πάνυ, συστεπτικόν, compingit & coagmentat quod in partem aliquam defluxit.
Συστρέφομαι. contorqueor, in compendium contrahor. Vnde συστρέφεσθαι etiam dicuntur & συνεστραμμένοι, milites, in acie condensati & confertim coëuntes. ἐπειδὰν τοῦ τῶν πολεμίων στεῖλαθῶντος αὖθις πάλιν συστρέφεσθαι,

Xenophon.

Xenophon. ἑλλ. 6. Est etiam συστρέφεσθαι, quod Liuius uocat orbem uoluere, de agmine loquens in angustum redacto, & undiq; circumuento, his uerbis: Cogebantur & ipsi orbem breuiore spatio colligere. Alibi, Ni Vectius rex iam in orbem uoluentes suos increpans. Συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν, in seipsum uergere, Greg. de Theolog Hoc Cice. uerti in seipsum appellat, ut de Finib. 3. Sola sapientia in se tota conuersa est. Bud. Com.

Συστρέφω. contraho in cōpendium, breuiter cōplector. Item addenso, infertio, ut συστρέφῃ τὰ νοήματα καὶ προσγύλως ἐκφέρῃ, apud Alicar. in Isoc. Item intorqueo, contorqueo, uibro. unde συνεστραμμένος, cōtortus, intortus. Plato in Protag. γνέβαλε ῥῆμα βραχὺ καὶ σύνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής. sicut apud Cic. incitata & uibrans oratio, aut contorta sententia. & Quintil. 12. Nec illis uibrantibus concitatisq; sententijs uelut missilibus utetur. Significat etiam agmen cogere, & factionem ciere, Aristo. Polit. 5. Et Aeschin. περὶ παραπρ. οὗτοι νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκασι, id est. Quasi agmine facto, & quadrato agmine, hoc est, ex composito, & coitio ne facta in necem meam. Est etiam conuoluere in fascem. Luc. in Act. 27 συστρέψαντος δὲ τοῦ παύλου φρυγάνων πλῆθος. Fascem autem uirgultorū conuoluente Paulo. Συστρέφῃ ἑαυτὸν, sese colligere, Aristoteli Hist. 9. Et Verg Aen. 12. Substitit Aeneas, & se collegit in arma. Bud. Com.

Συστρός. circulo circundatus, & conclusus. Etym.

Συστροφή. ῆς. ἡ δίνη, gurges aquarum, uortex, obscuratio. Est etiam coitio, hoc est arcana pactio & factiosa, quæ etiā σύνασις & ἐπισύνασις dicitur, ut apud Luc. in. Act. cap. 19. & 24. Συστροφαὶ etiam sunt nodi in articulis digitorum ab articulari morbo collecti. Dioscor. Bud. Com. imò collectiones morborum in quauis parte intumescente natæ, συστροφαὶ. Hippocrate dicuntur.

Σύστυλος. ου. ὁ. est in quo duarum columnarum crassitudo in intercolumnio poterit collocari, & spirarum plinthides æquè magnæ sint eo spatio, quod fuerit inter duas plinthidas. Vitruu. lib. 1. cap. 2.

Συσφαιριστής. οῦ. ὁ. collusor in ludo pilæ.

Συσχηματίζομαι. conformor, accommodo.

Συσχολάζων ὁ. condiscipulus.

Συσχολαστής. οῦ. ὁ. condiscipulus, apud Strab.

Συτάσσω. supplico, ἱκετεύω.

Σύω. concitatus est, concitabatur.

Συτονία. ας ἡ. frumentatio.

Συφαιός. ᾶ. ὁ. subulcus.

Συφακίζειν. uindemiare, ὀπωρίζειν. nam σύφαξ mustum est.

Σύφαρ. exuuium serpentis, leberis, ficus corrugata, & senectutis prolificatio, ualde senex, Lycophroni. Etym. Eras. prouerb. Nudior leberide. Siculi etiā σύφαρ uocant τὴν γραῦν, rugosam illam nubeculam quæ lacti superstat. Nicand. interpret.

Συφεός. ᾶ. ὁ. hara porcorum.

Συφορβία. grex porcorum.

Σύφορβος. ο. ὁ. subulcus.

Συχνὰ κεκτημένος. multa possidens.

Συχνάζω. denso, stipo.

Συχνάκις. sæpenumero, multoties.

Συχνός. ᾶ. ὁ. densus, cōiuratus, multus, frequens, συχνὸς χρόνος, longum tempus.

Συχνῶς. crebro, assidue, frequenter.

Σύω. id est σείω, moueo. unde ἔσυσε.

Συώδης. εος. ὁ. ἡ. truculentus, suillus porcinis moribus.

Σ

Φαγεῖον. uas in quod pecudis iugulatæ sanguis excipitur.

Σφαγεύς. έως. ὁ. iugulator, gladius.

Σφαγή. ῆς. ἡ. σφάγιον, iugulatio. Gaza in Aristot. uertit iugulum, id est, imam in medio anterioris colli partem.

Σφαγιάζομαι. macto hostiam.

Σφαγία. dies sacrificij.

Σφάγιον. ο. τὸ. cædes, iugulatio, uictima, occisio. Et pars qua separantur κλεῖδες, id est iuguli, & id quod uberibus subest, in recessu quodam & cauitate.

Σφαγίς. idem, hoc est τὸ πεκάρδιον, ἢ ἥπαρ, σφαγίδες quoq; numeratur à Polluce inter instrumenta sacrificalia.

Σφαγίπιδες. αἱ. iugulares uenæ, ut Gaza uertit in Aristotele.

Σφαδάζειν. syderari, conuelli, σπᾶσθαι, σφακελίζειν. Sophoc. comment. in Aiacem.

Σφαδάζω. μ. άσω. π. ακα. malè habeo, & non maneo quietè, festino, discrutior, perturbor, animi molestiam fero, malè morior, frustra uel malè distrahor, irascor cum gemitu. Etym.

Σφαδανόν. uehemens, molestum.

Σφασμός. ᾶ. ὁ. cruciatus, contractio.

Σφάζω. μ. άσω. iugulo. ἐκ τοῦ φῶ φάζω, τὸ φονεύω.

Σφάλλειν. implere.

Σφαῖρα. ας. ἡ. pila, globus, folliculus. Sueton. uita August. exercitationes campestres post ciuilia bella omisit, & ad pilam primo folliculumque transijt. Vide in Chil. Eras. Sphæra per præcipitium, & Sphæram inter se reddere.

Σφαιρηδόν. toranter, πυρφορὲς, in orbem.

Σφαίρησις. εως. ἡ. ludus pilæ.

Σφαιρίδιον.

Σφαιρίδιον. τ. τὸ. pilula, hoc est, globulus, & sphæricum quiddam ac rotundum.

Σφαιρίζω. μ. ίσω. τ. ικα. ludo pila. Neut.

Σφαίριον. τ. τὸ σφαιρίδιον, orbiculus.

Σφαιριστήριον. τ. τὸ. locus balanei, in quo ueteres fictiones suas & uaria exercitationũ genera facere solebant, sed in primis ad exercitium pilæ deputatus est. Bud. in Annot.

Σφαιριστής. ἑ. ὁ. ludens pila, uel peritus pilæ, sphærularis ludi studiosus.

Σφαιρῖτις. ἡ. Gal. authore, est cupressus, eò quod σφαιρία, hoc est, orbiculos siue pilulas ferat, qua ratione poëtæ Latini eam conigeram appellant.

Σφαιροειδής. ές. ὁ. ἡ. sphæreus, rotundus, in speciem sphæræ formatus.

Σφαιρομαχῶ. pila uel globo certare.

Σφαιρόομαι. μ. ώθομαι. τ. ωμαι. sum rotundus. Depon. accus.

Σφαιρόω. μ. ώσω. τ. ωκα. euoluo. Actiu. accus.

Σφαίρωμα. ατος. τὸ. cõuolutio, globus, uolubilitas.

Σφαιρωτήρ. ῆρος. ὁ. corrigia calceamenti, ligula.

Σφακελίζω. μ. ίσω. τ. ικα. syderor, afflor sydere, inflammor, salto, subtremisco, doleo cum cõuulsione, & putresco, emorior. Etym.

Σφακελισμός. ὁ. ὁ. de arboribus dicitur sydere afflatis. Latini syderationẽ & carbunculationem appellant, quando scilicet arbores nigrescunt. Dicitur & ἀεροβολισμός. Theophr. de Caus. 5. id est, syderis percussio. & de hominibus quoq; dicitur, insania & putredo medullarum. à Gaza in Aristotele uertitur, syderatio morbus.

Σφάκελος. ὁ. ὁ. syderatio morbi genus est, partem aliquam corporis, sæpe penè totum corpus percutientis subitò, atq; exiccantis, & plerunq; hominẽ enecantis: quod cum repentino quodam eueniat impetu, è cœlo ui quadam syderis accidere putatur. est etiam medius digitus. quidam putredinem ossium dicũt, & omnẽ corruptionem quocunq; fiat modo. Vide in Chil. Eras. Sphaceli faciunt immunitatẽ: & φάκελον infrà.

Σφάκιον. τ. τὸ. uitis palmes.

Σφακός. ὁ. ὁ. pro φάκος. fœnum, pabulũ iumentorum, muscus arborum, planta quædã agrestis.

Σφαλοβόνικος. ὁ. ὁ. de fluuio, in quo piculosum est natare. designatur interdũ amnis magnitu.

Σφαλερός. ὁ. ὁ. fallax, dubius, periculosus, lu (dobricus, incertus, inconstans, nocuus.

Σφαλίζω. uincio, ligo.

Σφάλμα. ατος. τὸ. error, lapsus.

Σφαλλός. cippus, lignum, quo sontium pedes uinciuntur.

Σφάλλομαι. &

Σφάλλω. erro, pedem percutio, offendo, turbo, cõmoueo, labor, eris. excido, fallo, errare facio, deijcio, auerto, non patior esse syncerum.

Σφαλὸς. ὁ. uinculum, δεσμός.

Σφαραγοῦν. raucè resonabant.

Σφαραγίζω. μ. ίσω. τ. ικα. resono.

Σφαραγος. fauces, guttur.

Σφᾶς. ipsos, ipsas, ipsa.

Σφάττω. μ. ἄξω, τ. αχα. iugulo, trucido, macto. Actiu. accus. Vide σφάξαι & θύειν in Ammõ.

Σφέ. pro σφέας, καὶ αὐτόν.

Σφέας. ipsos, pro σφᾶς.

Σφεδανόν. τὸ. asperum, aculeatum, τραχὺ, σκληρόν, apud Nicand.

Σφεγγίτης. ς. ὁ. specularis lapis, in tenues crustas scissilis.

Σφεδανός. ὁ. ὁ. terribilis, intensus, uehemens, festinus. Et σφεδανὸν, occidens, perdens.

Σφεὲς. Ionicè, & σφᾶς ipsi, αὐτοί.

Σφέδρον odorum, purum.

Σφέων. σφῶν. ipsorum.

Σφέλα. ας. ἡ. scabellum. Nicand. pro ligno pilę in modum excauato, posuit. ἣ σφέλα, ἣ ὁλμῶ κεάσας.

Σφέλας. ατος. τὸ. scabellum, humilis sedes, πέπεινον δίφριον.

Σφέλμα. τὸ. flos ilicis arboris uel lentisci.

Σφενδάμνος. τ. acer arbor, uel utalij ilex πρῖνος.

Σφενδάμνινος. ὁ. robustus, solidus, ligneus.

Σφενδονέω. μ. ήσω. τ. ηκα. agito fundam. Actiu.

Σφενδόνη. ης. ἡ. funda. ἀπὸ τοῦ σπουδάζειν. σφεδανὸν γὰρ τὸ σπουδαῖον. Item pala annuli. Item crurũ obligaculum, quo fœminæ utuntur.

Σφενδονηδόν. è funda. Etym.

Σφενδονίζω. μ. ίσω. τ. ικα. fundam agito. Neutr. absolutum.

Σφενδονίτης. τ. ὁ funditor, qui funda utitur.

Σφενδονοειδὲς. τὸ figura agminis in cuneum conformati, figura dimidiati rhombi.

Σφενδονοειδής. fundæ figuram habens. Terræ epitheton, apud Dionysium.

Σφερεὸν. ὢν. ὁ. rete rotundum.

Σφετερίζομαι. &

Σφετερίζω. τὸ ἰδιοποιοῦμαι. appropriò mihi, meum reddo, mihi proprium & addictum facio, mihi assumo, aufero, interuerto, Xenoph. ἑλλ. 5. & Greg. de Fil. 2. Accipitur pro emereor & ascisco, apud eundem Greg. de Basil. ἀνοίκα σφετερίζομαι. Bud. Com.

Σφετεριστής. interuersor, qui aliena uel ea quæ cõmunia sunt in suam solius rem uertit.

Σφέτερος. τ. ὁ. suus Hesiod. pro uester posuit.

Σφέων. sui, ipsorum.

Σφήκια. ἡ. Cyprus insula olim dicta.

Σφηκία. τὰ. uespeta, & uesparia, ut Gaza in Aristo-

tele transfert, uesparum cellæ.

Σφηκίσκος. ὁ. palus, sudes, cuneus, lignum acuminatum, ob similitudinem insectarum in medio uesparum.

Σφηκισμός. ὁ. genus harmoniæ, quod uesparũ susurro non erat dissimile.

Σφηκώδης. gracilis, aut robustus.

Σφηκόω. μ ώσω. π. ωκα. stringo, torqueo, obstruo operculo. Item exploro. Etym. Actiu. accus.

Σφηκῶδης. ὁ. & σφηκοφδὲς ἔπος. dicitur uersus qui breuem syllabã in medio habet, qualis ille βῆν ἐς ἀόλις κλυτὰ δώματα: à metaphora τ σφηκῶ dictus, qui & λαγαρὸς. Eust. Iliad. ζ.

Σφηκώδης. ος. ὁ ἡ. gracilis, uẽtre exili uesparum in morẽ, acer, amarus. nam & uespã amara est.

Σφήκωμα. ατος. τὸ. fascia, linamentum quo aliquid tegitur, uel inuoluitur, locus galeæ, quo pennæ alligantur.

Σφηκῶνδε. σφήκια. (Odyss.

Σφῆλαι impedire, ἐμποδίσαι, μεταστῆσαι. Eust.

Σφῆλον. τὸ. ualidum, robustum, hinc apud Aeschin. in Axiocho συμπτώματος ἀνασφῆλαι, à morbo conualescere.

Σφηλός. ὁ. ὁ. agilis, obliquus, τυκνός.

Σφλῶ. λωός. ὁ. cuneus quo ligna scindũtur. Apud Aristophan. pro instrumẽto tortorum, quo ueritatem extorquent: Latini fidiculas uocant, ut est apud Vallam lib. 1.

Σφλωδὺς. piscis quidam marinus.

Σφηνίσκος. ὁ. Paulo Aeginetæ linamentum est tortile, quod diducendis uulnerum labris, uelut cuneus immittitur, lib. 6. σφηνίσκος ἢ μοτοῖς πλέοσι λωρίζομεν ἀπ' ἀλλήλων, quanquam & narium spiraculis inijciebatur.

Σφηνοῦμαι impingor, inculcor, & ἐσφηνωμένον, inculcatum, impactum.

Σφηνοφδὴς. ὁ. ἡ. cuneiformis. uide βομβοφδὴς.

Σφηνοπώγων. ωνος. cui diffissa uelut cuneo barba est & bisulca. Lucian. οἷοι εἰσὶν οἱ τὰς κωμωδίας οἱ σφηνοπώγωνες.

Σφηνῶ. cuneo, γομφῶ. obstruo.

Σφήνωσις. ιος. ὁ. ἡ. densitas.

Σφήξ. κός. ὁ. uespa, & pro σφῆν. Vesparum meminit Aristoteles, Nicander, & Aelianus diuersis in locis. Gaza in Aristotele ἐργάτας, uespas operarias transfert.

Σφῶν. suis, fœminini generis.

Σφῆνοι. populus tribus Acamanthidos. Etym.

Σφηνοί. idem Etym. σφήνιος etiam dicitur acidus, acerbus, unde οἶνος σφήνιος & ὄξος σφήνιον. Aristoph. Pluto. pro aceto acutissimo, ut ita dicam, hoc est, δριμυτάτῳ ut uult interpr. metaphora à populo. πικροὶ γὰρ οἱ σφήνιοι καὶ συνοφάυται.

Σφίγγω. μ. ίγξω. π ιγχα. stringo, constringo, complector, arceo. Actiu. accus.

Σφιγκτὴρ. ῆρος. ὁ. podex, anus, & uestis genus.

Σφίγξ γός. ἡ. sphinx, animal portentuosum hominis specie. Aelianus.

Σφίδη. corda.

Σφίκτης. ὁ. ὁ. cinædus, mollis.

Σφίκας genus auis.

Σφίν. illis, illos, illas. pro σφίσι, Ionicè.

Σφίσιν. suis, suas, ipsis.

Σφιτθῶμαι. conditam esse legem.

Σφόδρα. ualde. παρὰ τὸ σῶ. Etym. paroxyt. nam oxytonum fœmininum est à σφοδρός.

Σφοδρά. ᾶς. ἡ. uehemens.

Σφοδρακαμός. ὁ. ὁ. ualde laborans.

Σφοδρός. ὁ. ὁ. uehemens, molestus, truculentus, acerbus.

Σφοδρότερον. uehementius.

Σφοδρότης. ητος. ἡ. uehementia, acrimonia, uelocitas.

Σφοδρώομαι. &

Σφοδρώω. pro ἰσχυρός εἰμι καὶ σφοδρός, immanis sum.

Σφονδύλη. blatta, animal hirundini simile tetri odoris. à Gaza in Aristotele uertitur uerticilla. aliàs uerticillus, insecti species, de quo & Aelianus. Vide in Chiliad. Erasmi. Sphondyla fugiens pessime pedit.

Σφονδύλιον. ὁ. τὸ. uertebra spinæ, & herba rutinalis Latinè dicta.

Σφονδύλιος. ὁ. ὁ. uerticulum membrorum, calculus suffragiorum.

Σφόνδυλος ὁ & ἡ. fœminino genere apud Nicand. spinæ uertebra, callum interius ostreorũ, & piscis marini genus, & calculus quo suffragia ferebantur. Phauonius addit & τραχηλον ceruicem notare.

Σφός. ὁ. ὁ. suus. Doricè pro σφέτερος.

Σφραγίδιον. antrũ Cithæronidũ nympharũ, quę ibi olim uaticinabantur secundum fabulas.

Σφραγιδονυχαργοκομῶντες. homines uoluptuarij, qui comam nutriunt, & ungues expoliunt, uel digitos ad ungues usq; annulis onerant.

Σφραγιδοφυλάκιον. annuli pars in qua gemma sedet. dicitur item πύελος, & πύελις. Latinè pala apud Ciceronem.

Σφραγίζω. μ. ίσω. π. ικα. sigillo insignio, concludo. Actiu. accus.

Σφραγίς. ίδος. ἡ. baltheus, sigillum, signaculum, signum, testudo. Item Lemnea rubrica, siue Lemnium sigillum.

Σφραγιτίδες. nymphæ, Plut. Aristot.

Σφεῖαι. αἱ. minæ, iræ.

Σφεῖος. ὁ. ὁ. maturus, uehemens, robustus, florens,

florens, uigens. Etym.

Σφειρόω. μ. ήσω. π. ήκα. iuuenesco, uigeo, feruco, robustus fio, incido, in ipso flore & feruore ætatis sum, succulētus sum. Vnde mamilla mulieris ob copiā lactis extensa σφειρώσα dicitur. & ὄθματα σφειρῶντα ubera lacte turgida, ut annotat Pollux Georg. Nazianz. σφειρῶν καὶ ὡς κατροφῶν, nitidus, & bene curata cute. Basil. in Hexam. σφειρῶν ἐν πιθανολογίαις. uigens in probabilibus afferendis rationibus. Accipitur metaphoricè pro lasciuio, & intemperāter mego, ut pecudes stabulis emissa, quod Politianus uitulare transtulit. Neut. absol.

Σφειρῶντες. οἱ. muti.

Σφυγμός. ὁ. ὁ. pulsus arteriarum, inflammatio.

Σφυδῶν. fortis, durus, robustus.

Σφύζω. μ. ύξω. τ. υχα. salio, moueor, ardeo, deuito, pulso ut arteriæ. Cicer. lib. 2. de Nat. Deor. uidetur hoc micare & palpitare dicere: Iam uero uenæ & arteriæ micare non desinunt, quasi quodam igneo motu, animaduersumq; sæpe est, cum cor animātis alicuius euulsum, ita mobiliter palpitaret ut imitaretur igneam celeritatem. Item augeo, inflāmor, & sanus sum. Etym.

Σφύρα. ας. ἡ. malleus, & piscis genus.

Σφυραίνα. ἡ. piscis, quem Attici κέστραν Polluce teste, uocāt. Latini sudin. Gaza in Aristotele uertit malleolum piscem.

Σφυρᾶς. capræ stercus, aut ouis.

Σφυρήλατος. ὁ. ὁ. ἡ fabricatus malleo, fabrefactus.

Σφυρήματα. ferramenta.

Σφύριον. plantula pedis, paruus talus. Etym.

Σφυρόν. ὁ. τὸ. planta pedis, talus. Gaza in Aristotele malleolum uertit.

Σφῶ. uos, nominatiuo & accus. casu.

Σφῶι. ipsos.

Σφῶϊν. ipsis, uobis, uestrum.

Σφωΐτερος. uester. Poētæ pro tuus & suus quoq; utuntur.

Σφῶν. suorum.

Σ

Χαλίζω. lacto. Etym. inferius χαλίζειν scribitur.

Χάλαωσι. faui fucorum, sobolariæ, soboles apum.

Χαλῶν. ζῶον ἄπτερον, ἄπυς. Item iactus quidam tesserarum & fauuus fucorum. Etym. apum soboles, ut Gaza reddit ex Aristotele.

Χάλω. tenorem instituti uel moris abrumpo & soluo desinoq;. Aristoph. Neb. χασάμενος τὴν ἱππικήν, desinens iam equorum studium & abrumpens. Est etiam τὸ ἐφέλκω, retraho, reduco, supprimo. Xenoph. de canibus, χάλασι τὴν οὐρὰν, καὶ φράξασαι διατρέχουσιν, Reducentes caudam atq; inter crura cōdentes & continentes discurrunt. Et Athen. lib. 4. δεῖδεν ἐνδύσαν λάθρα τῇ μηχανᾶς χαλῶντων τῶν φραγμάτων, Per clandestina machinamēta reductis uelis aut tabulatis, uel deductis & demissis. Itē sisto, inhibeo. Aristoph. Neb. ἀλλ' χάλασ' τὴν φρόντιδα μὴ πλῶ, Sistens & continens apud te, ac si diceret, animaduerte diligenter, & toto pectore ad hoc incumbe: Sic χάλω τὴν κώπης, τὸ καταπαύω. Χαλῶ etiam est secare uenam, aut scarificare cutem. Galeno. Bud. Com. Vide inferius, χαλᾶν.

Χαλίδες. uide πάλικες.

Χαλιδῶσαι, & ἀπεχαλιδῶσαι. plagas erigere, & furcis uenaticis fulcire.

Χαλίζειν. lactare. superius scribitur χαλίζειν.

Χᾶν. τὸ χάειν. Hippocr. Et Aristoph. Neb. κἄτ' ἐκ ἔχων ἀμελίας. ubi ἔχων dixit pro ἔχαζον, hoc est, ἔχιζον, non scarificaui, non pertrudi, id quod fit cum intestina farcta coquūtur, ne disrumpantur. Est etiam τὸ χαλᾶν, deducere, demittere, relaxare. Et χᾶδαι τὸ χαλᾶδαι. Hippoc. Bud. Com.

Χάσαι. subito impulsu artus in pristinū statum reponere, ἀθρόως μεταβάλλειν καὶ ἐξαίφνης τὰ ῥαγέν τὸ ἄρθρον πρὸς τὸ χῆμα, & in palestra, τὴν χεῖρα ταχέως ἄγειν πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς ἐμπροσθεν θέσεως. G. l. lib. 2. de articul.

Χασάμενος. continens.

Χᾶδαι. τὸ χαλᾶδαι. apud Hippocr. remitti.

Χαδεῖν. impelleretur. Vnde χαδεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, missus, impulsus lapis tormento.

Χασκηλία. ας. ἡ. funis uel trochea, uel aliud quo organum ducitur, hoc est, quo intentum laxatur, uel erectum demittitur, Aristot. de Mūdo. Item funis in carceribus qui cursores dispescebat, quod eo concidente prouolarent omnes, Gal. lib. 2. de articul. Bud. Com.

Χασκήριον. ὁ. τὸ. pugio, uel scalpellus est ueterinarij ad pertundendum & transfuendum, portus, pars nauis. Bud. Com.

Χαπόγηρος. ὁ. ὁ. decrepitus.

Χειδιάζω. τὸ χειδιάζω.

Χειδιάριον. libellus, pugillaris.

Χείδιν. ης. ἡ. tabella siue pageila phylliracea, hoc est, tiliacea qua pro chartis uti solebant.

Χείδιν. pedetentim, sensim, composito gradu.

Χειδία. ης. ἡ. ratis, tumultuari' pons, & pugio aut telum, quod sit ad manum, χείδιον. Bayfius.

Χειδιάζω. μ. άσω. τ. ακα. erudio, dolo. Item celeriter & ex tempore facio, inconsyderatè facio & improuidè, incōsulteq; nugor, mentior. Est etiam repræsento, id est, ante diem facio. Neut. (accus.

Χειδὰς. άδος. ἡ. anchusa apud Hipp.

Χειδίασμα. opus ex tempore factum.

Σχεδίη. eadem quæ σχεδία Etym.

Σχεδίως propè, ferè, σχέδιλω.

Σχέδιον. telum, hasta, qua cominus pugnatur.

Σχέδιος. ια. ὁ. simplex, inelaboratus, extēporaneus. paroxyt. nam oxyt. proprium nomē est Cyrill.

Σχεδόθεν. de proximo.

Σχεδίον, & σχεδόνδι propè, ferè, fermè, αὔλακρυς.

Σχέδιον. scheda.

Σχεδρός. ὰ. ὁ. patiens, laboriosus.

Σχέθω. detineo, cooperior, maneo.

Σχελίδες. ὰι laterum carnes, & pulpæ, costæ.

Σχελίς. anchusa, apud Hipp.

Σχελωτάζω. μ. άσω. nugor.

Σχέμα, σχῆμα.

Σχηνδύλη. ης. ἡ. instrumentum quoddam fabri.

Σχηνόω. μ. ώσω. ω. ωκα. macero. Actiu. accus.

Σχήραφος. ὰ ὁ. conuicium.

Σχηρεία. insula Phæacum, tonsura.

Σχοῖνος littus.

Σχέσις. ιος. ἡ habitus. Schesis figura (inquit Rufinianus) Latinè affectio, qua aduersariorū adfectum quemlibet fingimus, cui respondeamus Schesis onomatωn apud Grāmaticos est cum cuiq; substantiuo adiectiuum suum aptè connectitur.

Σχετλιάζω. μ. άσω. ω. ακα. misereor, molestè fero, iniuriā sustineo, indignor, quirito, & quiritor.

Σχετλιασμός. ὰ. ὁ. molestia, indignatio.

Σχετλιαστικός. ὰ. ὁ. miserabilis, indignabundus.

Σχέτλιος. ια. ὁ miser, lamētabilis, impius, infestus, qui potest alijs inferre malum.

Σχέω. μ. σχήσω. ω. ἔσχηκα. ἀόρ. β. ἔσχον. unde imperatiuus σχές, σχέτω. habeo, teneo, detineo, tolero, abstineo, phibeo, cohibeo. Acti. accus. uel datiuo iung. mediante præpositione ὑπ, Thucyd.

Σχῆμα ατος. τὸ. καλλωπισμός. modus, figura, habitus, gradus, species, forma. & propriè saltatorum est. Bud. Com. Vide Aristotelem in Prædicamento qualitatis.

Σχηματίζομαι τὸ πλάττομαι καὶ ὑποκρίνομαι. simulo, prętexo, & in certam quandam corporis affectionem componor, Xenoph. Symp. Est etiam ornor, componor, color. Plato in Gorg. καὶ ἐσεμνύνεται ἐσχηματισμένη, Non ut rhetorica magno cultu & exquisito sese uenditat. Bud. Com.

Σχηματίζω. μ. ίσω. ω. ικα. plano, formo, abscōdo, figuro, effingo, assimulo. Actiu. accus.

Σχημάτιον. τὸ ὑπόρχημα. staticulum dicitur Plauto, quod erat saltationis genus, quando saltator nunc prosiliebat, nunc stabat.

Σχηματισμός. ὰ. ὁ. habitus, cultus corporis, compturaq;, simulatio, prætextus. Ponitur interdū pro fastu, Plato de Rep. 6. Bud. Com.

Σχηματιστέον. formandum.

Σχηματοποιία. artifex gesticulatorum disciplina, qualis est chironomia. Athe. lib. 14. Bud. Com.

Σχηματοποιοῦμαι fingo, formo, informo, conformo, effugio. Est etiā gesticulationi seruire, schemata saltationis cuiusq; imitari. Σχηματοποιηθεῖναι etiam est quod Cic. dixit, Sentio illo cantu orationem meam quasi colorari. Σχηματοποιημένος etiam dicitur, ὁ πεπλασμένος ἀνὴρ καὶ μὴ ὁμολογουμένος, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed efficto uultu & sermone assimulato. Tracta metaphora ab illis saltatoribus, qua in multas species sese assimulabant. Bud. Com.

Σχῆσις. ιος. ἡ. habitus, appetitio, κώλυσις, detentio.

Σχοινεία. ας. ἡ. anchora, de qua stat nauis in mari fluctuans.

Σχιάζω. obumbro pro σκιάζω.

Σχιδακηδόν. assulatim, in modum assulæ, assulatè. σχιδακηδὸν ῥήγνυται, os dicitur, quando in longum frangitur. Paul. Aegineta lib. 5.

Σχίδαξ. ακος. fragmentum, assula. παρὰ τὸ σχίζω. Etym.

Σχιδής. ὲς ὁ. lacer, pannosus.

Σχίδη. σχίδαξ, ἀπόσχισις.

Σχίζα. ης. ἡ. scheda, scissura, rima. Et σχίζαι ligna fissa in usum sacrificiorum, titiones.

Σχιζογύανδροι οἱ. sycophantæ, delatores.

Σχιζόποδες. οἱ. fidipedes, aues aquatiles.

Σχιζοποδία. ας, ἡ. fissipedatio.

Σχιζόπους. τὸ. Gaza in Aristotele uertit fissipes.

Σχιζόπτερος. ὰ. ὁ. qui habet pennam discretam, alas fissas.

Σχίζω. μ. ίσω. ω. ικα. scindo, disseco, findo, diffindo, quasi rimas facio. Actiu. accus.

Σχιλός. ὰ. ὁ. uestis muliebris.

Σχινδαλμός. ὰ. ὁ. fissura, σχίσμα. assula.

Σχινδύλισις. ιος. ἡ. calami arundinis sue fissio. Hippocr.

Σχινίζομαι ad dentes purgādos, seu albos reddendos utor lentisci cuspidibus seu scilla herba. Etymologus.

Σχῖνος. lentiscus, quæ est arbor ex qua fiunt cuspides purgandis dentibus accōmoda. παρὰ τὸ σχίζειν, καὶ δακεῖν μασίχλη. Etym. dicit scillam herbæ genus ad dentes albos reddendos commodum, Gal. ait σχῖνον esse speciem quandam scyllæ, uel scyllæ bulbum.

Σχινοτρώγων. οἱ. lentisci arrosores. rodebāt enim effœminati lentiscū ad nitelam alboremq; dentium. Eras. prouerb. Lentiscum mandere.

Σχίσις. ιος. ἡ. sectio, fissura, ἡ χώρησις.

Σχισμή. ῆς, ἡ. scissura, & σχισμός idem Plutarch.

Σχισαὶ.αἱ. calceamenta. Ammonius, Cyril.

Σχισός.ὴ.ὸν fissilis. Vnde lignum σχισόν, id est, fissile, ut apud Verg. & fissile lignum scinditur. ἐστὶ δὴ σχισόν, inquit Aristot. τὸ δυνάμενον διαιρεῖσθαι εἰς πλεῖον ἢ τὸ διαιρεῖν διαιρεῖ. Est & σχισὸς, uestis muliebris apud Ammonium & Cyrillum uide χιτὼν in Bayf.

Σχοίαζ. continerent, sedarent.

Σχοίητε. putetis.

Σχοινικλος.ὁ. iunco auis, ut Gaza uertit ex Aristotele, aliàs σχοινίων legitur.

Σχοινίον.ὀ.τὸ. funiculus. σχοινίων νόμος, lex musicæ sic appellata.

Σχοίνισμα.ατος.τὸ. idem. & terræ mēsura. Etym.

Σχοινισμός.ὁ.ὁ. mensura terræ, & tortura quæ fit per funes.

Σχοινίων. uide σχοίνικλος.

Σχοινοβάτης.ὀ.ὁ. funambulus.

Σχοινοπλόκος.ὀ.ὁ. restio, id est, funarius.

Σχοινοπώλης.ὀ.ὁ. spartarius, testium uenditor.

Σχοῖνος.ὀ.ὁ. iuncus, funis. Item iūcus odoratus herba, quā σχοῖνον μυρεψικὸν uocat Hipp. Græci autem quoties de hac herba loquuntur, absolutè σχοῖνον dicunt pascua. ἐκ τοῦ σχοῦ τὸ κρατῶ. Item mensura terræ Persica sexaginta stadia capiens, authore Herodoto. licet Plin. lib. 5. & 12. quadraginta stadia dicat, id est, quinque millia. nisi sit error notarum. Bud. in Annotat. Festus Pomp. indicat olim schœnicolas appellata scorta plebeia ac uilia, ab unguento uilissimo quo oblinuntur. Plaut. in Pœnulo. Miseras, schœno delibutas, schœniculas sordidas.

Σχοινοτενής.ὲς.ὸ.ἡ. longus, rectus.

Σχοινοβόλοι.οἱ. uide in Chiliad. Erasmi.

Σχοινοφόρος. uide. Etym. restiger.

Σχοῖνος. continerent.

Σχοίνων συμβολεῖς. iuncorum complicatores, storearum nexores.

Σχολάζω.μ.άσω.σ.ακα. otior, ferior, uaco, operam do. Dariuo iung. ut ταῖς ἡδονεῖς σχολάζῃ, uoluptatibus indulgere.

Σχολαῖος.ὀ.ὁ. tardus, quietus. Thucyd. τῇ μὲν ἄλλῳ πλῷ σχολαῖοι κομιζόντο, In cætera nauigatione otiosi uenientes.

Σχολαιότης. tarditas, quies. Etym.

Σχολαίτατα. attentissimè.

Σχολαίτερος.ὀ.ὁ. tardior.

Σχολαίως. tardè, paulatim, gradatim.

Σχολαστήριον.ὀ.ὁ locus ad solatium, schola.

Σχολαστὴς.οῦ.ὁ. otio deditus, uagus, discipulus, scholasticus.

Σχολαστικός.ὴ.ὸν. idem.

Σχολεῖον. ludus literarius.

Σχολέω.μ.ήσω.σ.ηκα. uaco. Neut. absol.

Σχολή.ῆς.ἡ. otium, uacatio, opportunitas, mora. ut εὖ σχολῆς ἔχω, Satis otij habeo. Item disputatio quæ per otium agitatur. Vide Ammoniū. Et in balneis σχολὴ Vitruuio pars labri siue alui à præstolando est dicta.

Σχολῇ. aduerb. uix, nullatenus, multo minus, otiosè, segniter, pedetentim, leuiter. Amm. & Cyril.

Σχολῇπερ. ἐδλαμῶς. nullatenus.

Σχόλιον.ὀ.τὸ. glossema, appendix, additio, interpretatio breuior.

Σχόμενος. captus, retentus, eleuās, tegens faciem.

Σχωπτικός.ὀ.ὁ. uerecundus. Vlitatius est αἰσχωπτικός.

Σ Ω. pro οἱ σῶοι apud Thucyd. Item concutio, cribro, σήθω.

Σῶδλον. aues sic dictæ in Ixeut. Oppiani.

Σωδλῶδν. ungues, siue digiti. legendū σωλῶδν.

Σώεσκε. saluum fecit & impetum fecit. Etym.

Σώζοσα ψῆφος. sententia absolutoria, cui opponitur ἡ καθαιροῦσα, siue μέλαινα, id est, sentētia damnatoria. Bud. Com.

Σώζω, uel σῴζω μ.σω.σ.ωκα. saluo, seruo, tueor, βοηθοῦμαι. Actiuum accus.

Σώζεδν τὰ ἔπη. extare carmina.

Σωκέω. ualeo, possum. Etym.

Σῶκος.ὀ.ὁ. cognomen Mercurij, quasi σωσίοικος aut σώσοικος, ἰσχυρὸς. ἢ ὁρμῶν. hoc est, ὁρμῶν ὠκέως. est etiam nomen proprium.

Σωκύω.μ.ύσω.π.ωκα. possum, ualeo, ἰσχύω, auxilior. Neut.

Σωλήν.ῆνος.ὁ. canalis, fistula, tubus Vitru. & Iureconsult. imbrex, aquæductus. unde pro spondylorum meatu ponitur, qua residet medulla, Latinè tubus & tubulus. Est & conchylij genus apud Athenæum, quod & unguis & dactylus à Plinio lib. 32. uocatur.

Σωλενάριον.τὸ. canalicula, canalis exiguus, Aëtio.

Σωλενισαὶ.οἱ. ostrearum piscatores. Athenæus.

Σωλενοειδὴς. canalicularis, ad fistulæ modum factus.

Σώλιμνα. ciuitas Indiæ, Herod.

Σωλιμνᾶος.ὀ.ὁ. gentile.

Σῶμα.ατος.τὸ. corpus. πρὸς τὸ σῆμα, hoc est, à sepulchro, quòd anima in corpore sit quasi sepulta.

Σωμασκέω.μ.ήσω.π.ηκα. paro, ὑπερπίζω, corpus exerceo, parturio.

Σωμασκία.ας.ἡ. exercitatio corporis.

Σωματεῖον.ὀ.τὸ. uestis qua utebantur in agendis tragœdijs.

Σωματεμπορεῖν. de mangonibus. Strabo dixit, q corpora, hoc est, ἀνδράποδα uenditant & emptitant.

Σωματέμπορος.ὁ. ἀνδραποδοπώλης.

Σωμάζαι.αἱ. dicūtur membranulæ quibus utuntur ad scriptiones.

Σωμαζικός.ὴ.ὸν. corporalis.

Σωμαβειδής. ἐος ὁ ἡ. corpulentus, corporeus.

Σωμαβοποιέω. μ. ήσω. ω. ηκα. in unum corpus redigo & cogo, coagmento, corroboro, βεβαιῶ, denso. Actiu. accus.

Σωματοῦσθαι. in corpus ire (ut Quintil. loquitur) hoc est, corpulentum fieri & concrescere. Sic Theophrast. ὀπτὸς σωματωθέντας dixit, qui in corpus coacti sunt. Bud. Com.

Σωμαβοφύλαξ. κος. ὁ. corporis custos, id est, satelles, & stipator, δορυφόρος.

Σώομαι. moueor, impetu feror.

Σῶος, uel iota subscripto σῷος. α. ὁ. saluus, sospes, integer.

Σώρακος. α. ὁ. uasculum ficuum.

Σωρεία. ας. ἡ. congeries.

Σωρείτης. syllogismus acerualis, cauillationũ congeries quædã authore Chrysipp. & Cicer. in Lucullo. Eius memimit Laërtius uarijs in locis, quos inuenies ex iudice in ædictionẽ Latinam.

Σώρευμα. ατος. τὸ. cumulus.

Σωρεύομαι. asseruor.

Σύρευσις. ιος. ἡ. aceruatio.

Σωρεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. Actiu. accus.

Σωρηδόν. aceruatim, cumulatim.

Σῶρος. tumulus sepulchralis, sepulchrum γὰρ ὦ τὸ σῶμα ῥεῖ. Etym.

Σωρός. ὁ. ἡ. aceruus, strues lapidum. Etym.

Σῶς. ῶ. ὁ. ἡ. saluus, integer.

Σωσίβιοι. οἱ. gobij piscículi.

Σωσόλεπτος. α. ὁ. magnus, integer, manifestus.

Σώστελος. dignus ut saluetur.

Σῶτρα. τὰ. merces salutis, præmia liberationis & conseruationis, qualia dari solent medico pro sanitate restituta.

Σώτειρα. seruatrix. Mineruæ cognomen.

Σωτέος. α. ὁ. dignus qui seruetur.

Σωτήρ. ῆρος. ὁ. saluator, conseruator, seruator. Inde dicuntur & Castor & Pollux, qui à nautis in salutem inuocantur.

Σωτηρία. ας. ἡ. salus.

Σωτήρια. τὰ. liberalia, hoc est, sacrificia pro accepta salute, & idem quod σῶτρα. Sic dies appellari potest, quo conseruatorem Christum anniuersario luctu prosequi institutum est supplicio salutari affectum. à σώζω.

Σωτηριακόν. pretium, quod pro funeris elatione datur.

Σωτήριος. α. ὁ. salutifer, salutaris, uentus secũdus.

Σωτηριώδης. salutaris, salubris, sospitalis, Macrob.

Σωτηρύματα. signa circa rotam. sic ferramenta, ἐπίσωτρα.

Σωφρονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. modestus & temperans sum, tẽperatè & modestè me gero, resipisco, castus maneo, matrimonio legitimè utor. Neutrum absol.

Σωφρονίζω. μ. ίσω, ω. ικα. modestum & sobrium facio, moderor, infræno. Actiu. accus.

Σωφρονικός. ὁ. ὁ. probus.

Σωφρονισμός. ὁ. ὁ. moderatio, castigatio, demulcio.

Σωφρονιστῆρες. οὐς. genuinos dentes uocat Cleanthes, qui omnium extremi nascuntur circa uigesimum annum, περὶ τὴν τῆς φρονεῖν ὥραν. Aristoteles κραντῆρας uocauit.

Σωφρονιστής. ὁ. ὁ. modificator, castigator. Sophronistæ decem Athenis in qualibet tribu legebantur, qui iuuenum mores censerent.

Σωφρόνως. castè, modestè. compositè.

Σώφρων. ον. ὁ. moderatus, modestus; & temperans, cõstans, continens, Cicer. interp. Tusc. 4.

Σωφροσύνη. ης. ἡ. temperantia, cõtinentia, modestia, scientia, sapientia, frugalitas, sobrietas, uerecundia, pudicitia, παρθενία. Erasmus annotat magis sobrietatem & sanitatem mentis sonare, quàm temperantiam, quod ipsum ex Xenoph. ἀπομνημόν libris confirmari potest, ubi huic uoci opponit μανίαν. Aristoteles dictam agit σωφροσύνην quasi σώζουσαν τὴν φρόνησιν. Et Socrates apud Platonem, quasi σωτηρίαν τῆς φρονήσεως, hoc est, prudentiæ seruatricem. Vide παρθενία in Ammonio.

Σωχέω. μ. ήσω. ω. ηκα. tero, leuigo, in leuorem redigo.

Σώχω. τρίβω

Σώω. saluo, seruo, abscõdo, & impetũ facio. Etym.

T A.

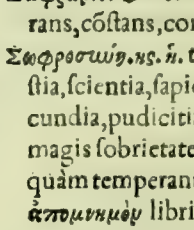

Τά. ea quæ, hæc. ut ἀλλὰ τὰ μὲν πεπτεύχθαι ἐάσομεν. Dorienses teste Corintho τὰ pro τί dicunt nonnunquã. Pindar. τάκα τὰς αὐάνιμον γέρας.

Τἀγαθόν. quo utitur Aristot. 1. Ethic. non debet uerti summũ bonũ. sed bonum ipsum, ut uult Bessario. Argyropylus tamen modò bonum, modò summum bonum uertit. Bud. Com.

Τάδε. hæc, pro τῶν τὰ δὲ ἢ, ἐπ' ἐκεῖνα ἢ. uel ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, pro citrà & ultrà dicunt. Bud. Com.

Τὰ δ' αὐτὰ. pro uiribus, pro uirili.

Τὰ γὰ μέρη. pro τὰ καθ' ἕκαστον. Et τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, singularia. Bud. Com.

Τὰ γὰ ποσί. in medio posita, præsentia, quæ ante pedes etiam Latinis dicuntur.

Τὰ ἐπίχρεα. merces, ἀμοιβή.

Τὰ ἕτερα. idem quod θάτερα uel ἐπὶ τὰ ἕτερα. αὐτὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, in diuersum in alteram partem. Bud. Com.

Τὰ κάτω. inferiora, quæ sub cœlo sunt.

Τἄλλα. alioqui.

Τὰμά, pro τὰ ἐμά. res meę, mea ratio, quantũ ad res meas attinet. Syne. ἄκρε δίνων ὡς ἐχέ τὰμά.

Τὰ μὲν, & τὰ δὲ. sæpe aduerbialiter ponuntur pro partim & partim, sicut τὸ μὲν & τὸ δὲ. & ὅδε μὲν ὅδε δὲ.

Τὰ νῦν ἔτι. nunc.

Τὰ πλεῖστα. plurima, in plurimis, plerunq;, ut plurimum.

Τὰ πολλά. in multis per eclipsin τῶν κατά. Id Gel. libro 7. cap. 2. imitatur, Cesellij hominis hercle pleraq; haud indigentis. Capitur etiam aduerbij uice pro frequenter, sæpenumero.

Τὰ πρῶτα. primum, in primis, & primas tenens partes, summus. Lucian. in Timone, καὶ πάλιν πάλιν, καὶ ἴδιε ἀθλοφόρων τὰ πρῶτα. Rursus ditesce & Atheniensium princeps esto.

Τάτε ἄλλα, καὶ ὅλα. & εἰ μηδὲν ἄλλο. ἀλλὰ τοῦ τόγε. hoc est, Si nihil aliud, saltem uel, cum ob alia, tum propter hoc.

Τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ ὄντα. facultates.

Ταβελλιῶν. ὀνος. ὁ. scriba ciuitatis, à secretis siue consilijs.

Ταβέρνειον. τὸ caupona, diuersorium.

Ταβιθά. ἡ interpretatur à Luca in Act. Dorcas.

Ταγγίζω. rancesco, rancidus fio.

Ταγγός. ὁ. rancidus, Aegineta.

Ταγεῖος. α. ὁ. subiectus, subditus, qui iussus aliquid facit.

Ταγία. ας. uel ταγία. ἡς. ἡ. imperium, principatus, munus regium, cõmeatus, comparatio rerum ad uitam necessariarum. Significatur peculiariter hoc nomine summus principatus & ducatus in Thessalia.

Ταγεύω. hunc magistratum administro.

Ταγῆνιαι. οἱ. panes quidã qui & ἐγχρίδες dicuntur. bellaria in sartagine cocta ex adipe humido & caseo & melle & uua passa. Etym.

Ταγηνιστός. ἡ. ὁ in sartagine coctus.

Τάγηνον. ου. τὸ. sartago, τήγανον.

Τάγιλος. α. ὁ. parcus, φιλόλως, præco, legatus, celer, peruius, θάσιμος, ὀξύς.

Τάγιος. α. ὁ. idem.

Τάγμα. ατος. τὸ. ordo, acies, contuberniũ, agmen, legio, cohors.

Ταγμαλικοὶ ἵπποι. equi qui agmen exercitus sequuntur ad conuehenda impedimenta.

Τάγος. ὁ. ὁ. dux, præfectus. Et summus magistratus in Thessalia.

Τάγυρι. τὸ. & plur. ταγύρα. minimũ, fortuitum.

Τᾶδε. hac, ita, ὧδε.

Τάζω. μ. άσω. aliàs ἄξω. ω. ακα. ἄξε β. ἔταγον. inde ταγών. extendo. Actiu. accus.

Ταθεῖα. ας. ἡ. extensa.

Τάι. articulus pro αἱ.

Τάινα. uitta, corona, ταινία.

Ταίναρος. ου. ἡ. Tænarus promontorium Laconię.

Ταινία. uittarum extremitas, redimiculũ quod pendet è corona regia. Lucian. de Alexand. διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τῶν κεφαλῶν. Accipitur & pro tota uitta, & corona, mitra, zona. Pro priè tamen fascia dicitur: à quarum similitudine lapides sub aquis candicãtes atq; in longum porrecti ταινίαι quoque uocantur. Est & piscis nomen apud Aristotelem, Gaza uittam reddidit. Medici quoque ταινίας uocant latos lumbricos. Est & cingulum quod in τῷ σκλίσθῳ medio suspensum est. Pollux.

Ταινίον. Atticè σκθοδέσμη, pectorale, torques, monile, πόδιβραχήλιον. Etym.

Ταινιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. corono, ligo, & ταινιωμένον, redimitum. Actiu.

Τακερός. ὁ ὁ subiugus.

Τακερός. colliquans, τακερὸς ἔρως apud Anacreont. quod ad tabem perducat amor, & depascatur medullas, & τακερὰ σάρξ, apud Plutarch. caro tenella & mollicula qualem morbidam appellant Itali.

Τακερός. rabidus, flaccidus, tener, mollitus, sic κρέα τακερὰ dicũtur carnes coctura & ui ignis teneriores effectæ.

Τακτικά. τὰ. in classes distributio.

Τακτικός. ὁ. ὁ ad aciem spectãs, militaris. Nam τάξις propriè ad exercitum pertinet. Vnde τακτικά, quæ ad rem militarẽ pertinẽt. (fieri solet.

Τακτικῶς. mirabiliter ordine instructo, ut in acie

Τακτός. ὁ. ὁ. ordinarius, statutus, constitutus.

Τακῶνες. οἱ. pastilli ex adipe cõciso minutim, adiectis sale, pulueribus, aromatibusq;.

Τάλα. magnum.

Ταλάβειος. α. ὁ. densus.

Ταλάεργος. α. ὁ. operum patiens, φρέπονος. mulorum epitheton est.

Τάλαινα. ης. ἡ. misera.

Ταλαιπέριος. α. ὁ. ταλαίπωρος.

Ταλαιπωρέομαι. defatigor.

Ταλαιπωρέω. μ. ήσω. ω. ηκα. miserum facio, afflictum, defatigatũ, accisumq; me reddo, fatigor, uexo, crucio. Actiuè, & absolutè inuenitur.

Ταλαιπωρηθείς. ήντος. ὁ fessus.

Ταλαιπωρία. ας. ἡ. miseria, labor, ærumna.

Ταλαιπώροι. apud ueteres nephritici dicebãtur è renibus laborãtes, quasi οἱ τλῶντες πόνον τὸν πόρον. Etym.

Ταλαίπωρος. α. ὁ. & (

Ταλαίφρων. ονος. idẽ quod ταλαιπέριος. παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πόνον, ὁ ὅτι πονήρος, patiẽs καρτερὶ

Ταλακάρδιος. qui multa sustinet animo. (κός.

Τάλαν. ανος. τὸ. miserum. Ammonius τάλαν facit aduerbium.

Ταλανίζω. μ. ίσω. σ. ικα. misereor, miserum puto, de-

to, defleo, lugeo. Neut. accuſ.

Ταλαύτατος. α. ὁ. miſerrimus.

Ταλαντάω. ζυγέω. appendo, libero, iungo. Etym.

Ταλαύτερος. α. ὁ. miſerior.

Ταλαντεύομαι. μ. εύσομαι. ω. εύμαι.

Ταλαντεύω. uergo & inclinor, & ῥέπω, peſſum eo, degrauo. Philo de Mundo, ἡ δὲ γῆ ταλαντεύουσα, id eſt, βοεῖθουσα. Idem, εὑρεθῇ ταλαντεῦον εἰς ὀρθὸν μηδὲ νοὸς ἐπορθίσθοντος, ubi ταλαντεύω eſt expendo, appendo, libro & ſuſpenſum teneo. Inde ταλαντεύεσθαι τῷ γνώμῃ, animum utroq; ancipitem eſſe & alternantem. Lucian. ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, In neutram partem propenſus ſum, ut libra in examine ſtans, & æquilibrio. Alciphron cum accuſatiuo iunxit, τοῖν σὺ τῷ αἱρεσιν ταλαντεύῃ, Vtram in partem ego uergam in tua uoluntate poſitũ eſt. Bud. Com.

Ταλαντιαῖος. α. ὁ. ingens, grauis.

Ταλαντίζω. μ. ίσω. ω. ικα. pondero. Actiu.

Τάλαντον. α. τὸ. trutina, libra, lanx. πρὸς τὸ τλῶναι τὸ βάρος. Item talentum, quod minis ſexaginta ualebat. Varia autem erant talenta Græcorum, Macedonicum enim talẽtum, tres erant aurei, Atticum talentum ad ſex milia ſtaterum exercuit, εἰς ἑξακισχιλίους στατῆρας πορίσεν, ut Euſtat. Iliad. 9. annotat. apud alios talentũ centũ uiginti quatuor drachmas pẽdebat. Apud Athenæũ talentũ eſt, ὅτε χιλιάδες ἦν κόρμάτων ἓξ.

Τάλαντος. α. ὁ. calamitoſus.

Ταλάντωσις. ſtatio, στάθμησις.

Ταλαός. ᾶ. ὁ. miſer, ærumnoſus.

Ταλαπαθής. ές. idem.

Ταλαπέριος. α. ὁ. miſer, laborioſus, multa incommoda expertus.

Ταλαπαθής. ές. ὁ. ἡ. luctum patiens:

Ταλαρινός. ᾶ. ὁ. Martis epitheton, ſcutum habens multa patiens, & robuſtum.

Τάλαρος. α. ὁ. calathus uimineus, calathus in quo caſeus coagulatur, plenus. (λάω.

Τάλας. αινος. ὁ. miſer, laborioſus. ἀ πάλλω, uel τα-

Ταλασία. ας. ἡ. textura, lanificium, ſacrorum adminiſtratio, ſicut etiam ταλασιεργία.

Ταλάσιος. α. ὁ. lanifex.

Ταλάσιον. τὸ. lana.

Ταλασιεργεῖν. ſcire artem texendi, texturam exerceo Xenoph. αἱ δὲ ταλασίας αἱ γυναῖκες ἄρχουσι τῶν οἰκετῶν. ἀλλὰ τὸ τὰς μὲν εἰδέναι ὅπως χρὴ ταλασιεργεῖν, τὰς δὲ μή.

Ταλασιεργία. ας. ἡ. lanificium, ἐριεργία, ταλάσιον ἔργον.

Ταλασιεργός. ᾶ. ὁ. lanifex.

Τάλασις. ιος. ἡ. patientia.

Ταλασίφρων. ονος. ὁ. audax, prudens, in aduerſis patiens, miſer, κακοπρόφρων.

Τάλατα. τὰ. ſortes, μοῖραι.

Ταλαύρινος. α. ὁ. fortis, audax, bellicoſus.

Ταλάφρων. ονος. ὁ. patiens, conſtans.

Ταλάω. μ. άσω. ω. αηκα. ſuffero, πάλλω.

Τάλεαι. olearum rami. Vſque adeò id nomen Latinum factum eſt, ut taleare pro incidere uſurpet ruſtica ſimplicitas. Non opinor hoc modo ſcriptum apud Græcos reperiri, ſed apud Latinos tantũ. Græci θαλέας uocant olearũ ramos.

Τάλις. ίδος. Nymphæ nomen, uirgo deſponſa, μελλόνυμφος. Sophocl.

Τάλιξ. κός. amor.

Ταλίων. ωνος. ἡ. uirgo iam deſponſata.

Τάλλω. miſer ſum, κακοπαθῶ.

Ταλοιπά. in poſterum.

Τάμασα. ἡ. oppidum Calabriæ in Brutijs, apud Lycophr. quod ab alijs τέμεσα dicitur.

Ταμεῖον. promptuarium, penu. Item conclaue, cubiculum, & cubiculum ubi reponuntur pecuniæ domini, penetralia, ſiue intima ædium, Vnde ταμείῳ προσκυρεῖσθαι, ærario applicari.

Ταμεσίχρως. οος. ὁ. incidens corpus.

Ταμία. uel ταμίεια. ας. ἡ. cellaria, hæra quę domus habet adminiſtrationem.

Ταμίας. uel ταμίειας. α. ὁ. quæſtor ærarius, cuſtos cellæ, promus, condus, diſpenſator theſaurorum, uel domus œconomus. Laërtij interpres lib. 2. in Ariſtippo uertit penuarios principes.

Ταμίσιον. α. τὸ. ταμεῖον.

Ταμιευτικὴ ἐξουσία. quæſtoria poteſtas.

Ταμιευτικός. ᾶ. ὁ. parcus, & qui recondere nouit in futurum.

Ταμιεύομαι. &

Ταμιεύω. μ. εύσω. ω. εύκα. queſturam gero, exerceo officium quæſtoris. Item ſepono, cõſeruo, repono, condo, in futurũ tempus reijcio. Vnde ταμιεύεσθαι τῷ τύχῃ, uti parcè pecunia.

Ταμή. ἡ. proma, penui præfecta.

Ταμιεῖος. α. ὁ. ταμίας.

Τάμιος. α. ἡ. coagulum.

Τάμνω. κατὰ τοῦ τέμνω. Δωρικῶς. μ. τεμοῦμαι. ω. τέτμηκα. ἀόρ. β. ἔταμον. incido, πρηλαύνω, θύω, ὅρκους ποιῶ. Etym. Actiu. accuſ.

Ταμύαι. urbs Eubœæ. Etym.

Τάν. uocantis eſt, amice, tu, ut ὦ τάν.

Τανάγρα. ας. ἡ. uas æreum, in quo condiebant carnes.

Τανακής. ές. ὁ. ἡ. acutam habens aciem aut longum manubrium.

Τανάδερος. collo protenſo, ac longo.

Τανάος. ᾶ. ὁ. extenſus longus, acutus, aſper. ἀπὸ τοῦ εἰς μῆκος τετανύσθαι.

Τανάυπους. οδος. recto pede ſtans, & protentis diuaricatis q.

uaricatisq; pedibus incedens.

Ταναϋφῆ. τὰ. subtiliter contexta.

Τανάφορον. τὸ. ligneum instrumentũ in quo baiuli onera imponunt.

Τανάχαλκος. solido ære constans, firmus.

Τανηλεγής. mortis epitheton, longum inferens somnum.

Τανθαλύζω. tremo, palpito, ἀναίρεω.

Τανθρῆνία. τὰ. uesparum, aut fucorum examina.

Τανία. ας. ἡ. plaga, regio.

Τάνις. ιος. ἡ. Tanis, metropolis Aegypti, ubi Moyses tot mirabilia exercuit. Hebraicè Zoan dicitur.

Τανίσφυρος. ὁ. ὀξύσφυρος, ὀρθόσφυρος.

Τανίφυλλος. folijs longis.

Τανόδβουνος. ὁ. tremorem artuum inducens.

Τάνταλος. ου. ὁ. Tantalus, Iouis ex Plote nympha filius.

Τανύγλωσσος. ὁ. habens linguam extensam, in longam uocem producens.

Τανυγλῶχιν. ινος. ὁ. extensos habens angulos & cuspides acutas habens.

Τανυήκης. εος. ὁ. ἡ. longè acutus, extensus in acutum, extensiuus.

Τανυλεγής. ὁ. ἡ. prætendens magnam curam & dolorem, asper, perpetuũ soporans, æternum somnum concilians, Martis epitheton.

Τανυῦ. nunc.

Τανύοντο. extendebantur.

Τανύπεπλος. ὁ. ἡ. habens longam uestem.

Τανύπους. ὁ. extendens pedes, longis pedibus, latis passibus incedens, uelox.

Τανύπρωρος. circa frontem & faciem extensus.

Τανυσύς. ἡ. extensio.

Τανύπτερος. ὁ. habens extensas alas, patulis alis uolans, τανυσίπτερος.

Τανυπόδυγξ υγος. ὁ. idem.

Τανυδείς. ῥῶς. ὁ. extensus.

Τανύοσω. μ. ύξω. τ. υχα. extendo.

Τανύτριξ χος. qui denso est capillitio, aut etiam tenui, qui horridos & setarum instar arrectos habet pilos.

Τανύφλοιος. ὁ. habens magnam corticem. καὶ ὀξύοινος. Etym.

Τανύφυλλος. ὁ. ἡ. habens longas frondes.

Τανύω. μ. ύσω. τ. υκα.

Τάνω. μ. ανῶ. extendo, traho. Actiu. accus.

Ταξάμενοι. οἱ. tributum imponentes.

Τάξει. ordinatim.

Ταξιάρχαι. apparitores præsidum.

Ταξιαρχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. impero aciei. Neut.

Ταξιάρχης. uel ταξίαρχος. ὁ. centurio, ordinum ductor. uide τάξις in Append. de uocab. milit.

Τάξις. ιος. ἡ. non modo κόσμου, hoc est, ordinem sed etiam modũ rationę temperatũ significat, Plato de Leg 2. Est etiam officiũ, munus, institutum. ut συμβόλου τάξις, officiũ & partes cõsiliarij, Demosth. Item statio, pugnãdi locus. Item μοῖρα, ut γὴ ἐχθρῶν τάξει, hostili affectu habituque hostis loco & uice specieq;, Demostheni. Sic τάξιν ἐπέχειν τινός, loco alicuius haberi, uicẽ obtinere, in Pand. & Athenæus. Et τάξιν ἔχειν Arist. pro eodem. Ponitur aliquando pro acie, Plutarch. Est item locus & sedes, alicui conuentui uel collegio cõstituta, Aristot. Polit. 7. Et ob id factũ est, ut pro comitatu & multitudine hominum cuipiã magistratui apparẽtium operamq; dantiũ ponatur, & qui cohors olim cõsulis aut prætoris appellabatur. Et in Pand. ἡ τάξις τῶν ἱππάρχων apparitores præsidum appellantur. Significat & id quòd uulgò statũ uocãt, quem admodũ & ordo Latinis. Ἐν τάξει ποιεῖν, statis uicibus aliquid facere. Bud. Com. τάξις est numerus militum 124. uide in Appendice de uocab. milit. Numeratut etiam inter figuras à Rutilio Lupo, in fine secũdi libri ipsius, quæ fit cũ una quæq; res, nouissimorũ uerborũ sententia clarè distinguitur, cui⁹ exẽpla uide apud eundẽ

Ταπεινός. ὁ. ὁ. humilis, abiect⁹, depressus, (Lupũ submissus, angustus, incomptus, sordidus, cui opponitur φιλόκαλος. refertur ad rem, fortunã, genus, conditionem. Ταπεινὴ γλῶσσα, lingua uulgaris uernaculaq;, authore Eustath.

Ταπεινότης. ητος. ἡ. humilitas.

Ταπεινοῦν. attenuare, comprimere.

Ταπεινοφρονέω. μ. ήσω. τ. ηκα. humiliter sentio. Neutr. absol.

Ταπεινοφροσύνη. ης. ἡ. humilitas animi, animi modestia nihil altum de se sentiẽs, sed seipsum demittens sibiq; minimum arrogans.

Ταπεινόφρων. modestus, humilis, gloriæ contemptor, abiecto animo.

Ταπεινόω. μ. ώσω. τ. ωκα. humilio. Actiu. accus.

Ταπείνωσις. μ. ὁ. ἡ. humiliatio: & nomen figuræ rhetoricæ quæ res magnas extenuat.

Τάπης. ητος. τὸ. tapes, stragulum, plaga. Ammonius distinguit ab ἀμφιτάπης.

Τάπις. idem, puluinus.

Ταραβεῖος. ὁ. ὁ. timendus.

Ταρακτής. ὁ. ὁ. turbator.

Ταρακτόν. τὸ. Ionicum. uide Etym.

Τάρανδος. animal ceruo simile, cuius pelle uestiuntur Scythæ.

Ταραντινὴ ἀρχία. ἡ. præfectura militum 156.

Ταραντινίδιον. ὁ. τὸ. genus uestis subtilis.

Ταραντῖνοι οἱ. equites quidam dicebantur, ψιλοὶ ἱππεῖς, iaculatores. Vide ὁπλῖται in Appendice de uocab. militarib.

Ταραυλνόν. ὁ. τὸ. genus uestis subtilis muliebris.

Ταραξικάρδιον. ὁ. τὸ. quod cor affligit & turbat, τὸ διάκνον τὴν καρδίαν.

Ταραξιππόστρατος. ὁ. ὁ. turmas equestreis perturbans, sic Cleon apud Aristoph. dicitur.

Τάραξις. ἡ. perturbatio oculorum ab aliqua causa extrinseca, ut ex fumo, unde aliquantisper rubent, & lucem ægrius admittunt.

Τάρας. αντος. ἡ. Tarētum urbs Calabriæ, à conditore eiusdem nominis appellata.

Ταραχῶδης. ὁ. ὁ turbulentus.

Ταράττω. μ. άξω. π. αχα. turbo, confundo, territo, παρὰ τὸ ῥάσσω, τὸ ῥῶ καὶ φθείρω. Actiu. accus.

Ταραχή. ῆς. ἡ. perturbatio, tumultus.

Τάραχος. ὁ. ὁ. turba, turbatio.

Ταραχωδέστατος. turbulentissimus.

Ταραχωδής. ές. ὁ. ἡ. turbulentus.

Ταρβαρὲς. grauis, terribilis.

Ταρβέω. μ. ήσω. π. ήκα. timeo, tremo. Actiu.

Τάρβη. ης. ἡ. tremor. τάρβος.

Ταρβής. ές. ὁ ἡ. densus.

Τάρβος. ὁ. ὁ. tremor, timor, stupor.

Ταργάνω. μ. ανῶ. turbo.

Ταργάνη. ης. ἡ. sporta, in quam scitamenta obsonator recondebat, laqueus, apud Atticos pro Σαγάνη, teste Zeze in Lycoph.

Τάργανον. uide Etym.

Ταργανόομαι. implicor, torqueor.

Τάριχα. τὰ. opsonia pretiosa, & probè condita.

Ταρίχα, uel ταρίχια. ας. ἡ. condimentum, muria succidia, hoc est, caro sale conspersa.

Ταριχέμπορος. ὁ. ὁ lardi uenditor.

Ταρίχευσις. ιος. ἡ. salsatio.

Ταριχεύω. μ. εύσω. π. εύκα. seruo, condio, liquefacio, sicco, salio. & ταριχεύεσθαι immoderatè abstinentia exicco.

Ταρίχηρός. ὁ. ὁ. salsus muria uel sale.

Ταρίχιον. τὸ. exiguum salsamentum. Laërtius libro 2. in Menedemo.

Ταριχοπώλης. ὁ. ὁ. salsamentarius.

Τάριχος. ου. ἡ. & ὁ. uel etiam τὸ. salsamentum, muria, ius, piscis putris, caro sale condita. Vide in Chiliad. Eras. Tarichus assus est simulatq; uiderit ignem, &: Tarichus boni consulitur ubi desunt carnes. &, Tarichius non feret se digna.

Ταρκυνίης. οἱ. Tarquinii assensores.

Ταρμοσύνη. ης. ἡ. timor.

Ταρμύσσω. trepido, timeo, apud Lycophr.

Ταρνός. mutilus.

Τάρπη. urna funebris.

Τάρπησαν. oblectati sunt.

Ταρπηία. Tarpeia.

Τάρροθος. adiutor, socius.

Ταῤῥός. idem quod ταρσός. Est etiam nexus & contextus radicum inter se in modum cratis, id quod euenit ubi arborum cōsitarum spatia non iusta sunt.

Τάῤῥημα. remigatio apud Aristophan. Etym.

Τάρσος. ὁ. ἡ. Tarsus urbs Ciliciæ, paroxyt. Cyril.

Ταρσός. ὁ. ὁ. oxyt. summitas manus, plāta pedis, pars pedis è calce procedens, hoc est, anterior pars uestigij. quicqd dilatatū est, unde πλάρσωται, dilatata fuerūt Hipp. à Gaza in Aristo. uertitur uola, & plāta pedis. Est etiā ἡ κερμάστρα, hoc est, ὁ τῶν τυροποιῶν κάλαθος, παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, uas è calamo contextum, calathiscus, fiscella. à quius similitudine ταρσὸς καὶ ταῤῥὸς dicitur series in manibus & pedibus, & series remigij in triremibus, quam Arrianus ταρσὸς τῶν νεῶν uocat. Cyrill. Vide Bayf. qui etiā has locutiones explicat. ταρσὸς πτερασύρειν & πτερακρόειν. Est etiam ala penna. Hippocr. πᾶν τὸ πεπλατυσμένον, τάρσον uocat, ut testatur Gal. in glossis. Item ταρσοὶ κωπῶν apud Pollucem palmulæ remorum dicuntur.

Ταρταρίζειν. cum tremore quodam obrigere.

Τάρταρος. ὁ. ὁ. & in plur. τὰ τάρταρα. tartarus, pro fundissimus inferorum locus, διὰ τὸ πλαταγεῖν αὐτὸν ἀέρα. Plato putauit tartarum esse aquarum thesaurū quas euomit atq; resorbet, & pro terræ qualitate colorē saporēq; mutare.

Ταρταρόω. μ. ώσω. π. ωκα. in tartarum deijcio.

Ταρφέα. aduerb. frequenter.

Ταρφός. ὁ. ὁ. &

Τάρφιος. densus, πυκνός, συνεχής.

Τάρφος. εος. τὸ. densitas.

Ταρφός. ὁ. ὁ. frequens.

Ταρχάνιον. ὁ. τὸ. parentatio, sepultura.

Τάρχανον. luctus, cura, dolor.

Ταρχία. τὰ. iusta, inferiæ.

Τάρχη. perturbatio.

Ταρχήματα. τὰ. exequiæ.

Ταρχύω. μ. ύσω. π. υκα. parento, sepelio, curo funus. Actiu. accus.

Ταυδάλια. ας. ἡ. stoliditas. ἀταυδαλία usitatius.

Τάσις. ιος. ἡ. extensio.

Τάσσω. idem quod τάττω.

Ταταίρη. ὁν. νῆσον. appellit insulæ. lege καταίρη.

Ταταρτίζω. instauro. lege καταρτίζω.

Τάτον. Doricè pro τοῦτον. annuatim.

Ταῦλιον. mamilla, λιθίον.

Ταῦτο τοῦτο. hoc idem, Gazæ.

Τάττω. μ. άξω. π. αχα. ordino, statuo, & impono irrogoq;. ut τάττειν ζημίαν, τάττειν ὠνὴν ζημίαν τῶν νόμων, Demosthen. Quod sic dicitur, ut τάττειν τὴν ἀξίαν τῶν ὠνίων, hoc est, statuere, quod uenditoris est ut plurimum indicantis quanti uendere uelit, & interdum emptoris, quod etiam

etiam ζωμᾶν dicitur. Vnde taxare uerbum in usum uenit. Est etiam ὁρίζω, ut ὥρα τεταγμένη, & χώρα τεταγμένη, locus conditus, Xenophon. & ἡμέρα τεταγμένη, dies constitutus & certus. Vnde τεταγμένα dicuntur quæ constitutas & statas uices habẽt, ut ortus occasusq; syderum. Item destino, hoc est, certum hominem alicui rei præficio uel constituo, ut τασσόμενος προὔνοιαν, Xenophon. Est etiam in acie colloco, Lys. Vnde ταξάμενοι & παρατεταγμένοι, acie industria stantes, Synes. Item loco & numero habeo, Synes. τεταγμένος, compositus, frugi, non dissolutus, ut τεταγμένοις τοῖς ἀθυμίαις, Plutarch. Item miles centuriatus & merens: cõtrà ἄτακτος, qui non est in numerum redactus. Construitur interdum cum μετά. Interdum cum εἰς, ut τάττω με εἰς τούτους, In hanc classem me adopto. Et cum ἐν, οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς τῶν μουσικῶν ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, In doctrinarum numerũ redegerunt, adnumerauerunt & locum dederunt. Et cum πρός Xenophon. ἐαυτὸν τάττοι πῶς πρὸς ἑλληνικὸν φίλον, Se substituit uicariũ. Et cum genit. Demosth. ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπισόντων ἐν Φιλίππῳ Qui se inter eos censeri uoluit. Ex dictis iam intelligitur, quòd τάττειν φόρον sit indicere tributũ & imperare, eiusq; modũ unicuique statuere, tributarios facere. Itẽ εἰς ἄνδρας ταχθῆναι, uirilem togam sumere. Οἱ Σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι, Samij decem nauibus instructi fuerunt, ita ut unica in fronte esset, quam reliquæ deinceps sequerentur in uersum porrectæ. Bud. Com.

Τατύρας. phasianus.

Ταϋγέτης. ἡ. Taygeta filia Atlantis, una ex Pleiadibus.

Ταϋγέτος. ὁ. Taygetum mons Laconiæ, qui & ταϋγετος dicitur.

Ταυθοῖ. illic, ibidem.

Ταύρεα. Græcis sunt tegmina qbus caput & ceruix abuoluuntur ex taurina pelle concinnata.

Ταυρέη. ης. ἡ. tergus taurinum, pellis taurina.

Ταυρέη. idem Etym.

Ταύρειος. ὁ taureus, Neptuni epitheton.

Ταυρηδὸν. torue, taurino uultu, ἀγρίως, apud Aristoph.

Ταυρία Neptuni festum quoddam.

Ταυρηδὸν βλέπειν. uide Chil. Eras. Tauricũ tueri.

Ταυριᾶν. propriè uaccarum & taurorum est, cum desyderio coitus concitantur, ac mirè in Venerem feruntur, sicut ἱππομανεῖν de equis.

Ταυριδὸν. taurinè.

Ταυρικὸς. Tauricus possessiuum, qui ad Taurũ montem pertinet. Etym.

Ταύριος. ὁ. Taurinus.

Ταῦροι. Scythica gens ab Aegyptijs colẽtibus bouem & Apin oriundi. Etym. apud Ephesios dicebantur adolescẽtes, quos in Neptuni Vestouina infundere mos erat.

Ταυρόκολλα. glutinum. Diosc. lib. 3.

Ταυρόκερως. capite bouino, cornutus.

Ταυρόκτονος. ὁ. proparoxyt. à tauro occisus: paroxyt. aũt, qui taurum occidit. Ammon. & Cyril.

Ταυρόπολις. ιος. ἡ. Dianæ epitheton, aut quod apud Tauros Scythiæ populũ colatur, aut à parte totũ, quòd gregibus præsit, aut quod eadem sit cum Luna, quæ tauris uehitur, quam etiam ταυροπὸν uocant.

Ταυροπόλος. idem quod ταυροπόλης. Etym.

Ταῦρος. ὁ. taurus. οἶον ταυνερός ζῷ. De tauro uide Aelianum: & de taurino sanguine, Nicandrum in Alexipharmacis. Vide item de tauris in Oppiano, lib. 2. de Venatione: & prouerbiũ apud Erasmum, Abijt & taurus in syluam. Est & nomen proprium loci apud Achiuos. Est etiam nomen Ciliciæ montis. Etym. Item locus pudendus secundum nates. Item uirile membrum, unde ἀταύρωτος uirgo taurum talem non experta, uide Pollucem libro 2. Est etiam ταῦρος Troëzenius fluuius. Eust. Iliad. λ unde ταύριον ὕδωρ apud Sophocl.

Ταυροφάγος. Bacchi epitheton. nam dithyrambi carminis præmium erat taurus. Etym.

Ταυρῶ. οος. ἡ. Diana Taurica.

Ταύζας. augens, multiplicans.

Ταῦτ' ἄρα. ad hæc, præterea. Aliquando δι' ταῦτα, quo circa. Atticum est.

Ταύτῃ. hac, id est, hac uia uel ratione, sic, ita, hoc modo, huius caussa. ταύτῃ βέλτιον, eo melius ταύτῃ μὲν, ταύτῃ δὲ, partim quidem, partim uerò. Significat interdum τούτου ἕνεκα, quamobrem, quapropter. Herodian. libro 3. ταύτῃ ὁ ἀλεξῖνος, καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττον ἑαυτόν. id est, διὰ τοῦτο.

Ταύτῃ ἔχω τῇ διανοίᾳ. ita animatus sum, ita affectus sum.

Ταυτί Atticè pro ταῦτα. hęc. Item pro ἐνταῦθα.

Ταυτίζομαι ἰδιοποιοῦμαι. Suid.

Ταυτό, uel ταυτὸν. uocali sequente. idem, simile.

Ταυτοέπεια. ταυτολογία. idem sermo, sermonis iteratio.

Ταυτοεπεῖν. &

Ταυτολογεῖν. eandem rem iterum atque iterum repetere.

Ταυτοῖ. illic, ibidem.

Ταυτολογία. eiusdem sermonis repetitio crebra. Tautologia (inquit Rho. Aquila) unius nominis aut uerbi prius positi uim deinceps pluribus uerbis explicat, ut: Senat. populusq; Rho. summum

summum consilium, à quo ordine iura exterа nationes petunt, &c.

Ταυτόματος. ὁ. per seipsum, casualis. ἀπὸ τοῦ ταυτομάτου παραχρήμα μάρτυς, testis fortuitus, hoc est, non rogatus, neq; adhibitus, id est, πρὸς τυχόν.

Ταυτομολέω. μ. ήσω. σ. κα. transfugio. Neutr.

Ταυτότης. ητος. ἡ. identitas, ὁμοιότης.

Ταφεύς. έως. ὁ. mortuorum curator, quem Plautus pollinctorem uocat, sandapilarius, θεωρός, admirandus.

Ταφή. ῆς. ἡ. exequiæ, sepulchrum, sepultura.

Ταφήϊον. ου. τὸ. uestis quæ sternitur super sepulchrum.

Ταφήϊος. α. ὁ. funestus.

Τάφιοι. gens à Tapho rege denominata, prius Teleboæ uocati. Etym.

Τάφος. α. ὁ. sepulchrum, tumulus, τάφος ἐστὶν. inquisit leges, ᾧ ὦ ὁ σῶμα ἢ ὀστέα ἀπετέθη, ὁ πᾶς ὁ ταφὴ ἀφορισθεὶς ἀλλ' ὅλον ὅτι ὁ σῶμα μνημεῖον εἰ ἐστι τὸ εἰς τὴν μνήμην φαινόμενον. cœnæ in exequijs, stupor, θάμβος, & insula quædam.

Ταφρεύω. μ. εύσω. σ. υκα. fodio.

Τάφρος. α. ὁ. fossa, uallū, agger, fossa circa mœnia, & fluuij nomen.

Τάφω. μ. ψω. σ. αφα. stupefacio.

Ταφών. ὁ stupefactus, attonitus. à θάπτω.

Τάχα. uelociter, forsan.

Ταχάποτε. fortè aliquando.

Τάχαπα. certè, cōtinuò, forsitan. ἐκ πολλοῦ.

Τάχα. statim.

Ταχέα. celeritas. εἰς ταχέας. celeriter.

Ταχέως. citò, propediem. Plutarch. πέμψω εἰς τὰ λοιπὰ ταχέως.

Ταχινός. celer. & ταχίνης, lepus, uel ceruus, apud Lacedæmonios à celeritate.

Τάχιον. citius, paulò ante.

Τάχιστα. uelocissimè. Ἐπὶ εἰς ἐπὶ εἰς τάχιστα, ubi primum. Τῷ ταχίστῳ, primo quoq; tempore, quamprimum.

Τάχιστος. α. ὁ. uelocissimus.

Ταχίων. ονος. ὁ. uelociter, ταχύτερος, θάσσων.

Τάχος. εος. τὸ. celeritas, & pro ταχέως Atticè.

Ταχύ. celeriter.

Ταχὺ μάλα. ilicò, actutum.

Ταχυλάμων. ονος. ὁ. tardus, per αὐτίφρασιν.

Ταχύβολος. α. ὁ. inconstans, temerarius.

Ταχυγράφος. Actuarius, exceptor.

Ταχυμαθής. ές. ὁ. cito discens uel doctus.

Ταχυναυτεῖ. celeriter nauigat.

Ταχυναυτοῦσα. ης. ἡ. celeriter nauigans.

Ταχύνω. μ. υνῶ. celero, accelero. Neut. absol.

Ταχυπιθής. ές. ὁ. ἡ. credulus.

Ταχύπους. α. ὁ. suspiciosus.

Ταχύπωλος. α. ὁ habens equos celeres.

Ταχύς. ός. ὁ. celer, uelox.

Ταχύτατα, & τάχιστα. celerrimè.

Ταχύτης. ητος. ἡ. uelocitas.

Τάω. capio. Actiu. accus.

Τάων. horum, pro τούτων. poëticè.

Τάων. ὁ. ἡ.

Ταώς. ὦ & ταῶν. ὁ. pauo. πρὸς τὸ τένδρ τῶν ὀρᾶν τέως. Admittit hoc nomen aspirationis notam inter α & ω, ἰαῶς, sicut ἰχθυόεις. De quo Athenæ. lib. 9. De pauone scribunt Aristoteles, Aelianus, & Oppianus in Ixeut.

Τέ. que, coniunctio. Interdum παρέλκει, ut in ἐφῶτε, idque poëticè & Ionicè. Dores pro σὲ utuntur & Aeoles.

Τέγγω. irrigo, humecto, mollio.

Τεγέα. ας. ἡ. mucus, & urbs Arcadiæ.

Τεγείδιον. ornamentum muliebre.

Τέγεος. ὁ. sub tecto, sublimis, altus. item domus, porticus. Etym. Homer. ita dixit cubilia fœminarum, αὐώγεος, ὑπόρροος. Eust. Iliad. ζ.

Τέγη. ης. ἡ. tectum, tegmen.

Τεγεαστός. ὁ. ἡ. ciuitas Cypri.

Τεγεστός. ὁ. ὁ. benignus, χρηστός.

Τέγεια. ας. ἡ. Tencyra, urbs Bœotiæ.

Τέγος. εος. τὸ. tectum, tegulum, tegmen, domus, prostibulum, cœnaculum. Vide ὀροφὴ apud Ammonium.

Τεή. poëticè pro σή, tua.

Τεθαλυῖα. pro τεθηλυῖα. ας. ἡ. germinans.

Τεθαρρήκασι. confusi fuerunt.

Τεθαρρηκότως. audacter.

Τέθηλα, præt. med. à θάλλω. florui.

Τεθήλασι. pullularunt.

Τεθηλότα. τὰ. uirentia.

Τέθηπα. stupui. à θήπω. timui, admiratus sum.

Τέθμια. τὰ. legitima.

Τεθμὸς. lex.

Τεθνάλω. moriar. Optatiuus est à θνήσκω, uel τέθνημι, pro θνάλω.

Τεθνάμεν. mori, pro τεθνάναι.

Τεθναζῆμαι. morior.

Τεθνεῶτον. mortui.

Τέθνα, & τέθναα. &

Τέθνηκα. mortuus sum. Præt. est à θνήσκω. Vide ἀπέθανε in Ammonio.

Τέθρια. τὰ. arbores agrestes & steriles.

Τεθριπποβάται. οἱ. qui uehuntur quadrigis.

Τέθριππος. α. ὁ. quadriga.

Τεθριπποτροφῶ. quadrigas, hoc est, quadrijuges equos alo.

Τέθριππον. α. τὸ. quadrijugum.

Τεκτός. ὁ χρυσός, τεγεστός.

Τέν. tibi Doricè.

Τεῖν. quærere, ζητεῖν.

Τείνεσθαι. conari.

Τενεσμός. ὁ. ὁ. egerẽdi libido frequẽs, ſed inanis deſidendi aſſidua cupiditas. Dicitur etiam inteſtini recti mordicatio, quam bilioſi acresq; humores faciunt, cum crebra egerendi cupiditate tametſi parum aut nihil excernatur.

Τείνω. μ. ντῶ. tendo, extendo, produco. Ponitur aliquando pro ire contendo, ſicut Latinis contẽdere & intẽdere iter, & intẽdere fugam. Eſt etiam pertineo & ſpecto, & cõſtruitur cum πρός. Actiu. accuſ.

Τενωσλάω. carmen deduco, cãtilenam extendo, προαγωνίζω.

Τέρετα. τὰ. aſtra. πῦρ ἀ ὁ τόρας ὁ σημεῖον.

Τρίω. μ. ίσω. ω. ικα. domo, contero. Actiu.

Τρόμος. ὁ. ὁ. uexatus.

Τερω. μ. ρῶ. ω. ρκα laboro, contriſtor, affligo, fatigo, conficio, diuexo, exhaurio.

Τρχεῖα. τὰ. uide τέχνη in Ammonio.

Τρχιόεις pulchra mœnia habens.

Τρχεσιβλήτης. ὁ. ὁ. &

Τρχεσιπλήκης. ὁ. ὁ. &

Τρχεσιπλήτης. ὁ ὁ. appropinquator mororũ, muros quatiens, qui muros diruit, ζῆς τέχεσι πελάζων ὠὶ πορθήσῃ. Martis epith apud Hom.

Τρχήρης. ες. ὁ. ἡ. mœnibus clauſus.

Τρχίζομαι. &

Τρχίζω. μ. ίσω. ω. ικα. muro munio. Accuſ.

Τρχίον. ὁ. ὁ. paries.

Τρχίοις ζῆς. parietinis.

Τρχισμός. ὁ. murorum conſtructio.

Τρχιώδης. ώντος. ὁ. muratus.

Τρχοδομία. ας. ἡ. ædificatio murorum.

Τρχολέτης. ὁ ὁ. deſtruens muros.

Τρχομαχέω. μ. ήσω. π. κα. oppugno muros. (tio.

Τρχομαχία. ας. ἡ. muralis pugna, muri oppugna-

Τρχοποιία. ας. ἡ. murorum extruendorum cura.

Τρχοποιός. ὁ. ὁ. qui murorum reficiendorum curam habet, fabricator murorum.

Τεῖχος. ες. ὁ. murus, mœnia τῶν πόλεων. Ammonius diſtinguit τέχνη & τρχεῖα.

Τρχοφυλακεῖν. muros cuſtodire.

Τρχοφύλακοι. qui in mœnibus excubant, cuſtodes in mœnibus conſtituti.

Τέω. τέινω.

Τέως. ὁ. τέως. interim, ἐφ' ὅσον.

Τεκμαίρομαι. coniecto, id eſt, obſeruo, perficio, ſigno, noto. Depon. accuſ.

Τέκμαρ. ατος. ὁ. finis, ſignum, coniectura.

Τεκμαρσις. ιος. ἡ. cognitio quę fit per τεκμήριον, ſic Gal. lib. 1. de uictu acut. morborum.

Τεκμήριον. ὁ. τὸ. coniectura, indicium, argumentum, ſignum certum & uerum, ſicut εἰκός tantũ probabile. Cic. in Partitionibus uocat propriam rei notam, ueteres ſyllogiſticũ ſignum ita uocabant teſte Gal. Dici propriè annotant Grãmatici de re futura, quemadmodũ σημεῖον de præterita. Iſocr. ἀπέπαλκάσι τόνδε τὸν λόγον δίδωμι, τεκμήριον μὴ δι' πῶς ἡμᾶς φιλίας, σημεῖον δ' πῶς ἱππόνικον συνηθείας. Τεκμήριον δὲ, huius rei quam dico argumentum.

Τεκμηριοῦσθαι. coniectare, deliberare. Vide σημεῖον (in Ammon.

Τεκμήρω. indico.

Τέκμωρ. ορος. ὁ. ſignum, indicium, argumentũ, finis, mors, terminus.

Τεκτονική. ῆς. ἡ ars ſtructoria, idem quod οἰκοδομική, legitur malè pro τεχνική.

Τεκνίον. ὁ. ὁ. filiolus.

Τεκνογονία. ἡ propagatio liberorum.

Τεκνοκτονία. ἡ parricidium.

Τεκνολέτειρα. ας. ἡ. necatrix filiorum.

Τέκνον. ὁ. ὁ. filius.

Τεκνοποιέομαι. &

Τεκνοποιέω. μ. ήσω. ω. ηκα. genero filios, liberos gigno & ſuſcipio.

Τεκνοτροφῆ ὅτε. cum prolem nutriunt.

Τεκνοῦμαι. ὁ τεκνόω.

Τεκνοῦσα. puerpera.

Τεκνόω. μ. ώσω. ω ωκα parturio, fero partum, οὐ τεκνον ποιῶ. Neutr. abſol. (tio generis.

Τέκνωσις. ιος. ἡ. filiorum procreatio, propaga-

Τέκος. εος. ὁ. filius uel filia. ut δίος τέκος. Pallas.

Τεκταίνομαι. μ. ανοῦμαι. fabrico, paro. Depon. ac-

Τεκταίνω. μ. ανῶ. idem, comminiſcor. (cuſ.

Τεκτονική. ars fabrilis, fabrica.

Τεκτονικός. ὁ. ὁ. fabrilis.

Τεκτονεργός. ὁ. ὁ. architectus, operarius.

Τέκτων. ονος. ὁ. faber, quod eſt generale nomen ad omnes artifices (exceptis plaſtis) qui è quauis materia aliquid faciunt, apparet à τεύχω deductam eſſe uocem.

Τέκων. οντος. ὁ. parens.

Τελαίνειν. cura dignari, in pretio habere.

Τελαμών. ῶνος. inſertoriũ, cingulum, latum lorum enſis, & unde ſcutum propendet. item nodus, ligamentũ, & propriũ nomen uiri. Etym.

Τελαμῶνες. lintea concerpta uulneribus peraccommoda, uel faſciolæ potius, quibus oblæſa membra obligari ſolent.

Τελαμονίαι. apud Pollucem dicũtur quas Xenophon. τελμονίας uocat.

Τελαμώνιος. qui ad cingulum & lorum latum pertinet, uel ad Telamonem. Etym.

Τελεσλαινεῖν. dignum iudicare Heſychio, κομιδῆς ἀξιοῦν.

Τελεῦσαι. expendere.

Τελεῖθα. ſum, fio, perficior. ἀ τελέω, ὁ ὑπάρχω.

Τελεγονία. generatio perfecta.

Τέλειος. ε. ὁ. perfectus, adultus, qui est iustæ magnitudinis & integræ ætatis, absolutus. Vnde τέλειος ἡμέρα, ultimus uitæ dies: & τέλειον ἱμάτιον Plutarchus pro toga pura ac uirili dixit. Vide Bayfiũ de re uest. Τέλεια etiam ἱερὰ hostias dicebant eximias, uel sanctiores, uel largiores & luculentas. Liuius aliquando hostias meliores, aliquando maiores appellat. Τέλεια igitur ἱερὰ dicuntur φωιαύσια, uel potius (ut alij) ὁλόκληρα καὶ τὰ ἡλικίαν, καὶ μὴ λελωβωμένα, hoc est, eximijs hostijs facta. Nam ἱερὰ in plurali aliquando sunt exta: & τέλειον eximiũ & amplum. Τέλειοι etiam dicebantur uxores ducentes, ut inquit Pollux. τέλειος enim γάμος ἐλέγετο, ὡς τελῶν πρὸς τὸν βίον τὸν ἄνθρωπον. Et τέλειος Iupiter, nuptiarum præses: sicut Iuno ἥρα τέλεια. inde etiam πρὸς τέλειοι εὐχαί, de quibus suprà. Apud Plutarch. τέλειος dicitur qui uxorem habet, sicut ἄτελος cœlebs. Bud. Com.

Τελεοπυγμή. ῆς. ἡ. perfectio, interpunctio, quæ fit cum oratio ad periodum peruenit siue ad perfectam sententiam.

Τελεοστιχὶς ἰδέα. ἡ. carminis ratio, qua postrema uersus syllaba prima iuncta, esculentũ poculentumúe, aut uas utensile notatur, ut illius uersus ἀργυροπέζα θέλις θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, caput & finis componunt, ἄρτος, hoc est, panis apud Athenæum.

Τελειότης ητος. ἡ perfectio, integritas.

Τελειόω, uel τελεόω. μ. ώσω. ω ωκα. ὁ τελῶ. Vnde οἱ τελειωθέντες αἵματος, pro martyrio cõsumptis, Greg. At τελειῶθαι etiam dicuntur qui iam uirilem togam sumpserunt, aut tutelæ suæ facti sunt. Item τελειωθῆναι, ὁ γῆμαι. Actiu. accus.

Τελέιωσις. εως. ἡ. perfectio, initiatio, cõsecratio. Gregor. sic appellat baptismum.

Τελειώτης. ου. ὁ. consummator.

Τελωνικεῖν. euacuare, deductum à Telenico quodam omnium egeno. Eras. Chiliad.

Τελωνικίζω. uacuo. Etym.

Τέλεος. ου. ὁ. perfectus.

Τελεσία. tripudium cum gladijs, ab inuentore Telesio.

Τελεσιάζειν. sacrificare, sacra peragere.

Τελεσιος. ultimus.

Τελεσιουργία. ας. ἡ. perfectio in omni opere.

Τελεσιουργός. ὸν. ὁ. efficax, effector, aut perfector operum, imitator.

Τελεσιουργῶ. perficio, conficio, finem impono, absoluo, τὸ τελῶ.

Τέλεσμα. ατος. ὁ. uectigal.

Τελεστήριον. ου. ὁ. locus ubi initiatur.

Τελεστικός. quasi initiator. Τελεστικὴ theologia, ἡ συμβολική, de quo suprà.

Τελεσφορέω. μ. ήσω. ω. ηκα. fructifico, opportunè fero fruges, absoluo. Neut. absol.

Τελέσφορον. ου. totum, perfectum.

Τελεσφόρος. ου. ὁ. ferens tributum, ferens ad finem, & opportunè fruges producens. Sunt itẽ qui τελεσφόρον interpretẽtur uatem perfectũ, aut etiam ἐγγαστρίμυθον.

Τελετάρχης. ceremoniarum conditor. Dionysius hoc nomine Christum appellat.

Τελετή. ῆς. ἡ. expiatio, ceremonia, & sacerdotiũ, Demostheni apud Platonem de Rep. 6. τελεταὶ pro ludis & sacrificijs ponuntur, dicitque esse λύσεις & καθαρμοὺς ἀδικημάτων. Augustinus de Ciuitate 10. consecrationem significare dicit. Plutarchus in Demet. pro initiatione posuit. Synes. altaris sacrificium, τελετὴν ἀπόρρητον uocare solet, quasi arcanam & mysticam ceremoniam. Maiora item festa τελεταὶ uocabant, quod non citra grandiorem impensam fierent ἀπὸ τοῦ τελεῖν, quod impendere significat Bud. Com.

Τελετουργός. οῦ. ὁ. à Dionysio uocatur uis diuina, operans in sacramentis ecclesiasticis.

Τελουργῶ. apud eundem pro consecro, dedico, initio. Bud. Com.

Τελευταῖα. &

Τελευταῖον. deniq;.

Τελευταῖος. ου. ὁ. finalis, extremus.

Τελευτάρχης. ὁ. uide τέβαρχία in Appendice de uocab. militarib.

Τελεύτατος. ου. ὁ. postremus.

Τελευτάω. μ. ήσω. ω. ηκα. morior, finio.

Τελευτή. ῆς. ἡ. obitus, finis, mors.

Τελευτήσειν perfectum esse.

Τελευτῶν, & τελευτῶν. tandem.

Τελέω. μ. έσω. ω. εκα. sum, perficio, finio, perago. 15
Aliquãdo tendo, pertingo, peruenio. Aliquando instituo, initio. ut τελεσθεὶς τὸν βαπτισμα, initiatus, Grego. Item ago & celebro, & rem sacram facio. ἄγω, ut τελεῖν τὰ ωαναθήναια, Liban. καὶ πάσας τελεῖν τὰς ἑορταστικὰς φόρτας. Dionys. & Greg. de pascha, πάσας ἑορτάζουσα τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς αὐτοῦ χρεῖαι, καὶ ἐπ' αὐτῷ τελεῖν μυήσας. Quæ agi in eius honorem solent. Aliquando annumeror, censeor, contribuorque, adoptor. Synes. εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε. Inter monachos profiteri cœpit. Sic εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαμην, Inter uiros census sum, uirilem togam sumpsi, Lucian. Est etiam censeor, id est, τιμῶμαι. Inde ὁ θηλικὸν τελοῦντος. capite censi: & τοὺς ἱππάδα τελοῦντας, equites, de quo Bud. de Asse lib. 5. Aliquando τελῶ est pensito & soluo, ut τελεῖν ἀργύριον, argentum pendere,

pendere, Xenophon. unde τέλος, uectigal. de his Bud Com. Aliquando cōsumo, pecuniam impendo, sumptus facio. hinc πολυτελής, sumptuosus, & qui multa profundit. Et θεᾶς τελεῖν, spectaculum edere, Herodian.

Τελέως. penitus, perfectè.

Τελίφς. pro τέλφος. poëticè.

Τελφόν. ὀν. conuicium, opprobrium.

Τέλος. ἔος. τὸ. debitum.

Τέλος utilitas. χρεός.

Τέλφω. cantu oblector.

Τελικά τά. dicuntur bona illa quæ ad illud ultimum bonum pertinent. & τὸ τελικόν quod ultimum est, Cicer. de finib.

Τελικάρδιος. ου. gemmæ species, colore cordis. Plin lib. 37. cap. 10.

Τελισκόμενος. absolutus, completus.

Τέλμις. ιος. ἡ. pars, totum, ordo.

Τέλλομαι &

Τέλλω. μ. τελῶ. τ. αλκα. orior, ὦλ τελῶ. Ponitur aliquando per aphæresin pro σέλλω.

Τέλμα. ατος. τὸ. locus cœnosus cum aqua, cœnum, ager. Item puteus, φρέαρ.

Τελμαλεᾶς. ος. ὁ. cœnosus, palustris.

Τελμαπηόν. ος. τὸ. lacustre, ut Gaza uertit in Aristotele, palustre.

Τελμαστώδης. ες. ὁ. ἡ. fæculentus, lutosus.

Τελμίς. cluuies, lacuna, τέλμα, lutum.

Τελμίς. ῖνος. ἡ. lutum putaneum è puteis egestū, apud Iseum: sordes, inquinamentum.

Τελμισσεῖς gens in Caria. Etym.

Τελμών. ὁ. fascia.

Τέλομαι perficio.

Τελμισσός. urbs in Lycia, à Telmisso Apollinis filio sic dicta. Etym.

Τέλος. ες. τὸ. conuenientes suo uerbo habet significationes: finis, ultimum, extremū & summum Cicer. de finib. initiatio, negotium, sacrificium, festum, ordo, honor, uectigal, impensa, sumptus, nuptiæ hinc πρὸς τέλφος. Etym. Accipitur etiam aduerbialiter pro tandem, deniq; per eclipsim τοῦ ὕστερον: quod & ὦλ τέλφ dicitur apud Lucian. Item οἱ ἐν τέλφ magistratus dicuntur & præfecti, qui etiam dicuntur τὰ τέλη, ab imponendo tributo rebus. Est etiam legio, & τάγμα στρατιωτικόν. Bud. Com. Numerus equitum bis mille & quadraginta octo. uide in Appēdice de uocab. milit. in τέλος & in τετραρχία. Sophoc. in Antigone πάγχαλκα τέλη, appellat τὰς στρατιωτικὰς παντοδυνάμεις, panopliam exercitus, propterea fortasse quod panoplia instructi milites sint τελεώτατοι: nisi intellexerit turmos grauis armaturæ equitum, τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα.

Τέλοσδε. demum.

Τέλος. ος. ὁ profunditas.

Τελχίν furiosus, supra hominē uires habens, sceleratus, malitiosus, & ad mortem depressio, seu deductio. Etym.

Τελχῖνοι. οἱ. homines afflati spiritu & furiosi, insani, inuidiosi fascinatores. Etym. quales Corybantes & Cabri fuisse commemorantur. παρὰ τὸ θέλγω, τὸ ἀμαυρῶ, σκοτίζω, & ἀπατῶ. Vide in Chiliad. Erasmi.

Τελχίνιος. maleficus. Etym.

Τελχινώδης. duræ ceruicis, βραχυβλιώδης.

Τελχιταίνω. contentiosè me oppono, σκληροβρα χυλῶ, αὐτεξίζω.

Τέλων. ωνος. ὁ. publicanus, tributorū & uectigalium collector, uectigaliū redemptor, homicida.

Τελωνάρχαι. οἱ. ἀρχιτελῶναι, mancipes magistratus publicanorum.

Τελώνης. ου. ὁ. τέλων.

Τελωνικός. ὄ. ὁ. uectigalis.

Τελώνιον. ου. τὸ. telonium, id est, mensa publicanorum, locus in quo uectigal colligitur, & in quo τελώνης sedet tributum exigens. à τέλος, quod est uectigal.

Τέλωρ. ορος. ὁ. ingens, immanis, πέλωρ.

Τεμαχίζω. in frusta disseco.

Τεμάχιον. ου. τὸ. fragmentum.

Τεμαλίτης ἰχθύς. piscis ingens qui in frusta disseccatur muria condienda.

Τέμαχος. salsamentū, & frustum, sed tantum de piscibus. Vnde τεμαχίται, pisces sunt magni, qui sale condiuntur, seruanturq; Item frustum quoduis & fragmētum, sic Aeschyl. sua scripta uocauit τεμάχη τῶν μεγάλων ὀμηρείων λείψανα, hoc est, micas seu frustulamenta.

Τεμενίζω consecro. Thucyd. li. 2. τὸ ἱερὸν τοῦ διὸς τεμενίζας. Templo Iouis locum consecrans.

Τέμενος. τὸ. nemus, delubrum quodcunq; dijs dicatum & cōsecratum, locus quiuis separatus in honorē dei alicuius, aut herois. Generaliter omnis locus ab alijs seiunctus ἀπὸ τοῦ τέμνειν, lucum uocant Latini.

Τεμενοφύλαξ. ædituus, luci custos.

Τέμεσα ἡ. urbs Brutiorum in Calabria, ubi laudatissimum æs celebratur.

Τέμμα. τος. τὸ coronamentum pro στέμμα.

Τέμμω. honoro, suadeo, confido.

Τέμνω. μ. τμήξω, uel τεμοῦμαι, aliàs τμήσω. ἀόρ. β. ἔτεμον. incido, colluco, puto, mulceo. Actiu. accus. & μὴ τέμωσιν ne populentur. Lucian.

Τέμπεα. τὰ. uallis, κοιλώματα. Suid.

Τέμπη. τὰ. tempe, loca amœna & arboribus consita, gratáq; opacitate umbrosa, frigore iucunda, uirentia, fontibus irrigua, qualia ueteres describunt inter montes Thessaliæ Pelion & Olympum:

Olympum: loca uda, τόποι δίυγροι, fauces mõtium.

Τέμπλα. τὰ ἐπίσημα. insignia.

Τραγίζει. dicitur fluuius cum excrescit, & limum inducit.

Τράγος. τὸ. lacuna, limus, locus lutulentus, locus ubi in superficie est aqua. nomen insulæ Troiæ.

Τραγώδης. ες. ὁ. ἡ. lutulentus.

Τράρος. ὁ. ἡ. sycophanta, maleficus.

Τρώδω. comedo, glutio.

Τρωθεία. ας. ἡ. uoracitas.

Τρωθύω. μ. θύσω. τ. θυκα. uoraciter edo.

Τρώς. uide Etym.

Τρώθης. ου. ὁ uorax, λωποδύτης, adulter.

Τρωθρωδώμ. ὠνος. insectum uespæ simile, fucus. uide τορωδώμ inferius.

Τρωθρώνη. ὁ. ἡ. insectum aculeatum uespæ simile, ex apum genere, mellificans. apud Nicand.

Τρωθρώιον. ου. τὸ. ubi uespæ fœtum edunt, fauus. Gaza in Aristot. uertit teredinarium, ubi teredines fœtũ ædunt. inferius scribitur τορθρώιον.

Τρώθω τρωθεύω. edo.

Τρύνος. ου ὁ. corona oleagina lana intexta.

Τρώμ. οντος. ὁ collum, ceruix, à Gaza in Aristotele uertitur tendo neruus. Et τένοντες, tendones, hoc est, nerui illi duo, sine quorum opera ceruicis uertebræ collum sustinere nequirent. Sic item uocant neruos, qui sunt ex utraq; parte stomachi. Et Pollux tradit sic etiam dici neruos latos à poplite exorsos, ac in calcem productos. Hipp. τένοντας appellare solet musculorũ fines, quos ἀκρονυρώσας nominant Anatomici, qui omnino neruosiores sunt medijs ipsis musculis Gal. lib. 2. de articul.

Τέο, pro τίνος. cuius.

Τέος. ου. ὁ. aliquis, paroxyt. Cyrillus.

Τεός. ὄ. ὁ. oxytonum tuus. Doricè pro σός. Item sonus, uox.

Τραμμύζω. tremere. Hipp.

Τέραμνον. τὸ. tectum domus, cœnaculũ, contignatio ædiũ, apud Lycophr. ἀλλ' τὰς πόδι αὐτὸ γλυφὰς, αἱ τρομμύζω πάντως ξύλω ἐγκολάπτοντα, ut annotat Eust. Iliad. σ. Lycophr. ἡ δ' εἰς τέραμνα δυρατογλύφα σέγης.

Τέραμνος. ου. ἡ. alueare, umbraculum.

Τέρας. ατος. τὸ. prodigium, Gaza in Aristot. uertit mõstrum. uide in Ammonio τέρας & φάσμα.

Τράστρον. ου τὸ. monstrum, portentum, res monstrosa & prodigiosa.

Τράστρος. ου. ὁ. monstrosus, prodigiosus, portentosus, ζεὺς τράστρος, Iupiter prodigiorum author uel auersor.

Τρατεία. ας. ἡ. monstrositas, ineptia.

Τράτρος. ου. ὁ. τράστρος.

Τρατεύομαι. μ. εύσομαι. τ. εύσαμαι. &.

Τρατεύω. μ. εύσω. τ. κα. falsa nuncio, mentior; quasi portenta & mõstra loquor, portentosè facio, monstri simile aliquid ago.

Τραυγραφῶ. monstrifica scribo.

Τρατόδυμα. τὸ. monstrum.

Τρατοκεῖν. parere monstra.

Τραυλογέω. monstrifica, uerisimilia narro.

Τραυλογία. ας. ἡ. mõstrositas, portentum, falsiloquium.

Τραυλογίας. ου. ὁ. qui portentosa mentitur.

Τραυλόγος. monstrosa dicens, prodigiosa narrans. Etym.

Τραυσκόπος. ου. ὁ prodigiorum interpres.

Τρατεργέω. inopinata uel absurda facio, monstra edo.

Τρατεργία. ας. ἡ. facinus, prodigiosum & cõfidẽs.

Τρατέργημα. idem.

Τρατεργός. ὁ. θαυμαυτοποιός. prodigiorũ artifex, portentorum effector.

Τρατώδης. ες. ὁ ἡ monstrosus.

Τρέβινθος. terebinthus arbor. uide τέρμινθος.

Τρεβινθίζω. resinæ terebynthinæ similis sum.

Τρήνα. tenera, ἀντὶ τοῦ τρῆνα. est & nomen urbis, quæ Heraclidi fuit patria, & insula quæ à Ligra una Sirenũ inhabitata fuit apud Lycoph.

Τρηναῖος. qui ex urbe Terena. Etym.

Τρέμνος. ου, ὁ. altus, fortis, domus.

Τρέμ. τὸ. ἄπαλόν.

Τρεπίζω. μ. ίσω. τ. κα. lasciuè canto, τρεπίζω. à cicadis sumptum. Neutr. absol.

Τρεπίσματα. τὰ. propriè citharæ strepitus, & cantus cicadę: ueteres autem cantus lasciuos & procaces sic uocabant.

Τρέτριον, καὶ

Τρέτρον. ου. τὸ. terebrum, ut terebra. ἀπὸ τοῦ τρῶ τρέσω, τὸ τρυπῶ.

Τρέδυσις. ιος. ἡ. instrumentum quoddam τῶν φρεωρύχων, id est, putearíorum, & puteos excauantium.

Τρεκδυνίζομαι. teredines sentio, teredine infestor, & uermiculor.

Τρεκδώμ. όνος. ὁ. teredo, uermis in lignis nascens & illa corrodens. Dicitur autem uel παρὰ τὸ τρῶ uel παρὰ τὸ τέρω. Apud Aristotelem τορθρώμ (uel τρωθρωδώμ) à Gaza uertitur teredo eruca, quæ aluearibus apum innascitur.

Τέρμ. ονος ὁ. tener. à τέρω, qui facile teritur, friabilis, mollis, calidus. Etym.

Τρεφοεία. ας. ἡ. deductio.

Τρεφρεία. ας. ἡ. καὶ

Τέρφρυμα. ατος. τὸ. incantatio magica, præstigiũ, conflictatio uerborum. aliter subtilitas uerborum. Orus

rum. Orus significare dicit inane studium, λεπτολογία καὶ ἄκαιρος φλυαρία.

Τερθρευτής. ἐος. ὁ. incantator, præstigiator, ueneficus.

Τερθρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. præstigior, obseruo.

Τερθρίωιον. ν. teredinarium. malim τερυθρίωιον, ut suprà.

Τερθρία. idem quod τερθρεία. Etym.

Τέρθρον. ου. τὸ. artemon, & funis quo utrinq; uelum trahitur, propriè antemnæ summum extremumúe iugum, cornua antemnarum uidetur dixisse Virgil. Vnde qui extremos uele fines tendunt rudentes, τέρθριοι dicuntur: Hippocrat. metaphoricè dixit illud, ἐπὴν φθάσῃ τὸ τέρθρον ἢ τοῦ πάθεος, pro, summum morbi, ubi in præcipiti stat, præsensq; remedium postulat morbus.

Τερθρωτήρ. ῆρος. locus in prora, unde in mare prospicit, proreta.

Τέρθω. sicco, uro.

Τέρμα. ατος. τὸ. extremum, terminus, finis, meta, planta pedis, & quod Cic. à calce ad carceres, Gaza ἐκ τοῦ τέρματος.

Τερματίζω. μ. ίσω. π. ικα. absoluo.

Τερμέρια κακά. ingentia mala à Cariæ loco, quo tyranni usi sunt pro carcere. Suid. τερμέρα ἡμέρα. extremus uitæ dies.

Τερμία ἡμέρα. extrema uitæ dies, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου εὑρήσκειν. Suid.

Τερμιεύς. Iupiter Terminalis. παρὰ τὸ πέρατων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι. Etym.

Τέρμινθος. ου. herba lino similis qua texebantur funiculi, arbor quę Latinis terebinthus dicitur quanquam & Græce aliquando τερέβινθος scriptum reperiatur, ut in prouerbio apud Erasmum, τερεβίνθου κόνυτος. Oribasius uero φύμαθος genus τερμίνθου dicit, cui bulla adiacet, quo adempto aliquid inferius nascitur.

Τερμινθός. idem. Etym.

Τέρμινθα. τὰ. tumores in corpore nigro colore, rotundi & oblongi similes terebinthi fructibus, ut tradit Dioscorides.

Τερμιόεις. όντος. ὁ. talaris, μέγας, τέλειος.

Τερμιόεν. οντος. τὸ. longum ad pedes usque demissum.

Τέρμιος. extremus, inconstans.

Τέρμνος. pes, τέρμα.

Τέρμων. ονος. ὁ. Terminus deus.

Τέρπεο. Ionicè, pro τέρπου Doricè. oblectare.

Τερπικέραυνος. ν. ὁ. fulmine gaudens, uel quasi τερπικέραυνος. id est, fulmine uertens.

Τέρπνις. ος. iucundissimus. Etym.

Τερπνός. ῶ. ὁ. iucundus, ἡδύς. τα τερπνα, ἡδιστα. od. 11.

Τερπνότης. ητος. ἡ. iucunditas.

Τέρπομαι. μ. τέρψομαι. delector, παρὰ τὸ θερα-πεύειν τὸν θυμόν, ἢ τρέπειν εἰς ἡδονήν. Etymol. Depon. datiuo iung.

Τέρπω. μ. ίψω. π. ερφα. delecto. Actiu. accus.

Τερπωλή. ῆς. ἡ. delectatio, uoluptas.

Τερσαίνω. μ. ανῶ. abstergo, sicco ad solem, constringo. Actiu. accus.

Τέρσος. siccabat.

Τέρσωι. siccauit.

Τέρσω. Aeolicè pro τέρω. tero, siccò.

Τέρυ. υος. τὸ. tenue, imbecille.

Τερύνης. asinus detritus & senex.

Τέρυς. uorax.

Τερύσκομαι. clamo, ægrotus sum.

Τέρφος. ος. τὸ. testa, cortex.

Τερψίμβροτος. ν. ὁ. delectans homines.

Τέρψις. ιος. ἡ. delectatio, oblectatio. uide χαρά apud Ammon.

Τερψιχόρη. una ex nouem Musis. sic dicta quod choreis & tripudijs delectetur, aut (ut Phurnutus ait) διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου. Id est quòd maxima uitæ pars ea delectetur & gaudeat.

Τέρω. domo, contero.

Τέσσαρα. τά. quatuor.

Τεσσαράκοντα. quadraginta.

Τεσσαρακοστός. ῶ. ὁ. quadragesimus.

Τέσσαρες. οἱ. & αἱ. quatuor.

Τέσσαρα. ας. ἡ. præceptum ducis quo uel ad aliquod opus, uel ad bellum mouetur exercitus.

Τεσσίχον. exiguum, pusillum.

Τεταγμένος. ordinatus, status, hinc τεταγμένοι, stationes agentes, Plutarcho.

Τεταγμένως. ordine.

Τεταγών. ῶνος. ὁ. extendens. à τείνω poëticè.

Τετακώς. ausus.

Τετανικός. ῶ. ὁ. qui morbo illo laborat qui τετανός dicitur: cum scilicet musculi qui secundum spinam sunt, ita rigent, ut se inflectere nõ possint.

Τέτανον. τὸ. accẽtu in prima, rigor, distentio. melius profertur in masculino genere.

Τετανός. ῶ. ὁ. extẽsus, carens rugis, exporrectus, uel τέτανος extentio frictioq; in corpore neruorum omnium & musculorũ, uel conuulsio in rectũ, cum collum ac maxillæ trahuntur, dẽtes cohærent, nec in partem aliquam caput flecti potest, nihilq; aliud, inquit Galen. de motu musculorũ tetanus est quã cũ partes inuitè in contraria retrahantur à musculis oppositis.

Τετανόω. erugo, rugas deleo, apud Dioscor.

Τετάνωθρα. τά. quæ uim habent erugandi & leuigandi cutẽ: pharmaca exterendis rugis apta.

Τεταραχμένως. confusè, inordinatè.

Τεταρτάζω. in quatuor diuido.
Τεταρταίζω. laboro febre quartana.
Τεταρταῖος. ὁ. quartanus.
Τεταρτημόριον. τ. τὸ. quadrans, quarta pars oboli, hoc est ærei duo.
Τέταρτον ἡμιτάλαντον. tria talenta & semis.
Τέταρτος. τ. ὁ. quartus.
Τετάρτος πρόγονος. abauus.
Τετηκὼς ὤτος ὁ. mœstus, tabefactus.
Τέτρων. terebrauit.
Τετιμημένος. καὶ
Τετιμωκὼς. tristatus, cruciatus. à themate inusitato τίω, τὸ λυπῶ, καὶ τιμωρῶ.
Τετιμένος. syncope pro τετιμημένος. honoratus.
Τέτλα καὶ
Τέτλαθι. suffer, sustine. pro τλᾶθι, uel τλῆθι.
Τετλάμεν. Ionicè sufferre.
Τέτμω. inuenio, καταλαμβάνω.
Τεθκυῖα. puerpera enixa.
Τολμημένα. facinora, scelera.
Τέσσερε. quatuor, pro τέσσαρε.
Τέτρον. uulnerauit.
Τετραβάμων. ονος. ὁ. ἡ. quadrupes, τετράπους.
Τετραγράμματον. τ. τὸ. quadriliterum, adnumerabatur hoc nomẽ inter cognomenta dei, quod eius nomen apud omnes gentes quatuor literis signaretur.
Τετράγυος. τ. ὁ. ἡ. quatuor cubitorũ. Est quoq; τὸ τρίαγυον, diurnus labor aratori præpositus.
Τετραγωδημένον. τ. tragicis fabulis persimile.
Τετραγωνίζω. μ. ἴσω. π. ικα. quadro, Neut. accus.
Τετραγωνισμός. ὁ. ὁ. quadratio.
Τετράγωνον. τὸ. quadrangulum.
Τετραγωνοπρόσωπος. ου. ὁ. formam oris quadram habens.
Τετράγωνος. τ. ὁ. quadrus, quadrangularis.
Τετράδια. quaterniones.
Τετραδῆον. τὸ. ex quatuor rebus cõsistẽs, τετράδιον uero, & τετράδυον, ex duobus & quatuor.
Τετραδίτης. ὁ. ὁ. qui assidue laboribus & periculis inuoluitur, ueluti quarta luna natus. Sumptum ab Hercule, quẽ hac luna natum ferunt. Sunt qui coitionem eo nomine intelligant familiarium iuuenum, ἢ τετράδα γινομένων.
Τετράδραχμον. species numi. uide Τέτραχμον in Ammonio.
Τετραείλιξ. ικος. & τετραείλικος. quater circunuolutus.
Τετραγνής. ἐος. ὁ. τετραετής. quadrimus.
Τετραετηρικόν. quod quarto quoq; anno instauratur, ut ἀγὼν τετραετηρικός.
Τετραετηρίς. ίδος. annus quartus.
Τετραετής. quadrimus.
Τετραετία. ας. ἡ. quadriennium.
Τετραετία. aduerb. quadriennio.
Τετράζωον. genus fræni.
Τετραήμερος. τ. ὁ. quadriduanus.
Τετραθέλυμνος. τ. ὁ. quadruplex.
Τετράθυρος. quaternas fores habens.
Τετραίνω. τὸ ἐτετράνω.
Τετράκις. quater.
Τετρακισμύριοι quadraginta millia.
Τετρακισχίλιοι. quatuor milia.
Τετράκολος. quadrupes.
Τετρακόσιοι. οἱ. quadringenti.
Τετρακόρυμβος. quatuor oras habẽs siue corymbus. hederæ epitheton.
Τετρακοσιοστός. ὁ. quadringentesimus.
Τετρακτύς. ύος. ἡ. quaternio, id est, numerus quaternarius. Per hunc Pythagorici iurabãt, rerum elementa quatuor innuẽtes: siue (iuxta alios) βυθόν καὶ σιγήν, νοῦν καὶ ἀλήθειαν.
Τετραλογία. quadriloquia.
Τετράμηνον τ. quadrimestre.
Τέτραξ. nomen auis apud Aelianum.
Τετράορροι. quatuor equi in quadrigis.
Τετραπήχυς. ὁ. ὁ. quadratus, Herod. ἐκ τετραπήχων λίθων.
Τετραπήχυς. quadricubitalis.
Τετραπλασιάζω. quadruplico.
Τετραπλάσιος. τ. ὁ. quadruplus, & τετραπλασίων, ονος. Dioscor. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ κατὰ τὸ τῶν ἐγχυμένων ὑγρῶν πλῆθος, in uase quadruplæ capacitatis.
Τετραποδηδόν. in morem quadrupedum.
Τετραποδιστί. ærumnosi & laboriosi instar quadrupedum.
Τετραποδιστί. aduer. quatuor pedib. quadrupedũ more, pedibus manibusq;, id est omni conatu.
Τετραπτελυγίδες, uel τετραπτερυλλίδες ἀί. cicadæ, sic dictæ quòd quatuor habeant alas. Est & locustarum & mordellarum (quas ὀρσεδίκας uocat Aristot.) epithet.
Τετράπτερα. quadripennis.
Τετράπους. οδος. ὁ. ἡ. quadrupes, & mensa pocularis. Pollux.
Τετράρρυμον. uel τετράρυμον. quadrigæ.
Τετράρχης. ου ὁ. tetracha, quadruplaris uertitur à Theodo. Vide πυκτάται in Appendice de uocabulis militar.
Τετραρχία. quadruplaris curia. Vide in Appendice de uocab. milit.
Τετραρχῶ. tetrarchiam gero.
Τετράς. άδος. ἡ. numerus quaternarius.
Τέτραθος pro τέταρτος. poẽt. quartus.
Τετρασοιχία. ἡ. ordo ex quatuor.
Τετράστυλος. τ. habens quatuor columnas.
Τετράτρυφος. in quatuor frusta diuisus.

Τετραφάλαρος. ου. ὁ. habens quatuor clauos eminentes siue phalerás.

Τετράφυος. quatuor palmorum.

Τετρατής. ῆος. ὁ. ἡ. quadrimus.

Τέτραχα. quadrifariam.

Τετραχίζειν. ὦν τετάρτῳ μέρει τὴ ποιεῖν.

Τέτραχμον. τετράδραχμον. quatuor drachmæ. Vide Ammonium.

Τετρᾶχμον. uide Etym.

Τετραχορδικά. τὰ. quæ habent quatuor chordas.

Τετράχορδος. ν. est chordarum cum certa qualitate diuisio.

Τετραχῶς. quadrupliciter.

Τετραωρες. &

Τετράωροι. quatuor equi inquadrigis iūcti: quasi τέσσαρες ὀρθούντες, ἢ τὴ τὰ ἑάρω τὸ συζυγνύω.

Τετράωτος. qui quatuor auribus est insignitus, qui multa audiuit, prudens. Vide in Chil. Eras. τετραώτου ἄκου.

Τετρεμμαίνω. timeo, horreo.

Τετρήγει. præt. plus med. pro ἐτετρέγει, turbatus eram.

Τετρημένος. cruciatus, territus, confusus.

Τετρήρης. ἡ. quadriremis nauis. Bayf.

Τετρηχῦια. turbata, exasperata. à τρήχω pro τραχύνω poëticè.

Τέτριξ. ῆ. auis quidam Aristoteli, Gaza Græcam uocem relinquit.

Τετριγώς. tristem & exilem uocem emittēs, sicut uespertiliones, ac pulli. thema est τρίζω.

Τετριχωμένος. ν. ὁ. pilosus.

Τετρόβολον. numus quatuor obolos ualens, hoc est bessem drachmæ. habebat effigiem Iouis, & postica parte duas noctuas.

Τέτρομος. ν. ὁ. tremor cum rigore.

Τετρυφάλεια. ας. ἡ. galea.

Τετρωβολαῖον. τὸ. pretiosum, πολυτίμητον. quòd quatuor obolis constat.

Τετρώβολος. uir quatuor obolorum.

Τετρωβόλου βίος. pro militis stipendio, apud Pausaniam.

Τέτρωρον. τὸ. quadrigæ. subintelligendū τὸ ἅρμα. Item pars in talo prona, quam sursum uergere dicit Gal. lib. de Ossib. quatrionem non ineptè cum Isidoro dixeris fortasse.

Τετρώροφος. ν. ὁ. quatuor tabulatorum.

Τέτρωτος. ν. ὁ. quadriga.

Τέτα. uox minoris ad maiorem reuerentiæ causa. Alij indignantis aduerbium interpretantur, quasi per apocopen à τέτλαθι.

Τεττιγομήτρα. ας. ἡ. tettigometra, cicadæ mater ex qua oritur, ut Gaza uertit ex Aristotele.

Τεττιγόνιαι. τὰ. cicadastræ, mutęalibi, ut Gaza uertit ex Aristotele.

Τεττιγόνιαι. αἱ. cicadæ fœminæ, quæ mutæ sunt, quarum mares ἀχέται uocales sunt.

Τεττιγόνιον. cicadæ simile. Etym.

Τεττιγοφόροι. cicadiferi, id est, Athenienses, propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, ut eo argumento αὐτόχθονας se probarēt, sicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς.

Τεττίζω. strido.

Τέττιξ. ὁ. cicada, ut Gaza reddit in Aristotele, τὴ ἀὸ τὸ τορετίζω, τὸ μουσικῶς φωνῶ.

Τετυγμένος. ν. ὁ. factus, fabricatus.

Τετύκοντο. parauerunt, à τεύχω.

Τετύφωμαι. insanus sum, attonitus sum, & superbus sum, & elatus.

Τεῦ. tui, alicuius, τινός.

Τευθλοῦ. λοῦς. explorator. κατάσκοπος.

Τευθίς. ίδος. ἡ. piscitij genus: sed quodnam sit parum cōstat. Plutarchi interpres gladiolum reddidit. Plin. & Theodorus in Aristotele lolliginem, alij sepiam, alij uiliorem piscículū, Vnde prouerbiali schemate dixit Aristoph. in Achar. ὅμ' ἐτ' εἰδ' οἰμι τευθιδίλος δεόμενον, id est, Quem sciam etiam theutide indigentem. Aristoteles, distinctim dixit, αἱ δὲ σηπίαι καὶ τευθίδες νέα σιν ἅμα συμπεπλεγμέναι, Sepiæ & lolligines natant implicitæ simul. Vide apud Aelianum, & in Chil. Erasmi, Teuthidum more. Est & ciuitatis nomen in Arcadia, & ducis in Aulide, qui Palladem uulnerasse dicitur.

Τευθός. ὁ. nomen piscis apud Aristot. Gaza uertit lollium.

Τεῦκρος. ν. ὁ. Teucer uiri nomē, penāflex. Cyril.

Τευκρός. ὁ. ὁ. Teucer, id est Troianus. Cyrill.

Τευκτὸς χειροποίητος. factus, fabricatus.

Τευμάομαι. apparo, fabricor. Etym

Τευμησία. uulpes, bestia. Etym.

Τεύμησσος. montis nomen proprium. Etym.

Τευτάζω. μ. ἄσω. satago, sedulo rem gero, curo, affecto, studiosè ago, quiesco, otior, milito.

Τευτασμός. militia.

Τεύτλιον. beta, interprete Gaza.

Τεῦτλον. idem, σεῦτλον.

Τευτλοφάκη. ης. ἡ. edulium quoddam è beta & lentibus, apud Heraclid.

Τεύχα. τὰ. arma, hoc est, quæuis instrumenta, τεύχη. Bayfius.

Τευχεστής. ὁ. ὁ. miles.

Τεύχουσι. struebant.

Τεῦχος. εος. τὸ. uas, instrumentum omne, uolumen, liber, & arma. Etym.

Τεύχω. μ. εύξω. π. εὔυχα. (aoristum secundum ἔτυχον non puto inueniri actiuo sensu) facio, fabrico, paro, obarmo.

Τέφρα. ας. ἡ. cinis à τύφω, uro.

Τεφρίζω. imitor cinerem.
Τεφρός. ά. ό. cinericeus, canus.
Τεφρόω. μ. ώσω. π. ωκα. redigo in cinerem.
Τεφρώδης. εος. ό. ἡ. cinereus.
Τεχθῆναι. nasci.
Τεχνάζω. μ. άσω. π. ακα. dolis machinor, dolo utor, excogito, solerter inuenio. Sed ferè in malam partem pro κακουργῶ.
Τεχνάομαι. μ. άσομαι. (inferius legitur τεχνήσομαι) π. ασμαι fabrico. Item excogito & solerter inuenio, machinor aliquid dolose. Depon. accusatiuo.
Τέχνασμα. ατος. τὸ. machinamantũ, dolus, fraus, κακούργημα. Ammon.
Τεχνασής. ές. artificiosus, solertia ingenij præditus.
Τέχνη. ης. ἡ. ars, artificiũ. Aliquãdo pro dolo, astutia, impostura, fraude artificiosa, offucia, quemadmodum ars apud Latinos, quale est illud. Sic ars deluditur arte. Ammon. distinguit ab ὕφη τήδευμα. Quin & Latini utũtur dictione Græca. Terent. Tam scio hanc technam à Parmenone præfectam, quàm me uiuere. Et in prouerbio: Technã hanc in te struxisti. Eras. in Chil.
Τεχνήδιον. ου. τὸ. articula, inuentiuncula.
Τέχνημα. ipsum artificis opus. artificiũ. Ammõ.
Τεχνήσομαι. struam, machinabor.
Τεχνικός. ή. ό. artificiosus. Vnde οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοί, rhetores apud Platonem.
Τεχνικῶς. artificiosè.
Τεχνιτεύω. μ. εύσω. π. ευκα. aliquid artificiosè molior. Neutr. absol. arte exquiro, Ioseph. ἐτεχνίτευε τίνι τρόπῳ προέχειν, machinabatur.
Τεχνίτης. ου. ό. artifex. Ammonius distinguit à βάναυσος.
Τεχνολογέω. τὸ καινοτίζω. secundum artem Grammaticæ inflexio. Est etiam de arte dissero.
Τεχνολογία. ας. ἡ. ratiocinatio de arte, artificiosa oratio.
Τεχνοπαίγνιον. τὸ. ludus artificiosus. Ausonius sic inscribit uersus aliquot suos in monosyllaba exeuntes.
Τεχνουργημα. τέχνημα.
Τέχομαι. nascor.
Τέχος. εος. τὸ. filius.
Τέχω. pario.
Τέω. ζοῦ. alicui. τέω. tuos dualiter.
Τεωρεύς. fugitiuus, latro, maleficus.
Τέωρος. ου. ό. nebulo, sycophanta.
Τέως. interea, tandem, antea, tunc breui, paulo antè, nuper, olim.

Τῆ. geminatum idem significat, quod tamẽ geminatum apud Latinos.
Τῇ. eò, eà; quà, tibi, huic.
Τῆ. cape. ut illud, τῆ πίε οἶνον. à τῶ, inusitato, sicut à ζῶ, ζῇ & ζῆθι.
Τῆδε. huc, hic. sic. ἐνθάδε.
Τῆδ' ὀξῆς. postridie.
Τῆδ' ἐχομένη. postridie, postero die.
Τήβεννα, & τήβεννος. ου. ὁ. toga dicta à Tebeno Arcade inuentore, uestis regia, seu tyrannica, paludamentum. uide Bayf.
Τεβεννοφόρος. ου. ό. togatus.
Τηγανίζω. μ. ίσω. π. ικα. frigo, coquo in sartagine. Actiu. accus.
Τηγανις ἀ. ὠὰ. τὰ. oua in sartagine frixa apd Gal.
Τηγανίτης. ου. ὁ. panis in sartagine coctus, caseo admixto.
Τήγανον. ου. τὸ. sartago, patella, quasi τήκανον, à cibis liquefaciendis. Ionicè pro τάγηνον. Etym.
Τηθαλεὸς. ὁ. qui nutricis ubera suxit: ita & socors seruilisq; cõditionis homo τηθαλεὸς dicebatur quod qui nutricẽ suxisset, crederetur εἰς δυνθέειαν ἐπιδιδόναι, ὅθεν τὸ ἀνεμμένον ζῆς τροφῆς.
Τηθαλλώδης. à muliere nutritus. Etym.
Τήθεα. τὰ. ostrei genus, πῆδε τ' τηθήν, ἥδε γῆν, γε ὠδίν γὰρ εἰσι μάλλον τῶ ἄλλων θαλασσίων. Eustat. Iliad. π. Nican. scholiast. etiam ὠτία uocari ait, & exponit ἀγρίας λεπάδας.
Τηθή. ῆς. ἡ. auia, uel matertera, nutrix. Vide Ammonium.
Τηθία. & τηθίδιος. nutrix, μαῖα. Eust. Iliad. ξ.
Τηθιωδὸς. ὴ ὸ. amabilis, ἐρασμιος.
Τηθίς. ίδος. ἡ. amita. uide Ammonium.
Τῆθος. εος. τὸ. ostreum, τρύγος.
Τήθυα. τὰ. uertibula, tubera, calli, paludes, conchæ quædam.
Τηθωνήτρια. ας. ἡ. nutrix.
Τηθύς. ύος. ἡ. Tethys uxor Oceani. Vnde pro mari accipitur, & apud Homerũ pro terra. πῆδὲ τὸ ζῆθανὴ εἶν ἡμῖν τροφός, quod alat nos: qua ratione etiam Latinis Alma tellus dicitur.
Τηκεδανός. tabidus, τηκόμενος, τήκων.
Τηκεδών. ῶνος. ἡ. tabes, corruptio.
Τηκόλιθος. ου. ὁ. genus lapidis, quia calculos absumit, Lapidem Iudaicum nominant.
Τήκομαι. μ. ήξομαι. π. ηγμαι. liquefio, pereo, tabesco, paulatim absumor. Depon.
Τηκτός. ή. ό. liquabilis, quod liquescere potest.
Τήκω. μ. ήξω. π. ηχα. aliàs τέκκα per κ liquefacio, macero, tabesco. Neut. accus.
Τηλαυγέω. eminus splendeo.
Τηλαύγημα. ατος. τὸ. lepræ principium, cum in superficie cutis apparet.
Τηλαυγής. ές. ὁ. ἡ. lucidus, τηλεσκοπος.
Τηλαύγησις. εος. ἡ. fulgor, & τηλαύγημα.
Τηλαυγῶς. aduerbium. liquidò, splendidè.
Τῆλε. longè, procul. à τηλόσε. per syncopen.

Τηλεδαπός. ὁ. peregrinus. ἀπὸ τοῦ τῆλε, καὶ ἔδαφος.
Τηλέθων. ον. ὁ. longe splendens, floridus.
Τηλεθάων. ον. ὁ. &
Τηλεθόων. ὁ. ἡ. ualde uirescens, uigens, luxurians, copiosa.
Τηλεκλής. &
Τηλεκλυτός. ὁ. clarus, inclytus.
Τηλέμαχος. ὁ. Telemachus Vlyssis ex Penelope filius.
Τηλέπυλος. urbs Læstrygonũ: uel adiectiuè urbs magna, portis latè distantibus, ὑψίπυλος.
Τηλεσκόπος. ὁ. procul apparens, longè uisus, proparoxyt. Cyrill.
Τηλοδικόπος. ὁ. procul uidens, longè aspiciens, paroxyt. Cyrill.
Τηλεφανής. ὁ. ἡ. τηλέσκοπος, procul lucens aut apparens.
Τηλεφαβάματα. dicuntur uulnera malignitatis multum præ se ferentia, ut quæ salutarem Achillis manum requirant.
Τηλέφιον. portulaca agrestis, Romanis illecebrandi testatur Dioscor. & Gal. gloss. apud Theocritũ folium papaueris exponunt quidam, cuius crepitu amoris testimonium reddi arbitrantur ueteres.
Τήλεφος. Telephus. διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quòd ceruus eum lactauerit.
Τηλεφυλλον. ὁ. foliũ papaueris, ut tradũt Theocriti interpretes, dictũq; putãt quasi δηλέφιλον, quòd amorẽ præmõstret. Vnde & per ι in penultima scribunt quidã, nã huius folijs intra manum collisis, ex sono de amore iudicabant.
Τηλία. ἡ. circulus cribri, cribrũ, Aristophan. in Pluto. Item operculũ caminale, apud eundem. Hoc uocabulo quoque turpis ludi studium significatur ut aleæ uocabulo apud Latinos. unde pro tabula ponitur, qua tesseris luditur. Item pegma siue conceptum quadratum, in quo farina uenalis habetur, seu tabulata in qua panis formatur. incernicula uertit Plin. ex Aristot. Bud. Cõ. magis placet arcas frumentarias dici.
Τηλικός. ὁ. & Τηλικοῦτος. &
Τιλικοῦτος. ὁ. talis, νήπιος. quod interdum accipiendum est diminutiuè, tantulus. τηλίκος etiam ad ætatẽ refertur, ut exponendũ sit, tam senex, eius ætatis tantus.
Τήλις. ἡ. fœnugræcum, βοκέρας.
Τηλόθεν. de longinquo.
Τηλόθι. procul, πόρρω.
Τηλοπέτης. ὁ. procul auolans.
Τηλοῦ. longè. Inde Latinis telum deductum est.
Τήλορος. ὁ. procul semotus.
Τηλυγέτης. ὁ. unicus. in senectute genitus. Dicitur de eo post quem natum nõ est integrum alium rursum parere: aut qui peregrinante, ac procul absente patre natus est, ut Telegonus Vlyssis è Circe: & Telemachus, cum procul à domo apud Troiam pugnaret. Accipitur pro charo & solo absolutè.
Τηλύγετος. idem.
Τηλωπός. ὁ. procul apparens, procul semotus, extorris, ἔκδημος, apud Sophocl.
Τημελέια. ἡ. cura, ὠμελφία, ornatus.
Τημελέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. curo. Depo. geni.
Τημελετέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem. Actiu. accus.
Τημελέω. μ. ήσω. π. ηκα. idem, orno.
Τημελής. ὁ. ἡ. diligens, studiosus.
Τήμερον. Atticè pro σήμερον. hodie. Ex quo ἡτήμερον ἡμέρα, sic dicitur Græcè, ut Latinè hodierno die pro hodie.
Τῆμος. poëticum est. tunc, aliquãdo, iuxta quam horam. Etym.
Τὴν. illam, pro ταύτην.
Τὴν ἀλλῶς. nullo periculo, inaniter, frustra, τῇ aliter.
Τὴν ἀρχὴν. ab initio, prima portione.
Τὴν εἴσω θάλασσαν. interdum mare, seu mediterraneum.
Τὴν ἡμέραν. interdiu.
Τὴν πρώτην. ab initio, τὴν ἀρχὴν.
Τὴν ταχίστην. celerrimè, primo quoq; tempore.
Τὴν ὥραν. in tempore.
Τήνα. pro ἐκείνη, Doricè. illa.
Τὴν ἄλλως. frustra, μάτην, ματαίως. καὶ ἄλλως.
Τήνεβλον. cantilena quæ in laudẽ uictoris decãtatur, à quo uictor τήνεβλος dicitur, Hesych.
Τήνελλα, &
Τήνελλος. ὁ. erat lyræ harmonia, & pulsatiuncula, id est, κρουμάτιον, quæ in uictoria ædebatur. Aristop. ἀλλ' ἐὰν μύκοι γε νικᾶς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ, Si exuperas uoce, tenellus es. id est, maximus musicus, aut uictoriæ compos.
Τηνεῦ & τηνεῦ. illic.
Τηνεσμός. ὁ. ἡ. tenasmus, morbus intestinorum, egerendi libido sine tamen effectu aliquo. malim per ῑ in prima syllaba, ut supra.
Τηνία. lumbricus longus & latus, uipera, fascia, tænia, κηθοδέσμη. Vsitatius scribitur per αι in prima syllaba, ut supra.
Τηνί, &
Τηνικαῦτα. tunc, aliquando, tamdiu.
Τῆνος. ὁ. ἡ. ille, pro κεῖνος Ionicè.
Τῆνος. ἡ. Tenus insula una Cycladum.
Τηνῶθε. illinc.
Τηξιμελής. ὁ. ἡ. ἡ. letalis, membra liquefaciẽs, tabificus.
Τῆξις. ὁ. ἡ. liquefactio, tabes. ἀπὸ τήκω.
Τηρόυς. uoluptuarius, dissolutus. Etym.

Τηρέω. μ. ήσω. π. ηκα. seruo, obseruo, animaduerto, considero, perpendo. Actiu.

Τήρησις. ιος. ἡ. seruatio.

Τηρητικός. ή. ό. seruabilis.

Τῆτέω. μ. ήσω. π. ηκα. priuo, & quæro, tento. Ety. Actiu. accus.

Τῆτε. sic.

Τῆτόν & τῆτα ὦν ἔτος, abhinc anno, hoc anno, quod Doricè τῆνόν dicitur.

Τήτη. ης. ἡ priuatio, egestas.

Τήτθη. auia, τήθη.

Τῆτον. ος. ostreum. Etym.

Τήθυμος. uerus, ἐτήτυμον.

Τηΰγετον. τό. Tayget? Laconiæ mõs, æditus Taygeta dixit Vergil. bacchata Lacænis Taygeta.

Τηΰσιον. ου. ό. inanis, μάταιος, humidus, udus, à θλύω.

Τί. τοῦ τινός. aliquid indefinitè, & declinatur cum accentu in ultima.

Τί. τοῦ τίνος. quid interrogatiuè, declinatur cũ accentu in penultima. Aliquando superfluè ponitur apud Atticos, de quo infra in τίς, & Bud. Com.

Τί βαιόν. pro ὀλίγον. Sophocles. τί βαιόν ὄντως γ' ἠτρέπη σ' συμμάχου.

Τί δ'αὖ; quid autem? quare? pro τί δέ.

Τί δέ; quid aliud? ut τί δὲ ἄλλο ἢ ἐγέλασα; Quid aliud quàm risi? Et τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖ τὸ γε ὧδε μελήσειν; Quid aliud tandem nisi se accusaturũ pollicebatur? Liuius, Itaq; illa nocte nihil aliud præter quàm uigilatum est.

Τί δή; quid tandem?

Τί δήποτε; quam ob rem?

Τί δῆτα; pro τί δή;

Τί δῆ ἐν, pro τί δή, sæpe apud Aristotelem.

Τί μέλει; quid moratur? τί βραδύνει;

Τί μήν; quid nam (quid tandem? quia μὴν particula est expletiua. Aliquãdo tamen est concedentis, pro πῶς δ'; quid ni?

Τιάρα. ας. ἡ. tiara, ornamentum capitis, quod & τίαρις à quibusdam appellatur. hoc erectum soli reges apud Persas gestabant, duces uerò inflexum. Etym. uide Bayf.

Τίαρις. ή. crista galeæ, pileus à sole defendens.

Τιαροειδής. ές. ό. ἡ. similis tiaræ.

Τιβλῶν. λῶνος. tripus. τριβλῶν ὡς ὤν. τοῦ δὲ τὸ ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται. Etym. utitur eo Lycoph.

Τί γάρ; quid ni? πῶς γὰρ οὔ;

Τιγγάβαρι. τό. cinnabari Attici uocãt. Eu. Bœot.

Τίγρης. ηδος. ὁ. Tigris fluuius.

Τίγρις. ιδος. ἡ. tigris fera, murmur fluuij. de tigride uide Aelianũ, & Oppian. lib. 3. de uenat.

Τιδήποτε. propter quid.

Τιέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. tristor. Depon. datiuo.

Τιέσκω. honoro. Actiu. accus.

Τιέω. μ. ήσω. π. ηκα. crucio, punio, honoro. Actiuum accusatiuo.

Τίν; cur? ν more Attico assumpto.

Τιλύν. ἡ. regina, ἡ βασίλισσα.

Τιθαιβάσσω. cibum repono, fauum condo, curã gero. de apibus dicitur. Etym.

Τιθαιβώσσω. idem quod τιθαιβάσσω.

Τιθασσυπκά. τά.

Τιθασσύω. μ. ύσω. π. ύκα. mansuefacio, palpo, demulceo. πραΰνω. Actiu. accus.

Τιθασσός. ή. ό. mansuetus.

Τίθει, imperatiuus pro τίθει. uel θές apud Lucianum, à uerbo inusitato τιθῶ. Bud. Com.

Τίθεμαι π. θέμαι. pono, colloco. Sed id multipliciter. Interdum enim est statuere, constituere, id est moderari, regere, μεταχειρίζεσθαι, διατίθεσθαι. Xenoph. ἀπομν. 1. & apud eundem, πῶς τὸ συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Pro ut à re uidebitur esse, omnia gerere. Andocid. πῶς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, Inter se sarcire & componere. Sic τὸ πρᾶγμ εὖ θέσθαι; componere quod instat. Lucianus. Et Thucyd. εἰ τεθήσονται τοῦ νοῦ τὰ πράγματα, Si ex animi sententia res bene cedant. Interdum est assentiri uel idem sentire, fauere, adesse, astipulari, & supetias ferre laboranti. Greg. de Basil. εἰκείνῳ θέμενος, Ad ipsum Basiliũ uictoriã inclinaui, id est, προσιθέμενος.

Interdum ducere atque existimare, & λογίζεσθαι. Vnde οὐ δεῖγμ λόγῳ τίθεμαι pro nihilo duco: ἐλάχιστα ὑπόλογον ποιοῦμαι, id est, καταφρονῶ: παρ' ἐλάχιστον τίθεμαι, nihili facio: μηδέν τίθεμαι, ὕστερον τίθεμαι, posthabeo. Sic γὰ πλείστῳ τὸ εὖ ζῆν τίθεσθε, In diuitijs ponere fœlicitatem, uel diuitias ad fœlicitatem æstimare.

Interdum est uerbum dialecticũ, & significat ponere & supponere, hoc est, thesim facere. & differt τοῦ αἰτεῖν, sed idem est ferè quod λαμβάνειν, & quasi iure suo sumere, hoc est, tanquã confessum uel per se probatum sumere. Sunt & aliæ ex hoc uerbo locutiones, ut θέσθαι παῖδα, adoptare, Plutarchus. Τίθεσθαι νόμον, legem ferre & sancire. Vide τίθησι & τίθεται in Ammonio. Demosth. Vnde νομοθετεῖν & νομοθεσία. Τίθεσθαι τὸν ἀγῶνα, edere certamen. Greg. unde ἀγωνοθετεῖν. Τίθεσθαι γὰ σπουδῆ, Studiosum esse alicuius rei, & de ea laborare, Plutarch. Τίθεσθαι τὸ χωρίον, pignori accipere, accipere in hypothecam. Demosth. Bud. Com

Τιθύνω. μ. ύνσω. π. ύνκα. nutrio. Actiu. accus.

Τιθέω. πιθῶ. inusitatè pro τίθημι.

Τιθήνη. ης. ἡ. nutrix, ἡ θέα, ut exponit Ammonius in τήθη.

Τιθήμενος. poëticè pro τιθέμενος.

Τίθημι. μ. ήσω. π. ηκα. uoce actiua idē ferè quod τίθεμαι significat, id est, pono. Item, æstimo, existimo, cōstituo. Item duco & arbitror. Item suppono, hoc est thesim facio & hypothesin. Dicitur etiam pro eo quod est, esto ut ita sit, do ita esse. Ἰσοκ. τίθημι σασι ἄξειν αὐτοῦ. Demosth. θήσω δίνων ἐγὼ μὴ ποιεῖτον εἶν τοῦτο. Lucianus in Prouerb. τίθεις ὦ ἑρμῆ τὸ χαλεπώτατον. Latini etiā dicunt, facit hoc ita esse. Τιθέναι ψῆφον, τὸ φέρειν ψῆφον, ferre suffragium & sententiam. Bud. Com. Τιθέναι νόμον. Vide in Ammonio duobus locis. Idem distinguit θεῖναι & ὑποθέσθαι.

Τιθηνέω. μ. ήσω. π. ηκα. nutrio, more nutricis ablacto. Actiu. accus.

Τιθήνη. ης. ἡ. nutrix.

Τιθήνησις. ιος. ἡ. educatio, lactatio.

Τιθηνός. ή. ό. nutritius, educator, alumnus. Vide τιτθὴ in Ammonio.

Τιθοί. οῖ. μαζοί. mammæ.

Τιθύμαλλος. ὁ. genus herbę, cuius septem species describit Dioscorides. lactaria herba. Vide in Chil. Eras. Tithymallus Laconicus.

Τιθωνός. ή. ό. Tithonus. est etiā mansuetus, item senex. Etym.

Τίκτω. μ. τέξομαι. aliàs τέξω. π. τέτοκα. ἀόρ. β. ἔτεκον, à τέκω inusitato, pario. Hom. de uiro dixit, ὃν ἀθάνατος τέκετο ζεύς. Actiuum accus. Vide κύειν in Ammonio.

Τίλαι. αἱ. ψήγματα μικρὰ καὶ θραύσματα διάττοντα διὰ τοῦ φωτὸς, puluisculus ille minimus qui in lucidis locis per aërē innatat teste Plut.

Τιλάω. stercus elido, inquino.

Τιλία. populus nigra, ἄγειρος.

Τίλλω. μ. ιλῶ. π. ιλκα. euello, mordeo, taxo, αἰκαστῶ, ξαίνω, λοιδορῶ. Actiuum.

Τίλλων. ό. tillo piscis apud Aristotelē, Gaza Græcam uocem relinquit.

Τιλμάτιον. ή. ὸ. peniculus, linamentum concerptum, μοῦς τιλτός.

Τιλμός. &

Τίλσις. ίος. euulsio.

Τιλτός. ή. ό. euulsilis.

Τιμαλφέω. μ. ήσω. π. ηκα. honoro.

Τιμαλφής. ές. ό. pretiosus, splendidus, lucidus, illustris, clarus, uendibilis.

Τιμάομαι. multo, & in aliquem animaduerto, litem æstimo. Geni. ut δέκα ταλάντων τιμῶμαι, Decem talentis litem æstimo, cōdemnandum postulo tanti & curo, Demosth. Ita τιμῶμαι μοὶ θανάτου, Meipsum morte dignum censeo & fateor, damno me mortis, Aeschin. Et τιμῶμαι θανάτου τοῦ φεύγοντος, Accerso & postulo capitis reum, Plato. Vt autem τιμᾶσθαι actoris est, ita ἀντιτιμᾶσθαι reus dicitur, qui cum inficiando non sit, crimen eleuare conatur, & pœnam sibi æstimat exilius & leuius. Est etiam censeri, id est æstimatis facultatibus in censum redigi. Polyb. ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμάς, Supra centum millia æris censi sunt. Aliquando censeri, id est existimatione, & clara opinione præditum esse, Xenoph. Symp. Est etiam interdum uendentis, quod Latinè indicare dicitur, sicut liceri ementis, Synes. Lucianus pro dignari, dignū ducere posuit, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησαίμην ἄν ἐμαυτόν, id est, ἀξιώσαιμ' ἄν. Bud. Com.

Τιμαόρος. ό. uindex, ultor.

Τιμάω. μ. ήσω. π. ηκα. prorsus idem cum τιμάομαι, id est cōdemno, punio, castigo, multo, appretio, honoro. Actiu. accus.

Τιμή. ῆς. ἡ. honor, pretium, pœna, ultio.

Τιμησίης. ἐος. cautus, δύλαβής.

Τιμήεις. εντος. ὁ. pretiosus.

Τίμημα. ατος. τὸ. damnatio, condemnatio, æstimatio litis, supplicium, pœna. Vnde τὸ γιγνόμενον τίμημα, iudicatum quod ius poposcerit æquitasq; suaserit, Demosth. Et ἐπάγειν τίμημα, agere ad pœnam, actionem pœnarum intēdere. Sic ὑπογράφειν τίμημα, Latini irrogare multam dicunt, hoc est, postulare ut damnetur à iudicibus, & in eum animaduertatur aliqua pœna. Est enim accusatoris etiam pœnā irrogare, & litē æstimare. Aliquando τίμημα est census. Vnde πρῶτον, δεύτερον, τρίτον τίμημα, quæ sunt classes: & οἱ ἐν τῇ τιμήματι, quos Romani classicos appellarunt. Dicuntur quoq; τιμήματα, facultates, copiæ. Bud. Com.

Τιμήορος. ό. adiutor. ἥρως καὶ ἔφορος. inspector. Etym.

Τιμητικῶ pro τιμητικῶ. Hesych.

Τιμήσαντο. honorarunt.

Τιμήσασθαι. honorare.

Τίμησις. ιος. ἡ. idem quod τίμημα, hoc est multa & supplicij & litis æstimatio, & animaduersionis modus, pœna, supplicium. Item census & honoris delatio. Bud. Com.

Τιμητεία. ἡ. τιμή.

Τιμητέος. α. ό. honorandus.

Τιμητής. ὁ. censor, æstimator bonorū, ὁ πρότερον τιμώμενος. sicut ὁ τιμητής, ὁ ὕστερον.

Τιμητία. ας. ἡ. censura.

Τιμητίας. ου. ὁ. censor.

Τιμητικός. ή. ό. censorius, honorarius.

Τιμητόν. idem quod τίμημα, Demost. Bud. Cō.

Τιμητόω. μ. ώσω. π. ωκα. pignoro.

Τίμιον. ου. τὸ. punitio, pretium, præmium.

Τιμιοπῶλαι. pollinctores.

Τίμιος. ία. ὁ pretiosus, honorandus.

Τιμιτλκῶ. peto, decipio, ἁμιλῶ αὐτῶ, uel τῶ πιμιλῶ ἕλκω, τετέσι ἁμῶ.

Τιμιτχος. ία. ὁ honestus, potens, maximus, honorandus, dux potentissimus.

Τιμοκρατία. &

Τιμοκρατικὴ πολιτεία. in qua à cēsu magistratus creantur, inquit Aristot.

Τιμοκρατικός. ἡ. ὁ. ambitiosus.

Τιμος. ὁ. dicitur & τίμη. ἡ. ut χολὸς χολὴ. Archilochus μὴ τίνα τίμον εἰσενέγκων. Eust. Iliad. σ.

Τίμων. ωνος. ὁ. paroxyt. Timon uiri nomen. circumflexum autem, participium est à ἁμάω.

Τιμωρέομαι. μ. ήσομαι. π. ησα. & Τιμωρέω. μ. ήσω. π. ησα. punio, crucio, uindico, auxilior, sicut ἀμύνω & ἀμύνασθαι. Datiuo iungitur, ut ἁμωρῶ σε, ulciscor iniuriam tibi illatam uel mortem. Cōstruitur etiam cum ὑπὲρ, ut ἁμωρῶν ὑπὲρ τῶν αὐδρῶν, ubi ἡ φονὲα subintelligitur, apud Lys. Hoc Cicero pœnas perse qui hominis cæsi uocat, & pœnas expetere. Dicitur etiam parentare homini cæso metaphoricè, ut apud eundem: Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Dicimus etiam ἁμωρῶσι, καὶ ἁμωρῶμάσε, pro πολάζω Bud. Com. Vide Ammon. distinguentem in τιμωρῶν & in τιμωρῶσθαι.

Τιμωρία. ας. ἡ. supplicium, ultio, propulsatio, auxilium.

Τιμωρικὸς. crudelis, difficilis in condonandis maleficijs, seuerus, cupidus ultionis.

Τιμωρός. ὁ. ὁ. adiutor, ultor, ultionis persecutor. Synes. sic appellat dæmones hominibus infestos, quasi βασανισάς.

Τίμ. tibi, aliquem. Doricè.

Τίνα τρόπον. quo modo.

Τιναγμα. τος. τὸ. uibratio, idem quod τιναγμὸς uel τινασμὸς.

Τιναγμός. ὁ. ὁ. concussus.

Τινακοπήλεξ. υκος. ὁ galeam quatiens.

Τιναοσόμενος. ία. ὁ agitatus.

Τινάσσω. μ. ξω. π. αξα. quatio. Actiu. accus.

Τινθάλεος. feruidus, διάθερμος, θερμός.

Τινθός. uenter, uas. πᾶν χώρημα, κοῖλος, capacitas, intercapedo, apud Lycoph. τινθῷ λέβητος.

Τιννύω, uel τίννυμι. μ. ύσω. π. υκα. reddo, pendo, ut τίννυμι δίκλω, pendo pœnas.

Τίννυμαι. punio, ulciscor. τιμωρῶμαι, ἀπαιτοῦμαι, ἀφ' ἡδόμαι.

Τίνω. ὑ. τίω. μ. τίσω. punio. Item ἀφ' ἡδόμαι, soluo, pœnas pendo.

Τίπῃ. cur. syncopa est pro τίποτε, Sic πηλήποτε, ecquid.

Τίς. oxyton. cum acuto nunquam transeunte in grauem. τοῦ τίνος. ὁ. ἡ. quis? τὶς, cum graui accentu, τινὸς, aliquis. Accipitur αὐτὶ τοῦ μέγας, hoc est, ὁ τῶν τυχόντων εἷς, non unus quiuis. Sic Cicero, Meq; ut facis, uelis esse aliquem. Τί uerò ὀξυνόμενον sic accipitur ut quid interrogatiuum. Demosth. τί νόμω καὶ βασάνω; Quid legi cum quæstione? Τί interdum ex superuacuo additur. Sic Terentius, Subtristis uisus est esse aliquid. Interdum τίς αὐτὶ τοῦ ποῖός τις. Demosth. τίς ἐγὼ πῶς οὐ συμβαλλόντας ἀνθρώπους, καὶ πῶς οὐ δεομένους εἰμί; Cicero id per qui dixit, Xenoph. Socraticus qui uir & quantus? Et τί etiam αὐτὶ τοῦ ὀδφύ. Demosth. καὶ τὶ κακὸν ὁ παχόντων, Nihil non mali patiētibus πᾶς τις. unusquisque. πάντι ὀφ, αὐτὶ τοῦ ἑκάστῳ, ὁ πάντι ἑνί. Bud. Com.

Τίς δήποτε; quis tandem?

Τίσαμενος. uiri proprium nomen. Etym.

Τίσις. ιος. ἡ. pœna, ultio, punitio.

Τισιφόνη. ης. ἡ. Tisiphone una furiarum.

Τιτάνομαι. calce oblino.

Τιτάνω. μ. ανῶ. tendo, extendo, traho, pello.

Τιτάγιδαι. Fratriæ quædā & gentes ignobiles. Etym.

Τιτακίδαι. populus Aeantidis tribus, neutiquā à Titaco denominatus, cuius Herodotus meminit. Etym.

Τιτάν. dæmon subterraneus. Etym. Hymnus in Titanos extat apud Orpheū. Vide in Chiliad. Erasmi, Titanicus aspectus, Titanibus & Crono antiquiores, Titanas imploras.

Τιτανίς. terra uniuersa à quibusdam sic dicitur, à quibusdam uerò Attica solum, à Titano uno ex Titanibus. Etym.

Τίτανος. ὁ. ὁ. Titanus mons Thessaliæ, à cādore dictus.

Τίτανος. ὁ. ὁ. calx, gypsum.

Τιτανωτὸς ὁ. ὁ. calce oblitus, gypsatus.

Τίταξ. clarus, præses, rex.

Τιταρίσιον. urbis nomen proprium, apud Hesiodum. Etym.

Τιτάω. priuo, τιτάω.

Τιτλῶν. regina.

Τιτνὶς. ιδος. ἡ. Diana, Latonæ & Cæi Titanis filia Nicand. scholiast.

Τιτθή. ῆς. ἡ. nutrix.

Τιτθιον. ὁ. τὸ. mamma.

Τιτθή. ἡ. auia, matertera. Vide in Ammonio τήθη & τιθή.

Τιτθός. idem.

Τιτθιγόνιον. mediam è tribus generibus, uocat Pausanias, maxima enim est ἀχέτα, minima κερκώπη. Eust. Iliad. γ.

Τιτίζειν. titissare, est uocem edere more passerculorum & aliarum auium.

Τιτινόν. τὸ. hornum, ἐπέτειον apud Pollucem.

Τιτίω. honoro.

Τίτοι dicuntur columbæ ex passerum salacitate, qui solent τιτίζειν.

Τιτραίνω, &

Τιτράω. μ. ήσω. π. ηκα. perforo, pertundo.

Τιτρώσκω. μ. τρώσω. π. τέτρωκα. ἀόρ. α. ἔτρωσα, ἀπὸ τοῦ τρώω uulnero. Actiu. accus.

Τιτυβίζω. π. ίσω. π. ικα. garrio. Hirundinum est, cum uocem edunt, aut perdicum quorũdam, sicut cæteri postea dicuntur κακκαβίζειν, quo etiam Latini utuntur.

Τιτύζω. idem.

Τίτυρος. ὁ. satyrus, aries maior, calamus. Τιτύρας autem auis species est.

Τίτυς. pullus, auicula.

Τιτύσκομαι. obseruo, tẽdo, collimo, in scopum intentus sum, paro.

Τιτώ. ἡ. ἡμέρα.

Τιφαίαι. latibulum ferarum.

Τίφη. ης. ἡ. blatta, quæ & σίλφη. olyra.

Τίφιον. auis palustris.

Τίφος. ου. τὸ. humectus locus, & uliginosus, palus, ἕλος, Lycoph. ἐγχώρα τίφη καὶ πέδον.

Τοιχίζομαι. protegor, σκέπομαι.

Τίω. μ. ίσω. π. ικα. honoro, saluo, id est satisfacio, ulciscor, uindico, sicut ἀμύω. Actiu. accus.

Τλάθημος. ον. ὁ. laborum patiens.

Τλᾶθι, καὶ τλῆθι. tolera.

Τλαιπαθής. miser, laboriosus.

Τλάς. άντος. ὁ. tolerans.

Τλασίφρων ονος. ὁ. patiens. (ro, audeo.

Τλάω. μ. τλήσω. π. ηκα. ἀόρ. β. ἔτλην ἀπὸ τλῆμι. tole

Τλεγγίς, uel σλεγγίς. ίδος. pecten, κτένιον.

Τλήθυμος. ον. ὁ. forti animo præditus.

Τλημαθέω. miser sum, laboro.

Τλημαυθάνω. assuesco miseriæ.

Τλῆμι. μ. ήσω. π. ηκα tolero. Actiu. accus.

Τλημονέσαι. laboriosi.

Τλημοσύνη. ης. ἡ patientia.

Τλήμων ονος. ὁ. miser, patiens, audax, constans.

Τλῆναι. ausum fuisse.

Τλητάθεια. ας. ἡ. miseria, patientia.

Τλητανής. έος. ὁ. ἡ. miser, laboriosus. (fectus.

Τλητόλεμος. Herculis filius à Sarpedone inter-

Τλησικάρδιος. ον. ὁ. immanis, durus, inflexibilis corde apud Aeschylum.

Τλησίπονος. ον. ὁ. laboriosus, audax.

Τλῆσις. patientia, audacia.

Τλῆτε. ferte, sustinete.

Τλησικῶς. patienter, ὑπομονητικῶς.

Τλητός. ὴ. ὁ. tollerabilis.

Τμάγω. separati sunt, dissecti sunt.

Τμαγεσω. μ. ἄξω. π. αχα. scindo. Actiu. accus.

Τμήγης. ου. ὁ. arator, fossor.

Τμῆγος. scissio, sulcus.

Τμήγω. μ. ξω. seco, diuido. poëticum.

Τμήδην. cæsim, festinanter.

Τμῆμα. ατος. τὸ. particula, cæsura.

Τμῆσις. ιος. ἡ. sectio, scissio, diuisio, clades belli. & figura cum dictiones compositæ diuidũtur, id est tmesis, ut ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τμηλός. ὴ. ὁ. acutus.

Τμητός. ὴ. ὁ. incisibilis, κοπτός.

Τμῶλος. ου. ὁ. Tmolus mons Lydiæ.

Τό. articulus prepositiuus generis neutri. Nũquam patitur apostrophen, sed tantum synalœphen cum sequẽti uocali, α quidem in α, ε uerò uel ο, in ου diphthongum. ut τἄλλα, τὄπος, τὄνομα.

Τὸ αὖ ἀπαλιν. ediuerso.

Τὸ ἀπ' ἐκείνου. iam ex illo tempore.

Τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ δε. deinceps.

Τοῦ' εἰς αὐτόν. quod ad ipsum attinet, pro sua uirili.

Τοῦ' ἐπ' ἐμοί. quod ad me attinet. Lysias. τοῦ' ἐπ' ἐκείνω εἶναι, ἐσώθης, Et quantum in eo fuit, seruatus es.

Τοῦγε ἕκον. quoad eius fieri potest.

Τόδε. αὖ τοῦ γάρ.

Τόδε, & τόδε. hoc, huc.

Τὸ δὲ ὅλον. ad summum.

Τὸ δὲ πέρας. postremò.

Τὸ δοκεῖν. secundum opinionem. Iuxta apparentiam.

Τὸ ἔλαττον. saltem.

Τὸ ἐμόν. quod ad me pertinet.

Τὸ γύαρχος. nuper.

Τὸ γὰ ποσίν. id quod ad pedes est, hoc est præsens est, siue quod instat.

Τὸ ἀφ' ἀρχῆς. ab initio.

Τὸ ἐπίπαν, & τὸ πάν. ut plurimum in uniuersum.

Τὸ ἔσχατον. denique, extremò.

Τὸ ἐφεξῆς. sequela, series.

Τὸ ἕκον εἰς ἐμέ. quod ad me pertinet.

Τὸ ἡμέτερον. dicunt pro nos, aut nostra ratio.

Τὸ καταρχάς. ab initio.

Τὸ κατ' ἐμέ, quantum in me est, pro uirili parte, mea ratio, meum consilium, propositũ, quod & τὸ ἐμόν dicitur. Sic τὸ κατ' αὐτόν, pro uiribus suis, quantum in illo erat.

Τὸ λοιπόν. in posterum, deinde, de cætero.

Τὸ μακάτατον. ad summum.

Τὸ μεταξύ. interea, interuallum.

Τὸ μὲν, & τὸ δὲ. idem quod τοῦτο μὲν, & τοῦτο δὲ, de quo infra.

Τὸ μὲν ἐμόν. quod ad me attinet.

Τὸ μὲν ὅλον. in summa.
Τὸ νῦν ἐστὶν, &
Τὸ νῦν ἔχον. τὸ ἐν τῷ παρόντι, nunc. Τὸ νῦν εἶναι, tamen, abundat in oratione.
Τὸ ὄντως. reuera.
Τὸ δ' γένεκα. finem significat, hoc est actum.
Τὸ πάλαι. quondam.
Τὸ πάλαι ὄνομα. nomen antiquum.
Τὸ παλαιόν. olim.
Τὸ παρὰ νόμων. id quod est contra leges.
Τὸ παράπαν. omnino.
Τὸ παραυτίκα. continuò, euestigio.
Τὸ πλέον δὲ. potissimum uerò.
Τὸ πλέον ἢ. magis quàm, plus quàm.
Τὸ πρὸς ἀνδρῶν. locutio est compendiosa. Sub. intelligitur enim γνώριμον, ab agnatis, quod ad agnatos pertinet. uide πρός.
Τὸ σόν μὲν, pro τὼ σὼ ὀργώ.
Τὸ σύμπαν. ad summum.
Τὸ τί. propter quod.
Τὸ τί ἦν εἶναι. apud Aristotelem est substantia. Bud. Com.
Τὸ τοῦ λόγου. ut est in prouerbio.
Τὸ τυχόν. paululum.
Τόθι. ubi.
Τοί. tibi, illi, pro σοί, Doricè. οἱ ἐκεῖνοι, ὅτοι, οἵ τινες. Est quoq; coniunctio completiua, & enclitica. Bud. Com.
Τοιατί. huiusmodi, pro τοιαῦτα.
Τοίγαρ. pro τοιγαροῦν.
Τοιγαροῦν. igitur, unde, ergo, itaque.
Τοιγάρτοι. ergo, proinde, igitur, quocirca, atqui.
Τοῖσδε. cæteri, hi.
Τοιθορύσσω. μ. ύξω. π. υχα. moueo.
Τοίνυν. interdum in assumptionibus ponitur pro atqui, at, cæterum, sicut ἀλλὰ μὴν. Interdum est coniunctio collectiua, & significat pro inde. Aliquando igitur, licet non sit collectiuum. Ponitur & pro μέντοι δῆτα. Interdum τοίνυν, παραπλεκτικόν est, sicut uero Latinis. Ἔτι τοίνυν, iam uerò, atque etiam, οὐ τοίνυν, neque uerò. ὅτι τοίνυν, quod uero, & quod autem: uel itaq; quod. Τοίνυν ἄρ cæterum. Bud. Com.
Τοῖς τῷδε. præsentibus.
Τοῖος. α. ὁ. &
Τοῖόσδε. talis, τοιοῦτος.
Τοίσδεσι. Ionicè. pro τοῖς.
Τοίχαρχος. ὁ. qui præest lateri nauis. Bayf.
Τοιχωρύκτης. fur, prædator, parietum effractor. Etym.
Τοῖχος. α. ὁ. paries, murus, à τοιχῶ. latus nauis, Bayfius.
Τοιχωδιφήτωρ. ορος. ὁ. prædo, τοιχωρύχος.
Τοιχωρυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. furor, fodio parietes.
Τοιχορύχος. α. ὁ. fur, effractor parietum.
Τοιῶς. fortiter, pulchrè, exactè.
Τόκα. tunc: pro τότε Doricè.
Τοκάς. άδος. ἡ. fœta, genitrix, caduceus, culter, & circulus, terminus. Etym.
Τόκον. propterea, διόκον.
Τοκεύς. έως. ὁ. parens, γονεύς.
Τοκετός. ὁ. ὁ. partus.
Τοκιζόμενος. ὁ. fœneratus.
Τοκιστής. ὁ. ὁ fœnerator.
Τοκογλύφος. idem.
Τόκος. ὁ. ὁ. usura, partus, γένεσις.
Τοκοφορεῖν. fœnerari, usuram facere.
Τόλμα. ης. ἡ. audacia.
Τολμάω. μ. ήσω. π. ηκα. audeo. Interdum sustineo. hoc est quippiam graue & in animũ induco & mihi impero. Dinarcho κατὰ Δημοσθ. & Isocr. τίς γὰρ ὀκνεῖ τολμήσει. Sic Quintil. Sed non sustineo conscius esse mihi. Ponitur & pro καρτερῶ, ὑπομένω. Odysseas ult. αὐτὰρ ἔως μὲν ἐτόλμα νέοι μεγαθυμοισιν ἑοῖσιν, &c. Bud. Com.
Τολμήεις. ήεντος. ὁ. τολμητίας.
Τόλμημα. ατος. τὸ. audacia, facinus, molestia, strenuitas.
Τολμηρός. ὁ. ὁ. audax, temerarius.
Τολμηρότατος. audacissimus, confidentissimus.
Τολμητής. &
Τολμητίας. α. ὁ. temerarius, audax, contumax.
Τολόπαι. ministri publici, quorum opera utebatur magistratus. Vide in ἀστυνόμοι.
Τολύνιον. mensuræ genus ex multis compositũ, à Tolyno Megarense dictum. Etym.
Τόλυξ. membrum pudendum.
Τολύπευμα. ατος. τὸ. collectio, & de lana bene laborata dicitur.
Τολυπεύω. μ. εύσω. π. ευκα. bene tracto, guberno, dispono, fatigor, laboro, & infelix sum, excogito, machinor. Etym. perficio, absoluo, elaboro, & in unum quasi caput congero.
Τολύπη. ης. ἡ. lanæ glomus, siue globus. Eu. Il. ξ. lana bene elaborata ac depexa, & ad nendũ cõcinnata. Itẽ mazæ genus, Eust. in Odyss. Item herba quædam lætalis, à qua τολυπεύειν, ἢ κακοπαθεῖν, male deducunt quidam. Eust.
Τόμα. forceps.
Τομαῖος. α. ὁ. & τομικοί. Celso.
Τόμαρος. ὁ. mons apud Dodonam, unde Τμαρίας φηγός, fagus in Dodonęo mõte succisa, apd Ophelẽ.
Τομάω. μ. ήσω. π. ηκα. desidero, propriè sectionem. Actiu. accus.
Τόμοι. quatuor dẽtes primores, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, id est, secando, qui etiam δικασῆρες, & κτενῶν dicuntur. Vsitatius τομεῖς.

Τομεῖον. τὸ &

Τομεύς. εως. ὁ sector, castrator. Item instrumentũ ferreum bifidum, quo clauos emoliri solent fabri forpex Latinè.

Τομή. ῆς. ἡ incisio, sectio.

Τομική. ῆς. ἡ. restis & funiculus apud Vitruuiũ.

Τομίας. ου. ὁ. uerres, cuiratus.

Τόμος. ου. ὁ. ἡ incisio, sectio. Item charta, uolumen. ἀπὸ τοῦ τέμνειν. id est secando, quòd excidatur è pellibus animantium. paroxyt. Cyrill. & Ammonius.

Τομός. ὄν. incisus, & instrumentum ferreum quo aliquid secatur, Cyrill. & Ammonius.

Τόμουραι. αἱ oracula, μαντεῖαι. Eust. Iliad. α.

Τόμουρος. ὁ. mõs Thesprotiæ, sub quo Dodonæi Iouis templum & oraculum teste Strabone.

Τόμουρος. ὁ. qui quæ non sunt uidet per sortes. apud Lycoph. ὁ. τὸ. μὴ ὄν ὁρῶν μαντικῶς, sic exponit Iliad. α. Eustath.

Τόμυρις. ἡ. Tomyris regina Scytharum.

Τομῶ, sectione opus habeo. τομῶς δέομαι κἀπὶ θυμῶ, Sophocl. πρὸς τομῶντι πήματι.

Τομώτερος. ου. ὁ. acutior. Si decus sermonis pateretur (inquit Valla) posset transferri incidenti or seu amputantior. Interpres in Epistola ad Hebræos penetrabilior uertit. Deductum est à uerbo τέμνω, seco siue incido.

Τόν. pro τοῦτον, καὶ ὅν.

Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον. eodem modo.

Τοναία. pellex, ἄλεξις pallaca. Item uocis intẽsio.

Τοναῖος δρόμος. ὁ. ἰσχυρός. (Etym.

Τονθολυγέω. cũ murmure scaturio & promano, de fluuio effertur, apud Athenæum per angusta loca leuiter murmurante.

Τονθορίζω. μ. ίσω. π. ικα. καὶ τονθορύζω, susurro, immurmuro sub lingua, ut solent serui, quãdo à dominis uapulant uel obiurgantur. suspecte loquor. Vide καυθαρίζειν in Ammonio.

Τονθορύς. ύος. ἡ. strepitus, uox.

Τόνθων, ωνος. caro dorsalis.

Τόνος. ου. ὁ. firmitas, contentio, tonus, contentus, ἡ δὲ φωνῆς τάσις. uigor in picturis: id quod splẽdorem Latinè dicunt. Τόνοι item uocantur nerui in stomachi lateribus, & funes lecti.

Τονόω. μ. ώσω. τ. ωκα. firmo, roboro. Actiuum.

Τόξα. τὰ. arcus. Pluraliter ferè utuntur Græci: & cõprehẽdit aliquando sagittas & pharetram cũ arcu.

Τοξάζομαι. τοξεύω.

Τόξευμα. ατος. τὸ. sagittatio, sagitta.

Τοξευτὴς λύκος. genus lupi. Oppian. de Venat.

Τοξεύω. μ. εύσω. τ. ευκα. sagitto, iaculis peto.

Τοξική. ῆς. ἡ. ars sagittandi.

Τοξικόν. appellatum uidetur (ut scribit Aegineta) quod eo à Barbaris inficerentur sagittæ, quæ τοξεύματα dicuntur, uel à taxo arbore uenenata. Vide Nicandrum in Alexipharmacis.

Τόξον. ου. τὸ. arcus, telum.

Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. supercilia contrahere, tetricum esse.

Τοξοσύνη. τοξική.

Τοξότης. ου. ὁ. sagittarius.

Τοξοφόρος. ου. ὁ arcitenens.

Τοπάζιον. lapis preciosus, sic dictus ἀπὸ τοῦ τοπάζειν τὸ ζητεῖν, quòd multo studio quæratur. Est & insula rubri maris, quod obscuris tempestatibus à nauigantibus semper quæreretur.

Τόπαζος. ὁ. gemma ab Orpheo descripta.

Τοπάζω. μ. άσω. π. ακα. coniecto, suspicor. Et Troglodytarum lingua quæro, Actiu. accus.

Τοπαρχία. ας. ἡ. territorium.

Τοπαστέον. conijciendum.

Τοπᾶν. ὑποτοπᾶν, suspicari.

Τοπεῖον. funis.

Τοπήια. τὰ. arma nauis, funes. Hinc quidam apud Latinos topiarium opus deducunt, cum plantæ funium modo flexibiles & sequaces in quaslibet formas ducuntur.

Τοπικός. ὄν. ὁ. localis. Τοπικὴ τέχνη, pars dialecticæ de inuentione argumentorũ ex certis quasi locis, quę & multitudinis numero τὰ τοπικὰ dicitur.

Τοπογραφία. ἡ. uera descriptio loci.

Τοποθεσία. ας. ἡ. descriptio loci ficta.

Τόποι. οἱ. loci muliebres.

Τοπομαχέω. μ. ήσω. π. ηκα. per locos pugno non aperta acie. Neutr. absol.

Τόπος. ου. ὁ. locus. οἷον τύπος. Etym. Sedes & occasio argumenti inueniendi ad aliquid probandum uel improbandum.

Τόπῳ. loco & uice.

Τοπῶ. τοπάζω, conijcio, quæro, locos habeo è quibus argumenta peti licet. Vnde Topica altera pars Dialecticæ.

Τόρβυλος. ὄν. ὁ. quærulus, delator, contentionis cupidus.

Τόργιον. τὸ. Siciliæ mons, in quo uultures nidificant, unde τοργοὶ uultures dicuntur.

Τόργος. ου. ὁ uultur sanguinarius apud Lycoph.

Τορεία. ας. ἡ. sculptura, tornatio.

Τόρευμα. ατος. τὸ. toreuma, id est opus torno factum

Τόρευσις. τορεία. & (Etym.

Τορευτής. tornator.

Τορευτός. ὄν. ὁ. tornatus, laboratus.

Τορεύω. μ. εύσω. π. ευκα. orno, sculpo, laboro, torno, conficio, τορνεύω.

Τορέω. μ. ήσω. π. ηκα. ferro transfigo, τρυπῶ. Actiu. accus.

Τόρμη. ης. ἡ. repagulum, cib. Lycoph. τυπωτὴν τοῦ τρόχου,

πρόχω τόρμαν dixit αὐλακοφόλιν γράμμην.

Τόρμη. ἡ. modiolus rotæ, in quem axis inseritur, qui & πλήμη, & χνόη à Sophocl. dicitur. Itē curriculum in Hippodromo, constās meta & carceribus. Eust. Ilad. ε, possis & orbitam interpretari, unde ἐκτόρμειν, teste Pausan. exorbitare.

Τορμίς. domina regina.

Τόρμος. ὁ. ὁ. modius rotæ, in quo uoluitur axis.

Τορνεύω. μ. εύσω. π. εύκα. θρεύω. sculpo. Neutrū accusatiuo.

Τόρνευμα. scobs, ramentum, apud Dioscorid. & quisquiliæ.

Τόρνος. ὁ ὁ. tornus, hoc est, instrumentum quo uasa detornantur, siue cauantur, & lignum rotundum, turbinatum. Etym.

Τορνόω. μ. ώσω. π. ωκα. circunscribo aliquid circulo, rotundum facio.

Τορόνη. ης. ἡ. cochlear quo olla mouetur. Etym.

Τορός. penetrans, uehemens, altus, & de uoce dicitur. Item serra. Itē intelligens & manifestus. Item instrumentum quo putei perfodiuntur, nauiculæ similæ. Etym.

Τόρος. instrumentum fossorium. effodiendis puteis idoneum; & tornus, idem quod τόρνος, seu cœlum quo utuntur quadratores.

Τορώνη. εὐεργέτης, benefica, bene merita apud Atticos dicitur. Etym. Vide in Chil. Eras. Ollæ fabariæ toryna aurea.

Τορώνη. ἡ. regio apud Aristotel. oppidum Macedoniæ, & alterum Troadis, Item cochleare, κίνητρον, tudicula, apud Nicand.

Τόρως. grauiter.

Τορῶς. manifestè, exactè.

Τοσαυτάκις. toties.

Τοσαύτη. ης. ἡ. tanta.

Τοσαχῶς. tot modis.

Τόσον. &

Τοσόνδε, & τοσονδί. tantum, paululum.

Τόσος. η. ὁ. tantus.

Τοσεύω. uenerari.

Τοσεῖς ὕστερον χρόνοις. tanto post tempore.

Τοσεῦν καθόσον. hactenus, quatenus.

Τοσεῦν. ὅσον. hactenus.

Τοσεῦν. αὐτὸ τὸ ὅσον.

Τοσεῦς. η. ὁ. tantus, tot.

Τόσῳ μάλλον. tanto magis.

Τῆτο μὲν, & τοῦτο δὲ. partim.

Τότε. tunc, εἶτα.

Τότε δὴ τέλος. tum demum.

Τὸ. capitur quandoq; pro cuius, sed cum alicuius significat, encliticum est.

Τὸ γὰρ τοῦτο ποιήσῃ. pro δῆλα τί.

Τόδε. sic (Etym.

Τόδενοι. ζποτηριτὰι. Insidiatores apud Turcas.

Τὸ λοιπὸ. deinceps, posthac, in futurum, postea.

Τὸ χάριν. qua de causa.

Τὸ λάχιστον. saltem.

Τὸ μόν. meum.

Τὸ μόν μέρος. pro uirili parte.

Τὸ μὸ. pro τὸ ἐμὸ.

Τὸ πάλιν. τὸ ἔμπ αλιν, ἢ κρᾶσιν. Etym.

Τὸ ναντίον. præposterè, ex diuersò.

Τὸ νεκα. propterea, τοῦτο ἕνεκα. Ammonius distinguit ab οὗνεκα.

Τὸ νεκα τοῦτα; quorsum hæc?

Τὸ ντεῦθεν. deinde.

Τοπίονζος. pro τοῦ μέλλονζος, τοῦ τυχόνζος.

Τοπίπεμπζον. quinta pars suffragiorū. Item contemptum, abiectum. nam qui quintam partem suffragiorum uel calculorum accipiebāt, uiles & contempti habebantur. Etym.

Τὸπ. pro τὸ ἔπος.

Τὸργον. pro τὸ ὄργον.

Τὸς. αὐτὸ τοῦ ὅς. & αὐτὸ τοῦ τοῦτος.

Τὸς ἐν ἡλικίᾳ. uocabant ad bellum per ætatem idoneos.

Τὸχαζον. extremum, maximum.

Τοτάκι. uide Etym.

Τόπας. pro τοῦπας Doricè.

Τοτί. Atticè, &

Τοῦτο. hoc.

Τοῦτο γὲν. id demum.

Τοῦ μὲν, τοῦ δὲ, partim & partim, uel nūc nunc, cum & tum, simul & simul, tum & tum. Et iungitur etiam obliquis casibus. Id quod ideo fit quia aduerbialiter construitur in hac significatione Demosth. τοῦ μὲν θίνων θασίοις οὐ μετ' ἐκφαύτου τῶς ὀκ ἀδικήσετε, ἐὰν ἀφέλητε τὴ ἀτέλειαν. τοῦ δὲ ἀρχεβίου καὶ ἡρακλείδου οἱ βυζάντιον πῆ ἀδικοῦζοι, Simul enim Thasios, simul Archebium iniuria afficietis. Idem significat τὸ μὲν, τὸ δὲ, uel τὸ μὲν οὖν, τὸ δὲ πῆ. Bud. Com.

Τόφρα. poëticè interim, tandiu, aliquando, tūc, ὄφρα.

Τραβᾶ. η. &

Τράβεα. ας. trabea, genᵒ uestis, Dionys. lib. 2. τηβέννας ἐκπεπορπημένοι πόδι πορφύρεον φοινικοπῆ ὄφρυς ἃς καλεῦσι τράβας, Togas anne ductentes fibulis circundistinctas purpura, subtegmine puniceo quas trabeas uocant. Bayfius.

Τραβίλης. ὁ. κύων.

Τράγαι. Aeoles dicuntur à palude Traga nomen habentes.

Τράγαιναι. αἶγες. αἱ. hircinæ capræ (ut Gaza uertit in Aristot.) genus quoddam caprarū sic uocatum, quod genitale habet maris & fœminæ.

Τραγάσιον. loci nomen proprium. Etym.

Τράγαζος. uiri nomen proprium. Etym.

Τραγάω. hircesco, τραγίζω. Dyonis. Histor. lib. 5. cap. 19. ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους ὅταν μὴ φέρωσι τραγᾶν καλοῦσι. Aristot. uites hircire, hoc est, τραγᾶν dicit nimia alimenti copia luxuriant, ἀπὸ τῆς τροπῆς ἐξυβρίζουσιν. Et τραγᾶν dicitur numerus quando uox ingrauescit.

Τραγᾶν. comedere, τρώγειν.

Τράγιος. ὁ. ὁ. hircinus.

Τραγέη. ης. ἡ pellis hirci.

Τραγέλαφος. ὁ. ἡ. ὁ. animal hirco & ceruo simile, (tragelaphus.

Τραγή. τραγέη.

Τραγήματα. τά. bellaria, id est secundę mensæ. ἀ τρώγω, cuius ἀόρ. β. est ἔτραγον. Vide Bayfiū.

Τραγίζειν. olere hircum, uocem edere instar hircorum. Gaza in Aristotele uertit caprire, de adolescentibus puto quando in pubertate uocem immutant.

Τραγικὸν πάθος. miserabilis calamitas.

Τραγικός. ὄν. ὁ. hircinus, tragicus. Vide Chil. Erasmi, Tragicæ execrationes, Tragica simia, Tragicè loqui, Tragicum malum, Tragicū tueri, Traicus rex.

Τραγικῶς. tragicè.

Τράγιον. genus fruticis. terebintho uel Iunipero similis, quod & τραγεῖον.

Τραγικώτατον. τὸ. tragœdijs maximè celebratū.

Τραγισής. sacrilegus.

Τραγηφόροι. αἱ. puellæ Bacchi orgia celebrantes, hircinis pellibus circumamictæ.

Τραγομάχαλος. ὁ. ὁ. hircosus, q uirus alarū olet.

Τραγοπώγιον. ωνος. τὸ. barbula hirci, herba quæ & κόμη dicitur. (ctum uinum.

Τραγοσιγανίτης οἶνος. ex hircina origano confe-

Τραγοσίγανον. τὸ. & τραγορίγανος. ὁ. ἡ. Nicandro. herbæ genus. uide Etym.

Τράγος. ὁ. factitium quoddā ex olyra zeæ specie, in modum alicæ cōminutū. apud Gal. & Diosc.

Τραγός. ὁ. ἡ. ὁ. hircus. παρὰ τὸ τρώγω, πολύφαγος γὰρ, uel παρὰ τὸ τραχὺ δόρμα ἔχειν. item omnis grauis olentia, in primis quæ subalis sentitur. Est & τράγος σιτώδης, cerealis frumēti, siliginis scilicet genus, & Plin. lib. 18. ex tritici semine Tragori fieri ait. Apud Aristot. spōgia quædam durior asperiorq; : & maritima herba fruticosa quam aliqui scorpion uocant. Gaza uertit hircum. Apud eundem tragi, id est hirci appellantur mænæ siue haleces mares, cum fœtu impleri fœmina incipit. τράγοι naues uidentur, forte quod id genus animalium haberent tanquam insigne. Bayf.

Τραγοσκελής. ἐος. ὁ. Panos epithetum, hircina habens crura.

Τραγωδάριον. ου. τὸ. tragœdiola.

Τραγωδέω. μήσω. πήκα. cano, deploro, ostento, tragœdias scribo.

Τραγωδία. ης. ἡ. tragœdia. Polyb. de regionibus Romanorum loquens, uocat hoc nomine admirationem & terrorē religionis iniectæ popū lo ab Auguribus & Pontificibus. ἀπὸ τοῦ τραγᾶν τὸ βαρέως βοᾶν. Vide Chil. Eras. Tragœdias agere aut insanire, & Tragœdias in nugis agere.

Τραγωδιδάσκαλος. ὁ. ἡ. ὁ. qui tragœdiam recitat.

Τραγωδικός. tragicus, ἐμπαθής.

Τραδιωδοποιός. uide in Ammonio τραγωδοί &

Τραγωδός. ὁ. ἡ. ὁ. tragœdus. (κωμῳδός.

Τρακταίζω. dealbo, paro, maligne ago, κακουργέω. Etym.

Τρακτόν. ὁ. τὸ. cera quę facta est alba.

Τραχίτον. ου. τὸ. panis genus ignito in fornace excocti. quod & κατωπυρίδιον, apud Athenęū.

Τραλλίς. ἀος. Trallis urbs Lydię, iuxta Męandrum fluiuum quæ prius Anthea uocabatur.

Τραλλός. ὁ. ἡ. ὁ. amarus.

Τράμυ. foramen sellæ. οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ τύπου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλανοχωρείου. Etym.

Τράμις. podex, ὁ πρωκτός. Itē coxendix, τὸ ἰσχίον.

Τραμπαῖς. ίδος. ἡ. nauicula ad traijciēdum. Vt Vlpianus pontonem appellat Nicand. schol. prope nauiculam barbaricam significare autor est, capitur tantum pro quauis naue à Nicand.

Τραυής. ές. ὁ. ἡ. &

Τραυός. ὄν. ὁ. integer, solidus, adultus. Item uerus, manifestus, clarus, planus, perspicuus, & diser- (tus.

Τραυδόω. τὸ καταλάμπειν.

Τραυόω. planū facio, declaro, illustro, & ἐκφαίνω.

Τραυῶς ὁρᾶν. perspicuè uidere.

Τραυότερον. magis perspicuum & clarius.

Τραυωτικός. explanator.

Τράπεζα, pars illa latior quæ utrinq; ad scapulas sternitur, apud Pollucem. Est & pars illa iocinoris quæ prope folliculū folijs est apud Nicand.

Τράπεζα. ης. ἡ. mensa, quasi τετράπεζα, ἡ κατὰ τέσσαρων ἴσαμβῶν. Vide in Bayfio τραπεζαι, & δίδυτέραι τράπεζαι.

Τραπεζωματέραι. αἱ. bellaria, mensæ secundæ.

Τραπεζαι. αἱ. apud Aristoph pulpitum aut locus æditior, in quo uernæ & mācipia uenum exponebantur omnium oculis, uocatur is locus & (κύκλοι.

Τραπεζίης. ὁ. ἡ. mēsalis. Sic uocat Plut. eum qui diuerticuli cibiq; causa diligit amicū, non ex animo quem αὐτολέκυθον uocat.

Τραπεζίτης. mensę accumbens, conuiua.

Τραπεζοῦς. ίδος. ὁ. ἡ. idem, conuiua, parasitus, catellus domesticus.

Τραπέζιον. ου. τὸ. abaculus, & figura quadrangula, inæqualibus duobus oppositis lateribus, alijs uerò æqualibus. Est & figura apud Geometrias inæqualia duo latera habens æqualib. duobus conti-

bus contigua. Strab. lib. 14. Tralleis urbem cõditam esse dicit ἐπὶ τραπεζίᾳ, hoc est, in uertice quodam plano.

Τραπεζίτης. ου. ὁ numularius, monetarius, mensarius.

Τραπεζιτικὰ γράμματα. rationes mensæ & argentariorum.

Τραπεζονόμος. ου. ὁ. &

Τραπεζοποιός. ὁ. structor, qui mensam curat. & ad eam spectantia, ἐχ' ὁ μάγειρος (inquit Hesych.) ἀλλ' ὁ ἐπὶ πάσης τῆς τῶν συμπόσια παρασκευῆς ὠνιμελούμενος.

Τραπεζοφόρος. &

Τραπεζών. ῶν. sacerdos Mineruæ sacris præposita ornans, paransq; omnia.

Τραπελίζω. μ. ίσω. π. ικα. subinde muto.

Τραπελός. ὸ. ὁ. mutabilis.

Τραπέω. μ. ήσω. π. ηκα. calco uuas in lacu.

Τράπηξ. ηκος. iaculum, hasta.

Τραπητής. calceator uuarum.

Τραπητός. ὁ. uinum.

Τραχός. asper. τραχύς.

Τρασιά. ᾶς. ἡ. locus ubi siccantur condiũturq; ficus & casei, apud Aristoph. in neb. Item asper.

Τραυλίζομαι. &

Τραυλίζω. μ. ίσω. π. ικα. balbutio, titubo, torta lingua sum. Neutr. absol.

Τραυλισμός. ὸ. ὁ. balbuties.

Τραυλός. ὸ. ὁ. balbus, blæsus.

Τραυλότης. ητος. ἡ. blęsitas. Aristot. Probl. ἡ μὴ σαῦ τραυλότης, ὅθ' πράγματος ἕνεκα μὴ κρατεῖν. καὶ ὅτι ὁ τὸ τυχόν. ἡ δὲ ψελλότης ὅθ' ἀφαίρειν τι ἢ γράμμα ἢ συλλαβή. ἡ δὲ ἰσχνοφωνία ἀπὸ τοῦ μὴ δυνάσθαι ταχύ σωφάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πῶς τὴν ἑτέραν. uide βλαισός. Bud. Com.

Τραῦμα. ατος. τὸ. uulnus.

Τραυματίας. ου. ὁ. uulneratus.

Τραυματικός. ὸ. ὁ. uulnerarius, aptus sanandis uulneribus.

Τραυματισθῶσι uulneratum esse apud Thucydidem, pro τρωθῶσι.

Τραύξανα. τὰ. quę ex presepi decidunt, & quæ iumentis ex pabulo reliqua fiunt. Item spinosa quædam, & ligna arida.

Τράφαλλος βαφαλίς. coagulum, caseus recens.

Τραφερή. ῆς. ἡ. terra arida, quasi alumna omnis, uel ἀ βέφω, idem cogo & πηγνύμι terra solida & εὐπαγὴς. Eust. Iliad. ξ.

Τραφερός. ὸ. ὁ. siccus, compactus.

Τράφηξ. ηκος. tabula qua panis ad furnũ fertur, labium nauis in quo scalmi ponuntur, lignum in quo panes ponuntur. Etym. Lycophro. pro ligno simpliciter posuit.

Τραχεῖα. fistula, per quam fluit spiritus ab ore ad pulmonem. Gellius libro 17. capite 2.

Τραχέως. αὐθρέως.

Τραχυλιάω. &

Τραχυλίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. timidus sum, aperio, superbio, extollo ceruicem, aduersor.

Τραχυλίζω. μ. ίσω. π. ικα. diuido animal per spinam, iugulo, resupino, salto, ἀλχεῶμῶ.

Τράχυλος. ὸ. ὁ. collũ, (ut Gaza uertit in Aristotele) spina à uertice ad finem, ceruix, spondilus, πᾶν τὸ τραχύτατα ὀστῶδες γὰρ. uel πᾶν τὸ βαχεῖς ἥλους ἔχον. Etym. Est & media mali nautici pars, uide in καρχήσιον. Est quoq; conchiliũ genus buccinæ marinæ sine purpuræ, Eust.

Τράχουρος. ὸ. trachurus, piscis apud Aelianum.

Τραχύνω. μ. υνῶ. π. υνα. asperum facio.

Τραχύς. ὺς. ὸ. asper, scaber, durus. Vnde τραχὺς ὀργίλος, iracundus.

Τραχυσμός. ὸ. &

Τραχυστόμος. ὸ. ὁ. diuiloquus. apud Strab.

Τραχύτης. ητος. ἡ. asperitas. Τραχύτης τῶν κροκίδων. Plut. uillositas illa & eminẽtia floccorum quæ in rudibus pannis uisitur.

Τραχυφωνία. αι. ἡ. asperitas uocis.

Τραχώδης. ὺς. ὸ ἡ. asper, durus.

Τραχῶμα. ατος. τὸ. palpebrarum scabritia interior.

Τραχών. ῶνος. ὁ. locus saxosus.

Τρεβλός. ὸ. ὁ. balbus.

Τρεῖς. tres, hi & hæ.

Τρέμω. tremo, timeo.

Τρέπομαι. fugo, in fugam uerto, καταβάλλω. Est etiam eò redigor, eò descendo. Inde ἑτέραν τράπεσθαι, aliam uiam ingredi, aliam rationem rei peragendæ instituere. subintelligitur enim ὁδὸς. Bud. Com.

Τρεπόμενοι. οἱ. fugientes.

Τρεπτός. ὸ. ὁ uertibilis.

Τρεπτότης. conuersio, τροπή.

Τρέπω. μ. έψω. π. εψα. uerto, muto, persequor, fugio ex timore. Actiu. accus.

Τρέσαν. deterriti sunt, fugerunt.

Τρέσης. ὸ. ὁ timidus.

Τρέφομαι. augeor, uegetor. & cogor, condensor, πήγνυμαι. Eust.

Τρέφω. μ. θρέψω. ad differentiã τοῦ τρέψω à τρέπω. π. εψα. ἀόρ. ἔθρεψα. π. μέθος, τέτροφα. nutrio. Actiu. accus.

Τρεχέδιπνοι. apud antiquos uocabãtur, qui cũctantius & lentius ad conuiuium ueniebant, κατ' ἀντίφρασιν (ut apparet) cessatoribus celeritatem tribuentes. Eras. Chil.

Τρέχνος. ὸ. ὁ. truncus, planta, ramus, germen.

Τρέχω. μ. δραμοῦμαι. π. δεδράμηκα. ἀόρ. β. ἔδραμον à δρόμος inusitato, curro. Neutr. absol.

Τρέω. μ. τρέσω. π. ενα. timeo, fugio. Actiuum.

Τρεῶ. μ. ήσω. π. ηκα. τὸ. τρήπω.

Τρεγαλέος. fractus.

Τρυιρός. leuis, timidus, celer, paruus.

Τρῆμα. ατος. τὸ. foramen, ὅπη, τρύπημα. proprie foramen per quod remus traijcitur.

Τρημασικτής. ου. ὁ. aleator, à punctis quę in aleis effossa uisuntur.

Τρυματώδης. ες. ὁ. ἡ. foraminosus.

Τρήπω. μ. τρέψω. π. ψα. perforo. Actiu. accus.

Τρήρων. ονος. ἡ. columba. sic dicta à timiditate.

Τρῆσις. perforatio.

Τρήσκοι. ceremoniæ, pro θρησκοὶ malè legitur.

Τρητὸν λέχος. apud Hom. lectus pensilis qui traiectus per foramina funibus tenditur.

Τρητὸς. ὁ. foratus, tessellatus.

Τρητὸς λίθος. lapis perforatus, cuiusmodi in portu locari solebant ad relegãdas de ijs naues.

Τρηχύς. τραχύς.

Τρήχω. poëticè pro τραχύνω.

Τρηχὺς. ὁος. locᵒ accliuis & difficilis, salebrosusq;. Item lapis Nicand. schol. alij sepem exponunt.

Τρία ἡμιμναῖα. sesquimina, id est tres semiminæ

Τρίαινα. ης. ἡ. tridens.

Τριαιναφόρος. ὁ. agricola, qui tridente utitur.

Τριακάποι. οἱ. apud Cyrenæos ephebi dicebantur, sic enim apud Eust. Iliad. θ. legitur, at ut apud Ammonium, τριακαΐδοι.

Τριακὰς. άδος ἡ. trigesima dies mensis, (sic primũ à Thalete uocata, ut in eius uita scribit Laërtius lib. 1. Attici νέαν & νέαν uocant) quam pluralitèr quoque τριακάδας uocant. Accipitur pro mense apud Atticos.

Τριαδικὶς. ter Laconicè.

Τριακονθήμαδα. τὰ. triginta maculas (nisi interdum sit pro uincula) habentia.

Τριακονθήμερος. qui habet triginta dies.

Τριάκοντα. triginta.

Τριακονταετής. ές. ὁ. ἡ. trigennis, Sciendum quòd cum ætatem signat, acuitur, cum tempus penacuitur.

Τριακοντέρος. trigenarius. uide Etym.

Τριακοντήρης, & Τριακόντορος. ἡ. nauis genus ab ordine remorum sic dictæ. uide Bayfium.

Τριακοντάτης. qui sunt triginta annorum, apud Tucydidem. Etym.

Τριακοντάτης. Atticè, idem.

Τριακοντάσιδας. Aristoph. scorta uocat. & naues etiam sic dicuntur. οἷον, τριακοντασίδων νεῶν, πᾶσ' συγγραφεῖ. Etym. Κατατριακονθοῦσαι, cum sortis rem habere.

Τριακόντορος. ὁ. nauis triginta remorum. Bayf.

Τριακοντόρυγα. τὰ. triginta uallos habentia.

Τριακόσιοι. οἱ. qui sunt primi census.

Τρίακτος. ὁ. deuictus superabilis.

Τριάρμενος. nauis instructa trinis uelis. Bayf.

Τριάρμενος ναῦς. nauis quæ tribus uelis prouehitur.

Τριάς. άδος ἡ. trinitas, numerus ternarius.

Τριασμὸς. ου. ὁ. ternionis seu ternarij numeri ratio: sunt qui τρίαγμος scribant, ut sit quædam in tria diuisio.

Τριάσω. uinco. Sumptũ ab athletis, apud quos uictoria in triplici certamine sita erat. & Τριαχθῆναι, ter uinci.

Τρίβακον. ου. τὸ. lacerum pallium, trita lacerna.

Τρίβακος. τριβή, mora, exercitium. Etym.

Τρίβακος. ὁ. ueteranus, tritus in rebus agundis, qui & τρίβων Atticè. Eust.

Τρίβαλλοι. qui uitam inutiliter terunt, ὡ τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενος.

Τρίβανον. lecythus, uas in quo aliquid teritur, cochleare. Inde ἁλιτρίβανον.

Τριβάρβαρος. ου. barbarismus.

Τριβή. ῆς. ἡ. mora, exercitium. διατριβή.

Τριβαλεκτράπελα. τὰ. composita dictio ἐκ τοῦ τρίβολος, & ἐκτραπέλου. & pro duris, incõditis, & nihili reb. usurpatur ab Aristoph. in Nebul.

Τρίβολος. ου. tribulus, instrumentum bellicum. Item asperum quoddam, quod equorũ lupatis additur, ad incitandos domãdosúe eos faciẽs.

Τρίβος. ου. ἡ. semita, callis, iter tritum. item ritus.

Τρίβροχος. ter madefactus. (Etym.

Τρίβω. μ. ίψω. π. ιφω. tero, differo, moror. Actiuũ accusatiuo.

Τρίβων. ωνος. ἡ. uestis lacera, pallium. uide Bayfiũ frugalis, ἔμπορος, ueteranus, quod & τρίβακος, & comicus ἢ τρίβωνα opponit τῷ νηπυτίῳ, hoc est, tyroni rudi & rerum imperito.

Τριβωνδιόμαι. differo, procrastino, τεχνάζω.

Τριβώνιον. ου. τὸ. uestis attrita.

Τριβωνοφορία. ας. ἡ. uestis uilis gestamen.

Τριβωνοφόρος. ου. ὁ. lacera & attrita ueste indutus, & scissa ueste indutus. Etym.

Τριβωνοφορῶ. gestare pallium.

Τριγένεια. ας. ἡ. Strabo lib. 12. εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντος γένους, ad tertiam usq; progeniem.

Τριγέρων. qui treis ætates uixit, ueluti Nestor, hoc est nonagenarius.

Τριγκόω. sepio, cingo. malim θῆτα ab initio.

Τρίγλα. ης. ἡ. mullus piscis, ut Gaza uertit in Aristotele. meminit & Aelianus. Est & nomẽ loci.

Τρίγλωος. ου. ὁ. perfectus, habentes treis oculos. nam γλαὺξ pupilla dicitur. ἀξιοθέατος. καὶ πολλῆς γλαυκὸς ἄξιος, conspicuus & spectatu dignus. Eust. Iliad. ξ.

Τριγλυφικὸς. ὁ. trisulcus.

Τριγονία. ας. ἡ. tertia ætas. ἀνωθεν ἐκ τριγονίας βασιλεία Com.

σιλέα Commodum dicit Herodian. à tertia usque progenie regem.

Τριγὸς. ὁ. ὁ. septum, munitio.

Τριγχὸς. paries, σεφάνη, mœnia, septum, circumuallatio. uide superius per θῆτα. & uide θριγκὸς, quod melius.

Τρίγωνον. τὸ. triquetrum.

6 Τρίγων Θ. ὁ. triangulus, triangularis, & musicum instrumẽtum, psalterio similiter tensum, ψαλτηρίῳ τῷ δὲ ἀρτησιν ὁμοίαν ἔχον: Etym.

Τρίδουλος. ὁ. ὁ. seruus ex tertia generatione, ὁ ἐκ προγόνων δοῦλος apud Sophocl.

Τρίδυμοι οἱ. tergemini.

Τριέμβολον. tribus repagulis munitum, forte ac firmum. Item nauigij quoddam genus, ut Nestoris nauis apud Homerum.

Τρίζυν Θ. trimus.

Τριέσπερος Θ. ὁ. ὁ. prolixus, triuesper. Epitheton Herculis, quòd tribus uesperis in unam coniectis Iupiter cum Alcmena concubuerit, unde natus est Hercules.

Τριέτηρ. ιος. τὸ. triennio: aduerbialiter, pro paroxyton τριετὲς uerò cum acuto in fine, triennе, trimum. Ammon. & Cyrill.

Τριετηρικός. ου. ὁ. triennalis, à τρὶς & ἔτος. unde τριετηρικὰ, trieterica, sacra Bacchi, quia tertio quoq; anno celebrabãtur. Trieterici hymnus est apud Orpheum.

Τριετηρίς. ίδος Θ. ἡ. trieteris, id est triennium.

Τριέτης. triennium. Etym.

Τριετής. trimus.

Τρίζω. strideo dentibus, exili uoce instrepo, qualis est uespertilionum sonus: effertur & de pipinionibus & passerum pullis apud Hom. Ili. β. quod Latini pipire. Nix quoq; τετριγώαι dicitur, quando calcatur: & bilancis iugum ferè τρίζει, ut annotat Eust. Iliad. ψ. Veteres tamen ut idem Iliad. β. ait, ζωπτῷ pullos simpliciter pipientes, τρίζειν uerò quando escã deglutiũt.

Τρίημερος Θ. ὁ. ἡ. triduanus, tertio die.

Τρίημιπόδιον. τὸ. sesquipes.

Τρίημιχοῖνιξ. sesquichœnix.

Τριηραρχέω. μ. ήσω. π. ηκα. conduco triremem, proprijs sumptibus nauim guberno.

Τριηράρχημα. sumptus in triremem.

Τριηραρχία. triremis apparatus & instructio, gubernatio. Etym.

Τριήραύλης. ὁ. ὁ. tibicen.

Τριηρεμιολία. ἡ. nauis quæ non tot remis agitur quot iusta triremis, ut conijcit Bayfius.

Τρίηρης. ους. ἡ. triremis, nauis bellica. uide Bayf.

Τριηρικὸν. τὸ. sic uocat Strabo nauale ad triremes recipiendas.

Τρίηρον. ὁ. τὸ. nauicula, cymba.

Τρίηρονόμος Θ. nucleus, τρίηραρχος Θ.

Τριηροποιὸς. ὁ. ὁ. faber, qui triremes construit.

Τρικαλίνδομαι. τρικυλίνδομαι. Etym.

Τρικάρλω Θ. triceps, tergeminus.

Τρίκαρπος Θ. τριετής.

Τρικέφαλος. ὁ. ὁ triceps.

Τρικλίνιον. ὁ. τὸ &

Τρίκλινος. ὁ. ὁ. triclinium. uide Bayf.

Τρικόντος. ὁ. ὁ. dignus qui sæpius pereat.

Τρίκορος. ter tonsus.

Τρίκροτος. ὁ. ὁ. triremis.

Τρίκτυρα ἡ. quæ & τριτῆρα, sacrificiũ quod Neptuno offerebatur, tribus animalib. maribus, ὕοραχα uocant, constans.

Τρικυμία. ας. ἡ. ζάλη, decumanus fluctus, procella maxima & tempestas, ὅταν τὰ τρία κύματα εἰς ἓν συναχθῇ. Accipitur apud Platonem de Repub. 5. pro maximo risu: quemadmodum & κῦμα pro risu, quo loquentes interdum obruuntur, cum ridiculum quippiam eis excidit. Bud. Com. Vide in Chil. Eras.

Τρίλιτος. ὁ. ὁ. multum rogatus.

Τρίλλιτος. πολυλιτάνευτος. Etym.

Τρίμαμμα. ης. ἡ tritauia.

Τριμερής. ὲς. ὁ. ἡ. tripartitus.

Τρίμιθος. ὁ. terebinthus arbor apud Nicand.

Τρίμηνος Θ. ὁ. ὁ trium mensium, trimestris. Vide in Chil. Erasmi.

Τρίμιτον. uestis uilis, ἀνάπαθυπρὸ ἱμάτιον, & ἀπαγόνιον.

Τρίμμα. ατος Θ. τὸ. dicitur is qui tritus in rebus & exercitatus est, ueterator, τετριμμένος ἐν λόγοις. Sic Latinis scelus pro scelesto. Quintilianus appellat attrita actu forensi ingenia. Est & placentæ genus nuptialis.

Τρίμμοι. sunt tramites & limites transuersi in agris.

Τρίμνων. pro eo quod est τριῶν μνῶν.

Τριμόριον. ὁ. τὸ. dodrans.

Τρίμορφος Θ. ὁ. ὁ. triformis.

Τρινακρία. Sicilia, quòd ἄκρας, id est, promontoria tria habeat, Pachynum, Lilybæum & Pelorum.

Τρίναξ. ακος. instrumentum rusticum ligneum.

Τρίξα pro τρίοσα. triplicia.

Τριξώλης. ὁ. proditissimus, exitio dignissimus. Eust. Iliad. θ.

Τριοβολιμαῖος Θ. triobolaris, id est, tribus obolis dignus, uilis, ὀνῶν Θ.

Τριοδῖτις. ιος. ἡ. triuia.

Τρίοδος Θ. ὁ. ὁ. triuium. Vocabatur olim & Tenedus insula, utpote media inter Aegeum, Hellespontum & nigrum sinũ apud Aruen. seu Maleacum sinum Eust. Iliad. ν.

Τριόνυχον δόρυ. tridens fuſcina apud Lycoph.

Τριοπτήλις. ἡ. faſciculus alliorum, legitur & πρόπτηλις.

Τριόπιον. regio Cnedi. uide Etym.

Τριόρχης, uel τρίορχος. ου. ὁ. buteo, accipitris genus à teſticulorum numero, ut Gaza exponit in Ariſtotele.

Τριπαῖα. contrarius flatus, apud Sophoclem. Etym.

Τρίπαιδλοι. αἱ. trium filiorum matres.

Τρίπαππος. ὁ. tritauus.

Τριπέδιος. ωνος. ſeruus malignus & uerbero, qui ſæpius uinctus & in carcerem coniectus fuit. Euſt. Iliad. θ.

Τρίπλαξ. ακος. ὁ. ἡ. triplex, τρίπτυχος, trigemina lamina munitus, τρίθετος κατὰ τρῆς πλάκας. Euſt. Iliad. σ.

Τρίπλεθρον. ὁ. τὸ. trium iugerum.

Τριπλῆ. tripliciter.

Τριπόδισκος. ὁ. uicus eſt in agro Megarico.

Τριπόθητος. ὁ. optatiſſimus.

Τρίπολος. ὁ. ἡ. tertiatus, de terra ter aratrũ paſſa dicitur. à πολέω, aro, uerto.

Τρίπος. Aeolicè, &

Τρίπους. οδος. ἡ. tripus, olla tripes, & omne quod habet treis pedes. Τρίποδα ἀνάθημαλικοί, qui dicantur, uide ſupra in ἀνάθημα. Τρίπους τριπόδων duo erant genera. ἐμπυριβήτης, qui & λουτροχόος, in quo aqua calefiebat, & ἄπυρος ab Homero dictus, in quo uinum diluebatur, Athenæus libro ſecũdo & Euſtath. Iliad. θ. hũc uocari etiam ἀναθεμαλικὸν teſtatur, qui ad ornatum ædiũ templorumq; ſeruatus ignem non experiebatur. Vide in Chil. Eraſmi, Ex Tripode.

Τρίπρατος. ὁ. ὁ. ſæpe de lapide addictum mancipium. Euſtath.

Τριπτήρ. lignum, ſiue piſtillũ magnum ad uuas conterendas, dolium paruum, cochleare.

Τριπτήριον. ὁ. τὸ. omne quod fricamus, uel ſcalpimus aliquid.

Τριπτός. ὁ. ὁ. conciſus, contuſus.

Τρίπτυχος. ὁ. ὁ. triplex.

Τρίς. ter. καὶ ὦν τοῦ πολλάκις.

Τρισαλιτήριος. ὁ. ὁ. peccator, ἁμαρτωλός.

Τρισείπερος. idem quod τρισέπερος.

Τρισδυσδαίμων. ter fœlix, fœliciſſimus.

Τρισίππιον. ὁ. τὸ. eſt ceu rotula quædam publica nota, quæ igni candefacta malis equorum imprimi conſueuit.

Τρισκαιδεκήρης. ἡ. nauis dicta ab ordine uel numero remorum. uide Bayf.

Τρισκακοδαίμων. ονος. ὁ. ter infelix.

Τρισκαταπτύστος. ὁ. ὁ. tribus mortibus dignus, de ſpuendus.

Τρισκεκορημένον. τὸ. ſæpius ſcopis uerritum ſolum, Anacreonti.

Τρισκελὲς τραπέζαι. menſæ tripedaneæ apud Cratinum, qui tribus fulcris inniituntur.

Τρισμακάριοι οἱ ter beati.

Τρισμός. ὁ. ὁ. ſtridor.

Τρισοίζυρη πόλις. ab Archilocho Thaſus uocatur, hoc eſt, mire calamitoſa. Euſt. Iliad. θ.

Τρισόλβιος ὁ. ὁ ter felix.

Τρισλοίποι. οἱ. αἱ. arbores quidã dicuntur qui ter turgẽt, ternaq; edunt germina, quaſi ter deficiẽtes, ter opus inchoatũ intermiſsumq; repetentes. Theophr.

Τρισάται. regij ſatellites, qui tria hoſtilia manu tenent.

Τρισσόν. tertio. Etym.

Τρισσός. genus ſerpentis. Item tertius. Etym.

Τρισσόω. in tres partes diuido. Etym.

Τρισσῶς. tripliciter, trifariam, tertio. Etym.

Τρισοιχεί. aduerbium, per tres ordines.

Τρίσορος. ὁ. ὁ. tres habens cuſpides.

Τρίσωμος. ὁ. ὁ. tricorpor.

Τριταγωνιστής. ὁ. ὁ. certator, ſiue hiſtrio tertij ordinis, hiſtrio qui tertias & ultimas fabulæ partes agit. In hominem uilem dicitur, quod probroſè Demoſthenes Aeſchini obiecit, ὡς ἀδοκιμώτατος τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ τάξει καταριθμούμενος.

Τριταγωνιστέω. μ. ήσω. π. ηκα. huiuſmodi hiſtrionem ago.

Τριταϊκῶς. tertio quoq; die, apud Aelianum.

Τρίταιος. ὁ. ὁ. tertianus, id eſt, die tertio aliquid faciens. Apud medicos abſolute pro febri tertiana dicitur, quæ ex bilis flauæ putredine naſcitur.

Τριταιοφυής. ὁ. ὁ. febris qui tertianæ naturam obſeruat. Gal.

Τριτάλαντον. τὸ. pondus trium talentorum, ſiue quod tribus talentis conſtat.

Τριτανυσόν. τὸ. longum, extenſum.

Τρίτατος. ὁ. ὁ. tertius.

Τριτεγγόνη. ἡ. trineptis.

Τριτεγγόνος. ὁ. ὁ. trinepos.

Τριτοῦς. ternarius, menſura ſedecim chœnicũ, bes hemimedimni.

Τριτημόριον. ὁ. τὸ triens, οἱ ἐξ χαλκοί.

Τριτογένεια. Mineruæ epitheton, quod apud Tritonem Africæ fluuiũ apparuerit, uel quod è Iouis capite prognata fuerit, τριτὼ enim Bœotorum lingua caput notat. Apud Ariſtophanem genus eſt ſaltationis armatæ in Mineruę honorem inſtitutum.

Τριτομηνίς. tertia menſis dies.

Τρίτον. aduerbium, tertium.

Τρίτον ἡμίδραχμον. duæ drachmæ & semis.

Τριβπάτορες. apud Philochorum, qui omnium primi sunt. Etym.

Τριβπάτωρ. ορος. ὁ. proauus. Et τριβπάτορες, dæmones quidam, aut uenti.

Τρίτος. η. ὁ. tertius. Vnde ἡμέρᾳ τρίτης, tertio die.

Τριτόω. uidetur significare in tres partes diuido. Cyrillus exponit τριτῶν tertio faciens.

Τριτύα. ας. legitimum erat sacrificium ex tribus uictimis cõstans, uidelicet porco, ariete & hirco, authore Aristotele.

Τριτύς. idem.

Τριτυάρχης. qui præest tertiæ parti tribus. Etym.

Τριτώ. οος. ἡ fluxus, timor. Item metus, formido, fluxus.

Τρίτων. fluuij nomen proprium. Etym. Tritones marini describuntur ab Aeliano. τρίτων apud Lycoph. Nilum quoq; significat à triplici nomine quo dictus fuit, ὠκεανός, ἀετός, & ἄγυπτος. Item βίθωνος γνάθος, Neptuni specus uocat.

Τρίτωνα. nomen instrumenti musici.

Τριφαλαγγία. triplex phalanx.

Τριφάλια. ας. galea tres cristas habens.

Τριφάριος, uel τριφάσιος. η. ὁ ἡ. triplex, τριπλάσιος, τρίφωνος.

Τριφάσιον. η ὸν. triplex, trigeminum.

Τριφύλακτος. in tres uigilias diuisa.

Τρίφυλλον. η. trifolium herba.

Τριφυές. ῆ. ὁ. triplex.

Τρίχα. tripliciter, τριχῶς.

Τριχάϊκοι. qui assiduò uersantur in prælijs, uelut assiduè concutiones ac motantes cristas, in quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. Vnde illud, Cristaque hirsutus equina. Hesiodus tres illos populos diuersos hoc nomine appellauit, qui Cretã incoluerunt, Pelasgos uidelicet, Achæos & Dores, οὕνεκα βροτοὶ γᾶαν ἑκὰς πατρὸς ἐνάσσαντο, Quoniam, inquit, procul à patria terram distribuerunt trifariam.

Τρίχαι. sardæ pisces.

Τριχαῖος. uide βριχίαι.

Τριχάκτον. η. ὸν. pecten.

Τρίχαπτον. η. ὸν. quod ex crinibus contextum est bombycinũ, πολύλιμον, sericũ aut bombycinũ quoddã textũ, quo capitis crines cõstringũtur.

Τριχὰς. ἡ. turdi genus mediũ, qui merulæ magnitudine esse traditur. Eust. Il. ν. uide in ἰξοφάγος.

Τρίχες. αἱ capilli, à nominatiuo θρίξ. Nonius scribit inde tricas dici Latinè extrita aspiratione.

Τριχῇ. in treis partes.

Τρίχινον. τὸ πριπόρφυρον.

Τριχθά tripliciter, τρίχα, trifariam. Etym.

Τριχία. ας. ἡ. pilaris morbus. est autem mammarum uitium, quod mulieres inuadit si pilum in poculo hauserint. Gaza ex Aristotele. aliàs ὁ τριχίας.

Τριχίαι. αἱ sardæ, ut Gaza uertit in Aristotele. aliàs τριχαῖοι legitur.

Τριχίασις. quasi capillatio, angustissima fractura caluæ est, sensum fallens plerunque, eamq; ob causam latens, quæ quia non facilè se ostendit, mortis causam sæpe affert. A capillis Græci eam nominarunt, quoniam angusta, exilis, & sensum effugiens, quales capilli sunt in calua capitis discurrentes. Vsurpatur à medicis hoc uocabulũ, qui & uitium quoddã in oculis uel palpebris trichiasin appellãt. uide supra θριχίασις.

Τριχίδιον. sardinę, ut Gaza uertit ex Aristo. genus piscis, qui & θρίσσαι uocãtur, alosas uocat Gaza.

Τριχίνιον. η. τὸ. uestis ex pilis confecta

Τριχινος. η. ὁ. ex pilis uel setis compositus & cõtextus, laneus.

Τριχίωνες. οἱ. dæmonum genus tenebrosum καὶ κάθυλον. hoc est, materiæ addictum, quos & ὀνοκρωταύρους uocant. Aquila.

Τριχοβρῶτοι. uermes qui pilos arrodunt, ut sunt tineæ, teredines, & id genus.

Τριχοβρωτήριον. uermiculus pilos arrodens. Ety.

Τριχοθεν. tribus ex locis.

Τριχοκόμος. η. ὁ comatus, comæ studiosus.

Τριχολάβιον, &

Τριχολαβίς. uolsella.

Τριχολογεῖν. de rebus leuibus disceptare, crines & floccos legere.

Τριχολοχέω. in cõponẽdis crinibus studiũ pono.

Τριχόμαλλος. η. pilosus, lanigera ouis, Epigr.

Τρίχορδα. trifida.

Τριχορδον. ὸν. organum musicum.

Τριχοῤῥεῶντοι. οἱ qui patiuntur deflexũ capillorum.

Τριχοῤῥῶκται. τριχοῤῥῶτοι.

Τρίχρονος. η. ὁ. trium temporum.

Τριχονιαῖος. η. ὁ. tricongialis.

Τριχοφυές. ὸν. quod restituit capillos.

Τριχώδης. ης. ὁ. ἡ. capillosus, uillosus, capillamentis abundans. ἡ τριχώδη, machinæ bellicæ ad urbes expugnandas.

Τρίχωμα. ατος. ὸν. coma, uillus.

Τριχωμανές. τὸ. fidicula.

Τρίχωρος. η. ὁ ternum capax.

Τριχῶς. tripliciter, τριπλασιονυλικῶς.

Τρίχωσις. ι. ος. ἡ. λαχμός & τριχῶσαι, θάψαι.

Τριχωτόν. pars ea capitis quæ capillis tegitur, calua, cranium.

Τριψημερέω. milito, transigo horas, tempus fallo, differo.

Τρίψις. ιος. ἡ. tritio, fricatio.

Τριώβολον. tres oboli, merces iudicis. Vide Triobolares in Chil. Erasmi.

Τριώλαξ. certamen in quo uirgines cursu certabant.

Τριώπης. ου. ὁ. trioculus.

Τριόροφος. ον. triplex laquearium & culmen habens, τρίστεγος.

Τριώπης. ου. monile.

Τρόω. lædere, secare, aliàs per ω mega scribitur.

Τροθόνη. ης. ἡ. linteum.

Τροῖα. ας. ἡ. Troia, quæ & Ilium.

Τρόμαξε. intremuit.

Τρομβώδης. ες. ὁ. turbinatus.

Τρομέω. μήσω. π. ηκα. tremo, timeo.

Τρομικτός. ὁ. ὁ. tremulus.

Τρόμος. ου. ὁ. tremor, timor, fuga.

Τρομώδης. ες. ὁ. ἡ. tremulus.

Τρόνος. stupa, stamen, fusum, ἀρπεδόνη.

Τροπαί. bruma. Gazæ uersarij & reciproci flatus.

Τροπαῖα. ῶν. Iunonis cognomen, in cuius honorem dedicabantur trophęa.

Τρόπαιον. ου. τὸ. trophæum, uexillum, signum quod victores erigebant, ubi hostes in fugam uertissent. ἀπὸ τοῦ τρέπειν. Veteres Attici circunflectebant penultimam, Iones uerò penacuunt. Vide in Chiliad. Erasmi: Timidi nunquam statuere trophæum, &, Trophæum incruentum.

Τροπαῖον. idem quod τρόπαιον, sed Attici circunflectunt. Etym.

Τροπαιαχίω. trophæum statuo, ἀριστεύω.

Τροπαιοῦχος. ου. ὁ. in cuius potestate sunt trophæa Interpretatur à Dionysio, Iupiter Feretrius, aut σκυλόφορος, aut ὑπερφερέτης, ὅλα πάντων ὑπερέχει, καὶ πᾶσαν τὴν κύκλῳ περιείληφε τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν.

Τροπαιοφορία. cum in pompa circunferuntur & ostentantur monumenta uictoriæ.

Τροπαιοφόρος. trophæum ferens, antesignanus.

Τροπαλίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι.

Τροπαλίζω. uerto.

Τροπαλισμός. ὁ. ὁ. conuersio, mutatio.

Τροπαλός. ὁ. ὁ. asper, τραχύς.

Τρεπέω. μ. ήσω. π. ηκα. retrouerto. Actiuum accusatiuo.

Τροπή. ης. ἡ. mutatio, conuersio, fuga, ἥττα. & pro solstitio accipitur, addito χειμερινή, uel θερινή, quod tunc sol cursum mutet.

Τρόπυλις. fasciculus alliorum. Etym.

Τρόπις. ηος. ὁ. remus, pars remi quæ manu tenetur.

Τροπίας. de uino dicitur quod uappescit, & uim suam perdere cœpit, quod etiã ἐκτροπίας dicitur, & ἐξεστηκός. & lorũ quo alligatur carina nauis. ὁ τρόπις, ᾧ ὦ πίθεται ἥρτοπις. Etym.

Τροπικοὶ κύκλοι. solstitiales circuli apud Proclũ de sphæra.

Τροπικῶς. allegoricè, metaphoricè. ὄκ ἀληθῶς, θεωρητικῶς.

Τροπίδια. ligna ad carinam nauis idonea.

Τροπίς. ιος. ἡ. carina nauis, σκάφα. Bayfius.

Τροπολογία. cum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Τρόπου τινά. quodammodo.

Τρόπος. ου. ὁ. modus, mos, sententia, uoluntas, ratio, unde ἀπὸ τρόπου, id est ἔξω τοῦ τρόπου, alienum ab honestis moribus, quod bonis moribus non conueniat. Ab re Latinè dicitur. Huic opponitur πῶς τρόπου, id est, ère. Vide ἦθος in Ammonio. Grãmatici Tropũ uocant quandocũq; uocabulum aliquod à propria significatione mutatur. Dialectici quoq; tropos, id est modos propositionũ uocant, de quibus Aristoteles in libro de interpretatione, sectione quarta.

Τροπός. ὁ lorũ quo remus scalmo alligatur. παρὰ τὸ τρέπεσθαι, τὸ στρέφεσθαι καὶ εἰκλᾶσθαι, βοπωτήρ.

Τροπόομαι fundo, fugo, καταγωνίζομαι.

Τροποφορέω. μ. ήσω. π. κα. mores tolero, morem gero. Neutr. absol. & in Actis cum accus, ἐτροποφόρησαν αὐτούς.

Τροπόω. μ. ώσω. π. ωκα in fugam uerto, uinco, muto. Actiu. accus.

Τροπωτήρ ῆρος, βοπός.

Τροφαλίς. ίδος. colostrum, ut Gaza uertit in Aristotele, caseus. Quidam uocant τυροφαλίδα, de quo infra.

Τροφεῖον. ου. τὸ. merces educationis, educatio.

Τροφεύς. έος. ὁ. educator, nutritius.

Τροφή. ῆς. ἡ. nutrimentũ, esca, alimonia, alimentum, uictus, educatio, commeatus.

Τρόφι pro βόφιμον. magnum, plenum, εὔβοφις.

Τροφίας. equus est domi nutritus. non ex armentitijs aut gregarijs, quos φορβάδας uocant.

Τροφίμη. ης. ἡ. mater, domina.

Τρόφιμος. ου. ὁ. nutritus, magnus, adultus, alumnus, nutritor.

Τροφιώδης densus, coagulatus.

Τροφός. ός. ὁ. bene educatus, magnus, solidus, εὔβοφις.

Τροφός. ὁ. ὁ. ἡ. nutritor, uel nutrix seu altrix, herus, mater. Vide ἦθη in Ammonio. Dicitur & neutro genere βοφόν.

Τροφώνια. τὰ. festa Trophonij.

Τροχάζω. μ. άσω. π. ακα. curro, cedo, festino, προλαμβάνω.

Τροχαῖος. ου. trochæus, pes cõstans syllaba longa

& breui. διὰ τὸ τοὺς περιβέχοντας τοὺς βωμοὺς διὰ τῶν μέτρων ἄδειν.

Τροχαλία. ἡ. rotæ genus, qua aqua è puteis educitur. Pollux. Apud Laërtium libro 2. in Socrate legitur βοχηλεά, ubi interpretis uerba hęc sunt. Dicenti Alcibiadi non esse tolerabilem Xanthippen adeo morosam: Atqui, ait, ego ita hisce iampridem assuetus sum, ac si iugiter sonũ trochlearum audiam.

Τροχαλός. ὁ. ὁ. rotundus, asper, rotabilis, incuruus, inclinatus. Etym.

Τρόχαλος. lapillus littoralis aut marinus, κόχλαξ. glarea. Itẽ βόχαλος γέρων, apud Hesiod. senex incuruus instar rotæ, silicernium.

Τροχαντήρ. pars puppis, coxæ caput, quod in femoris acetabulum inseratur.

Τροχειός. ὁ. rotundus, περιφερής. Nicand.

Τροχηλατέω. μ ήσω. π. ηκα. aurigor, ἐλαύνω.

Τροχιλάτης. ὁ. ὁ. auriga.

Τροχηλάτον. ὁ. ἡ. locus ubi agitur rota.

Τροχηλεά. uide προχαλία.

Τροχία. ας. ἡ. orbita, cursus, uestigium.

Τροχίας. ὁ. cursor, nuntius, ἀπόλεθος.

Τροχίλιον. ὁ. τὸ. rotula trochlearum, apud Galen.

Τροχίλος. auis quædam, ἀ πρέχω. Meminit eius Oppianus de Aucup. & Aristot. Gaza Græcam uocem relinquit. Regulus auicula, quæ & πρέσβυς.

Τροχίζω. tormentis exquiro.

Τροχίσκος. ὁ. rotula, pastillus.

Τρόχμαλον. calculus, lapillus, πόχαλος. scrupulus. Etym. apud Nicand. insolens & asper locus & petricosus.

Τρόχμαλος. maceries, tumultuaria opera ruri cõstructa.

Τροχοδινέω. in orbem circumuago. Aeschyl.

Τροχοειδής. ές. ὁ. ἡ. rotæ speciem habens, rotundus.

Τροχόεις. εντος. ὁ. idem.

Τροχοποιέω. rotas facere.

Τροχός. ὁ. ὁ. κύκλος. reuolutio, rota, instrumentum ad quæstiones, tormentaq;. Sophocles legitur posuisse, pro manibus & ambitu muri. oxytonum. Cyrill. & Ammonius. Instrumentum lusorium quod Latini trochum uocant, Græcis est βέμβιξ.

Τρόχος. ὁ. ὁ. cursus, δρόμος. paroxyton. Cyrill. & Ammonius.

Τροχόω. curro.

Τρυβλίον. ὁ. τὸ. catinus, patella, ollula, acetabulũ. secundũ Cleopatram & Aristoph. interp. idem quod ὀξύβαφον.

Τρυγαω. μ. ήσω. π. ηκα. uindemio, fruor, uoluptatem capio.

Τρύγας. ὁ. trynga auis, ut Gaza uertit apud Aristotelem.

Τρυγηρός. ὁ. ὁ. fœculentus, πυγώδης, ὀξύς.

Τρυγητός. ὁ. ὁ. uindemia.

Τρυγέω. sicco.

Τρύγη. ης. ἡ. nũc triticum significat, nunc hordeum, nunc fructum quemlibet.

Τρυγητής. ὁ. ὁ. uindemiator.

Τρυγητός. ὁ. ὁ. uindemiæ tempus, oxyton. Cyril.

Τρύγητος. ὁ. ὁ. uindemia, id est uua proparoxyt. Cyrillus.

Τρυγίας. ὁ. ὁ. fæx.

Τρύγινος. ὁ. ὁ. fæcatus.

Τρυγόβιοι. uide in Chil. Erasmi.

Τρυγοβίος. ὁ. ὁ. impendio sordidus & præparcus, quasi fæce uictitans.

Τρυγοδιάμονοι. poëtæ, qui fæce faciẽ inuncti ne cognoscerentur, plaustrisq; inuecti poëmata canebant.

Τρύγοιπος. ὁ. ὁ. uas uimineũ, quod supponitur buccæ torcularis, quando musta fluunt πρὸς τὸ τοδδαι, τὸ θλίβειν καὶ πιέζειν τὴν πρύγα.

Τρυγωδέω. cõuicior, scommate noto, κωμωδῶ. De scenicis dicebãtur, qui ora fæce perluebãt. Eras. prouerb. E' plaustro loqui.

Τρυγώδης. fæculentus.

Τρυγών. ῶνος. ἡ. turur ut Gaza uertit in Aristotele. coitus, καὶ στώπροφος. à uerbo πρύζειν, quod turturum est. de turture uide etiam Aelianum, & Oppianum in Ixeuticis.

Τρυγὼν θαλασσία. pastinaca marina, ex numero uenenatorum. Meminit eius Aristoteles, Aelianus, & Nicander.

Τρύζω. μ. ύσω. π. υκα. strido, obstrepo, gemo, trysso. Neutr. absol. proprie est turturum, ut πρίζειν uespertilionum.

Τρύμα. καὶ

Τρυμαλιά. ας. ἡ. foramen, πρύπη.

Τρύμη. idem, ueteranus. Aristoph. etiam blateronem sic dixit.

Τρύξ. γός. ὁ. fæx, mustum. Veteres item uinum uocabant πρύγα, à præcipua, quę in eo pars est: & βρυγᾶν pro uindemiare. Vocant & βρυγά, uinum secundariũ, siue loram, que & διδυτρίας, Gal. lib. de aliment. Nicand. etiam scoriam seu retrimentum ferri, πρύγα dixit in Alexiph.

Τρύπα. ας. ἡ. foramen.

Τρυπάνη. ης. ἡ. &

Τρύπανον. ὁ. τὸ. terebrum: Aristoph. blatero & futili loquacitate homo πρύπανον dicitur.

Τρυπανίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. καὶ

Τρυπάω. μ. ήσω. π. ηκα. terebro, profero, aperio, patefacio, pertundo. Vnde τετρυπημένον πίθον, pertusum dolium, Et τετρυπημένοι ψῆφοι, calculi damnatorij, sicut πλήρεις absolutorij. Bud. Com.

Τρύπημα.ατος.τὸ.foramen.

Τρυσίβιος.uitam crucians, molestus, perparcus, sordidus, quod cum magno animi uulnere sei psum crutians uiuat. Eust.

Τρυσίππφορ.τὸ.stigma quod inuritur mãdibulę equi obsoleti, rotæ imaginẽ ferẽs. Ael. Dionys.

Τρύσιππον.τὸ. quod strigosis inutilibusque equis inijcitur.

Τρύσις.morbus, labor.

Τρύσκω.πρύχω, ξηραίνω.sicco, molesto.

Τρυσμός.ὁ.ὁ.gemitus, murmur.

Τρυστός.ὁ.ὁ.æger, imbecillis.

Τρυταυδίω.μ.δύσω.π.δυκα.trutino.

Τρυτάνη.ης.ἡ.trutina, lanx.

Τρυδλόχη.ης.ἡ.theca trutinæ.

Τρυπυκαρχέω.μ.ήσω.π.υκα.sum tribunus.

Τρυπῆς.ῆος ἡ.tribus, uel potius βιπῆς, quæ tertia tribus pars est.

Τρυφάλεια.ας.ἡ.galea, & conus galeæ, quasi τρίφαλος, à triplici crista, siue cono.

Τρυφαλίδιον.ου.ferum, colostra. βοφαλίδιον, τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ.τρυφαλὶς à Gaza in Aristotele uertitur formago. sic autem Galli caseum uocant. uide βοφαλίς.

Τρυφάω.μ.ήσω.π.υκα delicior, genio indulgeo, deliciosè ago, fruor, luxuriosè utor, uoluptatẽ capio.

Τρυφοβόειος.delicata, suauis uita.

Τρυφοβός.ὁ.ὁ.delicatus, tener, ψιλός.

Τρυφοβόχρως.ώτος.ὁ.habens teneram cutem, delicatulus Dioscor.

Τρυφή.ῆς.ἡ.deliciæ, mollities, luxuries, ludibrium, γαστριμαργία, λιχνεία. θρύπτει γὰρ καὶ διακλᾷ ἡμῶν τὸ σῶμα.

Τρυφηλός.καὶ

Τρυφητής.uoluptuarius, heluo.

Τρύφος.εος.τὸ.frustum, fragmentum, κλάσμα, à θρύπτω τὸ διακλῶ.

Τρύχνος.ἡ.genus herbæ. Etym. pro στρύχνος.

Τρύφων.ονος.ὁ.Trypho grammaticus Alexandrinus. paroxyt.

Τρυφῶν.delicians, delicatus. Cyrill.

Τρυχηρόν.τὸ.pannosum.

Τρυχόω.μ.ώσω.π.ωκα.καὶ

Τρύχω.μ.ύξω.π.υχα.καὶ

Τρύω.uexo, opprimo, corrumpo, defatigo, conficio, diuexo, exhaurio, extenuo. Actiu. accus.

Τρωάς.άδος.Troas, hoc est mulier Troiana: uel etiam regio in qua Ilium fuit.

Τρωγάλιον.τὸ.cicer frixum, bellariũ. uide Bayf.

Τρωγάλιος.α.ὁ.comestibilis.

Τρώγλη.ης.ἡ.foramen. ἐκ τοῦ τρώγω τὸ διαβιβρώσκω.

Τρωγλυταί.hirundinum species, sic dictę, quòd in foraminibus & cauernis nidulentur. Vocãtur etiam ἄποδοι & κύψελλοι.

Τρωγλοδύται.οἱ.populi cauernas incolentes.

Τρωγλοδύτη.latibula petit.

Τρωγλοδύτης.α.ὁ.passer.

Τρωγλοδυλικά.animalia quæ cauernas subeunt & in ijs degunt

Τρωγλοδυτική.ῆς.ἡ.species uiperæ.

Τρώγω.μ.ώξω.π.χα.φαγεῖν.comedo propriè de brutis, sicut ἐσθίω de hominibus.

Τρώζω.coire, strepere.

Τρωή.Troiana.

Τρωκτά.τὰ.esculẽta, edulia, quę cruda deuorantur, teste Gal.

Τρώκτης.α.ὁ.ingeniosus, astutus, impostor, ἀποσφρητής, uorax, helluo, edax apud Philostratũ, & apud Hom. Odyss. ο.lucrio, questuarius. Est & trocta piscis de quo Aelianus.

Τρῶμα damnum, clades.

Τρώξ.γός.ὁ gurgulio.

Τρώξιμα.τὰ.intyba apud Medicos.

Τρώξιμος.α.ὁ.comestibilis, maturus, cibaria, escaria, edulia. πρώξιμον.uuam edulem significare autor est Politian.

Τρωός χωρὶς τοῦ ι, αὐτὴ τοῦ τρωϊκός.Troicus. Ety.

Τρωπάσκω.ῶ

Τρωπάω.uerto, in fugam conijcio. Actiu. accus.

Τρωπέω.ῶ, τροπέω, ῶ, τρέπω.committo, curæ trado. Etym.

Τρώς.ωός.uiri nomen proprium. & gentile nomen. Etym.

Τρῶσις.εος.ἡ.uulneratio.

Τρώσκω.τὸ τρώω.

Τρωτός.ὁ.ὁ.uulnerabilis, παθητός.

Τρωχάω.μ.άσω.ω.ακα.curro. Neutr. absol.

Τρώω.ledo, uulnero.

Τὺ. Doricè, & Aeolicè ponitur pro σύ, & est tam nominatiui quàm accusatiui casus. Interdum est syllabica adiectio.

Τυβί.apud Aegyptios Ianuarius mensis, Theon. in Aratum.

Τύγη.ἡ gurgustium, domuncula, tectum.

Τυγχάνω.μ.τύξομαι.à τύχω.π.τετύχηκα.à τυχεῖν.ἄορ β ἔτυχον.sum, assequor. πρὸς τὸ τύχω. Etym. Iungitur cum uerbis alijs tam in præsenti quàm præterito. Accipitur interdum in malam partem sicut χρῆσθαι καὶ ἀκολαύειν. Neutrum genit. 15.9.2.

Τυγχάνω τοῦ διαλλαγῆς.aliquem mihi concilio.

Τυγχάνει.constat.

Τυγχάνει τῶν δικαίων.ius suum obtinere.

Τυγχανόντων.assequantur, pro eo quod est τυγχανέτωσαν.

Τυδεύς.έος.ὁ.Tydeus Diomedis pater.

Τυκάνη.ἡ. instrumentũ quo fruges triturantur.

Τυκίζω. πολιόω, ξέω polio. Aristoph. Auib. τὰ τοῖς δ' ἐτύκιζον ἀμπρέκοις τοῖς ξυγχέσι.

Τῦκος. ἐος. ὁ. instrumentum quo lapides incidunt & poliunt, cęlum. Dicitur & τύκιον, teste Eust. Iliad. ξ.

Τυκὸν κακόν. magnum malum.

Τυκτός. ὴ. ὸν. factus, paratus, χρεοποιητος, suborna tus, elaboratus.

Τύκω. μ. ύξω paro.

Τύλας. ὁ. turdus è tribus generib. minimus, quē gregalem esse, & nidificare hirundinum more, annotat Eustath. Iliad. ν. hoc est, συναγελαστικὴν καὶ νεοττεύσασαν κατὰ χελιδόνας, uocatur & ἰλλὰς.

Τύλη. ης. ἡ. τρωμνή, callus, καὶ τὴ καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον σέρμα. Protagoras primus quam nuncupauit τύλλω in qua onera portāt, inuenit. Laërtius lib. 9.

Τυλιμός. pellicea crumena. Etym.

Τυλίττω uoluo. Isacius apud Lycoph. ἐρεύνῶ, indago, scrutor, exponit.

Τύλλος. ὴ. ὸν. τύλη.

Τυλλόω. μ. ώσω. ω. ωκα. dureo ut callus, callesco, occalleo. Neutr. absol.

Τυλλώδης. ης. ὁ. ἡ. callosus.

Τύλος. ὴ. ὸν. &

Τύλος. ὴ. ὸν. pudendum membrum, alij lignum interpretantur.

Τύλος. ὴ ὸν. callus in scapulis ex frequenti affrictu onerūq; gestatione excitatus, quod baiulis accidit. Item caro emortua: & caro protuberans circum oculos anguium, apud Nicand.

Τώλωμα. ατος. τὸ. exulceratio, tuber, inferior pars pedis, τύμμα.

Τύλωσις. εος. ἡ. asperitas, asprities palpebræ inueterata, quæ in calli duritiem transit.

Τυμβάς. άδος. ἡ. uenefica, quòd in sepulchris identidem uersetur, φαρμακίς.

Τυμβεύω. sepelio, exequias celebro.

Τυμβογέρων. senex capularis, πτωχαπλήξ. Vide in Chil. Erasmi.

Τυμβολοχέω. μ. ήσω. sepelio, tumulo condo.

Τύμβος. ὴ ὸν. tumba, sepulchrum. πτὰ τὸ τύφεως ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, τοτέσι κάτεως.

Τυμβοχοέω. struo tumulum, sepelio.

Τυμβοχόος. ης ἡ. tumba cauata ad sepeliendum.

Τυμβωρυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. sepulchra deprædor. Neutr. absol.

Τυμβωρυχήσας. ὁ. qui suffodit sepulchrum.

Τυμβωρύχος. ὴ. ὸν. spoliator mortuorum.

Τύμμα. τὸ. percussio, πληγή, uulnus.

Τυμπανίζω. μ. ίσω. π. ικα. distendo, id est, tympanum extendo, cum tumultu expello, uerbero, ligno percutio, nam tympanū lignum est quo fontes cædebantur.

Τυμπανίστρια. ας. ἡ. tympanistria.

Τυμπανίτης. species aquæ intercutis.

Τυμπανοειδής. ές. ὁ ἡ. tympano similis.

Τύμπανον. ὴ. τὸ. tympanum, quod erat instrumētum ex una parte membrana clausum, intus uacuū, quod baculo pulsatur. Vulgò sumber uoce corrupta. Eo uti solebant in sacrificio matris deûm. Item lignum quo cædebantur nocentes. Item rota quæ à calcantibus uersatur, qualem passim uidemus in ea machina, qua saxa subuehuntur in magnis ædificationibus. Verbo Græco γέραιος dicitur, id est grus, quo uerbo etiā lingua uulgaris solet uti. Apud Theodoritum instrumēti tortorij genus, quo fontes torquentur differunturq;.

Τύμπανος. ὁ. tympanus auis apud Aristotel. Gaza Græcam uocem relinquit.

Τυμπανοφορέομαι. tympanum porto.

Τῦν tu, pro σὺ Dorice.

Τύννυμι. ulciscor, πίννυμι.

Τωτλάζειν. in luto ingredi, aut luto aspergere, blatterare, ταωβλογεῖν.

Τύντλος. ὴ ὸν. lutum, locus cœnosus. Item tumultus, τάραχος.

Τωτλώδης. ὴ ὸν. ἡ. lutosus, ἰλώδης.

Τύξις. apparatus.

Τυπάζω. μ. άσω. amputo, κόπτω.

Τυπάς. άδος. ἡ. malleus, σφύρα.

Τυπέω. pro κτυπέω, καὶ πλήσσω. sono, uerbero.

Τυπή. ῆς. ἡ. percussio, πληγή.

Τύπης. ὴ ὸν. percussor.

Τυπικῶς. umbratilis. Inde τυπικόν, quod μυστικόν est & ἀλληγορικόν, siue συμβολικόν, cuiusmodi fuit doctrina ueteris testamenti. Typicæ febres apud medicos dicuntur quæ certis circuitibus affligunt, his opponuntur erraticæ.

Τύπος. ὴ. ὸν. forma, ex qua exprimuntur simulacra, adumbratio rudis.

Τύποι & ὑπογραφαὶ (inquit Gellius lib. 1.) descriptiones sunt minus exactæ quàm ὁρισμοί. Inde τυπώδης μάθησις, crassior doctrina, Aristotel. Et τύπῳ λέγειν, summatim dicere, τύπῳ λαμβάνειν, τύπῳ ἀφελκνύειν. Vide in Chiliad. Erasmi, τύπῳ ἀπεῖν. Et τυπωδῶς. Cicero ad Attic. 4. Illud etiam te rogo, τὴν πτῶσιν κατάστασιν τυπωδῶς, ne hospes istuc ueniam. Id est rerum præsentium statū summatim mihi describas. Item τύπος figura & umbra, & ueluti imago & symbolum ueritatis, Grego. Item cauitas ea, quæ est in labio inferiori. Budæus in Comment.

Τυπόω. μ. ώσω. π. ωκα. signo, formo, sculpo, Actuum accus.

Τυπῆεω, &

Τύπῃω. μ. ύψω. π. υφα. uerbero.

Τύπωμα. ατος. τὸ. uasculum.

Τύπωσις. ιος. ἡ. impressio, formatio.

Τυραννεῖον. τὸ. domicilium tyranni.

Τραννεύω. μ. εύσω. tyrannum ago.

Τυραννέω. μ. ήσω. π. ηκα. ἄρχω, regno. Actiu. genit. aut accus.

Τυραννία. ας. ἡ. τυραννίς.

Τυραννιάω. μ. άσω. π. ακα. tyrannidem affecto. Neutr. absol.

Τυραννικός. ὴ. ὸν. tyrannicus. Apud Isocr. pro dominandi perito, quasi τυραννευτικός.

Τυραννικῶς. tyrannicè.

Τυραννίς. ίδος. ἡ. tyrannis.

Τυραννιστέοντα. τὸν. gestientem tyrannidem.

Τυραννοκτονία tyranni cædes.

Τυραννοκτόνος. ὴ. ὸν. tyrannicida.

Τυραννοκτονῶ. tyrannum occido.

Τύραννος. ὴ. ὸν. tyrannus, iniquus rex. Vide Ammonium. Est & auiculæ nomen Aristoteli. Gaza Græcam uocem relinquit.

Τύραννος. ὸ. καὶ ἡ. adiectiuè positum inuenio apud Proclum Episcopum, τὸν λογισμὸν τῇ τυράννῳ λύπῃ κατέτρωσεν, animum ualidissimo doloris ariete perculit, & Aeschyl. in Prometh. τύραννα σκῆπτρα dixit.

Τυρβάζομαι. solicitor.

Τυρβάζω. μ. άσω. π. ακα. turbo, ἢ πηλὸν παράττω. Actiu. accus.

Τυρβέω. idem.

Τύρβη. ης. ἡ. turba, tumultus inductio, turbatio, & fruitio. Etym.

Τύρζα. ας. ἡ. confectio casei.

Τύρβυσις. idem.

Τυρβύω. μ. ύσω. struo, molior, μηχανῶ, κατασκευάζω.

Τυρέω. cogo, coagulo, σωΐστημι, συμπήγνυμι, ζαράττω. Inde deducitur ζυρός, hoc est caseus, qui lacte agitato, coagulatoq; conficitur.

Τυρεῖον. τὸ. caseolus.

Τύρι. Tyrius gentile, & nomen coloris, sicut & tyrianthinus, & tyriamethystus.

Τύρις. Persica uestis, & fluuij nomen, in Borysthenem excurrentis.

Τυρίς. ίδος. ἡ. circuitus muri, τύρσις. *iamua*

Τυρόκνη. ης. ἡ. &

Τυρόκνησις. ιος. ἡ. gladius militaris, & instrumentum horribile. & urbis nomen, à muliere quadam, quæ prima in caseos lac coëgit.

Τυροκομεῖον. ίου. τὸ. fiscella in qua caseus seruatur.

Τυροπωλέω. caseos empturus pondero. Vnde simpliciter pro καθημάω accipitur.

Τυρός. ὴ. ὸν. caseus, ut Gaza uertit in Aristotele. oxytonum. uide τυρέω.

Τύρος. ὴ. ὸν. Tyrus insula Phæniciæ, paroxyt.

Τυροτάριχος. ὸ. uide in Chil. Eras.

Τυρόδδα. densari in caseum, colostrari, agitari, turbari.

Τυῤῥηνός. ὴ. ὸν. Tyrrhenus, gentile.

Τύρσις. ιος. ἡ. ambitus muri & uiarũ, turris, mœnia. à Tyrrhenis eorum inuentoribus dicta.

Τυρώντες siue τυρόντες ἄρτοι. οἱ. panes quibus in tritum caseum permiscebant. Eust. Iliad ξ.

Τύσω. μ. ύξω. π. υχα. supplico.

Τυτάνη idem quod τυκάνη.

Τυτθά. &

Τυτθόν. citius, paululum.

Τυτθός. ὴ. ὸν paruus, infans, paruulus. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων βρεφῶν. ponitur & fœminino genere ἡ τυτθός. apud Hom. idq; & Atticè pariter & Ionicè, ubi κοτύλην τυτθόν, pusillum poculum dicit. Eust. Iliad. χ.

Τυφαονία. petra est altissima in Caucaso, sic dicta quòd Typhon in ea fulmine Iouis percussus sit, dum persequeretur. Etym.

Τυφεσλαυός. ὴ. ὸν. fastuosus, τετυφωμένος.

Τύφλαινα. ἡ. uide Aelianum de animalibus.

Τυφλίναι. ὄφεις cæciliæ serpentes, ut Gaza uertit ex Aristotele.

Τυφλῖνος. ὴ. ὸν. serpentis genus quod oculis captum creditur, cæciliam uocant.

Τυφλοπατέομαι. τυφλὸς πλάττομαι. cæcum simulo. Etym.

Τυφλός. οῦ. ὸν. cæcus, ponitur etiam pro surdo, ἀπατηλός.

Τυφλότης. ητος. ἡ. cæcitas.

Τυφλόω. μ. ώσω. π. ωκα. excæco. Actiu. accus.

Τυφλώττω. cæcus sum.

Τυφλῶψ ἢ τύφλαινα. uide Aelianum de animalibus. Apud Nicandrum quoq; τυφλῶπες serpentes memorantur.

Τυφλῶψ. ῶπος. ὸ. cæcus, cæcutiens oculis.

Τυφογέρων. senex delirus, & dign⁹ uerberari. uel potius ἀπὸ τοῦ ἀλεῖν ἤδη τύφεσθαι, ἤτοι καίεσθαι νοηρικῶς, senex capularis, silicernium.

Τύφομαι fumigo, fumo, comburo.

Τυφόομαι. μ. ώσομαι. ω. ωμαι. inaniter iacto, superbio. Depon. datiuo iung.

Τύφος. ὴ. ὸν. superbia, elatio, superbus.

Τυφρηνός. nomen Regis propriũ. & nomen urbis ab eodem denominatæ. Etym.

Τύφω. μ. ύψω. π. υφα. incendo, uro. Actiu. accus.

Τυφωεύς. έος. ὸ. Typhoëus gigas sub Arimis mõtibus sepultus, qui repugnauit Ioui, ut fabulantur poëtæ.

Τυφωμανία. ἡ. rabies quædam, morbus è ueterno phrenitideq; mixtus. Hipp.

Τυφών. ῶνος. Typhon gigantis nomen, qui Typhoëus dicitur, Dicitur quoq; uentus turbulentus, fulgur, uortex. Hymnus in Typhonem extat apud Orpheum.

Τυφωνία genus delirij cum furore mixtum.

Τυφωνικός. ὴ. australis. Luc. in Act. τυφωνὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος εὐροκλύδων.

Τυφὼς. τυφών.

Τυχαῖος. α. ὸν. casualis.

Τυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. consequor, contingo. Vnde τυχεῖν τῆς εἰρήνης, pacem componere. Τυχεῖν τῆς ζημωρίας, dare penas. Τυχεῖν τῆς χάριτος gratiam inire.

Τύχη. ης. ἡ. fortuna, fors, casus, euentus. Hymnus in τύχῃ extat apud Orpheum.

Τυχηρός. ά. ὸν. fortunatus, fortuitus.

Τυχηρῶς. fortunatè, fortuito. Etym.

Τυχικῶς. fortuitu.

Τυχίος. ου. ὁ. Tychius faber celeberrimus apud Homerum, qui Aiacis clypeum elaborauit.

Τύχος. εος. τὸ. cœlum, lapicidarum instrumentũ, λιθοξοϊκὸν σιδήριον, apud Pausan. quod & per κτυκος, unde ἀποτυχίσαι λίθον. Eust. Il. ξ.

Τυχών. fortuito, ubiq; obuium, uile, fortè.

Τύχω. τεύχω, facio.

Τυχών. ὁ. quilibet gregarius. oxytonum.

Τύχων. paroxyton. dæmon quidam circa Venerem. Etym. & Cyrill.

Τυχόντως quolibet modo.

Τυψέλη. ης. ἡ. fordes aurium. malim κυψέλη.

Τῷ. huic. Et interrogatiuè quare, quamobrẽ.

Τῷ τὸ. unde, ex quo. ut τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ; unde hoc cõiectas? Aliquando ideo, διόλ.

Τώ. illi, dualis est numeri. & aduerb. ex quo loco, ex eo ipso loco. Etym.

Τώγε. δήποτε.

Τῶδε. ὧδε. sic.

Τῷ ὄντι. sanè, certè.

Τῷ τρόπῳ quo modo.

Τῷ capio. Hom. τῷ πίε οἶνον.

Τωθάζω. μ. άσω. π. ακα mordeo, irrideo, conuicijs infector, decipio, glorior. Actiuum.

Τωθασμός. ὁ. ὁ. irrisio, χλευασμός.

Τωθαστής. ὁ. ὁ. καὶ

Τωθαστικός. ὴ. ὸν. mordax, irrisorius.

Τωθαστική. ars irridendi & mordendi.

Τῶκον. ideo, sic.

Τῶς. sic, similiter.

Τὼς. Doricè pro ὡς. sic, uidelicet. & pro οὕτω.

Admirantis aduerbium uel imitatio sonitus, quẽ quis odorans aliquid, spiritu naribus attracto reddit.

Ὑάδων αἱ stellæ quæ in capite tauri sunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, id est, pluere appellatæ. Nam & cum oriuntur, & occidunt, tempestates, pluuias, largosq; imbres cient. Gell. lib. 3. cap. 9. & Proclus in sphæra.

Ὑάγχη. ης. ἡ. angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eò quod suum colla sæpius hac inflammatione afficiantur, quos ὕγχας uocant Græci.

Ὕαινα. ας. ἡ. hyæna serpens, & piscis de quo Aelianus. & quadrupes, cuius meminit Aristotel. Aelian. & Oppianus lib. 3. de uenatione.

Ὑακίζω. μ. ίσω. madefacio, pluo.

Ὑακίνθια. festa Hyacinthi Lacedæmone celebrari solita.

Ὑακινθίζω. hyacinthum refero.

Ὑακίνθινος. ου. ὁ. hyacinthinus, subniger, purpureus,

Ὑακινθίνῳ βαφεῖς. hyacinthino colore infecti.

Ὑάκινθος. α. ὁ. Hyacinthus puer, ex quo & flori cognomen, quem Romani uaccinium appellant: folium habet bulbi, caulem palmeum, læuem, tenuiorẽq; digito minimo, coloris herbacei, comam iacentem, incuruã, plenam floris purpurei, radice bulbacea. Erumpit cum uiola nigra Vere, sed ante rosam. De hoc Ruel. libro 4. capite 104.

Ὑάλη. uitrum, bombyx, uermiculus.

Ὑαλίζω. lucidus sum, colore uitreo.

Ὑάλινος. α. ὸν. uitreus, pellucidus.

Ὑάλιος. bellicus, γὐνάλιος, Martis epitheton.

Ὑαλλός. ὴ. ὸν. splendidus, mansuetus, pretiosus.

Ὑαλοειδής. ές. ὁ. ἡ. qui est uitri modo translucidus.

Ὑαλοῖς. pellucidus, splendidus.

Ὕαλος. Atticè pro ὕελος. ὁ. ὁ. ἡ. uel ἡ. uitrum.

Ὑαλουργεῖον. ου. τὸ. officina uitriaria.

Ὑαλουργός. ὁ. ὁ. uitriarius.

Ὑαλώζω. μ. ώσω. repræsento colorem aut naturã uitri.

Ὑαυός. terribilis, molestus, supinus, εἰκαῖος, fortuitus.

Ὑαυία. ας. ἡ. tumultus, pugna, iniuria.

Ὕαυτοι. οἱ. Bœotis hoc nomen dedit innata gentis stupiditas, ut ὕαυτοι quasi suini uocarentur, unde locus adagio, Sus Bœotica.

Ὑάξ. temo nauis, dux uiæ, οἴαξ.

Ὑάσιν. filijs.

Υβάδαι. populus Leontidis tribus. Etym.
Ὑβάζω. uomo, incuruo me, quemadmodũ uomentes solent.
Ὑβάλλω, uel ὑββάλλω Doricè pro ὑποβάλλω, subijcio.
Ὑββαλής. pronus, libidinosus.
Ὑβιός. ᾶ. ὁ. curuus, tortuosus.
Ὑβλητής. uates.
Ὑβλιός. curuus, ὑβός.
Ὑβός. ᾶ. ὁ. λυρτός. gibbosus.
Ὑβῶν. ᾶ. ὁ. tuber in cameli dorso, ut Gaza uertit ex Aristotele.
Ὑβρίζομαι, &
Ὑβριζω. μ. ίσω π. ικα. iniurius sum, contumelia afficio, uitupero, uiolo, stupro, contamino. Cũ indignum aliquid cõmitto. accusat. & aliquando cum accusatiuo mediante præpositione ἐς, ut ὑβρίζω ἐς σέ.
Ὕβριν αἴνεα, pro ὕβρισιν Homer. dixit, substantiuum pro adiectiuo, ut scelus pro scelesto.
Ὑβρίς. auis species nocturnæ.
Ὕβρις. ιος. ἡ. iniuria, uis, contumelia, uituperium, improbitas, flagitium, adulterium, stuprum. Accipitur & pro delicijs nimijs & insolẽtibus, procacitate, petulantia, superbia. Vide ἀκόλα in Ammonio.
Ὑβρισής. ῆς. ῶν. ὁ. &
Ὑβριστής. iniurius, cõuiciator, contumeliosus homo & confidenter improbus, corruptor & flagitiosus, improbus, petulans, superbus.
Ὑβριστικά. τὰ. sacra quædam sunt apud Argiuos. de quibus Plutarch. de Claris.
Ὑβριστικός. ᾶ. ὁ. conuiciatorius. Vnde ὑβριστικὸς ἀνὴρ, id est ὑβριστής. Item ὑβριστικὸν γνῶν τῶ ἀμπέλων, eluxurians & lasciuiens.
Ὑβριστις. ἡ. conuiciatrix. Etym.
Ὑβριστοδίκαι. οἱ. μὴ θέλοντοι εἰσάγειν τὰς δίκας.
Ὑβωμα. ὸς. τὸ. quæuis spinæ uerticulorum, præter naturam conuersio mutatione, πᾶσα ἡ τῶν σπονδύλων εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπή, apud Hipp. Gal. lib. 3. de articul.
Ὕβωσις. ιος. ἡ. affectio posteriora capitis infestans ante spinam, κύρτωμα.
Ὑγεία. uel ὑγίεια. ας. ἡ. sanitas. τὴν τῶν ὑγρότητα. ἀλίβαντον γὰρ, τουτέστι ξηροὶ οἱ νέκροι. est etiam epitheton Mineruę. uide Etym. Hymnus in ὑγείαν extat apud Orpheũ.
Ὑγιαίνω. μ. ανῶ. ualeo, id est sanus sum. Neutrum absol.
Ὑγιέα. sana Atticè, αὐτὴ ὑγίεια. significat etiam far conspersum uino & oleo, & omne quod ad sacrum attinet. ut, flores, unguenta. uide Etym.
Ὑγιής. ής. ές. ὁ saluber, aut sanus indifferẽter: Nam & apud Latinos saluber, aliquando ponitur pro sano. Salust. Genus hominũ salubri corpore.
Ὑγρίν. ἡ. urina, ὄρον.
Ὑγιηρός. ᾶ. ὁ. καὶ
Ὑγιής. ές. ὁ. ἡ. sanus, integer, incolumis.
Ὑγιόω. sano, curo.
Ὑγιώτερον. αὐτὶ τοῦ ὑγιέστερον, apud Sophronem uide Etym.
Ὑγιῶς. rectè, sanè, ratio ita dictat.
Ὑγραίνω. μ. ανῶ. humecto. Actiu. accus.
Ὑγρασία. humiditas.
Ὑγρέμπλαστρον. emplastrum liquidum, nõ siccũ.
Ὑγρή. ῆς. ἡ. mare.
Ὑγροκήλη. ης. ἡ. hernia humoralis, ramex aquosus, dicitur & ὑδροκήλη.
Ὑγρόκοιλος. ον. ὁ. qui est aluo fluentiori.
Ὑγρομελῆ. membra mollia & adhuc tenera.
Ὑγρόμυρον. ὸν. liquidũ unguẽtum. ὑδρομαντις. ικὸν. ὁ ex aqua futura diuinans.
Ὑγρός. ᾶ. ὁ humidus, flexibilis, mollis, madidus. Vnde ὑγρὸς βίος, fluxum ac remissum genus uitæ, οὐ καταφερὴς εἰς ἡδονὰς. ὑγρότερα λήμματα, Plutarchus dixit argumenta laxiora fluxioraq;, & ὑγροτέρας πεύσεις, quæstiunculas tractabiles, haud nodosas spinosasq;.
Ὑγρόσαρκοι. οἱ. carne humida existentes.
Ὑγροσαρκότερος. cui est caro humidior.
Ὑγροσία. ας. ἡ. flexibilitas, humiditas.
Ὑγρότης. ητος. ἡ. idem.
Ὑγροσία. humecta substantia.
Ὑγροφθαλμός. ᾶ. habens lubricos oculos, cui opponitur σκληρόφθαλμος.
Ὑγροφοίνιξ. auis cuius meminit Aelianus.
Ὑδαρής. ές. ὁ. καὶ ὑδαρός. ᾶ. aquosus.
Ὑδαρεύω. μ. εύσω. laboro aqua intercute.
Ὑδατ. ατος. ὸν. aqua. rectus est inusitatus, pro quo ὕδωρ receptum est.
Ὑδαταίνω. aquosum facio, in aquam conuerto.
Ὑδατίς. ίδος. ἡ. gutta, pustula aquam cõtinens, uesicula.
Ὑδαβρέμμονες, apud Empedocl. piscium epithet. est, quasi humoris alumni.
Ὑδατόκλυστος. ον. ὁ. aqua ablutus.
Ὑδαβκλύσων. τῶν. lotorum aqua.
Ὑδαβτροφέω. μ. ήσω. π. ηκα. aqua nutrio.
Ὑδαβτροφής. aqua nutritus.
Ὑδατόχλοον. ὸν. uirens aqua.
Ὑδατοῦται. in humorem soluitur.
Ὑδατώδης. ες. ὁ ἡ. aquaticus, hydropicus.
Ὕδδω. idem quod ὕδω.
Ὕδδ. pro ὕδατι apud Hesiod. aqua ab ὕδος. ἐος.
Ὕδερος. ον. ὁ. intercus, hydrops.
Ὑδέω. dico, canto. ὑμνῶ.
Ὕδης. ὁ. prudens poëta, σωφός.
Ὕδης. filius, σώφρων, sciens, peritus.

Ὑδνον. tuber, radix globosa sine folijs, sine caule. foditur uere, cruda & cocta uescuntur. Vnde hydnophylla herba, quæ super tubera crescit.
Ὑδνῶ. nutrio.
Ὕδωρ. ατος. τὸ. aqua ab Hesiodo usurpatur.
Ὑδυς. ῆος. ὁ. nepos ex filia.
Ὕδρα. ας. ἡ. hydra serpens cuius meminit Aelianus: & insula Dolopum.
Ὑδραγωγίαι. deductiones aquarum.
Ὑδραγωγός. ῆ. ὁ. adaquator.
Ὑδραίνω. μ. ανῶ. lauo. Actiu. accus.
Ὑδραλής. ὲος. ὁ. ἡ. serpens aquaticus, μετάβολος.
Ὑδράργυρος. ου. ὁ argentum uiuum.
Ὑδραύλις. ὁ. tibijs aquæ immersis canere doctus.
Ὕδραυλος. organum est, machina aquatoria Vitruuio.
Ὑδρεία. ας. ἡ. aquatio, ipsa aquæ portatio, inundatio.
Ὑδρέλαιον. ου. τὸ. oleum cum aqua mixtum.
Ὑδρεύομαι. μ. εύσομαι. π. εύμαι. &
Ὑδρεύω. aqua poto, ποτίζω, αὐτλῶ, aquor, aquam fero, haurio.
Ὑδρηλός. οῦ. ὁ. humidus, aquosus, mollis, aquaticus.
Ὑδρηχός. ου. ὁ. aquarius. & ὑδρηχοῦν. pisces.
Ὑδρία. ας. ἡ. hydria, situla, uas aquaticum. Bayfius. Vide in Chiliadibus Erasmi, Hydriam in foribus.
Ὑδρίον. parua hydria.
Ὑδριαφόροι. aduenæ Athenis.
Ὑδρίσκη. ὑδρία.
Ὑδρογώγιον. ου. clepsydra.
Ὑδροδόκαι. οἱ. lacunæ, λάκκοι.
Ὑδροθήκη. ης. ἡ. receptaculum aquæ.
Ὑδροκήλη. ἡ. hernia uel ramex aquosus.
Ὑδρομαντία. ας. ἡ. ars magica quæ fit per aquam.
Ὑδρομέλι. ιτος. τὸ. aqua mulsa, apud medicos.
Ὑδρομύλιον. τὸ. molendinum aquarium.
Ὑδρόμφαλον. τὸ. collectio crudi humoris in Vmbilico. Autor definit, medic.
Ὑδροπέπερι aquaticum piper.
Ὑδροπιάω. μ. άσω. laboro aqua intercute. malim per ω mega post rhò.
Ὑδροποσία. ας. ἡ. potio aquæ.
Ὑδροποτέω. μ. ήσω. π. κα. aquam bibo. melius per ω mega scribitur inter pî & tau. uide πόμα in Ammonio.
Ὑδροπότης. ου. ὁ. aquam bibens.
Ὑδροῤῥοά, & ὑδρόῤῥοια. alueus, canalis per quem aqua pluuialis descendit, cloaca publica.
Ὕδρος. ου. ὁ hydrus, uarus, ὄφις. A' Theodoro in Aristotele uertitur natrix. Vide Nicandrum, & Erasmum in prouerbio, Hydrus in dolio. Est & nomen syderis Proclo de sphæra.
Ὑδροστάσιον. τὸ. parua palus in aquæ ductibus. Accipitur pro castello.
Ὑδροφοβία. ας. ἡ. morbus est quo morsi à canibus rabidis laborant, & aquam uitant ceu canes rabidi, miserrimũ morbi genus, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur, ut inquit Celsus.
Ὑδροφόβοι, &
Ὑδροφοβικοί. qui morsi sunt à cane rabido, propterea quod aquam horreant tales. Vnde & pro formidine & pauore accipitur.
Ὑδροφορία. ας. ἡ. aquæ gestatio. Est etiam festum Athenis lugubre, in eorum institutum memoriam, qui diluuio perissent, ut author est Apollonius.
Ὑδροφόρος. ου. ὁ. aquam ferens.
Ὑδροφορῶ. aquam fero.
Ὑδροχόος. ης. ἡ. ἀμαρά. aquæ ductus.
Ὑδροχόος. ου. ὁ aquarius, sydus zodiaci. & ὑδροχοεύς. έος. apud Aratum.
Ὑδρωπικός. ῆ. ὁ. hydropicus, quẽ aqua intercus malè habet. Hi etiam ὑδρωπιῶντες dicuntur
Ὑδρώπισις. aqua intercus.
Ὑδρωψ. ωπος. ἡ. hydrops, intercus, aqua inter cutem, cuius species tres anasarca uel hyposarca, ascites, & tympanites.
Ὑέλω. ύμνῶ laudo, cano, dico.
Ὑέλωρ. ατος. τὸ. aqua. Est & sydus quod Proclus in sphæra uocat ὑέλωρ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑδροχόου.

Υ

Υεῖος. ου. ὁ. suillus.
Ὑελᾶν. delirare, desipere.
Ὑελος, & ὕαλος. Atticè. ου. ὁ uitrum.
Ὑελουργεῖον. ου. τὸ. officina uitriaria.
Ὕει. pluebat.
Ὑεία. fatuitas.
Ὑεομαντίς. ιος. ὁ. qui pluuiam futuram prædicere nouit. Cornicis cognomen apud Euphorionem.
Ὑετός. ῆ. ὁ. pluuia.
Ὑέσιαι. uenti quidã anniuersarij, qui certo anni tempore flant, qui & ἐτησίαι.
Ὑετώπατος. αὔεμος. uentus maximè pluuius.

Υη

Ὑη. ης. ἡ. pluuia.
Ὑηνεία. ἡ. stultitia, porcorum graueolentia. Item συγγνώμη Suid.
Ὑλιβύς. ὲος. ὁ. sinister, rudis, imperitus, ignauus.
Ὑλιέω. fœtidum & maleolens reddo. Etym.
Ὑλία. ignauia, proteruitas. Etym.
Ὑλίω. stultè ago, indocilis sum.
Ὕης. ου. Bacchi epitheton apud Aristoph. Semelen enim ὕλη, & nutrices Bacchi ὑάδας uocat Pherecydes. Et ὕης Iupiter, quasi pluuius, ὄμβριος.

Υθολέω.μ.ήσω.π.ηκα.nugor,deliro,desipio. Vide in Chil.Erasmi.
Υθλός.ᾶ.ὁ.nugæ,φλυαρία.

Υἱᾶσι.ῖσι.filijs,pro ὑοῖς,aut ὑιοῦσι.
Υἱιδοῦς.ἐ.ὁ.nepos,ὑιδῆς.
Υἷσι.pro ὑιέσι.οἷ.filij.
Υἱοῦς.ἐ.ὁ.filius.
Υἱὶς.idem.
Υἱί.pro ὑιεῖ.filio.
Υἱιδοῦς.nepos,filius illegitimus. A' Theodoro in Aristotele uertitur,nepos ex filio.
Υἱίδιον.filiolus.
Υἰκός.qui ad suem pertinet,suis proprius.Etym.
Υἱοθεσία.ας.ἡ.adoptio.
Υἱοθετέω.μ.ήσω.π.ηκα.adopto,τεκνοποιῶ.
Υἱποιέω.μ.ήσω.ω.ηκα.idem Actiu.accus.
Υἱός.ᾶ.ὁ.filius.Dicimus ὑιὸν ποιεῖσθαι, καὶ θέσθαι, pro adoptare. Et ὑὸς ποιητὸς, adoptiuus, ὑὸς ἐπαινῶν, adoptiuus qui à familia ascititia ad suam naturalemq; reuertitur.
Υἱότης.ητ.ἡ.filiatio.
Υἱόω.adopto.
Υἱωνοῦς.ἐ.ὁ.ἡ.
Υἱωνός.ᾶ.ὁ.nepos,id est filius filij,ἔκγονος.
Υἱώνη.ης.ἡ.neptis.
Υἴωσις.adoptatio.

Υκελὸν.τὸ.sanum ὑγιὲς.
Ὑκος.ὁ.erythrinus piscis,quem ebullitionē uocant.

Υλαγμός.ᾶ.ὁ.ὑλακὴ,clamor,latratus.
Ὑλαῖος.α.ὁ.syluius.
Ὑλακή.ῆς.ἡ.latratus,clamor.
Ὑλακόμωρος.α.ὁ.ad latrandum factus,uocalis, acuta uoce Eym.
Ὑλακόμωρος.α.ὁ.natus ad latrandum.
Ὑλακτέω.μ.ήσω.ω.ηκα.latro,insanè clamo.
Ὑλάζομαι.ligna colligo. (Herculi.
Ὕλας.α.ὁ.Hylas lacus,& pueri nomen comitis
Ὑλάσια.ἡ.lignatio,sarmentorum collectio.
Ὑλάστρια.ἡ.ligna colligens.
Ὑλάω.μ.ήσω.π.ηκα.latro,resono,θρυλλῶ. Et ὑλᾶται,ἐστρήθη,ἀπτέθανεν Neutr.absol.
Ὑλήτης.α.ὁ.in sylua degens.
Ὕλη.ης.ἡ.hyle,sylua,materia (quid sit hile uide Aristot. in primo Physicorum) Nam materias Latini uocāt arbores destinatas ædificijs,sed nondum dolatas. Est etiam herba quæ ex agro purgando eijcitur,herba fruges enecans.est & nomen urbis proprium.Etym.huius urbis meminit Laërtius in Zenone Eleato lib.9.
Ὑλήεις.ντ.ὁ.syluosus,nemorosus,densus.
Ὑλικοίτης.cubile in syluis habens. De feris dicitur.
Ὕλημα.τὸ.surculosa materia,frutetum, herba fruges enecans,& res subiecta,Bud. Com.
Ὑλημανέω.μ.ήσω.sylueſco.
Ὑληρεύς.ἐ.ὁ.pastor qui in sylua pascit.
Ὑληφόρος.pro ξυλοφόρος.lignifer siue lignator.
Ὑλήωρος.ὁ.ὕλωρος, in syluis habitans.τέκτων.
Ὑλίαι.αἱ præsegmina coriarum.
Ὑλιγξ.γος.ἡ.lancea,λόγχη.
Ὑλίζω.defęcare.excolare.
Ὑλικός.ᾶ.ὁ.materialis,crassus.
Ὑλιεργός.lignarius faber.Etym.
Ὑλις.pro ὕλη.
Ὑλισκήρ.ῆρος.ὁ.colum.
Ὑλλεῖς.gens Celtica.Etym.
Ὑλλέω.τὸ ὑλάω, promulgo,θρυλλέω.
Ὑλόεις.όεντος.ὁ.syluosus,aliàs ὑλήεις.
Ὑλομανεῖν.sylueſcere,luxuriare.De arboribus dicitur quæ nimia ubertate in materiam.uel de uitibus quæ in sarmenta eluxuriant.
Ὑδομανής.ἐς.ὁ.ἡ.qui syluis delectatur.
Ὑλοτόμιον.α.τὸ.sylua cędua,apud Strab.13.
Ὑλοτόμος.α.ὁ.incidens ligna,ξυλοτόμος.
Ὑλοτομῶ.materiam cædo.
Ὑλοργός.ᾶ.ὁ qui secat syluam.
Ὑλοφάγος.ᾶ.ὁ.syluas pascens.
Ὑλοφόρος.ligna ferens.Etym.
Ὑλώδης.ἐς.ὁ.ἡ.syluosus.
Ὑλωρός.ᾶ.ὁ.qui quæ per syluam fiunt obseruat,ne morum custos.

Ὑμὰ pro ὑμέτερα.syncope poëtica.
Ὑμεδαπής.ἐς.cōterraneus,uestras.quasi eodem uobiscum loco natus.
Ὑμέων,pro ὑμῶν,Doricè uestrûm.
Ὑμέλη.ης.ἡ.sterilis.ἄγονος,σέρα.
Ὑμεναιάω.Hymenæum cano,matrimonio coniungo.Etym.
Ὑμέναιος.α.ὁ. Hymenæus, carmen nuptiale,& deus ipse nuptiarum.πᾶδὰ τὸ ὑμνῶν,uel τὸ ὁμὸ ναίειν σὺν νυμφίοις.
Ὑμεναιόω.Hymenæum canto,matrimonio coniungo.Etym.
Ὑμενίδιον.α.τὸ.membranula.
Ὑμένες.οἱ. membranę quibus fœtus inuoluitur.
Ὑμένιος.α.ὁ.tenuis,λεπτὸς.ὑμενώδης.
Ὑμνοθέτης.α.ὁ poëta qui hymnos condit.
Ὑμενόπτερος.pelliculares siue membranaceas habens alas,ut musca & uespertilio.
Ὑμενώδης.in modum membranæ tenuis.
Ὑμήν.ένος.ὁ.pellicula,tunicula.Gaza in Aristotele membranam uertit: & ὑμένας membranas quibus fœtus inuoluitur.
Ὑμήττιον.mel accommodum medicinæ.
Ὑμήττιος locus Atticæ,in quo optimum mel nascitur.Etym.
Ὑμηττός.ᾶ.ὁ.Hymettus mons Atticæ.

Ὑμμῶν pro ὑμῶς Doricè & Aeolicè, uos.

Ὑμνέω. μ. ήσω. π. ηκα. laudo, cano uel dico laudes, prædico. neque solum de dijs, ut quidam tradunt, dicitur, sed etiã de hominibus & alijs rebus. ut ὑμνῶν γεωργίαν, ὑμνῶν τὴν πόλιν, Thucyd. Significat etiam lamentor, conqueror, conuicior. ὀδύρεσθαι (inquit Suid.) μέμφεσθαι, λοιδορῶν. & ὑβρίζω, cum in malam partem sumitur, Sophocl. ὁμνήσῃς κακά, id est. ὑβρίσεις. Aeschyl. ὁμνῶνται ὑπ' ἀεὶ φροιμίοις πολυῤῥόθοις, Eurip. τῇ ἐμὴν ὑμνῶσαι ἀπιστοσύνην id est, κακολογῶσαι. Eust. Iliad. ζ. Actiu. accus.

Ὑμνοπολῶ. ὑμνῶ.

Ὑμνήτης. ου. ὁ. laudator.

Ὑμνοθέτης. poëta.

Ὑμνοπόλος. qui circa laudes crebro uersatur, poëtarum epitheton præsertim lyricorum.

Ὕμνος. ου. ὁ. hymnus, laus deorum, & proprie cithara ueteribus canebatur. Etymologus. capitur & pro ὕβρις in deteriorem partem, Eurip. ἐπεὶ αὐτάχησαν ὕμνοι, hoc est, αἱ κατὰ τὴν ἀῤῥένων ὕβρεις. Eust. Ila. ζ. Ammonius distinguit ab encomio.

Ὑμνῳδὸς. ου. ὁ. cantator.

Ὑμός pro ὑμέτερος. uester. Doricè.

Ὅμοιος. similis pro ὅμοιος, Aeolicè.

Ὑνίς. ίδος. ὁ. uomer.

Ὑννάς. capra sylueſtris.

Ὑννή. ῆς. ἡ.

Ὕννυς. υος. ὁ. uomer, capra.

Ὑοβόσκος. καὶ

Ὑοβότης. ου. ὁ. subulcus.

Ὑοειδὲς. ὸ. officulũ est bifurcatũ, à quo lingua prodit, ab ν literæ similitudine.

Ὑολλός. ὁ. ὁ. uolutabrum suum.

Ὕομαι. cõpluor, pluuia perfundor. Herod. ὑομένη χώρη, pluuia regio.

Ὑομοσία imperitia, χοιρωδία. Aristoph. ἔγωγε θαυμάζω τὴν ὑομοσίας. id est, τὴν ἀπαιδευσίας.

Ὑόσερις. ιδος. ἡ. herba intubo similis, sed minor asperiorq;.

Ὑοσκυαμᾶν. uacillare in sermone, insanire, ab hyoscyami herbæ natura, quæ insanire, ac rerum omnium facit obliuisci.

Ὑοσκύαμος. ου. ὁ. hyoscyamus, id est, faba porcina, Apollinaris herba. Vide apud Nicandrum in Alexipharmacis.

Ὑπαγκάλιος. ου. ὁ. puer qui gremio, & brachijs adhuc gestatur.

Ὑπαγγέλλω. ὑπαγορεύω. ad maiorem uel potentiorem aliquid dico.

Ὕπαγε. facesse hinc, apage.

Ὑπαγμλὶς. subiectus minister, seruus.

Ὑπάγομαι. sicut ὑπάγω. fraudo, irrepo. Item adduco, id est perpello, perlicio. Herod. ὁ δὲ αὐτὸς ἐφ' ἅ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Item persuadeo. Xenoph ἀναβ. 2. Et passiue apud Isocrat. πῶς φίλιππον διαύτους ἐλπίσιν ὑπαγόμενοι. Item pro gredior, προάγομαι, pro quo in usum uenit, de quo supra, & Bud. Com.

Ὑπαγορεύει ὁ δίκαιον. ratio dictat.

Ὑπαγορεύω. μ. εύσω. π. εύκα. impero, dico. Accipitur pro προαγορεύω, condico, supradico, prædico, contestor. Absolutè aut transitiuè usurpatur. Bud. Com.

Ὑπαγορία. consilium, συμβουλία.

Ὑπάγω. μ. άξω. π. αχα. subduco, subijcio. Item uado, accedo, progredior, procedo, προάγω, Ammonius distinguit à πορεύεσθαι. Ioan. 3. ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει. Plutarch. in Anton. οὐκ ὥσπερ πρότερον ὑπάγομεν ἅμα πῶς τοὺς ὁπλίτας καὶ αὐαχωρῶμεν, Non ut antea progrediẽs simul & pedem referẽs. Item adduco, perpello, perlicio: in qua significatione ὑπὸ dolum aliquem, aut etiam uim in se continere, & non omnino male ad primam huius uerbi, quam posuimus, significationem pertinere uidebitur. Xenoph. πφρᾶδῃ οὖν πολεμίους εἰς φέσρας ὑπάγῃ. Aeschin. ἢ ζημ. ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπαγεσθε. fallimini, dolo adducimini. Sic & Demosth. περὶ στεφ. εἰς ἀπιστίαν τὴν πόλεως ὑπωμμένων ὑπὸ τούτων, impulsis & profectis. Item, καὶ εἰς πόδον ὑπῆκεν καιρόν, productus & adductus est. & protrusus Greg. εἰς οὖν ἐμὲ ὑπαχθεὶς ἐπαίνοις. Est etiam demittor, & in clunẽ submitto, uel ὑποπίπτω, succido. Aristot. Hist. 5. unde ὑπαγωγὴ huiusmodi submissio, & succidua exceptio maris, apud eundẽ. 6. Aliquando ad forũ pertinet, ut ὑπάγειν εἰς δίκην, deferre, & ad iudiciũ exhibere iudicandũ; & ἀνθυπάγειν, recriminari, Xenoph. ἑλλη. 1. & 2. Thucyd. Bud. Com.

Ὑπαγωγεύς. instrumentum fabrile, quo lapides poliuntur. ξυστήρ.

Ὑπαγωγὴ. ῆς. ἡ. subductio, & ἀναχώρησις, quod fit cũ receptui canitur, & opponitur τῇ δόξῃ. quæ quia aliquando subdola est, ad perliciendum hostem in insidias, fit ut & ponatur pro dolo, fraude. Bud. Com.

Ὑπαγωγός. οῦ. ὁ. blandus. & ὑπαγωγὸς κολίας, deijciens aluum.

Ὑπάγων. ονος. trochleę genus, quod & ὑπάγιον.

Ὑπαί, pro ὑπὸ, apud poëtas.

Ὑπαιέτος. subaquila uertitur à Theodoro in Aristotele, sed codices impressi habent γυπάετος quasi urina aquila, quod magis placet.

Ὑπαιθα ex obliquo, coràm, rectà.

Ὑπαιθαλιάδη. in obliquum declinauit, uel in anteriorem

teriorem partem. Etym.

Ὑπαιθραι. αἱ deambulationes subdiales.

Ὑπαίθριά. manifesta, spatium sub diuo.

Ὑπαιθριάζω. serenum reddo, sub dio moror.

Ὑπαίθριον. locus sub dio expositus.

Ὑπαιθρον. idem. Etym.

Ὑπαίθρω. aduerb. sub diuo.

Ὑπαικάλλω. clam palpum obtrudo, adulor.

Ὑπαιλιχαζων. ὑποχώρῃ.

Ὑπαινίττομαι. μ. ισομαι. clam, & per ænigma significo.

Ὑπαίρω. attollo, eleuo, προαίρω.

Ὑπαίτιον. ο. ὸν. crimen, accusatio.

Ὑπαίτιος. ο. ὁ. reus, sons, obnoxius. Vnde ἀναίτιος qui crimine caret, insons.

Ὑπακοή. ῆς. ἡ. obedientia, ὑποταγή.

Ὑπακούω. μ. ύσω. υσα. ουκα. audio, cum accusatiuo: quod tamen aliquando pro obedio ponitur, & pareo, siue morem gero, cum datiuo. Aliquando pro succedo, ut τὸ πρᾶγμά μοι ὑπήκοον, Res mihi ex animi sententia successit.

Ὑπάκριτος. ο. ὁ. inconsultus.

Ὑπακτέον, decedendum est. Etym.

Ὑπακτικός. ὁ aluum subducens.

Ὑπάλειμμα. τὸ. sublitio.

Ὑπάλειπτρον. τὸ. quod oculis illinitur.

Ὑπαλείφω. sublino, ἐγχρίω.

Ὑπαλδύομαι. fugio, elabor, uito, caueo.

Ὑπαλλαγή. ῆς. ἡ. hypallage, est figura cum oratio inuersa uice profertur, subalternatio. Item quę Latinis correctio est, ut si dicas, Non iratus, sed insanus. Quando pati quod agit fero, cōtraśie, hypallage habetur Despauterius.

Ὑπαλλαγμα. subsidiaria cōmutatio, & quod uicem alterius præbet, & res succidanea, quasi τὸ ἀντεμβαλλόμενον. Bud. Com.

Ὑπαλλακτική. ῆς. ἡ. transmutatio. ὑπαλλακτικὴ στάσις, status causæ alternatiuę, apud Rhetores.

Ὑπαλλάττω. μ. αξω. τα. αχα. subalterno, identidem muto. Idem ferè est quod ἀνταλλάττω. Est enim ἀνταλλάττειν τὸ ἄλλον αὐτ' ἄλλου εἰσφέρειν, inuersa uice aliquid proferre. Actiu. accus. Bud. Com.

Ὑπάλληλα. sunt quorum alterum non pro altero, sed sub altero locatur & ponitur. differunt autem τῶν ἐτερογενῶν, id est, à genere diuersis. Bud. Com.

Ὑπαλπέια. ας. ἡ. patria Pedemontanorum.

Ὑπαλύγω. μ. ύξω. fugio, elabor.

Ὑπάλυξις. ιος. ἡ. suffugium.

Ὑπαναδίπλωσις. reduplicatio.

Ὑπαναδύω. subeo.

Ὑπαναλίσκω. consumo, expendo.

Ὑπαναλόω. idem.

Ὑπανάστασις. honor habitus in loco cedendo.

Ὑπαναχωρέω. sensim retro abeo.

Ὑπαναχώρησις. ιος. ἡ. retrocessus.

Ὑπανδρος γυνή. subiecto uiro mulier.

Ὑπανεις. ντος. ὁ. dimittens.

Ὑπανίσταμαι. μ. ήσομαι. exurgo, assurgo. ut ὑπανίσταμαί σοι καθέδρας, & ἐξανίσταμαι, & ὑπεξανίσταμαι, honoris uel officij causa assurgo.

Ὑπανιδοιτο. ui postularent.

Ὑπανοίγω. μ. οιξω. ω. ῴκα. aperio. Actiu. accus.

Ὑπαντάσομαι, &

Ὑπαντάω. μ. ήσω. π. ηκα. obuio cuipiam honoris gratia, obuiam procedo, ὑπαντιάζω. Neut. datiuo. Ammonius distinguit ab ἀπαντήσαι.

Ὑπαντή. ῆς. ἡ. obuiatio.

Ὑπαντιάζω. obuiam prodeo. Plutarch. cum accusatiuo iunxit, ὑπαντιάζουσι οὐ πολεμίους, In aduersos hostes incurrunt.

Ὑπαύλεια. τὰ. uasa ærea, cadi.

Ὑπαύδιμαν. ὑπαυτάσομαι.

Ὑπαυτροι. οἱ. qui in speluncis habitant.

Ὑπαυτρος πέτρα. cauum saxum.

Ὑπανδαι. ministrare.

Ὑπαπιγναι. abire, ὑποστρέφειν.

Ὑπαπιόντες. discedentes.

Ὕπαρ. uigilantia, uisio uera non in somno ueritas non somnium. Etym. reuera, euidenter, uere. Ammonius distinguit ab ὄνειρον.

Ὑπαράττομαι. moueo, percutio.

Ὑπαρκτικός. ο. ὁ. substantiuus.

Ὑπαρκτόν. ο. ὸν. stabile, μόνιμον, ὑπάρχον.

Ὑπαρνος grex in quo sunt agni.

Ὑπαρξις. ιος. ἡ. substantia, & uita. unde αὐυπαρξία apud Dionys. pro interitu.

Ὑπαρπάζω. surripio.

Ὑπάρπετος. ὁ. ἡ accliuis, supinus, leuis. ὑπήτιος λεῶς apud Aetolos. Nicand.

Ὑπαρχή. ῆς. ἡ. ἀρχὴ, προκάταρξις, & ortus cuiuscunq; rei apud Aristotel. qui etiam πρόυπαρχὴν pro eodem dixit, Vnde ἐξ ὑπαρχῆς. idem est quod ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐξ ἀρχῆς, ab exordio, ab integro, denuo. Significat etiam beneficium ultrò collatum, id est priorem beneficētiam, quæ & προὔπαρχή. dicitur Bud. Com.

Ὑπαρχομαι. μ. ἄρξομαι. ω. αρχμαι. concedo. Ponitur pro ἄρχομαι cœpi. Apud Galen. ὑπάρξαθαι pro εὐστυχήσαθαι dici uidetur, hoc est præiuisse posteritati & præmonstrasse.

Ὑπαρχος. ο. ὁ. primas, princeps. Rector prouinciæ dicitur à Strabone: apud Lucian, pro legato in exercitu.

Ὑπάρχω. μ. ἄρξω. π. ῆρχα. author sum alicuius rei. ut πρώτοι τόδ' ὑπάρξαντες. Nos hoc exemplum prodidimus, Thucyd. 1. Et accipitur aliquando

quando in bonam partem, aliquando in malã. In bonam, cum pro cuiuſcunq; inſtituti commendabilis authorẽ eſſe ponitur. Andocyd. οἱ ὑπῆρξαν τῆ ἐλευθερίας ἁπάσιν τῆ ἑλλάδι. Sic in mutuis largitionibus ὁ ὑπάρξας prior eſt, poſterior autem αὐτοῦ ποιῶν, & αὐτοῦ ἐργέτης, apud Ariſtot. Demoſth. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. uel (ut Aeſchin.) ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε ἀμείωτα καὶ φιλίππου πατρί. Vnde τὸ ὑπηργμένον apud eundẽ Ariſtot. beneficiũ eſt, quod prius ſcilicet collatum gratiam poſtulat rependendam. Et ἄξιος τῆ ὑπηργμένῳ Ariſtidi pro eo ponitur, in quem merito conferantur beneficia. In malam partem, cum pro laceſſere ponitur & excitare contentionẽ, aut ſimultatem: cui opponitur ὁ ἀμυνόμενος καὶ ἀμωρόμενος, hoc eſt, qui iniuriam propulſat & ulciſcitur. Demoſt. εἰ γὰρ ἔχθρας βότρυς δεῖς ὑπῆρξε. Vnde ὑπηργμένον apud Herodotũ, pro iniuria ultro illata. Ex adductis exemplis ſatis apparet huius uerbi conſtructionem in hac ſignificatione inter genitiuum & accuſatiuũ ambiguam eſſe. Nam cum datiuo iunctum ſignificat adſum & faueo, ut aduocatus uel patronus. ut ὑπάρχω σοι, ſto à partibus tuis, partes tuas ſequor. Demoſth. ὁμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ, Spõdebãt ſeſe ab eo ſtaturos eſſe. Significat aliquãdo praeſſe, imperiũ gerere. Syneſ. ὑπάρξαι μεγίστου ἀρχῆς. Aliquando eſt licere, contingere, euenire. ut ἐμοὶ ὑπῆρξεν παιδὶ μὴ ὄντι φοιτᾶν ἐς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα, Demoſth. Idẽ, σοὶ δὲ συκοφάντῃ μὴ ἐξὸν ὑπάρχει. Sic Cic. Licuit eſſe otioſo Themiſtocli. οὐκ ὑπῆρξε, Non licuit. ὥσπερ ὑπῆρχε, Vt licuit, ut tempus tulit. Et Aeſch. ἀλλ' ὑπῆρχεν αὖθις ἢ φεύγειν, ἢ τεθνάναι, At neceſſe erat. Aliquãdo obuenio, obtingo, hoc eſt fortua mea tulit. Polyb. τὰ μέγιστα γὰρ σοι ὑπάρχει. Iũgitur cum alijs uerbis, ut τυγχάνω, & εἰμί. Vtuntur tamen his frequentius cũ participijs quàm illo, ut ὑπάρχω ἐγνωκώς. Hoc per ſubiunctiuum dicere ſolet Cicero, Iam ætas omnia, iam dies mitigauit. Iungitur etiam cum participio uerbi ſubſtantiui, ut τυγχάνω, ſed longe rarius. Demoſthenes, οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρξεν ὤν. Τὰ ὑπάρχοντα dicuntur, ut τὰ ὄντα, ἡ οὐσία, facultates hominis. ὑπάρχουσα ζημία, etiam ſic dicitur, ut γιγνομένη ζημία, id eſt, iuſtum rei pretium. Budeus in Comment. ὑπάρχον numeratur inter modos ſyllogiſmorum ab Ariſtotele in prioribus Analyticis. ὑπάρξαι. Ammonius exponit γενέσθαι & καταρξάσθαι.

Ὑπασπίδιος. ου. ὁ. ſcutifer.

Ὑπασπιστής. οῦ. ὁ. idẽ, ſatelles, adiutor, propugnator, ἠπόραστιστής.

Ὑπατεία. ας. ἡ. conſulatus.

Ὑπατεύω. μ. εύσω. π. εύκα. ſum conſul; conſulatum gero, fungor magiſtratu.

Ὑπάτη. ης. ἡ chorda inferior tenoris.

Ὑπατικός. ὴ. ὸ. conſularis.

Ὑπατμίσμος. ου. ὁ. uapor.

Ὑπάτοπος. ου. ὁ. ſubabſurdus.

Ὕπατος. ου. ὁ. conſul, eximius, altus, honoratus præ alijs, ſupremus. Herod. β. etiam fœminino genere extulit. τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας. δεύτερον. qui bis conſulatum obierat. & τὴν ὕπατον τετελεκότι ἀρχήν.

Ὑπαυγοσκοπία. extiſpicina. pro ἠπατοσκοπία.

Ὑπαυγάζω. ſplendeſco.

Ὑπαυθαδιζόμενοι. οῖ. qui arroganter egerunt.

Ὕπαυλος. ου. ὁ. manens domi.

Ὑπαφρον. ου. τὸ. ſpuma tectum, ſpumoſum, quod non manifeſtum eſt.

Ὑπέγγυα. bona prædia & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta.

Ὑπεγγύως ὑποχέσθαι. ſpondere, ſatiſdato promittere.

Ὑπέδεκτο. ſuſcepit.

Ὑπέθυντο. conſuluerunt, admonuerunt.

Ὑπείδομαι. ſuſpicor.

Ὑπείκω. cedo, cõcedo, recedo, ſubijcio, obſecundo, manum do, id eſt uictum me agnoſco, ὑπακούω. ὑποχωρῶ, ὑποπίπτομαι.

Ὑπείμι. ſubeo, ſubſum.

Ὑπεῖναι. ſurripere.

Ὑπεισπίπτων. ὄντος. ſubdens, reſpondens, προσπίπτων.

Ὑπεὶρ pro ὑπὲρ.

Ὑπέιροχος. ου. ὁ. pro ὑπέροχος, excellens.

Ὑπείχων. ſuperior.

Ὑπεξέλευσις ἐπὶ κληρονομίας. aditio hæreditatis.

Ὑπεξιέναι. ſubire, id eſt εἰς νῦν ἔρχεσθαι.

Ὑπεκδιδράσκω. μ. άξω. π. αχα. ſubterfugio.

Ὑπεκδιδράμων. ὸ. ſubterfugiens.

Ὑπεκδύς. diſcedens.

Ὑπεκδύω. μ. ύσω. π. υκα. exuo, ſubeo. Actiu.

Ὑπέκθυσις. ιος. ἡ. repoſitio, ὑπόθυσις.

Ὑπέκκαυμα. fomes, fax. id eſt, incitamentum, & ſuſcitabulum.

Ὑπεκκαῦσαι. ſuccendere.

Ὑπεκκέμφα. clam exportata. Bud. Com.

Ὑπεκκλίνω. ſubinclino.

Ὑπεκκομίζω. μ. ίσω. π. ικα. clam exporto.

Ὑπεκπέμπω clam emitto, ut fit in tumultu.

Ὑπεκπροθέω. μ. ήσω. π. ηκα. uinco, præcurro.

Ὑπεκρέω. μ. εύσω. π. εύκα. tabeſco, ſenſim & clam euaneſco & effluo, inundo. Neutr. abſol.

Ὑπεκτίθεμαι. clam depono, & fidei committo, ueluti κεύφα παρακατατίθεμαι, ſed apud externum

ternum amicum. Construitur autem cum præ positione εἰς, ut ὑποεκτίθεμαι εἰς τὰς ἀθήνας, clam subduco & exporto Athenas deponēdū. Bud. Com.

Ὑπεκτίθημι. μ. ήσω. π. ηκα. idem, clam expono. Actiu. accus.

Ὑπεκτρέπομαι. sensim uitio & declino, auersor que paulatim.

Ὑπεκφαίνονται. sublucet.

Ὑπεκφεύγω. subterfugio, elabor.

Ὑπεκχωρῶ. subduco, declino. ut ὑποεκχωρῶ θανάτῳ, à morte me subduco. Bud. Com.

Ὑπέλαιος. α. ὁ. sordidus, piger, imbecillis. Et ὑπέλαιον. γλοιὸς. sordes.

Ὑπελάτης. ου. laur⁹ Alexandrina, quæ & ὑπογλώττιον & σλαφυῦτις.

Ὑπέμβρυον. τὸ. recens natus infans.

Ὑπέμενα. sustinui.

Ὑπεμήνυκεν. tristatus, uel deiectus est, ab ἐμύω. uel potius ἠμύω, quod est conniueo, inclino.

Ὑπέμνησα memoraui.

Ὑπένερθε, uel ὑπένερθεν. sub, infra, subtus.

Ὑπεναντίος. aduersarius. ἐχθρός.

Ὑπεναντιούμενος. ὁ. repugnans.

Ὑπενδιδόναι. terga uertere.

Ὑπενέγκω. sustineo.

Ὑπεξάγειν. subducere, clanculum abire & subtrahere.

Ὑπεξαιρέομαι. subduco, interuerto, suppilo, clam aufero & auerto. Bud. Com.

Ὑπεξαίρεσις. ι. ος. ἡ exceptio, supputatio, Polit.

Ὑπεξαιρέω. μ. ήσω. π. ηκα. suscipio. Actiu.

Ὑπεξαίρομαι. clam de medio tollo. Xenophon de Tyrānis, ὅταν δὲ οὐ δικαίους τῇ αὐδρείους δία τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Est etiam eximo, sum moueo, reijcio, Plato in Theæt. Budæus in Comment.

Ὑπεξαλεάω. uitare, declinare.

Ὑπεξαλέσθαι. clanculum auferre.

Ὑπεξανασείομαι. sensim & clam existo, fallo emergendo. Homerus; λάθρῃ ὑπεξανασεὶς πολιῆς ἁλός.

Ὑπεξανίσαμαι. honoris causa assurgo

Ὑπέξειμι. exeo, subterfugio, ὑπεξίσαμαι.

Ὑπεξελεύσις. supplicium, tormentum, quæstio. βάσανος, ἐφεύρεσις.

Ὑπεξέρχομαι. μ. ξομαι. obrepo, surrepo, subduco. fallo. Est etiam subire, id est εἰς νοῦν ἔρχεσθαι.

Ὑπεξίσαμαι. cedo, ut ὑπεξίσαμαί σοι τῇ ὁδοῦ, cedo tibi uia, id est decedo: quod etiam ἐξίσαμαι dicitur, τουτέστι πρὸς χωρῶ. Decedo autem Latine interdum ἀντὶ τοῦ ἐκπορεύομαι accipitur, hoc est, ἀποστρέφομαι. Cæsar, Quibus ita interdictum est, ijs omnes decedunt, aditum sermonemq; defugiunt. Bud. Com.

Ὑπεξόσιος. ὁ. ὁ. subditus.

Ὑπεπίπτοον. mouebant, subagitabant, ἠσέλγουν, κατεφίλουν.

Ὑπέρ. cum genitiuo significat pro: cum accusatiuo super, supra, ultra. In compositione auget, sicut per aut quàm apud Latinos.

Ὑπόρ. cò, quòd.

Ὑπὲρ ἄγαν. quàm ualde.

Ὑπὲρ ἡμῶν. è re nostra.

Ὑπὲρ λόγον. maiora quàm ut dici possent, supra quàm dici possent.

Ὑπὲρ μοῖραν. obstante fato.

Ὑπὲρ τὸν κατάλογον. eximius, numero uulgi exemptus.

Ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφόντων. pro utilitate communi.

Ὑπέρα. ας. ἡ. funis nauticus, quo cornua antennarum transferuntur. πρὸς τὸ ὑπεράνω εἶναι. Vide in Chil. Erasmi, Hypera omissa pedē insequeris. Item ὑπέραι, uermes quidam.

Ὑποραγαπῶ. deamo.

Ὑποράγαμαι. demiror, inuideo. Depon.

Ὑπεραίρης. ἐς. ὁ. ἡ. desuper flans.

Ὑπεραγχος. α. ὁ. superbus, elatus.

Ὑπεράγω. μ. άξω. π. ηχα. supero, excello.

Ὑπεραγωνίζομαι. defendo, pugno.

Ὑπεραίρομαι. supra modum efferor.

Ὑποραίρω. μ. αρῶ. ω. ηρκα. supero, supergredior. Accus. aut genit.

Ὑπεραίσιον. τὸ. ὑπὲρ τὴν μοῖραν.

Ὑπεραιωρεῦμαι. limis despicio, desuper aspicio.

Ὑπέρακμος. α. ὁ. superadultus, grandis.

Ὑποραιωντίζω. μ. ίσω. π. ισα. supero, ualde iaculor. Actiu. accus.

Ὑποράκεια. τὰ. montana.

Ὑπερακριβής. ἐς. ὁ. ἡ. diligens, curiosus.

Ὑπεραλγέω. perdoleo.

Ὑπεραλγής. ἐς. ὁ. ἡ. ualde dolens.

Ὑποράλλομαι. transilio, supersilio.

Ὑπεράλμενος. ὑπεραλλόμενος.

Ὑπεραναισχύνομαι. impudentia uincor.

Ὑπερανάστης α. exul, μεταβάτης, μετανάστης.

Ὑπεραντεκνότα. præ cæteris eminentia.

Ὑποράνιστημι. superstio, ὑπεραίνω.

Ὑπεράνιος. ον. eminens.

Ὑπέραντλος. α. ὁ. inexhaustus, superabūdans, copiosus, infusus.

Ὑποράνω. super, in cœlo. Sed sciendū quod quando ponitur cū genitiuo, significat super: quando absolutè, in cœlo.

Ὑποραποκρίνεσθαι, καὶ

Ὑπεραπολογεῖσθαι. adesse, & patrocinari, & defendere.

Ὑπερπολλοῦντως. plus satis.
Ὑπερασπίζω. μ. ίσω. π. ικα. protego, pugno strenuè, defendo, iuuo. Actiu. accus.
Ὑπερασπισμός. ὁ. protectio.
Ὑπερασπιστής. ὁ. protector, propugnator, redemptor, qui clypeo suo protegit aliquem, satelles.
Ὑπέροχος. ον. ὁ excellens.
Ὑπεράχθομαι. ualde doleo. Depon. absol.
Ὑπερβαίνω. μ. ήσω. π. ηκα. transeo, transgredior, supero. Neutr. accus.
Ὑπερβάλλομαι. μ. ῶμαι. π. ωμαι. distendo, & ὁ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, in aliud tempus reijcio, differo. Accipitur etiam pro ὑπερβάλλω, excello, supero, uinco. Bud. Com.
Ὑπερβαλλόμενος. ον. ὁ. tardus, cunctor.
Ὑπερβαλλόντως. excellenter, ualde.
Ὑπερβάλλω. μ. αλῶ. π. ηκα. extendo, ὑπερέχω, & ὑπερβαίνω, excello, supero. Est etiam in auctione uinco, id est, pluris liceor & supra omnes, Andocyd. Bud. Com.
Ὑπερβασία. ας. ἡ. &
Ὑπέρβασις. transgressio, iuramenti uiolatio, iniuria, malitia, superbia.
Ὑπερβατόν. ὁ. Τὸ. hyperbaton, uerborum & cõstructionis ordo turbatus. Quintil. uerbi transgressionem interpretatur, quam frequenter ratio comparationis & decoris exigit.
Ὑπερβερεταῖος. ον. ὁ. extremus anni mensis apud Macedones. Vnde pro comperendinatore ponitur, & serotino, siue cunctatore. Vide in Chiliad. Erasmi.
Ὑπερβιβάζω. traduco, traijcio.
Ὑπέρβιος. ον. ὁ. immensus, magnanimus, ultra uires existens, superbus, uiolentus. Est & proprium nomen Martis filij, qui primus animal mactasse legitur.
Ὑπερβλήσιλιν. exuperanter.
Ὑπέρβλητος. excellens.
Ὑπερβλύζω. effundo.
Ὑπερβολαί. ῶν. extremæ collium partes, cacumina montium.
Ὑπερβόλεον. ου. acutissimum tetrachordum.
Ὑπερβολή. exuperantia, excessus, excellentia, quæ ἔλλειψει opponitur. Demosth. οὔτε γὰρ οὔτε οὐκ ἔχομ ὅτιν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας. Hoc scelus nullo scelere superari potest. Inde illa locutio, ὀδεμίαν λέγω ὑπερβολήν. Et Demosth. τίνος δὲ ὅτοι λελοίπασιν ὑπερβολὰς εἰπεῖν, A quo superari isti possunt dicendi facultate? Item mora, dilatio, ἀναβολή, ὑπέρθεσις. Bud. Com. Hyperbole (inquit Rufinianus inter figuras sententiarum) alijs tropus dicitur: cæterum fit cũ excedit ueritatem sententia. Vergil. Qui candore niues anteirent, cursibus auras.
Ὑπερβολῆ. supra modum.
Ὑπερβολία. ας. ἡ. iniuria, excessus.
Ὑπερβολικός. ὴ. ὸν. nimietas, id est supra modum, fidemque.
Ὑπέρβολος. lapis qui alligabatur ceruici submergendorum nocentium.
Ὑπερβόρεοι. οἱ. Hyperborei, populus septentrionalis.
Ὑπερβριθής. ὲς. ὁ. ponderosus.
Ὑπερβωρέων, aduerb. p πόῤῥω, καὶ πόῤῥωθεν αὐτῶ.
Ὑπεργαλίζομαι. μ. αλίσομαι. σ. ασμαι. occultè molior. Depon. accus.
Ὑπεργαμία. ας. ἡ. feræ nuptiæ, ὀψιγαμία
Ὑπέργεια. τὰ. animalia quæ per summa telluris degunt.
Ὑπεγέμων. ον. ὁ. plenus.
Ὑπεγράφω. superpingo, quo uerbo utitur Plin. lib. 35. cap. 11. Nealces Venerem, solers hic arte ingenioso operi superpinxit.
Ὑπεγύιον. magnum, immensum, ὑπέρμεγεθες.
Ὑπεδλασύς. ὲς. ὁ. ualde densus.
Ὑπεδής. inferior, minor, multis indigens. Homerus ὑπεδλέα uocat, qui timorem superat, interritum, pro ὑπεδλεέα.
Ὑπεδλύπνεῖν. in conuiuijs sumptuosum esse, luxuriari.
Ὑπεδλέξιον. regio Lesbi tanquam sęuissima, apud Xenophontem. Etym.
Ὑπεδλέξιος. gentile, & Iouis cognomentum, χαλεπώτατος.
Ὑπεδλατείνομαι. supra modum contendo.
Ὑπεδλατείνω. idem.
Ὑπεδλικέω. μ. ήσω. π. ηκα. defendo in iudicio. Actiu. accus.
Ὑπέρδικος. admodum uel ualde iustus.
Ὑπεδίπηχυς. duobus cubitis altior.
Ὑπερεθίζω. prouoco.
Ὑπέρεια. ας. ἡ. Hyperia fontis nomen, & urbs Phæacum.
Ὑπερείδω. μ. είσω. π. ῖδα. firmo, fulcio, confirmo, animum addo. Est etiam dissimulo, & cum uideam perinde me gero quasi non uideam, conniueo. Item dispicio cum datiuo, apud Lucia. Actiu. accus.
Ὑπερέπτο. oppugnatus fuit. & ὑπέρεπτε, deiecit, à uerbo ἐρέπω.
Ὑπερεπόμενος. defendens.
Ὑπέρεισμα. ατος. τὸ. firmamentum, adminiculũ.
Ὑπερεκπέμπειν. ultra scopum iaculari.
Ὑπερεκπίπτειν. superare.
Ὑπερεκπλύω. μ. υνῶ. superfluo.
Ὑπερέκτασις. ιος. ἡ. satisfactio.
Ὑπερεκτείνειν τοῖς νεκροῖς. pro mortuis soluere.
Ὑπερέκλυσις. pœna, uindicta.

Ὑπερέλαφρος. ον. perleuis.
Ὑπερεμάνθανον. ualdè gauisi sunt.
Ὑπερεμβάλλω. intermitto.
Ὑπερεμπίμπλημι. μ. ήσω. π. ηκα. κοῦ
Ὑπερεμπλήθω. ualde impleo. Actiu. accus.
Ὑπερόνυξος. ον. ὁ. ualde gloriosus.
Ὑπερνικᾶν. prælualere.
Ὑπερντυγχάνω. postulo, interpello.
Ὑπερεξακόσιοι. plus sexcentæ.
Ὑπραινῶ. effusis laudibus prosequor.
Ὑπρεδίω. plus quàm oportet comedo.
Ὑπερεχον τὰ ὅπλα. superiecerant arma.
Ὑπρετέω. suppedito. malim ὑπηρετέω.
Ὑπρδυγε. egregiè, supra modũ bene, ὑπρκαλῶς.
Ὑπρδοξοῦντες. dicuntur clarissima opinione præditi, quasi qui maximè aliqui esse uidentur.
Ὑπρδύχομαι. intercedo. Genit.
Ὑπρδυ. super optimè.
Ὑπρέχω. supero, emineo, uinco. Item defendo, protego. Accus. aut genit.
Ὑπρέχων. præstans.
Ὑπρεῶθε. ex tabulato.
Ὑπρεῴων. ῶν. ον. tabulatum.
Ὑπρηγάσθη. uehementer admiratus sum.
Ὑπερήδιστα. quàm suauissimè.
Ὑπερήδομαι. ualde lætor.
Ὑπερήκεισαι. transilisti.
Ὑπερηλικίωσις ἡ. decrepitas, ætas extrema.
Ὑπερήλιξ. κος. ὁ. decrepitus.
Ὑπερημερία ας. ἡ. excessus, dilatio ultra præscriptum diem, dies in quam iudicatũ quis facere debet. αὐξάνεσθαι τῶν ὑπερημερίαν, dicebant comiter diem præstitutum prorogare.
Ὑπερήμερος. ον. præteriens diem promissum, qui in mora est. Iungitur autã genitiuo. Lucianus: ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, qui iam elapso tempore nõ præstitit quod spopondit, qui ad diem non satisfacit, atq; eam ob causam alio uocabulo ἐκπρόθεσμος dicitur, & ὑπερπρόθεσμος etiã. Et ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος, qui ad diem præscriptum non soluit. hos Romani nomina tarda uocabant. Λαμβάνειν ὑπερήμερον τὸν δικαζόντα, τῶν κτημάτων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, ἢ ἀφεῖναι, In possessionem bonorũ eius mitti, qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. Ὑπερήμερον εἰωθέναι τινὰ, de eo dicitur, qui acerbè, id est πικρῶς εἰωθέναι. Budæus Comment.
Ὑπερθυμέω. μ. ήσω. π. ηκα. ultra uirum possum, excello, extollor animositate, superbio, supra uires aliquid tento. Etym. Neut. absol.
Ὑπερθύμος. ον. ὁ. magnanimus, uirilis, superbus,
Ὑπερῆρε. subleuauit, καταξανίστω. (ualidus.
Ὑπερήσει. superabit, ab ἵημι.
Ὑπερφανδύομαι. μ. δύσομαι. π. δυμαι. superbio. Depon. absol.
Ὑπερφανδύω. idem. neutrum. Etym.
Ὑπερφανία. ας. ἡ. splendor, superbia, insolentia.
Ὑπερφανος. ον. ὁ. superbus, præclarus, sublimis, excelso animo.
Ὑπερηχέω. μ. ήσω. π. κα. ualde resono. Neutr. ab-
Ὑπερθαυμάζω. demiror. (sol.
Ὑπερδεμανίζω. pluris liceor & supra omneis, ὑπερβάλλω, ὑπερζῆλοῦμαι. Bud. Com.
Ὑπερθεμαζισμός. uocatur melior allata conditio in pacto addictionis in diem.
Ὑπερθεν. desuper.
Ὑπέρθεον. præter numinis uoluntatem.
Ὑπερθερμαίνεσθαι. supra modum calefactari.
Ὑπέρθυσις. ιος. ἡ. dilatio, superlatio, induciæ.
Ὑπερθετικός. ὴ. ὁ. superlatiuus.
Ὑπερθέω. præcurro, uinco, ὑποτρέχω.
Ὑπερθορὼν. supersilio.
Ὑπέρθυμος. ον. ὁ. elatus, magno animo.
Ὑπέρθυρον. lapis ostij superior, superliminare, limen superum.
Ὑπόδισθαι. despicere. Genit. uel accus.
Ὑπερίδης. Hyperi filius uel nepos. Etym.
Ὑπερίεται. extollitur.
Ὑπερικτάνεσθαι. aberrare, tremere, extendi, ἀναπάλλεσθαι, concuti. ὑπερικτάνουσι, pedes citò mouebantur propter lætitiam, ὑπερίκνουν.
Ὑπερίνησις. ιος. ἡ. nimia & superflua purgatio. ὑπερκάθαρσις.
Ὑπέρινος. ὁ. ἡ. hyperina, id est effœta propter nimium partum, ut Gaza uertit in Aristot. exilis, nimiũ purgatus. nam ἰνῶ est euacuo, atq; attenuo.
Ὑπερίπταμαι. supernè uolo.
Ὑπερίσταμαι. tueor.
Ὑπερισχύων. præpotens, impotens, ὑπερβάλλων.
Ὑπερίων. ον. ὁ. Hyperion, solis epitheton, ab ὑπὲρ, & ἴω, eo.
Ὑπερκαθαίρω. eximiè uacuo.
Ὑπερκάθαρσις. immodica purgatio, cum mulieres plus iusto purgantur: cui opponitur ἐπόχη τῶν ἐμμηνίων, quæ est suppressio mensium.
Ὑπερκακέω. μ. ήσω. π. ηκα. fatigo.
Ὑπερκάραφος. ον. ὁ. quæ supra caput sunt capiens & attingens.
Ὑπέρκαρπα, & ὑπερκαρπέντα. τὰ. fructuosissima, Theophrasto.
Ὑπερκατακείμενος. supra discumbens.
Ὑπερκαταγέλαστον. ualde deridendum.
Ὑπερκατάληκτον. carmen, quod syllaba, aut pede abundat.
Ὑπέρκειμαι. superiaceo, præcedo, immineo, differo, αὐάκεμαι.
Ὑπερκερῶ. est (ut Liu. inquit) cornua extendendo

claudere à tergo hostem.

Ὑπερκέρασις. dicitur ubi ex altero tantum parte superiores sumus in prælio, uel alterius cornu hostium circunuentio. Bud. Com.

Ὑπερκολακεύω. adultor, assentator.

Ὑπέρκομπος. ον. ὁ. superbus, ualde elatus, iactabundus, insolens.

Ὑπερκόμπως. iactanter, superbè.

Ὑπερκόσμιος. altissimus, supramũdanus, cœlestis.

Ὑπερκύδας. αντος. ον. ὁ. gloriosus. uide Etym.

Ὑπερκύπτω. in pedes erigor, emineo super alios.

Ὑπερλάμπομαι, καὶ

Ὑπερλάμπω. præluceo, præradio. Plin. Vt faculam ita præluceat.

Ὑπέρλεπτος. prætenuis.

Ὑπερμαζᾶν. intemperantius agere, lasciuire (quod uitium nimium saturos comitari solet) opipare uiuere, luxuriosius agere delicatiusq;, ac diuitijs abundare. deducitur à μάζα. Vide in Chil. Erasmi. Item grandia habere ubera.

Ὑπερμαίνομαι. ualde insanio.

Ὑπερμάργος. uehementer insanus. ὑπερμαργότερος (inquit Suid.) ὁ ὑπερμαινόμενος.

Ὑπερμαχεῖν. propugnare. Vide βοηθεῖν apud Ammonium.

Ὑπερμαχητά. τὰ. uictricia.

Ὑπέρμαχος. propugnator.

Ὑπερμεθύομαι. ualde ebrius sum.

Ὑπερμενέω. μ. ήσω. π. ηκα. supero potentia.

Ὑπερμενής. ές. ὁ. ἡ. ualde potens, superbus.

Ὑπερμέτρως. enixè, supra modum.

Ὑπέρμοιρα. indecenter, præter sortem.

Ὑπέρμορα, καὶ ὑπέρμορον, καὶ ὑπερμόρως, idem. Etym. cum dedecore & infamia, indecore.

Ὑπερνεφής. ὁ. excedens nebulas.

Ὑπερνεωλκέω. transfero classem.

Ὑπερνικάω. μ. ήσω. π. ηκα. præualeo, αὐξαμάχομαι. Neut. accus.

Ὑπερνήχομαι. supergredior.

Ὑπερξηραίνω. exicco.

Ὑπέρχρης. magnopere siccus.

Ὑπρξύσιος. suus & legitimus, ut filius patris.

Ὑπέρογκος. ον. ὁ. immensus, immodicus, redundans, uehementer corpulentia onustus, excellsus, superbus, intolerabilis.

Ὑπόρκης. ἡ palatum. malim ὑπόρωα ut infra.

Ὑπροιγνάμενος. superbiens.

Ὑπροικοδομέω. superconstruo.

Ὑπερολβος. ον. ὁ. prædiues.

Ὑπέρορον. tabulatum. lego πόρῶον ut infra.

Ὑπροπόνς. ός. ὁ. contemptor, mendax.

Ὑπροπόω. mentior, despicio, decipio.

Ὑπρόπλης. ὁ. superbus. Etym.

Ὑπροπλήσκος. superbissimus. Etym.

Ὑπροπλία. superbia, σὺν ᾗ ὀφθόγγῳ. Etym.

Ὑπρόπλειος. ὁ. ἐπηλυκόν. qui ad superbum attinet. Etym.

Ὑπροπλία. ας. ἡ. superbia.

Ὑπροπλίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. expugno, superbio.

Ὑπέροπλος. ον. ὁ. immensus, fortis, elatus, qui nihil sibi non arrogat armis, οὗ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλων ἕνεκα ὑπερκρατεῖ.

Ὑπροπρόθυμος. ὁ. ὑπρήμερος.

Ὑπέροπτα. contemptim.

Ὑπρόπτης. ον. ὁ. contemptor, fastuosus.

Ὑπρόπτικός. ὁ. ὁ. despectiuus, despectitius, fastidiosus.

Ὑπροπτικῶς. fastidiosè.

Ὑπρόπτομαι. μ. όψομαι. π. ομμαι. despicio, sperno. Genitiuo.

Ὑπέροπτος. spectabilis, magnus.

Ὑπροράω ὑπρόπτομαι. contemno. Vide ὁρᾶν in Ammonio.

Ὑπρορία. ας. ἡ. locus extra fines, exilium.

Ὑπρορίζων. de eiectis, extorribus, exulibusq; dicitur interdum.

Ὑπρόριος. ον. ὁ. extorris, profugus extra terminos.

Ὑπέρορον. ον. τὸ. ὑπρορία.

Ὑπρόρφος. ον. ὁ. superbus, ὑπρήφανος.

Ὑπρος. ον. ὁ. pistillum. est & nomen proprium uiri. Etym.

Ὑπρόστιος. dilectus, amatus, περιπόθητος.

Ὑπέροφρυς. υος. ἡ. superbus, supercilios us.

Ὑπροχή. ῆς. prestantia, excellentia, summitas, sublimitas, dignitas, prærogatiua, exuperãtia, præualentia, amplitudo, primæ partes, ὑπρβολή.

Ὑπέροχος. ον. ὁ. egregius, maior.

Ὑπροψία. ας. ἡ. superbia, despicientia, fastus.

Ὑπρπαθής. ὁ. ualde affectus, commotus, dolens, πολυπαθής.

Ὑπρπαίειν. supergredi, πλεονάζειν, excellere.

Ὑπρπόλιος. ὀύω. μ. ὀύσω. π. ὀύκα. superabundo.

Ὑπρπηδάω. ῶ. conculco, transgredior, transilio.

Ὑπρπίπτω. ultra scopum iaculor, ὑπρακοντίζω.

Ὑπρπίμπλημι. μ. ήσω. π. ηκα. superimpleo.

Ὑπρπλουτοῦντες. prædiuites.

Ὑπρπονεῖν. plusquam oportet laborare.

Ὑπέρπονος. ον. labore confectus.

Ὑπερπίζαμαι. superuolo. Depon. absol.

Ὑπρπύρετος. igneus, magnopere calidus.

Ὑπρπώρωσις. uide ἐκσάρκωμα.

Ὑπερῥέω. μ. ὀύσω. π. ὀύκα. superfluo.

Ὑπερσαρκεῖν. &

Ὑπρσαρκοῦσθαι. dicuntur quæ corpulentiora iusto fiunt.

Ὑπρσάρκωσις. carnis excrescentia.

Ὑπέρτατος. ον. ὁ. supremus, summus, maximus.

Ὑπέρτεγος. supra tectum.

Ὑπρτέινο-

Ὑπερτέινομαι, &

Ὑπερτείνω. μ. γνδ. π. ακα. ſupero, ſuperextendo, circunuenio. Actiu. accuſ.

Ὑπερτέλεοι. οἱ. ampliores numeri.

Ὑπερτελής. ές. ὁ. exterminus, ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος.

Ὑπερτέλλω. exorior, ὑπερφαίνω τῶν ἄλλων ἄστρων.

Ὑπερτωὲς. altum, ὑπερκείμενον.

Ὑπέρτερα κρέατα. carnes exteriores, carnes quæ in uictima forinſecus obiacent, ut ἔγκατα quæ (intus.

Ὑπερτέρεω. ſuperior ſum.

Ὑπερτόριαι. tabulata quædã eminentiora currus, ſuper quibus res locantur, & farcinæ, dicuntur παραὶ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος, qui axi incumbant, alio nomine πείρινθα.

Ὑπέρτερον. poſtremum, recens.

Ὑπερτερος. α. ὁ. ſuperior, ἔχατος, εὔγνης.

Ὑπέρτεχνος. artificioſus, κατασκευαστικός.

Ὑπερτίθεμαι. prolongo, differo. Vide ἀναβάλλεσθαι apud Ammonium.

Ὑπερτιθέμενος. tardus.

Ὑπερτίθημι. μ. ησω. τ. θηκα. ſuperimpono, ſubmitto, præpono, ζημῶ. Item differo, id eſt prolongo. Actiu. accuſ.

Ὑπερτραγίζω. hircorum uirus odore uinco, hircum oboleo apud Dioſcoridem.

Ὑπερτρέχω. tranſcurro, depopulor.

Ὑπέρυδρος. aqua inundans, nimis aqua repletus, diſtentus aqua inter cutem collecta, Hipp.

Ὑπέρυθρος. fuluus, ſubrubens.

Ὑπερύπτιος. ſupinus, reſupinus.

Ὑπερφαλαγγέω. μ. ήσω. π. ηκα. includo phalangas. Vnde ὑπερφαλάγγισις, cum utrinq; phalanx hoſtibus circunfuſa aciem eorum coërcet, Arriano. Bud. Com. Vide in Appẽdice de uocab. militar.

Ὑπέρφασις. ιος. ἡ. magniloquentia, ſuperbia.

Ὑπερφής. ές. ὁ. ἡ. præcellens.

Ὑπερφέρω. μ. ὑπεροίσω. τ. ὑπήνεγκα. extollo, præſto, excello. Actiu. accuſ.

Ὑπερφθέγγομαι. μ. ξομαι. uerbis ſupero.

Ὑπερφιάλος. α. ὁ. immenſus, ὑπέρμετρος, quaſi inundans & fluẽs ultra phialam. Item infidus, fœdifragus, qui tranſgreditur iuſiurandum, quod per phialas factum eſt.

Ὑπερφλέω. μ. σω. τ. κα. uehementer amo. Actiuum. accuſ.

Ὑπερφλοιμῆλον. ab Eempedocle malum dicitur quòd uirorem cõſeruet & tueatur florem, φλοιὸς enim uigere ſignificat.

Ὑπερφλύζω. efferueſco, inundo.

Ὑπερφρονῶ. contemno, deſpicio, inſoleſco. Genitiuo & accuſ.

Ὑπερφρόνως. contemptibiliter.

Ὑπέρφρων. ον. ὁ. ἡ. ſuperbus.

Ὑπερφωᾶ. τλῶ. miram, ſplendidam, egregiam, φῶς γὰρ τὸ φαίνω ὑπερφυᾶ. Suid.

Ὑπερφυές. ιος. τὸ. eximiè factum, ſuperexcellens.

Ὑπερφυής. ές. ὁ. ἡ. ingens, immenſus, eximius, egregius, ineffabilis.

Ὑπερφυσάω. ſupra modum inflatus ſum.

Ὑπερφύω. innaſcor.

Ὑπερφυῶς. mirum in modum, egregiè, incredibiliter, ὑπεράγαν.

Ὑπερφωνῶ. altè clamo.

Ὑπερχείλης. ές. ὁ. ἡ. exuperans, plenus.

Ὑπέρχειλος. idem.

Ὑπερχέομαι. μ. ήσομαι. τ. κμαι. exubero, effundor.

Ὑπερχολᾶν. biliſum eſſe, ualde iraſci.

Ὑπέρχολος. α. ὁ. ſupra modum iratus.

Ὑπέρχομαι. accedo. Item aſſentor, per obreptionem me alteri captioſe ſubmitto, Luciano. Quintil. ad uerbum ſubeo dixit. Interim uerò, inquit, fallẽdus iudex, & uarijs artibus ſubeundus eſt. ὑπὸ enim hic dolum denotat, quemadmodum & de ὑπάγω dictum eſt. Item obſequioſè colo, alicui me uendito, & eum obſeruo, θεραπεύω. Andoc. τὸ ὑπελθόν, quod in mentem uenit. Bud. Com.

Ὑπέρχρεως. inuolutus ære alieno, ultra facultates ſuas obæratus.

Ὑπέρχρονος. α. exuperans tempus.

Ὑπερῶα. palatum, ut Gaza uertit in Ariſtotele, ſicut & οὐρανός. ſuperius ſcribitur ὑπερῶον.

Ὑπερωδυνία. calamitas, λύπη.

Ὑπῆνεγκαν. retro ceſſerunt, recti ſteterunt, impetum fecerunt.

Ὑπῆρον. α. τὸ. palatum, tabulatum, locus editus, palatiũ, cœnaculũ. Superius ὑπέρωον ſcribitur.

Ὑπῆρος. ὁ. qui ad cœnaculũ attinet. λατικῶν. Ety.

Ὑπέρωρον. exoleſcens, quod tempus ſuum exceſſit, retorridũ uertunt alij & maturitate inſigne. Item hilare & ſpecioſum, ut Herm. Barb. anno (tat.

Ὑπῆρον. τὸ ὑπὲρ τῶν μοίραν.

Ὑπέσαν apud Homer. Iliad. β. polliciti ſunt recepérunt, quaſi ſubierunt promiſsi onus. Metaphora ſumpta à tibicinibus columniſúe iniectum onus ſuſtinẽtibus. nam qui fidem alicui dat, obligat ſe, & nexu quodam grauat, fit ab ὑφίημι.

Ὑπέσην. apud Hom. promiſi: Plutar. ſubſtiti & abdidi me, περισείσιν αὐτοῖς φοβηθεὶς ὑπέσην, perterritus ſubſedit, ſeſeq; occuluit. Item ſeruiui, (ἐπιτελῶθην.

Ὑπέχει, & ὑπέχω. ſuppo-

Ὑπήδυλος. ſubdio, ſerenus, tranquillus.

Ὑπήθυνος. ου. ὁ. ſubditus, obnoxius, reus, ſons, ὑπόδικος.

Ὑπέχω. μ. ὑφέξω. π. ὑπέχηκα. ἀόρ. β. ὑπέχον. submitto, sustineo, subsisto, adhibeo, recipio, luo. Item occupo, opprimo. Vnde ὑπέχειν τὼ χέρα, præbere manum seu porrigere, apud Lucianum. Δίκην ὑποχεῖν, causam dicere. Aliquando prudenter ago.

Ὑπεψωισμένη. ης. ἡ. propinqua partui. Sumpta metaphora à ficis immissis psenibus uermiculis iam maturescentibus. Eras. in Chiliad.

Ὑπήβολον. depositum ad usuram.

Ὑπήκοος. ον. ὁ. obediens, morigerus.

Ὑπήκω. μ. ήξω. idem quod ὑπείκω, hoc est cedo.

Ὑπήλυθε. subijt, ab ὑπελθεῖν.

Ὑπηωέμος. ον. ὁ. &

Ὑπηωέμος. sub uento expositus, subuentaneus. Vnde ὑπηωέμιον ὠόν, subuentaneum (ut Gaza uertit ex Aristotele) hoc est, inefficax ouum, quod citra coitum æditur, sed Veneris imaginatione. Appellantur & zephyria oua, Plinio lib. 10. cap. 60.

Ὑπήυη. ης. ἡ. barba, pili circa labia. A' Theodoro in Aristotele uertitur mistax.

Ὑπηωίτης. ου. iuuenis incipiens barbescere, pubescens.

Ὑπήρατος. ον. ὁ. ualde splendidus.

Ὑπηρεσία. ας. ἡ. seruitium, obsequium, obseruantia, officium, administratio.

Ὑπηρέσιον. ου. τὸ. remus, asser sedis, pellis tanquã puluinus in quo remex sedet. est & urbis nomen. Etym. Pars nauis quæ remo subiecta in remigando atteritur.

Ὑπηρετέομαι. obsequijs & operis color & obseruor. Et τὸ ὑπηρετούμενον, obsequium & exhibita opera. Accipitur etiam actiuè, ut ὑπηρετοῦμαί σοι τοῦτο, Hanc tibi operã nauo, in hoc tibi obsequor.

Ὑπηρετέω. μ. ήσω. ω. ηκα. ministro, subministro, obsequor, morem gero, instruo, paro, suppeto, subseruo, nauo operam alicui & obsequor. Datiuo iung. & accus.

Ὑπηρέτης. ου. ὁ. minister, carnifex, exactor, qui exequitur iudicis sententiam. Vide ἔκπακτος in Appendice de uocab. milit.

Ὑπηρετικόν. ου. τὸ. armamentarium.

Ὑπηρετικά. τὰ. nauigia actuaria, quæ maioribus nauibus inseruiunt Bayfius.

Ὑπηρετικός, uel ὑπηρετικλικός. ον. ὁ. seruilis. Est etiã ὁ ὠθιτόδλεος ἐς τὰς ὑπηρεσίας.

Ὑπηρέτις. ιδος. ἡ. ministra.

Ὑπηροῦμαι. ministro.

Ὑπήτριον. τὸ. summa ubera. ὑπήτριον (inquit Hesych.) ὑπογάστριον, ἐφήβαιον, sumen, abdomẽ.

Ὑπηχέω. μ. ήσω. resono, succino.

Ὑπιδλέοδαι. suspicari.

Ὑπίκειμαι. operam do. Depon. datiuo.

Ὑπίλλω. sublino.

Ὕπος. ὁ. fluuij nomen apud Arrianum.

Ὑπιχνέομαι. μ. ὑποχήσομαι. ω. ὑπέχημαι. μέσ. ἀόρ. β. ὑπεχόμην. promitto, polliceor, profiteor, uoueo, spondeo. Depon. accus.

Ὑπίχομαι. idem.

Ὑπιωγή. ῆς. deliberatio, σκέψις. Ὑπιωγαὶ (Hesychio autore.) ὑπαγωγαὶ, ὑποδρομαὶ δι' ἀέτρας δι' σκέπλων. (cand.

Ὑπναλέος. ον. ὁ. somniculosus, somno pressus. Ni-

Ὑπναλὴ. ἡ. aspidis genus somno necantis.

Ὑπνάω. μ. ήσω. π. ηκα. &

Ὑπνέω. dormio. Neut. absol.

Ὑπνιλός. ὴ. ὸ. somnolentus, somniculosus.

Ὑπνιά. ας. ἡ. fœtor suum, quasi ὑὸς πνοή.

Ὕπνιον. ου. τὸ. somnium.

Ὑπνοδότις. ιος. ἡ. somnifera.

Ὑπνομαχέω. μ. ήσω. ηκα. pugno cum somno.

Ὑπνοπάλη. ἡ. serpens soporem morsu conciliãs, legitur & ὑπναλὴ.

Ὑπνοποιός. somnum prouocans, compositus.

Ὕπνος. ου. ὁ. somnus. Hymnus in somnum extat apud Orpheum.

Ὑπνόω. dormio.

Ὑπνωλικός. ὴ. ὸ. sopiens, soporificus, somniculosus, deditus somno.

Ὑπνώττω. μ. ώξω. aliàs ὑπνώσσω. ω. ωχα. soporor, dormio, dormito.

Ὑπό. cum genitiuo significat ab, ut ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποθνήσκειν, interire à iudicibus. Sic Cicero, Nihil enim esse ualentius à quo intereat. Cum datiuo & accusatiuo sub. Interdum Atticè αὐτὴ δι' πῶ accipitur. In compositione interdum minuit, quemadmodum sum apud Latinos. ὑπόζευγμενον. Hand. f. 397.

Ὑπ' ἠῶ. sub auroram. Suidas habet ὑπ' ἠοῖ.

Ὑποάμυδος. improbus, rusticè uerecundus.

Ὑπὸ μάλης. sub ala, quod tantum inuenitur in hac locutione. nam μάλη rectus nõ est in usu, sed μασχάλη.

Ὑπὸ προθυμίας promptè.

Ὑπὸ σωθήματος. ex composito.

Ὑπὸ δι' μετριότητος. pro mea modestia.

Ὑποβάθρα. ας. ἡ. fundamentum, scabellum, ὑπόβασις. Cyrillus lib. 7. ταύτῃ ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος, Hoc fulcrum & sustentaculum præiaciens.

Ὑπόβαθρον. ου. τὸ. idem.

Ὑποβαίνω. subeo, decedo, minuor.

Ὑποβάλλομαι. substerno, ut ὑποβάλλειν πορφυρίδας, toralia & stragula substernere. Lucian. Ponitur & αὐτὴ τὴν προβάλλομαι καὶ ὑποτίθεμαι, Basil. Est etiam falso mihi quippiam ascribo, mihi

bo, mihi quasi subdititium assumo. ut τὰ ἀλλότρια ὑποβαλλόμενος, aliena scripta sibi asserens, Strabo ult. Sic etiam πολέμων ὑποβάλλεσθαι τὴν δόξαν, Bellorum gloriæ succidaneũ se inferre, Plutarch. in Pomp. Item suppono partum, Basil.

Ὑποβάλλω. μ. αλῶ. π. κα. suppono, subijcio, ὑφίστω, substituo. Item suggero, admoneo, Xenophon & Herod. Est etiã interfari, sermonemq; interpellare, & pręposterè excipere, hoc est ἀκούρως καὶ ἀώρως ὑπολαμβάνειν, Aschin. κλέπτης. Actiu. accus. Bud. Com. Item per interpretem loquor.

Ὑπόβασις. ι. ἡ. subucula, subligaculum, decrementum, πρίζωμα.

Ὑποβάτης. scabellum.

Ὑποβεβρεγμένοι. irrigati, appoti.

Ὑποβιάζω. uiolenter repello.

Ὑποβιβάζω. minuo, per uim subduco.

Ὑποβιβαστικός. ἡ. ὁ. habens uim deijciendi & subducendi.

Ὑποβιπλῶν τραβρώματα, τὰ. apud Menandrum edulia quæ libidinem proritant, & pruritũ Veneris concitant.

Ὑποβλαστάνω. suppullulo.

Ὑποβλέπω. improbè & toruè aspicio. Item limis aspicio ad collimandũ. Est etiam suspicor, suspecto, ἐχθραίνω.

Ὑποβλήδλω. aduerbiũ, ab ὑποβάλλειν. interpellato sermone, uel excipiendo uerba dicẽtis nõdum finita. Bud. Com.

Ὑπόβλητος. subdititius puer, spurius, nothus, ὑποβολιμαῖος, λίβολητος, & ὑπόβλητος λόγος apud Sophocr. ὁ μὴ γνήσιος, adscriptitius falso.

Ὑποβολεύς. ἐος. ὁ. suppositor, interpres.

Ὑποβολή. ῆς. ἡ. præceptum, suppositio, fraudulentia & clancularia in aliquem oratio. ἐξ ὑποβολῆς γραφεῖσαι apud Laërtium lib. 1. in Solone scribitur, ubi interpres uertit: Homeri poëmata ut ordine resarcirentur scripsit.

Ὑποβολιμαῖος. α. ὁ. ὑπόβλητος. subdititius, est & hoc nomine Menandri Comœdia.

Ὑπόβολος. pignorationi obnoxius, & obiectus pro pignore, quam hypothecam Iurisconsulti uocant. Est enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον ἢ τόκον, siue domus, siue prædiũ, siue res mobilis sit. Ὑπόβολον etiã in Pandect. Græcis, idẽ est quod δωρεὰ προγαμιαία, hoc est, donatio propter nuptias. Ὑπόβολον autem secunda producta, significat τὸ ὑποκείμενον ὑπὸ ὀβολιμαίῳ τόκῳ. id est, quod in usuras sextantes obstrictum est pignoratitio conuento, ut scribit Eustath. Bud. Com.

Ὑποβόρβορον. τὸ. fœx, τρύξ.

Ὑποβόρβορος. ὁ. ἡ. cœnosus, lutosus.

Ὑποβρέχω. μ. ἐξω proluo, irrigo.

Ὑπόβρυχα. in profundo, submersè.

Ὑποβρύχιος. α. ὁ. submersus, à uerbo βρέχω. sub aquis latens.

Ὑπόβρωμος. α. grauisculus.

Ὑπογάστριον. pecten, siue imus uenter.

Ὑπογαιδιος. α. ὁ. idem est quod ὑπογήειος.

Ὑπόγειος. subditus, ὑποτεταγμένος subterraneus.

Ὑπόγειος. α. ὁ. subterraneus.

Ὑπογονάζω. ad genua deuotus supplicio. τὸ γονεῖσι ἀπόμενος λιταῖς δύω.

Ὑπόγειον. α. τὸ sedum maius, quòd in subgrundijs fere nascatur, aizoum maius.

Ὑπολαστίς. ἡ. subnatale, ut Gaza uertit in Aristot.

Ὑπολυκαίνω. edulcoro, condio, adulor.

Ὑπολωστίς. ίδος. ἡ. caro qua lingua inferiori maxillæ connectitur, & coronæ genus.

Ὑπολώπιον. τὸ. laurus Alexandrina, à ligula in folijs promicante.

Ὑπονυθα. manib. subiectis mento aut maxillis.

Ὑπονυστάτον. nuperrimè.

Ὑπόγραμμα. τὸ. γύπριμμα. & ὑπογραφή. καὶ τὸ ἀρματίδι ὑπόμνημα, ᾧ εὖ ὀφθαλμοὶ ὑπογράφουσι. Etym.

Ὑπογραμματεύω. μ. εύσω. π. εύκα. scriba sum. Neutr. absol.

Ὑπόγραμμος. ὁ. ὁ. pictura, monumentum, typus, exemplar.

Ὑπογραφή. ῆς. ἡ. subscriptio. Est etiã primæ manus delineatio & descriptio, siue rudis crassaq; adumbratio, quæ pars est ζωγραφικῆς. Dicitur etiam de pueris, qui aut picturam docẽtur, aut scripturam. continet enim ὑπογραφὴ artis rudimenta. atq; inde translatione sumpta, Plato lib. de Repub. ὑπογραφὴν crassæ Mineruæ explicationem, non subtilem atq; multum artis habentem. Aristoteles, ὑπογραφὴν τῶν θεμελίων uocat, fossam ductam & fundamenti circunscriptionem. Est & fucus apud Lucianum, quo oculos sublinunt, qua dictione Herodian. libro 4. pro figurato dicto & ridiculo usus est. Bud. Com.

Ὑπογραφεύς. à manu seruus, amanuensis, qui dictata excipit.

Ὑπογράφομαι. τὸ ψιμυθεῦμαι καὶ γυπρίζομαι, fuco uel cerusa illinor. accipitur etiam pro suo actiuo. & teror, caluor. Etym.

Ὑπογράφω. μ. άψω. π. αφα. subscribo, id est probo & assentior, astipulor, apud Demosthenis interpretem. Item τὰ ὑπαγορευόμενα γράφω, id est dictata excipio. Item primis lineis deformo, & prima manu aliquid informo, & lineamenta duco: præscribo, hoc est, pueris qui

docentur ſcribo, Plato in Protag. & de Leg. 4. Eſt etiam cõmentarium rerum ſcribo, quarum hiſtoriam alij poſtea enarratius ſcribant, & ornamentis luminibusq; orationis additis abſoluant & expoliant. Iſocrates πρὸς Φίλιπ. Præterea deſigno, deſtituoq; & faciendum propono & inſtituo: Gregorius in Iul. τὰ ὑπεγράφετο, inſtituebantur, deſtinabantur. Bud. Com. Ἐκ τοῦ καταβάλλομαι. Etym.

Ὑπόγρυπος. ον. ὁ. qui eſt ſubaduncо naſo.

Ὑπόγυος. ον. ὁ. propinquus, recens, quaſi ſub manibus, γῆς γὰρ χείρου.

Ὑπογυότατος. propinquiſsimè.

Ὑποδέρεα. τὰ. torques, monilia colli.

Ὑποδακρύω. μ. ύσω. ſublachrymor.

Ὑποδεδεμένος. calceatus.

Ὑποδεής. ές. ὁ. ἡ. infimus, indigens, timidus.

Ὑπόδειγμα. ατος. τὸ. exemplum, ſignum.

Ὑποδείδω. μ. έισω. π. οικα. timeo, ſubuereor. Actiuum accuſ.

Ὑποδεικνύω. μ. έξω. π. εχα. præmonſtro, demonſtro per rationem & exempla.

Ὑποδειμαίνω. ſubuereor.

Ὑποδειμαίνων. ſubtrepidans.

Ὑποδείξας. qui probauit.

Ὑποδιγοφιάζω. ſubitò, ex improuiſo appareo.

Ὑποδεξία. ας. ἡ. ſuſceptio.

Ὑποδέξιος. ον. ὁ. ſuſceptor.

Ὑποδέραιον. monile, ornamentũ colli. Etym.

Ὑποδορίς. monile, torques, ornatus muliebris.

Ὑπόδεσμα. pignus.

Ὑποδέχομαι. μ. έξομαι. π. εγμαι. ſuſcipio, familiariter excipio, conuiuio accipio, τὸ ὑποπιθέις. τὰς χεῖρας δέχομαι καὶ δεξιοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι, ἐστῶ. Depon. accuſ. Bud. Com.

Ὑποδέω. μ. ήσω. π. κα. ſubligo. Actiu.

Ὑπόδημα. ατος. τὸ. &

Ὑπόδησις. ίος. ἡ. calceus, calceamẽtũ, & puluinus.

Ὑποδιαστολή. ῆς. ἡ. ſubdiſtinctio.

Ὑποδιδάσκαλος. ον. ὁ. ſubpræceptor.

Ὑποδίδωμι. μ. ώσω. π. ωκα. cedo. Neut. datiuo.

Ὑπόδικος. ον. ὁ. reus, obnoxius, ſubditus, ſons.

Ὑποδίφθερος. ὁ. pellibus indutus.

Ὑποδμώς. ῶος. ὁ. miniſter, famulus.

Ὑποδοχεύς, ὁ. ὑποδέξιος.

Ὑποδοχή. ῆς. ἡ. ſuſceptio, receptaculum. Eſt etiã epulum & cõuiuium, feſtum. ab ὑποδέχομαι. Bud. Com.

Ὑπόδρα. toruè, quod ſignificat contorſionẽ oculorũ in eum cui iraſcimur. frequens dictio Homero αὐτὰρ τὴν ὑπόδρα, πλεονασμῷ τῆς δ. Etym.

Ὑπόδραξ. ακος. ὁ. toruus, limis oculis, toruo obtutu, ὑποβλεμμαλικῶς. Nicand. Schol.

Ὑποδρασία toruitas, inimicitia, ſuſpicio.

Ὑπόδριμυς. εος. ὁ. aliquanta acrimonia amarus.

Ὑποδρόσω. miniſtro, ſubſeruio.

Ὑποδρόσος. ῆρος. ὁ. ſeruus.

Ὑποδυάω. ſubeo. Neut. abſol.

Ὑποδύομαι. μ. ύσομαι. π. υμαι. ſubeo, id eſt ingredior. ut ſubire tectum, Cæſ. ſubire portum, Plinio. & ſubeo pro patior, ſuccumbo, ut ſubire cruciatus, Ciceroni. uel ſubeo, hoc eſt obeo, ſuſcipio, ut ὑποδύεσθαι πόνον ἢ κίνδυνον, Xenoph. quod eſt ſubire labores, pericula, Ciceroni. Inde ponitur ſubrepere, ὑποδυόμενος, in gratiam alicuius ſe inſinuare, colere & obſeruare obſequioſè, Plutarch. in Cæſ. & Polit. 1. Aliquando eſt ſubinduo, condo. Vnde ὑποδύεσθαι τὴν δίκα, agere perſonam Iouis & ſimulare. Sic ὑποδύεσθαι τὸ σχῆμα τοῦ φιλοσόφου. Ariſtot. & Cic. Tuſc. 5. Induere perſonã philoſophi, & ſibijpſi hoc nomen inſcribere. Aliquando eſt urinari. Lucian. ἐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδύς καθάπερ εἰ λάροι. Bud. Com.

Ὑποδύσεις. εῖς. refugia.

Ὑποδυσώδης. εος. ὁ. ἡ. male olens.

Ὑποδυτήριον. ου. τὸ. latebræ, locus qui ſubiri poteſt ad abſcondenda quæuis. Strab.

Ὑπόδυτης. ου. ὁ. interior ueſtis, ſubucula.

Ὑποδύω. μ. ύσω. ἀόρ. β. ὑπέδυν ab ὑπόδυμι, τὸ ὑποδύομαι. ſubeo.

Ὑποδώριος. ον. genus eſt muſicæ. Plutarcho.

Ὑποείκω. concedo.

Ὑπόζευγμα. τὸ. uide ζεῦγμα.

Ὑποζεύγνυμι. ſubijcio.

Ὑπόζευξις. ιος. ἡ. ſubiũctio, ſubinſertio, ſubnexio, ut uertit Iul. Rufinianus. Eſt autem figura (ut idem inquit) cum ſingulis rebus ſentẽtijsq; ſingula debita uerba iunguntur, ut: Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis: Glande ſues redeunt læti, dant arbuta ſyluæ. &c.

Ὑποζόφου ad tenebras.

Ὑποζύγιον. ου. τὸ. iumentum, boues, muli, equi.

Ὑποζύγια. τὰ. impedimenta.

Ὑποζυγιώδης. ὁ. ſubiugus, ſubditus, qui non amplius ſui iuris eſt, Ariſtoph. Etym.

Ὑποζώματα. τὰ. nauis tabulata, Suidas. ὑπόζωμα à Gaza in Ariſtot. uertitur ſeptum, pręcinctum, uocatur & media pars gubernaculi, quę & ζίζα.

Ὑποζωννύω. μ. ώσω. π. ωκα, ſubcingo. Actiu.

Ὑπόζωσμα. ατος. τὸ. ſuccinctura.

Ὑποθάλπω. ſpe inani foueo, decipio.

Ὑπόθεμα. fundamentum, & quaſi baſis.

Ὑποθερμαίνω. ανῶ. π. ανκα. calefacio. Actiuum accuſ. iung.

Ὑπόθερμος. ον. ὁ. ſubcalidus.

Ὑπόθεσις. ιος. ἡ. ſuppoſitio, quæ eſt aliquando baſis & fundamentum, ut ſi dicas caudicem ὑπόθεσιν

θεσιν καὶ φύσιν arborum esse. Aliquando refertur ad principia & elementa scientiarũ: subiectiones à nonnullis etiam appellatæ. Aliquando diminutionem aut remissionem denotat. Vnde κατ' ὑπόθεσιν dicere, est tanquam suppositum, & non ut planè constitutum, aut argumentis probatum dicere, Theophrastus de Caus. 6. Sic ἐξ ὑποθέσεως est, quod non simliciter est, sed quodammodo & ex suppositione, Aristoteles Polit. 3. & τῶν μετὰ τὰ φυσ. 3. & 9. Et apud Plutarchum, fatum dicitur esse ἐξ ὑποθέσεως, id est excõsecutionis necessitate natum, non per se & suapte natura. Sed quando ὑπὸ, ἀντὶ τοῦ πρὸς Atticè accipitur (quod etiam in ὑπείπω, & ὑπάγω, pro προείπω & προάγω. & in alijs nonnullis fit) tunc interdum significat πρόθεσιν, hoc est propositum, ut apud Isocratem, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν. hoc est, ad rem, ad causam, ad propositum redire. Interdum πρόχυμα, id est occasionem, & prætextum, uelamenq; : quod & Latini speciem dicunt, ut ὑπόθεσις τοῦ πολέμου, Plutarchus & Cicero ad Atticum decimoquarto ὑπόθεσιν autem hanc habent, & eam præ se ferunt. Interdum προαίρεσιν, siue ὅρον, id est institutum, scopum. ut ὑπόθεσις τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐλευθερίας. Aristot. Inde pro argumento operis accipitur. Interdum significat id quod Quintil. thema uocat, quasi facti positionẽ uel euentũ. Plin. Iun. & Iurisconsulti speciem aut casum: Cic. causam ex definito quæstionum genere. Bud. Com.

Ὑποθέτης. consiliarius, ἀρχηγός.

Ὑποθετικός. οῦ. ὁ. suppositiuus, hortatiuus, argumentatiuus.

Ὑποθήγω. ἐρεθίζω, προτρέπομαι, prouoco, suborno, exhortor, ἐπαλείφω.

Ὑποθήκη. ης. suppositio. Item pignus. Item documentum, consilium, adhortatio, monitũ, præceptum ad uitam instituendam. Bud. Com.

Ὑποθημοσύνη. ης. ἡ. admonitio, ὑποθήκη.

Ὑποθράττω. turbo.

Ὑποθρύπτομαι. delicior.

Ὑποθυμίαμα. ατος. τὸ. suffimentum.

Ὑποθυμιάζειν. suffire.

Ὑποθυμίδες. αἱ. coronæ de ceruice pensiles, ποδὶ δεδεμένοι στέφανοι, Plutarch. lib. 3. sympos. sunt qui pectorales coronas exponunt: Lesbij ὑποθυμίδας myrti ramulos implexos quibus sese redimiebant, appellant authore Athenæo.

Ὑποθύμιος. ὑποπτάχυλος.

Ὑπόθυρα uel ὑποθυρίδες. ipsa ualuarum canitas & & iniquitas.

Ὑποθωπεύω. μ. εύσω. εύκα. adulor. Neut.

Ὑποικεῖω. μ. ήσω. π. ηκα. guberno, intus habito, reuertor.

Ὑποῖνος. ν. ὁ. uinolentus.

Ὑποίομαι. suspicor.

Ὑποιόω. uendico.

Ὑποιπός. Hypæpus carmen erat Dianæ propriũ, ut Rheæ λιτυέρσης, & Bacchi dithyrambus, apud Theodoritum. sunt qui ὕπαιπος scribunt.

Ὑποκαθαίρειν. repugnare.

Ὑποκαθεῖδα. concedere, dimittere.

Ὑποκαθεικός. sublectus.

Ὑποκάθημαι. insidior.

Ὑποκαθίζω. colloco, subsideo, recumbo.

Ὑποκαίω. μ. αύσω. succendo.

Ὑποκάμπτω. flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico, ut ceruus uel lepus fallere quærens, ὑποστρέφομαι. Xenoph. Bud. Com.

Ὑποκαπνίζω. fumo, suffio.

Ὑποκαπνισμός. genus hauriẽdi fumi nidoris sic.

Ὑποκάπτω. præuoro, præripio & deglutio.

Ὑποκαρδοῦσι. soporantur.

Ὑποκαρδισμός. ὁ. palearum excussio. Plutarch.

Ὑποκάρφομαι. siccesco, exasperor, προχύνομαι apud Nicand.

Ὑποκαταβαίνω. subingredior, descendo.

Ὑποκατάβασις. secessus, concessio, παραχώρησις.

Ὑποκατακλινόμενος. cedens ac submittens sese.

Ὑποκατακλίνω. μ. ινῶ. τ. κα. succumbo, submitto me, inclino. Depon. accus.

Ὑποκατάστατος. ν. ὁ. substitutus.

Ὑποκέκω. ὑπείκω. subsum, reuertor.

Ὑπόκειμα. subiaceo. Depon. datiuo.

Ὑποκείμενα. pignora, hoc est, bona quæ in creditum subiecta sunt & supposita.

Ὑποκείμενον. τὸ. subiectum, materia.

Ὑποκέχληκε. dehiscit, hiauit.

Ὑποκηρύττω. μ. ύξω. τ. υκα. nuncio siue prædico per præconem.

Ὑπόκιρρος. ν. ὁ. subrufus.

Ὑπόκιστις. hypocistis etiam Latinè sic dicta, quod nascatur ad radices cisti fruticis.

Ὑποκλέπτω. fallo, celo.

Ὑποκλυίζω. μ. ίσω. τ. ικα. diuulgo. Neut. accus.

Ὑποκλίνομαι. declino, inclinor.

Ὑποκλύζειν. repurgare.

Ὑποκνίζομαι. prurio, titillo.

Ὑποκομψίας. elegans, facetus.

Ὑποκονίομαι. fabulo aspergor, quod solent gymnastæ, ne lubricus corporis nudi & ceromate inuncti contactus, manus fallat, Plutarch. ἐξ ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔχρηστον ποιῶν καὶ ἄφυκτον.

Ὑποκόπτω. succido.

Ὑποβρίζομαι. μισομαι. blandior, per diminutionem loquor, rem odiosam speciosо nomine appello, aut minus inuidioso, hoc est, εὐφήμως ὀνομάζειν, honestis appellationibus rem sceleratam & pudendam celare & prætexere. Plato de Legib. 2. & Polit. 5. Sic Vergil. Coniugiũ uocat, hoc prętexit nomine culpã. Xenoph ἀπομν. 2. contrario modo accipit pro inuidioso nomine appellare. Depon. accus.

Ὑποβόεισμα αὔξος. ὀν. diminutio, malæ rei integumentum, & speciosa appellatio, auribusq; blandiens. Bud. Com.

Ὑποβοεισμός. idem.

Ὑποβοεισμός. ὁ ὁ. diminutiuus.

Ὑποκρέκω. μ. ἐξω. resono, respondeo, ad gratiam adsono, placide pulso fides in concinnanda ad numeros cythara. Pindari interp.

Ὑποκρατηρίδιον. ὁ. cratercula.

Ὑποκρίζειν diminuere.

Ὑποκρίνομαι. falsò accuso. Item simulo, ὑποδύομαι. ut ὑποκρίνομαι πραγωδίαν, pro agere, Pausan. Est etiam respondeo, ὀ ἀποκρίνομαι. Plutarch. αὐτὸς αὐ, ἔφη, σὺ ἄμεινον βέλτιον ὑποκρίναιο σαυτῷ, Tu tibi ipse responderes melius. Quanquã ὑποκρίνομαι ἐμαυτῷ. significat etiã γνώμας ἐμαυτῷ ὑπολογίζομαι, & ἐμαυτῷ κρίνω, mecum æstimo & iudico. Quare eo in loco Plut. significare potest, tu melius hæc tecum æstimabis & iudicabis. Sic Hippoc. ἐγὼ μὴ ὄν αὐτὰς ὑποκεινάμην ἐμαυτῷ ὄνας, Sic mecum insomniũ æstimabam atq; interpretabar. Et apud Philostr. ὑποκρίνεσθαι. Bud. Com.

Ὑποκρίνω. μ. ινῶ. π. ικα. simulo, respondeo.

Ὑπόκρισις. ιος ἡ. simulatio, pronunciatio. Hypocrisis (inquit Iul. Rufinian.) Latinè pronunciatio, est figura sententiæ, cum aduersarium gestu & pronunciatione extollimus, uel abijcimus & spernimus, ut: Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera iuncta fuit? &c.

Ὑποκριτής. ὁ. ὁ. hypocrita, mimus, simulator, histrio, quòd simulet ac imitetur alterius personam, uel quòd choro respondeat. Est etiam coniector, uates.

Ὑποκριτικός. ὁ. ὁ. aptus ad agendum.

Ὑποκριτικώτατος. maximè simulatus est.

Ὑποκρούω. μ. ούσω. σ. σκα. reluctor, id est simulo, incuso, refello, obloquor, siue responso, prohibeo, reijcio, ὑποβάλλω. Actiu. accus.

Ὑποκρύπτομαι, &

Ὑποκρύπτω. occultè condo, abscondo, clanculum repono.

Ὑποκύδιος. locus riguus & humectus.

Ὑπόκυκλος. ὁ ὁ. rotũdus, uolubilis, περιφόρητος.

Ὑπόκυκλα. rotulæ, astragali, propriè qui fundo pe tripodum subijciuntur.

Ὑποκυμαπίζουσιν. subfunduntur.

Ὑποκύπτω. μ. ύψω. σ. υφα. succumbo. Neutrum datiuo.

Ὑπόκυρος. ὁ. leuiter pandens.

Ὑποκυκλαμνίη, &

Ὑποκυοκαμνίη. ης. ἡ. prægnans, ἐγκυμονήσασα, ἔγκυος γενομένη, ἐγκυήσαν.

Ὑπόκυφος. subcuruus.

Ὑποκύψαι. demissis oculis uidere.

Ὑποκύων. una ex comœdijs Varronis.

Ὑποκώλια. internodia, femina, suræ.

Ὑποκωμῳδέω. μ. ήσω. σ. ηκα. assimilo, comicè mordeo.

Ὑπόκωφος. ὁ ὁ. subtiliter audiens, surdaster.

Ὑπολαΐς. ἡ. alias ὑπλαΐς. nomen auis apud Aristotelem, à Gaza uertitur curuca.

Ὑπολαλῶ. submurmuro, obloquor.

Ὑπολαμβάνω. μ. ὑπολήψομαι. σ. ὑπέλαβα. credo, puto, arbitror, suspicor, conijcio, capio, deprehendo, recordor, accipio sermonẽ, discerno, ratiocinor in re ambigua, interpello sermonem, respondeo. Est etiã τὸ προλαμβάνω. Thucyd. ἐγὼ γὰρ αὐ κέρκυραίους ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον καὶ ὑπολαμβάνειν τὸν ἵππον, est equũ fræno sistere, & coërcere, quod etiam αὐαλαμβάνειν & αὐέχειν dicitur, Xenoph. Bud. Com.

Ὑπολαπάζω. euacuo.

Ὑπολεαίνω. μ. ανῶ. lenio.

Ὑπολείβομαι. destillo, liquefio, diffluo.

Ὑπολείπομαι. μ. ίψομαι. σ. ειμμαι. resto, relinquor. Et actiuè relinquo, reliquum facio, cum accusatiuo.

Ὑπολείπω. μ. ίψω. σ. ειφα. derelinquo, deficio. Actiu. accus.

Ὑπολευκαίνω. μ. ανῶ. σ. γκα. subalbidum facio, aut pallidum.

Ὑπόλευκος. ὁ. ὁ. albicans.

Ὑπολίθιος. ὁ. ὁ. torcularis.

Ὑπόληψις. ιος. ἡ. reprehensio, opinio, suspicio, cõiectura, rudis & crassa cognitio.

Ὑπολίζονες. οἱ. minores magnitudine corporis.

Ὑπόλιθος. ὁ. ὁ. saxosus.

Ὑπόλιατος. ὁ. ὁ. habens nates graciles & detritas, depygem uocat Flaccus.

Ὑπολιφός. ὁ. ὁ. lubricus.

Ὑπόλιχνος. ὁ. ὁ. gulosus.

Ὑπολογίζομαι, &

Ὑπολογίζω. μ. ίσω. σ. ικα. suspicor, prætexo, simulo. Item cogito, reputo, æstimo, rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι. Demosth. πολλοὶ φ. μηδὲν ὧν ἠδίκηνται, ὑπ' οἷς ἠδικοῦντο ὑπολογισάμενοι, Iniuriarum præteritarum rationem nullam habentes in his rebus, quæfidel

dei uestræ permissæ sunt. hoc est iniurias non reputantes.

Ὑπόλογος. ου. reputatio, æstimatio. ut γὺμνοῖς ὑπολόγῳ τίθεσθαι, flocci facere: & ὅδε μοι ὑπόλογος γίνεται, Hoc mihi ad salutem cedit. Hoc iure imputare alijs possum. Athen. lib. 4. οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Isti à rege accipiunt uictum, qui in stipendia cedit & imputatur. Bud. Com.

Ὑπόλοιποι. residui, relicti.

Ὑπολύδιος. cantus genus est, de quo Plutarchus in Mus.

Ὑπολύω. soluo propriè calceamenta.

Ὑπομάζιος. ου. ὁ. infans adhuc lactens, subrumus.

Ὑπομαλής. ὲς. ὁ. ἡ. aptus, expeditus.

Ὑπόμαργος. ου. subinsanus, uecors.

Ὑπομάστιος. ου. ὁ. lactens.

Ὑπόμβρον. madidum, ὑπόπνον, ὕφυγρον.

Ὑπομειδιάω. μ. άσω. π. ακα. subrideo. Neutrum absolutum.

Ὑπομονή. ἡ. sustentatio.

Ὑπομένω. μ. νῶ. expecto, fero, sustineo, hoc est animum inducere possum, αἰέχομαι: quod uulgò dicitur animum & cor habere possum, & cum animo construitur. Demosth. οἱ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν. Budæus. Com.

Ὑπομυλαφᾶσαι contrectare. ὑποψηλαφᾶσαι.

Ὑπομιμνήσκω. μ. ήσω. π. κα. memoro, suggero, in memoriam reduco. Actiu. accus.

Ὑπόμνημα. άτος. τὸ. recordatio, commentarium, monumentum. Bud. Com.

Ὑπομνηματιστής. οῦ. ὁ. legens commentaria, à consilijs, admonitor.

Ὑπομνηματίζομαι. commentor.

Ὑπομνηματισμός. οῦ. ὁ. decretum, regestum, commentum.

Ὑπομνηματογράφος. à commentarijs.

Ὑπομνῆσαι. commonefacere.

Ὑπόμνησις. εως. ἡ. monitio, recordatio. uide ἀνάμνησις. in Ammonio.

Ὑπόμνημα. certamen profero, comperendino, causam differendam censeo & peto, & quò minus iudicetur intercedo, prorogo, in aliud tẽpus reijcio. Id est τὸ ὑπερτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην προφάσει ἀρρωστίας ἢ νόσου. Bud. Com.

Ὑπομονή. ῆς. ἡ patientia. expectatio, requies. Vide supra in Παράδοξον.

Ὑπομονικός. ῆ. ὸν. patiens.

Ὑπομόχλιον. ου. τὸ. uectis.

Ὑπομύζαρος. fœtidus, odiosus.

Ὑπονέμομαι. μ. ήσομαι defraudo, decipio.

Ὑπονήϊον. subiectum Neio monti Thraciæ, uel ut alij Ithacæ, locus arborum plenus, ad quas naues religabant.

Ὑπονοέω. μ. ήσω. π. κα. suspicor, suspectum habeo. Actiu. accus.

Ὑπονοθεύω. adultero, corrumpo.

Ὑπόνοια. ας. ἡ. suspicio. Item superbia, confidentia. Est etiam παρὰ ὑπόνοιαν figura, cum aliud dicitur quàm audiens expectabat, ut illud Aristoph. πτώσσω σ' ἐγὼ καὶ κλεπτίστατον. Vide supra. Παράδοξον.

Ὑπονομεύω. cuniculos facio.

Ὑπονομή. ῆς. ἡ. fraus, cloaca.

Ὑπόνομα. τὰ. ulcera maligna, & ueluti per cuniculos repentia.

Ὑπονοστέω. μ. ήσω. redeo, titubo, aberro, grauor se nectute.

Ὑπονύσσω. pugno, conficio.

Ὑποξενίζω. peregrina commemoro.

Ὑποξέω. μ. ήσω. τ. κα. perfecte sculpo. Neutrum accusatiuo.

Ὑπόξυλος. ου. ὁ. subligneus, adulterinus.

Ὑποξυρέω. μ. ήσω. subrado.

Ὑπόξυρος. subrasus, incuruus, humilis.

Ὑποξυς. υος. acuminatus.

Ὑποξύω. τὸ. ὑποξυρέω. Accipitur etiam pro alluo & præterfluo.

Ὑποεργός, pro ὑπουργός.

Ὑποπατεῖν. uentrem deijcere.

Ὑποπτεία. ας. ἡ. humiliatio.

Ὑποπτέλιος. qui est colore subliuescente.

Ὑποπέμπω. clanculum submitto, suppono, suborno, furtim ablego.

Ὑποπτηκώς. ὁ. perculsus metu, territus, attonitus, subiectus.

Ὑποπτήσσω. idem.

Ὑποπορφύρω. μ. ήσω. τ. κα. maturesco, cresco, nigresco. Neutr. absol.

Ὑπόπετρος. ὁ. subpetrosus.

Ὑποπτάζω. μ. άσω. τ. κα.

Ὑποστίζω. ἐκβλίβω. exprimo, sugillo, uitupero, derogo, castigo, elido, humilio, siccum & squalidum reddo. Actiu. accus.

Ὑποπίμπλαμαι. plenus sum, impleor.

Ὑποπιμπράναι. incendere.

Ὑποπίνειν. inebriari clanculum.

Ὑποπίπτω. subiaceo, succumbo. Neut. datiuo.

Ὑποπλακίη. ης. ἡ. subiecta monti πλακίῳ.

Ὑπόπλακος. ου. ὁ stratus.

Ὑποπλάσιοι. οῖ. replicati numeri.

Ὑπόπλεος. ου. ὁ. plenus.

Ὑπόπλεως. idem, Atticè.

Ὑποποδιαχωρέω. μ. ήσω. τ. κα. impedio.

Ὑποπόδιον. ου. τὸ. scabellum.

Ὑποπόδιον. τὸ. suppedaneum.

Ὑποποίκιος. ᾱ. ὁ. simulatus.

Ὑποποιοῦμαι. τὸ πρὸς ἐμαυτὸν ποιοῦμαι. id est mihi authoro, ad authoritatem meam fidemq; traho, occupo, concilio mihi, dicto audientem mihi reddo, subigo & subiugo mihi. Item simulo, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι. Bud. Com.

Ὑποπόλιος. ᾱ. ὁ. subcanus.

Ὑποπτάγιος. subiectus.

Ὑπόπους. οδος. ὁ. pedes habens.

Ὑπόπρωρος. ᾱ. ὁ. forma nauis.

Ὑπόπτερος. ᾱ. ὁ. pennatus, leuis, celer.

Ὑποπτεύομαι. μ. εύσομαι. &

Ὑποπτεύω. μ. εύσω. π. εύκα. suspicor, uereor, & suspectum habeo, dubito, puto, coniecto. Actiuum accus.

Ὑποπτήσσω. μ. ήξω. τ. ηχα. formido, reuereor. Neutr. accus.

Ὑπόπτος. ᾱ. ὁ. suspectus, inimicus.

Ὑπόπτωσις. concidentia, ruina.

Ὑπόπυον. malũ in oculo, abscessus corneæ, cum pus in cornea mẽbrana colligitur purulentũ.

Ὑπόπυρρος. ᾱ. ὁ. succensus, subiratus, subrufus, subrubicundus.

Ὑπόρρος. ᾱ. ὁ. montis excessus, siue eminentia. Et ὑπόρειον, sub monte situm. Vide ὑπώρεια.

Ὑπόρινος. ᾱ. ὁ. qui obscurè per nasum loquitur.

Ὑπόρμον. paruum promontorium, ὑπόρρομον.

Ὑποῤῥάπτω. consuo, compono,

Ὑπόῤῥαιβος. ᾱ. ὁ. breuem uisum habens.

Ὑποῤῥέω. μ. εύσω. π. εύκα. serpo. Neutr. absol.

Ὑπόῤῥιψος. radix, subiectum radici, quod est infra radicem.

Ὑποῤῥίνιον. barba ea quæ sub naribus enascitur. Dicitur etiam προπωγώνιον, & locus ipse sub naribus mustacem uocant Latini, & μύστακα Græci.

Ὑποῤῥοιζέω. μ. ήσω. strido.

Ὑποῤῥόφοι. contubernales, ὑπόσκηνοι.

Ὑποῤῥύπτω. clam fodio, cuniculos ago.

Ὑποῤῥωδέω. horreo. Actiu. accus.

Ὑπόρρομον. sub monte situm.

Ὑπορύττω. μ. ύξω. τ. υχα. suffodio. Actiu. accus.

Ὑπόρφυρος. ᾱ. ὁ. leuiter purpureus.

Ὑπορχεῖσθαι. saltationem choro canenti accommodare, προσχημα τοῖς ποιεῖσθαι. Athenæus.

Ὑπορχήματα. τὰ. cantilenæ, quæ saltantibus accinebantur, Luciano. uel gestus saltantium, qui uelut comites erant & assectæ saltationum, sine quibus saltationes non placebant. Bud. Com.

Ὑπόσαθρος. rimosus.

Ὑποσαίνω. μ. ανῶ. adblandior.

Ὑποσκέλιζω. μ. ίσω. depeculor, Herodot. χρήματα ὑποσκελιζόμενοι. Item ὑποσκελίζειν τὴν ὁδόν, est præcedere & alios à tergo relinquere, προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι Eust. Iliad. ν.

Ὑποσκελής. ᾱ. ὁ. mobilis.

Ὑποσάρκα. uocatur à medicis aqua intercus, quæ corpus uniuersum tumefacit. αὐασάρκα.

Ὑποσάρκιος. ᾱ. intercus.

Ὑποσείω. μ. είσω. π. εικα. latenter excutio.

Ὑπόσεμνος. ᾱ. ὁ. grauis.

Ὑποσεσιρα. modicè aperta.

Ὑποσημαίνω. indico, ut τὄνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Aliquando significat προσημαίνω, quod est præsignifico, portendo & signũ do, antesignanum me præbeo, & authorem suasoremq;. Plato de Rep. 8. Vnde ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, classicum canere.

Ὑποσημείωσις. ιος. ἡ. subscriptio.

Ὑποσιώπησις. reticentia, suppressio sermonis. Etym. Est enim figura orationis, idem quod ἀποσιώπησις.

Ὑποσκαλμός. locus ubi alligantur remi, σκαλμοῦ βάσις. Bayfius.

Ὑποσκελίζομαι, &

Ὑποσκελίζω. μ. ίσω. τ. ικα. supplanto, hoc est supposito pede aliquem in terram deijcio, euerto, subuerto, fraudo, decipio. Actiu. accus.

Ὑποσκιάζω. ὑπεξαίρω. summoueo, subduco, clã tollo, sustollo, suscipio, assimilo, adumbro, per ficio metaphoricè. Etym.

Ὑποσμήχω. paulatim uro, premo, tero, molestè conficio.

Ὑποσμύχομαι.

Ὑποσμύχω. paulatim uel sensim suffulgeo, subluceo, cæcum reddo, abscondo, claudo, irito, incito, succendo, disturbo, affligo, opprimo, domo, conficio. Etym.

Ὑποσόλοικος. ᾱ. ὁ. ineptius, subabsurdum, incongruum.

Ὑποσταυίζω. μ. ίσω. π. ικα. diminuo, decurto, egenus sum. Neutr. accus.

Ὑποστασμός. morbus oculorum, cum reuma multum & calidum per oculos fertur, ac propterea uultus ruber apparet.

Ὑποστάω. μ. άσω. τ. ακα. diuello. Actiu. accus.

Ὑποστέρω. occultè subsemino.

Ὑποστοδίζω. incineresco.

Ὑπόστονδος. ᾱ. ὁ. socius, confœderatus.

Ὑπόστα. sustine.

Ὑποστάθμη. ης. ἡ. fex, hoc est, id quod crassius in liquoribus in fundo subsistit.

Ὑπόστασις. ιος. ἡ. substantia, siue natura subsistens. Theologis ὑπόστασις in trinitate diuina idem est quod οὐσία, & πρόσωπον, Gregor. εἰς τὰ ἐπιφ. Est etiam audacia & fortitudo, animiq; præsentia, Polyb. Bud. Com. Apud Sophocl. in sessionem

ſeſsionem, hoc eſt, inſidiarum locũ ſignificat. Menandro fœculentum uini ſubſidentem notat. & apd Medicos in lotio ὑπόστασις ſedimentum uocatur, quòd craſsius in fundo ſubſidet.

Ὑποστάτης. ου ὁ. furcifer, & ὁ ὑποστήσας, qui condidit, & in naturam rerum edidit, Dionyſio. Budæus ibidem. Vide ὠνιστάτης in Ammonio.

Ὑποστελικός. ὁ. ὑπομνηματικὸς καὶ θαρραλέος, præſidens. Significat etiam anthorem & conditorem ſubſtantiæ. Bud. ibidem.

Ὑποσηχύοιτο. augeretur, αὔξοιτο δήλω σηχύων.

Ὑποστέω. μ. ήσω. ω. ηκα. ſuſtineo. Actiu. accuſ.

Ὑπόστεγα. ſubtegulanea, in ſubgrundis naſcentia.

Ὑποστεγέω. ſupertego. Actiu. accuſ.

Ὑποστέλλομαι. μ. δμαι. &

Ὑποστέλλω. μ. ελῶ. ω. αλκα. formido, ueereor, reprimo, paulum timeo, diſsimulo, præuaricor, nec contentis uiribus ago, uires remitto, hoc eſt nõ acriter, nõ omni conatu ago, conſultò uincor, & cedo pari, quod etiam ὑφίεσθαι dicitur, ut qui gratificandi gratia & obſequendi contentionẽ remittunt. Deponens accuſatiuo. Bud. Com.

Ὑποστερίσκω. priuo.

Ὑποστρνίζω. μ. ίσω. ω. κα. mitto ſub pectore. Neutrum accuſ.

Ὑπόστερνον. ſub pectore.

Ὑπόσημα. ſedimentũ, & quod ex urina ſubſidit. Dicitur etiam pro hypoſtaſi. Bud. Com. ὑποσήματα φιλίας apud Ariſtotel. Gaza uertit ſedimenta alui.

Ὑποσῶμαι. ſubſediſſe, promittere, ſubire, cedere. uide ὑφίεσθαι.

Ὑποστηρίζω. μ. ίσω. ω. ιχα. cõfirmo, alleuio, fulcio. Actiu accuſ.

Ὑποσήσομαι. digrediór ab illo.

Ὑποσίλβω. reſplendeo.

Ὑποστολή. ῆς. ἡ. repreſsio, ſubtractio, fuga, ſubmiſsio, timiditas, & metus non planè nec ingenui loquentis, & præuaricatio.

Ὑποστόρνυμι. ſubſterno.

Ὑποστράτηγος. ου. ὁ dux ſecundarum partium.

Ὑποστρατηγοῦντες. οἱ. ſecundum locum ab imperatore obtinentes.

Ὑποστρέφομαι. ὑποκάμπτω, flexu fallo. Inde factum, ut ὑποστρέφεσθαι ſit διαδύεσθαι, & fugitando ludificari.

Ὑποστρέφω. μ. έψω. ω. εφα accedo, poſtliminio reuertor, ἀναστρέφω. Neutr. abſol.

Ὑποστροφή. ῆς. ἡ. ius poſtliminij, impoſtura, ἀγκάτη καὶ διάδυσις, quæ etiam στροφὴ dicitur. recidua, reuerſio, reiteratio, Hipp. ὑποστροφὴν τοῦ ἐρυθήματος uocat, quando rubor recurrit.

Ὑπόστροφος. reuerſus, redux.

Ὑπόστρωμα. ſtragulum, quod ſubſternitur.

Ὑποστρώννυμι. μ. ώσω. π. ωκα. ſubſterno.

Ὑποσύρω. ſubſtringo.

Ὑποσυγχύτως. confuſè, nullo ordine.

Ὑποσύλοικος. ου. incongruus.

Ὑποσύρω. retraho.

Ὑποσφαγμα. ατος. Hypotrimma eſt coquis & obſoniorum concinnatorium uſitatum, ex ſanguine commixto cõfuſoq; cum melle, caſeo, ſale, cymino, & interdum etiã aceto & lacte, odoriferisq; frondibus contuſis, Hipponax ὑποσφαγμα σιπίας dixit, ſæpiæ atramentum. Euſt. Iliad. ψ.

Ὑπόσφαλμα. ruptio uenæ ex ictu & plaga plerunque proueniens, ἀπὸ τοῦ σφάλλειν.

Ὑποσχέθω. detineo. Actiu. accuſ.

Ὑποσχεῖν. ſuſtinere, ſuſpicari, repoſcere, ὑποθεῖναι ὑπολαβεῖν, ἀπαιτηθῆναι.

Ὑπόσχεσις. εως. ἡ. promiſſio, profeſsio. Ammon. diſtinguit ab ἐπαγγελία.

Ὑπόσχομαι, καὶ ὑποσχέομαι promitto, paciſcor, annuncio. Etym.

Ὑποσχόμενος. ου. ſponſionem faciens.

Ὑποταγή. ῆς. ἡ. ſubiectio, ſubmiſsio, ſubiurgatio, obedientia.

Ὑποταίνιος. ου. ὁ. ſubligatus.

Ὑποτακτικός. ὁ. ὁ ſubiunctiuus.

Ὑποταράττω. conturbo, terrefacio.

Ὑποτάσσω. μ. άξω. π. αχα. ſubdo, ſubiugo, ſubijcio ſubigo. Actiu. accuſ.

Ὑποτάττομαι. ſubditus ſum, obedio.

Ὑπόταξις. ſubordinatio. uide πρόταξις in Appendice de uocab. militar.

Ὑποτείνομαι. ἀντὶ τοῦ προτείνομαι, prætendo, oppono, προτίθεμαι, offero. Plato poſuit pro eo quod eſt interrogando & diſputando proponere & exponere.

Ὑποτείνω. ὑποτείνω, ὑποβάλλω, ὑποφαίνω, exhibeo, protendo, oſtendo.

Ὑποτείνουσα. linea eſt trigoni orthogoni, quæ utraque latera recti anguli complectitur. Athenæus lib. 10. Bud. Com.

Ὑποτελέω. μ. έσω. ω. εκα. ſoluo tributum.

Ὑποτελής. ές. ὁ. ἡ. tributarius.

Ὑποτέμνομαι. intercipio, tranſitu arceo, ὑποτέμνομαι τοὺς καιρούς, ὑφαιροῦμαι, aufero & præcido tempus.

Ὑποτέμνω. μ. ὑποτεμοῦμαι. π. ὑποτέτμηκα. præcido, incido, ſuccido, præuenio, doloſè ſuccido uel præcido. à corijs, quæ ſi obliquè ſuccidantur craſsiora apparent.

Ὑποτίθεμαι. μ. ήσομαι. π. εμαι. ſupponere uel ſuppoſitare. hoc eſt uelut ſubiectũ ponere. ut ὑποτιθέμενος παραδείγματα καὶ ἰδέας, Ponens exemplares rerum formas, quas ideas appellant Plutarch.

Plutarch. in Platon. quæst. Et est minus quàm ἀκφαίνεσθαι, quod est pro comperto ponere. Inde pro constituere ponitur, & quasi ὁριζειν, Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. 9. & apud eundem, ὅτι δὲ καλῶς ὑποτεθέμεθα, Quod autem nos recte hoc censuimus & decreuimus. Ponere est apud Ciceronem de Leg. Vt honesta in uirtute ponantur, in uitijs turpia. Idem, Ponunt philosophi nobis à natura nosmet esse commendatos. Huic opponitur ἀναιρῶ, id est tollo. ut Epicurus Dei prouidentiam tollit. Aliquando ὑπὸ Atticè ualet πρὸ, quemadmodum in ὑπάγω, & ὑποτέπω fit, & tunc ὑποτίθεσθαι significat proponere, instituere. Isocr. ἵνα μὴ δοκῶ πρὸ τὰ μέρη διατρίβειν, ὑποθέμενος πρὸ τῶν ὅλων ἐρεῖν, Cum in exordio pollicitus sim de omnibus dicturum. Aliquando est etiam argumentum & materiam scribendi sumere. Plutarch. in Homer. ὁ δὲ ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους. Aliquando est admonere, consilium dare, hoc est παραινεῖν καὶ συμβουλεύεσθαι, & præceptiones dare doctrinæ moralis & philosophicæ, Basil. ἡγεμ.

Aliquando est pignori datum accipere, quod est fœnerantis. Pignoror Latini dicũt, ut apud Ciceronem Philip. 14. Mars ipse ex acie fortissimum quenque pignorari solet. quod est quasi pignus accipere, & sibi asserere, obnoxiumque sibi & debitum capere. Vide θεῖναι apud Ammonium.

Ὑποτίθημι. μ. ήσω. τ. ηκα. quod est debitoris. Pignoro Latinè dicitur. Significat quoq; sicut ὑποτίθεμαι, suppono, & principia pono. Item propono. Item consulo. Legitur & ὑποτίθεται pro suspicatur. Bud. Com.

Ὑποτιμάω. μ. ήσω. τ. ηκα. irrogo pœnam, condemno. Plutarch. Ὑποτιμᾶσθαι τὴν ἀξίαν εἰς τὸ δεκαπλάσιον.

Ὑποτίμησις. pœna, & πρόφασις.

Ὑποτίτθιος. infans lactens.

Ὑποτομάδες. ἁι. abscissæ, præcipites.

Ὑποβυθορύζω. μ. ύσω. submurmuro.

Ὑποβπάζω. μ. άσω. τ. ακα. coniecto, puto, delibero. Actiu. accus.

Ὑποτοπέω. μ. ήσω. τ. ηκα. suspicor. Neutr. accus.

Ὑποβρέμω. subtremisco. & de senibus dicitur qui membris sunt tremulis.

Ὑποτρέχω. τὸ ὑπέρχομαι, subeo. Basilius translatè posuit prò surrepere & latenter insinuari. Xenoph. pro cursu comprehendo dixit, uel fugientem reprehendo. Bud. Com.

Ὑποτρέω. μ. έσω. τ. εκα. sustineo, tremo, præ timore fugio. Actiuum accus.

Ὑπότριμμα. τὸ. intritus palmulæ melle conditæ, & aliorum condimentorum. Item uersutiæ.

Ὑπότριτος. οῦ. subtertius, Capella interprete. libro septimo.

Ὑποτριόρχης ἱέραξ. subbuteo accipiter, interprete Gaza apud Aristotel.

Ὑποτροπιάζειν νόσον. dixit Hipp. morbum reciprocare, iterato recrudescere.

Ὑπότροπος. ὁ. ἡ. rediens, redux.

Ὑπότρομος. subtimidus, subtremulus.

Ὑποτρόχαλος. ὁ. ἡ. subrotundus.

Ὑποτυπῶμαι, &

Ὑποτυπόω. μ. ώσω. τ. ωκα. per figuram demonstro, designo, informo rem aliquam, hoc est, summaria descriptione designo (quod & περιγράφω dicitur) circunscribo, repræsento. Item ὑποτυποῦμαι animo uerso & imaginor. Herodianus τοιαύτας δὴ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τε καὶ ἔλπιζεν. Budæus Comment.

Ὑποτύπωσις. ι. ἡ. informatio, designatio, dispositio. Est & figura, quæ euidentia & illustratio dicitur, quando res ita scribendo exprimitur, ut uideatur delineari, uel (ut inquit Fab. 9.) proposita quædam forma rerum, ita expressa uerbis, ut cerni uideatur potius quàm audiri. Bud. Com.

Ὑπότυφλος. ὁ. ἡ. lusciosus.

Ὑποτύφομαι. succendor. Philostr. ὑποτύφεται τὰ στέρνα.

Ὑποτύφω. succendo, comburo.

Ὑποτυχών. ὢν. ὁ. tempestiuè qui subdidit, qui respondit.

Ὑπόγαιος. subterraneus.

Ὑπόλος. ὁ. ἡ. saniei plenus, subputridus, inflammatus. nam ὕπολα sunt ulcera oculorum quæ non apparent. Item dolosus, fictus.

Ὑπόλως. latenter.

Ὑπουράνιος. ὁ. ἡ. sub cœlo existens.

Ὑπουργέω. μ. ήσω. τ. ηκα. seruio, ministro, cum datiuo.

Ὑπουργία. ας. ἡ. ministerium, officiũ, subsidium.

Ὑπουργός. ὁ. qui obsecundat, minister est.

Ὑποτυγχάνω. protinus & commodè, appositeq; respondeo, ὑπολαμβάνω. Capitur etiam pro ὑποφέρω. Plutar. ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν οὐ φάσκῃς, At enim erat filius tuus. Bud. Com.

Ὑποφαίνω. μ. ανῶ. τ. ηνα. ostendo. Actiuum.

Ὑποφέρομαι. subsisto, labasco aut titubo, nec firmiter nitor, sed pessum eo. Plutarch. in Sertor. Et tenorem non seruo, nec ordiuem constitutum. oberro, ὑποβάλλομαι, apud eundem in Lycurgo. Bud. Com.

Ὑποφέροντες. οἱ. aduersarij.

Ὑποφέρω. suffero, subduco, transuersum rapio, id est παρα-

est παραφέρω. Item προφέρω, id est obijcio, exprobro Attiè, sicut de ὑπάγω, & alijs nonnullis dictum est, Herodi. Inde ὑποφορὰ obiectio, & αὐθυποφορὰ, exceptio, obiectioni opposita. Est etiam uestigium fallo, & pedem aufero. ut ὁ δ' ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιπορουῦντας, Ventus ualidus non sinebat pedem sublatum figere humi. Et χώρια ὑποφέροντα dicuntur, quæ uestigium fallunt præ lubricitate, hoc est δίνηρα, ut inquit Pollux.

Ὑποφδύγω. subterfugio.

Ὑποφητεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. sum subuates, sum antistes, ὑπεργῶ. χρησμολογῶ. Vnde ὑποφητεία deducitur, quę à prophetia ita differt, quòd hæc futura prædicit, illa autem quæ uel fiunt, uel facta iam antea sunt, exponit. Est etiam ὑποφητεύω enarro & interpretor, quasi per manus acceptum. Accus.

Ὑποφήτης. ς. ὁ. subuates, id est qui ab alio oraculum acceptum promit. Accipitur etiam pro ipsomet propheta, siue uate & sacerdote.

Ὑποφῆται τάξεις dicuntur à Dionysio angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere funguntur, & quæ diuinitus acceperunt, aut à superioribus ordinibus deinceps hauserunt: infimis ordinibus quasi per manus tradunt, & illi rursus uiris sanctis & deo plenis enunciant & produnt, qui etiã ob id ἐκφάνδρεις & ἐκφαντορικοί. Bud. Com.

Ὑποφητικόν. propheticum.

Ὑποφθαλμία. ας. ἡ. genæ.

Ὑποφήτωρ. ορος. ὁ. subditus.

Ὑποφθάμων. qui præuenit.

Ὑποφθάνω. μ. ανῶ. præuenio, προφθάνω.

Ὑποφθεγγομαι. subdo, interloquor, immurmuro.

Ὑποφόνιον. ν. τὸ. pœna, πρόστιμον, τὸ δεδεμένον τοῖς φόνου κατηγορουσι,

Ὑποφορά. ᾶς. ἡ. obiectio, sublatio & ὑποφοραὶ, profunda & subducta ulcera, ulcera quę dehiscunt.

Ὑπόφορος. ν. ὁ. tributarius, ὑπόδυθρος, ὑπὸ τέλος.

Ὑποφύομαι. μ. ύσομαι. σ. υσόμαι. orior, subnascor. Deponens. absol.

Ὑπόφυσις. adnatum, παραφυάς.

Ὑποφωνέω. μ. ήσω. κα. murmuro, submissa uoce loquor, acclamo.

Ὑποχα. submisse.

Ὑποχαίνω. uide superius ὑποκέχηνε.

Ὑποχαίρω. candeo.

Ὑποχαλῶ. remitto.

Ὑποχαλκίς. ίδος ἡ. urbs Aetoliæ, ad radices Chalcidis montis sita, unde illi nomen. Eust. Bœot.

Ὑπόχαλκος. ν. ὁ. subæratus, fictitius. Hinc illud prouerbiale in homines sub prætextu uirtutũ uitia occultantes, ὑπόχαλκον χρυσίον, hoc est subæratum aurum, & quod Plutar. ὑπόχαλκον γένος, adulterina & ementita generis nobilitas.

Ὑποχάεπος. ν. ὁ. sublucidus.

Ὑποχάσκω. suspicor.

Ὑποχείριος. ν. ὁ. subditus, mancipium, obnoxius, subiectus, conductus, adductus, mansuetus, obediens, utilis.

Ὑποχεῦται. suffusionibus oculorum laborare.

Ὑποχή. ῆς. ἡ genus retis.

Ὑποχίτων. quòd subter tunicã est, id est subucula.

Ὑπόχλωρος. subuiridis.

Ὑποχύματα, uel ὑποχύματα. τὰ. suffusiones humorum, qui inter corneam & crystallinam concrescentes uisum impediunt. ὑπόχυσις.

Ὑποχόνδρια. τὰ. præcordia. Gaza in Aristot. reddit hypochondrium seu subcartilagineum.

Ὑπόχρος. ν. ὁ. subditus.

Ὑπόχρεως. ω. ὁ. debitor. Sed sciendum quòd ὑπόχρεως οὐσία à Demosthene dicitur, ἡ ὑπέγγυος, ὑποκείμενη, quæ mutui aut pacti præsfacta est, & satis dato obnoxia. ex quo fit ut ὑπόχρεως αὐτὴρ dicatur non tantum obæratus, sed etiam obnoxius & beneficij debitor, & qui ad obsequium obstrictus est. Et ὑπόχρεω χρήματα uel κτήματα. & κατάχρεω κατάχρεα, & ὑπέγγυα, Latini appellant bona prædia & obærata, sponsione & fideiussione affecta. Bud. Com.

Ὑποχρίω. μ. ίσω. σ. ικα. lino, pingo.

Ὑπόχρυσος. subaureus.

Ὑπόχρως. subpallidus.

Ὑποχύματα τὰ. uide ὑποχύματα.

Ὑπόχυσις. suffusio oculorum, morbus, ὑπόχυμα, uulgo cataracta ab alijs aqua nominatur.

Ὑπόχυτος. ν. subturbidus.

Ὑποχυτῆρες. οἱ. uasa quibus oleum lychno adfundunt. Item chytropodes, Polluci.

Ὑποχωρήματα. τὰ. excrementa, proluuies. Sellæ uocantur à Plinio lib. 25. hoc est excrementa. ubi fortè mendum est: quoniam uerbum sella pro excrementis accipi, præterquam à recentioribus, nusquam reperies.

Ὑποχωρέω. μ. ήσω. σ. ικα. cedo, declino, ὑπεξίστα μαι. Neutr. datiuo iungitur, cum genitiuo.

Ὑποχώρησις. ιος. ἡ. discessio.

Ὑπόψαμμος. ν. ὁ. subarenosus.

Ὑποψιθίζω. uide ὑπεψηνισμένη.

Ὑποψία. ας. ἡ. suspectio, suspicio. Ammon. distinguit ab ὑφόρασις.

Ὑποψιθυρίζω. μ. ίσω. ικα. susurro, murmuro.

Ὑπόψιος. ν. ὁ. suspectus, sursum uidens, timidus, & alios aspiciens, ἐπουείδιστος, conspicuus uel deprehensus in malo. Etym.

Ὑποψόφω. concrepo.

ὑπτιάζομαι, &

ὑπτιάζω. μ. άσω. π. ακα. resupinꝰ sum, ὀξυπτιάζω. quod aliquando est pro supinè delicateq; me habeo & ignauiter, supinus negligentiusq; agito, θρύπτομαι, ὠρεΐζομαι. Aliquando, ut est apud Herodian. αὖθις ὑπτιάζειν, id est Politiano interprete, Talia dicentem Marcum ita animus defecit, ut statim conticesceret, ac languore nimio supinus in lectulum relaberetur. Ἐξυπτιάζω tamen actiuè ponitur apud Lucianum, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ὀξυπτιάζων ἑαυτόν. Bud. Com.

ὑπτίας. supinè.

ὑπτιασμός. morbus stomachi est.

Ὕπτιος. ου. ὁ. supinus (ut Gaza reddit ex Aristot.) quasi ὄπτιος. Accipitur pro socordè & desidè καὶ ἀπράκτως.

ὑπτιωτέρως. supinè, remissius.

ὑπόβολον. τὸ. uide suprà. ὑπόβολον.

ὑπολισθηκός. lubricus.

ὑπωμοσίαι, ab ὑπόμνυθαι, sunt dilationes quæ iureiurando postulantur & impetrantur, hoc est ὄνοεκοι αὐαβολαί. uel dilationes propter sonticum morbum, aut aliam legitimam causam impetratæ. Bud. Com.

ὑπωπάζω. μ. άσω. ω. ακα. liuore seu sanguinis nota sugillo oculos, quos Græci ὤπας uocant. macero. Inde pro coërceo siue cohibeo, subigoq;. Paulus 1. ad Corinth. 9. ὑπωπάζω μου τὸ σῶμα, καὶ δουλαγωγῶ. Aliquando ponitur pro custodio, diligenter obseruo.

ὑπώπιον. τὸ. sugillatum, sugillatio, liuor.

Ὑπώπια. coràm, pus ex oculis manans. significat & faciem, aspectum, uultum. Etym.

ὑπώπια. τὰ. pars sub oculis, id est sinus.

ὑπώρεια. proprie latus montis qua parte ascenditur diuiditur enim mons in partes tres, in πρῶμα, quod pedem, siue radicem montis significat, in ὑπώρειαν, & ἀκρώρειαν, quod cacumen siue fastigium montis est. Vide ὑπόρρος.

ὑπωρόφιος, crasi pro ὑποροόφιος. τὸ. ὁ. domesticus ὑπόστεγος, subtecto. Etym.

ὑπώροφον. quod est sub tecto. Etym.

ὑπωχρως. subpallidus.

Ὑραξ. κος ὁ mus, ab ὗς sus, quoniam suillo rostrum simile habeat, apud Nicand.

Ὑράξ. mixtim, αὐαμίξ.

Ὑρία. ας. ἡ. regio Aulidi finitima. & urbis nomen proprium. Etym. Est & hoc nomine urbs Calabriæ, Cretensium colonia, quæ & ὕριον neutro genere. Eust. Bœot.

Ὑραπόμος. τὸ. ὁ. qui apum fauos eximit.

Ὑρεγκ. γος ὁ uentilabrum.

Ὑρεοσός. τὸ. ὁ. sporta.

Ὑρεον. τὸ. τὸ. examen. & ὕρειον, fauus.

Ὑρέξ. aduerb. pro μίγδην, καὶ αὐαμίξ.

Ὑρπακος. uide Etym. ostreum.

Ὑρπάνα. ἡ. ollæ operculum.

Ὑρτήρ. ἥρος. ὁ. lotor.

Ὑρχαι. αἱ. uasa fictilia quibus reconduntur salsamenta, duas ansas habentia.

Ὑρχή. ἧς. ἡ. instrumentum in quo nautæ onera baiulant.

Υς. ὑός. ὁ. aper, nomen piscis. alias circunflectitur. à Gaza in Aristot. redditur sus: & οἱ ἥμεροι ὗδι, sues cicures.

Ὑσγινοβαφής. ες. ὁ. ἡ. tinctus colore herbæ hysgini, quem putant similem coccineo.

Ὑσγινόν. τὸ. τὸ. ostrum, herbæ genus, uaccinium, hyacinthus, purpureus color.

Ὕσδος. τὸ ὁ ramus, ὕστος. Aeolicè.

Ὑσειμι. illuc ingredior.

Ὑσίπυρος. ου. ὁ. ἐυπωδίης. malim ὀισυπυρός, ut supra.

Ὑδεῖσαι. humectari pluuia.

Ὑδλός. τὸ. ὁ. nugamentum, commotio.

Ὑδμιάζω. parum commodè, parumq; salubriter ualeo.

Ὕδρεξ. funis uel flagellum ex setis porcorum.

Ὕσκα. opsoniolũ, & lignũ quo accenditur ignis.

Ὕσκλος. ὁ. ligula seu corrigia calciamentorũ, ἀγκύλη, & & fimbria uestimenti.

Ὕσκυθα. succerda, hoc est excrementum suis.

Ὑσμίνη. ης. ἡ. pugna, quando pugna hostiũ & insultus sustinetur. πῆ τὸ τὸ ὑπομίμνειν.

Ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ.

Ὕσπληγξ. γος. ὁ. carceres, qui erat locus in circo, unde equi emittebantur in spectaculis. Est & lacei genus, παγὶς λύκων. Item palus, pertica, clauus ligneus. Item annulus corneus, κεράτινος κρίκος. Item flagellum, stimulus. Item dimissio, remissio, ἄφεσις.

Ὑσπολεῖν. sues pascere.

Ὕσσακα. pertica, palus.

Ὑσσακος. ὁ. πάσσαλος, clauus, palus. Etym.

Ὕσσακτος. muliebre pudendum, καὶ ὕσσακος, πάσσαλος.

Ὑσσός. τὸ. ὁ. uenabulum, hastile, & clauiculus ferreus, seu apex in umbilico scuti. Etym.

Ὑσσωπίτης οἶνος. uinum hyssopites hyssopo conditum, apud Dioscor.

Ὕσσωπον. τὸ. τὸ. hyssopus herba, similis sampsuco.

Ὑστακτέω. illudo oculis, φγακίζω. (Etym.

Ὑστλωπάω. dormiturio, capite nuto νυστάζω.

Ὑστὰς. άδος. ἡ. uitis prædensa.

Ὑστάτον. tandem, postremo.

Ὕστερον. aduerbium. ultimum. Sic Latini. Liuius, Tunc errabundi domos suas, ultimum illas ui

ſuri peruagantur. Curtius, Pater poſtremum ſtrinxerat ferrum. id eſt ad poſtremum. ὑστάτῳ προσαγορεύω, ultimum uale iubeo. Bud. Com.

Ὑστάτος. α. ὁ. extremus, ultimus.

Ὑστέρα. ας. ἡ. uulua, uterus, ſecunda, ut Gaza uertit in Ariſtotele, matrix. & decima. ἡ δὲ εἰκάδος ἡ. μέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ἣν ἡμεῖς πρώτην καὶ εἴκοστὴν καλοῦμεν. Etym.

Ὑστεραίᾳ. τῇ. poſtridie. ſubauditur ἡμέρᾳ.

Ὑστερέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. egeo. Deponens genitiuo iungitur.

Ὑστερέω. μ. ήσω. τ. ηκα. careo, ἐλλείπομαι, tardus uenio. Neutrum abſol.

Ὑστέρημα. ατος. τὸ. poſteritas, defectus.

Ὑστερήσαντες. οἱ. ceſſantes.

Ὑστέρησις. ιος. ἡ. penuria.

Ὑστερίζω. μ. ίσω. uenio poſt tempus, intempeſtiuè

Ὑστερικὰ γυναῖκον. ab utero ſuffocatæ. (facio.

Ὑστερικός. ὴ. ὸν. uuluaceus, uuluarius.

Ὑστεροβουλία. ας. ἡ. pœnitentia, mutatio ſententiæ.

Ὑστερογενεῖς. οἱ. poſtgeniti & agnati.

Ὑστερογενής. ές. nouiſsime & poſtremo natum.

Ὕστερον. poſt, nouiſsime, tandem, deniq;, deinde, ſiue poſterius, deinceps, poſtea, poſthac. Habet interdum poſt ſe genitiuũ, ut ὕστερον χρόνου τινός τινος. Aſciſcit ſibi & articulum aliquando, ut οἱ ὕστερον, poſteri. Aliquando & uerba, ut ὕστερον τίθεσθαι, poſtponere, poſthabere. Inde illud, ὕστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις.

Ὕστερον πρότερον. figura, cum quid narratur ordine conuerſo, præpoſteratio.

Ὑστεροπότμος. ον. cui etiamnum uiuo, uita tantũ ex hominũ opinione defuncto, rogus fuit factus.

Ὕστερος. ſequens, ſecundus. Thucyd. ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος, Virtute nulli ſecundus.

Ὑστριξ. ιχος. ἡ. hyſtrix, erinacij ſpecies, aliàs ὕστριχ. Meminit eius Aelianus, & Oppian. libro 3. de Venatione, & Eraſmus in prouerbio, Hyſtricis ſeta.

Ὑστριχίδες. flagella ex ſetis ſuillis, quibus cædebantur ſerui.

Ὕστρος. ὁ. uenter, γαστήρ.

Ὑστοῖος. nepos, ἔγγονος.

Υφ' αὑτῷ πρᾶγμα ποιεῖσθαί. in poteſtatem ſuam redigere, ſubiugare.

Ὑφα. τὸ ὕφασμα.

Ὑφάζω. idem quod ὑφαίνω. Etym.

Ὑφαιμος. ον. ὁ. ſanguineus, ſugillatus, ſanguine ſubtus concreto.

Ὑφαινέσκω, &

Ὑφαίνω. μ. ανῶ. τ. αγκα. compono, paro, texo, carmino. Accuſ.

Ὑφαιρέτρια. ἡ. obſtetrix, μαῖα.

Ὑφαιρέω. μ. ήσω. τ. ηκα. ſurripio, ſuffuror, ſubtraho. Actiuum accuſ.

Ὑφαίρεσις. ιος. ἡ. diminutio, priuatio, ſubductio.

Ὑφαλος. ον. ὁ. ſaxum ſub mari latens, uel adiectiuè, ſub undis latens. Item miſer, & tectus, doloſus uerſutus. Etym. ſic ὕφαλος φάτις, tectum

Ὑφαμος. ον. ὁ. arenoſus. (conſiliũ.

Ὑφάντης. ου. ὁ. textor.

Ὑφαντική. ars textoria.

Ὑφαντικός. ὴ. ὸν. textorius, uilloſus.

Ὑφαντός. ὴ. ὸν. textus.

Ὑφάντρια. ας. ἡ. textrix.

Ὑφαπτω. μ. ἅψω. τ. αφα. ſubincendo. Actiuum.

Ὑφαρπάζω. ſurripio.

Ὑφασμα. ατος. τὸ. textura, pannus, tela.

Ὕφεαρ. τὸ. uiſci genus quod in abiete ac larice naſcitur, & δρυὸς ὕφεαρ, quercuũ uiſcum, apud Plin. τὸ ὑπὸ φυόμενον τοῖς πτυκαῖς τῶν ἐλάτων.

Ὑφεδρεύω. ſubiectus ſum, ſuppoſitus.

Ὑφεδρος. ον. ὁ. intercute aqua laborans, ὑδροπικῶν.

Ὑφειμένη φωνή. ſubmiſſa uox, inferior. (Hipp.

Ὑφείμην οὐδενί. conceſsi nemini.

Ὑφεῖναι τὴν ὀργήν. abſtinere ira.

Ὑφειμένως. ſubmiſſe, incuruatè, ceſsim, remiſſe,

Ὑφείσωσαν. ſubijciant. (parce.

Ὑφεκτῶν. ον. ὁ. lebes.

Ὑφέλκω. ſubtraho, ſupplanto, induco.

Ὑφελόμενος. ſurripiens.

Ὑφῴνος. ὁ. ſubunio, quæ eſt una ex ſyllabarum paſsionibus nota, ab ultima litera primæ declinationis ad primam ſequentis ſubducta.

Ὑφερπύζω. μ. ύσω. π. υκα. &

Ὑφέρπω. μ. ερύω. π. ερπα. ſubſerpo, ſubrepo. Neutrum abſolutum.

Ὕφεσις. ιος. ἡ. diminutio, remiſsio contentionis. Vnde καθύφεσις. huiuſmodi enim eſt præuaricatoris affectus, ut ſe ſubmittere uelit aduerſa

Ὑφεσμός. ὴ. ὸν. impedimẽtũ, συμποδισμός. (rio.

Ὑφεστώς. quod in rerum natura cadit.

Ὑφεστος. qui domi agit, ſub tecto uerſans.

Ὑφεστῶσα. ἡ. ſubſiſtens.

Ὑφή. ῆς. ἡ. contextus, fimbria, corpus, cuſtodia.

Ὑφηγέομαι. μ. ήσομαι. π. ημαι. narro, expono, ſub alio expono, doceo, hortor, ſuadeo, & dicto, author ſuum, duco. Item præeo, ut ὑφηγεῖσθαι ὁδόν, Plutarch. Itẽ prouocare, προηγεῖσθαι. Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμῳ ἄρχοντας ταύτῃ ἢ ἂν ὑφηγεῖσθαι. Eo modo propulſare bellum conabimur à uobis laceſsitũ, quomodo uos prouocaueritis. Bud. Com.

Ὑφήγησις. ιος. ἡ. enarratio.

Ὑφηγητής. ὴ. ὸν. interpres, dux, propheta.

Ὑφημίολον. ſubdimidium. Capella lib. 6.

Ὑφηνιοχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. fungor officio aurigæ. Neutrum abſol.

Ὑφηνίοχος

Ὑφιωίοχος. ου. ὁ. minister, auriga.
Ὑφισύμενος. ου. ὁ. submissurus.
Ὑφίεμαι. condescendo in contentiones, incipio contendere, ὑφίεσθαι τῶν πόνων Hipp subire labores. Item remitto, cedo, & decedo de eo quod tueri possim si uelim, & semper cum genitiuo, ut ὑφιεῖς τῶν δικαίων τοῦ ἑαυτοῦ, decedere de iure suo. Bud. in Annot.
Ὑφιλόω. μ. ανῶ. subsideo, succedo, submittor. Neutrum absol.
Ὑφίημι. ήσω. π. ηκα. suppono, submitto, remitto, minuo, ὑποβάλλω, indulgeo, acquiesco, Hipp. βραχέα ὑφεῖναι παχύναι ξηρῷ, paululum indulgēdo, sicco medicamēto obstruere. Acti. accus.
Ὑφίσταμαι. subsideo, sideo, pessum eo. Aristotel. Probl. δηθαμεῖν δὲ ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον. Et subeo, succedo, Plato de Rep. 6. Item subeo, id est sustineo & suscipio, Lys. κατὰ φιλ. Est etiam ἐρυθριῶ εἶναι καὶ ὑποχωρῶ. Interdum poëticè pro ὑπιγνοῦμαι, recipio & polliceor. quo usus est & Xenoph. παιδ. 6. ἐγώ σοι ὦ κῦρε ἐθελόσιον ὑφίσταμαι. Est etiam suscipio, id est aggredior, ἀναιρεῖσθαι, ἀναλαμβάνω, instituo & incepto. Isocrat. πρὸς φίλιππ. τὸ. ἐρώτησον ὑποστησαμένους τοιαῦτα γνώμας τοιούτους. Et pro suppono, pono, id est τίθεμαι & ὑποτίθεμαι. Athen. οἷσθ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι. Præterea sustineo. id est δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Synes. οὗτός ἐστιν πρῶτον ὑποστὰς ὁ πλίνθινος γυμνός. Hoc Liuius imitatus est, Iam non feras tantum subsistere, &c. Bud. Com.
Ὑφίστημι. μ. ὑποστήσω. π. ηκα. sustineo, promitto. Item in rerum naturam produco, subijcio, suppono, ut ὑφίστησιν ὁ θεὸς πάντα. Vnde ὑφιστάμενη γένεσις, procreatio quæ omnia constituit, à qua omnia habent subsistentiam.
Ὑφόρασις. ῆ. suspicio. uide ὑποψία in Ammon.
Ὑφοράω. μ. ὑπόψομαι. π. ὑφεώρακα, respicio, considero, suspectum habeo, intelligo, timeo.
Ὑφορῶμαι. suspicor, torue aspicio, occultè & clam uideo. Etym.
Ὑφορβός. οῦ. ὁ. subulcus.
Ὑφορμῶν. dicitur ἡ λυσικὴ νοῦς. & ὑφορμῶ αὐτὴ τοῦ ὑποπτεύομαι, sum formidolosus alicui. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὄρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Synes. tamen scribit, καὶ ὑφόρμει μέν ἐκ ἐλάττων, & suspectum nobis erat periculum non minus, terrebat nos non minus metus ille. Bud. Com.
Ὑφορμίζομαι. τὸ. κατάπλεω, appello ad portum.
Ὑφορώμενος. suspiciosus.
Ὑφός, pro κυφός, abiecto κ, gibbosus, curuus.
Ὑφόωσι. texunt.
Ὑφύδριος. &
Ὑφύδρος. subaquatilis, urinator, aqua intercute laborans. ὑδρεῖῶν. Hipp.
Ὑφωμαδὸν. unanimiter, ὁμοθυμαδὸν.
Ὑχιος. ου. ὁ.

Υ

Ὑψαγαρέω. magna loquor, μεγαλογορῶ.
Ὑψαγόρης. ου. ὁ. altiloquus, mēdax, sycophanta.
Ὑψαρνος. ου. ὁ. fluuius Bœotiæ.
Ὑψαυχενῶν. ῶνος. ὁ. superbiens.
Ὑψαυχέω. μ. ήσω. glorior, iacto, μεγαλαυχῶ.
Ὑψαίχμω. ωνος. ὁ. gloriosus, supinus, elata ceruice incedens.
Ὑψῆται. numularij, argentarij.
Ὑψηγόρος. ου. ὁ. sublimiloquus, alta & magna pro concione dicens. Etym.
Ὑψηγορία. superbia, elatio.
Ὑψήγορος. alta & magna prædicans. Etym.
Ὑψηλογέω. μ. ήσω. π. ηκα. alte loquor. Neutrum absolutum.
Ὑψηλόνοιν. τὸ. elatio mentis, altitudo mentis.
Ὑψηλός. ῆ. altus, sublimis, quasi ὑψηρός, ὁ εἰς ὕψος ἠρμένος.
Ὑψηλοφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. altè sapio. Neutr.
Ὑψηλόφρων. ονος. ὁ. altè sapiens, superbus, magnanimus.
Ὑψηλῶς. μεγάλως.
Ὑψηρεφής. ἐς. ὁ. ἡ. altus, sublime fastigiū habens, celsitectus.
Ὑψηπός. altus, magnus.
Ὑψηχής. ἐς. ὁ. ἡ. altisonans, ὑψαύχην.
Ὕψι. altè. ὑψῆ.
Ὑψιβάμων. alte uel in alto incedens.
Ὑψιβαθής. ου. ὁ. altus.
Ὑψιβρεμέτης. ου. ὁ. altitonans, altifremus.
Ὑψίζυγος. ου. ὁ. altisedens, in alto trutinans humana, gubernator supremus.
Ὑψικάρηνος. ου. ὁ. habens altum caput.
Ὑψικέρατος. ου. ὁ. altus, alta cornua habens.
Ὑψικέρωνος. ῆ. ἡ. πυρός πληγή.
Ὑψικομος. alticomus, in summa parte frondosus, ὑψιπέτηλος.
Ὑψίκομπος. ου. ὁ. superbus.
Ὑψιμέδων. in alto regnans.
Ὑψιπέτηλος. ου. ὁ. habens altas frondes. & simpliciter altus, Etym.
Ὑψιπέτης. ου. ὁ. altiuolans.
Ὑψιπετής. qui ab alto cecidit.
Ὑψίπορος. ου. ὁ. per cacumina ingrediens, curēs sic.
Ὑψίπους. οδος. ὁ. excelsus.
Ὑψίπυλος. ου. ὁ. habens altas portas.
Ὑψίσολος. ου. ὁ. alte succinctus, in altū subductam habens uestem.
Ὕψιστος. ου. ὁ. altissimus. & est superlatiuus sine cōparatiuo, ut summus apud nos.

Ὑψιτένων. superbus, elata ceruice.
Ὑψίτερος. comparatiuus est ab ὕψος, Theocr.
Ὑψιφοίτης. altigradus.
Ὑψόθεν. ex alto.
Ὑψόθι. in alto, ἄνωθι.
Ὑψόροφος. ον. ὁ. excelsus, fastigiosus, magnus.
Ὕψος. εος. τὸ. altitudo, quasi ὄψος, unde patet prospectus.
Ὑψοκερθείς. in altum leuatus.
Ὑψόσε. in altum.
Ὑψοῦ. alte, in alto.
Ὑψόφρων. ὑψηλόπορος.
Ὑψόω. μ. ώσω. ω ωκα. exalto, perficio. Actiu. accuiung. Ioseph. lib. 2. πρὶν ὑψῶσα τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας. Ante quã impleret opus discessit.
Ὕψωμα. ατος. τὸ. altitudo.

Υ Ωσις. ι. ος. ἡ. exaltatio.
Ὑω. μ. ὕσω. ω. ὕκα. pluo, rigo, humecto. Dicitur etiam impersonaliter, ὕει. μ. ὕσει. ἀόρ. α. ὕσεν.
Ὑώδης. ες. ος. ὁ ἡ. porcinus.
Ὑωϋδὲς. os quod subest antiadibus. sic uocatum ab imagine literæ. alij πυρασάτην uocant.

Φ Α.

Ἀ ανθε ἀόριστ. α. pass. à φαίνομαι pro ἐφάνθησαν. apparuerũt.
Φαάνταται. ον. ὁ. splendidissimus.
Φαάντερον. splendidius.
Φάβα. μέγας φόβος, ἡ τὸ σύνηθες ὄπωρον, magnus terror.
Φαβότυπος ἱέραξ. ὁ. accipiter palumbarius, ut Gaza uertit ex Aristotele.
Φαγαίδαινα. uide φάγαινα apud Ammonium, nisi potius legendum est φαγέδαινα, quod placet.
Φάγαινα. ἡ. hulcus, immanis appetitus comedendi, similis ei quem βούλιμον nominãt. Ammo.
Φάγγρος. ὁ. phaniger piscis apud Aristotelem, ut reddit Gaza. forte legendum φάγρος. id est, pagrus piscis.
Φαγεδαινα. ἡ. uoracitas, morbus, esuritio, hulcus cancrosum.
Φαγηλὸς. agnus.
Φαγήματα. τὰ. esculenta, epulæ, βρώματα.
Φαγλαός. ὁ. ὁ. torrens.
Φαγομαι pro φαγεῖμαι. edam. à φάγω uerbo inusitato, quod in aorist. β. ἔφαγον habet.
Φάγονδε. ά. maxillæ, mandibulæ, σιάγονδε.
Φάγος. ον. ὁ. uorax, edax, comedo.
Φάγρος. ον. ὁ. genus piscis apud Aristotelem, à Gaza reddit̃ur pagrus.
Φαγύλιον. τὸ. marsupium, μασός.
Φάγω. comedo, Genit.
Φαδάλλω. flecto, γνάπτω.

Φᾶε. lucebat.
Φαέθουσα. ης. ἡ. Phaëthusa, una est ex filiabus Solis.
Φαέθω. μ. σω. luceo, ardeo.
Φαέθων. οντος. Phaëthon, solis epitheton.
Φαεινός. ὄν. ὁ. lucidus, speciosus, tenuis, subtilis.
Φαείνω. μ. νῶ. ostendo, luceo. Actiu. accus.
Φαεινός. ὄν. ὁ. splendidus.
Φαεσίμβροτος. ον. ὁ. ferens lucem mortalibus.
Φαέσφορος. luciferens, lucifer.
Φαλάλη. peculiaris morbus qui rubrum mare naiuigantibus oboritur.
Φαλόμαι. &
Φαλῶ. appareo.
Φαμί. dic, à φημί.
Φαμαί. ᾶς. ἡ. fusca, subnigra. fuscus enim color medius est inter album & nigrum. sed φαῖα. ας. ἡ. nomen est urbis. Cyrillus.
Φαιακία νῆσος. Corcyra insula.
Φαιδιμόεις. ὄγκος.
Φαίδιμος. ον. ὁ. clarus, fortis.
Φαιδρὸς. ὄν. ὁ. clarus, alacer, lautus, illustris, purus, manifestus. sed φαῖδρος, penanflexum, proprium nomen est, ut Phædrus Platonis.
Φαιδρότης. ητος. ἡ. speciositas, alacritas.
Φαιδρόω. μ. ώσω. π. ωκα. exhilaro. Actiu. accus.
Φαιδρύνομαι. alacer fio.
Φαιδρυντὴς. æduituus.
Φαιδρύνω. tersum reddo, polio, expurgo, exhilaro. Actiu. accus.
Φαιδροπὸς. ὄν. ἡ. aspectu formosus, iucundus, gratiosus. Etym.
Φαιδρωπὸς. idem. Etym.
Φαιδρῶς. splendide, nitide.
Φᾶεν. dicerent, φάικσαν, Aeolicè.
Φάιμι. dicerem.
Φαίκανον. τὸ. ruta, πήγανον.
Φαικάσιον. ὄν. τὸ. pero, calceamẽti rustici genus.
Φαικὸς. ὄν. ὁ. leuis, splendidus, contumax, efficax, uigens, uiuidus, agilis.
Φᾶμεν. pro φάιμεν, uel ἔφημεν.
Φαίνακίζω. decipio, seduco, conuicior, irrideo.
Φαίνεται. uisum est, apparet, uidetur.
Φαινόλης. indusium, sagulum, ἐφεστρίς. quasi tota transparens ob leuitatem, tenuitatemq;.
Φαινολίς. ίδος. λάμπρα, φωσφόρος.
Φαίνομαι. μ. δμαι. π. αμαι. appareo, luceo, in conspicuo sum ut omnibus appaream ueluti lumẽ in edito positum, uideor, ostendor. Aliquãdo pro accusor. Depon. absol. Inde τὰ φαινόμενα, astra & stellæ dicuntur.
Φαινόμενοι καὶ ἐκκείμενοι. rei quos Romani pendentes appellant.
Φαινομηρίδες. nuncupatæ sunt Lacænæ, quòd in cessu coxas retegerent.

Φαινοπροσωπεῖν. ostendere lætã faciem, agere hilari uultu, in publicũ prodire, nec se domi aut in secessu continere. Erasmus in Chiliadibus.

Φαινός clarus, lucidus.

Φαινύλιος. proprium nomen ἥρως cuiusdam.

Φαίνω. μ. αυδ. ω. ανκα. luceo, splendeo, cõspicuus sum, ostendo. Interdũ est deferre ad fiscũ, quadruplaturas & delationes factitare, accusare. Vnde τὰ φανέντα bona delata. Et ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών, qui reum agit & non peragit.

Φαιός. ᾶ. ὁ. fuscus, pullus, μύϊνος, mustellinus, ξυπαρός uide φαιά.

Φαιὸς ἄρτος. panis cibarius, & ater, ξυπαρός.

Φαιρίσδιν. poëtice pro σφαιρίζειν.

Φαισός. ᾶ. ὁ. uel φᾶσος. luminosus, lucens. Item urbs Cretæ, & promontorium Gortynis.

Φάκελον. α. τὸ manipulus, fasciculus. Ammonius exponit conuulsionẽ cum inflãmatione. forte aliquid commune habet cum σφάκελος.

Φάκελος. ου. ὁ. fascis, onus, fasciculus lignorum, Ammonius.

Φακή. ῆς. ἡ. lens, legumen, ἡ τὰ φαῦλ κακᾶ, οἷον φακάκη, quòd oculos lædat & hebetet. lens cocta. Ammonius.

Φακίολοι φυγάνων. fascioli farmentorum.

Φάκος. α. ὁ. lentigo faciei, uerruca.

Φακός. α ὁ. legumen, lens cruda apud ueteres, ut φακή cocta, lenticula palustris, & nigra quædã oculi macula. Item instrumentũ quoddam medicum, & freni pars, præterea & salebræ minutiæq; marmoris: apd' Iustinũ Martyrem pro ahenno aut uase in quo mortui cineres conduntur, positũ legitur, ubi de Sibyllæ busto loquitur. Φακωτοὶ ἐκκοπεῖς, lenticulata scalpra apud Gal. lib. 6. Therap. quorũ in extremitate quiddam lenti nõ dissimile prominet leuius obtusiusq;, in acutam cuspidem exiens. Eust. Iliad ψ. capi etiã pro fulcro & pede lecti, ubi legitur, Φακὸν κλίνης πειρεχαλκὸν ὄντα κλάσας, &c.

Φακτεῖν. sepire.

Φακωτὸν. τὸ. uas fomentatorium, à lenticulæ similitudine, labrum.

Φάλα caput, capitis ornamentum, clauus in galea splendidus, phalera.

Φαλαγγαρχία & φαλαγγάρχης. uide in Appendice de uocabulis militaribus.

Φαλαγγηδὸν. turmatim.

Φαλάγγια. τὰ. fulcimenta quæ nauibus substernuntur, ἐρματα: & ligna, Eust. Iliad. δ.

Φαλάγγιον. α τὸ. phalangium, quod est genus aranei, quod omnibus internodia terna sint in cruribus apud ueteres lignum φαλάγγιον dicebatur, unde φάλαγξ acies militaris, quòd lignis, sudibus, clauisq; armarẽtur. teste Eu^ Il. δ. apd' Aristotelem phalangium & phalanx uocatur. Gaza Græcas uoces relinquit. Vide & Aelianũ & Nicandrum in Theriacis, ubi etiam φάλαγξ dicitur.

Φαλαγγίτης. α. ὁ. legionarius.

Φάλαγγος. α. ὁ. bellicum instrumentum.

Φαλλαγωγία ἡ festum Priapo sacrum, nomen adeptum à circunferendis phallis (sic uirile membrum coriaceum contentum uocant) Phallam nanq; Liberi patris orgya celebrãtes adorabãt, ex oraculo quod ita habebat, φαλληνὸν πιμῶσι Διονύσοιο κάρηνον.

Φαλλάγωμα. τος. Pompæ genus in Bacchanalib.

Φαλαγῶσα. exasperata, iritata.

Φάλαγξ. γος. ἡ. internodium in digitis, ut Gaza uertit in Aristotele. Est etiam animal araneo simile, de quo in φαλάγγιον dictum est. Item phalanx agmen militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Acies quoque centum & uiginti armatis constans, ut tradit Eust. Iliad. δ. Aristot. φάλαγξ. etiam est in digitis pars illa quæ non flectitur, quæ inter duos articulorum est nodos, ut τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν, sit κόνδυλος, τὸ δὲ ἄκαμπτον, φάλαγξ. Est & domicilium ligneum. Continebat autem octo milia armatorum, nullumq; genus aciei apud illos ualidius erat. Vnde & peditum stabile agmen appellabant, autore Curtio. Dicitur autem uel ἀπὸ τοῦ πελάσαι ἄγχι. hoc est à propius accedendo, uel ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod clarum significat. Politianus testudinem interpretatur, ut apud Liuium, Galli testudine facta confecti stabant. Vide in Appendice de uocabilis militaribus, multa de phalange & attributis ei. Est & nauis fulmentum, lignum teres.

Φάλαινα. ης. ἡ. balæna, quæ & phocæna, uel tirsio, interprete Theodoro apud Aristotelem. Vide & Aelianum. Item cicindula, lampyris, quæ noctu lucernis aduolat. παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι, quæ & ψώρα dicitur. Nicander Scholiast. addit Rhodiorum lingua ita dici.

Φαλακοῦ. opus rude, τὸ ἐπὶ τῷ φαλῷ ἀδόμενον. Etymol.

Φαλάκρα. ἄκρας. ἡ. caluitium, apud Synes.

Φαλάκραι loca nuda, nullis herbis aut plantis uestita, quæ Latini glabreta uocant. sunt & Nymphæ quædam hoc nomine appellatæ.

Φαλακραῖαι κῶραι. αἱ. apud Lycophr. naues ex arboribus in Phalacro Idæ promontorio succisis factæ.

Φάλακρον. α. τὸ. promontorium Idæ.

Φαλακρός. οῦ. ὁ. caluus. παρὰ τὸ φαλόν, hoc est λαμπρὸν ἔχειν τὸ κάρα. uel quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλόν.

φαλόν, id est λευκόν. Φαλακρὰ Hippocrati, sunt cum leuore rotunda.

Φαλακρότης. ητος. ἡ. caluitium, ut Gaza uertit in Aristotele.

Φαλακρδνται. calueſcunt.

Φαλάκρωμα. ατος. τὸ. caluitium.

Φαλακτόνιος. accipitris genus.

Φάλαυθος. caluus, φαλακρός. Etym. αὔθος enim canus capillus.

Φάλαρα. phaleræ Latinis dicuntur, α mutato in e, ſicut τάλαντον, talentum. Significantur autem eo nomine ornamenta equorum, ſiue equitum & nobilium, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod illuſtre ſignificat.

Φαλαρικα. phalarica, genus teli miſſile, quo utũtur ex falis, id eſt ex locis extructis dimicãtes.

Φάλαρις. ιδος. ἡ. nomen proprium regis Agrigentinorum crudeliſſimi, & genus auium apud Ariſtotelem, & Oppianum in Ixeuticis. Gaza Græcam uocem relinquit.

Φαλαρισμός. ὁ. Phalaridis imperium, immanis crudelitas, imitatio Phalaridis. Eraſmus in Chiliadibus.

Φαλαρός. ὁ. albus, caluus. Alij legunt φαλερός.

Φαληρεύς. ὁ. πολίτης καὶ δημότης. Etym.

Φαληριάω. μ. ώσω. π. ακα. albeſco, attollo, cumulo. Neutr.

Φαληρική. ἡ. Gaza in Ariſtotele uertit Phaleriam.

Φαληριόω albicans, ſpumoſus.

Φαληρὶς. ιδος. auis quædã paluſtris Veneri ſacra.

Φαληριῶσα νῆσος. apud Lycophr. Inſula candicans Alexander.

Φαλήρος. ρ. ὁ. ſpumeus.

Φαλήρον. ὁ. τὸ. ferrum galeæ.

Φαλικρὸν. τὸ. merum, ἄκρατον.

Φαλιόπους. ουλος. albis pedibus, λευκόπους.

Φάλιος. ρ. ὁ ſplendidus, albus, in fronte albos habens crines.

Φαλίπτω. uaneo, deſipio, ſpumo, dealbo.

Φαλκη. ῆς. τὸ. ueſpertilio, & capillitij ſquallor.

Φαλκὶς. ἡ. lignum quod carinæ clauis affigitur, apud Pollucem.

Φαλλικὸν ἆσμα. extemporaneum carmen quod in honorem Bacchi, ſuper phallis canebatur, apud Ariſtoph.

Φαλλός. ὁ. ὁ. phallus, priapus, αἰδοῖον σύκινον, uel ξύλον ἐπίμηκες, ἔχον γὼ ἄκρω σκύλινον αἰδοῖον. uide Suid. Vide in Chiliadibus Eraſmi, Phallus Deo.

Φαλλοφόροι. οἱ. uide in Chil. Eraſmi.

Φαλοικρότης. ητος. ἡ. caluitium. malim φαλακρότης ut ſupra.

Φάλον. τὸ. προμετωπίδιον, phalera, clauus galeæ ſplendidus.

Φαλὸς. ρ. ὁ gleba, λόφος, conus galeæ, albus, lucid⁹.

Φαλὸς. idem. & ſplendidus, & ſcutella parua ſplendida in pectore equorum. Item petra eminẽs in mari. Etym. Item exiguus clypeolus corruſcans. Euſt. Ili. ε. Idem Ili. κ. teſtatur eſſe exiguũ umbilicũ, de quo criſta alligatur, & Il. ε. ἀνάσκμα περικεφαλαίας προμετωπίδιον.

Φαλύνω. polio, ſplendidum reddo, illuſtro.

Φαμαί. opinor. Depon. accuſ.

Φάμεν. dicens. Atticum eſt.

Φαμενὼθ. apud Aegyptios Martius menſis dicitur, Theon in Aratum.

Φᾶν, pro ἔφησαν. dixerunt.

Φάναι. dicere. 218.

Φᾶναι. lucere, apparere.

Φαναῖος. Apollinis cognomẽtum apud Chios.

Φανᾶν. uelle, θέλειν.

Φαύοι. οἱ. agni, ἀρνοῦ.

Φανεὶς. uiſus, qui apparauit, ſiue noctu, ſiue interdiu, ſed φανθεὶς noctu ſolum.

Φανερὰ οὐσία. opes, hoc eſt, facultates quę in territorijs cõſiſtũt, bona immobilia, uide ἀφανὴς.

Φανεραὶ κρίσεις. approbatæ ſententiæ.

Φανερός. ὁ. ὁ. manifeſtus.

Φανερόω. μ. ώσω. π. ωκα. manifeſto. Actiu.

Φανερῶς. planè, manifeſtè.

Φαινέσκω. appareo, luceo.

Φάνης. ητος. ὁ. ſol. & Phanes nomen uiri. Φάνητος hymnus eſt apud Orpheum.

Φανηλοῦντες. οἱ. manifeſtantes.

Φανθεὶς. uide φανεὶς.

Φανίας. qui tenuis fortunæ cum ſit, ſummas diuitias iactat & ſimulat, à Phania quodam eius ingenij. Vide in Chil. Eraſmi, Phani oſtium.

Φαίνω. μ. ίσω. π. ικα. appareo, oſtẽdo, manifeſto.

Φάνιον. locus quo purgamenta reijciebant.

Φανιώναι. οἱ. tabellariorũ genus. Alexand. Genial. lib. 1. cap. 27.

Φανὸς ὁ ὁ. clarus, ſplendidus, lampas, fax, laterna. Vide λυχνοῦχος in Ammonio.

Φάνος. ρ. ὁ. uiri nomen, paroxyton. Cyrill. uide in Chil. Eraſmi, Phani oſtium. Interdum qui nunciat aliquid.

Φαντάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. imaginor, informo, ut apud Ciceronem de Nat. Magnam turbam congreget ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne coniectura quidem informare poſſimus.

Φαντάζω. idem, fingo, in ſomnis uideo. (nio.

Φαντασία. ας. ἡ. imaginatio, uiſio, ambitio, opi-

Φάντασμα. τος. τὸ. uiſum, ſpectrũ, φάσμα. Differt autẽ φαντασία τοῦ φαντάσματος, quòd hoc ſit δόκησις διανοίας, οἷα γίνεται κατὰ τὸν ὕπνος. illud autẽ eſt figura, aut ſpecies alicuius rei, quæ

ſenſu comprehenſa eſt, relicta in mente. Itaq; φάντασμα eſt eius quod non eſt, φαντασία uero ſolum eius quod eſt, authore Suida. Eadem diſtinctio eſt apud Laërtium libro 6. in Zenone Cittico. Vide φάσμα apud Ammonium.

Φαντασιωδὲς δαιμόνιόν τι. uidere uiſus dæmonium quoddam.

Φαντασικὸν. ὁ. ἡ. phantaſia.

Φαντασικὸς. ὁ. ἡ. imaginatiuus.

Φάν, pro φασί Doricè dicunt.

Φάος. εος. τὸ. lux, lumen, ὄφθαλμος, oculus.

Φαραγγώδης. εος. ὁ. ἡ. abruptus, præruptus.

Φάραγμα. τὸ. ſeptum pro φράγμα.

Φάραγξ. γος. ἡ. uallis parua, conuallis, terra fiſſa.

Φαραι. texere, nectere. (Etym.

Φαρβία. ας. ἡ. craſſa ueſtis.

Φαρετρᾶον. τὸ. pharetræ operculum.

Φαρετρεών. ῶνος. ſagittarius.

Φαρέτρα pharetra, ἡ φέρουσα τὰ τρώματα, ἤτοι βέλη.

Φαρικόν. τὸ. nomen ueneni apud Nicandrum in Alexipharmacis & Dioſcor.

Φαρικλάκη. ης. ἡ. myrica.

Φαρισαῖος. ου. ὁ. phariſæus, ſeparatus. ab Hebræo pharas, hoc eſt diuidere.

Φαρκάζω. furor.

Φαρκὶς. ίδος. ἡ. ruga uitio ſenij contracta, & φαρκιδώδης, rugoſus, & φαρκιδόμυος, mœſtus, fronte caperata.

Φαρμάζω. μ. άσω. inficio, curo.

Φαρμακεία. ας. ἡ. uenenũ, medicina, medicamentum. Ammon. diſtinguit à γοητεία.

Φαρμακδυθὲς. ῶτος. ὁ cui data eſt potio uenenata.

Φαρμακδύομαι. μ. δύσομαι. π. μαι. ueneno inficio, incanto, medeor. Actiu. accuſ.

Φαρμακδὺς. έος. ὁ. ueneficus, incantator.

Φαρμακδύτρια. ας. ἡ. uenefica.

Φαρμακδύω. μ. δύσω. π. δυκα. idem quod φαρμακδύομαι, paro, condio, tingo. Hipp. ſolet uſurpare pro medicamẽto purgante uti, ceu paſsim docet Gal. Actiu. accuſ.

Φαρμακὶς. ἡ. incantatrix, uenefica.

Φαρμακώδεις. ῶδες. ὁ. ἡ. medicinalis, medicatus. & φαρμακώδεις πόσεις, potiões medicatæ, pro φαρμακωθεῖσαι, apud Nicand. legitur.

Φάρμακον. ου. τὸ. uenenum, remedium, medicina, pigmentum, color. In bonam & in malam partem accipitur, quando in bonam, à φέρω καὶ ἄκος deriuari dicunt, quaſi ferens medelam: quando in malam, à φέρω καὶ ἄχος quaſi ferens triſtitiam. Herodi. quando in malam partem accipit, addit adiectiuum ἀκλητήριον. Tria ſunt φαρμάκου genera teſte. Euſt. Iliad. ἀ. ἐπίπασα, quæ leuandis doloribus uulneribusq; ſanãdis imponuntur: χρισὰ quibus tela imbuuntur: & πτὰ ſecundum Aeſchyl. hoc eſt, patibula.

Φαρμακοπώλης. ου. ὁ unguentarius. à φάρμακον καὶ πωλέω.

Φάρμακος. nomen uiri proprium.

Φαρμάκος. idem apud Didymum.

Φαρμακός. ου. ὁ. ueneficus, unguentarius. Itẽ ſacer id eſt deteſtandus & execrabilis, expiator & homicidarum luſtrator. Bud. in Annot. poſt.

Φαρμακοτρίβης. ὁ. tinctor, & qui pharmaca terit & apparat, & qui ea uendit. Etym.

Φαρμακῶδες. εος. τὸ. odor medicamenti.

Φαρμακώδης. εος. ὁ. ἡ. uenenoſus, medicatus, ſalubris.

Φαρμάκων. ονος. ὁ. à pharmacis læſus. Etym.

Φαρμακών. officina tinctoris, βαφεῖον.

Φαρμουθί. menſis apud Aegyptios qui à noſtris Aprilis appellatur.

Φαρμάσσω, ſiue φαρμάττω. μ. ἄξω. π. αχα. tingo, ungo, uenenis inficio, ferrum intinctũ acuo, miſceo, contempero ferrum ſtomomatis in modum, imbuo. Vnde translatè apud Plutarch. in Polit. φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις, Admiſcẽtes res maledictis. Item medicor. Aliquando adulor, decipio. Item recedo, abſcedo. Etym.

Φαρόειν. arare, renouare.

Φᾶρος. εος. τὸ. penanflexum. tunica, ἱμάτιον, pallium, tunica exterior, ſicut χιτὼν, interior.

Φάρος. ου. ἡ. Pharus inſula ante Aegyptum, apud Pliniũ. eſt etiam nomen urbis propriũ. Etym. Et turris maxima prope Alexandriam, nauigantibus lumen præbens nocturno tẽpore. Vnde etiam aliæ turres in hoc factæ φάροι uocantur, & dicitur quaſi φαύος, quod ex eo faces appareant. Interdum oratio.

Φάρσος. pars ueſtis abſciſſa, fruſtum, promontorium, pinna, portio.

Φαρόω. aro. nam φ abundat.

Φαρυγγήσλω. cum ingluuie, cũ uoracitate. Etym.

Φαρυγγίς. ίδος. ἡ. ingluuies, edacitas.

Φάρυξ. γος. ὁ. uel ἡ. guttur, fiſtula ſpiritalis, fauces. Gaza in Ariſtotele uertit fauces gutturis.

Φαρυμός. ου. ὁ. audax, confidens.

Φαρύω. expolio, illuſtro, λαμπρύω.

Φάς. dicens.

Φάσκαξ. κος. ὁ. ſycophanta.

Φάσγανον. ου. τὸ. enſis, à uerbo φάσαι, quod iugulare ſignificat, uel à σφάζω, σφάγανον, & φάσγανον.

Φάσθαι. dicere.

Φασί. quemadmodum uulgò dici conſueuit, ut aiunt.

Φάσι. dicentibus.

Φασιανὸς. ὁ. συνοφάντης. Etym.

Φασιανοὺς. alij equos, alij aues interpretantur, à Phaſide fluuio Scythiæ. Phaſiani auis meminit Ariſtoteles.

Φασίζω. μ. ίσω. π. ικα. excuso. Actiu. accuſ.

Φάσιμος. ὁ conſpicuus. Etym.

Φάσις. ιος. ἡ. dictio eſt ſignificatiua, ἀπὸ τοῦ φαίνω, per quam nec uerũ nec falſum enũciamus, ut homo, Socrates. Aliquando pro propoſitione, Ariſtotel. τῶν μετὰ τὰ φυσ. 3. & 10. Aliquando pro affirmatione, κατάφασις, ἀπὸ τοῦ φημί, apud eundem. Aliquando pro ſententia & apophthegmate, Ariſtotel. Ethic. 6. Aliquando pro fama, denunciatione & rumore. Luc in Act. 21. αὐτῷ φάσις τοῦ χιλιάρχῳ. Aliquando ſignificat appellationem, tuitionem, & criminum delationẽ. Vnde δίδωμι φάσιν, eſt inſtituere accuſationem contra aliquem & eum deferre. Bud. Dom.

Φάσις. ιος. ὁ Phaſis fluuius Colchorum. Cyrill.

Φάσκελος. ὁ. faſciculus uel ſarcina ueſtium. ἱματιοφορία. Ammonius.

Φάσκωλον. marſupium, pera.

Φάσκω. dico, exiſtimo, fateor, profiteor. imperfectum eſt ἔφασκον. cæteris temporibus caret. ui de διαλέγεται in Ammonio.

Φασκώλιον. ου. τὸ. marſupium coriaceum. item ueſtis, ferculum, cubile. & uas uel dolium quod recipit libros, ueſtes, argentum. forte eſt etiam poculum. Etym. Ammon. exponit δερμάπτον.

Φάσκωλον. τὸ. ciſta, arca, ubi ueſtes reponuntur.

Φάσκωλος. idem, ſcrinium, locus in quo ueſtes reponuntur. & ueſtis. Etym.

Φάσμα. ατος. τὸ. uiſum, uiſio, ſpectrum, mõſtrum. Ammon. diſtinguit à φαντάσμα.

Φάσσα. ης. ἡ. palumbus, genus turturis. Oppianus, & Aelianus. Gaza in Ariſtotele palumbem uertit φάψ.

Φασσοφόνος. ου. ὁ. occidens palumbũ, accipitris genus. Gaza in Ariſtotele palumbariũ uertit.

Φάσσων. uelum.

Φατέον. dicendum eſt.

Φάτνια. τὰ. oſſium utriuſq; mandibulæ explantationes, à ſimilitudine quam habent cum brutorum præſepibus, quę & φάτναι dicuntur.

Φάτης. mendax, locutuleius.

Φατί. aiunt, Doricè φασί.

Φατίζω. τὸ φατίσω. dico, ſeparo.

Φάτις. ιος. ἡ. fama.

Φατίσω. dico, ſeparo. Actiu. accuſ.

Φάτνη. ης. ἡ. ſtabulũ, præſepe. Inde & ſuperiorem & inferiorem partem dentium molarium coniunctim ſimul φάτνας uocant. Eſt & nomen ſyderis Proclo de ſphęra, ſtellæ in Cancro νεφελοειδεῖ συγροφῇ. id eſt nubeculæ ſimiles, φάτνη præſepe dicuntur.

Φάτνωμα. ατος. τὸ. laqueare, tectũ exſculptũ. Etym.

Φατνωματικός. ἡ. ὁ. laqueatus.

Φατνωτὸς. ὁ. tabulatus, ἐνιδρωτός.

Φατὸς. ἡ. ὁ. dicibilis, dictus, fama.

Φατρία pro φρατρία. nõnunquam ponitur, quæ erat tertia cuiuſque tribus pars apud Atticos, τὸ σώταγμα, τριτῆυς. Suid.

Φαῦλις. ἡ. locus ſubdialis, ruina.

Φαῦλγη. ἡ. nomen auis apud Aelianum.

Φαυλεπιφαυλότατος. η. ὁ. nequiſſimus, pręcæteris nequiſſimis. Epigram.

Φαυλία. oleaſter, aut ſimpliciter oleæ ſpecies, Phauliam Theoph. eſſe oliuã, à Plinio maiorinam dictam, ſunt qui autumãt, uocatur & φαύλη ἐλαία, teſte Euſt. Ammonius.

Φαυλίζω. μ. ίσω. π. ικα. uilipẽdo, ſubſanno, & ſuccenſeo. Actiu. accuſ.

Φαύλιος. bene habitus, auctus, pulcher, magnus.

Φαυλίστρια. ſubſannatrix, contemptrix.

Φαῦλος. η. ὁ. ἡ. uilis, malus, uitioſus, peruerſus. Aliquando & ſimplex, exiguus, tenuis, leuis, facilis, ut ὁ πᾶν ἁ φαῦλον, non leuiter, Syneſ. Budæus Com. Apud Platonem & Euripidem pro ſimplici ponitur. Laërtius lib. 3. ſignificat etiam τὸ τυχὸν καὶ ἁπλόν uetеribus & μοχθηρόν. Gale. lib. 1. de fracturis. ſic φαυλοτέρα κατάπασις, p ſimplici nec admodum operoſa, & φαύλη ἐπίδεσις dicitur ab Hippocrat. ligatura remiſſa. Item φαύλη δίαιτα inter tria dietæ genera (quæ ſunt σκληρά, ὑποφαύλη, & φαύλη) conſtat uini uſu & carnium, quæ alioqui & ἁπλῆ & τυχοῦσα à Galen. dicitur Vide in σκληρός.

Φαυλότης. ητος. ἡ improbitas.

Φαύλως. peruerſe, leuiter, improbè, difficilè.

Φαῦνος. τὸ. tribulus, ſpinoſa planta.

Φαῦρος. α. ὁ. leuis, pro φλαῦρος.

Φαῦσιγγες. maculæ tibiarum ex igne contractæ, fiſſuræ pedum, ſplendores, radij, λαμπηδόνες, hæmorrhoides, puſtulæ.

Φαῦσις. ιος. ἡ. aurora, lux, illuſtratio, illuminatio.

Φαύσκω, & Aeolice φραύσκω, pro φαύσκω. dico.

Φάψ. βος. ὁ phaps, auis genus, apud Lycoph. Gaza in Ariſtot. uertit palumbem, ſicut & φάσσαν.

Φαῦω. μ. άσω. π. ακα. dico, facio, luceo, frango, occido. Actiu. accuſ.

Φαωφί. ab Aegyptijs menſis October uocatur, Theon in Aratum.

Φέβομαι. fugio, metuo.

Φέγγος. εος. τὸ ſplendor, iubar. (accuſ.

Φέγγω. μ. φέγξω. π. εγχα. illumino. Actiu.

Φείδαλος, quaſi φιδιάλοιτος. ſordidus, tenax.

Φείδη. Fidene urbs.

Φειδηνᾶοι. οἱ. Fidenates populi.

Φιδῆται. οἱ. qui φιδῆτα celebrabant, hoc eſt ſodalitia exercentes.

Φιδήτιον, uel φιδήτιον. α. τὸ. ſodalitium nomen,

societas quæ in conueniendo in unũ Spartæ fiebat. Dicta à φείδομαι, uel ἀπὸ τῆς φιλίας. Vide in Chiliad. Erasmi.

Φειδολός ή.ό. sordidus, parcus medius per ω mega in medio.

Φείδομαι. μ. ἐίσομαι. τ. εισμαι. parco, id est abstineo. Item miseror. Et τὸ ἀκριβολογοῦμαι, id est accuratè loquor. Depon. genit.

Φειδὸς. ὁ. parcus, idem qui φειδωλός. Eust. Odyss.

Φείδε. caue.

Φειδόμενος. ὁ. parcus.

Φειδόμια. ας. ἡ. parca, auara.

Φείδυλος. parcus, tenuis. Etym.

Φείδω. φείδομαι libero, seruo.

Φειδώ. οος. ἡ. parcitas, parsimonia, cura, misericordia, πρόνοια.

Φειδωλή. idem.

Φειδώλιον. τὸ. scabellum, sedes, septum.

Φειδωλός. parcus, tenuis.

Φείδων. ὁ. nomen uiri proprium. Etym.

Φειδωποιόμενος. μηδεμίας ἡλικίας, temperans à nullius ætatis exitio.

Φεισμονή. ῆς. ἡ. misericordia, φειδώ.

Φειστέον. parcendum est.

Φεισών. fluuius q alio nomine Ganges appellatur.

Φελγώω. nugor, mentis inops sum, deliro.

Φελίναι. aues, quarũ aucupiũ docet Opianus.

Φελλὰς. ἀδος. ἡ. exterior librorum membrana.

Φελλεὺς, &

Φέλλοδρυς. υος. suber arbor.

Φέλλος. locus petricosus, cortex arboris, qui Latinis suber dicitur mons quidam Italiæ, in quo fiebant magnæ faces. Etym.

Φελλίνας. ὁ. homo leuis, quasi suberinus. Eras. in Chiliad.

Φελόνης. εἰλητὴν τομάριον, βεμβρανον, γλωσσόκομον, theca reliquiarum, lignea capsula, marsupium, & parua tunica. Etym.

Φενάκη. ης. ἡ. appositicia coma, galericulum.

Φενακία. ας. ἡ. fraus.

Φενακίζω. μ. ίσω. τ. ικα. decipio, inanibus rerum simulacris & ueluti præstigijs oculis insipientium impono. Actiu. accus.

Φενακὶς. ίδος. uas uinarium, ueges.

Φενακισμός. ὁ. ὁ. deceptio, impostura.

Φεναξ. ηος. ὁ. derisor, mendax, erro, deceptor, impostor, fuci artifex.

Φενεός. urbs est Arcadiæ iuxta quam Stygis aqua est, teste Strabone.

Φενίσλα. ἡ. ludi genus per sphærã apparati. Etym.

Φενὶς. idem.

Φενόλης penula, uestis Romana, φαινόλη.

Φένω. τὸ. φονεύω.

Φεραστὶς. ιδος. ὁ. bellicosus, scutifer.

Φεραυγὴς. ἐος. ὁ. ἡ. lucidus, splendorẽ afferẽs. Ety.

Φέρβω. μ. ἔρψω. π. ἔρφα. pasco, foueo. quasi βίον φέρω. Actiu. accus.

Φέρε. hortandi aduerb. dic, age.

Φέρε δή. age iam, agedum, cedo.

Φερέγγυος. ὁ. ὁ. testis pretio uel fide dignus, potens promittere, firmus, certus, præs.

Φορέγγυος. ὁ. idem.

Φερέκακος. ὁ. ὁ. laborum patiens.

Φερεκλος. nomen fabri proprium. Etym.

Φέργα. φερνή.

Φερέοικος. ὁ. ὁ. cochlea, testudo. quidam dicũt animal albũ simile mustelæ sub quercubus & oleis nascens, sic ab Arcadibus uocatum, alij uero animal maius uespa bene magna. Etym.

Φερέπονος. ὁ. laborum tolerans.

Φερέσβιος. ὁ. ὁ. uitam ferens mortalibus, id est frugifer, uitæ fœcunditate præditus, uiuificans.

Φερέστερος. ὁ. ὁ. melior, potentior.

Φέρετρον. ὁ. τὸ. pheretrũ, id est capulus quo mortui efferuntur.

Φερεφάττα. ης. ἡ. apud Platonem, καὶ

Φερεφαττία. ας. ἡ. Proserpina, alij φερεφάττα, & πρόσφαττα poëticè.

Φέριστος. à φέρτατος. ου. ὁ. optimus, excellentissimus, cuius maximè refert. nam φέρειν pro referre sumitur.

Φέρμιον. rete, sporta piscatoria, nassa, λύγος, fiscella è iuncis contexta, Eust. Iliad. 9. φέρνιον ex Menandro citat, atq; ea uerior est lectio.

Φέρνιξ. ἡ. dos. Etym.

Φέρνιον. idem. ἀλιδυλικὸν πυρίδιον. Ammon.

Φερνή. ῆς. ἡ. dos, προίξ. Ammonius.

Φέροικος. φερέοικος. domiporta.

Φέρομαι. feror. Aliquando rapior, auferor impetu. Aliquãdo dicitur de ijs quæ in manibus hominũ uersantur, ut liber editus. Sic Cicer. Eius scripta quædã ferũtur. Aliquando pro lucrari, & habere, accipere, auferre. ut φέρεσθαι μισθόν, sicut apud Terent. Ego pretium ob stultitiã fero. & apud Plaut. Duplicem ut mercedem feras. φέρεσθαι ἆθλον, ita ut apud Ciceronem, Ne diutius pendeas, palmã tulit. φέρεσθαι δόξαν. Cæsar, Maximam inter suos ferunt laudem: φέρεσθαι χάριν, beneficium accipere. Aliquando ponitur pro uergere & tendere. Theophrast. ἐπὶ τὸν φέροντα, &c. Sic Cicero de Senect. Vitis quæ natura sua caduca est, & nisi fulta sit fertur ad terram. Sunt & aliæ locutiones ex hoc uerbo, καλῶς φέρεσθαι, quod de eo dicitur, qui cũ bene agitur. ἀτυχῶς φέρομαι, Res mihi infeliciter procedunt. Thucyd. εὖ φερόμενος τῷ στρατηγίᾳ, Cui res militaris, & imperatoris munus recte cedebat. Sic ἄμεινον τοῦ χρόνου φέρεσθαι, eodẽ modo dicũtur. Ἔλαττον φέρομαι, posteriores fero, cedo, ut

cedo, ut ἔλαβον ἔχειν, uinci & superari in ludo uel alia re. Bud. Com.

Φορόμενος. ου. uelox, citus. Plutarch. in Mus.

Φορόνικος. uictor.

Περσεφόνη. ης. ἡ. Proserpina. quòd ἄφορον, hoc est, diuitias afferat.

Φέροπολος. epitheton Fortunæ apud Pindarum.

Φέριστος. ου. ὁ. optimus.

Φέρτερος. ου. ὁ. tolerantior, melior, potentior, uelocior, robustior. Est etiã uilior & debilior ἀπὸ τοῦ ἀχθοφόρων. Etym.

Φερτός. ὴ. ὸν. tolerabilis.

Φέρετρον. pheretrum.

Φέρω. μ. οίσω, ab οἴω. τ. ἐνήνοχα. ἀόρ. α. ἤνεγκα. ἀόρ. β. ἤνεγκον ab ἐνέγκω. fero, ἀναφέρω, βασάζω, & tolero, ὑπομένω, ut ἐπιεικῶς ἐνεγκεῖν, Plutarch χαλεπῶς ἐνίωχος, Demosthe. & ἐρρωμένως φέρειν, Andocy. pro supino remissoq; animo transmittere, hoc est non acriter uindicare. Item pendo, pensito. Inde φόρος, tributum. Item creo, designo. Demosth. πῶς λέγεις. ὅτε ἐτόλμησεν ἐνεγκεῖν. &c. ὅτε ἐνεχθείς, &c. id est προβληθείς χρηματεῖν. Item auferre Gregor. αὖραι φέροιεν, Auferant uenti, in uentos abeat. Itẽ tendere, pertinere, & hoc cum præpositione εἰς. Greg τῶν εἰς ὀρθὸν φερόντων, eôdem pertinentium. Herodot φέρει ὁ ἀγὼν ὅδε πᾶσαν τὴν ἑλλάδα. Idem Greg. εἰς ᾅδου φέρουσαν, Viam ad inferos ferentem. Vel cum ὦν. Aristot. τὸ μετὰ τὰ φυσ. 10. ἐφ' ὃ φέρει, Ad quod potissimũ pertinet. Φέρειν etiam patria dicitur. Aristid. in Panath. πρώτη πατρὸς ὄντι αὐθρώπει. Sic. Cic. de Orat. Hæc ætas primũ Athenis oratorem propè perfectũ tulit. Vnde ἐνεγκεῖν pro patria, Synes. Sunt præterea & aliæ rationes huius uerbi. ut φέρειν εἰς ἄγειν, populari & diripere. Sic Liu. Vt ferri agique res suas uiderunt. Erasmus in Chil. ἄγουσι καὶ φέρουσι. Φέρειν καὶ διαφέρειν ψῆφον, ferre suffragium & sententiam, & decernere. Dicitur & ψῆφον τίθεσθαι, & γνώμην θέσθαι. φέρειν δι' γλώσσης, sic dicitur, ut ἔχειν & ἄγειν, hoc est, hominem turbis celebrare, in ore semper habere. Φέρειν δι' μνήμης, meminisse, nõ obliuisci. Φέρειν χάριν, est conferre beneficium & gratificari, χαρίζομαι, obsequor. Dicimus etiam φέρω μισθὸν sicut φέρεσθαι. & accipio, λαμβάνω. Etym. Μέγα φέρειν Plato pro magni referre dixit, hoc est, πολὺ διαφέρειν. Φέρων quoq; interdum pars est orationis ornatus magis causa quàm significationis posita. Lucianus: σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπεμπόλησας, Te ipsum cum ipsa philosophia uenum dedisti. uel magis ad uerbum, Te ipsum addictum iuisti cum ista philosophia. Sic Sallustius, Bonorum, præmia ereptum eunt, pro eripiunt. Et uersus, Fuere tamen ciues qui sese remq; publicam obstinatis animis perditum irent. Bud. Commentar. Ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. Ammonius.

Φερώνεια. ας. ἡ. Feronia nemoris dea, à ferendis fructibus dicta, quam alij αὐτόφορον, alij φιλοσέφανον, alij uero φορσεφόνην uocant.

Φερώνυμον. ου. τὸ. cognomen.

Φερώνυμος. uerum habens nomen, ἀληθεύων τῷ ὀνόματι.

Φετμή. ῆς. ἡ. pro ἐφετμή. præceptum.

Φεῦ. heu. idem ferè quod ὦ, sed genitiuo iungitur. Xenoph. φεῦ τοῦ ἀνδρός, de homine loquẽs indigna nece perempto. Φεῦ τοῦ λόγου; Papæ quid ego audio? Bud. Cõ. Admirationẽ insignẽ notat interdũ, quãdo uertas licebit, mirũ, aut, dij boni, φεῦ. πνοῖκης ὅσον ἀνῆφ ἐν ἔαρ; in Epigrammat. quantum, dij boni fragrantiæ uer accendit?

Φυγή. ῆς. ἡ. fuga.

Φεύγοδρος. ὁ. hydrophobus, à Polybo medico appellatur, quasi aquifuga, quod aquam metuat, ea affectione correptus.

Φεύγω. μ. φεύξομαι. π. πέφευγα. ἀόρ. β. ἔφυγον. fugio, uito, declino, caueo. Interdum pro exulo, ut φεύγειν τὴν πατρίδα, exulare patria: & φεύγειν τὴν πόλιν, qui exulat sua ciuitate. Vnde ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulum, uel reditus in patriam. Aliquando ad forum pertinet, & φεύγων dicitur ὁ ἀπολογούμενος, qui causam dicit, qui reus est & postulatus, ut φεύγων φόνου, & φεύγων ὕβρεως. Item φεύγων δίκην uel ἔγκλημα ὑπόλυνος, qui actione aliqua in iudicium tractus est, cõtra quem lege agitur. Et φεύγοντες ὦν φόνῳ, qui ob cædem exilio se multarunt. Φεύγων δικαίας, qui status controuersiam patitur. Φεύγων αὐδροφονίας, homicidij reus. Φεύγειν interdum non significat actione conueniri, sed crimen timere & uitare. Bud. Com. Ammonius distinguit ab ἀποφεύγειν.

Φεύζειν. heu exclamare, deplorare, φεῦ λέγειν. Eustat. Il. χ.

Φευκτέον. fugiendum.

Φευκτὸς. ὴ. ὸν. uitabilis, fugiendus.

Φευκτός. Etym.

Φεύξιμος. fugiendus, detestabilis, ἀποτρόπαιος.

Φεψάλυξ. υκος. καὶ

Φέψαλος. ου. ὁ. scintilla.

Ἡ. dixit, ἔφη.

Φ

Φηγαιεύς. Aeantidis tribus populus. Etym.

Φηγαλεὺς. ὁ. Bacchi cognomentũ ob fagos quæ uiti pedamentũ præbent. Eust. Iliad. ν.

Φηγίνος. ν. ὁ. fagineus.

Φήγινος. ν. ὁ. faginus, quod ex fago factum est, sicut Latinis, ut fagineæ arculæ Colum. & faginus axis, Vergil.

Φήγιον. ν. τὸ. mōs iuxta oceanū, uel fagos, pducēs.

Φηγός. ὁ. fagus, quasi φαγός. ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, comedere, quia olim homines fructibus arboreis uictitabant. est etiam fax. Etym.

Φηγεῖς. Erechtheidos tribus populus. Etym.

Φήγω. ἐσθίω. comedo.

Φηθέω. perdo, decipio.

Φῆκ. uide Etym.

Φηκώδης. ος. ὁ. strigosus, male habitus.

Φηλητόθρεπτος. ν grossis enutritus.

Φήληξ. ficus agrestis, nondum matura, grossus, à φυλᾶν. id est, decipere, quòd immatura existens oculis imponat præbita maturitatis specie.

Φηλήτης. ν. ὁ deceptor, fur, latro.

Φῆλος. ν. ὁ. impostor, ὁ ἀπατηλός, insidiator, improbus, λυθαργός.

Φηλῶ. ήσω, & ώσω. decipio. à grossis ficubus, qui maturi esse uidentur cū non sint. Actiu. accus. φηλῶσας πρόμον, apud Lycophr. imponēs principi, ἐξαπατήσας τὸν ἄρχοντα.

Φήλωμα. ατος. τὸ. fraus, impostura, deceptio.

Φήλωσις. idem.

Φήμη. ης. ἡ. fama, rumor, responsum deorum.

Φημί. μ. φήσω. καὶ φαμί. μ. φήσω. ἀόρ. α. ἔφησα. ἀόρ. β. ἔφην. ἀπῃ. μφ. φᾶναι. dico, aio, animaduerto, existimo, fateor, censeo, affor, iubeo, denuncio. Vnde φήμ' ἐγώ, pro sic aio, sanè inquam, ita censeo, certè, sanè, profectò, responsio ad interrogationem. Et ὁ φάμενος, negans. Ponitur quoq; φαμὶ interdum pro inquam, ut ἔφην. Videtur & aliquando poni ἀργὸν καὶ παρέλκον. Xenoph. ὅπερ φᾶναι ὁρῶ ὅταν μὴν ἄρτου ἅψῃ, εἰς ὀδὲν τὴν χεῖρα ἀπτόμενον. hic φᾶναι aut abundat, aut αὐτὸ τοῦ ἔφη ponitur, ut Latinè dicere, pro dicere cœpit. Porrò φημὶ cū de præterito dicitur, præterito iungitur, cum de futuro, futuro. φησὶν ὁ λόγος, ut dici solet.

Φημίζομαι. καὶ (Actiu. accus.

Φημίζω. μ. ίσω. uel ίξω. π. ικα. uulgo, uaticinor, di-

Φῆμις. rumor, φήμη. (co. Actiu. accus.

Φημισμός. idem.

Φημόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. obmutesco. Depon.

Φημόω. μ. ώσω. π. ωκα. obturo. Neut. Accus.

Φημύς. ύος. ἡ. fama, rumor.

Φῆν. aiebat, pro ἔφην.

Φῆναι. ostendere, dicere, δεῖξαι.

Φηνακίζω. φγνακίζω. Etym.

Φήνη. ης. ἡ. osifraga, ut Gaza uertit in Aristotele. sunt qui fulicam reddant, quod non placet.

Φήρ. Aeolicè pro θήρ. ρός. ὁ. fera, gigas, centaurus.

Φηρῶ. uide. Etym.

Φήρια. τὰ. oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ, prælonge sub auribus glandulosi tumores apud Hipp. ἀδενώδεις ἐξοχαὶ, quales Satyris tribuuntur.

Φῆρος. antiquorum deorum cibus.

Φῆσθα. pro φῆς, aut ἔφησθα.

Φῆσι. dixerit, φῇ.

Φήτρη. ης. ἡ. cognatio, συγγένεια.

Φητώ. ἡ. cardo, στρόφιγξ.

Φθάνω. præuenio, sed inusitatum. quidam tamen inde τὸ φθᾶς deriuant.

Φθάνω. μ. φθάσω. ἀ φθάω. π. ἔφθακα. ἀόρ. β. ἔφθην ἀ φθῆμι unde particip. φθάς. καταλαμβάνω καὶ παρακολουθῶ, hoc est assequor quod efficere contendo, & aliud præterea quod nō satis uno uerbo exprimi potest. Demost. οὐ γὰρ ἔφθη ὁ θεόπομπος, Neque enim facere potuit Theopompum, quin, &c. Isocrat. οἱ δὲ ὡς ἔφθασαν πυθόμενοι, At isti simul ac audiuerunt. Lucian. οὐκ οὖν φθάνοις ἐπῴδων ἡμᾶς, Non effugies, quin conuiuio excipias nos. Greg. οὐ φθάνω τὸ νοῆσαι, Verum animo cōcipere nequeo. Idem Isocrat. τὸ δ' ὕστερον ὡς ἔφθασαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, Deinde protinus in seruitutem nō redegerunt. Plato in Phæd. ἀλλὰ μὴν ἔφη ὁ Κέβης, ὡς δίδωντος σοί ὡς οὖν φθάνοις, Atqui (inquit Cebes) omnino igitur id facies, quando ille tibi hoc quod postulas protinus concesserit. Idem in Sympos. ὡς οὖν φθάνοιμι εἰπεῖν τὸν ἀλκιβιάδην, Omnino igitur id faciam inquit Alcibiades. Et in Euthyde, οὐκ οὖν φθάνοις ἀκούων, Iamiam audies. Sic ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: & φθάνει ἀναλισκόμενον, pro ἀναλίσκεται, Aristot. de Gen. 1. & ἔφθη κατακωλυθεὶς, pro κατεκωλύθη, Xenoph. & ἐφθάκει πυθόμενος, audieram, Synes. Φθάνω etiā peruenio significat Greg. ἀνω φθάνουσιν, Euadūt in sublime. Sic Hom. Iliad. 9. φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπὶ αἶαν. Est etiam occupo & anteuerto, anticipo. ut φθάσαι τὸν λογισμόν, anteuertisse rationi, Demosth. Item propero & festino. Herodian. Interdum pro declino apud eundem Politiano interprete. Φθάσαν etiā dicitur & προφθάσαν quod præteriit. Bud. Com.

Φθαρτικά. τὰ. uenena, letalia.

Φθαρτικός. ὁ ὁ. corruptiuus, exitiosus.

Φθαρτός. ν. ὁ. corruptibilis, moralis.

Φθάς. ὁ. Vulcanus. Est quoq; participium, præueniens, à φθάζω, uel φθῆμι.

Φθάω. φθάνω.

Φθέγγω pro φθέγγομαι loquere. nam Iones dissoluunt ν in ω.

Φθέγγομαι. μ. ἐγξομαι. π. ἔφθεγμαι. loquor, sono, pipio. Depon. accus.

Φθέγμα. ατος τὸ. uox. Ortus per simplex γ scribi dicit, Herodianus uero per duplex. Etym.

Φθείρ. ρός. ἡ. pedunculus, piscis omniũ pinguissimus. Gaza in Aristotele uertit pediculus, & θθείρ ἄγριος, pediculus ferus, apud eundem.

Φθεῖρες. οἱ. fructus pinuum, strobili.

Φθειρίασις. morbus pedicularis, ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedos & pediculos uocamus.

Φθειρίζομαι. μ. ίζομαι. π. ισμαι. quæro pediculos. Depon. absol.

Φθειροδίεσσα. τὰ. quæ aptiora sunt ad pediculos procreandos. melius per ω in secunda syllaba.

Φθειρονομίδης. ου. ὁ. pediculis scatens.

Φθειροποιός. pediculos producens, apud Theophrast. piceæ species est, quam pediferã, tineosamq; uocare licet.

Φθείρομαι. Latinè uno uerbo reddi non potest. Demost. Ἀλλὰ δηνοίπινες εἰσιν φθείρειν πῶς εὖ πλουσίους, Quidam eo ingenio præditi sunt ut cupidè suam operam diuitibus uenditent. Inde φθείρω, pro I in malam rem, μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττω.

Φθειροπωλοῦντες οἱ. pediculiuori apd Herod.

Φθειροφάγοι. οἱ. Ponti gens apud Strabon. à squallore & sordibus nomen, inquit, adepti, uelut pediculiuori.

Φθείρω. μ. ερῶ. ω. ἔφθαρκα. μέσος. π. ἔφθορα. corrumpo. Actiu.

Φθειρώδης. ὁ. ἡ. pediculosus. uide superius φθειροδίεσσα.

Φθέω. præuenio, perdo, φθέω.

Φθέῤῥω. Aeolicè pro φθείρω.

Φθῆ. præuenit.

Φθῆμι. præuenio, à uerbo φθάω.

Φθία. pars & urbs Thessaliæ, Pharsalia.

Φθιάομαι. perdo. Etym.

Φθιάς. Thessalica.

Φθίμενος. ου ὁ. deficiens, moriens, defunctus.

Φθίνα. ας. ἡ. rubigo, ac species oleæ.

Φθινὰς. ἀδος. ἡ. morbus tabidus, letalis.

Φθίνασμα. tabes, phthisis. Aeschylus ἡλίου φθινάσματα, solis descensum siue occasum dixit, hoc est, τὴν δύσιν.

Φθινίμενος. idem quod φθίμενος.

Φθινοπωρινός. ὁ. ὁ. autumnalis.

Φθινόπωρον. ου. τὸ. autumnus.

Φθινυθέσκω, καὶ

Φθινύθω. corrumpo, collabor, pereo.

Φθινύω. idem.

Φθίνω. μ. φθίσω. π. ικα. deficio, tabesco, corrumpo, facio deficere. Actiu. accus. dies quoq; φθίνειν dicitur, ubi à medio cœli axe deuergit occasum uersus, teste Eust. θ.

Φθινώδεις οἱ. Hipp. dicuntur omnes quibus extenuatur quoquomodo & exile redditur, strigosumq; corpus, nõ tantum hi qui macrescũt ob pulmonis hulcus atq; in tabem abeunt. Gal. libro 1. Epidem.

Φθινώδης. tabificus.

Φθίνων. mensis dicebatur à uicesima die usq; ad trigesimam.

Φθῖξ. ἡ. exilis, tabe consumpta.

Φθισιλώωρ. ρος. ὁ. hominibus pestifer, & exitiosus.

Φθῖοι. οἱ. Phthij à Phthio quodam denominati. Etym. Ammon. distinguit à φθίωτοι.

Φθισικὸς. ὁ. ὁ. tabificus.

Φθισίμβροτος. ου ὁ. homicida, hominũ corruptor.

Φθίσις. ιος. ἡ. corruptio, diminutio, tabes, macies morbus consumptiuus, σῆψις. Dicitur & oculi phthisis, pupillæ constrictio.

Φθιτός. ὁ. ὁ. mortalis, corruptioni obnoxius.

Φθίω. corrumpo.

Φθιώτης. qui est ex Phthia regione. Etym. Vide φθῖοι in Ammonio.

Φθογγή. ῆς. ἡ. uox, sonus.

Φθόγγος. ου. ὁ. sonus, inarticulata uox.

Φθόεις. pastillos uocat Hippocrates.

Φθόη. ης. ἡ. φθίσις. tabes.

Φθοῖς. placenta lata & rotunda, apud Athenienses, quę cæteris Græcis πόπανον dicitur, & est accusatiuus casus, numeri pluralis pro φθοίδας.

Φθοῖς. ῖδος. idem, & segmentum, auri ramentum, tenuis farina, aut puluis, πόπανον.

Φθοῖς. pemmatis genus quod cũ interaneis manducabatur Pausan. apud Eust. Iliad. σ.

Φθονεῖσθαι. passiue. inuidiosum esse, inuidiam habere dixit Cicero de Orat. 2. Cum Scaurus nõnullam haberet inuidiam ex eo, quòd Phrygionis Pompeij locupletis hominis bona sine testamento possederat.

Φθονερὸς. ὁ ὁ inuidus.

Φθονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. inuideo, æmulor, reprehendo, prohibeo. ut οὐ φθονήσω, Non tibi negabo quod postulas, libens præstabo, non grauabor. Et cum genitiuo & datiuo, ut φθονῶ σοί τοῦτο, ægrè fero, hoc tibi succenseo, nec libenti animo concedo, concedere grauor, nego. Sic Vergil. Quæ tandem Ausonia Teucros conscidere terra. Inuidia est? id est, cur negas? Cicero, Licet uerum inquirere sine inuidia.

Φθονηθέις. ήτος. ὁ. fraudatus.

Φθόνος. ου ὁ. inuidus, indignatio. Vide ζῆλος in Ammonio. οὐδὲς φθόνος, nulla inuidia est, non negabo tibi.

Φθορά. ᾶς. ἡ. corruptio, interitus, exitus, strages, contagio. Accipitur pro stupro, siue incestu.

Φθοραὶ. ῶν. miscellæ permixtiones q; colorum sic à pictoribus

pictoribus uocantur, teste Plutarcho.

φθορεῖς. οἱ. uitiatores uirginum.

φθορίμαῖος. α. ὁ. corruptus.

φθόριον. τὸ. ueneficium. Inde φθόρια medicamenta quibus Medici utũtur abigendis infantibus in utero enectis. Vel potius medicamẽta, quibus fœtus in utero necantur & abiguntur. dicuntur etiam ἐκβόλια.

φθοροποιός. ὁ. domestica pernities.

φθοροποιός. ὁ. ὁ. tabificus.

φθόρος. uilis, futilis, fragilis.

φθύζω. μ. ύσω. π. υκα. spuo.

Φιαλεῖσαι. gens Athenis. Etym.

Φιαλεῖν. opus aggredi uidetur positum pro ἐφιάλλειν, τὸ ὑπιβάλλειν. Vel φιαλεῖν, hilariter uiuere, compotare, ὁρμᾶν, προθυμεῖσθαι.

φιάλη. ης. ἡ phiala, ἡ. τὸ πιεῖν ἅλις πρὸς ἐχάσα.

φιαρός crudus, acerbus. Itẽ purus, lucidus quasi φαιδρός, præ humore splendẽs, nitidus, limpidus. Itẽ λιπαρός, Nican. ὄρνιθος φιαρῆς, pinguis gallinæ.

φιάρα. τὰ. fragmina.

φιβαλέη. ἡ. ἰχὰς. nux, caryca, ficus arida. Etym.

φιβάλεον. τὸ. σῦκον. Etym.

φίβαλις. genus ficuum, unde caricæ fiãt peroportunæ, φιβάλιος apud Hipp. idem. Et φίβαλος, gracilis, tenuis, & macer homo, exilis.

φίγιον. τὸ. promontorium, ἀκρωτήριον.

φιδάκνη. ἡ. uasculum exiguũ & augustũ, ueges.

φιδὸς. uide Etym.

φιδίτια. τὰ. cõuiuia sunt, siue cœnationes Lacedæmonijs, quæ Cretensibus ἀνδρεῖα dicuntur, συσσίτια uide φειδίτια supra.

φίκα. τῇ. sic Bæoti Sphingen uocabant, & Lycop. φίκα ὀλόην dixit.

φικιδίζειν. Phicidissare. uide in Chil. Erasmi.

φιλάγαθος. α. ὁ. amator probitatis.

φιλαγνωσής. ὁ. cupidus legendi.

φιλαδελφεία. urbs Asiæ & Aegypti.

φιλαδελφία. ας. ἡ. fraternitas, amor fratris.

φιλάδελφος. ε. ὁ. amans fratrem.

φιλαθήναιος. α. amator & studiosus Athenienſiũ, fauens nomini Athenienſi.

φιλάθλος. ὁ. φιλόπονος.

φιλαίμαθος. sanguinarius, epitheton Martis.

φιλαίμων. crudelis, cruentus, qui sanguinẽ amat.

φιλάτατος. amicissimus.

φιλάδικος. α. ὁ. querulus, contentiosus, obiurgandi cupidus, μεμψίμοιρος.

φιλακριβεῖν. cum diligentia auscultare, gnauum & sedulum esse.

φιλακίζειν. gratificari, χαριζωπίζειν.

φιλακρόωμενος. οἱ. cupidi audiẽdi, φιλακροάμενος.

φιλαλέπω. delector pigmẽtis & unguine, iuxta illud. ἐκ δὴ πίσις ἀνδρὶ φιλαλέπτοιο.

φιλαλήθεια. amor & studium ueritatis.

φιλαλήθης. ες. ὁ. ueri amator. φιλαλήθεις. id est, ueritatis studiosos, philosophi quidam se uocabant. Laërtius lib. 1.

φιλαλληλία. amor mutuus.

φιλάλληλοι. οἱ. mutuo amore iuncti.

φιλάμωνος. pro φιλησάμωνος.

φιλαναγνωστοῦντες. οἱ. qui libenter lectitant, apud Diodor. Siculum.

φιλαναλωτής. οῦ. ὁ. consumptor, prodigus, dispendiosus, sumptuosus. Opponitur τῷ φειδωλῷ apud Platonem.

φιλανδρία. amor mariti.

φίλανδρος. ου. ὁ. ἡ. amans uirum, ut φίλανδρος γυνή. Apud Platonem etiam φίλανδρος γυνὴ καὶ μοιχεύτρια dicitur uirosa & impudica.

φιλανθρώπευμα. liberale facinus, & benignitatis plenum, benigne datum.

φιλανθρωπεύομαι. humanus sum, in comitatem benignitatemq; compositus sum.

φιλανθρωπία. ας. ἡ. humanitas, id est, amor erga homines, benignitas, liberalitas erga homines cui contraria est μισανθρωπία.

φιλάνθρωπος. ου. ὁ. ἡ. humanus, id est, homines amans, benignus. Est & hoc nomine herba, aparine ueterib. dicta.

φιλαπεχθημόνως. odiosè, inimicè.

φιλαπεχθήμων. ονος. ὁ. ἡ. qui odiosum se alijs reddit, inimicus, φιλομίσητος.

φιλαργυρία. ας. ἡ. auaritia.

φιλάργυρος. α. ὁ. auarus.

φιλάρχαιος. antiquarius.

φιλαρχία. ας. ἡ. ambitiosa affectatio principatus, ambitio.

φιλάτεκνος. α. ὁ. solers.

φιλατώριον. τὸ. uestitus Persicus.

φίλαυλος. amator tibiarum & cantus.

φιλαυρά. τὰ. κακὰ καὶ ἄζηα, inutilia, intempestiua, mala, absurda.

φιλαυτία. ας. ἡ. amor suijpsius.

φίλαυτος. α. ὁ. amans seipsum, nimium de se meritus. Vide in Chil. Erasmi.

φιλεγκλήμων. libenter accusans, delator, quadruplator, qui etiam συκοφάντης dictus.

φιλεγκώμιος. qui laudibus delectatur.

φιλέεσκεν. diligebat. ἀ φιλέεσκω.

φιλέθιος. α. qui ludo delectatur.

φιλειδήμων. cognitionis & scientiæ cupidus, quasi φιλεπιστήμων. Hominis epitheton apud Strabonem.

φιλελεύθερος. α. ὁ. amator libertatis.

φιλέλληνος. ὁ. ὁ. amicus Græcorum.

φιλεύδοξος. α. ὁ. misericors, ἐλεήμων.

φιλεόντων. ἀντὶ τοῦ φιλέοντος.

φιλέορτος. qui dies festos amat.

φιλεπιεικία.

Φιλεπιεικία. æqui boniq; ſtudium.
Φιλεπιλμυτής. ὁ. ὁ. amator reprehenſionũ. id eſt pronus ad reprehendendum alios.
Φιλερασῶν. amicos colere, amaſiorum cupidum eſſe, καὶ φιλόπαιδα εἶναι.
Φιλερασής. amaſiorum uel amicorum cultor & amator, παιδεραστής: tam in bonã quàm in malam partem.
Φιλεργεῖν. labores appetere.
Φιλεργία. ας. ἡ. uoluntaria tractatio operum, operæ ſtudium.
Φίλεργος. ὁ. ὁ operoſus, φιλόπονος.
Φιλέρημος. ὁ. ὁ. amicus ſolitudinis.
Φίλεριν. ιδος. ὁ. contentioſus. & φιλεριστῆσαι, contentioſum eſſe.
Φιλεριστέω. contentiones amo. Etym.
Φιλεταιρία. ας. ἡ. ſtudium amicorum.
Φιλέταιρος. ὁ. ὁ. amans amicos. πεφιλημένος.
Φιλεύλικον. τὸ. quod gaudet optatiuo.
Φιλευποιΐα. ας. ἡ. beneficentia.
Φίλεχθρος. odioſus, qui facilè occaſionem inimicitiæ accepit. (γμων.
Φιλέψιος. ioci ac riſus amator, ſcurra, φιλοπαί-
Φιλέω. μ. ήσω. π. κα. amo, oſculor, amicè accipio, delector. Item conſueſco, ſoleo, ſicut Latinis. Tacitus, Vt fermè amat poſterior adulatio: ubi amat pro ſolet dixit. Plutarch. ὡς δὲ φιλεῖ πολὺ τῶν πραγμάτων τηλικούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους, Vt ſolitum eſt homines de huiuſmodi rebus loqui. Huius compoſita omnia actiuè efferuntur, præter φιλοπαίδαι, καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Ammonius φιλεῖν diſtinguit à ξενίζειν.
Φίλη. ης. ἡ. amicitia, amica Vnde φίλη κεφαλή, blandiẽtis eſt, quaſi tu dicas, dilectiſsime, aman (tiſsime.
Φιληδεῖν. delectari.
Φιληδής. homo uoluptuarius, uoluptatis conſectator.
Φιληδία. ας. ἡ. uoluptas, uitium hominis uoluptati ſeruientis, ſtudium uoluptatis, luxuria.
Φιληδονία. idem.
Φιληδονός. ὁ. ὁ. uoluptuoſus, libidinoſus.
Φιληδεῖν. uoluptate afficio.
Φιλακοΐα. ας. ἡ. libens auſcultatio.
Φιλήκοος. ὁ. ὁ. libenter audiẽs, ſtudioſus, attentus, diſcendi cupidus, diſciplinarum ſtudioſus.
Φιληλιαστής. contentioſus, controuerſiæ amans. ἀπὸ τοῦ μεγίστου δικαστηρίου τῆς ἡλιαίας, quod maximum erat tribunal Athenis, ubi ſub dio agebantur cauſſæ.
Φίλημα. ατος. τὸ. oſculum, ſuauium.
Φίλημι Ionicè. pro φιλῶ, amo.
Φιλήρετμος. ὁ. ὁ. amator rei nauticæ.
Φιλησία. ας. ἡ. furtum, fraus.
Φιλητής. ὁ. ὁ. amator, ἐραστής. oxyton, Cyril.

Φιλήτης. ὁ. ὁ. fur quaſi ὑφφλήτης, nam φηλήτης per η. impoſtorem ſignificat. Euſt. Il. 9. paroxyt.
Φιληλικός. ὁ. ὁ amator. (Cyrill.
Φιληπίου. ὁ. τὸ. fortuna.
Φιλητός. ὁ. ὁ. amabilis.
Φιλήτωρ. ορος. ὁ. amator. Alexan. Geni. li. 2. cap. 25.
Φιλία. ας. ἡ. amicitia.
Φιλιάζω. μ. άσω. π. ακα. ineo amicitiam, ſæparo.
Φιλιατρῶ. rei medicæ ſtudioſus ſum, uel medicamentorum uſu gaudeo.
Φιλικός. ὁ. ὁ. amicus. ca. cum.
Φιλικῶς. amicè.
Φιλίνος. ὁ. amiculus. Etym.
Φίλιος. ὁ. ὁ amicabilis, deus amicitię, Iouis cognomentum quaſi qui amicitiæ teſſeram & iura in tueatur.
Φιλιόω. μ. ώσω. π. ώκα. concilio, amicum reddo. Actiu. accuſ.
Φιλίππειος. ὁ. ὁ philippeus, nummi genus.
Φιλιππήσιος. ὁ. ὁ. Philippenſis. (ulter.
Φίλιππος. ὁ. ὁ. ἡ. bellicoſus, & per translationẽ ad-
Φιλιππόπαιδες. ὁ. ὁ. ἡ. equorum ſtudioſiſsimus.
Φιλίς. ίδος. ἡ canna, fiſtula.
Φιλίσπον. aparine herba, quæ & φιλεταίριος apud
Φιλιστορῶ. cognoſcendarũ rerum cu- (Hipp.
pidus ſum, inquirendi ſtudio flagro, hiſtoriæ ſtudeo, ſum cupidus narrandi.
Φίλιστος. chariſsimus.
Φιλίπνον. uide φιλόπνον.
Φιλίων. ονος. ὁ amicitior, φίλτερος.
Φιλλοβολέω. μ. ήσω. π. ηκα defrondeſco, frondes emitto.
Φιλλυρία. ας. & apud Paulũ φιλυρᾶς. ᾶδος. tilia ar
Φιλοβάρβαρος. barbarus, oſor elegantiæ. (bor.
Φιλοβασίλειος. ὁ. ὁ. ſtudioſus in regem.
Φιλόγελως, ὁ φιλογέλωτος, uel φιλόγελω. Atticè qui rebus iocoſis gaudet.
Φιλογυναῖον. ὁ. τὸ. probitatis ſummum ſtudium.
Φιλογεωργεῖν. amare agriculturam, libenter arare. Etymol.
Φιλογέωργος. ὁ. ὁ. amator agriculturæ.
Φιλογέωργος ὁ. amans iracundiã, & uerſutias etiã.
Φιλογραμματῶν. ὁ. ὁ. homo cupidus literarũ.
Φιλογυμνασία. de ijs dicitur, qui libenter exercentur.
Φιλογυμνασῶ. libenter me exerceo, cupidus ſum exercitationis.
Φιλογύναιος, καὶ
Φιλογύνης. mulieroſus, uxorius. Dicitur etiam φιλογύνης ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος. καὶ φιλεραστοῦ.
Φιλογυνεία. mulieroſitas.
Φιλογυνία. luxuria, libido, muliebritas.
Φιλοδάκρυς. libenter lachrymans.

Φιλοδεαπνίστης. ὁ. celebrans conuiuium.
Φιλοδεσπόζομαι natura seruus uel seruilis sum. Etym.
Φιλοδέσποζος. qui natura seruus est, & sibi imperare nequit.
Φιλοδημοτικός. ὁ. popularis.
Φιλοδημότατος. familiarissimus.
Φιλοδικέω. litigia amare.
Φιλόδικος. amator controuersiæ, homo controuersus, ut Cicero gentem Siculam natura controuersam dicit & acutã, hoc est omnia ad controuersiam uocantem.
Φιλοδοξία. amor gloriæ, ambitio.
Φιλόδοξος. amator gloriæ, ambitiosus.
Φιλοδοξῶ gloriæ seruio, gloriæ cupidus sum. Cicero ad Attic. Nam omnes συμφιλοδοξοῦσιν gloriæ meæ.
Φιλοδόξως. gloriosè, liberaliter, ambitiosè.
Φιλόδουλος. amans seruitutis.
Φιλοδωρία. donũ, siue largitio animi promptitudinem retinens, ex beneuolentia profectũ munus.
Φιλοζωία. amor uitæ.
Φιλόζωος. uitæ uel animantium cupidus. Φιλόζωα δεγόμενα Theophr. uocat, quæ uiuaci tenore perdurant, quæ non facile enecantur.
Φιλοζωῶ. uitę parco, & mortẽ metuo. Φιλοψυχῶ.
Φιλόθακος. deses, otiosus, iners, sedentarius.
Φιλοθεάμων. ονος. ὁ. spectandi cupidus, spectaculorum amans, contemplationum studiosus.
Φιλοθεία. θυσεβεία.
Φιλόθεος. ὁ. pius, θυσεβής.
Φιλοθέωρος. speculationi deditus.
Φιλοθύτης. ὁ. δεισιδαίμων. Aristophani, sacrificijs intentus, qui beneficio sacrificiorum, deo se probare autumat.
Φιλοθύται. superstitiosi & sacrificijs dediti.
Φιλοίκειος. studiosus necessariorum, familiariũ.
Φιλοικτίρμονες. οἱ. misericordes.
Φιλοίκτιστος. ὁ. facilis ad lugendum.
Φίλοινος. ὁ. amicus uini, uinosus.
Φιλοίσωρ. ορος. ὁ. cupidus disciplinę, aut ueritatis.
Φίλοιφος. libidinosus, appetẽs coitus, παχυλιάς.
Φιλόκαινος. nouitatis cupidus, ἀψίφορος, ταχέως κενοφρεσμένος, εὐμετάβλητος.
Φιλοκαλέω. μ. ήσω. π. ηκα. sum studiosus elegantiæ & pulchritudinis & honestatis, colo honestatem. Neutr. absol. Iungitur autem interdum accusatiuo, & est elegantiam addo & ascisco, uel comminiscor. Strabo lib. ult. ὥσπερ τοῖς κοινοῖς ἀναθήμασι προσεφιλοκάλει πανὰ κόσμον. Addebat ad elegantiam ornatus urbis.
Φιλοκαλία. ας. ἡ. honesti amor. φιλοκαλία etiam Socrati obiecta, quasi παιδεραστία.
Φιλόκαλος. ὁ. elegans, egregius, quo excitamur ad meliora. Gregor. Φιλόκαλον uocat pauonẽ, caudam suam expandentem.
Φιλοκάλως. contemptè, mundè.
Φιλόκενος. ὁ. uanus, ματαιολόγος. ut Φιλόκενος νομόμα.
Φιλοκέρτομος. mordax cauillator, & mordax risor.
Φιλοκερδία. cupiditas lucri.
Φιλοκηδής. ἐος. ὁ. ἡ. officiosus in amicitia.
Φιλοκίνδυνος. ἡ πυκνοκίνδυνος. qui quodlibet periculum intrepide adit, ὁ ῥιψοκίνδυνος. Differt ab eo qui μεγαλοκίνδυνος dicitur.
Φιλοκνήμιδες. οἱ. qui armis gaudent.
Φιλόκοινος. communitatis amans.
Φιλόκολαξ. ακος ὁ. qui gaudet assentationibus.
Φιλοκομπέω. iacto, me extollo. Etym.
Φιλόκομπος. ὁ. iactator.
Φιλοκοσμία. ας. ἡ. moderatio, modestia, pudicitia, ornatus, ordo.
Φιλοκρίνω. accurate & libenter æstimo, & libens aliena æstimo, & de his iudicium facio.
Φιλοκτέανος. ὁ. auarus, φιλοκτήμων.
Φιλοκτεανώτατος auidissimus lucri, auarus.
Φιλοκτήμων. auarus, cupidus pecuniæ, quæstuosus.
Φιλοκτίστης ὁ. libenter ædificans.
Φιλοκύνηγος. ὁ. studiosus uenationis.
Φιλοκώμων. ον. ὁ. ἡ. dicax.
Φιλολάμπαδος. Dianæ cognomentum.
Φιλολογέω. disputare de literis, Φιλοσοφέω.
Φιλολόγος. sermonis uel studij amator, loquax.
Φιλολοίδορος. procax, conuicijs gaudens.
Φιλόλουτρος. ὁ. lauandi cupidus.
Φιλολουτρέω. libenter lauo, uel præcupidus sum lauandi, hoc est balnei.
Φιλόλυποι. οἱ. mœrori & tristitię dediti.
Φιλομαθὲς. τὸ. docilitas.
Φιλομαθής. ἐος. ὁ. ἡ discendi cupidus, studiosus.
Φιλομαθία. ας. ἡ. amor discendi.
Φιλομαθῶ. τὸ Φιλοσοφῶ, καὶ ἀποδιδάσκω, καὶ Φιλοπονῶ.
Φιλομαχέω. cupide pugno, pugnã appeto, incaute & feruide prælior: cui opponitur φυγομαχῶ.
Φιλομειδὲς. τὸ. risus studium.
Φιλομειδής. ἐος ὁ ἡ. amans risum. Veneris epitheton, uel quod ἐκ τῶν τῆς κρόνου μηδέων nata sit, uel à μέδειν, quod est regnare. Hæc dictio metri causa geminat μ apud poëtas.
Φιλομείραξ. ακος. ὁ. adolescentulorum amator.
Φιλομεμφότατος. ὁ. delator acerrimus.
Φιλόμηρος. qui Homeri studiosus est.
Φιλομίσητος. ὁ.
Φιλόμισος. idem. odiosus, inimicus.
Φιλομίσως. odiose.
Φιλομουσία. amor Musarum, musica.
Φιλόμουσος. ὁ. amicus musarum, musicus.
Φιλομυθέω. libenter fabulari, fabularum studiosum esse.

Φιλόμυθος. fabularum ſtudioſus, fabuloſus.
Φιλόμωμος. reprehenſor, cauillator, Platoni.
Φιλονεικέω. μ. ήσω. ω. ηκα. contendo, rixor, æmulor. Neutr.
Φιλονεικία. ας. ἡ. contentio, pertinacia.
Φιλόνεικος. ον. ὁ. ἡ. contentioſus, rixoſus.
Φιλονικός. ον. ὁ. amans uictoriæ.
Φιλοξενία. ας. ἡ. hoſpitalitas.
Φιλόξενος. ον. ὁ. hoſpitalis, amans peregrinorum.
Φιλοπαίγμων. ωνος. amator iocorũ uel ludorum.
Φιλόπαις. puerorum amator.
Φιλοπαθόβολος. ον. alacriter ſe offerens in pericula.
Φιλόπατρις. ſtudioſus patriæ.
Φιλοπενθής. qui luctui indulget.
Φιλόπονδος. curioſus, diſcendi cupidus.
Φιλοπόνδεῖν. ſciſcitandi cupidum eſſe. τὸ ἥδιστον ἐρωτᾶν καὶ πυνθάνεσθαι ὧν ἂν μανθάνειν. ſcitari, percunctari aues.
Φιλοπονία. ας. ἡ. Φιλομαθία.
Φιλοπλάτων. qui Platonis ſtudioſus eſt.
Φιλοπλουτία. ας. ἡ. auaritia.
Φιλόπλουτος. ου. ὁ. auarus, nimis diuitiarum ſtudioſus.
Φιλοπλουτῶ. nimio ſtudio diuitijs inhio.
Φιλοποιέω. facio amicum.
Φιλοποιός. ὁ. ὁ. Φιλεργός.
Φιλοπόλεμος. ον. ὁ. bellicoſus.
Φιλόπολις. καὶ
Φιλοπολίτης. ον. ὁ. amor patriæ.
Φιλοπονέω. diligenter & cum labore quippiã ſector & proſequor. accuſ. ut Φιλοποιῶ τὸν τὸ σύγγραμμα, elaboro & lucubro, unde πεφιλοπονημένον. elaboratum, elucubratum.
Φιλοπόνηρος. ον. ὁ. nequam.
Φιλοπονία. ας. ἡ. labor uoluntarius, amor laboris, induſtria.
Φιλόπονος. ον. ὁ. amicus laboris, induſtrius, diligẽs, alacer, Φιλεργος.
Φιλοπότης. ον. ὁ. potator, bibax, conuiuiorum ſtudioſus.
Φιλοπραγμονέστερος. ον. τὸν. diligentius.
Φιλοπραγμοσύνη. cupiditas negotiorum faceſſendorum.
Φιλοπράγμων. ὁ. Φιλόδικος, & qui libenter alijs negotia faceſsit, curioſus.
Φιλοπροσηγορία. ας. ἡ. comitas, Iſocr.
Φιλοπροσήγορος. ον. ὁ. comis, benignus, apd Iſocr.
Φιλοπρωτεύω. amo primatum gerere.
Φιλόπρωτος. ον. ὁ. primarium partium ambitioſus.
Φιλόπτωχος. qui mente pauper eſt, & qui pauperum ſubleuator eſt.
Φιλόπυστος. ſciſcitabundus, curioſus, Φιλοπράγμων.
Φιλοπωρινὴς. ον. ὁ. pomorum appetens. Epigr.
Φιλοπώτης. ὁ. amans multum bibere. Φιλοπότης tantum differre uolunt, quòd ille ſympoſia & compotationes amet: hic uero bibendo ſe explere infarciréq; ſectetur.
Φιλορήτωρ rhetoricæ ſtudioſus.
Φιλορμίσφρα. ἡ. portus amãs, ueneris Epith. Epigr.
Φιλορχήμων ſaltator.
Φίλος. ον. ὁ. amicus, adiectiue, uel cognatus, οἰκεῖος ſubſtantiue. Vide ἑταῖρος & φίλτρον apud Ammonium diſtinguentem.
Φιλοσαρκός. ον. ὁ. uoluptuarius.
Φιλοσκώμμων. ὁ. Φιλοσκώπτης.
Φιλοσκωπεῖν. dicterijs iaculandis gaudere.
Φιλοσκώπτης. ὁ. Φιλολοίδορος, ὀχλοδιαστικός, καὶ τω θαστικός, & facetus.
Φιλοσόφημα. ατος. τὸ. σκέμμα, φρόνημα, μάθημα.
Φιλοσοφία. ας. ἡ. ſapientiæ ſtudium. Ponitur Iſocrati ſæpe αὐτὴ ἡ Φιλολογίας.
Φιλοσοφῶ. ſtudeo & commentor, ut περὶ οὗ ποιοῦμεν ἐφιλοσόφουν, Iſocrat. Iungitur interdum accuſatiuo, ut apud eundem Iſocr. φιλοσοφεῖν τὸν λόγον, æſtimare & inquirere, in eoque commentari. Eſt etiam occupatũ eſſe, & circa aliquid intentum, quaſi munere ſuo fungentem Ioſeph. 1. & Lyſ. πῶς εἰσαγ. καὶ τὸν Φιλοσοφεῖν, id eſt indagare, excogitare, & comminiſci. Significat etiam diſputare & tractare aliquid, Gregor. εἰς γνῶθλ. τῶν ἀποδεῖξεις Φιλοσοφήσω τανῦν. Plutarch. in Cæſ. καὶ τὸν ἡμερολογίου θέσις Φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, Ratione mathematica eleganter explicata. Aliquãdo τὸ καρτερεῖν, tolerare. Gregor. De martyribus, καὶ τούτων ἐπὶ θαυμασιώτερα φιλοσοφήσαντας. Idem, καὶ τὸ ἐλλεμβρότερον τῶν σῶμα τοῦ ἀμβρακιώτου τῶν περὶ ψυχῆς λόγων φιλοσοφηθέν, A lectione libri de anima impetu philoſophico factus: uel ui philoſophici dogmatis expreſſus. Eſt etiam magno ſtudio contendere, Iſoc. in Paneg. Bud. Com.
Φιλοσόφων παῖδες, ſicut ἰατρῶν παῖδες, pro ipſis philoſophis frequens apud Græcos locutio.
Φιλοστεφανεῖν. dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi ſtudioſe & acriter certant. Dicitur & de quocunque certamine contendentibus.
Φιλοστοργεῖν. dicũtur ij, qui magno amore erga liberos afficiũtur, uel liberorum quærendo rem ſtudio tenentur.
Φιλιστοργία. ας. ἡ. indulgentia, magnus amor parentum in filios, & è contrario. Dicitur etiam de amore ſimili parentum amori. Athen. de elephante, οὕτω δεινὴν φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς παιδίον.
Φιλόστοργος. ον. ὁ. amicus, beneuolus, neceſſarius, indulgens, amans, pius erga liberos, liberorum amans.

amans. Dicitur etiam de prole pia erga parentes. Xenoph. de Cyro, παῖς φιλόεργος φύσει, parentum uenerator & pius puer. Sic Cicero ad Attic. Nihil possum dicere ἐκτενέστερον, nihil φιλοεργότερον, quod dixit de genere suo. Bud. Com.

Φιλοεργῶς beneuolè, indulgenter.

Φιλοστρατιώτης. ὁ. ὁ. militum amans, dux.

Φιλόστροφος. ὁ. ὁ. leuis, mutabilis.

Φιλοσύμμαχος. ὁ. ὁ. pugnax, conuiciorum cupidus, φιλολοίδορος, μάχιμος.

Φιλοσυνηθής. ἐος. ὁ. ἡ. comis, affabilis.

Φιλοσωματεῖν. in curãdo corpore nimium occupatũ esse, in cute curãda plus æquo operari.

Φιλοσωματία. nimium corporis studium, luxus, philautia.

Φιλοσώματος. ὁ. ὁ. sui corporis studiosus. tamen αὐτῷ τῷ φιλοψύχῳ utitur Plato.

Φιλοτάριχος. salsamentorum auidus, quasi salsamentarius.

Φιλότεκνος. amans liberorum, indulgens liberis.

Φιλοτέχνημα. iactantia, κατασκευή.

Φιλοτεχνία. uarietas artificij & præstantia.

Φιλότεχνοι. dicuntur qui opificijs student & artibus atq; artificijs excolendis.

Φιλοτεχνότερον. solertius.

Φιλοτεχνοῦντες. οἱ φιλότεχνοι.

Φιλοτεχνῶ. de arte differo.

Φιλότης. κος. ἡ. amicitia, amicus, amicorum conuentus, συνουσία. Item congressus, coitus.

Φιλοτησία. ας. ἡ. epulatio, potatio, inuitatio ad potandum, propinatio post cœnam beneuolentiæ ergò. φιλοτήσιος κρατὴρ. propinatitiũ poculum, quod cõciliandæ amicitiæ ergò alteri præbibi solet. uide in Chil. Eras.

Φιλοτήσια. τά. res Venereæ.

Φιλοτήσιος. ὁ. ὁ. amor.

Φιλοτιμέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. & σπουδαφιλοτιμοῦμαι. contendo, & magno studio conor quippiam efficere, annitor, Theophr. de Plan. 4. Itẽ μεγαλοφρονῶ καὶ σεμνύνομαι, Lys. & Lucia. φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. exultantes, gaudentes, & elati munificentia, & in ea sibi placẽtes. Est etiam τὸ λαμπρύνομαι, munifice & benignè in commune facio, & prolixè largior, largiter honoro, Demost. πῶς λέγειν. Item τὸ φιλονεικῶ καὶ ἀγωνίζομαι, certo, cupio superare, æmulor, Athen. & Isocrat. Depon. Bud. Com.

Φιλοτιμέω. μ. ήσω. τ. ηκα. idem.

Φιλοτιμία. ας. ἡ. ambitio, magnificentia, liberalitas. Et apud Demosthenem erogatio publicè facta, quæ etiam ἐπίδοσις dicitur, ut donatiuum & congiarium, quę λαμπραὶ ἐπιδόσεις & μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. Item æmula uirtus, æmulatio & contentio animi ad certamen excitati, & contentiosa simultas, liuidaque æmulatio. Aliquando continentia. Bud. Com.

Φιλότιμον. ου. τὸ. honorificentia, studium liberalitatis.

Φιλότιμος. ὁ. ὁ. ambitiosus, liberalis, ampliter honorans, splendidus, contẽtiosus.

Φιλοτίμως. enixe, liberaliter, superbè, magnanimiter, ambitiosè. Et φιλοτίμως ἔχω, αὐτὸ τοῦ φιλονεικῶ, æmulor.

Φιλοβιοῦτος. qui uehementer est affectus in aliqua re. Bud. Com.

Φιλοπολεμῶν. bellariorum appetens.

Φιλόμαι. concilior.

Φιλόφθονον. ὁ. τὸ. inuidentia.

Φιλόφιλος. ὁ. ὁ. nimium studiosus in amicos.

Φιλοφρονέομαι. μ. ήσομαι. τ. ημαι. festiuè & humanè suscipio, ambio, dextram prehenso, honorem peto. Depon.

Φιλοφρονέστατα humanissime, φιλικώτατα.

Φιλοφρονέστατος. ὁ. ὁ. amicitiæ maximę cultor.

Φιλοφρονέω. μ. ήσω. π. ηκα. τὸ φιλοφρονέομαι.

Φιλοφρόνησις. φιλοφροσύνη. beneuolentia.

Φιλοφρόνως. benignè, comiter.

Φιλοφροσύνη. ης. ἡ. amicabilitas, affabilitas, beneuolentia, hilaritas, comitas, benignitas.

Φιλόφρων. ον. ος. amicabilis.

Φιλοχρηματία. ας. ἡ. auaritia.

Φιλόχρηματος. ὁ. ὁ. auarus.

Φιλοχρημοσύνη. ης. ἡ. auaritia.

Φιλόχρης. ος. ὁ. studiosus bonorum hominum.

Φιλοχρυσία. ας. ἡ. studium habendi auri.

Φιλόχρυσος. auri cupidus.

Φιλοχωρέω. μ. ήσω. π. ηκα. libenter in loco uersor, ἐμφιλοχωρῶ. Neutr. absol.

Φιλοψευδής. καὶ

Φιλοψεύστης. amans mendatium, impostor.

Φιλόψογος. reprehensor, cauillator.

Φιλοψυχέω. μ. ήσω. π. ηκα. uitæ turpiter & ignauè parco, & uitæ retinẽdæ nimium cupidus sum. Antiph. τίς παρὰ τὸ συμφέρον τῇ πόλεως φιλοψυχήσῃ; Quis per metum stationem suam deseret? Neutr. absol.

Φιλοψυχία. ας. ἡ. cupiditas lucis, ut inqt Quintil.

Φιλόψυχος. ὁ. ὁ. cupidus uitæ.

Φιλόω. in amicitiam redigo, concilio, amo.

Φίλτατος. amicissimus. Et φίλτατα oculi, liberi, & res quæ nobis charissimæ sunt.

Φιλτέας. ὁ. nomen proprium Historici. Etym.

Φίλτρον. ὁ. τὸ. amor, res ad amorẽ inducens, uis amoris, amatorium poculum, & amoris illecebræ, quibus amorem hominum conciliamus. Vulgò gratia dicitur, hoc est corporis habitus, gestus.

gestus, dignitas, aut uenustas, ita oculis hominum grata, ut solo sui aspectu inire gratiam ab omnibus, aut quàmplurimis posit. Aliquando est cauitas quæ inest in superiori labio. dicitur ita & caryota seu pastinaca agrestis, σαφυλῖνος, à ui quam habet in excitanda Venere. Eust. Iliad. σ.

Φίλυδρα.ἡ. aquam amans. Etym.

Φιλυδρίας. φιλύδρω.

Φιλυδρίω. ῶ. aquam diligo.

Φίλυδρος.ὁ.ἡ.ὸν. Φιλύδρα. in accus. aquæ amans, aquaticus, aquæ deditus.

Φιλυπήκοος. ὁ. clemens, morigerus.

Φίλυπνος.ὁ. somni amicus.

Φιλυπόδοχος. ὁ. in suscipiēdis amicis omni officio deditus.

Φίλυρα.ας.ἡ. philyra planta, Latinè tilia, ex cuius cortice funes contexuntur.

Φιλύρινος.ὁ infirmus, debilis, ἀδυνής.

Φιλυρός.ὁ. odorifer, leuis.

Φιλωδοί.οἱ cantus studiosi.

Φίλων.ωνος.ὁ. Philo, proprium uiri, paroxyt. circumflexum autem participium est à φιλέω.

Φίλως. libenter, amice, suauiter.

Φιλώτατος.ὁ. amicissimus, φίλτατος.

Φίμα.ας.ἡ.

Φίμος. nexus, præclusio angusta, ut in peris & sacculis uidemus, cum toto oris ambitu in angustum collecto funiculo religatur. Inde pro clausura ponitur muliebrium locorum, quod fit in illorum ostio ex præcedente exulceratione, aut durata illic inflāmatione. Celsus lib. 7. cap. 25. scribit esse quādo glans membri uirilis ita contecta est, ut nudari non possit, Interdum frænū, λυμός, alueolus, fritillus. Est & callosum obturamentum & durum in ano.

Φιμός.ὁ. instrumentū urinatorium. λυμός, cadus in iudicio calculis recipiendis, & sagena capiendis piscibus. Etym. Item fritillus, tabula aleatoria.

Φίμος ἵππος & ἐυφιμος. frenis bene instructus equus.

Φιμόω. necto, obturo, suffoco, occludo, ligo, stringo. Item quòd fusum est in arctum contraho, angustijs includo.

Φίμωσις. idem quod φίμος.

Φίν. ipsis, pro σφίν.

Φίναξ.κος. quercus.

Φινεύς. nomen uiri proprium. Etym.

Φίνις. osifragus è genere aquilarum.

Φίνταρος. amicissimus apud Epicharmum, pro φίλτατος.

Φίσκος. ὁ. ὁ. fiscus, ærarium publicum.

Φιτάλιμος. αὐτὸ τὸ φυτάλιμος. Etym.

Φιτεύω gigno.

Φιτρός.ὁ.ὁ. λοφμός uas concauum & leue, corbis, truncus: & per translationem uanum significat & facilem.

Φίτρα. aduerb. celeritatem significat.

Φίτυ.υος τὸ. planta, germen, semen.

Φίτυμα.ατος.τὸ. idem, soboles, generis propago. τέκνον, καὶ φιτύσαι, generare.

Φίτυς.υος. genitor, pater.

Φιτύω.μ ύσω &

Φιτύνω. sero, planto, gigno, & de patre tantum dicitur, non item de matre. Etym.

Φλαδάω.μ.άσω. frango, comminuo.

Φλάζω. obscure & inarticulate loquor, strepo, ferueo.

Φλαύρος.ω.μ.ύξω. garrio, ineptio.

Φλασμός.οῦ.ὁ fastus, τύφος. καὶ πεφλασμένος, fastuosus, à φλάζω.

Φλάσος.ὁ.ὁ. collisilis.

Φλαυέα.ἡ. populus Cecropidis tribus.

Φλαυρίζω.μ.ίσω.σ.ικα. uilipendo. Actiu.

Φλαῦρος.ὁ.ὁ. uilis, φαῦλος, malus.

Φλαύρως. malè.

Φλάω.μ.άσω.π.ακα. frango, contundo, mando, percutio, mollio. Actiu. accus.

Φλεβάζω.βρύω. scaturio, tanquam è uena, uelut à uerbo φλύω.

Φλεβή.ῆς.ἡ. uena.

Φλέβιον.ὁ.τὸ. uenula, ut Gaza uertit in Aristot.

Φλεβοτομεῖν. uenam secare.

Φλεβοτομία.ας.ἡ. uenarum incisio.

Φλεβότομον.ὁ.τὸ. plebotomon, scalpellum quò uena secatur.

Φλεβώδης.ες.ὁ.ἡ. uenulentus.

Φλεδονέω.μ.ήσω. ineptè garrio.

Φλέδων.ονος.ὁ. stolidus, ineptus.

Φλεγέθω. comburo. Actiu. accus.

Φλέγεια. Achaiæ oppidum Pellene dictum.

Φλεγμα.ατος.τὸ. pituita, ut Gaza uertit in Aristot. flamma, adustio, & inflammatio uehemēs siue φλόγωσις. Oppiano etiam æstiuus calor.

Φλεγμαίνω.μ.ανῶ. tumeo, quod in morbo dicitur langueo, inflammor, ardeo, uro, φλογοῦμαι. Neutr. absol.

Φλεγμαῖος.ὁ.ὁ. influtus.

Φλέγμας. genus aquilæ flauæ, φλεγύας.

Φλεγμασία.ας.ἡ. inflammatio, pustula.

Φλεγματόεις.εσσα.ὁ.ὁ.

Φλεγματώδης.ες.ὁ.ὁ. pituitosus.

Φλεγμονή.ῆς.ἡ. inflammatio, tumor ruptus & calidus cum tentione, renisu ac dolore, & pulsatione.

Φλεγμός.ὁ.ὁ. sanguis.

Φλεγράα.ἡ. Thraciæ mons. Etym.

Φλεγύαι. οἱ. est nomen gentis quæ prius Gyrtonij dicebantur. Etym.

Φλεγύας. ου. ὁ. aquila. ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. alij dicũt esse auem similẽ uulturi. Etym. Et fulua aquila, ξανθὸς ἀετός, teste Eust. Ilia. ν.

Φλεγυρός. ᾶ. ὁ. iniuriosus, damnosus, splendidus, ignitus, & quod facile ignem concipit, ueluti stipula.

Φλέγω. μ. ἕξω. π. εχα. comburo, inflammo, ardeo, luceo, illustro, manifestum facio. Interdum pro lædo. Actiu. accus.

Φλεδονώδης. ἐος. ὁ. nugo, nugax apud Hippocr.

Φλεδών. nugæ, ineptiæ.

Φλεδωνέα. ἡ. idem. Etym.

Φλεδωνοῦω. nugor, nugas ago. Etym.

Φλεήσιον. uide Etym.

Φλεκύουσα. ineptiens, nugans. Hipp.

Φλεός. inuidia, corruptio.

Φλοῦς. ὁ. Bacchus in Chio. παρὰ τὸ δύκαρπεῖν.

Φλοῦω. fœcũdus sum, plenus sum, abundo. hinc & Bacchum ueteres Phleonem cognominant. Cæl. lib. 10. cap. 65.

Φλέψ. βός. ἡ. uena, ut Gaza uertit in Aristotele.

Φλέω. φλοῦω, δύκαρπῶ.

Φλυαρεῖν. nugari.

Φλυαφάω. μ. ήσω. π. ακα. nugor, stultè loquor. Neutr. absol.

Φλυαφῶ. ῶ. ὁ nugax, φλυαφώδης.

Φλυάφος. ου. ὁ. nugæ.

Φλιά. ᾶς. ἡ. limen, postis.

Φλιαὶ. ῶν. fulmenta quę succulas utrinque dispescunt & continẽt, Galen. τὰ διαλαμβάνοντα τοὺς ἄξονας σημείματα. Item scalarum quoq; firmacula, quę gradus transuersarios per quos ascenditur, utrinq; compingunt, apud Hipp.

Φλιαρός. tepidus.

Φλιδοῦν. ῶν. rugæ uestium, sinus.

Φλίεθος. ου. ὁ. fertilis.

Φλικτάινα. ulcus est in cornea oculi tunica.

Φλιόω. perfringo, perrumpo. Etym.

Φλίσβος θαλάσσης. murmur ponti.

Φλίω. sonus fictitius accipitrum, earumque auiũ quæ falcatos & reduncos habent ungues.

Φλόγεος. flammeus, lucidus, rubeus.

Φλογιᾶν. cum rubore inflammari.

Φλογίδια. τὰ. sic uocant milium oleo incoctum.

Φλογίζω. μ. ίσω. σ. ικα. inflammo, exuro. Actiu.

Φλόγινος. ου. ὁ. flammeus.

Φλόγιον. ου. τὸ. uiola flammei coloris.

Φλογίς. ίδος. ἡ. caro assa, eò quod flamma adustuletur. Pollux.

Φλογισός. ᾶ. ὁ. ardens, splendidus.

Φλογμός. ᾶ. ὁ. incendium, fulgur.

Φλογόδερποι. οἱ. carbones.

Φλογόλευκος. color inter flammeum & album medius.

Φλογοῦσθαι. inflammari.

Φλογοφαῆς. color est ex flammeo & fusco.

Φλογώδης. εος. ὁ. ἡ. flammeus.

Φλόγωσις. ἡ. inflãmatio, & apud ueteres pro phlegmone, capi testatur Gal. Therap.

Φλοιά. ᾶς. ἡ. Proserpina.

Φλοιδούμενος. ου. ὁ. inflammatus, turbatus.

Φλοῖνος. ου. ὁ. è tegete factus.

Φλοιοραγεῖν. esse cortice rimoso.

Φλοιοραγής. ἐος. ὁ. ἡ. qui est cortice rimoso ac diruto.

Φλοιός. ᾶ. ὁ. cortex.

Φλοῖσβος. ου. ὁ. sonitus, spuma, turba.

Φλοιώδης. εος. ὁ. uanus, corticeus.

Φλόμος. ου. ὁ. herba qua pro ellychnijs utuntur, uerbascum.

Φλουίδες. ῶν. squamæ.

Φλόνος. αὐτὸ τοῦ φλόμος. Etym.

Φλόξ. γός. ἡ. flamma.

Φλοός. ου. ὁ. cortex, φλοιός, exuuiũ serpẽtis, quã senectã anguinã uocãt, φλοῦν dixit Nicã. Theri.

Φλυαξ. ακος. ὁ tremulentus, ridiculus.

Φλυαρέω. μ. ήσω. π. ηκα. nugor, garrio. Petrus, λόγοις πονηροῖς φλυαροῦν ἡμᾶς, Verbis malis garriens in nos. Habet uerbum translationem à bullientibus ollis, qui φλύειν dicuntur.

Φλυαρία. ας. ἡ. nugæ, petulantia.

Φλύαρος. ου. ὁ. nugator, ὁ φλύων καὶ ὑπορρέων τοῖς λόγοις.

Φλυαρώδης. εος. ὁ. ἡ. nugax.

Φλυάσσω. nugor, ebullio.

Φλυδάω. humescò, flaccesco, μυδάω.

Φλυδαρός. flaccidus, humilis.

Φλυζάκιον. ου. τὸ. bulla, pustula bullæ in modum exurgens. Hipp.

Φλύζω. bullio, uomo, eructo.

Φλυήσιος. ου. ὁ. Mercurij cognomentum, & mensis quidam.

Φλύκταινα. ης. ἡ. φλυκτίς.

Φλυκταινοῦσθαι. pustulas erumpere.

Φλυκτίς. ίδος. ἡ. tumor, qui subitò fit nimium laborantibus cum non sint assueti, pustula, bulla sicut quæ fit per ignem.

Φλύσις. ιος. ἡ. exanthema, pustula in corpore erumpens.

Φλύσσω. &

Φλύω. idem quod φλύζω. & reuiuisco. Itẽ eructo, eiaculor. & ὁρμὴν ἔχω, unde οἰνόφλυξ. Eustath. Iliad. ξ.

Φλῶξ. γός. flamma, apud Pausan floris genus, flãmeam uocare possis. Eust. Iliad. π.

Φνέ. ficticium apud Aristophan. ad auium uocis imitationem.

Φοβέομαι. μ. ήσομαι. ω. ημαι. timeo, fugio. Depon. accuſ. Dicimus etiam φοβεῖσθαι πορίτινος.

Φοβερός. ᾶ. ό. terribilis, formidabilis, timendus & territus ſeu terrefactus apud Thucyd. Etym.

Φοβερότης. ητος. ἡ. timor.

Φοβέστρατος. fugam hoſtibus immittens. Mineruæ epitheton. Etym.

Φοβέω. μ. ήσω. π. ηκα. terrefacio, terrorem incutio, minitor. Actiu. accuſ.

Φόβη. ης. ἡ. capillus, coma, iuba. παρὰ τὸ φοβερὸς εἶναι τοὺς κομῶντας.

Φοβηλός. ᾶ. ό pauidus.

Φόβητρον. ᾶ. τὸ terror.

Φοβόδηχος. ό. à rabiente cane morſus, quē hydrophobum Latini dicunt: quaſi cū timore ſitiēs.

Φόβος. ου. ὁ. fuga, timor, terror. Vide δέος in Ammonio.

Φοιβᾶδαι. uide Etym.

Φοιβάζω. μ. άσω. π. ακα. lauo, purgo, inſanio, diuino, uaticinor, λαμπρύνω. Actiu. accuſ.

Φοιβάδης. ό. uide Etym.

Φοιβαίνω. numinis inſtinctu futura prędico.

Φοιβάς. άδος. ἡ. Phœbas Bacchi ſacerdos.

Φοιβασική. ῆς. ἡ. uates, deo plena.

Φοιβάω. Etym.

Φοιβέω. μ. ήσω. π. ηκα. purgo φοῖβον γὰρ καθαρόν. Actiu. accuſ.

Φοίβη. ης. ἡ. aqua, & omne purum.

Φοίβη. ης. ἡ. apud Aeſchyl. pro φόβη, coma, ἡλίου φοίβη φλογί.

Φοιβηβόλω. μ. βόσω. π. βηκα. oracula do.

Φοιβήτρια. ίας. ἡ. lotrix, καθάρτρια.

Φοιβοβασική. ῆς. ἡ. Phœbo dicata.

Φοιβονομεῖσθαι. puritatem conſequi.

Φοῖβος. ου. ὁ uaticinans, lucidus, purus, ſol, quaſi φώβιος. à φῶς & βίος, id eſt lux uitæ.

Φοινήεις. ήεντος. ὁ. φοινικός, πυρρός, cruentus, terribilis uel ſquamoſus, horrendus.

Φοίνια. ἡ. rubigo.

Φοινιγμός. ᾶ. rubedo.

Φοινίζω. μ. ίξω. π. ιχα. rubefacio. Act. acc. φοινίσσω.

Φοινικᾶν. rubere colore phœniceo.

Φοινικελίτης. ᾶ. ὁ. fallax, fucatus.

Φοινίκεος. ᾶ. ὁ. phœniceus, puniceus, ruber.

Φοινικὲς. τὸ. purpureum.

Φοίνικοι πατητοί. οἱ. Galenus & Plinius, palmæ paſſæ, quæ ſucco nimio ebriæ finduntur, calcatis ſimiles.

Φοινίκη. Phœnicia, Syria; & morbus in ea regione, alijsque orientalibus frequens. Quidam pro elephantiaſi, quam nos lepram dicimus, accipiunt.

Φοινικηΐδες. ἁι. papauera, puniceæ ueſtes.

Φοινικήϊος. ᾶ. ὁ. Phœniceus qui ad Phœnicem pertinet. Etym.

Φοινικικὸν πόλεμον. bellum Punicum.

Φοινικίς. ίδος. ἡ. purpura, pannus lineus, ruber, ſupraueſtis.

Φοινικίτης οἶνος, & φοινίκινος. apud Plutarch. uinum è palmulis confectum.

Φοινικοβάλανοι. tamarindi uulgò dicti. Ruel. lib. 1. cap. 48. palmæ fructus, qui & dactyli.

Φοινίκοι. οἱ. flagellum, quoniam purpurat & rubefacit.

Φοινικόλεγνος. ὁ. ab Ione Comico penelops auis epitheto dicitur, quod picturato ſit collo.

Φοινικολόφος. ᾶ. ὁ. habens criſtam rubram.

Φοινικοπάρῃος. ᾶ. ὁ. rubro colore pictus.

Φοινικοπτέροιφος. ᾶ. ὁ. qui habet tegmen puniceū.

Φοινικόπτερος. ᾶ. ὁ. phœnicopterus auis.

Φοινικόρυγχος. ᾶ. qui eſt roſtro rutilo.

Φοινικός. ᾶ. ὁ. ruber, qui natura eſt ſanguinaria, truculentus. Et τὸ φοινικὸν, procliuitas ad cædem.

Φοινικοργοί. οἱ. ruticillæ aues, ut Gaza uertit ex Ariſtotele.

Φοινίκω. μ. ίξω. π. ιχα. rubefacio. Actiu. accuſ.

Φοινικῶν. ῶνος. ὁ palmetum.

Φοῖνιξ. κος. ὁ phœnix auis cuius meminit Oppianus in Ixeuticis, & Eraſ. in prouerbijs, Phœnice rarior aut uiuacior. Item palma arbor, color ruber.

Φοίνιος. ᾶ. ὁ. ruber, funeſtus, cruentus.

Φοινίσσα. ης. ἡ. Phœniſſa, & genus uitis.

Φοινίσσω. μ. ίξω. π. ιχα. cruento, rubefacio, rubore ſuffundo, purpuro, intingo ſanguine. Actiu. accuſ. φοινίζω.

Φοινίτω. idem. Etym.

Φοινός. φοίνιος.

Φοῖτα. ibat, ueniebat.

Φοιταλέος. ᾶ. ὁ impetuoſus, inſanus.

Φοιτὰς. άδος. ἡ. ſcortum, à furiato impetu quo in Venerem fertur.

Φοιτάω. μ. ήσω. π. ηκα. uado, ad præceptorē eo, diſco, frequēto ludum literarium, locū aliquem ſæpe accedo, impetuoſè eo. Apud Sophoclem φοιτῶντα, pro μαινόμενον. Neutr. abſol.

Φοίτης. ᾶ. ὁ. præco, qui huc & illuc diſcurrat.

Φοιτητής. ᾶ. ὁ diſcipulus.

Φοιτία. ας. ἡ. iter, profectio.

Φοῖτος. ᾶ. ὁ. inſania, furor.

Φολιδωτός. ᾶ. ὁ ſquamatus.

Φολίς. ίδος. ἡ. ſquama piſcium, uel anguium, λεπίς Gaza in Ariſtotele uertit corticem.

Φολκός. ᾶ. ὁ. ſtrabo, cui obliqua eſt oculorū acies, abiunctaq; à naturali uenuſtate. Aliquādo pro miſerabili ponitur & deridiculo, ut qui τὰ φάη ἕλκει εἰς ἑαυτὸν, id eſt, in ſe omnium conuertit

oculos. Vocatur etiam βλεπιδλάμων.

Φολός. φολίς. squama, piscis uel anguis. Etym.

Φολύνω. inquino, μολύνω, impleo.

Φόλυς. ὁ. rufus.

Φονάω. μ. ἄσω. ω. ηκα. mortem alterius appeto, uel infero.

Φονεύς. έως. ὁ. homicida, necator.

Φονεύω. μ. εύσω. π. εύκα. τὸ φονάω, interficio, damno capite, Herod. Actiu. accus.

Φονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. idem. Actiu. accus.

Φονή. ῆς. ἡ. cædes, locus defunctorũ, uel occisorũ.

Φονικαὶ δίκαι. capitales sententiæ.

Φονικός. ή. ό. mortifer, in cædem procliuis, truculentus, natura sanguinaria.

Φονικώτατος. paratissimus ad occidendum, cædis auidissimus.

Φόνιος. α. ὁ. cruentus.

Φόνος. ου. ὁ. cædes, homicidium, sanguis effusus, locus occisorum. Etym.

Φόνοι ἀκούσιοι. homicidia fortuita.

Φόνοι ἐκ προνοίας, consulta homicidia.

Φονοκτονέω. μ. ήσω. ω. ηκα. interficio. Actiu.

Φοξά ὄστρακα. dicuntur τὰ πυριῤῥαγῆ, igne crepata, quasi φλοξά. Eust. Iliad. β.

Φόξιν. piscis celeriter nascens. gignit autem in ostijs fluuiorũ. Gaza in Aristotele Græcam uocem relinquit.

Φοξός. ή. ό. habens acutum caput, ut pyramis, fastigiato uertice. & qui est distorto uultu. Etym.

Φορά. ᾶς. ἡ. latio, gestatio, onus, à Gaza in Aristotele uertitur delatio. Item collatio. Et φορὰν φέρειν, pensitare. Aliquando cumulatio, abundantia, fertilitas, copia, εὐετηρία. Interdum ἔρανον. Item casus temerarius, impetus, iactus, metus. Est etiam una quatuor motionum, Aristoteli lib. 1. de Anima. apud Herodianum malè ἀέραν φορὰς lectum est, ubi rectè Politianus φθορὰς, quod pestilentias uertit. Idem interdum ætatem.

Φοράδες. ὰς. equæ.

Φοράδιν. impetuosè, portanter, ferendo.

Φοραίνω. fero.

Φοραλόγος. ου. ὁ. exactor.

Φορβάια. ας. ἡ. capistrum quo os frænatur.

Φορβαντεῖον. à Phorbante Curetum imperatore denominatum. uide Etym.

Φορβάς. άδος. ἡ. armentum, pecus, bos saginatus.

Φορβὰς γῆ. apud Sophoclem, nutritia & fœcunda terra.

Φορβὰς γυνή. quæ uictus quærendi gratia multis se commiscet, meretrix.

Φορβασία καπίστριον.

Φορβέια. ας. ἡ. ligula in fistula, fibula, capistrum.

Φορβή. ῆς. ἡ. pabulum.

Φόρβος. inhumanus.

Φορεαφόρος. ου. ὁ. lecticarius.

Φορεθρον. ου. τὸ. merces uecturę. Item prætiũ quod baiulo numeratur, dicitur & φορεῖον.

Φορεῖον. ου. τὸ. ferculum, lectica, sella, cubile, uehiculum, uestis. Herod.

Φορεύς. έως. ὁ. baiulus.

Φορέω. μ. ήσω. π. ηκα. fero uestem uel ornatum.

Φορηδὸν. farcinæ in modum, aceruatim.

Φόρημα. ατος. τὸ. gestamen, uestis.

Φόρημι, φορῶ. αι. fero, gesto.

Φορητός. ή. ό. tolerabilis, ferri idoneus.

Φοριτῶς. μεγάλως.

Φορία. ας. ἡ. abundantia.

Φοριγγοῦν. tubera, ὕδνα.

Φόριμος. ου. ὁ. utilis, accommodus.

Φορίνη. pellis humana: corium porci, teste Pollu-ce lib. 6.

Φόριον. merces.

Φορκός. ή. ό. albus, canus, ῥυσός, rugosus.

Φόρκυν. portus, & proprium nomen. Etym.

Φόρκυς. dæmon marinus. Etym.

Φορμηδὸν. cophini instar.

Φόρμιγξ. γος. ἡ. cithara, & μύρμηξ.

Φορμίζω. μ. ίσω. π. ικα. modulor, canto cithara.

Φόρμιον. τὸ. tegeticula qua insternitur solum, & stramen nauticum.

Φορμίς. τανυείς, corbula.

Φορμίσκοι. οἱ. calathisci, sportulæ, cophini, uas plicatum ex cortice. Etym.

Φορμιοκοιτῶ. in storea dormio.

Φορμός. ή. ὁ. sporta, cophinus, uas, storea, teges, stragulum. τάχα ἡ νῦν καλουμένη καλύβη. Etym.

Φορμοῤῥαφέω. apd Aeschyl. storeæ instar cõtexo.

Φορμοσίκων. ον. ὁ. obesus, παχύς.

Φορμοφόρος. sportuliger. ita appellabatur Protagoras.

Φορολογέομαι. &

Φορολογέω. μ. ήσω. π. ηκα. indico, uel colligo tributum. Actiu. accus. Iosephus, οὐ τὴν χώραν φορολογήσοντας, De regione uectigal exacturos.

Φορολόγοι. tributarij, serui, ministri.

Φορόλογος. ὁ. q colligit uectigal, ac tributũ exigit.

Φόρος. ου. ὁ. tributum, uectigal, emolumentũ. Scribunt Grammatici, quòd φόρος tributum est, quod pro regione penditur, sed τέλος uectigal, quod pro mercibus. φόρος paroxyto. ὁ φέρων καὶ ἡ αὐαίρεσις. Ammon.

Φορός. ή. ὁ. uentus prosper, fertilis. oxyton. ὁ φορὸς μῶν ὁ, καὶ ὁ τόπος ἡ αὐαιρέσεως. Ammon.

Φορταγωγὸς ναῦς. nauis oneraria, quæ & φορτὶς & φορτικὴ.

Φόρτακες. οἱ. baiuli, qui onera aut farcinas humeris subeunt.

φόρτατον.

φορμίσιος. Suidas.

Φέρτατον. αὐτὶ τοῦ φέρτατον, præstantissimum. Etym.

Φορτηγὶς. ίδος. ἡ. oneraria nauis, que & φορτὶς.

Φορτηγὸς. γ. ὁ. ἡ. baiulus, mercenarius.

Φορτηλικὸν πλοῖον. oneraria nauis apud Thucyd.

Φορτία. τὰ. farra, panes.

Φορτίζω. μ. ίσω. π. ικα. onero. Actiu. accus.

Φορτικὴ ναῦς. oneraria nauis, que & gerula à Solin.

Φορτικὸς. ἡ. ὁ. onerosus, grauis, odiosus, teter, illepidus, molestus, importunus, improbus, ridiculus.

Φορτικῶς. importunè.

Φορτίον. γ. τὸ. onus, buccella, frustum.

Φορτὶς. ίδος. ἡ. nauis oneraria.

Φόρτος. ὁ. onus, molestia, opprobrium.

Φορύω. μ. ύξω. π. υχα. fœdo, confundo, cruento, misceo. Actiu. accus.

Φορύσσω. idē, φυρόω.

Φορυτὸς. ὁ. ὁ. fasciculus, storea, congeries, colluuio, funis.

Φορύω. φορύω.

Φοῦφαι. uituli marini.

Φοῦσκος. γ. ὁ. ὀξυκέφαλος, φοξός.

Φόως. φῶς. τὸ.

Φραγγελέω. flagello. Etym.

Φραγγέλιον. γ. τὸ. flagellum. Ioan. 2. καὶ ποιήσαντες φραγγέλιον ἐκ σχοινίων.

Φράγγελοι. gens Italiæ. Etym.

Φράγμα. ατος. τὸ. sepimentum, κατάφραγμα.

Φραγμίτης. ad sepiendum idoneus. species arundinis, uallaris seu uallatoria dici potest.

Φραγμὸς. ὁ. ὁ. sepes, obturatio. sic item uocant ordinē dentium ac seriem quasi sepem appelles.

Φραγμοσύνη. consilium, sententia.

Φράγνυμι, &

Φραγνύω. sepio, munio.

Φραδίζω. dixit, disseruit.

Φραδίζω. ης. γνῶσις. consilium. Est etiam uerbum pro dic, edissere.

Φραδὴς. ἐος ὁ ἡ. prudens.

Φραδμοσύνη. ης. ἡ. scientia, prudentia.

Φράδμων. ονος. ὁ. deliberans, considerans, consultor, prudens, peritus.

Φραδῶς. apertè, disertè.

Φράζομαι. μ. άσομαι. σ. ασμαι. intelligo, cōsidero, animaduerto, delibero, cōsulo, decerno, excogito, ἀδινοέομαι, expendo. Depon. accus. Sic in actiua uoce.

Φράζω. μ. άσω. π. ακα. cōsidero, dico, differo, eloquor, expono, nuncio, iubeo, ostendo. Actiu. accus. φράζω. εἰπὲ. φράσαι δὲ, διανόηθι. Ammonius.

Φραζόμενοι. οἱ. armati. lego φρασσόμενοι.

Φρακτήρ. ῆρος. ὁ. sepes.

Φρακτικὸς. cataphractus eques.

Φρανίζω. μ. ίσω prudentem reddo.

Φράσις. ιος. ἡ. locutio, dictio, interpretatio, & genus orationis, quicquid ad instructam orationem pertinet. Quintil. elocutionem uertit.

Φράσμων attentus. φράδμων.

Φράσσω. uide φράττω. stipo, condenso, φράσσω ἄμπελον, uineam sæpe includo & circundo.

Φρασήρ. ῆρος. ὁ. dictator, expositor, indicator.

Φρασικὸς. ἡ. ὁ. eloquens.

Φρασύς. ύος. ἡ consultatio, intelligentia, sententia, φράσις.

Φρατρία. ας. ἡ. cōuenticulum, contubernium, secta, sodalitas, tribus, curia. Ab Athenienſi populo, qui diuisus erat in duodecim tribus, rursus singulæ tribus in tres φρατρίας. Homerus πάτραν uocat, alii τριττύς.

Φρατριάζειν. tribulium consortium habere, conuenire in unum. Eust.

Φρατριακὸς. ου. ὁ curialis, contubernalis, tribunalis.

Φρατριάρχος. γ. prefectus tribus, princeps phratrię

Φρατριαστὴς. ἡ. ὁ. qui est ex aliqua tribu.

Φρατριεῖς. οἱ. curiones.

Φράτριον. τὸ. locus in quem contribules simul conueniunt. Eust. Iliad. ν.

Φράττω. μ. ξω. σ. αχα. obturo, sepio, obstruo, cōdenso, stipo, stabilio, munio, cōmunio, includo, armo. Actiu. accus.

Φράτωρ. ορος. ὁ. cōtubernalis, tribulis, affinis, præceptor. Εἰσάγομεν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας, dicebant de ijs qui liberos profitebantur. Demosth. καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῆναι, nomenq; daret phratriæ. Bud. Com.

Φρέαρ. ατος. τὸ. puteus.

Φρεάριος. populus Leontidis tribus. Etym.

Φρεάτια. profundi putei.

Φρεατορύκτης. ὁ. fossor puteorum. Etym.

Φρεατώδης. ους. ὁ. ἡ profundus.

Φρεναπατάω. μ. ήσω. σ. ηκα. seduco, subsanno. Actiu. accus. Paul. ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, Suum fallit animum.

Φρενεῖν. docere, admonere.

Φρένες. αἱ. diaphragma siue septum pectorale, aut potius septum transuersum, mens, animus. Gaza in Aristotele transfert præcordia aut cinctū.

Φρενήρης. ἐος. ὁ. ἡ. prudens, cordatus, aut etiam desipiens. Etym.

Φρενήτης. γ. ὁ. seductor, mente captus.

Φρενηλατεῖσθαι. insanire, furere.

Φρενητίζω. teneor phrenesi.

Φρενῖτις. ιος. ὁ. uel ἡ. mente captus.

Φρενῖτις. ιδος. ἡ. cerebri inflammatio, quæ delirium infert.

Φρενοβλάβεια.ας.ἡ. insania, dementia.

Φρενοβλαβής. stultus, desipiens, attonitus, mente captus.

Φρενοθεν. ex mente.

Φρενοκλοπέω.μ.ήσω. impono præstigijs, decipio.

Φρενόλυπος.ν.ὁ.&

Φρενόμωρος.ν.ὁ.ἡ. mēte captus, furiosus, insanus.

Φρενοτέκτων. qui suo ingenio aliquid componit.

Φρενοτήριον.ν.τὸ. admonitio.

Φρενόω.μ.ώσω. castigo, ad mentē reduco, doceo, admoneo, φρονῶ, decipio. Actiu. accus.

Φρένωσις.ιος.ἡ. castigatio.

Φρεωρύκτης,&

Φρεώρυχος.ν.ὁ. opifex, siue fossor puteorum.

Φρήν.νος.ἡ. mens, pars rationalis animæ.

Φρικτός.ἀπὸ τοῦ φρίττω ἢ ἵστημι. Etym.

Φρίκτρα ας.ἡ. φραξία.

Φριμάζω.μ.άσω.τ.ακα. facio proœmium. Neutrum absol.

Φρίζαντα. horrentis comas.

Φρίζω timeo, φρίττω.

Φρίκα.τλῶ. apud Homer. horrorem & crispationem æquoris significat, ubi primum uentis inhorrescit mare. Eust. Iliad. γ.

Φρίκη.κης.ἡ. horror frigoris.

Φρικνός.&

Φρικτός.ν.ὁ. horrendus, formidabilis.

Φρικτώδης.εος.ὁ.ἡ. horridus.

Φρικώδης. idem.

Φριμαγμός.οῦ.ὁ fremitus, sonitus qui emittitur per nares equorum, hinnitus apud Lycoph.

Φριμάσσω.μ.άξω.τ.αχα. fremo, hinnio, exasperor, mutire Grammatici φριμάττεσθαι de hirco dici, sed φρυάττεσθαι de equo scribunt. Ammon. Neutr. absol.

Φρίξ.κος.ἡ. horror, motus incipiens, unda maris, prima fluctuatio, uel in superficie tantum.

Φριξαυχήν.τῶν. setigerorum.

Φριξότριξ. horrorem inducens, hoc est pilorum erectionem.

Φρίττω.μ.ίξω.π.ιχα. in Appendice legitur τέφρικα τ. ἡμαρτημένος ἀπὸ τοῦ φρίττω. horreo, erigo, condensor τυκνῶς καὶ ὀρθῶς κινοῦμαι. Accus. φρίξαν ἐθέρας. Hom. quod Virg. steterūtq; comæ: sic aper ἐθέρας, acies σθένει, messis ἀστάχυσι, mare κύμασι, timidus θαρσεῖ φρίσσουσι, ut annotat Eust. Iliad. γ. & ν.

Φροίμιον.ν.τὸ proœmium.

Φρονέω.μ.ήσω.π.ηκα. sapio, intelligo, sentio, cogito, animo cōcipio, reputo. Capitur aliquoties pro affectus sum. ut φρονῶ σοι κακά, tibi malè uolo. Ammonius distinguit à καταφρονέω. Τὰ ἐκείνου φρονῶ, cum illo sentio. Τυραννικὰ φρονῶ, ad tyrannidem aspiro. Est etiam glorior, exulto, effero animum & tollo, superbio, animo gestio. Inde μεγαφρονῶ. Vide in Chiliad. Erasmi, φρονεῖν μέγα.

Φρόνημα.ατος.τὸ. cognitio, intellectus, prudentia, uoluntas. Terent. sensum dixit, Illius sensum pulchrè calleo. Vnde ἀπὸ τοῦ φρονήματος καθελεῖν, de gradu deijcere, & de statu deijcere, & de gradu uel statu dimouere & deducere, id est de constantia deducere & proposito. Aliquando ponitur pro audacia, fastu, grauitate, pertinacia.

Φρονηματίας.ν.ὁ. homo elati spiritus.

Φρονηματίζομαι. magnificè de me sentio, efferor, animos tollo, & ut Fabius loquitur, maiores spiritus duco.

Φρονηματώδης, uel φρονημώδης.ες.ὁ.ἡ. elatus, superbus, constans.

Φρόνησις.ιος.ἡ prouidentia.

Φρονήτως. prudenter.

Φρόνιμος.ν.ὁ prudens, consultus, ingeniosus.

Φρόνις.ιος.ἡ. prudentia, intelligentia. Est autem syncope pro φρόνησις.

Φροντίζω.μ.ίσω.τ.ικα. curo, studeo, cogito, & cōmentor, meditor, contemplor, σωνοῶ, σκέπτομαι. ut τεφροντισμένος λόγος, oratio meditata. Interdum pro perturbo. Genitiuo uel accusatiuo. Bud. Com.

Φροντὶς.ίδος.ἡ. cura, solicitudo. Item commentatio, hoc est σκέψις καὶ πραγματεία καὶ θεωρία πολὺ τῶν τῶν ἀπόνων.

Φρόντισμα.ατος.τὸ. idem, σκέμμα.

Φροντιστήριον.ν.τὸ. schola, domus curarum, monasterium, conciliabulum, conuentus.

Φροντιστής.ν.ὁ ἀπὸ τοῦ ἀτος ὁ γνῶθι μηπώς.

Φροντιστικός.ν.ὁ. cogitabūdus. Theophr. φροντιστικότερα πολὺ τῆς τροφῆς, solicitiora in cibo.

Φρόνιμα. inaniter, incassum.

Φρῦδος.ν.ὁ. uanus, cassus, obscurus, desertus. Ety.

Φρουρά ᾶς.ἡ. custodia, excubiæ. Φρουρὰν φαίνειν apud Xenoph. pro exercitum decernere, aut de lectū habere. Vide in Chil. Eras. φρουρᾶς ἄπτειν.

Φρουραρχέω.μ.ήσω.τ.ηκα. sum princeps custodum. Neutr.

Φρουρέω.μ.ήσω.τ.ηκα. custodio ciuitatem, excubo. Neutr. accus.

Φρούριον.ν.τὸ. præsidium, propugnaculum, aliquis locus munitus. τὰ φρούρια, oppida, castella, præcipitia.

Φρουρίς.ίδος.ἡ. nauis quę ad præsidium aut loci custodiam mittitur, quæ & φυλακίς.

Φρουρός.ὁ ὁ custos, stipator. ἀπὸ τοῦ προορᾶν.

Φρύαγμα.ατος.τὸ. fremitus, anhelitus equi currentis, hinnitus, cachinnus, φριμαγμός. Item elatio, iactantia.

Φρυαγματίας.α.ὁ.elatus,ferox,insolens. de equo propriè dicitur.

Φρυακτὴς ἵππος.fremēs,hinniens equus.

Φρυάττομαι.terreor, extollor, hinnio. Vide φριμάττεσθαι in Ammonio.

Φρυάττω.μ.ἄξω.π.αχα.fremo,frendeo. Item insurgo,glorior,superbio. Neutr.absol.

Φρυγαλέας.ἡ.fuga.

Φρυγανίζω.sarmenta colligo.

Φρυγανικά. uirgulta citò arescentia & igni accōmodata.

Φρυγανισμός.ἐ.ὁ.sarmentum.

Φρυγανίστρια.ἡ.sarmentatrix.

Φρύγανοι.οἱ.frutices.

Φρύγανον.α.τὸ.sarmentū,lignum aridum, stipula,uirgultum minus uirens,genus utiq; tertiū inter frutices & herbas, cremium,omne ad ardendum idoneum.Etym.

Φρυγανώδης.ες.ὁ.ἡ. surculaceus.

Φρύγετον.τὸ.apud Pollu.lib.1.& φρύγετρον,libro 6.sartago fictilis. in qua farra torrebant, farreū fortasse à Plinio dictum libro 18.capite 3. Nouæ nuptæ, inquit, farreum præferebant: quod ita Polluci uidetur efferri, Σόλων δὲ τὰς νύμφας ἰοῦσας ἐπὶ τὸν γάμον, ἐκέλευσε φρύγετον φέρειν σημεῖον.

Φρυγέω.μ.ήσω.π.ηκα.sicco,areo.Neutr.

Φρυγίνδα.ας.ἡ.ludi genus quod fabis fiebat.

Φρύγιον.α.τὸ.cremium, id est lignum aridum,& cantilena incitans ad arma.

Φρύγιος.α.ὁ.siccus,aridus. Et modus quidā Musicus,uide in Chil.Eras.A' Dorio usq; ad Phrygium.

Φρυγιστί.Phrygicè.

Φρυγμός.ὁ.ὁ.siccitas.

Φρύγω.torreo,sicco.

Φρυκτὴ ῥητίνη.resina frixa,diuersa à Colophonia, quanquam eadem à quibusdam credita.

Φρυκτός.faba,inde pro suffragio. Item uates,cōsultor. Sicut etiam φρυκτοί faces quibus signadabantur uicinis hostibus, siue amicis appropinquantibus.

Φρυκτωρέω.splēdeo,luceo,facibus eleuatis signūdo,custodiā nocturnam ago apud ignē. Etym.

Φρυκτωρία.ἡ λυχναψία,καὶ πυρκαϊά. splendor,lumenq;,facibus eleuatis significatio.Solis est periphrasis apud Gregor.Bud.Com. & intensio, custodia nocturna apud ignem.Etym.

Φρυκτώριον. est huiusmodi specula: uel πυρκαϊὰ καὶ λυχναψία, nauigantium directrix & hospitalis,ut Pharus Alexandrina.

Φρυκτωρός.custos,specularius. excubitores in speculis orarum hoc uocabulo significantur.

Φρυκτωρῶ. huiusmodi è specula igniculum prænuntium excito,& igne sublato aduentum denuncio. Et φρυκτωρεῖται, hoc modo significari. Est etiam φρυκτωρῶ apud Gregoriū pre luceo, hoc est, facem præfero. Dicitur etiam πυρσεύειν.Bud.Com.

Φρυμάσσω.τὸ.φρυμαλίζειν.

Φρυνίων.ἡ.Gaza in Aristotele uertit rubetam.Vide Aelianum & Nicandrum.

Φρύνη.νός.

Φρυνίων.Etym.

Φρυῶν.α.

Φρύνιον.α.rubeta rana uenenosa, in sicco semper rubēs.à rubis,in qbus plerūq; uiciitat,φρύνη.

Φρυνολόχος ἱέραξ. rubetarius accipiter, ut Gaza uertit in Aristotele.

Φρυνῶνδας. nomen proprium uiri Athenienſis malitia insignis.uide Etym.

Φρύττω.torreo,sicco.

Φρῶ,καὶ φρήσω.μ.φρήσω τὸ προίεμαι.πρὸ τοῦ προίω per syncopen πρῶ,& mutatione τοῦ π in φ φρῶ, unde φρεμί,καὶ φρὲς,ut θὲς.Bud.Com.

Φρωγεῖν.Atticè pro φρυαλίζειν.

Φ Ὑ adhæsit,attigit.ut illud, φῦτ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ.hoc est tetigit illum manu. à uerbo φύω per abiectionem augmenti.

Φύγαδε. ad fugam, sicut οἴκαδε, & id genus, ut κρόκην κρόκα apud Hesiod.sic φυγὴν φύγα, ex quo φύγαδε,annotat Eust.Iliad.π.

Φυγαδεία.fuga,exilium,βιωρία.

Φυγαδεύομαι.exulo,exul sum.

Φυγαδεύω.μ.εύσω.π.ευκα.fugo,in exilium mitto & relego. φυγαδεύειν ἐκ τῆς πόλεως, in exilium mittere,tam de accusatore, quàm de iudicibus Demosth.dicit.Actiu.accus.

Φυγαδικός.ἡ.ὁ.exulatorius.

Φυγάς.αδος.ὁ.exul,profugus.

Φυγγάνω.μ.αυῶ.fugio.

Φύγεθλα.metui.

Φύγεθλον,uel φύγετλος.α.tumor latus quidem, sed nō altus, in quo quiddā pustulæ simile est. Dolor distētioq; uehemens est, & maior quàm pro magnitudine tumoris. Celsus lib.5. capite 5.panus.

Φυγή.ῆς.ἡ.fuga,exilium. exilium eorum qui pœnam uitare uolunt,accusatiuo, δίωξις.

Φυγοδίεμνος.α.ὁ.ἡ.uirgo,cœlibatus amans,coniugium abhorrens.

Φυγοδικεῖν.uadimonium deserere,ambagibus & strophis tergiuersationū atq; detrectatione uti Cui opponitur αὐλοδικεῖν.

Φυγομαχέω.μ.ήσω.ω.ηκα.detrecto pugnā, fugio pugnam,distraho.Neutr.absol.

Φυγοπόνοι.οἱ.qui fugiunt labores.

Φυγόσκω.fugio.

Φῦγω.adhæsit,attigit,sicut φῦ.προσήγισε.

φύζα. ης. ἡ. fuga, timor, imbecillitas.
φυζακικός. ὁ. timidus, fugax, fugitiuus.
φυζανικός. idem.
φύζηλις. deuitans per fugam.
φυζηλόν. ὁ. meticulosus.
φυζικός. ὁ. fugitiuus.
φύζιμος. ὁ fugiendus.
φύζινος. ὁ. timidus, meticulosus, à φύζα.
φύζιον. asylum, refugium.
φύζις. ιος. ἡ. fuga, uel potius φύξις.
φυή. ῆς. ἡ. indoles, natura.
φύημα. ατος. τὸ. sterquilinium, κόπρος.
φύκη. fucus.
φυκίδιον. τὸ. piscículus quidam. Gaza in Aristote le uertit fucam paruam. φυκίον.
φυκιόεις. οεντος. ὁ. spumosus tempestate maris, profundus.
φυκίον. ὁ. τὸ. alga, fucus, color, animal marinum, spuma, herba in profundo mari nascens. Etym. Gaza in Aristotele uertit fucam uel phucã paruam. φυκίδιον.
φυκιόω. μ. ώσω. ω. ωκα. fuco. Actiu. accus. Plutarc. in Connub. φυκιοῦν τὸ πρόσωπον dixit.
φυκίς. ἡ. Etym. Fuca uel phuca piscis, ut Gaza uertit in Aristotele.
φῦκος. ὁ. ὁ. idem quod φυκίον.
φυκτός. cuitabilis.
φυκτήρ. ῆρος. custos, Max. Grammat. οἶδος φυγοπόνος.
φυκοῶδης. εος. ὁ. ἡ. algosus.
φύλαγμα. ατος. τὸ. custodia.
φυλάκη. ἡ. nomen urbis Thessaliæ. Etym. & Cyrill. paroxyt.
φυλακή. ῆς. ἡ. oxyton. custodia, carcer, obseruatio, uigilia. Thucyd. φυλακὴν τοῖς πειραιῶς ἐποιοῦντο, Custodiebant Piræum.
φυλακίζω. traho ad carcerem.
φυλακίς. ίδος. ἡ. nauis ad præsidia locorum ue custodiam mitti solita, quę & φρουρὶς Xenoph.
φυλακικός. ὁ. φυλακτικός.
φυλακίς. ἡ. præsidiaria nauis apud Rhodios. Bayfius.
φυλακός. poëticè pro φύλαξ.
φυλακτέον. cauendum est.
φυλακτέος. ὁ. ὁ. obseruandus.
φυλακτήρ. ῆρος. ὁ. custos, uigil.
φυλακτήρια. arma salutis.
φυλακτήριον. ὁ. τὸ. tutela, locus custodiæ, propriè antidotum præseruatiuum contra uenena.
φυλακτικός. ad custodiam aptus, & circunspectus ad dolum & insidias cauendas. Cui opponitur ἀφυλακτῶν. Vnde φυλακτικὰ, Aristot. animalia quibus ingenium cauendi & uitandi datum est, id est cauta & prouida.

φύλακος. ου. ὁ. custos, idem quod φύλαξ apud Dores.
φυλάμμων. pugil Athenienses.
φύλαξ. custos, uigil.
φυλάξιμος. qui defendi, custodiriue potest.
φύλαρχος. ὁ. ὁ. tribunus.
φυλάττομαι. uito, deuito, auersor & caueo. Est etiam excubias ago, uel sto in propugnaculis, & ibi stationem habeo. Inde περιφυλαγμένος ἀνὴρ dicitur cautus & circunspectus, & εὐλαβής. Et περιφυλαγμένως, cautè, εὐλαβῶς. obseruabundè, prouidè, Isocr. uel positis & collatis uigilijs, Xenoph.
φυλάττω. μ. άξω. τ. αχα. τὸ. ἐφίστημι, custodio, seruo, tueor, munio, insidias colloco uel uigilias. Item παρατηρῶ, hoc est obseruo, & capto occasionem. Bud. Com.
φυλέτης. ὁ. tribulis, contribulis.
φυλή. ῆς. ἡ. tribus.
φυλία. ας. ἡ. oleaster, uel ficus, arbor specie ilicis. χῖνος. id est lentiscus. Ammonius in φαυλία.
φυλλάς. άδος. thorus è frondibus coaceruatis, apud Apollon. Strab. lib. 12. dixit φυλλάδας, struem ac cumulum foliorum ex arboribus deciduorum, ἐν τῇ πεπωκείᾳ φυλλάδι.
φύλλια. τὰ. odoramenta hortensia, herbas uirides hortorũ odoriferas, cuiusmodi coriandrum, ruta, apium, apud Hipp.
φυλλίναιος ἀγών. certamen, in quo nihil aliud premij proponitur, præter coronam.
φύλλιον. ὁ. τὸ. folium, flos terræ.
φυλλίς. Bithyniæ fluuius, Apollon.
φυλλῖτις. ίδος. ἡ. herba est folijs similis rumici.
φυλλόβολα. τὰ. folijs decidua.
φυλλοκοπέω. μ. ήσω. π. ηκα. folia amputo. Neut.
φυλλομανεῖν. in frondes & in folia eluxuriare.
φύλλον. ὁ. τὸ. folium.
φυλλορρέω. μ. ήσω. π. ηκα. folijs fluo. Neut.
φυλλοφορῶ. eijcio & expello: & ἐκφυλλοφορῶ, quæ per frondium signa fiebat, hoc est senatu uel ordine moueo. Bud. Com.
φυλλοχόος μείς. mensis quò folia decidunt.
φυλλώδης. εος. ὁ. ἡ. frondosus.
φυλοβασιλεῖς. sacrificuli tributim præfecti sacris curandis.
φυλοκρινέω. μ. ήσω. τ. ηκα. iudico per tribus. Neutrum absol.
φῦλον. ὁ. τὸ. genus, gens, natio, cognatio, tribus.
φύλοπις. ίδος. ἡ. pugna.
φυλοπόνως. grauiter.
φῦμα. ατος. τὸ. tuber, à Theodoro in Aristotele uertitur, uerruca, neuus, papula, tuberculum, panus, omnis tumor præter naturã qui citra externam causam oritur, à similitudine eorum quæ è terra enascuntur atq; erumpunt: etiam propago.

propago, ut apud Nazianz. tua primæua parens πλουρᾶς φῦμα dicitur, quod è costa extiterit.

Φωῶν. hæserunt.

Φύξ. cum fuga. aduerbium. Etym.

Φυξήλιος. ου. ὁ. umbram amans, solem fugiens. Nicand.

Φύξηλις. exul, profugus, ὁ φεύγων ἅλις, ἢ ὁ φεύγων ἵλαν τὴν πολέμῳ τάξιν. stationis desertor, miles & fugitiuus.

Φυξίμαλα δενδρεα. arbores, quæ ob altitudinem à pecudibus tutæ sunt.

Φύξιμον. ου. τὸ. asylum. φύξιμον λιμένα dixit Plutarchus in Politic. tutum portum quo confugere liceat.

Φύξιος. Iupiter, qui mala fugat, amoliturq;, ἀποτροπαῖος: uel qui exules confugientes ad ipsum defendit. & φύξιοι συμφοραὶ, propter quas solum uertere necesse est.

Φύξις. ιος. ἡ. fuga.

Φύομαι, φῦναι, ἀ φῦμι. nascor. Depon. absol.

Φυόμενον πρᾶγμα. res quæ nuper accidit, res nata, res repentina. Sic Cicero, Nihil unquam simile natum puto.

Φυόμενα. τα altilia, stirpes.

Φυός. ὁ. ὁ. fructus, germen.

Φύεται τρίχες. id est nascuntur capilli.

Φύραμα. ατος. τὸ. massa, consperſio, fermentum, conuiuium. Etym.

Φυράω. fermento, subigo, commisceo. ζυμόω, αὐξανω τὰ ἄλευρα. massam farinæ subigo & misceo, unde panis conficiatur.

Φύρδην mixtim, confusè.

Φύρκος. paries.

Φύραμα. ατος. τὸ. fimus, sordes.

Φυρμός. ὁ. ὁ. inquinatio.

Φυρόω. μ. ώσω. contamino, inquino.

Φυρτίζω. ludere obuolutis circũ talos uestibus.

Φυρτός. mixtus, confusus, εἰκαῖος. uino macerata farina.

Φύρω. μ. ρῶ miſceo, irrigo, pinso. Neut. accus.

Φυς. natus, genitus.

Φύσα ης. ἡ. follis, flatus, id est, infirmitas uentosa, ampulla, pharetra, & piscis quidam apud Aelianum Niloticus.

Φυσάκτης. ῆρος. panis genus, in placentæ formam coacti.

Φυσαλλίδες. inflationes, tibiæ, folles, & φύσαλος, balæna.

Φύσαλοι. οἱ. marini cœti, à spirando dicti, teste Eustathio.

Φυσάω. μ. ήσω. π. ηκα. inflo, spiro, tumeo, uror, Actiu. accus.

Φυσγεὺς. ὁ. tractus, συρμός.

Φυσέχης. ης. ἡ. pro ψυχὴ, anima.

Φύσης. ης. ἡ. uesica, follis.

Φύσημα. τὸ ampulla, bulla, & unionis speciem prę se ferẽs, aëre intumefactũ, de quo Plin. li. 9 nat.

Φυσκτήρ. ῆρος. ὁ. piscis quidam cetaceus apud Aelianum. Strab. lib. 3. dũ inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quędam facies. Dicitur item fistula, follis.

Φυσκτήριον. ου. τὸ. tibia, αὐλός.

Φυσήφρων. inflatus mente.

Φύσιγγες. ἁι alliorũ capita, ingluuies auium.

Φυσίγναθος. maxillas & buccas inflans.

Φυσιζωος. ad uictum generans necessaria. Etym.

Φυσίσωος. ου. ὁ. ἡ. uiuificans, uictui necessaria generans, uitam produceus. Est etiam proprium loci in Lacedæmone, ubi Castores terra absorpti, rursus emersisse, uel prognati esse tradũtur.

Φυσικός. ὴ. ὁ. naturalis.

Φυσιογνωμονῶ. per naturæ indicia pensiculo & cognosco, ex facie hominũ addiuino. Significat etiam diligenter cognosco faciem alicuius & annoto, ut postea noscã. Demosth. κατὰ Ἀριστ. 1. καὶ φυσιογνωμονήσεσι οὐ ἀφελκομένης. Bud. Com. Vide apud Aristotel. in fine priorũ analyticorũ de syllogysmo physiognomoni-

Φυσιογνωμονία. & (co.

Φυσιογνωμοσύνη. scientia qua natura hominum ex aspectu corporis iudicatur.

Φυσιογνώμων. ονος. qui ingenia hominum & sensus ex aspectu corporis iudicat.

Φυσιολογία. ας. ἡ. de natura inquisitio, disputatio de rerum naturis.

Φυσιολογῶ. de natura disputo, physica ratione ostendo. Vnde περὶ πάντων φυσιολογεῖσθαι, de omnibus naturam scrutari. Est etiam aliquando τὸ φυσιογνωμονῶ, id est è naturę habitu iudico, naturam cuiusq; ex forma perspicio.

Φυσιόω. μ. ώσω. π. ωκα. inflo, anhelo. Actiu.

Φύσις. ιος. ἡ. natura, potẽtia rei innata, ingenium & indoles, propositum. Accipitur etiam propudendis tam uirorũ quàm fœminarũ: quod & Latini etiam naturã dicunt. Hymnus in Physin extat apud Orpheum.

Φυσιώμενος. η. ὁ. in naturam conuersus.

Φυσίωσις. ιος. ἡ. inflatio, superbia.

Φύσκη. crassum intestinum, aut uenter, intestinum, ex quo farina & carnibus iniectis, lucanicæ fiunt.

Φυσκίον. utriculus.

Φύσκων. ωνος. ὁ. uentricosus, corpulentus, obesus, apud Iosephum.

Φύσαλος. ὁ. piscis quidam apud Aelianum.

Φυσαλίς. ίδος. ἡ apollinaris minor.

Φύσανοι. οἱ. fimbriæ. malim θύσανοι, ut supra.

Φυσητήρ. ῆρος. ὁ. fistula, sufflatorium, pars corporis qua fit partus, fistula follis Dioscor.

Φύσε. τὰ. farina melle subacta. Etym.

Φύση. ἡ. maza in scypho coagitata macerataq; molliter è uino ac polline. Etym.

Φυσώδης. ες. ὁ. ἡ. uentosus, inflatione pariens.

Φυταλιὰ. ᾶς. ἡ. locus arboribus consitus, hortus, uinea.

Φυταλιάζω. planto, appropinquo.

Φυταλίδια. nomen herbæ, & omnia quæ nascuntur.

Φυζαλίζω. planto, appropinquo. Etym.

Φυτάλιος. ὁ. ὁ. satiuus. Etym.

Φυτάλμιος. ὁ. ὁ. sator, progenitor. Iouis epithetõ.

Φυτάνη. plantationis tempus, depangendis plantis accommodum tempus, apud Hipp.

Φυτέια. ας. ἡ. plantatio, ars plantandi, consitio.

Φύτευμα ατος. τὸ. phyteuma herba.

Φυτευτήρ. ὁ. ὁ. plantarius.

Φυτευτήριον. τὸ. seminarium, planta, uiuiradix.

Φυτεύω. μ. εύσω. π. ευκα. planto, produco, sero, consero. Actiu. accus. & φυτέω apud Aeschyl.

Φυτεύω pro gigno seu genero, Eurip. de Tantalo, ὃς, inquit, φυτεύει τέλοπα.

Φυτηκόμος. ὁ. ὁ. plantator, uel locus plãtis cõsitus.

Φύλιος. ὁ. ὁ. germinatiõis autor. Solis cognomen.

Φύτλη. generatio, genus, germen.

Φυτοκομέω. plantandi studio teneor.

Φυτοκόμος. ὁ. serendi studiosus, locus plantis consitus.

Φυτόν. ὁ. τὸ. planta, propago, Theocr. schol. pro tuberculo quod φῦμα est, capi etiã testatur, quẽadmodum & Archilochus usurpat, ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιόσδε φυτὸν ἐπάσειν: sic Theocr. ἱπποκομικὲς φυτὸν ὄζον.

Φυτόσκαφος. ὁ. plantis effossus. Etym.

Φυτοσκάφος. ὁ. fossor rusticus, qui arbores depangit & succidit, apud Theocr.

Φυτόργημα. insitum, insitio, plantatio, consitio.

Φυτουργία ας. ἡ. plantandi ars, plantatio, consitio.

Φυτουργός. ὁ. ὁ. plantator, ὁ ἀμπελουργός.

Φυτουργῶ. plantas colo, & sero, curoq;, uel plantæ instar pango. Plato φυτουργεῖν plus esse ait quàm δημιουργεῖν, deumq; φυτουργὸν appellat quasi formarum, hoc est idearum conditorem.

17. 5. 2. Φύω. μ. ύσω. π. υκα. ἀόρ. β. ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι. planto, produco, gigno, nascor, cresco, germino, sum, tango, κρατῶ, apprehendo, ἀπολήγω. Actiuum accus.

Φ Ω͂ pro φωτί. luci, Eurip. Est & uerbum pro dico, ostendo, foueo, splendeo, appareo, φώγνυμαι. & occido.

Φωγνύω. cremo, accendo, adoleo, torreo, illustro.

Φωγώω. idem, ardeo, accẽdo. Bythyni sic dicũt. Etym.

Φῶδες, φῶδοι, uel φωΐδες. maculæ rubẽtes in cruribus, ex ignis propinquitate nimia inductæ.

Φωδιάζω. instruo.

Φῶδυ. ὁ. τὸ. uesica, bulla, hulcus.

Φώζω. ardeo, accendo, φωγνύω.

Φωΐξ. ὁ. auis quædam apud Aristotelem: à Gaza redditur phoix, uel phoicus.

Φωκαία. ας. ἡ. ciuitas Ioniæ.

Φώκαιναι. αι. phocænæ, id est tirsiones, balenæ.

Φώκαινα. ἡ. à Theodoro in Aristotele uertitur phocæna, aliàs trisio, uel tirsio.

Φώκη. ης. ἡ. phoca, uitulus marinus, ut Gaza uertit in Aristotele.

Φωλάδες. feræ quæ in lustris agunt.

Φωλάζω. lateo, ἐμφωλεύω.

Φωλεά. τὰ. φωλητήρια.

Φωλεός. ὁ. ὁ. lustrum, latebra, id est ferarum locus, auditorium, palæstra, antrũ, cuniculus subterraneus. Item schola, παιδευτήριον, ludus, Ionum lingua, unde ἀπεφώλιος, ineruditus. Vide Ammon.

Φωλεύω. μ. εύσω. π. ευκα. lateo, nidifico, latibulis incubo. Neutr. absol.

Φωλητήρ. ῆρος. ὁ. qui semper in eodẽ loco desidet.

Φωλητήρια. τὰ. domus conuiuales ubi clàm potatur.

Φωλία. morbus ursi, cum nimia pinguedine laborans angustis latebris affricando corpulentiam diminuit.

Φωλιδωτός. ὁ. ὁ. nidulator.

Φωλίς. piscitij genus quoddam, serpentum squamæ. pro squama per omicron potius scribitur, pro pisce apud Aristotelem Gaza Græcam uocem relinquit.

Φωνασκία. ars exercendæ uocis.

Φωνασκός. qui uocem exercet & regit, præceptor uocis, formandæ uocis magister: uocis studiosum, & uocem sub certamine exercentẽ Plin.

Φωνασκῶ. uocem exerceo, & moderor, reddo uocem claram.

Φωνέω. μ. ήσω. π. ηκα. uoco, loquor, cano, sono, uocem edo, inclamo. Actiu. accus. Propriè de hominib. dicitur. Ammon. in hoc uerbo aliquot etiam brutorum animalium uoces enumerat.

Φωνή. ῆς. ἡ. uox. διὰ τὸ φῶς εἶναι τοῦ νοῦ. Accipitur pro lingua, quemadmodum dicimus, lingua Græca, lingua Latina.

Φωνήεις. ήεσσα. ὁ. uocalis. Pindarus φωνήεντα βέλεμνα dixit stridula tela, pro φωνήεντα.

Φωνομαχεῖν. pugnare de uocibus.

Φῶντα. splendentem.

Φώρ. ρός. ὁ fur, prædo. ἀπὸ τοῦ φέρειν. Apud Aristotelem apis quædam species sic uocatur, Gaza furem reddit.

Φωρά. ᾶς. ἡ. φώρια.

Φωραθεὶς. ράντος. ὁ. fraudis compertus.

Φωρατής. ὁ. ὁ. deprehensor.

Φωράω. μ. ήσω. π. ηκα. deprehendo, in furto deprehendo, inuenio furtum, quæro, perueſtigo. Item ſuſpicor, ſuſpectum habeo. Actiu. accuſ.

Φώρια. τὸ. φωρίου.

Φωριαμοί. locus Elidis.

Φωρίαμον. ὁ. τὸ.

Φωριαμός. ὁ. ὁ. arca, ſcrinium. ἀφ' οὗ αὐτόθι τὰ φέρη ἀμᾶσθαι, ὅ ὅτι σωκάγεται, uel ἀφ' οὗ φῶρας ἀπέργειν.

Φώριον.

Φωρίον.

Φῶρον. ὁ. τὸ. furtum, latrocinium.

Φῶρ Θ. cuſtos, ſpeculator.

Φωρυτός. cœnum, colluuies, fœni aut ſarmentorum aceruus.

Φῶς. circunflexum, τοῦ φωτὸς. τὸ. lux, lumen, lucerna. à φῶ, id eſt luceo. Sic uocatur etiam nigricans circulus papillam ambiens.

Φῶς (aliàs φώς cum acuto) τοῦ φῶτος. ὁ. uir à φῶ, quod eſt dico, loquor. ſed φὼς φωτὸς, ſignificat inuſtionem ab igne factam in cruribus.

Φώσκω. luceo, διαφαίνω.

Φώστωρ. uelum, ſindon, ſudariolum. Item imago & effigies uultus.

Φωστώνιον. lineum quiddam. Etym.

Φωστήρ. ῆρ Θ. ὁ. luminare, feneſtra, θυρίς.

Φωσφόρος. ὁ. ὁ. lucifer.

Φωτοπαγωγός. feneſtra, lucem ferens.

Φῶτα. uirum, oculi, feneſtræ.

Φωταύγεια. ſplendor, λαμπρότης.

Φωταυγός. ὁ. ὁ. ſplendidus.

Φωτεινός. ὁ. ὁ. lucidus.

Φωτίγξ. γγος. ſplendor, fiſtula, φλόγιος.

Φωτίζω. μ. ίσω. π. ικα. illumino. Actiu. accuſ.

Φωτίον. oculus.

Φωτισμός. ὁ. ὁ. illuminatio, ſplendor.

Φωτολοίγιος. ὁ. cæcus, luce orbatus, mortuus.

Φωχθείς. ὁ. toſtus.

Χ Α.

Αβόν. τὸ. incuruũ, anguſtum.

Χαδέω. μ. ήσω. τ. ηκα. πολλαμβάνω, ſum capax. Neut.

Χάδω. idem.

Χάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. cedo, ſecedo, do locum. De pon. abſol.

Χαζω. μ. αυσω. concedo, deuito, capio.

Χαίνω. μ. ανῶ. hio, dehiſco, inhio. Vnde λεχωΐτοι pro ſtultis, Ariſtoph. Nam ſtultitiæ ſignum eſt eſſe aperto ore. Neut. abſol.

Χαῦρον. uirga paſtoris, baculus incuruus, pedum. Etym. alij uenabulum exponunt, apud Apoll.

Χαιός. ὁ. ὁ. probus.

Χαῖρε. ſalue, gaude, aue. Imperatiuus.

Χαίρειν. à χαίρω. (μ. χαρήσομαι. ἀόρ. ἐχάρην) gaudere, ualere, ſaluere. Salutantis autem eſt, dum abimus, aut in fronte epiſtolæ, de quo in εὖ πράττειν. Accipitur pro abire, diſcedere & quaſi nuntium remittere, & migrare Cicero de fuga Pompeij loquens, ita inquit ad Atticum, At ille πολλὰ χαίρειν τῷ Δαλκῷ dicens, pergit Brunduſium. hoc eſt, abijciens honeſtatem fugam arripit. Sic Terent. Valeant qui inter nos diſſidium uolunt, pro pereant, Δατ' εὐφημισμόν. Item lugere, gemere. Etym. Cleon hoc uerbũ exemplis pro ſalutatione præfigebat, ut Epicurus εὖ διάγειν. Laër. lib. 3.

Χαιρέκακος. qui malis delectatur, damnis alienis inſultans.

Χαίρεσις. τὸ χαίρειν.

Χαιρέω. idem.

Χαιρηδών. όνος. ἡ. &

Χαῦρον. ὁ. τὸ. &

Χαιροσύνη. ης. ἡ. lætitia, gaudium.

Χαίρω. aſperum reddo. Etym.

Χαῖτα. ης. ἡ. ſeta, iuba, cæſaries, coma, propriè in porcis, aliàs χαίτη. Gaza in Ariſtotele uertit iubam. Effertur & de frondibus uitis, ut apud Athenæum eſt inuenire ex Archeſtrato.

Χαιτήεις. ήεντος. ὁ. &

Χαιτόεις. όεντος. ὁ. ſetoſus, comatus.

Χαλαβέω μ. ήσω. trepido, tumultuor, terreo.

Χάλαζα. ης. ἡ. grando. Item morbus porcorum. Eſt etiam uitium & morbus oculi, cum in eo aſperſa grando uidetur, χαλάζιον.

Χαλαζῶν. grandinoſum eſſe. de ſuibus.

Χαλαζίας. ου. lapis pretioſus grandinis figuram præ ſe ferens.

Χαλάζιον. ου. τὸ. grando in oculis, apud medicos, palpebræ tuberculum in modum grandinis rotundum.

Χαλαζοκοπία. grando procellens.

Χαλαζοφύλαξ. κος. ὁ. futurę grandinis obſeruator.

Χαλάζω. μ. άσω. π. κα. deprimo, ſubmitto. Item grandino. Et rem aliquam ex alto penſilem facio. Item produco, Interdum ſoluo, ut in Prouerb. ἱστὸν ἄγκυραν χαλάζειν.

Χαλαζώδης. ε Θ. ὁ. ἡ. grandinoſus.

Χαλαίπους. ουλος. ὁ. claudus, mutilus pedib. quaſi remiſſam compagem habens. Nican.

Χαλαύδρα. ἡ. nomen auis Oppiano in Ixeuticis.

Χαλάρα. ας. ἡ. catena.

Χαλαργός. ὁ. ὁ. celer.

Χαλαρός. ὁ. ὁ. leuis, mollis, maturus, ὠραῖος, retractiuus, de porco dicitur grandinoſo.

Χαλαζυπος. ου. illuuies ueſtium ablutarum.

Χάλασμα. ατος. τὸ. ſubmiſsio, iactus.

Χαλασικόν. medicamẽtum quod contentas particulas & rigidas remittit atq; relaxat.

Χαλασικός. ὁ. ὁ. uelox.

Χαλάστρα. ἡ. urbs uel lacus in Macedonia, unde nitrum Chalastricum dictum, (de quo Plini. lib. 31.) incendebant. Etym. Est & urbs Thessaliæ littoralis iuxta Axium amnem.

Χαλαστραῖος. Chalastræus. Etym.

Χαλάστρη. ἡ. χαλάστρα. Etym.

Χαλάω. μ. άσω. remitto, cõcedo, eijcio, flaccesco, languesco, mollio, ἐκλύω, ἀνακλίνω.

Χαλβάνη. ης. ἡ. galbanum.

Χαλεπαίνομαι. idem quod suum actiuum significat. accipitur interdũ tamen passiuè, pro offensis animis acerbisq; uerbis accipior, acrius ob iurgor, acerbitate afficior, acerbè accipior.

Χαλεπαίνω. μ. ανῶ. ἄόρ. α. ἐχαλέπηνα grauo, molestus sum, irascor, sæuio, offensus sum, indignor. Neut. datiuo iung.

Χαλεπάω. idem, contendo, minor, afficio molestia, noceo, in difficultatem adduco, ἐρεθίζω. Interdum timeo.

Χαλεπός. ὄν. ὁ sæuus, grauis, molestus, difficilis, atrox, periculosus, impossibilis.

Χαλεπότης. ητος. ἡ. difficultas, sæuitia, grauitas, χαλεπῆνσις.

Χαλεπαίνω. μ. ἐνῶ. τῶ. ἔφα. minuo, humilio, laxo, irascor, lædo. Actiu. accus.

Χαλεπῶς. grauiter, molestè, difficulter, crudeliter.

Χαλκίδες. ἄι. ancillæ, θεραπαίναι, lingua Laconum. Eust. Iliad. π.

Χαλίκρητον. ὸ. merum, quod uires mentemq; remittat, & Athenienses merum χάλιν dicunt, & Aeschy. bacchas χαλιμίας uocat. Apoll. interp.

Χαλιμάδες. ἄι. Bacchæ, ab impetu in uenerem.

Χαλίμα. scortum impudens, uenefica.

Χαλιμάζω. μ. ἀσω. feror in libidinem.

Χαλιναγωγέω. fræno moderor. Vnde χαλιναγωγῶν γλῶσσαν, frænans linguam.

Χαλινός. ὄν. ὁ. frænũ. est ea pars fræni, quæ ori inseritur. Nicand. tropicè dentes χαλινὸς dixit.

Χαλινά. τά. pro funibus nauticis dixit Oppian.

Χαλινόω. μ. ώσω. π. ωκα. fræno. Actiu.

Χάλιξ. ικος. ὁ. lapis ex quo ignis excutitur, silex.

Χάλις. ίδος. ἡ. merum. πῆρα ὸ χαλὼν εὖ ἶνας.

Χαλιστός. ὄν. ὁ bonus, iustus, σκαιός.

Χαλιφροσύνη. ἡ. mollities, animi remissio, ubi succumbit uoluptatis studio, & obtemperat uictus animus, opponitur τῇ σωφροσύνῃ. Eust.

Χαλίφρων. ονος. ὁ. desipiẽs, remissus & uini uitio delirus, & χαλιφροσύνη, stultitia, negligentia.

Χαλκάνθη. sutorium atramentum. Italici uitrio, lũ appellant, diuersum ab eo atramento, quod Celsus scriptorium, Vitruuius librarium nominat.

Χάλκανθος. ὄν. idem, florem æris nominant.

Χάλκασπις. ίδος. ὁ. habens scutum æneum.

Χαλκέγχης. ἀrea seu ferrea hasta utens.

Χάλκεια. festum antiquum publicum in honorẽ Vulcani, postea uero à solis fabris celebratum quoniam Vulcanus in Attica ærariã exercuerat, Eust. Iliad. β.

Χαλκεῖα. idem. sic Herodianus. Etymol.

Χαλκεῖον. ὄν. ὸ. officina fabri.

Χαλκέμβολον. ὄν. ὸ. nauigium æratum aptum ad pugnandum, rostro ærato, rostratum. Bayf.

Χαλκέμβολος. ὄν. ὁ. rostrum æreum nauis.

Χαλκόστρος. ὁ uide in Chiliad. Erasmi.

Χάλκεος. ὄν. ὁ. æreus, robustus, durus.

Χαλκεόφωνος. ὄν. ὁ. habens uocẽ fortem. æs enim inter metalla maximè resonat.

Χαλκεύς. έος. ὁ faber ærarius, excussor Quintiliano interprete. Dicitur etitm de alijs fabris, ut ferrarij, aurifices, &c.

Χαλκεύτρος. infatigabilis.

Χαλκευτή. æraria ars.

Χαλκευτική. ῆς. ἡ. fabrica æraria, & officina.

Χαλκευτικός. ὄν. ὁ. fabrilis.

Χαλκεύω. μ. εύσω. π. εύκα. fabrico, tracto artem fabrilem. Actiu. accus.

Χαλκεών. ῶνος. ὁ. officina fabri.

Χάλκη. ἡ. urbs Larissea, quæ & χάλκιον & χάλκαι dicitur. Itẽ purpura & ferrugo, unde & ferrugineus color, penacutũ. Cyrillo nomẽ est insulæ.

Χαλκή. ῆς. ἡ. ærea, oxytonum.

Χαλκήρης. ες. ὁ. ἡ. æreus, conglutinatus ære.

Χαλκιδίζειν. sordidum esse & pręparcum, γλιχρεύειν, auari nanq; audiebant Chalcidenses, sic Eust. Bæot. ὦ τῶν φιλαργυρίας γὰρ ἐκ ωμοσιδῶν οἱ κατ' Βοιωτίαν χαλκιδεῖς. Eras. in Chil.

Χαλκιδική. ἡ. paroxyt. urbis nomen. Cyrill. oxytonum autem, patrium uel gentile est.

Χαλκιδίτης. ου. ἡ. meretrix, à uilitate nummi qui pendebatur, quũ diobolare dixit scortũ. Plaut.

Χαλκίοικος. ærarij domus.

Χαλκίον. ὄν. ὸ. æreum.

Χαλκις. seps, serpentis genus, ut annotat Nican. schol. & Aelianus, ob uirgulas quasdam ænei coloris tergum eius distinguentes: Plin. lacertã uocat li. 29. cap. 5. ubi ita locũ restitui, Lacerta, quã hi sepa, alij Chalcidẽ uocãt, male enim Chalcidicẽ, in exemplaribus impressis legitur.

Χαλκίς. ίδος. ἡ. κύμινδις, auis genus Hom. & Aristot. & urbs Euboeæ, nobilis, & fluuius Peloponnesi apud Strab. Est & Syriæ urbs, Iamblicho philosopho prestãtissimo natale solũ. & piscis Aristo. à Gaza uertitur erica piscis spuria. & alibi

alibi apud eundem χαλκὶς uertitur à Gaza chalcida, lacerti ferè ſpecies.

Χαλκισμός. ludi genus, quo nummum raptim circumagendo digito impoſitum excutiebant pueri, & priuſquàm humi caderet excipiebant recto digito. Euſt. Il. ξ. Vide Pollucem.

Χαλκῖτις. ἡ. metalli genus Chalcitis, quam Marcaſitan uocant. συπῆρίν Hippoc.

Χαλκοβατής. ές. ὁ. ἡ. ſolidus, firmus, baſim habens firmam.

Χαλκοβαρής. ές. ὁ. ἡ. ære grauatus.

Χαλκογλώχιν. ον. ὁ. habens angulos, uel cuſpidem æream.

Χαλκόκρας. ατος. ære temperatus, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. Aelius Dionyſ. adulterinũ numiſma cui æris portio adiecta eſt.

Χαλκοκεκαυμένος. ον. æs combuſtum, apud Gal.

Χαλκοκνήμιδες. οἱ. ferreas æreas ſue habẽtes tibias.

Χαλκόκροτος. æripes, hoc eſt, ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἔχων. Item ex ære percuſſus nummus. & Rheæ epitheton à cymbalorum ſonitu.

Χαλκολογεῖν. nummos colligere.

Χαλκόλοφον. conus galeæ.

Χαλκόος. ον. ὁ. æreus.

Χαλκοπώρινος, uel χαλκοπωρός. ον. ὁ. habens maxillas æreas.

Χαλκόπους. οδος. ὁ. æripes, firmus, infatigabilis, ἠχόπους, ungula reſonante.

Χαλκός. ὁ. ὁ. æs. (illatus.

Χακότυπον. ον. ὁ. ferro percuſſus, fabrilis, ferro

Χαλκοτύπος. ον. ὁ. faber ferrarius, uel ſi mauis ærarius. Ariſtot. lib. 1. πολιτικῶν.

Χαλκουργεῖον. τὸ. æraria.

Χαλκουργέω. æs præparo, ut metallarius.

Χαλκούργημα. ατον. τὸ. ſignum æneum.

Χαλκουργός. qui præparat materiam τῷ αὐδριαντοποιῷ, ut χαλκουργικὴ τῇ αὐδριαντοποιητικῇ.

Χαλκοῦς. ῆ. ὁ. æreus, fuit & cognomentũ Dionyſij poëtæ & rhetoris, quòd Atheniensibus author fuerit, æreo numiſmate uti, Et celebris quidam apud Athenienſes fur, in quem Demoſth. luſit, μὴ θαυμάζετε ὦ ἀθηναῖοι χαλκοῦς κλέπτας, &c. Annotatur & ab Euſt. Iliad. φ.

Χαλκοῦν. ex ære.

Χαλκοχίτων. ωνον. ὁ. habens loricam æneam.

Χαλκωμα. ατος. τὸ. res ærea, æramentũ. uide Bayf.

Χαλκώνυτον. emptus ære.

Χαλκωφίλια. τὰ. ærariæ.

Χαλίφρυον. ον. herba lanaria.

Χάλλωνες. labeones, id eſt quibus magna ſunt labia, pro χείλωνες, male legitur. Χάλλων apud Ariſtotelem eſt piſcis è mugilum genere, aliàs χωλῶν. à Theodoro uertitur labeo.

Χάλυψος. ὁ. nomen gentile. Etym.

Χαλώμενον. ον. τὸ. remiſſum.

Χαμαιδής. &

Χαμάδις. &

Χάμαζε, ἢ χαμάζε, &

Χαμαί. aduerb. humi, ad terram.

Χαμαιαίκτη. ἡ. ebulus herba.

Χαμαιδάφνη. ης. ἡ. uincapernica herba.

Χαμαίδρυς. υος. ἡ. chamædrys, herba quaſi pumila quercus, Triſago Latine.

Χαμαιδυνάδες. αἱ. humi dormientes.

Χαμαιδύνης. ον. ὁ. humi dormiens. (lis.

Χαμαίζηλος. ον. ὁ. humi depreſſus, abiectus, humi-

Χαμαίκισσος. ον. hedera terreſtris ſiue ſyluatica.

Χαμαικλινής. humi proſtratus.

Χαμαιλέων. chamæleon, nomen animalis & herbæ, quorum utrunq; colorem ſubinde mutat. De animali uide Ariſtot. Aelianum, & Eraſmũ in prouerb. Chamæleon de ſuo corio ludit, &; Chamæleonte mutabilior.

Χαμαιπετής. ὲς. ὁ. ἡ. χαμαίζηλος, extenſus.

Χαμαιπίτυς. υος. ἡ. aiuga herba Lat. quaſi humi-

Χαμαιρρέπης. ὲς. ὁ. ἡ. humi repens. (lis pinus.

Χαμαιστρωσία. ας. ἡ. ſtratũ humi paratum thorus ex agreſtis frondibus.

Χαμαισύκη. ης. ἡ. ficus humilis, & papauer ſatiuũ.

Χαμαιτυρίδες. αἱ. aræ humiles quæ Veſtæ erigi ſolebant, & ſtatuæ humiles.

Χαμαιτυπεῖον. fornix, ganeum, proſtibulum.

Χαμαιτύπη. ης. ἡ. ſcortum abiectum, & uile ſtragulum quod humi ſternitur.

Χαμαιτυπίη. ἡ. ſcortum ignobile.

Χαμαιτύποι. ex accipitrum genere ſunt, qui prædam ſuper terram & humi petunt. His contrarij ſunt οἱ μετεωροθῆραι.

Χαμελαία. ας. herba quam mezereon uocant.

Χαμόρπης. humi repens, uel dormiens.

Χαμεταιρίς. ſcortum.

Χαμεύνη. ἡ. humilis & uilis lectus, ſtragulũ. Ety.

Χαμεύνας. ᾶδος. humi cubans, & lectulus apud Nicand. thorus humi ſtratus.

Χαμεύνης. ης ἢ χαμευνίς.

Χαμεύνια. τὰ. humilia grabbata. Etym.

Χαμευνία. ας. ἡ. humi dormitio, cum quis in nuda humo dormit, à χαμαὶ & εὐνή.

Χαμευνίς. ίδος. ἡ. στιβάς. lectus humilis, ſtorea.

Χαμηλός. humilis, defluus, pumilus.

Χαμίτης. idem.

Χαμόθεν. aduerb. pro ἀπὸ τῆς γῆς.

Χαμόκοιτος. ον. ὁ. humi indormiens.

Χαμός. ῆ. ὁ. curuus.

Χανδάνω. μ. ανῶ. poëticum eſt, deriuatur; à χάδλω, capio, id eſt ſum capax. Actiu. accuſ.

Χανδὸν. abundanter, inhianter, affatim, capaciter, Etym.

Χάνθ.ἡ.nomen piſcis Ariſtoteli, Gaza uertit hiatulam.

Χανύω.μ.ύσω.uociferor.

Χάος.τος.τὸ.chaos, miſcella, regio. Vide in Chiliad. Eraſmi, Antiquiora chao. Oppianus ſic uocat hiantes fauces.

Χαός.ὁ.bonus, generoſus, priſcus ἀρχαῖος, Lacædæmoniorũ peculiaris eſt dictio à Theocrito uſurpata.

Χαρά.ᾶς.ἡ.gaudium, ira, & ad animum refertur, ἡδονὴ uerò ad corpus. Vide Ammonium.

Χαράδρα.ας.torrens, alueus torrentis, uallis, ſpelunca, κοίτη, φωλεός. Propriè terræ rima ſiue fiſſura quam aqua, pluuia, torrens, aut terræmotus efficit. uide in Chil. Eraſ. Oenoë charadrã.

Χαραδριος.ὁ.rupex auiculæ nomen. Vide in Chil. Eraſmi: Charadrium imitans. meminit & Aelianus huius auis. à Theodoro in Ariſtotele uertitur rupex, alibi hiaticula.

Χαραδρόω.palude occupari, λιμνοῦσθαι, ὀρύσσεσθαι, κοιλαίνεσθαι.

Χαραδρώδης ποταμός.fluuius in morem paludis latè ſtagnans. apud Strab.

Χαραδρωθείς.ὁ.lacunoſus factus.

Χάρακα.ης.ἡ.tithymallum.

Χαρακίας ὁ calami ſpecies eſt, uallarẽ recte uocaris: eſt & tithymallus maſculus hoc nomine, apud Dioſcor.

Χαρακίζω.uallo protego, trepido, eleuo, attollo, diuido.

Χαράκιον.pedamentum, fulcimen.

Χάρακμα.ατος.τὸ.ſculptura.

Χαρακοποιία.ας.ἡ.uallatio.

Χαρακόω.μ.ώσω uallo, as. Ammon. in χάραξ.

Χαρακτήρ.ῆρος.ὁ.ſignum, inſigne, figura, ſtylus dicendi, uel genus dicendi, ut Gell. uertit.

Χαρακτηρίζω.μ.ίσω.π.ικα.noto, deſigno.

Χαρακτηρισμός.ὁ.ὁ.deſignatio, figuratio.

Χαράκωμα.ατος.τὸ.uallum, agger. Ammon. in χάραξ.

Χαραμός terræ hiatus χηραμός, χειραμός.

Χάραξ.ακος.ὁ.uallũ in bello, fouea, & in fœmininо genere ponitur, p uallo, id eſt firmiore palo, cui uitis alligatur, pedamentũ dicunt Latini, & ſtatumẽ: & Columella nouit characatas uineas. Ammonius, & Cyrill. Item carduus, arundo.

Χαράττω.μ.ἄξω.ω.αχα.ſculpo, ſigno, imprimo, κοιλαίνω. Actiu. accuſ.

Χαρία.ίας.ἡ.collis.

Χαριγλωττεῖν.uide in Chil. Eraſmi.

Χαρίεις.ίεσσα.ὁ.gratus, gratioſus, urbanus, lepidus.

Χάριεν, pro χαριέντως. pulchrè, Cyrillus proparoxytonum.

Χαρίεν.προσφυτόνως.gratum, gratioſum, Cyrill.

Χαριεντίζομαι.μ.ίσομαι.π.ισμαι.iocor, nugor, urbanus ſum, alludo, & facetè cauillor, & lepida urbanitate utor, ſalibus utor. Depon. abſol.

Χαριεντισμός.ὁ.ὁ.urbanitas, lepos, & uenuſtas ſermonis. At charientiſmos tibi molliet aſpera dictu. Deſpauter. Charientiſmos ſiue ſcomma (inquit Rufiñianus) figura eſt, qua feſtiua dictio fit, cum amœnitate mordax.

Χαριεντότης.ητος.ἡ.gratioſitas.

Χαριέντως.eleganter, gratioſè, uenuſtè, urbanè.

Χαριφρός.ὁ.gratioſus, cuius facta omnibus grata ſunt.

Χαριέστερος.elegantius, gratioſius.

Χαρίζομαι.μ.ίσομαι.dono, gratifico, facio grata, obſequor, & beneficium gratiamque confero, Cum datiuuo iung. ut χαρίζεσθαι ἔρωτι, indulgere amori, & χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτῷ θυμῷ, animo ſuo indulgere. Dicitur quoque χαρίζομαι τὸ ὄφλημα, pro remitto multam. Homerus cum genitiuo iungit. Inde dicitur κεχαρισμένος, id eſt iucundus, gratus, placidus. & κεχαρισμένως ἄρχειν. Iſoc. Bud. Com.

Χάριν.pro cauſſa, ἕνεκα. Vnde ὅθεν ὀλιγωνείας χάριν, quod ad generis nobilitatem attinet. Gregor. ἔστω δὲ ἡμῶν χάριν καὶ ὑσία τις ὁ πατήρ. Sic Plautus, At tu ægrota ſi uis per me quidem ætatem. Dicitur hoc etiam per ἕνεκα, & πρὸς, & διὰ cum genitiuo, & Atticè cum accuſ. Σὴν χάριν, tua cauſſa, αὐτὴ τοῦ πρὸς χάριν σου. Bud. Cõ. Vide ἕνεκα apud Ammon.

Χάρις.ιτος.ἡ.feſtiuitas, beneficiũ, munus, remuneratio, uoluptas, illectamentum. πρὸς χάριν. Etym Et cum deam ſignificat χαρίτα non χάριν in accuſatiuo facit. Inde χάριτος. Gratiæ. Habet eum uſum apud Græcos, quem gratiæ uocabulum apud Latinos. Thucyd. libro 9. χάριν ὑμῖν προσθήσουσιν, gratias uobis habebunt. Et χάριν οἶδα, pro gratias habeo, gratias ago. Χάριτας ἐνιχαρίζω, apud eum gratiam ineo. Bud. Com. Vide εὐφροσύνα in Ammonio. Hymnus in Charites extat apud Orpheum.

Χαρίσιον.ου.τὸ.placẽtę ſpecies, uel ut alij panis.

Χάρισμα.ατος.τὸ.

Χαρισήριον.ου.τὸ.idẽ quod χάρις, id eſt gratia, munus. Χαρισυρίους λόγους appellat Gregorius, quibus gratiæ deo aguntur de aliqua re. Et χαρισήριον θυεῖν, per ſacrificium gratias agere, pro beneficijs acceptis ſacrificare. Bud. Com.

Χαρίσια.τὰ.ſolenne feſtũ, quo ſympoſia agitabãt unà, pping, & dona ultro citroq; trãſmittebãt.

Χαριτία.ας.ἡ.gaudium, χαρμονή.

Χαριτοβλέφαρον.τὸ.frutex eſt quidam in philtris efficax.

Χαριτοβλέφαρος, & λαμπετώ, à meretrice quadã uocabatur

uocabatur Demetrius Phalereus. Laërt. lib. 5.

Χαριτόω. μ. ώσω. π. ωκα. afficio gratia, gratiosum facio. Actiu. accus.

Χαριτων. ωνος. ὁ. nomen proprium Cyrillo.

Χάρμα. ατος. τὸ. risus, gaudium, indicat & ludibrium & derisum, ut in eo, ὀλυσμενέσι μὲν χάρμα, & in illo, τὸ σὸν ἄρμα, χάρμα καὶ γέλως.

Χάρμη. ης. ἡ pugna, conflictatio.

Χαρμονή. ῆς. ἡ gaudium, lætitia, συλλογή.

Χαρμοσύνη. ης. ἡ. idem. Est etiam festum apud Athenienses.

Χαρμόφρων. Mercurij epitheton.

Χαροπότης gratia uultus, splendor, decus. Etym.

Χαροπός. ὴ. ὸν. gratiosus, pulcher oculos, flauus, terribilis, cæsius, glaucus, splendidus.

Χάρτης. ου. ὁ χαρτοπράτης ὁ χωρηγικὸς τῶν ἐγγραφομένων. capax scriptorum, chartarius. Etym.

Χάρτη. τὸ. charta.

Χαρτοπράτης. ου. ὁ. papyropola, id est ὁ τῶν χάρτας πιπρασκων.

Χαρτός. ὴ. ὸν. lætabilis, dignus lætitia.

Χαρτοφυλάκιον. scriniū quo reponuntur chartæ.

Χαρυβδις. ιος. ἡ. charybdis, uortex maris. Vide in Chil Eras.

Χαρων. leo. ἀπὸ τοῦ χαροπότης. Etym.

Χαρωνῖται. οἱ. uide in Chil. Eras.

Χασιος. ου. ὁ. bonus.

Χασις. discretio, segregatio.

Χασκω. aspitio, intendo fixis oculis, aperio.

Χασκωρέω. circunspicio, περιβλέπω.

Χάσμα. ατος. τὸ. hiatus, fissura, rictus, uorago.

Χασμᾶσθαι. oscitanter addubitare & cunctari, angi & conturbari.

Χασμάω. μ. άσω. π. ακα. oscito, dehisco. Neut. absol.

Χασμη. ης. ἡ. oscitatio.

Χασμῶσλες. τὸ. oscitantia.

Χασμώδης. hians, oscitabundus.

Χατδύω. μ. δύσω. &

Χατέω. μ. ήσω. π. ηκα. & poëticè.

Χατίζω. μ. ίσω. π. ικα. indigeo, desydero. Neutr. genitiuo.

Χατίς. ίδος. ἡ. desyderium, usus.

Χαυλιόδων. οντος. ὁ. qui dentes exertos habet, χαυλιόδοντα dicuntur animalia dentibus exertis, & χαυλιόδοντες ipsi dentes exerti, ut Gaza reddit apud Aristot.

Χαῦνος. ου. ὁ. mollis, laxus. Item stultè & absurdè liberalis, atq; etiam ineptè magnificus uel magnificētiæ cupidus, ostentatorq; ineptus, quod uitium eorū est, qui sese modulis suis non metiuntur. Est etiam friabilis, id est εὔθραυστος, ἱερῶν. ψαθυρός. Item χαῦνον, altum, latum, magnum, quasi χανόν. ἀπὸ χαίνω. Bud. Com.

Χαυνότης. ητος. ἡ. mollities, laxitas.

Χαυνοῦσθαι. opponitur τοῦ παιπηγνύναι, laxari, molliri. Est etiam τὸ χαύνως διακεῖσθαι, stultè de seipso persuaderi, magnificè simul & absurdè de sese sentire. Bud. Com.

Χαυνόω. μ. ώσω. π. ωκα. mollio, laxo, inflo. Actiu. accusatiuum.

Χαύνωσις. ιος. uerborum facundia, persuasio, mollities, laxitas.

Χαύων. ὁ. panis oleo subactus hordeaceus, aut olus assatum. Etym.

Χ

Χεάμων. ου. ὁ. fundens.

Χέδροψ. οπος. ὁ. legumen. & τὰ χέδροπα. Theophr. legumina quæ & ὄσπρια.

Χεζηλάω. cacaturio, Suid.

Χέζω. caco, egero, excerno.

Χειά. ας. ἡ. lustrum, cubile ferarum, latibulum serpentis. nam χεῖος est capacem esse. χιά inferius.

Χειλάριον. ου. τὸ. labellum.

Χείλιοι. οἱ. Aeoles αὐτὶ τοῦ χίλιοι. mille. Etym.

Χειλοποτέω. pitisso, summis labris delibo. Epigr.

Χεῖλος. εος. τὸ. labrum (ut Gaza uertit in Aristotele) labium. πρὸς τὸ χείειν λόγους. littus, pabulū, ripa apud Aesch. πόα, χόρτος. gramen, teste Aelio Dionysio. Vide prouerbium apud Erasmum, ἄχρι χείλους.

Χειλοσυμία. ας. ἡ. cum uox quasi in recessu auditur. Malim πολυσυμία, ut supra.

Χιλοστρόφιον. τὸ. instrumēti genus quo in habenda quæstione utebantur, intorquentes noxiorum labra, apud Synes.

Χειλόω. augeo, μεγαλύνω. Infra scribitur χιλόω, quod magis placet.

Χείλων. ωνος. ὁ. labeo, est & piscis nomen quem labeonem quoque nominant.

Χειλωτήρ. ῆρος. ὁ. frenū, ferrum quod in os equi inseritur.

Χεῖμα. ατος. τὸ. hyems.

Χειμαδιον. ου. τὸ. hybernatio, hybernaculum.

Χειμάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. tempestatē fero. Depon. absol. fluctuo, exagitor, tēpestate iactor.

Χειμάζω. μ. άσω. π. κα. hyemo, perturbo, molesto. Vide Ammon.

Χειμάμυνες χλαῖναι. lenæ uentorū & frigoris iniuriam arcētes, idem quod ἀλεξάνεμοι. Eust. Il. π.

Χείμαρρος. ου. ὁ. torrens, hœdus saltans in nubibus, χίμαρος. Dicitur & χειμάρρους in nominatiuo. Est etiam clauus in carina nauis, quo sublato aqua effluit, apud Hesiod. qui & ἴβολη.

Χειμάς. ἀδος. uestis hyberna.

Χειμαδίς. ῆτος. tempestate tortus.

Χειμασία. tempestas, turbatio.

Χείμαστρον. uestis hyberna agricolæ.

Χειμιθλιάω. laboro pernione.

Χείμιθλον. uide χίμιθλα.

Χειμαίζω. μ. ίσω. π. ικα. hyemo. Neutr. absol.
Χειμερινός. ή. ό &
Χειμέριος. α. ό. hyemalis, frigus cupiens.
Χειμεριώτατος. α gaudens algoribus.
Χειμών. ῶνος. ὁ. hyems, procella maris, tempestas.
Χεῖος. α ὁ. prodigus.
Χείρ. ρός. ἡ. manus, copiæ, exercitus, manipulus. πῆχε τὸ χεῖρ χεῖνται ὁ ὅσ χωρεῖνται. Etym. Accipitur aliquando pro potestate, ut apud Latinos manus. In nominatiuo & accusatiuo χεῖρε est masculini generis. ἢ χέρος ὕδωρ αἰτῆσαι. uide ἀπονίψασθαι in Ammonio.
Χεῖρα fissura pedum.
Χειάγρα. ας. ἡ. chiragra, id est morbus articularis.
Χειαγωγία. ας. ἡ. adminiculum.
Χειαγωγός. præitator, ut qui iam uiã cæco præit. hoc est ὁδηγός, & καθηγεμών.
Χειαγωγῶ. manuduco. Aristot. dixit de eo qui instrumenta musica pulsat. Dicitur etiã metaphoricè de fortuna, quæ uiã patefacit hominibus fœlicibus, quasiq́ue uiam præit ad ornamenta magnaq́; fastigia assequenda. Bud. Com.
Χειάδες. cicatrices pedum, ἀμετὰ λίθων, ὅ ὅπλων βολαί. Vide χειόπους.
Χειαμός. lustrum, latibulum, fouea. aliàs per α, aliàs per ι scribitur in prima syllaba.
Χειάς. ἡ. uide χιράς per iota.
Χειαπτάζω. tracto. Actiu. accus.
Χειαψία. ας. ἡ. palæstricus manuum nexus.
Χειδιωτός. οῦ. ὁ. manicatus, manuleatus. uide Bayfium.
Χειίζομαι. exerceor.
Χειίζω. tracto aggredior, suscipio.
Χείος. α. ὁ subditus, cicur, utilis.
Χειρίς. ίδος. ἡ. chirotheca, manica.
Χειρισμός. ἐπιχείρησις. conatus, egressio.
Χείρις. α. ὁ. pessimus.
Χείρων, ἐλάττων, χέρων, minor, deterior.
Χειροβίος. uentrimanus, ex manibus uiuens, uictum manu quærens.
Χειροδοσιός & χειροδίοτος, idem.
Χειροδρώς. ῶτος. catena siue uinculum, quo ligatę manus decoriantur & contabescunt, ἰδίωσμός (inquit Suid.) ὁ ἀποδιδρώσκων τὼ χέρε.
Χειρογάστορες. qui manu uictum sibi quæritant, operarij.
Χειρόγραφον. scheda propria manu scripta.
Χειροδείκτος. α. ὁ. manifestus.
Χειροδίκαι. uiolenti, quibus uis sit in manibus & uiribus corporis, & in armis, non æquitate rationis. Vide in Chil. Erasmi.
Χειροδρόπος. α. ὁ. qui manuũ opera, circa falcis usum, messẽ facit, quasi ὁ ἅλας χερσὶ δρέπων. Nicand.
Χειροέκτης ὁ χειραγός.
Χειροθήκη. ης. ἡ. chirotheca.
Χειρόηθης ὁ. ἡ. cicur, mansuetus.
Χειροθεσία. ας. ἡ. manuum impositio.
Χειροθετῶ. manus impono.
Χειρόμητος. α. ὁ. manufactus.
Χειροκοπέω. μ. ήσω. π. ηκα. manum abscindo.
Χειροκρασία. ας. ἡ. manuum potentia.
Χειροκρατία. uitium est seditiosæ politię, quod exoritur à democratia, corrupta licentia τῶν δημαγωγῶν, & plebis turbulentæ inescatorum, id est τῶν δημοκαζόντων τὰ πλήθη.
Χειρόμακτρον. α. τὸ. mantile.
Χειρομάντεις. qui manuum inspectione futura prædicunt.
Χειρόμαστρον. α. τὸ. mantile.
Χειρομάχαι πλήθυν. uulgus hominum manuali labore uictum queritans, apud Athenæum.
Χειρομύλη. ης ἡ pistrinum.
Χειρομύλη. mola trusatilis.
Χειρονάζυγος. α. ὁ. habens uictum ex suis manibus.
Χειρονακτός. ὁ. operarius manualis, χειρώναξ.
Χειρονιπτήρ. peluis in qua abluũtur manus apud Aristoph. aqua qua abluuntur manus. Etym.
Χειρονομέω. inter canendum manum moueo, & gesticulor.
Χειρονομία. ας. ἡ. manuum motus & gesticulatio, saltatio gesticulatrix, qualis est quam mauricã uocamus. Alioqui lex gestus à Quintiliano dicitur.
Χειρονόμος. histrio gestu & manuum motu subsultans, gesticulator.
Χειρόομαι. capio fugientem, punio.
Χειρόπεδαι. αἱ manicæ, id est, uincula manuum.
Χειροπλήθης. ες. ὁ. ἡ. magnus, immanis.
Χειροπλήθης λίθος. lapis manum implens, Homero. sic χειροπλήθες, quantũ manu prehẽdi potest, apud medicos græcos, quod nostri manipulum dicunt.
Χειροποίητος. α. ὁ. manu factus.
Χειρόποδες. οδος. ὁ. qui est uulneratis pedibus, uel scissis. Etym. Alcæus Pittacum Χειροπόδιν uocat, quod uulnera in pedibus haberet quæ χειράδες uocantur. Laërtius lib. 1.
Χειροσιώποι. οἱ. qui manuum suffragia obseruant ac dinumerant.
Χειρόσοφος. saltator, quasi manu sapiens.
Χειροτόρης, & χειρότορος. inferior, deterior. poẽtica sunt.
Χειροτέχνης. α. ὁ artifex.
Χειροτεχνία. ἡ χειρουργία.
Χειροτεχνῶ. τὸ χειρουργῶ.
Χειροτονέω. μ. ήσω. π. ηκα. eligo, constituo, suffragijs creo, scisco, iubeoq́;, & magistratum creo, designo, consentio, pedibus eo in alicuius sententiam. Interdum pro defero, in manuq́; do. Actiu.

Actiu.accuſ. Bud.Com. & Eraſ.in Chil.

Χειροτονητός.ὴ.ὸν.electus,creatus,deſignatus populi conſenſu.

Χειροτονία.ας.ἡ.electio,ſuffragium, eleuatio manuum populi cõſenſum ſignificãs, plebiſcitũ.

Χειροῦμαι.τὸ χειρόω.

Χειρόεργμα.opificium,opusq; manufactum.

Χειρουργία.ας.ἡ.chirurgia,ars medendi quæ manibus fit. Dicitur de omni arte quæ actionẽ habet manuum cum cognitione coniunctam.

Χειρουργός.ὴ.ὸν.chirurgus medicus,qui chirurgia utitur.

Χειρουργῶ.manibus operor,laboro.

Χειρόω.μ.ώσω.ω.ωκα.capio,captiuo,ſubigo,addico,deuinco,ditioni ſubijcio,ſubiungo, mãcipio.Actiu.accuſ.

Χείρων.ον.ὁ. peior.ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν.eſt & nomen proprium Centauri. Etym.

Χειρῶν ἀδίκων ἄρξας.dicitur is,qui prior laceſſiuit aut rixam aut bellum,qui prior percuſſit in manibus conferendis.Bud.Com.

Χειρώναξ.κτος.ὁ.manu acquiſitus,per manus afflictus,manuum dominus,qui manibus uictum quærit.

Χειροναξία.ας.ἡ.manuum operatio. Aeſchyl.

Χειρώνιον.τὸ.centaurium herba à Chirone primo monſtrata.

Χειρώνια τραύματα.uulnera appellantur ἀνιαλθῆ,quę medicam uix recipiunt curam, & Chironem aliquem reſpectare uidentur:ſicut & τὴν λέφαν,quæ multum malignitatis præferant,ut quæ ſalutarem Achillis manum requirant.Cęl. lib.10.cap.50.Vide Eraſ.in Chil.

Χείρωσις.mancipatio,mancipium.

Χειρωτός.qui facilè poteſt capi.

Χείσεται.erit capax.

Χείπον.τὸ.χωρὸν ἀστραγάλου.

Χείω.capio,χωρῶ.

Χελέια.ας.ἡ.ſpecus,luſtrum ſerpentium,apud Nicandrum.

Χέλειον. operimẽtum teſtudinis, apud Nicand.

Χελιδονιδεῖς.οἱ. hirundinum pulli, unde notatur Achæus poëta qui durius dixit, χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος,ubi χελιδονιδῆ rectius dixiſſet.

Χελιδόνιον.ου.τὸ.chelidonium herba.

Χελιδών.όνος.ἡ.hirundo.παρὰ τὸ χέειν δόνεῖν, uel οἰδαίνειν.de hirundine aue uide Ariſtot.Aelian.Oppian.& Eraſ.in prouerbio, Audi Chelidonẽ.Eſt hirundo marina piſcis,ut Gaza tranſfert apud Ariſtot. eius meminit Aelian.quoq;.

Χελίζω.μ.ίσω.ω.ικα.no,nauigo.

Χελυδρος.ου.ὁ.teſtudo marina,& uenenatus ſerpens qui alio nomine δροῖνας.Nicand.interp.

Χελωνάζειν.irridere.

Χελώνη.labium.dicitur etiam χελώνη,teſtudo.& apud Aeoles ſignificat citharam.Etym.

Χελώνιον.τὸ.labellum.Etym.

Χελωνίδης.ὁ.labium magnum habens.Etym.

Χελίσκιον.tuſſicula.

Χέλιον.operimentum teſtudinis.

Χέλυς.υος.ἡ.chelys, cithara, lyra, teſtudo, proprie lata illa teſtudinis planities.

Χέλυσμα.ατος.τὸ.lignum quod roſtro nauis affigitur.

Χελύσσομαι.expectoro, traijcio, nato, eructo, ἐρυγγάνω.Nicand.

Χελώνη.ης.teſtudo (ut Gaza uertit in Ariſtot.) id eſt belua aquatica. Item genus numiſmatis Peloponneſiorum,à teſtudine inſculpta.Aliquando pro ſcabello,& carina nauis.

Χελώνιον. tegumentum teſtudinis quam torturam uulgò uocant,rapum terræ. Apud Pollucem conuexa dorſi pars.

Χέννιον.τὸ.auicula quædam muria condiri ſolita,& piſcis genus conditanei.Heſychio.

Χέομαι.inferias facio,& libamina manib.fundo.

Χέραδος.ου.ὁ.hiatus terræ.

Χέρασος.ὁ.ἡ.τὸ.&

Χεράς.άδος.ἡ.cœnũ oſtreorũ teſtis & lapillis mixtũ,cumulus lapidum,ſed minorum, & quicquid ex aqua in littore confluit.Ariſtarchus fluuium ipſum & in eo lapillos dicit.Etym.

Χείρια.τὰ κατὰ τὸ χειρόνα κατὰ συγκοπὴν, Etym. peiora.

Χειριότερος.ὁ.uilior,peior.Etym.

Χείρων.ον.ὁ.peior,pro χείρων.poëticè.

Χερνῆς.οἱ minores,debiliores,& qui manibus uictum quærunt.

Χέρη peior,id eſt inferior.ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν. Etym.

Χερίδιον.τὸ.exigua manus.apud Moſchum.

Χέρμα.ατος.τὸ.lapis,telum,miſſile.

Χερμάδιον.ου.τὸ.

Χερμάς.άδος.ἡ.propriè paruum ſaxum,quod facile manu poteſt tractari: improprie autem ſaxum maritimum magnum portus,cui alligant funes nauium.

Χέρνας.ὁ.&

Χερνίπτης.ὁ.pauper,qui è labore manuum uiuit.

Χερνῆ.paupercula.

Χερνῆτις.ιος.ἡ.netrix,id eſt mulier quæ nendo & labore manuum uictum quæritat.

Χέρνιβος.ου.ὁ.uas ad manus lauãdas,gutturnium, ſonat quaſi dicas manuum lotionem.

Χερνίπτω.μ.ίψω.π ιφα.θύω,σφάττω.

Χέρνιψ.βος.purgatio,dictum à manuum lotione,quę in ſacrificijs fiebat.uas,uel aqua,uel ipſa manuum

manuum ablutio. Item malluuium, in quo manus abluuntur.

Χερόβολον. ν. τὸ. manipulus.

Χερρόνησος. terra in insulę modum mari circundata, uno tantum, eoque angusto spatio, quod isthmus appellatur, cōtinenti adiuncta. Alij χερσόνησος legunt.

Χερσαῖος. ν. ὁ. terrestris (ut Gaza uertit ex Aristo.) incultus, de terra quæ non habet cultores.

Χερσέια ειας. ἡ. solitudo.

Χερσοῦν. incultum esse.

Χερσοῦσθαι γῆ. terra sola, uel malè culta.

Χέρσος. ν. ὁ terra propriè inculta, ἠξηρὰ γῆ.

Χερσόω. desolo, uasto.

Χερσυδρος. ὁ genus serpentis in Theriacis Nicandri.

Χερσώμενος. ν. ὁ. incultus & squalens. Plutarch. de Educan. liberis, γῆν καταλαβὼν κεχερσωμένην.

Χεῦμα. ατος. τὸ. fluxus, aqua. Iulius Pollux recēsens uasa escaria, τεύχη & χεύματα uocat, quę nos uasa & uascula. Bayfi. & alibi ex Polluce discos interpretatur.

Χεύω. καὶ

Χέω. μ. εύσω. π. εύκα, ἀόρ. ἔχεα. fundo, liquo, liquefacio. Actiu. accus.

Χ

Χήν. ῶνος. ὁ. domus.

Χηλαργός. ν. ὁ. uelox pedibus.

Χηλεύω. μ. εύσω. π. εύκα. sarcio.

Χηλή. ῆς. ἡ. ungula, forficulus denticulatus. ut χηλὰς ἔχει, forcipem habet, siue brachia forcipibus dentata. Item promontorium, eminentia. A' Theodoro in Aristotele uertitur, forcipatum pedis, forceps, ungula.

Χηλιδονία ας. ἡ. genus iaspidis, triton Hermolao interprete. malim χελιδονία.

Χηλόν. ὁ. membri genus.

Χηλός. ὁ. ὁ. arca, loculus.

Χήμαι. hiatulæ Latinè, ex genere ostreorum sunt. Gaza in Aristotele uertit chamama, è testa intectis: superius autem χάνλω diximus esse piscē. Chamarum Aelianus quoq; meminit.

Χημεία. ας. ἡ. argenti & auri præparatio, καὶ κατασκευή.

Χήμη. hiatus, χάσμη. apud medicos capitur pro mensuræ genere incertæ quantitatis.

Χήμωσις. ἡ. inflammatio palpebrarum & alibi, apud medicos.

Χήν. χηνός. ὁ. ἡ. anser. Vide Aristotelem, Aelianū, & Oppianum.

Χηναλώπηξ. κος. ὁ. uulpanser auis, ut Gaza uertit in Aristotele. uide etiam Aelianum & Eras. in Chiliad.

Χηνέλων. idem.

Χήνειος. ν. ὁ. anserinus.

Χῆνες. οἱ. culices ficarij, bestiolæ in caprificis nascentes. Herodot.

Χήνη. irrisio.

Χηνίζω, uel χηνίζω. tibiarum sonum repræsento, tibia sono.

Χηνίσκος. pars proræ, unde anchoræ dependēt. Bayfius.

Χηνοβοσκεῖον. ου. τὸ. locus ubi aluntur anseres, quod & χηνοτροφεῖον.

Χηνυεῖν. clamare.

Χήρ. κρός. ὁ. echinus.

Χῆρα. ας. ἡ. uidua, ἀ χηρόω.

Χηραμοδύτης. ν. ὁ. lustra subiens, in antris degēs.

Χηραμός. ν. ὁ. antrum, secessus, lustrū, latibulum. superius χαραμός.

Χηραμίδιον. cauernæ.

Χήρατον. ν. τὸ. focus.

Χηρεία. ας. ἡ. uiduitas.

Χηρεύω. μ. εύσω. π. εύκα. uiduo, careo, separo. uiduus sum, uel uidua, desertus sum.

Χῆρος. ν. ὁ. uiduus, desertus.

Χηρόω. μ. ώσω. π. ωκα. χηρεύω. capio, uasto, desolo.

ἀφανίζω, ἐκπορθῶ.

Χήρωσις. desolatio, uiduitas.

Χηρωσαί. οἱ. qui succedunt in hæreditate uiro uiduo & filijs carenti. Eust. Il. ε. dicit magistratū esse qui gubernabat τὴν ἀκληρονομήτους, ἤγουν, τὴν χηρεύοντας διαδοχῶν qui & uiduis tutorum egentibus perficiebātur, dicūtur & ὀρφανισαί.

Χητεία. ας. ἡ.

Χήτης. ητος. ἡ. χῆτος, & χῆλις. ἡ. inopia.

Χητίζω. indigeo, deficio. Etym. (nus.

Χῆτος. ους. τὸ. priuatio, indigentia, defectus, uiduitas, raritas.

Χηδοσύνη. ἡ. indigentia, orbitas, raritas. Epigram.

Χ

Χθαμαλοπῆνται humiuolæ. (nus.

Χθαμαλός. ν. debilis, humilis, cōcauus, plā

Χθαμαλόω. μ. ώσω. π. ωκα. cōplano. Actiu.

Χθές. heri, nuper, dudum. Additur nōnunquam πρώην, ut χθὲς καὶ πρώην.

Χθεσινός. hesternus, ἑωλος, otiosus, inutilis. translatione sumpta à cibis pridie relictis.

Χθονιφωνεῖν. maledicere.

Χθιζά. &

Χθιζόν. heri.

Χθιζός. ν. ὁ. hesternus, χθιζὸς ἔλθε, pro heri iuit.

Χθόνιος. ν. ὁ. terrestris, subterraneus, grauis, magnus, terribilis.

Χθονόπαις. terræ filius, aut filia.

Χθονόπλαστος. ν. ὁ. è terra uictus.

Χθονοτιθής. ὁ. ὁ ἡ. terrestris. in terra depressus.

Χθών. ονός. ἡ. terra, solum.

Χιά. ᾶς.

Χιάς. ἄος. serpentis domus. χειά, oxytonũ, est genus calceamenti uirilis. sed χία. ἡ. paroxytonum, gentile nomen est. Cyril.

Χιάζειν. nimis curiosum aut superfluũ esse in carmine, dictum à Democrito Chio, authore Suida.

Χιαίνω. μ. ανῶ. τ. ανα. aperio, uel chiasmum facio.

Χιαρός. calidus, tepidus.

Χιασμός. οῦ. ὁ. chiasmus, figura quando quatuor propositis tertium secundo respondet, & conuenit quartum primo.

Χίβρα. nouæ spicæ aut legumina. χέβροπα.

Χιλόω. alo, præbeo commeatum. pasco, pabula carpo, apud Nicandrum.

Χιλή. ῆς. ἡ. nutrimentum, materia esculenta.

Χίλια. τά. &

Χίλιαι. αἱ. mille.

Χιλιαρχέω. μ. ήσω. τ. ηκα. duco tribunatum, tribuni officio fungor. Neut. absol.

Χιλιαρχία. ας. ἡ. tribunatus militum.

Χιλίαρχος. ὁ. ὁ. tribunus militum, præfectus mille uiris. Vide ξεναγία in Appendice de uocab. militarib.

Χιλιαρχών. idem.

Χιλιάς. άδος. ἡ. numerus mille continens.

Χιλιασύς. ύς. ἡ. χιλιάς. & numerus mille milites continens.

Χιλιέτης. ὁ. ὁ. ἡ. millennis.

Χίλιοι. οἱ. mille.

Χιλιονάυς. ὁ. classis mille nauium apud Strabonem quod Aeschylus diuisim στόλον χιλιοναύταν dixit.

Χιλιοστός. ὁ. ὁ. millesimus. Græci χιλιοστὸν dicunt, ut nos millenariũ αὐτὶ τοῦ χιλιοστός dicimus. Bud. Com.

Χιλίωρος. ὁ. ὁ. mille annorũ tẽpus. apud Lycoph.

Χιλόν. ὁ. τὸ.

Χιλός. ὁ. ὁ. uel ἡ. pabulum, frumentum, triticum, alimonia, cibus.

Χιλόω. μ. ωσω. τ. ωκα. pasco, impinguo. Sed χιλῶ θλῶαι est mille drachmarum multam pendere. Actiu. accus. Suprà per ει scribitur in prima syllaba.

Χίλων. ωνος. ὁ proprium uiri.

Χίμαιρα. ας. ἡ. Chimæra mons Lyciæ, capella. Vide in Chiliad. Eras.

Χίμαρος. ὁ. ὁ. hircus.

Χίμαρος. ὁ. ἡ. capra annicula, usq; ad partum ita dicitur, sed deinde αἶξ, aut χίμαιρα.

Χίμεθλον. τὸ. pernio, qui est morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & calcaneum maximè infestans. unde & χέμεθλον dicitur, ἀπὸ τοῦ χέειν.

Χιονίζω. μ. ίσω. τ. ικα. niue cõspergo, dealbo. Laërtius lib. 6. αὐδρίαντας κεχιονισμένους, statuas niue perfusas.

Χιονόβας. αντος. niue conspersus.

Χιονόβλητα ὄρη. montes alti, ac niue conspersi.

Χιονοβόλος. ὁ. qui ningit aut niuem iactat.

Χιονόχρως. ὁ. ὁ niueus.

Χιονόω. μ. ώσω. τ. ωκα. dealbo. Actiu. accus.

Χιονώδης. ὁ. ὁ. ἡ. niuosus.

Χίος. ὁ. ἡ. Chius insula & urbs.

Χῖος. ὁ. Chius, adiectiuum. hinc aliquot prouerbia uide in Chiliad. Eras. Item tesserarum iactus monadem tantum ualens, qui & κύων.

Χιρὰς, & χίρη. fissura manuum, uel pedum. alias χέρας per ει. uide χειράδες.

Χιτών. ῶνος. ὁ. lorica, tunica, amictus, sagulum. Scribunt Grammatici uestem esse interiorem, sicut ἱμάτιον exteriorẽ, & quod πέπλον sit mulierum, id χιτὼν esse uirorum. Eustath. annotat etiã esse quod ὠνικάμιον uulgaris Græcorũ obseruatio uocat, & nos camisiam. Eust. Iliad. χ. Vide Bayf. Χιτων. ωνος. paroxyt. urbis nomen Cyrillo.

Χιτωνάριον. ὁ. τὸ. muliebris uestis subtilis, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικῶν πολυτελὲς. Eust. Iliad. σ.

Χιτώνη. ἡ. Dianæ cognomentum apud Callimachum, quod illi diuæ pronatis puerulis tunica susceptis uotis suspenderent.

Χιτώνιον. ὁ. τὸ. tunicula. Vide Ammon.

Χιτωρίσκος. ὁ. ὁ. camisia, indusia, diminutiuè à χιτών. Ammon. distinguit à χιτώνιον.

Χιών. όνος. ὁ. uel ἡ. nix.

Χλαβὸν. τὸ ὀστρακῶδες. auctile.

Χλάζω. ψοφέω. sibilo, θρυλλῶ. Pind.

Χλαῖνα. ης. ἡ. læna, uestis crassa, superindumentum hyemale. Cicero tegmen uocat in Tuscul. Quæst. Est autẽ summa uestis quæ pro tempore sumitur, ad uentos, pluuiam, frigusq; depellendũ, quasi dicas penulam, ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, hoc est, calefaciendo. Iuuen. Et multo stillaret penula nimbo. Eras. prouerb. Aestate penulam deteris. Vide Bayfium, & χλαμὺς & χλαῖνα apud Ammonium.

Χλαινοθήρας. ὁ. ὁ. fur, uestium direptor, qui & λωποδύτης, cuiusmodi in balneis lauantium uestibus insidiabantur.

Χλαμύδιον. ὁ. τὸ. chlamidycula.

Χλαμυδουργία. ας. ἡ. ars faciendi chlamydes.

Χλαμυδὶς. ἡ. auena.

Χλαμυρός. delicatus, ῥυπῶν.

Χλαμύς. ύδος. ἡ. chlamys uestis militaris, rotunda & circularis, apud Macedones, quæ & paludamentum dicitur authore Nonio. Ammon. distinguit à χλαῖνα. Vide Bayf. Cyrillus exponit uestem purpuream.

Χλαυίδιος. ου. ὁ. uersicolor.
Χλαυίδος. ου. ὁ. genus glauci.
Χλαυίς. ίδος. ἡ. uestis militaris Cyrillo, torques, murænula, amiculum, uestimentum tenuissimum, molle & delicatum. Etym. Vide Bayfiũ, & χλαῖνα apud Ammon.
Χλαυίζιδες. ών. αἱ. monilia uirginum.
Χλαῦς. ῆος. ἡ. sylua crinium in ceruice.
Χλαρός. sordidus, tenuis, pallidus.
Χλεμερός. ά. ό. egelidus, tepidus.
Χλευάζω. μ. άσω. π. ακα. subsanno, ludo, irrideo. Actiu. accus.
Χλευασία. subsannatio, derisio falsa & faceta.
Χλευασμός. οῦ. ὁ. Chleuasmos est (inquit Rufinianus) ironiæ proxima figura cum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus. Latinè dicitur insectatio. deinde distinguit eam ab ironia. Et idem alibi. Chleuasmos siue epicertomesis (inquit) risum excitat, & seuere proposita uafre excutit, eludens personas aut rerum comparationem.
Χλευδόν. affatim, cumulatim.
Χλεύη. ης. ἡ. ludibrium, ludus, fraus, risus, subsannatio.
Χλήδης. ου. ὁ. eunuchus, σπάδων, θλαδίας.
Χλῆδος. ου. ὁ. pars purgationum habens lutum herbosum & surculaceum, aut aceruus lapidum. Etym.
Χλιαίνομαι. μ. ήσομαι. tepesco. Depon. absol.
Χλιαίνω. μ. ανῶ. σ. ανα. tepefacio, calfacio.
Χλίανσις. εως. ἡ. tepiditas.
Χλιαρός. ά. ό. tepidus. inferius scribitur χλιερός.
Χλιαρότης. ητος. ἡ. tepiditas.
Χλιδανός. ά. ό. deliciosus.
Χλιδάω. delicior, uoluptuor.
Χλιδή. ῆς. ἡ. uoluptas, mollities, τρυφή.
Χλίδης. ου. ὁ. lutum, eluuies, colluuies.
Χλίδος. ου. τὸ. &
Χλίδημα. ατος. τὸ. uestis, paludamentum, φόρημα, amictus.
Χλίδω. delicior. Etym.
Χλιδών. όνος. deliciæ, coma, ornatus muliebris.
Χλιδῶνες. ών. αἱ. armillæ quæ brachijs fœminarum circunponebantur.
Χλιερός. tepidus. malim χλιαρός.
Χλίω. luxurior, θρύπτω.
Χλόα χλόη.
Χλοάζω. uirere, germinare, βλασταίνω. & χλοάζεσθαι, γαστρίζεσθαι.
Χλοαυθής. uirescens.
Χλοδή. ῆς. ἡ. mollities, flacciditas.
Χλοερός. ά. ό. uiridis, herbaceus. Vsitatũ est χλωρός.
Χλόη. gramen, herba uirens, fœnũ, pascua. Est etiã Cereris epitheton, cuius in Attica fanũ extat. à uirore segetis in calamos surgentis nominatæ.
Χλωρός. ά. ό. uiridis. Etym.
Χλωροφόρος. ου. ἡ. ferens uiriditatem.
Χλωτόω. germinare, uirere.
Χλοιδῶντα. uirescunt, apud Hipp.
Χλόμος. ου. uerbascum herba. Plinius legit phlomos.
Χλός. ὁ uiror, palliditas.
Χλυνάζω. conqueror, lugeo, quiritor.
Χλύνδρον. τὸ χοιρόμυρον.
Χλύνης. ου. ὁ. aper, mulierosus, fœno siue gramine indormiens. sunt qui interpretantur aprũ exectum, Aelianus enim τὸν ἀπόκοπον, Aristot. secundum Strabonem τὸν τομίαν exponit, fuit autem, inquit, apri tales, è pruritu qui genitalibus morbi quodam genere incidit, unde affricantes arborum truncis genitalia exprimunt.
Χλύνδρον. loci nomen in Aetolia, ubi aper degebat Caledonius.
Χλοῦς. herba, uiriditas.
Χλωρίασις. ἡ. uiriditas.
Χλώριον. uireo auis, ut Gaza uertit in Aristotele. uiridis est, magnitudine turturis, hyeme non uidetur, sed æstate per solstitium apparet. dicitur & χλορεύς.
Χλωρίς. lutea auis, cuius meminit Aelianus. dicitur & de luscinia, quòd in floridis locis uersetur. uel quòd statim cum uiriditate, & uere appareat. uel ob colorem. nam & χλωραύχλιν cognominatur.
Χλωρός, pro χλοερός. ά. ό. uiridis, pallidus, croceus, recens, χλωρὸν uocat Hippocr. luteum seu uitellum oui.
Χλωρότης. ητος. ἡ uiriditas.

Χνάματα fragmenta placentarum, aut huiusmodi ciborum, βρώματα. Vide in Chiliad. Eras. Omnia chnaumata.
Χναύω. esito, tuburcinor, delicior, λιχνεύω ἐδίω. apud Athenæum.
Χνοάζω. μ. άσω. σ. ια. pubesco. Neut. absol.
Χνόη. ης. ἡ. fistula in qua uoluitur axis, ubi sunt infixi radij. Modiolum uocat Plinius, quę & πλήμνη. Item strepitus pedum.
Χνόος. ου. ὁ. lanugo, puluis.
Χνοῦς. οῦ. ὁ. puluis, lanugo, sordes, reijculamẽtum.
Χνοώδης. ους. ὁ. ἡ. lanuginosus.
Χνύ. particula metri causa addita.

Χόα. ἡ. genus mensuræ, uel pila, uas ubi ponuntur libamina, cõgius. Vide Cyrillũ & Ammonium.
Χοαί. inferiæ, sacrificia, melicratum, oleum.
Χόανα. τὰ. metalla.
Χοανεύω. fundo, χωνεύω.
Χοάνη. ἡ. forma in quam aliquid transfunditur, infundibulũ, & apud Medicos concauitas quædam cerebri meatus excipiens, ad instar infundibuli,

dibuli, qui & πύελος alias & λκνός.

Χόανον. τὸ. fuſorium uas in quo metalla liquantur, quo fictili utũtur argentarij, & chimici. Euſtath. Iliad. σ.

Χόανος. ὁ. ὁ. fornax.

Χοῖον. τὸ. craſſum inteſtinum.

Χόες. feſtum apud Athenienſes in Nouembri agi ſolitum, quod ἀνθεστήρια quoq; uocari à mẽſe ἀνθεστηριῶν accepto nomine ſcribunt. Apud Cyrillum & Ammonium ſcribitur ἡ χόα, pro genere feſti.

Χοῦς ὁ. ἡ. congius.

Χοῆς. ἡ χόα.

Χοιὰχ December ab Aegyptijs dicitur.

Χοϊκός. ὁ. ὁ. terrenus.

Χοινίκη. modiolus rotæ, χνόη, σύζυγξ.

Χοινικίς. ίδος. ἡ. modiolus.

Χοῖνιξ. κος. ἡ. ſemodius, ung demy boyſſeau. Item demenſum, cibus diurnus. Item pedicæ genus, ut craſſa & rotunda ligna, in quæ crura immittebantur. Vide in Chiliad. Eraſmi, Choenici ne infideas.

Χοινοστρόφος, uel χοινοστρόφος. ὁ. ὁ. funarius.

Χοιραδώδης. ες. ſtrumoſus: χοιραδώδη φύματα Plutarcho ſtrumę.

Χοιράς. άδος. ἡ. ſaxum ſub mare nigrum, aliquantulum eminens, ut porco nanti ſimilis uideatur, ſcopulus è maris æquore extans, aquis circundatus, Eurip. ſchol. Item gulæ tumor, ſtruma: ſcrofulas uocant. Dicuntur & χοιράδες.

Χοίρεος. ὁ. ὁ. porcinus.

Χοιρεάδες. τὰ πέτραι. ſymplegades.

Χοίριον. ὁ. τὸ. θηλυκὸν. porcellus lactens.

Χοιρίδιον. ου. τὸ. porcellus, & muliebre pudendum.

Χοιρῖναι. αἱ. conchæ marinæ, quibus in iudicijs etiam utebantur Athenienſes, αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι.

Χοίρος. ὁ. ὁ. χοίρεος.

Χοιρογρύλλιος. ου. ὁ. echinus terreſtris, chœrogryllus, hiſtrix.

Χοιροδόλεθρον. ὁ. xanthinus herba.

Χοιροθλίψ. βός. ὁ. libidinoſus. à χοῖρος, quaſi muliebris pudendi attrectator: uel rabula forenſis, φιλοδικαστής. nam calculorũ uice conchis marinis, quæ χοιρῖναι dicuntur, utebantur.

Χοιροκομεῖον. uas textum in quo porcellos uinctos ſaginabant, ſiue pertica cui alligati porcelli paſcuntur, λεπτὸν ἢ πλεκτὸν (ſcribit Heſychius) ὡς ὀρνιθοτροφεῖον. idem quod χοιροτροφεῖον. Pollux.

Χοιροπίθηκος. ὁ. ſtruma porcaria, ut Gaza uertit apud Ariſtotelem.

Χοιροπωλεῖν. porcum uendere, uel corpore quęſtum facere.

Χοῖρος. ὁ. ὁ. porcus. Accipitur etiam pro membro muliebri. Eſt & genus inſtrumenti.

Χοιροσφάγος. ſacrificus.

Χοιροτροφεῖον. τὸ. cauea in qua porcelli ſaginantur.

Χοϊσινός. ὁ. ὁ. terrenus. malim χοϊκός, ut ſupra.

Χολάς. άδος. ἡ. inteſtinum. à Gaza in Ariſtotele uertitur cholago.

Χολάδες. αἱ. dicuntur inteſtina craſſa, quòd in ea χολὴ fundatur, uel quaſi κοιλάδες. Ammon. diſtinguit à χόλικος.

Χολαίνω. claudico.

Χολάω. μ. άσω. τ. αα. iraſcor, germino, floreo. Neutr. abſol.

Χολέρα. ἡ. morbus ex collectione bilis in ſtomacho, & dicitur cholera humida ſi ſupra infraq; erumpat: ſicca, ſi neutrobi. Vulgus medicorum ſimpliciter pro bile perperam accipit.

Χολή. ῆς. ἡ. fel, bilis flaua, propriè citra additionẽ Galeno authore. nam bilis atra χολὴ μέλαινα cum adiectione effertur. Accipitur etiam pro ira, quòd nimirum iræ cauſa ſit flaua bilis. Nicand. χολὴν pro atramento ſæpiè dixit. Abſolutè poſitum, flauam tantum & amaram bilem ſignificat: atram uero, non niſi cum adiectione μέλαινα.

Χολεδόχος κύστις. folliculus flauæ bilis, ex inferiori iecinoris parte caua dependens.

Χολεμεσία. uomitio bilis.

Χολικός. boum inteſtina, κοιλίαι. Vide χολάδες in Ammonio.

Χολοιδόρος. ὁ. ὁ. exedens bilis inſtar, uiroſus. Nicander.

Χολόομαι. μ. ώσομαι. τ. ωμαι. iraſcor, moleſtè fero. Depon. datiuo iung.

Χολοποιός. ὁ. ὁ. χολώδης.

Χόλος. ὁ. ὁ. ira, aduerſus.

Χολοβάφιν. &

Χολόβαφος. flauus ſiue uergens ad colorem auri, eſt enim bilis tinctura auri penè colore.

Χολώδης. ες. ὁ. ἡ. iracundus, bilioſus, felleus.

Χολωτός. ὁ. ὁ. iratus.

Χονδραχαντα. τὰ. ſpinam habentia: cartilaginea uocat Galenus.

Χονδρόω. ſimilam facio.

Χονδρίλη. ἡ. chondrilla, intybum, ſeris.

Χονδρίον. uas teſtaceum, patina.

Χονδρόω. grumoſum eſſe.

Χονδριόντος. in grumum denſiſcentes.

Χονδροκοπεῖον. genus priſtini in quo alica frangitur.

Χόνδρος. ὁ. ὁ. cartilago, ut Gaza uertit in Ariſtotele: inteſtinum ſtomachi, alica grumus, grumum ue-

num ueluti thus. Τὸς χονδρὸς etiam uocant quod ex continuo aliquo seorsum concreuerit, & in sale exigua frusta, & quantum summis digitis in unum contractis capere aliquis possit. Item ea frumenti species, quæ far Latinis dicitur.

Χονδροτυπῶ. ὁ cartilagineus.

Χόνῳ. uas æreum, & apud Gortynios æneũ poculum Thericleo assimile. Eustath. Iliad. σ.

Χόομαι. μ. ώσομαι. π. ωμαι. irascor. Depon. datiuo iungitur.

Χοράγιον. ὁ. τὸ. locus unde omnia promuntur ad ludos necessaria, διδασκαλεῖον.

Χοραγός. ὁ. ὁ χόρηγος.

Χοραύλης. ὁ. choraulus, nomen Græcum Latinis usurpatum: inde prouerbiũ apud Latinos est, Malus choraules bonus symphoniacus. Eras. in Chiliad

Χορδαψός. ὁ. ὁ morbus iliacus.

Χορδεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. inchordo, implico, irretio, lædo, scindo.

Χορδή. ῆς. ἡ. intestinum, fides, chorda. hinc prouerbia, Chordæ uice, & Chordas non mouendas mouere.

Χορδολογέω. fides deligo.

Χορέια. ας. ἡ. chorea, tripudium.

Χορεῖῳ. pes syllabis constans longa & breui. sic dictus, quoniam in choreis celebris esset. Vide ὀξελιγμὸς in Appendice de uocabulis militaribus.

Χορδυτοί. sunt qui chorum conficiunt. quos & ὑποκριτὰς Aristot. in Probl. inter φωνασκοῦντας numerat.

Χορεύω. μ. εύσω. σ. εύκα. tripudio, choreas duco. Neut. absol.

Χορηγέω. μ. ήσω. σ. ηκα. suppedito, suppedito expensas, præbeo, do, dispono, conflo, habeo facultatem ad aliquid faciendum. Inde χορηγεῦσθαι passiuè, cui omnia suppeditant, & subministrantur.

Χορηγία. ας. ἡ. contributio, commeatus, sumptus, impensa, suppeditatio, omnis expensa uoluntaria, redemptura, & munus ipsius choragi. Bud. in Annot.

Χορήγιον. τὸ διδασκαλεῖον. Ammon.

Χορηγός. ὁ. ὁ choragus, ut dixit Plaut. id est, princeps choreæ, suppeditator expensarũ & instrumenti ludicri. Accipitur generaliter pro quocunq; suppeditatore & subministrante. ὁ διδάσκαλος. Ammon.

Χόρια. intestina, edulia ex melle & lacte.

Χόριον. inuolucrum exterius quo fœtus in utero matris inuoluitur. Alij χωρίον per ω scribunt, quod non placet. Gaza in Aristotele χόρια. πὰ. uertit secundas, Inuolucrum fœtus.

Χοροβατῶ. ad choream siue cœtum eo.

Χοροδιδάκτης. ὁ. τὸ χορὸ προεξάρχων.

Χοροδιδής. ἐς. ὁ. ἡ similis secundis.

Χοροίτυπος, γὴ ὑφ' χορῷ τύπτων τὸ ἔδαφος, inter tripudiandum terram pedibus quatiens, & resonans.

Χοροκάλης. ῆς. ἡ. pulchrè saltitans, aut choros ducens.

Χοροποιός. ὁ. ὁ chori magister.

Χορός. ὁ. ὁ.

Χοροστασία. ας. ἡ. tripudium, cœtus, chorus. σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ἀδόντων. Ammonius. hinc prouerbia sunt, Chorus inertium, Chorus maior & concinnentior, Choro alieno pedem. Eras. in Chiliad.

Χοροστάτης. &

Χοροστατῶν ὁ χοροδιδάσκαλος, ὁ χορὸ ἐξάρχων, ὁ κορυφαῖος. qui chorum symphoniacum docet moderaturq;.

Χοροτυπία. ας. ἡ. chorus.

Χορτάζομαι. μ. άσομαι. σ. ασμαι. fœno pascor. Depon. genit.

Χορτάζω. μ. άσω. σ. ακα. pasco, saturo. Actiu.

Χορταῖος. χιτῶν. tunica talaris manicata, sic enim Aelius Dionys. χιτὼν ποδήρης, ἔχων χειρίδας. Idẽ rursus, χορταῖος χιτὼν, ὁ δασὺς καὶ μαλακός.

Χορτάριον. cremium, stipula.

Χόρτασμα. ατος. τὸ. fœnatio, pabulum.

Χορτοκοπεῖον. pratum.

Χόρτος. ὁ. gramen, herba, fœnum, septum.

Χορτώδης. accedẽs ad formã fœni, aut graminis.

Χὸς. ὁ. agger, puluis, & festum quoddã Athenis.

Χὸς. congius, teste Fannio, & uasis genus quo aqua hausta fundebatur. mensura Attica est capiens sextarios senos.

Χόω. μ. ώσω. σ. ωκα. facio irasci, peruium reddo.

Χραισμαίω. iuuo, prosum.

Χραίνω. μ. ανῶ. π. ανα. polluo, sordibus impleo. Actiu accus.

Χραισμῶ. τὸ χραισμαίω. iuuo, custodio, prosum.

Χραίω. τὸ κελεύω. iubeo, impero.

Χραμαδοῖαι. αἱ. testudines.

Χρανία. πὰ. ἐπίγραμμα. Eustath. exponit.

Χρᾶομαι. χρῆσθαι. μ. ήσομαι. σ. ημαι. utor. Varius & elegans huius uerbi usus est, ut χρῆσθαι τύχῃ pro ferre & habere fortunam. Et accipitur tam in malam partem, quàm in bonam, ut χρῆσθαι συμφοραῖς, καὶ χρῆσθαι παρούσῃ δυστυχίᾳ. quomodo & Cicer. Off. 2. de fortuna, Nam & cum prospero flatu eius utimur, ad optatos exitus prouehimur, & cum reflauit, affligimur. Χρῆσθαί τινι, est alioqui uti, hoc est, συνῇ, συνημμένῳ.

ρβύλῳ. Ἰσα. νυνὶ δὲ χρώμενός ἡμῖν. Sic Cicer. pro Cluent. Vti tali matre noluit. χρῆσθαι τοῦ αὐθρώπῳ, statuere de homine, hoc est, uel beneficio, uel pœna afficere, & additur accusatiuus ὅλ. Demosth. ἐμοὶ μὲν χρήσασθ' ὅλ βούλεσθε. Sed Plato aliter usus est in Sym. ὃν ἔχω, ὅλ χρήσομαι τούτῳ τῷ αὐθρώπῳ, Nescio quomodo uti eius doctrina debeã: uel, quomodo ex eius doctrina commoda mea comparem. Demosthen. μηδενὶ μὲν ἀξίῳ χρῆσθαι, Cũ nullo ciuili animo agit. Nulli se ciuilem exhibet. Dici autem potest, χρῶμαι ὅτι βούλομαι, & ὅτι αὐ βούλομαι. & de præt. ὅτι βουλοίμην ἐχρώμην. Additur etiam & alius quiuis accusatiu. quàm ὅτι uel τί. Demosthen. contra Philip. ἃ μὴ δυνήσεται κῆ πότε τῇ δυνάμει τοιαῦτα λαβεῖν. Plutarch. δῆλα δὲ καὶ κάτωνι μηδὲν χρήσασθαι ἄξιον τοῦ δῆς πομπήϊον. Quæ causa fuit, ut nullam curationem Catoni Pompeius mãdarit, quæ magnopere illi cordi esse deberet. Eo modo & pro respondere aliquando ponitur. Plato in Phæd. θαύμαζον εἴ τι ἔξεστί τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτῷ, Neminem utiq; futurum existimabam, qui ei respondere posset. Et in Gorg. εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ. Si habes quod respondeas respondè. Idem in Philebo cum datiuo & accusatiuo iũxit. τούτῳ δὲ σκέψασθαι τόδε χρησόμεθα, Ad hũc modum, uel ad hoc utemur. Χρῆσθαι ἑαυτῷ καλῶς, honestè se habere, modestè uiuere & compositè. Aristotel. Polit. ϛ. οὐκ ἔχω ὅτι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, pro incertus sum quid agam. Plato in Gorg. Aliquando χρῆσθαι est expendere, consumere. Aliquãdo interrogare, oraculum petere. Aliquando resistere, interficere. Bud. Com.

Χραύω. μ. αύσω. τ. αυκα. ferio, exulcero, ἀμύσσω. Item incido, sculpo, ξέω. Item appropinquo. Actiu. accus. Item auide comedo, helluonor.

Χράω. χρῆσαι. μ. ήσω. τ. ηκα. ἀκὴ τοῦ κίχρημι, accommodo, mutuo, δανείζω, & sculpo, appropinquo. Vnde ὁ κιχρὰς, qui utendum dedit. & ὁ κιχραμένος, qui utendum rogauit. & τὰ χρηδγόντα res accõmodatæ, pecuniæ mutuæ. Aliquando significat oraculũ dare, uaticinari. Aliquando cum impetu inuadere, interficere, αὐαιρεῖν. Item ὠθῆπίπτειν, irruo impetuose, Herodotus ἐνέχραιν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, Homer. μητέρι μὰ μνησῆρες ἐπέχραον. Neutr. accus.

Χρεαμωγός. qui debitorem in ius rapit alterius nomine.

Χρέια. ας. ἡ. indigentia, usus, necessitas, res, negotium, ministerium. Vnde χρέιαν ἔχω, indigeo, opus est mihi, opus habeo, usum habeo dixit Gellius.

Χρέιν. indigentia.

Χρεών. ε. ῶ. τὸ. debitum, opportunũ, necessitas, utilitas.

Χρεώ, Ionicè ἡ χρεία.

Χρειω. μ. χρήσω. uaticinor. Et χρείειν (ut scribit Suid.) τύπτειν.

Χρεώσιμος. ε. ὁ. ἡ. utilis.

Χρεῶσιόν ἐστιν. ex usu esse, id est, utile esse.

Χρείων. οντ. uaticinans.

Χρεμέθω. Etym.

Χρεμετάω. &

Χρεμετίζω. μ. ίσω. τ. ικα. hinnio, ore sonitũ edo.

Χρεμετισμός. ὁ. ὁ. hinnitus.

Χρεμετιστικόν. ὁ. τὸ. hinnibile.

Χρεμίζω. αὐτὸ τοῦ χρεμετίζω. Etym.

Χρέμπτομαι. screo.

Χρεμπτω. appropinquo, incido, ungo.

Χρεμψ. βος. chromis, nomen piscis. uide χρομίς.

Χρεοκοπέω. μ. ήσω. τ. ηκα. decoquo, id est, aufugio propter æs alienum, fraudo debitores. Neutrum absol.

Χρεοκοπία. ας. ἡ. decoctio.

Χρεοκοπίσις. ε. ὁ. &

Χρεοκόπος. ε. ὁ. decoctor.

Χρεοκοπεῖσθαι. debito fraudor, decocta scilicet pecunia.

Χρεολυτεῖν. æs alienum soluere.

Χρέον. ε. τὸ. &

Χρέος. εος. debitum, æs alienum, mutuum. Item χρέος pro χρεία. usus, necessitas, oraculum. Vide ὄφλημα apud Ammonium.

Χρεῦμα. ατος. τὸ. fluctus.

Χρέω pro χρῶ. Doricè uaticinor.

Χρεώ. necessitas, χρεώ.

Χρεών. fatale decretum, opus decorum, utile, necessitas, debitum. ἀπῆλθεν ὁ δεῖνα εἰς τὸ χρεών, intelligens naturæ munere concessam mortẽ. Vide Cyrillum.

Χρεῶν. ῶ. τὸ. &

Χρεῶς, τοῦ χρεῶ. Atticè pro χρέος. debitum, opportunum, χρεῶν ἀκκοπαὶ sunt nouæ tabulæ, quasi æris alieni decisiones, quæ etiam σεισάχθειαι dicuntur, quasi oneris excussiones. huic similis est χρεοκοπία.

Χρεωστοῦω. μ. οῦσω. τ. ουκα. debeo. Actiu.

Χρεωστῶ. idem.

Χρεωστής. ὁ. ὁ.

Χρεωφειλέτης. ε. ὁ. debitor.

Χρή. oportet & conuenit, decet, sed χρῆ, uaticinatur.

Χρήζω. μ. ήσω. τ. ηκα. uolo, mutuo, cum accusatiuo: uel indigeo, cum genit.

Χρηΐζω. μ. ίσω. τ. ικα. indigeo. Neut genit.

Χρῆμα. ατος. τὸ. res. negotiũ. Dicitur etiam quasi αὐτὸ τοῦ μεγέθους κῆ θαύματος per genitiuum.

ut χρῆμα νὸ. χρῆμα φρονήσεως. Xenop. καταβάλλει τὴν ἔλαφον καλὸν τι χρῆμα καὶ μέγα. quasi rem pulcherrimam & præstantissimam. Cum autem ad forum refertur, tunc χρημάτων appellatione tam mobilia, quàm immobilia continentur, huiusq; significatio tam latè patet quã pecuniæ apud Iurisconsultos: ita ut etiam corpora significet, atq; eo amplius. χρήματα enim sunt οὐσία, κτήματα, βοσκήματα. census denique & facultates, opes, bona & fortunæ, id est, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, hac significatione significantur: παρὰ τὸ χρήσιμα εἶναι, ut docet Xenoph. in principio Oecon. Sic Cicer. in Verr. Act. 3. pecuniam posuit pro hæreditate, aut pro omnibus rebus quæ erant in hæreditate, mobilibus scilicet atq; immobilibus. Demosth. πρὸς τὴν λακε. pro mercibus posuit, αὐταγοράζειν πάλιν χρήματα. Bud. Com.

Χρηματίζομαι. μ. ίσομαι. π. ισμαι. lucror, quæstum cõsector. pecunias uel tributa exigo, diues sum. Vnde κεχρηματισμένος ἀνὴρ, qui locupletatus est, & quæstus uberes fecit. Item colloquor, ὁμιλῶ περὶ ἀνῶν μεγάλων. Depon. accus. Bud. in Comment.

Χρηματίζω. μ. ίσω. π. ικα. ius dico, rebus explicandis cõstituendisq; uaco, ut magistratus solent. ἀπὸ τῶν χρημάτων. Lucian. ἐπὶ δίζεις ἱκανῶς ἅπας δυχαῖς ἐχρημάτισε, Cum Iupiter hominũ uotis uacuit, & de ijs statuit. Inde & pro referre ad populum ponitur, uel senatũ, & agere cum populo. Est etiam responsa dare legationibus, & κοινολογεῖσθαι. Diodoro & Plut. in Cæs. Gregor. οὕτω γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει ὁ θεὸς μωϋσεῖ χρηματίζων ὥσπερ τοῖς. Est etiã appellare aliquem, hoc est, cõpellere & alloqui, agere cum aliquo de negotio & uerba facere, Dinarcho, ponitur etiam pro nuncupari & appellari, & ὀνομάζεσθαι, Plut. in Anton. & Luc. in Act 11. ἐγένετο δὲ χρηματίσαι πρῶτον, &c. Item tributa cogo, pecunias colligo. Act. accus. Bud. Com.

Χρηματικός. ὁ. ὁ. pecuniarius, diues & copiosus, Plutarcho.

Χρηματίσις. coactio pecuniæ.

Χρηματισμός. οῦ. ὁ. quæstus, lucrum, responsum diuinum, uel mandatum, oraculum. Est etiam postulatio, & relatio ad populum, quando ad eum aliquid referimus. Et responsum magistratuum & iudicum ius reddentium.

Χρηματιστήριον. ο. τὸ. officina numularia.

Χρηματιστής. ὁ. ὁ quæstor pecuniarum. Et ὁ εἰς πόρον τῶν χρημάτων δεξιὸς καὶ ἔμπειρος. Xenoph. δεινὸν χρηματιστὴν, dicit pro homine ad rem augendam impigro. Plato pro negotiatore utitur.

Χρηματιστικὴ τέχνη. ars quæstuaria.

Χρηματιστικός. ὁ. ὁ. lucro uacans.

Χρηματοποιόν. lucrosum, quæstuosum.

Χρῆν & ἐχρῆν, αὐτὴ τοῦ χρή.

Χρῆναι. oportere.

Χρῆζαι. uide χράω.

Χρῆσθαι. uide χράομαι.

Χρησιμεύω. μ. εύσω. utilis sum. Cyrill χρησιμεύσαι εἰς τὴν δημιουργίαν.

Χρήσιμος. ο. ὁ. pretiosus, utilis.

Χρῆσις. ιος. ἡ. usus. Vide in Chiliad. Erasmi, χρῆσει καὶ κτήσει.

Χρησμολογία. ας. ἡ. oraculum.

Χρησμολόγος. ὁ. ὁ. fatidicus, oraculorũ interpres.

Χρησμολογῶ. uaticinor.

Χρησμός. ὁ. ὁ. oraculum, responsum quod redditum à numine aliquo petentibus. sed Hieronymus putat χρησμὸν dici, quoties deus per se respondet.

Χρησμοσύνη. indigentia, paupertas.

Χρησμῳδέω. μ. ήσω. π. ηκα. uaticinor, do responsum, oraculum reddo. Neut. absol.

Χρησμῴδημα. τος. τὸ. &

Χρησμῳδία. ας. ἡ. oraculum, uaticinium.

Χρησμῳδός. ὁ. ὁ. sortilegus, ariolus.

Χρῆστε. Doricè pro χρή. oportet.

Χρηστέον. utendum.

Χρηστεύομαι. μ. εύσομαι. π. ευμαι. benignus sum. Depon. absol.

Χρηστήρ. qui dat oracula.

Χρηστηριάζομαι. μ. άσομαι. π. ασμαι. peto responsum. Depon. absol.

Χρηστήριον. τὸ. oraculum, locus uaticinij, templũ. Ammonius. Vide ἱερεῖον apud eundem.

Χρηστηρισμός. ὁ. uidetur ferè eadem figura quæ hypotyposis aliàs uocatur. Quemadmodum pictor (inquit Rutilius Lupus) coloribus figuras describit, sic orator hoc schemate aut uitas (forte, uitia) aut uirtutes eorum, de quibus loquitur deformat.

Χρήστης. ου. ὁ. fœnerator, creditor, uel etiam debitor. Ammonius.

Χρηστογραφία. ας. ἡ. artificium pingendi.

Χρηστολογία. ἡ. blandiloquentia.

Χρηστολόγος. blãdus uerbis, re nõ item. q uerborũ comitate frustratur postulatores. Vide in Chil. Erasmi.

Χρηστόηθης. ους. ὁ. qui est probis moribus.

Χρηστός. ὁ. ὁ. bonus, utilis, frugi, suauis, placidus, comis, benignus, facilis, cõmodus, humanus. Apud Lucian. χρηστῶ μαλακῇ βαθεῖ τραύματι, alto grauissimoq; uulnere. oxytonum est.

Χρῆστος. ὁ. penanflexum, uiri nomen. Cyril.

Χρηστότης. ἡ. benignitas, utilitas, probitas.

V. c. uei tar.

Χρηστουργία. bonum opus.
Χρηστοφιλία. ας. ἡ. bonorum gratia & amicitia.
Χρηστόφιλος. ον qui habet bonos amicos.
Χρίστωρ. ορος. ὁ. uates.
Χρηστῶς. rectè, utiliter.
Χρῆται. Atticè pro χρῶνται.
Χρία. formicarum domicilium.
Χρῖμα. τὸ. αὐτὶ τοῦ χρίσμα. Etym.
Χρίμπτω. μ. ψω. appropinquo, fulcio, nitor, eijcio, circumijcio, tungo, obuio.
Χρίσις. ι. ος. ἡ. unctio.
Χρῖσμα. ατος. τὸ. unguentum, unctio.
Χριστόμαχος. ον. ὁ. hæreticus.
Χριστός. ὄν. ὁ. Christus, & unctus adiectiuè.
Χρίω. μ. ίσω. σω. ικα. lino, ungo. Actiu. accus. agito stimulo, apud Aeschyl. non semel, χρίῃς αὖ με πάλαιγαρ οἶστρος. & χρίοσα κρήτροισι φοίβαλε.
Χρόα, & adiectione ι χροιά. ᾶς. ἡ. Doricè (οισι. color. est item accus. à χρώς.
Χροαυθεὶς. lucidus, nitidus.
Χροΐζεσθαι. cutim tangere.
Χρόμασος. ου. ὁ. strepitus, stridor dentium, maxillarum & dentium collisio.
Χρόμη. hinnitus, impetus, audacia.
Χρόμος. ὁ. Etym
Χρόμις piscis quidam apud Aristotelem, aliàs χρωμίς, aliàs χρέμψ. nam pro omnibus istis à Gaza chromis redditur. est & patrium nomen ducis Mysorum. Etym.
Χρόμος. hinnitus.
Χρονιαῖος. α. ον. ὁ. diuturnus.
Χρονίζομαι. &
Χρονίζω. μ. ίσω. σω. ικα. duro longo tempore, inueterasco, perseuero, Aristot. Ethicor. 6. Est etiam tardo, moror, & tardius uenio, Hippocr. Neut. absol. Bud. Com.
Χρονικός. ὴ. ὸν. temporalis, temporarius. Et τὰ χρονικά, obseruationes temporum. Latini annales uocant, cum digesta temporibus recensentur.
Χρόνιος. α. ὸν diuturnus, tardus.
Χρονιώτερος. diuturnior, longior.
Χρονίως. longo tempore.
Χρονογραφία. temporum descriptio.
Χρονογράφος. annalium scriptor.
Χρονολήρης. ætate desipiens.
Χρόνος. ου. ὁ. tempus. Est propriè χρόνος, quoties de genere, modo, spatióue temporis agitur, ue luti seculum, annus, mensis, dies, hora. Vide καιρὸς apud Ammonium.
Χρονοτριβέω. μ. ήσω. σω. ηκα. tempus tero. Neutr.
Χρονοτλκέω. diem eximo, procrastino.
Χρόνῳ. tandem.
Χρόνῳ δὲ. post breui tempore.
Χρόνῳ ὕστερον. aliquanto post tempore.

Χρόομαι. μ. ώσομαι. σω. ωμαι. coloro. Depon.
Χρυσαΐζω. orno, κοσμῶ.
Χρυσαλλίδες. chrysallides quasi aureliæ, animalia quædam. malim per simplex λ, χρυσαλίς. ἡ. Gaza in Aristotele uertit aureliam.
Χρυσαλλὶς. ίδος. ἡ. eruca dicitur, quando à motu cessat, nec cibum capit amplius, Gaza aureliam uertit apud Aristot.
Χρύσαμνος. aurea arena.
Χρυσαμοιβός. mensarius, campsor.
Χρυσάμπυξ. υκος. ὁ. habens auream habenam uel frænum aureum, uel mitram.
Χρυσανθεμον. τὸ. herbæ genus.
Χρυσάορος. ου. ὁ. χρυσάωρ.
Χρυσαυγέω. radio ut aurum, fulgeo.
Χρυσαυγοῦντα. uocant ἀστράπτοντα, uel σάλευντα.
Χρυσάωρ. ορος. ὁ. gerens ensem aureum.
Χρυσεῖα. τὰ. Strab. aurifodina,
Χρυσεῖος. α. ὸν. aureus.
Χρυσελεφαντοπήλεκτροι ἀσπίδες. auro, ebore, electro facti clypei. Dictio est poëtica.
Χρυσηλάτος. ὸν. ὁ. in auro ligatus. uide Bayfium.
Χρυσοπήληξ. ὴ. apud Callimachum Mineruæ epitheton à casside aurata.
Χρύσεος. α. ὸν. aureus.
Χρυσιλάκατος. ον. ὁ. habens aureas sagittas, uel telum aureum. nam ἀλακάτη sagitta est.
Χρυσήλατος. ex auro ductus, ex auro confectus.
Χρυσλῴιος. habens auratas habenas.
Χρυσιλάειον. ου. τὸ. aurulum.
Χρυσίδες. aureæ crepidæ, aut phialæ.
Χρυσίζω. accipio aurum, in auri colorem reclino, aurum repræsento.
Χρυσίνιος. α. ὸν. habens auratas habenas. malim χρυσλῴιος ut suprà.
Χρύσινος. η. ὸν. aureũ numisma, νόμισμα ἐκ χρυσοῦ.
Χρυσίον. ου. τὸ. aurũ, pudendum puerile. (Eust.
Χρυσὶς. uide χρυσίδες.
Χρυσῖτις. ιδος. ἡ. terra ubi sunt minuta frusta auri, auri spuma, & lapis Lydius quo aurum explo ratur, ramentum auri, id est, aurea arena.
Χρυσοβαφὴς. ὸν. auratus.
Χρυσόγαιον. habens solum aureum.
Χρυσοδιάδιαλον. τὸ. pretiosum, ex auro fabre factum.
Χρυσοδακτύλιος. α. ὸν aureum gestans annulum.
Χρυσόδετος. ὄν. ὁ. auro ligatus.
Χρυσοειδὴς. ὲς. ὸν. ἡ. auro similis, fuluus.
Χρυσοειψήστιον. fornax est siue alueus in quo aurũ conflatur ac funditur.
Χρυσόθρονος. aureum thronum habens.
Χρυσόκαρπος. species hederę ab aureo acinorum colore.
Χρυσοκέρως. qui habet aurea cornua.

Χρυσοκόλλα. chrysocolla, color uiridis quasi auri glutinũ, & ferculi genus è lini semine ac melle.

Χρυσοκόμη. ἡ. herba est, quã Iouis herbã uocant.

Χρυσολαβὲς ξίφος. ensis aureum habens capulũ aut manubrium.

Χρυσολάχανον. τὸ. atriplex.

Χρυσόλεπος. squamis aureis tectus.

Χρυσόμαλλος. aureum uellus habẽs, Vide in Chiliad. Erasmi, Ouis χρυσόμαλος.

Χρυσομελολόνθιον. animalculum quoddam scarabeo simile, coloris aurei.

Χρυσομήτρις. ἡ. auis quædam Aristoteli, à Theodoro uertitur auriuittis.

Χρυσόνωτος. ὁ. habens terga aurea.

Χρυσός, uel contractè χρυσοῦς. ὁ. aureus.

Χρυσοπάρυφος. aurea contextus.

Χρυσόμαστος. aurea interspersus, intertextus, auratus.

Χρυσοπλύσιον. lauandi auri officina.

Χρυσόπολις. emporium Chalcedonis.

Χρυσόπρωρον. inaurata prora.

Χρυσός. aureus.

Χρυσόῤῥαπις. ιος. ὁ. habens baculum aureum, uel ῥαπίδας, id est, crepidas aureas.

Χρυσῤῥόας. ὁ. pactolus amnis à ramentis auri quæ fert ille.

Χρυσόῤῥυσος. ὁ. ἡ. aurifluus, apud Aeschyl.

Χρυσός. ὁ. aurũ. Item luteum oui, q & uitellus.

Χρυσόστομος. ὁ. habens os aureum.

Χρυσόστυκτος. ex auro fabrefactus.

Χρυσοτόρευτα. τὰ. uasa aurea sculpta, χρυσόγλυφα.

Χρυσουργεῖον. τὸ, τὸν χρυσὸν ὀρύττειν καὶ μεταλλεύειν.

Χρυσοῦφής. οῦς. auro intexti.

Χρυσοφανής. ές. ὁ. ἡ. auratus desuper, auro intextus.

Χρυσοφορία. auri gestatio ad pompã hominum.

Χρυσοφόριον. electrũ, ab auri colore quem habet.

Χρυσοφόρος. ὁ. aurifer.

Χρυσόφρυς. aurata, genus piscis, ut Gaza uertit ex Aristotele: meminit & Aelianus.

Χρυσόφυλαξ. custos auri.

Χρυσοχάλινος. auro infrænatus, & de sole dicitur.

Χρυσοχοέω. μ. ήσω. τω. κα. aurum fundo, id est, cõflo. Neut. absol.

Χρυσοχοεῖον. τὸ χρυσοτεκτεῖον.

Χρυσοχόος. ὁ. aurifex.

Χρυσόω. μ. ώσω. τω. ωκα. inauro. Actiu. accus.

Χρύσωμα. ατος. τὸ. res aurea, uas.

Χρώζω. μ ώσω. τω. ωκα. coloro, appropinquo, cutem tango, sanguine maculo propriè. Etymol. Actiu. accus.

Χρῶμα. ατος. τὸ. color, nitor cutis. Et χρώματα καὶ σχήματα τῶν τεχνῶν, ornamenta & lumina artium. Colores etiam Latini dicunt. Est etiam pars musicæ ex tribus, quibus tota conficitur musica, diatono, chromate, & harmonia.

Χρωματίζω. μ. ίσω. τω. ικα. τὸ χρωννύω.

Χρωμαλικά. τὰ. ante tempus Marsiæ erant omnia (musica.

Χρωμαλισμός. ὁ. coloratio.

Χρωννύω. μ. χρώσω. coloro. Actiu. accus.

Χρώς. ωτός. ὁ. corpus.

Χρώς. οός. ὁ. corpus, color, cutis. Apud Lucianum χρῶ. cuti, sæpe pro χροΐ. Χρῶτα Iones appellant, quicquid corporis nostri carnulentum est, in quo maximè genere censentur cutis & musculi. Gal. lib. 2. de fracturis. Anacr. oda 20.

Χρωστήρ. ὁ χρωματίζων, colorans, infector.

Χρωτίζομαι appropinquo, applico, coloror.

Χυδαῖος. α. ὁ. uilis, uulgaris, abundans. cumulatio.

Χύδην. fusim, abundè, sparsim, passim, uulgò, temerè, uniuersim.

Χυλίζω. succum elicio.

Χύλισμα. τὸ. liquamentum.

Χυμός. ὁ. succus.

Χῦμα. ατος. τὸ. latitudo, copia, fluxus.

Χῦμι. μ. ύσω. τω υκα. fundo. Neut. accus.

Χυλός. ὁ. humor. succus, cõdimentum, gustus. hoc uocabulo Medici tanquã Latino utuntur.

Χυρβιάζω. μ. άσω. τω. ακα. tripudio, σκιρτῶ.

Χύριον. α. τὸ. uinculũ quo ligantur porcelli.

Χυῤῥοίδια. τα. porcelli.

Χύσις. εως. ἡ. fusio.

Χυσοχαυνοπρώκτοι. οἱ. molles, & effœminati, apud Aristoph.

Χυτή. ῆς. ἡ. terra quæ infunditur mortuorum sepulchris, cumulus, agger.

Χυτλάζειν. diffundere, propriè miscere oleum aquæ, κλώζειν, ungere.

Χύτλον. α. τὸ. uas olearium, oleum cum aqua mixtum. Item lustratio. Homer. exequiæ.

Χυτλόω. μ. ώσω. τω. ωκα. ungo, abstergo sordes, la (uo.

Χυτὸν ἀργυρον. argentum.

Χυτὸς. ὁ. fusus, fusilis, liquidus & circunclusus, lapidibus constructus, uel cœnum & sordes habẽs. Etym. Et χυτοί, fusanei pisces (ut Gaza uertit apud Aristotelem) qui fusim retibus capiãtur, quibus & thunni, passeres, & alij. Est & χυτὸς λιμὴν Cizycenus portus, apud Apollonium.

Χύτρα. ας. ἡ. olla, χυτροπωλεῖον. Ammon. distinguit à χυτρεῖον.

Χυτραῖος. testaceus.

Χυτρεῖον. τὸ. locus ubi ollæ seruãtur: & χυτρεῖα. τὰ. testæ ollarum. Ammonius.

Χυτρόβυς. ὁ. ὁ. figulus.

Χυτρίδιον. α. τὸ. ollula. & mensura quædam.

Χυτρίζειν. in ollam ponere.

Χυτρίνδα. ας. ἡ. conuiualis ludus.

Χυτρίον.ὸ.olla operculum.

Χύτροι.festum erat Athenis, quod eodem die agebatur quo χόες, in quo omnis generis semina in olla elixa Baccho & Mercurio offerebāt. Agebatur uero decima tertia Nouēbris die. ui de Suidam. Est & nomen urbis in Cypro.

Χύτρον.ὸ.olla, χῶμα.

Χυτρόποδες.οἱ.sustentacula ollarum. ollæ cum pedibus, foci. Hebræi cirim uocant. Vide in Chiliad. Eras. Achytropode cibum nondum sacrificatum rapere.

Χύω.μ.ύσω.ω.υκα.fundo. Vnde εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, dicitur in Venerē effusus. Act. accu.

Χ Ω. Dionys. lib. 2. ἐχώθη, repletum est.

Χώ, & χ' ὥ pro ὁ.& ille Epigr.

Χωκορτή.ῆς.malua hortensis.

Χωλαίνω.μ.ήσω.ω.ηκα tumultuor.

Χωλαίνω.μ.ανῶ.claudico. Neut. absol.

Χωλεύω.μ.εύσω.ω.ευκα. idem, mutilo, claudū reddo.

Χωλός.ὴ.ὸ.claudus, mancus, hoc est, τὰς χεῖρας πεπηρωμένος. Ponitur pro imperfecto, ut mā cus apud Latinos.

Χωλότης.ητος ἡ.claudicatio.

Χῶμα.ατος.τὸ.agger terra aggesta factus, cumulus terræ uel lapidum. his aliquando Nilus coercebatur. Plinius uocat moles. Item uallum, tumulus, ripa.

Χωμάτιον.ὸ.τὸ.aggellus.

Χῶμος.ὸ.χῶρα.

Χώρ.ῶνος.ὁ.Hercules apud Aegyptios, quem in Italiam migrasse tradunt, ab eo gentem Italiæ χῶνας dici. Etym.

Χῶρ.ῶν.collatitiam stipem quę in symposiū conferebatur, Argiui uocabant, teste Athenæo.

Χωνέα.ας.ἡ.&

Χωνεῖον.ὸ.&

Χωνευτήριον.ὸ.τὸ fornax.

Χωνευτής.ὸ.ὁ.conflator.

Χωνευτός.ὴ.ὸ.conflatilis.

Χωνεύω.μ.εύσω.ω.ευκα.conflo. Neut. absol.

Χώνη.ης.ἡ.infundibulum.

Χωννύω.μ.ύσω.ω.υκα.obruo aggere. Actiu.

Χῶνος.agger, collis, Aelio Dionys. fusoriū uas, χόανον.& fornax.

Χώομαι.irascor, σκύζομαι.

Χώρα.ας.ἡ.regio, ciuitas. Vtuntur eo uocabulo Græci, quemadmodum loci Latini. Vnde κατὰ χῶραν ἐᾷν ὡς εἶχε, loco non mouere. nō attingere. Κατὰ χῶραν μένειν, in loco, uel in sua classe manere, in sua sorte acquiescere. Isocr. ταῦτα δὲ κατὰ χῶραν μένει, rata manent, & intacta. Κατὰ χώραν ἔχει ἕν δεῖ ἕκαστα. suo quidque loco positum est, ἔξω κατὰ χώραν, resistam hic & immorabor. Ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, loco suo positum esse, cui opponitur ὅπου ἔτυχε, id est, temerè. Χώραν ἀπολείπειν, locum relinquere, & liberum seruare atque integrum. Bud. Com.

Χώραι.αἱ spatiorum modi.

Χωράσμιος.ὁ.incola, confinis, apud Dionys.

Χώραυλος.ὁ ὦν χώραν διαβαίνειν.

Χωράφιον.ὸ.τὸ ager sationalis.

Χωρέω.μ.ήσω.ω.ηκα.sum capax, capio, percipio. Item cedo, procedo, progredior. ut ὁμόσε χωρεῖν τῇ ἀληθείᾳ, conferre pedem cum ueritate, propius accedere ad ueritatem. Neutrum. Ponitur impersonaliter apud Aristotelem Histor. 9 καὶ οὐ κεφαλὰς ἀποκτείνασιν, ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ αὐταῖς ἐργαζομέναις. Cum iam locus non est. ὅταν χώρα ὀκῇ, cum iam ipsis opificibus locus capax non est opificij, hoc est, ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ τὸ μέλι. Budæus in Comment.

Χώρημα.ατος.τὸ alueus.

Χώρησις.ιος.ἡ capacitas, secessus.

Χωρητικός.ὴ.ὸ.capax.

Χώρια.τὰ.præsidia, loca munita.

Χωριάζω.μ.άσω.ω.ακα.rusticor. Neutrum absolutum.

Χωριαμός.arca, cista.

Χωρίδιον.ὸ.τὸ agellus, prædiolum.

Χωρίζομαι.&

Χωρίζω.μ.ίσω.ω.ικα.separo, secerno, regredior. Iosephus libro primo. ἀπὸ τῆς πόλεως χωρίζεται. Actiu. accus.

Χωρικός.ὴ.ὸ.rusticus.

Χωρίον.ὸ.τὸ.ager, locus, regio, prædiū, uilla, fundum, spatium. Item pro secundis, id est, membrana illa, qua partus obuolutus utero prodit. alij χορίον cum ο scribunt. Sic dictum, quia χώρημα, id est, spatium & locum fœtui dat.

Χωρίς.sine, seorsum, separatim. genit. iungitur. & procul sine casu. χωρὶς ἢ μὴ τόδε, uel χωρὶς ἢ τόδε, hoc excepto.

Χωρισμός.ὴ.ὸ.separatio.

Χωριστός.ὴ.ὸ.separabilis. τὰ χωριστά, abstracta.

Χωρίτης.ὴ.ὸ.agrestis, ὁδηγός.

Χωρίτης.ἡ.indigena, uillica.

Χωροβατεῖν.in loco aliquo circumire.

Χωροδόκης πλέγμα.tenuis menynx siue membrana firmans uestiensq; cerebrum, à similitudine secundi inuolucri infantis, qd χορίον dicitur.

Χωρονομέω.μ.ήσω.ω.ηκα.irascor, ὀργίζομαι.

Χῶρος.ὴ.ὸ.locus, ager, spatium.

Χωροπλέων.loco detentus.

Χωροφύλαξ.ακος.ὁ.saltuarius.

Χώω.contristo, molesto, irascor.

Ἀτσλγ.ἡ.unguinis genᵒ, Hipp.
Ψαλγιον.ν.τὸ.obliquum, πλαγιον, λοξὸν, ὠμὴ κεκλιμένον.
Ψαδαρὸς.& Ψάδιον.τὸ.accliuè.
Ψαδυρὸς.ὁ.ἡ.arenidus, arenulentus (ut Gaza uertit in Aristotele, quanquam apud illum per θῆτα scribitur) putris, friabilis, infirmus, imbecillus.
Ψαθάλλειν.λυμαίνειν, ψηλαφᾶν.contrectare turpiter, masturbare, cordas musicas tractare.
Ψαθαρὸς ὁ.ἡ.tener, delicatus. Item putris, fragilis, aridus, sicut ψαδαρός.
Ψαθαρὸς.ὁ.ἡ idem quod ψαδυρός.
Ψαθία.τὰ.offulæ.
Ψάθυρμα.ατος.τὸ.frustum, fragmentum.
Ψαιστὸς.ὁ.ἡ. planus, læuigatus, tenuis, subtilis, splendidus.
Ψαιθὸν.τὸ.purpurascens, rutilum.
Ψαικάζω.roro, aspergo.
Ψάικαλον.ν.τὸ.agnus.
Ψαινάζω.uentilando refrigero.
Ψάιννον.τὸ.inutile, nullius opere pretij.
Ψαινύθιον.uanum, triuiale, nugatorium contemnendum.
Ψαίρω.μ.αρῶ.accelero, innato, attingo, ἀδηφῶς ἢ ποιῶ. Neut. absol.
Ψαισὴμάζα.ἡ. maza oleo & melle macerata. Eustath Iliad.χ.
Ψαισὸς.ὁ.ἡ. placenta, libum, farina cũ oleo cocta.
Ψάκαλον.idem quod ἔμβρυον aliquãdo & infans nuper editus. Vnde apud Sophoclem ψακάλοχοι uocantur matres.
Ψακὰς.ἀδος.gutta, stilla capitur pro minima re. Aristoph. μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ, ne teruncium quidem relictum ob bellicos sumptus significans.
Ψακάζω.aspergo.
Ψάκιον.τὸ.rarum, exiguum.
Ψακτὴρ.ἥρος.strigilis balneatorum, ψήκτρα.
Ψάλαγμα.τὸ.contrectatio impudica.
Ψαλάσσω.attrecto, ζυνάσσω, ψηλαφῶ, κινῶ, ψαύω, ψάλλω.
Ψαλίθοι.οἱ.ramenta, ψήγματα.
Ψαλίς.ίος.ἡ.forfex, acus, fornix, telum, impetus.
Ψάλιον.ornamentum equi, annulus, frænum, armilla. Vide in Chiliad. Erasmi, Psallium inijcere. Ammonius distinguit à ψέλιον.
Ψαλλοδὸς.Polluci, interior cõcameratio auriculæ, dicitur. Galeno est cerebri pars suprà cõmunem meatum & concauitatẽ, uelut testudo aut fornix inducta, unde & καμάριον uocatur.
Ψάλλω.μ.αλῶ.π.αλκα.ἀόρ.α ἔψηλα.cãto, pulso.
Ψάλλομαι ἐγὼ, pro ἀκροῶμαι τοῦ ψάλτου. Adj. acc.
Ψαλμίαι.tibicines.
Ψαλμὸς.ὁ.ἡ.psalmus, cantus, citharæ pulsatio.
Ψαλμῳδὸς.&
Ψαλτίρ.&
Ψάλτης.ου.ὁ.psaltes, cantor.
Ψάλιγξ.γος.cithara, aliàs ψάλτης.
Ψαλτὸς.ὁ.ἡ.cantabilis.
Ψάλτρια.ας.ἡ.fidicina.
Ψάλυγες.papiliones ex insectorum genere. Item fauilla iam penè moriens. Max. Grãmat. interpretatur molles & effœminatos, quod Siculis ψάλη membrum uirile signet.
Ψάλυξ.scintilla.
Ψαμαθία.ας.ἡ.ripa, Sophocl. ψαμαθίαν εὐξέδος ὠκνέων.
Ψάμαθος.ου.ὁ.arena. Accipitur pro ipso littore apud Sophocl. Vide ψάμαθος & ἄμαθος in Ammõ.
Ψαμαθώδης.εος.ὁ.ἡ.arenosus.
Ψαμίς.ίδος.fornix. Accipitur & pro aquæductu.
Ψαμμανοσιογάργαρα.τὰ. innumera & infinita apud Aristoph. ranis, ac ueluti montis harenas numero superantia.
Ψαμμοδύτης.ου.ὁ.piscis qalio nomine & καλλιώνυμος uocatur, harenariũ uocare licebit, quod in harena se occultat.
Ψαμμοκόσια.τὰ. arenarum numerum æquantia, hoc est, innumera.
Ψάμμος.ου.ἡ.arena. fabulum, ἄμμος.
Ψαυισμὸς.nausea.
Ψαυὸς.ὁ.caluaster, tenui capillitio, ψιλνός.
Ψάρ.ός.uelox. Etym.
Ψᾶρυ.οἱ.sturni.
Ψάρις auis quædam, passer, & genus triremis.
Ψαρὸς.ὁ.ἡ.uelox, ἀπὸ τοῦ ψαίρω. Est etiam coloris species, ποικίλος. unde & ψαρὸς ἵππος.ὁ ὁ χρῶμα ἔχων.
Ψάρος.ὁ.paroxyt. Gaza in Aristot. uertit sturnum.
Ψατάλλω.idem est quod ψαθάλλω. (ψήρ.
Ψαυγὲς.τὸ.tumultuosum.
Ψαυκροπόδης.uelox epithetõ eq, quod summis tantum pedibus inter cursum tangat terram.
Ψαυκρόπους.οδος.ὁ.leuis cursu, agilis pedibus, satyrorũ saltantiũ epith. in Dionysiacis Nonni.
Ψαυκρὸς.ὁ.ἡ.celer, leuis, tenuis, delicatus, ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύω.
Ψαυστὸν.attactum.
Ψαύω.μ.αύσω.υ ἄψα.tango, palpo, stringo.
Ψάφαξ.calculus apud Aeoles, qui lingua cõmuni ψῆφος dicitur.
Ψαφαρὸς.ὁ.ἡ.tenuis, imbecillis, friabilis, canositu obductus, obscurus. ψαδαρός.obnubilus, lucidus, decolor.
Ψάφιγξ, pro ψῆφος. calculus: quemadmodum λάιγξ.lapis, pro λάας.

Ψαφοείλα.ας.ἡ.fragilitas quæ fit squalore.

Ψάω.μ.ήσω.ω.ηκα. rado, planum facio siue corrigo. Actiu. accus.

Ψὲ, pro σφᾶς. ipsas, Doricè.

Ψέγμα.ατος.τὸ.uituperium.

Ψέγος.sepulchrum.

Ψέγω.μ.έξω.π.εχα.uitupero, carpo, improbo, culpo. Actiu. accus. Vide μέμψαιμι in Ammon.

Ψεδνός.ὴ.ὸ.rarus, rarus capillis & impexis, tenuis, caluus.

Ψέδυρος.ὁ.obstreperus, uerbosus, ψίθυρος.

Ψεδω.curo, curam gero.

Ψῆφοι.αἱ.uulpes, calculi.

Ψείρω.μ.ῥῶ.corrumpo.

Ψεκαλόμενοι.madefacti.

Ψεκάζω.stillo, guttatim defluo.

Ψεκάς.άδος.ἡ.asperſio illa ac uelut irroratio, quoties minutissimis guttulis irrigamur, ut pluuia rori simillima. Ponitur & pro alijs minutis rebus, sicut aurum inter arenam. Ψεκάδες etiam dicuntur ancillæ quæ delicatarum matronarũ capillos medicato fuco conspergunt. Vide in Chiliad. Eras. Psecas aut ros.

Ψεκτός.ὴ.ὸ.uituperabilis.

Ψελλίζομαι.μ.ίσομαι.ω.ισμαι.

Ψελλίζω.μ.ίσω.ω.ικα.τὸ ψέλλομαι. Bud. Com.

Ψέλλιον.ὁ.τὸ.armilla, fræni pars est iuxta mentũ. Vide ψάλλιον in Ammonio.

Ψέλλισμα.ατος.τὸ.balbuties.

Ψελλισμός.ὁ.linguę hæsitantia, balbuties.

Ψέλλομαι.τὸ ψέλλω.

Ψελλός.ὴ.ὸ.qui literam aliquam aut syllabam in pronuntiatione eximit, balbutiens, balbus. Vide in Chil. Eras. ψελλὴ ὁ πηδύς.

Ψελλότης.ητος.hoc ipsum uitium.

Ψέλλω.balbutio, dictiones nõ bene pronuncio, malè loquor, accipitur pro nugor, blatero & absurdè loquor.

Ψευδάργυρος.ὁ adulterinum argẽtum, quod iustam bonitatem non attingit. Strabo.

Ψευδέπυρα.uide in Chiliad. Erasmi.

Ψευδιωνός.uertebra, ἀπόνευρος.

Ψευδάγγελος.ὁ.ὴ.falsus nuncius, falsa nuncians.

Ψευδάλιος.mendax.

Ψευδαγνεδρα.ας.ἡ.fictæ insidiæ.

Ψευδεπῶ.mendacia dicere.

Ψευδεπιγραφῶ.librũ falso nomine inscribere.

Ψευδεπίγραφος.ὁ.falso inscriptus.

Ψευδῆ.mendaciter, falso, ψευδῶς.

Ψευδηγόρος.ὁ.ψευδολόγος.

Ψευδήλιον.τὸ.uacuum & ementitum sepulchrũ, cenotaphium, quod & κενήλιον apud Lycoph.

Ψεύδης.ους.ὁ.ἡ.mendax.

Ψευδιστόδομον.ω.τὸ.structuræ genus, quando inæquali crassitudine lapidei extruuntur parietes, ut ait Plinius.

Ψευδολογέω.μ.ήσω.ω.ηκα.mendaciter dico. Actiu. accus.

Ψευδολογία.mendacium.

Ψευδολόγος.mendax, uaniloquus.

Ψευδοκλητεία.est accusatio apparitoris, qui falso renũciauit se quempiã in ius uocasse, ob eamq; renunciationem is qui uocatus esse dicitur, in fraudẽ deserti uadimonij incidit. Bud. Com.

Ψεύδομαι.μ.εύσομαι.ω.ευσμαι.mentior. Vnde ἐψευσμένος, qui mẽtitus est. Et τὰ ἐψευσμένα uana & falso dicta. Item ut κατεψευσμένοι λόγοι à Paus. dictum est, quod Antiph. de falso testimonio dixit: sic ementitus est, de uaniloquo dicitur, & ementita auspicia per Græcorũ imitationem apud Ciceronem in Anton. Ψεύδομαί σε etiam dicunt pro fallo, frustror, & ludificor. Ψεύδομαι τἀληθῆς, aberro à ueritate. Ψευδῆς ἐλπίδος, spe falsus. Depon. Bud. Com.

Ψευδομαντεύομαι.uana & falsa reddo oracula.

Ψευδόμαντις.falsus uates, mendax coniector.

Ψευδομάρτυρ.υρος.ὁ.falsus testis.

Ψευδομαρτυρία.falsum testimonium.

Ψευδομαρτυρεῖν.falsum testificari.

Ψευδομαρτυρεῖν ἁλῶναι, uel ψευδομαρτυρεῖν τὰς ἁλῶναι. falsæ testificationis conuictũ esse.

Ψευδομαρτυρεῖν.ἀγωνίζεσθαι. causam falsi testimonij dicere. Bud. Com.

Ψευδομυθία.mendacium.

Ψευδομυθῶ.mentior.

Ψευδόπυρα. falsos ignes appellabant, quibus ad territandos hostes utebantur, ut ingens exercitus esse crederetur.

Ψευδορᾶν.falso lucere lumine.

Ψεύδορκος.ὁ.ὁ.periurus.

Ψεῦδος.εος.τὸ. mendacium, falsum, cõmentum. Sciendum hoc nomen aliquãdo cum proprijs nominibus componi, ut ψευδαλέξανδρος, ψευδονέρων. in quibus non fallax aut mendax est intelligẽdus, sed homo omnibus modis simillimus Alexandro uel Neroni. Ita ψευδοφίλιππος, qui ob similitudinem pro Philippo falso à quibusdam habitus fuit.

Ψευδοσέλινον.luna obscura.

Ψευδοφανής.ὲς.ὁ.ἡ. adulterina luce splendens, ut luna.

Ψευδόχρυσα.τὰ.aurum arte mentientia.

Ψεύδω.μ.εύσω.ω.ευκα.falso. Actiu. accus.

Ψευδώνυμος.ὁ.ὁ.falsi nominis, ψευδολόγος.

Ψευδῶς.mendaciter.

Ψεύστης.ὁ.ὁ.mendax, uanus.

Ψέφαρος.obscurus, obnubilus, ater, apud Hipp.

Ψεφῳός.ὁ.

Ψεφλωός. obscurus. Etym. homo ignobilis & obscurus.

Ψ φος τὸ obscuritas, tenebræ, caligo apud Pind.

Ψεφω curo, λυπῶ, animi anxius sum.

Ψῆγμα ατος. τὸ. flos æris, arena unde fit aurum, & ramentum, quasi auream scobē dixeris. Item frustum, stilla.

Ψηκεδλών. ῶνος ὁ. puluis, κονιορτός.

Ψηκτός ὁ. ὁ. modius.

Ψῆκτρα ας ἡ. strigilis, ξύστρα, ἀπάθη.

Ψηλαφάω. &

Ψηλαφέω. μ. ήσω. σ. ηκα. contrecto, palpo rem, obscura uestigo, rimor, perscrutor, propriè de fidibus effertur, chordas tractare, quasi τὸ ψαλτήριον ἁφᾶν, teste Eustath. Iliad. ζ.

Ψηλάφησις. εος. ἡ. palpatio, cōtrectatio, fricatio.

Ψηλαφητός. ὁ. ὁ. palpabilis.

Ψλών. fructus palmæ masculæ, quemadmodū βαλλανος fructus fœmellæ tribuunt enim huic arbori, ut alijs multis, utrunq; sexum. Item ψῆνες, uermes quidam qui in grossis nascuntur, culices ficarij. Etym. uide ψήν.

Ψηνίζομαι ineor, quod Marcialis præcidi dixit, apud Synesium.

Ψιλιζω. rado, polio, ξέω

Ψιλός. ὁ. ὁ. caluus. φαλακρός, rarus, ψυλός, ridiculus, iocosus.

Ψηφος ὁ ὁ. tabella abaci.

Ψήν. ὁ ficarius culex, ut Gaza uertit in Aristotele, nisi legēdum sit ψιλών ut suprà, quod magis placet: pro sturno autē aue probo scribi per rhò, ut & ψάρος.

Ψηροπυρίτας ἄρτος ignе excoctus, uel ἀπόπυρος.

Ψηρός. ὁ. aridus, ξηρός.

Ψῆτα ἡ. Gaza in Aristotele uertit passerem piscē, solea, è latorum piscium genere.

Ψηφίζομαι. μ. ίζομαι. σ. ισμαι. cum deliberatione decerno, scisco, iudico, sententiam fero. Item condemno, καταψηφίζομαι. Bud. Com.

Ψηφίζω. μ. ίσω. σ. ικα. computo. Actiu. accus.

Ψήφιν. ος. ὁ. sapiens.

Ψηφίς ίδος. ἡ. lapillus, calculus, glarea.

Ψήφισμα. ατος. τὸ. iudicium, decretum per suffragia, plebiscitum.

Ψηφιστής ὁ. ὁ. suffragator, calculator.

Ψηφοδέτης ὁ. ὁ. tessellarius.

Ψηφολογική. ars calculandi.

Ψηφολόγος. ὁ. ὁ. saccularius, ψηφοπαίκτης.

Ψῆφον ἐπαγαγεῖν. censere, iubere, id est, opinari ut nunc dicunt, proponere calculum.

Ψηφοπαίκτης. ὁ. ὁ. saccularius, id est, calcularius. impostor, ut qui fallaci ratiocinatione scitè ac lepidè hominibus imponit.

Ψηφοπτιός. ὁ. ὁ. qui fert aut dat sententiam.

Ψῆφος. ὁ. ἡ. calculus, hoc est, ratio siue cōputum. Item calculus, hoc est, tessera, decretum, suffragium: & maximè ad forum pertinet, ut ψῆφον φέρειν, ferre suffragium & sententiam. Sic ψῆφον τίθεσθαι, & γνώμην θέσθαι. Item προτιθέναι ψῆφον, & ἀναδιδόναι, pro permittere ut sententiam dicant, apud eundem Demosth. Erant autem duplices ψῆφοι, hoc est, calculi, qui cōdemnabāt, πεπρημένοι, μέλαινοι, ἀναιρεῖσθαι. & τὸ πρυπρημένοι dicebantur, rursus qui absoluebāt ἄπρηκτοι, λευκοί, σώζεσθαι, & ἐλεεῖσθαι, & Aeschini πλήρης, adnotat hoc Commento in Demosthen. Græc. quin & ζωογόνους dici lectum est mihi apud Eust. Iliad. ν. Et ἴσας ψήφους dicebāt, cū adæquasse iudices significare uolebāt. Bud.

Ψηφοφορία. ας. ἡ. suffragium, apparatio. (Cō.

Ψηφοφορέω. calculum fero. Actiu. accus. Dionys. ἅπασαν τὴν τύλλιον ψηφοφορήσασι, Tullius omne punctum tulit, omnia habuit suffragia.

Ψηφῶν. ratiocinans, curans, meditatus.

Ψηχρός. ὁ. tenuis, λεπτός.

Ψήχω. μ. ήξω. σ. ηχα. τρίβω, ξύω, placeo, mansuefacio, abstergo. Acti. accus. πόπτω, διαιρῶ, derado.

Ψιαδῶ. ludo.

Ψιάζω. stillo, guttatim cado.

Ψιαθος. storea, scirpus è quo contexitur matta.

Ψιαθοπλόκοι. storearum contextores.

Ψιαρόν. τὸ odorum, δυῶδες.

Ψιάς. άδος. ἡ. gutta, ros, ψεκάς.

Ψιθυρῶ. sufflo, pedo.

Ψιθυραχία. pustulæ genus.

Ψιθυρωνοι, uel ψιθυνοι. calumniatores, susurrones, ψίθυροι.

Ψίζομαι fleo, κλαίω.

Ψίθος. ὁ. ὁ. conuicium.

Ψίθυρος. ὁ. ὁ. susurro, murmur.

Ψιθυρίζω. μ. ίσω. π. ικα. susurro, clām in aurem loquor. de folijs propriè dicitur, quæ uēto inter se collisa strident. Neut. absol.

Ψιθύρισμα. ατος. τὸ. susurrus.

Ψιθυρισμός. ὁ. ὁ. murmur, susurrus, stridor.

Ψιθυριστής. ὁ. ὁ.

Ψίθυρος. ὁ. ὁ. &

Ψιθυρός. ὁ. ὁ. susurro, stridulus, loquax.

Ψιλαγία. turma uirorum ducentorum quinquaginta sex, ut habetur in Appendice de uocabul. militarib.

Ψιλίζω. nudo, ψιλόω. Eustath.

Ψίλιος. ὁ. ὁ. obliquus, supinus.

Ψιλῖται. οῖ. leuis armaturæ milites. Eustath.

Ψιλοκόρυστος. ὁ. qui raris est capillis, recaluaster.

Ψιλομετρία. ας. ἡ. carminis tenuitas.

Ψιλός. ὁ. ὁ. nudus, tenuis, rarus, solus, paruus, uilis, im-

lis, imbecillis. Item uolucer, pennatus, leuis, & impossibilis. Etym. Ponitur & pro militele uis armaturæ, quos Latini uelites uocant. Vide ὁπλῖται in Appendice de uocab. mil. tar.

Ψιλός λόγος. soluta oratio.

Ψιλοτάπητες. οἱ. & ψιλοτάπιδες. αἱ. cõptiores tapetes qui uillis carent, non uillosi.

Ψιλόω. μ. ώσω. ωκα. nudo. Actiu. accus.

Ψίλωθρον. τ. τὸ. psilotrum unguentum depilatorium, ἀποδίν.

Ψιλῶς. leuiter, simpliciter, εὐτελῶς.

Ψίλωσις. denudatio.

Ψιλωτής. ῆ. ὁ. qui non amat aspirationem.

Ψίμαρον, εὐδιάβορον.

Ψιμμύθιον. color meretricius, fucus, cerusa, de qua Nicander in Alexipharm.

Ψιμμυθιόω. μ. ώσω. π. ωκα. frico albo colore.

Ψίν. ipsis, ipsum.

Ψίνα θος. capprea.

Ψινάζω. folijs defluo, φυλλορρόω.

Ψίνδειν. flere, eiulare Max. gramm. exponit bullire.

Ψινύθιον. uile, uitiosum.

Ψιξ. χός. ὁ. qui fricat albo colore.

Ψιπάζω. pastorũ more acclamo, ψίπα enim pastoralis acclamatiuncula est, ut ex Pausan. annotat Eustath.

Ψιπακία. muliebris calceamenti genus.

Ψιπάκη. ἡ. psittace auis Indica apud Aristot. quæ & psittacus dicitur, uide Aelianum, & Oppian. & Erasmum in prouerbio, Senex psittacus.

Ψιπίον. buccella, mica.

Ψιπολίδης. ἐος. ὁ. ἡ. passeris siue rhombi piscium effigiem repræsentans.

Ψίπον. cito, ocyus.

Ψίχα. ης. ἡ.

Ψιχίον. τ. τὸ. mica.

Ψίχω. &

Ψιχώδης. εος. ὁ. ἡ. minutus micæ instar, apud Eu.

Ψίω. cibo præmanso nutrio, ἐμβρωματίζω, tenuo, seco, diuido, minuo. Etym.

Ψόα. lumbus, & ὀχθύδρια.

Ψογόρ. τ. τὸ. αἰσχρόν, μεμπτόν, ἐπίψογον, turpe, reprehendendum.

Ψόγιον. fœdum, auditu indignum, flagitiosum.

Ψόγος. τ. ὁ. uituperium, dedecus, infamia.

Ψοδίον. τὸ. obliquum, incuruum.

Ψοθάλμε. strepere.

Ψοθίος. ὁ. fuliginosus.

Ψόθος. ἀκαθαρσία. scabies, caligo. & ψοθός, niger, squalidus.

Ψόθωρος. squalidus, turpis.

Ψοῖα. ας. ἡ. ψόα. lumbus.

Ψοίθης. τ. ὁ. gloriosus, arrogans.

Ψοῖθος. cinis, stercus.

Ψολόεις. όεντος. ὁ. ardens, statim perdens, fuliginosus, fumosus, quasi ὁ ἄιψα ὀλλύς. Item ater, cinereus, λαμπρός, Nicand. schol.

Ψολοθυμπία. iactantia, ἀλαζονεία.

Ψόλος. τ. ὁ. fumus, fuligo.

Ψοφέω. μ. ήσω. π. ηκα. strepo, obstrepo. Neut. Vide κώπη in Ammonio.

Ψοφηλά. τὰ. quæ strepitum edunt.

Ψοφοδεής. ἐς. ὁ. ἡ. formidolosus, probri metuens, meticulosus, ad omnem strepitum expauescens.

Ψοφοειδῆς. tumultuose.

Ψοφοποιός. τ. ὁ. strepitum faciens.

Ψόφος. τ. ὁ. strepitus.

Ψύα. ψοῖα. lumbus.

Ψυγεῖον. uas, uel locus in quo aqua refrigeratur.

Ψυγμός. τ. ὁ. refrigeratio.

Ψυδράκιον, uel ψυδράχιον. paulo durior pustula est subalbida, acuta, similis phlyctænis, hoc est bullis quę ab igne excitantur. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ψύδραξ. κος. in corpore macula seu pustula sub albida. Etym. pustula seu exanthema corporis.

Ψυδρόν. τὸ. falsum, mẽdax.

Ψύκη. summa caro, cutis, in superficie caro. Etym.

Ψυθίζομαι. murmuro, γογγίζω.

Ψῦθος. τὸ. mendacium. Doricè, ut testatur Eust. Iliad. γ.

Ψυθὸς ὁ garrulus, argutus.

Ψύζαξα. ης. ἡ. inspirans.

Ψυκτὰ maza pauxillo aquę subacta.

Ψυκτήρ. ῆρος. ἡ. &

Ψυκτηρίδιον. uasculum in conuiuio poni solitũ ad uinum refrigerandum, uas pellicatum.

Ψυκτηρία nemorosus & opacus locus.

Ψυκτικός. ῆ. ὁ refrigeratorius.

Ψύλλα. ης. ἡ. pulex, & genus aranei, apud Aristot.

Ψύλλος.

Ψύλλιον. τ. τὸ. psyllium herba.

Ψύλλοι. Lybiæ populus, qui non solum ipsi non læduntur à serpentibus, uerum etiam ab alijs qui morsi fuerint, uenenum exugũt. Vnde diuus Hieronymus Pammachium ψυλλέα uocat, quòd ψύλλον quendam ageret, succurrens aduersus obtrectatorum uenena.

Ψύλλος. ὁ. uide ψύλλα. apri mentula.

Ψύλλω. ὁ. fullo piscis, ut Gaza reddit ex Aristot.

Ψύξις. ιος. ἡ. frigiditas

Ψυρία. ἡ. insula iuxta Chium, quę ψύρατος etiam dicitur, unde natum adagium ψύρα τὴ δίνυλον ἄγοντοι, de ijs qui in symposio non bibunt uinum, ψύρα enim uinum nõ fert. Vide in Chil. Erasmi, Psyrice facta.

Ψυελός. aſper, incultus, ſordidus, ab inſula Pſira perpuſilla & ignobili.

Ψυελς.γῆ. terra tenuis, continens.

Ψύπαρον.τὸ. matula. Ψυπᾶν.τὸ. ſputum, ſaliua.

Ψύπω. ſpuo, à factitio, ut arbitror, ſono. Item ſpiro, efflo.

Ψυχαγωγέω.μ.ήσω.ω.ηκα. conſolor, delecto, oblecto animam: & generaliter pro oblecto. Ψυχαγωγεῖν etiam Mercurius dicitur αὐτὴ τὸ νεκραγωγεῖν. id eſt animas ducere, qui ob id etiã νεκροπομπὸς dicitur. Vnde illud Maronis, Hac animas ille euocat orco. Actiu. accuſ. iung.

Ψυχαγωγία.ας.ἡ. delectatio, ſolatium, recreatio, refrigerium, amœnitas. & fores metallorum ad refrigerandum & refocillandum factæ. Etym. Eſt etiam uaticinandi genus, cum animæ carminibus ducuntur ab inferis.

Ψυχαγωγός.ὰ.ὸ. epitheton Mercurij, quòd animas deducat. Et Ψυχαγωγὸς Pitho quaſi flexanima. Aliquando ponitur pro deceptore.

Ψυχάζω. refrigero. πῶς τὸ ψύχος, καὶ τὸ πνεῦμα διαπρίω. reſpiro.

Ψυχάριον.ὰ.τὸ. animula.

Ψύχεινθ.ὰ.ὸ frigidus.

Ψυχερός.ὰ.ὸ. frigiditas. (mango.

Ψυχέμπορθ.ον.ὸ. qui homines emit & uendit,

Ψυχή.ῆς.ἡ. anima, ſpiritus, ingeniũ, pro uita apud Eurip. capitur. πρὸς ἐμᾶς ψυχᾶς. pro natura apud Sophoc. ὕπνος ἐμᾶς ψυχᾶς γεγὼς. (lio.

Ψύχη.ἡ. paroxyt. à Gaza in Ariſtot. uertitur papi-

Ψυχή.ῆς. beſtiola lucernis aduolitãs quæ & ψῶρα & φάλαινα, teſte. Nicand. Schol.

Ψυχικός.ὰ.ὸ. animalis.

Ψυχόλεθρθ. pernicies animarum.

Ψύχομαι. refrigeror, frigida patior apud Apol.

Ψυχομαχεῖν. ad extremum uſq; ſpiritum pugnare, uſq; ad extremã dimicationem contendere.

Ψυχρᾶραντοι.οἱ. frigore pereuntes.

Ψυχρᾶρατῶ. frigore pereo, animo deficio, palpito.

Ψυχρᾶροφεῖν.τὸν ψυχὸν ἐκπίνειν.

Ψύχος.εθ.τὸ. frigus, refrigeratio, uentus.

Ψυχοπαικὴς.ἐος ὁ. animum liquans. Epigr.

Ψυχοφθόρθ.ὰ.ὸ. lætifer.

Ψυχρήλατος.ὰ.ὸ. curſus ad frigus.

Ψυχρολογεῖν. frigida uerba ineptaque & ſcurrilia fundere, uel rem paruã multis & magnis uerb.

Ψυχρολογία. frigidus & inanis ſermo. (extollere.

Ψυχρολόγος. leuis, frigidus, uanus, qui ineptis & futilibus & abſurdis uerbis uti ſolet.

Ψυχρολουοντοι.οἱ. frigidis utentes balneis.

Ψυχρολουῶ. &

Ψυχρολουῶ. frigida lauor.

Ψυχροποιηλικός. frigus faciens, epitheton febris.

Ψυχροποσία.ας.ἡ. frigida potatio.

Ψυχροποτῶν.ὸ. frigidam potans.

Ψυχρος.ὰ.ὸ. Pſychrus fluuij nomen, parox. Cyrill.

Ψυχός.ὰ.ὸ. oxytonum. frigidus. Vnde & pro abſurdo ponitur, nec plauſu excipiendo, ſicut frigidus Latinè aliquando pro imbecilli.

Ψυχότης. frigiditas. uſurpatur etiam eo modo, quo frigus Latinis, cum pro riſu & gratia uel fauore ſperato res in diuerſum exijt.

Ψύχω.μ.ύξω.ω.υχα.τὸ. Ψυχάζω. frigefacio, poſt calorem recreo, flo, uentum facio, & uiuifico, animo & inſpiro. Etym. Actiuu. accuſ.

Ψῶ. uox ruſticorum apud Iones. Item uerbum pro tango, attenuo, ſcindo, uro.

Ψῶα.ας.ἡ. malus odor. Etym.

Ψωλαρέον.τὸ. ſquallidum.

Ψώλη.ης.ἡ. lingua.

Ψῶλα.ας.ἡ. malus odor. Etym.

Ψώθια. inferior panis cruſta.

Ψώθιον.ω.τὸ. mica aut cruſtula panis nimium aſſati, quòd & ἀπάραχος. Euſt.

Ψωΐα.ἡ putris, maleolentia.

Ψωΐλος. liquidum excrementum, fœtor, ſitus, inquinamentum.

Ψωΐτης μύελος. ſpinalis medulla, quæ & νωλαῶος, & ῥαχίτης, apud Gal. lib. 5. de locis affectis.

Ψωλή.ῆς.ἡ. mentula.

Ψωλήκυθθ.ὰ.ὸ. nulla re dignus.

Ψωλός.ὰ.ὸ. fine præputio, herniaſus. Item uſtus torris, titio, fax ardens, apud Euſtath. Etym.

Ψώμαξ. ακος. uermiculus ſegetis radices depaſcẽs.

Ψώμιγξ. ιγγος. linteolum, σφήκωμα, ſtrophium quòd carnes à depaſtione de fœdationeq; culi-

Ψωμίεω.ῶ. (cum tutatur iniectum.

Ψωμίζω.μ.ίσω.ω.ικα. non eſt ſimpliciter nutrio, ſed indulgenter paſco, ueluti minutatim inſtipato pane, ac fruſtillatim cõſciſo cibo, id quod apud nonnullos fit erga eos quibus fauent in conuiuijs. Actiu. accuſ. manſum in os infero, ineſco apud Ariſtoph.

Ψώμιον.ὰ.τὸ. buccella, offula panis intincta iuri.

Ψώμισμα.ατος.τὸ. nutritio, mica panis.

Ψωμοκόλακες.οἱ. paraſiti.

Ψωμόλεθρθ. uorax, πολυφάγθ.

Ψωμοποιός. faciendi iuris artifex.

Ψωμός.ὰ.ὸ. maſſa panis, fruſtum, buccella.

Ψώρα.ας.ἡ. ſcabies, non omnino diſsimilis lepræ, niſi quòd Ψώρα magis in ſumma pelle uerſetur, lepra uero altius penetret. Eſt & Ψῶρα beſtiola quæ in lychnos ardentes inuehitur, dicta pyrauſta, alio nomine & φάλαινα, teſt. Euſt. & Nicand. Scholiaſt.

Ψωράλεος.ὰ.ὸ. ſcabioſus.

Ψωρίασις.Ψώρα.

Ψωρικὰ.ὰ. medicamenta contra ſcabiem.

Ψωριᾶν. scabie laboro.
Ψωροπέταλοι. οἱ, piſciculi uiles.
Ψῶρος. ὁ. παιδεραστής.
Ψωροφθαλμία. oculorum ſcabies, ſcabra lippitudo, palpebrarum prurigo & ſcabies.
Ψῶσαι. calefacere.
Ψῶχος. terra arenoſa.
Ψωχώδης. ες. ὁ. ἡ. ſcabioſus, ſcaber.
Ψώχω. μ. ώξω. π. ωχα. confrico, in minutas partes ſeco, tero, attenuo, lauo, polio, commoueo. Actiu. accuſ.

Ω.

cum circunflexo aduerbium eſt uocandi, ſed ὤ cum acuto dolendi (ut habet Cyrillus) & ponitur ſine caſu. Gregor, ὦ πόσ ἐφρεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν? Sic Vergil. O quæ iam ſatis ima dehiſcat Terra mihi? Interdum cum genitiuo, ut ὦ τύχης, ὦ σῆς ἐμῆς ἀθλιότητος. Aliquando eſt admirantis, ut ὦ πῶς θεῶν σῆς συμφορᾶς, id eſt (ut Cic. inquit) O dij immortales, rem miſerã & calamitoſam. Greg. ὦ τοῦ θαύματος, O rei miraculum. Iungitur & recto. Iulianus ad Liban. ὦ λόγος, ὦ φρεγνός. Interdum uenit ſubaudiendum. Plato de Rep. 6. ἄπολλον δαιμονίας ὑπερβολῆς, pro ὦ ἄπολλον. Bud. Com.
Ὦ. ideo, quapropter, ſuo.
Ὡδή. ea ratione qua.
Ὠτᾶν. ὁ amice, ſocie chariſſime. In utroq; numero inuenitur.
Ὦν. ſum, unde ὦν ἦν, pro quo ἦν dicunt Iones, ſed inuſitatum utrunq;.

Ω

Α. ας. ἡ. faſtigium. & ὦα. τά. domicilia, οἰκήματα. Euſt.
Ὠα. ora, ueſtis, reno, pellis ouina. Suſcribitur autem ι, quia ab οἴα fit, quod ouem ſignificat.
Ὠαναβρός. ὁ. mollis.
Ὦας. auris. & ὠάσω audiam, ὠύσω.
Ὠβάτης. ου. contribulis.
Ὠβή. tribus.

Γ

αθέ, pro ὦ ἀγαθέ. ὁ bone:
Ὠγηγ. Priſcus deus.
Ὠγηγίδαι. οἱ. priſci, quaſi ab Oceano prognati, ab ὠγήν.
Ὠγηγίδαι.
Ὠγήθιοι. priſci, antiqui.
Ὠγή. ἡ. pagus, phalangis pars poſtrema.
Ὠγήν. oceanus.
Ὠγμός. clamor, fauſtus & ſecundus cum uoluntate auxiliandi, uel ſuffragium dandi.
Ὦγον. aperiebam. Etym.
Ὠγυγία. ἡ. inſula Calypſus, ab Ogygo uetuſtiſſimo Thebanorum grege.
Ὠγύγιον. priſcum, antiquum. Vide in Chil. Eraſ. Ogygia mala.
Ὤγυρος. ὁ. rex antiquus Thebanorum, à quo portæ Ogygiæ dictæ ſunt.
Ὤγυρις. ſtagnum.

Ω

δλα. olui, ab ὄζω.
Ὧδε. hic, huc. ſic, hoc modo, nunc Etym. ὧδε εἰπεῖν, ſic dicam, ut breuiter dicã.
Ὧδε κἀκεῖσε. huc & illuc.
Ὤδεε. tumuit. à uerbo οἰδῶ.
Ὠδεῖον. ου. τὸ. locus ubi cantatur, locus choro & ſymphoniacis deſtinatus. Cæl. lib. 15. cap. 12. Locus in Theatri formã coactus, in quo poëmatia ſua recitabant rhapſodi & poëtæ periculũ facturi, poſſent ne aures illa iudicum ſuſtinere.
Ὠδέπως. ſic, quodammodo, iſto modo, hoc modo, ad hunc ferè modum.
Ὠδή. ἡς. cantus, ab ἀοιδή, α & ο mutatis in ω, cum iota ſubſcripto.
Ὧδε ὧδε, hoc loco, ὡδί, ſic, hoc modo.
Ὠδικος. ὁ. canorus.
Ὠδικώτερον. canorius.
Ὠδίν. ῖνος. ἡ. dolor partus.
Ὠδινῶ. μ. ινῶ. doleo in partu, parturio. Accipitur ſimpliciter pro doleo. Interdum pro tumeo.
Ὠδίς. ῖνος. ἡ. parturigo. ut Gaza uertit ex Ariſtot. uexatio partus.
Ὠδός. ἀοιδός. cantor.
Ὠδύζομαι. iraſcor, doleo, ἄχθομαι.

Ω Ε.

Ὠέ. aduerbium dolentis.

Ω

Ζειν. clamare, admirari, cum admiratione o exclamare, Aeſchyl. Euſt. Il χ.
Ὦ ἥδης. pro ὦ φίλε.

Ω

Ή. eſt aduerb. uocantis. Etym.
Ὠήθη. putabat. à uerbo οἴομαι.

Ω

Θέομαι.
Ὠθέω. μ. ήσω. π. ηκα. expello, impello, impreſſionem do (ut dixit Liuius) pungo, obijcio. ὠθοῦμαι tamen interdum paſſiuè accipitur. ὤθω.
Ὠθίζεσθαι. dicuntur qui conferta turba conflictãtur, uel in prętorijs, & ædibus magiſtratuũ ſummam Reip. tenentium, Syneſ. πυλαιμαχίᾳ, & Luciano. Et idem, βαβαὶ ὡς πλήρης μὲν ἡ αὐδιθ ὠθιζομένων, &c. audito præconio præmiũ pronunciante. quoniã uero in huiuſcemodi protruſione, & nixu conflictante ſolent homines interdum altercari & rixari, ideo factum eſt, ut pro diſcrepare & uerbis cõtendere ponatur, & in unam ſententiam conuenire non poſſe, Herod. in Thal. Ponitur etiã pro irruere & irrumpere in locũ periculoſum, Gregor. 2. cont. Iul.

& apud eundem, πρὸς τὸ ξίφος ὀθίζεσθαι. id est, in gladium uel uenabulum sese obtrudere, in aduersum mucronem obniti.

Ὀθίζω. uexo, concutio, uiolenter tracto. Budæus Com. ab ὠθίζεσθαι dicitur.

Ὀθισμός. ὁ. impulsio, & turbulenta altercatio inter se discrepantiũ, Luciano. Gregor. pro conflictatione plebis miscellaneæ posuit, de pugilibus proprie dicitur, qui antagonistam deijcere moliuntur, Plutarch.

Ὀθομαι.

Ὀθω. μ. ὤσω. π. ὦκα. idem quod ὠθέομαι, & ὠθέω, Vnde ὥστε ἑκατὸν τῶν ἀπολάγχνων, pugione confodit.

Ὀία. fimbria, extremitas, pellis ouina, molestia.

Ὀίγνυμι. patuerunt. ab οἰγνύομαι.

Ὀίετο. apud Hom. Odys. υ. pro molliebatur, meditabatur.

Ὀΐξε. aperuit ab οἴγω, οἴξω, aperio.

Ὀκα, pro ὠκέα, siue ὠκεῖα syncopa. celeriter.

Ὀκέως. celeriter.

Ὠκεανός. oceanus, mare ambiẽs orbem terrarum.

Ὠκίδες. ἀί. inaures.

Ὠκιμοειδές. ocimastrum herba.

Ὠκιστα. uelocissimè.

Ὠκιστος. η. ὁ. uelocissimus.

Ὠκιμβάζω. perturbo, tumultuor, milito.

Ὠκειόωντο. exasperabantur.

Ὠκτειρε. misertus est, ab οἰκτείρω.

Ὠκύαλος. η. ὁ. uelox in mari. epitheton nauis.

Ὠκυβόας ἐος. ὁ. ἡ. celeriter ad cõferendum manus ueniens, παχυμάχης.

Ὠκύθοον. η. τὸ. trifolium herba, à nascendi celeritate, ut uidetur, ducto nomine.

Ὠκύμολος. η. ὁ. statim proficiscens.

Ὤκυμον. η. τὸ. ocymum herba à celeritate nascendi sic appellata.

Ὠκύμορος. η. ὁ. cito periturus, cito afferens perniciem. Vide in Chiliad. Erasmi.

Ὠκύω. accelero, ὀξύω.

Ὠκυπέτης. η. ὁ. celeriter uolans.

Ὠκύπορος. fluuij aut nauis epitheton, quòd celeriter uel rapidè feratur.

Ὠκύπους. οδος. ὁ. ἡ. celer pedes.

Ὠκύπτερα. τὰ. pennæ.

Ὠκύπτερος. η. ὁ. celeriter uolans, pernix.

Ὠκύρροος. celeriter fluens.

Ὠκύς. ἐος. ὁ. citus, ὀξὺς, παχύς.

Ὠκυσιμος. ὁ. citus, cito apparens.

Ὠκύτης. celeritas.

Ὠκυτόκιον. medicamentum paratum accelerans.

Ὠλαξ, pro ἄῶλαξ. sulcus.

Ὠλέκρανα. id est ὁ ἀγκὼν, apud Suidam: & ὠλέκρανον, ὁ ἀγὼν apud Hesych. Sunt qui ὠλέκρανον lacertum interpretantur, Theodorus apud Aristotelem, gibber.

Ὠλγύνης. ἡ.

Ὠλένη. ἡ. ὁ. ulna, manus, palma. ἀπὸ τῆς ὀλίσθου τῆς πρὸς ἕξιν, τουτέστι πλήρωσιν.

Ὠλεσίκαρποι. arbores infructuosæ. Epitheton salicum, uel quòd fructus citò amittãt, uel quòd steriles faciat fructus epotus, frugiperdas cum Plinio dixeris.

Ὠλεσίοικοι. οἱ. nepotes, decoctores, asoti.

Ὠλίγη. ἡ. minima ponunt Attici, & pro nictatione significat & flatum & exilem spiritũ, & umbrã. Etym. Itẽ rugæ palpebrarũ apud Athenien.

Ὠλιγιᾷν. nutare capite, dormire, νυστάξαι apud Græcos.

Ὠλίγιος. ὁ. paucus. Etym. exiguus, ἀκαριαῖος.

Ὠλιτόφρων. ονος. ὁ. ἡ. demens, emotæ mentis.

Ὠλλος, pro ὁ ἄλλος. alius.

Ὠλξ sulcus. pro eo magis in usu est ἄλοξ.

Ὠλόκρανον. η. gibber, pars corporis.

Ὠλύγιον. τὸ. asperum, arduum, obscurum.

Ὠλύγιος. malus, obscurus, longus, acutus, magnus.

Ὠλώιστε pro ὦ λῷστε, id est ὦ βέλτιστε, ὁ optime, Suidas.

Ὠμαδίς. in humeris.

Ὠμαλθές. τὸ. ulcus ante tempus in cicatrice inductum, adhuc quasi crudum.

Ὠμαχθής. ἐος. ὁ. ἡ. onus humeris imponens.

Ὠμβρος. η. ὁ. malus, miser.

Ὠμήλυσις. hordeacea, polenta, siue farina. ὠμήλυσις, & ὠμὴ λύσις diuisim, dicitur omnis in uniuersum farina cruda nulla re alia admixta, differt ab ἄλφιτον, id est, polenta, quę teste hordeo fiebat.

Ὤμιλλον. putabam. ab οἴμαι.

Ὠμήρησε. contingit, concurrit, obuiauit.

Ὠμηστῆ. crudeliter.

Ὠμηστής. ὁ. ὁ. cruda comedens, crudis uescens. & de rationalibus quàm irrationalibus dicitur. Bud. Com.

Ὠμηστος. η. ὁ. ἡ. crudelis.

Ὠμιαία. ἡ. humeriarius neruus, ut Gaza uertit in Aristotele.

Ὠμίας. qui repandis est humeris, εὐρύστερνος.

Ὤμιζος. ὁ. pauper.

Ὠμίζω. μ. ίσω. π. ικα. excludo.

Ὠμιλεῖ. τὸ. ἐπήρχετο. conuersabatur.

Ὤμιλλα. ludi genus quoddam, in gyrum seu foueam agitata nux, si immanserit, victoria paratur. Suid.

Ὠμοβοῖνος. η. ὁ.

Ὠμοβοῖος. η. ὁ. ex pelle bubula cruda factus. Sic uocant eos, qui in prima iam senectute sunt.

Ὠμοβόρος. ὁ. ὠμοφάγος. ὠμηστής.

Ὠμογέρων. qui immature canescit, uel cui iam senescenti

nescēti nondũ canescunt capilli, uietus & ualidus senex, crudus adhuc, & quem nondum decoxit senectus. Vnde Verg. Sed cruda deo, uiridisq; senectus.

Ὠμοσλαϊκῶν. τὸ. quod crudum absumitur lanciniatur que.

Ὠμοσλαϊκτος. dilaniatus.

Ὠμοτάλεκτος. ον. ὁ. crudus, ὠμός.

Ὠμοθετέω. μ. ήσω. π. κκα. humeris impono, cruda pono. Actiu. accus.

Ὠμοιαῖος. ον. ὁ humerarius.

Ὤμοι pro οἴμοι. heu indignãtis aduerbium, & dolentis. ὤμοι ἐγὼ σλῆλος, nouè dicitur, receptius est ὤμοι τῷ σλῆλῷ, heu me miserum.

Ὤμοιος. Aeolicè pro ὅμοιος. similis.

Ὠμοκρατής. ές. ὁ. ἡ. fortis humeros.

Ὠμοκυδίας. de præstantia scapularum & torositate superbire, quale illud, Magno se robore iactat.

Ὠμόλινον. ον. τὸ. sudarium tonsoriũ, quod humeris circumponitur, inuolucre uocat Varro.

Ὠμοπλάτα. ossa duo quæ utrinque à ceruice ad scapulas tendunt, à Latinis operta scoptula dicta. Cels. cap. 1. A' Theodoro in Aristotele uertuntur scapulæ.

Ὠμοργής. ὁ.

Ὠμοργός. ὸν. ὁ. durus, acerbus, χαλεπός.

Ὠμορεν. suspirabat, lugebat.

Ὦμος. ον. ὁ humerus, ut Gaza reddit in Aristot. μετάφρενον. penanflex.

Ὠμός. ὸν. ὁ. oxytonum. immaturus, crudus, acerbus, crudelis.

Ὠμόσιτος. ον. ὁ. cruda comedens.

Ὠμοσπάρακτον. τὸ. quod crudũ & recens discerpitur.

Ὠμοτάριχος. salsamentum. Dioscor, sic interpretatur. σαρξ ὅτι θύννος τεταριχευμένον.

Ὠμότατα. crudelissimè.

Ὠμότης. ητος. ἡ crudelitas, ἀπανθρωπία.

Ὠμοτοκεῖν. fœtum immaturum parere, abortum facere.

Ὠμοτομέω. μ. ήσω. crudum nec dum maturũ apostema seco.

Ὠμοφαγία. ας. ἡ. uisceratio.

Ὠμοφάγος. ον. ὁ. ὠμόσιτος. crudis uescens.

Ὠμόφορος. idem.

Ὠμόφρων. ονος. ὁ. habens crudam mentem.

Ὠμύς. genus testudinis quam lutariam uocant, ut Gaza uertit in Aristot. aliàs ἐμύς.

Ὤμωξεν. plorauit, ab οἰμώζω.

Ὠμωμοκότες. οἱ. à Demosthen. dicuntur iudices, quasi iurati.

Ὠμῶς. crudeliter.

Ω N. Ionicè & Doricè pro οὖν, igitur. Sæpe apud Herodot. non solum πρὸ ἔλκει, sed etiam inter præpositionem & uerbum compositum interponitur, ut lib. 2. οἱ δὲ φέρον τοὺς εἰς τὼ ἀγορὴν ἀπ' ὧν ἔδυντο, αὐτὶ τοῦ ἀπὸ δυνῶ. Bud. Com.

Ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθαι. apud Lys. pro ὑπὲρ ὧν. Sic ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, apud eundẽ Bud. Com.

Ὦναξ, pro ὦ ἄναξ. ὁ rex.

Ὠνάσια. τὰ. medicamenta auricularia.

Ὤναιτο. adiutus est.

Ὀνειρωγμός. insomnium.

Ὠνέομαι. μ. ήσομαι. π. ἐώνημαι. emo. Atticè ῥ ὤνημαι. Depon. acc. uel genit. qui partẽ rei significat. Ammonius distinguit ὠνήσασθαι ab ἀγοράσαι.

Ὦνορ pro ὦ ἄνορ.

Ὠνεόω. μ. ήσω. emo.

Ὤνουν. mouebant & circumagebant, Thucyd. à uerbo ὀνοῦω. ut Aelius Dionys. annotat, dictũ ab asinis molam trusatilem agentibus.

Ὠνέω. uendo, fruor.

Ὠνή. ῆς. ἡ. emptio.

Ὤνησαν. iuuerunt.

Ὄνησις. actio, emptio, salus, utilitas, indignatio.

Ὠνητός. ὸν. ὁ. uenalis.

Ὤνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος, Atticè.

Ὠνία. loca opportuna.

Ὠνιος. uenalis, πρήσιμος, ὀνῶνος.

Ὠνος. ον. ὁ. precium, emptio.

Ω Οειδῆ. τὰ ouata.

Ὠοειδής. ές. ὁ. ἡ. ouiformis.

Ὠόν. ὸν. τὸ. ouũ. οἷον τὸ οἶον. μόνον γὰρ τίκτεται. Etym. τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ, albumen oui: τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ, uitellus, ut Gaza uertit ex Aristot.

Ὠόρ. fimbria.

Ὀόπ, & ὠοπόπ. acclamatio nautica, ἐλαπκόν ἐπίφθεγμα τῶν πλοίων, ἡν κέλευσμα τῶν ἐρετῶν καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν. Bud. Com.

Ὠοσκύφιον. ον. τὸ. poculum quoddam oualem figuram preferens, apud Athenæum lib. 11.

Ὠοτόκα. τὰ. ouipara, ut Gaza uertit ex Aristot.

Ὠοτοκία. ας. ἡ. partus, generatio oui.

Ὦ ὄτ. heus tu.

Ὠοφυλακεῖ. custodit oua.

Ω Πάζομαι. uideo, speculor.

Ὤπασε. dedit, donauit.

Ὠπορ. tanquam. Etym.

Ὤπτοι. oculi.

Ὠπία. gens, quæ iuxta Indum fluuium habitat.

Ὠπόλος. ὁ. ἀπόλος.

Ὠπόποι. heu, papæ, indignantis, dolentisq; aduerbium. at at, sunt qui interpretãtur, dij boni, aut proh deos, πόποι enim dicũtur dij quasi ἐπόποι, id est, rerum humanarum inspectatores.

Ωρα.ας.ἡ. cura, sine aspiratione. Cyrillus & Ammonius.

Ὥρα.ας.ἡ. cũ aspiratione. pulchritudo, decor, forma, uenustas, hora, & cura, quarta pars anni. Etym. ὧραι item dicuntur quatuor partes anni, ut uer, æstas, autumnus, hyems. Et sine adiuncto plerunq; pro uere ponitur. Vnde & ὡραῖος formosus ad similitudinem ueris. Galen. ait sic appellari tempus id, quo exoritur canicula, quod est (inquit) ferè dierum quadraginta. Sunt & ὧραι portarum cœli custodes apud Homerum. Item famulæ Solis deæ pulchritudinis. Item maturitas quædã & temporis opportunitas, unde Philostrati illa phrasis lib. 2. de Apollonij uita, ἡ γαστὴρ ὥραν ἀγόσης, maturo iam fœtu, appetẽte partu. πρὸ ὥρας, uide πρὸ μοίρας apud Ammonium.

Ὡραία γάμος. puella matura uiro.

Ὡραΐζομαι.μ.ίζομαι.π.ισμαι. delicior, comor decore, conspicuus sum, decorem ostento, rotor. De pauone dicitur, cum semetipsum admirans caudæ pennis gemmantibus pertegit.

Ὡραΐζω. orno, καλλωπίζω.

Ὡρακόμος. formæ exornandæ studiosus.

Ὡραῖον.ν.τὸ. fruges, fructus tempore suo collecti. Item quæ uigent nec pulchritudine carent ὡραῖα dicuntur. Sed & sacra ὡραῖα dicuntur. τὰ καθ' ὥραν σωτελούμενα, id est opportunè obita, sacra tempestiua. Et ὡραῖα θυειν, frugum offerre primitias. Dies quoque festus eadem dicitur appellatione.

Ὡραιοπώλης.ου.ὁ. qui fructus æstiuos uendit, & salgamma.

Ὡραῖος.ν.ὁ. pulcher, iuuenis, maturus, speciosus, tempestiuus, in uigore constitutus. Et omnes fructus æstiui ὡραῖοι uocantur.

Ὡραιότος.ητος.ἡ. decor, maturitas, tempestiuitas.

Ὡραϊσμός. ornamentum, pulchritudo, καλλωπισμός.

Ὥρακα. uidi. præt. perf. est à uerbo ὁράω. sed Attici literam addunt & ἑώρακα proferunt, sicut ὦσμαι, ἔωσμαι, ὤνημαι, ἐώνημαι.

Ὡρακιάω. palleo, ὠχριάω, animo deficio, curis maceror, ἐκλύομαι, expallesco, deficio, præsertim in balneis, ubi cum pallore uertigo oboritur.

Ὡρακίζω idem.

Ὥρανα.ἡ. hirundinum nidus.

Ὡρανιστὴρ.ῆρος. uinculum lorum.

Ὡργασμένος. subactus, molitus, paratus.

Ὠργάω. furo, efferor, ad libidinẽ incitor, appeto.

Ὠρτυωμένος. pansus, extensus, ἀπὸ τ' ὀργυᾶς. apud Lycophr. φώστωνας ὠργυωμένους, carbasa expansa, & uento tumefacta.

Ὤρια. montes: pro ὄρια Doricè siue Ionicè.

Ὡρίδεσμος.ν.ὁ. funiculus contortus ex defectis aristis ad constringendos Cereales manipulos, qui & δλόδεκον. Eust. Iliad. σ.

Ὡρεαθγα.ἡ. uide Etym.

Ὡρέδης.ὁ. gentile nomen, uel proprium. Etym.

Ὡρέιτης, siue ὠρείτης. gentile.

Ὡρεός. ciuitas, Euboeæ.

Ὧρες ab ὅρα. mulieres. ab ὁμᾶ ἀρηρῶαι τοῖς αὐδόασι. turres munitæ. κηδεμόνες, tutores.

Ὠρέω.μ.ήσω.ω.ηκα. custodio, curo. Actiuum. accusatiuo.

Ὠρέων. Ionicè pro ὡρῶν. temporum.

Ὥρημα. cura, custodia.

Ὠρήσω. custodio.

Ὠρητύς. cæcitas, πήρωσις.

Ὠρθείζε. mane surrexit.

Ὡρία.ας.ἡ. maturitas.

Ὡριγράφοι.οἱ. historici qui cuiusq; anni res gestas describunt.

Ὡρίζω. dormio, curo, conuersor, colloquor.

Ὡρικία.ἡ. regio Ionica, aut mulier ex ea.

Ὡρικός.ου.ὁ. uigor in tempore perfectæ ætatis, pulcher.

Ὥρικος.ὁ. ciuitas in sinu Ionico. Vnde ὠρίκιος. Orici ciuis.

Ὥριμος.ν.ὁ. maturus.

Ὥριος.ν.ὁ. temporaneus, in tempore factus, maturus.

Ὥρισται. definitus est.

Ὥριστος. optimus: pro ὁ ἄριστος lingua Bœotica, α in ω conuerso.

Ὠρίων.ωνος.ὁ. Orion, signum cœleste, apud Proclum de sphæra. & ὠρίωνος ποσμός, apud eundem, nomen syderis. sed ὠρίων, cum aspiratione, nomen est auis apud Aelianum.

Ὡρίως. aduerb. κατὰ καιρόν.

Ὠρκύπτεπα.τὰ. quæ extuberant, atq; eminent.

Ὥρμαινε. concitauit.

Ὥρμηνος, pro ὡρμημένος participium præteriti perfecti passiui, ab ὁρμάω.

Ὥρμοι. diuerticula.

Ὠρνύω.μ.ύσω. aorist. ὦρσα. concito, commoueo, impello, ὁρμάω, διεγείρω.

Ὡρογραφίαι. annales.

Ὡρογράφοι. historici, qui annales scribunt. ὥρος enim annus est.

Ὡρολογεῖον.τὸ. quo horas metimur instrumentũ. Etym. horologium.

Ὥρουβ. aduentabant.

Ὤρορα. impuli, agitaui, impulsus sum: pro ὄρωρα.

Ὥρος. sol apud Aegyptios, unde horarum nomen defluxit. Hinc γυνέωροι apud Homerum. nisi quis ab ὥρη formare malit. Significat etiã uer, æstatem, autumnum, hyemem, & annum. Annales quoque ὥρους uocant.

Ὡροσκόπα. τά. uasa quibus commonstrantur horæ, quæ & ἡλιοτρόπα uocitata interim reperiuntur, si solis & umbrarum ratione constent. Laërtius ab initio libri secundi scribit Anaximandrum fabricasse horoscopia. Apud eundem circa finem libri 6. in Menedemo: Diogenes cuidam ostendenti sibi horoscopion, utile sanè inuentum ait, ne priuemur cœna.

Ὡροσκοπία. ας. ἡ. huiusmodi scientia.

Ὡροσκόπος. qui rationem horarum obseruat. Est etiam natalitiũ sydus, id est, quod conuersione cœli oritur eo momẽto, quo quis nascitur, qua si horæ natalitiæ notatio, quod etiã θέμα uocatur & γένεσις, & à Latinis genitura.

Ὡροσκοποῦντες. οἱ. explorantes horas.

Ὦρσα pro ὤρσα, ab ὀρσόω. concitaui. Aeolicæ.

Ὦρσεν. Ionicè pro ὥρμησεν. fecit impetum.

Ὦρτο. pro ὥρμητο, ab ὄρομαι, impulsus est.

Ὠρτός. ara.

Ὠρυγή. latratus, uociferatio, tumultus.

Ὠρυθμός. ὁ. ululatus, planctus, apud Q. Calabrũ.

Ὠρύομαι. μ. ύσομαι. τ. υμαι. rugio, latro, ululo: & proprie luporum est. Depon. absol. Vide φωνεῖν. in Ammon.

Ὠρυόμενος. ὁ. ululatus.

Ὠρύχιον. locus Atticæ.

Ὠρύχιος. illic habitans.

Ὠρύω. lugeo, sicut ὀρύομαι.

Ὤρφωσεν. pro ὠρφάνισεν, orbauit, apud Sophocl.

Ὠρχεῦντο. saltabant. Doricè ab ὀρχεύω.

Ὤρχμενος, pro ἀρχόμενος. auspicator.

Ὠρωπός. ὁ. uel ἡ. Oropus urbs Macedoniæ. Sunt autem multæ urbes sub hoc nomine. nam alia est Bœotiæ, de qua Euphorion: alia Eubœæ, de qua Aristoteles: tertia in Syria, de qua Polyhistor: quarta in Argo: quinta in Thesprotia.

Ὤρωρει. excitabatur, ab ὄρω. Est autem præt. plusquamperf. ab ὄρωρα.

Ω Σ. ut, sed late patet. nam aliquando similitudinis est, & ponitur pro quemadmodum, uel sicut, ueluti, tanquã, sic, instar. Aliquando pro quàm, quantum, quatenus. Sed illud Aristot. ὡς ἀνθρώπινον, id est duntaxat ut humanus captus, pro humana conditione, ut sunt humana. Aliquando pro si, etiamsi. Aliquando pro etenim, quandoquidem, siquidẽ. Aliquando pro utiq;. Item pro quamobrem, & pualde, maxime. Aliquando pro postquàm, posteaquàm, statim, ex quo primum, ut ὡς τάχιστα ἥκομεν. Simul atque uenimus. Sic Cicero, Vt semel exiuit, omnes peragrauit insulas. Aliquando pro circiter. Aliquando παρέλκει, & ornatus tantum gratia ponitur, neq; quicquã ad sensum facit, quemadmodum Vt apud Latinos. Cic. Inuitus feci, ut C. Flaminium eijcerem: pro, inuitus eieci. Ponitur & Atticè αὐτὴ τῇ πῶς. Iungitur & ὡς cum ὅτι, ut ὡς ὥτι πλεῖστον χρόνον, ὡς ὅτι λευκότατον, sanè quàm candidum, & perquàm album. Item cum σφόδρα, ut ὡς σφόδρα Platoni, sicut perquàm Latinis. Nonnunquam cum infinitiuo iunctum pro ὥστε ponitur. Et aliter cum infinitiuo apud Platonem de Rep. 6. εὐθὺς ἔν ὡς ἐδίδαν τὸν ἀγαθῶν. id est, ὡς εἰδέναι τάχιστα ὁ ἀγάθων. Sic Cicer. pro Cluentio, Hic iudices ridere, stomachari, atque acerbe ferre patronus caussam sibi eripi. Iungitur etiam cum superlatiuo ut ὅτι. Xenophon, ἐγὼ δὲ ἐβούλομαι σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι. Subiungitur etiam ut ὁσον. Plato, ὑπέρφυῶς μὲν ὄν (ἔφη) ὡς βούλομαι, magnopere (inquit) cupio. De his & alijs mox sequentibus ex ὡς locutionibus copiose Bud. Com. Varias huius particulæ significationes cũ testimonijs poëtarum uide in Appendice lexici.

Ὡς, cum accentu acuto significat ὅπ ὡς. Inde ἔστιν ὡς, pro quodammodo, quadantenus, sic dicitur, ut ἔστιν ὅν τρόπον, quod idem significat.

Ὡς ἀληθῶς. sanè, reuera, perquàm uere, certè.

Ὡς ἄν. interdum idem quod ἵνα. Xenophon, ὡς ἂν ἥκιστα ἐξαπατῶνται. Et apud eundem pro quo nam pacto. καιρὸς δὲ γράψαι ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῶτο. Et ὡς ἂν ἄριστοι αὐτοί οἱ ἵπποι γένοιντο. Sic Gregor. ὡς ἂν θεσφίας βάθη μὴ ἀγνοῇς, id est ἵνα μή. Ponitur etiã ὡς sicut ὅπως siue ἄν, διαπορηματικῶς & ἀνθυποπάκτως. Ὡς συμπεσόντ' ἂν ὦν τὶν γῆν, aliquò utiq; ruiturum, αὐτὴ τῇ ὡς συμπεσόντ' ἂν ἄλλως. Interdum accipitur pro donec.

Ὡς ἂν εἴποιμι. ut dicitur.

Ὡς ἂν ἄλλως. utcunq;, aliter.

Ὡς ἂν τύχοι. quoquomodo, utcunq;.

Ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. ut summatim dicam.

Ὡς γὰρ ἁπεῖν ἁπλῶς. ut uno uerbo dicam.

Ὥσγε, præut, prout. ut ὥσγε πῶτο ἐγγύς, prout dudum fuit, & ὥσγε νῦν τῶν ἀθηναίων χρόνος. Sic Cicero, At hi quidem ut Athenienſiũ secula numerãtur, adolescentes debent uideri.

Ὥσγε καθ' ἡμᾶς, ut temporibus nostris.

Ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. reuera.

Ὡς ἐγγύτατα. quàm proximè.

Ὡς εἰκάσαι. ut conijcere licet, ut conijciendum est.

Ὡς εἰπεῖν. ut ita dicã, ut eo uerbo utar. Aliquando extenuantis est pro ferè, propè dixerim.

Ὡς εἰπών. cum dicto, sic loquutus.

Ὡς εἶχε. quantum potuit.

Ὡς εἶχον. ita ut eram.

Ὡς ἐμοί. mea sententia. subauditur δοκεῖ.

ὡς ἐνί. quantum possibile est.
ὡς ἐν τοσούτῳ. interea.
ὡς ἔοικε. ut uidetur, nempè, certè.
ὡς ἔξεστιν. quantum fieri potest.
ὡς ἐπὶ τὸ λόγον. ut fertur.
ὡς ἐπίπαν. in uniuersum.
ὡς ὧν ὁ πλεῖστον. ut plurimum, ferè.
ὡς ἔπος εἰπεῖν. ut ita dicam, ut paucis dicam.
ὡς ἔτυχε. ut contigit, temerè, & cuiuis.
ὡς ἔχω. statim, εὐθέως.
ὡς κατὰ τὸ μέγεθος. pro portione magnitudinis.
ὡς ἂν συνελόντι εἰπεῖν. ut summatim dicam, ἵνα συλλήβδην λέξω.
ὡς μὴ, pro μὴ, cum optatiuo.
ὡ οἷόν τε. ut possibile, quantum potest.
ὡς ὀλίγου δεῖν. ferè.
ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος. ut loquuntur poëtæ.
ὡς οὐδὲν χρῆμα. ut nihil magis.
ὡς ὅν, pro ὡς. postquam.
ὡς πολλοί. plurimi.
ὡς πρὸς ἐμέ. si præ me æstimetur, si mecum comparetur.
ὡς τὰ πολλά. ut plurimum, persæpe.
ὡς τάχιστα. quàm primum.
ὡς τάχος. quàm celerrimè, quàm primum.
ὡς ὁ ἐπί. postquam.
ὡς ὁ εὐθέως. statim.
ὡς ὁ ὅσον. quantum.
ὡς ὁ τόσον. tantum.
ὡς ὁ ὅτι. quòd, quia.
ὡς τύπῳ εἰπεῖν. ut in uniuersum dicam.
ὡς τύπῳ λαβεῖν. ut summatim colligam.
ὡς φάσαν. ita aiebant.
ὡς φιλεῖ. ut solitum est.
ὡς ὤφελον μηδὲ ἀτυχεῖν, sed utinam ne infortunatus quidem esses.
ὥσαν. &
ὡσανεί. tanquam, quasi.
ὡσαννά. serua obsecro. Hebræũ est & propriè ad deum pertinet in scriptura.
ὤθεσκε. impellebat.
ὡσαύτως eodem modo.
ὡσεὶ τυχόν. prout accidit.
ὦσις. ιος. ἡ. impulsus, propulsio.
ὦσκαι. quære ὦχαι.
ὡσμός. impulsio. ἀναπροπή.
ὥσπερ. quemadmodum, quod genus.
ὥσπερ ἄν εἰ. &
ὥσπερ εἰ. ueluti tanquam, quasi uero, tãquam si.
ὥσπερ ἡ παροιμία. ut est in prouerbio.
ὥσπερ ὅν, pro ὥσπερ. frequens.
ὡσεί. tanquàm, quasi.
ὥστε. ut, ita ut, ergo, quemadmodum, itaque. Cõstruitur cũ infinitiuo subiũctiui uel optati.
ὡσία. ciuitas Italiæ.
ὡσιαῖοι. gens quædam, alio nomine κόοσινοι dicuntur ab Artemidoro.
ὡσιωνός. &
ὡσιάτης. ου. Hostiensis gentilia.
ὡσίζεσθαι. de turba festinante & inuicem summouente cubitisq; dimouente dicitur, sicut ὠθίζεσθαι, πλησιάζεσθαι, πλαγκωνίζεσθαι, σωβλύζεσθαι. Bud. Com.
ὡσικός. ή. ό. impulsorius.
ὡσίωνοι. οἱ ὡσιαῖοι.
ὠσφραγωμένη. ἡ. putamine oui obtectã. Lycop.
ὄσφρησις. ιος. olfactus.
ὄχη. ης ἡ. &
ὄχιον. ὁ. &
ὄχος. ου. ὁ. ramus, sarmenta, cum botro palmes.
ὀχοφόρος. Mineruæ sacris palmites & sarmenta ferens. Etym.
ὀχοφόροι. οἱ. dicebãtur qui fœmineo amictu palmites in Schirrhadis Mineruæ festo, botris onustos gestabant, quasi ramigeros dicas.
ὀχοφόριον. ου. ὁ. festum quoddam Palladis ab offerendis ramis dictum.

Ω

Τα. τά. aures. nominat. singularis. ὁ ὦς.
ὠτάγρα. ας. ἡ. apud. Synesium instrumenti genus quo fontes contortis auribus discrutiabant.
ὠτακουστέω. μ. ήσω. π. ηκα. exploro, ausculto, auribus intentis sto. Neutr. absol.
ὠτακουστής. ου. ὁ. auscultator, explorator, qui etiam dicitur aures & oculi regis, auricularius. uide in Chil. Eras. & supra in προσαγωγεύς.
ὠταλγία. ἡ. aurium dolor.
ὠταλγίωσις. ιος. ἡ. surditas.
ὦταν. uel ὦ ἄταν, pro ὦ ἑτάν. heus tu, ὁ bene uir quæso. Aristophanis interpres annotat iungi etiam duali & plurali. Nam ἔτης in uocatiuo facit ἔτα, & Doricè ἔταν.
ὠτάριον, siue ὠτίον. genus ostreæ, quod Aeoles οὖς ἀφροδίτης, id est, aurem Veneris nominarunt.
ὥτε pro ὡσέτε. ueluti.
ὠτειλή. ἡ. uulnus, cicatrix. ἀπὸ τοῦ οὐτάσθαι. Vide ἕλκος & ὠτήλη apud Ammonium.
ὠτεγχύται. οἱ. oriculares clysteres, & strigiles Celso: aurifusoria specilla uocat Cornarius.
ὠτοφόρος. ὠτίδας. aues gerens.
ὠτίδες. auiculæ perdicibus similes, quæ breui uolatu utentes, cito lassantur. ὠτὶς. ἡ. à Theodoro in Aristotele uertitur tarda auis. Vide etiam Aelianum & Oppianum.
ὠτικός. ή. ό. auricularis.
ὠτίον. ου. τὸ. auricula. (Etym.
ὠτοφόρος. aures fractas contusas & scissas habẽs.

ὠτίς.

Ὠτίς. uide ὠτίδες.
Ὠτίτης. digitus minimus, auris.
Ὠτογλυχίς. ίδος. ἡ. auriscalpium.
Ὠτόεις. auritus.
Ὠτοθλαδίας. ου. ὁ. cui in palestra aures comminutæ sunt, Aelius Dionys.
Ὠτοθλασίας. &
Ὠτοκάταξις. aurium morbus quando finduntur & ueluti rimas agunt uento geluúe diductæ.
Ὠτοκοπῶ. obturbo, obtundo loquendo, doleo capite.
Ὠτός. ὄ. ὁ. auis nocturna & aurita, nycticorax, noctua. Vide Aelianum & Aristotelem. Gaza Græcam uocem relinquit.
Ὠτὸς. ὁ. proprium nomen apud Hom. Et auicula quam asionem uolunt esse quidam, de qua sic Aelius Dionys. auis est, inquit, alas præferẽs circa auiculas, quæ laudata & subsultans, imitationis studio, uelut nycticorax capitur, unde ostentatores & gloriæ studiosos ὤτους uocabãt. Hæc ille.
Ὤτουν. compellebat.
Ὠτώεις. ώεντος. ὁ. aures habens uel ansas.

Ω Υ.

Ὠυὸς. Ionicè, pro ὁ αὐτός. idem. ut ὠυὸς αὐνὴς, idem uir, Homero.

Ω Φ.

Ὠφείειν, pro εἶδον.
Ὠφέλεια. ας. ἡ. utilitas, præda, auxilium.
Ὠφελέομαι. μ. ήσομαι. ω ημαι. prædor, habeo utilitatem, iuuor.
Ὤφελον. utinam tu pro ὤφειλον.
Ὠφελέω. μ. ήσω. π. κα. iuuo, prosum. Actiu. accus. & poeticè datiuo.
Ὠφέλημα. emolumentum.
Ὠφελής. ές. &
Ὠφελήσιμος. &
Ὠφέλιμος. ου. ὁ. utilis.
Ὤφελον. utinam ego, debui, pro ὤφειλον. & construitur cum infinitiuo. Vide ἄδε apud Ammonium.
Ὠφθαλμίασεν. oculum amisit.
Ὤφλε pro ὤφειλε. debuit, obnoxius fuit.
Ὠφληκώς. ότος. damnatus, ut ὀφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, apud Demosthen. meritò damnatus.
Ὤφλων. οντος. ὁ. idem.
Ὤφλημα βαρύ. æs grande, χρέος. debitum.
Ὠφρόν. ἐλαφρόν. leue.
Ὠφρυομένος. elatus, supercilios.
Ὠφύια. pellis, & herba quædam.

Ω Χ.

Ὠχα aperui. à uerbo οἴγω.
Ὤχαι. sarmenta, pro ὦχαι.
Ὠχέατο. sedebat.
Ὤχετο. fugit, aufugit, abijt. à uerbo οἴχομαι.
Ὠχθησαν. cõmoti sunt, grauati animoq; suspensi fuere. Eust. Iliad. ο.
Ὠχλῶ. impello, uecti moueo, laboro, ægroto.
Ὠχόμην ἀπιών. hic ἀπιών abundat. Sic Cicero, Ad eum ire perrexi.
Ὤχρα. ας. ἡ. color qui à pictoribus teritur.
Ὠχρὰς. ἡ pallor, legumen cicerculæ simile.
Ὠχρίασις. idem.
Ὠχρίας pallidus.
Ὠχριάω. μάσω. π. κα. palleo. Neut. datiuo iung. uel absolutè ponitur.
Ὠχρον. τὸ. uitellus oui, eruilium.
Ὠχρος. ου. ὁ. idem quod ὠχρὰς. pallor, penanflex. Cyrillus.
Ὠχρός. ου. ὁ. pallidus, luteus. oxytonum.
Ὤχωκε. perijt, abijt, ὤχετο.

Ω Ψ.

Ὠψ, τὸ ὠπός. ὁ uultus, uisus, frons, oculus. est & propriũ nomen. Etym. Sed ὤψ, τὸ ὀπὸς cum ο, ponitur pro φωνή.
Ὤψ. etiam dicitur durior manuum cutis ex labore callosa.
Ὠψοπόνος. ου. ὁ. qui circa opsonia uersatur, obsonator, coquus. dicitur tamen ὄψον pro opsonio δίχα τοῦ μικροῦ. Et grammatistarum nonnulli opsonium dici malunt, quàm obsonium, parũ memores quãta sit b & p literarũ affinitas.
Ὠψῶνες. penuariæ cellæ.

Ω Ω.

Ὠώδης. ές. ὁ. ἡ similis ouo.

ΤΕΛΟΣ.

Quibus modis apud Græcos dies singulorum mensium, quos Latini Calendarum, Nonarum atq; Iduum uocabulis appellant, designentur, per Philippum Melanchthonem.

NOn conueniunt Atttici menses cum nostris. nam illi, sicut & Hebræorum menses, tantũ ad lunæ cursum cõputabantur. Luna & auspicabatur & finiebat mensem. nostri menses alia ratione descripti sunt, nempe ut in cõficiendo anno magis ad solis cursum quadrarent. Auspicabantur autem annum Athẽniense ab æstiuo solstitio, ut testatur Simplicius cũ ait, ἃς ἡμεῖς ποιούμεθα ἀρχὰς φύσιν μὴ πρὸ θερινὰς τροπὰς, ὡς Ἀθηναῖοι. ἢ πρὸ μικρῶ ὑπωρινὰς, ὡς οἱ πρὸ τοῦ νῦν καλουμένου Ἀσίαν. ἢ πρὸ χειμερινὰς, ὡς Ῥωμαῖοι ἢ πρὸ ἐαρινὰς, ὡς Ἕλληνες καὶ Δαμασκηνοί. Et cum ad Lunę cursum Attici menses cõputenrur, nõ cõueniunt cũ Latinis, nec possunt commode singulis nostrorum mensium nominibus reddi, si quando Attica nomina interpretari uelis. Mensis primus is est, qui solstitio æstiuo proximus est, iuxta intercalandi rationem. pro inde partem quandam Iunij primus mensis occupat. Quare, si primũ Iunium expones, cæteros ordine subijcere poteris. tametsi id, ut dixi, fit incommodè. Verum docendi causa adscripsimus.

ἑκατομβαιών	Iunius	ab Hecatombis Iouis. nam & Cronius dicebatur.
μεταγειτνιών	Iulius	à Metagitnijs Apollinis sacris.
βοηδρομιών	Augustus	à Boedromijs sacris. Plutarchus in Theseo.
μαιμακτηριών	September	à Mæmacta. Iouis appellatio est, & turbidum aërem significat.
πυανεψιών	October	à pyanis fabis, in Apollinis sacris.
ἀνθεστηριών	Nouember	quòd campi floribus priuati sunt, ἀνθος στερῶ.
ποσειδεών	December	à Neptuni & Palladis certamine.
γαμηλιών	Ianuarius	à Iunone, quæ præest nuptijs.
ἐλαφηβολιών	Februarius	ἐλαφήβολος, uenator.
μουνυχιών	Martius	à Munychijs Dianæ sacris. Plutarchus in Theseo.
θαργηλιών	Aprilis	quod calescat terra, θέρω γῆ, & θαργήλια Apollinis sacra sunt.
σκιροφοριών	Maius	à sacris umbraculis. significant ædificandum esse.

Diuidunt mensem in tres decadas, uocantq; ἰσαμόν, μεσόνυς, καὶ λήγονυς. Trigesimum diem uocant ἕνην καὶ νέαν. Quæ autem fuerit intercalandi ratio, qua efficiebant ut ad cursum Solis tamen lunares menses congruerent, docet Macrobius.

VM ergo Romani ex hac distributione Pompilij ad Lunæ cursum, sicut Græci, annum proprium computarent, necessariò & intercalarem mensem instituerunt more Græcorum. Nam Græci, cum animaduerterent temerè se trecentis quinquagintaquatuor diebus ordinasse annum, quoniam apparet de Solis cursu, qui trecentis sexagintaquinque diebus & quadrante zodiacum conficit, deesse anno suo undecim dies & quadrantem, intercalares statuta ratione commenti sunt, ita ut octauo quoq; anno nonaginta dies, ex quibus tres menses tricenum dierũ composuerunt, intercalarent, Id Græci fecerunt, quoniã erat operosum atq; difficile, omnibus annis undecim dies & quadrantem intercalare. Itaq; maluerunt hunc numerum octies multiplicare, & nonaginta dies qui nascũtur, si quadrans cum diebus undecim octies componatur, inserere, in tres menses, ut diximus, distribuendos. Hos dies ὑπερβαίνοντας, Menses uerò ἐμβολισμοὺς appellabant. Hunc ergo ordinem Romanis quoq; imitari placuit, sed frustra, quippe fugit eos, diem unum (sicut suprà admonuimus) additum à se ad Græcum numerum, in honorẽ imparis numeri. Ea re per octennium conuenire numerus atq; ordo non poterat, sed nondum hoc errore comperto, per octo annos nonaginta quasi super fundendos Græcorum exemplo computabant dies, alternisq;

es, alternisq; annis binos & uicenos, alternis ternos uicenosq; intercalares expensabant intercalationibus quatuor. Sed octauo quoq; anno intercalatores octo affluebant dies ex singulis, quibus uertentis anni numerum apud Romanos super Græcum abundasse iam diximus. Hoc quoq; errore iam cognito, hæc species emendationis inducta est. Tertio quoq; octennio ita intercalandos dispensabant dies, ut non nonaginta, sed sexaginta sex intercalarent, compensatis uigintiquatuor diebus pro illis, qui per totidem annos supra Græcorum numerum creuerant. Omni autem intercalationi mensis Februarius deputatus est, quoniam is ultimus anni erat. Quod etiã ipsum de Græcorum imitatione faciebant: nam & illi ultimo anni sui mensi, superfluos interserebant dies, ut refert Glaucippus, qui de sacris Athenienſium scripsit. Verum una re à Græcis differebãt, nam illi confecto ultimo mense, Romani non confecto Februario, sed post uigesimum & tertium diem intercalabant, Terminalibus scilicet iam peractis. deinde reliquos Februarij mensis dies, qui erant quinq;, post intercalationem subiungebant, credo, uetere religionis suæ more, ut Februarium omnino Martius sequeretur.

Calendæ.	1	Νομηνία	
IIII	2	πρωτοῦ ἱστάμενος	
III	3	τρίτου ἱστάμενος	
pridie.	4	τετάρτη ἱστάμενος	
Nonæ.	5	πέμπτη ἱστάμενος	
VIII	6	ἕκτη ἱστάμενος	
VII	7	ἑβδόμη ἱστάμενος	
VI	8	ὀγδόη ἱστάμενος	
V	9	ἐνάτη ἱστάμενος	
IIII	10	δεκάτη	
III	11	πρώτη ἐπὶ δέκα	
Pridie idus.	12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	
Idus.	13	τρίτη ἐπὶ δέκα	
XVIII Calendas.	14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	
XVII	15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	
XVI	16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	
XV	17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	
XIIII	18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	
XIIII	19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	Dicitur & ἐπὶ δεκάτη
XII	20	Εἰκάς	Pollux facit etiam πρώτη
XI	21	δεκάτη φθίνοντος	ἐπὶ εἰκάδι
X	22	ἐνάτη φθίνοντος	δευτ. ἐπὶ εἰκάδι
IX	23	ὀγδόη φθίνοντος	γ ἐπὶ εἰκάδι
VIII	24	ἑβδόμη φθίνοντος	δ ἐπὶ εἰκάδι
VII	25	ἕκτη φθίνοντος	ε ἐπὶ εἰκάδι
VI	26	πέμπτη φθίνοντος	ϛ ἐπὶ εἰκάδι
V	27	τετάρτη φθίνοντος	ζ ἐπὶ εἰκάδι
IIII	28	τρίτη φθίνοντος	η ἐπὶ εἰκάδι
III	29	δευτέρα φθίνοντος	θ ἐπὶ εἰκάδι
Pridie Calendas.	30	ἕνη καὶ νέα.	Dicitur & πρώτη μετὰ εἰκάδα, & ita deinceps.

Si mensis habuerit plures dies quàm triginta, post δεκάδα addebant ἑνδεκαετίαν.

Farrago libellorum quos omni
um maxime Græcarum literarū
candidatis lectu frugiferos fore
duximus. Horum elen
chum uersa pagina
comperies.

Sequentium Libellorum elenchus.

Cyrilli opuſculum de dictionibus, quæ accentu uariant ſignificatum.
Ammonius de ſimilitudine ac differentia dictionum.
De re militari ueterum, & nominibus præfectorum libellus.
Orbicij de ordinibus exercitus.
Significata πόκ. Tryphonis Grammatici.
Significata πόως. Eiuſdem Tryphonis.
In quibus dictionibus ν addatur, uel abijciatur, ex Choroboſco.
Quod uerborum canones non exacte inueſtigari poſsint, ex eodem.
Herodiani de inclinatis, encliticis & ſynencliticis partibus.
Eiuſdem de Ἐστί.

ΣΥΝΑΓΩ

ΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἀγελαῖος. τοῦ ἀγελαίου. ὁ. indoctus, penanflectitur.
ἀγέλαιος. τὸ ἀγελαῖον. ὁ. rudis, antepenacuitur.
ἀγαστός. ἢ ἀγαστὸ. ὁ. admirabilis, acuitur.
ἄγκτος. ἢ ἀγκτου. ὁ. Agetus, nomen proprium.
ἄγκυρα. ἢ ἀγκύρας. ἡ. ancora, antepenult. acuta.
ἀγκύρα. ἢ ἀγκύρας. ἡ. urbs Galatiæ, penacuitur.
ἄγνος. ἢ ἄγνου. ὁ. planta, penultima acuta.
ἁγνός. ἢ ἁγνοῦ. ὁ. insciũm, ultima acuta.
ἁγνός. τὸ ἁγνὸ. ὁ. purus agnus, cum spiritu denso & acuto, in fine.
ἀγόραιος. ὁ. in foro educatus, antepenacuitur.
ἀγοραῖος. ὁ. forensis, penanflect.
ἀγός. ἀγὸ ὁ dux, acuitur.
ἄγος. ἢ ἄγους. ὁ. fœdatio, penultima acuta.
ἄγριος. τοῦ ἀγρίου. ὁ. rusticus, antepenac.
ἀγρεῖος. ἢ ἀγρείου. ὁ. agrestis, penanflect.
ἀγροικος. ἢ ἀγροίκου. ὁ. indoctus, rudis, antepena.
ἀγροῖκος. ἢ ἀγροίκου. ὁ. habitans agrũ, penanflect.
ἀγρονόμος. ὁ. in agro pastus, penacuitur.
ἀγρόνομος. ὁ. in agro pascens, antepenac.
ἀγχιάλος. ἀγχιάλου. ὁ. urbs Thraciæ, penul. acuta.
ἀγχιαλός. ἀγχιαλὸ. ὁ. ἡ. marinus, acuitur.
ἀγχὸ. aduerbium, prope, anflect.
ἄγχου. imperatiui modi, suffoca, penac.
ἄγων. ἢ ἄγοντος. ὁ. agens, penultima acuta.
ἀγών. ἢ ἀγῶνος ὁ certamen, ultima acuta.
ἀδελφός. ἀδελφὸ. ὁ frater, ultima acuta.
ἄδελφος. ἀδέλφου. ὁ. nomen propriũ, antepenac.
ἀδολέσχης. ἀδολέσχου. ὁ. nugator, penacuitur.
ἀδολεσχής. ἐς. ὁ. ἡ. contemplatiuus, acuitur.
ἀδρά. ἀδρᾶς. ἡ. crassa, aspiratur & acuitur.
ἄδρα. ἄδρας. ἡ. urbs Illyrica, tenuat. & penacuit.
ἄδω. μ. ἄσω. τω. ἦκα. canto, tenuatur.
ἁδω. μ. ἅσω. τω. ἧκα. placeo, aspiratur.
ἀζόμενος. ἢ ἀζομένου ὁ siccatus, antepenac.
ἀζομένος. τοῦ ἀζομένου. ὁ. uerecundus, penacuitur.
ἀθηναῖος. ἀθηναίου. ὁ. Athenienſis, penult. anflect.
ἀθήναιος. ἀθηναίου. ὁ. Athenæus proprium antepenacuitur.
ἄθρος. ου. ὁ. turbatio, antepenac.
ἀθρόος. ἀθρόου. ὁ. densus, penacuitur.
ἄθυρος. τοῦ ἀθύρου. ὁ. indemnis, penanflectitur.
ἄθυρος. τοῦ ἀθύρου. ὁ. Iouis epitethon, antepenac.
αἶθος. αἴθεος. ὁ. calor, penanflectitur.
αἰθός. αἰθὸ. ὁ. ardens, acuitur.
αἶνος. αἴνου. ὁ. gloria, penanflectitur.
αἰνός. αἰνὸ. ὁ. grauis, acuitur.
αἰνότοκος. αἰνοτόκου. ὁ. ἡ. mala pariẽs, antepenac.
αἰνοτόκος. αἰνοτόκου. ὁ. ἡ. male natus, penacuitur.
αἴολος. αἰόλου. ὁ. Aeolus rex uentorum, antepenacuitur.
αἰόλος. αἰόλου. uarius, penacuitur.
αἰπεῖα. αἰπείας. ἡ. alta, circunflexa penult.
αἴπεια. αἰπείας. ἡ. nomen oppidi, antepenultima acuitur.
αἴρων. τοῦ αἴροντος. ὁ. tollens, penacuitur.
αἰρῶν. τοῦ αἰρῶνος. ὁ. accipiens, circunflectitur.
ἀκεσής. ἀκεσὸ. ὁ. medicus, acuitur.
ἀκέσης. ἀκέσου. ὁ. Acestes & sartor, penacuitur.
ἀκήλητος. ἀκηλήτου. ὁ. ἡ. inexorabilis, antepenac.
ἀκηλητός. ἀκηλητὸ. ὁ. immaculatus, acuitur.
ἀκίς. ἀκίδος. ἡ. cuspis, telum, acuitur.
ἄκις. ἄκιδος. ὁ. Acis fluuius, penacuitur.
ἄκρις. ἄκριδος ἡ. Acris oppidum, penac.
ἀκρίς. ἀκρίδος ἡ. locusta, acuitur.
ἄληθος. uerè aduerbium, antepenacuitur.
ἀληθὲς. uerum, acuitur.
ἀμητός. ἀμητοῦ. ὁ. messis tempus. acuitur.
ἄμητος. ἀμήτου. ὁ. messis fruges, antepenac.
ἀμυγδαλῆ. arbor, anflectitur.
ἀμυγδάλη. fructus, penacuitur.
ἄμφις. ἢ ἄμφιος. ὁ. Amphis nomen proprium, penacuitur.
ἀμφὶς. aduerbium, sine, acuitur.
ἀνὰ προθεσις. per, acuitur.
ἄνα. obseruandi dictio, penacuitur.
ἄναγνος. ἀνάγνου. ὁ. impurus, antepenacuitur.
ἀναγνός. ὁς. ὸν. occultum, acuitur.
ἀντίκρυς. contrà, penultima acuta.
ἄντικρυς. ferè, antepenultima acuta.
ἅπερ. quæ, aspiratur.
ἅπερ. tanquam, cum tenui accentu.
ἄπλοος. ἀπλόου. ὁ. innauigabilis, antepenultima acuitur.
ἁπλόος. όου. ὁ simplex, penacuitur.
ἀπολλύω. σὶ ἐνός λ. dimitto.
ἁπτός. ἁπτὸ. σὶ ἀ τοῦ ο μικρὸ. tangibilis, acuitur.
ἀπτώς. ἀπτῶτος. σὶ ἀ τοῦ ω μεγάλου. non cadens, intrepidus, acuitur.
ἄρα, ἐπίρρημα. fortè, igitur, penanflectitur.
ἄρα. completiua particula, penacuitur.
ἀρά. ἢ ἀρᾶς ἡ. nocumentum, acuitur.
ἀραῖος. ἀραίου. ὁ. subditus maledictioni, penanflectitur.
ἀραιός. ἀραιὸ. ὁ. tenuis, rarus, acuitur.
ἄργος. ἄργου ὁ. onus, penacuitur.
ἄργος. ἄργους. ὸν. Argos ciuitas Pelopon.
ἄργος. ἄργου. ὁ. Argus, penacuitur.
ἀργός. ἀργὸ. ὁ. albus, otiosus, uelox, acuitur.

ἀρίστων. ἀρίστονος. ὁ. Aristo uiri nomen, penul. acuta.
ἀριστῶν. ἀριστῶντος. ὁ. optima faciens, ultima circunflexa.
ἄριστον. ἄριστον. τὸ. prandium, antepenacuitur.
ἄριστον. ἄριστον. τὸ. optimum, similiter antepenac.
ἀρνειός. ἀρνειόν. ὁ. agninus, antepenacuitur.
ἀρνειός. ἀρνεῖον. ὁ. agnus nuper natus, acuitur.
ἁρπαγή. ἁρπαγῆς. rapina, acuitur.
ἅρπαγη. ἅρπαγος. hamus, penacuitur.
ἀῤῥηνος. ἀῤῥητον. ὁ. arcanus, non dictus, antepenac.
ἀῤῥητός. ἀῤῥητοῦ. ὁ. odiosus, acuitur.
ἀρτεμής. ἀρτεμέος. ὁ. integer, acuitur.
ἄρτεμις. ἀρτέμιδος. ἡ. Diana, antepenacuitur.
ἀρτιτόκος. ἀρτιτόκον. ἡ. nuper enixa, penac.
ἀρτίτοκος. τόκον. ὁ. nuper natus, antepenac.
ἀρτίτομος. ὁμον. ὁ. nuper incidens, antepenac.
ἀρτότομος. ἀρτότομον. ὁ. nuper cæsus, penacuitur.
ἅσα. ἁσασιωόμενῶν. quæ, neutri generis, aspiratur.
ἄσα ψιλόμενον. quædam, attenuatur.
ἀστήρ. ἀστέρος. ὁ. stella, acuitur.
ἄστηρ. ἄστηρος. ἡ. Aster urbs, penacuitur.
ἀσφοδελός. ὁ. locus apud inferos, acuitur.
ἀσφόδελος. ἀσφοδελοῦ. ὁ. albutium, antepenultima acuta.
ἅτα. ἁσασιωόμενον. quæ, cum aspiratione.
ἄτα ψιλόμενον. quædam, sine aspiratione.
ἄτα. Ὁμηρος Ἰλιάδος Θ. φοῖνιξ ἄτα γεραιέ. λέγει ὁ ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν φοίνικα. uox est qua minores honorant maiores. Homer. Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicen.
ἀτεχνῶς. ἐπιῤῥημα. uerè, sedulò, anflectitur.
ἀτέχνως, ἐπιῤῥημα. sine arte, penacuitur.
ἄτροπος. ἀτρόπον. ὁ ἡ. immutabilis, antepenac.
ἄτροπος. ἀτρόπου. ἡ. Atropos parca.
αὔγη. αὔγης. Auge mulier, penacuitur.
αὐγή. αὐγῆς. ἡ. splendor, aurora, acuitur.
αὕτη. ταύτης. ἡ ipsa, penacuitur.
αὐτή. αὐτῆς. ἡ. hæc, acuitur.
ἀφετή. ἀφετῆ. ἡ. dimissio, acuitur.
ἀφέτη. ἀφέτης. ἡ. Aphete insula, penacuitur.
ἄφρ. ἄφρον. Apher, penacuitur.
ἀφρός. ἀφροῦ. ὁ. spuma, acuitur.
ἄχυρον. ὑρον. τὸ. palea, antepenacuitur.
ἀχυρών. ἀχυρῶνος. ὁ. stabulum palearum, acuitur.
ἄωρ. ἄωρ. τὸ. ensis, penacuitur.
ἄωρ. ἄωρ. ὁ mulier.

Βαίον. ἐπιῤῥημα. paulum, acuitur.
βαῖον. βαῖον. τὸ. ramus, penanflectitur.
βαιός. βαιοῦ. ὁ breuis, acuitur.
βαῖος. βαΐου. ὁ. Baius Vlyssis socius, penultima anflectitur.
βασίλεια. βασιλείας. ἡ. regina, antepenacuitur.
βασιλεία. βασιλείας. ἡ. regnum, penacuitur.
βάτος. βάτου. ὁ. cadus, penacuitur.
βάτος. βάτου. ἡ. rubus, penacuitur.
βατός. βατοῦ. ἐνός τ peruius, acuitur.
βάττος. βάττου. ὁ. Battus, penacuitur.
βῆλος. βήλου. ὁ. Belus, penanflectitur.
βηλός. βηλοῦ. ὁ cœlum, pauimentum, acuitur.
βῆσα. βῆσας. ἐνός. σ. Besa urbs, penacuitur.
βῆσσα. βῆσσας. ἐνός. σ. concauitas, penanflectitur.
βίος. βίου. ὁ. uita, uictus, penultima acuta.
βιός. βιοῦ. ὁ. arcus, ultima acuta.
βίοτος. βιότου. ὁ. uita, antepenultima acuta.
βιωτός. βιωτοῦ. ὁ. uiuendus, acuitur.
βλῆχρον. ὁ. τὸ. herbæ species, penanflectitur.
βλυχρόν. βλυχρὸν. τὸ. infirmum, acuitur.
βοῶν. βῶνος. ἡ. custodia apud Alexandreos acuitur.
βοῶν. βοῶντος. ὁ. clamans, circunflectitur.
βροτός. βροτοῦ. ὁ. homo, mortalis, acuitur.
βρότος. βρότου. ὁ. tabo, sanies, penacuitur.
βρωτός. ἀπὸ τοῦ ω μεγάλου. comestibilis, acuitur.
βρύχος. ὁ. ὁ. bruchus uermis, penanflectitur.
βρυχός. βρυχοῦ. ὁ. præco, acuitur.
βρύον. βρύοντος. ὁ. scaturiens, penacuitur.
βρυών. βρυῶνος. ὁ. littus Cyrines, anflectitur.

Γαλάτεια. ἀπὸ τῆ ει. Galatea Nereis, antepenac.
γαλατία. ἀπὸ τοῦ ι. Gallia regio, penacuitur.
γαλήνη. γαλήνης. ἡ. galene, mare, penac.
γαλήνη. γαλήνης. ἡ. tranquilla, acuitur.
γαυλός. γαυλοῦ. ὁ. situla, uas pastorale, acuitur.
γαῦλος. ὁ. ὁ. nauigium onerarium. penanflect.
γέλοιος. ridiculus, antepenacuitur.
γελοῖος. qui risum mouet, penanflectitur.
γέλων. γέλωνος. ὁ. Gelon uiri nomen, penac.
γελῶν. γελῶντος. ὁ. ridens, circunflectitur.
γενετή. γενετῆς. ἡ. natiuitas, acuitur.
γενέτη γενέτης. stirps, penacuitur.
γεραιός. γεραιοῦ. ὁ. senex, acuitur.
γεραῖος. γεραίου. ὁ. Geræus gentile, penanflect.
γῆρας. senectus, ætas.
γήρασις. ad senectutem profectio.
γλαύκη. γλαύκης. ἡ. cæsia, acuitur.
γλαυκή. γλαυκῆς. ἡ. Glauce mulier, penacuitur.
γλαῦκος. γλαύκου. ὁ. glaucus, cæsius, penanflect.
γλαυκός. γλαυκοῦ. ὁ. Glaucus, uiri & piscis nomen, acuitur.
γῦρος. γύρου. ὁ. ambitus, gyrus, penanflectitur.
γυρός. γυροῦ. ὁ. rotundus, acuitur.

Δάφνη. δάφνης. ἡ. laurus, penacuitur.
δαφνή. δαφνῆς. ἡ. Daphne puella, acuitur.
δείνη. ης. καὶ δεινή. δεινῆς. ἡ. mala, acuitur.
δεινός. δεινοῦ. ὁ. grauis, acuitur.
δειρή. δειρῆς. ἡ. collum anterius, acuitur.
δείρη. δείρης. ἡ. ciuitas Aethiopiæ, penacuitur.
δεκαετής. decennis, de tempore.
δεκαέτης. decennis, de reliquis.
δελφίς. καὶ δελφίν. delphin piscis, acuitur.

δελφύς

ἀελφύς. ἀλλ᾽ τοῦ υ. uulua, uenter, acuitur.
ἀεξαμενή. ἀεξαμενῆς. ἡ. cisterna, acuitur.
ἀλαξαμένη. νος. ἡ. accipiens, penacuitur.
ἀεπότης. ἀλλ᾽ τοῦ η. herus, dominus, penac.
ἀέποινα. ἀλλ᾽ τοῦ ι. domina, antepenacuitur.
ἄηλος. ἀήλη. ὁ. manifestus, penanflectitur.
ἄηλος. ὄ. ἡ. Delus insula, penanflectitur.
ἀῆμος. τοῦ ἀήμου. ὁ. populus. tribus, penanflect.
ἀημός. ἀημοῦ. ὁ. pinguedo, acuitur.
ἀημοσία, ἐπιῤῥήματικῶς. publicè, penacuitur.
ἀημόσια. τῶν ἀημοσίων. τά. respublicæ, antepen.
ἀηῶν. τοῦ ῶ. populus, anflectitur.
ἀίων. ονος. ὁ. Dion uir, penacuitur.
ἀία, ἀεπαλική. Iouem, penacuitur.
ἀά, πρόθεσις. per, propter, acuitur.
ἀήνη. ἀήνης. ἡ. uortex aquarum, penacuitur.
ἀῖών. ἀῖνος. ὁ. aëris turbo, penanflectitur.
ἀίνων. ἀίνωνος. ὁ. Dino uir, penacuitur.
ἀιών. ἀιοῦντος. ὁ. uoluens, anflectitur.
ἀιογένης. ἐος. ὁ. nobilis, acuitur.
ἀιογένης. εος. ὁ. Diogenes uir, penacuitur.
ἀῖος. ῶ. ἀῖος. ὁ. generosus, penanflectitur.
ἀιός. γενική. Iouis, acuitur.
ἀοιός. ῶ. ἀοιδῶ. ὁ. ἀλλ᾽ ῶ, οι geminus, ultima acuta.
ἀιχοτόμος. in duo diuisus.
ἀιχότομος. in duo diuidens.
ἀόκος. ἡ. ἀόκη. ἡ. apparentia, opinio, penacuitur.
ἀοκός. ἡ. ἀοκῶ. ἡ. trabs, acuitur.
ἀόλιος. ἀολίη. ὁ. dolosus, antepenacuitur.
ἀολίος. ἀολίη. ὁ Dolius uir, penacuitur.
ἀολίχη. ἡ. ἀολίχης. ἡ. Doliche insula, penacuitur.
ἀολιχή. ἡ. ἀολιχῆς. ἡ. longa, acuitur.
ἀόλων. τοῦ ἀόλωνος. ὁ. Dolon uir, penacuitur.
ἀολῶν. ῶ. ἀολῶντος. ὁ. decipiens, anflectitur.
ἀρύμος. τοῦ ἀρύμου. ὁ. Drymus uir, penacuitur.
ἀρυμός. ὁ. ὁ. sylua, condensus, acuitur.
ἀύω. ἀυϊκῶς. duo penacuitur.
ἀύω. ῥηματικῶς. ingredior, penacuitur.

EI ἀΐα. ἡ. εἰδυῖας. ἡ. Idyia mater Medeæ, penultima acuta.

εἰδυῖα. ἡ. εἰδυῖας. ἡ. sciens, penanflectitur.
εἴκων. τοῦ εἴκοντος. ὁ. obediens, penacuitur.
εἰκών. ἡ. εἰκόνος. imago, similitudo, acuitur.
εἶπε. τὸ ὁριστικόν. dixit, penanflectitur.
εἰπὲ. προσακτικόν. dic, acuitur.
εἰς, πρόθεσις. in accusatiuo iunctum.
εἷς. τὸ ἀριθμητικόν. unus, anflectitur.
ἕκτος. τοῦ ἕκτου. ὁ. sextus, penacuitur.
ἐκτός, ἐπίῤῥημα. extra, sine, acuitur.
ἐκπλέω. ῥῆμα. enauigo, penacuitur.
ἔκπλεω, ἐπίῤῥημα. plenè, antepenacuitur.
ἐλαιών. τοῦ ἐλαιῶνος. ὁ. oliuetum, acuitur.
ἐλεῶν. ῶ. ἐλεοῦντος. miserans, anflectitur.
ἐλάσσων. τοῦ ἐλάσσονος. ὁ. minor, penacuitur.
ἐλασσῶν. τοῦ ἐλασσοῦντος. ὁ. minuens, anflect.
ἐλάων. ῶ. ἐλάοντος. ὁ. insequens, penacuitur.
ἐλαών. ῶ. ἐλαῶνος. ὁ oliuetum, acuitur.
ἔλεος. ῶ. ἐλεῆ. ὁ. misericordia, antepenacuitur.
ἐλεός. ῶ. ἐλεοῦ. ὁ. Eleus fluuius & mensa, acuitur.
ἔλθυσις. ῶ. ἐλθύσιος. ἡ. aduentus, antepenac.
ἐλθυσίς. ῶ. ἐλθυσίνος. ἡ. Eleusis ciuitas, acuitur.
ἔλπις. τοῦ ἔλπιδος. ὁ. Elpis uir, penacuitur.
ἐλπίς. ἡ. ἐλπίδος. ἡ. spes, acuitur.
ἔμμεν. ἀὲ ῶ. ἵημι. ponere, aspiratur.
ἔμμεν. ἀὲ τοῦ ἔω. esse, tenuatur.
ἐνάς. ἡ. ἐνάδος. ἡ. nonari⁹ numerus, sine aspiratione.
ἑνάς. ῶ. ἑνάδος. ἡ. unitas, aspiratur.
ἐν, πρόθεσις. in, datiuo iunctum, tenuatur.
ἑν, ὁ ἀριθμός. unum, acuitur & aspiratur.
ἐνί pro ἔστί. est, penacuitur.
ἐνί ἐν. in, acuitur.
ἐνόρχης. ῶ. ἐνόρχου. ὁ. ἡ. unicum habens testiculũ, aspiratur.
ἐνόρχης. ῶ. ἐνόρχου. ὁ. mas habens testiculos, tenuatur.
ἑνός. γενική. unius, acuitur.
ἐνιαυτός. ἐνιαυτοῦ. ὁ. annus, uetus, penac.
ἑνόω. unio, penacuitur.
ἑνόω. quatio, tenuatur.
ἐνῶπωπῶ. reuera, anflectitur.
ἐνῶπωπή. ῆς. ἡ. confusio, reuerentia, acuitur.
ἐξ ὄνομα. sex, nomen cum aspiratione, acuitur.
ἐξ, πρόθεσις. ex, præpositio, tenuatur.
ἐξαίρετος. τοῦ ἐξαιρέτου. ὁ. eijciendus, antepenultima acuitur.
ἐξαιρετός. ῶ. ἐξαιρετοῦ. ὁ præcipuus, acuitur.
ἐξαίρει. auget, penacuitur.
ἐξαιρεῖ. liberat, anflectitur.
ἐξανέψιοι. οἱ. cõsobrinorũ filij. antepen. acuitur.
ἐξανεψιοί. οἱ. consobrini, acuitur.
ἔξω. ἐπίῤῥημα. extra, tenuatur.
ἕξω. μέλλων. habebo, aspiratur.
ἔοικα. μετὰ ἀλογικῆς. similis sum, antepenac.
ἔοικα. ἀνευ πρώσεως. uideor.
ἐοικός. ἐοικότος. τὸ. simile.
ἐοικώς. ἐοικότος. ὁ similis.
ἔπαινος. ἐπαίνου. ὁ. laus, antepenacuitur.
ἐπαινός. ἐπαινοῦ. ὁ. grauis, acuitur.
ἐπαρχία. ἡ. ἐπαρχίας. ἡ prouincia, penacuitur.
ἐπάρχια. ας. ἡ. Eparchia mulier, antepenac.
ἐργάτης. ἐργάτου. ὁ. operator, penacuitur.
ἐργάλης. ἐργάλιδος. ἡ. operatrix, penacuitur.
ἐρινεός. τοῦ ἐρινεοῦ. ὁ. ficus genus, acuitur.
ἐρίνεος. ῶ. ἐρινέου. ὁ. fructus ficus sylueſtris, antepenultima acuitur.
ἕρκος. ἀλλ᾽ ῶ. εἰ ἀφθόγγου. Iouis epitheton, antepenultima acuitur.
ἕρκι. ἀλλ᾽ τοῦ ι. septum, antepenacuitur.
ἑρμαῖος. ἑρμαίου. ὁ Mercurialis, penanflectitur.
ἕρμαι. ου. ὁ. λόφος. tumulus, antepenacuitur.

ἑρμηνεία. ἑρμηνείας. ἡ. interpretatio, penacuitur.
ἑρμωνία. ἑρμωνίας. ἡ. fulcrum lecti.
ἔρω. εἰ ἐνός. ρ. dico, penacuitur.
ἐρέρω. εἰς. εἰνο. ρε pereo, penacuitur.
ἑταῖρος. ου. ὁ amicus, socius, penanflectitur.
ἕτερος. τοῦ ἑτέρου. ὁ. alter, antepenacuitur.
ἔτος. ἔτους. τὸ annus, penacuitur.
ἑτός. ἑτοῦ. ὁ. incassum, acuitur.
εὐανθής. εὐανθοῦς. ὁ. Euanthes uir, penacuitur.
εὐανθής. εὐανθοῦς. ὁ. ἡ. floridus, acuitur.
εὐήθεια. εὐηθείας. ἡ. ignauia, antepenacuitur.
εὐηθία εὐηθίας. εἰς τοῦ ι. bonus mos, penacuitur.
εὐθύβολος. εὐθυβόλου. ὁ. rectus iactus, antepenultima acuitur.
εὐθυβόλος. εὐθυβόλου ὁ. recte iaciens, penac.
εὐθύς, ἐπιρρήματικῶς. statim, acuitur.
εὐθύς, ὀνοματικῶς. rectus, acuitur.
εὐμαρής. εἰς τοῦ υ. facilis, acuitur.
εὐμαρις. εἰς τοῦ ι. calceus, acuitur.
εὐπειθής. εὐπειθοῦς. ὁ. ἡ. obediens, acuitur.
εὐπείθης. εὐπείθους. ὁ. ἡ. obediẽs principi, penultima acuitur.
εὖρος. πλατυνόμενον, latitudo, aspiratur.
εὖρος. ψιλούμενον. Eurus uentus, tenuatur.
εὐσεβῶν. τοῦ εὐσεβοῦντος. ὁ. pietatem exercens, ultima circunflectitur.
εὐσέβων. ονος. ὁ Eusebon uir, penacuitur.
εὐσθένης. νους. ὁ. Eustenes uir, penacuitur.
εὐσθενής. ους. ὁ ἡ. fortis, acuitur.
εὐτυχία. εὐτυχίας. ἡ. felicitas, penacuitur.
εὐτύχια. εὐτυχίας. ἡ. Eutychia mulier, antepenultima acuitur.
ἔχθρα, ἢ ἔχθρας. ἡ inimicitia, penacuitur.
ἐχθρά. ἢ ἐχθρᾶς. ἡ. inimica, acuitur.

ΖΗν. ζεύς. ὁ. Iupiter, acuitur.
ζεῦ. ἀπαρέμφατον. uiuere, anflectitur.
ζυγός ζυγοῦ. ὁ. iugum boum, masc.
ζυγός ζυγοῦ. ἡ. iugum libræ, fœm.
ζῶον. ζῴου. τὸ. animal, penanflectitur.
ζῴον. ζῴου. τὸ. uiuum, acuitur.

ΗΔέ, σύνδεσμος. & coniunctio, acuitur.
ἥδε, δασύνεται. hæc, penacuitur.
ἠέ, σύνδεσμος, siue, coniunctio, acuitur.
ἧε. ῥῆμα ἑλκῶς ibat, penanflectitur.
ἤ, δασύνεται καὶ περισπᾶται. ubi, cui, quatenus, aspiratur & circunflectitur.
ἤ, ψιλοῦται καὶ περισπᾶται. certè, ait. tenuatur & circunflect.
ἥλιος. ἡλίου. ὁ. sol, antepenacuitur.
ἡλεῶς. ἡλέου. ὁ. Heleus gentile, penanflectitur.
ἧλος. ἥλου. ὁ. clauus, penanflectitur.
ἥλος. ἥλου. ὁ stolidus, acuitur.
ἥμων. ἥμονος. ὁ. iaculator, penacuitur.
ἡμῶν. γενικὴ. nostrum, anflectitur.
ἥραιος. ἡραίου. ὁ. Hæræus uir, antepenacuitur.
ἡραῖος. ἡραίου. ὁ. Iunonius, penanflectitur.
ἡρακλέα. ἑας. ἡ. Heraclea mulier, & urbs, antepen.
ἡρακλέα. ἡρακλέας. ἡ Herculea, penacuitur.
ἡρακλεῖος. ἡρακλείου. ὁ. Heraclius, antepenac.
ἡρακλεῖος. ου. ὁ. Herculeus, penanflectitur.
ἡράκλεις. Hercules, aduerbium iurandi, penultima acuitur.
ἡρακλῆς. ἡρακλέους. ὁ. Hercules, anflectitur.
ἥττων. ἥττονος. ὁ. minor, penacuitur.
ἡττῶν. ἡττῶντος. ὁ minuens, anflectitur.
ἧττον, ἐπιρρήματα. minus, penanflectitur.
ἠχή. ἠχῆς. ἡ. fama, penacuitur.
ἧχι, ἐπιρρήματα. ubi, qua, penanflectitur.

ΘΑλάμαι. αῖ. lustra ferarum. penacuitur.
θαλαμαῖ. αῖ. templũ Castoris & Pollucis, acuitur.
θάρσος. θάρσους. τὸ. audacia, penacuitur.
θρασύς. θρασοῦς. τὸ. temeritas, penacuitur.
θαλία. θαλίας. ἡ. conuiuiũ, festiuitas, penultima acuitur.
θάλεια. θαλείας. ἡ. celebritas, Thalia, antepenultima acuitur.
θαμβός. θαμβοῦ. ὁ. attonitus, acuitur.
θάμβος. θάμβους. τὸ. pauor, stupor, penacuitur.
θεά θεᾶς. ἡ. dea, acuitur.
θέα θέας. ἡ. spectaculum, penacuitur.
θεοτόκος. θεοτόκου. ἡ. deum pariens, penacuitur.
θεότοκος. θεοτόκου. ὁ. ex deo natus, antepenultima acuitur.
θέρμη. θέρμης. ἡ. calor, caliditas, penacuitur.
θερμή. θερμῆς. ἡ calida, acuitur.
θέρμος. θέρμου. lupinus, penacuitur.
θερμός. θερμοῦ. ὁ. calidus, acuitur.
θῆλυς. θήλεος. ἡ. fœmina, penanflectitur.
θηλύς. θηλύος. ἡ. papilla, acuitur.
θηρῶν. θηρῶντος. ὁ. uenans, anflectitur.
θήρων. θήρωνος. ὁ. Theron uir, penacuitur.
θόλος. θόλου. ὁ testudo, & locus scripturarum Athenis, penacuitur.
θολός. θολοῦ. ὁ turbidus, acuitur.
θύμος. θύμου. ὁ. cepa agrestis, penacuitur.
θυμός. θυμοῦ. ὁ. animus, furor, ira, desiderium, acuitur.
θύρα. θύρας. ἡ. hostium, hoc est lignum ipsum.
θύραι. θυρῶν αῖ. fores, hoc est apertura.
θυρσός. θυρσοῦ. ὁ. thyrsus, acuitur.
θύρσος. θύρσου. ὁ. Thyrsus uir, penacuitur.

ΙΑ. ἢ ἰᾶς. ἡ. una, acuitur.
ἴα. ἢ ἴας. ἡ. uox, penacuitur.
ἑζόμενος. ὁ. ἑζόμενος. ὁ. sedens, antepenultima acuitur.
ἱζόμενος. ἱζομένου. ὁ firmatus, rectus, penultima acuitur.
ἰδέ. σύνδεσμος. & acuitur.
ἴδε, τὸ. ῥῆμα. uide, penacuitur.

ἰδού, ecce, acuitur.
ἰδεῖν. uide, anflectitur.
ἴδιον. ωνος. ὁ. proprium, penacuitur.
ἱερῶν, ἱερῶντος. ὁ. ſacrificans, circunflectitur.
ἱκέτις. ἡ ἱκέτιδος. ἡ. ſupplicatrix, penacuitur.
ἱκέτης. τὸ ἱκέτη. ὁ. ſupplicator, ſupplex, penac.
ἵνα. τὸ ἵνης. ἡ. occaſus, penanflectitur.
ἵνα. ut, penacuitur.
ἰνδός. τὸ ἰνδοῦ. ὁ. Indus, nomen gentile, acuitur.
ἴνδος. τὸ ἴνδου. ὁ. fluuius Indiæ, penacuitur.
ἴον. ἴου. ὀ. uiola, penacuitur.
ἰόν. ἰόντος. ὀ. iens, acuitur.
ἰπνός. τὸ ἰπνοῦ. ὁ. furnus, acuitur.
ἴπνος. τὸ ἴπνου. ὁ. laterna, penacuitur.
ἶρις. τὸ ἴριδος. ἡ. iris herba, penacuitur.
ἶρις. ιδος. ἡ. Iris dea, penanflectitur, quaſi ἔρις.
ἱερός. ἱερὸν. ὁ. ſacer, acuitur.
ἶρος. ἶρου. ὁ. προσαίτης. paup, mendicus, penanflect.
ἵππων. ἵππωνος. ὁ Hiſpon uir, penacuitur.
ἱππών. ἱππῶνος. ὀ περιεκλικόν. acuitur.
ἰχθύς. τὸ ἰχθύος. ὁ. piſcis, acuitur.
ἴχθυς. τὸ ἴχθυος. ὁ. uiri nomen, penacuitur.
ἰωνία. τὸ ἰωνίας. ἡ. Ionia regio, penacuitur.
ἰονιά. ἡ ἰωνιᾶς. ἡ. uiolentum, acuitur.
ἰῶν. ἰοῦν. ὁ. plenus ueneno, anflectitur.
ἴων. ἴωνος. ὁ. proprium & gentile, penacuitur.

Κάινη. ἡ καίνης. ἡ. Cæna urbs, penac.
καινή. ἡ καινῆς. ἡ. noua, acuitur.
κακή. τὸ κακῆς. ἡ. mala, penacuitur.
κάκη. τὸ κάκης. ἡ. Cace, penacuitur.
καθαιρῶν. οῦντος. delens, ſubuertens, anflectitur.
καθαίρων. τὸ καθαίροντος. ὁ purgans, penac.
καλλισθένης. εος. ὁ. Calliſthenes, penacuitur.
καλλισθενής. ἐος. ὁ. ἡ. potens, acuitur.
κάλον. κάλου. ὀ. lignum, penacuitur.
καλόν. καλοῦ. ὀ. bonum, acuitur.
κάλλος κάλλεος. ὀ pulchritudo, penacuitur.
καλός. οἱ ἑνός λ. honeſtus, bonus, acuitur.
κάλως. κάλω. ὁ. funis, penacuitur.
καλῶς, ἐπίῤῥημα. bene, circunflectitur.
καμπή. καμπῆς. ἡ. flexura, curuamen, acuitur.
κάμπη. κάμπης. ἡ. bruchus, penacuitur.
κάνθος. κανθοῦ. ὁ angulus oculi, acuitur.
κάνθων. κάνθου. ὁ. Canthus uir, penacuitur.
κέδρος. τὸ κέδρου. ὁ. fructus cedri, maſcul.
κέδρος. τὸ κέδρου. ἡ. cedrus arbor, fœm.
κεῖνος. αὐτὴ ἐκεῖνον. ille, penanflectitur.
κενός. κενοῦ. ὁ. uacuus, acuitur.
κήρ. ἡ κηρός. ἡ. Parca, mors, ſors, acuitur.
κῆρ. τὸ κηρός. ὀ. cor, anima, anflectitur.
κῆρος. κήρου. ὁ. Cerus fluuius Armeniæ, penanflect.
κηρός. κηροῦ. ὁ. cera, acuitur.
κίῤῥα. κίῤῥας. ἡ. urbs, penacuitur.
κιῤῥά κιῤῥᾶς. ἡ. ignea, acuitur.
κίων. κίονος. ὁ. columna, penacuitur.
κιών. κιόντος. ὁ. iens, acuitur.
κλεῖτος. τὸ κλείτου ὁ. Cletus, penanflectitur.
κλειτός. τὸ κλειτοῦ. ὁ. gloriosus, acuitur.
κλῆώ. κλῆόος. ἡ. Clio Muſa, acuitur.
κλέω. ῆμα. laudo, claudo, penacuitur.
κλῆρος. κλήρου. ἡ. ſors, penanflectitur.
κληρός. κληροῦ. ὁ. ſorte datus, electus, acuitur.
κλῖσις. ἡ κλίσεως. ἡ. inclinatio ad dextram.
κλίσις. ίσιος. ἡ. inclinatio totius exercitus.
κλωθώ. κλωθόος. ἡ. Clotho parca, acuitur.
κλώθω. ῆμα. circumuoluo, penacuitur.
κόμπος. τὸ κόμπου. ὁ. ſtridor, elatio, penacuitur.
κομπός. τὸ κομποῦ. ὁ. ſuperbus, acuitur.
κονίς. τὸ κονίδος. ἡ. puluis, acuitur.
κόνις. τὸ κόνιος. ἡ. lentes aut furfures capitis.
κόρη. κόρης. ἡ. uirgo, puella, per unum ρ.
κόῤῥη. ης. ἡ. caput cum collo, per duplex ρρ.
κόρυς. ἡ κόρυος. ἡ. galea, penacuitur.
κόρυς. τοῦ κόρυος. ὁ. cimex, penacuitur.
κόρωνος. τὸ κορώνου. ὁ. Coronus mons. antepenac.
κορωνός. κορωνοῦ. ὁ. angulus, acuitur.
κουρικός. τὸ κουρικοῦ. ὁ. tonſorius, uas ligneũ, acuit.
κόρικος. τὸ. κορίκου. ὁ. emporium, antepenacuitur.
κύπρος. τὸ κυπρίου. ὀ. ciuitas Cypri, antepenac.
κουρεῖον. τὸ κουρείου. ὀ. tonſtrina, anflectitur.
κρής. τὸ κρητός. ὁ. Cres, id eſt Cretenſis, acuitur.
κρῆς. αὐτὴ τὸ κρέας, ἡ σωμάτεσιν. caro, anflectitur.
κρίνω. νῶ. ἐσῶς. iudico, penacuitur,
κρινῶ. μέλλων. iudicabo, anflectitur.
κρίνων. τὸ κρίνοντος. ὁ. iudicans, penacuitur.
κρινών. τὸ κρινῶνος. ὁ. liliarium, acuitur.
κριός. τὸ κριοῦ. ὁ. aries, acuitur.
κρῖος. τὸ κρίου. ὁ. Crius uir, penanflectitur.
κρότων. κρότωνος. ὁ. ἡ. muſca canina uel ciuitas, penacuitur.
κροτῶν. τὸ κροτῶντος. ὁ. plaudens, anflectitur.
κύδος. τὸ κύδου. conuicium, penacuitur.
κῦδος. τὸ κύδεος. gloria, penanflectitur.
κυκέω. miſceo, turbo, penacuitur.
κυκεὼ τῶν, αὐτὴ κυκεῶνα. potio ex multis herbis, anflectitur.
κωφός. τὸ κωφοῦ. ὁ. inuerecundus, penultima acuitur.
κωφῶς. ἡ κωφῶτος. ἡ. inuerecunda, penanflectitur.
κυπάρισσος. τὸ κυπαρίσσου. ὁ. Cypariſſus puer, antepenultima acuitur.
κυπάρισσος. τοῦ κυπαρίσσου. ἡ. cypreſſus arbor, antepenultima acuitur.
κῦρος. τὸ κύρου. ὁ. Cyrus uir, penanflectitur.
κῦρος. τοῦ. κύρεος. ὀ. autoritas, dominium, penanflectitur.
κύριος. τὸ κυρίου. ὁ. dominus, antepenacuitur.
κυρεῖς. τὸ κυρεῖ. nomen loci, acuitur.

κυρτός. ᾱ κυρτοῦ. ὁ gibbosus, acuitur.
κυρτος. ᾱ κύρτου ὁ. uas piscatorium. penac.
κυφός. ᾱ κυφοῦ ὁ gibbosus, acuitur.
κῦφος. ᾱ κύφου. ὁ urbs Thessaliæ, penanflect.
κύων. κυνός. ὁ ἡ. canis, penacuitur.
κυῶν. κυοῦσα. ὁ. prægnans, anflectitur.

Λάβε. ἀπλῶς. accipe, acuitur.
λάβε κοινῶς accipe, penacuitur.
λάβη. λάβης ἡ excusatio, penacuitur.
λαβή. λαβῆς. ἡ. capulus, ansa, acuitur.
λαβρός. λαβρᾶ. ὁ. abundans, acuitur. (cuitur.
λάβρος. λάβρου. ὁ. mediocris, uehemens, penult. a-
λᾶγος. λάγου ὁ. Ptolemæi pater, penult. anflexa.
λαγός. λαγοῦ ὁ lepus, acuitur.
λάκων. λάκωνος. ὁ. Lacon gentile, penacuitur.
λακών. λακόντος. ὁ. fortitus, acuitur.
λάθων. λάθωνος. ὁ. Lathon fluuius, penacuitur.
λαθών. λαθόντος. qui latuit, acuitur.
λάμπρα ας. ἡ. Lampra urbs, penacuitur.
λαμπρά. λαμπρᾶς. ἡ. splendida, acuitur.
λάος. λάου. ὁ. lapis, penacuitur.
λαός. λαοῦ. ὁ. plebs, populus, acuitur.
λαρός. λαροῦ. ὁ dulcis, acuitur.
λάρος. λάρου. ὁ. larus auis, penacuitur.
λάχος. ἀφ' οὗ ο μικροῦ ὁ. fors, penacuitur.
λαχώς. ἀφ' ᾱ ω μεγάλου quasi, penacuitur.
λεκυθοπώλης. λεκυθοπώλου. ὁ. uenditur leguminum, penacuitur.
λεκυθόπωλις. λεκυθοπώλιδος. ἡ. uenditrix leguminum, antepenacuitur.
λέπας. ᾱ λέπαδος. τὸ. promontorium, penac.
λεπάς. ᾱ λεπάδος. ἡ genus ostrei, acuitur.
λέπη. λέπης. ἡ. Lepte urbs, penacuitur.
λεπή. λεπῆς. ἡ. tenuis, acuitur.
λευκή. λευκῆς. ἡ. alba, acuit.
λεύκη. λεύκης. ἡ. arbor, quę populʼ dicitur, penultima acuitur.
λεύκων. λεύκωνος. ὁ. Leucon uir, penacuitur.
λευκών. λευκῶντος. ὁ. albificans, anflectitur.
λῆμμα. ᾱ λήμματος. quæstus, seu captio.
λῆμα. ᾱ. λήματος. spacium seu fortuna.
λιναῖος. λιναίου. ὁ. Lenæus, antepenacuitur.
λιναῖος. αίου Lenæus Bacchus, penanflectitur.
λειτουργῶν. ἀφ' οὗ ἡ. populo ministrare.
λιτουργῶν. ἀφ' ᾱ ι maledicere.
λίγυς. λίγυος ὁ Ligur, penacuitur.
λιγύς. λιγύος. ὁ. stridulus, canorus, acuitur.
λιθοτόμος. τόμου. ὁ. incisus è petra, antepenac.
λιθοτόμος. λιθοτόμου. ὁ. lapicida, penacuitur.
λιπάρα. ας. ἡ. Lipara insula, penacuitur.
λιπαρά. λιπαρᾶς. ὁ. pinguis, acuitur.
λίς. λίος. ὁ. leo, acuitur.
λίς. λιτός. ὁ. pannus lineus, acuitur.
λόγιον. ίου. τὸ oraculum, antepenacuitur.
λογεῖον. λογείου. τὸ. pulpitum, penanflectitur.
λυσίας. ου. ὁ. Lysias uir, penacuitur.
λυσιᾶς. λυσιάδος. ὁ. Lysias mulier, acuitur.
λύσις. λύσιος. ἡ. solutio, penacuitur.
λυσίς. λυσίος. ὁ. Lysis uir, acuitur.
λῶτος. λώτου. ὁ. Lotus uir, penanflectitur.
λωτός. ᾱ. ὁ lotus herba & arbor, acuitur.

Μάκρον. μάκρου. promontorium Siciliæ, penac.
μακρόν. μακροῦ. τὸ. longum, acuitur.
μείων. μείονος. ὁ. minor, penacuitur.
μειῶν. μειοῦντος. ὁ minuens, anflectitur.
μελιτίνη τῆς μελιτίνης. ἡ. Melitina mulier, penacuitur.
μελιτίνη. ἡ μελιτίνης. gentile nomen, acuitur.
μένω. μενεῶ. maneo, penacuitur.
μενῶ. μέλλων. manebo, futurum.
μενοικής. τοῦ μενοικέος. ὁ. ἡ. placabilis, demulcens, acuitur.
μενοίκης τοῦ ίκεος. ὁ. ἡ. facilè cedens, penac.
μηδίκη. ἡ μηδίκης. ἡ. medica herba, penacuitur.
μηδική. ἡ μηδικῆς. ἡ. Medica regio, acuit.
μῆδος. ᾱ μήδου ὁ. Medus, penanflectitur.
μῆδος. ᾱ μήδεος. τὸ. curia, consilium, penanflect.
μισήτη. ἡ. libidinosa, penacuitur.
μισητή. ἡ. odibilis, acuitur.
μόνη. μόνης. ἡ. sola, penacuitur.
μονή. μονῆς. ἡ. mansio, acuitur.
μοχθηρός. ᾱ. ὁ. laboriosus, acuitur.
μοχθηρός. ου. ὁ. difficilis, penanflect.
μύλλος. μύλλου. ὁ. Myllus uir, penacuitur.
μυλλός. μυλλοῦ ὁ. strabo, acuitur.
μυεία. τῶν μυείων. τὰ. infinita, penacuitur.
μύρια. τῶν μυρίων. τὰ. decem milia, antepenacuitur.
μύριοι. decies mille, antepenacuitur.
μυρίοι. innumeri, penacuitur.
μύρων. ᾱ μύρωνος. ὁ. Myron uir, penacuitur.
μυρῶν. ᾱ μυρῶντος. ὁ. redolens, anflectitur.
μύω. τὸ καμύω claudo oculos, penacuitur.
μυῶ τὸ διδάσκω. doceo, propriè sacra, circunflectitur.

Νάρκισσος. τοῦ ίσσου. ὁ. Narcissus puer, antepenacuitur.
νάρκισσος. ἡ ίσσου. ἡ narcissus arbor, antepenacuitur.
νεός νεοῦ ἡ. nouale, campus, acuitur.
νέος. ᾱ νέου. ὁ. nouus, iuuenis, penacuitur.
νίκων. ᾱ νίκωνος. ὁ Nicon uir, penacuitur.
νικῶν. ᾱ νικῶντος. ὁ. uincens, anflectitur.
νόμιμον. ᾱ νομίου. τὸ. legitimum, antepenac.
νομεῖον. ᾱ νομείου. τὸ. pascuale, penanflect.
νόμος. ᾱ νόμου. ὁ. lex, penacuitur.
νομός. ᾱ. ὁ. pascuum, regio, plaga, acuitur.
νύμφιος. ᾱ νυμφίου. ὁ. sponsalis, antepenac.

νυμφίος. τοῦ νυμφίου. ὁ. sponsus, penacuitur.
νῦν. de præsenti, præterito & futuro.
νυνί. de præsenti tantum.
Ξανθός. ἡ ξάνθη. ὁ. Xanthus fluuius, & uiri nomen, penacuitur.
ξανθός τοῦ ξανθοῦ. ὁ. flauus, acuitur.
ξάνθη. ἡ ξάνθης. ἡ. Xanthe mulier, penacuitur.
ξανθή. ἡ ξανθῆς. ἡ. flaua, acuitur.
ξένων. ὁ ξένωνος. ὁ. Xenon uir, penacuitur.
ξένων. τοῦ ξενῶνος. ὁ. hospitium, acuitur.
Οἰκεῖοι. οἱ per affinitatem domestici.
οἰκῆται. οἱ. domestici quiuis.
οἶμος. ὁ. uia, masculinum.
οἴμη. ἡ. cantilena, fœmininum.
ὄκνος. ὄκνου. ὁ. piger, penacuitur.
ὀκνός. ὀκνοῦ. ὁ. cunctatio, pigritia, acuitur.
ὅλος. ὁ ὅλου. totus, penacuitur.
ὁλός. τὸ ὁλοῦ. ὁ. atramentum sepiæ, acuitur.
ὅμως. tamen, penacuitur.
ὁμῶς. simul, similiter, anflectitur.
ὄν. ψιλούμενον. ens, acuitur & attenuatur.
ὅν. δασυνόμενον, quem, aspiratur.
ὄναρ. ἐπιῤῥήματικῶς. in somnis, penacuitur.
ὄναρ. ὄνατος. τὸ. somnium, penacuitur.
ὀξύς. δία τοῦ. acutus, uelox, acuitur.
ὄξος. δία τοῦ ι. uas acetarium.
ὅπου. ἐπιῤῥήματα. ubi, quò, aspiratur & penacuitur.
ὀπή. ῆς. ἡ. foramen, sine aspiratione, acuitur.
ὅπως. διὰ τοῦ ω μεγάλου. quomodo, ut, penac.
ὀπός. ὀποῦ. ὁ. succus, acuitur.
ὄρθος. ὁ ὄρθου. ὁ. Orthus uir, penacuitur.
ὀρθός. ὁ ὀρθοῦ. ὁ. rectus, acuitur.
ὅρμος. ὅρμου. ὁ. portus artificialis, penacuitur.
ὁρμός. ὁρμοῦ. ὁ. monile, acuitur.
ὄρος. ὄρου. ὁ. sine aspiratione, mons, acuitur.
ὅρος. ὅρου. ὁ. cum aspiratione, terminus, acuitur.
ὀρός. ὁ ὀροῦ. ὁ. serum, acuitur.
ὄσσα. Ossa, mons Thessaliæ.
ὄσσα. uox, fama.
οὗ. δασυνόμενον. cuius & ubi, anflectitur.
οὐ. ψιλούμενον. non, acuitur.
οὐθέν. ne unum quidem, imperfectum.
οὐδέν. nihil, perfectum est.
οὐκοῦν. igitur, circunflectitur.
οὔκουν. non, nequaquam, penacuitur.
οὐρά. οὐρᾶς. ἡ. cauda, acuitur.
οὖρα. οὖρας. ἡ. impetus, penanflectitur.
οὐρός. οὐροῦ. ὁ. nauale, acuitur.
οὖρος. εος. τὸ. terminus, penanflectitur.
οὖρος. οὔρου. ὁ. uentus secundus, penanflectitur.
οὖρος. τὸ. urina, penanflectitur.
οὗτος. demonstratiuum & relatiuum.
οὗτοσί. demonstratiuum solum.
οὕτως. διὰ τοῦ ω μεγάλου. sic, penacuitur.
οὗτος. διὰ τοῦ ο μικροῦ. hic, penanflectitur.
Παίδευσις. disciplina.
παιδεία. eruditio.
παιδιά. ἡ παιδιᾶς. ἡ. ludus, acuitur.
παιδία. τῶν παιδίων. τά. pueri, per αι.
παιδία. τῶν παιδίων. τά. campi, per ι.
παιών. ὁ παιῶνος. ὁ. Apollo, acuitur.
παίων. ὁ παίωνος. ὁ. Paeon, metri genus. penultima acuta.
παλλάς. ἡ παλλάδος. ἡ. Minerua, acuitur.
πάλλας. ὁ πάλλαντος. ὁ. Pallas gigas, penultima acuta.
παῦ. ὁ παντός. τὸ. omne, circunflect.
πάν. ὁ πάνος. ὁ. Pan deus pastorum, acuitur.
πανταχῆ. διὰ τοῦ η. ubique.
παντοῖ. διὰ τοῦ οι. quocunq;.
πάρα. ἀπὸ τοῦ πάρεστι. adest & adsunt, penultima acuta.
παρά, apud, ab, præter, acuitur.
παρθένος. παρθένου. ὁ. maritus, penacuitur.
παρθένος. παρθένου. ἡ. uxor, antepenacuitur.
πάρεργος. διὰ δύο ρρ. ὁ. dictus, antepenacuitur.
παρευτός. δι' ἑνὸς ρ. ὁ. supplicabilis, acuitur.
πέλφας. ὁ παρειάδος. ἡ. maxilla, acuitur.
παρέας. ὁ παρέα. ὁ. pareas serpens, penacuitur.
πάρειμι. adsum, antepenacuitur.
πέρειμι. accedo, penanflectitur.
πεθήκη. ἡ πεθήκης. ἡ. Parthenice mulier, penultima acuta.
πεθήκη. κῆς. ἡ uirgo acuitur.
πείθω. α producto, possidere.
πείθω. α correpto, gustare.
πατροκτόνος. τόνου. ὁ. occisus à patre, antepenac.
πατροκτόνος. τόνου. ὁ. parricida, penacuitur.
πατρῷος. ὁ πατρῴου. ὁ. paternus, penanflect.
πατρῴος. τοῦ. ῳ. ὁ. uitricus, acuitur.
πειθώ. ὁ πειθοῦς. persuasio, acuitur.
πείθω. μ. πείσω. σ. ει. α. suadeo, penacuitur.
πελίας. τοῦ πελίου. ὁ. Pelias uir, penacuitur.
πελιάς. ἀδος. ἡ. columbæ genus, acuitur.
πέρα. ultra, penacuitur.
περί. de, & circum, acuitur.
πέρων. τοῦ πέρωνος. ὁ. tranans, penacuitur.
πειρῶν. πειρῶντος. ὁ. experiens, anflectitur.
πεύκινος. η. ὁ. quod picea arbore fit, penul. acuitur.
πευκεῖος. τοῦ πευκείου. ὁ. Peuceus, gentile, penanflectitur.
πίνων. ὁ πίνοντος. ὁ. bibens, penacuitur.
πεινῶν. τοῦ πεινῶντος. ὁ. esuriens, anflectitur.
πλείων. ὁ πλείονος. ὁ. comparatiuũ, penacuitur.
πλειών. ὁ πλείονος. ὁ. annus, acuitur.
πλούτων. πλούτωνος. ὁ. Pluton deus. penacuitur.
πλουτῶν. πλουτῶντος. ὁ. ditescens, ultima anflexa.
ποῖα. ἡ ποίας. ἡ. qualis interrogatiue, penanflectitur.
ποιά. ὁ ποιᾶς. ἡ. quædam infinite, acuitur.
ποῖος. τὸ ποῖον. ὁ. qualis interrogatiue, penanflect.

ποῖος. τὸ

ποιός. ὁ ποιὸ. ὁ quidam infinite, acuitur.
πολέμων. ὁ πολέμωνος. ὁ. Polemon uir, penac.
πολεμῶν. ὁ πολεμῶντος. ὁ. bellans, anflectitur.
πόνηρ Θ. τὸ πόνηρα ὁ. agricola, antepenac.
πονηρός. ὁ πονηρὸ. ὁ. prauus, acuitur.
πότε. quando, penacuitur.
ποτέ. aliquando, acuitur.
πότ Θ. ὅτα ὁ potus, conuiuium, penacuitur.
ποτός. ὁ ὁ potulentus, potabilis, acuitur.
πρασία. σίας. ἡ. urbs Peloponesi, penacuitur.
πρασιά. ἢ πρασιᾶς. ἡ. areola, sulcus, acuitur.
πρίν, ἐπίῤῥημα. prius, antea, acuitur.
πρίν. πρινός. ἡ. arbustum, acuitur. (siũ.
πρυτάνεα. τὰ. preciũ statutũ, magistrat⁹ Atheniẽ
πρυτανεία. ἡ tempus magistratus Athenienſiũ.
πρυτάνις. πρυτάνι Θ. ἡ. præfectus, administrator, penultima acuta.
πρύτανις. πρυτάνι Θ. ἡ. prouidentia. (pen.
πρωτόγονος. ὁ πρωτόγονα. ὁ primogenitus, ante-
πρωτόγον Θ, ὁ πρωτόγονα. ἡ. primo enixa, penultima acuta.
πρῶτ Θ. πρῶτα. ὁ primus, penanflect.
πρωτός πρωτὸ. ὁ fortunæ subiectus, acuitur.
πρωΐα. mane, penacuitur.
πρωΐα. ας. ἡ. matutina hora, penacuitur.
πρωτότοκ Θ. πρωτότοκα. ὁ. ἡ. primogenitus, antepenultima acuitur. (cuitur.
πρωτότοκος. πρωτότοκα. ἡ. primo enixa, penult. a-
πτύχη. πτύχης. ἡ. plicatio, penacuitur.
πτυχή. πτυχῆς. ἡ. concauitas uallis, acuitur.
πυγμή. πυγμῆς. ἡ cestus, acuitur.
πυγμὴ. crebrò, ultima circunflexa.
πυθών. ἡ. loci nomen, acuitur.
πύθων. ὁ. Python serpens, penacuitur.
πύλαιος. α. ὁ. Pylæus, antepenacuitur.
πυλαῖος. α. ὁ. Mercurius, penanflectitur.
πύλη. πύλης. ἡ. porta, penacuitur.
πυλίς. πυλίδ Θ. ἡ. portula, acuitur.
πυῤῥός. πυῤῥὸ ὁ. fuluus, acuitur.
πύῤῥος. πύῤῥα. ὁ. Pyrrhus, penacuitur.

Ρ Ακκος. ἡ ἀ ὁ ὀ ὑ κκ naris cadi.
ῥάκος. ἡ ἀ ἐνὸς κ. uestis attrita.
ῥίπη. ἢ ῥίπης. ἡ. Rhipe urbs, penacuitur.
ῥιπή. ἢ ῥιπῆς. ἡ. flatus uenti, acuitur.
ῥινή ῥινῆς. ἡ. lima, acuitur.
ῥίνη. ῥίνης. ἡ. rhina piscis, penacuitur.
ῥίγιον. ῥιγίω. ὸ. onerosum, antepenacuitur.
ῥιγεῖον. ῥιγέα. ὸ. pannus ad cooperiẽdũ, penan.
ῥεία. ῥείας. ἡ. Rhea, pro ῥέα.
ῥεῖα. facilè, aduerbium.
ῥοιά. ἡ ἀ τὸ ι. malus punica.
ῥοά ἢ ῥοᾶς malum punicum.
ῥόδιος. ὁ ῥόδια. ὁ. Rhodiensis, antepenacuitur.
ῥόδιος. τὸ ῥόδιὸ. ὁ. Rhodius fluuius.
ῥοδιών. ῥοδιῶνος. ὁ. rosetum, acuitur.
ῥόδιων. ῥόδ ονος. ὁ proprium uiri, penacuitur.
ῥύμβος. α. ὁ. Rhymbus fluuius, penacuitur.
ῥυμβός. ῥυμβὸ ὁ. impetus, turbo, acuitur.

Σ Ακκος. ἡ ἀ ὁ ὀ ὑ κκ. saccus, cilicium.
σάκος. ἡ ἀ ἐνὸς κ. scutum, acuitur.
σάρων. σάρωνος. ὁ. deus marinus, penac.
Σαρῶν. Σαρῶντος. ὁ. uerrens, anflectitur.
σειρική. σειρικῆς. ἡ. gentile nomen, acuitur.
σειρίκη. κς. ἡ. proprium mulieris, penacuitur.
σείνων. σείνωνος. ὁ. proprium uiri, penacuitur.
σεινῶν. σεινῶντος. ὁ. lædens, circunflectitur.
σίμων. σίμων Θ. ὁ. Simon, penacuitur.
σιμῶν. σιμῶντος. ὁ. impendens, anflectitur.
σίγηλος. σιγήλα. ὁ. sigelus, narcissus, antepenultima acuitur.
σιγηλός. σιγηλὸ. ὁ. taciturnus, acuitur.
σίμος. σίμα. ὁ. simus piscis, penacuitur.
σιμός. σιμὸ. ὁ. simus, acuitur.
σιγή. σιγῆς. ἡ. silentium, acuitur.
σιγῇ, ἐπίῤῥημα. tacite, anflectitur.
σίδηρος. σιδήρα. ἡ. ferrum, antepenacuitur.
σιδηρός. σιδηρὸ. ὁ. ferreus, acuitur.
σῖτος. σῖτα. ὁ. frumentum, anflectitur.
σιτός. σιτὸ. ὁ. esculentus, acuitur.
σκαφή. σκαφῆς. ἡ. effossio, acuitur.
σκάφη. σκάφης. ἡ. peluis, scapha, penacuitur.
σκότι Θ. σκοπία. ὁ. natus ex rapta. antepenultima acuitur.
σκοπίος σκοπία. ὁ. Scotius uiri nomen, penultima acuitur.
σπάρτη. σπάρτης. ἡ. filum, rubrica carpentarij, penacuitur.
σπαρτή. σπαρτῆς. ἡ. seminata, acuitur.
σπάρτος. σπάρτα. ὁ. Spartus, penac.
σπαρτός. σπαρτὸ. ὁ. seminatus, acuit.
σπουδή. σπουδῆς. ἡ. studiũ, acuit.
σπουδῇ, ἐπίῤῥημα. uix, cũ labore, anflect.
σάχυς. βραχέως. spica, singulariter.
σάχυς. ἐκτεταμένως. spicæ, pluraliter.
σαφυλή. uua, acuitur.
σαφύλη. perpendiculum, penacuitur.
σύραξ. ὁ. lignum iaculi, penacuitur.
σύραξ. ἡ. odoris genus, penacuitur.
σφῶν, ὁ σφάζων. ὁ. suspirans, penac.
σφῶν, ὁ σφοχωρέων. ὁ frequentans, anflectitur.
σίλβον. σίλβοντος. ὸ. splendidum, penac.
σιλβόν. σιλβὸ. ὸ. lasciue nutritũ, acuit.
στρατεία. στρατείας. turba, acuitur.
στρατέια. στρατέιας. ἡ. dignitas, penac.
συνεργ Θ. συνεργὰ. ὁ. in re quapiam cooperãs, antepenacuitur.
συνεργός. συνεργὸ. ὁ. adiutor, acuitur.
σύν, πρόθεσις. cum, acuitur.

σωῦ ἀπαλικά. ſuem, anflectitur.
σφόδρα. ἐπῤῥῆμα. ualde. penacuitur.
σφοδρά. σφοδρᾶς. ἡ. uehemens. acuitur.
χέδιος. χεδίου. ὁ. frugalis. antepenacuitur.
χεδίος. χεδιᾶ. ὁ. proprium nomen, acuitur.
χιτός. χιτᾶ. ὁ. ueſtis muliebris, acuitur.
χιτά. ἁ. calceamenta, acuitur.
χολή. χολῆς. ἡ. ocium, aut ſchola, acuitur.
χολῇ. ἐπῤῥῆμα. uix, pedetentim, anflectitur.

Τ Ἄρσος. τάρσου. ὁ. Tarſus in Cilicia urbs, penultima acuta.
ταρσός. ταρσᾶ. ὁ. ordo remigantiũ, acuitur.
ταυρόκτονος. ὁ. à tauro cæſus, antepenac.
ταυροκτόνος. qui taurum occidit, penacuitur.
τεός. τεᾶ. ὁ. tuus, acuitur.
τέος. τέου. ὁ. aliquis, penacuitur.
τεῦκρος. ου. ὁ. Teucer, proprium, penanfle.
τευκρός. τευκρᾶ. ὁ. Troianus, acuitur.
τηλεσκόπος. ὀπτ. ὁ. longe aſpiciens, penacuitur.
τηλέσκοπος. ὀπτ. longe uiſus, antepenacuitur.
τίμων. τίμωνος. ὁ. Timo uiri nomen, penacuit.
τιμῶν. τιμῶντος. honorans, anflectitur.
τίνες. qui interrogatiue, penacuitur.
τινές. aliqui, qui infinite, acuitur.
τόμος. τόμου. ὁ. charta, penacuitur.
τομός. τομᾶ. ὁ. inciſus, acuitur.
τρίετες. triennio, antepenacuitur.
τριετές. triennale, acuitur.
τριτῶν. τριτῶνος. ὁ. tertio faciẽs, anflectitur.
τρίτων. τριτῶν. horum trium, penacuitur.
τρυφῶν. τρυφῶντος. ὁ. triumphans, circunflect.
τρύφων. τρύφωνος. ὁ. Trypho uiri nomen.
τοῖς. οἱ καὶ αἱ. hi & hæ tres, anflectitur.
τρίς. ter, acuitur.
τροχός. τροχᾶ. ὁ. reuolutio, rota, acuitur.
τρόχος. τρόχου. ὁ. curſus, penultima acuta.
τρυγετός. ᾶ. ὁ. uindemiæ tempus, acuitur.
τρύγητος. τρυγήτου. ὁ. uindemia, id eſt uua, antepenultima acuitur.
τῦρος. τύρου. ὁ. urbs Phœniſſa, penanflect.
τυρός. τυρᾶ. ὁ. caſeus, acuitur.
τύχων. ὁ. πρὸς τὴν ἀφροδίτην θεός, deus.
τυχών. τυχῶντος. ὁ. qui contigit, acuitur.

Φ Ἀνός. φανᾶ. ὁ. clarus, laterna, acuitur.
φάνος. φάνου. ὁ uiri nomen, penacuitur.
φάρος. φάρου. ἡ. inſula, penacuitur.
φᾶρος. φάρεος. τὸ. tunica, ueſtis, penanflectitur.
φαῖδρος. φαίδρου. ὁ. Phædrus Platonis, penanfle.
φαιδρός. φαιδρᾶ. ὁ. clarus, alacer, acuitur.
φαιά. φαιᾶς. ἡ. fuſca. acuitur.
φᾶα. φάας. ἡ. urbis nomen. penanflectitur.
φάσις. φάσιος. ἡ. fama, dictio, penacuitur.
φᾶσις. φάσιος. ὁ. Phaſis fluuius, penanflect.
φιλήτης. φιλήτου. ὁ. amator, acuitur.
φιλήτης. φιλήτου. ὁ. fur, deceptor, penacuitur.
φίλων. φίλωνος. ὁ. Philo, penacuitur.
φιλῶν. φιλῶντος. ὁ amans, circunflectitur.
φόρος. φόρου. ὁ. tributum, penacuitur.
φορός. φορᾶ. ὁ. uentus proſper, acuitur.
φυλακή. φυλακῆς. ἡ. cuſtodia, acuitur.
φυλάκη. άκης. ἡ. urbs Theſſaliæ, penacuitur.
φῦλον, οῦ ἑνός λ. τὸ. genus, gens, penanflect.
φύλλον, οῦ ἀπὸ δύο λλ. τὸ. folium, penacuitur.
φῶς. φωτός. τὸ. lux, circunflectitur.
φώς. φῶτος. ὁ. uir, acuitur.

Χ Ἀραξ. κος. ἡ. uallus in uineis, penacuitur.
χάραξ. ακος. ὁ. uallum in bello, penacuit.
χαρίτων. χαρίτωνος. ὁ. nomen proprium, & genitiuus pluralis, circunflectitur.
χαριτῶν. χαριτῶντος. ὁ. gratificans, circunflect.
χάριν. οὐσὶ τοῦ χαριέντως. gratioſe.
χαρίεν. χαρίεντος. τὸ. gratioſum, penacuitur.
χάλκη. χάλκης. ἡ. nomen inſulæ, penacuitur.
χαλκῆ. χαλκῆς. ἡ. ærea, circunflectitur.
χαλκιδική. δίκης. ἡ. urbis nomen. penacuitur.
χαλκιδική. κῆς. ἡ. Chalcidica patrium, acuitur.
χίτων. χίτωνος. urbis nomen, penacuitur.
χιτών. χιτῶνος. ἡ. ueſtis acuitur.
χίλων. χίλωνος. proprium, Chilo. penacuitur.
χιλῶν. χιλῶντος. ὁ. participium, cicunflectitur.
χεῖλος. χείλεος. τὸ. labrum, penacuitur.
χιλός. ἀπὸ τοῦ cibus, acuitur.
χία. χίας. ἡ. Chia patrium nomen penacuitur.
χιά. χιᾶς. ἡ. ſerpentis domus, acuitur.
χλαμύς. ἡ. χλαμύδος. ἡ. ueſtis purpurea.
χλανίς. ἡ. χλανίδος. ἡ. ueſtis militaris, acuitur.
χρόα. αὐδὶ τοῦ ὦ. color, penacuitur.
χροιά. ἀπὸ τοῦ οι. color, acuitur.
χόα. ἡ. χόας. feſtum quoddam, penacuit.
χοά. ἡ. χοᾶς. ἡ. genus menſuræ, acuitur.
χρέων. fatale decretum, penacuit.
χρεών. τοῦ χρεῶ. τὸ. debitum, opportunũ, acuitur.
χρηστός. ὁ. bonus, utilis. acuitur.
χρηστός. χρήστου. ὁ. Chreſtus uiri nomen,

Ψ Ἄλλω. φωνεῶς ἀπὸ δύο λλ. cãto. penul. acuit.
ψαλῶ. μέλλων, οῦ ἑνός λ. cantabo, anflec.
ψύχρος. ψυχρᾶ. ἡ. Pſychrus fluuius, penac.
ψυχρός. ψυχρᾶ. ὁ. frigidus, acuitur.

Ω Μος. ὤμου. ὁ. humerus, penanflectitur.
ὠμός. ὠμᾶ. ὁ. crudus, crudelis, acuitur.
ὦχρος. ὤχρου. ὁ. pallor, penanflectitur.
ὠχρός. ὠχρᾶ. ὁ. pallidus, acuitur.
ὦ. ὁ, aduerbium uocandi, circunflectitur.
ὤ. heu, acuitur.
ὥρα. ὥρας. pulchritudo, hora. aſpiratur.
ὤρα. ὤρας. cura, attenuatur.

FINIS DICTIONVM QVAE differunt ſignificatu.

AMMΩ.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ἀβαξ. ἀβάκιον διαφέρει. ἄβαξ μὲν γὰρ ἐφ' ὃ τὰ πράγματα πραλιθέασιν. ἀβάκιον δὲ ἐφ' ὃ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα, καὶ βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῶ λαμβανόμενα ἀβέβηλα μὴ καὶ τὰ ἱερά, καὶ τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα. βέβηλα δὲ τὰ ὅσια μὴ ὀχ ἱερὰ ἢ. οἷον βωσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τὸ βέβηλα τῶν ἀνωτάτω ἔχει πῶς ὁ ἀβέβηλον διαφορᾶν.

Ἄγγελος, καὶ ὀξάγγελος καὶ αὐτάγγελος διαφέρουσιν. ἄγγελος μὴ γὰρ πᾶς ὁ ἀγγέλων τὰ ἐξῶθεν. ὀξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἀνωθεν ὀξῖς ἔξω διαγγέλων. ὃν Θεκυδίδης διαγγελον. ἦσαν γὰρ ἔνιοι ὀξὺ νικία διάγγελοι. αὐτάγγελος δὲ ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγχω καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἰδ' ἤγον, ἔφορον δ' ὀλίσθορα οἶνον.

Ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ οἷς ἐπιδιάστις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ νόμος αὐλιποιεῖσθαι τὴν τοιούτων δικαίων. συγγενεῖς δὲ οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νομέων ὧν τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. οἰκεῖοι δὲ οἱ κατ' ὧν γαμίαν ὧν μιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος καὶ ἄγροικος διαφέρει. πῶς πρὶν ἀστωμυλίας μὴ ὁ μὲν ὀγρῷ καθικῶν. πῶς πρὸξυτόνως δὲ ὁ σκαιός.

Ἄγριος, καὶ ἀγρεῖος διαφέρει. ἄγριος μὴ γὰρ ὅσιν ὁ ὠμός. ἀγρεῖος ἢ ὁ ἀγροῖκος. οὐδόπτης.

Ἀγνοεῖν καὶ ἀμφαγνοεῖν διαφέρει ἀγνοεῖν μὴ γὰρ ὅτι ὁ καθόλου μεδιμνῶν εἰδέναι ἀμφαγνοεῖν δὲ ὁ ἐν πισὶν ὧν δὶς ἀζῆν.

Ἀγωνοθέται μὲν ὧν τῶν σκηνῶν λέγονται. ἀθλοθέται δὲ ὧν τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρονόμος ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔστι ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος, τὰ γὰρ προπροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγοραῖος, ἐὰν προπροξυτόνως, σημαίνει τὸν τοπον τὸν ἐν ἀγορᾷ πεφραγμένον. ἐὰν δὲ προπεριεσπασμένως, σημαίνει τὸν ἀγορᾷ ἠμόμενον.

Ἀδῆς καὶ ἀδιαῖος διαφέρει. ἀδῆς μὴ γὰρ δίκαι τὸ ἐπιλοῦ, ὁ ἄφοβος. δίκα δὲ δεδοῦγος, ὁ ἀμαθής.

Ἄεθλα καὶ θύελλα διαφέρει. ἄεθλα μὲν ἄκμα σπερμαμένον. θύελλα δὲ ἄεθλα θύεσθα καὶ ὁρμῶσα.

Ἆθλος καὶ ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, ὀδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὕτω μὲν γὰρ ἄεθλος ἄαζος ἐκτετέλεσται.
ὧν ἢ τ' ἐπάθλων. Ἀέθλια, πόνοι ἀνελόντου.

Ἀθλῶαι καὶ ἀτικὴ διαφέρει. ἀθλῶαι μὴ γὰρ ἡ πόλις ὅσιν. ἀτικὴ ἢ ἄστε πόλις καὶ ἡ χῶρα.

Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὴ γὰρ αἰτῶ ὧν τ' ἀπαξ τὶ λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι. τόδ' αἰτοῦμαι ὧν τῶν χρήσαδι εἰς ἀπόδοσιν. Μέγαν δ' Θ' ἐν ζεῦ ὑμνοῦδι διαστέλλει.

Οὐ ὠὺρ γὰρ αἰτῶ, ὀδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.

Αἰδῶς, καὶ αἰσχύνη διαφέρει. ὅλι ἡ μὴ αἰδῶς ἔστιν ἐν βροτοῖς πῶς ἕκας) ὡς σεβόμενος τὶς ἔχει, αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτῶν αἰσχύνεται), ὡς μὴ δέον τὶ πράξας. ἐν αἰδεῖτ' μὴ ἴς τ' πατρὸς, αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται). διαστέλλει ἢ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδὸς ὀλυκῶν. φησὶ γὰρ διαφορᾶν τὴν ἢ νομιζόμενον αἰδῶς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδῶς πῶς ἡλικίαν. πῶς ἀρετὴν, πῶς ἐμπειρίαν, πῶς δυσβουλίαν. ὁ γὰρ ὧν σάμενος αἰδεῖσθαι πῶς ἑκάστῳ τὸ εἰρημένων ὑποροχῶν προσοίσει), ὅτως διακείμενος, ὁ δὲ τὸ ἁμαρτηκέναι ἢ, ἀλλὰ δὲ τὸ σεβεῖν, καὶ ἡμαρτὰς εἰρημένας ὑποροχάς. ἡδ' αἰσχύνη πρῶτον μὴ πῶς πάντα ἄνθρωπον, ἐπεὶ τὰ ὧν τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν δὲ αἶνος ὅτι λόγος καὶ ἀπόλησιν μυθικὸν ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πῶς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησὶ Κίλλιος τὰ ἐξῆς ἐν τῷ πρώτῳ παροιμιῶν, οἷον ἀπὸ μὴ ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ. Αἶνός τις ἀνθρώπῳ, ὅδ' ἀρ' ἀλώπηξ τε, κἀετός.

Ξυνωνίαν ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ, Ἐρέω τὶν ὑμῖν ὦ κηρυκίδη,
Ἀχνυμένην σκυτάλῃ. εἶτ' ὧν φέρει,
Γίθυκος ἦα θεείων ἀποκείθεις,
Μόνος ἄρ' ἐγαπτίν.
ζεῦ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ σωλῶτορ.
Γυκνὸν ἔχουσα νόον. καὶ Ἡσίοδος,
Νῦν δ' αὖ βασιλῆας ἐρέω νόεσσι καὶ αὐτοῖς,
Ὁ δ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδὼν ποικιλόδειρον.
Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς πρὸ Καλλιμάχου,
Ἄκρε δὴ τὸν ἄνον, ἐν κότε τμώλῳ,
Δάφνιν ἐλαίν ἐκὸς οἱ παλαιοὶ λυδοί
Λέγουσι θεοῖς. καὶ τὰ ἑξῆς. ἔστιν ὁ αἶνος ὀξὺ πλῶ μὴν παροιμία μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πῶς παραμυθίαν τὸ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. παροιμιῶν δὲ ἡ τὴν ἀρχὴ κεφαλαίου ὧν τὸ χέρον ἀναφορὰν ἔχει ἐν δεῖξαν τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξω θεν ἐν δεχομένην μεταβασιν. οἷον, μέγε δῶς πότ' ἐν βοτάνῃ. καὶ ἄκιστος μεθ' ἀνθεσήρια.

Αἴθειν καὶ ὤφελον διαφέρει. τὸ μὴ γὰρ ὅτιν ἀπεμφαίνοντα πρόσωπον. τόδ' ὤφελ) ἐμφαίνει πρόσωπα. οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ αἴθειν ὅτιν ἐπιρρῆμα, τόδ' ὤφελον ῥῆμα.

Αἰκίαι καὶ ὕβρεις διαφέρουσιν. αἰκίαι μὴ γὰρ εἰσὶν ἀεὶ αὐδὲ προπηλακισμοὶ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησίν, ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ προπηλάκισαι δὲ τὸ μόν.

Αἰπό-

Ἀιπόλος καὶ ποιμὴν διαφέρει. ἀιπόλος μὲν γὰρ ὁ ὦν τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς. ποιμὴν δὲ ὦν τ

Ἀκταὶ καὶ δῖνοι διαφέρουσιν. ἀκταὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ περιῴδεις τόποι τῆς θαλάσσης. δῖνοι δὲ οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόνιον δράκων διαφέρει. ἀκόνιον μὲν γὰρ τὸ ἀκονιζόμενον ἔλαττον δράκων. δόρυ δὲ τὸ μέζον, ὦ ἐκχέρης ἐχρῶντο. τὸ δὲ ὁ μήρω, καὶ τὸ δόρυ προϊέναι.

Ἀκαιρία ἀσχολίας διαφέρει. ἀκαιρία μὲν γὰρ ὅταν γένηται καιρὸν ἐπιτυγεῖν. ἀσχολία δὲ ἡ περὶ τι ἄλλο ἀνατροφή.

Ἀκαρὴς σιτῶν, καὶ ἀκαρῆ αὐτῶν διαφέρει. ἀκαρῆ μὲν αὐτῶν σημαίνει τὸ βραχύ. οἷον, ὅσ' ὅλον ἀκαρῆ θλ τύχης ἐπίσαμαι. ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ πρὸ βραχὺ ὅν. κατὰ πεῖρον ἀκαρὴς τῷ λέγ.

Ἀληθὲς καὶ ἄληθον διαφέρει. ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως τὸ γνώσιμον τοῦ ψεύδους. ἄληθον δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ' ἐπιρρώτησιν λεγόμενον.

Ἀλοᾶν καὶ ἀλοιᾶν διαφέρει. ἀλοᾶν μὲν γὰρ δικαίως ὦν τ ἄλω πατεῖν καὶ βίβειν τοὺς σάχυας. ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης.

Ἢ μυτὲ ἀλοίησον, ἢ παῖδος γνάθον ἐπάταξον. ἀφ' ὃ καὶ μετραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

Ἀλλοίωσις ἑτεροιώσεως διαφέρει. ἀλλοίωσις μὲν γὰρ ὁ μὲν μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τ πρότερον ὑπολήψεως οἴκησις ἑτέρα. ἑτεροίωσις δὲ ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἀλίπασον καὶ ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλίπασον. ἁλίσπαρτον ἢ τὴν ἁλίεσπαρμένην χώραν, ὡς πινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος οὐκ ἀκισμένος, καὶ ἀνυδρα πόντως ἔχοντας τὰ σώματα ἁλιπάρτους καλῶ.

Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. ἕτερος μὲν δὲ ἐπὶ δυοῖν, ἄλλος δὲ ὦν πλείονων.

Ἁματροχία, καὶ ἁρματροχία διαφέρει. ἁματροχία μὲν γὰρ ὅταν ἡ ταυτοσυμβολὴ τ ἁρμάτων.

Εἶχον Μενέλαος ἁματροχίας ἀλείνων.

ἁρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τ τροχοῦ ἡ ὑπὸ τ γῆς. Οὐδέ τι πολλὴ.

Γίνεται ἐπὶ πόρρωθεν ἁρματροχία κάτω.

Ἀμυγδαλῆ καὶ ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περιπεφυκὼς τὸ δεγόδρυον δικλεῖ. ἀμυγδάλη δὲ πρὸ ξυτόνως, τὸν καρπὸν, καθὰ καὶ Εὔπολις φησὶ παρὰ τοῖς φησί.

Δίδου μασάσθαι ναξίας ἀμυγδάλας.

Ἅμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. ἅμα μὲν γὰρ ὅτι χρονικὸν ἐπίρρημα, ὁμοῦ δὲ τοπικὸν. σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγείρω αὐχαίρεσι τῷ σκύθη, εἰπὼν μετὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμαζον, ὁμοῦ μὴ τοι ὀκέτι. ὀ γὰρ γὰρ τοῦ αὐτῶ ἐγγνήθυζον, ἀλλ' ὁ μὲν ἀθήνησιν, ὁδὶ γὰρ σκυθία. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει.

Ἐνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ δύχωλη πέλεν αὐδρῶν ὀλλυόντων τε καὶ ὀλλυμένων. αὐτὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσιν ἕκαστοι. Οἶδ' ἅμα πάντοθεν ἐφίππιοι μαστιγας.

ἐπιβοπικῶς δὲ τῇ ὁμοῦ ἐπιφέρομεν. καὶ πάλιν, Ἄλοδ' ὁμὸ πίνακάς τε κρεῶν, καὶ σώματα φωτῶν. αὐτὶ τ ἐν αὐτῷ τοῦ τόπῳ.

Τὸ πρὶν καὶ δύο πᾶδε λάβε κρέων Ἀγαμέμνων Ἐν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμὸ δὲ ἔχων ὠκέας ἵππους. ἐδ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ ὁμὸ καὶ ὦν χρονικὸ τάσσει ἐπιβρήματος, ὡς φησὶν Ἀσκληπιάδης.

Ἡ δὲ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ τε λοιμὸς ἀχαιοὺς. εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν δὲ ὁμοῦ γ' τοῦ αὐτῷ τόπῳ, οἷον γ' πρὸς ὅτε λοιμὸς, καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς ἀχαιούς.

Ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. ἀμφότεροι μὲν γὰρ ὁρῶμεν, ὅταν γ' τοῦ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ προσῆκον, ἀμφότεροι τὸν δικόν μίαν οὖσαν φέρουσιν. ἑκάτεροι δ', ἐπὶ δίαν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτ πράττει, οἷον ἑκάτερος αὐτ δικόν φέρων, ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτ μίαν φέρει κατ' ἰδίαν.

Ἀμαυροῦσθαι καὶ ἀμαυροῦν διαφέρει. ἀμαυροῦσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ κολάζειν οὐ προαδικήσαντας. ἀμαυροῦν

Ἀμαρτάνει ὁ πλημμελῶν. διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἄμβος καὶ ἀμβὸς διαφέρει ἄμβος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ θεῖσματα, τοῦτ' ἔστι τὸν καρπόν. ὀξυτόνως δὲ ὁ καιρὸς τὸ θερισμοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ πρωγνὸς τ πρωγάν.

Ἄμαθος καὶ ψάμαθος διαφέρει. ἄμαθος μὲν γὰρ ἡ γὴ πεδίω κόνις. ψάμαθος ἢ ἡ παθαλασσία ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι καὶ κατακεῖσθαι διαφέρει. ἀνακεῖται μὲν γὰρ ὁ αὐθρωπος ἢ εἰκὼν τοῦ δὲ κατὰ πεμπὼ, κατὰ κεῖται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα καὶ ἀνδρία διαφέρει. ἀνδραγάθημα μὲν γὰρ ὅταν, εἰ καὶ τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν ἔχειμαρτυρεῖται, ἀνδρία δ' ἀλαζόνες ἐπαινεῖται.

Ἀνοχὴ καὶ ἐπικηρυκία διαφέρει. ἀνοχὴ μὲν γὰρ ὅταν ἡ γὴ πολέμῳ δίκα τινὰ χρέαν ἀναβολὴ ἢ σωθῆκλω, κοινῇ τοῦ ἐπιγνῶναι ἀλλήλοις, ἐπικηρυκία δ' ὅταν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αὐτοβολίδας ἀνοχὰς, ἢ πατρίδας, ἢ εἰρήνη.

Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. ἀνάμνησις γὰρ ὅταν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τ παρελθόντων. ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προσχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. ἀναβάλλεσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ προτίθεσθαι καὶ παρίγνεται τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων. ὑπερτίθεσθαι δὲ τὸ ἐπιμελούμενον ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀνακωχὴ καὶ ἀνοχὴ διαφέρει. ἀνακωχὴ μὲν γὰρ ὅταν ἡ ὑπὸ τ νέων ἀναχώρησις. ἡ δὲ δίκα τ ὁ ἀνακωχὴ, ἀνοχὴ μακρὰ πολέμου. διακωχὴ, καὶ ἀκωχὴ διάλυσις τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνάλυτος καὶ ἀνάλυσις διαφέρει. ἀνάλυσις μὲν γὰρ ὅταν ὁ ἀνεπίστρεπτος τ καθήκοντος. ἀνάλυσις δὲ ὁ μὴ ἀνιδρ.

Ἀντικρυς καὶ αὐτικρὺ διαφέρει. αὐτικρὺ μὲν γὰρ ὁ ἐπ' ὀυθείας, ἡ δὲ φανταίας χωρεῖς τοῦ σ, ὡς καταυλικρύ. αὔτικρυς δὲ ὁ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς, ἢ ἐπ' ὀυθείας ὀπτικόν.

Ἀναβάτης Ⓒ ἐπιβάτης διαφέρει. αὐαβάτης μὲν γὰρ ὦν ἵππα ἐπιβάτης ἢ ὠδὶ νικός.

Ἀνασταῖαι ἢ ἐγερθῆναι διαφέρει. αὐαστῆναι μὲν γὰρ ὠδὶ ἔγερ, ἐγερθῆναι ἢ δὲ ὕπνο.

Ἀναγόμενοι ἢ ἐγερθέντες διαφέρει. αὐήγονται μὲν γὰρ οἱ πλέοντοι, αὐαγόμεναί τε ἀνῆδι. αὐήχθη σαν δὲ τινοι εἰς ὁ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ ἀδελφεψιοὶ διαφέρουσιν. αὐεψιοὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδοι. ἀδελφεψιοὶ δὲ οἱ τῶν αὐεψιῶν παῖδοι.

Ἀναγκάζειν ἢ βιάζεσθαι διαφέρει. αὐαγκάζειν μὲν γὰρ ὅταν ὦν ἐμψύχων. βιάζεσθαι ἢ ὠδὶ ἀψύχων, οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον ἢ αὐάπτον διαφέρει. ὅτι ὁ μὴ αὐάτιον πῶς ἑτέρου λέγεται, ὁ δὲ αὔαρχον πῶς ἑαυτοῦ.

Ἄνηρον καὶ ὠμόλαιον διαφέρει. αὔτρον μὲν τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, ὠμόλαιον ἢ ὁ χειροποίητον.

Ἄνοια καὶ ἀφροσύνη διαφέρει. αὔοντο μὲν γὰρ ὅταν ὁ μηδὲν νοῶν. ἄφρων δὲ ὁ νοῶν μέν, ὁ φρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἄξονες ἢ κύρβεις διαφέρει. οἱ μὲν ἄξονες ἦσαν τε τράγωνοι. οἱ δὲ κύρβεις τρίγωνοι. ἢ οἱ μὲν ἄξονες εἶχον αὐτὸν ἰδιωτικοὺς ἐγγεγραμμένους. οἱ ἢ κύρβεις δημοσίας ἱστοροῦσιν, ἢ ἔτι ἑτέρου τινὸς ὦν.

Ἀξιόχρεως μὲν ὅταν ἡ ἐπιλυσαίτο ἱκανός, ἀξιόπιστος δὲ ἐπιστεύεται ἄξιος.

Ἀξίωμα μὲν ὅταν ὁ καθ' ὑποβολὴν διαπρέπον. ἀξία δὲ ἡ ἐκ δοκιμασίας αὐαίρεσις.

Ἀποσάσι ἀπροσασία διαφέρει ἀποσασία μὲν δηλοῖ ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποσὰς τὸ δεσπότου ἀπροσασία δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλεῖτο ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

Ἀποκήρυκτος ἢ ἐκποίητος διαφέρει. ἀποκήρυκτος μὲν γὰρ ὅταν, ὁ ὦν ἀδικήματα ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. ἐκποίητος ἢ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς ὑοθεσίαν ἄλλῳ, ὁ λέγουσιν εἰσποίητος γεγονώς.

Ἀπολογεῖσθαι ἢ ἀφλογίζεσθαι διαφέρει. ἀφλογεῖσθαι μὲν γὰρ ὅταν ὁ ὦν τῷ λόγῳ τῶν κατηγοριῶν ἀνασκευάζειν. ἀπολογίζεσθαι δὲ ὁ ἀποδιδόναι τὸν λόγον τῶν διαπαυμάτων. ἢ γὰρ ὁ ἁπλοῦς λογίζεσθαι Ⓒ λογισαὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι ἢ ἀφεύγειν διαφέρει. ἀφδρᾶναι μὲν γὰρ τὸ αὐαχωρήσαντά τινα δύσκολον εἶναι ὅπου δεῖν. ἀφεύγειν τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τῶν διαφορῶν ἐν τῇ αὐαβάσει. ὅτε ἀφ δὲ δρᾶσιν. οἶδα γὰρ ὅπου ἔχουσι, ὅτε ἀφεύγω

Ἀπὸ ἢ πρὸς διαφέρει. ἢ μὲν γὰρ ἀφ' πίθεσιν. ὦν ἐν τῶν ἀψύχων. οἷον ἐπ' ἀθλητῶν. ἢ ἢ πρὸς ὠδὶ τὸ ἐμψύχων, οἷον πρὸς Σωκράτους. οἱ φιλοσοφοῦντοι ἢ ἁμαρτάνουσιν. ἢ ἀλλαγῇ προδέσεως χρῶν

τοι, ὡς Ⓒ Ὅμηρος. Παρὰ νηῶν αὐιόντες. αὐπὸ τὸ ἀφ' τῶν νηῶν. ὡς ἢ ἀλλαχοῦ φησι κυρίως. Οὐτέ ποτε προτρέπουσι μελαιαῖν ἀφ' νηῶν.

Ἀπελεύθερος Ⓒ ἀξελεύθερος διαφέρουσι. ἀπελεύθερος μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἐκ δούλου ἀπελευθερωθείς. ἀξελεύθερος δὲ ὁ γνώμῃ δίκαι χρεία προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλῳ τινὰ αὐτίαν δεδεμένος, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν.

Ἀποφορὰ ἢ εἰσφορὰ διαφέρει. ἀφορὰ μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις πορίζόμενα χρήματα, ἢ καὶ αὐαφορὰν καλοῦσιν. εἰσφορὰ ἢ τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Ἀποκριθῆναι καὶ ἀφκρίνασθαι διαφέρει, ἀποκριθῆναι μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἀποχωρισθῆναι. ἀποκρίνεσθαι δὲ ὁ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι, Ⓒ κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι διαφέρει. ἀφνίψασθαι μὲν γὰρ ὅτι μετὰ ὁ φαγεῖν. κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.

Ἀποφορὰ ἢ αὐαφορὰ διαφέρει. ἀποφορὰ μὲν γὰρ ὅτι ὁ νῦν καλούμενος φόρος. αὐαφορὰ δὲ ὁ ἀφ' τοῦ δυόδημον ἢ δυσώδων αὐαφερόμενος ὀσμός.

Ἀπέθανε καὶ τέθνηκε διαφέρει. ἀπέθανε μὲν νῦν τέθνηκε ἢ πάλαι. ὡς πρὸ ἐπάτηκε μὴ δ' ἐνα σίμορον, πρὸ ἐπεπάτηκε ἢ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχα λέγεται. ἀποκατάστασις δὲ ἐμψύχα Ⓒ ἀγομένα.

Ἄρχειν Ⓒ κρατεῖν διαφέρει. ἄρχειν μὲν γὰρ ὁ ἑνῶν ἐπ' ὠφελείᾳ προῖσασθαι. κρατεῖν δὲ τὸ βίᾳ πνας ἄγειν ὑπακουόμενος ὦν δυλείᾳ. καθὸ καὶ τὸ θηρίων κρατεῖν, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ Ⓒ ἁρπάγη πρὸς τοῖς παλαιοῖς ἀθηναίοις. ὡς φησι Τρύφων ἐν τῷ βίῳ πρὸ ἀθηναῖς προσωδίας, ἐὰν μὴ ὀξυτόνως προφερόμεθα, καθὰ πρὸ ἐν τῇ σωκθείᾳ τοῦ ἀφνήσιον Ⓒ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσῃ. ἐὰν ἢ βαρυτόνως ἁρπάγη ὡς αὐαφῆν, ἐν ἢ ἐκ τῶν φρεάτων οὐν κάδος ἀξαίρεσι. ἢ πρὸς Μενάνδρῳ αὐαγινώσκομεν ποτήριον. Τράπεζαν, ἁρπάγη, δόυτρον κάδον. Ⓒ ἐν Ἡνιόχῳ.

Τὸν παῖδα δ' ὁ δίδομεν, ἀλλ'
ἁρπάγη
Αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ἄρα Ⓒ ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ πέρασμον λεγόμενος συλλογισμὸς ἀφῤῥηματικός ὅτι, ὅτε ἀποδεῖξαι λέγομεν ἄρα τέλος ἔξει ὁ πρᾶγμα. ὁ ἢ ἡμῖν συνολῶν συλλογιστικός. εἰ ἡμέρα ὅτι, φῶς ὅτι. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ὅτι, φῶς ἄρα ὅτι. εἰ ὦν συμφέρον ποιεῖν, πειστέον ἡμῖν ἄρα ὅτι.

Ἄρτι καὶ ἀρτίως διαφέρει. ἄρτι μὲν γὰρ ὅτι χρονικὸν ἐπίῤῥημα, ὁ δὲ ἀρτίως ὠδὶ τὸ ἀπηρτισμένον ἔργον τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγοντα. Ἀρτίως μὲν ἀχρυσοπέδιλος ἄνως.

αὐτὶ χρονικὸν ἐπιῤῥήματος, πρὸ ἢ τοῖς ἀθηναίοις

ἀρτίως

ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τὴν ὥρας τὸ δ' ἄρτι παραταλικός, καὶ ἀδὴν τὴν πρωϊκνοῦς.

Ἀράχνη καὶ ἀράχνιον διαφέρει, ἀραχνὴ μὲν γὰρ θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ὁ δὲ τρόπος τὸ ἀράχνιον. ἀρσενικῶς δὲ ὁ ἀραχνὴς τὸ ζῶον.

Ἄρνιθι καὶ ἀρνεοῖ διαφέρουσιν. ἄρνιθι μὲν γὰρ λέγουσι οἱ νεόγνοι. Ὡς ἢ λύκον ἄρνεσιν ἐπέχραον. ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῶ μιν ἔγωγε εἴσκω πυγεσιμάλῳ, Ὡς ᾽ οἴων μέγα πῶϋ.

Ἄῤῥωστος καὶ ἀῤῥωστῶν διαφέρει. ἄῤῥωστος μὲν γὰρ ὁ νοσῶν. ἀῤῥωστῶν δὲ ὅτιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀῤῥωστεῖν τὸ νοσεῖν διαφέρει. ἀῤῥωστεῖν μὲν γὰρ ὁ κακχεκτῶν τὸ σῶμα, νοσεῖν δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ δία τὸ σημαίνει τὸ δυλαβεῖσθαι, ὅτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν. ὄῤῥος λέγεται ὁ τῶν ἐν γλυτὸς τόπος, ὃν τινὸς τῶν ὀρνέων ὁ τόπος ὅθεν ὀῤῥοπύγιον καλεῖται, ὀχ ὡς ἔνιοι ἀγνοοῦντες ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δὲ εἰρηται ὄῤῥος ὢν τὴν πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀροπύγιον. οἱ δὲ δυλαβούμενοι πόρι ἔνιοι ἀναπαύειν εἰώθασι τὸ ἀσθῆον πολλάκις ἢ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποτείνειν εἰώθασιν τὴν ὀρὰν, ὅταν δυλαβεῖται. δυλόγως οὖν ἐκ τῆς παρακολουθούσης τὸ ὀῤῥωδεῖν εἰρηται ἀδὴν τὴν δυλαβεῖαν καὶ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει. Τὰς γὰρ συμφορὰς τῶν κακῶς πεῖραχότων, Οὐπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

Τὸ μὲν ὀῤῥωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δὲ ἀῤῥωδεῖν, οἷον καὶ ἔρκισιν. τοῦτ' ἔστι μὴ δυλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαῤῥηκέναι.

Ἀσφόδελος, καὶ ἀφόδελος διαφέρει. προσῳξυτόνως μὲν γὰρ τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος. Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ ἀστικὸς διαφέρει. ἀστεῖος μὲν γὰρ ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις. ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ. ἀστικὸς δὲ ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

Ἄστρον καὶ ἀστὴρ διαφέρει. ἄστρον μὲν γὰρ ὅτιν τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον ὠρίων, ἄρκτος. ἀστὴρ δὲ ἑνός.

Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον πίπτει ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδήλως, καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, αὐτικρυς, ἢ φανερῶς.

Ἀτιμᾶτο καὶ ἀζημίωτο διαφέρει. ἀτιμᾶται μὲν γὰρ ὅς ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοχερεῖ ἀτιμίᾳ. ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἐν τινι πράγματι.

Ἀπτὰ ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ τὸ ἅτινα.

Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον διαφέρει. ἀτελὲς μὲν γὰρ ὅτι τὸ μήπω τετελεσμένον. ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ δὲ ἐναλλάσσοντες τοῦτο, ἀκυρολογοῦσιν.

Αὐχὴν καὶ δέρη διαφέρει. αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. δέρη δὲ τὸ ἐμπροσθεν καθ' ὃ ὅτιν ἡ φάρυγξ.

Αὖθις καὶ αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν αὖθις ἔστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δὲ αὖθι αὐτόθι. κακῶς δὲ Καλλίμαχός φησι.

Αὖθι τὸ δὲ ἐκδύνοιμι. αὐτὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

Αὖθις δία μὲν τοῦ τ, σημαίνει τὸ πάλιν. δία δὲ τοῦ θ, τὸ ὕστερον.

Ἄχριχωρὶς τοῦ σ, χρωνικὸν ἐπίῤῥημα. ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, αὐτὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπεκόψεν.

Βασιλεὺς, κοίρανος, καὶ ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ πατρόθεν, ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών. κοίρανος δὲ ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸς τὸν μνήστορα ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν.

ἡγεμὼν δὲ ὅτιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος ὡς ὁ ποιητὴς φησιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἀμ' ἡγεμόνεσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ βαρβαρικὸν διαφέρει. βάρβαρον μὲν γὰρ ὅτιν ὄνομα τὸ ἐκ ἑλληνικόν. βαρβαρικὸν δὲ τὸ τῶν βαρβάρων.

Βάραθρον καὶ βάραθρον διαφέρει βάραθρος μὲν γὰρ ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος. βάραθρον δὲ ὄρυγμάτι ἀθλίοις, εἰς ὃ τὸς κακοῦργος ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς κατα δικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν κεάδα.

Βασιλεία καὶ βασίλεια διαφέρει. προπερισπωμένως ἡ βασιλέως ἀρχή. προπαροξυτόνως δὲ ἡ βασιλέως γυνή.

Βάρις μὲν ὅτιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου.

Βάσανος, ἥτε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. ἂν τι δύσκολον συμβῇ τοῦτο βασκαίνουσιν.

Βεβλῆσθαι καὶ ἐστάλθαι διαφέρει. βεβλῆσθαι μὲν γὰρ ὅτιν τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν φάντων. ἐστάλθαι δὲ τὸ ἐκχειρὸς τετρῶσθαι.

Βιοῦν καὶ ζῆν διαφέρει. βιοῦν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται. ζῆν δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων, ἤδη δὲ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Βίος ζωῆς διαφέρει. βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν πάσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων. ζωὴ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων ἐν τοῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσαθ' ὅτως. βίος ὅτιν λογικὴ ζωή. ὁ δὲ ἐπὶ τῶν θηρίων βίον πάσσων ἀκυρολογεῖ.

Βιῶναι μὲν ὅτιν τὸ ζῆν, βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ θεᾶσθαι διαφέρουσιν. βλέπειν μὲν γὰρ

γὰρ κυρίως τὸ ὁρᾶν τι ὁπωσοῦν θεᾶσθαι ἢ τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ βλεφαρίδες διαφέρουσι. βλέφαρα μὲν γὰρ ὄντα αὐτὰ τὰ ἀδιακλείομενα μέρη. βλεφαρίδας δὲ αἱ τρίχες εἰσὶ τῶν βλεφάρων.

Βοὸς καὶ βοός διαφέρει. βοῦς μὲν γὰρ ὡς ὄνομα τῶν ζώντων. βοὸς δὲ ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βολὴ καὶ βάλη διαφέρει. τὸ βολὴ μὲν γὰρ ὁριστικὸν ὄνομα, οἷον βολὴ χολάσαιμι. τὸ βάλη δὲ δισυλλαβικῶς, οἷον βάλη πορδυσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ σωτὴρ, ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἐξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. συμμαχεῖ ἢ ὁ αὐτόθεν. συστρατεύεται δὲ ὁ ἀδιαλείπτως χρησιμεύων. ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.

Βουκολεῖν καὶ ἀγραυλεῖν διαφέρει. βουκολεῖν μὲν ὅτι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ περὶ βουλογίζεσθαι. ἀγραυλεῖν ἢ τὸ περὶ οἶκον πράγματα σωματοπαίζειν.

Βουλεύσασθαι καὶ βουλεύσαι διαφέρει βουλεύεσθαι μὲν γὰρ ὅτι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι. βουλεύσαι δὲ τὸ νοῦν θεῖναί τι, καὶ σωτάξαι κακόν. οἷον βουλεύσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν.

Βόλεσθαι μὲν ὦν μόνον λεκτέον τοῦ λογικοῦ, τὸ δὲ θέλειν καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Βλύει καὶ βρύει διαφέρει. βρύει μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ αὐθεῖν. βλύει δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ βρυχᾶν διαφέρει. βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, οἷς ὀδόντσι βρύκειν ἢ διὰ τοῦ χ, ὡς λέων ὁ βρύχεται. (σθαι.

Βωμὸς, ἑστία, ἐσχάρα, καὶ μέγαρον διαφέρουσι καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεὺς τὴν πρώτην πόλιν θυσιῶν φησὶ γὰρ βωμοὶ μὲν, γὰρ εἰς τὰς προβάσεις ἔχοντες. ἐσχάρα δὲ ἡ πῶς τῶν βιωτικῶν γινομένων, ἐπὶ τοῦ πάλαι πολυτεία. τὸ δὲ μέγαρον ἡ περιώροφος οἰκία, ἐνθα τὰ μυστικὰ τοῦ δήμου τῆς ἀθήνας ἐν ὁμόρῳ ἡ ἐσχάρα ἡ αὐτὴ καὶ ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ βωμὸς καὶ τῶν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κῆροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.
αὐτὰρ ἐπὶ βάσεων. ἡ ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον
Ἑστίη δ' ὀδυσσῆος ἀμύμονος.
καὶ αὖ ἑστιόω, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ
Καὶ ἡ σωμαθεῖσ' ἣν θεὸς ἑστίη ὄπιν.
Ἤν καὶ δ' ἠμάτρασι, ἐν ἠέλιον χρυσοπέδιλον.
ἰδίως δὲ Νεανθὴς ὁ κυζικηνὸς καὶ πρίτω τῶν κατὰ πόλιν βωμὸς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα αὐτὴ τοῦ βωμοῦ κεῖται καὶ πλειστάκις.
Μῆλον φαίνεται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάρας.
καὶ Σοφοκλῆς καὶ χρύσου,

Γαμήλιος ἐν θαλάμοις διαφέρει. ἐπιθαλάμιος μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὡς τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὴν ποίημα. ὁ δὲ γαμήλιος ὁ πεδιόρισας χρόνον τὰ ἤτοι δ' ἄν, καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς καὶ γάμου διδομένης.

Γεγωνῶσθαι ἐρεῦμεν τὸ ὡσαυτὶ γεγενημένον. γεγονέναι δὲ τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέθλια καὶ γενέσια διαφέρει. οἷον μὴ γὰρ γενέθλια πάντες ὡς τῶν ζώντων, καὶ γὰρ ἕκαστος ἡμέρα ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. γενέσια ἢ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, καὶ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. ὁ δὲ λέγων ὡς τῶν ζώντων. γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων καὶ πρεσβύτης, καὶ προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἐπιβολῆς τῶν Διονύσου συμμικτῶν, λέγων ὅτως. ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ αὐθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως. Γέρων μὲν γὰρ ὅτι τὸ γεννηθὲν εὐθέως. παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον τὸ τιθηνοῦ. παιδάριον ἢ τὸ ἥδη περιπαίζειν καὶ τὸ λέξεως αὐτεχόμενον. παιδίσκος δ' ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας. πᾶς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων διανόμενος ἐστί. τοῦ δὲ ἐχομένου ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὴ πάλλικα, οἱ ἢ βέ παιδία, οἷδ' αὐτίπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ἔφηβος. ἐν δὲ κυρίῳ τοῦ ἐφήβου τριακάτου καλοῦσιν. ἐν κρίτῃ ἀποσβόμενος, διὰ τὸ μηδ' ἐπωνῶν κοινῶν δικόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα μειράκιον, εἶτα μείραξ, εἶτα νεανίσκος, εἶτα νεανίας, εἶτα ἀνὴρ μέσος, εἶτα προβεβηκὼς, ὃν καὶ ὁμογέροντα καλοῦσιν, εἶτα γέρων, καὶ πρεσβύτης, εἶτα ἑκατόγηρως.

Γελοῖον καὶ δυσπρόσιτον διαφέρει. γελοῖον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὡς διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρὶς τινος ὕβρεως. δυσπρόσιτον δὲ τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δυσπρόσιτον τὸν λόγον.

Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρει. γέλοιος μὲν ὁ καταγέλαστος. γελοῖος δὲ ὁ γελωποιός.

Γαμεῖν καὶ γαμεῖσθαι διαφέρει. ὅτι γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ. γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ ὅμηρος τοῦ διαφορᾶν τετήρηκεν αὐτῶν, ὧδε τοῦ γαμεῖσθαι εἰπών,

Γαμεῖν ὦ γύνω, ὅσ' ὄν ποτέ δ' ἀγαρίξας,
Γαμεῖ. καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ὧδε θελύτηλε. Καὶ θαλάμοις γὰρ ὦ κεῖνος ἐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ.
Σοὶ μὲν γὰρ γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μὲν ὅτι ἡ τελευταία ἡλικία, γήρασις δὲ ἡ ἐπ' αὐτῷ πόρευσις. μήποτε δὲ ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

Γράμμα στοιχεῖον διαφέρει. στοιχεῖον μὲν γὰρ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος, ὃ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος. γῆμα, ὃς ἐν ᾠδῇ, πρόγονον μὲν γὰρ ὅτι τὸ Δ. προσγύλον δὲ τὸ ο, τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον. οἷον α, β. καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλιμαχός τε φησί.

Γράμματα δ' ἐκ εἴλησαν ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἔστι τὰ γράμματα. ἐν πάλιν. Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. καὶ ἐν τῇ σωκρατείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα

τὸν δὲ. ὁ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἐμπόρων γραμμάτων.

Γυμνασιῶται καὶ γυμνάσιοι διαφέρει. γυμνασιῶται μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὑφ' ἑτέρου, γυμνάσιοι δὲ τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις. ἄσκησις δὲ ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκληρικῶν.

Δ

Δαμάλης καὶ δαμαλίς διαφέρει. δαμαλίς μὲν γὰρ ὁ ἄρρην μόσχος. δάμαλις δὲ ἡ θήλεια. μόσχος δὲ κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαὶ σωδίεσμος ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος.

Τίς δὴ ὁμιλεῖ; Ἢ

πῶς δὲ τῶν ἄλλων τρόπων.

ὁ δὲ συμπλεκτικός ἢ σωτεταλμένως.

Δεσπότης καὶ κύριος διαφέρει. δεσπότης μὲν γὰρ ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, Ἢ κύριος. κύριος δὲ καὶ πατὴρ ἢ υἱὸς καὶ αὐτὸς ἑαυτῶν.

Δέος καὶ φόβος διαφέρει. δέος μὲν γὰρ ὅτι πολυχρόνιος κακῶν ὑπόνοια. φόβος δὲ πρακτικὴ πτῶσις. διόπερ Ἡρόδοτος φησὶ τὴν τετάρτην ἡμέρας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ δημόκοινος διαφέρει. δήμιος μὲν γὰρ ὅταν ὁ αἰωρῶν οὐκ καταδίκης δημόκοινος δὲ ὁ βασανί

Δήμητρ καὶ δάματρ διαφέρει πρὸς ὁῖς (ζων.

ἀπηνῶς, φησὶ Τρύφων. δήμητρ γὰρ φησὶν ἐστὶν ὡς θεὸς δάματρ δὲ ἐπὶ θαυμασμοῦ.

Δῆμος καὶ δημὸς διαφέρει. δῆμος μὲν βασιλεύονται, τὸ πλῆθος τῶν πόλεως. δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ σόλος διαφέρει. δίσκος μὲν γὰρ ὅτι λίθος τετρημένος. ὡς φησὶ Τρύφων καὶ πέμπω τοῦ ἐλλιωισμοῦ σόλος δὲ τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον. Ὅμηρος,

Σόλον αὐτοχόωνον, καὶ οὐ ἄλλοις λάβε δίσκον.

εἶτ' ἐπὶ φέρει, Βόμβησε δὲ λίθος.

Ἢ Πίνδαρος, Λιθινοῖς ποτ' αὐτὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ διαιτητὴς διαφέρει. δικαστὴς μὲν γὰρ ὅτι ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτὴς, διαιτητὴς δὲ ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς συμβιβάσεως χάριν, Μάνανδρος καὶ πέμπω.

Εἴτις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται, καὶ διέφθορε διαφέρουσι. διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου. διέφθορε δὲ ἑαυτοῦ. Ἀριστοφάνης κόραις.

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μάνανδρος ἀδελφοῖς.

Εἰδὲ ἔστι τῶν κόρων διέφθορώς. Ὅμηρος.

Φεύγας ἠλεὲ διέφθορας. διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φεύγας.

Διαβόητος. καὶ ὠνιβόητος διαφέρει. διαβόητος μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος. ὠνιβόητος δὲ ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων καὶ δυστόρῳ, Καὶ μ' ὠνιβόητον ἢ γέτονας ποιήσῃς.

ὅθεν δὲ ὕμνοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφαλον καλοῦσιν.

Διαβόητος περιβόητος διαφέρει. διαβόητος μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος. περιβόητος δὲ ὁ ὠνὶ κακίᾳ. καὶ πρὸ βόητον πᾶσιν αὐθρώποις αὐτὸν πρὸ δηλοῦσιν ὁ ἀκρατής. καὶ ὅσον δὴ τὸ λεγόμενον. Ἡ ἔστι ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τριοδλίῳ, Ἑαυτὸν ὅτω πρὸ δηλεῖ ὁ ἀκρατής.

Διπλοῦν καὶ δίπλασιον διαφέρει. διπλοῦν μὲν γὰρ ὅτι κατὰ μέγεθος. δίπλασιον ἢ κατὰ ἀριθμόν, ὡς δίπλασιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον δίπλασιά χρήματα ἔχει. ὠνὶ ἢ τῶν διπλεμένων τὸ διπλοῦν, ὥσπερ ὠνὶ τῶν πτυχωμένων ἱματίων, δίπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι δίπλασιον.

Διχόθμος καὶ δίχοτόμος διαφέρει. διχόθμος μὲν ὁ εἰς δύο διηρημένος. δίχοτόμος δὲ ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

Δίηγησις καὶ δίηγημα διαφέρει. δίηγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησις ὅτιν ἡ ἐν μέκει, τὸ τέλειον ἔχουσα. δίηγημα δὲ καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδλάξω καὶ διδλάξομαι διαφέρει. διδλάξω μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ. διδλάξομαι δὲ δι' ἑτέρου ὡς οἰκοδομήσω μὲν δι' ἑαυτοῦ, οἰκοδομήσομαι δὲ δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ μηλωτὴ διαφέρει. διφθέρα μὲν γὰρ ἀγνῶν, μηλωτὴ δὲ προβάτων.

Διορθοῦν καὶ ἐπανορθοῦν διαφέρει. διορθοῦν μὲν γὰρ καὶ ὠνὶ δρεάτων, καὶ ὠνὶ ὀβελίσκων, καὶ ὠνὶ λόγων. ἐπανορθοῦν δὲ ὠνὶ μόνων λόγων.

Διαπολιτεύεσθαι καὶ ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ λέγεται οὐ ἐκ τῆς πόλεως. ἀνὰ πολιτεύεσθαι ἢ οὐ δὲ ἑτέρας ἀνὰ διαλαβοῦσας ἀλλήλοις. Θεόπομπος ἢ καὶ οὐ ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένης πρὸς ἀλλήλους ἀνὰ πολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδλάσκαλος καὶ ὠνιστάτης διαφέρει. διδλάσκαλος μὲν γὰρ ὅτι λόγων. ὠνιστάτης δὲ ἔργων.

Διαλέγεται μὲν ὁ διδλάς λόγον, καὶ λαμβάνων λαλεῖ δὲ ὁ μὴ προυδλαῖον λεγόμενον. λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ δὲ ἐξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα. φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη ἢ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοκίμασατο τὸν δοκιμάσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ δοκίμασατο σημαίνει τὸ ἔδοξε. τὸ δὲ δοκίμασατο αὐτὸ ἐδίσασε.

Δῆλοι καὶ οἰκέται διαφέρουσι. δῆλοι μὲν γὰρ εἰσὶ καὶ οἱ τῶν ἥλιον, καὶ πάντων οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα, οἰκέται δὲ ἐλευθέρων.

Δόξα καὶ κλέος διαφέρει. δόξα μὲν ὅτιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. κλέος δὲ ὁ πρὸς τὸν πρόσλαλον.

Δύναμις καὶ ἰσχὺς διαφέρει. ὡς φησὶ Πλάτων ἐν πρωταγόρᾳ, ὁ γὰρ ταυτὸν ὅτι δύναμίν τε καὶ ἰσχύν. ἡ μὲν γὰρ δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ. ἡ δὲ ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ δυτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπρόσβατος καὶ ἀπρόσβατος διαφέρει. δυσπρόσβατος γὰρ ὅτιν ὃς δυσχερῶς πρὸς λέγεται τὸν τοιοῦτον λόγον. ἀπρόσβατος δὲ ὃς ἀκρατεύεται, καὶ οὐ ἐξ οἷος τε ὅτιν πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει. δῶμα μὲν γὰρ κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα. τὸ δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

Δωροδοκία, ἢ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Εγχρίσαι καὶ ἀναλεῖψαι διαφέρει. ἐγχρίσαι μὲν γὰρ οὐδὲ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἅ τινες βιόστα λέγουσιν, ἀναλεῖψαι δὲ οὐδὲ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾶ καὶ ἐγγυᾶται διαφέρει. ἐγγυᾶ μὲν γὰρ ὁ δίδους. ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐδίδαξε καὶ ἐδιδάχθη διαφέρει. ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής. ἐδιδάχθη δ' ὁ πατὴρ συνήλας.

Ἀριστοφάνης γὰρ νεφέλαις.

Ἐδιδαξάμην μιθοῦ νὴ δία ὦ μέλαι.

Εἰκὼν καὶ προβολὴ διαφέρει. εἰκὼν μὴ γὰρ ὄντων ἐπ' αὐθεάτου προβολὴ ἢ λέοντος, καὶ ἵππου καὶ ἄλλων.

Ἐκκλησία καὶ κατάκλησις διαφέρει. ἐκκλησίαν μὴ γὰρ ἔλεγον οἱ ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν. κατάκλησιν δὲ ὅποτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν σωκαλεῖν πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐκεῖ δηλοῖ τὸ κατὰ τόπον. τὸ δὲ ἐκεῖσε εἰς τόπον. ὅτως ἐρωμένον ἐκεῖ κατέλαβον αὐτόν, καὶ ἐκεῖσε πορεύομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. ἐκπολεμῶσαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν, ἐκπολεμῆσαι δὲ τὸ πόλιν ἀξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ ἀπόγονος διαφέρει. ἔκγονος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

Εἰ ἐτεόν γ' ἐκείνου ἔγγονός ἐστι, θάμβος μ' ἔχει εἰδόντα. καὶ δὶ ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. ἀπόγονος δ' ὁ ἥδη υἱονεύς, ἢ ἔτι ἀποθανόντος καταχρῶνται δ' ἐνίοτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπόγονῳ αὐτὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία μαρτυρίας καὶ τινὶ διαφέρει. δηλοῖ Μνάρχος καὶ τῷ κατὰ Κλεομέδοντος λέγων, ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀπεδημηκότων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος ἀτελῆς διαφέρει. ἕλκος μὲν γὰρ ὅτι χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γινόμενον. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀπὸ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δέλκειν τὴν σάρκα. ἀτελὴς δ' ἐστὶν ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοῦ σιδήρου πληγή.

Ἐλέατρος καὶ ἰατρός διαφέρει. ἐλέατρος μὴ γὰρ ὅτιν ὁ μάγειρος παρὰ τὸ ἕλειν τὸ ἄρτεζα δ' εἰ σὶ μαγειρικά. Ὅμηρος,

Καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχουσαν.

ἰατρὸς δὲ ὁ προσάτης τὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ ἔμβατα διαφέρει. ἐμβάδες μὴ γὰρ τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. ἔμβατα δὲ τὰ τραγικά.

Ἐμεῖν καὶ ἐμεῖν διαφέρει. ἐμεῖν μὲν γὰρ ὅτιν ἀσώας θρόν, ὡς Ὅμηρος,

Ἐμεῖν δὲ σιώδεα μῦθον.

τὸ δὲ ἐμεῖν σιωάρθρον, τὸ ἐμεῖν παιδός. καὶ Μνῆσαι πατρὸς σοῖ θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ. αὐτὶ τοῦ πατρός σοῦ.

Ἐμπειρία πεῖρας διαφέρει. πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ὧν ἢ λύσις γνῶσις ὅτι δοκιμαζομένη ἐμπειρία ἢ ἐπὶ πολλῶν καταλήψεις βεβαία. πάλιν ἢ τέχνη ἐμπειρίας διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κάμνουσιν, ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ἰατρική.

Ἔνδον καὶ ἔσω διαφέρει. ἔνδον μὴ γὰρ τὸ ἐν τῷ σημαίνει. ἔσω δὲ τὸ εἰς τόπον. ἔνδον μὴ γὰρ ὅτιν ὁ πᾶς, ἔσω ἢ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει δ' ὁ λέγων, ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ ἔσω ὅτιν ὁ πᾶς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ. φησὶ γὰρ ἐν τραχινίαις.

Γνωσθῆναι οὔτε ἔσω εἴσιν, οὔτε ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γνωσθῆναι οὔτε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδαις.

Καὶ τὸν γέροντα τοῦτ' ἔσω γραῦν δόμων.

αὐτὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις. Ὅπως ἢ σωθῶσι δ' ὅτι τὴς γέρων ἔσω. δέον εἰπεῖν ἔνδον.

Ἐνταῦθοῖ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐνθάδε διαφέρει. ἐνταῦθοῖ μὴ γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. ἐνταῦθα ἢ καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, ὁμοίως καὶ τὸ ἐνθάδε. τὸ δ' ἐνταῦθα, καὶ ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ αὐτὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε. ὧν μὲν δὴ τοῦ ἐνταῦθοῖ.

Ἐνταῦθοῖ νῦν ἥσο κώας ἀπορύκων.

ὧν δὲ τοῦ ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.

Ἐνταῦθα πέμψοιεν, ἔνθα μήτοθ' ἥλιος.

Φέγγος καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ οὐδὲ τοῦδε. ἐνθάδε φησὶν ἢ καλυψώ.

ἐνθάδε κἀθῆμαι μόνον σὺν ἐμοί, τόδε δ' ὦμα φυλάσσοις. Ἕκτωρ φησί.

Σέδ' ἐνθάδε γῦπες ἕδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. τὰδ' εἰς τόπον ὅτως.

Τὰ δ' αὐτοῦ λύτο γένα καὶ φίλον ἦτορ.

Τὰ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεύς. ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς. εἰς τόπον. ἔνθα καταπλεόμεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμονεύοι. αὐτὶ χρονικοῦ ἀδιαφόρου ἐπιρρήματος τοῦ τότε ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδει Παλλὰς ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ ἐνθύμιον διαφέρει. ἐνθύμημα μὴ γὰρ ὅτι ποῖ λόγου χῆμα, τόδ' ἐνθύμιον ἐπιθέτου τοῦ προσοπαίου παρ' ἀτηνοῖς. ὁ γοῦν ἀντιφῶν ἐν τοῖς φοινικοῖς φησι.

Τεθνεῶς ὅτι ὑμῖν ἐνθύμιον γνώσεται.

Ἔνδοξος καὶ ἐπίδοξος διαφέρει. ἔνδοξος μὴ γὰρ ὅτι ὁ ἐπίσημος. ἐπίδοξος δὲ ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἕνεκα καὶ χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἕνεκα ψιλῶν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον ἕνεκα. Ἀλεξάνδρου, καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε. Μενέλαος. ὁ δὲ χάριν μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάου χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ ἐννοεῖσθαι διαφέρει. ἐννοεῖν μὲν γὰρ ὁ ἄφνω μὴ ἐπίστης. ἐννοεῖσθαι δὲ ἀπὸ μακρᾶς διαλογιζόμενος.

Ἐξόσον καὶ ὀξύτης διαφέρει. ὀξύσον μὲν γὰρ χρόνου. ὀξύτης δὲ τῆς ὀξύτητος.

Ἐξανέψιοι καὶ ὀξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ Βαρυτόνως προφέρονται τὸ ὄνομα. φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν διδυτόρῳ περὶ ἀπλήκης προσωδίας. ὀξανέψιοι ὡς ἀμέριμνοι, αὐξανομένης τῆς ὀξείας ἐκτὸς ἀνεψιοὶ ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ γὰρ οἱ μὴ ἀνεψιοὶ τῆς ἀδελφῆς παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. ὀξανέψιοι δὲ οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ πίστεως ἐχόμενα, τὰ δὲ ὑποφερῆ ἐοικότα.

Ἐπικήδειος καὶ θρῆνος διαφέρουσι. ἐπικήδειος μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπὶ τῷ κηδεῖ θρῆνος ἢ καὶ ἐν ᾠδῇ ὅτῳ τρύφων. Ἀριστοκλῆς ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τὸ ἄμπαλιν φησὶ γὰρ. θρῆνος δὲ ὅτιν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς, οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα. ὀλυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τῆς τελευτήσαντος. ἵνες μὲν ὂν κοινῶς πᾶσα εἴπον θρῆνας, οἱ δὲ διαφέρειν θρῆνόν τε καὶ ἐπικήδειον. τὸν μὲν θρῆνον ἄδειν, παρ' αὐτῆς συμφορᾶς πρὸς τὰ πάθη, καὶ μετὰ τὸν θάνατον. καὶ κατὰ μὲν ἐν αὐσι τὰς κηδείας ἀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸν δὲ ἐπικήδειον ἐπαινόμενον τελευτήσαντος μετὰ πενθῶν μεθ' ἱκετηρίας.

Ἐπιστροφὴς ὑστροφὴς διαφέρει. ἐπιστροφὴς (μὲν ἔχει φῆς ὁ προστακτικὸς καὶ ὑπομενῆς. ὑστροφὴς δὲ ὁ ὑπόδειξις ἐν τοῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ σύμμαχοι διαφέρουσιν. ἐπίκουροι μὲν γὰρ εἰσιν, οἱ τοῖς πολεμοῦσι βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι. σύμμαχοι δὲ οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δὲ ὅλης ἐφύλαξε τὴν ποιήσεως τοῦ διαφορᾶν. ἐκεῖσιν ὂν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ τρώων.

Ἐπισεῖαι καὶ ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν, ἐπισεῖαι μὲν δὲ γράμματων. ἐπισκῆψαι δὲ δὲ λόγων.

Ἐπαγγέλλει καὶ ἐπαγγέλλεται διαφέρει, ἐπαγγέλλει μὲν ὁ προστάσσει. ἐπαγγέλλεται ἢ ὁ ὑπισχνεῖται. ὑπισχνεῖται ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. ἐπαγγέλλεται ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ ἐπίλημον διαφέρει. ἐπιτίμιον μὲν γὰρ ἡ ζημία. ἐπίλημον δὲ ὁ τῆς λήμης μετέχων. ὥστε δὲ δεῖ λέγειν ὀξύτονον τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' ὀξύτονον τὸ ἐπιτίμιον.

Ἐπικηρύξαι καὶ ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποχείριον χρήματα δώσειν τοῖς συλλαβοῦσι. καὶ ἀνάγοντες ἢ ἀποκτείναντες ἵνα τῶν καταδικασθέντων, οἱ ἀθηναῖοι ἐπικήρυξαν. εἰ μὴ ἵνα ζῶντα ἀνάγοιτο ἐς ἀγορὰν ὁ τέλειον δώσειν τάλαντον, εἰ δὲ ἀνέλοιτο, ἥμισυ. ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον τὸ ἐπὶ συμβιβάσεως καὶ ἀπονοῆσαι τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ ἐπίτιμος διαφέρει. ἐπίτιμος μὲν γὰρ ὁ ἔντιμος, ἐπίτιμος δὲ ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος, ἀφ' ὅ τοῦ ἐπίπληξιν ἐπιτίμιον φασί. καὶ ἐπιτίμησον αὐτῷ αὐτὸ τὸ ἐπίπληξον.

Ἐπιχαίρειν καὶ συγχαίρειν διαφέρει. ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ὅτιν τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, συγχαίρειν ἢ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς.

Ἐπιδιδάκτος μὲν ὅτιν ὁ διδομένοις ἐπιδιδός. μεταδιδάκτος δὲ ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τὸ πυνθάνεσθαι διαφέρει. πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν. τὰ ὑπό τινος λεγόμενα αὐτὸν δὲ ἐρωτῶντα. ἐρωτᾶν δὲ τὸ ἐθέλειν τινὰ διεφαλαιώσιν λαβεῖν ἀπόφασιν, περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν τυδέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα.

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμί, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
καὶ Ἀχιλλεὺς φησιν.

Ἀλλ' ἴθι νῦν πάτροκλε διΐφιλε, νέσσορ ἐρεῖς ὅμ
λινα δῶρα ἄγῃ.

ὅτι δὲ τὸ πυνθάνεσθαι τῶν φίλων τὸ ἀκόμη πάσετα, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν τηλέμαχον.

Νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούω.
Πυνθάνομαι καὶ δίκ μοι ἀύξεται ἐνδοθι θυμός.
καὶ ὀδυσσεύς φησι.

Πυνθανόμην ἰθάκησδε καὶ ἐν τροίῃ δυρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐρώτησις ὅτι φασὶν συμβολικὴ ἀπόκρισιν ἢ κτῆσα. οἷον νέον, ἀμφίβολον, ἀφεὶς, ἄδικον. αὗται γὰρ αἱ ἐν τῷ τε ἀπόφασεις, συμβολικὰ καλοῦνται. ἔστι μὲν τοι ὅτε οὐχ ὅτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον ἡμέρα ὅτιν. καὶ ὅτως, ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα. καὶ ὅτως, ἡμέρα ὅτιν. Φύσις δὲ ὅτι λέξις, πρὸς ἣν ἐκ ἔστι συμβολικῶς ἀκρκρίνεσθαι. οἷον, τὸ οἰκεῖα ἀείσῃς; φησὶν γὰρ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. ἐν ποῖος ἔβη αὐδρόμαχος, ἢ δὲ ἀποκρίνεται. Ὅτι τῶν πύργον ἔβη μέγαν ἰλίου, ἕνεκ' ἄκουε Τέρεσθαι βῶας. Οὐ γὰρ ἐν τῷ ἐκεῖθα συμβολικῶς εἰπεῖν ναὶ ἢ ὄ. κατὰ δὲ ὂν πρὸς τὸ διαφορᾶς ταύτης φέρονται, καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προφερομένοις. Ποτάμων πρὸς τῆς διαφορᾶς φυ-

Ἐρώτησις, τοῦ σεῖσεως, καὶ ἀνακρίσεως (σιν ὅτως. διαφέρουσιν. ἐρώτησις μὲν γὰρ ὅτι σώματος ἀπόκρισις. τοῦ σεῖσις ἢ μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία ἀνάκρισις δὲ τοῦ δεῖ ἐστέρων ὀξήκησις.

Ἔρως καὶ πόθος διαφέρουσιν ἔρως μὲν γὰρ τῶν παρόντων, πόθος δὲ τῶν ἀφόντων.

Ἐρᾶν καὶ ποθεῖν διαφέρει. ἐρᾶν μὲν γὰρ ὅτι τῶν ἐν ὄψει, ποθεῖν ἢ οὐ ἀπόντας διαστέλλει ἢ καὶ ὁ μικρός. ὡς σέο νῦν ἔραμαι. καὶ με γλυκὺς ἡμέρος αἱρεῖ. πρὸς τὴν ἥραν φησὶν ὀξεῖς παρεῖναι. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλλά με σοῦ τε πόθος, σάτε μὴ. (ἀπόντος. δεῖα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ, Σὴν' ἀγανοφροσύνῃ με λιπεῖν ἐθέλω θυμὸν ἐπεῦρα. φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς

Ἐρωτᾶν μὲν ὅτι τὸ θέλειν διεφαλαιώσιν λαβεῖν ἀπόφασιν ἢ ναὶ ἢ ὄ. πυνθάνεσθαι δὲ τὸ τοῦ διεξοδικὸν ἀξιῶν πρᾶγμα. οἷον, πῶς ἐπολεμήθη;

Ἔρως μὲν ἐστὶν ὑπερβολὴ φιλοποιΐας· πόθος δὲ ἀπόντος. ἵμερος δὲ ἔρως ἀναιρεῖται τὸν πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

Ἔσται τοῦ γνῶναι διαφέρει. ἔσται μὲν γὰρ τὰ τῷ νῦν ὄντα. γνῶναι δὲ τὰ γνώσεως τυγχάνοντα. οἷον νέος πρεσβύτης ἔσται, τῷ δὲ ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. ἄλλως. ἔσται μὴ γὰρ τὸ ὑποκείμενον. οἷον ὁ πᾶς ἔσται αὐτὸς γνῶναι ἢ τὸ ἄριστον.

Ἐσιάτωρ καὶ σιαυτυμὼν διαφέρει. ἐσιάτωρ μὲν γὰρ ὁ ὑποδυόμενος. σιαυτυμόνες δὲ οἱ ἐσιώμενοι.

Ἑωσφόρος καὶ ὀψὲ διαφέρει. ἑωσφόρος μὴ γὰρ ὅτι δύνομένου τοῦ ἡλίου. ὀψὲ ἢ βραδέως, καὶ μεθ' ὀνίναυ χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προσλαθέασιν, ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ φίλος καὶ ἑταῖρος. ὁ δὲ ἑταῖρος ὁ πάντως φίλος, διὸ καὶ ὦ τοῦ αὐτὲ φυσί Ὅμηρος,

Πλησίστιον ἐδόλον ἑταῖρον. καὶ ἄλλως. φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰς τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες. καὶ γὰρ συνηθεία. καὶ γὰρ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ μονόφθαλμος διαφέρουσιν. ἑτερόφθαλμος μὴ γὰρ ὁ κατὰ περίπτωσιν τυφλωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. μονόφθαλμος δὲ ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ ἄλλος διαφέρει. ἕτερος μὲν ὧν δύο διαφέρεται. ὡς Ὅμηρος.

Φόλκος ἔλω, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ ἄλλος ὧν πολλῶν, ὡς αὐτὸς Ὅμηρος,

Δεῦ δ' ἡμεῖς οἴομεν ἄλλον.

Εὐφυὴς καὶ εὔμαθὴς διαφέρει. εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ ἀθηναίοις ὁ σκωπτικός. εὔμαθὴς δὲ ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν καὶ εὑρεθῆναι διαφέρει. εὑρεῖν μὲν γὰρ τὸ καὶ τῇ συνηθείᾳ εὑρεθῆ ἢ οἱονεὶ τὸ ἐκπορισθῆναι.

Μηνᾶδορος λυσκόλως

Εὑρηκὼς καγὼ τόδε τέχνῃ. Δίφυλος γὰρ πύρρα, Δῶρον δ' ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

Εὔμορφος εὐειδὴς διαφέρει. εὔμορφος μὴ γὰρ ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πῶς σχηματίζειν. μορφίζειν λέγομεν. εὐειδὴς δὲ ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

Εὐθὺς, εὐθὺ, καὶ εὐθέως διαφέρουσιν. εὐθὺς μὴ γὰρ ὁ καινὸν, εὐθὺ δὲ τὸ γυμνάσιον, αὐτῶν κατ' εὐθεῖαν τὸ γυμνασίου, ἢ εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ εὐθέως αὐτὸ τὸ χρονικὸν ἐπιρρήματος. ὁ δὲ φαλλάσσων ἁμαρτάνει, καθὰ Μηνᾶδορος φησὶ λυσκόλως, Τίφης ἰδὼν φθέγγε πᾶς δ' ἐλευθερῶν, Ἀπήλθεν εὐθὺς, ὡς ταχύ. Τινὲς μὲν οὖν τὸ ἀρχαῖον φασί, καὶ τὸ εὐθὺς αὐτὸ χρονικὸν κεῖσθαι. φασὶ γὰρ κατὰ λέξιν. τινὲς δὲ τὸ μὲν εὖ λέγειν, ἐπίτινος εὐθέως, οἷον ἐὰν μὲν ἡ θυλικὸν τὸνομα ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δὲ ἄρρεν, εὐθὺς ὁ καινὸν. ἐὰν δ' ἀλέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φέρεται τὸ εὐθὺ ἐπίθετον, τὸ ἐφ' ὁδὸς τὸ τῆνδε ἐπίτινος τόπου. εὐθὺ δὲ ἐστὶ σοῦς. εὐθὺ τὸ ἀρωμάτων. τὸ δὲ νῦν χρόνου ἀλέγεται, ἀλλ' εὐθὺς, οἷον.

Γήμαντος αὐτοῦ δ', εὐθὺς ἔσομαι ἐλεύθερος.

Καὶ ὡς τοῦτ' εἶδεν εὐθὺς ἐν ὤω, κάτω.

Εὐφραίνεσθαι καὶ ἡδέσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, εὐφραίνεσθαι μὴ γὰρ ὅτι, μανθάνοντά τι τῇ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. ἡδέσθαι δὲ ἐὰν ἐδίωντά τι αὐτῷ τοῦ σώματος.

Εὐθὺς καὶ εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ εὐθὺς χρόνου ὅτιν ἐπίρρημα. τὸ δὲ εὐθὺ, τὸ δὲ φαιτίας δηλοῖ.

Εὐοργεσία καὶ χάρις διαφέρει. εὐεργεσία μὲν γὰρ ὅτιν ἡ μεγάλη χάρις. χάρις δὲ ἡ ἐλαττῶν. οἷον χιτῶνα ἢ κοῦφα χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ ὄ.

Εὐθὺ τὸ ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ εὐθὺ αὐτίκεται τῷ στρεβλῷ. τὸ δὲ ὀρθὸν τοῦ πλαγίου.

Εὖ τὸ καλῶς διαφέρει. εὖ μὲν τὸ ὀρθῶς σημαίνει, καλῶς δὲ τὸ χρήσιμον συμπερημένως. τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρήσιμος.

Ἐχθρὸς πολεμίος καὶ δυσμενὴς διαφέρει. ἐχθρὸς μὴ γὰρ ὅτιν ὁ πρότερον φίλος. πολέμιος δὲ ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας. δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον πῶς τὸν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσμενὴς ἀλλ' ἀκτὸς ἔχων.

Ζῆλος καὶ ζηλοτυπία διαφέρει. ζηλοτυπία μὲν γὰρ ὅτιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἀμμίσει ὑπάρχ). ζῆλος ἢ μίμησις καλοῦ. οἷον ζηλεῖ τὸν καθηγητὴν ὁ πᾶς. Ζηλεῖ ἢ γεγείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ὧδε καλοῦ. ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τὸν δεῖ.

Ζηλῶσαι τοῦ ἐρίσαι διαφέρει. ζηλοῦν μὲν γὰρ ὅτι τὸ σὺν τῷ θυμίᾳ μιμεῖσθαι. ἐρίζειν δὲ τὸ μετὰ μάχης φιλονικεῖν.

Ζῆλος φθόνος διαφέρει ζῆλος μὴ γὰρ ὅτιν ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη. δεκοῦντος ζῆλος καλοῦ. φθόνος δὲ βασκανία τὶς τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' ὄ.

Ζῆλος μὲν ὅτι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τ' ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζῆλος τρία εἴδη. ὁ μὲν γὰρ ὅτι μακαρισμός, καθὰ καὶ φησίτις, ζηλῶ τὸν τοῦ δεῖνα τῶν τῷ δεῖ. δεύτερος καθὸ ζηλωτὴς ἔνος λέγεται, οἷον θησεὺς ἡρακλέους δὲ ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὸς ἀρσενικῶς μὲν τῶν βοῶν. θηλυκῶς δὲ τῶν σαθμῶν.

Ζώνη καὶ ζώνιον διαφέρει. ζώνη μὲν γὰρ ὅτιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ζώνιον δὲ ἡ τ' γυναικός.

Η.

Ἤγερθη καὶ ἀνέστη διαφέρει. ἠγέρθη μὴ λεκτέον ἀπὸ ὕπνου. ἀνέστη δὲ ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος μὴ ὅτι ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος, τρόπος. δὲ ἐπίστασις πράξεων καὶ σάσιν τῶν ἀστροφῶν.

Ἐλπίζειν τῷ ἐπελπίζειν διαφέρει. ἐλπίζειν μὴ γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος, ἐπελπίζειν δὲ ἕτεροι ἕτερος εἰς ἐλπίδα ἄγουσιν.

Ἡμέρα

Ἡμέρα νοῦς διαφέρει. ἡμέρα μὲν γὰρ ὅτι τὸ κατάστημα μόνον) ἀσώματον, ὃν Ἡσίοδος Θ νυκτὸς γενέσθαι γεῖ. Νυκτὸς δ' αὖτ' ἀιδής τε καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο. νοῦς ἢ σωματοφόρος), ὃν πάλιν Ἡσίοδος θεὰς ὑποτίθεται. Θέασθ' αὖτ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην Ἠῶ θ', ἃ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει γείνατο, ὧν δὲ τῆς σωματοφόρος.

Ἀλλ' ἤτοι τὸν χρυσόθρονον ἤρπασεν ἠώς.

Ἧς καὶ ἥδα, ἢ καὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἥδα πρωχημένον δηλοῖ χρόνον. τὸ δ' ἧς τὸ μέλλοντα. Ὅμηρος, Δηίφοβ' ἦ μάλα μοι τὸ πάρος πολυφίλταθε ἥδα. ὦ δὲ τὸ ἧς, Μενάνδρος γὰρ ψευδηρακλεῖ.

Ὑπὲρ μὲν οἶνος, μικρὲ γὰρ χρὴ τοῦτο δὴ λέγειν.
αὖτ' ἄλλος δ' ἧς ἀμέμπτος εἰς τὴν ἑκτίν.

Βοσκόμενος Θ γὰρ ἐλελεχθῆς ἕξεις ἀεὶ καὶ καθόλου πάνυ τὸ τοῦτο λέγεται ὡς τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον ἐὰν νοῆς. ἐὰν λαλῆς, ὅπως λαλῆς ἐὰν ἧς ἀγαθός. ὁ γὰρ λέγων πρός τινα, ἧς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφοράν, δέον φάναι ἥδα. τὸ δὲ ἧ αὐτὸ τὸ ἔφη τάττει ὁ Μένανδρος.

Ἢ Ἀ καὶ ἀναίσιον. διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα, τῇδε· ὅτι τὸ μὲν ὦ πρώτου προσώπου μόνον τάττει. τὸ δὲ ἔφη ὦ τρίτου, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυχία ὅτε μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὅτε δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ὁπότε φαμέν, ἐν πολλῇ δ' ἡσυχίᾳ.

Θαλαμᾶς ὡς ἀγαθὰς, καὶ θαλάμας ὡς μεγάλας, διαφέρει φησὶ Τρύφων πρὰ τοῖς ἀπίκοις ἐν διδυτόῳ πρὸς ἀπίκους προσωδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν διοσκόρων ἱερόν. ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Θαυμάζω γενικῶς μὲν σωτηρίαν σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορεῖ, οἷον θαυμάζω σε τούτου ἐχόντων τὴν γνώμην, ἀπαλλαγῆναι τὸ ἐπαινεῖ, οἷον θαυμάζω τὰς ὅτω φρονοῦντας.

Θεομαχία καὶ θεομαχία διαφέρει. θεομαχία μὲν γὰρ ὅτι ἡ πρὸς θεὸν μάχη. θεομαχία δὲ αὐτῶν τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς καὶ θεατὴς διαφέρει. θεωρὸς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ εἰς θεὸν πεμπόμενος. θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεαμάτων. Πότερον θεατὴς ἢ χαίρειν μαντευμάτων. Ἀ Αἰσχύλος. Βοᾶς τοιάδε πρᾶγμαθ' θεωρὸς ὤν. ἁμαρτάνεσι δὴ οἱ λέγοντες, θεωρήσαί με δεῖν ἄγωνα, δέον εἰπεῖν, θεάσασθαι. διασέλλει δὴ τοῦτο ὧδε μελῶς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Κεκίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀπίκοις ῥητόρων, καὶ πολλῶν πρᾶθέσεις ποιεῖται. καί ὅτι τὸ θεάσασθαι, ὥσπερ πρόκειται, πρὰ τὴν θέαν. τὸ δ' θεωρεῖν φησὶν ἐκ ἄλλοθεν τὸ τῶν θεῶν ὁρᾶν, τοῦτο δ' τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τὰς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σωθυσίας δὲ καὶ ὀυσεβίας, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς. Ἀ τοῖς ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικόν, ἐχὶ τὰς θέας ὡς Κεκίλιος ὑπὸ λαβεῖν, ἀλλὰ δῆλα τὸ γὰ ταῖς ἑορταῖς εἰς τὰς θεὰς ὀυσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν Ἀ ὀυφραίνεσθαι.

Θραττόντες καὶ οἰκέται διαφέρουσι. θραττόντου μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι ἐφ' ὧν θραττόμενοι οἱ προσήκοντες. οἰκέται δὲ δεσπόται.

Θέσθαι Ἀ ὑποθέσθαι διαφέρει. θέσθαι μὲν γάρ ὅτι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην. ὑποθέσθαι δὲ τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει (καὶ ὅλα ἀκρασίας τε καὶ ὀυλόγως ὀρέγεται ἐν Θ.

Θερίζειν, τὸ, τὸ διατρίψειν τὴν τῶν θέρους ὥραν ὡς τὸ χειμάζειν, καὶ τὸ τοῦ δεκαετοῦς καρπὸς συλλέγειν.

Θηβαῖοι καὶ θηβαγενεῖς διαφέρουσιν. καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, καὶ τὸν τριπόδα ἀπὸ τοῦ θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρυσὸν) εἰς ἰσμηνὸν πρῶτον. τίδ' ἐστὶ διαφορὰ θηβαγενέων πρὸς θηβαίους, ἔφορος γὰρ τῇ δυτορίᾳ φησί. θῆβαι μὲν ἂν σωτεχθῆναι εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς ἀθηναίοις ὁμόρους προβεβηκότας ἰδίᾳ θηβαῖοι προσηγόρευον πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ συμμικτοὶ ἦσαν πολλαχόθεν. γενόμενοι δὲ τὴν τοῦ μὲν κυθαιρώνα χώραν, καὶ τὴν ἀκρωτήριον τῆς δυδοίας. ἐκαλοῦντο δὲ θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγγόντοι τοῖς ἄλλοις βοιωτοῖς ἅμα θηβαίων.

Θῆς, λάστεις, ἀμφίπολος, ἄτμενος διαφέρουσι. θῆς μὲν γὰρ ὁ ὧδε μισθῷ δεδουλευκώς.

Θῆτές τε δεμνιῆς τε. λάστεις δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον τὴν πρῆσασιν ἁλὸς, καὶ ἐπὶ δ' λείαν προσαχθεὶς. ἀμφίπολος δὲ κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας. δόλιος. ἄτμενος ἢ ἐν μόνον ὁ δόλιος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.

Θράσος καὶ θάρσος διαφέρει. θρασὺς μὲν γάρ ὅτιν ἡ ἄλογος ὁρμή. θάρσος δὲ ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα καὶ θυραία διαφέρει. θύρα μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ἐξαρχῆς γνωμένη Μένανδρος γὰρ πρὸ κατεθήκη. Θύραν ἔξελε. θυραία ἢ τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

Θύεσθαι τοῦ σφάττεσθαι διαφέρει. θύεσθαι μὲν γάρ ὅτιν ἐπὶ τιμῇ θεοῦ. καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ δία πολυγχνῶν θύεσθαι φαμέν. σφάττεσθαι δὲ τὸ δι' ἥν τινα οὖν αἰτίαν φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττεσθαι.

Θύουσι καὶ θύονται διαφέρει. θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα. θύονται δὲ οἱ δία τῶν πολύγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ θῦραι διαφέρουσι. θύρα μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων, θῦραι δὲ τὸ αὐτόιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τοῦ θύρας.

Θυμὸς μὲν ὅτι τρόσκαιρος. ὀργὴ δὲ πολυχρόνιος μνησικακία.

Ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι λέγουσι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. ἱερῶσαι δὲ καὶ καθιερῶσαι ἐπὶ τῶν ἀναθεμένων.

Ἱερεῖον καὶ χρηστήριον διαφέρει. ἱερεῖον μὲν γὰρ ὅτι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπαξ. χρηστήριον δὲ τὸ ἱερὸν ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, καθάπερ ἐπὶ καὶ νεῶ, ὅταν χρηστήρια θύσειν ἐν Δελφοῖς ἱερῷ.

Ἱερὰ τός τε περιβόλος τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων. ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιστρατίδου. καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

Ἰκέται καὶ ἀφικέται διαφέρει. ὡς φησὶν Ἡρακλείδης. ἱκέται μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐλθεῖν. ἀφικέται δὲ τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησιν. Οὐδ' αὖτις ἀφίκοιτο πατρίδα γαῖαν καὶ Ἴκοιτο δ' ὀλ μαραθῶνα, καὶ δύρυ ἀγναγε ἀθλίω.

Ἰσλαῖοι καὶ Ἰσραῆλοι διαφέρουσιν. ὡς φησὶν Πολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρόδοτου Βασιλέως. Ἰσραῆλοι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ δὲ ἀρχῆς φυσικοί. Ἰσραῆλοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν ὄντες Ἰσραῆλοι, ἀλλὰ φοίνικες καὶ σύροι, κρατηθέντες ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι καὶ σωτελεῖν εἰς τὸ ἔθνος τὰ αὐτὰ νόμιμα ἤγουν ἔθνη, ἐκλήθησαν Ἰσραῆλοι.

Ἕπτες καὶ θρίπτες, καὶ κίνες, καὶ ἵκνες διαφέρουσιν. ἕπτες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος, Μὴ κέρα ἕπτες ἔδοιεν, θρίπτες δὲ τὰ ἐδίοντα τὰ ξύλα, καὶ θριπηδὸν ἐσάπα τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ αὐτὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅλ λῶ δυσαράπισα. κίνες δὲ τὰ ἐν βοῖς καὶ βοῖς, καὶ ἐν βοῖς πυροῖς θηρίδια. ἵκνες δὲ τὰ διεδίοντα τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμάν. ποικίλον ἵκνα, τὸν ὀφθαλμὸν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴσοι καὶ κοινοί διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. χρὴ γὰρ οὖν ἐν τοῖς λόγοις πραγματευομένους, κοινοὺς μὴ εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μὴ. ἔστι γὰρ ὁ ταὐτὸν. κοινὸν μὴ γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρή, μὴ ἴσον δὲ εἶναι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τοῦ σοφοτέρου πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ ἐλάττων.

Ἰσοτελὴς καὶ μέτοικος διαφέρει. ἰσοτελὴς μὲν γὰρ ὁ τελουμένου καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις, καὶ τὸ μὴ μέτοικον μὴ τελῶν, ταῦτα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν. μέτοικος δὲ ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ μὴ ἐξόν πλεῖν ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου. ἐλαττοῦται δὲ ὁ μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν μετοικίου δραχμὰς δέκα, καὶ ἐν τῇ τοῦ ἀθηναίων πομπῇ σκάφιον ἔφερε κηρία ἔχοντα. ὅθεν καὶ σκαφηφόρος ἔλεγον αὐτὸν μέτοικος. πολλάκις δὲ καὶ σωτερ ἀτίμους τοῖς ἀθηναίοις.

Ἰδμὸς καὶ πορθμὸς διαφέρει. Ἰδμὸς μὲν γὰρ ὅτι ἐν τῇ ἠπείρῳ λιμένος, ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιερχομένης. πορθμὸς δὲ ὅτι ἐν τῷ θαλάσσης πόρος ἑκατέρωθεν τῆς γῆς περιερχόμενος.

Ἴδι καὶ γίνωσκε διαφέρει. Ἴδι μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ γίνωσκε πάσεται, αὐτὴ δ' οἶδε ἴδι αὐτὴ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴδε, αὐτὴ γινώσκετε. καὶ Μύνανδρος ἐν ἥρωϊ.

Εὖ ἴδι, κἀγὼ σὺν συγχωρήσομαι.
πάσεσθαι δὲ ὅμως ἐν ὕδῃ τοῦ γίνου τὸ ἴδι.
Εὔφημος. Ἴδι μοῦνον ἐξορμωμένη, αὐτὴ τοῦ γίνου.

Ἰσογραφος συγγραφέως διαφέρει. ἰσογραφος μὲν γὰρ ὅτιν ὁ τὰ πρὸς αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης.

Ἰσοδύκη καὶ ἰσοπέδη διαφέρουσιν. ἰσοδύκη μὲν γὰρ ὅτιν, ἐφ' ἧς ὁ ἶσος κατακλίνεται. Ὅμηρος. Ἰσὸν δ' ἰσοδύκη τέλαβον. ἰσοπέδη δὲ ὁ ἐν μέσῳ τοῦ νεὼς κοῖλος τόπος, ἵνες δὲ λινίδα καλοῦσι, εἰς ὃν ὁ ἶσος ἐνπίπτεται.
Ἀλλά με δέσμω.
Δῆσαν ἐν ἀργαλέῳ ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω
Ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ ἰταλιῶται διαφέρουσιν. ἰταλοὶ μὲν γὰρ οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῶν ἑλλήνων ἐπώκησαν μετὰ ταῦτα τὸ αὐτὸ. καὶ οἱ τῶν σικελιωτῶν.

Κατοίκησις καὶ κατοίκισις διαφέρει. ὡς φησὶν Ἀπολλωνίδης ὁ νικαεὺς ἐν τῷ πρίτῳ περὶ κατεψευσμένων. καθίκισις μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις. καθίκησις δὲ ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ ἰώνας. καὶ ὅτι παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν ἡ καθίκησις. παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν ἡ κατοίκισις.

Καταβολὴ καὶ εἰσβολὴ διαφέρει. καταβολὴ μὲν γὰρ ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου. εἰσβολὴ δὲ πόρισμα τοῦ πυρέττου.

Κάταμμα καὶ κάταγμα διαφέρει. κάταγμα μὲν τὸ ἐκτεταμένως τὸ κατεαγός καὶ σωτεθριμμένον. κάταμμα δὲ βραχέως τὸ τοῦ ἔργου ἔλκυσμα.

Καταχύματα καὶ καταχύσματα διαφέρει καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, οἷον λουτρῶνος καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίου. καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἐπιχύσεις καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα τῶν νέων, ἢ τῶν δ' ὅλων ἃ κατέχυον. Ἀριστοφάνης. Εἶτ' ἀχί δέξει δὴ τὰ καταχύσματα. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν. ἀλλ' αὐτὸς μὴ ἐκ ὤνησε τὴν δέησιν ἀν γήμαι, ἢ τὰ καταχύσματα αὐτῷ κατέχυε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ κασίσκος διαφέρει. κάδος μὲν λέγεται ὃ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ. κασίσκος δὲ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται. καθάρματα δὲ τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα.

Καυθαρίζειν καὶ τονθορίζειν διαφέρει. καυθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀπῄκοι τὸ τρέμειν. τονθορίζειν δὲ τὸ

δὲ τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς καὶ χρόνος διαφέρει. καιρὸς μὲν γὰρ ὅτι μέρος χρόνου. οἷον μεμερισμένων ἡμερῶν σύστημα χρόνος ἢ πολλῶν καιρῶν περιοχὴ ⓒ σύλληψις. Ἄλλως. ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου. οἷον ὅτι πόλεμος ἦν. χρόνος δὲ ποσότητα. οἷον πόσον ἐκάκωσε χρόνον, ἢ ἐν ἑκάστῃ. πόλλαια καὶ πόλλη διαφέρει. πόλλαια μὲν γὰρ οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων τῶν γωνοῦ πόλλη δὲ τὰ αὐδὴ τῶν βαμμάτων.

Καθηδὸν τοῦ κάθισον διαφέρει. καθηδὸν μὲν γὰρ ἐρωτῶν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτὸ κελεύοντος, κάθιζε ἢ περὶ ἑτέρου. κάθισον αὐτόν.

Κακὸς πονηρὸς διαφέρει. ὥσπερ ὁ ἄκακος τοῦ ἀγαθοῦ. κακὸς μὲν γὰρ ὁ πανοῦργος. πονηρὸς ἢ ὁ δραστικὸς κακοῦ

Κακοήθεια μόνον ὅτι κακία κεκρυμμένη. κακοτροπία δὲ ποικίλη καὶ παντοδαπὴς πανουργία.

Κέλυς καὶ ἐπακτροκέλυς διαφέρει. κέλυς μὲν γὰρ ὅτι πυκνολλιόν τι μικρόν. ἐπακτροκέλυς δὲ κακοῦργον. καὶ λυστικὸν σκάφος μεταξὺ ἐπακτρίδος ⓒ κέλυτος. Αἰσχίνης γὰρ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. ἀλλ' ἀπροπετεῖς τοῦ σώματος ἥδυναι, καὶ τὸ μὴ δὲν ἱκανὸν εἶναι ταῦτα πληρεῖ τὰ λυσιτελεῖν. ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλυτα ἐμβιβάζει. ἐπακτῆρον δὲ κωμικοὶ καλοῦσιν.

Κέλυφος. κελύφανον καὶ ἔλυτρον διαφέρει. κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται τῶν ὀστρακοδερμῶν, οἷον τὸν κοχυλίων. κελύφανον ἢ τῶν τραγημάτων καὶ ὀστρίων. ἔλυτρον ἢ τὸ ὑγρὸν χώρημα.

Κεφαλὴ θυλυκὸς μὲν τὸ δρύφον. ἀρσενικὸς δὲ ὁ καρπός. ἀλλὰ θύειν τὸς κεφαλὰς.

Κηρύξαι. ἀποκηρύξαι ⓒ ἐπικηρύξαι διαφέρει. κηρύξαι μὲν γὰρ ⓒ ἐπικηρύξαι λέγουσιν τῶν ὑπὸ κήρυκα ἀρδιδοδαί τι. Μένανδρος.

Ἀπεκήρυξεν αὐτὸν ἀγαγών.

οἷον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησεν. τῶν κηρύξαι δὲ τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι ⓒ ἀνάγοντι, ⓒ ἀποκτείναντί τινα τῶν δικαδικῶν.

Κιβωτὸς καὶ κίστη διαφέρει. κιβωτὸς μὲν γὰρ ἐστιν ἡ ξυλίνη δὸ καὶ αὐτίπηξ καλεῖται, κίστη δὲ ἡ πλεκτή.

Κίνησις περιφορᾶς διαφέρει. κίνησις μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ἡ ἐκ τόπου μετάβασις. περιφορὰ ἢ ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον τροφή.

Κίθαρις καὶ κιθάρα διαφέρει. φησὶν Ἀριστόξενος τῷ περὶ ὀργάνων. κίθαρις γὰρ ὅτι ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῷ κιθαρισταί, ὃς ἡμᾶς λυρωδὸς φαμεν. κιθάρα ἢ ἡ χρῆσις ὁ κιθαρωδός. Αἰσχίνης γὰρ τῷ κατὰ Τιμάρχου διαπέλει, καὶ φησὶν ὅτω περὶ αὐτῷ ἔχει κιθαριστὰς καὶ κιθαρωδὸς. κιθαριστὴς μὲν ὅτι ὁ μόνον ψάλλων, κιθαρωδὸς ἢ ὁ καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ πρόκλησις διαφέρει. κλῆσις μὲν γὰρ ἐστιν ὁ εἰς ὅποιῶν τῶν δικαστηρίων γινομένη. πρόκλησις ἢ ἡ εἰς ἄρδρον πάνυ.

Κλῆμα κλίματος διαφέρει. κλῆμα μὲν γὰρ ὅτι εἶδος ἀμπέλου. κλίμα δὲ μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον, νίψαι ἢ πρόσωπον καὶ πόδα. πλύναι δὲ ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ κάρδαξ διαφέρει κόρδαξ μὲν γὰρ ὅτιν εἶδος ὀρχήσεως. κάρδαξ ἢ τὸ ἐκκαλεῖν τραλλῶν βάρβαρος ἢ ἡ λέξις. καλεῖται ἢ ἡ μὲν τραγικὴ ὄρχησις ἐμμέλεια. σικίννις ἢ ἡ κωμικὴ κόρδαξ δὲ ἡ κωμικὴ. γὰρ περιπαιγνίας ἐπίδειγμα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς. κωμῳδὴ ὀξυτόνως ὄνομα, οἷον τὸ σφᾶν κωμῳδὴ λέγεται ἢ ἡ ἀπόλυψις ἔνος κωμῳδὴ παρὰ τὸ κωμάζειν ⓒ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει ⓒ ψοφεῖ διαφέρει κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἐξωθεν. ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσωθεν ἐξίων.

Κομᾷν καὶ κειρᾷν διαφέρει. κομᾷν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων καὶ τρέφειν τὴν κόμην. κειρᾷν ἢ τὸ κείρεσθαι καὶ τὴν κόμην καθιστάναι.

Κόρυδος ⓒ κορύδαλλος διαφέρει κόρυδος μὲν γὰρ τὸ ὄρνεον. λέγεται ἢ γῆς ἔδρον. κορύδαλλος δὲ δῆμος ἀθλήσεις, ἢ ὃ σωτὴρ κάρης ἱερόν.

Κόνις καὶ κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς κονὶς ὀφείλεται. τὸ δὲ τῶν κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες βαρύνεται.

Κόσμος οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα, τὸ ἢ γῆν μόνον τὴν φανεράν.

Κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει. κτήματα μὲν γὰρ ὅτι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, τῶν κτήματα δὲ τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

Κτῆσις μὲν ἐστὶ πᾶσα ἡ οὐσία, κτῆμα δὲ ἕν τι.

Κραιπάλη ⓒ μέθη διαφέρει. κραιπάλη μὲν γὰρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη δὲ ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπελλον ⓒ κυπελλεῖον διαφέρει. κύπελλον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι. κυπελλεῖον δὲ ἐστὶ τὸ στρογγύλον. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. Χώρει, τὶ κυπελλεῖς ἔχων περὶ τὴν θύραν.

Κυβεύειν καὶ πεσσεύειν διαφέρει κυβεύειν γὰρ ὅτι τὸ δίᾳ ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν. πεσσεύειν δὲ τὸ δίᾳ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ διακρίνειν διαφέρει. κρίνειν μὲν γὰρ τὸ κυρίως δοκιμάζειν. διακρίνειν δὲ τὸ πρᾶγμα πραγματος διϊσᾶν καὶ χωρίζειν.

Κύειν καὶ τίκτειν διαφέρει. κύειν μὲν τὸ ἔγκυον εἶναι. τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλαττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐν Αὐτόλυκῳ.

Ἡ κύουσ' ἔτικτε. εἶπον, ἡνίκ' ἠγόμην τὰλιν.

Κύριος καὶ δεσπότης διαφέρει. κύριος γὰρ ἡ γυναικὸς ὁ ἀνήρ, καὶ τῶν ὑδῶν ὁ πατήρ. δεσπότης δὲ ἀργυρωνήτων ἄνδρ' ἄλλων.

Κωφὸς καὶ ἐν ἐὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μηδὲν ἐγγόμενος. Ὅμηρος.

Κύμαλα κωφῶ.

τῶν μὴ ἀποτελοῦσα ἦχον, καὶ ἡσυχίᾳ.

Καὶ κωφὸς ξωιίκμι, καὶ ὁ λαλέοντος ἀκούω.
πραμμήλως ἔταξε. νεῦ ἡ κωφὸς ὁ βεβλαμμένος
τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς καὶ τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορδιτὴς, καὶ
ὑποκριτής. κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ τραγῳδοποιὸς
οἱ ποιηταί. γίνοντε δὲ συγγένεσι τὴν διαφορὰν.

ΛΑγχάνειν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει λαγχάνειν
μὲν, εἰς ὃ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὁ μνρος, Κλή-
ρῳ νεῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὥσκε λαν-
χνσι. κληροῦσθαι δὲ οἱ καθιστάντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ
λαγχάνειν μὲν ὅτι τὸ ἐκ τῶν κληρωμένων τὸ προ-
κεῖμενον τυγχάνειν. κληρώσασθαι δὲ τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

Λαλεῖν καὶ λέγειν, καὶ διαλέγεσθαι διαφέρει. λέγειν μὲν
τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον. λαλεῖν δὲ,
τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα.
διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου
παραδιδόναι πρὸς τὸν αὐτιλέγοντα. Πλάτων γὰρ ὁ
θεῖος καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν ὅτως. λα-
λεῖν μὲν οὖν ἀτάκτως ἐκφέροντας ὃν πρόκειται λό-
γον. διαλέγεσθαι δὲ καὶ λέγειν τοὺς μετ' ἐπιμελεί-
ας λέγοντας. διαφεραὶ δὲ τῶν δύο τούτων λέγου-
σι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον σωιάιρουντος, λέγειν
φασί. διαλέγεσθαι δὲ τὸ ἀμφιβάλλον τοὺς λόγους
κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν, καὶ δέξασθαι διαφέρει. λαβεῖν μὲν γὰρ ὅτι
τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι. δέξασθαι δὲ τὸ διδόμενον
ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ λεπὰς διαφέρει. λέπας μὲν γὰρ βαρυ-
τόνως ὅτι ὄρος ἀπότασμα. λεπὰς δὲ ὀξυτόνως
καὶ τὰς πέτρας γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι καὶ λέμφοι διαφέρει. λέμβος μὲν γὰρ ὅτι
πλοιαρίῳ τινὸς εἶδος, λέμφος δὲ παρὰ ἀθηναίοις οἱ
κωνυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυζώδεις. Μνάνδρος
ὑποβολιμαίοις.

Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος.

Λέχος καὶ δυνὴ διαφέρει. λέχος μὲν γὰρ ὅτι ἡ κλίνη.
δυνὴ δὲ ἡ ὧν τούτης τρομνή. φυσὶ γοῦν Πη-
νέων. ἔνθα οἱ ἐκθεῖσα πυκνὸν λέχος ἐμβαλετ'
δυνῇ Δέμνια καὶ χλαίνας.

Λέιαν καὶ λίαν διαφέρει. λέια μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου
σημαίνει τὴν ἐπέλασιν τετραπόδων.

Λεῖδα δ' ἐκ πεδίου σωνελαύνομεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίρρημα δηλοῖ ἐπιτάσεως. ἐάν τε
ἐκτείνωνται, ἐάν τε συνέλωνται.

Λῆμα καὶ λῆμμα διαφέρει λῆμα μὲν γὰρ ὅτι δὲ ἑνὸς
μὸ τὸ πάθημα τῆς τύχης. λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ,
τὸ λαμβανόμενον.

Λυτρουῦν διὰ τοῦ υ, καὶ λυτρουῦν διὰ τοῦ ι διαφέρει.
φησὶ Δίδυμος ὁ ὑπομνηματικὸς διδυτόρας ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ λυτρουῦν τὸ τῷ δήμῳ ὠνεῖσθαι.
λῆθρον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον.

Λύτρον ἀμφεπεγόντο.

τὸ δὲ λυτρουῦν. κακὰ λέγεται.

Λίβανος καὶ λιβανωτὸς διαφέρει. λίβανος μὲν γὰρ
κοινῶς καὶ τὸ δεῖνα, καὶ τὸ θυμιώμενον. λιβα-
νωτὸς δὲ μόνον θυμιώμενον.

Λογογράφος καὶ λογοποιὸς διαφέρει. λογογράφος
μὲν γὰρ ὅτι, ὁ τὸς δικανικὸς λόγος γράφων. λο-
γοποιὸς δὲ ὁ λόγος ἐνὰς καὶ μύθος σωιθείς.

Λόγος ποιήσεως διαφέρει. λόγος μὲν γὰρ ὅτι ἡ
δίχα μέτρου σωίταξις. ποίησις δὲ ἡ σωίθεσις ἡ
μέτρων κοσμουμένη.

Λυχνοῦχον καὶ λαμπῆνα φασὶ τὸν νεῦν, φανὸν δὲ
τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ
δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ ω, πανός. λυχνοῦν δὲ ἐκάλου-
ν τὴν λυχνοῦαν.

Λυχνίον λυχνοῦ διαφέρει. λυχνίον μὲν γὰρ ὅτι ἡ
λυχνία, ὡς Ἀνδροφάνης φησὶ τὴν ἀφροδίτ' γονάς.
λύχνος δὲ ὁ φανός. Μνάνδρος τὴν νομοθέτας.
Ἑτέρου λυχνοῦχος ἑτέρου λήκυθος.

ΜΑχαιρα καὶ μαχαιρὶς διαφέρει. μαχαιρὰν
μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ ἀτικοί.
μαχαιρίδας δὲ τὰς τῶν κυρίων.

Μακρολόγος καὶ πολυλόγος διαφέρει. μακρολό-
γος μὲν γὰρ ὅτι ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων.
πολυλόγος δὲ ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς μαζὸς διαφέρει. μαστὸς μὲν γὰρ ὅτι ὁ γυναι-
κεῖος κυρίως. ἢ τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος. μα-
ζὸς δὲ ὁ αὐστηρός. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησί.
Νοῦρα μὴν μαζὸν πέλασον, πέξω δὲ σίδηρον.

Μάρτυς ἔλεγχος διαφέρει μάρτυς μὲν γὰρ ἐπὶ ἀγα-
θοῦ λαμβάνεται. ἔλεγχος δὲ ὧν φαύλου.

Μάχη καὶ πόλεμος διαφέρει. μάχη μὲν γὰρ ὅτι
ἡ τῶν πολέμοις τὴν ἐργεία πόλεμος δὲ ὁ χρόνος, καὶ
ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ ἐκμαρτυρία διαφέρει. μαρτυρία μὲν
γὰρ ὅτι ἡ τῶν ἐπισημούντων. ἐκμαρτυρία δὲ
ἡ τῶν ἀποσημούντων, ὡς διαφέρει Δείναρχος
τὴν κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας λέγων. πολλὰ
καὶ ἀγαθὰ ὧν αὐτοῦ δικαστὰ γένοιτο ὑμῖν, καὶ τὸ
νομοθέτας ἀξιοῦν δεῖν τὰν ἀποσημούντων ἐκ-
μαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μάγον τόν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης τὴν κατὰ
Κτησιφῶντος. καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργόν,
ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μὴν ὅτι, ἔκστασις λογισμοῦ. λύσα δὲ ἐπίτε-
ταμένη μανία. οἶστρος ἢ μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντικὴ μὲν ὅτι ἡ τέχνη. μαντεία ἢ ὁ χρησμός.

Μέτοικος καὶ ἰσοτελὴς διαφέρει. μέτοικος μὲν γὰρ ὅτι
ὁ ὑποφόρος. ἰσοτελὴς ἢ ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλεσθαι καὶ μεταμορφοῦσθαι καὶ ἀλλοιοῦσθαι καὶ
ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. μεταβάλλεσθαι μὲν γὰρ ὅτι
πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται καὶ πρά-
ξεων, καὶ ἀφροδισιῶν. ὁ γοῦν Εὐριπίδης φόρε-
σε παρεισῶν τὴν διώαμιν τῆς λέξεως φησί.
Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι ἢ μεταχαρακτηρισμός, καὶ μετα-
τύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. ἀλλοίω-
σις

σις δὲ ὁ μόνον μεταχρηματισμὸς χαρακτήρων, ὡς τὸ, Ἀλλοιός μοι ζῆν ἐφαίνετο πάροιθεν. ἀλλὰ καὶ τὴν προτάσεως ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα. ἑτεροίωσις δ' ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μέραξ καὶ μέρακιον καὶ μερακίσκος διαφέρει. μέρακιον γὰρ καὶ μερακίσκος ὁ ἄρσην. μέραξ δὲ ἡ θήλεια. γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέρω λαμβάνειν πυρόν, ἤτοι τὸν ὀνον ἢ δάκνειν, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος, Εὖ μὲν μετρεῖσθαι, εὖ δ' ἀποδοῦναι. καὶ ἀργύριον, ἢ χρύσιον. οὐδ' ἔπω γὰρ ὧν νομίσματα. ἴσασθαι δὲ ὁ μέρος.

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑποσήσωσι ἀχαιοὶ χρεῖος. οἷον τὸ γνόμενον αὐτοῖς ἐλάφημα ἢ τῷ μάχεσθαι, αὐτὶ χρεολυτήσωσι, καὶ αὐλισήσονται. ὥσπερεὶ ὀφειλόμενον δάνος. χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἔμαθον ἢ σκεῦος.

Μέμψασθαι, ἐγκαλεῖν καὶ ψέγειν διαφέρει. μέμψις μὲν ὅταν ἀμελεστέρως κατηγορία, ψόγος δ' ἐπονείδιστος.

Μιμνεῖζειν καὶ μινύρεσθαι διαφέρει. μιμνεῖζειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἠρέμα προσᾴδειν. μινύρεσθαι δὲ τὸ θρηνεῖν, τὸ δ' αὐτὸ καὶ κινύρεσθαι φασιν.

Μισητὴ, καὶ μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν βῳ πρὸς ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μέσος, καθ' ἣν ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα. ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφορὰν πῶς συνεστάναι. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ διαιρεῖσι φασι φυλάττεσθαι, καὶ παρ' ἴσοι.

Μιαιφὸς μιαιφόνος διαφέρει. μιαιφὸς μὲν ὅταν ὁ δίκαιος, μιαιφόνος δὲ τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη καὶ μνεία διαφέρει. ἔστι μὴ γὰρ μνήμη, τὸν ὁ πάντως καὶ μνεία. ἔστι δὲ μνεία, τὸν ὁ οὐδέπω καὶ μνήμη. ἔστι δὲ μνήμη γνῶσις τύπωσις ψυχῆς. μνεία δὲ λόγος ἢ ἀναφώνησις λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μεμνησκόμενος ὁ πάντως καὶ μνήσκει, ὁ δὲ μεμνημένος πάντως καὶ μεμνήσκεται. ἄλλως. μνήμη ὅταν ἡ τῶν μνημονικῶν ἀεὶ σωζόμενα, μνεία δὲ προγεγονότος χρόνου ὑπόμνησις. ὥστε ὁ τοῦτο καὶ ἀλλαχῶς χρώμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ μνήματα διαφέρει. μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα, μνήματα δὲ τὰς τάφους. μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκρῶν, μνεῖα δὲ ζώντων.

Μοχθηρός, πόνηρος καὶ πόνηρος διαφέρουσι. μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ πονηρά. Θουκυδίδης, πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, αὐτὰ τὰ φαῦλα. μοχθηρὸς δὲ ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ πόνηρος.

Μύριοι, ἀντὶ ἀριθμοῦ. μυρίοι δὲ οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ ἱστορία διαφέρει. ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ μῦθος διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γὰρ λέγων εὖ πεποίηται ἢ περὶ τὸν κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλοτι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, εὖ πεποίηται περὶ τὸν κύκλωπα μῦθος.

Ναὸς καὶ σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ναὸς ὅτι θεῶν, ὁ δὲ σηκὸς ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ ναύκραροι διαφέρει. ναύκληροι μὴ γὰρ φασιν οἱ ναῦς κεκτημένοι. ναύκραροι δὲ οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα καὶ ναυκράρεια οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως ναύκληροι, καὶ οἱ μισθοῦ τῶν σωστικῶν.

Ναυαγία μὲν ὅταν αὐτὴ ἡ τῆς νεὼς διαφθορά. ναυάγιον δὲ καὶ αὐτῆς ἐκβεβλημένον.

Νεαρὸν νεαλὲς καὶ πρόσβατον διαφέρει. νεαρὸν μὲν γὰρ ὅτι τὸ νεοστὶ κομιδῇ ὑφανθέν, ἐγκείται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρτίως. πρόσβατον δὲ τὸ κρέας, ἐγκείται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι ὁ ὅτι τὸ φονεῦσαι, ἄθεν καὶ τὸ φάσγανον. νεαλὲς δὲ τὸ νεοστὶ ἐαλωκός, οἷον ἰχθὺς, σιωπᾶται δὲ νεοστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρεῖδες τῶν τοῦ νήρεως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως καὶ ὑπομνήματι βαρυλίδος ὠδίνων. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, εἰσὶ τοίνυν οἱ φασι διαφέρειν τὰς νηρεῖδας τῶν τοῦ νήρεως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ σωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι. τὰς δὲ ἄλλων ἤδη κοινοτέρων νηρεῖδας καλεῖσθαι, καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασέας ἐν τοῖς περὶ τοῦ ῥώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται δὲ μακρῷ τῷ λέξει, καὶ ὠφέλει πιθανῶς οὐ μὲν ἐκ μιᾶς τοῦ σωρίδος γνησιοτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, νήρεως θυγατέρας λέγεσθαι, τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ μόνον νηρεῖδας.

Νῆσοι πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δὲ κάτω ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν ὅτι, ὅτι διαφέρουσιν αἱ νῆσοι τῶν πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ὅτι τρογγύλα, αἱ δὲ κωπηρεῖς καὶ στρατιωτίδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν δικαιώμασι τοῦ πολέμου ὅτι. Ἀλέξανδρος ὁ μολοσσὸς ὑπὸ τοῦτον χρόνον τεταρταῖος αὐτὸν μεταπεμψαμένου ἐπὶ τὸ πῶς οὖν βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν ἑκατοντάδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.

Νοῦς μὲν ὅταν ἀπόκρυφος λογισμός φρένες δὲ αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νῦν καὶ νυνὶ διαφέρει: φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ νῦν χρονικὸν ἐπίρρημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος. οἷον οὐκ ἀγὼ νῦν ὅτι, νῦν ἔσται. τὸ δὲ νυνὶ ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

Νωθεστέρος μὲν ὁ βλακώδης, νωχελεστέρος δὲ ὁ ἀοθενέστερος.

Ξόανον. βρέτας, ἄγαλμα διαφέρει. ξόανον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον. βρέτας δὲ τῷ βροτῷ ὅμοιον ἤτοι χαλκοῦ, ἢ ἐκ τοῦ ἐμφρᾶς ὕλης πεποιημένον. ἄγαλμα ἢ τὸ πάσχον, ἢ ἐκλιν⊖ ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξυνίειν μὲν ὁ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξύνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύνεσις διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης φὶ ζῶ πῶς βοιωτός.

Ξυνός τό, τε ἀκόινον, ὡς παρ' Ἡσίοδῳ φὶ ζῶ πρώτῳ, καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι φὶ οἰκονομικῷ.

Οβελὸς ὀβολὸς διαφέρει. ὀβελὸς μὲν γὰρ ὅτιν ἐς ὃ διαπρεῶνται τὰ κρέα μέλοντα ὀπτᾶσθαι, ὀβολὸς δὲ μέρ⊖ δραχμῆς.

Ὅλε καὶ ὅλη διαφέρει. ὅλε μὲν γὰρ ἀναφορικῶς καὶ ἀδηκτικῶς μόνον κατ' ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ οἰκείους διαφέρειν φασίν. οἰκεῖοι μὲν γὰρ καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες. οἰκῆοι δ' ἅπαντες, καὶ οἱ φὶ τῇ οἰκείᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

Οἴφρα ἴδω μεν.

Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν. καὶ

Ἑξῆς τὰ γοῶσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

Φὶ φὶ ὁ δὶ νοσίας.

Κτήσι⊖ οἰκήων ἐς κτήσα⊖ δίος ὀδυσεύς.

Οἰκίζεται καὶ συνοικίζεται διαφέρει. οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τοῦ πρώτου τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως, καὶ καθιδρύσεως. συνοικίζεται δὲ ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη ὑπὲρ τὸ πλείονα δύναμιν ἔχειν, διοικίζεται δὲ ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυσάσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τοῦ ἐχθρῶν ἵνα ἀδενὴς γένηται, ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι τὴν φὶ ἀρκαδίᾳ μεγάλην πόλιν διώκησαν.

Οἰκοδρίψ καὶ οἰκέτης διαφέρει. οἰκόδριψ μὲν γὰρ ὁ φὶ τῇ οἰκίᾳ διαφερόμενος, ὃν ἡμεῖς θρέπτον καλοῦμεν οἰκέτης ἢ ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι φὶ ζῶ ἐξῆς οἰκεῦς κέκληται ὁ οἰκόδριψ.

Οἶμο⊖ οἶμος διαφέρει. οἶμο⊖ μὲν γὰρ ὅτιν ἀρσενικῶς ἡ ὁδός. οἶμος ἢ ἡ ᾠδή.

Οἶκτο⊖ καὶ οἰκτισμὸς διαφέρει. οἶκτο⊖ μὲν γὰρ ὅτιν οἰκτιζομένου ἔλεο⊖. οἰκτισμὸς δὲ ὁ λόγο⊖ τοῦ οἰκτείροντο⊖.

Οἶνος καὶ οἰνάνθη διαφέρει. οἶνος μὲν γὰρ ἄμπελο⊖. οἰνάνθη ἢ ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις. οἰνάρια ἢ τὰ φύλλα.

Οἴκασδε τοῦ εἰς οἶκον διαφέρει. οἴκασδε μὲν γὰρ τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν, εἰς οἶκον δὲ καὶ ἐφ' ἑ-

Οἶκος, οἰκία, συνοικία, οἰκίσκος, καὶ δῶμα τρόπον διαφέρουσιν οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. οἰκία ἢ ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δυοῖν κατοικουμένη, συνοικία ἢ ἡ πολλοῖς καὶ μαθουμένη. οἴκημα ἢ τὸ τέγο⊖ ἢ τὸ δεσμωτήριον. οἰκίσκος τὸ μικρὸν δῶμα μᾶλλον δῶμα ἢ ὁ λεγόμενο⊖ κοιτῶν.

Ὄλβι⊖ καὶ δύστυχος διαφέρει. ὄλβι⊖ μὲν γὰρ ὅτιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. δύστυχος δὲ ὁ ζῶν κακῶς καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἐπὶ ἀριθμοῦ. τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσει. Ἀριστόνικο⊖ φὶ ὑπομνήματι. ἐκάλεσε ἐπὶ στοιχείου ὀλίγῳ μακρᾷ ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ. τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσει καὶ ὄμικρο⊖, διφρον ἀφελέστερον παραθεὶς ὀλίγῳ τε τραπεζαν, τῷ μικρᾷ.

Ὅλμο⊖ καὶ ὅρμο⊖ διαφέρει. ὅλμο⊖ μὲν γὰρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦο⊖, εἰς ὃ κόπτουσι τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά. ὅρμο⊖ ἢ ἐστι λιμήν.

Ὄρθρο⊖ μὲν γὰρ ἡ πρὸ αὐγῆς ἡλίου ὥρα καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὑπνου ὀρθοί γινόμεθα. πρωὶ ἢ ἡ πρὸ τοῦ καθήκοντο⊖ καιροῦ. Ὁμηρο⊖.

Πρωὶ δ' ὑπ' ἠοῖ σὺν τεύχεσι.

καὶ Ἡσίοδο⊖, τελευτήσαι λινά

Πρωὶ μάλ' ἠίθεον τοῦτ' ἐστὶ πρόωρον.

Ὁρᾶν καὶ ὑποροᾶν διαφέρει. ὁρᾶν μὲν γὰρ ἐστι θεωρεῖν. ὑποροᾶν δὲ τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθοθήρας καὶ ὀρνιθοσκόπο⊖ διαφέρει. ὀρνιθοθήρας μὲν γὰρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας. ὀρνιθοσκόπο⊖ δὲ ὁ οἰωνοσκόπο⊖.

Ὀροφὴ καὶ τέγο⊖ διαφέρει. ὀροφὴ μὲν γὰρ ἐστιν ἡ στέγη. τέγο⊖ δὲ τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ ἱερὸν διαφέρει. ὅσια μὲν γὰρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται, καὶ ἐξεστι προσαψαθαι. ἱερὰ ἢ τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἐξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης φὶ τῷ κατὰ Λιμοκράτους λέγει ὥστε πίθυσι δοῦναι τὸν νόμον, δι' ὃ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοῖς θεοῖς, τῶν ὁσίων ἢ τῇ πόλει ὑποστερεῖ.

Ὅλη καὶ δόλος διαφέρει τὸ μὴ γὰρ ὅλη αἰτίαν δηλοῖ, ὁ τε ἢ βεβαίωσιν. τόδε δόλος αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν ὅτι μὴ ἐκλείπει ἡ σελήνη φαίνεσθαι ἴσμεν. δόλος ἢ ἀκέπι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὔκου πρὸ ἐξυπόνους μὴ ἀφανικὸν ἴδοι τῶν ἀχίδων, οἷον ὄκνον ἀπίσειν. πολιτωμένος ἢ συλλογιστικός ἐστιν σωφίσμο⊖, φὶ σημαίνει ἀπόφασιν.

Οὐδέν δᾶ τοῦ δ, καὶ ὀδέν δᾶ τοῦ θ διαφέρει. ὀδέν μὲν γὰρ τὸ φὶ ζῶ καθόλου, ὡς φαμέν, ὀδέν φὶ κοσμῶ κρίνον. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κρίνου φύσις βαδίζεται. ὀδέν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῖς ἔχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, φὶ ὑπὸ φορᾶν ἑτέρας ἀρχῆς, ὀδ' φὶ ὄτε δύο. τὸ δὲ δᾶ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν, οὐδέν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώπου ὁ ὃν φὶ ἄλλα ὅσων ἀμαρτάνει διὸ φὶ Ζωοδότου ὀνειδίζουσι γράφοντα, ὀδέν ἀκιδνότερον.

Οὕνεκα καὶ φὶ νεκα διαφέρει. ὅνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅλ. φὶ νεκα δὲ χάριν. Ὁμηρο⊖ διασέλμ.

ὁ ὕνεκα τὸν χρύσου ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅλ. Εἵνεκα ῥιγεδιανῆς ἐλεγῆς.

ἥμερ.

ἡμαρτεν ὃν ὁ Καλλίμαχος εἰπών.
Εἶνεκεν οὐκ ἐρ ἄλφεσμα. ὁπόρ ἄπορον. ἔλφ γὰρ εἰπεῖν ὅνεκα, ἵνα γνῶνται ὅλα οὐκ ἐν ἄλφεσμα.

Οὖδος καὶ ὄδοσι διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ὄδοσι ἐλκτικόν μόνον, ὁ δὲ ὄδος ἐλκτικόν καὶ ἀναφορικόν. ἐλκτικόν μὲν, ὅτος ὁ Διομήδης. ἀναφορικόν δὲ, Οὗτος μὲν παιδίσκος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ τόδε καὶ τοῦδε.

Ὀυλὴ καὶ ὠτειλὴ διαφέρει. οὐλὴ μὲν ὅταν ἡ ὑγιασμένη ἀσχὲς ἐκ παλαιοῦ χώματος. ὠτειλὴ δὲ τὸ πρόσφατον τραῦμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀτάδεται καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν. ἐπὶ μὲν τῆς οὐλῆς εἰπών.
Τῶν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, ἐπὶ δὲ τοῦ ὠτειλῆς.
Αὐτίκα δ' ἔρρε φέρων ἅμα κατ' ὀταμίλιον ὠτειλή.

Οὖρος καὶ ὄρος διαφέρει. οὖρος μὲν ὁ ἄνεμος, ὄρος δὲ ὁ τόπος, ἢ τὸ νέφος.
Οὐρός τ' ἐξεκάθαιρον.

Ὄφελε καὶ ὀφείλε διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ νικήσας ἐν Ὑπομνήμασι πρὸς παραπρεσβείας Δημοδόκου. ὄφελε μὲν γὰρ τίς φησιν ἐπὶ καταδίκης. ὀφείλε δὲ οἷς ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ χρέος διαφέρει. ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ ὀφείλημα τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. χρέος δὲ τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὄχθαι καὶ ὀχθοὶ διαφέρουσι. ὄχθαι μὲν γὰρ εἰσὶ ποταμῶν χείλη. ὀχθοὶ δὲ ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ ἑωθρὰ διαφέρει. ἑωθρὰ μὲν γὰρ ὅσον ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα. ὀψὲ δὲ ἡ μετὰ πολὺ τοῦ δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺ χρόνον. ὡς Ὅμηρος.
ὀψὲ δὲ δὴν μετέφη.
καὶ ὀψαρότης καὶ ἀρότης ἰσοφαίζει. ὀψαρότης γὰρ ὁ ἐπὶ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροῦν.

Παρέχειν καὶ παρεχέσθαι διαφέρει. παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ δεξιοῦ δεδόμενα οἷον ἐδέσματα ἢ ἐκπώματα. ὁ δὲ παρεχέσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τοῦ ψυχῆς διαθέσεων, οἷον ἐπιθυμίας, δύνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ πᾶν ὁ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ παρῖαι διαφέρουσι. παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως αἱ τοῦ ἀνθρώπου. παρῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὅφεις λένες μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες. ὡς παρείας ὦν ὄφεις.

Πάσσεσθαι βραχέως μὲν ὄνος τὰς, τὸ γδύσασθαι δηλοῖ. ἐν ἐκτάσει δὲ τὸ τὸ, ὁ λιτήσασθαι.

Παράβολη καὶ παροίδημα διαφέρει. παράβολη μὲν γὰρ ὅσον, ἢ οἷαν τε γενέσθαι ἐπὶ παροιδήματος. οἷον.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.
παράδειγμα, γεγονότος πράγματος αὐτὴ παράθεσις. Οἶνος καὶ λιγνύαρον ἀπόλεσεν.

Πάλον καὶ πέλτη διαφέρει. πάλτον μὲν γὰρ ὅσον τὸ δόρυ. πέλτη δὲ ἀσπίς ἴτιν ὀκ ἔχουσα.

Παρακέκρουται καὶ παρακέκρουται διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ σὺν τοῦ σ, φορτικόν ὅτι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικόν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Πᾶς καὶ ἀντίπας διαφέρει, πᾶς μὲν γὰρ ὅσον ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀντίπας δὲ ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἴδιον πρόσωπον. Βόπας δὲ ὁ μέγας πᾶς.

Παιδίσκη καὶ θεράπαινα διαφέρει. παιδίσκη μὲν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ παιδίσκη. θεράπαινα δὲ ἡ δούλη.

Παιδεύσεις καὶ παιδεία διαφέρει. ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. παιδεία μὲν γὰρ ὅτι δυνάμεις θραπευτικὴ ψυχῆς. παίδευσις δὲ παιδείας καὶ ἀρετῆς. πρόοδος, καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγεῖ.

Παιδίσκη καὶ πᾶς διαφέρει. παιδίσκη (γὰρ ἐστι μὲν γὰρ ἡ ἐλευθέρα παρ' ἀττικοῖς. πᾶς δὲ ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.
Ἐπὶ δ' αὖθις ὅτοσι κακοδαίμων ἔφη,
Ὃς ὀκ αὖ ἐκδίδοιν θυγάτρος μόνος,
Καὶ ταῦτα τριάκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθενία καὶ σωφροσύνη διαφέρει, καὶ παρθένος σώφρων, καθὸ ἡ μὲν παρθένος σώφρων ὅτι πάντως. ἡ δὲ σώφρων, ὁ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ συμπάσχειν διαφέρει, ὡς πάσχων συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ πάσχων λυπεῖται μόνον τοῦ συμπάσχοντος πάθει. ὁ δὲ μὴ τοι συμπάσχων ἀλγεῖ, καθάπερ πάσχων. οἷον πυρέττει τὸν φίλον σφόδρα καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, ὁ μὲν δὴ πυρέττομεν.

Πάτρια πατρῴων καὶ πατρικῶν διαφέρει. πατρῷα μὲν γὰρ τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωροῦντα, πατρικοὶ δὲ οἱ φίλοι ἢ ξένοι. πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ παιδισκάριον διαφέρει. παιδίσκη μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν. παιδισκάριον δὲ τὴν δούλην. παῖδα δὲ μόνον τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Παντάινετον.

Πελασὴς καὶ πωνεὴς διαφέρει. πελασὴς μὲν γὰρ ὁ πρόσφυγε. πωνεὴς δὲ παρὰ θεσσαλοῖς ὁ κατὰ πόλεμον ἁλωρηθεὶς, ὡς πρὸς λάκωσιν οἱ εἵλωτες.

Πόνος καὶ πόνος διαφέρει. πόνος μὲν γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ δρᾶν ἔθεται καὶ πονεῖν ποιεῖν ὁμόνος τὸν βίον. πόνος δὲ ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπόνωκῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ πόνου. πόνος δὲ αὐτῶν ἀπολυμαντῆρα, καὶ ἐτυμολογῶν φησιν. ἀλλὰ πόνειν βέλτερ αἰτίζων κατὰ δῆμον. Βόσκειν ἢν γαστὴρ αὔχλον.

Περιμάξαι καὶ ἐκμάξαι, τὸ μὲν ὁμόνους πεφαρμάχθαι, δὲ ἐπωδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πέρασὴς καὶ πέρατὴς διαφέρει. πέρασὴς μὲν γὰρ ὁ πειράζων. πειρατὴς δὲ θαλάσσιος λῃστὴς, καὶ

νέλθω, τὰς διαλυθείσας σανίδας κατα λιπόντου τοῖς πλεραταῖς.

Πείρα καὶ πῆρα διαφέρει. πεῖρα μὲν γὰρ ὄνομα ἡ ἀδιάκριτος ἐμπειρία· πῆρα δὲ τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, ᾧ διέρμα τὰ ἀστροφόρον, ὃ ὧν τῶν νομῶν φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πεδίαλιον καὶ πληθεῖον διαφέρει. πεδίαλιον μὲν γὰρ νεὼς, πληθεῖον δὲ ἀχεδίας.

Πῆ καὶ ποῖ, καὶ πῶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ πῆ καὶ ποῖ εἰς πότον. οἷον, πῆ ἔβη αὐδομαχῶν; ὁ δὲ πῶ γὰ τόπω. οἷον.

Πῶ νῦν δεῦρο κιὼν λίπεν ἕκτορα;
ὡς δ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, πῶ ἀπέρχῃ;
δέον εἰπεῖν, πῆ ἀπέρχῃ.

Πλεῖν τ' ἀκπλεῖν, καὶ παραπλεῖν, καὶ πολυπλεῖν διαφέρει. πλεῖν μὲν γὰρ ὅτι, ὁ κατ' εὐθὺ πλέειν. ἀκπλεῖν δὲ ὁ ἐκτός τινος ἀπάρειν παραπλεῖν δὲ ὁ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι. πολυπλεῖν δὲ τὸ πολὺ σκάφος ἀναστρέφεσθαι πολὺ τὸν αὐτὸν τόπον.

Πλούσιος εὔπορος, ἀφνεός, ὄλβιος, καὶ εὐτυχὴς διαφέρει. πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυχρήματος, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν. εὔπορος δὲ ὁ πῶς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνευρεῖν. ἀφνειὸς δὲ ὁ ἀπ' αὐτοματοῦ τὴν προφὴν συλλέγων, ἀφνὸς γὰρ ὁ αὐτόματος. ὄλβιος δὲ ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὀλόβιος. εὐτυχὴς δὲ ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ πλῶμαι διαφέρουσι. πλῆμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν. πλῶμαι δὲ αὐτῶν τροχῶν σύριγγες.

Πλῆθος καὶ ὄχλος διαφέρει. πλῆθος μὲν γὰρ ὅτι σύστημα τινῶν. ὄχλος δὲ κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι εὔποροι διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι οὐ πάντως ἐκ πορεύνης, ἀλλὰ ἐκ τινῶν πολυπόσεως, καὶ ἀπορεῦνται ποτὲ χρημάτων ἢ ἄλλα τινός. οἱ δὲ εὔποροι κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἡγοῦνται, πλοῦτον δὲ τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ αἰχμητὴς διαφέρει. πολεμικὸς μὲν γὰρ ὅτι ὁ ἐμπείρως πολεμῶν. αἰχμητὴς δὲ ὁ ἐμπείρως βοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ πῶμα διχῶς λέγεται. τὸ μὲν ἁπλῶς, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. οὐ δὲ σωθέτοις μόνον διὰ τοῦ ωμεγάλου, οἷον γαλακοπωτεῖν καὶ ὑδροπωτεῖν.

Πομπὴ καὶ πομπεία διαφέρει. πομπὴ μὲν γὰρ ἡν βοῖς θεοῖς πέμπουσι. πομπεία δὲ ἡ λοιδορία. Δημοδέκης, τ' δὲ πομπείας τούτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ παρουσία διαφέρει. παῤῥησία μὲν γὰρ ἡ διὰ λόγων πρὸς τινὰ οἰκείωσις. παρουσία δὲ ἡ ἐ-

Πολίτης καὶ παροίκης διαφέρει. πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ τ' αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρου. παροίκης δὲ ὁ ἐκ τ' αὐτῆς χώρας, διάλλος διάλλου. ἡ γὰρ παροῖς καὶ ὧν τ' χώρας τάττει. ὡς ὁ, Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ὁ γὰρ πάντου ἐκ μᾶς ἦλθον πατρίδος, ἀλλ' ἐπιμᾶς

Πόλις καὶ ἄστυ διαφέρει. πόλις μὲν γὰρ καὶ χώρας τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν ὁ συναμφότερον. ἄστυ δὲ μόνον ὁ τόπος.

Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν, καὶ ἄστυ σαώσεις.

Ποιεῖν τ' πολυποιεῖν διαφέρει. ποιεῖν μὲν γὰρ ὅτι ὁ κατασκευάζειν τί πολυποιεῖν δὲ ὁ πρὸς τὰ ἄθικτα, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυδόμον ὡς σόλοικον, καὶ πονηρὸν ὀξυδόμον ὡς λυσιμόν, φασὶ διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ὁμοίως μοχθηρὸν καὶ μοχθηρόν. πονηρὸς μὲν γὰρ ὅτι ὀξυτόνως ὁ κακοήθης. πόνηρος δὲ ὁ ἐπίπονος. ἀτόπως φησὶ Τρύφων καὶ τὰ φαῦλα μοχθηρὰ λέγομεν, καθὰ δὲ ὀξυτόνα φησὶ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων. μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιούργημα φαμὲν εἶναι. εἰ δὲ καὶ τὰ τύπτειν κινοῦμεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος. βίᾳ ἀνάγκης. πῶν γὰρ παρώνυμον εἰς ρος λῆγον παρεγκλινόμενον εἰς γένεσιν ὀξυτονεῖται. οἷον κάματος, καμάτηρός. ὀλιθος, ὀλιθηρός. μέλι, μελιτηρός. τόλμα, τολμηρός. νόσος, νοσηρός. εἰ δὲ καὶ τόνος καὶ μόχθος τὰ πρωτότυπα. πονηρὸς καὶ μοχθηρὸς. ἐκτέον ὀξυτόνως. εὖ δὲ οἱ Ἀττικοὶ βαρυδόμον, ὃ θαυμαστόν ὅτι. χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. ἀδελφὰ γοῦν λέγουσι τὴν πρώτην ὀξυδόμον, ὡς ἀπελθὲ φησὶν ὁ Τρύφων παραλαβόμενος Φιλήμονα, ὃν ἀξιόνεα ὡς θεσπαλίαν, ὡς μυρτάλιν, καὶ χάριν τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυδόμον. ὥστε δὲ εἰς δασυλίν φησιν τ' σημαινομένου εὗρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔτος ἐκπληρόντου ὅτω προλιμένκαν.

Ποῖ καὶ τῷ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. τῷ μὲν τὴν ὦν τόπω. τῷ δὲ τὴν ἐκ τόπου.

Πονεῖν καὶ ἀλγεῖν διαφέρει. πονεῖν μὲν γὰρ ὅτι ὁ φύρειν. ἀλγεῖν δὲ ὁ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος βαρυτόνως καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. πότος μὲν γὰρ ὅτι βαρυτόνως ὁ συμπόσιον. ὡς Μόγαν δρόμος.

Πόδι σωιχεῖς κύβοι.

ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα ὡς Δημοδόκης φησὶ τὸν αὐδροτίωνος. βρωτὸν καὶ ποτὸν μεταλαβεῖν.

Πολύλιμος καὶ πολυτίμητος διαφέρει. πολύλιμος μὲν γὰρ ὅτιν, ὁ πολλῆς λιμῆς ἠγορασμένος. αὐθρωπος. πολυτίμητος δὲ ὁ πολλῆς λιμῆς ἄξιος. ὡς οὐ θεός, πολυλιμήτος λέγομεν.

Πρεσβεύειν καὶ πρεσβεύειν διαφέρει. πρεσβεύειν μὲν γὰρ ὁ πέμπειν πρέσβεις. πρεσβεύειν δὲ ὁ πέμπειν πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ ἰδιόξενος καὶ δορύξενος διαφέρει. πρόξενος πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδη. ξένος δὲ ὁ εἰς ἑνός. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος. ἐκ ὀρθῶς δὲ Εὐριπίδης γὰρ τὴν λέφω. πρόξενον εἴρηκε τὸν ἰδιόξενον.

Κακὸς ὡς ὅτι προξενῶν τι χρώμενος.
Δυρύξενος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος.
ἀλεὶς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφέθη πῶς τοῦ πολεμίου λυτρα λαβόντος μνᾶς τὴν παγμίνη.
νομίσας ἢ εἰ φυλάξας τὴν πίστιν ἐγγένος φίλος, εἰ δυρύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα ἡ προτέραα διαφέρει. πρότερα μὲν γὰρ ὧδε τάξεως πρότεραα ἢ ὧν μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος εἰ πρότερος διαφέρει. πρῶτος μὲν γὰρ ἐπὶ πολλῶν. πρότερος ἢ ἐπὶ δύο. εἰ δὲ μὲν πρώτω ἀκόλουθος ὅτιν ὁ ὕστατος. δὲ δὲ προτέρω, ὑστερος. καὶ πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν. πρώτως ἔχει τὴν τέχνη, οἷον ἀρχόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὴ πρώτως ἔχειν φησί, τὴν δὲ ὑστέρως. δικλονόλι, ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ ἢ ἐπεται. εἰ ἢ τις εἴποι πρότερον ἦλθον εἰς ἀθήνας, ἁμαρτάνει, πρῶτον γὰρ χρῆ.

Πρυτανεῖα τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν δικαστῶν τὴν δίκην. ἷν δὲ τὰ ἀδικήματα τοῦ ἡμιμάτος τῆ δίκης. πρυτανεία δὲ θηλυκῶς ὁ χρόνος. διόρκτο γὰρ πρὰ ἀθηναίοις ὁ γιγνόμενος εἰς δέκα πρυτανείας. ὅσαι εἰ αἱ φυλαὶ ἦσαν, ἡ ἐπρυτάνευον ἑκάστη φυλὴ κατ' γιγνόμενα ἅπαξ. ὅθεν εἰ οὐ μαθεῖς, εἰ τὰ γένοικια κατὰ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας εἰ πῶ ὥρας διαφέρει. πῶ μοίρας μὴ γὰρ ὁ βιαίως ἀπεθανών. πῶ ὥρας ἢ ὁ γὴ νεότης.

Πρεσβεύοντα καὶ πρεσβεύουσι διαφέρει. πρεσβεύοντ' μὲν γὰρ οἱ αὐτὸ πρέσβεις χειροτονεῖσθαι εἰ πέμποντες. πρεσβεύουσι ἢ οἱ χειροτονεῖμενοι τὴν τὴν πρεσβείαν.

Πρέσβης οἱ πρεσβευταί. πρέσβης ἢ ἐδίεποτε λέγεται. ὁ γὰρ ἐνικὸν πρεσβευτὴς αὐξήνωται.

Πρότερος καὶ πρῶτος διαφέρει. πρότερος μὲν τῶν δύοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος τῶν Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,
Τὸν εἰ Τληπόλεμος πρότερος.
τὸν ἢ πρῶτος τῶν πολλῶν.
Ὧρτο πολὺ πρῶτος ἄνδρ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως ὁ πρότερον τεχθεὶς. πρωτότοκος ἢ παροξυτόνως ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπάειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν ἢ ποσίν, ἢ κνήμη. προσκρούειν δὲ τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πέιθεσθαι μὲν ὁ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι. πεῖθαρχεῖν ἢ ὁ κελεύοντι πείθεσθαι.

Πυθὼν θηλυκῶς εἰ ὀξυτόνως, ὁ τόπος. Βαρυτόνως ἢ εἰ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς καὶ ποῖ, καὶ ποῦ, καὶ πῶ διαφέρει. παρὰ τοῖς δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ πῦς εἰ ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. ὁ ἢ ποῦ τὴν ἐν τόπῳ. ὁ ἢ πῶ τὴν ἐκ τόπου. ὧδ' οἱ δωριεῖζοντες εἰ λέγουσιν, ποῦ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι. δέον γὰρ, πῦς πορεύῃ, ὁ γὰρ ποῦ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σόφρων, Ποῦ γὰρ ἄσφαλτος, ποῦος εἰλισκοπεῖται.
αὐτὶ τοῦ πῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησί,
πῦς δὲ μυχὸν καταδύῃ, αὐτὶ τοῦ εἰς ἕνα μυχόν.

Ῥάφανος εἰ ῥαφανίς διαφέρει. ῥάφανος μὴ γὰρ ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην. ῥαφανίδα ἢ τὴν πάρ' ἡμῖν ῥάφανον.

Ῥέφανον καὶ ῥαφανον διαφέρει παρ' ἴωσι εἰ ἀττικοῖς, ῥέφανον μὲν ἢν ἡ ἡμεῖς φαμὲν ῥάφανον ἢ τὴν κράμβην.

Ῥεῦθρον ῥεύματος διαφέρει. ῥεῦθρον μὲν γὰρ ὅτιν ὁ τόπος δι' ὃ φέρεται τὸ ῥεῦμα. ῥεῦμα δὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥάδι μὴ τὸ δύσδιον, τὸ ῥᾶστα τῇ ὁδῷ ἵκανὸν μόνον. δύχρεις δὲ τὸ ταῖν χρείαν ταχέως ἵκανὸν ἐλεύθερον. δύπετες ἢ τὸ ἐμπεσὸν εἰς δύμαχφαν.

Ῥὶς καὶ ῥύγχος διαφέρει. ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου. ῥύγχος ἢ ἵκανὸν ἀλόγου ζώου.

Ῥὶς εἰ μυκτὴρ διαφέρει. ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους. μυκτὴρ δὲ ἢ αἱ τῶν ῥινῶν καταπρήσεις δι' ὧν ἐξέσι τὸ ὑγρὸν ἀναπνεόμενον.

Ῥοιὰ μὲν μετὰ τοῦ ι τὸ δένδρον. ῥοὰ ἢ ὁ καρπός.

Ῥόδιον εἰ ῥοδωνιὰ εἰ ῥοδῆ διαφέρει. ῥόδιον μὴ γὰρ τὸ ἄνθος. ῥοδωνιὰ ἢ ὁ τόπος. ῥοδῆ ἢ τὸ φυτόν.
Ἀρχίλοχος,
Εἴχετο θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι καὶ ἐρρύεσθαι διαφέρει. Ἀριστόξενος τὴν τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιῶν περὶ νεωτέρων ὅτω φησὶ κατὰ λέξιν. ῥύεσθαι καὶ ἐρρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πῶς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ ῥύεσθαι ἐκ θανάτου ἔλκει. τὸ ἢ ἐρρύεσθαι φυλάττει.

Σταθῆναι καὶ σῆναι διαφέρει. σταθῆναι μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὑφ' ἑτέρου σῆναι δὲ τὸ κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, ἐστάθη ὁ ἀνδρεῖος ὑφ' ἑτέρου, ἐστάθη ὁ νέος. ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ.

Σταχυς ὁ βραχέως τὸ ἐνικὸν. ἐκτεταμένως τὸ πληθυντικόν.

Σταφυλὴν ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκήν. καὶ σταφύλη βαρυτόνως, ὡς μελίτη διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος τὴν δευτέρα περὶ τῶν τὴν Ὀδυσσείας προσωδιῶν. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον ὄνομα τῆς καθημένης μολίβδου, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πίθεται. τὸ δ' ὀξυτονούμενον τῆς ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν τὴν δευτέρα τῶν τὴν ἰλιάδι προσωδιῶν φησὶ λέγειν, φησὶν ὅτως,
Σταφυλὴ τῆς νέβρ ἐείσας.
σταφύλη βαρυτόνως ὡς νιόβη. ὁ γὰρ ὅτιν ὅμοιον τοῦ συκῆ. τὸν γὰρ διαφέρεται συκῆν. ἐκείνον δὴ ὁ διαφέρεται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησίν, ἁμαρτάνει δοκεῖ πρὰ τοῖς ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τὸ ὄνομα. ὁ δὲ μὲν γὰρ τῶν εἰς η λήγοντων θηλυκῶν

ὀνομάτων μετέχουν γράφεται δὲ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν τοῦ ὀξυβαρεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυβαρεῖται, κατὰ τὸ ὄνομα μὴ ὀξυβαρὲς μόνον, ἀλλὰ βαρυβαρεῖται τὸ στοιχεῖον ἔχει τὸν καὶ δύλη, δραμάλη, φαεσύλη (δοκεῖ δ' αὐτὴν μία τῶν ἑβδομηκοντάδων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ Λυκοῦργος Σβύε κατ' ἀγάθεον νυοκτίον ἐσύλη.) καὶ ὅθεν καὶ τὸ σαφύλη βαρυβαρητέον. οἱ ὀξυβαρυνόμενοι φασιν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν, εἰς ος λήγοντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυβαρεῖται. ἢ ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ὀξυβαρεῖται, τὰ θηλυκὰ βαρυβαρηθήσεται). οἷον πόθος ποθή. νόμος νομή. ὄνος ὀνή. τίμος τιμή. Ἐν ἀναγκαίοις φονῆσι. (φόνος φονή.

καὶ τὸ δίπαλιν δίκαιος δικαίως. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ τὸ ἀρσενικὸν ὅτι σάφυλος. ὅτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱός, τὸ θηλυκὸν σαφυλὴ ὀξυβαρηθήσεται). πῶς δὲ ῥητέον, ἰσὸν κόγχος κόγχη, καὶ ἐκ ὀξυβαρεῖται. φίλος φίλη. μόνος μόνη. μύλος μύλη. καὶ ὧν τῶν ὀξυτόνων, καλὸς καλή. σοφὸς σοφή. καὶ τὰ θηλυκὰ βαρύνεται), ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύνα, τοῖς δὲ ὀξυτόνοις τὰ ὀξύβαρυνα. ὅθεν ἀπορήσειν καὶ ἀπὸ τοῦ σάφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυβαρεῖν σαφύλη, ὡς ἐσύλη. λύκος δὲ βοηθοῦσι τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυβαρεῖν βουλόμενοι φασιν, ὅτι ὅσα τὴν αὐτὴν ἀπαραλλάκτως ἔχουσα σημαινομένα ὁμοβαρεῖ. ὅσα δὲ διαλλάττει τῶν σημαινομένων, οὐκέτι. ὁ μὲν ὢν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος ξένη, καὶ τὰ πεκέμενα, ἀπαραλλακτά ὄντα, διὸ ὁμοβαρεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, οὐκέτι. καθάπερ γὰρ χόλος χολή. καὶ τρόπος τροπή. καὶ νόμος νομή. γόνος γονή. δόμος δομή. τρόφος τροφή. πόθος ποθή. πολὺ τάττα ὢν ἐν ἄλλοις ἐν τέλει εἴρηται ὅτι διαφέρει. εἰ δὲ ὅτι σάφυλος ἀρσενικόν. διαφέρει δὲ τρεῖς σημαινομένῳ ἡ σαφυλή. ὁπώρα δὲ ὄντως ὀξύνεται. τὸ μὲν τοι πεκέμενον τοῦ Ἡρακλείδου παρατήρημα ἰσχυρόν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυβαρεῖν, ὁ μόνον δὲ τὰ παρακολουθοῦντα τρεῖς ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ὅτι συλλαβὰς τὰ γὰρ πεκέμενα δυσύλλαβα. ὥστε δὲ τὴν ὁπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐστὶ τρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τὸνομα καὶ τρεῖς σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν γὰρ τὴν τέχνην τὰ παροιχόμενα σημείοις φησὶ δύνασθαι. τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ σισύρνα διαφέρει. σισύρα μὲν γὰρ τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον τέγαστρον. σισύρνα δὲ τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει, θεῶν τε ναόν, καὶ προβάτων πόδιφράγματα.

Σικελὸς καὶ σικελιώτης διαφέρει. σικελὸς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ δὲ αὐτῆς τὴν σικελίας ὤν. σικελιώτης δὲ ὁ σικελὸς μὴ μὴν ὤν, τῶν ἐν χώρᾳ αὐτῶν οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ σιγὴ διαφέρει. σιωπὴ μὲν γὰρ ὅτι κατάληξις λόγου. σιγὴ δὲ ἕξις λόγου.

Σκηπτεῖν καὶ σκέπτεσθαι διαφέρει. σκήπτεσθαι μὴ γὰρ ὅτι τὸ προφασίζεσθαι. σκέπτεσθαι ἢ τὸ βουλεύεσθαι.

Σκῶμμα γελοῖον, ὀξύβαρυ, καὶ γεφυρισμὸς διαφέρει. σκῶμμα μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὦδὴ διασυρμῶ τοῦ τελεσθὲν λεγόμενον, οἷον ἐπὶ σκέμμα. γελοῖον δὲ τὸ ὦδὴ διαχύσει τὴν ἀκροατῶν χωρεῖς τινὸς ὕβρεως. ὀξύβαρυ δὲ τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ πρὸς τὸ εὐτρεπεῖσθαι τὸν λόγον. γεφυρισμὸς δὲ ἀπὸ τοῦ τοῖς ἀθλίοις ὦδὴ τὴν γεφύρων ὑδηραφῆν, ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων διασυρμός τινῶν.

Σοφὸς καὶ σωφρὼν διαφέρει. καθὸ ὁ σοφὸς καὶ σωφρὼν, ὁ δὲ σωφρὼν ὁ πάντως σοφός.

Σοῦ καὶ σεῦ παραποιοῦντας κατὰ τὸν ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. σοῦ μὲν γὰρ ὅτι σύμπαρθρος αὐτῶν μία. οἷον, μνήσθω πατρὸς σοῦ. ἡ δὲ σεῦ ὁ σύμπαρθρος.

Σεῦ δίεκφωνῶ καὶ τρεῖς τόκα δοῦναι ἄποινα. αὐτὰ τοῦ, σὸ ζῶντος. καὶ τρεῖς τοσαῦτα δ' οἶν ἄποινα, οὐκέτι σοῦ ζῶντος. καὶ φυλάξεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ σωθῆναι διαφέρει. σπονδὰ μὲν γὰρ ἀς ἐκ πολέμου σωτήθῃ) πῶς ἀλλήλοις ἀς ἀναγράφονται ἐφ' οἷς διακείνονται. οἷον σωθέμενοι πολεμήσῃ, μήδ' ἀδικήσῃ ἀλλήλοις. σωτήθῃ δὲ ἢ εἰρήνη καὶ φιλίαν πῶς ἀλλήλοις, καὶ τὸ πρὸ τούτου πιστεύειν, ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

Σπουδάζειν καὶ σπουδῆν διαφέρει. σπουδάζειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ φαυλότερον τὸ πάσχειν σπουδῆν δὲ τὸ βοηθεῖν τινὶ σωφρόνεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ στρατὸς διαφέρει. στρατόπεδον μὲν ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατεία. στρατὸς δὲ τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος. στρατεία ἐκ τεταμένου τὸ πρᾶγμα στρατιὰ σωτεκλεμένως τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. φαλλάκος δὲ ἢ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατὸς καὶ στρατόπεδον διαφέρει. στρατὸς μὲν γὰρ καὶ στρατόπεδον διαφέρει. στρατὸς μὲν γὰρ καὶ στρατόπεδον τὸ πλῆθος λέγεται. στρατόπεδον ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ ὠθμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσιν τὸ σὺν ἑαυτοῖς φησὶ Δίδυμος ἐπὶ αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἰσὶ δ' ἕτεροι ὠθμαχοῦσιν. ὠθμαχεῖν ὅταν οὐ ἐπίοντας ἀμύνωσι) μόνον. διέσκλε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ λέγων, κερκυραῖοι ἀθλίοις συμμαχίαν μὲν ὁ ποιήσαντο, ὠθμαχίαν δὲ.

Σώφρων καὶ σωφρονῶν διαφέρει. σωφρονῶν μὲν γὰρ ὀξυτόνως ὁ περὶ τὸ ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν. σώφρων δὲ πρὸς ὀξυτόνως ὁ τὸ αὐτὸ μετιών, οἷον σώφρων.

Σύγγραμμα σωτάξεως διαφέρει. σύγγραμμα μὲν γὰρ ὅτιν ὁ δίχα μέτρου λόγος ὁ προσαγορευόμενος

μὴν Θ πεῖρος. σύνταγμα δὲ πολεμικὸν τι σύστη
μα. ἀφ' οὗ καὶ συνταγματάρχης ὁ τοῦ συστήματος
αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις συντάξεως διαφέρει. σύνθεσις μὲν γὰρ
ἐστὶν ὁ λόγος ὁ ἐμμετρος. σύνταξις δ' ὁ λόγος ὁ πε-
ζός.

Συμβουλὴ παραινέσεως διαφέρει. συμβουλὴ (ζος.
μὲν γὰρ ἐστὶν εἰσήγησις αὐλλογίαν τῶν διεξιόντων
δηλοῦ τὸ ἐκβησόμενόν καὶ γὰρ ἐκείνης συμ-
βουλεύσαι πόλεμον, ἀμφίβολον εἰσεμφέρει. διὸ καὶ
ἔχει τὸ γνῶναι μόνον. παραίνεσις δὲ ἐστὶ συμβουλὴ αὐ-
τῆς ἕνεκεν τῶν διεξιόντων. δηλοῖ τὸ δὲ αὐτὸ λέγο-
μεν πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθόν, ὡς εἴτις παραι-
νέσει σωφρονεῖν ὥσπερ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀ-
γαθόν.

Σφάξαι καὶ θῦσαι διαφέρει. θῦσαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ
θυμιᾶσαι. σφάξαι δὲ τὸ ἱερεῖον σφάττειν ζῶον, καὶ
ὅμηρος τῶν διαφορᾶν πεπόηκεν, οὕτως μὲν θῦ
σαι εἰπών,

Θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πατρόκλου ὃν ἑταῖρον, ὁ δ' αὖ πυρὶ βάλλε θυ-
λάς. τῶν δὲ τοῦ σφάξαι.

Ἀνέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν.

Στύραξ θηλυκῶς μὲν θυμίαμα, ἀρσενικῶς ὁ ξύ-
λον τοῦ ἀκοντίου.

Σχισὰ τὰ ὑποδήματα. Ἔν ὑπολις φίλοις.
Ὀυδίνα, ταῦτα ἢ ἀργείας φέρει,
Σχισὰς φέρειν.
σχισὸς δὲ ἀρσενικῶς χιτὼν γυναικεῖος, Ἀπολλό-
δωρος φέρεσθαι.
Σχισὸν χιτωνίσκον τινὰ φέρεσθαι.

Σχολὴ τὸ ἥρεμα, καθὸ φαμεν, σχολὴ βαδίζω, καὶ τὸ
φέρε καιρῶ. καθ' ὃ λέγεται, ἐκ εἶχον σχολήν. καὶ
ἡ διατριβή. καὶ οἱ μαθηταὶ διὸ φαμεν λαμπρὰν
σχολήν.

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα. διὰ δὲ τοῦ ς, ὁ τα-
λαίπωρος.

Τἀπκτόν, καὶ ἀμφοτέρα τὰ πκτόν διαφέρουσι. πέ-
πτωκεν μὴ γὰρ εἰσὶ οἱ ἐκ τέτρα μέρους μαλακόν
ἔχοντες. ἀμφοτέρα τὰ πκτὸν οἱ δὲ ἀμφοτέρων.

Ταυροκτόνος ὁ ὑπὸ ταύρου αἰρεθεὶς. ταυροκτό-
νος ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη τῶν τεχνῶν διαφέρει. τέχνη μὲν γὰρ ἐστὶν
ἡ αὐτὸν λόγον μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματική,
ῥητορική. τεχνῶν δὲ τὸ λόγον χορεύειν, οἷον
χαλκευτική, τεκτονική.

Τεχνίτης καὶ βάναυσος διαφέρει. τεχνίτης μὲν γὰρ
ἐστὶν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς. βά
ναυσος ἢ ὁ δὲ λόγον τινὸς ἀδυνατοῦντος.

Τέτραχμον καὶ τετράδραχμον διαφέρει. τέτραχμον
μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ νόμισμα, τετράδραχμον δὲ τῶν
τεσσάρων δραχμῶν.

Τέρας σημεῖον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ τέρας παρὰ φύ
σιν γίνεται. τὸ δὲ σημεῖον παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ τεχνήματα διαφέρει. τεχνασματὰ
μὴ γὰρ τὰ κακοῦργήματα. τεχνήματα δὲ τὰ τεχνικά.

Τέχνη καὶ τέχνα διαφέρει. τέχνη μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ τῶν πο
λεμικῶν. τέχνα δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ τηθὶς διαφέρει. τήθη μὴ γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ παι
δὸς τροφός. ταύτας δ' ἔνιοι μάμας καὶ μάμμας
καλοῦσι. τηθὶς δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελ-
φή. ἣν ἔνιοι θεῖαν καλοῦσι.

Τιτθὴ καὶ τροφός, καὶ λιθηνός διαφέρει. τιτθὴ μὲν γὰρ
ἐστὶν ἡ μαστὸν ἔχουσα. τροφὸς δὲ καὶ λιθηνὸς ἡ τῶν ἄλ-
λων ἀδὶ μελέμαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς καὶ μετὰ
τὸν ἀναγαλακτισμόν.

Τιμωρεῖσθαι καὶ τιμωρεῖν διαφέρει. τιμωρεῖσθαι μὴ γὰρ
ἐστὶ τὸ κολάζειν. τιμωρεῖν δὲ τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικου-
μένοις.

Τίθησι καὶ τίθεται διαφέρει. τίθησι μὲν (μένοις.
γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης. τίθεται δὲ τὸν νόμον
οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τοὔνεκα καὶ οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ τοὔνε-
κα ἐστὶ τὸ τοῦ ἕνεκα. τὸ δὲ ὅνεκα αὐτὸ τοῦ ἁμαρ-
τάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος φέρεται κατὰ δίνοτρόπος λέγων.

Τοὔνεκεν αἰγᾶν ἔχεν.
ὅλως τε δίεν εἰπεῖν ἕνεκα, τὸ ἕνεκεν εἶπε. καὶ ὅλως αὐ
τὸ τοῦ οὕνεκα τοὔνεκεν εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι διαφέρει. τιμωρεῖν μὲν
γὰρ ἐστὶ τὸ βοηθεῖν τινι καὶ σωζεσθαι. τιμω-
ρεῖσθαι δὲ τὸ κολάζειν. καὶ σωτηρίαν τιμω-
ρῶ τοῦ φίλου, αὐτὸ τοῦ βοηθῶ. τιμωροῦμαι τὸν
ἐχθρόν, αὐτὸ τοῦ κολάζω.

Τίθεται νόμον, καὶ τίθησι διαφέρει. τίθησι μὲν γὰρ
ὁ εἰσφέρων. τίθεται δὲ ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ τομὸς διαφέρει. τόμος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τε-
μνόμενος χάρτης. τομὸς δὲ ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίετες βαρυτόνως, καὶ τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει. φησὶ Πτολεμαῖος ὁ ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν
γὰρ βαρυτονήσωμεν. ἔσται ἀδὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ
ποιητὴς φησιν,

ὡς τρίετες μὲν ἔλθε δόλῳ. ἐὰν δὲ ὀξυτονή-
σωμεν τριετὲς, ὡς δύφυες, ἔσται τῶν ἡλικίας. οἷον
τριετὲς τὸ παιδίον. ὅθεν τὸ δίετές ἀδιάστολον.
χρὴ δὲ αὐταγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι.
παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν διδυτέρᾳ περὶ
ἀττικῆς προσωδίας. οὐ μὴ γὰρ περιφερεῖς τρο-
χὸς ὁμίως ἡμῖν προφέρουσι ὀξυτονοῦντες. τρόχος
δὲ βαρυτόνως λέγεται οὐ δρόμος. αὐταγινώσκω
μὴ γὰρ, ὡς φησιν μὲν ἐν ἀλόπῃ Εὐριπίδης.

Ὁρῶ Μύσιον τόνδε γυμνάδας τόλμῃ.
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχου πεπαυμένον.
αὐταλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δι-
σύλλαβα παρατελοῦντα ὄνομα τοῦ βαρυτονεῖται. οἷ-
ον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόχος. ἔστω
δὲ τρόχος, καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματος εἰς ω βαρύτονα
καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰδοσυλλαβοῦντα. οἷον
πλέκω πλόκος. πάσσω πόσος. λέγω λόγος. φέ-

ρωφόρος. οὕτω καὶ πρόχω πρόχος.

Τραγῳδοί, καὶ τραγῳδοποιοὶ καὶ κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ κωμῳδοί εἰσιν οἱ ὑποκρινόμενοι τὴν κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας. τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ κωμῳδοποιοὶ οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι τὸν βασιλέως ἔταττον, ἢ ῥόδον τὸν Κροῖσον. τυραννεῖν δ' ἐθνέων. καὶ πόδας. ζελοῦσι δὲ αὐτὸν ἢ αὐτέων διεδέξατο τὴν βασιλείαν. καὶ Αἰσχύλος καὶ λιμνίας, καὶ τοῦθ' ἑτυράννου καὶ ὑψιπύλας πατὴρ θόας βασιλεύτορος τῶν καὶ ἀνθρώποις δραμεῖν. ἐνθ' ὅτε καὶ τὸν τύραννον, βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις καὶ δήμοις τὸν Πεισίστρατον.

Τήθη μὲν ὅτιν ἡ μάμμη. ἀδελφὴ δὲ ἡ προμάμμη. πθὴ ἢ ἡ θεία, λιτθὴ ἢ ἡ τροφός.

Ὕμνος ἐγκώμιον διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ὕμνος ὅτι θεῶν. τὸ δὲ ἐγκώμιον ἀνθρώπων.

Ὑπὸ δονέρατος διαφέρει. ὑπὸ μὲν γὰρ ὅτιν ἡ ἐναργὴς ὄψις. ὄνειρον δὲ ἡ καὶ τῷ καθεύδειν φαντασιοῦσθαι καὶ καὶ ἀπαντῆσαι διαφέρει. ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ τὸν ὅλου λέγεται. ἀπαντῆσαι δὲ καὶ τὸ πρὸς τυχεῖν δίκην. οἷον ἀπεῖπεν καὶ τὴν δίκην, αὐτὴ τὸ πρὸς ἐτυχεν.

Ὑπόχεσις καὶ ἐπαγγελία διαφέρει. ὑπόχεσις μὲν γὰρ ὁ τὸ ἀξιοῦν διδόναι μέλλων. ἐπαγγέλλει δὲ ὁ δίκαιος πρὸς ἀκλήσεως τὴν ἐχέμν βελόμενος.

Ὑποψία ὑφοράσεως διαφέρει. ὑποψία μὲν γὰρ ὅτι καλεῖ τὴν ὑπόνοιαν. ὑφόρασις δὲ ὅταν τὸν χέρον.

Ὑπάρξαι τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ καταρξαῖ.

Ὑπάγειν καὶ πορεύεσθαι διαφέρει. ὅλα τὸ πορεύεσθαι μὲν ὅτι τὸ βαδίζειν. ὑπάγειν δὲ τὸν ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἢ τι τῶν ζεύγων, ὡς Ὅμηρος,

Ὑπάγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασίν, ὅτι ὑπάγειν λέγομεν αὐτὸ τὸ προάγειν. ὥσπερ ὑφηγητὴν αὐτὸ τὸν πθηγητὴν. καὶ ὑπογραμμὸν αὐτὸ τὸν πθογραμμόν. ὡς φησι καὶ Αἰσχύλος,

Ἐγὼ δὲ ὑπάγω τὸν ὄρνιν. αὐτὸ τὸν πθάγω.

ὅτως δὲ καὶ ὑπάγειν λέγομεν αὐτὸ τὸν πθάγειν. τουτέστιν εἰς τὸ μπροθεν πορεύεσθαι. λέγει τῇ λέξει Εὔπολις καὶ βαθῆναι.

Σὺ δ' ὑπαγε εἰς τὸ μπροθεν.

Φαιοὺς φακῆς διαφέρειν φασί. φακοὶ οἱ ἐλαῖοι ὁμοίως ἐνικῶς. φακὴ δὲ ἡ ἑψημένη. τετάρκης πρὸς τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

Φαυλία καὶ φυλία διαφέρει. φαυλία μὲν γὰρ εἶδος ἐλαίας. φυλία δὲ ἡ ὀξὺν.

Φακελος καὶ φάκελον διαφέρει. φακελος μὲν γὰρ ὅτι φορτίον ξύλων. Θεοκριτίδης, φακέλους ὕλης ἀργείας. φάκελον δὲ μετὰ φλεγμονῆς πασμός.

Φάσκαλος φασκωλὶς διαφέρει. φάσκελος μὲν γὰρ ὅτιν ἱμαλιοφορία. φασκώλιον δὲ ὅτι δερμάτινον βαλάντιον.

Φαρμακεία γοητείας διαφέρει. φαρμακεία μὲν γὰρ λυείας ἢ βλάβη, ἢ δὲ διὰ πηείας λυόν γενομένη φαρμάκου. γοητεία δὲ ἡ ὑπὸ ἀδικλήσεως τε, καὶ ἐπαοιδῆς φαρμακεύειν. φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τὴν πόλεως ῥιπτόμενος.

Φάσμα μὲν ὅτι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ. φάντασμα δὲ τὸ ἐτερόμορφον. εἴδωλον δὲ τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ τέρας δὲ φαργὲς σῶμα ἐτερόμορφον. βρέτας δὲ τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία. φαγέδαινα δὲ φῦμα αὐξάνεσθαι.

Φεύγειν καὶ ἀπὸ φεύγειν διαφέρει. φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος. ἐκ γὰρ ὁ κατηγορῶν δίωκει. ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τὴν κατηγορίας.

Φθίοι καὶ φθιῶται διαφέρουσι. φθίοι μὲν γὰρ οἱ ὑπὸ Ἕλλ προστεσιλάω φησί γοῦν Ὅμηρος,

Πρὸ φθίωντε μέδοντα.

οἷον δ' οὐκ ἀπὸ πόλεως, ἢ δ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' αὐδρὸς φθίω. φθιῶ δὲ οἱ ὑπὸ Ἕλλ ἀγιλλεῖ ἀπὸ πόλεως θεσσαλικῆς φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

φθίω δ' ἐκ δόμω ἐκβόλακα.

ἀγνόησεν δὲ Καλλίμαχος ἐπῶν,

Ὀνείδεα τὴν φθίων ἔχεν ἀνακβείλω.

Φιλεῖν καὶ λυεῖν διαφέρει. ὅλα τὸ μὲν λυεῖν τὸ τοῖς χέλεσιν ἀπαάδει. φιλεῖν δὲ τὸ ἀγαπᾶν καὶ ἐξαίρετον.

Φίλος καὶ ἑταῖρος διαφέρει. φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. ἑταῖροι δὲ ἴδιος οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες, οἱ καὶ τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐν τῇ συνεργείᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ φορὸς διαφέρει. φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, ὅτως καὶ φόρος ἡ αἵρεσις. φορὸς δὲ ὁ τόπος τῆς αἱρέσεως, καὶ φορὸς ὁ φερόμενος.

Φράζειν καὶ φρᾶσαι διαφέρει. φράζειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ εἰπεῖν. φρᾶσαι δὲ αὐτὸ τὸ διανοήθηναι.

Σὺ δὲ φρᾶσαι εἴ με δύνασαι.

Φειμαθῆναι καὶ φευάθῆναι διαφέρει. φειμαθῆναι μὲν γὰρ τὸν πρόγονον φαμεν. καὶ φειμαγμὸς ἡ τοῦ προγονοφωνεῖν. ὥσπερ φευμαγμός. φευάθῆναι δὲ τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρούμενον.

Φρονεῖν τὸ καταφρονεῖν διαφέρει. φρονεῖν μὲν γὰρ ὅτι τὸ λογίζεσθαι καὶ ἐνθυμεῖσθαι. καταφρονεῖν δὲ τὸ ὀλιγωρεῖν καὶ ὑπερορᾶν.

Φερνὴ καὶ βοιός. φέρνιον δὲ τὸ ἀλιδιλικὸν πουείσιον.

Φύλλον καὶ φῦλον διαφέρει. φύλλον μὲν γὰρ τὸ πέταλον. φῦλον δὲ τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ ὠρύεσθαι διαφέρει. φωνεῖν γὰρ μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. ὠρύεσθαι δὲ ἐπὶ λύκων. παρατηρεῖν δὲ ὅτι τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἐκάστου. ὅτε βλυχᾶσθαι γὰρ μὴ λέγεται ἐπὶ τῶν πθοάτων. μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν διὰ τὸ η. μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τὸ υ. βρυχᾶσθαι δὲ ἐπὶ ὄνων. βρυχᾶσθαι δὲ ἐπὶ λεόντων. χρεμετίζειν δὲ ἐπὶ ἵππων. ἀραιζειν δὲ ἐπὶ κυνῶν παρ' ἀθηναίοις, ἀπὸ τὴν ἀφωνῆς, παρ' ἡμῖν δὲ ὑλακτεῖν λέγεται.

φωλεὸς καὶ κοίτη διαφέρει. φωλεὸς μὲν γὰρ ὧν τὰ ἑρπετῶν τάσσεται. κοίτη δὲ ὧν ἀνθρώπων. ὥστε ὧν μὲν τῶν ἑρπετῶν ἑρπετῶν φωλεὸν. ὧν δὲ ἀνθρώπων τὸ κοιτάζειν. ὧν καὶ τῶν ὀρνέων τὸ νοσσεύειν. ὁ γὰρ λέγων νοσσιὰν τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων. νοσσοὶ δ' ὀρνέων. νεβροὶ δὲ ἐλάφων. σκύμνοι καὶ λεόντων. σκύλακες καὶ λύκων.

Χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ τέρψις καὶ εὐθυμία καὶ ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσις διαφέρουσι. χαρὰ μὲν γὰρ ὅτι πρόσεστιν ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διαχυσις. εὐφροσύνη καὶ πάθος χρονίον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον. τέρψις καὶ οἱονεὶ τρέψις καὶ ψυχαγωγία, ἀπὸ τοῦ ἀφίδος ὧν τὸ λεῖον. εὐθυμία δὲ βραχεῖα ψυχῆς χαρά. ἡδονὴ δὲ ἐκ ψυχῆς ἀρετία. ἀπόλαυσις καὶ ἕξις κοινῶς ὧν πάσης μεταλήψεως ποιουμένη ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμαίζειν οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ γαυριᾶν. ὡς Μενάνδρου γαυριῶ.

Χλαῖναν καὶ χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πεμπτῷ περὶ ἑλληνισμοῦ καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. χλαῖνας μὲν γὰρ φησι λέγεσθαι ὧν τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων, διὸ καὶ ὁμηρον φάναι· Ἐνθάδε τ' ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβαλετ' εὐνὴν, Δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. χλανίδας δὲ τὰς φορουμένας καὶ μαλακοτέρας. αὐλιπίστῃ τῷ παρατηρήματι.

Χλαῖναν πορφυρέην αὐτ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα. μήποτε δὲ ἄμφω λέγειν, τὰς μὲν χλαίνας ὧν τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φορουμένων χλανίδας δὲ ὧν μόνων τῶν φορουμένων, ἀκίζει δὲ ὧν τῶν ἐγκοιμή-

Χλαμὺς καὶ χλαῖνα διαφέρει κατὰ πολ- βων. λῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ ἰλιάδος. ἡ μὲν χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα. χλαμὺς δὲ μακεδονικόν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομαζομένα. Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται χλαμύδος) διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ χρήματι. ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετραγώνου φησὶν ἱμάτιον· ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τέλειον πορὶ τὰ κάτω σωμάτων, καὶ οὐ χρεμαμένος πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγει Ἀριστοτέλης, Φίλαρχον, πολέμωνα, ὃν πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ χιτωνίσκον διαφέρει. χιτωνίσκον μὲν γὰρ ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. χιτώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικὸς ἐνδύμα.

Χόας σωστεταλμένους τῇ ἑορτῇ. Ἀριστοφάνης ἀχαρνεῦσιν, ἀκόετε λεώς τῆς τὰ πάτρια τῆς χόας. χοᾶς δὲ πόδιαι ωμένους ὧν μέτρον τοῦ οἴνου.

Χοεῖον καὶ χερνιβεῖον διαφέρει. χοεῖον μὲν τὸ δίσκα- σκαλεῖον. καὶ χερνιβεῖον ὁ δίσκος. χερνὸς δὲ τὸ σύστημα τῶν παίδων, καὶ τῶν ἀδόντων.

Χολάδες καὶ χόλικες διαφέρει, χολάδες μὲν γὰρ τὰ ἐντέρα.

Χοῦν τὸ χαμαὶ χολάδες.

χόλικες δ' αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις, ἢ βοῦν δ' ἀείων ἢ ἀπεκτένε ζεῦγος χολίκων ἀθθυμῶν.

Χρῖσας καὶ λαυσὰς λεκτέον, καὶ οὐ χρεοφειλέτας.

Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς καὶ τὸ ἱερόν.

Χύτραι καὶ χυτρεῖα διαφέρει. χύτραι μὲν γὰρ καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα. χυτρεῖα δὲ τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψάλλιον καὶ ψέλλιον διαφέρει. ψάλλιον μὲν τὸ τοῦ ἵππου. ψέλλιον καὶ τὸ ἄκροις βραχίοσι περιλαμβάνομενον. κόσμιον. οἱ δὲ λοιποὶ ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χαλεῶν λεγομένων προσωδίαν, ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὡς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ ἄμαθος διαφέρει. ψάμαθος μὲν γὰρ τὴν παράθαλασσίαν ἄμμον.

Ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίοισιν.

ἄμαθος δὲ τὴν κόνιν.

Τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ὠρα διαστέως τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας. ψιλῶς δὲ ἡ φροντίς.

Ὠνήσασθαι καὶ ἀγοράσαι διαφέρει. ὠνήσασθαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ πριάσθαι τὸν πωλούμενον. ἀγοράσαι δὲ καὶ τὸ ἐνάγορᾶσθαι.

Ὠτῆλη καὶ ὀλὴ διαφέρει, ὠτῆλη μὲν γὰρ ὅτι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ ὀτᾶσθαι, οὐλὴ δὲ ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος. Οὐλὴν τὴν ποτέμιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑ

ΛΑΙΑ, ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

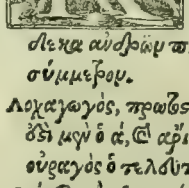

Καταλοχίσαι ἐστὶ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ.

Λόχος γίνεται μὲν τὸ σύστημα τὸ ἐξ αὐτῶν ιϋ. οἱ δὲ τὸ ἐξ αὐτῶν ιβ. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα αὐτῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, πρωτοστάτης καὶ ἡγεμών, ὁ αὐτός ἐστιν. ὅτι μὲν ὁ α, καὶ ἀρίστος τοῦ λόχου.

οὐραγὸς ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Σπίχος καὶ δεκανία καὶ λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ γωμαπίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου τὴν γωμαπίαν, οἱ δὲ τὸ ἥ.

Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς γωμαπίας ἄρχων.

Δεκαδαρχίαν

Διμοιρίαν, καὶ ἡμιλοχίαν τὸν αὐτό φασι.

Διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς ἡμιλόχας καὶ τῆς

Ἐπιστάτης ὁ τῆς λόχου ὀπίσω τεταγμένος, (μοιρας.

ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πρωτοστάτης. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν ὑπιστάτης. ὡς εἶναι τὸ ὅλον στίχου ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ὑπιστατῶν συγκείμενον. οἱ δὲ λοχαγὸν μὴ τὸν πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ὅδε, καὶ δραγόνα τὸν ὑπιστάτην. οὐ γὰρ μέσον ἢ ὀχῶσάτας, ἀλλ' ὑπιστάτην μὲν τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤδη β'. τὸν δὲ γ', ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου ὑποστάτην.

Συλλογισμός ἐστιν, ὅταν τοῦ ἀλόχου ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῶ, καὶ δραγόνα δραγῶ, καὶ οὕτω μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις πυκνῶσαι.

Παρασάτται, οἱ ὁμόλογοι αὐδρῶν ζδ'. καὶ ὁ ἡγούμενος τετράρχης.

Ταξεῖς αἱ δύο τέταρχίαι, αὐδρῶν δκ γ. καὶ ὁ ἡγούμενος πάλαι μὲν ταξίαρχος, νῦν δὲ ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα, ὃ γῆνοι πυκνάταξιν, αἱ β' τάξεις, αὐδρῶν σνε. καὶ ὁ ἡγούμενος συνταγματάρχης τῶν δὲ γῆνοι καὶ ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πενταπολιαρχία τὰ β' τάγματα, αὐδρῶν (μενομένοι β'. ὁ ἡγούμενος πενταπολιάρχης.

Ἑκατοντάς, τοῦτο τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις ἔχειν ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, δηλονότι τάξεως ἑξακοσίους ἦσαν. εἰσὶ δὲ, κρατοκήρυξ, σαλπιγκτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, δραγὸς νῦν δὲ καὶ τοῦ σωτάγματος λέγουσι, καὶ τὰ ἄλλα. ἔχει δὲ τοῦτο τὴν τάξιν ἢ τὸ σύνταγμα τὴν μὴ ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνει τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον, τὸν δὲ σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν. καὶ τὴν ὑπηρέτην ὥστε τὸν τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι. τόνδε μὲν ἑκατὸν δραγόν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸν ἀκλεπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, οἱ τῶν δὲ ἄλλων τυπτομένων καὶ μέτωπον κάτω τάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β' πεντακοσιαρχίαι, αὐδρῶν ακδ'. οἱ δὲ πλείστοι τῶν τὸ πλῆθος χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ χιλίαρχον τὸν ἡγούμενον.

Τέταρχία, αἱ β' χιλιαρχίαι, αὐδρῶν βμδ'. οἱ δὲ καὶ τέλος ὀνομάζουσι καὶ τὸν ἡγούμενον τετράρχην, οἱ δὲ τε-

Φαλαγγαρχία, αἱ β' λεραρχίαι, αὐ- (λοῦ ταρχην.

δρῶν δ'σς. τῶν γῆνοι καὶ ἀριθμὸν λεράτος φασιν, οἱ δὲ μέρος πάλαι δὲ καὶ στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος στρατηγός, νῦν δὲ φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β' φαλαγγαρχίαι, αὐδρῶν κε σβ. τῶν δὲ καὶ μέρος ὑπ' γῆνων καλεῖται ἀλλὰ καὶ λέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος λεραρχής.

Φάλαγξ ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β' φάλαγγες, αὐδρῶν ις. χιλιάδων καὶ τπ δ. τῶν γὰρ ἡ τελεία καὶ δύλεχρηστος φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ α' ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν δύθεαν τάσσει ἀπὸ λέρας εἰς κέρας διατεῖνον. καλεῖται δὲ τῶν καὶ πρόσωπον, καὶ μέτωπ), καὶ σῦμα, καὶ παράταξις, δὲ πρωτολοχία, καὶ πρωτοστάτου ὁ ἡ κατόπιν τοῦτο στίχος καὶ παραλληλος κείμενος δ' δύτερον ζυγὸν καλεῖται, καὶ ὁ τρίτος τρίτον, δὲ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος δὲ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν, καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ εἰς δραγὸν στίχος, καὶ βάθος λέγε-

Ζυγεῖν δὲ, τὸ ἐπ' δύθείας τῇ κατὰ μῆκος (ται.

στίχω κεῖσθαι, ἤδη παραλλήλως ἔχειν.

Στίχειν δὲ, τὸ ἐπ' δύθείας κεῖσθαι καὶ καὶ βάθος στίχω τῶν γὰρ καὶ κυρίως στίχος λέγεται.

Διχοβωμία φάλαγγος, ἡ εἰς β' ἴσα βωμή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα, ὧν τὸ μὲν δύωνυμ) λέρας, καὶ κεφαλή, καὶ δεξιόν ἀκρωτήρι), καὶ δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ σωμοχή, πρᾶγμα ὡς γῆνοι, καὶ σῶμα ὡς ἕτεροι, ἡ διχοβωμία καλεῖται.

Ὁπλῖται, πελτασαὶ, ψιλοί, τὰ πεζικῆς εἰσι καὶ μαχίμα δυνάμεως. ἔχουσι δὲ διαφορὰν. ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγουσι οἱ βαρυτάτῃ κεκοσμημένοι ὁπλίσει, καὶ τὰ μακεδονικὸν τρόπ), ἀπαίσι περιφερεῖσι καὶ δόρασι πεδιμηκεῖς ἑρεῖς. ψιλοὶ δὲ οἱ κουφοτάτῃ, κε χρῆν) γὰρ τόξῳ καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρὸς. οἱ δὲ πελτασαὶ μέσῃ πως κεχρῆν σκεύῃ ἢ γὰρ πέλτη μικρὰ ἐς δὲν ἀπαιδίσκη, καὶ κόφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῆς ὁπλίτῃ λιπομενα. εἰσὶ δὲ καὶ χρυσαλκῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γὰρ ἐστι ἱππικὴ, ἡ δὲ ἁρμάτων δὲ δὲ ἐλεφάντων. τὸ δὲ ἱππικὸν τὸ μὲν ἁπλῶς ὅτω καλεῖται, ἱππεῖς καὶ ἱππικόν. τὸ δὲ ἁμαξίππον. καὶ ἁμαξίπποι μὴ οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοις συνδεμένοι ὀχούμενοι, οἱ δὲ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλ), ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τὸ δὲ κυρίως ἱππικὸν τὸ μὲν ἐστι κατάφρακτον, ὃ καὶ οὐ ἵππος καὶ οὐ ἱππεὺς τεθραυμένος παρέχεται, τὸ δὲ ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ οἱ μὴ θυρεοὺς ἔχοντες θυρεοφόροι καλοῦνται. οἱ δὲ ἁπλῶς δραβοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὴ μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ κέρας τοῖς πολεμίοις ἐκδρέχοντες καὶ καλοῦνται ἱππαγωνισαὶ, καὶ διόταραντῖνοι. οἱ δὲ τόξοις, οἱ λέγονται ἱπποβόται ἔτι δὲ οἱ μὴ δοραποφόροι, οἱ δὲ κοντοφόροι ἢ ξυστοφόροι καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ ἀκροβολισαὶ, οἱ) πόρρωθεν βάλλοντες. ἔτι τὰ ἱππικῆς δυνάμεως καταφρακτοὶ, ἱππακοντισαὶ, ἐλαφροὶ, θυρεοφόροι, οἱ καὶ παραντῖνοι, ἱπποβόται.

Γύνωσις καὶ παρασάτων καὶ ἐπισάτων, τοῦτ' ἔστι πύνωσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ, πήχεις β' ὁ ἁπλῶς τεταγμένος, πήχεις δ'.

Συναπισμός, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν γὰ τῇ φαλαγγι κατέχῃ πήχυν ἕνα. τοῦτο καλεῖται συναπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων ὅτοι γὰ πολέμω προτασσόμενοι. ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτασσόμενοι. πεζοστάταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φαλαγγι,

λαγγι. παρ' αὐδρὸς ἀπαρτίζονται λέγεται ἡ κὴ πα
ρεγταξις ὁῦτω.
Παρεμβολὴ τῆς ωτάξεως διαφέρει, ἡ μὲν γὰρ ἐστι τῶν
ὁμοίων παρεγθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας,
ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλὸς. παρεγτάξεις ἢ ἡ τῶν ἀνο-
μοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλὸς, ἢ ψιλῶν παρ'
λόχ⊖, αὐδρῶν ὀκτώ. (ὁπλίτας.
Σύνταξις, τέσσαρες λόχοι, αὐδρῶν λβ'.
Πεντηκονταρχία, β' συνάδεσιν, αὐδρῶν ἑξήκοντα
τεσσάρων.
Ἑκατονταρχία, β' ωεντηκονταρχίαι, αὐδρῶν ρκή.
ἑκάστη ἡ ἑκατονταρχία ἑκατὸν ἔχει ωεντε.
Χιλιαρχία, β' ἑκατονταρχίαι, αὐδρῶν διακοσίων
ωεντηκοντάεξ.
Ξεναγία, β' χιλιαρχίαι, αὐδρῶν φιβ'.
Σύντεγμα, β' ξεναγίαι, αὐδρῶν χιλίων κδ',
Ἐπιξεναγία, δύο συντεγματα, αὐδρῶν δισχιλίων
Σπάθ⊖, δύο ἐπιξεναγίαι, αὐδρῶν τετρα- (μύ-
κισχιλίων ϛϛ.
Ἐπίταγμα, δύο σάφη, αὐδρῶν ὀκτακισχιλίων
σβ'. τὸ τὸ ἑκατοντάρχαι αὐδρῶν ή. ἐπιξεναγοὶ μὲν
δύο, συντεγματάρχαι ἢ οἱ λοιποί.
Ἐμβολὴν παρατάξεως ὀνόματι ἄσσε. ἐστὶ δὲ τὸ ἥμι
συ τοῦ ὁμβροειδὲς ὄνος.
Ῥομβοειδὲς παράταξις ὀνομάζεται ἡ σφηνοειδὴς.
Ἱππέων δεῖν ἑξήκοντα τεσσάρων.
Ἐπιλαρχία, β' ἵλαι, ἱππέων ρκή.
Ταραντίναρχία, β' ἵλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων
ωεντηκοντάεξ. (δυάδε κα.
Ἱππαρχία, β' ταραντῖνοι, ἱππέων ωεντακοσίων
Ἐφιππαρχία, β' ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκο-
σιτεσσάρων. (ἑξακόσιοι ὀκτώ.
Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσ-
Ἐπίταγμα, β' τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων ϛϛ.
Κλίσις, ἡ ἡ αὐδρῶν κίνησις.
Κλῖσις ὀδὸν δύο εἰσὶν, ἡ ὀδὸν τὰ δεξιὰ κλίσις. ἐπα-
νακλισις ἢ ἡ ὀδὸν τὰ ἀριστερὰ κλίσις.
Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις ἐστὶν ἡ ὀδὸν τὰ ἀριστερὰ ὁμοῖ,
Μεταβολὴ ὀδεῖν ἡ δὶς ὀδὸν τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις
ἡ νῶτα τὰς τῶν ὁπλιτῶν ὄψις μετατεθεῖσα,
ἧς δύο διαφεραὶ. ἡ μὲν ἀπὸ τοῦ πολεμίου, ἢν καὶ
ἐπ' ὀρᾶν ὀνομάζουσιν. ἡ ἢ ἐπὶ τοῦ πολεμίου, ἀπ'
ὀρᾶς καλουμένη. γίνοι ἢ ὅτω καὶ αὐτὼ ὑπογράφουσιν.
Μεταβολὴ ἐστι μετάληψις τὸ προπαρχόσης ὀδῆφανείας, εἰς τὸν κατ' ὀρᾶν ὀδῆφάνειαν, ἢ ἀπὸ τοῦ
τῆς ἐπὶ τὸν φαντίαν. καὶ ἡ μὴ ἀπὸ τοῦ πολεμίου
μεταβολὴ, δὶς ἐπὶ δύο κλινάντων γίνεται. ἡ ἢ
ἐπὶ τοῦ πολεμίου, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.
Ἐπιστροφὴ ἐστιν, ἐπειδὴ αὖ τὸ πᾶν σύνταγμα ωυκ
νόωντο ἡ πᾶσα τὴν καὶ ὀδῆπάτιν, καθάπῃ
ἑνὸς αὐδρὸς σῶμα ἐπὶ δύο, ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγ-
κλίνωμεν, καθάπῃ ἐπὶ κέρδρω τῷ λοχαγῷ. παν
τὸς τοῦ τάγματος πρὸς γνεχθέντες καὶ μεταλαβόν
τὸν τόπον μετὰ τὸ ἔμπροσθεν, ὀδῆφανείαν δὲ
τὴν ἐκ δεξιῶν διαμένοντων ἑκάστου τὸ παρασκε-
τῶν, ⊖ τῶν ὀδῆπατῶν.
Ἀναστροφὴ ἐστιν ἡ ἀπὸ κατάστασις τοῦ ὀδῆστροφῆς, εἰς
τὴν προτέραν χώραν. πορεῖασμὸς δὲ ἐστιν ἡ ἐκ
δυοῖν ὀδῆστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε
μεταλαμβάνειν τὸ ὀπίσω τόπων. ἐκ πορεῖασμὸς δὲ ὄδεν, ἐκ τριῶν ὀδῆστροφῶν συνεχῶν κίνη-
σις, ὥς τε μεταλαμβάνειν. ἐὰν μὲν ἐπὶ δύο γίνε-
ται, τὴν δὲ ἀριστερῶν ὀδῆφανείαν. ἐὰν ἢ ἐπ' ἀσπί-
δα τὰ ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δὲ ὄδεν ἀποδίδοναι,
τὸ ὀδὸν τὴν δὲ ἀρχῆς θέσιν ἀποκατεστῆσαι αὐδρῶν
ἕκαστον, ὥστε ὀδὸν δύο κλίνειν ἐκ τοῦ πολεμίου
κελεύοντος. εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀπὸ δεῖαι δεῖσθαι
ἐπὶ τοῦ πολεμίου πάλιν προεπιόντα. καλεῖ δὲ
ὁῦτω ἡ ἐπ' ὀρθὸν ἀπὸκατεστῆσαι.
Ἐξελιγμῶν δισσαί εἰσιν ἰδέαι. ἡ μὲν ἡ λόχος, ἡ δὲ
ἡ ζυγά. εἰδὴ ἢ αὐτὰ ἑκάτερα αὐτὰ β. καλεῖται
γὰρ ὁ μὲν μακεδῶν, ὁ ἢ χορεῖος, ὃν ⊖ κρηπὶν ἡ
πορσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ μακεδῶν δὲ ἐλιγ-
μός ὄδεν. ὁ ἡ λόχος, ὁ μεταλαμβάνων τὸ φάλαγγ⊖ τὸ ἔμπροσθεν τόπων. αὐτὴ ἢ τὸ ἡ πρό-
σωπον ἐπιφανείας, τὸ ὄπισθεν χορεῖ⊖ ἢ ὁ τὰ αὐ-
τὸν ἐπέχων τόπ) τὸ φαλαγγ⊖ τὸ ὁπλιτῶν ἡ
μέρ⊖. αὐθ' ὧν προκατέχον τόπον ἑτέρος με-
ταλαμβανόντων. τὸ μὲν λοχαγὸ, ἐν τὸ δεξιὸ
τὸ δὲ δεξιὸ, ἐν τὸ λοχαγὸ. αὐτὴ ἢ ἡ πρό-
σωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας. τὸ ὄπισθεν. οἱ δὲ
δὴ ἡ ζυγά ἐξελιγμοί γίνονται, ἐπεὶ δ' αὐ ἀπὸ
τῶν ἀπὸ τομῶν τὰ κέρατα καθεσάσι. τάσ ἢ ἀπο
βολὰς τῶν κεράτων, χάειν τὸ τὰ μέσα ἰσχυρο-
ποιῶν. ἡ ὁμοίως τὰ δεξιὰ φῶνῆς δυωνύμοις, καὶ
τὰ δυώνυμα φωνῆς δεξιοῖς.
Διπλασιάζας δίχῶς λέγεται, ἢ γὰρ τόπον φ ὠφ.
φάλαγξ, μείζοντ⊖ τὸ πλήθος τὸ αὐδρῶν, ἢ ἀριθ
μὸν αὐτ. γίνεται δὲ ἑκάτερ) δίχῶς, ἢ ἡ λόχ),
ἢ ζυγά. ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἡ μῆκος ἡ ἡ βάθος.
ἡ μῆκ⊖ μὴ δὲ γίνε) διπλασιασμὸς αὐδρῶν,
ὅταν μεταξὺ τὸ προὔπαρχόντων λόχων παρα-
βάλλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλος αὐτοῖς ἀριθ-
μός. τὸ μῆκος φυλαττόντου τὸ αὐτὸ ἡ φαλαγ-
γ⊖. ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ ἡ τῶν
αὐδρῶν διπλασιάσεως. ἡ βάθ⊖ ἢ ὅταν με-
ταξὺ τῶν προὔπαρχόντων ζυγῶν πρεμβάλλω-
μεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα,
ὥστε ἡ βάθ⊖ πύκνωσιν ἐν μόνῳ, ἡ μῆκ⊖ δὲ τέτα. ὁ ἢ διπλασιασμὸς ὅταν τὴν προειρημένων ἡ μῆκ⊖ πύκνωσιν, μανότητι μετα-
τάξωμεν, ἢ παρεγτείνει ἢ ἐξελίξωσι ἡ μῆκος.
ἡ βάθ⊖ δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς,
ὅταν τὴν προειρημένων κατὰ βάθ⊖ πύκνω-
σιν μετατάξωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεγθέντες
ἐξελίξωσι ἡ βάθ⊖. γίνοι δὲ οὗτοι τοὺς δι-
πλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζεσι, καὶ μάλιστα ἐγ-
γυς

γὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν μαχόντων οὔτε ψιλοὺς οὔτε ἱππέας ἐπεκτείνοντες τῇ ὄψει τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρεῖς ταραχῆς τῇ φάλαγγι ἀκριβοῦσι.

Φαλαγία λέγεται φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τῶν βάθους πολλαπλάσιον ὀρθίαν λέγεται ὅταν ὠνομασμένος πορεύῃ), πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τῶν μήκους. καθόλου δὲ τὰ μήκος μὴν λέγεται ὠνὶ πᾶν τάγμα, ὃ αὐ τὸ μῆκος ἔχει πλέον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ ἡ τὸ ἕτερον μέρας ὁπότερον αὐ προείρηται πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, ἡ γὰρ αὐτὸν ἀγῶνα ποιεῖται, τὸ δὲ ἕτερον γὰρ ἀκρατάφ δὲ ὑποστολῆς ἔχουσα. δεξιὰς μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν πεπεβλημένον, λαιὰ δὲ ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπεισιὰν πεπεταγμένων μονῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαθήματα ἐκ τῶν ὠνὶ πεταγμένων κάθισῶνται αὐτοῖς ἐπιθυμίας.

Πρόταξις δὲ ὅταν δὲ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρα κατὰ τὸ μέρας αὐτὸ πεστεθῇ σίφων τῇ πάσῃ φαλάγγι, κατ' οὐδὲν τοῦ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ ἐπειδ' αὐτὸς πεσαρῆται οὔτε ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ὑπὸ τάσσουσι, οἷον τετραρχίας ἡγεμονίας, αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται. ἡξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα σὺν τάγματι ἐν πορείᾳ ἐπιταί, ὥστε τοῖς τοῦ πεοιεγμένου συντάγματος ἀραγοῖς, οὐ τοῦ ἑρῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγωγὴ λέγεται, ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύῃ οὐ ἡγεμόνας ἐκ τῶν ὀνομάτων ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν. καὶ μὴν ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν ἔχει οὐ ἡγεμόνας, ὀνόμασι παραγωγὴ λέγεται. ἐὰν δὲ ἐκ τῶν ὀνομάτων, δεξιὰ παραγωγή. εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν παγωγῇ γίνεται. εἴτε πορεύεται ἐν μονοπλοκίᾳ, ἢ διπλοκίᾳ, ἢ τριπλοκίᾳ, ἢ τετραπλοκίᾳ τάγματα βασιλεῖ. μονοπλοκίᾳ μὲν ὅταν μονοχόθεν φοβηθῇ. διπλοκίᾳ δὲ ὅταν διχόθεν. τριπλοκίᾳ δὲ ὅταν τριχόθεν. καὶ τετραπλοκίᾳ, ὅταν οἱ πολέμιοι παντοχόθεν ὠνὶ πίθεσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίσημος φάλαγξ καλεῖται, ἡ οὐ ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις αὐτῶν ἀπεστραμμένος ἀπὸ σφῶν ἔχουσα ὡς αὐλινώτας ἔνν. διφαλαγγία δὲ ἀμφίσημος, ἡ τὸ ἐν τῇ πορείᾳ οὐ ἡγεμόνας ἔχει, ἐν παραγωγαῖς τεταγμένα δὲ ἑκατέρων τῶν μερῶν, οὐ ἀραγὸς ἔχουσα ἔξω δὲ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένος.

Ἑτεροσημος φάλαγξ καλεῖται, ἡ τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν ὀνόμασι παραγωγῇ, τουτέστι οὐ ἡγεμόνας δὲ ὀνόμασι. τοῦ δὲ λοιπὸ ἡμίσεως οὐ ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Κοινόσημος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν, ἥτις ἡ τὸ οὐ ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένος, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ δὲ ὀνόμασι ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἐμβολὴ δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίσημος διφαλαγγία, τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάπτει, τὰ δὲ ἐπόμενα διαστήσει.

Κοιλεμβολὴν δὲ καλεῖ, ἐπιφέρει ἡ αὐτίσημος διφαλαγγία, τὰ μὲν ἐπόμενα κέρατα συνάπτει, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσει.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν πᾶς πάντας τὰς πλευρὰς παρατάξῃ τοῖς ἑτέρομήκη σχήματα.

Πλινθία δὲ ἡ πλινθίον λέγεται, ὅταν τετραγώνου σχήματι ταυτὸ τὸν πράξῃ. ὁπόν ἐν γωνιῶν ὁ τοῦ χρόνου διπλάσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ὑποπίπτοσι τόποις ἀναγκαζομένη δεομοιοῦσι, τορνεύνος λόγον ἐπέχει, ἐν ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, ἐν πολυφυΐᾳ τῇ τάξει.

Ἐπιλαμπὴς δὲ ἐπὰν τὰ μέλλοντα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὀρθίον ὑφ' ἑαυτῶν ἔχει τεταγμένα.

Ἐπαρμένη δὲ ὅταν εἰς ὄγκος πλείονας διαλυθῇ τὰ τάγματα.

Κυρτὴ δὲ ἐν κοίλῳ, ἐν ὠνὶ κάμπτει λέγεται, ἡ εἰς τὸ πίσω, ἐν πρόσω ἡ τὸ σῶμα κοῖλον ἔχει, ἡ κυρτὸν, ἡ ὠνὶ κάμπτει ἐν τοῦ ὡς εἴρηται, ἡ εἰς τὸ πίσω, ἡ εἰς τὸ πρόσω, ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεται, ἐν ἑκάστῃ τῶν τριῶν εἰς τὸ πίσω σχηματιζομένης, ἡ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑπόρφαλαγγισις λέγεται, ὅταν δὲ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑποδέχωμεν τῶν πολεμίων.

Ἐπίσημος ἐστὶν, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναυξῆται ἐν αὐτίς τυχὸν αὐξῶν ἐλαττῆς γένοιτο.

Ὑπόκρεωσις ἢ ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑποδέχωμεν τῶν πολεμίων.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Στέον ἢ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πάντε αὐξῶν ἀριθμὸς καλεῖται πεμπάς, ὁ δὲ ἀρχὼν πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, δεκάς, ἐν δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πάντε καὶ εἴκοσι λόχος καὶ λοχαγός. ὁ δὲ πάντηκοντα, πεντηκοστὺς ἐν πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν, τάξις καὶ ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα

καὶ δια-

καὶ διακοσίων, σύνταγμα, καὶ συνταγματάρχης ὁ τῶν πεντακοσίων, πεντακοσιοσύς καὶ πεντακοσιάρχος. ὁ τῶν χιλίων, χιλιοσύς καὶ χιλιάρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, μεραρχία καὶ τέλος, καὶ μεράρχης, καὶ τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων φάλαγξ καὶ φαλαγγάρχης ὁ τῶν μυρίων, μυριασύς καὶ μυριάρχης. ἀσίνο διφαλαγγαρχία, τετραφαλαγγαρχία αὐξῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέγιστον πελικὸν ἅπαν στράτευμα ὁ μονύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται φάλαγξ. καὶ ὁ ἡγούμενος, στρατηγός. τὸ δὲ ἱππικὸν, ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πελοίτε καὶ ἱππεῖς. στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ μέτωπον λεγόμενον, ὁ καὶ πρῶτον ζυγὸν καλοῦσι. πρωτοστάτα, καὶ ὁ ἡγούμενος πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τεταγμένοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον. οἱ αὐτοὶ καὶ παρασάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως. οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος τεταγμένοι ἐπισάται. τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πᾶς τὸ βάθος ἔχατον. ζυγόν, οὐρὰ καὶ οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ. ἡ συνήθεια πεντηκονταφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δὲ λέγει τὸν πάντος στρατηγεμονεύων, βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ

Η ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ.

Ο Η διαζευτικὸς σύνδεσμος ψιλούμενος, καὶ πορευόμενος, πόσα σημαίνει; τέσσαρα.

τὸν δὴ πρὸς πληρωματικὸν σύνδεσμον. ὡς τὸ,

Ἐπεὶ πολυφερεστέρου ἐστίν.

καὶ ἐπίρρημα βεβαιώσεως, αὐτὶ τοῦ ὄντως. ὡς τὸ,

ἡ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.

σημαίνει καὶ ῥῆμα, αὐτὶ τοῦ εἶπε. ὡς τὸ,

ἦ καὶ νυκτὸς ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσε κρονίων.

καὶ ἀρχαιμαθικὸν συνδεσμόν. ὡς τὸ.

Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων,
Ἀτρεῖδαι.

Ψιλούμενον δὲ καὶ βαρύτονον, πόσα σημαίνει; τέσσαρα, σύνδεσμον διαζευτικὸν τὸν τὰ γνωστὰ τῇ συντάξει διϊστῶντα. ὡς τό.

Ἢ νέος ἢ παλαιός.

καὶ ὑποδιαζευτικόν. ὑποδιαζευτικὸς δέ ἐστιν, ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς, καὶ μηδὲν ἕτερον ζητῶν αἰτήσει διαιρῶν. οἷον,

Δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον.

καὶ διασαφητικόν. διασαφητικὸς δέ ἐστιν, ὅταν δύο προτέθηται, τὸν ἕν αἱρεῖται. οἷον,

Θέλω τύχης σταλαγμόν, ἢ φρενῶν πίθον.
Ρ' ἀνὶς φρενῶν μοι μᾶλλον; ἢ βυθὸς τύχης.

ἔστι δὲ αὐτὶ τοῦ καθώς. ὡς τό.

Ἢ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορή.

ΤΑ ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ

ΩΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ.

Ο ΩΣ πόσα σημαίνει; τριακοντατρία.

παραβολή.

Ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

ἀνταπόδοσιν.

TIONES VOCABVLI H.

Coniunctio disiunctiua tenui spiritu & accẽtu circunflexo quot modis significat? quatuor.

Completiuam coniunctionẽ. ut illud,

Quoniam multo prestantius est.

Et aduerb. confirmãdi, pro eo quod est uere. ut,

Certè iam obijt fortis Menœtij filius.

Significat & uerbum, pro eo quod est dixit. ut

Dixit & nigris supercilijs annuit Saturnius.

Et pro dubitatiua coniunctione. ut illud,

An soli amant uxores mortalium hominum Atridæ?

Spiritu uerò tenui, & accentu graui quot modis significat? quatuor. Coniunctionem disiunctiuam, quæ contraria in constructione separat. ut, Aut nouus, aut uetus.

Aut subdisiunctiuam. Est autem subdisiunctiua, quæ differenteis res determinat, & nihil aliud in petendo determinat. ut,

Da mihi aurum aut argentum.

Aut explanatiuam. Est autem explanatiua, cum è duobus propositis unum tollitur. ut,

Malo fortunæ guttam, quàm mentis dolium.
Stilla mentis potior, quàm fundus fortunæ.

Est & pro quatenus. ut illud,

Quatenus fas est rex forum.

TIONES VOCABVLI ΩΣ.

Σ particula quot modis significat? triginta duo.

Parabolam. ut,

Vtq; leo lætatus est magnum nactus corpus.

Redditionem.

Ὡς αὖτις κατ' ὄμιλον ἔδυ τρώων ἀγερόχων.	Sic ſurſum per turbam ſubijt Troianorum illuſtrium.
ὑπερβολήν.	Superlationem.
Ὡς δὲ καὶ ἀνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.	Vt nõ grauius aut imprudentius aliud muliere,
ὁμοίωσιν.	Similitudinem.
Ὡς ὁ δ' ὀδυσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν.	Ita hic Vlyſſis magnanimi filio ſimilis uiſus eſt.
αὐτὴ τοῦ ὅμως.	Pro eo quod eſt tamen.
Ἀλλὰ τόδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο οἶμωγός περ.	Verũtamen nõ ſeruauit ſocios, quanquã uellet.
ἀναφορὰν.	Relationem.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.	Sic hic quidem talia inter ſe loquebantur.
θαυμασμόν.	Admirationem.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ.	Vt bonæ mentes erant prudenti Penelope.
αὐτὴ τοῦ οὕτως.	Pro eo quod eſt ſic.
Ὡς εἰπὼν πυλέων ὀξὺς φάνη δῖος ἕκτωρ.	Sic ait, & portis erupit ſplendidus Hector.
τὸν ἵνα σύνδεσμον.	Vt coniunctionem.
Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ὀξυόμενον.	Vt mihi & hunc uirum magnum nominem.
τὸ ὅπως.	Vt.
Ὡς πείσῃς δὲ πατρί καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.	Vt libes Ioui patri & alijs immortalibus.
τὸ ὅτι.	Quia.
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι.	Noſti quòd deus ſim.
Ἢ τὸ.	Et illud.
Ὡς δ' ἄτου δ' ἕνεκα σφιν ἐκηβόλῳ.	Qui ob id illas Phœbo.
τὸ ἐπεί.	Poſtquam.
Ὡς ἴδε χῶρον ὅθ' ἕσαν ὠκέες ἵπποι.	Poſtq̃ uidit locum deſertũ ubi ſteterant ueloces equi.
τὸ εἴθε θυλικὸν ἐπίρρημα.	Vtinam aduerb. optandi.
Ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἀδῆν κακός.	O utinam mors mihi mala ſubreperet.
τὸ διό.	Ea propter.
Ὡς ἄρ ἔπειτ' ἄρ σεῖο φίλον τέκος.	Ob id poſtea à te chare fili.
τὸν εἰ συνεπτικὸν σύνδεσμον.	Si cõiunctionẽ continuatiuam.
Ὡς ὑμεῖς παρ ἐμεῖο θοὴν ἐς νῆα κίοιτε.	Si uos à me celerem ad nauem iretis.
τὸ ὁμοίως.	Similiter.
Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύμφυλον γ' ἀργείοισιν ἔρεξεν.	Memini ſimiliter quæ mihi imperio Argis fecerit.
τὸ ὅμως.	Tamen.
Ὡς πρῶτον κίκονας δαμάσατο.	Tamen prius Cicoras domuit.
τὸ ὅσον.	Quantum.
Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον.	Et carnem quantum ei manus capiebant.
τὸν γὰρ σύνδεσμον.	Enim coniunctionem.
Ὡς ὄβριν ποταμῷ δαμήμεναι ἄσιμον ἦεν.	Non enim tibi à fluuio domari fatale erat.
τὸ αὐθέως.	Protinus.
Ὡς ἴδεν ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.	Vt uidit protinus eum magis inuaſit ira.
τὸ ὡσαύτως.	Eodem modo.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγαθοι θεοί.	Eodem modo rurſus nunc mihi inuidetis dij.
πρὸς βεβαίωσιν.	Confirmationem.
Ὡς χάρις ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις.	Sic gratioſum eſt homo hominibus.
τὸ ἀλλά.	Sed
Ὡς τόδε ἀληθές τις, ἀττικὸν τοῦτο.	Sed huius ueritas quædam, Atticum hoc.
τὸ ἕως.	Donec.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἄγειρον.	Donec hic inde multũ uictum & aurũ cõgregãs.
τὸ οὕτως.	Sic.
Ὡς ποτ' ἔων νῦν αὖτε νεώτερος ἀντιόωντων.	Sic olim eram, nunc rurſus iunior obuiantium.
τὸ ἔτι.	Amplius.
Ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετ' ὄπιθ' ὀυεργέων.	Amplius non eſt gratia poſtea benefactorum.
διηγηματικὸν κεφάλαιον.	Narratiuum caput.
Ὡς ἦλθ', ὡς ἄγιαθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.	Vt uenit, ſic Aegiſthus adornauit triſtẽ mortem.
τὸ λίαν.	Valde.

ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σε κύριε.

τὸ ζωσοῦτον.

ὡς φαίνεθε, ἵνα πάντων ἴδωσι αὐδωσι.

τὸ ὠτίον, ὅπερ μόνον ψιλῶς τῶν ἄλλων πάντων δασυνομένων καὶ ἐξυνομένων.

τῷ ὦν πρόθεσιν.

ὡς ἀεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον.

Valde magnificata sunt opera tua Domine.

Tantum.

Tantum Phaaces super omnes periti homines.

Auriculam, quod solũ tenuatur omnibus alijs aspiratis & acutis.

Ad præpositionem.

Vt semper similem ducit deus ad similem.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΦΕΛΚΥΣΤΙΚΟΥ Ν. ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

Περὶ τοῦ ἐφελκυσικοῦν, ἤγουν τοῦ τιθεμένου ἐν συνεπείᾳ λόγου διὰ τὸ ἀχασμώδεσι τον. Ἐν τοῖς ὀνόμασι ἐφέλκονται τὰν. ἀισθετικὰ τῶν πληθυντικῶν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν μετοχῶν, φωνήεντος ἐπαγομένου. οἷον,

Τοῖς ἄασιν ἔδωκα. Τᾶς φιλότησιν δύφραίνομαι. Τοῖς βήμασιν ἐμπεριπατῶ. Τοῖς τύψασιν ἐμωλωπίσθη. καὶ τὰ τοιαῦτα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου, οὐ γράφεται τὸ ν. τοῖς ἄασι ἢ δίωκα. τοῖς τύπτουσι μωλωπίζομαι. Καὶ ἐν αὐτωνυμίαις ἐφελκυσὸν τὸ ν. σοῦσιν, ὅμως καὶ σφῶϊν, ὥσαῦτως καὶ νῶϊν. τὸ ἡμῖν πάντοτε μετὰ τοῦ ν. Ἐν τοῖς ῥήμασι δὲ τρίτα πρόσωπα ἑνικῶν καὶ πληθυντικῶν, ἐν τοῖς ὀφειλομένοις χρόνοις ἐφέλκονται τὰν. ἔτυψεν ἐκεῖνος. ἔτυπτον οὗτος. τύπτουσιν ἄλλοι. τύψασιν ἄλλοι. τύπτουσιν ἕτεροι. καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἐν τοῖς ἀπικοῖς τρίτοις τῶν ἑνικῶν. γραφοιεν οὗτος. ἀναγνώσοιεν ἐκεῖνος.

Τινὲς δὲ ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασι, ἔνθ' αὖθεν, κάτωθεν, οὐρανόθεν, γῆθεν, καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐφελκυσι κὸν λαμβάνουσι τὸ ν, ὅθεν καὶ συμφώνου ἐπαγομένου οὐ γράφουσιν αὐτὸ οὐρανόθε τὸ φῶς γῆθε τὰ αὖθι. ἢ δὲ συνήθεια πάντοτε μετὰ τοῦ ν, τὰ τοιαῦτα γράφει.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ πῶς δεῖ ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι κανόνας ζητοῦντας καὶ ὁμοιότητας.

Οὐ χρὴ ζητεῖν ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν ὁμοιότητας ἀκριβεῖς, καὶ κανόνας ἀσφαλεῖς, καὶ τύπους ἀκριβεῖς. Πρότερον μὲν γὰρ εὕρηνται τοῖς ἀνθρώποις αἱ λέξεις διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, ὕστερον δ' ἐπιγενομένη ἡ τέχνη τὰ μὲν ἠδυνήθη ῥυθμίσαι, καὶ εἰς εἰκόνα τινὰ ἀγαγεῖν. τὰ δὲ μὴ δυνηθεῖσα εἴασιν ἀφ' ἧς εἶχον σωνηθείας.

Καὶ πῶς γὰρ αὖτις διαριθμήσαιτο τὴν τέχνης τὸ δυπρίτρεπτον τε καὶ ἄσατον; Ἔοικε γὰρ δίγμα ὂν καὶ αὖτη ἀνθρώπινον, φθορᾷ ὑπόκειται καὶ αὐτῇ, καὶ μεταβολῇ, καὶ τροπῇ, οἷα δὴ καὶ τ' ἄλλα τῶν ἀνθρώπων πράγματα.

Εὗροι γὰρ αὖτις σκοπῶν λέξεις πολείσας, οἷς ἄλλως μὲν οἱ πάλαι ἐχρῶντο ἄνθρωποι, ἄλλως δ' οἱ νῦν. Καὶ αἱ τοῖς πάλαι οὖσαι ἐν χρήσει παρεπαύθησαν, καὶ ἀπερρίφθησαν ὕστερον. ἰδοῦ γὰρ τὸ τύραννος βασιλικὸν ὄν ὄνομα πρότερον, βλασφημεῖται νῦν. καὶ τὸ χυδαῖοι οἱ πεπληθυσμένοι, ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενον, νῦν ὠνείδισμοῦ λαμβάνεται. καὶ τὸ πανοῦργος ἤδη φρονίμων λαμβανόμενον πρότερον, βλασφημεῖται νῦν. καὶ τὸ δίκαιον καὶ ἔκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἴσιν, καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο, νῦν δὲ ἤδη κακοῦ λαμβάνεται. καὶ τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸν ἄταφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβῆ. καὶ τὸ καθωσιωμένος πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀφιερωμένον. καὶ τὸ κάθαρμα ἀπὸ τοῦ καθαίρω, καὶ τὸ ἅγος, καὶ τὸ ἀναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄζω τὸ σβύομαι γινόμενα, πάλαι μὲν ἤδη ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ εἰς ψόγου. τὸ δὲ ἀναγὴς εἰς ἐπαίνου μόνον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παγόμενον. καὶ μυρία ἕτερα εὕροιτις ἂν τοιαῦτα διεξιέναι, ἃ χρὴ κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον ἐκλέγειν ἀναγεῖν ὡς εἰς λιμένα τινὰ, εἰς οὓς προσήκοντας ἐκ τῶν τεσσάρων τῆς ὀρθογραφίας κανόνων ἀναλογίαν φημὶ διαλεκτον, ἐτυμολογίαν, καὶ ἱστορίαν.

ΤΕΛΟΣ.

ΗΡΩΔΙΑ

ΝΟΥ ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΛΙΤΙΚΩΝ, ΚΑΙ ΣΥΝΕΓΚΛΙΤΙΚΩΝ ΜΟΡΙΩΝ.

Ἐγκλινόμενόν ὅτι μόριον, λέξις κατὰ τὸ τέλος ὀξυνομένη, τροπὴ δὲ εἰς βαρεῖαν κατὰ τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν, καθάπερ ἔχει ἡ μὴ ἡ μητρυιὴ πολυκαλλὴς λὴς ἐρίβοια.

Ἐγκλινόμενον ὅτι μόριον ὃ τὴν ἰδίαν ὀξεῖαν κοιμίζον, τὴν προκειμένην βαρεῖαν εἰς ὀξεῖαν μεθίστησι, ᾧ ἢ δυνάμει ἢ φύσει ἑτέρα βαρεῖα ὑπέρκειται. δυνάμει μὲν ὡς τὸ.

Δωματάμοι. φύσει δὲ καθάπερ.

Ἀρκεσίλαός τε.

Συνεγκλιτικὸν δὲ ὅτι σύνταξις δυοῖν ἢ πλειόνων μορίων ἐγκλιτικῶν ἐπ' ἀλλήλων ὀξυνομένων, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα.

Ἤ νύ σε τοῦ δέθ' ἵκει.

ὁ μὲν γὰρ ἢ ὀξύνεται διὰ τὸ νυ ἐγκλιτικόν. τὸ δὲ νυ διὰ τὴν αὐτωνυμίαν τὴν σε. ἢ δὲ σε αὐτωνυμία διὰ τὸν τοῦ παραπληρωματικὸν σύνδεσμον. εἴρηται δὲ συνεγκλιτικὸν διὰ τὸ συνεγκλιτικῷ προσλαμβανόμενον δεγείρει τὴν ὑπόρκειμένην γὰρ τοῦ τέλει τῆς λέξεως ὀξεῖαν.

Διαφέρει δὲ ἐγκλινόμενον ἐγκλιτικοῦ. ἢ τὸ μὲν ἐγκλινόμενον κοινὸν ὄνομα τάσεις λέξεώς ὅτι κατὰ τὸ τέλος ὀξυνομένης, τρεπόσης τε εἰς βαρεῖαν. τὸ δὲ γὰ ἰδίοις θέμασι καταλειπόμενον ἀριθμῷ ἰδίῳ. καὶ ὅπ τὸ μὲν, αὐτὴν μόνην τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν ἀμείβει εἰς βαρεῖαν. τὸ δὲ κὴ μετατίθησιν εἰς τὴν ὑπερκειμένην συλλαβὴν, κὴ τὰ τοῦ λόγου ἐπιδέχεται.

Πᾶν τοίνυν ἐγκλιτικὸν μόριον ἢ μονοσύλλαβόν ὅτιν, ἢ δισύλλαβον. καὶ πᾶν ἐγκλιτικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τρίχρονόν ὅτιν, ἀναπέμπει τε τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν ὑπερκειμένην βαρεῖαν γὰ τῇ συντάξει καθόλου ἐπὶ μόνων τῶν προπαροξυτόνων ἢ προπερισπωμένων. οἷον ἀρκεσίλαόντε.

Σχοῖνόντε, σκῶλόντε.

οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῶν παροξυτόνων, διὰ τὸ τὴν παροξυτόνων μηδὲν τάσσειν γὰ τῇ συντάξει. ἐπὶ τῶν παροξυτόνων μόνων τῶν προπαροξυτόνων. λάμπετε. φυλάτε, καὶ φλοιόν.

οὐδέποτε δὲ τοῦτο γὰ παρενδείκνυται πρὸς καθολοῦ. ὡς δὴ ἐπὶ τοῦ.

Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν.

φοιβῷ δ' ἱερὴν ἑκατόμβην.

ἀλλ' ἄ γὰ ἐάμβω.

Πάρος γέμιν ὅπ θαμίζειν.

ἀλλ' ἀδὲ γὰ τοῦ πυρὸς χίω.

Ὅπ οἱ συμφράζαν βάλας.

ἐὰν δὲ ἐπόδε τροχαῖος γένηται διαπλασιαζόντος. τότ' ἔζωνῇ ἐπάλληλοι ὀξεῖαι. οἷον.

Ὅ πίμιν ὡς ὑπέδεκτο.

πλὴν ἐμὲ τὸ ἐπιφερόμενον μόριον δισύλλαβον εἴη ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχόμενον. ἀκολουθήσει γὰρ καὶ τοῖς παροξυνομένοις ὄκ γὰ μόνῳ τροχαίῳ ἀλλὰ καὶ γὰ ἄλλοις πασίν. οἷον.

Ἵνάσσιν δὲ δῶκ' ἐνοσίχθων.

Ἐνθάσφεας ἐκίχανεν ὑὸς δὲ λίοιο μελανθεύς.

Τόξα σφεῶν πὶς ἀεισακυδωνίω.

πάξει ἢ χρὴν τῇ ὑποτακτικῇ τὸ τοιοῦτο βυλόγως πάνυ γινομένῳ. εἰ γὰρ διὰ τὸ ἀναπέμπειν τὴν ὀξεῖαν εἰς τὰ ὑπερκείμενα ἐγκλιτικὰ καλεῖται, σαφὲς ὅπ ἀφαιρεῖται τὸ ὑποτάσσεσθαι, ἵνα καὶ τὸ ἰδίωμα φυλάξῃται.

Ἐκ μὲν ὀνομάτων ἐγείρει τὴν ὀξεῖαν τὸ πς, καὶ αὐτοῦ πῆσεις. καὶ τὰ ἰδιωματοῦντα τοῦτο, ὅτι ἀορίστως ἐκφέρει. οἷον ἦλθέ τις, ἐκάλεσέ τις φίσης καὶ πάντοτε ὑποτακτικὸν ὅτι. τὸ μὲν οὖν πς ἐγείρει γὰ τοῦ.

Εἰ μὴ πὶς τὸν ὄνειρον.

πνὸς, μήτινος, πνί.

Ὁ ἄτινι κοιμηθεῖσα. τινά.

Καί τινα πρωϊάδων. τινὲς.

Οἵτινες ἀναίρεσιν. τινάς.

Οὓς τινας μεθιγόντας ἴδοι.

ἰσοδυναμεῖ ἢ τοῦ μὴ τινός, τὸ τοῦ.

Ἀλλ' ὅ τοῦ εἶδα.

τῷ δ' ἐ τινί, τὸ τοῦ. οἷον.

Οὔτε σοί, ὅτ' τῷ ἄλλῳ.

Ἐκ δὲ ῥημάτων, τὸ εἰμί καὶ φημί μόνα ἐγκλιτικά εἰσιν. οἷον.

Οἶσθ' σέ φόρτερός εἰμι.

καὶ ἀπὸ τοῦτο ἐγκλιτικά εἰσιν εἷς, οἷον.

Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο. ἐστί.

Ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι. ἔσν.

Οἴμοι σκυζομένῳ πῇ ἀχαιῶν φέρτεροί ἐσν.

ἔσμεν. λυκοί γὰρ ἐσμεν. εἰσίν.

Οἵμε φέρτεροί εἰσι νοήσαντε λεῖναντε.

καὶ τὸ φημί.

Πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι πρόειν ἐρίβωλον.

ἐκ δὲ μεθοχῶν ὄκ οἷόν τε ὄτιν ἐγκλιτικὸν μόριον. ἀεὶ γὰρ ταῦτα ἐκ θέματος αὐδυνται. μεταλήψεις ῥημάτων εἰσίν. ἀλλ' ὅ ἢ ἐξ ἄρθρου τῇ γὰρ συντάξει ἡ πρόθεσις τῶν ἄρθρων μάχεται. ἅπαντα γὰρ

τάυτα

τᾶτα πολλακλικά ὄσιν, ἀρκλικώτερα ὄνματα καλεομένων πολυκλικῶν, ἢ κατάρχει ὅλου λόγου.
Ἡ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. κοὐ
Ὀ̓ς μάλα πολλά,
Πλάγχθη.
διὰ τοῦτο καὶ ἰδίῳ ῥήματι κατακλίσεται πρὸς αὐτοῦ τε πίπτουσιν αἰτιγμαί. καὶ ὀξ ἁπάντων τῶν ὄντων πολλαί ἐστι μόρια εὑρεῖν. ἃ εἰς τὴν προκειμένην σύνταξιν ὑπάγει.
Ἐκ δὲ αὐτωνυμιῶν, αἱ μὲν ἐγείρουσαι τὴν ὀξεῖαν τῶν πρὸς αὐτῶν ἐγκλιμαικαὶ καλοῦνται. αἱ δὲ μὴ ἐγείρουσαι ὀρθοτονούμεναι. αἱ μὲν οὖν ἀεὶ ἐγείρουσαι τὴν πρὸ αὐτῶν ὀξεῖαν, εἰσὶν αἱδε. μευ, μοι, τοι, με, μιν, σφῶν, σφε, σφώ. τούτων πα ρασλέγματα, ἢ μὴ μοῦ.
Κλῦθί μοῦ ἀργυρότοξε. μοι.
Οὐ γάρ μοι βωμός. τοι.
Καί τοι ἐγὼ σωτεριδῶ. με.
Καί με φίλησεν, ὡς εἴτε πατήρ. μιν.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. σφῶν. Καί σφῶν ἄμ' ἐσί μέδων. σφε.
Γινώσκει γάρ σφε πατρός. σφωε.
Τις τ' ἄρ σφωε θεῶν.
αἱ δ' ποτε μὲν ἐγείρουσαι τὴν πρὸς αὐτῶν, ποτὲ δὲ μὴ, σοῦ, σέω, σοῦ, σοί, σὲ, εὖ, οἷ, ἕθεν, σφῶν σφῶ, σφίσι, σφέας, ὅτε μὴ οὖν ἀκλελυμένως λέγονται, καὶ ἐπὶ πρὸς ἕτερον πρόσωπον αὐτοῦ διαστέλλονται, ἐγείρουσι τὴν πρὸς αὐτῶν ὀξεῖαν. ὅτε δὲ κατὰ τὴν πρός τι ἕτερον διαστολὴν ἐκφέρονται, ὀρθοτονοῦνται. οἷον ἀκλελυμένως σεῦ.
Ἀλλά σοῦ ἀκάμαβος.
ὀρθοτονουμένως δέ.
Σεῦ δ' ὦν ἐλεῦ ψυχήν.
σέο ἀκλελυμένως.
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι. καί σε πρῶτον ἔθηκα.
ὀρθοτονουμένως δέ.
Μήτε σέο γὼ ἀμφιάλω ἰδάκη.
σφῶν, ὅτε μὴ ὦν τοῦ γ πρόσωπον λέγεται, ἐγείρει τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀξεῖαν. αἱ δὲ τοῦ πρίτου προσώπου ἐνικαί τε καὶ πληθυντικαὶ ὅτε μὲν τὸ ὀξ αὐτῶν μεταφραζόμενον, ὃ καὶ ἐπίταγμα λέγεται, ἐγείρουσι τὴν πρὸ αὐτῶν ὀξεῖαν. ἢ μὴ ἔο.
Ἐπεί ἔο κήδετο λίαν.
ἔστι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὁλοῦ ἐστί. ἐκήδετο λίαν ὁ οὗμηλος. ὅτε ἡ μεταφραζομένη μετὰ τοῦ ἐλέγεται ἢ χώρα. τὸ ἐκφερομένου διασωμένου, ὀκ ἐγείρουσιν. οἷον.
Δηΐφοβος δ' ἀπίδα ταυρείην χεῖρ' ἀρ' ἔο.
ἔστι γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ. εἰσὶ δὲ ἔο, εὖ, ἕθεν, οἷ, ἕ, σφέων, σφίσι, σφέας. αὕτη ἡ κοινὴ τοῖς ἐπιτάγμα σι λέγουσι. ὅτε δὴ κοὐ ὀρθοτονοῦντι πάντως, οἷον.
Πάρ δὲ οἱ αὐτοῦ. ἐαν δὲ ἐκ πυθμοῦ τὸ ἐπί ταγμα λαμβάνει, ἐγκλίνοντι,
Ἀλλά οἱ αὐτοῦ. Ζεὺς ὀλέσειε βίλιν.
ἔστι γὰρ, ἀλλ' αὐτοῦ φιλῶς ὑποδείγμαι τῶν ἐγκλινομένων. ἔο. Ἐπεί ἐκήδετο λίαν. εὖ.
Ἐπεί εὖ φημί βίκ πολὺ φέρτερον. ἕθεν.
Ἐπεί ἕθεν ἐστί χερείων. οἷ.
Καί οἱ εὐχόμενοι. ἕ.
Καί ἑ κακή βόβρωσις. σφέων.
Τῶ καί σφεων πολέες κακόν οἶτον ἔπεσσον.
σφίσιν. Ἀπό τε σφίσιν ὕπνος ὀλώλει. σφέας.
Καί σφέας φωνήσας.
τῶν δὲ ὀρθοτονουμένων, ἔο.
Δηΐφοβος δ' ἀπίδα ταυρείην χεῖρ' ἀρ' ἔο. εὖ.
Φρίξας δ' εὖ λοφίῃ. ἕθεν.
Αἰνείας ἡ τοῦ ἕθεν ἀπίδ' αὐτοχεῖρ. οἷ.
Ἐπεί ὅτινα φυσίν ὅμοιον. οἷ ἔμφυαι δαναῶν. ἕ.
Καλέοντάμιν εἰς ἕ ἕκαστος. σφῶν.
Σφῶντε αὐτῶν καὶ κλισιάων. σφίσι
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσαντο μετὰ σφίσι. σφέας.
Ἐρχομένων ἡ κατὰ ἄστυ δῖα σφέας.
Ἐξ ἐπιῤῥημάτων δὲ ἐγκλικά ὄσι, τὰ ἐκ πολύσεως ἀφωρισμένα ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν τῶν τόνων, τὴν τε ποσότητα ἡ συλλαβῶν. τὸ μὲν γὰρ πρὸ ἐγκλικῆν ὄσιν, ὡς ἐν τοῦ, εἴπερ ὀν αθρησείων τῶν πολυσεικῶν ἑκάστοτε ὀρθοτονουμένων. ἐκ πολύσεως ἡ ἀφωρισμένα, ποτέ.
Καὶ ποτέ μοι πρὶς τόσα. Πόθι.
Αἰ κέ ποθι ζῶν. πῶ.
Ἀλλάπη ἄλλη. πόθεν.
Καί πόθεν ἐλθών. πῶς.
Ἀλλάπως ἅμα πάντα.
καὶ χωρεῖς τῶν. Μηδ' ἔπω ὑπόχεσθαι.
Ἐκ δὲ σωδεσμῶν ἐγείρουσι τὴν πρὸ αὐτῶν οἵδε, ἐκ μὴ συμπλεκτικῶν, τε.
Καί τε θεοί ξείνοισι. κεν.
Καί κεν ἐλαφρότερον. κε.
Καίκε τὸ βουλοίμεθα. ἐκ ἡ πρὸ πλυρόματι κῶν, γε. Εἴ γε μὴν ἴδοις. τας.
Εἴ τας ὄν' δύχολῆς. νυ.
Μὴ νῦν ὁ χρόισμη σκῆπτρον καὶ σέμνα θεοῖο.
νυν. Δεῦρό νυν ἡ πρόποδος. πρ.
Ἔπε πα καλόωσι. πρ.
Μὴ δ' ὅτως ἀγαθός πρ ἐών. θεν.
Οὔθεν ἔκθεν πάντα. ῥα.
Ἄλλοι μὲν ῥα θεοίτε.
ὁ δὲ ἄρα ὁ πρὸ ἀναλαμβάνει, ἐπεὶ ἀρ φωνήσαντο ἄρχεται. ὥσπερ γὰρ αἱ αὐτωνυμίαι τὸ κατ' ἀρχὰς ἐκβάλλουσαι, ἐγκλικαὶ ἐγένοντο. ἐμοῦ, μοι. ἐμοί μοι. ἐμὲ, με. οὕτως τὸ ἄρα ἀπέβαλε τὸ α καὶ ἐγένετο ῥα, καὶ ἐγκλίθη, ὡς τὰ τῶν ἄστως.

Τοῦ ἔσιν, ἡνίκα ἄρχη λόγου, ἢ ὑποτάσσηται τῇ τοῦ ἀποφάσει. ἢ καὶ δὲ καὶ, ἢ ἀλλὰ συνδέσμῳ, ἢ δὲ ὡς ἐπιρρήματι. ἢ δὲ τοῦτο, τηνικαῦτα τῷ ὀξεῖαν ἔχει τὸν τόνον.

Ἔστι πόλις ἐφύρη μυχῷ ἄργεος ἱπποβότοιο.
Οὐκ ἔς οὐδὲ ἔοικε θεὸν ἐπος ἀρνήσασθαι.

ὡς ἔστι κακὸν ἀμαθία. εἰ ἔσιν ὄντως. ἀλλ' ἔσιν εἰπεῖν. τοῦτ' ἔσιν ἁμάρτημα. ἐὰν δὲ ὑποτάσσηται ὀξυτόνῳ λέξει, ἢ πορευομένη, ἐγκλίνεται. οἷον καλός ὄσιν, ἑρμῆς ὄσιν. ἢ προχαίω μὴ παροξυτόνῳ ἀλλὰ προπαροξυτόνῳ, οἷον οἰκός ὄστι. δεῖ προσδεῖναι, εἰ μὴ ἔχοι τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ὁ προχαῖος θέσει μακρὰν, ὡς ἔχει ὁ φοῖνιξ ὄστι κῆρυξ ὄστι. διὰ γὰρ τὴν τοῦ ξ ἐπιφορὰν οὐ γίνεται ἐγκλισις. μὴ παροξυτόνῳ δὲ εἴπον, διὰ τὸ φύλλα ὄστι, παροξύτονος γὰρ οὗτος ὁ προχαῖος. οὐχὶ προπαροξύτονος. καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἔσιν ἐκ

ἐγκλίνεται ἀλλ' ὅταν τὸν ἔχει τὴν ὀξεῖαν. γίνεται οὖν ἡ ἐγκλισις ὀξυτόνῳ μὴ λέξει, κακός ὄστι. παροξυτόνῳ δὲ, ἄκακός ὄστι. πορευομένη δὲ θωμᾶς ὄστι. προπαροξυτονομένη ἡ φαῦλος ὄστι. καὶ γὰρ ἐπαναγωγὴν τῶν αὐτῶν πεποιήμεθα διαφορὰν γνῶσιν. ἐὰν δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ, ἢ ὅν ὡς προτέτακται, τὴν ὀξεῖαν ὅταν τὸν ἐκλέγεται, καὶ ἐὰν προκῆται αὐτὸ ἡ προχαῖος παροξύτονος, οἷον μάντις, πόρνος. ἢ προπαροξυτόνῳ μὴ ἔχων δὲ τὴν τελευταῖαν θέσει μακρὰν, ὡς ἔχει ὁ φοῖνιξ, κῆρυξ, ἢ παρονδεῖος, ὥσπερ ὁ ἥρως, εἵλως. ἢ ἴαμβος, ὡς ὁ ἔρως, γέλως. ἢ πυρρίχιος, καθάπερ ὁ λόγος, πόνος. τηνικαῦτα τὸν τόνον ὅταν τὸν ἐκλέγῃ, οἷον μάντις ὄστι.

ΤΕΛΟΣ.

SERIES CHARTARVM.

† abcdefghiklmnopqrstuxyz aa bb cc ddee ff gg hh ii kkll mm nn oo pp qq rr sstt uu xxyyzz Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss.

α β γ δ.

Omnes sunt quaterniones præter a Rr Ss α β & γ terniones, & † δ duerniones.

B A S I L E Æ.
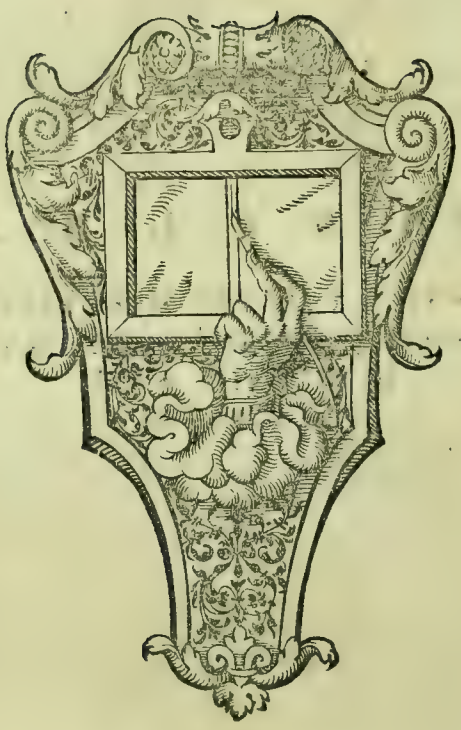
EX OFFICINA HIERONYMI CVRIONIS, IM-
PENSIS HENRICHI PETRI, MEN-
SE MARTIO. ANNO
M. D. XLVIII.